

Giới thiệu Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên

Đặc chủng nữ binh thế kỷ hai mươi mốt Lâm Nguyệt lần nữa tỉnh lại, đã thấy mình xuyên không trở thành một tiểu cô nương thương tích đầy người.

Vốn tưởng rằng đã tới rồi thì có thể an tâm, nào ngờ hiện thực dị giới thật tàn khốc, nàng từng ở thế kỷ hai mươi mốt xem qua một Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên, cường văn tu chân thế giới, tiểu cô nương này lúc nàng mười ba tuổi bị phụ thân bán đi, lại nói trong sách không chương nào không ngược nữ phụ ác độc, sau này còn bị nữ chủ lấy làm đá kê chân, tìm kiếm cơ duyên đi động bảo khổ.

Truyện càng bị kịch hơn nữa, vì nữ chủ cục cung tận tụy (hết lòng làm tròn bổn phận), lại cùng nữ chủ thường nam nhân, cuối cùng bị nữ chủ cùng nam chủ liên thủ ném vào địa ngục Ma Hải, rơi vào cái kết cục hôn bay phách tán mãi mãi không thể siêu sinh.

Nhân sinh khắp nơi đều là khoa trương giả tạo, đối mặt hết thảy, Lâm Nguyệt quyết định, quý trùng sinh mệnh, rời xa nữ chủ, cướp đoạt cơ duyên, thế phải nghịch tập.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đến Dị Giới

"Không biết phân biệt cao thấp, đã vào Phong Nguyệt Lâu còn tưởng có thể trốn? Dem nàng ném vào sài phòng đi, để cho nàng hảo hảo suy nghĩ!"

"Vâng"

.

Âm thanh ồn ào dần dần đi xa, cả người đau đớn kịch liệt làm Lâm Nguyệt nhin không được khề hừ một tiếng.

Cửa gỗ cũ nát khắc hoa cổ xưa, gian phòng tối đen tản ra mùi mốc, trên đất đầu đầu cũng thấy cùi khô nằm lẫn lóc.

Đây là đâu?

Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh, trái tim Lâm Nguyệt đập mạnh vài cái, nhưng rất nhanh đã bị đau đớn trên thân thể truyền đến hấp dẫn lực chú ý.

Vết máu loang lổ trên váy dài màu xanh rách nát, kiểu dáng cũ kỹ, cùng quần áo cổ đại kiểu dáng giống nhau, trên hai cánh tay đầy các vết thương lớn nhỏ, đáng người gầy yếu. . . .

Đây không là nàng.

Lâm Nguyệt chỉ nhìn liếc mắt một cái là có thể xác định hiện tại thân thể này không phải là của nàng, nàng năm nay hai mươi sáu tuổi, là thành phần bí mật của bộ đội đặc chủng nữ binh, bởi vì quá trình huấn luyện, thân thể của nàng tuy rằng không thể trước sau lồi lõm rõ ràng, nhưng chỗ nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, tuyệt đối không phải thân thể thiếu dinh dưỡng này.

Hơn nữa nàng đã hai mươi sáu tuổi, thân thể sớm phát dục đầy đủ, người cao 1m78 chứ không gầy yếu như vậy. Càng không nhắc tới mặc dù thân thể này tuy có điểm gầy yếu, nhưng da thịt lại trắng nõn, so với làn da màu mật ong của nàng tốt hơn nhiều.

Chẳng lẽ nàng là xuyên không rồi sao ?

Lâm Nguyệt cười khổ.

Tuy rằng không thể tin được, nhưng nàng đã xác định mình quả thật là xuyên không, hơn nữa còn là xuyên linh hồn trong truyền thuyết.

Thân là người thế kỷ hai mươi mốt, Lâm Nguyệt tuy rằng là bộ đội đặc chủng, nhưng lúc rảnh rỗi cũng xem qua một vài tiểu thuyết xuyên qua để giải trí, cho nên chuyện này đối với tình huống này cũng không lạ lẫm.

Trong sách miêu tả tâm tình sợ hãi kinh hoàng là có thật, nhưng nàng vẫn bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Dù sao sự tình cũng đã phát sinh, sợ hãi hay từ bỏ cũng không giúp được gì, thân là bộ đội đặc chủng, gặp chuyện khó khăn thế nào cũng có thể bình tĩnh đó là tố chất của nàng, hiện tại nàng là người duy nhất không an toàn, nàng không biết bản thân xuyên không đến nơi nào, triều đại nào, hoặc là nói, nơi này là cái thế giới nào, mà khối thân thể này có thân phận gì.

Lâm Nguyệt chưa suy nghĩ xong, phịch một tiếng,cửa gỗ vốn khép chặt đột nhiên bị người đá văng.

Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy một mùi son phấn nồng đậm đập vào mũi, ngay sau đó đã bị ánh sáng lờ lờ của ngọc châu làm cho lóa mắt.

Chỉ thấy một nữ nhân trang điểm đậm đeo rất nhiều châu báu đang dùng khăn che lại mũi, một mặt ghét bỏ tiêu sái tiến vào, vươn móng tay giả chỉ vào nàng nói:"Như thế nào? Người đã nghĩ thông chưa?"

Nghĩ ? Nghĩ thông cái gì ?

Lâm Nguyệt đang không hiểu chuyện gì,lại nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của nữ nhân kia, không quan tâm đến đau đớn trên người,liều mạng gật gật đầu.

Mặc kệ nàng bị giam ở trong này là vì cái gì, hiện tại nàng cần phải rời khỏi nơi này mới có thể tìm hiểu thế giới này. Hơn nữa nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ sợ những người đó cũng không dễ dàng buông tha cho nàng.

Mà nàng mới đến nơi này, nếu như muốn phản kháng, trước hết cũng cần quen thuộc hoàn cảnh chung quanh, mới có thể có nghĩ đối sách.

Thấy Lâm Nguyệt gật đầu,sắc mặt nữ nhân kia hòa hoãn đi một chút, nói:"Nếu đã suy nghĩ xong xuôi, vậy thì theo ta ra ngoài đi."

Nữ nhân quay người bước đi, Lâm Nguyệt cũng đành phải giẫy giụa đứng lên, chậm ra hướng nên ngoài mà đi.

"Không phải là ta đã nói với người, lâu chủ đã xin lỗi người rồi sao ? Lâu chủ đem người nhốt về, Phong Nguyệt Lâu nuôi người ăn cho người mặc đem người nuôi lớn,lại cho người cơ hội một bước lên trời, người không biết ân báo đáp thì thôi, còn dám ngỗ nghịch với lâu chủ?"

Nữ nhân thấy Lâm Nguyệt đã theo kịp, lại nhin không được mở miệng kể lể.

Phong Nguyệt Lâu?

Lâm Nguyệt cũng không có chú ý đến câu nữ nhân kia nói tiếp theo, tâm tư của nàng bây giờ toàn bộ bị câu Phong Nguyệt Lâu kia hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: -Cuộc Nói Chuyện Giữa Cha Và Con Gái

Nghe nữ nhân này nói vậy, nàng đoán có lẽ chủ nhân khối thân thể này lúc nhỏ được vị lâu chủ kia đem về nuôi lớn, Phong Nguyệt Lâu, chẳng lẽ.

Suy nghĩ tới đây,trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, vừa rồi nàng nghĩ tới một cái khả năng.

Y phục của nữ nhân này so với nàng cùng một kiểu dáng. Nơi này đến cùng là cái địa phương gì?

Lúc này, nghe nữ nhân kia lại nhai , Lâm Nguyệt cảm thấy nhân sinh khắp nơi tràn ngập khoa trương cùng giả tạo, trong tiểu thuyết viết không sai,nàng không phải là một ví dụ tiêu biểu sao?

Đi xuyên qua một đình viện,lại lướt qua một núi giả thật lớn, nữ nhân đi vào một góc sân nhìn qua có vẻ rất xa hoa, gõ cửa, nói:"Lâu chủ, người đã đến rồi."

Qua nửa ngày, bên trong mới truyền ra một thanh âm dễ nghe nhưng khó phân biệt.

"Nàng đã thông suốt rồi sao ?"

"Hỏi lâu chủ, nàng đã nghĩ thông suốt rồi."

Bên trong trầm mặc một lát, cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên không gió mà bay, mở ra một nửa.

"Cho nàng đi vào."

Nữ nhân cung kính đáp, sau đó đẩy đẩy Lâm Nguyệt đi vào.

Lâm Nguyệt giờ phút này tâm tình rối loạn một mảnh, không biết vì sao lại cảm thấy bên trong gian phòng xuất hiện một cỗ áp lực vô hình, nặng nề đè nặng trong lòng nàng, nhưng trong hoàn cảnh này nàng lại không thể lùi bước ,chỉ có thể chậm rãi đẩy cửa tiến vào.

Bước vào phòng, Lâm Nguyệt cảm thấy này cổ áp lực đó ngày càng rõ ràng, nhưng vì không biết hoàn cảnh lúc này nên nàng không dám ngẩng đầu, cúi thấp đầu đi vài bước, sau đó đứng im không nói.

"Yến nhi nói con đã nghĩ thông suốt, con thật đúng là nghĩ thông suốt rồi sao?"

Thanh âm dễ nghe lúc này phát ra gần trong gang tấc, Lâm Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt nàng là một người có dung mạo xinh đẹp, thân mặc cung trang đỏ thắm tựa trên nhụy tháp tựa tiểu phi tiểu nhân nàng.

Mà thứ làm Lâm Nguyệt kinh ngạc, người kia bộ dạng thế nhưng cùng thanh âm của hắn giống nhau, đều là nam nữ khó phân.

Nếu như nói hắn là bạn tử, thì mỗi cái giờ tay nhắc chân đều mang theo sự mỉa mai của nữ tử, còn nếu như nói hắn là nữ tử, thì ở cái cổ thon dài của hắn lại nhỏ lên thứ gọi là hâu kết đặc trưng cho nam tử rất rõ ràng.

Thấy Lâm Nguyệt ngây ngốc nhìn bản thân lại không trả lời, người nọ rõ ràng biểu hiện ra thần sắc không vui, cau mày nói: "Nguyệt nhi, phụ thân hỏi con, con đã có thể nghĩ thông rồi sao?"

Phụ thân?

Đây là cha nuôi của khối này thân thể này?

Lâm Nguyệt cả kinh, nhanh chóng thu lại thần thái, lung tung đáp: "Vâng".

Nàng hiện tại không rõ ràng hoàn cảnh của bản thân, cũng không biết những người này, tuy rằng trong lòng bất an, cũng chỉ có thể tạm thời cúi đầu chịu thua, đợi sau này mới quyết định.

Kiếp trước thân là bộ đội đặc chủng, Lâm Nguyệt đã sớm dưỡng thành tính cách cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể bình tĩnh trầm ổn, hướng chi nàng vốn là người có tính cách cứng cỏi.

"Tốt, phụ thân quả nhiên không có nhìn lầm con, con là người thông minh, tự nhiên có thể hiểu hết mọi chuyện, thế nào mới là lựa chọn tốt nhất đối với con, cũng là đối với phụ thân tốt nhất."

"Vâng" Nhìn người nọ cười đến xinh đẹp, Lâm Nguyệt chỉ có tiếp tục giả làm nữ nhi ngoan ngoãn.

Người nọ hiển nhiên đối với thái độ của Lâm Nguyệt rất vừa lòng, đột nhiên đứng dậy đi tới sờ sờ đầu nàng.

Thân thể Lâm Nguyệt hơi hơi cứng đờ, sau đó liền thả lỏng.

Người nọ lại giống như không thấy được, tiếp tục nói: "Nguyệt nhi, con đi theo phụ thân thời gian đã lâu, ở Phong Nguyệt Lâu, nữ nhi đến 13 liền đã bắt đầu treo biển hành nghề, người khác cũng biết vì sao luôn luôn phụ thân lại bắt con làm như vậy?"

Ta là sao mà biết được?

Lâm Nguyệt cúi thấp đầu lặng lẽ tròn mắt, miệng lại đáp theo: "Nguyệt nhi không biết."

"Nguyệt nhi?" Thanh âm người nọ mang theo kinh ngạc, sau lại lẳng lặng nhìn Lâm Nguyệt trầm mặc không nói.

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, cảm thấy bản thân nhất thời sợ hãi mà lộ ra sơ hở, càng cúi thấp đầu không dám nói nhiều, chỉ mong người trước mắt ngàn vạn lần đừng phát hiện ra manh mối gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nàng Là Nữ Phụ

Ngay lúc trong lòng Lâm Nguyệt khấn nguyện, người nọ bỗng nhiên thở dài, nói: "Trong lòng con quả nhiên vẫn đang trách phụ thân, lúc trước gặp phụ thân con luôn tự xưng là nữ nhi, bây giờ lại xưng Nguyệt nhi."

"Con trách cũng thế, hận cũng thế, phụ thân sẽ không để trong lòng, những năm gần đây, phụ thân đối với con thế nào, trong lòng con tự nhiên hiểu được, có lẽ trong lòng con cho rằng phụ thân đối tốt với con là có mục đích, bởi vì con thân mang ngọc tuyết hương cốt vạn năm khó gặp. Không sai, năm đó phụ thân sờ đi thu con, lại dùng hết tâm huyết nuôi lớn cũng là vì tư tâm, mà con, trời sinh thân thể ngọc tuyết hương cốt, vốn là một lô đỉnh tốt nhất, bây giờ con trách phụ thân lợi dụng con, con có từng nghĩ tới, mấy năm nay nếu không có phụ thân bảo hộ, chỉ cái dung mạo đang dần phát triển của con, kết cục của con cũng không biết sẽ như thế nào?"

"Không sai, tư chất của con vô cùng tốt, chẳng những là ngọc tuyệt hương cốt, hơn nữa lại là Băng Linh căn khó gặp, tìm hết Tu Chân Giới cũng khó có được mấy người, đương nhiên sẽ không cam lòng để phụ thân xem như lô đỉnh, tương lai sẽ trở thành người bị xem thường, vậy con có nghĩ tới, nếu cho con vào tu chân môn phái, con thật sự có thể an tâm mà tu luyện, đột phá? Thân là lô đỉnh thể chất, không cần nói là ở Tu Chân Giới, cho dù cho con có là người bình thường, dựa vào cái dung mạo này của con cũng sẽ không an ổn được cả đời! Phụ thân tuy là có tư tâm, nhưng trở thành cao giai tu sĩ phụ thuộc cũng là con đường tốt nhất cho con."

"Lão tổ Hoan Hi Tông Niêm Hoa là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, nếu con đi theo ông ấy, sau này tự nhiên sẽ trở thành một người trên vạn người, hơn nữa Niêm Hoa lão tổ là người thương hương tiếc ngọc, con lại là ngọc tuyệt hương thể hiếm gặp được trong truyền thuyết, ông ta tự nhiên sẽ không bạc đãi con., ít ra có thể hoàn thành được tâm nguyện nhiều năm của ta, Bạch Ngọc Điệp ta đã bị biếm đến nơi này nhiều năm, bây giờ cũng là lúc nên trở về."

Thanh âm Bạch Ngọc Điệp dần dần nhỏ lại, hần quay đầu ra cửa sổ, lặng im không nói.

Nội tâm Lâm Nguyệt bởi vì những gì hần nói nãy giờ mà nổi sóng ầm ầm.

Ngọc tuyệt hương cốt, lô đỉnh, Tu Chân Giới, Lâu chủ Phong Nguyệt Lâu Bạch Ngọc Điệp, Lão tổ Hoan Hi Tông Niêm Hoa

Đây rõ ràng là tình tiết trong một quyển sách tên 《 Đặc công nữ tiên 》thể loại tu chân nữ cường văn mà nàng từng xem ở thế kỉ hai mươi mốt!

Khó trách nàng lại cảm thấy những lời Bạch Ngọc Điệp nói nãy giờ lại quen thuộc đến vậy.

Trong 《 đặc công nữ tiên 》, đường nữ Bạch Như Nguyệt của lâu chủ Phong Nguyệt Lâu Bạch Ngọc Điệp là nữ phụ, trời sinh thể chất ngọc tuyệt hương cốt lô đỉnh vạn năm khó gặp, dung mạo lại thuộc hàng khuynh quốc khuynh thành, là kiểu nữ phụ bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm lại ác độc.

Trong sách ngay từ đầu đã nói Bạch Như Nguyệt không cam lòng trở thành lô đỉnh, bị Niêm Hoa Lão tổ phái người đuổi đi, sau được đệ tử của môn phái lòng tu chân Côn Luân cứu, nàng thân mang một tư chất Băng Linh căn vô cùng tốt, sau này thuận lợi tiến vào Côn Luân trở thành đệ tử nội môn, nghiệp duyên của nàng và nữ chủ Điệp Khuynh Tuyết cũng bắt đầu ở Côn Luân .

Nữ chủ Điệp Khuynh Tuyết là thứ nữ ở trong một gia tộc tu chân nhỏ thuộc La Châu thành, tướng mạo bình thường, tư chất cũng thường thường, là tư chất tam linh căn bao gồm Thủy, Hỏa, Mộc, có thể nói nếu không có gì ngoài ý muốn, suốt cuộc đời Điệp Khuynh Tuyết không thể nào đột phá được Kim Đan, dù sao bản thân tu sĩ chú trọng nhất là tư chất, nếu như tư chất không tốt, tu luyện đến hậu kỳ tự nhiên sẽ không thể tiếp tục đột phá, giống như tư chất của Điệp Khuynh Tuyết, nếu không có gì ngoài ý muốn, xem như cả đời sẽ dừng lại ở Trúc Cơ kỳ, trừ khi có thiên đại cơ duyên gì gì đó.

Nhưng mà, bởi vì ở trong tiểu thuyết Điệp Khuynh Tuyết là nữ chủ, nàng ta đương nhiên là thuộc loại người sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Kết Cục Của Nữ Phụ

Trong sách nói, Điệp Khuynh Tuyết trước kia bị tỷ tỷ dòng chính thất cùng cha khác mẹ đẩy xuống hồ mà chết, sau đó một nữ đặc công sống ở thế kỷ hai mươi mốt xuyên vào thân xác của nàng ta, thế nên Điệp Khuynh Tuyết nhất gan tị tị không còn nữa, thay vào đó là một Điệp Khuynh Tuyết lãnh khốc vô tình, sát phạt quyết đoán.

Sau khi xuyên đến, vì để thoát khỏi sự khống chế của mẹ cả dòng chính, nàng ta đã tìm cách để trở thành đệ tử của môn phái Côn Luân, dựa vào Bàn Tay Vàng mà tác giả cấp cho nữ chủ, từng bước từng bước bò lên trên, tỏa ra kim quang lóa mắt lôi cuốn một đám nam nhân xuất sắc vây quanh, cuối cùng đem nữ phụ dẫm nát dưới chân, lại cùng với nam chủ phi thăng thành công.

Nói đến Bạch Như Nguyệt, thân là nữ phụ, tác giả cho "nàng" vào phái Côn Luân mục đích duy nhất chính là làm đá kê chân. Sau khi Bạch Như Nguyệt trở thành đệ tử của Côn Luân phái, vì vừa có tư chất vô cùng tốt, dung mạo lại cực kì xinh đẹp, lúc đầu ở trong môn phái liền náo loạn thành một đoàn. Lại nói lúc "nàng" gặp mặt với nữ chủ Điệp Khuynh Tuyết, sử dụng thân phận đệ tử Côn Luân phái, chẳng những đoạt đi Trung Phẩm pháp khí mà Điệp Khuynh Tuyết nhìn trúng, còn hung hăng nhục nhả nàng ta một phen, "nàng" và Điệp Khuynh Tuyết liền kết thù kết oán.

Sau này bởi vì "nàng" yêu thầm nam chủ là đại sư huynh Liên Thành của Côn Luân phái, lại ghen tị với Điệp Khuynh Tuyết hấp dẫn được sự chú ý của nam chủ, liền làm ra không ít việc độc ác để hãm hại, nhưng mà Điệp Khuynh Tuyết là nữ chủ, những tiểu xảo nhỏ nhỏ đó làm sao có tác dụng với nàng ta, chẳng những không hãm hại được Điệp Khuynh Tuyết, ngược lại còn bị nàng ta vạch trần bộ mặt thật, đại sư huynh đối với "nàng" càng thêm chán ghét.

Từ lúc tiểu thuyết bắt đầu đến khi kết thúc, trừ bỏ việc bị Điệp Khuynh Tuyết vạch trần bộ mặt thật, ngoài ra cũng không còn sự việc nào làm tổn thương đến "nàng", nếu như Bạch Như Nguyệt vào thời điểm đó có thể hiểu ra, có lẽ cuối cùng cũng sẽ không rơi vào cái kia. Nhưng "nàng" là nữ phụ, dưới Bàn Tay Vàng của tác giả, chẳng những không tỉnh ngộ, ngược lại ngày càng cố gắng hãm hạ nữ chủ, càng đánh càng hăng, càng bại càng chiến, vô tình đem lại cho nữ chủ rất nhiều lợi thế, sau này bởi vì bị nam chủ cùng nữ chủ kích thích quá độ, trước mặt mọi người dám ra tay dẫm nữ chủ bị thương, kết

cục đương nhiên là bị nữ chủ cùng nam chủ liên thủ ném vào địa ngục Ma Hải, rơi vào cái kết cục hồn bay phách tán.

Nữ phụ ác độc đã chết, kết thúc của nam chủ nữ chủ tất nhiên sẽ HE, thân là độc giả, tâm tình của Lâm Nguyệt vào lúc đọc đến đó rất là vui vẻ .

Nhưng nếu chính nàng tự nhiên lại trở thành nữ phụ ác độc trong tiểu thuyết, hỏi làm sao mà nàng có thể vui vẻ cho được!

Trong sách nữ chủ thuộc bên chính diện, độc giả tự nhiên là theo phe nữ chủ . Bây giờ nàng trở thành nữ phụ ác độc, nghĩ đến sau này mình sẽ chết ở trong tay nam chủ và nữ chủ, mồ hôi lạnh liền chảy ròng ròng.

Nàng vốn tưởng rằng bản thân xuyên đến một cái thế giới vô danh, vậy nếu nơi này đúng là thanh lâu như lời nói, có lẽ về sau nàng cứ ở đây bán nghệ, giữ một thân trong sạch đến khi hiểu hết được cái thế giới này, sau đó liền nghĩ biện pháp đi rồi đi, nhưng muốn ra khỏi đây chắc chắn không đơn giản như nàng suy nghĩ , bây giờ bản thân xuyên đến một cái thế giới trong tiểu thuyết, lại đóng vai nữ phụ, sau này còn chết trên tay nữ chủ!

Nghĩ tới đây lòng nàng hoảng loạn không thôi, mãi không thể bình tĩnh được, Bạch Ngọc Diệp ra khỏi phòng lúc nào nàng cũng không chú ý, cho đến khi nữ nhân chờ ngoài viện kia bước vào, nàng mới có thể hồi phục lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bàn Tay Vàng Của Nữ Phụ

"Ta vừa kêu người mang một thùng nước ấm đến cho người, nhớ tắm rửa, sau đó bôi thuốc trị thương, một tiểu cô nương xinh đẹp như người không nên có sẹo !"

Liễu Yến Nhi nhàn nhạt nói, thuận tay cầm một cái bình thuốc nhỏ để trên bàn, rồi bước ra ngoài.

Một lát sau, quả nhiên có người đem nước ấm cùng y phục đến. Bọn họ vừa ra ngoài, Lâm Nguyệt liền gầy dựa đứng lên, sau đó đem y phục dính đầy máu trên người cởi ra .

Vừa mới đem y phục cởi ra, đập vào mắt nàng là một thân thể gầy nhỏ giăng đầy các vết thương, làm cho Lâm Nguyệt không khỏi hít sâu vào một hơi.

Tuy rằng sau khi nàng xuyên không, khối thân thể này luôn đau đớn không ngừng, nhưng Lâm Nguyệt cũng không có nghĩ đến bản thân lại bị thương nghiêm trọng đến vậy, có lẽ lúc nàng xuyên vào thân thể này, nguyên chủ đã sớm bị đánh chết.

Cố nén đau đớn, Lâm Nguyệt đem thân thể nhỏ nhỏ của mình vùi vào trong nước ấm lau rửa một lần, lại vớt tay lấy lọ thuốc đặt ở trên bàn đổ ra một ít chất lỏng màu xanh nhạt, cẩn thận bôi lên vết thương, sau đó lại đem y phục sạch sẽ mặc vào.

Dù không biết thuốc này làm từ cái gì, nhưng có vẻ rất hữu hiệu, bôi lên vết thương có cảm giác mát mẻ , thoải mái vô cùng, cơn đau vừa rồi cũng tan biến gần hết.

Đến lúc này, Lâm Nguyệt mới miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, nàng chậm rãi đi đến bàn trang điểm gần đó, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt của nữ hài trong gương.

Phản chiếu trong gương là dung mạo có nét trẻ con, vì tuổi còn nhỏ, cơ thể cũng chưa có hoàn toàn phát triển, khuôn mặt trái xoan, mắt hạnh to tròn, cái mũi cao, môi anh đào chúm chím, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi không tí vết.

Tuy rằng đối với dung mạo của khối thân thể này, Lâm Nguyệt đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này tận mắt thấy cũng không khỏi sửng sốt.

Ngũ quan không một tia khuyết điểm, khí chất nhu nhược, cho dù còn chưa hoàn toàn phát triển, cũng đã có vài phần khuynh quốc khuynh thành, mềm mại đáng yêu. Quả nhiên không hổ là nữ phụ, dung mạo như vậy, có thể xem như là Bàn Tay Vàng mà tác giả ban cho?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt không khỏi cười chua xót, đối với khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này, nàng lại không có một điểm cao hứng, ngược lại càng cảm thấy bất an.

Nàng nhớ trong tiểu thuyết, thân là nữ phụ, Bạch Như Nguyệt quả thật có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết cùng lắm cũng chỉ xem là thanh tú, nhưng vì nữ chủ đã trùng sinh lại một lần, lại bởi vì kiếp trước là đặc công, cho nên nàng ta có khí chất trầm ổn, đôi mắt sáng ngời, những người tiếp cận nàng ta đều không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Nữ phụ Bạch Như Nguyệt mặc dù có dung mạo xinh đẹp, một bộ dáng Bạch Liên Hoa nhu nhược, nhưng kĩ thuật diễn kịch lại quá mức giả dối, đầu óc ngu xuẩn, cho dù dung mạo của "nàng" có làm cho người ta cho người ta nhất thời kinh diễm, nhưng nếu như quen biết lâu dần mà biết rõ bản chất, bọn họ liền tránh xa.

Đây cũng là lí do nữ phụ bại bởi tay nữ chủ, nữ chủ tướng mạo thường thường, lại giống như ánh sáng trong đêm tối, hấp dẫn người khác tự chủ được

mà tiếp cận, thăm dò. Bề ngoài của nữ phụ giống như cái bình hoa, chỉ có thể làm người ta nhất thời mê hoặc, nhưng cuối cùng lại không thoát khỏi số phận.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ, nàng không phải Bạch Như Nguyệt, nhưng việc nàng xuyên đến đây lại không thay đổi được bánh xe vận mệnh, nếu như nàng không làm cái gì, phỏng chừng sau này cái nàng phải đối mặt vẫn là kết cục kia.

Bây giờ tình tiết trong sách chỉ vừa mới bắt đầu, nữ chủ vẫn chưa có xuyên đến, cho nên chắc chắn trong thời gian này nàng phải làm một việc gì đó để có thể giữ lại được cái mạng nhỏ này.

《 Đặc công nữ tiên 》 viết về cuộc sống xung quanh nữ chủ, thân là nữ phụ, Bạch Như Nguyệt ở Phong Nguyệt Lâu chỉ được nhắc đến sơ sơ, theo nà g nhớ, lúc Bạch Như Nguyệt chưa có rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, sự tình xảy ra như thế này.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngụy Cơ Tương Lâm

Bởi vì Bạch Như Nguyệt không cam lòng trở thành lô đỉnh, lại không chịu tu luyện công pháp Ngọc Nữ Linh Quyết mà đường phụ Bạch Ngọc Diệp đưa cho, cho nên mới chọc giận hắn, sau khi bị trừng phạt bằng roi đến dờ sống dờ chết, liền bị ném tới sài phòng tự sinh tự diệt. Sau này do bị thương quá nghiêm trọng, nên được thả ra dưỡng thương, nhưng vì Bạch Ngọc Diệp đối nàng không yên tâm, vào lúc nàng hôn mê, đã gửi thư cho Lão tổ Hoan Hi Tông Niêm Hoa, cùng ông ta thỏa thuận thời điểm giao dịch.

Niêm Hoa lão tổ biết được bạch Như Nguyệt là người có tư chất Ngọc Tuyệt hương cốt vạn năm khó gặp trong truyền thuyết, nhất thời vui mừng quá đổi, phải đệ tử tự mình đi đón tiếp.

Lại không biết đệ tử mà mình phái đi là gian tế của Ma Cung, khi đón được Bạch Như Nguyệt, tất nhiên sẽ không đưa về cho Hoan Hi Tông, mà trực tiếp đem "nàng" trở thành lô đỉnh để hút nguyên khí, cứ tưởng rằng Bạch Như Nguyệt sẽ chết oan uổng, vừa khéo lúc đó lại có đệ tử của Côn Luân đi ngang qua ra tay cứu giúp.

Tuy Bạch Như Nguyệt đã được cứu, nhưng chung quy đã không còn là xử nữ. Đây cũng là nguyên nhân vì sao dù nàng có tư chất Băng Linh căn, cũng không thể trở thành đệ tử thân truyền của Côn Luân phái mà chỉ có thể trở thành đệ tử nội môn.

Bạch Như Nguyệt một lòng ái mộ đại sư huynh Liên Thành của Côn Luân phái, nhưng hẳn ta bởi vì nhìn ra nàng được nàng đã không còn là xử nữ, đối với nàng luôn luôn chán ghét.

Nữ chủ Diệp Khuyên Tuyết luôn luôn có một đồng nam nhân nổi tiếng vây quanh, thậm chí còn cùng Ma Cung thiếu chủ giằng co không rõ, lại được Liên Thành tìm mọi cách che chở, điều này làm cho Bạch Như Nguyệt cảm thấy bất công bị ghen tị che mờ mắt, tâm lý cũng trở nên vận vẹo, ghen ghét với Diệp Khuyên Tuyết, sau đó liền bước vào vực sâu không lối thoát.

Hiện tại nàng trở thành Bạch Như Nguyệt, tất nhiên sẽ không để mấy chuyện đó phát sinh, trước tiên phải rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, triệt để thay đổi diễn biến tiếp theo, bằng không, chờ đón nàng vẫn là cái kết cục bị tên gian tế kia phá thân.

Thân là Tấn nhân loại của thế kỷ hai mươi mốt, Lâm Nguyệt đối với lần đầu tiên của bản thân cũng chẳng coi trọng bao nhiêu, nhưng nếu đã là một người phụ nữ, không thể không tự nhiên lại bị một người xa lạ cưỡng bạo, cũng khó có thể tiếp nhận.

Huống chi nơi này là Tu Chân thế giới, còn chưa lên được Kết Đan đã bị phá thân, đối với tu luyện sẽ ảnh hưởng rất lớn, cho nên nếu muốn thoát khỏi vận mệnh vật hi sinh, nàng phải trở nên thật mạnh mẽ. thật cường đại mới có thể nắm trong tay số phận của mình !

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt hung hăng nắm chặt tay, sau đó liền ổn định lại tâm tình, cẩn thận đem đầu đuôi câu chuyện nhớ lại một lần.

Trong sách nhắc tới, thời điểm Bạch Như Nguyệt bị ném vào sài phòng liền ngất đi, thẳng đến khi Bạch Ngọc Diệp mang nàng ra chữa thương. khoảng thời gian nàng hôn mê trong sài phòng vền vẹn ba ngày, ra ngoài được hai, nàng liền bị ma đạo gian tế mang đi.

Mà hiện tại bởi vì nàng xuyên không đến trước thời điểm hôn mê tỉnh lại hai ngày, cũng giảm bớt tình tiết được Bạch Ngọc Diệp tự mình chữa thương, kịch bản đã bị nàng thay đổi một đoạn.

Bất quá Lâm Nguyệt cũng không có vui mừng gì, bởi vì trong tiểu thuyết miêu tả, Bạch Ngọc Diệp kia là nam nhân có tính cách âm trầm lại đa nghi, để đạt được mục đích hẳn ta không tiếc hi sinh mọi thứ, có lẽ sẽ không bởi vì nàng cúi đầu chịu thua mà dễ dàng buông tha, hơn nữa vừa rồi hẳn cũng không có mang ra Ngọc Nữ Linh Quyết cho nà g tiếp tục tu luyện, hẳn là trong lòng đã quyết định đem nàng giao cho Niêm Hoa Lão tổ rồi.

Nàng phải đào tẩu trước lúc Niêm Hoa Lão tổ phái người đến đón, từ giờ đến lúc tên gian tế kia đến còn thời gian 3 ngày, trong ba ngày này, nàng phải nghĩ biện pháp rời đi, sau đó mới tỉnh tiếp.

Nhưng nàng phải làm như thế nào mới có thể dễ dàng rời đi?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt không khỏi rầu rĩ.

Khổ sở suy nghĩ nửa ngày, Lâm Nguyệt phát hiện bản thân cho dù là một chút biện pháp cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khổ Sở Suy Nghĩ Đối Sách

Nếu đây là thế giới bình thường, dựa vào việc bản thân đã từng là bộ đội đặc chủng, có lẽ nàng sẽ dễ dàng trốn thoát. Nhưng đây lại là Tu Chân thế giới, Bạch Ngọc Diệp là người tu chân, nàng bất quá cũng là người bình thường, còn là một nữ tử hai tay trói gà không chặt, muốn chạy trốn càng thêm khó khăn.

Trốn hay là không trốn?

Lâm Nguyệt lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu không trốn, có khả năng sẽ lại giống như trong tiểu thuyết, rơi vào tay ma đạo gian tế. Còn nếu trốn, vạn nhất mà bị Bạch Ngọc Diệp phát hiện, không biết cái tên tâm ngoan thủ lạt đó sẽ xử lý nàng thế nào?

Nhớ tới trong sách miêu tả Bạch Ngọc Diệp là người thủ đoạn tàn nhẫn, Lâm Nguyệt không khỏi rung mình.

Nhất định phải chạy trốn, hơn nữa càng không thể bị Bạch Ngọc Diệp phát hiện!

Nàng không nghĩ để vận mệnh nắm bắt, hóa giải nguy cơ lần này có thể thay đổi tình tiết trong tiểu thuyết, chuyện này có quan hệ đến vận mệnh ngày sau, nàng nhất định phải làm được!

Nếu cứ để vận mệnh mặc sức xoay chuyển, bảo nàng sao có thể cam tâm cho được?

Với tính cách kiên cường thà gãy chứ không cong của Lâm Nguyệt, ở kiếp trước bởi vì bị người bán khác đứng rơi vào tay tên trùm thuốc phiện trở thành con tin, vì không liên lụy đến đồng đội, nàng liền không tiếc mạng chần ngang họng súng của hắn ta!

Vì vậy cho nên nàng mới có thể xuyên không.

Hiện thời nàng tuy rằng lâm vào gian nan khốn cảnh, nhưng vẫn còn chưa liên quan đến sinh tử đâu? Cho nên chắc chắn phải tìm ra một con đường sống.

Bất quá, nếu trong vòng ba ngày nàng không trốn thoát được, mà lại bị rơi vào tay của tên gian tế kia, vậy thì khó nói rồi. Tuy rằng trong tiểu thuyết nói nàng cho dù mất trong sạch cuối cùng vẫn được Côn Luân đệ tử cứu, nhưng hiện tại nàng đã đem nội dung câu chuyện thay đổi, ai biết tên ma tu kia có mở đến trước vài ngày không? Nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ nàng đợi không được cùng nữ chủ gặp mặt thì đã thành vật hi sinh rồi!

Cho nên nàng sẽ không để người khác nắm trong tay vận mệnh của mình, càng không thể ngây ngốc ở chỗ này chờ đến lúc được Côn Luân đệ tử cứu!

Nhưng phải làm như thế nào mới có thể trốn thoát thành công? Chờ đến lúc Bạch Ngọc Diệp không để ý sau đó trốn đi tuyệt đối không dễ dàng, nếu nàng đoán không sai tuy rằng bởi vì nàng thỏa hiệp làm cho Bạch Ngọc Diệp tỏ vẻ yên tâm một chút, kỳ thực trong lòng hắn đối nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng, bằng không cũng sẽ không phí sức nói với nàng nhiều như vậy, hơn nữa hạ chiêu bài cảm tình gì đó.

Lấy tâm cơ của Bạch Ngọc Diệp, nếu hắn đã đem tình cảm giữa cha và con gái ra nói, chỉ sợ rằng trong lòng đã quyết định mang nàng tặng cho Niêm Hoa Lão tổ rồi, bằng không tu sĩ như hắn cần gì phải cùng một cái dưỡng nữ trên danh nghĩa phí vô mồm như vậy?

Nói nhiều như vậy, chính là vì nàng còn có giá trị lợi dụng, hi vọng nàng sau này ở trước mặt Niêm Hoa Lão tổ vì hắn nói tốt vài câu.

Nghĩ đến đây, lòng Lâm Nguyệt vừa động, hai mắt tỏa sáng.

Giá trị lợi dụng, không sai chính là điểm này!

Theo nàng nhớ, trong sách có nhắc tới việc Bạch Ngọc Diệp đối với dưỡng nữ Bạch Như Nguyệt xuất hiện một thứ tình cảm không nên có, sau này khi hắn thành công Kết Đan vô tình gặp lại Bạch Như Nguyệt lúc này đã là Côn Luân đệ tử, cũng vì Bạch Như Nguyệt sinh sự với nữ chủ, hắn ở Thánh Nguyệt bị nữ chủ nam chủ cùng nhau tiêu diệt, sau đó giả họa cho Bạch Như Nguyệt, làm cho Bạch Như Nguyệt bị hiểu lầm là hấp thụ dương khí của yêu nữ, cuối cùng bị trục xuất khỏi Côn Luân, không lâu sau, cũng bị nữ chủ cùng nam chủ hại chết.

Mặc kệ sau này tình tiết sẽ diễn biến ra sao, trong lòng Bạch Ngọc Diệp có phải hay không sinh tình cảm với nàng, đều gạt bỏ hết, hiện tại hắn tổng nàng

cho Niêm Hoa Lão tổ làm lò đỉnh để đổi lấy lợi ích cho mình ,cho nên Lâm Nguyệt đối với việc Bạch Ngọc Diệp nổi lòng thương thả nàng rồi đi cũng không ôm tí hi vọng gì.

Nàng chính là muốn lợi dụng tình cảm của Bạch Ngọc Diệp đối với nàng mà chính hắn còn chưa nhận ra,để đổi lấy một điểm cơ hội mà thôi.

Tư chất của nàng tuy rằng tốt, nhưng nhỏ đã bị Bạch Ngọc Diệp nuôi dưỡng ở Phong Nguyệt Lâu, không hề được tiếp xúc qua công pháp tu chân ,chỉ có duy nhất một quyển Ngọc Nữ Linh Quyết nhưng nó lại là lò đỉnh công pháp, hơn nữa bởi vì nàng đã sớm phát hiện mục đích của Bạch Ngọc Diệp,nên không có tu luyện.

Nói cách khác nàng hiện tại chính là một người bình thường không hơn.

Đương nhiên, người thường cũng có ưu điểm của người thường, ít nhất bây giờ nàng còn là một người bình thường. Bạch Ngọc Diệp cũng sẽ không quá mức đề ý, nàng có thể lợi dụng điểm này để đạt được mục đích, nếu như nhớ không lầm, nàng hiện tại chỉ có một cơ hội duy nhất là ở phía sau hoa viên Phong Nguyệt Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quyết Định Cướp Đoạt Cơ Duyên

Nàng nhớ trong sách có nhắc tới hậu viên của Phong Nguyệt Lâu có một trận pháp thiên nhiên vĩ đại, bên trong là một động phủ cổ tu Đại Năng, mà lối vào duy nhất thông với cái động phủ đó lại là một núi già lớn nằm ở sau hoa viên của Phong Nguyệt Lâu.

Quan trọng nhất,bí mật đó đến cả Bạch Ngọc Diệp cũng không biết, là do sau này nữ chủ bị người đuổi giết, đánh bậy đánh bạ xông vào, bên trong đến được một cái Giới Từ Không Gian sâu chuỗi, trong không gian có một Dược Viên,lại có vô số Linh Dược tâm đắc đã tuyệt tích ở Tu Chân Giới do các tu sĩ thời xưa luyện thành.

Bất quá nữ chủ mang trên người thần khí không gian nghịch thiên có thể thăng cấp, cho nên đối với cái Giới Từ Không Gian cùng Dược viên kia cũng không có quá mức coi trọng, nhưng ở trong không gian đó đều là phương thuốc dân gian cùng các công thức luyện đan tâm đắc,giúp cho nữ chủ chỉ trong mấy chục năm liền đã trở thành Cửu Phẩm Luyện Đan Đại Sư.

Làm cho Lâm Nguyệt động tâm chính là cổ tu Đại Năng lưu lại Hư Vô Chân Hỏa đứng thứ ba trong Thiên Địa Dị Hỏa của cái Giới Từ Không Gian kia,trong sách nói sau khi nữ chủ chiếm được Hư Vô Chân Hỏa, thực lực tăng lên đáng kể, hơn nữa còn thành công kết Kim Đan, sau này nhờ có Hư Vô Chân Hỏa,nữ chủ ngày càng cường đại.

Nghĩ đến đoạn này, Lâm Nguyệt kích động đến nỗi trái tim cũng không nhịn nổi bang bang nhảy lên.

Nếu như kế hoạch này thành công,chẳng những nàng có thể đào tẩu, lại có thể có được thiên đại cơ duyên!

Hiện tại kịch tình mới vừa bắt đầu, tình tiết nữ chủ đánh bậy đánh bạ đến nơi đây con vài năm nữa mới xảy ra, không có nữ chủ ở đây, mà nàng lại thuận lợi xong việc, có thể sẽ đem cơ duyên này chiếm hết.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt này cảm thấy cả người nóng lên, máu trong mạch sôi trào.

Bất kể như thế nào, Lâm Nguyệt cũng muốn thử một lần, không nói hiện tại nguy cơ đang rơi xuống đầu nàng, huống chi lại có cơ hội đem cơ duyên của nữ chủ cướp đi,làm yếu bớt thực lực của nàng ta,làm sao nàng có thể lỡ mất.

Không phải là nàng ích kỷ, nhưng bởi vì nàng là nữ phụ, chuyện nữ phụ cùng nữ chủ có thể tạo ra quan hệ tốt nàng cũng đã từng cân nhắc qua, nhưng nghĩ đến đối phương là một nữ chủ tâm ngoan thủ lạt, nàng liền loại bỏ.

Lâm Nguyệt cẩn thận nghiêm túc hồi tưởng lại tình tiết trong sách một chút, chợt phát hiện,ông trời đối với mỗi người đều công bằng như nhau ,cơ duyên của người nào,người đó có,quan trọng nhất chính là người có phát hiện hay không mà thôi!

Nếu như nàng không là xem qua quyển tiểu thuyết này, nếu như nàng là chính là Bạch Như Nguyệt, lại biết bên cạnh bản thân có một Đại cơ duyên to lớn như vậy, thì làm sao có thể bỏ lỡ?

Nhớ tới trong sách nữ chủ đánh bậy đánh bạ cư nhiên có được Đại Cơ Duyên nhe vậy, nữ phụ Bạch Như Nguyệt ở đây sinh sống hơn mười năm lại không biết Lâm Nguyệt không khỏi thờ dài,quả nhiên là nữ chủ cùng nữ phụ khác nhau sao?

Bất kể như thế nào, Lâm Nguyệt nhất định phải đem cơ duyên lần này nắm trong tay, không cần nói đến Hư Vô Chân Hỏa cùng các công thức luyện đan tâm đắc, chính là cái Linh Dược Giới Từ Không Gian kia về sau có lẽ sẽ là canh tay phải của nàng, nàng không phải là nữ chủ,tất nhiên không có Thần Khí Không Gian nghịch thiên,cho nên cái Giới Từ Không Gian đối với nàng rất có lực hấp dẫn .

Trong lòng có quyết đoán, Lâm Nguyệt tạm thời thả lỏng tâm tình nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hiện tại nàng đang bị thương, tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng vì không để Bạch Ngọc Diệp nghỉ ngơi, nàng phải kiềm chế nội tâm bất an, chờ nghỉ ngơi cho tốt mới có đủ tinh lực để làm việc tiếp theo.

Nàng không dám xem nhẹ tra tuệ của cổ nhân, xuyên không trong tiểu thuyết, tình tiết nữ chủ sau khi xuyên qua đem cổ nhân đùa giỡn, bất quá là do tác giả ảo tưởng thôi, cổ nhân cho dù sống trong thời đại khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng không có công nghệ cao cũng không có nghĩa rằng họ không có trí tuệ.

Nhất là loại người tâm cơ thâm trầm giống như Bạch Ngọc Diệp, Lâm Nguyệt không dám cho rằng bản thân so với đôi phương thông minh bao nhiêu.

Tại đây thế giới hoàn toàn xa lạ này, thân là người từ ngoài đến nàng phải càng thêm cẩn thận, nào động sẽ chỉ làm bản thân bị chết nhanh hơn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nữ Phụ Không Phải Là Vật Hi Sinh

Bởi vì thân thể vốn yếu ớt lại phải chịu phạt, tuy rằng trong lòng Lâm Nguyệt bất an nhưng vẫn cứ ngủ mê man đến khi bị Liễu Yến Nhi đánh thức.

"Lâu chủ kêu người chuẩn bị cho tốt, chút nữa đến gặp ngài ấy."

Thanh âm của Liễu Yến Nhi nhàn nhạt, trên khuôn mặt mặt đầy son phấn tựa hồ không chút biểu cảm, nhưng Lâm Nguyệt vẫn nhận ra trong mắt nàng ta một cơn mưa đầy ghen tị cùng địch ý.

Hiểu được cái địch ý này từ đâu tới, Lâm Nguyệt nhất thời cười khổ.

Nếu nói trong tiểu thuyết Bạch Như Nguyệt là nữ phụ, vậy thì Liễu Yến Nhi này là một vật hi sinh trung thành.

Trong sách, lời thoại của Liễu Yến Nhi không nhiều lắm, nàng ta cùng Bạch Như Nguyệt giống nhau đều được Bạch Ngọc Diệp mang về Phong Nguyệt Lâu, bắt đầu ở chỗ Bạch Ngọc Diệp thời điểm nàng ta được Bạch Ngọc Diệp mang về đã là tiểu cô nương mười lăm tuổi, còn Bạch Như Nguyệt lúc đó mới chỉ một đứa trẻ mới sinh.

Liễu Yến Nhi nguyên lai là tiểu thiếp của một gia đình giàu có, sau khi được Bạch Ngọc Diệp cứu liền điên cuồng mê luyến hắn ta, tư chất vốn là song linh căn, lại cam tâm tình nguyện trở thành lô đỉnh luyện công của Bạch Ngọc Diệp, hơn nữa đối với đường nữ Bạch Như Nguyệt ghen ghét không thôi.

Bởi vì ghen ghét, thời điểm Liễu Yến Nhi phát hiện tên gian tế kia là ma tu chẳng những không có nhắc nhở Bạch Ngọc Diệp, còn tận lực đem chuyện Bạch Như Nguyệt có thân thể Ngọc Tuyệt hương cốt cho tên ma tu kia biết, muốn mượn tay ma tu hủy đi Bạch Như Nguyệt.

Có thể nói, kế hoạch của Liễu Yến Nhi quả thật đã thành công một nửa, nếu như Côn Luân đệ tử kia không trong hợp đi qua giải cứu, có lẽ Bạch Như Nguyệt đã mất mạng.

Sau này ma đạo gian tế kia bị Côn Luân đệ tử giết chết, Bạch Như Nguyệt lại không có tung tích, làm cho Niêm Hoa Lão tổ giận dữ, lúc Bạch Ngọc Diệp tra hỏi phát hiện chuyện này liên quan đến Liễu Yến Nhi, trong cơn giận dữ, đem Liễu Yến Nhi đánh cho hồn bay phách tán, hóa thành tro bụi.

Nghĩ đến kết cục của Liễu Yến Nhi, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy cả người rét run, một lần nữa nhắc nhở bản thân, sống ở thời đại này phải đề dặt cẩn thận trong mọi việc, tuyệt đối không thể có nửa điểm sai lầm.

Mang theo một bụng tâm sự, Lâm Nguyệt nhanh tay rửa mặt chải đầu qua loa một chút, sau đó kiểm tra lại thương tích trên người, phát hiện sau khi bôi được liệu kia miệng vết thương đã có dấu hiệu khép lại, mới an tâm mở cửa đi ra ngoài.

Liễu Yến Nhi đứng ở ngoài cửa, lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn thấy dung mạo không son phấn nhưng vẫn xinh đẹp xuất trần của Lâm Nguyệt, ánh mắt càng thêm âm trầm.

Trong lòng Liễu Yến Nhi ghen tị ra sao, Lâm Nguyệt như thế nào lại không biết? Bất quá nàng lựa chọn làm như không nhìn thấy.

Đối với khối thân thể tuổi còn nhỏ nhưng đã có dung mạo vô song này, Lâm Nguyệt cũng thật bất đắc dĩ.

Kỳ thực có thể trở thành lô đỉnh chuyên dụng của Bạch Ngọc Diệp, bộ dạng hiện tại của Liễu Yến Nhi coi như không sai biệt lắm, khác biệt ở chỗ nàng ta lại đi ganh đua với nữ phụ mà tác giả tốn công xây dựng nên mà thôi.

Cho nên nói, nguyên tắc của người thường ở trong tu chân nữ cường vẫn là như thế này, người có thể cùng nữ chủ so sánh dung mạo, nhưng cũng tuyệt đối không nên cùng nữ phụ so đo, bởi vì loại văn này xây dựng nên nhân vật chính hay còn gọi là nữ chủ cùng lắm cũng chỉ có dung mạo thanh tú, mà

nữ phụ lại đẹp xuất trần khi ai sánh bằng, hiện tại Lâm Nguyệt lại sắm vai nữ phụ tuyệt sắc vô song trong quyển tiểu thuyết này, vật hi sinh trung thành không có đất diễn như Liễu Yên Nhi làm sao có thể so sánh?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt âm thầm hung hăng hỏi thăm mười tám đời tổ tông như tác giả một phen, làm đá kê chân chuyên dụng cho nữ chủ đã đủ bi thống, còn phải chịu đựng ánh mắt ghen ghét mọi nơi mọi lúc, đây là đang lo lắng nàng tìm đường chết quá chậm phải không?

Nhớ lại sau này thể chất đặc thù của Bạch Như Nguyệt bị nữ chủ phát hủy, lại bị Ma Cung lão tổ bắt đi làm tù binh, Lâm Nguyệt thật sự muốn chết tâm!

"Ngơ ngác cái gì? Còn không mau đi vào? Chẳng lẽ còn muốn lâu chủ tự mình ra đón tiếp ngươi sao?"

Nghe thanh âm hơi châm chọc của Liễu Yên Nhi vang lên, Lâm Nguyệt mới phát hiện mình đã đến sân viện của Bạch Ngọc Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tình Tiết Thay Đổi

"Nguyệt nhi, đã cảm thấy tốt hơn chưa?"

Bước qua viện môn, Lâm Nguyệt liền nghe được thanh âm nhàn nhạt của Bạch Ngọc Diệp truyền đến, nàng vừa ngừng đầu đã nhìn thấy hắn đang đứng khoanh tay đón gió ở trong sân.

"Đa tạ phụ thân quan tâm, vết thương của Nguyệt nhi sau một ngày nghỉ ngơi đã tốt hơn nhiều."

Lâm Nguyệt vẫn cúi thấp đầu như ngày hôm qua, nhẹ giọng trả lời, làm cho ánh mắt quý dị đang dò xét bản thân kia khôi phục lại như cũ.

Không phải là đã tốt hơn nhiều sao? Hai tay nàng ngày hôm qua đầy các vết thương chồng chất, sáng hôm nay một chút dấu vết đã không còn, nàng có nên khen ngợi một câu nơi này không hở là Tu Chân Giới hay không? Ở thế giới kia bình thường làm gì có cái loại dược liệu thần thánh như vậy?

"Hôm qua ta kêu Yên nhi đưa dược đến, con đã dùng chưa?"

Thấy Lâm Nguyệt không nhìn mình, Bạch Ngọc Diệp cho rằng nàng còn giận, nhún mày hỏi lại.

"Đã dùng xong, đa tạ phụ thân."

Hai chữ "phụ thân" này làm cho Lâm Nguyệt cảm thấy thật gượng gạo, nhưng nàng lại không có thể không gọi.

Hiện tại nàng đang ở trong hang sói, nếu như không nhìn, sẽ lộ ra sơ hở, làm cho Bạch Ngọc Diệp nghi ngờ.

"Vây là tốt rồi, ngày mai Niêm Hoa Lão tổ hội phái người tới đón con, đến chỗ ngài ấy con phải hầu hạ cho thật tốt có biết chưa?" Bạch Ngọc Diệp nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Nguyệt một cái, trong mắt mơ hồ xuất hiện một tia phức tạp, giọng điệu lại vẫn bình tĩnh.

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. May mắn là nàng luôn luôn cúi thấp đầu, Bạch Ngọc Diệp mới không phát hiện.

Tình tiết quả nhiên thay đổi rồi!

Là vì nàng xuyên không thay đổi tình tiết trong sách, cho nên làm cho mọi chuyện diễn ra nhanh hơn sao? Không nói đến, bây giờ thời gian ba ngày đều không có, nếu hôm nay không nghĩ biện pháp chạy trốn, ngày mai chờ tên ma tu kia đến đây, nàng sẽ lại giống như nữ phụ, bị bắt cóc sau đó mất luôn trong sạch? Nếu nàng không trong sạch, cuối cùng tiến vào Côn Luân vận mệnh cũng sẽ như cũ, chỉ có thể trở thành đệ tử nội môn?

Nghĩ đến bản thân sẽ bị hủy đi trong sạch, còn có thể mất mạng, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân Lâm Nguyệt như rơi vào hầm băng.

Giờ phút này nàng cảm thấy mình vô cùng may mắn vì ngày hôm qua đã chuẩn bị tốt kế hoạch, nếu không với cái thời gian ít ỏi này, nàng chỉ có thể ngồi chờ chết.

"Nguyệt nhi, con còn oán hận phụ thân sao?"

"Nguyệt nhi không dám."

Không phải là nàng không hận, mà là nàng không dám hận.

Lâm Nguyệt cao giọng cười, thử hỏi ai bị mang đi bán như nàng mà không oán hận? Lại còn biết rõ bản thân sẽ trở thành lô đỉnh cho người khác.

"Coi như là con oán trách phụ thân, phụ thân sao lại không hiểu tính tình của con, mặc dù ta đưa con cho Niêm Hoa Lão Tổ làm thiếp, nhưng không phải là con cũng sẽ có cơ hội sao? Lấy địa vị của Niêm Hoa lão tổ mang tu vi Kim Đan hậu kỳ ở Hoan Hi Tông, nói con một bước lên trời cũng không đủ, dựa vào tư chất của con, chỉ cần luyện được hảo công pháp, sau này ai nhìn thấy cũng phải nhường con ba phần? Con yên tâm, hiện tại con chỉ là người thường, nếu không luyện đến Trúc Cơ, Niêm Hoa Lão tổ sẽ không bắt con trở thành lô đỉnh."

Bạch Ngọc Diệp thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, cũng không để ý, tiếp tục nhàn nhạt nói: "Con cũng biết phụ thân làm nhiều như vậy, thậm chí không tiếc đem con dâng đi, cũng chỉ vì một ngày kia có thể trở về tông môn? Lần này nếu phụ thân có thể thành công cầu Hoan Hi Tông đem hết toàn lực làm tu vi tăng lên, chỉ cần cho phụ thân thời gian, ta nhất định sẽ giúp con từ tiền Trúc Cơ thành công Kết Đan, đến lúc đó nếu con không muốn ở chỗ Lão tổ, phụ thân sẽ dẫn con rời khỏi đó. Chỉ cần phụ thân thành công Kết Đan, một cái Kim Đan hậu kỳ hà cừu sao có thể làm cho ta lùi bước?"

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, đoạn đối thoại này của Bạch Ngọc Diệp trong tiểu thuyết tác giả cũng không viết ra toàn bộ, chỉ miêu tả qua loa tâm lý của hắn ta.

Nhi vậy có thể nói, Bạch Ngọc Diệp tổng nài cho Niêm Hoa Lão tổ chẳng phải xuất phát từ chân tâm, mà là trong kế hoạch của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hư Dĩ Ủy Xà

Trong nguyên tác, Bạch Như Nguyệt mới chỉ có mười ba tuổi, còn là một tiểu cô nương đơn thuần, lại được Bạch Ngọc Diệp nuôi từ nhỏ đến lớn, dù trong lòng có điều oán hận, nhưng nội tâm đối với dưỡng phụ này vẫn có vài phần cảm tình, cho nên "nàng" không hề hoài nghi Bạch Ngọc Diệp có ý đồ riêng hay không, chỉ nghĩ qua loa là dưỡng phụ đem "nàng" tặng cho người khác là có điểm bất đắc dĩ. Thời điểm bị ma tu bắt đi, trong lòng còn tin tưởng rằng dưỡng phụ chắc chắn sẽ tới cứu mình. Lúc bị hủy đi trong sạch, cũng chỉ là hận mỗi tên ma tu đó, còn đối với Bạch Ngọc Diệp lại không có nửa điểm oán hận.

Nhưng Lâm Nguyệt lại không phải Bạch Như Nguyệt trong nguyên tác, ở thế kỷ hai mươi một nàng là một đặc chủng nữ binh được chọn ra để giải quyết các thành phần chống đối trong xã hội, vừa nghe được lời an ủi của Bạch Ngọc Diệp, trong nháy mắt nàng liền đoán ra tâm tư của hắn.

Phải biết rằng bản thân Bạch Như Nguyệt tuy rằng có thân thể Ngọc Tuyệt hương cốt, nhưng bây giờ nàng vẫn còn là người thường, đối với tu sĩ Kim Đan kỳ như Niêm Hoa Lão tổ không có sức ảnh hưởng bao nhiêu, tu vi của Niêm Hoa Lão tổ dừng lại ở Kim Đan hậu kỳ nhiều năm, một lòng muốn lợi dụng thân thể Ngọc Tuyệt hương cốt của Bạch Như Nguyệt để đột phá Nguyên Anh, nếu Bạch Như Nguyệt không tu luyện được Trúc Cơ, Niêm Hoa lão tổ có được nàng cũng vô dụng.

Mà Bạch Ngọc Diệp vốn có lòng quỷ rối, nhìn trúng điểm này nên mới đem Bạch Như Nguyệt đưa cho Niêm Hoa Lão tổ.

Tư chất của Bạch Ngọc Diệp là Thủy Mộc song linh căn, vốn là đệ tử tiền đồ vô hạn của Hoan Hi Tông, sau này bởi vì đắc tội với Đại đệ tử của Chương môn Hoan Hi Tông nên mới bị biếm đến một nơi linh khí nghèo nàn Nhân Giới làm một cái đệ tử nhỏ nhỏ.

Linh khí ở Nhân Giới rất mỏng manh, căn bản không thể tu luyện, cho dù tư chất của Bạch Ngọc Diệp có tốt, nhưng hơn mười năm qua vẫn cứ dừng lại ở Luyện Khí hậu kỳ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Bạch Ngọc Diệp luôn lấy lòng Niêm Hoa Lão tổ để có thể trở về tông môn.

Mà sự xuất hiện của Bạch Như Nguyệt, lại cho Bạch Ngọc Diệp một cơ hội, hắn nhẫn nại đem Bạch Như Nguyệt nuôi lớn, chờ đợi đến ngày có thể đem nàng tặng cho Niêm Hoa Lão tổ, mượn thế lực của Niêm Hoa Lão tổ một lần nữa trở về tông môn.

Tu vi của hắn hiện tại đang ở Luyện Khí hậu kỳ, sau khi trở về tông môn chắc chắn rất nhanh sẽ đột phá Trúc Cơ, đợi lúc Bạch Như Nguyệt tu luyện đến Trúc Cơ, hắn sẽ có cơ hội thành công kết thành Kim Đan, lúc đó, hắn sẽ có biện pháp mang theo Bạch Như Nguyệt rời đi.

Đương nhiên, điều kiện là hắn phải thành công Kết Đan, nếu đến lúc đó hắn chưa có Kết Đan, Bạch Như Nguyệt thực sự sẽ trở thành lô đỉnh của Niêm Hoa Lão tổ, chuyện này đối với hắn mà nói, cũng chỉ hơi chút đáng tiếc mà thôi, thực ra cũng không có tổn thất gì.

Trong lòng hiểu được ý đồ của Bạch Ngọc Diệp, trong lòng Lâm Nguyệt Không nhìn được thậm chí khen một câu.

Nam nhân tính toán thật tốt, ý kiến hay!

Đem dưỡng nữ mình tự tay nuôi lớn đem đi tặng người, chẳng những có thể một mũi tên trúng hai đích còn để lại cho bản thân một cái đường lui!

Lâm Nguyệt trong lòng đối với kế hoạch của Bạch Ngọc Diệp khinh bỉ không thôi, ngoài mặt lại như đã bị hắn thuyết phục, ấp úng hỏi: "Phụ thân thật sao? Sau này thật sự sẽ đến cứu Nguyệt nhi sao?"

"Nguyệt nhi, phụ thân đã khi nào lừa gạt con chưa? Chẳng lẽ con lại không tin phụ thân sao?"

"Nguyệt nhi. Tin tưởng phụ thân." Lâm Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng trả lời, hai tay vô ý thức ngại ngùng, đem tâm tình của tiểu cô nương bất an, khát

vọng được hứa hẹn biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

"Nguyệt nhi ngoan, con đã tin tưởng phụ thân, không cần suy nghĩ nhiều, sau này ở cạnh Niêm Hoa Lão chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, yên tâm chờ phụ thân." Nói xong, Bạch Ngọc Diệp dừng một chút, dặn dò thêm một câu: "Nhớ kỹ, hôm nay lời phụ thân nói với con, không thể để người thứ hai nghe thấy, có biết chưa?"

“Vâng” Lâm Nguyệt nhu thuận đáp.

Thấy Lâm Nguyệt tựa hồ hiểu được lời hắc nói, Bạch Ngọc Diệp âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Niêm Hoa Lão tổ thuộc loại người tàn bạo, không biết bao nhiêu lô đỉnh thị thiếp bị hành hạ đến chết trong tay hắn, nếu Bạch Như Nguyệt lại còn nháo lên, chỉ sợ cho dù nàng có thân thể Ngọc Tuyết hương cốt cũng khó có được kết cục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Diễn Kịch

Hắn không muốn mất Bạch Như Nguyệt, lại không nguyện để Niêm Hoa Lão tổ chiếm tiện nghi, phải nói người mang tư chất lô đỉnh có thể trợ giúp đột phá Nguyên Anh rất hiếm gặp, không nói ở Thanh Châu, dù có lật tung cả cái tu chân giới này cũng chưa chắc có thể tìm ra người thứ hai có Ngọc Tuyết Hương Cốt !

Hắn là tu sĩ có tư chất bình thường, Kim Đan thì không có vấn đề, nhưng Nguyên Anh lại rất khó, nếu muốn đột phá lên Nguyên Anh, cần phải có một cái lô đỉnh như Bạch Ngọc Diệp.

Thọ nguyên cùng tu vi của tu sĩ tuy hai mà một, tu sĩ ở giai đoạn Luyện Khí kỳ có thọ nguyên giống như người thường, đều sống đến trăm tuổi, tiến vào Trúc Cơ kỳ thọ nguyên sẽ tăng gấp đôi, cho nên tu sĩ ở Trúc Cơ kỳ có thể sống đến hai trăm tuổi là chuyện bình thường, cứ như vậy, tu sĩ thuộc Kim Đan kỳ sẽ sống được đến 500 tuổi, còn Nguyên Anh kỳ thì đến một ngàn tuổi .

Nghịch thiên cùng trời tranh mệnh tu sĩ, ai không mơ ước có được có được tuổi thọ ngàn năm? Có thể đột phá Nguyên Anh trở thành Nguyên Anh đại tu sĩ có lẽ là giấc mộng của toàn bộ tu sĩ ở tu chân giới!

Tu vi của Bạch Ngọc Diệp hiện tại chỉ mới ở Luyện Khí hậu kỳ, nhưng hắn lại có dã tâm, nếu không phải hắn ở Phong Nguyệt Lâu hơn mười năm không thể đột phá lên Kim Đan, lại lâm vào tình thế bất buộc, hắn tuyệt đối sẽ không đưa hai tay đem bảo bối Bạch Như Nguyệt này dâng cho người ta .

Nhưng hắn hiện không thể không làm vậy, bởi vì kẻ thù của hắn ở nội môn đã thành công đột phá Trúc Cơ, hắn không muốn ngồi chờ chết, cho nên bằng mọi cách hắn phải về cho được tông môn để tìm chỗ dựa dẫm, bằng không đợi khi kẻ thù tìm đến, hắn chỉ còn con đường chết.

Đương nhiên, việc này ở trong nguyên tắc không có nhắc tới, cho nên Lâm Nguyệt cũng không biết. Nàng hiện tại đang nghĩ đối sách để bản thân có thể chạy trốn.

Ma tu ngày mai sẽ đến, đến lúc đó Liễu Yến nhi chắc chắn sẽ đem chuyện Ngọc Tuyết hương cốt của nàng nói cho đối phương biết , dựa theo tình huống như vậy, sạu này tình tiết phát triển có lẽ cũng không sai biệt lắm, chính là không biết đến lúc đó Côn Luân đệ tử có phải hay không xuất hiện, nếu bởi vì sự việc xảy ra có chút thay đổi, Côn Luân đệ tử không kịp xuất hiện, nàng chắc chắn sẽ chết trong tay ma tu!

Tình tiết xảy ra nhanh hơn một chút, làm cho Lâm Nguyệt cảm thấy có một bàn tay vô hình đang đem mọi thứ nàng thay đổi trở về quỹ đạo của nó, bức nàng đi lên con đường không thể quay đầu của nữ phụ.

Không thể lại tiếp tục chần chừ, nhất định hôm nay phải rời đi!

Còn không đợi đến ngày mai, nàng chỉ có thể chờ chết !

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt cắn răng, quyết định đánh cược một phen!

"Phụ thân, ngày mai Nguyệt nhi nhất định phải đi sao?"

Tên đã lên dây không bắn không được, bằng mọi giá nàng phải chuẩn bị thật tốt để chút nữa diễn tiết mục tình phụ tử khoa trương giả tạo .

"Nguyệt nhi, vừa rồi không phải phụ thân đã nói với con rồi sao?"

Cho rằng Lâm Nguyệt muốn thay đổi chủ ý, giọng điệu của Bạch Ngọc Diệp đã có điểm không vui.

"Đã nói rồi, nhưng mà Nguyệt nhi không muốn rời đi, Nguyệt nhi không muốn rời xa phụ thân." Lâm Nguyệt khóc đến đáng thương tội

nghiệp,nàng ngẩng đầu,đưa ánh mắt hồng hồng nhìn lên Bạch Ngọc Diệp.

Nhìn Lâm Nguyệt khóc đến hoa lê đài vũ, cho dù tâm của Bạch Ngọc Diệp vững như sắt, giờ phút này cũng không tự chủ được mà mềm lòng,không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên:"Kỳ thực ta cũng không muốn đưa con đi."

"Vậy tại sao phụ thân còn muốn đưa con cho người khác? Nguyệt nhi ở cạnh phụ thân hơn không tốt sao?"

Thấy Lâm Nguyệt cầu xin tha thiết lại tỏ vẻ không muốn rời đi, Bạch Ngọc Diệp xem chút gật đầu đồng ý , nhưng hẳn dù sao cũng là tu sĩ có nội tâm cực kì sắc bén, cảm nhận được tâm tình của bản thân có sự thay đổi, liền lạnh lùng quát:"Nguyệt nhi, không được tùy hứng! Vừa rồi phụ thân nói gì với con,con quên hết rồi sao?"

"Con. Con." Lâm Nguyệt nghẹn ngào nửa ngày, bỗng nhiên dầm dẫm chân,khóc lóc giống như một tiểu cô nương nói :."Được rồi, con đi! Phụ thân, người sau này đừng có hối hận!" Nói xong, Lâm Nguyệt nhanh chóng quyết định, không đợi Bạch Ngọc Diệp nói gì đã đưa hai tay ôm mặt cúi đầu chạy ra ngoài, chỉ để lại tiếng khóc òa nén nghẹn ngào;

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thời Gian Cấp Bách

Có lẽ không ngờ rằng Lâm Nguyệt sẽ phản ứng như vậy, Bạch Ngọc Diệp nhất thời kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Lâm Nguyệt đến thất thần, không ngăn nàng lại. Nhưng Liễu Yến Nhi đứng ở ngoài viện thấy thế,thì mừng thầm trong lòng, nũng nịu nói với Bạch Ngọc Diệp:"Lâu chủ, có cần nô tì chạy theo mang tiểu thư về không?"

Cho dù trong lòng Liễu Yến Nhi có ghen ghét Bạch Như Nguyệt đến mức nào, nhưng ở trước mặt Bạch Ngọc Diệp vẫn phải gọi nàng một tiếng tiểu thư. Đương nhiên, không riêng gì nàng ta,trừ Bạch Ngọc Diệp, toàn bộ Phong Nguyệt Lâu đều phải tôn kính gọi Bạch Như Nguyệt là tiểu thư,dù sao thì nàng cũng là dưỡng nữ trên danh nghĩa của Bạch Ngọc Diệp. Nếu có người ở trước mặt Bạch Ngọc Diệp dám nói năng bất kính với Bạch Như Nguyệt, kết cục của hắn sẽ rất thê thảm.

Cũng vì Bạch Ngọc Diệp có thái độ này, cho nên Liễu Yến Nhi ở trước mặt Bạch Như Nguyệt mới không dám làm càn,cho dù trong lòng hận Bạch Như Nguyệt đến chết, nhưng vẫn không dám có một động tác nhỏ. Chỉ duy nhất một lần đó, biết được Bạch Như Nguyệt phải rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, bằng không cho dù nàng ta có gan bằng trời cũng không dám làm như vậy .

"Thôi, nàng còn nhỏ, trong lòng lưu luyến nhất thời cũng là thói quen thường thấy ở con người,cứ để nàng hảo hảo bình tĩnh lại một chút!" Bạch Ngọc Diệp trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt nói.

"Tiểu thư cứ như vậy chạy đi, nô tì sợ." Liễu Yến Nhi không có bỏ qua tia nhu tình chột lóe trong mắt Bạch Ngọc Diệp, trong lòng đầy hận ý, nhưng lời nói ra lại mang theo lo lắng tràn đầy.

"Nàng bắt quá chỉ là nháo loạn nhất thời thôi, đợi cho nàng nghĩ thông suốt thì tốt rồi, người đi xuống trước đi!" Trong đầu Bạch Ngọc Diệp giờ phút này tràn ngập hình ảnh khuôn mặt khóc lóc đầm đìa nhỏ nhắn đáng yêu của Lâm Nguyệt, làm gì tâm tình để ý đến Liễu Yến Nhi,liền vẫy tay đuổi nàng ta ra ngoài, xoay người đi vào trong phòng.

Không nói đến Bạch Ngọc Diệp cùng Liễu Yến Nhi hiện tại đều có tâm cơ,Lâm Nguyệt thành công chạy đi một lúc sau mới có thể buông xuống tâm tình đang thấp thòm không yên.

Nàng không biết Liễu Yến có chạy theo hoặc có người giám thị gì đó ở xung quanh hay không, cho nên không dám chậm trễ, vội cứ bặm mặt, làm ra bộ đáng thương tâm muốn chết, bước chân lại luôn cẩn thận, nhìn vào thì như nàng đang hoảng hốt chạy bừa, kỳ thực vẫn luôn hướng phía sau Phong Nguyệt Lâu chạy tới.

Phong Nguyệt Lâu chiếm diện tích ước chừng hơn một trăm mẫu, Lâm Nguyệt lại không biết vị trí cụ thể của hậu hoa viên, hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào phương hướng chạy, nếu thành công tìm được núi giả kia thì xem như có thể dựa vào vận khí rồi .

Chỉ cần có một tia hi vọng, nàng sẽ không buông tha.

Trong nguyên tác miêu tả tòa núi giả kia có màu đen,màu sắc của nó so với núi giả bình thường không giống nhau,lại nằm ở một góc khuất tương đối hẻo lánh trong hậu hoa viên, cái bí đạo kia được đặt ở phía dưới đáy hồ. Lúc đó nữ chủ trượt chân ngã xuống hồ nước đó mới phát hiện dưới đáy hồ có một cái bí đạo.

Có thể thành công chạy đến đó, kế hoạch ban đầu của nàng coi như đã hoàn thành được một nửa,nếu như nàng đoán không sai, Bạch Ngọc Diệp sẽ cho rằng hiện tại nàng đang cực kì thương tâm khổ sở , mà hẳn cũng biết được Liễu Yến Nhi cùng Bạch Như Nguyệt là ngoài mặt hòa mà trong không hòa,nên sẽ ngăn cản Liễu Yến Nhi tiếp cận nàng, miễn lại chọc cho nàng càng thêm tức giận.

Nói cách khác, chỉ cần không rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, từ giờ trở đi nàng sẽ có một đoạn thời gian ngắn của riêng mình, Bạch Ngọc Diệp sẽ yên lặng theo dõi biểu hiện của nàng, không phải người đến giám thị nữa.

Đương nhiên có lẽ không kéo dài được lâu, Bạch Ngọc Diệp là người thông minh, chờ hấn phục hồi tinh thần, tất nhiên sẽ phát hiện ra trong đó có gì không ổn.

Tỷ như, Bạch Như Nguyệt chưa bao giờ làm nũng, thái độ đối với hấn luôn luôn lạnh nhạt, vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ lưu luyến, muốn phát hiện vấn đề trong đó cũng không khó.

Thời gian cấp bách, giờ phút này nàng phải nhanh chóng tìm cho ra cái bí đạo kia, mới mong có thể thoát khỏi vận mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cái Khó Ló Cái Khôn

Phong Nguyệt Lâu có diện tích chiếm hơn một trăm mẫu, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng đối với loại người thường mang thân thể yếu đuối như Lâm Nguyệt, một đường đi tới thật sự là mệt đến ngất ngur.

May mắn là nàng thông minh, lúc chạy không có đi lung tung, mà nhắm ngay một chỗ coi như hẻo lánh chạy đến, nếu bất chợt có hạ nhân đi qua nơi đó mà dừng lại nàng liền giả khóc thút thít, sau đó lại lau nước mắt, làm bộ mơ hồ đánh giá xung quanh, nhỏ giọng nói: "Ta không phải đang chạy đến hoa viên sao? Thế nào lại đến nơi này rồi?"

Đây quả là một chiêu thức hữu dụng.

Hai tì nữ đi ngang qua nghe được lời này của Lâm Nguyệt nhin không được nở nụ cười, các nàng hiển nhiên là biết Lâm Nguyệt, một trong hai người chỉ ra một phương hướng, cười nói với Lâm Nguyệt: "Tiểu thư chắn chắn lại cùng lâu chủ giận dỗi? Người đó nha, khẳng định bị tức đến hồ đồ rồi, hậu hoa viên nằm ở bên kia, người sao lại chạy đến nơi này!"

Trên mặt Lâm Nguyệt xẹt qua một tia xấu hổ, hừ một tiếng, quay đầu bỏ chạy, lúc xoay người, sắc mặt lập tức trở nên vui mừng.

Hai tì nữ cũng không có nhìn đến biểu cảm của Lâm Nguyệt, chỉ nhìn lướt qua nàng một chút, sau đó liền tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa bàn tán.

"Tiểu thư khẳng định lại cùng lâu chủ giận dỗi rồi."

"Không phải như thế sao? Mỗi lần tiểu thư giận dỗi lâu chủ, đều chạy đến hoa viên, lần này có lẽ là bị giận đến hồ đồ mới lạc đến đây."

"Đúng vậy"

Bởi vì sự tình liên quan đến mặt mũi của dưỡng nữ, ở Phong Nguyệt Lâu trừ bỏ Liễu Yến nhi cùng vài hộ vệ, ngoài ra không có ai biết chuyện Bạch Như Nguyệt bị phạt, Bạch Như Nguyệt chịu phạt tuy rằng do Bạch Ngọc Diệp hạ lệnh, nhưng Liễu Yến nhi lại tự mình động thủ, hơn nữa còn âm thầm hạ đòn hiểm, cho nên trong lúc hành hình Bạch Như Nguyệt chịu không được mới chết.

Nhưng bởi vì do đúng lúc đó Lâm Nguyệt lại bị xuyên không đến, cho nên Bạch Ngọc Diệp mới không phát hiện điều gì bất thường. Bạch Ngọc Diệp không tra hỏi làm Liễu Yến Nhi mừng thầm trong lòng, cho nên ngoài việc thăm hận Bạch Như Nguyệt mạng lớn, nàng ta cũng không dám đề cập tới.

Chính vì thế nên thái độ của người ở Phong Nguyệt Lâu đối với Lâm Nguyệt vẫn rất cung kính, Bạch Như Nguyệt cùng Bạch Ngọc Diệp vẫn thường hay cãi nhau, sau mỗi lần ầm ĩ như vậy nàng liền ôm mặt khóc chạy đến hậu hoa viên, nhiều lần như vậy, hạ nhân ở Phong Nguyệt Lâu nhìn thấy cũng đã thành thói quen, cho nên mới tập trung bàn tán xem ai đúng ai sai.

Đó đều là sự việc không được tác giả nhắc đến trong nguyên tác, Lâm Nguyệt đương nhiên sẽ không biết. Vừa rồi sở dĩ nàng làm như vậy, cũng là bị ép đến loạn trí, cái khó ló cái khôn mà thôi, không nghĩ tới sẽ thu được thêm tin tức.

Tiếng bàn tán của hai tì nữ dần đi xa, Lâm Nguyệt cảm thấy may mắn không thôi, may mà vừa rồi nàng không có lan chanh đi hỏi đường, bằng không bây giờ lại bị nghi ngờ rồi.

Nhớ tới cuộc đối thoại vừa nãy của hai tì nữ, Lâm Nguyệt nhin không được mà vui vẻ.

Không nghĩ tới nguyên chủ bạch Như Nguyệt mỗi lần tức giận đều chạy đến hậu hoa viên, nếu như vậy phỏng chừng khi nàng chạy đến hoa viên cũng không có người nào cảm thấy kì quái, cho dù nàng có chạy đến phía sau hậu hoa viên, cũng sẽ không ai để ý.

Như vậy sẽ giảm bớt phiền toái cho nàng.

Một mặt Lâm Nguyệt nhanh chân chạy theo phương hướng mà từ nữ kia chỉ, một mặt cẩn thận tính toán.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trong nguyên tác Bạch Như Nguyệt, thời khắc này lại cảm thấy thương thay cho nàng, mỗi lần tức giận nàng đều đến đây, vậy một chút vận khí cũng không có. Nữ chủ cứ thế mà chạy loạn, lại có thể phát tài. Nhìn ra không biết có bao nhiêu chênh lệch trong đó?!

Quả nhiên đối với nữ phụ mà nói, tác giả đều là mẹ kế ác độc.

Lâm Nguyệt vừa chạy, vừa miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, cảnh đẹp trăm hoa đua nở cứ như vậy hiện ra ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tuyệt Vọng

Bỗng nhiên xuất hiện một biển hoa xinh đẹp rực rỡ chiếm gần ba mươi mẫu, Lâm Nguyệt lại không có tâm trạng để thưởng thức.

Bây giờ thậm chí nàng còn có chút hối hận, vừa rồi không nên tự cho là thông minh mà chạy tới diễn một tràng tình cảm cha con sâu đậm trước mặt Bạch Ngọc Diệp, nếu như nàng nghĩ kỹ hơn một chút, không bị tình tiết trong nguyên tác hấp dẫn sự chú ý, trực tiếp liều mạng chạy đến hậu hoa viên không phải tốt hơn sao? Dù gì thì ngoài Bạch Ngọc Diệp luôn ở trong nội thất, mọi người ai cũng biết mỗi lần nàng tức giận đều chạy đến đây, như vậy căn bản không bị ai nghi ngờ, Bạch Ngọc Diệp cũng sẽ không tra hỏi.

Giờ thì hay rồi, lại tự cho là thông minh, còn cố tình chạy tới chỗ Bạch Ngọc Diệp tìm đường chết, nếu như chậm một chút, chờ đến lúc Bạch Ngọc Diệp phục hồi lại tinh thần, như vậy thì cho dù nàng có chạy đằng trời cũng không thoát.

Diện tích biển hoa này rất lớn, đại đa số đều đã cao tới đầu gối lại còn nằm san sát lại với nhau, mặc dù ở giữa có một con đường bằng đá cuội, nhưng mà nó lại quanh co khúc khuỷu, muốn đi trên đó cũng đã khó, huống hồ nàng còn phải tìm phương hướng, nếu bây giờ nàng cố tình dẫm lên hoa để mà đi, e rằng như vậy sẽ làm cho người khác chú ý.

Nhìn biển hoa kéo dài tới tận chân trời, Lâm Nguyệt thở dài một cái thật mạnh, đành phải men theo con đường nhỏ bằng đá cuội mà đi về phía trước, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Bạch Ngọc Diệp đừng đến tìm nàng quá sớm.

Đi được một lúc, mắt thấy đã qua nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy núi giả màu đen kia, Lâm Nguyệt không khỏi sốt ruột, đúng lúc này, đột nhiên nghe được tiếng nói sắc bén của Liễu Yến Nhi.

"Các người đã tìm thấy tiểu thư chưa?"

"Hỏi Liễu quản sự, vừa rồi nó từ mới nhìn thấy tiểu thư đi về hướng hậu hoa viên."

Bởi vì khoảng cách hơi xa, thanh âm trả lời của người kia lại rất nhỏ, cho nên Lâm Nguyệt không nghe rõ, trong lòng rối bời, mắt thấy cách đó không xa có một khóm hoa Hải Đường cao hơn nửa người, nàng liền không quan tâm mọi thứ xung quanh, phóng nhanh tới nấp vào trong khóm hoa đó.

Khóm hoa Hải Đường này ước chừng cao hơn một thước, đứng thẳng, nếu là thân thể của Lâm Nguyệt kiếp trước thì rất khó có thể che hết, nhưng khối thân thể hiện tại của nàng chỉ mới có mười ba tuổi, chiều cao còn chưa phát triển hết mức, dáng người lại gầy nhỏ, chỉ cần nàng cúi thấp xuống một chút, liền có thể che chắn ổn thỏa. Tạm thời không cần lo lắng sẽ bị Liễu Yến Nhi tìm được.

Bất quá này cũng chỉ có thể ẩn nấp tạm thời, nếu nàng không nhanh chóng tìm ra cái núi giả kia, tin rằng không bao lâu nữa sẽ bị Liễu Yến Nhi bắt được.

Trong lòng càng sốt ruột, biểu hiện của Lâm Nguyệt lại càng bình tĩnh, một bên cố gắng nhớ lại tình tiết trong sách, một bên đi theo phương hướng mà nàng nghĩ núi giả có thể sẽ nằm ở đó.

Thời gian cứ trôi qua rồi lại trôi qua, tiếng bước chân bên kia ngày càng rõ ràng, mà cái núi giả kia thì mãi vẫn chưa thấy bóng, thời điểm Lâm Nguyệt sắp tuyệt vọng bỗng nhiên cảm thấy chói mắt, nàng sắp đi ra khỏi khóm hoa Hải Đường.

Nhìn ánh mắt trời chói mắt phản chiếu trên những cánh hoa, một cảm giác tuyệt vọng chưa từng xuất hiện trước đây cứ thế xâm lấn tâm trí của Lâm Nguyệt.

Không có khóm hoa Hải Đường để ẩn thân, có lẽ không bao lâu nữa Liễu Yến Nhi sẽ tìm được nàng, đến lúc đó cho dù tìm được núi giả, cũng sẽ trốn không thoát.

Nghĩ đến bản thân ở thế giới này phải chịu khuất nhục lại còn phải tính toán vận mệnh, Lâm Nguyệt không khỏi nắm chặt hai tay, chẳng lẽ tình tiết thật sự không thể sửa đổi? Chẳng lẽ ông trời mang nàng tới đây chỉ để nàng làm đá kê chân cho nữ chính?

Dựa vào cái gì chứ?

Cùng là người xuyên không, đối phương là đặc công, nàng cũng là bộ đội đặc chủng, dựa vào cái gì đối phương lại là nữ chính, còn nàng chỉ có thể trở thành một nữ phụ, một vật hi sinh sinh?!?!

Nếu kết cục thật sự không thể thay đổi, nàng thà chết ngay bây giờ, chứ không bao giờ tình nguyện trở thành công cụ của người khác!

Lâm Nguyệt tùy ý gỡ xuống một cây ngọc trám cắm trên tóc, sau đó nắm chặt trong tay, nhìn ánh mặt trời sau khóm hoa Hải Đường, liều mạng xông ra ngoài.

Nàng quyết định, nếu như bị bọn người của Liễu Yên Nhi phát hiện, liền lập tức dùng ngọc trám tự sát, dù chỉ có thể thay đổi được một đoạn tình tiết trong sách, nàng cũng nguyện dùng cái chết để đổi lấy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Thời điểm Lâm Nguyệt đang chuẩn bị lao ra ngoài, thân thể bỗng khựng lại, nhìn vật thể màu đen cách đó không xa, biểu cảm trên mặt trở nên cực kì khó coi.

Ngay phía trước nàng, một tòa núi giả màu đen đang đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, bề mặt bị che kín bằng rêu xanh, Lâm Nguyệt nhìn không chớp mắt.

Núi giả màu đen!

Nhìn núi giả nằm ngay trước mắt, Lâm Nguyệt nhất thời vừa mừng vừa sợ, dù tính tình nàng luôn trầm ổn, giờ phút này cũng cảm thấy vừa xót xa vừa khổ sở.

Hết tuyệt vọng xong lại đến hi vọng, Lâm Nguyệt thật sự không thể hình dung được tâm tình của mình lúc này.

Thật đúng là, hữu tâm tìm hoa hoa không thấy, vô tâm trông liễu liễu thành cây.

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người sao?

Một lòng muốn đi đến núi giả ngay trước mắt, tiếng ồn đằng sau đã không còn có thể là cho Lâm Nguyệt chú ý, nàng tận lực núp vào trong lùm cây phía trước, nhanh chóng chạy ra khỏi khóm hoa Hải Đường tiến thẳng về phía cửa động.

Cửa động dẫn vào trong núi giả có chiều cao khoảng một thước rưỡi, một nửa bị cành cây che khuất, xung quanh còn mọc đầy Mạn Đăng, muốn vọt vào nhanh chóng cũng rất khó.

May mắn thân thể hiện tại của Lâm Nguyệt nhỏ gầy, muốn chui vào trong cũng không đến nỗi khó khăn.

Thời gian cấp bách, Lâm Nguyệt cũng chẳng quan tâm đến việc xử lí chướng ngại vật trước mắt, nàng pho nhanh đến cửa động, vội vàng đưa tay đỡ đồng cây Mạn Đăng kia lên, chui vào.

Ngay lúc này, thanh âm sắc lạnh, the thé của Liễu Yên Nhi bỗng truyền đến: "Bạch Như Nguyệt, ngươi muốn làm gì!"

Bị phát hiện rồi !

Lâm Nguyệt quay đầu, nhìn thấy Liễu Yên Nhi đang đứng ở chỗ khóm hoa Hải Đường, sắc mặt tức giận nhìn nàng, trông mắt lộ ra sát ý.

Mất thấy cơ hội chạy trốn ngay trước mắt, Lâm Nguyệt tất nhiên không muốn lãng phí công sức, quyết định không nhìn Liễu Yên Nhi, thân thể nhanh nhẹn vọt vào trong son động.

Một mùi mốc ẩm ướt ngay lập tức xộc vào mũi, ngay sau đó Lâm Nguyệt lại cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, nàng thành công tiến vào son động.

Bởi vì ánh sáng chênh lệch, Lâm Nguyệt nhất thời không thể thích ứng, nhưng nàng không hề dừng lại, mò mẫm vách động lao đảo tiến về phía trước, đồng thời không ngừng nhớ lại tình tiết sau khi nữ chính đi vào son động.

Thời gian phẳng phất như chậm lại tro g bóng tối, tuy rằng tiến vào son động mới hơn mười giây, Lâm Nguyệt lại cảm thấy bản thân đã vào rất lâu rồi, đặc biệt nghe được tiếng chửi bậy the thé đầy phần nộ của Liễu Yên Nhi ở ngoài động, lòng nàng ngày càng sốt ruột.

Máy mắn là bên trong son động này cùng trong sách miêu tả giống nhau, chỉ dài khoảng 6,7 mét, ngay lúc lúc nàng sắp đi hết son động, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân trống rỗng, cả người cứ thế ngã xuống hồ nước lạnh lẽo.

Lâm Nguyệt chẳng những không sợ hãi mà còn vui mừng, nàng ngừng thở, thả lỏng, để cho cơ thể từ từ chìm xuống.

Quả nhiên, không bao lâu sau, hai chân nàng liền chạm vào một lớp bùn xốp, Lâm Nguyệt vội vàng cúi xuống, hai tay mò mẫm tìm kiếm dưới lớp bùn.

Trong sách có nhắc đến, nữ chủ Diệp Khuynh Tuyết sau khi té xuống hồ, vì trốn tránh kẻ thù ẩn giấu mình ở dưới đáy hồ, vô tình chạm trúng cơ quan, mở ra lối vào bí đạo, chẳng những thu hoạch được không ít cực phẩm, còn thành công tránh thoát kẻ thù.

Cơ quan là do nữ chủ trong lúc vô ý đụng chạm đến, hiện tại đổi thành Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết coi như không có vận khí này rồi.

Nàng ở dưới đáy mò mẫm một lúc lâu, ngoại trừ việc trên người dính thêm một ít bùn, ngoài ra không có thu hoạch gì khác.

Cảm thấy cơ thể ngày càng thiếu dưỡng khí, lúc này Lâm Nguyệt cho dù có trầm tính đi chăng nữa thì cũng nhịn không được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Động Phủ

Lâm Nguyệt biết bơi, hơn nữa kỹ năng còn vô cùng tốt, nhưng cho dù có tốt cỡ nào đi chăng nữa, thì cũng không thể nào ngừng hô hấp một thời gian dài được. Nàng không giống nữ chủ, nàng ta tuy rằng không biết bơi, nhưng lại là tu sĩ, ở trong nước mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề, bất quá nàng chỉ là một người bình thường, nín thở ở dưới nước vài phút cũng đã là tốt lắm rồi, thêm một chút nữa liền xảy ra tai nạn chết người đó.

Trước ngực ngày càng có cảm giác bị đè nén, thời điểm Lâm Nguyệt sắp ngộp thở đến chết, lại cảm thấy dưới lớp bùn dày đặc nhô ra một khối thô sấp.

Nàng cũng chẳng quan tâm xem đó có phải cơ quan hay không, phảng phất cảm thấy như được giải thoát, Lâm Nguyệt liền sùng sức hung hăng ấn xuống!

Thành công hay không đều dựa vào giây phút này.

Nếu như đây thật sự là cơ quan, như vậy nàng chắc chắn có thể thành công trốn thoát, còn nếu không phải, nàng thật sự sẽ phải chết đuối ở đây.

Đương nhiên, nàng cũng có thể lựa chọn ngoi lên, tùy ý để bản thân bị đưa cho tên ma tu kia, bất quá Lâm Nguyệt lại là người tham sống sợ chết, so với bị ma tu kia hành hạ mà chết, nàng tình nguyện chết đuối, chứ không muốn chết trong tình trạng thân thể không trong sạch.

Một tiếng răng rắc giòn tai vang lên, Lâm Nguyệt không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thành công rồi, khối nhô lên này đúng là cơ quan để mở bí đạo.

Dưới nước truyền đến một lực đẩy, Lâm Nguyệt thả lỏng cơ thể, tùy ý để bản thân xuôi theo lực đẩy đó, đồng thời thân thể của nàng lúc đó cũng đã tới cực hạn.

Trước khi hôn mê, xuyên qua mặt nước đục ngầu, nàng phảng phất thấy được sắc mặt tái xanh của Bạch Ngọc Diệp cùng nụ cười âm hiểm của Liễu Yên Nhi.

Chờ đến khi Lâm Nguyệt lại tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trong một cái động phủ.

Động phủ này không tính là lớn, ở giữa động có một tảng đá được khảm rất nhiều ngọc màu xanh phát sáng, bởi vì có vị trí địa lý tốt, mọi thứ đều có thể nhìn thấy tương đối rõ ràng, hoàn cảnh xung quanh chỉ cần liếc qua liền có thể nhận định.

Lâm Nguyệt chỉ đơn giản nhìn lướt qua tảng đá phát sáng kia một chút, sau đó không hề để ý tới nữa, nếu như nàng không sai, trong sách cũng có nhắc tới, tảng đá này là thứ các tu sĩ hay dùng tên là thạch Nguyệt Quang, là một loại đá rất phổ biến.

Trước đây Lâm Nguyệt đã đọc hết quyển sách kia, đối với thế giới này xem như có hiểu biết, nàng tất nhiên sẽ không tốn thời gian cho tảng đá vô dụng này, giờ phút này lực chú ý của nàng đang bị một khối thi thể nằm ở giữa động phủ hấp dẫn.

Gọi là thi thể, thực ra cũng chỉ là một bộ hài cốt mặc áo choàng màu đen mà thôi, mà bộ hài cốt này, chính xác là chủ nhân của động phủ, một tu sĩ Thượng Cổ.

Lâm Nguyệt lảng lảng đánh giá hài cốt nửa ngày, cũng không vội vàng chạy đến xem xét, mà chuyên tâm quan sát xung quanh.

Động phủ này có bố cục rất đơn giản, trên thạch bích còn dấu vết cạy mở rõ ràng, nhìn qua có cảm giác rất thô ráp, hiển nhiên là do chủ nhân trong lúc vội vã mở ra, hơn nữa trong động ngoài chỗ hài cốt ra thì cũng không còn con đường nào khác, tóm lại ở đây chỉ có hai đường thông đạo, một cái dẫn Lâm Nguyệt tới chỗ này, hiện giờ nó đã bị phong bế. Còn đường thông đạo kia thì đang nằm ở một chỗ nào đó kín đáo trong động.

Trong nguyên tác, Diệp Khuynh Tuyết cũng là từ đường thông đạo đó mà đi ra, tránh được kẻ thù đuổi giết.

Bố cục động phủ đơn giản, lại không có cạm bẫy linh tinh, nhìn một lát, Lâm Nguyệt liền hết hứng thú, đem hết lực chú ý đặt trên bộ hài cốt.

Quan sát một chút liền thấy trong lòng bộ hài cốt đang ôm một khối đá màu xám được xâu vào trong một sợi dây, hai mắt Lâm Nguyệt không khỏi phát sáng.

Nếu như nàng đứng, khối đá màu xám kia đích thị là Giới Tử Không Gian bị Diệp Khuynh Tuyết coi là gân gà (đồ bỏ đi)....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hang Cổ Tu

Chứng kiến chiếc nhẫn không gian trong truyện thuyết, Lâm Nguyệt bảo mất hứng là giả, nhưng nghĩ tới nữ chính Diệp Khuynh Tuyết có một nghịch thiên thần khí không gian, nàng chẳng cao hứng nổi.

Thật ra nếu nàng xuyên không tới không phải trong thân phận nữ phụ, mà là người vợ vãn trong sách đều không nhắc tới, nàng tuyệt đối sẽ không cố sức đoạt mất cơ duyên thuộc về nữ chính làm gì, càng không lựa chọn việc đối nghịch với nữ chính đã được thiên đạo bảo vệ và lựa chọn.

Tiểu là nàng không phải người vợ vãn, mà là nữ phụ ác độc được sách nhắc tới, được ông trời an bài tặng hòn đá mài cho nữ chính mài dao.

Bị buộc lên một thân phận như vậy, hơn nữ nội dung vở kịch dày đặc ác ý, nếu nàng không phản kháng, sẽ bước chân theo gót nữ phụ, phát triển gần giống với nội dung vở kịch, thì phải đeo bên mình mãi.

Lâm Nguyệt không muốn chết, nàng vốn không phải là Bạch Như Nguyệt thật, cũng không phải là người có hứng thú gì với nam chính tên Liên Thành vẫn chưa xuất hiện trước mắt kia, nếu ông trời đã tạo cơ hội lần nữa cho nàng, nàng vì cái gì mà không thể sống tốt được chứ?

Thật sự nàng không muốn phải đối địch với nữ chính, mà nàng muốn thay đổi vận mệnh nữ phụ, nhất định phải cố thay đổi đi nội dung vở kịch vốn có, chỉ có thoát ly khỏi khống chế của nội dung vở kịch, nàng mới có thể đi lên con đường thuộc về chính mình. Mà giờ sự thật đã chứng minh, ý nghĩ của nàng đúng.

Chỗ hang này cơ duyên vốn thuộc về nữ chính, nhưng giờ lại rơi trong tay nàng, điều này chẳng phải chứng minh nàng đã thay đổi nội dung vốn có của vở kịch rồi sao.

Ông trời đối với ai cũng công bằng, có thể đạt được cơ duyên hay không, thì phải xem số mệnh từng người, số người tốt, thì đạt được cơ duyên càng nhiều, số người kém thì có đi cạnh cơ duyên thì không biết.

Là nữ phụ trong sách, số mệnh lúc mới đầu không tệ lắm, chỉ là sau này gặp được nữ chính thì mới bắt đầu gặp xúi quẩy.

Điều này có đúng hay không, chỉ cần tránh nữ chính đi, nàng có thể đạt được cơ duyên vốn thuộc về nàng ta không đây?

Nghĩ tới khả năng này, Lâm Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt.

Nàng còn nhớ rõ trong sách, nữ chính Diệp Khuynh Tuyết lúc đầu đạt được chút cơ duyên đều là vì nữ phụ mới đạt được, chẳng hạn như chỗ hang cổ tu này, trong sách Diệp Khuynh Tuyết sở dĩ hốt hoảng chạy bừa tới đây cũng vì nữ phụ Bạch Như Nguyệt đem chuyện Diệp Khuynh Tuyết ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên giết đệ tử họ Hân đoạt bảo nói cho nhà họ Hân, vì thế mới dẫn tới nhà họ Hân truy sát, mà xui quýt khiến mới để Diệp Khuynh Tuyết đạt được cơ duyên ở chỗ hang cổ tu này.

Gia đoạn trước trong sách, vì dụ ấy nhiều đếm không hết, mà lần nào cũng đều vì nữ phụ Bạch Như Nguyệt bị nhục nhã hoặc bị hãm hại, khiến cho nữ chính Diệp Khuynh Tuyết đạt được chỗ tốt. Buồn cười nhất là, lúc Bạch Như Nguyệt ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên đạt được linh tinh vạn năm, lại do không phân biệt được tốt hay xấu, biến thành tảng đá vô dụng tặng cho Diệp Khuynh Tuyết, kết quả là Diệp Khuynh Tuyết được lợi.

Sau khi Diệp Khuynh Tuyết đạt được linh tinh vạn năm, cải tạo linh thể, biến thể chất bình thường ép thành thể chất tinh khiết, tốc độ tu luyện có thể sáng ngang với thiên tài đan linh căn.

Nhớ tới trong sách miêu tả ân oán giữa nữ phụ Bạch Như Nguyệt và nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt không những cảm thán buồn thay cho chính chủ mà còn vì không tìm được đường chết sẽ không phải chết, kết quả lại đẩy mình tới đường chết, chết rồi còn trách được ai đây?

Nàng không phải là Bạch Như Nguyệt, sau này cũng sẽ không chủ động gây sự với Diệp Khuynh Tuyết, càng không muốn nương cơ duyên vốn thuộc về mình cho ai hết.

Dĩ nhiên có thì sẽ mất, thiên đạo khó dò, số mệnh quá mức cũng không phải chuyện tốt, vì thế ngoài chỗ hang cổ tu này, cơ duyên khác thuộc về Diệp Khuynh Tuyết nàng cũng không nghĩ tới mình phải dựa vào nội dung vở kịch mà cố hết sức đi cướp bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kinh Biến

Là của anh thì sẽ là của anh, không phải là của anh có ép cũng không phải chuyện tốt gì, dù sao phúc hay họa chỉ trong ý nghĩ, có phúc quá mức thì tai nạn có lẽ tới ngay.

Đối với điều này Lâm Nguyệt nhìn thấu, chỉ cần tính mạng không nguy hiểm thì nàng cũng không phải người có lòng tham.

Còn phần chỗ hang cổ tu này, nàng thật sự hết cách rồi, dù gì nàng cũng nghĩ cần phải thay đổi vận mệnh của mình, trốn ra từ chỗ hang cổ tu này, đây là lựa chọn duy nhất của nàng.

Trở lại bình thường, Lâm Nguyệt không do dự nữa, chậm rãi tiến lên trước bộ xương nghiêm túc quỳ xuống, nói, “Tiểu nữ tử Lâm Nguyệt, hôm nay đột nhập vào vùng đất tiền bối tinh tu được hưởng ơn của tiền bối, lòng vô cùng cảm kích chẳng có gì báo đáp, nguyện giúp tiền bối gom lại xương cốt, rất mong tiền bối tha thứ cho tội đã quấy rầy”

Nói xong, Lâm Nguyệt với thái độ thành khẩn đã bái ba vái trước bộ xương rồi mới đứng lên tiếng gần bộ xương, đưa tay gỡ thứ treo lưng lửng trên bộ xương xuống.

Nàng không để ý tới, lúc nàng vừa quỳ xuống lạy, hốc mắt trống rỗng của bộ xương chợt lóe, ngay sau đó thứ chấm đen treo lưng lửng tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Chấm đen nhỏ nhất đó, do bộ xương mặc bộ đồ đen nên Lâm Nguyệt cũng không thấy, giờ phút này nàng đang rất cẩn thận gỡ thứ treo lưng lửng ra, lại không ngờ vừa chạm tay vào thứ lưng lửng đã thấy ngón tay bị đâm nhói lên chút, một điểm đen nho nhỏ xuất hiện dưới mí mắt nàng, từ chỗ đầu ngón tay chợt lóe lên rồi biến mất.

Lâm Nguyệt cả kinh, thâm kêu không ổn, nhưng còn chưa kịp đợi nàng có phản ứng thì đã cảm thấy trong người đột nhiên bị nhiệt độ nóng cháy dâng trào, toàn thân bị bỏng khó chịu.

Ngay sau đó nàng trở mặt nhìn cả người vô lực không chế, bất lực ngã xuống mặt đất.

Một trận lửa nóng cháy bốc lên, như lúc từng miếng thịt đau đớn, khiến Lâm Nguyệt quả thật như sống không bằng chết.

Nàng chẳng có cách nào nhúc nhích nổi, ngay cả phát ra âm thanh cũng bó tay, chỉ trông mắt nhìn trên làn da người mình mắt thường thấy được rỉ ra một dòng chất lỏng sền sệt vừa đen lại thối, mỗi một lần chất lỏng đen trào ra từ lỗ chân lông thì là một lần đau đớn khoan tìm, tinh thần Lâm Nguyệt kinh hoàng như sắp nứt ra.

Càng khiến nàng thêm kinh hãi là, nàng tận mắt thấy từ tay mình rỉ ra chất lỏng, rồi không ngừng nhỏ dần, gầy hơn, thậm chí nàng có thể cảm giác rõ không còn là tay mình nữa, cả thân thể nàng cũng không ngừng thu nhỏ lại.

Phát hiện ra điều này, dọa nàng sợ hồn bay phách tán, may tổ chất tâm lý nàng vững song cũng không chịu nổi kích thích, trong cơn đau đớn, mắt tối sầm, liền ngất đi.

Chẳng rõ bao lâu, Lâm Nguyệt từ trong cơn mơ màng tỉnh lại, phát hiện ra mình đã không còn trong hang cổ tu nữa, mà đang ở trong một không gian tối.

Không gian này cũng không hẳn là tối hoàn toàn, mà trong bóng tối có vô số điểm sáng lóe lên, xa xa nhìn lại, như phảng phất mình đang ở giữa bầu trời đầy sao vậy.

Từng đợt mùi thơm xộc vào mũi, mùi thơm nồng nặc, cũng không gay mũi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng thoải mái, mát tận gan ruột.

Đắm chìm trong mùi hương, Lâm Nguyệt cảm thấy toàn thân thoải mái, lỗ chân lông toàn thân dường như được nở to thoải mái, không còn cảm giác đau nữa, Lâm Nguyệt khẽ giật giật người.

Vừa động thể, nàng phát hiện ra thân thể mình bây giờ đang bay trong không trung, vô thức đưa tay ra sờ lại phát hiện thân thể mình chỉ là một bóng không có vóc dáng, tay chạm vào thân thể như chạm vào không khí vậy, cũng không có cảm giác chân thật.

Đây là... Linh hồn ư?

Chẳng lẽ nàng đã chết rồi sao? Nếu nàng chưa chết, như vậy bộ dạng hiện tại của nàng như quỷ thể này thì nên giải thích ao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bí Quyết Lưu Hương Thiên Cổ

Nhìn thân thể mình hư vô mờ mịt, Lâm Nguyệt bất đắc dĩ cười khổ. Vẫn không tránh được kết cục làm vật hi sinh đó sao? Quả nhiên nàng không nên có ý nghĩ kỳ lạ về việc cướp đoạt cơ duyên thuộc về nữ chính, ở trong sách Diệp Khuynh tuyệt thuận lợi chiếm được cơ duyên, vốn cũng không xảy ra chuyện như nàng, đổi lại nàng có kết cục khác hoàn toàn.

Bởi vậy mới nói, nàng quả nhiên không hồ là nữ phụ vật hi sinh đó sao? Bất luận nàng gãy thể nào, cố gắng ra sao, đều không thay đổi được chuyện vận mệnh bị đạo trời vứt bỏ, là của nàng thì là của nàng, còn không phải là đồ của nàng nếu cướp đoạt thì chính là có kết cục bị gạt bỏ sao?

Chỉ là nàng thật không cam tâm mà...

Thật khó khăn lắm mới có cơ hội được sống lại một lần, thật khó khăn lắm mới có khả năng theo đuổi con đường trường sinh, tất cả còn chưa bắt đầu thì nàng sắp chết, hơn nữa còn chết uất ức vậy, chết ngay tại chỗ chẳng có thấy mặt trời, đến một cái xác cũng chẳng ai tìm tới...

Trong lòng nổi lên không cam tâm kịch liệt, khiến tâm tình Lâm Nguyệt hơi kích động, vốn thân thể đang mờ mịt hư ảo lại càng thâm mờ mịt hư ảo hơn.

Nhưng đúng lúc này, sao trên trời đột nhiên bắn ra những tia sáng chói mắt, Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy tia sáng đang từ từ ngưng tụ thành một bóng cô gái hư ảo.

Nàng ấy thoát trông mờ mịt tan rã, dung nhan cũng rất mơ hồ, bị tia sáng chói mắt bao quanh càng thêm trang nghiêm thánh khiết khiến người ta kinh diễm.

Lâm Nguyệt chỉ cảm giác mờ hồ bóng đang tồn tại trong hư không đó như nhìn về phía nàng, rồi ngay sau đó nghe thấy một giọng rất êm tai “Trời xanh có linh, ngọc tuyết hương cốt, kế thừa truyền thống của ta, khai sáng độc hương đạo, trở thành đạo pháp tối cao, lưu hương thiên cổ...”

Giọng êm tai đó như tiếng suối tinh khiết, Lâm Nguyệt lại cảm thấy thanh âm không tồn tại kia rất tang thương thâm lương, nàng còn kinh ngạc khi bóng sáng đó lại nói lại lần nữa, bất giác mắt nóng chưa xót rơi lệ.

Chẳng biết có phải là ảo giác không, lúc nhìn thẳng vào cô gái trong hư không ấy, Lâm Nguyệt như có cảm giác nhìn thấy người thân nhất vậy, nàng ấy tạo cho nàng có cảm giác rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc, tựa như ngàn vạn năm trước, bóng dáng ấy vẫn đang đợi nàng, đang đợi nàng liên tiếp xuất hiện.

Nhưng lý trí lại cho Lâm Nguyệt biết là không có khả năng, điều này khó giải thích nỗi bóng cô gái xuất hiện tại đây không thể là người thân của nàng được, nàng là du hồn xuyên không từ thế kỷ hai mốt tới mà thôi, nếu nói có liên quan gì tới cô gái này, khả năng duy nhất chỉ e là nàng hiện giờ đang chiếm thân thể này thôi.

Bình tĩnh nhìn thân ảnh trong hư không một lúc, Lâm Nguyệt ngừng chưa xót trong lòng, cất lời, “Tiền bối...”

Nhưng còn chưa đợi nàng nói xong đã thấy cô gái đó chậm rãi đưa tay ra xa chỉ nàng một cái, trong nháy mắt một luồng cực sáng bắn thẳng đến nàng.

Lâm Nguyệt vốn không kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn kịch liệt, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng thờ dài của bóng kia, rồi không biết gì nữa.

Không rõ qua bao lâu, Lâm Nguyệt cuộn rúc trong hang từ từ mở mắt ra, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Từ trong hôn mê tỉnh lại, Lâm Nguyệt vẫn không thể tin nổi mình vừa mới đạt được y bát truyền thừa của một đại tu sĩ thượng cổ.

Đúng vậy, luồng sáng kia chính là truyền thừa của chủ hang, bên trong có ghi lại công pháp nghịch thiên (bí quyết Lưu Hương thiên cổ), đây là công pháp lấy độc hương thành đạo đầy đủ nhất, có thể tu luyện từ Luyện khí kỳ đến công pháp hóa thần kỳ.

Chủ nhân sáng chế ra thiên công pháp này đã không thể nào nghiên cứu tiếp được nữa, chỉ biết nàng ấy cũng là một cô gái, là thủy tổ sáng lập ra môn

phái Lư hương thời kỳ thượng cổ.

Lâm Nguyệt biết được trong truyền thừa, vị sáng chế ra bí quyết Lư Hương thiên cổ kia lúc còn ở thời kỳ thượng cổ đã nổi tiếng là sư tổ của môn phái Lư Hương sau khi thành công đã phi thăng (bay lên trời thành tiên), mà ngay sau khi vị sư tổ này phi thăng môn phái Lư hương trải qua vạn năm, từ thời kỳ ban sơ ban đầu đi lên đỉnh cao rồi từ từ tàn dần, cuối cùng thậm chí còn bị môn phái khác vây đánh triệt hạ, chôn vùi triệt để trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Công Pháp Lợi Và Hại

Môn phái Lư Hương xuống dốc cũng là do thời kỳ thượng cổ nữ tu có thể chất ngọc cổ hương tuyệt ít dần, còn công pháp chính thống của phái Lư Hương nếu không phải người có thể chất ngọc tuyệt hương cốt thì không thể kế thừa, dưới tình hình vậy, đã có lúc thời thượng cổ như thể chân vạc một phương không ai dám chọc vào phái Lư Hương dần dần trở thành nếp, trải qua năm tháng vạn năm, do người có thể chất ngọc tuyệt hương cốt càng ngày càng ít đi, mãi cho tới vạn năm trước, phái Lư hương đã triệt để luân lạc bởi lúc ấy giới tu chân có ba môn phái.

Đệ tử trong phái ít ỏi thực lực không đủ, hoặc bởi đệ tử trong phái có người là ngọc tuyệt hương cốt đã khiến cho người khác tới dòm ngó vì là thể chất làm lò đỉnh tuyệt vời nhất, vì thế phái Lư Hương cuối cùng trên cây còn lại nhị vị quả to là Hóa thân lão tổ mà một trong hai vị đó sau khi tọa hóa, cuối cùng có lòng đen tối liên thủ với mấy đại tông môn vây đánh.

Trận chiến vạn năm trước ấy, xác chất khắp nơi, chết hàng ngàn người.

Phái Lư hương không địch lại được, đệ tử trong phái không bị bắt đi làm nô lệ thì bị làm lò đỉnh, hoặc bị giết chết tại chỗ, chỉ còn chường môn phái Lư hương, cũng chính là vị hóa thân lão tổ cuối cùng kia trốn thoát, nhưng nàng cuối cùng cũng chẳng còn cách chữa khỏi thương nặng, sau khi chạy ra lòng biết mệnh không giữ được lâu, không cam tâm nói tuyệt vọng, vì thế đã để lại truyền thừa ở đây, đợi người có duyên có được.

Bí quyết công pháp Lư hương thiên cổ này cực kỳ quý dị, hoặc là nói ngang với nghịch thiên cũng không quá, vì thế nói công pháp này là nghịch thiên, là do tu sĩ tu luyện bí quyết Lư Hương Thiên cổ từ Luyện khí kỳ đột phá tới Kim Đan kỳ là chuyện dễ dàng, chỉ cần hấp thu linh khí đầy đủ thì có thể đột phá đơn giản.

Hay nói cách khác chỉ cần tu sĩ tu luyện bí quyết Lư hương thiên cổ bất luận có tư chất hay không, ít nhất cũng có thể đạt tới tu vi Kim Đan. Hơn nữa bí quyết Lư Hương thiên cổ càng tu luyện tới hậu kỳ, uy lực công pháp càng lớn, thậm chí có thể ở Kim Đan sơ kỳ đấu chiến được với Kim Đan hậu kỳ.

Đương nhiên, được cái này thì mất cái khác, uy lực công pháp càng lớn thì điều kiện tu luyện công pháp càng hà khắc.

Tu sĩ có thể tu luyện được bí quyết Lư Hương thiên cổ thì phải có thân thể là ngọc tuyệt hương cốt, hơn nữa trải qua chuyện lần đầu khổ cực lấy hương độc tẩy tủy, khó nhất ở chỗ là, bí quyết Lư Hương thiên cổ dù giải đoạn trước tu luyện không dễ, nhưng mỗi lần vượt qua được một cảnh giới nhất định thì phải tìm được mười loại hương kịch độc thượng cổ dung hợp, nếu không tìm được hương độc hiếm có dung hợp thì tu vi không tăng, hơn nữa còn bị hương độc trong cơ thể cản trở. Điều kiện tu luyện hà khắc vậy, đừng có nói những thứ này càng ngày càng hiếm trên con đường tu chân giới đang xuống dốc, mà kể cả lúc ở thời kỳ thượng cổ, người có điều kiện phù hợp với công pháp này cũng không nhiều.

Nghĩ tới chuyện tu luyện bí quyết Lư hương thiên cổ gian nan đủ bề, Lâm Nguyệt bất giác cười khổ.

Nếu được nàng nguyên không có được truyền thừa này, nhưng giờ nàng có hối cũng không kịp nữa. Trong cơ thể nàng đã bị giao hương độc xuống rồi, hơn nữa vô cùng may mắn trải qua hương độc tẩy tủy khổ cực, hiện giờ hương độc đã rót vào trong cốt tủy, trừ phi nàng muốn bị hương độc này cản trở, nếu không chỉ chọn thỏa hiệp.

Hiện tại Lâm Nguyệt thấy may mắn duy nhất là, chủ nhân hàng này mặc dù ép nàng truyền thừa, nhưng dầu gì cũng để lại cho nàng một loại hương độc, có hương độc này ở đây, hơn nữa trong cơ thể bị ép gieo hương độc xuống, ít nhất vào thời điểm trước khi nàng kết đan cũng không cần lo nữa, còn về chuyện sau này làm thế nào tìm được hương độc hiếm thấy, đó cũng là chuyện sau này nàng đã kết thành Kim đan rồi.

Hơn nữa bí quyết Lư Hương thiên cổ chẳng những có uy lực công kích cực cao mà công pháp này còn có hiệu quả dưỡng nhan, hay nói cách khác, tu vi càng sâu, người lại càng xinh đẹp, thêm vào dưới tác dụng của hương độc còn có thể giấu đi thể chất thật của mình, còn tùy ý thay đổi thuộc tính công pháp, điều này với Lâm Nguyệt mà nói, quả thật như chính mình đang ngủ say lại được người ta đưa gối đầu, giải quyết dễ dàng chuyện nàng có thể chất ngọc tuyệt hương cốt phiền phức, còn về chuyện càng tu luyện càng trở nên xinh đẹp thì dĩ nhiên được Lâm Nguyệt trực tiếp quên hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Có Duyên Pháp

Trong lòng đã quyết tâm, Lâm Nguyệt không do dự nữa, quyết định tạm thời không rời đi, mà ở lại đây trong động tu luyện.

Hiện giờ mặc dù nàng đạt được truyền thừa, cũng đã trải qua tẩy tủy, nhưng nàng vốn là người thường, nếu hiện tại cứ vậy ra ngoài, nàng không biết có thể tránh được chuyện bị Bạch Ngọc Điện truy tìm không, ít nhất ở lại trong động này vẫn an toàn.

Vì thế nàng quyết định tu luyện trước, cho dù muốn rời cũng phải sau khi đột phá luyện khí kỳ rồi mới rời đi, như vậy có gặp nguy hiểm gì thì ít nhất vẫn có chút năng lực tự vệ.

Đương nhiên, đây cũng không phải bảo Lâm Nguyệt ở lại trong này thì hoàn toàn an toàn, nên biết được coi như tu sĩ, nếu không đột phá tới Trúc Cơ trước, cũng không cách nào làm được ích cốc (không cần ăn), huống chi nàng giờ vẫn là người thường, người thường thì muốn ăn gì, chỗ động này có nước nhưng không có thức ăn, vì thế ở lại trong này cũng không phải kế hoạch dài lâu, nàng cùng lắm có thể kiên trì được ba ngày, sau ba ngày nếu vẫn không đột phá nàng không thể không rời nơi này đi, nếu không nàng có thể bị chết đói ngay.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt có chút hâm mộ nữ chính trong sách, ít nhất người ta có tu vi, vốn không sợ bị đói.

Nhớ tới Diệp Khuynh Tuyết, Lâm nguyệt chợt sững sờ, nàng còn nhớ trong sách, Diệp Khuynh tuyết ở tại động này chỉ lấy được một chiếc nhẫn không gian, cũng không được truyền thừa của phái Lưu Hương, chẳng lẽ do Diệp Khuynh Tuyết không phải là thể chất ngọc tuyết hương cốt, vì thế mới không được lão tổ phái Lưu hương chọn chăng?

Muốn là thế, vì sao Diệp Khuynh Tuyết có thể lấy được nhẫn không gian nhỉ? Nên biết nhẫn không gian ngoài luyện đan tâm đắc và hư vô hóa ra, còn có lão tổ phái Lưu hương lúc bị các phái vây hãm có đem theo rất nhiều tài phú, đừng có nói tới các loại đan dược thượng cổ, linh thạch phát sáng thì có tới mấy vạn, những thứ này đều do lão tổ phái Lưu Hương vì muốn duy trì phái Lưu Hương mà dīx lại, cuối cùng cũng được Diệp Khuynh tuyết nhặt được dễ dàng.

Nghĩ tới đây, Lâm Nguyệt lại thờ dài một cái, phỏng đoán này lại do ánh sáng của nữ chính, thân là nữ chính, không tính được truyền thừa thì cũng có thể đạt được những cái tốt hơn, hơn nữa cùng lúc đạt được thứ tốt lại không phải gặp chút nguy hiểm gì.

Chẳng giống nàng, nữ phụ chính là nữ phụ, trước khi đạt được thứ tốt, suýt nữa mất cả mạng sống.

Thực ra Lâm nguyệt chỉ đoán trúng một nửa, nguyên trong sách Diệp Khuynh thành không có được truyền thừa, chỉ lấy được nhẫn không gian, ngoài ra là vì nàng ta không có thể chất ngọc tuyết hương cốt, cũng là vì nàng ta đúng thật có vận khí tốt.

Vì Diệp Khuynh Tuyết mãi mấy năm sau mới tiến vào động, vào lúc nàng ta thức dậy, chủ nhân hang động này ngồi trước để lại thần thức truyền thừa đã sớm tiêu tan, vì thế Diệp Khuynh tuyết chẳng tổn sức gì lấy được nhẫn không gian, cũng không bị tới thần thức của chủ nhân động này công kích.

Còn Lâm Nguyệt mà xui quẻ khiến, vào trước mấy năm, thần thức của chủ động chưa tan, hơn nữa nàng đứng lại là thân thể ngọc tuyết hương cốt, vì thế mới có chuyện truyền thừa.

Cho nên mới nói, đạo trời rất công bằng, ai cũng có duyên pháp của người này, không ép được.

Chẳng qua những điều này Lâm nguyệt dĩ nhiên không biết, giờ phút này nàng bị một mùi thối nồng nặc hun cho hôn mê, đợi lúc nàng phục hồi tinh thần mới phát hiện ra trong người mình bọc một tầng ghét bẩn, mà những thứ kia có mùi thối nồng nặc lại tỏa ra từ trên người nàng.

Thân thể tỏa ra mùi thối nồng nặc, Lâm nguyệt chẳng ngồi yên chút nào, đứng bật dậy, chạy thẳng tới vũng nước.

Vừa chạy vài bước Lâm nguyệt bị vướng chân ngã nhào trên mặt đất. Mãi tới lúc này nàng mới phát hiện ra thân thể mình không đứng, quần áo vốn mặc trên người rất vừa, giờ phút này lại rộng vô cùng, mà thân hình nàng như rút lại rất nhiều.

Đây là...

Nhìn Cánh tay bắp chân nhỏ, trong đầu Lâm Nguyệt chợt lóe sáng, cuối cùng không kìm được cười khò.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Di Chứng Tẩy Tủy

Sao nàng lại quên được phần đặc sắc của bí quyết môn công pháp tu luyện Lưu Hương thiên cổ này chứ. Trong truyền thừa có nhắc tới, lúc tu luyện nhập môn bí quyết thiên cổ Lưu Hương thì nhất định phải chấp nhận hương độc nhập vào cốt tủy tới thống khổ, mà cửa ải này là cửa khó khăn nhất, nếu tẩy tủy thành công, thân thể căn cốt người tẩy tủy sẽ có thay đổi cực lớn, người có tư chất trời cho càng tốt, sau khi tẩy tủy thành công càng thay đổi lớn vô cùng, đối với việc tu luyện sau này càng hiệu quả. Hơn nữa thay đổi như thế là thật, bất kỳ kẻ nào cũng đều không nhận ra hiệu quả của công pháp.

Giờ nhìn lại cơ thể này của nàng có tư chất không tệ, sau khi tẩy tủy đã biến nàng từ cô bé mười ba tuổi thành một đứa bé mới năm sáu tuổi.

Nhưng như vậy cũng tốt, tuổi nhỏ đi, sau này cũng không cần phải lo mình sẽ dễ bị lộ nữa, hơn nữa như vậy với tu luyện cũng có chỗ tốt.

Nàng còn nhớ trong sách tư chất Bạch Như Nguyệt mặc dù không tệ, nhưng do tuổi khá lớn sau lại bị phá đi trong sạch, tất cả không được thành đệ tử chân truyền của Côn Lôn, mà hiện tại nàng như vậy đánh cuộc cũng không thấy bản khoản.

Vừa nghĩ thế, Lâm Nguyệt chẳng còn quan tâm đến thân thể rồi rầm rữa, giật mấy đồ quần áo vương vãi xuống, nhảy thẳng xuống vũng nước rửa sạch chất bẩn trên người đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không còn chất bẩn nào, mùi hôi trên người cũng tan sạch, Lâm Nguyệt nhìn mình thấy bàn tay nhỏ bé càng trắng nõn trong suốt, chóp mũi còn thoáng ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt.

Lâm Nguyệt biết rõ đây là nguyên nhân ngọc tuyết hương cốt, vì thế cũng không để ý, dù sao đợi tới khi nàng đột phá tới luyện khí kỳ, là có thể vận chuyển công pháp, đem giấu mùi thơm này trong cơ thể đi. Vì thế chuyện cấp bách là tu luyện quan trọng nhất.

Tính cách Lâm Nguyệt thời gian qua quyết đoán đã quyết rồi thì bắt đầu chấp hành. Nàng cũng không lập tức tu luyện ngay, mà gõ mạnh lên bộ xương trong động mấy cái, sau đó lấy một bình trong nhẫn không gian xuống, thu dọn cẩn thận động xương cốt nát vụn bỏ vào đặt ở một góc trong động.

Bộ y phục đen của bộ xương cũng được Lâm nguyệt lấy ra, nhìn qua nàng ấy, biết rõ bộ y phục này là bảo vật phòng ngự hiếm có, mặc lên người chẳng những tự động điều chỉnh to nhỏ, mà còn tùy ý biến ảo màu sắc và kiểu dáng, quan trọng nhất là bảo vật này không hạn chế tu vi, chỉ cần lấy máu nhận chủ thì người bình thường cũng dùng được.

Nàng còn nhớ trong sách, nữ chính cũng vì đạt được bộ y phục này, nên sau này mới tránh thoát chết mấy lần, đồ tốt như vậy, Lâm nguyệt dĩ nhiên không bỏ qua được.

Sau khi thu dọn xong hài cốt, treo nhẫn không gian lên cổ xong, sau đó mới đem bộ y phục đen nhỏ máu nhận chủ mặc lên người.

Với chuyện dùng đồ gì đó của người chết trong lòng Lâm Nguyệt cũng không bài xích lắm, nên biết kiếp trước lúc nàng còn là bộ đội đặc công, vì lòng bất ma túy, nàng và đồng đội đã tốn công sức mai phục trong rừng rậm suốt nửa năm, trong nửa năm ấy, nàng đã dùng không ít đồ của người chết, để nguy trang, cũng mặc không ít đồ người chết.

So với loại quần áo kiếp trước của người chết thối hoắc mà nàng mặc thì loại đồ đen này quả thật chẳng khác gì mới mua, dù là đồ người chết gần vạn năm, nhưng không có bất kỳ mùi lạ hay dấu vết rách nát nào, mà ngược lại trông mới tinh.

Mặc quần áo này vào, thấy y phục vừa vặn với dáng người, Lâm Nguyệt vô cùng hài lòng. Giờ phút này Lâm Nguyệt thoát nhìn như đứa bé mới chừa năm, sáu tuổi, mái tóc dài thẳng tới đầu gối, da thịt trong suốt nõn nà, nhìn cực kỳ đáng yêu. Nhưng dung mạo của nàng cũng không thay đổi mấy, chỉ tinh xảo hơn so với trước chút, nhưng cũng khá ngây thơ như trẻ con vậy.

Trong hang không có gương, Lâm Nguyệt cũng không biết rõ bề ngoài của mình thay đổi thế nào, mà có biết rõ thì cũng không để ý cho lắm.

Giải quyết hết những chuyện vụn vặt xong, Lâm Nguyệt liền tĩnh tâm lại, tìm một chỗ trong hang khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng đắm chìm trong cảnh giới tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhẫn Không Gian Nhận Chủ

Thời gian như thoi đưa, nháong cái đã được ba ngày. Trong hang vẫn yên tĩnh mờ tối, từng giọt nước tí tách rơi từ trên vách đá xuống, phá vỡ sự yên tĩnh trong động.

Một bóng dáng nho nhỏ ngồi ngay ngắn trong góc hang, hai mắt nó nhắm nghiền, như không có cảm giác gì với xung quanh, cả người đắm chìm trong tu

luyện, trên trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt trắng nõn hiện lên màu đỏ, lông mày lá liễu nhíu lại như đang chịu đựng cơn thống khổ khổng lồ vậy.

Nếu có ai ở đây sẽ thấy linh khí chung quanh lóe sáng giờ phút này đang điên cuồng nhập vào trong cơ thể Lâm Nguyệt, mà vùng bụng dưới vùng đan điền của nàng đang có linh khí tràn vào liên tục không ngừng, giờ phút này dần hình thành một khoảng không ẩn hiện.

Linh khí lúc tụ lúc tan, mà trong đan điền hấp thu linh khí ngày càng nhiều, cuối cùng trong đan điền vang lên tiếng “rắc” giòn tan, như đột phá trở ngại nào đó, luồng khí trong đan điền xoáy tròn rồi hình thành, cùng lúc đó, linh khí bên ngoài điên cuồng ào tới, tạo thành một vòng linh khí khổng lồ quanh Lâm Nguyệt.

Đúng lúc này, thứ đeo lưng lẳng trên cổ Lâm Nguyệt đột nhiên phát sáng, Lâm Nguyệt đang đắm chìm trong trạng thái đột phá kỳ dị bỗng có cảm giác được nhả không gian có liên kết như ẩn như hiện với mình, trong trạng thái thần thức, thậm chí nàng còn nhìn rất rõ mọi chi tiết không gian không gian.

Chỉ là giờ phút này nàng vẫn chưa thoát ly trạng thái tu luyện, cảm giác đột phá huyền diệu khiến nàng trầm mê, vì thế tinh thần của nàng không dừng lại ở nhãn không gian, mà tiếp tục trầm tĩnh vững chắc ở tu vi vừa đột phá.

Chẳng biết bao lâu, đợi lúc Lâm Nguyệt tỉnh lại, phát hiện ra cả người mình ngoài đời ra thì toàn thân ngập tràn lực lượng, tựa như nàng đã lột xác vậy, trong thân thể tỏa sáng luồng sức mạnh nồng đậm.

Bản thân thay đổi các kiểu, khiến Lâm Nguyệt hiểu mình đã thành công đột phá tới ngưỡng cửa tu chân, đã trở thành một tu sĩ luyện khí cấp 1.

Trong ba ngày, cuối cùng nàng đã đột phá thành công. Cảm giác tu vi của mình vô cùng vững chắc rồi, Lâm Nguyệt liền đưa mắt nhìn vào nhãn không gian, về mặt đây nghi hoặc.

Nếu vừa rồi nói nàng không có cảm giác gì, thì ngay thời điểm nàng đột phá, chiếc nhãn không gian này thế mà lại tự động nhận chủ, còn nàng chỉ ngẩn ngẩn trong nửa canh giờ lại trở thành chủ nhân chính của nhãn không gian, điều này sao được chứ?

Nàng còn nhớ trong truyện, sau khi Diệp Khuynh tuyết lấy được nhãn không gian, tốn không ít công sức mới khiến nhãn không gian nhận chủ, mà đợi tới khi Diệp Khuynh Tuyết thật sự nhận được nhãn không gian nhận chủ, tu vi của nàng ta đã vào trúc cơ trung kỳ, hay nói cách khác, để luyện hóa nhãn không gian, Diệp Khuynh Tuyết đã mất thời gian hơn hai mươi năm.

Lâm Nguyệt hơi không tin vào vận may của mình, hết lần này tới lần khác khi xác định tinh thần mình đúng thật có liên hệ được với nhãn không gian, lúc này mới thật sự tin mình đã trở thành chủ nhân của nhãn không gian, nhưng lòng nàng vẫn hơi nghi hoặc khó hiểu.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân bởi nàng tu luyện bí quyết thiên cổ Lưu Hương chăng? Không thể không nói chính xác thật như thế. Nàng sợ dĩ có thể khiến nhãn không gian nhận chủ, đúng là bởi nguyên nhân nàng tu luyện công pháp. Nhãn không gian này vốn chính là chủ nhân trong động để lại cho người thừa kế, trên mặt được chủ động hạ xuống cấm chế rất lợi hại, dù đã trải qua vạn năm, uy lực cấm chế không bằng trước, nhưng tu sĩ hóa thân kỳ hạ cấm chế sao có thể gỡ dễ dàng được chứ? Chính là vì thế nên mới khiến Diệp Khuynh Tuyết tốn mất công phu hai mươi năm mới miễn cưỡng luyện hóa được nhãn không gian, thu về cho mình dùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thu Hoạch

Đây cũng mà mệnh tốt của Diệp Khuynh Tuyết, trên người có ánh sáng của nữ chính, nếu đổi là người khác, chỉ e lúc chạm phải nhãn không gian thì đã bị cấm chế biến thành tro bụi rồi.

Còn Lâm Nguyệt có thể được nhãn không gian nhận chủ, dĩ nhiên cũng vì nguyên nhân cấm chế kia.

Điều này không thể không nói vận khí Lâm Nguyệt cũng không tệ lắm, nếu nàng không được chủ động truyền thừa, nếu nàng tu luyện không phải là công pháp bí quyết thiên cổ Lưu hương, nàng có muốn luyện hóa nhãn không gian cho mình dùng cũng không có khả năng.

Nơi này đúng sai Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết, nàng chỉ nghi ngờ chút, vẫn không hề chấp nhận sự tình vốn có của nội dung vở kịch, mà buông lỏng tinh thần, tiến vào trong nhãn không gian xem xét quan sát.

Nhãn không gian này so với thần khí không gian nghịch thiên của Diệp Khuynh tuyết không kém chút nào, thần khí không gian |Diệp Khuynh Tuyết là một thế giới nhỏ, hơn nữa còn tăng không gian theo cấp, cuối cùng có thể thay đổi thành một thế giới chân chính, hơn nữa là chủ nhân không gian, bản thân Diệp Khuynh Tuyết có thể ra vào không gian tự do, mà không cần để thần thức đi vào.

Còn phần nhãn không gian thật ra cũng giống như túi đựng đồ thông thường khác, chỉ là trong không gian ấy tự động sinh ra linh khí, có thể trồng linh dược bên trong, nhưng không có chức năng thăng cấp, người sống không thể đi vào. Để nhãn không gian nhận chủ, cũng chỉ có thể để thần thức tiến vào

mà thôi.

Lâm Nguyệt đương nhiên cũng không để ý tới những điều này, với nàng mà nói, có cái nhẫn không gian như túi thuốc bên người vậy cũng đã đủ nghịch thiên rồi, còn về thăng cấp thân khí không gian, sau này khi trở thành người đứng đầu một giới nào đó, nàng cũng không hy vọng xa vời gì. Nàng lại không phải nữ chính, thân khí gì gì đó cũng không có duyên với nàng, nàng chỉ cần bảo vệ cơ duyên của mình thì tốt rồi.

Diện tích nhẫn không gian không lớn, ước chừng khoảng mười nẫu linh điền gì đó, bên trong linh khí nồng đậm, có đủ các loại linh dược thời kỳ thượng cổ. Do không biết đó là ruộng thuốc linh dược, Lâm Nguyệt cũng chỉ nhìn lướt qua, rồi không để ý nữa, nàng đưa mắt nhảy vào một tòa nhà đá ở bên cạnh linh điền.

Chỗ này thoạt nhìn như nhà đá bình thường, thật ra bên trong có không gian riêng, Lâm Nguyệt vẫn còn nhớ trong sách từng nói qua, lão tổ phái Lưu hương có để lại toàn bộ mọi thứ ở trong.

Nghĩ đến đây, rốt cuộc Lâm Nguyệt không kháng cự được bước nhanh vào nhà đá. Bên trong nhà đá quả nhiên có khoảng trời riêng, khác hẳn với bên ngoài xù xì, bên trong quả thật có thể dùng từ xa hoa để hình dung.

Đập vào mắt hình ảnh đầu tiên là một đại điện không lồ xa hoa, trên tường khảm từng viên minh châu cực đại, rọi sáng cả đại điện, hai bên đại điện còn có hai gian thiên điện, theo thứ tự là phòng luyện đan và Tàng Bảo Các.

Lâm Nguyệt chọn đầu tiên là phòng luyện đan, bố cục trong phòng luyện đan rất đơn giản, vào cửa bên tay trái có một tủ để đầy các bình lọ đựng đan dược, Lâm Nguyệt đi tới, mở một bình ngọc đựng ký hiệu hàm linh đan ra, quả nhiên trải qua năm tháng, đan dược trong bình sớm đã biến chất không dùng được nữa.

Về điểm này Lâm Nguyệt sớm đã biết rõ trong truyện, vì thế cũng không có cảm giác thất vọng, nàng để bình ngọc lại chỗ cũ, mắt nhìn vào một góc trong tủ đá có một ngọc giản (giống như sách ngọc vậy), đôi mắt bình thần chợt lóe lên vui mừng.

Nếu nàng đoán không nhầm thì ngọc giản này trong sách có nhắc tới, Diệp Khuynh tuyết lấy được phương thuốc dân gian thời thượng cổ và ngọc giản luyện đan tâm đắc.

Còn trong sách nhắc tới hư vô chân hỏa nổi tiếng nữa, hiện giờ ở giữa đan phòng đóng kín kia còn có một lò đan, mà có thể niệm phong cất giữ vào kho dĩ nhiên là lò luyện đan dùng hư vô chân hỏa rồi cũng không phải là vật tầm thường, chẳng qua những vật này trước mắt với Lâm nguyệt vẫn chưa dùng được, vì thế Lâm Nguyệt chỉ nhìn một cái, rồi rời mắt đi, thu lại ngọc giản rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lạc Đường Dãy Núi

Rời khỏi phòng luyện đan, Lâm Nguyệt lại tiến vào Tàng Bảo Các, trong Tàng Bảo các thì lại vô cùng đơn giản, ngoài mấy hộp ngọc bịt kiến ra cũng chỉ có một vài hòm đựng đầy linh thạch, Lâm Nguyệt đánh giá sơ qua một lượt, ước chừng có khoảng mấy vạn linh thạch gì đó.

Còn phần pháp bảo linh khí gì đó Lâm Nguyệt cũng không thấy, không rõ chúng có đựng trong các hộp ngọc bịt kín kia không, những thứ đó trước mắt Lâm Nguyệt cũng chưa tính chạm vào.

Nói tóm lại, thứ đồ tốt trong nhẫn không gian này không ít, nhưng tu vi trước mắt của nàng quá thấp, vốn không dùng được, nên cả không gian bên trong nàng động vào duy nhất chắc là miếng ngọc giản lấy được trong phòng luyện đan kia, còn những thứ khác, đợi sau này đi rồi khai thác sau.

Sau khi kiểm hết Tàng Bảo Các, Lâm Nguyệt cũng không nán lại trong không gian nữa, ý nghĩ vừa động thần thức đã rời khỏi không gian.

Ba ngày sau

Biên giới Thanh châu, trong Nhân Uyên hãn tới dãy núi Nanh Sói, có một đứa bé năm sáu tuổi đang lão đảo đi lòng vòng trên đường núi quanh co khúc khuỷu.

Đứa bé này đúng là Lâm Nguyệt rời khỏi động cổ tu. Hai ngày trước, nàng rời khỏi bí đạo động cổ tu, sau đó đụng phải một trận pháp không rõ, trong nháy mắt cả người liền xuất hiện tại cánh rừng rậm rạp mênh mông không giới hạn này.

Cánh rừng rậm này vô cùng rộng lớn, nàng đi đi mất hai ngày ở đây mà vẫn không thấy có người, ngược lại gặp không ít nguy hiểm.

May kiếp trước nàng là bộ đội đặc công, rất hiểu biết về sinh tồn ở dã ngoại, hơn nữa nàng lại đột phá Luyện khí kỳ, tố chất thân thể cũng tốt hơn lúc trước rất nhiều, vì thế mới thuận lợi sống sót.

May là thế, hai ngày này nàng cũng trải qua rất chật vật, giờ phút này cả người đầy bụi bặm cấu bẩn chẳng khác tên ăn mày là mấy, đầu còn bóng dáng một đứa bé đáng yêu nữa chứ.

Dùng cả tay chân bò lên trên một tảng đá to, Lâm Nguyệt thờ phì phò dựa người vào tảng đá nghỉ, bỏ hết một ngày đường núi hiện giờ nàng thật mệt tới mức chẳng muốn động tay chân nữa.

Cứ tưởng là đột phá Luyện khí kỳ thì nhất định cả năng lực tự vệ, ai ngờ nàng đánh giá mình quá cao, nàng luyện khí kỳ tu sĩ tầng 1 như này thì nhiều nhất là thể chất khá hơn người thường chút thôi, còn ngoài ra chẳng có chỗ nào khác thường thường cả.

Tu vi Luyện khí cấp 1, cả linh khí thả ra ngoài cũng không làm nổi, đừng có nói tới tu luyện pháp thuật gì gì đó, cứ coi như bí quyết thiên cổ Lưu Hương là pháp thuật bậc nhất gì đó đi, cũng cần phải đạt tu vi tới luyện khí kỳ tầng năm mới có thể tu luyện được, nếu không phải nàng dựa vào kiến thức kiếp trước thì e là trong rừng rậm này nàng chẳng sống sót nổi.

Nhìn chút cánh rừng rậm hiểm trở không thấy bờ bến, lại cúi đầu nhìn chân tay nhỏ bé, Lâm Nguyệt lại thở dài lần nữa.

Nghĩ tới trong truyện sau khi Diệp Khuynh tuyết rời khỏi động cổ tu, thì về thẳng Côn Lôn, trong lòng hăm mộ mãi.

Quả nhiên nàng là mệnh nữ phụ mà, cứ coi như chiếm được truyền thừa của động cổ tu đi, cũng chẳng thay đổi được sự thật nàng là nữ phụ.

“Ồ? Sao ở đây lại có đứa bé vậy?”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm âm trầm, dọa Lâm Nguyệt nhảy dựng lên, nàng cảnh giác ngẩng đầu, thấy một tu sĩ quần áo trắng xuất hiện như quỷ魅 ngay trước mặt nàng.

“Kiệt kiệt, lại còn là đứa bé gái nữa, ông trời cũng đối đãi ta không tệ ha”

Tu sĩ áo trắng dáng cao thon, trông cũng không tệ, chỉ có cặp mắt híp dài kia lộ ra mùi vị âm tà, đơn giản là lẳng phí cả tướng mạo.

“Ngươi là ai?” Lâm Nguyệt nhìn thẳng tu sĩ áo trắng kia, trong lòng càng thêm cảnh giác.

“Đứa bé gái nhà ngươi cũng to gan góm nhỉ, ngươi không sợ sao?”

Tu sĩ áo trắng thấy Lâm Nguyệt không khóc văng lên như đứa trẻ khác, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Rơi Vào Nanh Sói

Sợ hấn thì sao? Có trốn được không? Lâm Nguyệt cố ló khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn giấu sau đám cấu bẩn ra, trầm mặc không nói. Bạch y tu sĩ cũng không để ý, hoặc là nói vốn chẳng coi vào mắt, chỉ dùng thần thức quét ngang Lâm Nguyệt một lần, bỗng trên mặt lộ ra mấy phần mừng rỡ.

“Quả nhiên có linh khí, coi Lạc Hoa lão thất phu kia để ta xuống núi, ngược lại ta cũng lợi quá đi! Có đồng linh nữ này làm huyết dẫn, nhất định ngày nào đó có thể luyện hóa được ma phệ huyết lỗi rồi”

Hai mắt tu sĩ áo trắng sáng lên nhìn thẳng Lâm Nguyệt, phảng phất như con sói đói nhìn món bảo vật vậy, kèm theo tham lam nồng nặc.

Mà lời của hắn lại tựa như tiếng sét giữa trời quang giáng thẳng vào lòng Lâm Nguyệt, khiến nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, máu như đông lại vậy.

Tên này chính là tên gian tế Ma cung môn hạ của Lạc Hoa lão tổ mà ở trong truyện đã nói tới, là tên ma tu đã phá hủy sự trong sạch của Lâm Nguyệt!

Một cảm giác sợ hãi ập tới, sắc mặt Lâm Nguyệt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cả người không kim được run rẩy. Tại sao có thể vậy chứ? Giờ phải làm sao đây?

Nàng rõ ràng đã chạy thoát khỏi Phong Nguyệt Lâu rồi mà, rõ ràng đã thấy đổi được nội dung vở kịch rồi mà, chẳng phải thế sao?

Vì sao mà nàng còn gặp phải tên ma tu này chứ? Chẳng lẽ nội dung vở kịch thật sự không hề thay đổi? Bất luận nàng làm thế nào thì cũng không thể thay đổi được kết cục hay sao?

Điều này có phải là nói, bất luận nàng có gãy dựa thế nào, phản kháng ra sao, nàng cuối cùng cũng sẽ chết ư?

Không, nàng không muốn chết, càng không chịu được phải chết như thế! Chết, nhẹ tựa lông hồng hoặc nặng tựa thái sơn, kiếp trước, nàng vì đồng đội, vì quốc gia mà chết, chết có ý nghĩa, nàng cũng không hối hận.

Nhưng nàng tuyệt đối không chịu nổi bản thân mình thành vật hi sinh giúp người khác! Làm đả kê chân cho nữ chính ư? Nếu đây là ông trời an bài, vậy nàng nguyện chống đối lại, cũng không để nó được như ý!

Con sợ hãi như thủy triều bị sự không cam tâm nồng đậm thay thế, Lâm Nguyệt cắn răng, nghiêng đầu bỏ chạy.

Biết rõ mình hành động thế này thật ngây thơ buồn cười, nàng vốn không tránh được nanh vuốt của ma tu, nhưng nàng vẫn muốn chống lại!

Bởi nàng không cam tâm, không muốn khoanh tay chịu chết như vậy!

Tính toán nàng biết mình đã đi tới đường cùng, biết rõ mình trong mắt ma tu chẳng khác gì con kiến hôi, ngay trước khi chết, nàng vẫn muốn cắn ngược lại một cái!

Thấy Lâm Nguyệt quay người bỏ chạy, ma tu cũng không ngăn lại, chỉ cười trên tức nhìn.

Lâm Nguyệt sợ ma tu phát hiện, chẳng dám vận dụng linh lực nhỏ bé của mình, chỉ cố dựa vào thể lực gắng chạy trước, tu vi luyện khí cấp một giờ của nàng là lá bài tẩy lớn nhất, nàng không muốn bị lộ sớm, hơn nữa nàng tin, ma tu kia không dễ tha cho nàng.

Quả nhiên, ngay lúc Lâm Nguyệt sắp chạy ra khỏi phạm vi khống chế của ma tu, ma tu kia liền vung tay lên, một luồng sáng đỏ như máu đánh úp về phía Lâm Nguyệt, cũng không thấy rõ động tác gì thế nào, thân thể nhỏ bé của Lâm Nguyệt trong nháy mắt liền bay thẳng lên trời, rồi bị lôi ngược trở lại trong tay ma tu.

“Nha đầu thối, nguoi tốt nhất ngoan ngoãn chút, như vậy mới không bị ăn chút đau khổ!”

Thấy Lâm Nguyệt hung dữ nhìn mình chằm chằm, ma tu dẩu vẽ mặt trên tức, cười lạnh nói.

“Thả ta ra! Cái tên xấu xa này!” Lâm Nguyệt mở to hai mắt liều mạng gầy dựa, vẽ mặt càng lộ ra sợ hãi, lại càng biểu hiện rõ về sợ hãi của một đứa trẻ, trong lòng thì tính toán bước tiếp theo nên làm thế nào.

“Chỉ cần nguoi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ thả nguoi về nhà, nếu không ta ném cho sói ăn!” Ma tu cười lạnh quyền rũ, mở miệng đe dọa.

Nếu Lâm Nguyệt thật sự là đứa trẻ sáu tuổi mà nói có lẽ sẽ bị dọa sợ cứng người, nhưng nàng lại có thêm linh hồn giả loli của người trưởng thành hai mươi sáu tuổi, sao bị câu dọa đơn giản làm cho sợ được chứ?

Nàng chẳng những không bị sợ cứng người, mà ngược lại gầy dựa rồi ngửa mặt lên cắn mạnh một cái lên cổ tay ma tu kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mưu Tính

Dù sao Lâm Nguyệt thoát nhìn chỉ là một đứa bé, ma tu không thêm để ý hành vi dữ dội vậy của nàng, cười lạnh mấy cái, túm cổ áo Lâm Nguyệt hóa thành một luồng sáng bay thẳng tới giữa cánh rừng rậm.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt được giấu kín trong đám tóc rối bời che kín ánh sáng lạnh, cắn chặt cổ tay ma tu không buông, đương nhiên nếu nàng chỉ là một đứa trẻ bình thường thì đừng có nói cắn tên ma tu này bị đau, chỉ sợ nàng dùng hết sức cũng chẳng làm tổn hao gì tên ma tu này.

Ma tu này mặc dù là gian tế ma đạo, nhưng có thể được Lạc Hoa lão tổ thu nhận làm đệ tử, tư chất đó dĩ nhiên không kém, hẳn vì không muốn cho Lạc Hoa lão tổ chú ý, nên mới biểu hiện ra bên ngoài tu vi đang luyện ở luyện khí hậu kỳ đại viên mãn, thật ra hẳn đã ở tu vi bậc trúc cơ rồi.

Giờ thể tu giới tu chân gần như đã bị giết sạch, linh tu lại đang ngóc dậy, tên ma tu này dù không phải là thể tu, nhưng dù sao hẳn cũng là tu sĩ trúc cơ, thể chất tu sĩ sau khi tới trúc cơ sẽ thay đổi, gân cốt da thịt sẽ biến thành mềm dẻo cứng rắn, đo lường bình thường cũng không gây thương tích tí nào, đừng nói mấy chiếc răng sữa của một đứa bé vài tuổi.

Chính vì thế, hành vi đùa giỡn như đứa trẻ ấy của Lâm Nguyệt, ma tu chỉ cảm thấy buồn cười, vốn không thêm để ý tới. Nhưng hẳn thật không biết, Lâm Nguyệt vốn không phải là đứa trẻ bình thường, chẳng những nàng có linh hồn người trưởng thành, mà còn là một tiểu tu sĩ Luyện khí kỳ nữa, cũng không phải là kẻ vô hại trong tưởng tượng của gã.

Lâm Nguyệt là ai kia? Nàng bất kể là tâm trí hay mưu kế thì chẳng thua một bộ đội đặc công nào!

Nàng không làm chuyện vô dụng, mỗi một cử chỉ hành động của nàng đều có ích toán, từ lúc mới bắt đầu thì có vẻ như sợ hãi chạy trốn, rồi sau đó bị bắt trở lại thì có hành vi đùa giỡn, đây đều nằm trong tính toán của nàng, mà mục đích chính của nàng chỉ có một, chính là khiến cho tên ma tu này thả lỏng cảnh giác với nàng.

Đương nhiên, đây nhìn tổng thể có vẻ rất dễ, thật ra không dễ tí nào, nàng vừa muốn thể hiện là một đứa bé không hiểu chuyện, vừa không muốn làm âm ỉ quá mức để ma tu thấy phiền chán, sợ ma tu mất kiên nhẫn, đập nàng hôn mê luôn.

Ngay trong từng tần tính toán, mưu tính của Lâm nguyệt không thể nghĩ ngờ đã thành công, nàng chẳng những khiến tên ma tu không đề phòng nàng, còn thuận lợi dùng hàm răng cắn cổ tay ma tu.

Cẩn người đây mới là mục đích thật sự của Lâm nguyệt. Tu vi của nàng chênh lệch quá xa so với ma tu, vốn nàng không thể nào thoát khỏi nanh vuốt ma tu, lực ngoài không đủ, đành kiếm cách khác, trong cơ thể nàng có hương độc trở thành đòn sát thủ.

TRải qua chuyện tẩy tủy trước, hương độc đã rót vào trong kinh mạch cốt tủy của Lâm nguyệt, bề ngoài thì nhìn nàng như đứa trẻ bình thường, thực ra cả người nàng trên dưới chỗ nào cũng có kịch độc, nguyên nhân là do công pháp, những kịch độc này đều ẩn sâu trong cơ thể, chỉ cần Lâm Nguyệt nguyện ý thì bất cứ lúc nào cũng vận dụng những thứ kịch độc này.

Tu luyện bí quyết hương độc thiên cổ Lưu hương không chỗ nào là không thành kịch độc, cho dù là ở thời kỳ thượng cổ, những thứ độc này vẫn khiến tu sĩ giới tu chân nghe mà biến sắc, lúc giới tu chân thời thượng cổ, tu sĩ phái Lưu Hương vận dụng kịch độc đối địch, thường giết người vô hình.

Đương nhiên đó là vì nguyên nhân công pháp tu sĩ thượng cổ cao thâm, lấy tu sĩ Lâm Nguyệt hiện giờ, dù hương độc có uy lực lớn cỡ nào cũng không đủ để giết một ma tu như tu sĩ trúc cơ, huống chi nàng chỉ đang ở luyện khí cấp một, vốn không cách nào đem hương độc trong người phóng ra ngoài được, muốn phóng độc chỉ đành dựa vào tiếp xúc trực tiếp.

Đương nhiên tiếp xúc bình thường cũng không được, nhất định phải tạo ra vết thương trên người đối phương, chỉ cần đem hương độc rót vào miệng vết thương đối phương, thì dù tu vi đối phương có cao hơn nàng vài cấp, cũng sẽ bị trúng độc, vì vậy hàm răng thành vũ khí duy nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hạ Độc

Răng nanh nhọn ngậm chặt cổ tay ma tu, làm như đứa trẻ giận dữ không chịu buông ra vậy, thật ra Lâm Nguyệt đang đợi thời cơ, đợi thời cơ ma tu buông lỏng!

Một lát sau, ma tu nhanh chóng chậm lại, xách Lâm Nguyệt vút lên nửa trên mặt đất, hơn nữa còn tản ra thần thức nhìn quét hoàn cảnh chung quanh một lượt. Đúng lúc này rồi!

Toàn bộ tinh thần ma tu đang chăm chú quan sát cảnh vật chung quanh, đúng lúc hần không đề phòng với Lâm Nguyệt trong tay, thả lỏng ra, Lâm Nguyệt đợi đúng giờ khắc này!

Nàng gần như không chút do dự vận chuyển công pháp đem linh lực ít ỏi trong cơ thể lên trú tại hàm răng, cắn mạnh lên cổ tay của ma tu!

Linh lực quán chú ở hàm răng sắc bén vô cùng, dù là da thịt của tu sĩ trúc cơ cũng bị cắn nát. Đương nhiên do tu vi Lâm Nguyệt quá thấp và ma tu vốn chẳng phải cùng một cấp bậc, lần toàn lực ứng phó cắn gãy một cái, cũng chẳng qua chỉ rách chút da của ma tu mà thôi!

Nhưng với Lâm Nguyệt mà nói, vậy là đủ rồi, chỉ cần hờ chút vết thương, hương độc có thể rót vào thành công, mục đích của nàng đã đạt được.

Chút hương độc này với ma tu mà nói, vẫn chưa đủ để lấy mạng, nhưng cũng khiến gã tê dại toàn thân, không thể nhúc nhích nổi.

Nhưng Lâm Nguyệt cuối cùng cũng quá coi thường thủ đoạn của ma tu, đang bị Lâm Nguyệt cắn trong nháy mắt, ma tu đã phát giác ra, vô thức ném Lâm Nguyệt đi.

Nhưng hần vẫn chậm một bước, dù Lâm nguyệt bị gã quăng mạnh ra chẳng chút lưu tình, đồng thời cũng cắn rách cổ tay của gã, hương độc đã thành công rót vào trong cơ thể gã.

“Nha đầu thối, ngươi muốn chết hả!”

Ma tu giận dữ, quát to một tiếng, đưa tay chop về phía Lâm nguyệt, mắt thấy Lâm Nguyệt sẽ chết đột ngột dưới tay gã, thì đúng lúc này gã lại cảm thấy

tâm mạch đau đớn, tiếp đó linh lực trong nháy mắt tán loạn, kinh mạch toàn thân tê dại, cả người dĩ nhiên cũng cứng đờ không động đậy nổi.

Lúc này, ma tu ở đó còn không biết mình bị tính kế, hai tròng mắt lập tức trùng thẳng vào Lâm Nguyệt, lộ ra ánh sáng giết người âm độc.

Bị ma tu phản nộ ném một cái, thân thể nhỏ nhỏ của Lâm Nguyệt bị ném mạnh giữ đá vụn trong rừng, cứ việc ma tu chưa hạ sát thủ thật, nhưng uy lực của tu sĩ trúc cơ làm sao một luyện khí tu sĩ nhỏ nhỏ như nàng ngăn nổi chứ? Ngay trong nháy mắt rơi xuống đất, nàng cảm thấy ngực khó chịu, phun một búng máu ra ngoài.

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể gần như cùng đau đớn, khiến Lâm Nguyệt thấy khó chịu gần chết, nhưng nàng vẫn cố sức gượng đứng dậy, chẳng dám dừng lại, nhanh chóng chạy nhanh xuống chân núi.

Nàng cũng không ngờ tới mức cho rằng mình có thể giết chết đối phương, nên biết đối phương là tu sĩ trúc cơ, hơn nữa còn là ma tu, thù đoạn ma tu rất nhiều, dù hiện giờ bị trúng hương độc, nhưng ai còn biết hẳn có thù đoạn nào bảo vệ tính mạng nữa chứ? Huống chi, nàng không cho rằng hương độc có thể giữ chặt đối phương được bao lâu, lấy tu vi hiện tại của nàng, chỉ sợ có thể kiềm chế được đối phương có vài khắc đã là cực hạn rồi.

Trong lòng nàng hiện có một ý nghĩ, đó là trốn, trốn đi thật xa, tìm một nơi bí mật trốn cho tên ma tu kia không cách nào tìm được nữa, nếu không đợi tên ma tu kia khôi phục lại, đây mới thật sự là chết thật!

Chuyện thật chứng minh rõ, ý nghĩ của Lâm Nguyệt là đúng.

Mặc dù hương độc thượng cổ lợi hại, nhưng do tu vi Lâm Nguyệt không đủ, ma tu bị trúng độc không nặng, ngay sau khi Lâm Nguyệt rời đi một phút, ma tu đã thành công tạm ngăn được hương độc trong người, lửa giận ngút trời đuổi theo hướng Lâm Nguyệt trốn đi.

Bị một con tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa tính toán, thời gian đối với giới tu chân ma tu mà nói như cá gặp nước, quả thật chính là nhục nhã vô cùng, gãi thề, nếu gãi mà bắt được Lâm nguyệt, gãi sẽ đem rút hồn phách của nàng ra luyện, nhận đủ việc thống khổ cần phách, trọn đời không được siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nguy Cơ

Ma tu thoát khỏi con khốn cực rất nhanh nằm ngoài dự liệu của Lâm nguyệt, cho dù nàng đã cố hết sức chạy trốn, nhưng một tiểu tu sĩ luyện khí bị thương mà muốn trốn khỏi tu sĩ trúc cơ mà nói quả thật là nằm mơ, chỉ thấy trong nháy mắt, ma tu kia đã đuổi theo, Lâm nguyệt chỉ thấy cổ căng thẳng, khuôn mặt dữ tợn của ma tu đã xuất hiện ngay trước mắt.

“Nha đầu thối, ngươi chạy đi, chạy đi xem nào! Vốn định cho ngươi chết sáng khoái, hiện giờ bỗng tạo thay đổi chủ ý, dám tính toán bỗng tạo, hiện giờ bỗng tạo sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi, lấy máu tươi của ngươi bón cho thiên ma phệ huyết lỗi của bỗng tạo!”

Trên mặt ma tu hiện lên nụ cười lạnh dữ tợn ác độc, cổ tay bóp chặt Lâm Nguyệt dần.

Thời khắc sinh tử, mạng treo lơ lửng, trong lúc nguy cấp Lâm Nguyệt lại rất bình tĩnh. Nàng biết rõ vì mới tính toán, đã chọc giận triệt để ma tu, hiện giờ muốn mưu tính gì nữa thì hết cách, lựa chọn duy nhất là liều chết đánh cuộc, cũng chỉ có vậy mới có thể sống sót!

Trong lòng có ngàn ý nghĩ lóe qua, chỉ trong nháy mắt, Lâm nguyệt quyết đoán ra tay! Chẳng biết trăm cái được nàng nắm trong tay từ lúc nào, dưới tác dụng của linh lực, hướng vùng bụng đan điền ma tu đâm mạnh tới!

Vừa ra tay, gần như linh lực trong cơ thể Lâm Nguyệt không còn nhiều lắm. Mặc dù tu vi nàng kém xa ma tu, nhưng lúc ra tay bất ngờ, chỉ nghe “phụt” một cái, tiếng trầm sắc bén đã đâm rách da ma tu, xuyên thẳng vào trong da thịt.

Nhưng trăm gài tóc cũng chỉ dài có mấy tấc, lại chẳng cách nào đâm tiếp được nữa, ngược lại dưới chân khí hộ thể của ma tu xộc tới, trăm gài tóc chất ngọc thường đã bị rạn nứt từng khúc, hóa thành bột phấn.

“Ngươi muốn chết hả!”

Bị con kiến hôi tiểu tu sĩ khiêu khích liên tục, ma tu tức giận kích thích tới đỉnh điểm, quát to một tiếng, uy áp trúc cơ trong nháy mắt bộc phát ra, luồng sát thương lớn hình thành quanh thân thể như bão tố, Lâm Nguyệt chỉ cảm giác như bị xe lửa cán qua đánh thẳng vào đầu gối “ong” một tiếng, thân thể nhỏ nhỏ như điều đứt dây vậy bay phụt ra ngoài!

“Phốc!”

Lâm Nguyệt bị đập nặng xuống đất, làm dập cả mảng thực vật lớn, phun trào máu tươi ra, khuôn mặt nhỏ lấp trong bụi cây trắng bệch như tờ giấy không

còn chút máu.

“Khụ khụ...”

Lâm Nguyệt không nhận được ho khan vài tiếng, trong đầu hỗn loạn, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đau đớn khó chịu như lửa đốt vậy, xương toàn thân sụp xuống không nhúc nhích nổi.

Ánh mắt mờ mịt nhìn ma tu đang từng bước từng bước gặm lên đi về phía nàng, khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Lâm nguyệt bất chợt nhếch lên cười tự giễu.

Nàng đúng là tự tin quá mức rồi, một kẻ vừa bước chân vào luyện khí kỳ tiểu tu sĩ sao dám là đối thủ của ma tu trúc cơ kỳ chứ? Dưới thực lực vô cùng chênh lệch, nàng, tất cả mưu tính của nàng chẳng qua chỉ là vũng vầy giấy chết mà thôi!

Lấy ti vi trước mắt của nàng, trong mắt ma tu chẳng qua chỉ là con kiến hôi mà thôi, buồn cười hơn nữa là nàng còn tưởng trong từng bước tính toán của mình, có thể tìm được đường sống ót, xem ra còn cách quá xa...

Nếu, nếu như nàng có thực lực mạnh mẽ, tên ma tu này cũng không dám làm nhục nàng như vậy chẳng?

Nhớ tới nữ chính Diệp Khuynh Tuyết trong truyện, nhớ tới thân phận của mình ở thế giới này, Lâm nguyệt chưa từng có ý thức khắc sâu thực tế tàn khốc tới vậy, ở đây cũng không phải là thế giới nông nghiệp như sách miêu tả, mà là thế giới chân thật, ở đây, ngoài nhân vật chính trong sách ra, vẫn không có ai biết giết chóc tàn nhẫn, sinh lão bệnh tử, người lừa ta gạt...

Đây tất cả đều tồn tại chân thực, kể cả cái chết...

Ý thức còn sót lại khiến Lâm nguyệt không cam lòng ngửa mặt lên, trong tầm mắt mờ hồ, nàng nhìn thấy ma tu giờ tay chậm rãi đánh về phía mình.

Uy áp trúc cơ kỳ cường đại, nàng đến không nhúc nhích được hướng chỉ giờ phút này nàng lại bị thương nặng liên tục suýt chết, chỉ đành trơ mắt nhìn cái chết tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Được Cứu

Cuối cùng vẫn phải chết ư? Lâm Nguyệt gần như sắp chết, giờ phút này trong lòng không cam tâm, tâm tình oán hận chợt lóe qua, cuối cùng biến thành giải thoát.

Nhớ tới sau khi mình đi vào thế giới này, tính toán kỹ càng, cẩn thận, tốn hết tâm tư đi thay đổi nội dung vở kịch, tới cuối cùng cũng tốn công vô ích, đột nhiên cảm thấy mình buồn cười vô cùng.

Ông trời đã để cho nàng sống lại ở cái thế giới này, đến cùng có ý nghĩa gì chứ? Nàng vốn không cách nào thoát khỏi trói buộc của ý trời, không cách nào thoát khỏi thay đổi của vận mệnh.

Từ đó và sau này trở thành đá kê chân của nữ chính, chẳng bằng hiện giờ chết dứt khoát tốt hơn.

Nhưng mà...

Lâm Nguyệt hai mắt vốn vô thần chỉ trong nháy mắt lóe lên tàn khốc! Dù phải chết, nàng cũng muốn kéo đem lưng theo cùng!

Sống làm con gái, khung Lâm Nguyệt lại giống như một nam nhân mạnh mẽ vô cùng, tính cách thà nát cũng không muốn ăn con, cho dù đối mặt với cái chết, nàng cũng không lùi bước chút nào!

Cho dù là chết, nàng cũng khiến đối phương sống chẳng được yên đâu! Đợi sau khi nàng chết rồi, không còn linh lực trói buộc, hương độc kia bộc phát ra, tới lúc đó ma tu này không chết cũng bị lột da!

Mọi ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên, gần như lúc ma tu đánh mạnh trong nháy mắt, Lâm Nguyệt vận công nội công tâm pháp, linh khí trong đan điền trong nháy mắt điên cuồng.

Tự nổ!

Giờ phút này đây là ý nghĩ duy nhất của Lâm Nguyệt. Thay đổi của Lâm Nguyệt dĩ nhiên không thể lừa được ma tu, hân cười lạnh một tiếng, lại không

chút ngăn cản, chỉ có đôi mắt âm độc chột lóe lên tia mĩa mai.

Như tiểu tu sĩ con kiến hôi này, tính tự nó thì đã sao nào? Cho dù là tự nó, cũng chẳng gây thương tổn cho gã tỳ nào!

Trong cơ thể Lâm Nguyệt càng phát ra bạo ngược cuồng loạn, mắt thấy sinh mạng sắp rút xuống lòng bàn tay ma tu, nhưng đang trong thời khắc mãnh chí treo chuông, một luồng ánh sáng tựa như tia chớp đánh về phía ma tu!

“Ai...”

Ma tu cả kinh, nói chưa hết câu, đã thấy luồng máu đỏ trước mắt, đầu ma tu bốc lên cao, xoẹt qua tai Lâm Nguyệt, lăn xuống thảm cỏ.

Chết rồi?

Lâm Nguyệt cả kinh, tiện đà gánh nặng trong lòng được gỡ, hơi thở trong cơ thể cũng dần chậm lại, nằng còn chưa kịp nhìn thấy rõ người nào giết ma tu, đã phun một ngụm máu bắn ra, thân thể nhỏ nhỏ mềm mại ngã xuống đất, ngất đi!

Ngay sau khi Lâm Nguyệt bất tỉnh, vài luồng sáng độn từ không trung rơi xuống, cầm đầu là một thanh niên mặc bộ trường bào màu vàng khảm những phù văn màu đen, người này thoát nhìn chừng hơn hai mươi tuổi, tóc đen dài được buộc bằng sợi vải màu đen, dung mạo tuấn mỹ như ngọc, đôi mắt phượng trong veo như nước, môi hồng nhếch lại cùng thân thể tao nhã, chỉ tiếc, bề ngoài nhìn nghiêng thành, song lại do toàn thân phủ hơi thở lạnh băng khiến người ta nhìn mà e sợ, chỉ dám đứng xa nhìn, không dám tới gần nửa bước.

Đằng sau nam tử, còn có mấy vị nam nữ, mặc trên người áo xanh, tà áo thêu dùng chỉ kim tuyến thêu ký hiệu là một thanh kiếm bay, rõ ràng là trang phục của đệ tử Côn Lôn.

“Sư thúc, tên này là ma tu” Một trong những đệ tử Côn Lôn đó sau khi kiểm tra túi đựng đồ của ma tu một lượt, rồi đưa cho nam tử áo đen kia.

“Xem chừng tên này có tu vi Trúc Cơ, vật của gã chẳng ích gì với ta, người đem chia đều đi!”

“Đa tạ Quân sư thúc!”

Nghe thấy lời nam tử áo đen nói, trên mặt mấy đệ tử Côn Lôn đều lộ ra mấy phần vui mừng. Nhất là vị đệ tử Côn Lôn kiểm tra túi đựng đồ kia, trong túi đựng đồ của ma tu có không ít đồ tốt, dù không có pháp bảo hay các loại bảo vật gì, nhưng linh thạch trong đó có chừng mấy trăm, những này với đệ tử nội môn Côn Lôn bình thường như họ mà nói, coi như thêm chút của cải rồi.

Quân Tử Huyền đưa cánh tay thon dài vung lên, thu Lâm Nguyệt hôn mê vào trong tay, lập tức bấm cổ tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nam Phụ Thứ Nhất

Một lát sau, đôi mày nhướng lên, đem một viên đan dược bỏ vào miệng Lâm Nguyệt, sau đó ném Lâm Nguyệt cho một trong những đệ tử thiếu niên, nói, “Diệp Phàm, con mang nó về Yến Thành trước, đợi sau khi nó tỉnh lại thì kiểm tra xem nó có linh căn không, nếu có thì dẫn nó lại!”

“Vâng, sư thúc”

Diệp Phàm tiếp nhận Lâm Nguyệt, thần sắc không đổi khom người chào Quân Tử Huyền, sau đó biến thành luồng sáng quay về.

Mấy người khác đối với quyết định của Quân Tử Huyền cũng không dị nghị gì, lần này mấy người họ đi theo trưởng bối sư môn ra ngoài, ngoài rèn luyện bên ngoài ra, chính là tới nhân gian đến các nơi có sư môn tìm những đứa trẻ có linh căn, dù gì Côn Lôn mười năm một lần có nghi thức thu đồ đệ chỉ còn nửa tháng nữa thì bắt đầu, tới lúc đó sư môn tự nhiên sẽ thu nhân không ít đệ tử mới.

Hơn nữa đứa bé kia chẳng qua mới có năm sáu tuổi, vừa vặn phù hợp với tiêu chuẩn thu đồ đệ của Côn Lôn, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thu nhận đồ đệ nhất định phải có linh căn.

Thấy Diệp Phàm mang theo Lâm Nguyệt rời đi, Quân Tử Huyền tiện tay ném một quả cầu lửa đem thi thể ma tu biến thành tro bụi, rồi dẫn đệ tử trong môn rời đi.

Nửa tháng sau.

Một ngày nọ trời trong nắng ấm, mặt trời soi chiếu từ trên cao, cảnh cổng Côn Lôn nghiêm túc lạnh lùng trước kia giờ mở rộng ra, trên quảng trường

đứng đầy trẻ em trai gái thanh thiếu niên từ khắp bên ngoài tới tham gia việc chọn đệ tử của Côn Lôn.

Đại diện thu nhận đồ đệ của môn phái La Châu Côn Lôn đứng đầu bắt đầu.

Lâm Nguyệt mặc một bộ quần áo đen đơn giản, thân hình nho nhỏ lẫn trong đám người, một dải tóc dài che mắt nửa gò má, nhìn chẳng thấy thu hút chút nào.

Kể từ sau khi nàng tỉnh lại, thì đã bị mang tới nơi này, cùng tụ tập với nhóm trẻ con tham gia lựa chọn, đợt môn phái khảo nghiệm.

Hôm đó nàng cường chế nghịch chuyển công pháp, cuối cùng dù nhất được mạng nhỏ về, nhưng đã bị thương rất nặng, ước chừng hôn mê tới mười ngày mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, nàng còn chưa kịp rõ tình cảnh bản thân, đã bị cái người tên là đệ tử Côn Lôn Diệp Phàm kia mang về côn Lôn, hiện giờ đứng ở đây, nhìn cánh cổng Côn Lôn nguy nga hùng vĩ, nàng không thể không thở dài một hơi, cảm thán nội dung vở kịch quá mạnh.

Cứ cho là nội dung vở kịch lúc trước nàng đã thay đổi được hoàn toàn, nhưng nguyên tắc nội dung vở kịch đi đường thẳng vẫn không thay đổi, dù nàng bảo vệ được sự trong sạch của mình, còn chiếm được cơ duyên động cổ tu, nhưng lại giống nhau rơi vào tay ma tu, rồi cũng được đệ tử Côn Lôn cứu, cũng được mang về Côn Lôn.

Điều khác duy nhất là, nàng cũng vốn không phải đúng là đệ tử nội môn Côn Lôn bình thường như trong truyện kia nói cứu nàng, mà là được một vị mặt lạnh la sát nổi tiếng ở phái Côn Lôn tên Quân Tử Huyền cứu.

Quân Tử Huyền là đệ tử thiên tài thế hệ mới nổi tiếng khắp côn Lôn, mười lăm tuổi trúc cơ, ba lăm tuổi kết đan, tu vi trước mắt đang ở kỳ Kim Đan sơ kỳ, làm đệ tử một trong ba vị hóa thân lão tổ ở Côn Lôn tên là Thanh Chân đạo quân, bất luận là tư chất tu luyện bên ngoài hay bối cảnh cũng chẳng kém gì so với thân nam chính tên Liên Thành.

Chi tiếc, một nhân vật nổi danh như thế ở trong truyện cuối cùng cũng có kết cục không tốt lắm.

Quân Tử Huyền xem như là nam phụ thứ nhất trong truyện, sở dĩ nói hắn là nam phụ thứ nhất, là bởi hắn khác với phần đông các nam nhân bị Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn ái mộ, ngay từ đầu hắn cũng không thích Diệp Khuynh tuyết, chỉ cảm thấy tâm cơ Diệp Khuynh tuyết quá sâu, nhưng hắn vẫn là nam nhân sớm nhất lấy được tâm hồn thiếu nữ Diệp Khuynh Tuyết.

Ở trong truyện, Quân Tử Huyền cứu Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Khuynh Tuyết nảy sinh lòng tốt với hắn, cũng nhiều lần ra ám hiệu hâm mộ, nhưng lại bị Quân Tử Huyền liên tiếp cự tuyệt, sau này lâu ngày mới sinh tình với Liên Thành.

Đương nhiên, nam phụ cự tuyệt nữ chính chẳng có kết cục tốt gì, ở trong truyện có nhắc tới đoạn sau, sau khi Quân Tử Huyền cự tuyệt Diệp Khuynh Tuyết, rồi ngược lại bị Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn, nhưng lúc đó Diệp Khuynh Tuyết đã cùng Liên Thành bên tình ta nguyện, hắn chỉ đành yên lặng bảo vệ, mãi cho tới sau này lúc đại chiến ma tu, vì cứu Diệp Khuynh Tuyết nên chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Diệp Phàm

Nói tóm lại, Quân Tử Huyền vốn trong truyện là một nhân vật nam hi sinh, kết cục của hắn cũng chẳng khá hơn các nam phụ khác là bao, nhưng vào thời điểm hắn chết, Diệp Khuynh Tuyết rất đau lòng, chẳng hề giống như đối với nam phụ khác, hoàn toàn không có tình cảm, chỉ có lợi dụng.

Điều này Quân Tử Huyền xem như may mắn hơn các nam phụ khác nhiều lắm, nhưng cũng là một kẻ đáng thương, dù sao cuối cùng ngoài là nhân vật phụ không quan trọng bị hy sinh ra, nam phụ ái mộ Diệp Khuynh Tuyết cũng chưa chết, mà hắn lại là nam phụ đầu tiên chết!

Hơn nữa Lâm nguyệt còn nhớ ở thời điểm cuối cùng trong sách, sau khi Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành thành công bay lên trời, tác giả còn để lại phân kết cục một chút hoài nghi, miêu tả mấy nam phụ quan trọng thất lạc tâm tình, hơn nữa còn lãng phí không ít lời văn để hình dung những nam phụ kia không cam lòng và tình thế bất buộc với nữ chính, cũng ám hiệu những nam phụ kia sau khi phi thăng lại tiếp tục theo đuổi nữ nhân.

Bởi vậy có thể thấy tác giả rất thiên vị, thiên vị hết cỡ với nữ chính, quả thật hận không thể cấp cho Diệp Khuynh tuyết mở rộng một cánh cửa hậu cung.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt lại lặng lẽ thở dài. Hiện giờ nàng coi như hiểu ra, nội dung vở kịch cũng chẳng dễ thay đổi gì, chỉ tính một chi tiết nho nhỏ trong đó có thể thay đổi, tính cách cá nhân nàng thay đổi, nhưng đầu mối chính thì không cách nào thay đổi được.

Hay nói cách khác, sau này nàng nhất định sẽ gặp mặt Diệp Khuynh Tuyết, nhân vật chính trong truyện cũng sẽ có một đám trong truyện xuất hiện, đợt nội dung vở kịch thật sự bắt đầu, nàng có muốn ứng phó thế nào thì là một vấn đề.

Nhớ tới Diệp Khuynh Tuyết và nam chính cùng Bàn Tay Vàng khổng lồ, nhìn đám đông tối om trước mắt, Lâm nguyệt đột nhiên có cảm giác mất mát vô cùng, trong lòng dâng lên từng đợt khổ sở.

“Cô bé, em sợ hả?” Diệp Phàm mang Lâm nguyệt tới thấy tâm tình Lâm Nguyệt trùng xuống, cho rằng nàng sợ người lạ, bắt giắc vỗ nhẹ lên vai nhỏ của nàng, cười an ủi, “Đừng sợ, em là người Quân sư thúc mang về, dù tư chất không tốt đi chăng nữa, Quân sư thúc cũng sẽ không bỏ mặc em đâu”

Quân sư thúc ư? Quân Tử Huyền sao? Đây chính là nam nhân vừa ý nhất sau này của Diệp Khuynh Tuyết nha, nhân vật nguy hiểm như vậy nàng ước gì mình cách hẳn thật xa, tốt nhất là c ả đời không thấy!

Trong lòng khinh ghét, Lâm nguyệt lại ngẩng đầu lên, nhìn hấn cảm kích, tỏ vẻ rất xấu hổ. Ai mà biết nụ cười này của nàng, suýt nữa chọc mù mắt vị thiếu niên. Lâm nguyệt giờ nhìn tuổi còn rất nhỏ, nhưng dung mạo lại cực đẹp, đặc biệt là sau khi trải qua hương độc tẩy tủy, làn da vốn trắng nõn nà lại càng thêm trong suốt như ngọc, ướt át vô cùng, phối hợp với đường nét tinh xảo kia của nàng, đôi mắt đen trong veo linh động, phảng phất như hồ sâu không đáy, đơn giản hấp dẫn người ta.

Dung mạo tuyệt mỹ lại dung hợp với một đũa bé hồn nhiên, thêm nữa thể chất ngọc tuyết hương cốt tự nhiên mê hoặc, mà với Diệp Phàm một thiếu niên mới hơn mười tuổi thì đòn sát khí trí mạng.

Nhìn nụ cười rực rỡ nở rộ như hoa lê trước mắt, Diệp Phàm thoáng chốc ngây dại, tâm can phảng phất như bị kích thích đập bình bịch bịch bịch.

Hắn thấy phản ứng của mình thì khinh bỉ vô cùng, đối phương chẳng qua mới là con nhóc năm sáu tuổi thôi, thế mà hắn lại bị mê mắt, quả thật không thể tha thứ.

Ý nghĩ trong lòng vừa động là một chuyện, ánh mắt lại không thể nào ngăn nổi cứ nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ như ngọc của Lâm nguyệt.

Lúc trước Quân sư thúc cứu con nhóc này, con nhóc này người đầy bụi đất, hấn cũng chẳng để ý, ai ngờ con nhóc này trông lại xinh đẹp như vậy.

Diệp Phàm nhìn khuôn mặt Lâm Nguyệt bị một nửa tóc che khuất, trong lòng thầm cảm thán mãi.

Nha đầu kia tuổi còn nhỏ mà đã có bộ dáng như thế, sau này trưởng thành, chẳng biết còn hào hoa phong nhã tuyệt thế tới cỡ nào nữa?

Trong lòng Diệp Phàm suy nghĩ, Lâm Nguyệt cũng không biết, hiện giờ nàng đã bị một cô gái chừng mười tuổi trong đám đông thu hút toàn bộ sự chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nữ Chính Xuất Hiện

Cô gái đó mặc bộ váy áo xanh trắng, thoát nhìn hơi gầy, mặt nhọn, màu da hơi tái nhợt, ngũ quan thanh tú, điểm hấp dẫn duy nhất là đôi mắt đó, một đôi mắt to trong như nước đen trắng rất rõ, sáng như sao, bên trong bốc chút hồn nhiên xen lẫn mấy phần bên bị, lãnh liệt không hợp tuổi.

Nữ chính Diệp Khuynh Tuyết!

Lâm Nguyệt gần như nhìn một cái là nhận ra Diệp Khuynh Tuyết ngay, khí chất đặc biệt như vậy, cũng chỉ Diệp Khuynh Tuyết mới có!

Rõ ràng chỉ là một đũa trẻ mới mười một tuổi, lại chẳng có sự hồn nhiên của trẻ con, mà ngược lại tồn tại sự bên bị và trầm ổn của người trưởng thành, khí chất mâu thuẫn như vậy cũng chỉ có nữ chính, không có người thứ hai!

Lâm Nguyệt ép tâm tình sóng gió xuống, quan sát kỹ Diệp Khuynh Tuyết. Quả nhiên nàng ta giống y chang trong truyện, tâm cơ thâm trầm bên bị, toàn thân sát khí, lạnh băng. Nữ chính như vậy, tuyệt đối không dễ trêu chọc!

Nhớ tới Diệp Khuynh tuyết trong truyện có ngàn ngàn lớp lớp thủ đoạn và tính toán, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy lạnh thấu xương. Mà lúc Lâm Nguyệt đang nhìn Diệp Khuynh tuyết, Diệp Khuynh Tuyết cũng hình như cảm giác được, đột nhiên ngẩng đầu mặt không đổi nhìn lại về hướng nàng.

Lâm Nguyệt lúc thấy nàng ta ngẩng đầu nhìn trong nháy mắt, đã lảng mắt nhìn sang chỗ khác, Diệp Khuynh Tuyết liếc một vòng nhưng không tìm thấy kẻ nhìn nàng ta chằm chằm, hơi nhíu mày, hình như nghi ngờ, lát sau lại yên lặng cúi đầu.

Nữ chính quả nhiên là nữ chính, dù chưa bắt đầu tu luyện, phản ứng cũng nhạy bén hơn người thường nhiều.

Suýt nữa bị tóm khiến Lâm Nguyệt may mắn lau mồ hôi lạnh, hiện tại nàng cũng không muốn bị Diệp Khuynh Tuyết để ý, nếu đầu mối chính của nội dung vở kịch không thể thay đổi, vậy nàng cứ án theo nội dung vở kịch đã bố trí ngoan ngoan nấp trong Côn Lôn cố gắng tu luyện thật tốt, còn phần nữ

chính Diệp Khuynh Tuyết, nàng hạ quyết tâm không đi chọc.

Nữ chính không thể gây vào, nam nhân nữ chính càng không thể dây vào, cơ duyên gì đó sau này, nếu thuộc về nữ chính tuyệt đối không đoạt, đương nhiên nếu thuộc về nàng rồi nàng tuyệt không đưa cho nữ chính.

Trong lòng đã có chủ ý quyết định, Lâm Nguyệt thu lại ánh mắt lần nữa trở thành một cô bé tầm thường, yên lặng chờ đợi khảo nghiệm

Chỉ là Lâm Nguyệt biết rõ, tâm cảnh của nàng đã thay đổi, sau khi đến Côn Lôn, tâm tình của nàng cứ phập phồng mãi không rõ, thấp thỏm bất an, giờ phút này gặp được nữ chính Diệp Khuynh tuyết, nàng càng thêm bình tĩnh, thoáng như đã nghĩ thông suốt vậy, chẳng muốn suy tính hơn thiệt nữa.

Ngay lúc Lâm Nguyệt ngây người một lát, người tới tham gia khảo nghiệm để lựa chọn đã tới đông đủ, đệ tử Côn Lôn ở giữa quảng trường đã lấy ra đĩa CD bắt đầu khảo nghiệm, người đợi khảo nghiệm xếp thành mấy hàng, cứ người này tiếp người kia tiến lên tiếp nhận khảo nghiệm

Vị trí Lâm Nguyệt ở phía sau hơn nữa còn không thuộc về phạm vi bối cảnh của người thường, hiện giờ bắt đầu khảo nghiệm chính là một ít con cháu đệ tử gia tộc tu chân đưa tới, đợi những con em đó thi kiểm tra xong thì mới tới lượt họ.

Ánh mắt Lâm Nguyệt lơ đãng quét qua, quả nhiên thấy Diệp Khuynh tuyết đứng lẫn trong đám con em gia tộc kia, chỉ là nàng ta mặc quá bình thường, nên đứng giữa đám thiếu gia tiểu thư ăn mặc quần áo sang trọng thì lại không phù hợp tý nào.

Con em các gia tộc tới tham gia khảo nghiệm từng người đều dựa vào gia tộc tu chân phái Côn Lôn lựa khéo mà ra, trong đó cũng không có người có tư chất tốt cho lắm, chẳng hạn như bốn đại gia tộc tu chân La Châu kia thiên tài Tư Dẫn cực phẩm cũng chỉ là thể chất Phong Linh, An gia An Tử Dạ cực phẩm là thể chất hòa linh, hai người này đều có thiên linh căn và tư chất rất tốt.

Còn trong bốn đại gia tộc có đại tiểu thư nhà Cô Anh là Cô Anh Khiết, lại còn là thể chất song linh Hóa Mộc, là mầm non tiêu chuẩn để luyện đan, đôi tỷ đệ sinh đôi là Mộc Linh và Mộc Phi cũng theo thứ tự là song Linh căn Thủy Mộc và cực phẩm song linh Kim Mộc.

Ngoài tứ đại gia tộc tu chân, cũng có không ít các gia tộc nhỏ cũng có đệ tử tư chất tốt, như Diệp Khuynh Tuyết ở Diệp gia, và vị đại tiểu thư dòng chính Diệp Chân Chân kia đều là cùng song linh căn Thủy Mộc thượng phẩm.

Những người này đều có tư chất thượng phẩm, sau khi tiến vào môn phái tu luyện, sẽ trực tiếp thành đệ tử nội môn, cá biệt mà có tư chất tốt, sẽ trở thành đệ tử thân truyền. Còn từ tam linh căn trở xuống, cũng chỉ có thể trở thành đệ tử ngoại môn, sau này thông qua tỷ thí trong môn phái, có cơ hội được nhận vào trong môn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nữ Phụ Diệp Chân Chân

Nhìn đệ tử trên đài tham gia khảo nghiệm kẻ thì hưng phấn, người thì ủ oải hoặc không cam tâm, hoặc thấp thỏm, Lâm Nguyệt lại tỏ ra bình tĩnh vô cùng.

Nếu như nói không được truyền thừa trước, Lâm nguyệt hy vọng mình có thể trở thành đệ tử thân truyền Côn Lôn, hiện giờ nàng đã đạt được truyền thừa, chỉ muốn bản thân mình càng an phận càng tốt, chỉ có an phận bình thường mới không gây cho người khác chú ý.

Như vậy cũng có lợi nhất cho nàng. Dù sao nàng đã đạt được cơ duyên trong động, trong người có không ít bí mật, chẳng hạn như bí quyết thiên cổ Lưu Hương cứ trực tiếp tu luyện có thể tới công pháp hóa thần kỳ, chẳng hạn như nhãn không gian, những thứ này hiện giờ không thể để lộ được.

Giới tu chân coi trọng mệnh hơn yếu, như nàng vậy chẳng có chút căn cơ tiểu tu sĩ nào chỉ đành bảo trì cẩn thận mới có thể sống sót, nếu để nguyên dung mạo và tư chất vậy thì chỉ có biết là tự tìm được chết mà thôi.

Lâm Nguyệt nhìn như yên tĩnh ngoan ngoan đứng đằng sau đợi, thực ra ánh mắt lại liếc sang nhìn Diệp Khuynh Tuyết liên tục.

Lúc này con em các gia tộc tu chân đã gần như khảo nghiệm xong hết, mắt thấy đã nhanh tới lượt Diệp Khuynh Tuyết rồi.

Đại tiểu thư dòng chính Diệp Chân chân đứng không xa không gần Khuynh Tuyết là mấy cũng đang lườm Diệp Khuynh tuyết, cười nhạo khinh thường một cái, nói châm chọc, “Người làm ra chút thủ đoạn nhỏ để phụ thân không biết đưa người tới tham gia khảo nghiệm, thật cho là muốn bay lên đầu cành làm phượng rồi sao? Cũng không nhìn lại mình đi, một món hàng chẳng đặc sắc gì!”

Diệp Khuynh Tuyết ngẩng mạnh đầu lên, trong mắt lóe lên ác độc, dù rất nhanh bị nàng ta giấu đi rồi cúi đầu xuống lần nữa, nhưng vẫn bị Lâm Nguyệt quan sát liên tục phát hiện ra!

“Đúng vậy, đại tỷ nói không sai, nó chỉ là một tiểu tiện nhân mà thôi!”

“Một đứa con gái dòng thứ thì thôi, lại còn muốn tranh với đại tỷ, thật là không biết tự lượng sức mình!”

Con em khác của Diệp gia nghe thấy Diệp Chân Chân nói cũng rói rít khinh miệt coi thường Diệp Khuynh Tuyết, không những hứa theo lời Diệp Chân Chân, mà cứ ngơ ngác một câu ta một câu hặn không thể tóm Diệp Khuynh Tuyết ném thẫn vào bụi rậm cho rồi.

Mặt Diệp Khuynh Tuyết vẫn không đổi, làm như chẳng nghe thấy lời mỉa mai của đám người Diệp Chân Chân, hành vi cử chỉ vẫn bình tĩnh, phảng phất như vốn chẳng để ý, về mặt bình tĩnh ấy khiến Diệp Chân Chân càng thêm tức tối nghiêng răng ken kết.

Con tiểu tiện nhân này, lại dám bôi nhọ nàng ta trước mặt cha, nàng ta nhất định sẽ không tha cho nó!

Trong lòng nghĩ ngợi, Diệp Chân Chân nhìn về Diệp Khuynh Tuyết ánh mắt càng thêm lạnh lẽo ác độc.

Đối địch mờ ám giữ tỷ muội nhà họ dĩ nhiên Lâm Nguyệt nhìn ra, mặc dù nàng sẽ không chủ động đo chọc Diệp Khuynh Tuyết, nhưng thấy mấy người đó nói xấu Diệp Khuynh Tuyết thì lại thấy vui.

Nàng còn nhớ rõ trong truyện khi Diệp Khuynh Tuyết xuyên không đến, không thể bỏ qua công lao của vị tiểu thư Diệp Chân Chân này, đồng thời Diệp Chân Chân cũng là một trong nữ phụ độc ác nhất trong truyện, ở trong truyện, Diệp Chân Chân sau khi bị chịu thiệt Diệp Khuynh Tuyết vài lần, bắt đầu trở nên càng ngày càng độc ác và nhện nhục, hơn nữa còn liên hợp với người trong Diệp gia ngang nhiên ngăn cản Diệp Khuynh Tuyết mặt không đổi, thậm chí có một lần còn suýt đem Diệp Khuynh Tuyết tặng cho một tu sĩ kim đan bị ỏi làm thị thiếp, thao túng liên tục cho tới lúc Diệp Khuynh Tuyết kết đan mới rút thành vật hi sinh.

Đương nhiên giờ Lâm nguyệt chẳng có hứng thú gì với ân oán giữa Diệp Chân Chân và Diệp Khuynh Tuyết, càng không muốn sau này liên kết với Diệp Chân Chân tính toán Diệp Khuynh Tuyết như trong truyện, lại trở thành quân cờ Diệp Chân Chân lợi dụng triệt để.

Hiện tại nàng đem toàn bộ chú ý tới việc Diệp Khuynh Tuyết khảo nghiệm. Mặc dù Diệp Khuynh Tuyết vừa mới xuyên tới khí chất vốn đã thay đổi, nhưng tiến tới hậu kỳ nàng ta sao còn hiềm khích non nớt chút, giờ phút này nàng cũng không khinh địch mà bị ánh hào quang của nhân vật này thu hút.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết trầm ổn ấn tay ở bàn quay khảo nghiệm, đĩa CD kia phụt ra ba luồng lam lục đỏ, Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên đúng y như trong truyện viết, Diệp Khuynh Tuyết đúng thật là có tam linh căn Thủy Mộc Hỏa, hơn nữa bàn quay còn phát ra chút sáng sáng âm đạm, là tư chất tứ linh căn bậc thấp, mà tư chất thứ tư ấy thì cũng chỉ có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Côn Lôn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngụy Trang

Thời gian lặng lẽ trôi, con em các gia tộc kia cũng nhanh kiểm tra xong hết, rồi tới lượt đám người Lâm Nguyệt. Nửa canh giờ sau cuối cùng tới lượt Lâm nguyệt.

Diệp Phàm vỗ nhẹ lên vai Lâm nguyệt, cười bảo, “Đi thôi, nếu thông qua khảo nghiệm, sau này em sẽ là đồng môn giống ta”

Lâm Nguyệt mỉm cười đáp lại, hít sâu một hơi, ánh mắt dần kiên định, chậm rãi tiến lên đặt tay mình vào trên bàn quay khảo nghiệm.

Hai luồng sáng xanh đỏ lóe lên, rõ ràng là song linh căn Mộc Hỏa, chỉ tiếc là ánh sáng âm đạm, chỉ là tư chất hạ phẩm.

“Song linh căn Mộc Hỏa, tiếc là tư chất hạ phẩm, nếu không Côn Lôn ta lại có thêm một mầm non luyện đan rồi...” Tu sĩ chịu trách nhiệm khảo nghiệm nói giọng tiếc hận thờ dài, khoát tay với Lâm Nguyệt bảo, “Đã xong, tỷ nữa có người dẫn người đi an bài”

“Vâng” Lâm Nguyệt dường như nghe không hiểu ý tiếc hận của tu sĩ kia, lộ ra vẻ sung sướng u mê của một đứa trẻ.

Bên này, sau khi Lâm Nguyệt kiểm tra xong, Diệp Phàm tiến lên đón, nói, “Chúc mừng, sau này em đã thành đệ tử Côn Lôn như ta rồi, tiểu sư muội, gọi một tiếng sư huynh nghe coi”

“Diệp sư huynh” Lâm Nguyệt lộ vẻ mặt ngượng ngùng, sau đó thẹn thùng cúi đầu nói một câu.

“Tốt tốt. Sau này có việc gì nhớ tìm sư huynh nhé”

Diệp Phàm ngược lại rất cao hứng, hẳn đối với cô bé nhỏ nhỏ hơi chút yên tĩnh này có ấn tượng rất tốt, cũng xuất phát từ thật tâm thích nàng.

“Cám ơn Diệp sư huynh”

Giọng Lâm Nguyệt thánh thót êm tai, mang theo giọng trẻ con non nớt, lọt vào tai Diệp Phàm thì lại càng thêm hồn nhiên.

“Đi, sư huynh ta dẫn muội đi tới chỗ ở của muội nào” Nhìn đứa trẻ nhỏ nhỏ trước mắt, tâm thiếu niên Diệp Phàm bất chợt mềm hẳn, chẳng đợi Lâm Nguyệt đáp lại, đã dắt thẳng tay nàng đi.

Dù bị người ta dắt đi như vậy hơi khó chịu chút, nhưng Lâm Nguyệt vẫn ngoan ngoãn đi sau lưng Diệp Phàm.

Thực ra Lâm Nguyệt làm vậy cũng không phải cố ý nhịn nọt Diệp Phàm cái gì, Diệp Phàm trong mắt nàng, chỉ là người qua đường mà trong sách nói qua thôi, một đệ tử nội môn bình thường mà thôi, cũng chẳng có chỗ nào được đợi gì.

Nhưng Lâm Nguyệt thời gian qua đã quen đề phòng cẩn thận, nếu đối phương có thiện ý với nàng, dĩ nhiên là nàng vui vẻ tiếp nhận, dù sao có nhiều bạn sống sướng hơn là có nhiều kẻ địch chẳng phải thế sao? Huống chi, tư chất nàng làm đệ tử ngoại môn “kém” vậy, có người quen làm chỗ dựa cũng không tệ lắm.

Bản quay khảo nghiệm biểu hiện số liệu ra ngoài là giả, đó là Lâm Nguyệt ngấm lên vận chuyển kết quả công pháp.

Tư chất Lâm Nguyệt vốn là thượng phẩm băng linh căn có tư chất rất tốt, sau khi trải qua hương độc tẩy tủy, linh căn ấy càng thêm thuần túy, gần như sắp chạm tới tư chất cực phẩm rồi, nếu nàng muốn trở thành đệ tử Côn Lôn thân truyền chỉ cần cho thấy tư chất chân chính của mình là được.

Nhưng những thứ ấy nàng thật không muốn, hiện giờ nàng không muốn tăng Côn Lôn trên cao để ý, nàng chỉ muốn được an phận làm đệ tử bình thường thôi.

Ở Côn Lôn, đệ tử ngoại môn và đệ tử thân truyền được đãi ngộ dĩ nhiên là khác nhau một trời một vực, tư chất đệ tử ngoại môn kém, không được môn phái coi trọng, tài nguyên tu luyện cực ít, còn đệ tử thân truyền lại có sư trưởng tự mình truyền thụ, hơn nữa môn phái cung cấp tài nguyên tu luyện lớn vô cùng, có thể trở thành đệ tử thân truyền thì không phải môn phái tình anh.

Khác nhau một trời một vực vậy, Lâm nguyệt chẳng phải là tổng người có bí mật quá nhiều đó sao, nàng cũng hy vọng trở thành đệ tử thân truyền.

Đáng tiếc, nhận ra bí mật trên người nàng quá nhiều, đừng có nói là bí quyết thiên cổ Lưu hương và nhẫn không gian, mà ngay cả giới tu chân đến đại tu sĩ nguyên anh đều mong có công pháp bảo vật, chỉ bằng vào thể chất ngọc tuyết hương cốt của nàng, nàng đã không thể tùy tiện phơi mình ra ánh sáng trước mặt mọi người rồi.

Nàng không phải là nữ chính, Diệp Khuynh Tuyết trên người mang thần khí nghịch thiên là bởi vì trên người có ánh sáng nữ chính. Nàng là một nữ phụ, nếu có người biết trên người nàng có dị bảo, giết nàng dễ như giết một con kiến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thám Thính Bát Quái

Còn phần ngự trang thành tư chết song linh Mộc Hòa, nàng cũng đã nghĩ kỹ, nàng đã chiếm được truyền thừa phái Lưu hương, trong nhẫn không gian có luyện đan tâm đắc và hư vô chân hỏa của tu sĩ thượng cổ, sau này nàng dĩ nhiên sẽ đi theo con đường luyện đan, mà song linh căn Mộc Hòa lại là tư chất thích hợp để luyện đan, bởi vậy, sau này tính tới chuyện nàng bị lộ thân phận luyện đan sư, cũng sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Con đường tu tiên đi từng bước gay go, từ xưa đến nay có biết bao thiên chi kiêu tử vẫn trưởng thành trên con đường, người ta phải sống sót mới có thể mưu tính tất cả, nếu mà chẳng có cái gì thì cái gì cũng không. Vì thế mỗi bước nàng đi đều phải cẩn thận đề phòng để không xảy ra.

Thân là thánh địa môn phái bậc nhất La chân Côn Lôn, toàn bộ dãy núi Côn Lôn đều nằm dưới sự cai quản của Phái Côn Lôn, diện tích rất rộng, thân là người phạm đi hết một năm cũng chưa xong.

Dĩ nhiên Diệp Phàm không bỏ được tiểu sư muội Lâm Nguyệt ngoan ngoãn yên tĩnh này chịu khổ, tu vi luyện khí kỳ sau khi hấn rời khỏi quảng trường thì đã rõ ràng mang thẳng Lâm Nguyệt không chế phi kiếm đi tới chỗ ở của đệ tử ngoại môn rồi.

Thân là đệ tử ngoại môn, chỉ có thể được coi là đệ tử bên ngoài Côn Lôn, ngoại trừ ngày đặc biệt này, thì chẳng có lúc nào có tư cách tiến vào bên trong môn phái, vì thế đệ tử ngoại môn cũng được bố trí ở dãy núi bên ngoài dãy đặc linh khí.

Diệp Phàm đưa Lâm Nguyệt tới ngọn núi Đan Hoa cao nhất trong năm ngọn núi Côn Lôn là chỗ ở bên ngoài của đệ tử ngoại môn.

Phái Côn Lôn là đại phái tu chân, trong môn phái có năm ngọn núi cao nhất, theo thứ tự là núi Đan Hoa, núi Ngọc Phù, núi Hàn Kiếm, núi Trần Đạo và núi Khí Linh.

Mỗi một ngọn núi đều có một vị quản sự phong chủ Kim Đan kỳ trấn giữ, dĩ nhiên đệ tử núi Đan Hoa đang luyện tập tu đạo, còn những núi khác đều được phân biệt theo sở trường riêng, chẳng hạn núi Ngọc Phù thì có Ngọc Chân nhân là cao thủ chế phù, núi Hàn Kiếm do Mộc Lệ chân nhân là kiếm tu, núi Trần Đạo và núi Khí linh do nhị vị phong chủ cũng được phân biệt bởi trận pháp tinh thông và luyện khí.

Đệ tử Côn Lôn mới nhập môn không có tư cách chọn chỗ cho mình ở, mà do môn phái dựa theo tư chất linh căn phân phối, đợi sau này có biểu hiện xuất sắc, dĩ nhiên sẽ được mỗi một núi thu nhận tiến vào trong môn, nếu sau này có thể thành công tới bậc Trúc cơ, là có cơ hội được cấp cao tăng Côn Lôn thu nhận là đệ tử chân truyền.

Những quy củ này ở trong sách cũng không miêu tả kỹ lắm, sở dĩ Lâm Nguyệt biết rõ tự nhiên là chiếm được lợi từ sư huynh Diệp Phàm. Vì thế mới nói, làm nhân vật mới có người quen có thể giảm được không ít phiền toái.

Ngay lúc Lâm Nguyệt có lòng dò xét, đoạn đường này đi đúng là làm cho nàng biết không ít chuyện từ trong miệng Diệp Phàm.

Chẳng hạn như núi Đan Hoa phong chủ là Đan Hoa chân nhân và núi Linh Khí là An Thủy chân nhân, bề ngoài thì hòa nhã mà trong lòng chẳng hòa, đệ tử giữa hai núi đều có va chạm, mà núi Trần Đạo do Khô Cốc chân nhân làm chủ bởi lúc còn trẻ là tình địch với Mộc lệ chân nhân núi Hàn kiếm, mãi cho tới tận bây giờ cũng không bao giờ lên núi Hàn Kiếm gặp cả.

Đương nhiên Diệp Phàm nói nhiều nhất vẫn về chút đệ tử thiên tài Côn Lôn, trong đó chưa xuất hiện có nam chính thủ tịch đại sư huynh Liên thành núi côn Lôn, chuyện đơn giản là mỗi một tu sĩ nguyên anh nào cũng đều hâm mộ Liên Thành, đều bị cự tuyệt cả, rõ ràng chẳng những có Liên Thành, còn có Quân Tử huyền nữa, nhưng Quân Tử huyền làm người lúc nào cũng lạnh lùng, một lòng hướng đạo, những thứ tình yêu trai gái kia ngược lại không bằng Liên Thành.

Tâm tính thiếu niên Diệp Phàm đi đường nói rất cao hứng không để ý tới một cô bé năm sáu tuổi như Lâm Nguyệt sao lại hỏi những chuyện nam nữ này xem có phải đã trưởng thành hơi quá sớm chút không, rõ ràng trong lòng Lâm Nguyệt tự so đo, lần nào nghe tới chuyện bát quái cũng lộ ra vẻ mặt u mê, thế mà cũng không thấy Diệp Phàm hoài nghi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Khiêu Khích

“Lâm sư muội, tư chất muội hơi kém chút, sau này cần phải cố gắng hơn nha, nếu có chỗ tu luyện nào không hiểu, có thể tới tìm sư huynh ta đây” Diệp Phàm mang theo Lâm Nguyệt làm việc rất thỏa đáng sau khi nhận lấy ngọc bài thân phận và các vật dụng dành cho đệ tử mới xong, mới dẫn Lâm Nguyệt về chỗ nàng ở, rồi đưa cho nàng một truyền âm phù, dặn, “Đây là truyền âm phù, đợi sau này muội đột phá luyện khí kỳ chỉ cần thực thi ra chút linh lực đã có thể dùng được rồi”

“Vâng, Nguyệt Nhi đa tạ Diệp sư huynh” Thái độ Lâm Nguyệt vô cùng thành khẩn đón lấy.

Nàng cũng không phải là người không biết phân biệt, mặc dù tu sĩ bình thường lãnh tình và lòng đề phòng nặng hơn, nhưng nếu đối phương đối tốt thật lòng với nàng, dĩ nhiên nàng cũng sẽ thật lòng tiếp nhận, khách sáo nữa lại tỏ ra quá làm cao.

“Đừng khách sáo, đây là việc sư huynh nên làm” Diệp Phàm vô cùng hài lòng với tiểu sư muội Lâm Nguyệt ngoan ngoãn biết đầu này, giờ phút này thấy thái độ thành khẩn của Lâm Nguyệt tiếp nhận ý tốt của mình, trong lòng lại thấy thoải mái tự nhiên vô cùng.

Thực ra người tu chân càng trải qua thời gian lâu càng ích kỷ, phần lớn không có lợi không làm, sở dĩ hắn tìm mọi cách chiều cổ cho tiểu sư muội Lâm Nguyệt mới nhập môn này chẳng qua cũng vì nể mặt mũi Quân Tử huyền mà thôi.

Nền biết Quân Tử huyền là thiên tài nổi tiếng lẫy lừng ở Côn Lôn, chẳng những tuổi trẻ đã kết Kim Đan, mà còn được làm đệ tử thân truyền của hóa thân lão tổ, là nhân vật mà đệ tử Côn Lôn cấp thấp tranh nhau nịnh nọt bợ đỡ. Mặc dù tư chất Lâm Nguyệt không được tốt cho lắm, nhưng dù sao cũng là do sư thúc tự mình cứu mang về môn phái, hơn nữa cô bé này lớn lên trông không tệ, khó bảo toàn được sau này Quân sư thúc sẽ không hỏi đến, dựa vào quan hệ giữa hắn với Lâm Nguyệt nếu có thể chạm vào sợi dây Quân sư thúc này, tới lúc đó địa vị của hắn trong nội môn cứ như nước lên thì thuyền lên vậy.

Những điều này chỉ là suy nghĩ của Diệp Phàm, chẳng qua hiện giờ cùng liên kết với Lâm Nguyệt, ngược lại lúc đầu cũng thật lòng mấy phần.

Đương nhiên trong lòng Diệp Phàm nghĩ gì tính toán thế nào, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết, nàng sau khi đi theo Diệp Phàm, thu dọn đơn giản chỗ ở một chút, rồi bắt đầu tu luyện.

Ngày đó cùng quyết đấu với ma tu đã để lại thương thế dưới tác dụng của hương độc vốn đã chữa được gần khỏi bảy tám phần, nhưng do bị thương quá nặng, kinh mạch nặng khó tránh khỏi bị yếu đi chút ít, những nội thương này tạm thời chưa phát tác, nhưng nếu không diệt trừ tận gốc sạch sẽ thì sau này nhất định sẽ để lại tai họa ngầm bất lợi với việc tu luyện, vì thế sau khi xử lý xong một số việc vặt, Lâm Nguyệt cũng không vội tu luyện ngay, mà quyết định đem những nội thương kia chữa cho khỏi hẳn.

Bên này Lâm Nguyệt đang chuyên tâm chữa thương, lại không biết có một khu phòng đá cách không xa chỗ nàng ở có mấy đệ tử thế gia đang không có ý tốt chặn Diệp Khuynh Tuyết lại, một trong những người đó có một thiếu nữ mặc áo đỏ lại nhìn nàng ta khinh thường, nói đầy khiêu khích khinh miệt, “Diệp Khuynh tuyết, đại tỷ để cho ta nói lại một câu với ngươi, đại tỷ nói, đừng có tưởng đã vào được Côn Lôn, thành đệ tử Côn Lôn thì đã quên mất thân phận mình nhà, có rảnh thì nên nghĩ nhiều tới cái vị di dương mặt dày của ngươi kia đi!”

Diệp Khuynh Tuyết cúi thấp đầu, trầm mặc không nói, cứ như không nghe thấy lời thiếu nữ áo đỏ kia vậy.

“Tiểu tiện nhân, Diệp Hồng tỷ nói ngươi có nghe thấy không hả?” Thấy Diệp Khuynh Tuyết không nói gì, Diệp Phi Phi đứng cạnh Diệp Hồng không kìm được đẩy nhẹ nàng ta.

“Đủ rồi! Các ngươi muốn gì?”

Diệp Khuynh tuyết bị đẩy một cái lao đảo, ngã phắt đầu lên, hai mắt ướt lệ nhìn thẳng vào đám người Diệp Hồng.

Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều là con gái Diệp gia, những kẻ này lại muốn nhằm làm nhục nàng ta chứ? Nàng ta đã khó khăn lắm mới được người cha cận bã kia của mình đồng ý cho nàng ta tham gia đại điển thu đồ đệ của Côn Lôn thành công trở thành đệ tử Côn Lôn thoát ly khỏi hồ lửa Diệp gia kia, giờ họ hèn hạ muốn dùng phụ nữ Diệp gia uy hiếp nàng ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Diệp Khuynh Tuyết Bị Đánh

Diệp Khuynh tuyết hai mắt ửng đỏ, chột lóe lên ác độc, bên môi cong lên cười lạnh. Cứ nghĩ nữ nhân chẳng biết gì kia mà dmas uy hiếp nàng ta sao? Tiếc là các nàng đó có chủ ý sai rồi. Các nàng đó vốn không thể ngờ nổi nàng ta không còn là Diệp Khuynh tuyết thật nữa, nàng ta là thủ tịch đặc công Diệp Khuynh tuyết đến từ thế kỷ hai mốt, người phụ nữ nhu nhược ở Diệp phủ kia thật vô dụng mặc người ta bắt nạt vốn chẳng xứng làm mẹ của nàng ta!

Một tiện thiếp, một kẻ cam chịu bị giáng chức và bị ném vào trong xó, đến con gái của mình cũng chịu để mặc người ta làm nhục bắt nạt cũng không dám đứng ra nói, có xứng làm mẹ đẻ của Diệp Khuynh Tuyết nàng đây không?

Người như vậy nếu không phải xem như mẹ đẻ của khối thân thể này, vào lúc nàng xuyên không tới nàng đã nghĩ phá hủy bà ta rồi, hiện giờ nàng thật khó lắm mới thoát ly khỏi Diệp gia, người phụ nữ chẳng biết sống chết kia có còn liên quan gì tới nàng đây nữa chứ?

Thà phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ ta, đã trải qua chuyện bị người ta bắt nạt, một người như nàng ai cũng sẽ không bỏ qua! Diệp Chân Chân, thiên tài đại tiểu thư Diệp gia thì sao? Cứ đợi đi, món nợ này, Diệp Khuynh Tuyết nàng sớm muộn cũng đòi lại bằng được!

Trong lòng cực hận, Diệp Khuynh Tuyết nhìn về đám người Diệp Hồng với ánh mắt phát ra lạnh lẽo.

Đám người Diệp Hồng bị ánh mắt kia của nàng làm cho khiếp sợ hết hồn, Diệp hồng phục hồi lại tinh thần lập tức nổi giận, tiến tới tát mạnh lên má Diệp Khuynh tuyết một cái, nói giận dữ, “Con tiện nhân, nhìn cái gì?”

Tuổi Diệp hồng cũng tương đương với tuổi Diệp Khuynh Tuyết, năm nay đều mười tuổi, giống Diệp Khuynh Tuyết đều là con gái thứ của gia chủ Diệp gia, nhưng mẹ đẻ nàng ta đã từng là chủ mẫu Diệp gia cũng chính là tỷ nữ tùy thân bên mẹ ruột của Diệp Chân Chân, sau đó được nhắc Diệp phủ cũng không kém, chỉ là kém chút so với con gái chính là Diệp Chân Chân này thôi.

Những mầm mống Diệp gia này bình thường đều nghe lệnh Diệp Chân Chân, Diệp Chân Chân ghét Diệp Khuynh Tuyết, bọn họ tự dung cũng đồng lõa, trong Diệp phủ luôn bắt nạt gây khó dễ với Diệp Khuynh Tuyết không chuyện gì không làm.

Diệp Khuynh Tuyết bị một cái tát mạnh suýt nữa ngã trên đất, chỉ thấy nàng ta cắn môi dưới, hai mắt nhìn Diệp hồng trừng trừng, tay nắm chặt như sắp đâm thủng lòng bàn tay, trong mắt phát ra sát khí nồng nặc.

“Ngươi còn nhìn hả? Muốn chết chắc!”

Diệp hồng bị ánh mắt kinh người của Diệp Khuynh Tuyết nhìn mà lòng chột dạ, trong cơn giận rút phất roi bên hông vung về phía Diệp Khuynh Tuyết.

Thấy Diệp Hồng dạy dỗ Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Phi Phi đợi người bắt giặc lộ ra chút vui vẻ hả hê nhìn cuộc vui.

“Diệp Hồng tỷ, dạy dỗ nó thật tốt vào!”

“Đúng vậy, con tiện nhân này lại dám cáo trạng với Hường gia chủ, hại đại tỷ bị gia chủ trách mắng, hôm nay nhất định để đại tỷ xả cho hả giận!”

....

Diệp Hồng nghe thấy giọng khiêu khích của đám Diệp Phi Phi, trên mặt chợt lóe lên đắc ý, ra tay càng thêm tàn nhẫn, quyết nữa khiến Diệp Khuynh Tuyết ngã xuống đất.

Diệp Khuynh Tuyết lấy hai tay bảo vệ mặt, mặt mũi co người trên mặt đất, trong lòng thảm hận.

Đáng chết, hiện giờ nàng còn quá yếu, thậm chí né đòn giản nhất cũng không làm được, nghĩ nàng đường đường là thủ tịch đặc công của thế kỷ hai mốt, đã từng bị nhục nhã như vậy bao giờ chưa? Hiện giờ lại bị nha đầu choai choai này ra đòn hiểm ở trước mặt mọi người, với nàng kiêu ngạo mà nói đó quả thật là sỉ nhục!

Một lúc sau, Diệp Hồng thở hồng hộc dừng tay, sau đó dương dương đắc ý dẫn người rời đi, cũng không thèm nhìn Diệp Khuynh Tuyết bị thương đầy mình trên mặt đất, điều này cũng dẫn tới chuyện nàng ta bỏ qua Diệp Khuynh Tuyết khiến giờ phút này trong mắt nàng ta lộ ra sát khí nồng đậm.

Những kẻ này, cái nhục ngày hôm nay, sau này nàng nhất định phải đòi lại bằng hết!

Nàng phải mạnh lên, phải trở thành kẻ mạnh nhất, sau này nàng nhất định phải dẫm những kẻ này dưới chân, khiến cho chúng sống không được mà chết cũng không xong!

Diệp Khuynh Tuyết đảo ánh mắt ác độc lạnh lẽo lướt qua đám người Diệp Hồng, mãi cho tới khi không còn thấy bóng họ nữa mới từ từ đứng dậy, mặt lạnh tanh đi vào trong phòng đá.

Nếu Lâm Nguyệt giờ phút này đứng ở đây, nhất định sẽ đồng tình rót nước mắt với đám Diệp Hồng, dám khiêu khích làm nhục nữ chính, đây quả thật là tự tìm đường chết mà, nếu bọn họ biết rõ, nhục nhã hôm nay chẳng những đã kích được đối phương, mà ngược lại đã khơi dậy cho Diệp Khuynh Tuyết trở nên mạnh mẽ, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng gì nữa?

Đáng tiếc cảnh đặc sắc này Lâm Nguyệt cũng không nhìn thấy, giờ phút này nàng đang chữa thương cho mình trong phòng đá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Luyện Khí Trung Kỳ

Một năm sau.

Bên trong gian phòng đá Lâm Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, hai mắt lóe sáng như sao. Chỉ một năm, nàng đã thành công đột phá tới luyện khí tầng thứ tư đang tiến dần vào luyện khí tầng năm, cũng chính thức bước chân vào luyện khí trung kỳ.

Tốc độ tu vi tăng trưởng như thế, trong đệ tử ngoại môn là có một không hai, dù không kém so với đệ tử thân truyền nhưng Lâm Nguyệt sợ tu vi tăng nhanh quá, khiến cho căn cơ không vững, vì thế mới tiến tới hấp thu linh khí trong cơ thể để không ngừng giảm bớt tần suất, kết quả làm vậy mới khiến cho tốc độ tu luyện của nàng thay đổi chậm chút, nhưng căn cơ lại cực kỳ vững chắc, linh lực ẩn trong cơ thể tràn đầy hơn các đệ tử Luyện khí kỳ khác.

Một năm qua này, Lâm Nguyệt trải qua rất bình thản, cũng có thói quen khổ tu. Thân là người thứ nhất môn phái La Chân Côn Lôn, đệ tử ngoại môn được coi như đãi ngộ tốt, ngoài mỗi tháng được phát đan dược linh dược đúng giờ ra, cứ bảy ngày lại có trúc cơ tu sĩ tới giảng bài trên công đường, khiến cho Lâm Nguyệt được lợi không nhỏ.

Một năm này, theo tu vi không ngừng tăng cao, Lâm Nguyệt đối với thế giới này càng thêm quen thuộc, nhưng sau khi xâm nhập hiểu rõ thế giới này, nàng lại càng thêm cảnh giác hơn.

Một năm này bởi tu vi nàng thấp, cũng chưa thật sự tiếp xúc qua giới tu chân máu tanh, nhưng nàng ngẫu nhiên gặp không ít chuyện xấu.

Đồng môn hãm hại nhau, mạnh lấn yếu, là chuyện xảy ra thường ngày tại trong phái, chỉ cần không xảy ra chết người, giữa các đệ tử đối chọi gay gắt căm thù nhau, cấp cao tầng đôi khi còn làm thành chuyện vui dung túng cho.

Theo lời trưởng lão ngoại môn truyền công nói, quy tắc giới tu chân là yếu chịu nhục vì kẻ mạnh mới sống, nếu anh chưa đủ mạnh cũng sẽ bị loại bỏ,

trong giới tu chân không có ai đồng tình với kẻ yếu.

Những lời này được Lâm Nguyệt khắc sâu trong lòng, đồng thời cũng để cho nàng xác định lần nữa, hiện tại nàng đang thật sự ở thế giới này không phải là thế giới do tác giả tạo ra, mà là thế giới chân thật. Nếu mình không muốn bị đào thải thành vật hi sinh, đường duy nhất chính là trở nên mạnh mẽ, trở nên không ngừng lớn mạnh, mạnh tới mức vượt qua được quy tắc của thế giới này, chỉ có vậy nàng mới triệt để đạt được tự do, không chế được cuộc sống của chính mình!

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, tay nhoáng cái, một quả ngọc giản đã xuất hiện trong tay. Một năm nay nàng ngoài tu luyện ra, chính là nghiên cứu việc luyện đan tâm đắc trong ngọc giản, trong ngọc giản nàng đã thuộc lòng tất cả, hiện thời nàng đã đột phá luyện khí trung kỳ, ngoài có thể tu luyện chút pháp thuật cấp thấp ra, cũng là thời điểm tập tu luyện luyện đan.

Thân là tu sĩ, cái không thể thiếu là đan dược linh thạch, dù rằng không có linh căn Hỏa, nhưng trong nháy mắt không gian lại có hư vô hỏa, hơn nữa bí quyết thiên cổ Lưu Hương cũng có công hiệu chuyển đổi công pháp thuộc tính này, nên luyện đan nàng nhất định phải học bằng được.

“Linh thảo trong không gian đều là những linh thảo thu thập được vài năm rồi, dĩ nhiên không thể dùng tay thử, nếu không sẽ lãng phí. Bởi vậy, muốn luyện tập luyện đan nhất định phải đi thu thập một ít linh thảo mới, thu thập một ít linh thảo cấp thấp cũng không khó, lúc rèn luyện ở bên trong thành thoảng cũng có nhiệm vụ đi thu thập chút linh thảo, chỉ là hiện tại ta vừa đột phá luyện khí trung kỳ, vẫn chưa tu tập pháp thuật, cứ đi tiếp nhận bữa nhiệm vụ, thì quả là hơi mạo hiểm, chẳng bằng luyện tập pháp thuật trước, có năng lực bảo vệ rồi mới đi”

Lâm Nguyệt nghĩ kỹ một lúc, trong lòng quyết đoán, quyết định tu tập pháp thuật trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Tìm Tới Cửa

Ở thời điểm nhập môn, môn phái ngoài phân phát cho đệ tử mới nhập môn một ít công pháp trường sinh ra, còn có kèm theo một quyển pháp thuật bách khoa toàn thư cấp thấp, bên trong đều là chút thuật hóa cầu, thuật biến nước, thuật làm nhiều các loại pháp thuật ngũ hành, uy lực của nó bình thường, đều thích hợp cho Luyện khí kỳ tu tập pháp thuật.

Mà bí quyết thiên cổ Lưu Hương đang đột phá ở luyện khí trung kỳ, chỉ có thể tu tập được một hai pháp thuật, một là mê hương huyền, hai là thuật độc tiên.

Mê hương huyền là ảo thuật, tán xuất thể mê huyền trong hương độc với kẻ địch, thuật độc tiên không khác gì thuật thủy tiên, thuật độc tiên khác ở chỗ là độc tiên thật sự được hương độc trong cơ thể ngưng tụ mà thành, bởi vì bên trong nguyên nhân có kịch độc, lực sát thương sắc bén hơn nhiều so với thủy tiên.

Lâm Nguyệt suy nghĩ một lát, quyết định tu luyện thuật màn nước, mê hương huyền và thuật độc tán trước.

Thuật màn nước là pháp thuật phòng ngự, đối chuyện này là lúc bản thân an nguy dĩ nhiên muốn tu luyện rồi, còn mê hương huyền có thể mê huyền kẻ địch, vào lúc nguy cấp có khả năng giúp mình chạy trốn, còn phần thuật độc tiên, lực công kích pháp thuật này tương đối mạnh, dĩ nhiên không thể thiếu được.

Trong lòng đã có quyết định, Lâm Nguyệt cũng không bận xuất quan, dự định tĩnh tâm thật tốt để tu luyện pháp thuật.

Chỉ là trong lòng nàng dù có chủ ý tốt, nhưng kẻ khác lại không để cho nàng được như ý, vào lúc nàng đang chuẩn bị nghiên cứu thuật màn nước, bên ngoài thạch thất có một giọng nữ thánh thót truyền tới.

“Lâm sư muội có ở đây không?”

Nghe thấy giọng này, khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt trầm xuống! Vị Diệp Khuynh Tuyết này đúng là âm hồn không tan mà, nàng ta tới cùng đến làm gì thế?

“Lâm sư muội, ta biết rõ muội ở đây, muội đi ra chút đi, có chuyện tìm muội” Ngoài thạch thất, giọng Diệp Khuynh Tuyết theo không truyền tới, rõ ràng không có ý rời đi.

Trong lòng Lâm Nguyệt mất kiên nhẫn, rõ ràng Diệp Khuynh Tuyết không đạt được mục đích không bỏ qua mà, hơn nữa nàng không muốn trở mặt quá sớm với Diệp Khuynh Tuyết, rơi vào đường cùng đành phải ra ngoài.

“Diệp sư tỷ, có chuyện gì sao?”

Thấy vẻ mặt Lâm Nguyệt lãnh đạm, mắt Diệp Khuynh tuyết lóe sáng, tiện cười thẹn thùng, tiến lên khoác tay Lâm Nguyệt thân mật nói, “Không có gì, chỉ là thấy sư muội đã bế quan ba tháng rồi, hơi lo lắng chút, vì thế mới tới xem chút”

“Diệp sư tỷ có lòng rồi” Lâm Nguyệt mặt không biến sắc lạnh lẽ rút tay mình ra, lùi lại sau một bước với Diệp Khuynh Tuyết dần khoảng cách ra, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Nhớ tới một năm qua hành động của Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt bây giờ vẫn còn nổi giận, nổi vui sướng vì đột phá tới luyện khí trung kỳ cũng tiêu tan.

Thực ra vào một năm trước, lúc nàng nhập môn chưa lâu, nàng đã phát hiện ra Diệp Khuynh tuyết đã ở trên ngọn núi Đan Hoa này rồi, hơn nữa còn ở trong gian phòng đá cách chỗ nàng không xa, dù hai phòng đá cũng không liền nhau, nhưng khoảng cách chỉ hơn chừng hai mươi thước thôi.

Đã cùng ở một chỗ thì thôi, lúc mới bắt đầu nàng còn là Diệp Khuynh Tuyết đều ru rú ở trong nhà vui đầu khổ tu, bình thường ít gặp vô cùng, hai người như nước giếng không phạm nước sông.

Phương thức chung sống như vậy, sau hai tháng đã có thay đổi, có lần Lâm Nguyệt đi công đường nghe giảng bảo, trên đường đi đúng lúc gặp Diệp Khuynh tuyết, chẳng hiểu sao Diệp Khuynh tuyết liền bám dính lấy nàng, lần nào cũng chẳng có việc gì thì tới dây dưa, cứ mở miệng thì một tiếng sư muội hai tiếng sư muội, tựa như quan hệ giữa nàng ta và Lâm Nguyệt tốt lắm ấy, khiến cho Lâm Nguyệt ở trong công đường bị con em gia tộc Diệp gia trêu chọc khinh thường không ít.

Xui xẻo nhất là, quan hệ “tốt” giữa nàng và Diệp Khuynh tuyết không hiểu sao lại truyền tới chỗ Diệp Chân Chân, Diệp Hồng còn rùa chạy tới cảnh cáo nàng ngừng lại, khiến nàng tức giận chẳng có chỗ phát tiết!

“Ồ? Sư muội đã đột phá luyện khí kỳ tầng ba rồi à?” Diệp Khuynh Tuyết làm như không thấy động tác của Lâm Nguyệt, ánh mắt rơi trên người Lâm Nguyệt, trong mắt lóe lên ngạc nhiên và nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mời

“Vâng, bế quan lần này thì đột phá” Lâm Nguyệt dĩ nhiên không bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ của Diệp Khuynh tuyết, trong mắt thoáng hiện lên mỉa mai, ngoài mặt thì như cúi đầu thật thấp, “Diệp sư tỷ vào nửa năm trước đã đạt được luyện khí kỳ tầng ba rồi, muội còn kém tý xa lawms!”

Tốc độ tu luyện của Diệp Khuynh tuyết cực nhanh, vào nửa năm trước đã đột phá luyện khí kỳ tầng ba, hiện giờ đã qua nửa năm, dù không đột phá tầng thứ tư nhưng đang ở đỉnh luyện khí kỳ tầng ba, tin rằng chẳng bao lâu sẽ đột phá luyện khí tầng bốn.

Tư chất tam linh căn hạ phẩm, tốc độ tu luyện lại chẳng kém song linh căn thượng phẩm, Diệp Khuynh Tuyết bởi vì tốc độ tu luyện mà ngược lại khiến cho một số trưởng lão ngoại môn để ý, nhưng họ mãi vẫn không tìm tới nguyên nhân khiến tốc độ tu vi Diệp Khuynh Tuyết tăng nhanh, cuối cùng chỉ cho rằng ngộ tính của Diệp Khuynh Tuyết là nguyên nhân chính, bởi vậy trưởng lão truyền công còn rất tán thưởng với nàng ta, khiến nàng ta có địa vị nhất định bên ngoài môn, cả đám Diệp hồng cũng không dám gây phiền toái với nàng ta nữa.

Chỉ có Lâm Nguyệt biết rõ sở dĩ tu vi Diệp Khuynh Tuyết có thể tăng nhanh như vậy, là vì nàng ta mở ra thần khí không gian là nguyên nhân gian lận của máy không gian. Nàng còn nhớ trong không gian thời gian tỷ lệ Diệp Khuynh tuyết ở bên ngoài có thể so sánh gấp mười lần, hay nói cách khác Diệp Khuynh Tuyết tu luyện trong không gian một ngày, tương đương với bên ngoài mười ngày. Có thần khí lừa đảo như vậy, tốc độ tu luyện của nàng ta không nhanh mới là lạ!

Thấy Lâm Nguyệt nhắc tới tu vi của mình, trên mặt Diệp Khuynh tuyết cứng đờ, hơi cứng ngắc cười nói, ‘Chỗ đó, ta chẳng qua có vận khí tốt chút thôi’

“Người tu chân chẳng phải coi trọng nhất là số mệnh sao? Vận khí sư tỷ tốt cũng đáng là chuyện được hâm mộ không phải sao?” Thấy Diệp Khuynh tuyết nói linh tinh, Lâm Nguyệt cũng không muốn tiếp tục dây dưa với nàng ta nữa, liền nói thẳng ra, “Sư tỷ còn có việc sao? Nếu rảnh muội phải về tu luyện rồi, tiểu muội cũng không có vận khí tốt như sư tỷ đâu”

“Muội gấp cái gì chứ? Chẳng phải muội vừa mới xuất quan sao?” Ta tới tìm muội dĩ nhiên là có việc rồi” Diệp Khuynh tuyết cười có vẻ thân mật, đưa tay sờ tóc Lâm Nguyệt lại bị Lâm Nguyệt né tránh.

“sư tỷ, tỷ đến cùng là có chuyện gì?”

Diệp Khuynh Tuyết thường có biểu hiện quỷ dị, khiến Lâm Nguyệt cảm giác như mình bị theo dõi, nàng có thể kết luận đối phương làm vậy chẳng có ý tốt gì, chỉ là trước mặt nàng không rõ động cơ đối phương thôi.

‘Không có gì, Lâm sư muội, ba tháng sau phái phường thị cửa sau mở, nghe nói ở đó có nhiều đồ tốt lắm, tới lúc đó chúng ta cùng đi thấy sao?’

Thấy Lâm Nguyệt không biến sắc cách mình ra, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên lạnh lẽo, lại cười không ngừng nhìn Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt nghe vậy nhú nhú mày. Phường thị sau ba tháng?

Nếu nàng nhớ không nhầm, trong sách có nói sau khi Bạch Như Nguyệt trở thành đệ tử Côn Luân một năm qua thật có lần phái phường thị mở cửa, nữ phụ và nữ chính Diệp Khuynh Tuyết gặp mặt lần đầu trong truyện chính là ở phường thị, cũng là lần đó Bạch Như Nguyệt đoạt được món pháp khí trung phẩm của Diệp Khuynh Tuyết, kết thù hận với Diệp Khuynh Tuyết.

Trong chuyện này ân oán còn liên lụy đến cả đám người Diệp Chân Chân, cũng bởi nguyên nhân bên trong Bạch Như Nguyệt và Diệp Chân Chân đều là đệ tử nội môn, hơn nữa quan hệ hai người cũng coi không tệ, các nàng cùng đi phường thị, sau đó ở phường thị Bạch Như Nguyệt sở dĩ gây khó dễ với Diệp Khuynh Tuyết cũng bởi do bị Diệp Chân Chân lợi dụng.

NHưng giờ nàng và Diệp Chân chân không biết nhau, cũng không trở thành đệ tử nội môn của núi Đan Hoa, ngược lại lại liên quan sớm với Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí Diệp Khuynh Tuyết còn chủ động mời nàng cùng đi phường thị, những điều này không có trong truyện.

Có đi hay không? Nếu như đi, đối phương rõ ràng chẳng có ý tốt gì, lấy tính cách Diệp Khuynh Tuyết vì tư lợi, với mình chẳng có lợi nàng ta tuyệt đối không làm, sở dĩ nàng ta tiếp cận mình là đang tính kế gì đó, biết đâu chừng lần này đi phường thị là một cái bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hồn Lão

Nàng còn nhớ trong sách Bạch Như Nguyệt ở phường thị đạt được một phần cơ duyên, đó là nàng mua được trong tay một tán tu miếng sắt thần bí, miếng sắt kia là một khối vụn tiên bảo. Sau đó Bạch Như Nguyệt chết trong tay Diệp Khuynh tuyết, miếng sắt kia dĩ nhiên rơi vào tay Diệp Khuynh Tuyết. Sau khi Diệp Khuynh Tuyết đạt được miếng sắt kia, căn cứ vào manh mối để lại trên miếng sắt, cuối cùng cũng tập hợp đủ những mảnh tiên bảo khác, đạt được món tiên khí cực phẩm.

Nếu như không đi mà nói, phần cơ duyên này chẳng phải bỏ lỡ sao? Tiên khí cực phẩm mà, đây chính là bảo vật tuyệt tích của giới tu chân nha! Nếu bỏ qua chẳng phải là đáng tiếc lắm sao.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, hướng chỉ là cơ duyên lớn như thế, nếu như chỉ vì bị tính toán mà bỏ qua, thật sự không đáng! Thêm nữa người tu chân vốn nghịch thiên mà đi mà, một mặt rụt rè sợ hãi rất bất lợi với sự tu hành, chẳng may bị rút xuống tâm ma gì đó sẽ không tốt cho lắm.

Hơn nữa phường thị tới tận ba tháng sau mới mở, tới lúc đó pháp thuật nàng tu tập cũng tạm, nhất định có khả năng tự vệ, dĩ nhiên không cần sợ Diệp Khuynh tuyết nữa. Còn phần có thể rơi vào bẫy Diệp Khuynh tuyết hay không đến lúc đó chỉ sợ không phải do nàng. Diệp Khuynh tuyết đã có rắp tâm tính kế hại nàng, vạch mặt đối bên chắc không tránh khỏi.

Trong lòng Lâm Nguyệt tính toán được mất, lát sau đã có quyết định, nói với Diệp Khuynh Tuyết, “Được, vậy đến lúc đó phiền tỷ dẫn theo tiểu muội đi vậy”

“Nói thế là định rồi nhé, đến lúc đó lại tới tìm sư muội”

“Làm phiền tỷ tỷ rồi”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết thoáng hiện lên tia vui mừng, thấy mục đích chuyển đi đạt được, cũng không dây dưa nữa, nói vài câu khách sáo rồi cáo từ rồi đi.

Thấy Diệp Khuynh Tuyết đã rời đi, Lâm Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, lập tức nhú nhú mày, trở về phòng đá.

Nếu đã đồng ý với Diệp Khuynh tuyết, ba tháng sắp tới nàng cũng phải chuẩn bị kỹ chút, chỉ tiếc tu vi hiện giờ của nàng quá thấp không cách nào thu phục được hư vô chân hỏa, đành vậy...

Nhớ tới uy lực của hư vô chân hỏa, trông lòng Lâm Nguyệt bốc lên hừng hực song cũng bất đắc dĩ, xem ra sau này nàng phải tăng tốc độ tu luyện lên nhanh mới được, phải tranh thủ sớm ngày luyện được hư vô chân hỏa mới được, nếu không chỉ bằng vào thuật độc tiễn và thuật mê hương huyền những thủ đoạn công kích này quá yếu.

Bên này Lâm Nguyệt đan suy tư xem cách nào tăng cường thực lực của mình, mà Diệp Khuynh tuyết bên đó lại trở lại phòng đá của mình.

“Hồn lão, lão xác định trên người nha đầu kia có dị bảo sao?” Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên cất lời hỏi.

“Đúng vậy!”

Một giọng già nua khàn khàn chọt vang lên trong phòng đá, theo giọng nói vừa dứt đã xuất hiện một bóng mờ hồ quỳnh dị xuất hiện trong phòng đá.

“Ồi? Vậy sao ta chẳng cảm giác gì cả thế?” Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chọt lóe, hỏi lạnh lùng.

“Hừ, chỉ bằng chút tu vi này của ngươi mà cũng muốn nhìn thấu nha đầu kia sao? Lão phu chẳng sợ nói cho ngươi biết, nha đầu kia rất quý dị, đến cả lão phu cũng không cách nào nhìn thấu hoàn toàn đó!” Hồn lão khinh thường cười nhạo nói.

“Gi? Cả lão cũng không cách nào nhìn thấu sao? Làm sao vậy chứ? Nha đầu kia chẳng qua cũng chỉ là một con bé mới sáu bảy tuổi thôi mà, sao ngay cả lão cũng không nhìn thấu chứ?”

Nghe thấy hồn lão nói thế, mặt Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng cuối cùng cũng trấn định, trên mặt dần trở nên nặng nề.

“Điều này có gì lạ là chứ? Chuyện kỳ lạ ở giới tu chân quá nhiều đi, mặc dù lão phu đã sống mấy vạn năm, nhưng dù sao lão phu cũng chỉ là khí linh không gian, sao có thể rõ mọi việc chứ?”

“Nếu cả lão cũng nhìn không thấu nha đầu kia, vì sao lão còn muốn ta đoạt dị bảo trên người nó chứ? Chẳng may nha đầu đó vốn chẳng có dị bảo gì, ta chẳng phải toi công rồi sao?” Diệp Khuynh Tuyết giận tái mặt, giọng càng thêm hoài nghi mờ mờ.

“thế nào? Ngươi không tin lão phu sao? Mặc dù lão phu nhìn không thấu nha đầu kia, nhưng cũng có chút cảm ứng khá đó, lão phu có thể xác định nha đầu kia mang bảo vật trên người, hơn nữa còn có thể là loại pháp bảo vòng tay hỗn độn có không gian thăng cấp, chỉ cần lão phu chiếm được bảo vật đó, vòng tay hỗn độn cũng có thể thăng cấp rất khá”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Vòng Tay Hỗn Độn

“Lão nói là nếu chiếm được dị bảo kia thì vòng tay hỗn độn có thể thăng cấp sao?”

“Đúng vậy, sau khi thăng cấp, linh khí trong không gian chẳng những thêm nồng đậm, mà thời gian gia tốc cũng gấp đôi, đối với việc tu luyện hay trồng linh thảo đều có lợi rất lớn” Ánh mắt hồn lão chọt lóe nói nhàn nhạt ra.

Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy hồn lão nói, hai mắt sáng ngời, trong lòng thêm hưng hực. Nói không động tâm là giả, dù sao thời gian trong vòng tay hỗn độn tỷ lệ nghịch chênh lệch rất lớn, rất tốt với việc tu luyện của nàng ta, đừng có nói là có thể lợi dụng thời gian ấy để trồng ra lượng linh thảo cực lớn nha.

Nhưng lúc nào Lâm Nguyệt cũng khiến cho nàng ta có cảm giác rất khó nắm bắt, đối phương rõ ràng chỉ là một con bé chưa tới mười tuổi, chẳng hiểu sao nàng ta lúc nào cũng có cảm giác không ổn, dường như Lâm Nguyệt vốn không phải thật là thế, cứ như có đồ vật đã bị cải biến, hơn nữa mỗi lần tới gần Lâm Nguyệt thì khí tức trên người lại khiến nàng ta khó chịu, cảm giác khó hiểu vậy càng khiến nàng ta vô cùng kiêng kỵ.

Có lẽ là nguyên nhân xuyên không đây, nàng ta bắt kẻ là linh hồn hay thần thức đều vượt xa các tu sĩ bình thường, tu sĩ bình thường nếu không đề phòng mà nói rất dễ bị nàng ta nhìn thấu lai lịch, nhưng Lâm Nguyệt lại tạo cho nàng ta có cảm giác khác hẳn với các tu sĩ bình thường khác, thoát nhìn đối phương dù chỉ là tiêu tu sĩ luyện khí sơ kỳ vô hại, tuổi cũng còn nhỏ, nhưng lại khiến cho nàng ta có cảm giác sâu không lường được, nếu đối phương không phải loại ẩn nấp kia, vậy thì đã nói lên chuyện đối phương đã có lòng đề phòng với nàng ta, vì thế nàng ta mới nhìn không thấu lai lịch của đối phương.

Tóm lại Lâm Nguyệt này khiến cho nàng ta cảm thấy bị uy hiếp, loại nguy cơ này vô cùng quý dị, cũng khó giải thích được, cho dù hiện thời tu vi Diệp Chân Chân chỉ đang là đỉnh luyện khí sơ kỳ cũng không gây ra cảm giác như thế. Nguy hiểm vĩnh viễn muốn diệt trừ tận bên trong! Đây là lời nhắc của Diệp Khuynh Tuyết, cũng là phương thức xử sự nhất quán của nàng ta.

Đối phương đã có khả năng uy hiếp nàng ta, nàng ta nhất định muốn một bước diệt trừ đối phương triệt để, huống chi giết đối phương nàng ta còn được lợi rất lớn.

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết nhìn hồn lão mờ mịt một cái. Với lời nói của hồn lão nàng ta cũng không tin tưởng hoàn toàn, cũng không tin toàn bộ. Đối với người khác, nàng ta vĩnh viễn có phòng bị, chẳng quản chuyện đối phương đã lập huyết khế khí linh không gian với nàng ta.

Một năm nay tu vi nàng ta sở dĩ tăng nhanh vậy, ngoài có không gian hỗn độn, cũng không thể bỏ qua công của vị khí linh không gian hồn lão.

Một năm trước nàng ta bị trúng đòn hiểm của Diệp Hồng, máu tươi bắt cần nhuộm đầy vòng tay nàng ta đeo, lại phát hiện ra chiếc vòng này dĩ nhiên là thần khí trong không gian nổi tiếng, trong không gian chẳng những linh khí nồng đậm rất thích hợp tu luyện, hơn nữa thời gian bên trong gấp mười lần so với bên ngoài, điều này với nàng ta mà nói quả thật là niềm vui lớn cực đại.

Chiếc vòng tay này là do người phụ nữ vô dụng Diệp gia kia lúc nàng ta tới tham gia đại điển thu đồ đệ của Côn Lôn đã tặng cho nàng ta, bảo là đồ gia truyền do tổ tiên để lại, bảo nàng ta nhận lấy. Lúc ấy nàng ta cũng chẳng coi ra gì, ai ngờ chiếc vòng tay này lại dĩ nhiên là một không gian, vì có không gian nàng ta mới trong vòng một năm ngắn ngủi đột phá liên tục, tiến vào luyện khí tầng thứ ba.

Nhưng như vậy nàng ta cũng chẳng cảm tạ người phụ nữ kia, người quá mức nhu nhược vốn chẳng xứng làm người thân nàng ta, huống chi con gái thật của người phụ nữ kia đã chết rồi, hiện giờ bất kể người phụ nữ kia còn là người Diệp gia, đều là kẻ thù của nàng ta, nếu hiện giờ nàng ta đã ở trong khối thân thể này, như vậy kẻ hại chết khối thân thể này nàng ta sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai!

Nhớ tới đám người Diệp Chân Chân làm nhục nàng ta, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lộ ra sát khí nồng nặc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Diệp Khuynh Tuyết Tính Toán.

“Ta có thể đồng ý đi đoạt bảo cho lão, nhưng lão tốt nhất đừng có giờ trò, đừng quên giữa chúng ta còn huyết khế, nếu như ta không ổn, lão cũng đừng mong được yên!” Diệp Khuynh Tuyết nhìn hờn lão nói lạnh lùng, “Hôm nay lão đã nhìn thấy rồi đấy, nha đầu kia chỉ sợ không dễ đối phó đâu, sau ba tháng cửa phái phường thị mở, ta sẽ mang nó đi, đến lúc đó lão phải giúp ta một tay!”

“Không được” hờn lão phản đối, “Ta không thể rời đi không gian quá lâu, nếu không sẽ dẫn tới phiền toái”

“Ý lão là bảo ta đi đối phó với nha đầu kia sao?” Diệp Khuynh Tuyết giận tái mặt, một thân một mình đi mạo hiểm, không nắm chắc mười phần nàng ta không muốn đi, huống chi tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt cũng không kém nàng ta là bao.

“Nếu ngươi muốn thăng cấp không gian, nhất định phải đi!” Sắc mặt hờn lão cũng không tốt, nói lạnh lùng, “Lão phu thấy nha đầu kia có chút quý dị, số mệnh nha đầu kia vốn ta nhìn không thấu, nghĩ tới nó và ngươi đều giống nhau là người có phúc duyên được thiên đạo bảo vệ, nếu lão phu ra tay giết nó, chỉ sợ thiên đạo sẽ khiển trách”

“Vậy ta giết nó, có khiến thiên đạo bất mãn không?”

Chuyện có liên quan tới thiên đạo, Diệp Khuynh Tuyết lúc lập huyết thệ với không gian đã biết, hờn lão biết thuật xem vận, có thể chứng kiến số mệnh tu sĩ bình thường, nhưng nhìn không thấu nàng ta, như hờn lão nói, người nhìn không thấu số mệnh không phải là đưa con thiên đạo yêu quý thì chính là đưa con thiên đạo vứt bỏ, người như vậy bình thường không thể chọc vào.

Nếu đối phương là đưa con thiên đạo vứt bỏ, giết đi không sao, nhưng chẳng may là đưa thiên đạo yêu quý, giết chết sẽ dẫn tới thiên đạo trừng phạt.

“Không đâu, ngươi và nó đều có số mệnh quý dị, nha đầu kia chết trong tay ngươi sẽ không dẫn tới trời phạt đâu” Nói đến đây, hờn lão dừng chút, ý tứ sâu xa nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái nói ra, “Đừng quên lão phu dạy ngươi thuật vận dẫn, nếu nha đầu kia thật sự là người thiên đạo yêu quý, ngươi giết nó thì nên dùng thuật vận dẫn hấp thụ số mệnh của nó, đem vận toàn bộ sự tức giận của nó dẫn lên người ngươi, đây là gia tăng số mệnh tốt cho bản thân ngươi!”

Cướp lấy số mệnh đối phương ư? Diệp Khuynh Tuyết hơi động tâm. Trầm tư một lúc, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết ánh lên kiên định, nếu giết chết Lâm Nguyệt mà được lợi nhiều vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua rồi.

“Được, giờ còn ba tháng nữa, trong khoảng thời gian này đợi ta đột phá tới tầng luyện khí thứ tư đầy đủ, đến lúc đó đối phó với nha đầu kia cũng nắm chắc mấy phần”

“Vậy ngươi trong khoảng thời gian này cố tu luyện cho tốt đi! Ta về trước đây!” Nói xong bóng hờn lão dần tiêu tán, biến mất sạch sẽ trong phòng đá.

Sau khi hờn lão biến mất, Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một cái. Quan hệ Giữa Nàng ta và hờn lão chẳng qua chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hờn lão giúp nàng ta tu luyện, nàng ta đồng ý với đối phương sau này đột phá hóa thân sẽ thả tự do cho lão ta.

Mặc dù nàng ta không tin hờn lão hoàn toàn, nhưng rõ ràng đối phương trước mắt không gây hại cho mình, dù sao làm vậy cũng chẳng có lợi với lão ta, vì thế theo lời đối phương nói số mệnh gì đó hẳn là thật rồi, cũng bởi thế nàng ta mới chịu đồng ý với hờn lão giết chết Lâm Nguyệt, cướp lấy bảo vật của nàng.

Đương nhiên, điều khiến nàng ta hạ quyết tâm giết chết Lâm Nguyệt là vì trong lòng cảm giác có nguy hiểm, nàng ta mơ hồ cảm giác được nếu nàng ta bỏ mặc đối phương tiếp tục trưởng thành sau này tất trở thành trở ngại lớn nhất của mình!

Vì vậy nàng ta nhất định phải thừa lúc đối phương còn chưa thật lớn mạnh mà bóp chết sạch sẽ trong trứng nước, làm vậy chẳng những cướp được bảo vệ của đối phương, mà còn vì sau này tiêu diệt được mối họa lớn trong lòng, có sao không làm chứ? Từ đó, coi như mạo hiểm cũng đáng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tu Tập Pháp Thuật

Lâm Nguyệt cũng không biết Diệp Khuynh Tuyết nổi sát khí với nàng, nhưng thời gian qua nàng cần cẩn thận chút, đặc biệt đối phương còn là Diệp Khuynh Tuyết này được tác giả Ban Tay Vàng nặn ánh hào quang của nhân vật nguy hiểm.

Nếu đã đồng ý đến lúc đó vẫn cùng đi với đối phương, Lâm Nguyệt dĩ nhiên sẽ không phải không có chút chuẩn bị. Lợi dụng ba tháng này nàng chuẩn bị luyện tập pháp thuật cho giỏi, sau đó vào gần thời điểm phái phường thị mở cửa thì tìm Diệp Phàm đổi lấy ít linh phù, cố sức tạo chút thủ đoạn để bảo vệ mình, nếu được, nàng hy vọng mời Diệp Nhất cùng đi.

Một năm nay quan hệ giữa Diệp Phàm và nàng cũng không tệ, có Diệp Phàm vì luyện khí hậu kỳ ở đây, nàng cũng được an toàn nhiều hơn, kể cả tính chuyện Diệp Khuynh Tuyết muốn tính kế gì, đến lúc đó cũng sẽ có chút kiêng kỵ, không dám đơn giản ra tay.

Ngoài thủ đoạn trên, nàng còn có một lá bài tẩy lớn nhất, đó là Diệp Khuynh Tuyết không sao ngờ được tu vi của nàng chính là luyện khí trung kỳ không phải như bề ngoài thể hiện ra ra mà thực chất là luyện khí kỳ tăng thứ ba.

Nàng tự tin Diệp Khuynh Tuyết nhìn không thấu tu vi nàng che giấu, coi như kẻ thần bí không linh khí đi theo Diệp Khuynh Tuyết kia cũng nhìn không thấu. Dù sao bí quyết thiên cổ Lưu Hương không phải là công pháp bình thường, nó quý dị ở chỗ ngoài kịch độc ra còn có thể không chế tu vi của mình, đừng có nói là Diệp Khuynh Tuyết không cách nào nhìn ra, mà kể cả tu sĩ hóa thần có tự mình tới cũng không nhìn ra tu vi thật sự của Lâm Nguyệt.

Chính vì điểm này nên ngay tại thời điểm Côn Lôn thu nhận đồ đệ Lâm Nguyệt mới nguy trang mình thành người thường, cũng tùy ý thay đổi linh căn của mình.

Nàng không có ánh hào quang của nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, cũng không được tác giả nhào nặn đẹp đẽ, ngoài dung mạo nhìn trông đẹp hơn Diệp Khuynh Tuyết ra, thì chính là trong truyện nàng hiểu rất rõ với Diệp Khuynh Tuyết mà Diệp Khuynh Tuyết không cách nào tưởng tượng nổi, nàng biết rõ lá bài tẩy của Diệp Khuynh Tuyết, còn Diệp Khuynh Tuyết lại không biết gì về nàng, đây là điểm lợi nhất mà nàng chiếm được.

Hiện giờ mặc dù nội dung vở kịch đã được nàng thay đổi không ít, nhưng đại khái đầu mối chính vẫn không đổi, dù nàng không rõ nguyên nhân Diệp Khuynh Tuyết có ý tới gần nàng là gì, nhưng nàng cũng không thừa nhận việc đối phương muốn kết giao với nàng là thật lòng.

Việc nhỏ cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, mọi chuyện mưu tính trước rồi sau đó mới hành động. Luận về lòng dạ thâm kế, Lâm Nguyệt cũng chẳng kém Diệp Khuynh Tuyết, cứ việc Lâm Nguyệt đoán không ra động cơ của Diệp Khuynh Tuyết, nhưng lúc nào cũng đề phòng, cũng không bị mê hoặc với biểu hiện hư tình giả ý bề ngoài của đối phương, Diệp Khuynh Tuyết vô duyên vô cớ bày tỏ ngược lại càng khiến nàng thâm đề phòng và cảnh giác.

Thời gian như nước chảy, chẳng mấy chốc đã qua rất nhanh. Trong ba tháng này, trải qua không ngừng cố gắng, Lâm Nguyệt đối với chuyện học mấy pháp thuật cũng được coi là miễn cưỡng áp dụng. Dù vẫn chưa vận dụng được nhuần nhuyễn, nhưng lúc linh khí sung túc mà dùng được vài lần cũng không thành vấn đề.

Chỉ là nàng thử đi thử lại mấy lần, linh khí trong người lúc nào cũng đầy, thuật mà nước có thể duy trì nửa canh giờ, thuật độc tiễn có thể công kích ba lượt, sau ba lượt, linh lực trong cơ thể nàng hao tổn sạch, vì thế nàng có muốn đánh chết đối phương cũng chỉ có ba lượt cơ hội.

Còn phần thuật mê hương huyền, bởi vì là ảo thuật, cần phải có linh lực không nhiều, nhưng do tu vi nàng quá thấp nên cửa dụng ảo thuật để mê hoặc đối phương cũng không được lâu, đặc biệt như Diệp Khuynh Tuyết cây có thần thức vượt xa tu vi của bản thân, ảo thuật ấy với nàng ta vốn không có bất cứ tác dụng gì.

Vì thế để giải quyết những điều này, Lâm Nguyệt lại tu tập và thuật độc tiễn chẳng kém gì Vạn Vũ băng châm, nàng vốn là linh căn băng, tu tập Vạn Vũ băng châm còn dễ hơn nhiều so với các pháp thuật khác, hơn nữa pháp thuật này còn khiến tu vi bản thân tăng lên uy lực, nếu tu vi đến Nguyên anh kỳ, phát tay một cái đã có thể phát ra hàng vạn miếng băng châm, bắn thẳng tới kẻ địch thành tổ ong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vạn Vũ Bằng Châm

Theo lý thuyết thì uy lực lớn ứng với pháp thuật lớn cũng không thể có trong quyền pháp thuật bách khoa toàn thư sơ cấp mà môn phái phát cho, nhưng do pháp thuật này có một điểm thiếu sót trí mạng là, đó chính là người tu tập Vạn Vũ bằng châm nhất định phải có thần thức cường đại mới có thể tu tập, bởi vậy người tu luyện Vạn Vũ bằng châm rất ít, lại thêm nó là pháp thuật cấp thấp, chỉ thích hợp với đệ tử linh căn bằng cấp thấp tu luyện, vì vậy đã trở thành việc vô bổ, được tu sĩ cao tăng biên soạn trộn lẫn thật giả vào trong quyền bách khoa toàn thư pháp thuật sơ cấp, ngược lại Lâm Nguyệt được lợi.

Lâm Nguyệt là linh căn bằng, tu luyện pháp thuật hệ bằng vốn gặp may mắn, hơn nữa nàng cũng giống Diệp Khuynh Tuyết là linh hồn dị giới, vì thế thần thức cũng cường đại vô cùng, đệ tử linh căn bằng bình thường không cách nào tu luyện được Vạn Vũ bằng châm nhưng với nàng mà nói chẳng khó khăn chút nào, dưới tình hình thế, Vạn Vũ bằng châm nằm rải rác trong các pháp thuật được nàng vận dụng một cách thuần thục.

Nhưng do tu vi nàng quá thấp, dù Vạn Vũ bằng châm tiêu hao linh khí không nhiều, nhưng lại khiến thần thức hao tổn rất lớn, vì thế nàng tu tập hơn hai tháng cũng chỉ miễn cưỡng phát ra cùng lúc năm ba miếng bằng châm mà thôi, lực sát thương ấy chẳng bằng thuật độc tiễn, nhưng lại rất phù hợp với đánh lén.

Gần ba tháng Lâm Nguyệt cực khổ luyện tập cũng không uống phí, dù tu tập pháp thuật không được nhiều, nhưng cơ bản thủ đoạn công cuối cùng cũng có, dù đến lúc đó có phát sinh xung đột với Diệp Khuynh Tuyết cũng sẽ không bị đẩy vào cảnh bị đánh hoàn toàn.

Lâm Nguyệt không coi thường đối thủ, cũng không cho là Diệp Khuynh Tuyết chưa đột phá tới luyện khí trung kỳ mà cho là đối phương vô hại, ngược lại nhìn trong truyện nàng biết rõ Diệp Khuynh Tuyết dưới ngòi bút của tác giả yêu thích khác hẳn thường tình.

Bình thường tu sĩ chưa đột phá tới luyện khí trung kỳ thì không cách nào tu tập pháp thuật được, nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại là một ngoại lệ, vì có thần khí không gian, ở trong không gian ấy được khí linh chỉ điểm, Diệp Khuynh Tuyết đang ở thời điểm luyện khí tầng thứ nhất đã có thể tu luyện pháp thuật, vì thế mới nói, dù tu vi Diệp Khuynh Tuyết không cao hơn nàng, nhưng thủ đoạn công kích cũng chẳng kém nàng, thậm chí còn có vẻ vượt xa nàng.

Chỉ là vì hiểu rõ Diệp Khuynh Tuyết nên Lâm Nguyệt không dám thả lỏng, cứ dằng dặc ba tháng, mãi cho tới trước một ngày phái phường thị mở cửa mới kết thúc tu luyện.

Sau khi kết thúc tu luyện, Lâm Nguyệt truyền âm cho Diệp Phàm, ngoài đề lộ muốn dùng linh thạch nói với hắn đề đổi mua sắm chút linh phù cấp thấp ra, còn bảo hắn chuyển ngày mai đi phường thị, hơn nữa còn mời cả hắn cùng đi.

Diệp Phàm cũng không để nàng đợi lâu, đã mau chóng truyền âm lại, nói ngày mai hắn cũng cùng đồng môn đi, đến lúc đó sẽ dẫn theo nàng, chuyện linh phù thì ngày mai gặp bàn lại.

Nhận được hồi âm của Diệp Phàm, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng yên lòng. Diệp Phù là đệ tử nội môn của núi Ngọc Phù, am hiểu nhất là chế phù, bằng quan hệ giữa Diệp Phàm và nàng, muốn đổi chút linh phù trong tay hắn không khó. Hơn nữa tu vi đối phương là luyện khí hậu kỳ, còn cao hơn nàng và Diệp Khuynh Tuyết, nếu kết bạn đồng hành mà nói, cũng sẽ được đảm bảo một phần.

Chỉ là không rõ ngày Diệp Khuynh Tuyết nhìn thấy Diệp Phàm thì có cảm tưởng thế nào? Nhớ tới chắc chắn sẽ không cao hứng nổi rồi, dù sao động cơ Diệp Khuynh Tuyết không trong sáng, còn Diệp Phàm lại coi nàng như người thân, có chừng ngại là Diệp Phàm, Diệp Khuynh Tuyết có tính toán một bụng vẫn phải nề mặt.

Hiện giờ tất cả đã sẵn sàng, Lâm Nguyệt quyết định nghỉ ngơi một đêm thật tốt, bồi dưỡng tinh thần đầy đủ, đợi ngày mai tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đều Có Tâm Cơ

“Diệp sư muội, muội xong chưa? Ta tới rồi”

Sáng hôm sau, Lâm Nguyệt vừa nhận được lời Diệp Phàm truyền âm tới đón nàng, còn chưa kịp đáp lời đã nghe thấy tiếng Diệp Khuynh Tuyết gọi.

Lâm Nguyệt cười lạnh, chẳng chút hoang mang trả lời thư cho Diệp Phàm, lúc này mới đơn giản thu dọn chút, mang theo túi đựng đồ môn phái phát cho đeo bên hông, mở cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết đứng ở bên ngoài phòng đá đợi nàng, thấy nàng đi ra, mắt lóe sáng, như vô tình hỏi, “Diệp sư muội, sao lâu vậy mới mở

cửa thế?”

Đây đang chất vấn nàng sao? Trong lòng Lâm Nguyệt lại cười nhạt, chẳng để ý đáp, “Ngủ quên”

“Vậy à”

Diệp Khuynh Tuyết bị nghẹn chút, nhưng lại khôi phục nhanh chóng, cười thân mật bảo, “Diệp Sư muội còn nhỏ, tham ngủ cũng là chuyện bình thường, sư muội tuổi còn nhỏ chỉ là tư chất hak phẩm mà đã có tu vi luyện khí tầng thứ ba, thật sự là khó có được, xem vận khí tiểu sư muội cũng có kèm gì ta đâu”

Những lời nói này thế mà cũng nói được.... Lâm Nguyệt nở nụ cười. Nhìn lời nói trong có vẻ thân mật, thật ra giấu điểm nghi can, bên ngoài là hâm mộ Lâm Nguyệt tuổi còn nhỏ, thiên phú tu luyện xuất chúng, bên trong ngầm chỉ ra nàng có tư chất hạ phẩm, tính tình trẻ con, tu vi tăng nhanh vậy rõ ràng có mờ ám

Nếu giờ phút này có người ngoài ở đây, nhất định sẽ bị những lời nói dối của Diệp Khuynh Tuyết mê hoặc, từ đó đem lòng sinh nghi với Lâm Nguyệt.

Hiện tại quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm, giờ nàng ta còn chưa thật sự trải qua gió tanh mưa máu của giới tu chân, nên không giấu diếm được.

Dò xét trần trụi như vậy, thật đúng là xem thường đứa trẻ bảy tuổi như nàng đây rồi! Trong lòng Lâm Nguyệt oán thầm, ngoài miệng lại rất biết nghe lời, “Chỗ đó sao có thể sánh với tỷ, tiểu muội còn chưa kịp chúc mừng sư tỷ nữa đó, tu vi sư tỷ tiểu muội nhìn không thấu, nghĩ chắc Diệp sư tỷ đã đột phá tầng thứ tư rồi đi? Mới hơn một năm mà sư tỷ đã đột phá tới tầng tứ thư, tốc độ tu luyện vậy mới khiến cho người ta hâm mộ đó”

Ngươi chẳng phải muốn dò xét đó sao? Ta làm ngươi nghẹn luôn nè. Quả nhiên nghe lời nói hâm mộ của Lâm Nguyệt, trên mặt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia mắt tự nhiên, vẻ mặt lạnh nhạt, đã không còn vẻ nhiệt tình như vừa rồi nữa.

“Vận khí tốt mà thôi. Không nói cái này nữa, thời gian không còn sớm, sư muội, chúng ta đi thôi”

Nói xong, chẳng đợi Lâm Nguyệt đáp lại, đã đi thẳng về phía trước.

“Sư tỷ đợi chút” Lâm Nguyệt vẫn đứng im tại chỗ.

“Cái gì?”

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh không nhúc nhích của Lâm Nguyệt, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết nổi lên dự cảm xấu.

Lâm Nguyệt cúi thấp đầu, lần tóc dài che gần hết gương mặt nàng, khiến cho người ta nhìn không rõ nét mặt nàng, giọng non nớt mang theo mấy phần áy náy, “Diệp sư tỷ, muội đã đồng ý với Diệp Phàm sư huynh hôm nay cũng muốn đi phùng thi với huynh ấy, lần trước quên nói cho tỷ biết, tỷ cũng không trách muội chứ?”

“Gi?”

Diệp Khuynh Tuyết thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, trong mắt lóe lên tia tức giận.

Xem ra nàng ta đã coi thường con nhan đầu có bề ngoài tầm thường này rồi, rõ ràng ba tháng trước đồng ý với nàng ta cùng đi phùng thi, đảo mắt thì đã hẹn với người khác, xem ra con nhóc thối tha này cũng không phải vô hại như bề ngoài.

Điều khiến nàng ta tức giận chính là, nha đầu kia có chỗ dựa vững chắc, nàng ta tính toán chẳng lẽ xói hồng bông không hết sao?

“Thật xin lỗi sư tỷ, không được sự đồng ý của tỷ đã đồng ý với sư huynh Diệp Phàm, hay là sư tỷ đi trước đi, tiểu muội nếu đã đồng ý đi cùng sư huynh, thì cứ để tiểu muội đi cùng sư huynh là được”

Thấy sắc mặt bên ngoài của Diệp Khuynh Tuyết không đổi, trong lòng Lâm Nguyệt cười thầm, bề ngoài lại tỏ ra vô cùng đau lòng.

“Không được, ta vẫn nên đợi đi cùng muội, có thêm sư huynh Diệp Phàm ở đây, ngược lại càng giảm bớt chuyện phiền phức khi xuống núi”

Diệp Khuynh Tuyết bị Lâm Nguyệt gài bẫy, trong lòng hận ghiến răng, mặt ngoài giả vờ rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khó Xử

Nói đùa gì thế, hành trình đi phò thờ thị lần này chính là nhằm vào Lâm Nguyệt, nếu tách ra với nàng ta, còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Huống chi tính thêm Diệp Phàm thì sao? Cùng lắm thì tới lúc tùy lúc mà làm, tìm cơ hội phân tán bọn họ, đợi tiểu nha đầu này bị lạc thì thu dọn nó cũng không muộn!

Tòng lòng Diệp Khuynh Tuyết thầm tính toán, trong mắt lóe lên tàn nhẫn. Nha đầu kia nhất định phải chết, không phải nàng ta lòng dạ độc ác, ai bảo trên người nó mang theo bảo vật chứ? Đã không có thực lực lại còn mang dị bảo trên người, cho dù chết cũng không trách được người khác, có trách là trách vận khí của nó không tốt thôi!

“Được rồi, nếu sư tỷ đã muốn đi cùng, vậy mọi người cùng đi là được”

Trong mắt Lâm Nguyệt lóe lên chế giễu, lòng cười lạnh mãi. Quả nhiên tâm tà mà không chết đây, hy vọng đến lúc đó Diệp Khuynh Tuyết không hối hận là được! Vừa nghĩ thế, Lâm Nguyệt lại thấy mong đợi nhiều với hành trình đi phò thờ thị lần này.

Diệp Phàm không để Lâm Nguyệt đợi lâu, qua vài khắc Diệp Phàm đã cười phi kiếm tới. Thấy Diệp Khuynh Tuyết ở đó, Diệp Phàm chỉ khẽ gật đầu lãnh đạm với nàng ta, thái độ vô cùng thân mật với Lâm Nguyệt, hần tay xoa cái đầu nhỏ của tiểu nha đầu, tiện tay lấy túi đựng đồ đưa cho Lâm Nguyệt, cười nói, “Lâm sư muội, cái muội muốn sư huynh mang đến cho muội nè, coi như sư huynh tặng muội đó”

“tiểu muội sao dám nhận không của sư huynh chứ? NHững thứ linh thạch này dù không nhiều sư huynh cứ nhận lấy đi ạ, nếu sư huynh không nhận, tiểu muội cũng không dám nhận đâu ạ”

Lâm Nguyệt tự dưng biết rõ Diệp Phàm tặng nàng là linh phù, nhận lấy túi đựng đồ, rồi lại lấy mấy khối linh thạch hạ phẩm trong túi của mình ra đưa cho Diệp Phàm.

Hai người gần gũi gần một năm, Diệp Phàm cũng hiểu rõ chút tính cách của Lâm Nguyệt, nhận linh thạch Lâm Nguyệt đưa bỏ vào túi, trong quá trình đó lơ đãng liếc qua Diệp Khuynh Tuyết một cái, trong mắt có ý cảnh cáo.

Diệp Khuynh Tuyết bị hần nhìn như vậy, sắc mặt lập tức sầm lại, nhưng không nói gì thêm, chỉ thầm hận trong lòng.

Một năm nay vì Diệp Khuynh Tuyết cố sức muốn gần Lâm Nguyệt, Diệp Phàm cũng chẳng xa lạ gì với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng quan hệ cũng không được tốt, chỉ là quan hệ đồng môn bình thường.

Tâm tư Diệp Phàm thẳng băng, với người có lòng dạ nham hiểm như Diệp Khuynh Tuyết có chút không thích, trước biết được Lâm Nguyệt và Diệp Khuynh Tuyết đi lại gần gũi đã cố nhắc nhở với Lâm Nguyệt, bảo nàng đừng quá gần gũi với Diệp Khuynh Tuyết, sợ tiểu sư muội hồn nhiên này bị thiệt.

Đương nhiên không chỉ Diệp Phàm không thích Diệp Khuynh Tuyết mà Diệp Khuynh Tuyết cũng có cảm giác Diệp Phàm lãnh đạm với mình, vì thế cũng thức thời không cố sức kết giao với vị đệ tử nội môn Diệp Phàm này, hoặc là nói, bằng vào thân phận đệ tử nội môn Diệp Phàm bình thường này cũng chẳng đáng để cho nàng ta cố sức kết giao.

“Được rồi, đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi. Lần này cùng đi phò thờ thị còn có mấy vị sư huynh sư tỷ của muội, họ đã ở cổng đợi rồi”

Diệp Phàm nói xong liền bảo Lâm nguyệt phi kiếm, còn lại chẳng đếm xỉa gì tới Diệp Khuynh Tuyết.

Thấy Diệp Phàm làm vậy khiến trong lòng Lâm Nguyệt cũng hả giận, nếu có người thất lễ ở đây, nàng quả thật cũng muốn cười to một trận.

Nhìn nữ chính ánh sáng cũng chưa phải là vô địch, điều này trước mắt có một người không chịu phục không phải đó sao?

Diệp Khuynh Tuyết dĩ nhiên biết Diệp Phàm cố ý làm khó nàng ta, trong lòng tức giận suýt phui tay đi, nhưng nghĩ tới kế hoạch của mình, không thể không cắn răng nhịn, mặt dày mày dạn đi theo Lâm Nguyệt phi kiếm.

Thấy nàng ta như vậy, Diệp Phàm nhếch miệng, cũng không gây khó dễ nàng ta nữa, khởi động ánh sáng độn mang theo hai người bay lên trời, chỉ lát sau đã tới cổng chính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 50: Tỷ Muội Tranh Chấp 1

Lúc ba người vừa tới, cổng chính đã có nhiều nam nữ đứng lẫn, Lâm Nguyệt nhìn lướt quá, sau khi nàng thấy rõ những nam nữ đó suýt nữa thì không nhận được cười phì.

Toàn bộ nhóm người này đều là người quen cả, ngoài Diệp Chân Chân ra còn có An Gia An Từ Dạ, Cô Anh gia Cô Anh Khiết, chị em sinh đôi Mộc gia Mộc Phi và Mộc Linh.

Thật là, lần hành trình đi phường thị này thật đặc sắc quá, toàn bộ nữ chính, nữ phụ và nam phụ đều đủ cả, tiếc là nam chính không thấy, ngược lại có thêm Diệp Phàm người qua đường.

Nhớ tới trong truyện quan hệ của mấy người này rối rắm, Lâm Nguyệt cảm thấy nội dung vở kịch đúng thật thần thông quảng đại, điều này chẳng phải nói trước mắt rõ ràng Diệp Phàm chẳng có liên quan gì tới mấy người, đơn giản lại cùng nhau đi, nếu nói tất cả đều là công lao của người vợ vẫn Diệp Phàm, Lâm Nguyệt chắc cũng không mấy tin tưởng.

Hiện tại mấy người này đột nhiên quý đi tụ tập một chỗ, điều này nói rõ nội dung thật trong truyện đã bắt đầu khởi động, trong truyện còn nhắc tới một nhân vật quan trọng cũng sẽ liên tiếp xuất hiện, trước mắt chỉ mới bắt đầu thôi.

“Được rồi, làm phiền các vị sư đệ sư muội đã đợi lâu, chúng ta đi thôi” Diệp Phàm hơi áy náy với đám An Từ Dạ, nói, “An sư đệ, lát nữa đệ mang theo sư muội Diệp Chân Chân và sư muội Cô Anh không sao chứ?”

An Từ Dạ khẽ gật đầu, nói thản nhiên, “Không sao”

Lâm Nguyệt không biến sắc nhìn An Từ Dạ một cái, trong lòng hơi kinh ngạc, quả nhiên không hổ là thiên tài có tư chất cực phẩm, mới có một năm An Từ Dạ này tu vi thể mà đã đột phá tới luyện khí tầng thứ sáu, hơn nữa nhìn hần bình tĩnh trầm ổn, chẳng hề giống như mới đột phá, chẳng trách Diệp Phàm lại yên tâm để hần dẫn người, rõ ràng hần sử dụng ngự thuật kiếm không phải mới ngày một ngày hai.

An Từ Dạ không sao, những người khác không biết ngự kiếm chẳng còn là vấn đề nữa, mà ngược lại Diệp Chân Chân thấy đi sau Lâm Nguyệt còn có Diệp Khuynh Tuyết, cười lạnh chút, phì một cái, nói một câu chế giễu, “Diệp sư huynh, huynh đúng là nhiệt tình quá, chỉ sợ có một số người da mặt dày, đánh vào cũng không bỏ được!”

Ở đây ngoài đám người An Từ Dạ ra, có không ít người biết ân oán tỷ muội giữa Diệp Chân Chân và Diệp Khuynh Tuyết, vì thế cũng thấy không trách được, tất cả duy trì trầm mặc. Còn An Từ Dạ thì ngược lại không hiểu, thấy bộ dạng Diệp Chân Chân khiêu khích, hơi nhàu mày không vui.

Diệp Khuynh Tuyết tự nhiên đã sớm thấy Diệp Chân chân, nhưng Diệp Chân Chân không lên tiếng nàng ta cũng vui vẻ không để ý tới, hiện giờ Diệp Chân chân có mấy lời chọc nàng ta, ánh mắt lập tức lạnh lẽo, cũng thu nhanh, nàng ta nhìn An Từ Dạ một cái đột nhiên đi tới trước mặt Diệp Chân Chân đưa tay ra kéo nàng ta thân mật, “Tỷ tỷ, tỷ cũng cùng đi phường thị sao? Thật sự quá tốt!”

“Cút!” Thấy Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên có biểu hiện ra bên ngoài tính tỷ muội sâu đậm với mình, Diệp Chân Chân lập tức bị sợ, nàng ta không để ý tới trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tính toán, vô thức tránh nàng ta.

Diệp Chân Chân vung một cái, Diệp Khuynh Tuyết thừa cơ ngã lăn quay trên mặt đất, hơn nữa khuôn mặt phối hợp vô cùng phù hợp với tình huống đó hơi tái nhợt, nước mắt ướt át không dám tin nhìn Diệp Chân Chân.

“Tỷ tỷ, tỷ...”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết hơi nghẹn ngào, lại phối hợp với gương mặt nhỏ nhắn đầy uất ức, giờ phút này nhìn qua rõ ràng là một tỷ ác bắt nạt em nhỏ.

Cảnh xảy ra bất ngờ, chẳng những khiến đám người Diệp Phàm ngây ra, mà Lâm Nguyệt cũng bị giây phút Diệp Khuynh Tuyết hành động cao siêu biến thành thỏ non mà kinh sợ!

Toát mồ hôi, đây là lòng dạ thâm trầm ác độc tàn nhẫn quyết đoán của nữ chính trong truyện sao? Nàng ta lúc nào đã nguy trang thành thỏ non rồi?

Đầu Lâm Nguyệt tối om, trong nháy mắt chỉ thấy thiên lôi cuộn trào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tỷ Muội Tranh Cháp 2

“tiểu tiện nhân, ngươi tính toán với ta sao?” Diệp Chân Chân cũng không phải dạng vừa, thấy điệu bộ này của Diệp Khuynh Tuyết còn không biết mình bị tính toán hay sao, giận dữ ngay.

“Tỷ tỷ, muội không có...” Diệp Khuynh Tuyết cắn môi, vẫn trông uất ức, hơi kinh hoàng nhìn Diệp Chân Chân, “Tỷ tỷ tỷ phải tin muội chứ, muội thật sự không có mà, ...là...là do mình không cẩn thận, không nên quan tâm tới chuyện của tỷ tỷ...”

Diệp Khuynh Tuyết giả vờ giải thích triệt để, càng nói dối ở trước mặt mọi người, nếu không phải Lâm Nguyệt hiểu rõ tính cách nàng ta thì không chừng nàng cũng sẽ thấy hoài nghi Diệp Chân chân vì những lời này của nàng ta rồi.

“Câm miệng! Ai là tỷ tỷ của ngươi hả?” Diệp Chân Chân tức giận khiến khuôn mặt nhỏ tái nhợt, giận nói, “Diệp Khuynh Tuyết, ngươi là món hàng đặc sắc thế nào ai mà chẳng biết hả? Hiện giờ còn giả bộ uất ức thế này cho ai xem hử?”

“Muội biết rõ tỷ tỷ không thích muội, nhưng mà...” Diệp Khuynh Tuyết càng đong đầy nước mắt rơi từng giọt xuống má, càng tỏ ra thêm uất ức yếu đuối.

Chứng kiến Diệp Khuynh Tuyết vậy, coi như Lâm Nguyệt suýt nữa không kiềm được hành động tình vi của nàng ta mà nhiệt tình ủng hộ mất.

Đường nét Diệp Khuynh Tuyết trông bình thường, những gương mặt hơi nhợt, da hơi tái, đồng thời người gầy yếu, lúc diễn bộ dạng thỏ non trông có vẻ giống mấy phần.

Nhưng dù vậy, Lâm Nguyệt cũng bị nể không nhẹ, nàng còn nhớ trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết ngoài thể hiện yếu ớt bên ngoài với Quân Tử Huyền ra, thì lúc nào thì là người đầy lạnh lùng, không cho ai tới gần, cho dù là trước mặt Liên Thành cũng không ngoại lệ. Về phần nguy trang thành thỏ non này, trong truyện lại thuộc về Bạch Như Nguyệt.

Trong truyện dung mạo Bạch Như Nguyệt tuyệt sắc khí chất yếu ớt, hơn nữa nàng ta còn đặc biệt thích giả vờ thành bộ dạng yếu ớt đáng thương, dựa vào bề ngoài xinh đẹp đã quyến rũ không ít đệ tử Côn Luân, ngay từ đầu An Tử Dạ cũng bị nàng ta quyến rũ, còn vì nàng gây khó dễ cho Diệp Khuynh Tuyết mấy lần, sau này khi An Tử Dạ nhìn thấy bộ mặt thật của Bạch Như Nguyệt, lại yêu Diệp Khuynh Tuyết một cô bé kiên nhẫn như thế.

Hiện tại vì Lâm Nguyệt xuyên không đến, nội dung vở kịch đã thay đổi rất nhiều, Lâm Nguyệt vì được hương độc tẩy tủy biến thành trẻ con non nớt, hơn nữa nàng lúc nào cũng an phận làm việc ở Côn Luân, không giống Bạch Như Nguyệt trong truyện dựa vào sự xinh đẹp của mình mà chỗ nào cũng giả vờ yếu ớt nhận được sự đồng tình khoan dung, vì thế Bạch Như Nguyệt trong truyện là nhân vật hoa tâm cũng không tồn tại.

Nhưng nàng không sao nghĩ ra, không có nữ phụ như nàng xuất hiện, chuyện biến bản thân thành thỏ non sao lại đổi thành nữ chính Diệp Khuynh Tuyết rồi nhỉ.

Bên này Lâm Nguyệt thấy thiên lôi cuộn cuộn, còn Diệp Chân Chân bên kia lại bị giận quá hóa cuồng, chỉ muốn tát một cái lên bản mặt giả vờ đáng thương kia của Diệp Khuynh Tuyết cho chết thôi.

“Ta dĩ nhiên không thích ngươi rồi!” Diệp Chân Chân không đợi Diệp Khuynh Tuyết nói xong, lạnh lùng ngắt lời nàng ta.

“Tỷ tỷ, dù sao chúng ta cũng là tỷ muội, muội chỉ là...” Diệp Khuynh Tuyết nói tới đây thì dừng chút, đột nhiên người hơi nghiêng về trước túm lấy làn váy Diệp Chân Chân, mượn góc độc này ngăn ánh mắt của đám người An Tử Dạ, trên mặt lộ ra giễu cợt, lạnh lẽo khiêu khích, “Tỷ tỷ, người bị oan có cảm giác thế nào? Ngươi nhất định rất tức giận nhỉ?”

“Ngươi!”

Diệp Chân Chân bước mạnh chân, giơ cao tay lên. Thấy Diệp Chân Chân nổi cơn thịnh nộ, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia sáng, đợi Diệp Chân Chân ra tay.

Diệp Chân Chân, ngươi không phải thích làm nhục ta, hành hạ ta sao? Hôm nay ta khiến ngươi nhục nhã cho đủ! Chỉ cần ngươi ra tay, dưới bao con mắt ở đây, đại tiểu thư thiên tài Diệp gia, trí tuệ hẹp hòi, thích bắt nạt muội thứ bị chụp mũ lên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Diệp Chân Chân Phản Kích 1

Ý Diệp Khuynh Tuyết quá hay, vừa rồi lời khiêu khích của nàng ta với Diệp Chân Chân mà nói cũng không có nói ra, chỉ lấy khẩu hình để cho mình Diệp Chân Chân thấy mà thôi, còn những người khác lại chỉ thấy nàng ta đáng thương đang nịnh nọt tỷ tỷ, lại bị tỷ tỷ ghét bỏ, hơn nữa còn muốn ra tay đánh nàng ta.

Bởi vậy, trong lòng mọi người không rõ sự thật dĩ nhiên sẽ nghiêng về kẻ yếu là Diệp Khuynh Tuyết, đừng có nói tới những đệ tử Côn Luân đi ngang qua cũng đồng tình với Diệp Khuynh Tuyết, mà ngay lúc Diệp Chân Chân giơ tay ra trong nháy mắt, An Tử Dạ cũng không kiềm được ngăn lại, “Sur muội Diệp Chân Chân, muội muốn gì?”

Ai cũng cho rằng Diệp Chân Chân sẽ ra tay, tay Diệp Chân Chân giơ cao lên kia đột nhiên thả xuống, nhưng không phải hạ xuống mặt Diệp Khuynh

Tuyệt mà là nắm lấy cổ tay nàng ta kéo nàng ta từ dưới đất dậy, hơn nữa hành động thân mật phui phui bụi trên quần áo Diệp Khuynh Tuyết, phui xong mới cười nói với An Từ Dạ, “Từ Dạ ca ca, huynh nói gì thế? Không phải huynh cho rằng muội sẽ đánh nàng ấy chứ?”

“Khụ, không có gì” An Từ Dạ bị Diệp Chân Chân nói trúng suy nghĩ, lập tức ngượng ngùng xoay mặt đi.

“Từ Dạ ca ca, huynh coi muội là kẻ chỉ biết ức hiếp người hay sao? Muội dù không thích nàng ấy, cũng sẽ không dùng chút thủ đoạn nhỏ ở trước mắt bao người như vậy không phải sao? Vừa rồi muội chỉ bị muội muội tốt của muội ‘đột nhiên’ ‘nhiệt tình’ hù dọa mà thôi”

Giọng Diệp Chân Chân bình thản, thậm chí còn kèm theo nụ cười, chẳng còn bộ dáng vừa tức giận kia nữa, chỉ là lời nói bình thản như vậy, lại nhấn mạnh vào từ muội muội tốt kia, nhấn thêm từ đột nhiên và nhiệt tình, người sáng suốt cũng nghe ra ám hiệu trong đó.

“Muội muội tốt của ta, muội không trách tỷ đó chứ?” Diệp Chân Chân nhìn thẳng Diệp Khuynh Tuyết, cũng thấy trong mắt đối phương lóe lên tia thất vọng, hồi từng từng từng chữ.

“Vâng, chuyện không liên quan tỷ tỷ, là bản thân không cẩn thận hù tới tỷ tỷ thôi” trong lòng Diệp Khuynh Tuyết thầm hận, lại không thể không leo thang xuống, Diệp Chân Chân chết tiệt, thế mà nó nhìn được, đúng là nàng ta đã quá xem thường nó rồi!

“Muội muội không trách ta thì tốt rồi, dù lúc trước ta đúng là không thích muội tiếp xúc, nhưng đó cũng là vì nguyên nhân lưu di nương mẹ đẻ của muội từng nghĩ cách hại ta, nhưng muội muội lại vô tội, sau này ta làm tỷ tỷ sẽ chiều cổ muội muội cho thật tốt, sau này có chuyện gì muội muội nhất định phải tới tìm tỷ tỷ đó biết không? Tỷ tỷ sẽ giúp muội”

Diệp Chân Chân nắm tay Diệp Khuynh Tuyết thân mật, vẻ mặt tươi cười thể hiện tỷ muội tình thâm, mà mỗi lời nàng ta nói, mặt Diệp Khuynh Tuyết càng đen thêm, trước mắt bao người không thể không phụ họa theo Diệp Chân Chân.

“Được rồi, nếu đã không sao, chúng ta đi thôi, đã không còn sớm nữa rồi” Diệp Phàm thấy trò khôi hài đã hết, nhũn mảy mở miệng bảo.

Vì tỷ muội này đã muộn một lúc, đám người Mộc Linh cũng không còn kiên nhẫn nữa, giờ phút này thấy Diệp Phàm nói, tự dưng cũng không để ý tới tỷ muội Diệp gia nữa, từng người rời rít lên phi kiếm cùng Diệp Phàm và An Từ Dạ.

Thấy mọi người không còn chú ý tới mình nữa, Diệp Chân Chân đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói khiêu khích, “Chắc chắc, một năm không gặp, thủ đoạn của người lại dài ra, Diệp Khuynh Tuyết người làm vậy là định bôi nhọ ta sao? Tiếc là người sai rồi, thủ đoạn bị ối kém đến thế, Diệp Chân chân ta sao đơn giản lại bị người tính toán chứ? Chúng ta cứ đợi mà xem!”

Nói xong Diệp Chân Chân cũng không thèm đếm xỉa tới sắc mặt khó coi của Diệp Khuynh Tuyết nữa, xoay người lên phi kiếm của An Từ Dạ, câu nói vừa rồi kia của nàng ta là thuật truyền âm nàng ta mới học được không lâu, vốn không sợ đám người An Từ Dạ nghe thấy.

Con tiểu tiện nhân Diệp Khuynh Tuyết này lại dám hăm hại nàng ta, món nợ này nàng ta nhớ kỹ, sớm muộn gì cũng đòi lại tất!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Diệp Chân Chân Phản Kích 2

TRận tiết mục tỷ muội tương tàn, cuối cùng lại trở về tình huống hiềm khích tỷ muội tiêu tan kết thúc gọng găng.

Giờ phút này Lâm Nguyệt ngồi gọn lên phi kiếm của Diệp Phàm, trong lòng cảm thán hành động tinh vi của tỷ muội Diệp gia đồng thời cũng cảnh giác mãi với đám nữ phụ là Diệp Chân Chân và Cô Anh Khiết.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Chân Chân có phản ứng cũng tương xứng với thủ đoạn của người ta khiến người người mở to mắt nhìn, thấy thế giới này thật có rất nhiều người thông minh. Nếu như vừa rồi Diệp Chân chân ra tay đánh Diệp Khuynh Tuyết, chỉ khiến bản thân lâm vào khốn cảnh, dù tính nàng ta không ra tay được, nếu không có lời nói phản kích ám hiệu về phía mọi người kia quan hệ như nước với lửa giữa nàng ta và Diệp Khuynh Tuyết, chỉ là giải thích, cũng rất tâm thương, càng bị Diệp Khuynh Tuyết bôi đen thêm, cuối cùng vẫn bị tính toán.

NHưng nàng ta lại vô cùng thông minh, hiểu mình bị Diệp Khuynh Tuyết tính toán, đã lập tức thay đổi thái độ, dù thay đổi hơi cứng nhắc, nhưng nói mấy câu vớ vẩn lại chỉ điểm ra quan hệ lúc trước giữa nàng ta và Diệp Khuynh Tuyết không tốt, cũng chỉ ra Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên có thái độ nhiệt tình với nàng ta, cũng nói cho mọi người biết Diệp Khuynh Tuyết diễn trò, đồng thời cũng chỉ ra bản thân bị Diệp Khuynh Tuyết trước sau không thống nhất “dọa” cho nên mới phải “thua” đây Diệp Khuynh Tuyết ngã.

Diệp Chân Chân thông minh ở chỗ nàng ta cũng không trực tiếp phủ nhận chuyện đẩy Diệp Khuynh Tuyết, mà còn dùng từ “bị dọa” nói tới, thêm vào dùng lý do “thua” để giải thích chuyện Diệp Khuynh Tuyết bị ngã.

Bất cần làm sai cũng cố ý làm sai khiến cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác nhau, nếu một người vô ý làm sai, như vậy cũng là do không cẩn thận mà thôi, rất đáng tha thứ, nếu như người bị hại mà quyết không tha, vậy thì đã cố tình gây sự quá mức. Nếu một người cố tình làm sai, đó là nòng ta độc ác, sẽ khiến mọi người căm hận.

Thủ đoạn phản kích của Diệp Chân Chân cao siêu chính là cao siêu ở điểm này, sự phản kích của nàng ta chẳng những tát mạnh lên mặt Diệp Khuynh Tuyết, mà còn cho mọi người thấy hình tượng một tỷ tỷ tốt bụng thiện lương, khiến cho Diệp Khuynh Tuyết tự bạt tai mình ăn khổ không nói được, lại còn phối hợp nâng thân phận đối phương lên cao.

Nhớ tới biểu hiện vừa rồi của Diệp Chân Chân, Lâm Nguyệt không phải không thừa nhận đối phương thật không đơn giản, tâm kế lòng dạ như thế, chẳng trách trong truyện Bạch Như Nguyệt người ngu xuẩn này bị người ta lợi dụng triệt để, đến chết vẫn không biết mình là quân cờ của Diệp Chân Chân.

Hiện tại Lâm Nguyệt cuối cùng cũng có chút rõ vì cái gì trong truyện Diệp Chân chân có thể khiến Diệp Khuynh Tuyết bị ăn thiệt thòi lớn như thế, thủ đoạn tay trong tâm kế này, Bạch Như Nguyệt người ta còn kém xa lắm, được người ta để mắt tới, cũng không muốn bị lợi dụng cũng khó.

Nghĩ tới lúc trước Diệp Khuynh Tuyết được Diệp Chân Chân để mắt tới, Lâm nguyệt hận chỉ muốn bóp chết tâm Diệp Khuynh Tuyết mà thôi.

Trong truyện, vì Diệp Khuynh Tuyết, Bạch Như Nguyệt bị Diệp Chân Chân lợi dụng thành quân cờ, hiện giờ cũng bởi Diệp Khuynh Tuyết, nàng ta trở thành cái đinh trong mắt Diệp Chân Chân, đây được coi là chuyện gì nhỉ?

Nhớ tới vừa rồi Diệp Chân Chân nhìn lơ đãng về phía nàng đầy ác độc, Lâm Nguyệt thật không biết nói gì.

Tính, chuyện đã tới nước này, thì hiện giờ nàng có tâm tư đi giải thích với Diệp Chân Chân quan hệ giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết cũng chẳng còn ý nghĩa gì, đợi xem đi một bước tính một bước vậy,. nếu Diệp Chân Chân không tìm nàng gây phiền phức thì thôi, nếu cứ nhất định tìm nàng gây phiền phức, nàng cũng không sợ nàng ta. Nàng không còn là Bạch Như Nguyệt như trong truyện nữa, cũng không ngu tới mức bị lợi dụng mà không biết, nàng có rất nhiều thủ đoạn ứng phó với đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cô Anh Khiết Huyền Thực Mắt 1

Nghĩ tới đây, Lâm Nguyệt mờ mịt nhìn Cô Anh Khiết ngồi trên phi kiếm với An Tử Dạ một cái. Vừa rồi tỷ muội Diệp Chân Chân và Diệp Khuynh Tuyết giờ trò khôi hài, còn có một người khiến Lâm Nguyệt chú ý, người này là Cô Anh khiết.

Vừa rồi thực ra Cô Anh Khiết cũng đều trầm mặc như những người khác, không nói, phảng phất như chẳng có liên quan tới mình, song chỉ Lâm Nguyệt mới phát hiện ra nàng ta và đám người Mộc Linh an Tử Dạ không giống nhau, đám người Mộc Linh dù không lên tiếng khuyên giải hay chỉ trích Diệp Chân Chân, nhưng lúc mới bắt đầu về mặt họ biểu hiện tin tưởng lời Diệp Khuynh tuyết nói, còn tỏ vẻ khinh thường với Diệp Chân chân, mãi cho tới sau khi Diệp Chân Chân phản kích lại, họ mới thay đổi thái độ.

NHưng Cô Anh Khiết thì khác, từ trận kịch trường náo loạn kia, nàng thấy ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết mang theo tia khinh thường và mỉa mai, rõ ràng khám phá ra mảnh khốc của Diệp Khuynh Tuyết, nhưng cũng không mở miệng nói toạc ra, ngược lại còn coi như chẳng liên quan tới mình đứng một bên xem kịch vui.

Đương nhiên thủ đoạn vừa rồi của Diệp Khuynh Tuyết không tích cao mình lắm, bị người ta khám phá ra cũng là bình thường, mọi người đang ngồi trong đám người khám phá ra Diệp Khuynh Tuyết giờ thủ đoạn cũng không phải chỉ có một Cô Anh Khiết, ngoài nàng ta ra, Diệp Phàm là người hiểu biết, vì thế chỉ bằng điểm này cũng chưa tính là gì cả.

Điều thật sự khiến Lâm nguyệt kiêng kỵ Cô Anh Khiết chính là, lần đầu tiên lúc vừa thấy mặt Diệp Khuynh Tuyết thì lộ ra vẻ mặt mỉa mai, lúc thấy Diệp Khuynh Tuyết đi về phía Diệp Chân Chân thì vẻ mặt khinh bỉ lại càng rõ hơn, tựa như nàng ta biết rõ Diệp Khuynh Tuyết người này sẽ làm gì vậy.

Đương nhiên Cô Anh Khiết cũng biểu hiện khinh bỉ Diệp Khuynh Tuyết mờ nhạt, nếu không phải Lâm Nguyệt có thời gian quen quan sát người hoặc vật chung quanh, đoán chừng cũng không phát hiện ra Cô Anh Khiết có vấn đề.

Chỉ là vì Lâm Nguyệt có thói quen này, nên nàng mới phát hiện ra Cô Anh Khiết khác, từ đó liên tưởng tới một Cô Anh Khiết trong truyện có năng lực đặc thù.

Hôm nay trong những người ở đây, ngoài Diệp Phàm là người qua đường ra, những người khác không phải là nữ phụ thì cũng là nam phụ, vận mạng của họ ít nhiều cũng có dính tới nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, chẳng hạn như trong truyện An Tử Dạ ngay từ đầu đã vì Bạch Như Nguyệt gây khó dễ với Diệp Khuynh Tuyết, sau đó lại thành người ái mộ Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Chân Chân thì khỏi nói, nàng ta và Diệp Khuynh Tuyết có tăng tăng ân oán, ngoài vì nàng ta ái mộ An Tử Dạ ra, nàng ta vốn có quan hệ sống chết với Diệp Khuynh Tuyết.

Về phần Cô Anh Khiết với tỷ đệ song sinh Diệp gia, hiện tại thoát nhìn các nàng ấy dường như chẳng có quan hệ gì với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng trong truyện Lâm Nguyệt lại biết, Cô Anh Khiết sau khi đạt tới Trúc Cơ sẽ được cao tăng ở Cô Anh Gia và Côn Lôn an bài, thành vị hôn thê của Liên Thành. Còn phần tỷ đệ song sinh Mộc Gia, tỷ tỷ Mộc Linh vì ái mộ Quân Tử Huyền sau này hận Diệp Khuynh Tuyết vô cùng, đệ đệ nàng ta là Mộc Phi cùng với ái mộ Bạch Như Nguyệt mà cũng hận Diệp Khuynh Tuyết.

Đương nhiên hiện giờ tất cả vẫn chưa xảy ra, hơn nữa nội dung vở kịch đã thay đổi nhiều, sau này Mộc Linh có yêu Quân Tử Huyền hay không trong truyện cũng không biết, nhưng nàng biết rõ Mộc Phi trong truyện sẽ không giống y trong truyện là chung tình một đời với Bạch Như Nguyệt, bởi vì hiện giờ Côn Lôn chưa có một nội môn đệ tử tên Bạch Như Nguyệt.

Ở trong truyện tất cả nữ phụ, nếu nói Diệp Chân chân là người có tâm tính kẻ cực cao, thì Cô Anh Khiết lại là người có lòng dạ sâu hiểm nhất song vẫn duy trì bình tĩnh, Cô Anh Khiết có năng lực đặc thù, nàng ta có mắt gây ảo, đó chính là lúc đang nhìn một người, chỉ cần đối phương không đề phòng với nàng ta, nàng ta có thể dự đoán nhìn ra được tương lai của người này chỉ trong nửa khắc đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cô Anh Khiết Huyền Thực Mắt 2

Thời gian nửa khắc đồng hồ không lâu, nhưng nàng ta lại biết rõ tất cả thật đầy đủ, vì thế mới nói năng lực này của Cô Anh Khiết là nghịch thiên vô cùng, nàng ta có được con mắt huyền thực (mắt nhìn tương lai), người thường ở trước mặt nàng ta vốn không che giấu nổi.

Ở trong truyện, Cô Anh Khiết vì có mắt nhìn thấu tương lai nên biết rõ quan hệ mờ ám giữa Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết, nhưng nàng ta nấp rất kỹ, cho dù biết vị hôn phu của mình ái mộ người khác, nhưng vẫn không nói ra, thậm chí còn chậm chạp không ra tay đối phó với Diệp Khuynh Tuyết, mãi cho tới lúc Diệp Khuynh Tuyết bị Diệp Chân Chân hạ độc suýt bị đưa đi làm lễ đính hôn được Liên Thành cứu, Liên Thành vì để giải độc cho Diệp Khuynh Tuyết nên hai người mới lần trên giường, nàng ta mới ra tay.

Ở trong truyện, sau khi Diệp Khuynh Tuyết được Liên Thành cứu ra, biết Diệp Khuynh Tuyết trúng phải loại độc cực kỳ bá đạo: dâm độc, đã đi tìm luyện đa sư Cô Anh Khiết muốn lấy giải độc đan, kết quả không lấy được giải độc đan, lại bị Cô Anh Khiết tóm được chuyện sắp xảy ra giữa hần và Diệp Khuynh Tuyết, để mặc Cô Anh Khiết an bài, thời điểm Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết giải độc trên giường đã bị vị cao tăng Côn Lôn nào đó lơ đãng đi qua bắt được, mà vị cao tăng Côn Lôn ấy đúng lúc đang ở cùng một chỗ với Chương môn côn Lôn.

Ngay lúc hai người bị bắt gian trên giường, thì chuyện đơn giản là vị hôn phu bị cấm túc, danh vọng Diệp Khuynh Tuyết kẻ thứ ba nổi danh nhiều năm tụt xuống đáy cốc, cuối cùng vẫn được Liên Thành gánh toàn bộ trách nhiệm xác nhận là do nàng ta trúng độc, vì thế mới không bị đuổi ra khỏi Côn Lôn.

Nhưng dù là thế, Diệp Khuynh Tuyết trong mắt một số đệ tử chưa rõ sự thật thì thanh danh coi như bị hủy hoàn toàn, Cô Anh Khiết lại trở thành kẻ vô tội bị hại.

Bởi vậy mới thấy Cô Anh Khiết có nhiều chuyện nhìn được, lòng dạ sâu hiểm tới mức nào. Không ra tay thì thôi, ra tay thì đã tóm thẳng, nắm lấy triệt để khiến người ta khó có thể xoay người nổi.

Đối mặt với người nằm vùng ẩn mình như độc xà khó dây dưa như vậy, Lâm Nguyệt nào có thể vô tâm không đề phòng chứ?

Ánh mắt lại lần nữa mờ mịt quét qua vẻ mặt của cô bé có vẻ lạnh lùng trong veo kia, lòng đề phòng của Lâm Nguyệt với Cô Anh Khiết lại tăng cao thêm.

Hiện tại đối phương mới chỉ là một cô bé mười một tuổi đã có thể duy trì bình tĩnh vậy, sau này trưởng thành có thể suy nghĩ thâm sâu hơn nhiều.

Vì Cô Anh Khiết và Diệp Chân chân xuất hiện, Lâm Nguyệt từ sau khi xuyên không tới may mắn mình trong thân phận nữ phụ, nàng cũng biết mình không phải là nữ chính như Diệp Khuynh Tuyết, cũng không được tác giả Bàn Tay Vàng ưu ái, nếu bị hai nữ nhân khó dây dưa này để mắt tới, dù nàng có ba đầu sáu tay cũng chưa chắc đầu nổi.

Ngay lúc Lâm Nguyệt nghĩ linh tính, thì phường thị cũng đã tới.

Phường thị mở cửa ở trong dãy núi Côn Lôn, cách mấy ngọn núi cao nhất môn phái chừng hơn ba mươi dặm, từ môn phái ngự kiếm tới, chỉ cần một phút đồng hồ là đến, vì thế đoàn người Lâm Nguyệt đã nhanh chóng tới mục tiêu.

Phường thị này mở ra là vì đệ tử cấp thấp trong môn phái Côn Lôn, người đi dạo nhiều trong phường thị phần lớn là đệ tử Côn Lôn, đương nhiên cũng có một số tán tu bên ngoài tới, trong đó tu sĩ có tu vi Trúc Cơ cực ít, chủ yếu là những người có tu vi luyện khí kỳ, hơn nữa Côn Lôn có phái tu sĩ Kim Đan kỳ trấn thủ, vì thế phường thị như vậy với Lâm Nguyệt và những đệ tử cấp thấp mà nói thật sự rất an toàn.

Đương nhiên an toàn này chỉ ở trong phường thị, nếu rời khỏi phường thị mà nói, sợ rằng, chỉ có thể nhìn vận khí của mỗi người! Phái Côn Lôn giống như

vậy cũng cấp cho đệ tử cấp thấp cứ ba năm mở cửa một lần, mỗi lần đều có không ít kẻ xui xẻo sau khi rời khỏi phùng thị đã bị người ta để mất tới, có thể chạy trốn được là vận khí tốt, nếu vận khí xấu kết quả duy nhất chính là bảo vật bản thân bị cướp. Những chuyện này Côn Lôn cao tăng cũng biết những cũng không quản.

Bởi vì trong mắt những vị Côn Lôn cao tăng kia, giới tu chân chính là thế giới yếu nhục mạnh sống, nếu đã trở thành tu sĩ thì phải nghịch thiên mà đi, phải giác ngộ chuyện giết người hoặc bị người giết, nếu cả tự vệ cũng làm không xong, thì chỉ bị loại, vì thế bị giết cũng đáng đời, ai bảo anh không đủ mạnh?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đường Ai Nấy Đi

Trong phùng thị có cấm chế cũng vô ích, Diệp Phàm và An Tử Dạ dẫn theo mọi người đi theo lối vào hạ xuống.

“An sư đệ, các đệ muốn đi cùng nhau hay tách ra?”

Trong đám người dù tu vi Diệp Phàm cao nhất, nhưng An Tử Dạ lại là đệ tử thân truyền của Nguyên Anh sư tổ, thân phận địa vị ở côn Lôn còn cao hơn một bậc so với Diệp Phàm, vì thế Diệp Phàm mới mở miệng hỏi ý kiến An Tử Dạ.

“Tách ra đi, ta nghĩ muốn đi thoải mái chút” An Tử Dạ trầm mặc chút, mở miệng nói.

“Ta đi cùng với An ca ca” Diệp Chân Chân nghe an Tử Dạ nói vậy, mắt lóe lên cất giọng giòn tan.

Mày An Tử Dạ cau lại, những không cự tuyệt ý Diệp Chân Chân, mà quay đầu về phía Cô Anh Khiết, “Sư muội Cô Anh, còn muội thì sao?”

“Muội vẫn còn một chút việc, cũng không muốn đi cùng An sư huynh đâu” Cô Anh Khiết lạnh nhạt nhìn Diệp Chân Chân một cái, mỉm cười nói.

Thực ra những gười trước khi đến phùng thị vẫn có chút bí mật của mình, hơn nữa đây còn là cơ hội hiếm có tìm bảo vật, vì thế các đệ tử trước khi tới phùng thị đều sẽ chọn tự mình hành động, cho dù đến kết bạn ở chỗ này, cũng sẽ tách ra trước, đợi sau khi phùng thị kết thúc mới kết bạn lần nữa rồi đi.

Diệp Phàm cũng không phải lần đầu tham gia phùng thị, dĩ nhiên hiểu ý đám An Tử Dạ, hần nghiêng đầu nhìn về đám người Lâm Nguyệt hỏi, “Các người thì sao?”

“chúng ta cũng tự mình đi” Mộc Linh và Mộc Phi nhìn nhau cùng đồng thanh.

“Muội...” Lâm Nguyệt định lên tiếng, Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên đưa tay khoác vào tay nàng, cười nói, “Lâm sư muội, chúng ta cùng nhau đi, như vậy cũng chăm sóc nhau tốt hơn”

Diệp Phàm thấy Diệp Khuynh Tuyết hành động như vậy, bất giác nhíu mày, cũng không để ý nàng ta, mà nhìn về Lâm Nguyệt hỏi, “Lâm sư muội, ý muội thế nào?”

Lời Diệp Phàm rõ ràng làm mất mặt, khiến mắt Diệp Khuynh Tuyết tối sầm lại, sắc mặt hơi lúng túng, Diệp Chân chân lại khinh thường giễu cợt một cái.

Lâm Nguyệt dịu dàng nhưng kiên quyết rút cánh tay ra khỏi tay Diệp Khuynh Tuyết, chu cái miệng nhỏ lên nói, “Muội cũng không muốn đi cùng với Diệp sư tỷ, muội muốn tự mình đi. Không phải nói trong phùng thị có rất nhiều bảo bối đó sao? Vận khí của muội cũng không tốt như sư tỷ, nếu đi cùng sư tỷ, tới lúc đó toàn bộ bảo bối đều bị sư tỷ cướp sạch thì phải làm sao đây?”

Giọng Lâm Nguyệt thánh thót non nớt êm tai, mang theo tia nũng nịu non nớt của trẻ con, những lời nói này nói ra hoàn toàn là lời nói trẻ con chẳng hiểu sự đời, hơn nữa nàng vốn chính là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm, vì thế cũng không làm người ta có cảm giác khó chịu, mà ngược lại khiến người ta cảm thấy nàng thật thuần khiết đáng yêu, trong lúc đó lại càng có cảm tình hơn với tiểu sư muội nhỏ tuổi này, đến cả Diệp Chân Chân cũng đưa mắt nhìn về phía nàng không sắc bén như trước nữa.

“Nếu Lâm sư muội đã muốn tự đi, vậy sư tỷ ta cũng không nhiều lời nữa” trong lòng Diệp Khuynh Tuyết thấy phiền muộn vô cùng, nhưng không thể biểu hiện ra được, đành cười nói, “Lâm sư muội, đến lúc đó nếu muội mà bị lạc đường, đừng có khóc ầm lên đó”

Quả nhiên không hổ là nữ chính, nói câu đầu thì đã xóa đi lúng túng, tạo thành sư tỷ quan tâm với tiểu sư muội.

Đôi mi Lâm Nguyệt ẩn giấu dưới đám tóc dài, trên mặt lại càng lộ ra khờ dại nói, “Muội mới không bị lạc đâu! Nếu thật không tìm thấy đường, Diệp sư huynh cũng có thể giúp muội mà, Diệp sư huynh huynh thấy có đúng không?”

Diệp Phàm xoa nhẹ đầu nàng, cười bảo, “Sư huynh dĩ nhiên sẽ không bỏ mặc muội rồi, có việc gì thì nhớ truyền âm cho sư huynh, hiểu chưa?”

“Vâng!” Lâm Nguyệt gật mạnh đầu, nhìn rất ngoan ngoãn.

“Được rồi, nếu mọi người đã quyết định, vậy tách ra ở đây, đợi sau khi phùng thị kết thúc, lại tụ họp ở đây”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Âm Toán

Hẹn xong thì rời đi phùng thị sau đó sẽ tụ họp lại, nhóm An Tử Dạ rồi rít rời đi, Lâm Nguyệt cũng không chậm trễ, lấy linh thạch giao ra tiền thắng vào phùng thị.

Sau khi tiến vào phùng thị, nhìn thấy người đi như chảy hội trong phùng thị, Lâm Nguyệt chọn bừa một hướng đi lên trước, mà ở đằng sau có tiếng Diệp Khuyên Tuyết kêu lên, “Lâm sư muội, đợi chút!”

“Diệp sư tỷ? Chúng ta không phải đã nói là tách ra rồi đó sao?” Lâm Nguyệt dừng chân lại, xoay người lạnh nhạt nhìn Diệp Khuyên tuyết.

“Sư muội hiểu lầm rồi, sư tỷ không phải là muốn cùng muội đi, chỉ hơi lo lắng chút cho muội mà thôi!” Nói xong Diệp Khuyên Tuyết đột nhiên giơ nhẹ tay lên vỗ vỗ vai Lâm Nguyệt, mắt chột lóe, cười nói, “Dù phùng thị là do phái Côn Luân ta mở, nhưng cũng không thiếu tán tu và những đệ tử các môn phái khác tới tham gia, sư muội tuổi còn nhỏ, một thân một mình đi dọa phùng thị nhất định phải cẩn thận mới được đó”

“tiểu sư muội biết rồi, đa tạ sư tỷ quan tâm” Lâm Nguyệt bình thản đáp lại một câu, cũng lười diễn trò với Diệp Khuyên Tuyết, tự rời đi.

Ánh mắt Diệp Khuyên Tuyết âm trầm nhìn theo bóng Lâm Nguyệt đi xa dần, lát sau cười lạnh một tiếng, cũng một mình rời đi.

Cảm giác ánh mắt như rắn độc của Diệp Khuyên Tuyết biến mất, Lâm nguyệt nhú nhú mày, chọn một chỗ vắng dừng lại, dùng thần thức kiểm tra an toàn cả người.

Một lát sau, quả nhiên ở chỗ vạt áo phát hiện ra một điểm tối khả nghi, chỗ tối đó lại chính là dấu hiệu thần thức hình thành của bí pháp nào đó, nhỏ chút, nếu không phải Lâm nguyệt có thần thức cường đại, vừa rồi kiểm tra tỷ mỉ nhiều lần, suýt nữa còn không phát hiện ra. Nếu nàng đoán không nhầm, chủ nhân lưu lại dấu hiệu có thể dựa theo dấu hiệu truy tung này tìm đến hành tung của nàng.

Thần thức truy tung ư?

Xem ra Diệp Khuyên tuyết lần này mời nàng đến phùng thị quả nhiên không có ý tốt, chẳng qua không rõ nàng ta đang tính toán gì nữa?

Trong lòng Lâm Nguyệt lạnh lẽo hẳn, tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo nhỏ kia khuôn mặt nhỏ trầm xuống.

Dấu hiệu thần thức này không rõ Diệp Khuyên Tuyết dùng thủ đoạn gì, nhưng nàng không cách nào xóa đi được, từ đó, nàng hành động thấy bất lợi vô cùng. May mắn duy nhất chính là, loại dấu hiệu thần thức này nàng đã từng đọc qua một quyển tạp ký trong tàng kinh các Côn Luân nên biết, biết rõ loại dấu hiệu thần thức này không cách nào giám thị được mỗi cử chỉ hành động của đối phương mà chỉ có thể có hiệu quả truy tung thôi.

Từ đó dù trong lòng Lâm nguyệt rất tức giận với hành vi trơ trẽn này của Diệp Khuyên Tuyết nhưng cũng không rối lòng, mà ngược lại càng thêm đề phòng hơn với Diệp Khuyên Tuyết, cảm giác mơ hồ đối phương nhất định có mưu đồ không nhỏ, nếu không cũng chẳng tốn nhiều công sức tâm tư lên người đệ tử ngoại môn nhỏ như nàng đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt lại thấy nghi hoặc rất nhiều, nàng hiện giờ không nghĩ ra mình có gì đáng giá để Diệp Khuyên Tuyết có mưu đồ, dù sao trong mắt người ngoài chỉ là một đệ tử ngoại môn tầm thường mà thôi, tư chất thiên phú không cao, tu vi cũng bình thường, đệ tử cấp thấp như vậy ở trong côn Luân có rất nhiều, vốn không để cho người khác chú ý đến.

Diệp Khuyên tuyết cứ liên tiếp nhắm vào nàng đến cùng là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là...

Trong lòng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, Lâm Nguyệt lập tức cảm thấy lạnh cả người, trong nháy mắt toàn thân đổ mồ hôi lạnh ướt đầm.

Chết tiệt thật, sao nàng lại quên bên cạnh Diệp Khuyên Tuyết còn có một bảo vật thần bí khí linh có thể cảm ứng được chứ!

Ở trong sách sau khi Diệp Khuyên Tuyết trở thành đệ tử Côn Luân không lâu, đã mở ra thần khí không gian, từ đó đạt được thần khí không gian khí linh nhận chủ, khí linh đó có thể cảm ứng được linh khí bảo vật, dựa vào điểm này ở trong truyện đã giúp Diệp khuyên Tuyết tìm được không ít đồ tốt.

Hiện tại Diệp Khuynh Tuyết đã trở thành đệ tử Côn Lôn được một năm, một năm nay tu vi nàng ta tăng nhanh vậy, đoán chừng thần khí không gian của nàng ta đã mở, mà vị khí linh kia...

Nghĩ đến một năm nay Diệp Khuynh Tuyết không hiểu sao cứ muốn bày tỏ tới gần làm thân, sắc mặt Lâm Nguyệt trở nên khó coi vô cùng. Chuyện tới nước này, nếu nàng vẫn không rõ Diệp Khuynh Tuyết là vì cái gì thì nàng mới chính là kẻ ngu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tâm Tính Chuyển Biến

Xem ra nàng thật sự quá khinh thường, nàng vẫn cho rằng Diệp Khuynh Tuyết sẽ ẩn theo nội dung vở kịch mà đi, lại chưa từng nghĩ tới sự xuất hiện của mình đã thay đổi không ít tình tiết, hiện giờ tất cả đã không còn giống như cũ nữa.

Ở trong truyện, Bạch Như Nguyệt ngoài xinh đẹp ra thì chẳng qua cũng chỉ là một đệ tử nội môn bình thường mà thôi, hơn nữa nàng ấy cũng không có được cơ duyên động cô tu. Vì thế dù Diệp Khuynh Tuyết và nàng ấy bất hòa, cũng sẽ không đặc biệt chú ý tới nàng ấy, bởi vì trong người nàng ấy không có bất cứ thứ gì đáng giá để Diệp Khuynh Tuyết dòm ngó.

Hiện giờ vì nàng xuyên không đến, nội dung vốn có của vở kịch đã thay đổi, nàng chiếm được bảo vật động cô tu, có được nhãn không gian là pháp bảo của tu sĩ thượng cổ chưa tính, nhưng giờ ở giới tu chân coi như tu sĩ nguyên anh cũng không kim được mà ra tay cướp đoạt bảo vật hiếm có. Bởi vì hiện giờ ở giới tu chân tài liệu luyện ra pháp bảo không gian và phương pháp luyện chế đã sớm tuyệt tích.

Mà đi theo Diệp Khuynh Tuyết là một không gian có khí linh kia có thể theo dõi hơi thở bảo vật, dù nhãn không gian đã sớm nhận nàng làm chủ, nhưng bắt buộc dĩ do tu vi nàng quá thấp nên vốn chẳng cách nào thu lại được hoàn toàn hơi thở của pháp bảo, nếu nàng và Diệp Khuynh Tuyết không cùng xuất hiện thì thôi, nếu tới gần nhãn không gian sẽ phát hiện ra, chẳng trách một năm qua Diệp Khuynh Tuyết lại đột nhiên quán lấy nàng như vậy.

Tâm tư Lâm Nguyệt thông suốt, giờ phút này mới suy nghĩ đến mỗi cử chỉ hành động của Diệp Khuynh Tuyết trong một năm qua nghĩ kỹ lần nữa, chỗ vẫn không rõ đôi phương làm vậy là vì theo dõi nhãn không gian của nàng, chỉ là nàng không ngờ tới, mình đề phòng ngăn vạ lần với Diệp Khuynh Tuyết, đã đề phòng lắm rồi mà cuối cùng vẫn trúng kế, sớm chút đã lộ lá bài tẩy của mình.

Nghĩ tới do mình quá chủ quan khiến Diệp Khuynh Tuyết một kẻ kinh địch đã sớm nhìn mình chăm chăm, trong lòng Lâm Nguyệt thấy ảo não.

Xem đi nữ phụ và nữ chính quả nhiên chẳng có cách nào sống chung hòa bình được, dù tính cả chuyện nàng đã thay đổi chi tiết nội dung tác phẩm, dù tính nàng chẳng hề chủ động đi tìm Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng nàng vẫn biết nàng và Diệp Khuynh Tuyết đi con đường đối lập hẳn.

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, để tâm tình mình trở nên bình tĩnh lại, đôi mắt đẹp vẫn nhìn lên dấu hiệu thần thức nhàn nhạt trên vạt áo kia.

Nhìn điểm nhỏ nhỏ trên vạt áo tới mức gần như chẳng thấy nữa, hai tay Lâm Nguyệt nắm thật chặt.

Nếu số mệnh đã định trở thành nữ phụ, nếu chẳng còn cách nào trốn tránh nữa, vậy thì hãy để cho mình cố gắng trở nên mạnh mẽ là xong!

Mặc dù Diệp Khuynh Tuyết lợi hại, nhưng hiện tại nàng ta chẳng qua chỉ là đệ tử ngoại môn luyện khí kỳ bình thường mà thôi, trước mắt nàng ta ngoài cái thần khí không gian kia ra, cơ duyên của nàng ta cũng chưa có được, còn nàng lúc đầu cũng không thấp hơn Diệp Khuynh Tuyết, bằng tư chất của nàng và bí quyết thiên cổ Lưu Hương như vậy đến hậu kỳ công pháp uy lực cực lớn, chỉ cần cố gắng, sau này muốn chống lại Diệp Khuynh Tuyết chưa chắc đã thua!

Thu lại ánh mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Lâm Nguyệt kiên định hẳn, môi hồng bĩu ra cười vui vẻ lạnh lẽo.

Cứ cho Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính thì sao nào? Cứ tính đối phương được tác giả Bàn Tay Vàng tạo ra thì sao nào?

Ở đây cũng không phải là tiểu thuyết, mà là một thế giới chân thật, trong tiểu thuyết gì đó cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi được, Lâm Nguyệt nàng có thể xuyên không tới đây chính là chuyện xấu lớn nhất rồi!

Dựa vào chuyện xấu này, quán gì mình có phải là nữ phụ có vận mệnh làm vật hi sinh hay không nàng cũng muốn liều mạng!

Chết cũng phải cho mình được cam tâm tình nguyện chết chẳng phải sao? Nếu mà nhận mệnh, bất luận nàng thế nào cũng thấy không cam tâm!

Nữ chính thì sao nào? Coi như nữ chính Lâm Nguyệt nàng đây cũng muốn chống lại!

Người không hại ta, ta không phạm người, từ nay về sau nếu có kẻ nào dám có gan lợi dụng tính toán nàng, Lâm Nguyệt nàng đây cũng sẽ không mềm lòng, nhất định sẽ phản kích mạnh lại! Người tu đạo vốn nghịch thiên mà đi, nếu là thế, làm sao phải sợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tâm Tình Đột Phá

“Răng rắc một cái, trong lòng tựa như có vật gì đó vỡ nát trong nháy mắt, tựa như ở sâu trong nội tâm có trở ngại nào đó bị vọt qua phá nát, Lâm nguyệt tại thời khắc này chỉ thấy tâm hồn thông suốt, hơi thở cả người trong nháy mắt đã thay đổi, tu vi luyện khí sơ kỳ tầng năm đang đứng tại chỗ liên tục đột nhiên tăng lên tới luyện khí đỉnh tầng năm, chỉ cần nàng muốn, lập tức có thể đột phá tới luyện khí tầng sáu.

Tâm kính đột phá, tu vi trong nháy mắt tăng vọt, thời gian trước sau không quá nửa khắc, khí chất cả người Lâm Nguyệt đã khác hẳn.

“thì ra là thế...”

Ngẩng đầu đón ánh mặt trời nhìn về phía đám đông đi đi lại lại, Lâm Nguyệt lộ ra nụ cười thần nhiên.

Từ lúc xuyên không đến, nàng liên tục canh cánh trong lòng thân phận mình là nữ phụ, sau khi đi vào Côn Lôn thì dè dặt mãi, vô cùng kiêng kỵ với Diệp Khuynh Tuyết, lại không nghĩ cẩn thận quá mức, ần ần quá mức dù không tạo thành tâm ma cũng tự vậy khốn xiềng xích tâm kính của nàng, hiện giờ nàng nghĩ thông suốt tất cả, không hề bị ảnh hưởng bởi nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, tâm kính thế nhưng lại đột phá, từ đó nàng lại thành người trong họa được phúc!

Nghĩ thông suốt tất cả, Lâm Nguyệt không còn để Diệp Khuynh Tuyết ám toán trong lòng nữa, tu vi tại chỗ vững chắc một chút thì lại càng đi đi lại lại trong các gian hàng phường thị.

Mảnh vụn tiên khí, đây mới là cơ duyên thứ nhất thuộc về nàng, nàng nhất định phải lấy bằng được!

Phường thị côn Lôn mở có diện tích rất lớn, khoảng chừng mười dặm, ngoài hai bên đường phố có cửa hàng các môn phải mở ra, thì còn có một quảng trường khổng lồ, trên quảng trường chằng chịt các gian hàng tư nhân, nơi này là nơi tu sĩ thích tới tìm bảo nhất, cũng là mục đích Lâm Nguyệt tới phường thị lần này.

Đi vào quảng trường, Lâm Nguyệt dựa theo trong truyện miêu tả, đi theo con đường nhỏ gian hàng ở giữa đi tới một góc của quảng trường.

Do tu sĩ bày bán quá nhiều, nên khắp cả quảng trường đâu cũng gần như bị chiếm hết cả, hơn nữa người người chen nhau đông đúc, đi ở trong đó rất bất tiện, may mắn Lâm nguyệt giờ nhìn chẳng qua chỉ là một đứa bé mới bảy tám tuổi, vóc người nhỏ nhắn khéo léo, đi lại trong đó như cá gặp nước vậy.

Theo gian hàng đầu tiên tiến về trước, Lâm nguyệt gần như không dừng chân lại chút nào, đám người đông đúc chen chúc bên cạnh cứ thừa thớt dần, xa xa nhìn lại, nàng mơ hồ thấy một quán nhỏ tầm thường trong góc quảng trường, mà người bày bán quán kia là một tu sĩ trung niên mặc áo đạo bào trông rất thô tục.

Chính là chỗ đó!

Trong truyện Bạch Như Nguyệt đạt được mảnh vụn tiên khí ở phường thị chính là đồi được trong tay tu sĩ áo lục đó!

Thấy vị tu sĩ áo bào kia trong nháy mắt, trái tim Lâm Nguyệt như không khống chế được nảy lên kịch liệt, nàng không kìm được nhanh chân bước hơn.

Nhưng đúng lúc này, lại nghe một tiếng quen thuộc mang theo giọng nữ có mấy phần khinh thường truyền tới, “Diệp sư muội, cái pháp khí trung phẩm này là của ta”

Nghe được giọng nói này, chân Lâm Nguyệt ngừng lại, quay phắt đầu nhìn, nhưng còn chưa đợi nàng thấy rõ chủ nhân của âm thanh kia, tà áo đã bị một kẻ kéo mạnh lấy, bên tai truyền tới tiếng nữ sắc nhọn, “Xú nha đầu, ngươi đi đường không có mắt sao?”

Trong lòng Lâm nguyệt cả kinh, trở tay đánh ra một chưởng bức kẻ túm áo nàng ra, ngẩng đầu lạnh lùng.

Lại không ngờ vừa nhìn, đột nhiên chạm phải đôi mắt đen lạnh thấu xương. Lạnh như băng, vô tình, tàn khốc, phệ huyết...

Trong nháy mắt Lâm nguyệt phảng phất như nhìn thấy hắc ám vô tận, giết chóc sắc bén đầy trời ập vào mặt!

Người này...

Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, lạnh tới thấu xương, nàng nghĩ muốn tránh ánh mắt ấy nhưng thân thể đã cứng ngắc vốn chẳng cách nào nhúc nhích nổi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nợ Một Ân Tình

Trong tích tắc ấy Lâm Nguyệt dường như nhìn thấy tử thần! may mà chỉ một cái chớp mắt, đội nàng phục hồi tinh thần lại, nàng vẫn đứng giữa ngã tư đường, tất cả vẫn như thường, chuyện vừa rồi dường như là lỗi cảm giác của nàng, mà đứng trước mặt nàng là một vị nam nhân mặc quần áo vàng đẹp đẽ quý giá cùng một thiếu nữ áo đỏ.

“Diêm ca ca, huynh xem xú nha đầu chạy đi đâu, đừng người ta đau chết mất”

Thiếu nữ áo đỏ thấy Lâm Nguyệt cứ lặng nhìn nam nhân đứng cạnh mình, lập tức bắt mắt trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, nói nũng nịu với nam nhân bên cạnh.

“Vậy Nhã nhi muốn thế nào?” Diêm Sát ánh mắt lạnh băng chẳng thèm đếm xỉa liếc Lâm Nguyệt cái nào, nói lạnh nhạt.

Thiếu nữ tên Nhã Nhi kia ánh mắt quyến rũ chuyển một cái, thân thể mềm mại không xương tiến sát trong lòng Diêm Sát, hai tròng mắt không có ý tốt nhìn Lâm Nguyệt, “Nhã nhi còn thiếu một tỷ nữ bên cạnh mình, tiểu nha đầu này thoát nhìn cũng chẳng qua mới bảy tám tuổi thôi, để cho nó làm tỷ nữ của Nhã Nhi có được không?”

“Điều này chỉ sợ không được, nha đầu kia mặc trên người là quần áo đệ tử Côn Lôn, nơi này là địa bàn Côn Lôn” Diêm Sát nói giọng cực nhạt, ánh mắt lạnh băng quét trên áo bào Lâm Nguyệt.

“Chẳng phải chỉ là một đệ tử Côn Lôn thôi sao? Muội đã vừa ý nha đầu kia rồi, có được không Diêm ca ca...”

Chu Nhã Kiều cất giọng nũng nịu ngọt ngào khiến Lâm Nguyệt nổi da gà, đồng thời thấy tức giận vô cùng với những lời chẳng coi ai ra gì của hai kẻ này, giờ phút này thấy Chu Nhã vẫn nhất quyết không tha, cũng không kim được tức giận, cười lạnh một tiếng, cất lời nói ra, “Vị tiên tử này, vừa rồi tiểu muội vô tình đụng phải tỷ, tiểu muội xin nhận lỗi với tỷ, còn phần đền nghị của tiên tử, thật ngại quá, tiểu muội chẳng có thói quen làm nô tỳ cho người!”

Tỷ nữ bên người sao? Người phụ nữ này khẩu khí thật lớn, nàng ta nói vậy là phải y theo sao?

“Người đã đắc tội bốn tiên tử, lại còn dám mở miệng nói một câu bồi lễ hử? Để cho người làm tỷ nữ của bốn tiên tử là bốn tiên tử đã coi trọng người rồi, chẳng biết đầu chạy ra đã nha đầu, cũng dám lớn lối trước mặt bốn tiên tử sao?”

Chu Nhã bị một câu chống đối của Lâm Nguyệt sắc mặt lập tức sầm xuống.

“Tiên tử nghĩ xem phải thế nào? Nghĩ muốn bắt ép người sao? Tiên tử đừng quên, nơi này là Côn Lôn, mà tiểu muội là đệ tử Côn Lôn!” Lâm Nguyệt nói giọng cũng lạnh xuống.

Nếu bình thường Lâm Nguyệt cũng không xúc động tới thế, hơn nữa thoát nhìn lai lịch đối phương không nhói, nếu không phải là ở phường thị Côn Lôn, mà đôi một chỗ khác, chống đối lại đôi nam nữ này, Lâm Nguyệt không chừng chưa nói câu nào đã bỏ chạy, dù tính chạy không thoát cũng sẽ không xúc động tới mức đắc tội họ.

Nhưng xem trong truyện nàng biết rõ trong phường thị có tiền bối Côn Lôn trấn thủ, mọi cử chỉ hành động đều lọt vào trong mắt Côn Lôn cao tăng.

Côn Lôn không cần những đệ tử nhu nhược vô dụng, điểm này Lâm Nguyệt đã sớm biết, trong phường thị có vô số ánh mắt giám thị, giờ phút này Lâm Nguyệt cũng không nhượng bộ tí nào! Nếu nàng lui, chính là tổn hại mặt mũi đệ nhất bá chủ La Châu phái côn Lôn, vì thế cứ việc Lâm Nguyệt cực kỳ kiên cố với nam nhân áo đen, những cũng không thể không kiên trì kiên cường một trận.

“Đệ tử Côn Lôn thì sao nào...”

Thấy Lâm Nguyệt dùng thân phận đệ tử Côn Lôn uy hiếp mình, Chu Nhã lập tức giận dữ, nhưng lời nàng ta chưa nói xong, đã bị giọng lạnh băng của Diêm Sát cắt ngang. “Đủ rồi!”

“Diêm ca ca...”

Thấy Diêm Sát mở miệng, Chu Nhã lập tức ảm ức nhìn Diêm Sát. Diêm Sát cũng không thèm để ý tới nàng ta, lại đi về phía trước, lúc đi ngang qua Lâm Nguyệt trong nháy mắt ném xuống một câu khiến Lâm Nguyệt rợn cả tóc gáy, “Tiểu nha đầu thú vị thật, ngọc tuyết hương cốt ở giới tu chân đã vạn năm chưa thấy xuất hiện nhỉ? Tiểu nha đầu, người đã gặp bản tôn, điểm này đuôi nhỏ của người bản tôn thay người giải quyết, nhớ kỹ, người nợ bản tôn một nhân tình, sau này bản tôn lại tới tìm người!”

Chương 61: Sợ Hãi

Giọng Diêm Sát hơi treu tức lại giống như luồng sấm sét chém thẳng xuống đầu, chân tay Lâm Nguyệt cứng ngắc, lỗ chân lông toàn thân nổ tung, trong đầu kinh hãi tới trống rỗng!

Người đàn ông này, người đàn ông này thế mà lại nhìn thấu thể chất của nàng! Điều này sao được chứ?

Nghĩ tới mình liên tục che dấu bí mật có thể bị bại lộ trước mặt mọi người, nhớ tới Bạch Như Nguyệt trong truyện có thể chất lộ đỉnh cực phẩm sau khi bại lộ gặp hết tất thảy, Lâm nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt một mảng tối đen, lạnh tới tận xương tủy.

Giờ khắc này, trong đầu nàng ngoài trống rỗng ra, còn có sự hãi thật sâu, sợ hãi với người đàn ông này!

Lâm Nguyệt thừa nhận, nàng sợ, luôn luôn, có chỗ không được luống cuống. Thời gian dần trôi đã khiến nàng thêm tinh táo trầm ổn, cho dù đối mặt với cái chết mặt vẫn không đổi sắc, tại thời khắc này lại bị một nam nhân khó hiểu xuất hiện nói một câu đảo lộn hết tâm tư.

Nàng vô thức nghiêng đầu nhìn lại người nam nhân kia, chỉ thấy vóc dáng hấn rất đẹp, đôi môi mỏng cười khê, nụ cười lạnh lẽo tàn nhẫn.

“Diêm ca ca...”

Thấy Diêm Sát cứ vậy rời đi, Chu Nhã trừng mắt hung hăng nhìn Lâm Nguyệt một cái, không cam lòng dậm chân đuổi theo.

Giờ phút này Lâm Nguyệt đâu còn tâm tư để ý tới Chu Nhã kia nữa, đôi mắt đẹp giấu sau biển tóc nhìn thẳng vào bóng dáng cao ngất kia, mãi cho tới khi người đó biến mất trong đám đông, nàng mới phát hiện ra toàn thân mình mồ hôi ướt sũng.

Người nam nhân này... Hấn đến tột cùng là ai?

Ở trong truyện cũng vốn không có người này, hấn không phải là nam chính, cũng không phải là nam phụ, người nam nhân này dường như xuất hiện đột nhiên, theo nguyên lý chẳng có dấu vết tìm ra!

Lâm nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, hàm răng cắn chặt môi dưới, liều mạng nhớ lại chuyện xảy ra vừa nãy.

Người nam nhân họ Diêm đó tuyệt đối không phải là người thường, nàng dù không cách nào nhìn thấu tu vi của hấn, nhưng khí chất đẹp đẽ quý giá trên thân nam nhân lạnh lẽo kia, giờ chân nhắc tay lơ đãng lộ ra ngang ngực, không những biểu hiện ra nam nhân này là người tôn quý tài trí siêu nhiên mà có thân phận hơn người!

Nhưng cả người hấn ngoài cặp mắt thu hút người ngoài ra, ngũ quan nhìn lại vô cùng bình thường, đến cả Lâm Nguyệt cũng không để ý tới dung mạo của hấn, giờ phút này cũng không nhớ nổi bộ dạng của hấn, ký ức khắc sâu duy nhất là cặp mắt xinh đẹp chết người kia khiến người ta không lạnh mà run.

Người có khí chất tôn quý như thế, tại sao lại có dung mạo tầm thường vậy chứ? Hướng chỉ tu sĩ trong trí nhớ tốt vô cùng, người đó vừa rời đi, nàng vốn không thể quên nhanh dung mạo đối phương như vậy, nhưng nàng lại hết lần này tới lần khác chính là quên, đây vốn không phải chuyện bình thường!

Khả năng duy nhất là đối phương động tay chân lên mặt mình, nàng đã thấy vốn không phải là hình dáng đối phương! Nhớ tới lúc người nam nhân đi tới gần nói, sắc mặt Lâm Nguyệt khó coi vô cùng.

Nếu được nàng hận muốn được xông lên giết chết nam nhân kia, nhưng mà giờ nàng làm không được, vốn không cần ra tay, chỉ cần một ánh mắt thôi cũng có thể gạt bỏ nàng triệt để!

Đối mặt với kẻ địch cường đại thế, nàng bây giờ vốn chẳng có lực đánh trả lại! Tính toán, nghĩ nhiều cũng vô ích, dù người nam nhân kia nhìn thấu thể chất nàng thì sao, với đối phương rõ ràng không có ý, cùng lắm thì sau này cần thận hơn một chút là được, thêm nữa, hiện tại tu vi nàng kém xa đối phương, nếu đối phương có tâm với nàng thì làm được gì, nàng phản kháng được không? Giờ đành đi một bước tính một bước, nếu đúng là đối phương tìm tới tận cửa, cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi!

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, ép mình tinh táo lại, không nghĩ thêm nhiều về nam nhân áo đen nữa, bước nhanh tới gian hàng ở góc quảng trường kia.

Chương 62: Gặp Lại

Sau nửa canh giờ, thần sắc Lâm Nguyệt lạnh nhạt đi trên đường phố phường thị, sắc mặt cũng hòa hoãn rất nhiều.

Không có bất kỳ cái gì xảy ra đột ngột, khối sắt màu đen kia là mảnh vụn tiên bảo không chút thu hút đã được nàng lấy hai khối linh thạch cấp thấp mua được, cơ duyên lớn nhất chuyến này đã tới tay, nam nhân áo đen trước tạo cho nàng mơ màng mặt mũi cũng tiêu tán không ít, tâm tình Lâm Nguyệt cũng không còn buồn bức như vừa rồi.

Nàng định đi tới Bảo côn các trước môn phái mua ít lò luyện đan và ít linh thảo bình thường, để chuẩn bị cho việc luyện đan sau này, sau đó lại đi dạo một hồi quanh phường thị, xem xem có thứ đồ tốt nào không.

“Diệp sư muội ở chỗ này ngăn ta lại làm gì?”

Lâm Nguyệt vừa tới Bảo Côn các, đã nghe thấy một giọng nữ lớn lối, nàng ngẩng đầu lên thấy có mấy nam nữ đứng trước cửa Bảo Côn các, mà ngoài hai thiếu nữ lạ mặt ra, Diệp Khuynh Tuyết và đám người An Từ Dạ cũng đã có mặt, chỉ là bầu không khí dường như không tốt, Diệp Khuynh Tuyết chặn một thiếu nữ đệ tử nội môn mặc y phục trắng lại, sắc mặt rất khó coi, nhìn ý tứ có mấy phần ngang ngạnh chèn ép.

Thấy cảnh như vậy, Lâm Nguyệt hơi ngẩn ra, nhưng lại không đợi nàng nghĩ đã nghe thấy Diệp Khuynh Tuyết nói với cô gái kia, “Luru sư tỷ, món pháp khí đó rất quan trọng với ta, hy vọng sư tỷ có thể tặng nó cho tiểu muội, tiểu muội nguyện ý bỏ ra linh thạch gấp đôi!”

“Thật buồn cười, ai thèm linh thạch của người chứ? Diệp Khuynh Tuyết, người coi trọng mình quá nhỏ!” thiếu nữ họ Luru đối nghịch với Diệp Khuynh Tuyết mặt mũi ngạo mạn, khinh thường nhìn Diệp Khuynh Tuyết, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp mang theo mấy phần lớn lối và ác ý.

“Đúng vậy, người tính vật gì đồ hũ? Chỉ là một phế vật ngoại môn cũng dám cướp đồ của sư tỷ ta, thật không biết sống chết! Diệp Chân Chân sư tỷ, tỷ nói sao?” Một thiếu nữ đứng cạnh thiếu nữ họ Luru kia nhìn Diệp Khuynh Tuyết khinh thường, cổ tình lớn tiếng hỏi Diệp Chân Chân đứng cạnh an Từ Dạ.

Diệp Chân Chân nhìn lướt qua sắc mặt tái nhợt của Diệp Khuynh Tuyết, trong mắt chợt lóe lên đắc ý, ngoài mặt lại tỏ vẻ khó xử, thờ dãi, nói với Diệp Khuynh Tuyết, “Muội muội à, muội bảo tỷ tỷ biết ăn nói thế nào mới tốt cho muội đây? Mua bán vốn là chuyện anh tình tôi nguyện, món pháp khí trung phẩm đó nếu đã được Luru sư tỷ mua rồi, vậy dĩ nhiên là thuộc về Luru sư tỷ rồi, hiện giờ muội lúc này lại đây dưng không rõ, chẳng phải là để cho ta đây làm tỷ tỷ thấy khó xử sao?”

Thấy Diệp Chân Chân đứng bên giả vờ giả vịt, Diệp Khuynh Tuyết tức tới trắng bệch mặt, gần như không kìm được cơn giận của mình, “Tỷ tỷ không cần khó xử đâu, muội muội thực sự chẳng phải có ý dây dưa với Luru sư tỷ, chỉ là món pháp khí đó rất quan trọng với muội muội, hy vọng Luru sư tỷ nể mặt tất cả đồng môn mà mở lòng chút đi!”

“Buồn cười, đồng môn sao? Một phế vật ngoại môn thì có tư cách gì mà đánh đồng với sư tỷ ta chứ? Diệp Khuynh Tuyết, người quả nhiên là thứ không biết điều!” Chẳng đợi Diệp Khuynh Tuyết nói, thiếu nữ nói chuyện với Diệp Chân Chân cười lạnh mỉa mai.

“Người!” trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cực hận, nhìn về ánh mắt sát khí lạnh lạnh của cô gái kia, giọng phẫn nộ, “Khuynh tuyết ngoài là đệ tử ngoại môn chẳng dám so với đệ tử nội môn có thân phận cao quý như sư tỷ, chỉ là khuynh tuyết có chút không hiểu, muốn hỏi nhị vị sư tỷ, pháp khí trung phẩm này, rõ ràng là khuynh Tuyết đã nhìn trúng, hơn nữa đã dùng linh thạch thanh toán với ông chủ, nhị vị sư tỷ sao phải có tình làm khó, cưỡng ép đoạt đi chứ?”

“Làm khó dễ người sao? Thật buồn cười, Diệp Khuynh Tuyết, người chỉ là một đệ tử ngoại môn, có tư cách gì bảo ta làm khó dễ người chứ? Người nhìn pháp khí trung kiện này đi, bốn tiểu thư đã nhìn trúng kiện pháp khí này, người đứng là đã lấy linh thạch thanh toán thì sao, chẳng lẽ bốn tiểu thư cũng chẳng có linh thạch mà giật trắng sao? Linh thạch bốn tiểu thư cho, đồ chính là của bốn tiểu thư, dù bốn tiểu thư không thích, muốn ném muốn phá, cũng là chuyện của bốn tiểu thư, muốn bán tỷ tặng cho người sao? Năm mơ đi! Đồ ở trên người bốn tiểu thư, người có bản lĩnh thì tới lấy đi!”

Nói xong, thiếu nữ họ Luru kia chẳng nhìn sắc mặt khó coi của Diệp Khuynh Tuyết, kéo thiếu nữ bên cạnh xoay người rời đi, nhưng hướng nàng ta đi lại đúng lúc chạm với hướng Lâm nguyệt tới, trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, định tránh ra thì đã nghe thấy giọng kinh ngạc của Diệp Chân chân kia, “Ai nha, đây chẳng phải là Lâm sư muội sao? Sao muội lại ở đây thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Châm Ngồi

Diệp Chân Chân vừa mở miệng, đám người Diệp Khuynh tuyết đồng loạt nhìn lên người Lâm Nguyệt. Thấy Lâm Nguyệt, vẻ mặt mọi người khác nhau, An Tử Dạ dường như kinh ngạc chút, Diệp Chân Chân nhìn có vẻ hả hê, còn đối với tỷ muội họ Lưu kia thì chẳng thèm đếm xỉa tới, mà về mặt Diệp Khuynh tuyết là phức tạp nhất.

Lâm Nguyệt cũng không sai khi ngay từ đầu nhìn thấy Diệp Khuynh tuyết sắc mặt bất chợt lóe lên vui mừng, ngay sau đó nghi hoặc, sau đó lại dường như cảm thấy gì đó, nhìn Lâm Nguyệt trầm dần xuống.

Nhìn lướt qua sắc mặt thay đổi của Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng Lâm nguyệt cười lạnh, rất bình tĩnh tiến lên chào hỏi với mọi người, “xin chào các vị sư huynh sư tỷ!”

Lâm Nguyệt biết rõ Diệp Khuynh Tuyết có vẻ mặt ấy là gì, đơn giản là đối phương không cảm giác được dấu hiệu thần thức truy tung nữa.

Nhớ tới nhân tình mà nam nhân áo đen kia nói, trong lòng Lâm Nguyệt cười khổ, trên mặt cũng lạnh tanh, hành lễ đúng quy củ, tỏ ra rất nhu thuận.

Trẻ con ngoan ngoãn đều khiến ai cũng có cảm tình, ầu nhiên thấy bộ dáng vô hại vậy của Lâm Nguyệt, đám An Tử Dạ sắc mặt giãn ra, kể cả Diệp Chân Chân, mắt nhìn về Lâm Nguyệt bớt chút địch ý.

Đương nhiên trong những người này không tính Diệp Khuynh Tuyết, giờ phút này trong lòng Diệp Khuynh Tuyết thật sự rất bức tức, tức tới vạn phần.

Nếu không phải trước mắt có nhiều người, nàng ta hận không thể cho một tát khiến Lâm Nguyệt trở thành thịt vụn đối với đôi tỷ muội họ Lưu kia!

Kể từ lúc nàng ta xuyên không vào thế giới này, cứ việc nói mọi chuyện không được thuận buồm xuôi gió, nhưng dưới tính toán cẩn thận tỷ mỉ của nàng ta, nàng ta đều trôi chảy thuận lợi qua. Một năm nay nàng ta chẳng những có được thần khí không gian bảo vật nghịch thiên vậy, mà tu vi cũng tăng lên liên tiếp, lại thêm được hồn lão chỉ điểm, nàng ta rất ngập tràn lòng tin với tương lai.

Trước vì muốn cướp bảo vật trên người Lâm Nguyệt, nàng ta tính trăm phương ngàn kế trong ba tháng, vốn tưởng rằng lần đi phường thị này nhất định sẽ giết chết Lâm Nguyệt cướp được trọng bảo, ai ngờ chưa kịp đợi nàng ta ra tay, nàng ta đã để lại ấn ký truy tung trên người Lâm Nguyệt cũng bị người ta xóa đi, điều này khiến nàng ta thật sự vừa sợ vừa giận. Nên biết thần thức kia là hồn lão dùng bí thuật để lại, bằng thủ đoạn của hồn lão, đừng có nói là tiêu tu sĩ luyện khí kỳ, mà coi như tu sĩ nguyên anh tự mình ra tay cũng không thể nào trong thời gian ngắn xóa sạch đi thần thức. Nhưng Lâm nguyệt này lại làm được, điều này bất giác khiến Diệp Khuynh Tuyết vừa kinh sợ vừa kiêng kỵ.

Càng làm nàng ta thấy phiền hận chính là, hôm nay ở phường thị khó lắm nàng ta mới nhìn trúng một món pháp khí, ai ngờ lại bị Lưu Vân và sư muội cay nghiệt kia của nàng ta ngang ngược cướp giật. Nếu chỉ là món pháp khí trung phẩm bình thường thì thôi, đằng này món pháp khí đó lại là tài liệu luyện chế ra pháp khí hắc tinh thạch, hắc tinh thạch là tài liệu để thăng cấp vòng tay hỗn độn nhất định phải có bằng được!

Lúc trước bị đám người Lưu Vân cười nhạo, bị Diệp Chân Chân ném đá giấu tay, hiện giờ thấy Lâm Nguyệt lại phát hiện ra đối phương đã phá giải được ám toán của nàng ta, nàng ta sao không giận cho được chứ?

Đừng nói Diệp Khuynh Tuyết bên này kinh sợ tới mức suýt học máu mồm, mà Diệp Chân Chân bên kia con mắt đảo một cái, lại có tính toán.

“Lâm sư muội, sao lại một mình rồi? Lúc trước thấy muội muội lại không thấy muội, ta vẫn thấy kỳ lạ chứ, chẳng phải thời gian qua muội vẫn cùng ở chung thân thiết một chỗ với muội muội đó sao?”

Lời Diệp Chân Chân vừa nói ra, chẳng những ánh mắt Lưu Vân chưa rời đi nhìn về phía Lâm Nguyệt thay đổi mà trở nên sắc bén hơn.

Sắc mặt Lâm Nguyệt thay đổi, trong lòng thêm giận dữ chuyện Diệp Chân Chân châm ngòi, trên mặt cũng không lộ ra tí nào, mở to hai mắt vô tội nói hồn nhiên, “Sư tỷ Diệp Chân Chân, tiểu muội muội mới không thèm dính người đâu, trước đó chẳng phải sư tỷ Diệp Khuynh Tuyết đối với muội đặc biệt tốt hay sao? Người ta tốt với muội, muội dĩ nhiên không thể không nể mặt, nếu không cũng khách sáo hết sức, phải vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Giao Phong

Lời Lâm Nguyệt vừa nói ra, Diệp Chân Chân lại sững sờ, nhìn vào mắt Lâm nguyệt hơi ngạc nhiên nghi ngờ, còn đám Lưu Vân ánh mắt chợt hòa hoãn xuống, ngược lại thêm giấu cợt nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết.

Mặc dù Lâm Nguyệt không nói rõ ra quan hệ giữa nàng với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng ý tứ cũng đã nói rõ ra: Các người đừng hiểu lầm, chẳng phải là ta

thích gần gũi Diệp Khuynh Tuyết, mà người ta tự mình quán lấy ta, ta tiện không cự tuyệt, chỉ đành nể mặt người ta mà thôi.

Về mặt Lâm Nguyệt vô cùng hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ non nớt của trẻ con, thoát nhìn vô cùng vô tội, lại có ngụ ý ngằm lời nàng nói trắng ra, không làm cho người ta phản cảm, cảm thấy lòng dạ nàng thâm trầm, mà ngược lại thấy nàng ngây thơ vô cùng, là một đứa bé không che giấu tâm tư.

Đương nhiên đám người Diệp Chân Chân nghe hiểu rõ ý tứ lời Lâm nguyệt nói, diệp khuynh Tuyết dĩ nhiên cũng nghe hiểu, trên mặt lập tức lúc đỏ lúc trắng, dùng ánh mắt giết người nhìn chòng chọc Lâm Nguyệt, nếu ánh mắt ấy có thể giết người được mà nói, chỉ sợ giờ phút này Lâm nguyệt đã biến thành ngựa non chết rồi.

Đương nhiên, trong lòng ác ý Diệp Khuynh Tuyết giấu rất kỹ, đôi mắt giết người kia cũng chỉ chọt lóe lên thôi, rồi mau chóng tan đi khiến cho người ta không sờ tới được, nếu không phải Lâm Nguyệt liên tục chú ý tới nàng ta cũng sợ không phát hiện ra.

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết sát khí âm trầm và ác ý Lâm Nguyệt dĩ nhiên thấy, nhưng vậy thì sao? Kể từ lúc Diệp Khuynh Tuyết bắt đầu tính toán nàng một khắc kia, giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết không còn chỗ hòa hoãn nào nữa, cục diện chỉ là anh sống tôi chết mà thôi.

Vì thế lúc phát hiện ra Diệp Khuynh Tuyết ám toán mình, Lâm nguyệt liền quyết định không thể qua loa đại khái với Diệp Khuynh Tuyết nữa, quyết định quyết đoán vạch mặt nàng ta triệt để.

Đối phó với người có tâm kế, vốn chẳng thể cho đối phương có bất kỳ cơ hội nào tới gần mình, nhất là nữ nhân có đầy bụng tính kế như Diệp Khuynh Tuyết, nếu để mặc đối phương lấy sắc mặt giả tạo tiếp tục dây dưa thì e khó lòng mà phòng bị, ngược lại càng thêm nguy hiểm, chỉ sợ vạch mặt triệt để mới không cho đối phương có cơ hội nào, đó mới là an toàn nhất.

Tâm trí Lâm nguyệt cực cao, thông minh tuyệt đỉnh, dĩ nhiên là biết làm gì mới tốt cho mình, vì thế chẳng chút do dự lựa chọn đoạn tuyệt với Diệp Khuynh Tuyết.

Nhưng Lâm Nguyệt lại xem thường trình độ ẩn nhẫn của Diệp khuynh Tuyết, cứ việc Diệp Khuynh Tuyết không cách nào coi nhẹ ánh mắt giễu cợt của đám người Lưu Vân, trong lòng cũng hận không giết được Lâm Nguyệt, nhưng mà bảo vật chưa có trên tay, sao nàng ta dám để Lâm nguyệt dễ phui tay gạt bỏ quan hệ hai người chứ?

Nếu biết lúc trước là nàng ta dò xét Lâm Nguyệt nhưng đã lãng phí khá nhiều thời gian, thật khó khăn lắm mới tạo ra tình tỷ muội giả với Lâm nguyệt, hiện giờ đồ chưa có trong tay, nếu trở mặt với Lâm nguyệt, chẳng phải là thất bại thảm hại đó sao?

Tính cách Diệp khuynh Tuyết tàn nhẫn quả quyết, làm việc cực đoan, hơn nữa có thù tất báo, nếu nói ngay từ đầu nguyên nhân là vì hôn lão khiến nàng không thể không để mắt tới Lâm Nguyệt, thì hiện giờ nàng ta hoàn toàn hận Lâm Nguyệt.

Dù tính trên người Lâm nguyệt không có bảo vật thì nàng ta cũng sẽ không bỏ qua cho Lâm nguyệt.

“Lâm sư muội có phải hiểu nhầm gì không...” Giờ phút này trên mặt Diệp Khuynh Tuyết không thấy chút khó xử lúng túng mà ngược lại ngập tràn ảm ức và khổ sở, “Sư tỷ ta thật sự chẳng có ác ý gì, chẳng qua thấy Lâm sư muội tuổi còn nhỏ lại ở bên ngoài môn, vì thế mới...”

Diệp Khuynh Tuyết muốn nói lại thôi, cuối cùng đành thờ dài một tiếng, thường tâm cúi đầu. Vì đã được chứng kiến một lần nên Lâm Nguyệt đối với hành động biến thành thờ non của Diệp Khuynh Tuyết rất bình tĩnh, lại trực tiếp ngây thơ nói, “Hóa ra Diệp sư tỷ là đồng tình với muội nên mới tốt với muội sao...”

Nói đến đây, Lâm nguyệt thấy Diệp Khuynh Tuyết khẽ gật đầu, ra vẻ suy nghĩ, mọi người ở đây cho rằng nàng đang cảm ơn Diệp Khuynh Tuyết, hoặc là đa tạ sư tỷ quan tâm, nàng lại đột nhiên đổi giọng, nói ra rất phiền não, “Nhưng mà muội nhớ tới truyền công trường lão đã nói qua, thân là tu sĩ phải tự mình tự lập cố gắng, như thế mới có thể đặt chân trên con đường lớn... A! Sư tỷ, tỷ tốt với muội, không phải muốn chặt đứt đường tu đạo của muội chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trơ Trẽn

Lời Lâm nguyệt nói ra rất nặng, nên biết rõ tu sĩ kiêng kỵ nhất là người chặt đường tu đạo, thân là tu sĩ người đó không phải vì thành tựu con đường lớn khổ sở, mà cùng người tranh cướp, cùng ông trời tranh, thậm chí còn tranh với mình? Cố ý hủy đi tâm nhân đạo, là chuyện ác độc nhất, trơ trẽn nhất của giới tu chân.

Nếu lời này đổi lại là người khác, có lẽ người ngoài e ngại thấy người này có dụng ý khác, chuyện cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy, dù sao người ta chỉ đồng tình với nàng, đối nàng tốt cũng chỉ là một lòng tốt.

Nhưng những lời này từ miệng Lâm nguyệt nói ra cũng lại khác, trong mắt đám An Từ Dạ, Lâm Nguyệt chỉ là một bé gái chưa tới bảy tuổi, vì cái gọi là đồng ngôn vô kỵ (lời trẻ con), miệng nói ra lại là chân thật nhất. Vì thế lời Lâm nguyệt nói ra dù rất nặng, nhưng không ai cảm thấy nặng cay nghiệt mà ngược lại thấy Diệp Khuynh Tuyết có dụng ý khác.

Dù sao họ không biết rõ trong người Lâm Nguyệt lại là linh hồn người trưởng thành, mà trong mắt họ Diệp Khuynh Tuyết lại là bạn đồng lứa. Một người chưa tới bảy tuổi, một người mười một tuổi, sao cũng thấy tin đứa nhỏ kia hơn.

Từ đó mọi người ai nấy đều nhìn về phía Diệp Khuynh tuyết với ánh mắt tế nhị. Như đám An Từ Dạ Diệp chân chân, vị đó chẳng phải đều đi ra từ trong đại gia tộc sao? Coi như Liễu Vân và Liễu thanh xuất thân cũng là trai gái của tu nhị đại, đại gia tộc còn Lôn, không phải không lúc nào cũng lục đục với nhau sao, ngày thường trong gia tộc huynh đệ tỷ muội cạnh tranh với nhau, cũng sẽ tính toán, dùng thủ thủ đoạn nhỏ, nhưng bọn họ hận nhất là đối phương làm chuyện trái đạo đức hủy đi nhân đạo, nên biết một tu sĩ mà tâm đạo bị hủy, thì đối với người khác hoặc sự vật đồng dạng, như vậy đường tu đạo của hắn cũng sẽ chấm dứt.

Tựa như Diệp Chân chân, dù tính nết ta và mẫu thân nết ta có ghét Diệp Khuynh tuyết tới mức nào chẳng nữa, cũng không có ý hủy đi đường tu đạo của nết ta. Nếu không bằng địa vị mẹ con các nết ở Diệp gia, diệp khuynh tuyết sớm đã không còn xương cốt, đâu còn thành đệ tử còn Lôn sống cho tới tận bây giờ nữa chứ?

Tu sĩ nhất định phải tự mình cố gắng, không thể có bất kỳ lòng ý lại, nếu đúng như Lâm Nguyệt nói, vậy tâm cơ Diệp Khuynh Tuyết cũng thật quá ác độc đáng sợ, dù sao Lâm Nguyệt cũng chỉ là một đứa bé bảy tuổi, trẻ con mười tuổi bắt nạt là điểm trí mạng ý lại người ta, lúc này nết là loi một mình, bên cạnh lại dễ dàng có một người gần gũi, nếu như Diệp Khuynh Tuyết cố ý vào lúc này tới gần Lâm Nguyệt vậy thật là nết ta chẳng có lòng tốt gì.

Thực ra trong một môn phái, tình cảm quan tâm tốt đẹp giữa sư huynh và sư tỷ với sư muội nhỏ tuổi là chuyện bình thường, người khác cũng không nói gì, nhưng với Diệp Khuynh Tuyết ở đây, lại bị một câu nói của Lâm Nguyệt mà biến thành ý xấu, đương nhiên diệp Khuynh Tuyết mục đích tới gần Lâm Nguyệt dù không xấu như Lâm Nguyệt nghĩ là hủy tâm đạo của Lâm Nguyệt, nhưng đúng thật là nết ta không có ý tốt, thậm chí còn ác độc hơn cả hủy tâm đạo, bởi nết ta muốn Lâm Nguyệt chết.

Diệp Khuynh Tuyết là xuyên không tới, dù nết ta thông minh, cũng không phải lớn lên từ nhỏ ở giới tu chân, vì thế nết ta cũng không có khái niệm gì về hủy tâm đạo, nhưng vẫn nghe ra câu nói kia của Lâm Nguyệt không có ý tốt, nhìn ánh mắt đám người An Từ Dạ thay đổi thì nết ta cảm giác được, trong lòng bất chợt trầm xuống, rồi ngẩng phắt đầu lên nhìn thẳng Lâm Nguyệt, ánh mắt sắc bén vô cùng, giọng nói vẫn yếu ớt, gần như bị tổn thương, “Lâm sư muội, nếu muội không tin, vậy ta cũng chẳng biết nói gì hơn. Nếu sư muội cảm thấy ta có dụng ý khác, sau này ta sẽ cách xa sư muội chút là xong, từ đó sư muội cũng được yên tĩnh!”

Nói xong, Diệp Khuynh Tuyết xoay mạnh người, sắc mặt mờ mịt, cũng không quản tới đám người Diệp Chân Chân, tự mình rời đi.

Giữa nết ta và Diệp Chân Chân sớm có ân oán, mâu thuẫn không nhỏ, còn Lưu Vân và Liễu Thanh là bởi môn pháp khí mới nhìn Diệp Khuynh Tuyết ngứa mắt, chỉ có An Từ Dạ thấy Diệp Khuynh Tuyết không nói một lời rời đi, khẽ nhướng mày, hơi suy nghĩ nhìn Lâm Nguyệt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Rung Động

Cảm giác được ánh mắt An Từ Dạ, Lâm Nguyệt rất ngoan ngoãn nở nụ cười tươi hồn nhiên vô tội ngây thơ ngọt ngào nhìn hắn.

“An ca ca, huynh nhìn gì thế? Huynh sẽ không cảm thấy cô muội muội kia đáng thương hết sức đi ha?” Diệp Chân Chân thấy An Từ Dạ nhìn mãi Diệp Khuynh tuyết không hoàn hồn, đôi mắt chợt lóe hơi vui vẻ.

“Nói có gì sai đâu!” Mặt tuấn tú của An Từ Dạ đỏ lên, cũng không phải hắn có ý với Diệp Khuynh Tuyết, mà là vì Lâm Nguyệt.

Vốn hắn cũng không có cảm giác gì với Lâm Nguyệt, một tiểu nha đầu, lại là đệ tử ngoại môn, hắn ở môn phái có gặp qua mấy lần vị tiểu cô nương này thường đi theo bên cạnh Diệp Phàm, trong ấn tượng tiểu cô nương này lúc nào đầu tóc cũng rối bời che mặt, hắn vốn không để ý lắm, chẳng qua cảm thấy rất kỳ lạ, Diệp Phàm vì sao lại có mấy phần kính trọng với tiểu nha đầu quá bình thường này.

Nhưng hắn lơ đãng một cái, vị Lâm Nguyệt hồn nhiên kia lại nở nụ cười tuyệt mỹ khiến hắn ngây dại.

Hắn lúc này mới phát hiện ra, vị này trong ký ức của hắn lúc nào cũng lờ mờ lệch thếch, chẳng có chút thu hút nào có làn da trong suốt như ngọc, nõn nỉ tới mức có thể bám ra nước, khuôn mặt nhỏ giấu trong tóc, nhìn thế nào cũng bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, ngũ quan nha đầu này thế nhưng không gì không tinh mỹ, mỉm cười trong chớp mắt, xinh đẹp tới mức khiến người hoa mắt.

Đối phương còn là một đứa bé chưa đầy mười tuổi, lại có vẻ xinh đẹp kinh người như thế.

Tay đặt nhẹ lên ngực, cảm thụ trái tim đập mạnh, đột nhiên An Từ Dạ hiểu vì sao Diệp Phàm lại đối tốt với Lâm Nguyệt như vậy, một đứa bé đẹp như thủy tinh thế lại là bé gái, ai mà không thích chứ?

Ép sự rung động tế nhị trong lòng xuống, ánh mắt An Từ Dạ lơ đãng quét qua Lâm Nguyệt, đã thấy cô gái nhỏ hồi phục lại bộ dáng tầm thường yên tĩnh ngoan ngoãn như cũ, đôi mắt chớp chớp và nụ cười đẹp tuyệt mỹ kia đã biến mất, trong lòng bất giác dâng lên chút mất mát khó hiểu.

Hắn lặng yên nhìn cô gái nhỏ, đột nhiên trong lòng thấy xúc động rất muốn đi tới bên cô bé vén mớ tóc dài lên, xem dung nhan tuyệt mỹ nàng giấu trong tóc thế nào.

Nhưng hắn chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, hắn biết rõ cô bé làm vậy đoán chừng là vì bảo vệ mình, dù sao ở giới tu chân, một nữ tu có dung mạo quá xuất chúng không chỗ nương tựa chỉ khiến nàng gặp tai nạn mà thôi.

Diệp Khuynh Tuyết đã đi rồi, Lâm Nguyệt cũng không muốn gần gũi quá với đám An Từ Dạ, dù sao cũng có một bình đầm chua Diệp Chân Chân ở cạnh hắn, chẳng may bị vị Diệp chân Chân – người phụ nữ đầy tâm kế này công kích vậy cũng không tốt.

Vì thế sau khi Diệp Khuynh Tuyết rời đi, Lâm Nguyệt rất thức thời cáo từ với An Từ Dạ và Diệp Chân Chân, sau đó tự mình tránh đi, vào trong Bảo Côn Các.

Chỉ là Lâm Nguyệt không biết được, có đôi khi bánh xe vận mệnh không dễ thay đổi như thế, đám An Từ Dạ này bất luận ở trong truyện hay ở hiện tại, đều nhất định dây dưa không rõ cùng nàng.

Giờ phút này Lâm Nguyệt đi vào Bảo Côn Các, đang được nữ tiếp đãi hướng dẫn, hứng thú chọn lấy một lò luyện đan. Không rõ có phải nàng vô tình cười hay không mà dẫn tới một thiếu niên mười hai tuổi để ý, hơn nữa còn dính phải một đoạn nghiệt duyên phía sau nữa.

“Vị sư muội này, đỉnh Thanh Hoa này, dù chỉ là pháp khí hạ phẩm nhưng rất phù hợp để luyện tập đó”

Tiếp đãi Lâm Nguyệt là một nữ tu luyện khí tầng thứ tư, cũng là đệ tử Côn Lô, chỉ do tư chất không tốt, tu luyện cũng vô vọng, nên tự nguyện rời khỏi môn phái tới Côn Bảo Các làm nhân viên tiếp khách.

Lâm Nguyệt nhìn những lò đỉnh khác, thấy cảm giác giống nhau, mới cất lời hỏi, “Bao nhiêu linh thạch thế?”

“Nếu sư muội cần, thì trả ba mươi linh thạch hạ phẩm thấy sao? Sư muội cũng biết pháp khí Côn Bảo Các chúng ta đều xuất phát từ núi Khí Linh, vì thế giá cả còn cao hơn các cửa hàng khác một chút, một lò luyện đan thường nhưng đã bán ra với giá ba mươi lăm khối linh thạch hạ phẩm, nể mặt sư muội là đồng môn nên mức giá mới tính ưu đãi chút”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bẫy Rập

Lâm Nguyệt gật gật đầu, cũng không cò kè mặc với nàng ta thêm, nhưng bộ dạng vẫn giả vờ, lập tức có vẻ nói hơi khó khăn, “Vị sư tỷ này, thật không thể bớt chút thêm nữa sao?”

“Đây là giá ưu đãi nhất rồi, sư muội cũng biết pháp khí núi khí linh xuất ra rất khó có được đó” Người nữ tu kia thấy Lâm Nguyệt mặc trên người là y phục của đệ tử ngoại môn, lại còn nhỏ tuổi nữa thì cho rằng nàng không mua nổi, nên mới nói, “[Hay sư muội đi nhìn cái khác chút đi?”

“Được, vậy lấy cái này đi” Lâm Nguyệt rất đau lòng móc chậm rãi từ trong túi đựng đồ ra ba mươi khối linh thạch hạ phẩm đưa cho nữ tu, sau đó lại đưa miếng ngọc giản ra, hỏi, “Sư tỷ xem xem các tỷ ở đây có những linh dược này không?”

Nữ tu nhận linh thạch, đã giao dịch xong với Lâm Nguyệt, sau đó tiếp nhận ngọc giản ấn trên trán, lát sau cười bảo Lâm Nguyệt, “Những thứ này đều là linh dược cấp thấp, bình thường, trong tiệm chúng ta đều có, hơn nữa giá cả cũng không đắt, sư muội đợi một lát, ta đi lấy mang tới cho sư muội”

Sau nửa canh giờ, Lâm nguyệt rất hài lòng rời khỏi Bảo Côn Các. Nàng nhìn sắc trời cảm giác thời gian vẫn còn sớm, định chuẩn bị đi bách bộ bên kia quảng trường, xem chút xem có đồ vật gì tốt không.

Chỉ là vận khí của nàng như đã dùng hết rồi, đi dạo gần một canh giờ trên quảng trường, mà không nhìn thấy đồ nào đáng giá, còn phần cơ duyên gì đó, thì càng khỏi nói. Thiên tài địa bảo cũng không phải có đầy đường, nàng có thể có được mảnh vận tiên khí hay không phải xem nguyên nhân.

Thực ra nàng cũng không phải không biết ở đây có còn ai khác không phát hiện ra bảo vật không, chỉ là những thứ đó thuộc về người khác, nàng khinh thường đoạt mà thôi.

Nàng còn nhớ trong sách lần hành trình tới phường thị này, Bạch Như Nguyệt lấy được mảnh vụn tiên khí, Diệp Khuynh Tuyết lại lấy được một viên hóa linh châu, hơn nữa còn lấy được một quạt ngọc có ghi lại bí thuật yêu tộc.

Hiện giờ nàng đã lấy được mảnh vụn tiên khí, vậy chắc bảo vật thứ hai Diệp Khuynh Tuyết chắc cũng chiếm được rồi đi.

Lâm Nguyệt đi dạo một lát, cảm thấy nếu cứ tiếp tục đi dạo thế thì mất hay, định chuẩn bị rời đi, đi tới nơi ước định đợi đám người Diệp Phàm.

Nhưng ngay lúc nàng chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ra Diệp Phàm truyền âm phù cho nàng. Vừa lấy ra nhìn, hóa ra bọn họ vốn ở chỗ ước định có phát sinh xung đột với tán tu, vì đề tránh chuyện xảy ra đột ngột, bùa nàng đi về phía Tây phường thị phía sau núi đợi.

Thấy lời nhắn lại của hần vậy, Lâm Nguyệt hơi nghi hoặc, nhưng nghĩ kỹ lại lại bình thường, rồi xoay người đi về phía hướng sau núi.

Phía sau núi Phường thị, cách phường thị không xa, nhưng không có trận pháp như ở phường thị, là dãy núi rừng tầm thường của Côn Lôn.

Ở đây không có thứ gì, chỉ có gặp ít linh thảo không có tác dụng gì, vì thế nên rất ít người tới nơi này.

Thời điểm Lâm Nguyệt đến, ở đây vẫn chưa có ai, nàng một mình đứng ngắm phong cảnh.

“Lâm sư muội, muội ở đây thật sự quá tốt”

Lâm Nguyệt ngẩn ra, quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy Diệp Khuynh Tuyết ở cách đó không xa đang bước tới gần nàng, trên mặt cười thản nhiên, nụ cười xinh đẹp chân thành, song trong mắt Lâm Nguyệt lại cảm thấy nụ cười đó giấu sát khí dày đặc khiến người ta không lạnh mà run.

“Lâm sư muội làm sao vậy?”

Thấy Lâm Nguyệt cứ lặng nhìn mình, ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe, lại mỉm cười hỏi.

Giờ phút này Diệp Khuynh Tuyết đón gió đứng, dù tướng mạo thanh tú nhưng cũng có khí chất bồng bềnh, làn tóc dài bay theo gió, khiến cho ngũ quan bình thường của nàng ta lại thêm phần sáng sắc.

Lâm Nguyệt rất bội phục Diệp Khuynh Tuyết thích ứng tốt, càng bội phục sự nhẫn nại của nàng ta hơn. Nàng không biết giờ phút này nếu có ai khác ở đây, có thể nhận ra Diệp Khuynh Tuyết có ý khác không, nhưng giờ phút này trong mắt của nàng, dáng cười của Diệp Khuynh Tuyết hiền hòa mà vô hại, tựa như một sư tỷ quan tâm tới tiểu sư muội vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ghen Tị

Lúc trước thời điểm được Diệp Phàm mang tới côn Lôn, Lâm Nguyệt không phải không nghĩ tới quan hệ giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết, đã từng nghĩ muốn mình và nàng ta nước giếng không phạm nước sông, rồi xa nàng ta, không chủ động đi hại nàng ta, không ghen tị với nàng ta, không đoạt cơ duyên của nàng ta. Làm thế có thể nàng không xuất hiện bất kỳ cái gì.

Lại không ngờ được, mình không đi chọc đối phương thì đối phương vẫn chọn đối địch với nàng, có lẽ vào thừa ban đầu, lúc nàng thay đổi vận mệnh Bạch Như Nguyệt, lúc xông vào động cổ tu kia, thì nhất định kiếp này nàng và Diệp Khuynh Tuyết không thể có vận mệnh sống chung hòa bình được nữa.

Số mệnh các nàng đã sớm được trời định từ đầu, nói ai là nữ chính nữ phụ cũng không quan trọng nữa, quan trọng là nàng và Diệp Khuynh Tuyết đã trở thành kẻ địch.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết tươi cười đi về phía mình, Lâm Nguyệt cũng không chút do dự, đưa tay phi một ngọn lười dao phù lướt gió tới.

Tỷ lệ thấy Lâm Nguyệt ra tay trước, Diệp Khuynh Tuyết lấy làm kinh hãi nhưng nhanh chóng trấn định, cũng không động, để mặc mấy ngọn đao gió bắn thẳng tới nàng ta, nhưng lúc đao gió sắp chạm tới nàng ta trong nháy mắt có dị biến nổi lên, quanh người nàng ta nổi lên quang sáng chói bao quanh, hình thành một màn sáng, đao gió bắn nhanh tới đập mạnh vào rồi bắn ngược trở lại, Diệp Khuynh Tuyết đứng trong màn sáng không bị thương tý nào.

Đội toàn bộ đao gió rơi xuống, Diệp Khuynh Tuyết khẽ cười một tiếng, đầu ngón tay khẽ nủ vạt áo, “Lâm sư muội, muội làm gì thế?”

Quang thuần hộ thân!

Nhìn quang sáng chói bao phủ quanh Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt nhủ thầm, nói lạnh nhạt, “Quả nhiên Diệp sư tỷ lợi hại thật, tu vi luyện khí tăng thứ tư thế nhưng lại có thể sử dụng được quang thuần hộ thân! Xem ra vận khí Diệp sư tỷ thật đúng là tốt quá”

“Cũng vậy thôi, sư muội tuổi còn nhỏ, còn không phải có tâm cơ thâm trầm sao? Cả sư tỷ suýt nữa còn bị sư muội lừa nữa kia!” Mặt Diệp Khuynh Tuyết cười khê, sát khí lạnh lạnh phát ra.

“Thật không? Lúc trước sư tỷ không phải cũng lừa tất cả mọi người đó sao? Cả sư tỷ Diệp Chân Chân cũng đều bị lừa đó, còn cho là ta và sư tỷ là tỷ muội tốt nữa chứ! Nói đến tâm cơ thâm trầm, tiểu muội chỉ sợ chẳng bằng sư tỷ đâu” Lâm Nguyệt cười lạnh lùng một tiếng, giấu cợt nhìn Diệp Khuynh Tuyết.

“Người đã biết trước rồi?” Cuối cùng Diệp Khuynh Tuyết ngưng cười, sắc mặt sầm xuống.

“Biết cái gì chứ? Biết sư tỷ có ý tới gần ta, còn biết rõ sư tỷ lừa ta hết lần này tới lần khác sao?”

Như bị vạch mặt vậy, Lâm Nguyệt không còn khách sáo nữa, chẳng hề che giấu sự khinh thường của mình.

Nghe Lâm Nguyệt nói, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cả kinh, lần đầu tiên muốn quan sát thật kỹ cô gái nhỏ trước mắt này, vừa nhìn, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết càng thấy khó chịu.

Hiện tại nàng ta mới phát hiện ra tiểu nha đầu nhỏ nhỏ nhìn có vẻ tầm thường này có làn da đẹp đến thế, đẹp tới mức khiến nàng ta rất hâm mộ. Mặc dù đôi phương tuổi còn nhỏ, nhưng ngoài cặp mắt giấu trong tóc dài nhìn không rõ lắm ra, đường nét khác không chỗ nào không đẹp cả.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt giấu một nửa trong tóc, càng nhìn kỹ Diệp Khuynh Tuyết càng thấy gương mặt đó đẹp không chỗ chê, trong lòng lần đầu tiên nảy sinh cảm xúc ghen tị.

Trước khi Diệp Khuynh Tuyết xuyên qua, cũng là một đại mỹ nữ, nhưng sau xuyên không lại trở thành một cô bé có dung mạo thanh tú, khiến nàng ta không thấy hài lòng với thân thể và tướng mạo quá bình thường này, nàng ta từng nghĩ tới, sau khi tu tiên có thể khiến mình trở nên xinh đẹp hơn, nhưng sau khi nàng ta hiểu rõ thế giới này thì lại thất vọng mãi.

Bởi nàng ta phát hiện ra ở đây khác hẳn tiểu thuyết tu tiên mà kiếp trước nàng ta đọc, cũng không có giống nữ chính trong tiểu thuyết càng tu luyện thuyết pháp càng thêm xinh đẹp, ở đây mặc dù là thế giới tu chân, nhưng về mặt dung mạo tu sĩ chẳng khác thường thường là bao. Tu luyện có thể khiến một người có dung mạo được cải thiện đôi chút, nhưng trình độ thay đổi có hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vạch Mặt

Hay nói cách khác, một người vốn lớn lên trông thế nào, khi trở thành tu sĩ cũng như thế, thay đổi nhiều là sau khi tới trúc cơ, trải qua trúc cơ đan tủy, làn da sẽ thay đổi đẹp hơn chút, nhưng dung mạo ngũ quan thì sẽ không đổi.

Đây cũng là điều duy nhất Diệp Khuynh Tuyết không thấy hài lòng khi tới thế giới này, nhất là lúc nàng ta nhìn thấy cô Anh Khiết, trong lòng lại thấy bất bình, vì Cô Anh Khiết nàng ta gặp ở thế giới này là nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng Cô Anh Khiết xinh đẹp thì xinh đẹp, lại không xinh đẹp tới mức khiến Diệp Khuynh Tuyết ghen ghét, ngược lại là Lâm Nguyệt, tuổi còn nhỏ đã như đoá hoa trở mã vậy, không khó đoán tương lai đôi phương lớn lên sẽ thế nào, đẹp nghiêng nước nghiêng thành ra sao.

Một dung nhan tuyệt sắc tồn tại lại là một phụ nữ thông minh, nếu sau này lớn lên, tuyệt đối là kẻ địch lớn của nàng ta!

Giờ khắc này, Diệp Khuynh Tuyết càng lộ ra sát khí nồng nặc với Lâm Nguyệt, nhìn Lâm Nguyệt với ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, “Người đã biết rõ, vì sao còn đến?”

“Sư tỷ đã hao tâm tổn trí thế nào, sao tiểu muội không đến được chứ? Hơn nữa tiểu muội còn biết, sư tỷ đang muốn chiếm được gì đó của tiểu muội ở đây kia!” Lâm Nguyệt cũng không biết mình có sức giấu đi dung mạo của mình lại có thể khiến Diệp Khuynh Tuyết ghen ghét, bởi vì dung mạo của nàng cũng không coi trọng lắm, vì thế nàng cũng không ý thức được dung mạo tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành của mình với thế giới này có ý vị thế nào, bởi vậy cũng không cách nào hiểu rõ tâm tình ghen tị và bất bình của Diệp Khuynh Tuyết.

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, Diệp Khuynh Tuyết hơi ngần ra, nhưng nhanh chóng bình thường cười lạnh nói, “Thì ra là vậy, chẳng trách vừa thấy ta đã ra tay, nhưng thế thì sao nào? Người cho là người một kẻ chỉ mỗi tu vi luyện khí tăng thứ ba, phế vật cả pháp thuật đều không thể phát ra được có thể sống sót trong tay ta sao?”

“Có thể sống không cứ thử qua sẽ biết ngay!”

Về mặt Lâm Nguyệt lạnh nhạt, thật ra trong lòng không nhẹ nhàng như bề ngoài, Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính, thủ đoạn của nàng ta lợi hại thế nào nàng biết rất rõ, vì thế nàng nhìn biểu hiện coi thường kia, thực lúc nào cũng cảnh giác, sợ Diệp Khuynh Tuyết ra tay gây khó dễ.

“Được, vậy hãy cho ta xem chút, ngươi tới cùng có bản lĩnh gì nào!”

Về mặt Diệp Khuynh Tuyết lạnh lẽo, hai mắt sáng lóe bầm sinh, trong tay bấm niệm pháp quyết, một quả cầu lửa trong nháy mắt đánh ập về phía Lâm Nguyệt.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt thay đổi, mũi chân điểm nhẹ, người chợt lóe, không dùng pháp thuật công kích, chỉ xoay tay vung ra mấy tờ linh phù.

Cứ vậy anh tới ta đi, chỉ chớp mắt hai người đã triển đấu kịch liệt tại chỗ. Diệp Phàm cho nàng linh phù khá nhiều, trong đó có nhiều chủng loại, những thứ này đều là linh phù cấp thấp, bên trong phong ấn các loại pháp thuật cấp thấp: thủy tiễn, hỏa cầu, băng đạn các loại, lực công kích không cao, một hai tờ linh phù cũng không tạo thành tổn thương lắm cho đối phương, nhưng nếu số lượng nhiều, thì uy lực có thể phát ra khổng lồ.

Tu vi hai người không cao, tu vi Diệp Khuynh Tuyết là luyện khí tầng thứ tư, nhưng lực công kích thì ngang với luyện khí trung kỳ, Lâm Nguyệt thoát nhìn đang ở luyện khí tầng thứ ba, thật ra tu vi lại đang ở luyện khí đỉnh tầng thứ năm, do Lâm Nguyệt không muốn bại lộ tu vi, nên lực công kích hơi yếu chút, cũng may diệp Phàm cho nàng không ít linh phù, thỉnh thoảng ném ra mấy cái cấp cứu, từ đó, hai người đánh lại ngang tay.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Khuynh Tuyết đánh mãi không thắng, sắc mặt dần khó coi hẳn lên, nàng ta tiện tay phát ra thuật mộc đâm, nhìn thẳng Lâm Nguyệt cười lạnh nói, “Quả nhiên có chút thủ đoạn, chẳng trách dám một mình tới đây, hôm nay ta muốn xem ngươi có thể dùng bao nhiêu linh phù!”

Nói xong sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết ngưng lại, thò tay vào trong túi đồ, rút một thanh kiếm sáng lóng lánh xuất hiện trong chớp mắt, như mũi tên đánh thẳng tới Lâm nguyệt.

“Ngươi thể mà dám dùng pháp khí!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hai Bên Đều Thiệt Hại

Về mặt bình tĩnh của Lâm Nguyệt cuối cùng thay đổi, phi kiếm tập kích với tốc độ cực nhanh, nàng có muốn tránh cũng không thể, chỉ đành miễn cưỡng lùi lại sau một ước, tránh né lại nghe thấy roet một cái, bả vai đau nhức kịch liệt, chỗ cánh tay đã bị một vết thương rất sâu, cùng lúc đó, Lâm nguyệt phản ứng cực nhanh, ngay lúc phi kiếm xoạt tới trong chớp mắt, đồng thời ngón tay gảy nhẹ, một luồng độc tiễn đen sắc như sao chổi bắn thẳng tới Diệp Khuynh Tuyết.

“Hừ!”

Diệp Khuynh Tuyết không ngờ Lâm nguyệt đột nhiên phát ra pháp thuật công kích, hơn nữa công kích của đối phương quỷ dị xuyên qua quang thuẫn của nàng ta, bất ngờ không đề phòng, suýt nữa bị độc tiễn xuyên tim, may mắn hồn lảo kíp thời ra tay mới không bị trúng chỗ quan trọng, nhưng vẫn bị độc làm trầy bả vai.

Song phương toàn lực công kích, dĩ nhiên là đôi bên lưỡng bại câu thương.

“Ngươi không phải là luyện khí tầng thứ ba!” Diệp Khuynh Tuyết bịt vết thương trên bả vai, ánh mắt oán độc nhìn Lâm nguyệt, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, bởi nàng ta phát hiện ra mình nhìn không thấu tu vi của Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt đón gió đứng, trong tay thủ sẵn mấy tờ linh phù, máu tươi nhiễm đỏ áo bào của nàng, từng giọt rơi tí tách từ ống tay áo xuống đất, nhưng nét mặt nàng vẫn bình tĩnh, chỉ là cả người thoát nhìn không còn ngoan ngoãn hiền lành nữa, trên khuôn mặt nhỏ đầy sắc nhọn, “Vậy thì sao nào? Diệp Khuynh Tuyết, ta tự hỏi chưa đắc tội qua ngươi, vì sao ngươi tính kế ta khắp nơi? Hiện giờ còn định lấy mạng ta nữa, đó là vì sao?”

Đối với chất vấn của Lâm nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một tiếng, đầu ngón tay rung chút, phi kiếm nhắm ngay vào Lâm Nguyệt, khuôn mặt nhỏ thanh tú lộ ra mấy phần dữ tợn, “Vi sao ư? Vì sao ngươi biết rõ lòng dạ ta rồi còn gì, cần gì phải lăm lè! Lâm Nguyệt, ngươi quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, giao ra dị bảo, ta có thể bỏ qua cho ngươi!”

Quả nhiên là bởi nhẫn không gian!

Lâm Nguyệt cười lạnh, giấu cột nhìn Diệp Khuynh Tuyết, “Diệp Khuynh Tuyết, dù ta không rõ vì sao ngươi nhắm vào ta, cũng không rõ ngươi nói cái gì mà dị bảo, nhưng ngươi xác định người còn muốn ra tay với ta sao? Bằng vào tu vi ngươi luyện tăng thứ tư ư? Hay bằng khí linh không gian thần bí của

người kia vậy?”

Lời này với nói ra, sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết thay đổi, sát khí trong nháy mắt tăng mạnh, nhìn về phía ánh mắt mờ hồ của Lâm Nguyệt hơi sợ hãi.

Giờ phút này đừng có bảo là Diệp Khuynh Tuyết, mà chính hồn lão nấp trong không gian nhìn thẳng Lâm Nguyệt liên tục cũng kinh hãi, lão ta nhìn Diệp Khuynh Tuyết chăm chăm, lại nhìn biểu hiện bình tĩnh trầm ổn của Lâm Nguyệt, đột nhiên thấy hơi hối hận.

Lúc trước nếu lão ta chọn Lâm Nguyệt, có phải sẽ khá hơn chút không? Nhưng giờ có hối hận cũng muộn rồi. Hồn lão biết thuật xem vận, lúc trước sở dĩ lão ta chọn Diệp Khuynh Tuyết là vì lão ta nhìn không thấu số mệnh Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa lão ta mơ hồ cảm giác được ông trời rất ưu ái Diệp Khuynh Tuyết, điều này nói rõ Diệp Khuynh Tuyết được thiên đạo sủng ái, đi theo Diệp Khuynh Tuyết, sau này lão ta nhất định có thể đạt được điều mình muốn.

Sau khi lão ta lập thành huyết khế với Diệp Khuynh Tuyết, lại xuất hiện một Lâm Nguyệt này khiến lão ta cũng nhìn không thấu số mệnh, lúc đó lão ta cũng có cảm giác là lạ, dường như quỹ đạo thiên đạo vốn có đã dần có biến hóa.

Bởi thế hồn lão cảm thấy bất an, vì vậy lão ta mới đề nghị Diệp Khuynh Tuyết giết Lâm Nguyệt, cướp lấy bảo vật trên người Lâm Nguyệt là thứ yếu, sở dĩ lão muốn giết Lâm Nguyệt nguyên nhân chủ yếu cũng vì sau khi Lâm Nguyệt xuất hiện, thiên đạo bắt đầu phát sinh biến hóa, cứ việc biến hóa rất yếu ớt, gần như số phận Diệp Khuynh Tuyết vốn không có bất kỳ ảnh hưởng nào, nhưng hồn lão vẫn bất an, thậm chí lão có một trực giác, cảm thấy nếu Lâm Nguyệt không chết, sau này nhất định sẽ thành trở ngại lớn nhất của Diệp Khuynh Tuyết.

Điểm này, không thể không nói Diệp Khuynh Tuyết có cùng ý tưởng với hồn lão đều nhất trí hoàn toàn. Lâm Nguyệt với uy hiếp của mình, Diệp Khuynh Tuyết cảm thụ sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Trúng Độc

Không nói tới Diệp Khuynh Tuyết và hồn lão chỉ vì một câu nói câu Lâm Nguyệt mà dẫn tới ngạc nhiên nghi ngờ mãi, còn Lâm Nguyệt bên này lại không hối hận khi nói toạc ra bí mật thần khí không gian của Diệp Khuynh Tuyết, vốn nàng định không nói, nhưng nàng nghĩ kỹ vẫn quyết định nói ra.

Có lẽ làm vậy sẽ khiến Diệp Khuynh Tuyết có oán hận sâu hơn với nàng, rất muốn trừ khử nàng, nhưng Diệp Khuynh Tuyết và nàng vốn đã ở cục diện anh sống tôi chết rồi, đề đối phương biết rõ bí mật có thể uy hiếp mình, khiến mình thêm kiêng kỵ với đối phương, tối thiểu là hôm nay không cách nào giết được nàng ta, sau này không nắm chắc chút nào, Diệp Khuynh Tuyết không dám ra tay với nàng.

Song phương đã vạch mặt thẳng, nàng không sợ Diệp Khuynh Tuyết, nhưng hiện tại nàng phải lớn thật nhanh, sau này cũng không muốn dây dưa lãnh phí thời gian với Diệp Khuynh Tuyết nữa, kể từ đó, nếu không muốn bị Diệp Khuynh Tuyết tính toán, chỉ có thể để cho nàng ta hiểu, mình tóm được tay nàng ta, dùng cái này ép Diệp Khuynh Tuyết không dám động vào nàng nữa.

Nhìn Lâm Nguyệt mặt không đổi đứng đó, Diệp Khuynh Tuyết giờ phút này tràn đầy sợ hãi với bé gái nhìn có vẻ vô hại này.

Lâm Nguyệt nàng ấy thế mà biết rõ không gian, hơn nữa còn biết rõ có hồn lão tồn tại! Điều này vốn là bí mật lớn nhất của nàng ta, nàng ta lúc lấy được vòng tay hỗn độn của mẫu thân khối thân thể này, vốn không có ai biết cả, hơn nữa mặc dù vòng tay hỗn độn là do mẫu thân khối thân thể này cho nàng ta, nhưng nàng ta chỉ coi nó như một vật trang sức đeo tay bình thường, vốn không biết bí mật của vòng tay hỗn độn.

Sau khi mở vòng tay hỗn độn ra, nàng ta tự nhận là giữ bí mật rất tốt, vốn không để lộ ra bất kỳ sơ hở nào, sao Lâm Nguyệt lại biết chứ?

Bí mật lớn nhất bản thân bị Lâm Nguyệt vạch trần, Diệp Khuynh Tuyết không còn tỉnh táo nữa, nàng ta cũng chẳng quan tâm nhìn Lâm Nguyệt vẫn đề phòng mình, dùng thần thức hướng hồn lão hỏi thăm, “Hồn lão, đây là chuyện gì thế? Sao nàng ấy lại biết rõ sự tồn tại của lão vậy?”

Hồn lão dùng thần thức nhìn lướt qua sắc mặt tái nhợt của Diệp Khuynh Tuyết, thờ dài một hơi, trầm giọng bảo, “Nha đầu kia phỏng đoán trong người cũng có một kẻ giống lão phu tồn tại, không có lẽ còn lợi hại hơn cả lão phu nữa, bởi vì lão phu vốn chẳng nhìn thấu bí mật của nha đầu kia, lại còn đề đối phương nhìn thấu ta”

“Ý của lão là, trên người Lâm Nguyệt cũng có người giống lão tồn tại ư?”

“Đúng vậy, nếu không bằng tu vi của nàng ta, sao có thể khám phá ra chỗ ẩn thân của lão phu chứ? Chẳng phải lão phu tự đại, lão phu tồn tại đến cả tu sĩ hóa thân cũng không thể nhìn thấu! Diệp Khuynh Tuyết, người phải cẩn thận đó, nha đầu kia thoát nhìn không đơn giản như vậy đâu”

“Nó đã biết rõ sự tồn tại của lão, cũng biết bí mật vòng tay hỗn độn, ta sao có thể tha cho nó chứ, hôm nay nó phải chết!” Diệp Khuynh Tuyết trong mắt lóe lên tia ác độc.

“Người không giết được nàng ấy đâu, vẫn nhanh đi thôi!” hồn lão rất kiêng kỵ với Lâm Nguyệt, dù sao đối phương có thể khám phá ra sự hiện hữu của lão, thì có bản lĩnh đối phó với lão. Nếu trong quá khứ, hồn lão chính là chết cũng không tin mình lại kiêng kỵ một con nhóc miệng còn hôi sữa, nhưng giờ chính miệng Lâm nguyệt vạch toét ra bí mật của lão, không phải hấn không sợ.

“Không được, Lâm Nguyệt tuyệt đối không thể giữ lại.” Diệp Khuynh Tuyết không muốn tha cho Lâm Nguyệt, tính cách nàng ta tàn nhẫn quyết đoán, có thói quăm tất cả nắm chắc trong lòng bàn tay, hiện giờ Lâm Nguyệt biết rõ bí mật lớn nhất của nàng ta, vì thế tha cho Lâm Nguyệt nàng ta an tâm sao nổi chứ?

“Diệp Khuynh Tuyết, nếu người ở lại chỉ chết trong tay Lâm Nguyệt thôi, người còn không phát hiện ra gì sao? Người đã trúng ám toán của nha đầu kia rồi, hiện giờ độc tố đã xâm nhập trong kinh mạch cơ thể người, trong một phút đồng hồ nếu người không rời đi thì nhất định khó giữ được tính mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trọng Thương

Nghe hồn lão nói, Diệp Khuynh Tuyết sửng sốt, lúc này mới để ý thấy vận chuyển linh lực trong mạch hơi khó khăn, sắc mặt lập tức thay đổi. Vừa rồi nàng ta còn cho rằng Lâm Nguyệt không phản kích lại vì bị thương, dù sao pháp khí đã thương Lâm Nguyệt là pháp khí tiên kiếm tru tiên cực phẩm nàng ta khó lắm mới lấy được, lực sát thương kia cực lớn, một kiếm kia dù không làm bị thương cũng khiến Lâm Nguyệt chẳng dễ chịu tí nào, từ đó, tính cả tu vi đối phương ẩn giấu nữa, nàng ta vẫn có lòng tin khiến Lâm Nguyệt chết dưới kiếm tru tiên của mình.

Nhưng giờ, nàng ta hiểu ra chuyện không ngon ăn như nàng ta nghĩ, muốn giết Lâm Nguyệt cũng không dễ vậy. Lâm Nguyệt sở dĩ không nhúc nhích không phải là vì nàng ấy bị thương mà chỉ sợ ngoài vết thương bên ngoài ra thì còn muốn kéo dài thời gian nữa.

Quả nhiên đối phương thật không đơn giản, đang bị thương mà còn có thể đánh trả được, hơn nữa không rõ dùng thủ đoạn gì ám toán nàng ta!

Cảm giác linh lực trong kinh mạch mình càng ngày càng chậm, Diệp Khuynh Tuyết thăm kinh hải. Đây rốt cuộc là độc gì vậy? Lại có thể tiêu hao linh lực trong cơ thể người ta chứ?

May có hồn lão nhắc nàng ta, nếu không lúc bị độc phát thì tới cùng ai chết vào tay ai cũng không biết nữa!

Dù Diệp Khuynh Tuyết có lòng tin Lâm Nguyệt không giết được nàng ta, dù sao nàng ta còn có không gian ở đây, nhưng không phải bắt đắ dĩ nàng ta cũng không muốn lộ lá bài tẩy của mình trước mặt người khác đâu. Hơn nữa người này lại là Lâm Nguyệt.

Huống chi, nếu thật như lời hồn lão nói, trong người đối phương biết đâu còn có cả không gian tồn tại như vòng tay hỗn độn, nếu vậy, hôm nay nàng ta làm kiểu gì cũng không giết chết được Lâm nguyệt!

Trong lòng có ngàn ý nghĩ lóe qua, Diệp Khuynh Tuyết biết rõ nếu cứ tiếp tục kéo dài chỉ gây bất lợi cho mình, lập tức không cam tâm ngáng Lâm Nguyệt một cái, tiện tay gọi phi kiếm thân hình nhoáng lên phi vọt đi xa.

Trước khi đi đúng thật vẫn không cam tâm, còn dùng linh lực sót lại đánh một chương mạnh về phía Lâm Nguyệt.

Diệp Khuynh Tuyết đi vội, cũng không thấy cảnh nàng ta ra tay lần cuối đánh Lâm Nguyệt bay đi, nếu thấy chỉ sợ giờ phút này mình rời đi hối hận mãi.

“Khụ khụ...”

Lâm Nguyệt chặt vật quỳ rạp trên mặt đất, máu tươi theo từng cơn ho tràn ra khóe môi, gương mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn tái nhợt.

Thấy sau núi không một bóng người, Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, bất chợt cười khổ. Vốn tưởng rằng dựa vào linh phù và tu vi hiện thời của nàng thì cho dù không giết được Diệp Khuynh Tuyết cũng sẽ không bị thiệt, lại không ngờ nàng vẫn xem thường đối thủ.

Do đã đọc qua truyện, nàng lúc nào cũng đều biết Diệp Khuynh Tuyết đang ở thời điểm chưa đột phá tới luyện khí trung kỳ mà có thể dùng pháp thuật được, nhưng nàng lại không ngờ đối phương còn mạnh vượt xa sự tưởng tượng của nàng, không những có thể dùng pháp thuật mà còn dùng pháp khí có lực sát thương cực lớn nữa.

Nàng nhất thời không kịp đề phòng nên bị thương, còn chuôi phi kiếm không rõ này không phải là vật tồi, miệng vết thương bị cắt chẳng những không khép không cầm máu nổi, hơn nữa lại thêm hiệu quả linh lực bên trong đó, nếu không phải phút cuối nàng quyết định nhanh trong nháy mắt thừa lúc Diệp Khuynh Tuyết chưa kịp chuẩn bị ra tay đánh lên hạ độc, thì e giờ phút này chỉ sợ nằm trên đất là thi thể của nàng rồi.

Diệp Khuynh Tuyết đúng thật là bị tên độc gây thương tích, xác thực là bị trúng hương độc, nhưng chút độc tố đó với Diệp Khuynh Tuyết chưa đủ mất

mạng, mà do bởi lúc nàng bị thương linh lực trong cơ thể bị giam cầm, bề ngoài không nhìn thấy, thực ra nàng như nổ mạnh hết đà, nếu lúc ấy Diệp Khuynh Tuyết còn công kích nữa, nàng vốn không còn sức đánh lại.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao nàng nói toạc ra bí mật của Diệp Khuynh Tuyết, nguyên nhân làm nhiễu loạn lòng đối phương kéo dài thời gian, quan trọng hơn là hy vọng đối phương sau khi bị độc phát, khiến đối phương sợ mà chạy mất.

Chuyện thật sự đã chứng minh sách lược của nàng thành công, Diệp Khuynh Tuyết đúng thật bị sợ mà chạy, nhưng một chương Diệp Khuynh Tuyết trước khi đi ra tay lại khiến nàng bị thương nặng.

Trong lòng thâm hận Diệp Khuynh Tuyết lòng dạ độc ác, nhưng Lâm Nguyệt lại không thể không dùng hết sức mình cố gắng đứng lên, cưỡng ép vận chuyển linh lực phát truyền âm cầu cứu với Diệp Phàm, nàng cũng không ngờ mình còn đánh giá mình quá cao, kết quả của việc ép vận dụng linh lực càng khiến nàng bị thương nặng thêm, truyền âm còn chưa phát ra, nàng đã bị kinh mạch trong cơ thể nghịch chuyển mà ngất đi.

Lúc bất tỉnh trong nháy mắt, nàng dường như thấy bóng một người áo đen đang chậm rãi đi về phía mình, còn chưa kịp nhìn rõ bộ dáng đối phương thì đã lâm vào hôn mê hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thiếu Niên Mắt Tím

“Rất không ngoan, sao đến giờ vẫn còn bất tỉnh chứ? Quỷ Nhất, đem ngưng linh lộ của bản thiếu tới đây...” Giọng thiếu niên nói rất đặc biệt, vẫn chưa đổi giọng hoàn toàn, vẫn thánh thót êm tai.

“Thiếu gia, ngưng linh lộ đã không còn nhiều rồi, người...”

“Bớt lời đi, không đủ thì tới chỗ đại ca đem về không được sao? Nhanh lên...”

Toàn thân Lâm Nguyệt tựa như bị vùi trong ngọn lửa cháy rừng rực vậy, lại tựa như bị ngàn cân đè nặng, cả người chỗ nào cũng tê liệt đau đớn như thiêu đốt khó chịu.

Trong mơ hồ nàng dường như nghe thấy có người nói chuyện, nhưng mãi vẫn không cách nào mở mắt ra nổi.

“Đau quá, cứu cứu ta với...” Lâm Nguyệt dùng hết sức lực, giãy dụa mở miệng cầu cứu, cũng chỉ phát ra được một câu như vậy, giọng suy yếu vô cùng.

“Yên tâm đi, người là người của bản thiếu, bản thiếu nhất định sẽ cứu người...”

Giọng thiếu niên ôn hòa lúc nói ra không kiên quyết và chân thật đáng tin, đôi tay thon dài trắng như ngọc nắm chặt bàn tay nhỏ bé yếu ớt như không xương của Lâm Nguyệt, an ủi không ngừng người giãy dụa thống khổ.

Chẳng biết bao lâu, lúc Lâm Nguyệt cho rằng mình sắp chết rồi, đột nhiên tông miệng được rót vào dòng cam lộ, dòng nước mát ấy thấm thấu toàn thân, nỗi đau đớn xuyên gan thấu thịt kia lui dần, rồi sau đó dưới tác dụng mát lạnh cuối cùng linh lực đang loạn trong người chợt trở nên thuần thực, kinh mạch bị xé nát cũng dần được chữa trị.

Đau đớn dần lui, con mắt môi kinh khủng ập tới, cuối cùng Lâm Nguyệt ngủ rất say.

“Sao người mãi vẫn còn bất tỉnh thế? Vết thương chẳng phải đã khỏi rồi đó sao? Trong mơ Lâm nguyệt bị từng đợt gãi ngứa bưng bít, nàng mở bừng hai mắt ra, lại thấy một khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lộ ra trước mặt, mà chủ nhân của gương mặt đó đang nằm trên người nàng, như cún con liếm mặt nàng!

Lâm Nguyệt bị giật mình, vô thức búng người lên, hơn nữa còn thuận tay đẩy người nào đó áp trên người mình văng ra.

“Àm” một tiếng, người nào đó chẳng kịp đề phòng chật vật nằm úp dưới sàn, một đôi mắt to tím ướt mở lớn, ám ức nhìn Lâm Nguyệt.

“Sao người lại đối ta như vậy chứ?” Người nào đó quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy chỉ tay vào Lâm Nguyệt, lên án.

“Người là ai?” Lâm Nguyệt làm như không thấy người nào đó đang ám ức vô cùng, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm thiếu niên xa lạ nằm dưới sàn.

Đúng vậy, đối phương đúng thật là một thiếu niên, tuổi chừng như An Tử Dạ, khoảng mười hai mười ba tuổi, một đầu tóc đen bóng buộc cao, đôi mắt to ngập nước trên khuôn mặt như ngọc, khiến người ta thấy kinh diễm là đôi đồng tử màu tím đẹp rực rỡ như mộng như ảo kia. Giờ phút này cặp mắt tím như ngập tràn ánh sáng nước rực rỡ, lông mi cong dài chớp chớp, trong nháy mắt khiến người ta rất đau lòng.

Đẹp lắm, tinh xảo vô cùng, thiếu niên kinh diễm vô cùng. Tiếc là thời gian qua Lâm Nguyệt chẳng có cảm giác gì với dung mạo, dù đối phương rất đẹp, nhưng nàng lại quan tâm tới tình cảnh hiện giờ của bản thân hơn, còn có cả thân phận đối phương nữa.

“Bé con, bé thật chẳng ngoan ngoãn chút nào nha, là bản thiếu cứu bé, sao bé có thể cạy tẩu ráo máng như vậy chứ?” Thiếu niên mắt tím nháy bật dậy từ dưới đất lên, nhào tới Lâm Nguyệt, dùng cả chân tay như bạch tuộc cuốn chặt lấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lẻ loi của nàng.

Lâm nguyệt bất chợt chẳng kịp nói lại đã bị bỏ nhào vào, hơn nữa nàng bị thương vừa khỏi bệnh, thân thể đã yếu không chịu nổi, dĩ nhiên bị đụng vậy ngã nhào, gáy đập mạnh lên giường, đau tới mức mặt nàng cũng nhăn cả lại.

“Ngươi thả ta ra!”

Giấy không được mà đánh cũng vô lực, roi vào đường cùng Lâm Nguyệt chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi hét lên

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Người Thê

“Không thả!” thiếu niên dương dương đắc ý càng thêm ôm chặt Lâm nguyệt hơn, đặt cằm lên vai nàng, mặt cọ người nàng lung tung, lát sau thỏa mãn cụp mắt thờ dãi ập ứng, “Thật thoải mái quá đi..”

Lâm Nguyệt trong nháy mắt sầm mặt, cổ dùng bàn tay nhỏ đẩy cái đầu xù kia ra, cổ nén xúc động không nổi giận, cố sức nói chậm rãi, “Ngươi thả ta ra trước đi, ta có lời muốn hỏi ngươi”

“Không thả, thả bé, bé lại đập ta ra” Thiếu niên ôm chặt, đầu lắc mạnh, mắt tím mở to nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lâm Nguyệt, khóe môi lặng lẽ nở nụ cười vui vẻ trên tức.

“Ta không đánh ngươi đâu”

“Bé nói láo!” Thiếu niên lên án.

“Ta thê, ta, sẽ, không, đập, ngươi, nữa!” Sắc mặt Lâm Nguyệt càng đen dễ sợ, hàm răng va lộp cộp, rặn ra từng câu từng chữ.

“Bé nói thật sao? Bé sẽ không đập ta lần nữa chứ?” Thấy Lâm Nguyệt nghiêng răng treo treo khuôn mặt rõ ràng tức giận, nhưng lại không thể không có bộ dạng thỏa hiệp, thiếu niên mắt tím càng vui vẻ hơn, giọng nói cứ vang lên dường như muốn xác nhận lời Lâm Nguyệt nói là thật hay giả.

“Thật đó!”

Đối mặt với một thiếu niên xa lạ khó hiểu đang ôm lấy mình, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy kiên nhẫn cộng mấy đời của nàng đã dùng hết sạch.

“Vậy bé phải thê tốt với ta, muốn ở cùng với ta, sau này phải làm bạn song tu với ta” Thiếu niên mắt tím cười cười, môi mềm áp lên tai trái khéo léo trong suốt của Lâm Nguyệt, còn vô si liếm liếm cắn cắn nữa.

Vành tai kia xúc cảm thật mềm mại, khiến Lâm Nguyệt mặt đỏ bừng máu xông lên mặt, máu toàn thân như đều tập trung lên hết. Nhưng sau khi mặt đỏ tai nóng xong, Lâm Nguyệt chỉ cảm giác mình như nguồn nước bị tháo sạch. Tên này đang làm gì thế? Ăn đậu hũ của nàng sao? Bị một cậu bé hơn mười tuổi chiếm tiện nghi, nàng còn thẹn thùng chết tiệt nữa chứ?

Đối phó với kẻ địch, Lâm nguyệt có rất nhiều thủ đoạn, nhưng đối phó với một thiếu niên vô si dính người, lần đầu tiên Lâm Nguyệt mới thấy, ngoài vừa thẹn vừa giận ra, thật là bó tay luống cuống.

Nếu nàng thật sự không phải là một đứa bé chưa tới bảy tuổi, thì nàng vốn không phiền não tới vậy, nhưng vấn đề là nàng cũng không phải là một đứa bé không hiểu gì, trong cơ thể nàng linh hồn là một thực nữ trưởng thành hai mươi sáu tuổi, đối phương lại ngang nhiên ăn đậu hũ vậy, chỗ đó khiến nàng hoàn toàn không có cảm giác hay sao?

Thật không thể chịu nổi nữa mà!

Lâm Nguyệt cố đè nén dục vọng của mình lại một nhát đập chết dục vọng đối phương, cắn răng nói, “Ta vẫn chưa tới bảy tuổi!”

“Ta biết rõ mà, bé con đáng yêu như vậy, sau này nhất định phải làm bạn song tu với ta, ta phải sớm định ra trước, miễn cho bé con sau này lớn lên bị người khác lừa đi mất!” Hai trong mắt thiếu niên cười cười, nhìn mà khéo léo tuyệt mỹ của Lâm nguyệt, nói giọng nhưng không thật vậy. Cái gì mà sớm

định ra chút miễn sau này lớn bị người ta lừa mất là sao?

Đứa bé này cũng mới có mười hai tuổi thôi mà? Đã sớm trưởng thành vậy sao? Giờ phút này Lâm Nguyệt ngoài phát điên và phát điên ra thì ngay cả sức nói chuyện cũng không còn.

Nàng sao quên mất trẻ con trong thế giới này lại sớm trưởng thành như vậy chứ, ở trong truyện, An Tử Dạ và Mộc Phi chung tình với Bạch Như Nguyệt, mà tuổi cũng chẳng kém với vị thiếu niên này cho lắm, còn Diệp Khuynh Tuyết ngoài Liên Thành và Quân Tử Huyền ra, còn có mấy gã nam phụ cũng còn nhỏ tuổi đã vừa ý Diệp Khuynh Tuyết rồi...

Đợi chút! Người này vừa nói câu đó nghe rất quen, hình như nàng đã nghe thấy ở đâu đó rồi nhỉ! Lòng này Lâm Nguyệt cau lại, cố gắng nhớ lại xem mình đã từng nghe thấy ở đâu, lát sau đột nhiên lóe lên, dường như có vật gì đó nổ tung trong đầu. Diệp Khuynh Tuyết! Đúng vậy, chính là Diệp Khuynh Tuyết! Câu vừa nói của thiếu niên kia, ở trong truyện chính là câu mà người khác nói với Diệp Khuynh Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Diêm Tinh Vân

Thiếu niên mất tím, Diệp Khuynh Tuyết, bạn song tu... Khẽ nghiêng người nhìn qua, hai mắt như nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tu trong gang tấc, Lâm Nguyệt cảm thấy hoảng hốt, trong truyện có một đoạn tình tiết xuất hiện rõ trong đầu.

Diệp Khuynh Tuyết lúc ở trong phái phường thị sắp xong, được Diệp Chân Chân và Bạch Như Nguyệt dùng kế dẫn tới sau núi, gặp phải mai phục, bản thân bị thương nặng được một thiếu niên mất tím có dáng người tinh xảo mang về Vạn Bảo Lâu trong phường thị.

Thiếu niên mất tím tên Diêm Tinh Vân, có thân phận thần bí, bên ngoài là lâu chủ Vạn Bảo Lâu.

Diêm Tinh Vân có ấn tượng rất tốt với Diệp Khuynh Tuyết, biết rõ nàng ta bị đồng môn bắt nạt, rất đồng tình với nàng ta, hơn nữa còn nhận nàng ta làm tỷ tỷ.

Ở trong truyện Diêm tinh Vân và Diệp Khuynh Tuyết có một đoạn đối thoại như vậy.

“Tỷ tỷ là người tốt như vậy, sau này là bạn song tu với ta được chứ?”

“Đệ đệ còn nhỏ mà, tỷ tỷ cũng còn nhỏ, chuyện sau này thì để sau này nói đi”

“Không, tỷ tỷ tốt như vậy, ta phải sớm định ra trước, miễn cho tỷ tỷ sau này bị người ta lừa đi mất...”

Giống là thiếu niên mất tím, nhìn đối thoại khá chênh lệch, thực ra ý cũng không khác cho lắm, nếu như, nếu như nàng đoán không nhầm, hiện tại nàng đang ở một nơi trong phường thị môn phái là Vạn Bảo Lâu...

“Bạch Như Nguyệt, người dám hại tỷ tỷ của ta, ta sẽ để người sống không bằng chết!”

Thiếu niên có gương mặt tinh xảo dữ tợn, thay ngọc thon dài niu lầy tà sáo cô gái ném nàng ta cho một ma tu có gương mặt ghê tởm, cười lạnh bảo, “Lão quái ma cung, nữ nhân này tặng cho lão, lão ngàn vạn đừng có quên ý tốt của tiểu gia đó...”

Nhìn thiếu niên đẹp tuyệt có nụ cười hơi ngây ngốc trước mặt, nhớ tới thiếu niên trong truyện thủ đoạn ác độc, Lâm Nguyệt chỉ thấy trong lòng lạnh buốt, mồ hôi lạnh lạnh tắm.

Ở trong truyện, chính hắn đã đem Bạch Như Nguyệt cho lão tổ Ma cung, để Bạch Như Nguyệt sống không bằng chết, dù Bạch Như Nguyệt sau khi nhận hết sự hành hạ trở ra khỏi Ma cung được, nhưng tu vi Bạch Như Nguyệt gần như bị hủy hết, rơi thẳng xuống luyện khí kỳ, hơn nữa một đầu tóc đen do phần nô cùng cực mà biến thành đầu bạc, hơn nữa từ một cô gái tuyệt sắc biến thành một phụ nữ vừa xấu vừa già.

“Bé con, bé sao vậy?” Diêm Tinh Vân thấy Lâm Nguyệt ngờ ngác nhìn mình rất đáng yêu, trong lòng ngọt ngào, không nhịn được hôn lên mặt nàng một cái.

“Đừng đụng vào ta!” Lâm Nguyệt trừng mắt lườm hắn một cái.

“Bé con...” Diêm Tinh Vân méo máo, đặc biệt đôi mắt to ngập tràn nước mắt, vô cùng uất ức nhìn cô bé xinh đẹp không tả nổi trước mắt.

Từ nhỏ hắn đã ở cùng một chỗ với ca ca, bên cạnh ca ca có rất nhiều phụ nữ vây quanh, mỹ nhân béo gầy đủ loại hắn đã từng thấy rất nhiều, nhưng hắn chưa từng bao giờ thấy một đứa bé xinh đẹp đáng yêu tới vậy.

Bé con được hấn cứu từ sau núi về, hấn không biết bé tên là gì, cứ gọi là bé con, bởi bé rất giống bé con tiên ngọc mà mẫu thân để lại cho hấn. Bé con rất đẹp, là người xinh đẹp hấn chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa hấn còn rất thích khí tức trên người nàng, thân hình nhỏ nhỏ mềm mại của nàng, ôm nàng hấn thấy rất thoải mái, còn thoải mái hơn cả mẫu thân ôm hấn nữa.

Được tiểu ca ca dạy hấn, thấy đồ mình thích thì phải chiếm lấy vào tay, không ngại bất kỳ thủ đoạn nào, đơn giản là mình mất đi rồi sẽ thấy hối hận.

Hấn thích bé con, vì thế hấn muốn bé con trở thành bạn song tu của hấn. Ca ca nói đúng, bé con xinh đẹp đáng yêu như vậy, chẳng may bị người khác cướp mất thì phải làm sao đây? Phải định ra trước thấy cũng đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thật Sự Là Hấn

Không nói tới Tiểu Tinh Vân đang tính toán đen tối trong lòng thế nào, Lâm Nguyệt bị vẻ mặt ngây ngốc uất ức kia của thiếu niên khiến cho toàn thân nổi da gà.

Nhìn thiếu niên xinh đẹp lại ngây ngốc trước mắt này, nàng sao cũng không cách nào liên hệ được với Diêm Tinh Vân trong truyện đầy thủ đoạn ác độc kia, chẳng lẽ thiếu niên này không phải là Diêm Tinh Vân, nàng nhận nhầm người rồi sao?

“Bé con?” Thấy Lâm nguyệt cứ lặng nhìn mình, hấn không hiểu sao hơi hoảng hốt, đưa tay quơ quơ trước mắt nàng, động tác dè dặt.

“Đừng có gọi ta là bé con, ta tên Lâm Nguyệt, ngươi tên gì?” Thấy thiếu niên dè dặt lại mang chút nịnh nọt, Lâm nguyệt thở dài.

Hoặc do nàng nghĩ quá nhiều rồi, vốn vở kịch trong truyện đã sớm đổi, cứ tính đối phương là Diêm Tinh Vân thì sao? Hiện giờ hấn chẳng phải là Diêm Tinh Vân một lòng một dạ với Diệp Khuyên Tuyết trong truyện kia, tình tiết trong truyện Diệp Chân Chân và Bạch Như Nguyệt hợp mưu hại không xảy ra, Diệp Khuyên Tuyết không bị thương, mà người bị thương được cứu đổi lại thành nàng, như vậy không phải nói, sau này Diêm Tinh Vân sẽ không vì Diệp Khuyên Tuyết mà ra tay đối phó nàng nữa sao?

“Hóa ra bé con gọi là Lâm Nguyệt, tên rất êm tai, bản thiếu ta gọi là Diêm Tinh Vân, Nguyệt nhi có thể gọi ta là Tinh Vân ca ca”

Diêm Tinh Vân rất cao hứng, rốt cuộc hấn đã biết tên bé con, Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt, bé con của hấn là khả ái nhất, cả tên cũng khiến hấn yêu cực kỳ.

Bé con chịu nói tên cho hấn biết, có phải cũng thích hấn rồi không nhỉ? Đôi mắt tím của Diêm Tinh Vân ngập tràn vui vẻ, ôm lấy tay Lâm Nguyệt thật chặt, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của người ôm.

Diêm Tinh Vân, quả nhiên là Diêm Tinh Vân! Nếu nói ngay từ đầu Lâm Nguyệt còn ôm chút tia hy vọng, hy vọng thiếu niên này không phải là Diêm Tinh Vân như đã nói, như vậy sau này tận tai nghe được, tia hy vọng trong lòng nàng tan vỡ hoàn toàn!

Diêm Tinh Vân, xuất thân cao quý, thân phận thần bí, vốn trong truyện là nam phụ xuất hiện không nhiều, nhưng tất cả nam phụ ai ai cũng đều có lòng dạ độc ác.

Khác hẳn với các nam phụ khác là, hấn có tình cảm khá kỳ lạ với Diệp Khuyên Tuyết, không giống tình cảm nam nữ, hai người càn giống tỷ đệ hơn nhưng lại ái muội hơn tỷ đệ.

Đây là cảm giác Diêm Tinh Vân trong truyện gây cho Lâm Nguyệt có cảm giác thật ra kiếp trước lúc còn là nữ đặc công, Lâm Nguyệt không thích nhân vật Diêm Tinh Vân này, hấn xuất hiện không nhiều, tính cách âm thầm ác độc, hơn nữa còn hết sức vô tình. Cùng các nam nhân khác đây đưa trình diễn tình yêu trái ngược với Diệp Khuyên Tuyết thì khác hấn, hấn biết rõ Diệp Khuyên Tuyết không yêu hấn thì đã dứt khoát rời đi.

Ở kiếp trước lúc Lâm Nguyệt đọc sách, đã từng cười tẩn gấu với đồng đội, bảo Diêm Tinh Vân này không thật sự yêu Diệp Khuyên Tuyết, nếu không sao bảo buông tay lại dễ buông tay, chẳng chút lưu luyến nào thế.

Lúc đó đồng đội có nói, có thể buông tay nhất định không phải là tình yêu, ít nhất không phải là yêu thật, yêu thật, cứ tính trong miệng nói buông nhưng trong lòng nhớ mãi, không cách nào buông xuống được.

Hiện tại Lâm Nguyệt nhớ ra, cũng cảm thấy thế này, Diêm Tinh Vân vốn xuất hiện trong truyện không nhiều, mấy lần xuất hiện cũng là vì Diệp Khuyên Tuyết, lần cuối xuất hiện là hấn ra tay đối phó Bạch Như Nguyệt, đem Bạch Như Nguyệt cho lão tổ Ma Cung, rồi đi giết Cô Anh Khiết, hơn nữa còn giết sạch cả nhà cô gia báo thù cho Diệp Khuyên Tuyết, sau đó thì biến mất triệt để, mãi cho tới tận kết truyện cũng không xuất hiện lần nào nữa.

“Nguyệt Nhi, bé đang nghĩ gì thế?” Diêm Tinh Vân nhìn bé gái đang nhũn mặt trầm tư, mắt tím chột lóe sáng khác thường, nhưng lại nhanh chóng khôi phục ngay ngốc hồn nhiên như cũ, hỏi nhỏ.

“Không có gì” Lâm Nguyệt vội vàng hỏi phục tinh thần, lúc này mới giật mình thấy bản thân vẫn đang được thiếu niên ôm trong ngực, hơi vội vã mất tự nhiên đẩy nhẹ thiếu niên ra, ngồi dậy hỏi lạnh nhạt, “Là người đã cứu ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Dạy Lão

“Đúng, là ta cứu bé con về, sau này bé con là người của ta rồi” Diêm Tinh Vân mắt tím hồn nhiên chớp chớp, nhìn Lâm Nguyệt nói nghiêm trang. Cứu nàng, nàng đã thành người của hắn sao? Đây là lô gic vớ vẩn gì thế?

Lâm Nguyệt với đứa trẻ giả vờ ngây thơ hồn nhiên này chẳng có cảm giác gì. Nếu nàng không đọc qua truyện sẽ không biết lời Diêm Tinh Vân này, như vậy nàng sẽ có cảm tình vô cùng với vị thiếu niên si ngốc xinh đẹp này, dù sao đối phương đã cứu nàng, hơn nữa cũng không có ác ý gì.

Nhưng nàng đã đọc qua truyện, vị thiếu niên xinh đẹp trước mắt này nhìn có vẻ vô hại song thủ đoạn lại rất cay độc tàn nhẫn, nàng hiểu rất rõ. Chỉ cần nghĩ tới tình tiết Bạch Như Nguyệt trong truyện bị thiếu niên ác ma này đưa tặng cho lão tổ ma cung, cả người Lâm Nguyệt đã nổi đầy da gà, cứ như mình bị một con rắn độc cuốn chặt, trong lòng rét run từng đợt.

Từ đó, Lâm Nguyệt cũng chẳng thấy cảm tình chút nào với Diêm Tinh Vân, chẳng quản đối phương nũng nịu, những nhẽo với nàng thế nào cũng vô dụng.

Dù sao đối lại ai sau này bị đối phương hại thảm, đoán chắc sắc mặt đối phương cũng không đổi đâu.

Thấy Diêm Tinh Vân có vẻ thân thiết với mình, trong lòng Lâm Nguyệt rất cảnh giác, nhưng cũng biết hiện giờ mình không thể vạch mặt với đối phương, ép sự mất kiên nhẫn trong lòng xuống, nói nghiêm túc, “Cảm ơn người đã cứu ta, nhưng trưởng lão truyền công đã nói, đại ân nói lời cảm tạ không sao hết được, ta đây cũng không cảm kích người! Nhưng sau này người bị thương, ta cũng cứu người như vậy”

Người chẳng phải thích giả vờ hồn nhiên quán lấy ta sao? Bỏ tiểu thư đây lấy “hồn nhiên” và “ngây thơ” ghê tởm chết người luôn!

Trong lòng Lâm Nguyệt nghĩ ác, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mặt đầy ngây thơ thích thú. Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, khóe miệng Diêm Tinh Vân run lên, nụ cười trên mặt suýt nữa không duy trì được, trong lòng thầm oán hận vị trưởng lão truyền công mà Lâm Nguyệt nói mãi.

Cái gì mà truyền công chó má thế không biết, dám dạy bé con hắn như thế, không sợ dạy hư học sinh sao? Muốn bé con hắn lớn lên đi sai, hắn chẳng phải muốn rút gân lột da lão già kia mà.

Lúc này ở công đường truyền công còn lớn trưởng lão truyền công bị trúng đạn đột nhiên hắt xì một cái, lão không giải thích được lắm bầm mấy câu, sau đó lại tiếng tục nhắm mắt ngủ nướng tiếp, hồn nhiên không rõ đệ tử nào trong môn đang bôi nhọ lão.

“Thế nào? Nguyệt Nhi nói vậy không đúng sao? Nếu tinh Vân ca ca muốn nói với trưởng lão truyền công như vậy, sẽ bảo Nguyệt Nhi mang ơn báo đáp sao?”

Lâm Nguyệt nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Diêm Tinh Vân đại ra, trong lòng cười thầm, mặt ngoài vẫn dùng giọng “hồn nhiên” “ngây thơ” hỏi.

Con nhóc thối, lại dám diễn trò trước mặt tỷ đây hả? Bé thật sự là đứa bé mới sáu tuổi thôi sao? Chẳng phải sẽ bị người lừa dối gạt sao?

Cái gì mà mang ân báo đáp chứ? Bé con nhà hắn cứ vậy nhìn hắn thế sao? Trưởng lão truyền công chết tiệt kia!

Trong lòng Diêm Tinh Vân nghiền răng ken kết với vị trưởng lão truyền công chưa từng gặp mặt kia, hận không thể một chưởng đánh nát vị trưởng lão truyền công, đỡ cho hắn phải trở thành người gieo họa. Nhưng mặt ngoài lại không thể không nhịn con tức giận, vô cùng ôn nhu an ủi bé con của hắn, “Nguyệt Nhi ngoan, vị trưởng lão truyền công bé nói kia nói không đúng rồi, đó không phải gọi là mang ơn báo đáp, mà phải gọi là có ơn phải báo, ca ca cứu bé, bé phải lấy thân báo đáp đây mới đúng...”

Lấy thân báo đáp ư?!

Tên này lại còn vô sỉ tới vậy sao? Hắn thế mà dám dạy một bé gái chưa đến bảy tuổi lấy thân báo đáp, quả thật là lão toét quá thể!

Lâm Nguyệt nghe thấy người nào đó chẳng có ý tốt đi dạy bảo thuần thực, càng nghe mặt càng đen sì, suýt nữa không nhịn được đã ra tay bóp chết cái tên dám dạy hư học sinh này, cuối cùng Lâm Nguyệt vẫn nhịn không được, nhảy dựng lên, nói, “Cảm ơn Tinh Vân ca ca đã cứu mạng, ta phải đi về rồi!”

Nói xong nàng chẳng đợi thiếu niên đằng sau thao thao bất tuyệt lao thẳng tới cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thiên Vị

“Nguyệt Nhi, vết thương bé vẫn chưa lành mà, bé định đi đâu?” Mãi cho tới khi Lâm Nguyệt chạy thẳng ra khỏi phòng, ra ngoài, Diêm Tinh Vân mới phản ứng kịp, lập tức ảo não đuổi theo.

Thật khó khăn lắm mới chạy ra khỏi phòng, Lâm Nguyệt cũng chẳng biết đi nơi nào cho tốt nữa, nàng vốn không nghĩ tới là mình có thể chạy ra khỏi nơi này ngay, nhưng nàng không sao ngờ được, vừa chạy ra khỏi phòng nàng đã bị một gã áo đen đeo mặt nạ quỷ chặn lại.

“Ngươi muốn gì?” Thấy sắc mặt đối phương không tốt, trong lòng Lâm nguyệt lạnh hẳn, nhìn thẳng người áo đen kia hỏi lạnh lùng.

“thiếu gia không đề cho ngươi đi?”

Quý nhất đối với đứa bé gái xinh đẹp trước mắt này chẳng thích tí nào, tuổi còn nhỏ trông có bộ dạng yêu mị thì thôi đi, còn liên lụy tới thiếu gia mất hẳn một lọ ngưng linh lộ nữa, ngưng linh lộ này khiến thân phận thiếu gia rất dễ bại lộ....Mà đứa bé gái này chẳng những không cảm kích thiếu gia thì thôi, còn nói ác với thiếu gia nữa, thật đáng hận lắm!

Nghĩ đến đây, Quý Nhất nhìn Lâm Nguyệt với ánh mắt càng khó chịu, thậm chí có kèm theo chút khinh bỉ. Tuổi còn nhỏ vậy mà không hiểu chuyện thế sao? Nếu không có thiếu gia, chỉ sợ nàng ta đã sớm chết ở sau núi rồi, thật sự là lòng lang dạ sói mà!

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết mình là kẻ vô on bội nghĩa trong lòng Quý nhất, nhưng nàng có biết cũng không đề trong lòng, nàng không phải là kẻ không biết phân biệt, Diêm Tinh Vân cứu nàng, trong miệng nàng không nói, thực ra trong lòng rất cảm kích, nhưng cứ nghĩ tới đối phương trong truyện lại là thủ phạm hại khối thân thể này thảm hại thì trong lòng nàng thấy khó chịu hết sức, hơn nữa Diêm tinh Vân lại còn là thân phận nam phụ nữa, nàng càng không muốn dây dưa thêm gì với đối phương, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt, hận không thể cả đời không bao giờ chạm mặt nữa!

Giờ phút này bị Quý Nhất cản lại, trong lòng Lâm Nguyệt bất giác nổi giận nói, “Thiếu gia nhà ngươi cũng không nói là muốn giam ta, ý ngươi đây là gì hả?”

“Thiếu gia chưa nói giam ngươi, nhưng cũng không nói để cho ngươi đi!” Quý Nhất mặt không đổi nói ra, dáng cao lớn khỏe mạnh vẫn vững vàng chặn đường Lâm Nguyệt lại.

“Ngươi!”

Lâm Nguyệt cười, trong lòng oán hận mãi không thôi nhưng cũng không thể làm được gì. Đừng nói tới hiện tại vết thương nàng mới khỏi, tu vi vẫn chưa được khôi phục hoàn toàn, mà dù tính cả hiện tại không bị thương chẳng nữa, nàng tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của kẻ áo đen này, bởi vì nàng vốn nhìn không thấu vi vi giả, hơi thở kẻ trước mắt này khiến nàng cảm thấy rất nguy hiểm, tựa như lúc đối mặt với Quân tử huyền vậy.

Điều này nói rõ, tu vi kẻ áo đen này ít nhất đang ở đỉnh Kim Đan, tu vi như vậy trước mắt Lâm Nguyệt không sánh bằng, muốn chạy khỏi tên thuộc hạ áo đen này đúng là nằm mơ!

“Nguyệt Nhi, sao vậy?”

Bên này Diêm Tinh Vân chạy thẳng đuổi theo, lúc nhìn thấy bé con yêu quý đang giằng co với Quý Nhất, vội vàng hỏi, đồng thời cũng đưa tay ra ôm lấy Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt lùi lại sau vài bước, tránh tay Diêm Tinh Vân, ngửa khuôn mặt nhỏ lên, bĩu môi hồng ra nói, “Ngươi bảo cái tên đại ngốc này tránh ra đi, ta phải đi về”

Tên đại ngốc á? Quý Nhất mặt tối sầm lại. Khóe môi Diêm Tinh Vân khẽ run rẩy, không chút nề mặt, phì cười. Quả nhiên không hổ là người hán nhìn trúng, đến cả Quý Nhất cũng dám mắng. Nguyệt Nhi của hán nhìn rất đáng yêu, đáng yêu quá đi, cả nói chuyện cũng đáng yêu, cái gì trông cũng đáng yêu!

Dĩ nhiên Quý nhất không biết lòng thiếu gia nhà mình nghĩ vậy, nếu biết rõ không tức tới hộc máu mới lạ, cái gì mà đáng yêu cơ chứ? Nhưng chỉ một câu tên đại ngốc thôi càng khiến trong lòng hán thêm khinh thường Lâm Nguyệt, nếu không phải có Diêm Tinh Vân ở đây, hán sớm đã trở mặt rồi, hiện giờ có ép không trở mặt, nhưng gương mặt sau tấm mặt nạ đã đen tới mức có thể bám ra mực được vậy.

Chương 79: Thua Không Nổi

Cảm giác được trong lòng Quý Nhất phần nộ, Diêm Tinh Vân vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Vết thương Nguyệt Nhi vẫn chưa lành mà, bé còn muốn đi đâu nữa?”

“Vết thương ta đã không sao, sẽ không quấy rầy Tinh Vân ca ca nữa, Nguyệt Nhi nếu không quay về, chỉ sợ các sư huynh sư tỷ sẽ sốt ruột đó” Lâm Nguyệt biết rõ Diêm Tinh Vân không dễ thả người, chỉ đành nén lòng lại, cất giọng non nớt giải thích.

“Sau này Nguyệt Nhi ở cùng một chỗ với ca ca, đừng quay về không tốt sao?” Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, mắt tím Diêm Tinh Vân chợt lóe lên mờ mịt, song lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, dụ dỗ hiền hòa.

“Không được, Nguyệt Nhi là đệ tử Côn Lôn, không thể phản bội sư môn” Lâm Nguyệt chẳng chút nghĩ ngợi, cự tuyệt thẳng.

Nói đùa gì thế, ở cùng một chỗ với tiểu ác ma này sao? Hiện giờ thì ổn, vạn ngày sau người này gặp được Diệp Khuynh Tuyết, bị mẹ vắng đầu ra tay đối phó với nàng thì sao? Lâm Nguyệt tuyệt đối không hoài nghi ánh sáng uy lực của nữ chính.

Ở trong truyện, tác giả miêu tả Diệp Khuynh Tuyết chính là tu vi càng mạnh hào quang nữ chính càng mạnh, ngay từ đầu Diệp Khuynh Tuyết cũng không mạnh đến vậy, nhưng phía sau hào quang nữ chính lại càng mạnh, nếu không sao Quân Tử huyền và hết nam phụ này tới nam phụ khác nhảy ra thích nàng ta chứ?

Dù Diêm Tinh Vân là nam phụ ít xuất hiện nhất trong truyện, nhưng nam phụ là nam phụ, kể cả tình tiết nội dung vở kịch đã thay đổi khá nhiều, Lâm Nguyệt cũng không dám mạo hiểm, như vậy cũng giống quả bom hẹn giờ, nàng thật không sống nổi!

Còn phần nam phụ sẽ yêu nữ phụ sao? Đừng có đùa, nàng chắc thua thảm hại! trong lòng Lâm Nguyệt châm chọc, quyết tâm rời xa Diêm Tinh Vân càng kiên định hơn.

“Nguyệt Nhi không thích ở cùng một chỗ với ta sao?” Diêm Tinh Vân đen mặt lại, côn Lôn thì tốt gì chứ? Cả môn phái toàn là các lão đạo sĩ mũi trâu ghen ghét, về ngoài ra về đạo mạo, bên trong bụng thì rất xấu, đi theo hần tự do tự tại, nhưng thứ đó sao lại thích bé con chứ, nhất định có thể cho nàng thứ tốt nhất!

“Không Nguyệt Nhi phải về Côn Lôn, phải trở về môn phái!” Lâm Nguyệt hếch cao cằm nhọn khéo léo, đôi mắt to trong vắt nhìn Diêm Tinh Vân không chớp, trong mắt ngập nước đầy uất ức khiến Diêm Tinh Vân thấy mà đau lòng mãi.

“Tinh Vân ca ca, ca để cho Nguyệt Nhi trở về có được không?” Về mặt Lâm Nguyệt càng ngày càng ảm ức, vừa nói một câu đã khóc văng lên. Nước mắt cứ thế tuôn trào, Lâm Nguyệt khóc tới mức không thở nổi, trong lòng lại thầm khinh bỉ mình, chưa gì đã rớt nước mắt đầy dặt.

Thực ra nàng không phải nguyên ý giả vờ làm đứa trẻ ảm ức đâu, thật sự là bởi nàng biết rõ Diêm Tinh Vân bề ngoài trông có vẻ ngốc nghếch không rành thế sự, nhưng trong lòng thì xảo trá đen tối, gian xảo vô cùng. Lâm Nguyệt hiểu rất rõ điểm này, vì thế mới ra sức diễn trò như vậy.

Đương nhiên nàng có thể trình diễn thành công trước mặt Diêm Tinh Vân để đối phương không nghi ngờ, ngoài tuổi nàng còn nhỏ ra, còn nhờ nàng có bộ dạng thô non yếu ớt đáng yêu nữa.

Trong truyện được tác giả hao tốn tâm sức nặn ra một nữ phụ thô non hoàn mỹ, bộ dạng Lâm Nguyệt này cùng dung mạo đám Diệp Khuynh Tuyết không thể so được, vốn có dung mạo tinh xảo hoàn mỹ, lại sau khi trải qua hương độc tẩy tủy, dù người còn nhỏ, nhưng dung mạo lại tăng thêm một bậc. Hiện giờ nàng dù chưa có vóc dáng trước sau lồi lõm như Bạch Như Nguyệt trong truyện cùng thần thái kiêu mỹ, nhưng nàng tuổi còn nhỏ mặt bên ngoài là bộ quần áo xanh của đệ tử ngoại môn, trong mắt Diêm Tinh Vân, càng thấy nàng thêm hồn nhiên đáng yêu, đồng thời lại càng thêm yêu thương nàng hơn.

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt hiểu rõ ưu thế dung mạo của mình, dù dùng sắc đẹp để đạt được mục đích nàng rất khinh thường, nhưng dùng để đối phó Diêm Tinh Vân nàng lại không thấy có chút áp lực nào, ai bảo tên này vô sỉ như vậy chứ?

Chương 80: Sơ Hở

“Được rồi, được rồi, Nguyệt Nhi đừng khóc, ca ca đồng ý với bé là được chứ gì” thấy Lâm Nguyệt khóc lóc thật đáng thương, dù trong lòng Diêm Tinh Vân không nở buông tay, nhưng hấn vẫn thỏa hiệp. Mặc dù hấn xảo trá nhiều kẻ đa đoan, nhưng Lâm Nguyệt trong mắt hấn chỉ là một đứa bé, một đứa bé sáu tuổi biết cười mới là bình thường, sao hấn lại nghĩ mình bị người ta tính toán chứ?

“Cám ơn Tinh Vân ca ca” Lâm Nguyệt nín khóc mỉm cười, lòng thấp thỏm cuối cùng cũng thả lỏng.

Thực ra nàng rất lo lắng nhờ Diêm Tinh Vân trợ mặt dẫn thẳng nàng đi hoặc giam nàng lại, dù gì nàng cũng hiểu rõ Diêm Tinh Vân mà, tên này không phải là người bình thường, ngoài lòng dạ độc ác ra, nếu nhận định chuyện gì thì theo tới cùng, như trong truyện vậy, vì Bạch Như Nguyệt và Cô Anh Khiết đắc tội với Diệp Khuynh tuyết của hấn, nên hấn mới trả thù mạnh, hơn nữa còn trả gấp bội lần.

Nhớ tới kết cục của Bạch Như Nguyệt và Cô Anh Khiết trong truyện bị hành hạ đến chết, trong lòng Lâm Nguyệt không cách nào bình tĩnh nổi.

“Ta tiền Nguyệt Nhi trở về” Diêm Tinh Vân ôm lấy Lâm Nguyệt, thấy nàng vui vẻ thì trong lòng mát mát, khó chịu với môn phái Côn Luân vô cùng.

Hấn nhìn tròng bé con song bé lại không thích ở cùng với hấn, như vậy sao được? Đám lão già phái Côn Luân kia, cứ đợi đấy, sau này nếu dám làm bậy với bé con của hấn, hấn quyết san phẳng côn Luân là được chứ gì!

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt không biết vì mình mà Diêm Tinh Vân ghi hận Côn Luân, thấy đối phương không chấp nhất cố giữ nàng lại, nàng thờ phào nhẹ nhõm, cũng không bài xích với hành động của Diêm Tinh Vân với nàng, nhưng nàng vẫn cự tuyệt đề nghị đối phương tiền nàng.

“Không, không dám phiền Tinh Vân ca ca, ta truyền âm cho sư huynh tới đón là được rồi” Nói xong, Lâm Nguyệt cũng không đợi Diêm Tinh Vân đáp lại, lấy truyền âm phù từ trong túi đựng đồ gửi truyền âm cho Diệp Phàm.

Truyền âm vừa phát ra, Lâm Nguyệt lần này thờ phào nhẹ nhõm, lại không phát hiện ra trong mắt Diêm Tinh Vân lóe lên tia mờ mịt và sắc mặt xám xịt.

“Bé con, nhìn bé rất thông minh đó chứ”

“Gi cơ?” trong lòng Lâm Nguyệt đập bịch, hơi ngẩng mạnh đầu lên, lại chạm phải đôi mắt tím đầy nguy hiểm.

Diêm Tinh Vân lẳng lặng nhìn Lâm Nguyệt, đôi mắt tím ngập tràn tia sáng kỳ lạ, một lúc sau, đôi môi mỏng khẽ cười nhẹ, nói khẽ, “Bé con thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu thế? Ta nhớ ra, hình như ta chưa nói với bé chỗ này là chỗ nào mà, đã như vậy, bé con sao biết đây là Vạn Bảo Lâu chứ? Hử?”

“Ta...” Trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, cắn môi không nói.

Đáng chết! Nàng thế mà lại phạm phải sai lầm chứ! Nàng biết mình ở Vạn Bảo lai, là vì nàng đã đọc truyện, nhưng nàng lại quên mất Diêm Tinh Vân, mình bị hôn mê được hấn cứu về, vốn không biết rõ tình hình chỗ mình ở, vì vừa rồi nóng lòng muốn liên lạc với Diệp Phàm nàng thế mà quên mất điểm này, cứ thế truyền âm nói thẳng cho Diệp Phàm biết nàng đang ở Vạn Bảo Lâu! Sơ hở lớn thế còn bị Diêm Tinh Vân thấy, dẫn tới đối phương hoài nghi!

“Thế nào? Bé con không có gì nói sao? Mà bé con lại cứ gạt ta liên tục nữa chứ?” Thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, trong mắt Diêm Tinh Vân thoáng lóe lên tức giận, nhưng thấy sắc mặt Lâm Nguyệt cứ dần tái nhợt, tức giận dần lui, chỉ ôm lấy cánh tay Lâm Nguyệt, siết chặt khiến Lâm Nguyệt không thở nổi.

“Đau quá, nguoi thả ta ra!” Bị Diêm Tinh Vân ôm chặt vào lòng, Lâm Nguyệt cảm giác xương cốt mình như sắp vỡ, thân thể vốn yếu lại bị người ta ôm chặt tới đau nhức vậy, cũng không kim được giằng co.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Gặp Mặt

“Tiểu lừa đảo nhà nguoi, thả nguoi ra có phải lại muốn lừa ta nữa không?” Diêm Tinh Vân ép chặt bé con trong ngực, nói gần giọng.

“Nguoi...” Lâm Nguyệt đau tới mức không nói ra lời, khuôn mặt nhỏ càng trắng nhợt không chút máu, trong lòng lại thầm kêu khổ mãi.

Quả nhiên là tên biến thái, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, tên khốn nạn này muốn siết chết nàng hay sao? Lâm Nguyệt muốn gãy, nhưng lại như thấy xương cốt bị vỡ nát càng khiến nàng đau đớn không chịu nổi, muốn dùng linh lực phản kháng, kinh mạch toàn thân bị tổn thương, vốn chẳng cách nào dùng linh lực được.

Giờ phút này ngoài cơn đau ngập tràn tim phổi ra, trong lòng Lâm Nguyệt càng phần hận vô cùng, nàng hận mình sao vô ý vậy, hận mình sao chẳng chút năng lực phản kháng gì thể, hận ông trời vì sao hết lần này tới lần khác khiến nàng chọc phải đồ biến thái Diêm Tinh Vân này chứ!

Nước mắt không kiềm được trào ra, đột nhiên Lâm Nguyệt thấy bất giác uất ức vô cùng. Nàng cũng không phải là người nhận mệnh, cũng không yếu ớt, nhưng giờ nàng cũng chẳng còn cách nào khiến mình thoát ra khỏi nanh vuốt của Diêm Tinh Vân.

Tên này nhìn thấu tính toán của nàng, cũng không phải thẹn quá hóa giận siết chết nàng chứ?

“Ta cái gì? Ta cứu ngươi, ngươi còn lừa ta!” Thấy khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt trắng bệch, khóc trông rất đáng thương, Diêm Tinh Vân vẫn mềm lòng, cơn giận bị lừa cũng giảm xuống không ít, cứ coi như sắc mặt đen sì, nhưng đã thả lỏng tay. Chỉ là vẫn ôm lấy Lâm Nguyệt, ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Ta...” Cảm thấy Diêm tinh Vân không có ý siết chết mình nữa, trong lòng Lâm Nguyệt thờ phào, định nói gì đó cứu vãn, song chưa kịp thì đã nghe thấy tiếng Diệp Phàm ở bên ngoài ầm ầm kêu lên, “Lâm sư muội, muội ở đó sao?”

Là tiếng Diệp sư huynh, Diệp sư huynh đã đến đây! Trên mặt Lâm Nguyệt lập tức vui mừng, cũng quên trước định nói gì, trực tiếp kêu to, “Diệp sư huynh, muội ở đây!~”

Dĩ nhiên Diêm Tinh Vân không bỏ qua nét vui mừng trên mặt Lâm Nguyệt, khuôn mặt tuấn tú chợt đen sì lại, nói lạnh lùng, “Sư huynh của ngươi đã tới đây, ngươi thật vui quá ha? Ngươi cứ vậy không muốn ở cùng ta một chỗ sao?”

Lâm Nguyệt cảm giác thân thể căng thẳng, giờ mới phát hiện ra khuôn mặt nào đó đen lại, mặt mũi đầy tức giận trừng nàng.

“Không phải thế...” Trong lòng Lâm Nguyệt rụt lại, vô thức bật thốt ra, không biết vì sao bộ mặt Diêm Tinh Vân tức giận trừng nàng, lại khiến cho nàng thấy chột dạ và mất tự nhiên, đến cả nỗi vui sướng khi Diệp Phàm tới cũng giảm xuống vài phần.

“Không phải thì tốt rồi. Bé con, bé nhớ kỹ cho, bé chỉ có thể là của ta, người khác nghĩ cũng đừng mơ!” Diêm Tinh Vân hài lòng nhìn bé con lộ vẻ kinh hãi, lời lẽ bá đạo không nghĩ ngợi nói thẳng ra.

Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, bộ dáng cúi thấp đầu nhát gan về sợ hãi, nhưng trong lòng lại thấy không đúng.

Hắn nói là của hắn thì sẽ là của hắn sao? Đợi sau khi nàng rời khỏi Vạn Bảo lâu trở lại môn phái an toàn, ai còn biết hắn nữa chứ! Cứ tính sau này chạm chán đi, tên này không biết chừng đã dây dưa với Diệp Khuynh Tuyết rồi, vậy có còn nhớ tới một tiểu nha đầu vớ vẩn như nàng nữa không?

Trong lòng Lâm Nguyệt khinh thường, bề ngoài thì có vẻ ngoan ngoãn để mặc Diêm Tinh Vân ôm, nàng không phải loại yếu ớt, cũng không phải yếu ớt, mà đứng dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu. Sư huynh Diệp Phàm đã tìm đến rồi, nàng không muốn đắc tội thêm với tên Diêm Tinh Vân tính tình thất thường này nữa, miễn nảy sinh thêm chuyện.

Chuyện đã chứng minh Lâm Nguyệt sáng suốt, vì nàng biểu hiện ngoan ngoãn, lừa giận Diêm Tinh Vân nguôi dần, thật không làm khó nàng nữa, cũng không để cho người ngăn cản Diệp Phàm nữa. Đám Diệp Phàm rất nhanh đã theo thanh âm Lâm Nguyệt tìm tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Ma Tu

“Lâm sư muội?” Diệp Phàm vừa thấy Lâm Nguyệt, hia mắt lập tức sáng ngời, nhưng hắn nhanh chóng đề ý tới Diêm Tinh Vân đang ôm Lâm Nguyệt vào lòng, bước chân đang tới ngừng lại, hơi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Diêm Tinh Vân, thấy nghi hoặc với thiếu niên có thân phận phi phàm này có quan hệ thế nào với Lâm Nguyệt.

“Diệp sư huynh” Lâm Nguyệt bị người nào đó ôm chặt không thả, sau khi không thoát được, đành lúng túng ngẩng đầu lên chào Diệp Phàm.

“Lâm sư muội, muội không phải là đệ tử phái ma tu đó chứ? Sao lại ở chỗ này?”

Giọng nữ mang theo nghi ngờ ngạc nhiên vang lên, Lâm Nguyệt lúc này mới phát hiện ra đi sau Diệp Phàm còn có Diệp Chân Chân và đám người An Từ Dạ.

Mặc dù Lâm Nguyệt hơi bất ngờ với Diệp Chân Chân và Diệp Phàm đi cùng nhau, nhưng nghĩ tới họ vốn hẹn rồi cùng nhau về môn phái, cũng thấy không có gì lạ, chỉ là lời nói của Diệp Chân Chân khiến nàng chú ý.

“Diệp sư tỷ, An sư huynh, Mộc sư huynh” Lâm Nguyệt chào hỏi đơn giản, trong lòng nàng cũng thấy rất lạ khi Mộc Phi ở đây, nhưng không thấy Mộc Linh, nhưng nàng không phải người nhiều chuyện, mà ma tu trong miệng Diệp Chân Chân lại khiến nàng để ý hơn, “Diệp sư tỷ, ma tu gì chứ? Ai nói là muội đừng phải ma tu vậy?”

“Muội không đừng ma tu sao?” Diệp Chân Chân nhìn về phía mắt nàng hơi kinh ngạc, song nét kinh ngạc kia biến mất rất nhanh, khẽ mỉm cười, nói có ý riêng, “Không sao, muội muội ta bị thương, còn trúng độc nữa, nàng ấy nói các người cùng gặp phải ma tu, chúng ta còn tưởng muội gặp chuyện nữa chứ?”

Diệp Khuynh Tuyết nói sao? Lâm Nguyệt hơi ngần ra, lập tức hiểu ngay, cảm thấy cười lạnh. Gặp phải ma tu sao? Diệp Khuynh Tuyết tìm lý do hay thật đấy!

“Vậy Diệp Khuynh Tuyết sư tỷ đâu ạ? Tỷ ấy thế nào rồi?” Lâm Nguyệt hơi tò mò hỏi.

Thấy đi cùng Diệp Phàm chỉ có Diệp Chân Chân, An Tử Dạ và Mộc Phi nhà họ Mộc, Diệp Khuynh Tuyết và Mộc linh thì không thấy bóng đâu, chẳng lẽ do Diệp Khuynh Tuyết bị h[?]ong, nên Mộc Linh mới không thấy đâu?

“Sư muội Diệp Khuynh Tuyết vận khí tương đối tốt, dù muội ấy bị ma tu gây thương tích, còn trúng kịch độc nữa, nhưng muội ấy gặp được Quân sư thúc, hiện giờ muội ấy và Mộc sư muội cùng Quân sư thúc về môn phái rồi, chúng ta ở lại tìm muội!”

Lần trả lời này chính là Diệp Phàm nói với Lâm Nguyệt, giờ phút này hẳn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diêm Tinh Vân, mắt tìm tòi nghiên cứu. Còn đám người Diệp Phàm thì ánh mắt tò mò dĩ nhiên cũng bị bỏ quên, giờ phút này người ta chẳng chút kiên nhẫn nhìn xem bé con nhà h[?] đang nghĩ v[?]n vòng.

Lâm Nguyệt đúng thật là thất thần. Nghe thấy lời Diệp Phàm nói, nàng rất tự nhiên nhớ được trong truyện Diệp Khuynh Tuyết và Quân Tử Huyền gặp mặt lần đầu, ở trong truyện Diệp Khuynh Tuyết bị thương được Quân Tử Huyền cứu, là sau nửa năm phái phường thị mở cửa, lần đó Diệp Khuynh Tuyết cùng đệ tử ngoại môn môn phái đi làm nhiệm vụ, vào rừng rậm v[?]n yêu giết yêu thú, kết quả vận khí không tốt gặp phải một con yêu quái cấp ba, tất cả toàn bộ đệ tử chết hết, chỉ còn mình Diệp Khuynh Tuyết còn sống, nhưng lại bị thương nặng, lúc đó Quân Tử huyền đứng lúc đi ngang qua, giết chết con yêu thú kia, tiện tay cứu Diệp khuynh Tuyết. Đây dựa giữa hai người cũng bắt đầu từ đó.

Còn Lâm Nguyệt thì không thể nào nghĩ ra, vì nội dung vở kịch thay đổi, thế mà lại để Diệp Khuynh Tuyết và Quân Tử Huyền gặp nhau sớm hơn, lúc này cũng là Quân Tử Huyền cứu Diệp Khuynh Tuyết, như vậy có phải lúc này Diệp Khuynh Tuyết cũng không còn giống như trong truyện, vừa gặp đã yêu với Quân Tử Huyền rồi không?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác thờ dài, hào quang nữ chính quả nhiên mạnh thật, cứ việc nội dung vở kịch đã sớm thay đổi hoàn toàn, Diệp Khuynh Tuyết và Quân Tử Huyền vẫn cứ gặp được. Điều này có phải không giải thích rõ, sau này số ít nam phụ trong truyện cũng sẽ được gặp Diệp Khuynh Tuyết nữa không đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phệ Huyết

Nghĩ đến mình và Diệp Khuynh Tuyết đã vạch mặt triệt để, sau này chẳng nh[?]ngx được vận khí tốt nghịch thiên dẫn tới bùng phát thành kẻ địch với nữ chính, còn trở thành cái gai trong mắt của những nam nhân xuất sắc nữa, Lâm Nguyệt cảm thấy cả người rất khó chịu.

Nếu như nam phụ và nữ chính gặp nhau, điểm này không cách nào thay đổi, vậy chẳng phải nói, sau này Diêm Tinh Vân cũng sẽ gặp Diệp khuynh Tuyết, hơn nữa sẽ bị ánh hào quang của nữ chính thu phục, sau này còn làm hại tới mình nữa đi?

Trong lòng Lâm Nguyệt càng thêm khó chịu, bị Diêm Tinh Vân ôm vào trong lòng cảm giác rợn tóc gáy, hận không thể lập tức cách xa h[?] ra, rồi xa Diệp Khuynh Tuyết có liên quan tới các nam nhân triệt để!

“Bé con đang nghĩ gì thế? Chẳng lẽ là đang nghĩ tới Diệp sư huynh nhà bé sao?” Đôi mắt tím yêu mị của Diêm Tinh Vân lạnh lùng quét qua đám người Diệp Phàm, dừng trên người Diệp Phàm chút, trong mắt lóe lên tia khinh thường. Nam nhân này bình thường có gì lạ đâu chứ? Có đáng để bé con nhà h[?] nhớ kỹ vậy không?

Trong lòng Diêm Tinh Vân oán thầm, động tác càng thêm thân mật, dựa mặt lên cổ Lâm Nguyệt mè nheo, thấy bé trong lòng vẫn nghĩ xuất thần, bất mãn h[?] một tiếng, “Bé con? Hử?”

Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, bị kích động tỉnh táo lại, vội vàng đẩy Diêm Tinh Vân ra, nói, “Tình Vân ca ca, sư huynh ta đến rồi, ta phải về, cảm ơn huynh đã cứu ta!”

Tên này định làm gì thế? Trước mắt đám người Diệp Phàm còn có hành động thân mật khó giải thích với mình thế này, chẳng lẽ h[?] không biết nàng bây

giờ mới chỉ là một đứa bé mấy tuổi thôi sao, không sợ người khác hiểu lầm là hấn yêu trẻ con đó chứ?

Nghĩ tới mình bị Diêm Tinh Vân ôm trong lòng, còn định ôm thân mật trước mặt đồng môn mình, cho dù Lâm Nguyệt bình tĩnh thì giờ phút này cũng bắt gặp đỏ mặt lên.

Thấy khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt vì động tác câu mình mà đỏ bừng cả mặt, Diêm Tinh Vân bắt gặp cười khẽ, sắc mặt vốn khó coi giờ nhẹ đi nhiều, nói khẽ, “Bé con muốn về sao?”

“Muốn” Lúc này Lâm Nguyệt cũng không dám đùa với Diêm Tinh Vân có lòng dạ hẹp hòi nữa, sợ biến cơn lạnh thành cơn què, nàng tin nếu chọc giận thiếu niên ác ma này, thì tính cả bọn Diệp Phàm cũng vô dụng thôi, chỉ có thêm vài tên quỷ chịu chết.

“Bé con nếu đã muốn đi, ta cũng không giữ bé con nữa, nhưng ta muốn để lại ít đồ...” Diêm Tinh Vân cộ nhẹ chiếc cổ mảnh mai khéo léo của Lâm Nguyệt, mắt tím khẽ nhắm lại, chợt lóe lên tia sáng nguy hiểm.

Lâm Nguyệt nghe thấy lời Diêm Tinh Vân nói, còn chưa kịp vui vẻ, đột nhiên cảm giác được trận nguy hiểm, nàng chưa kịp phản ứng đã thấy bà vai truyền tới cơn đau nhức kịch liệt.

Chết tiệt, tên hỗn láo này thế mà dám cắn nàng!

Lâm Nguyệt đau mặt tái nhợt mãi, cả người run rẩy liên hồi.

“Đây là dấu hiệu ta để lại, bé con phải nhớ, sau này bé là người của ta...”

Lời dụ dỗ của Diêm Tinh Vân lọt vào tai Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy rợn tóc gáy. Nàng vô thức định phản kháng lại, nhưng bị Diêm Tinh Vân dùng sức đè lại, “Bé con phải ngoan ngoãn nghe lời mới được, dù ta sẽ không làm gì bé, nhưng những sư huynh sư tỷ này của bé thật hơi chướng mắt...”

Thân thể Lâm nguyệt khẽ cứng đờ, động tác giãy dụa đột nhiên ngừng lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt khó coi.

“Lúc này mới ngoan ngoãn chứ...”

Dù cách quần áo, nhưng diêm Tinh Vân cắn quá ác, thế mà cắn nát thịt, từng giọt máu tươi rỉ ra, nhiễm đỏ cả y phục xanh, nhưng hấn vẫn không thấy ngứa mắt, ngược lại vẻ mặt càng thêm ôn nhu nhìn nhìn máu nhuộm y phục, cười càng thêm xinh đẹp.

Giờ khắc này Diêm Tinh Vân đâu còn bộ dáng thiếu niên ngoan ngoãn nghe lời như lúc đầu nữa, mà giờ phút này hấn thoát nhìn như một ác ma phệ huyết vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Kẻ Điên

Tên điên này! Lâm Nguyệt tức giận run cả người, nếu không phải đám Diệp phàm vẫn ở đó, nàng nghĩ muốn liều với cái tên biến thái này, để kịch độc giết chết hấn đi cho rồi!

Tiếc là đám Diệp Phàm vẫn còn đó, nàng không thể liên lụy người vô tội, dù ngoài Diệp Phàm ra, nàng và những người khác chẳng có giao tình gì, nhưng họ cuối cùng vẫn đến vì nàng, nếu lại liên lụy bỏ mạng vì nàng, vậy cũng không hay.

Nàng nhin!

Nhưng Lâm Nguyệt có thể nhin, song lại không biết hành động của Diêm Tinh Vân đã bị đám Diệp Phàm nhìn thấy, dù họ không rõ thân phận Diêm Tinh Vân lắm, nhưng giờ phút này cũng cảm giác không bình thường chút nào.

Diệp Phàm thì ổn, dù sao hấn cũng lớn tuổi hơn chút, tâm tính cũng trầm ổn chút, vì thế sau khi hấn phát hiện không phù hợp, cũng không tiện mở miệng.

Còn An Từ Dạ lại khác, dù sao hấn còn nhỏ tuổi, năm nay mới mười hai, hơn nữa hấn cũng không hiểu sao có cảm tình tốt với Lâm Nguyệt, từ lúc hấn thấy Lâm Nguyệt bị Diêm Tinh Vân ôm vào trong lòng, hấn đã cảm thấy không vui rồi, chỉ ngại thân phận đối phương không rõ, mà hấn cũng không thể nói có giao tình gì với Lâm Nguyệt, vì thế mới cố né khó chịu, không nói.

Giờ phút này thấy Lâm Nguyệt bị Diêm Tinh Vân bắt nạt trước mặt mọi người, hấn không nhin được nữa, phần nộ nhìn Diêm Tinh Vân, tức giận quát lên, “Người làm gì thế? Còn không buông Lâm sư muội ra mau!”

Đối với chỉ trích của An Tử Dạ, Diêm Tinh Vân đến ánh mắt cũng không thèm nhìn, ngón tay thon dài như ngọc đặt trên miệng vết thương trên vai Lâm Nguyệt, áp sát vành tai Lâm Nguyệt nói ôn nhu, “Có đau không?”

Về mặt Lâm Nguyệt cứng ngắc lắc đầu, nói rất bình tĩnh, “Có thể để ta đi được chưa?”

Trong lòng Lâm Nguyệt phần nộ suyết mất lý trí, nhưng lại không lộ ra chút tức giận. Chút đau đớn này tính gì chứ? Cả hương độc tẩy tủy còn đau hơn nàng còn nhìn được nữa, huống chi hiện tại nàng bị một tên điên cắn một cái? Nàng sợ không phải là đau đớn mà là con người Diêm Tinh Vân này!

Có lẽ nhìn thấu nội tâm Lâm Nguyệt, có lẽ cảm thấy Lâm Nguyệt kháng cự và sợ hãi với mình, dù diêm Tinh Vân hơi bất mãn nhưng vẫn cười buông Lâm Nguyệt ra, chỉ là lúc buông nàng ra trong nháy mắt, lại mở miệng lạnh nhạt, “Bé con, những nam nhân râu ria kia, bé tốt nhất là nên tránh xa chút, sau này, ta sẽ tới Côn Lôn gặp bé...”

Nói xong hần có ý liếc nhìn khuôn mặt khó coi của An Tử Dạ một cái, chẳng đợi Lâm Nguyệt đáp lại, không nhìn đám Diệp Phàm mà xoay người rời đi.

Thấy Diêm Tinh Vân rời đi, ngoài sắc mặt An Tử Dạ khó coi ra, những kẻ khác thờ phào, bầu không khí cũng thay đổi thoải mái hơn.

“Lâm sư muội, muội bị thương à?” Mây Diệp Phàm cau lại lo lắng nhìn về thương trên vai Lâm Nguyệt.

“Muội không sao, thật cảm tạ sư huynh quan tâm” Lâm Nguyệt cười nhạt nói thản nhiên, “Diệp sư huynh, chúng ta đi thôi”

Thấy về mặt Lâm nguyệt bình thản, Diệp Phàm nhú nhú mày, cũng biết ở đây không phải chỗ nói chuyện, liền gật đầu, cùng mọi người rời khỏi Vạn Bảo Lâu.

Lại lần nữa đi trên con đường náo nhiệt của phường thị, lúc này Lâm Nguyệt mới thở phào, nhưng còn chưa đợi tâm tình nàng bình tĩnh trở lại, lại nghe tiếng Diệp Chân Chân hỏi, “Lâm sư muội, muội vừa cùng người đó... là thế nào?”

Lâm Nguyệt hơi ngần ra, thấy những người khác nhìn tò mò, bất giác cười khổ một cái, nói nhàn nhạt, “Ta bị thương, là hần đã cứu ta”

“Thoạt nhìn hần không giống tán tu, sư muội biết rõ thân phận của hần không?” Ánh mắt Diệp Chân chân chợt lóe, hỏi tiếp.

Lâm Nguyệt lắc đầu không nói gì. Không nói tới nàng đúng thật không rõ thân phận chân chính của Diêm Tinh Vân, mà nếu biết rõ nàng cũng sẽ không nói cho Diệp Chân Chân biết.

Diệp Chân Chân héch môi, thấy chẳng hỏi được gì, con người lại đảo hỏi tiếp, “Sư muội các muội thật sự gặp ma tu hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Rời Đi

“Sư tỷ Diệp Khuynh Tuyết tỷ ấy nói gì thế?” Lâm nguyệt không đáp mà hỏi ngược lại. Nàng không biết rõ Diệp Khuynh tuyết đến cùng là nói với đám Diệp Phàm cái gì, vì thế nàng cũng không xác nhận mà cũng không phủ nhận lời Diệp Chân Chân nói.

Lúc ấy Diệp Khuynh Tuyết vì trúng độc sợ quá chạy mất, hai người cũng vạch mặt triệt để, sau này nàng ngẫu nhiên được Diêm Tinh Vân cứu, Diệp Khuynh tuyết thấy nàng mất tích nhất định sẽ tự biên tự diễn một câu chuyện hay để dùng điều này tránh khỏi hiềm nghi.

Theo lời Diệp Khuynh tuyết sửa lại là gặp phải ma tu, hần là không muốn đám Diệp Phàm hoài nghi. Hiện giờ nàng cũng không Diệp Khuynh Tuyết nói với đám Diệp Chân Chân thế nào, vì thế cũng không thể nói bừa. Thực ra Lâm Nguyệt cũng không phải không muốn nói tình hình thực tế ra, mà vì nàng vốn không có chứng cứ, hơn nữa liên quan tới bí mật bản thân, vì thế nàng chọn giữ bí mật.

“Muội muội của ta nói muội ấy và muội gặp phải ma tu ở hậu sơn, ma tu tập kích các muội, muội ấy bị thương, cũng không rõ trúng độc gì chạy tách ra với người. Nhưng muội ấy lại gặp được Quân sư thúc, độc đã sớm được giải, chút thương nhỏ này không ngại, ngược lại là muội, nói không thấy tâm hơi đau, để chúng ta tìm nửa ngày trời!” Diệp Chân Chân cười khê một tiếng, rõ ràng rất khinh thường với Diệp Khuynh Tuyết, ngừng chút, lại nhìn Lâm Nguyệt một cái nói tiếp, “Lâm sư muội, sao các muội lại chạy tới sau núi thế, hơn nữa còn gặp cả ma tu ở đó vậy?”

“Đúng vậy, Lâm sư muội, muội và sư muội Diệp Khuynh Tuyết là thế nào? Hai người sao lại chạy tới sau núi vậy? Chẳng phải là bảo gặp nhau ở cửa phường thị đó sao?” Diệp Phàm không nhìn được mở miệng hỏi.

A Tử Dạ vốn cũng muốn nói gì đó, nhưng thấy Lâm Nguyệt không để ý đến hần, do dự mãi vẫn nhìn được.

“Muội cũng không biết là vì sao nữa, sư tỷ Diệp Khuynh tuyết nói ở phường thị có tán tu gây chuyện, bảo muội tới phía sau núi”

Lâm Nguyệt quyết định đem một nửa sự thật nói ra, còn phần đám Diệp Phàm nghĩ sao, có thể hoài nghi Diệp Khuynh tuyết hay không chẳng liên can tới nàng. Nàng giấu Diệp Khuynh Tuyết chuyện nàng ta muốn giết nàng đã đủ uất ức lắm rồi, tự mình tới phía sau núi còn phải gánh tội thay cho Diệp Khuynh Tuyết nữa!

Quả nhiên nghe Lâm Nguyệt nói, sắc mặt đám Diệp phàm thay đổi, Diệp Chân chân không kìm được ngạc nhiên nghi ngờ nói, “Là muội muội Diệp Khuynh tuyết gọi muội đi phía sau núi sao? Muội ấy gọi muội đi sau núi làm gì thế?”

“Muội cũng không biết nữa...” Lâm Nguyệt lắc đầu, bày tỏ mình cũng không rõ Diệp Khuynh tuyết muốn gì, cứ cúi đầu trầm mặc không nói.

Diệp Phàm và An Tử Dạ liếc nhìn nhau, sắc mặt cũng hơi khó coi, nhưng cả hai ăn ý không nói ra khỏi miệng. Diệp Phàm xoa xoa đầu Lâm Nguyệt bảo, “Được rồi, chuyện đã qua, muội có thể bình yên trở về là tốt rồi, ta thấy muội cũng bị kinh hãi, chúng ta về sớm một chút là được!”

Với đề nghị của Diệp Phàm, mọi người dĩ nhiên là không phản đối, vốn họ cũng ở lại chỉ vì Lâm Nguyệt, hiện giờ người đã tìm được, dĩ nhiên cũng không muốn ở lại phò tá làm gì nữa.

Mấy người cùng rời khỏi phò tá, về thẳng môn phái, lại không biết sau lưng họ trên lầu hai gian riêng ở trước cửa sổ có một thiếu niên nhìn hết mọi cử chỉ hành động của họ.

“thiếu gia, có cần thuộc hạ đi bắt nha đầu kia trở lại không?” Quý Nhất vừa nhìn thấy bóng thiếu niên đứng trước cửa sổ cô đơn, không kìm được đề nghị.

“Thôi! Nàng ấy sớm muộn gì cũng là người bán thiếu!” Diêm Tinh Vân quay người lại, ngồi lên sập, cười lạnh lùng một tiếng, “Nàng ấy giờ vẫn còn nhỏ, đi theo ta không thích hợp, trước tiên cứ để nàng ấy ở lại còn Lôn đã!”

Quý Nhất hơi ngần người, muốn nói gì lại thôi. Diêm Tinh Vân không để ý đến Quý Nhất, mà trong tay đang vuốt ve một cây trầm gỗ, trong đầu lại nhớ lại hình ảnh động tác nam tử kia thân mật với Lâm Nguyệt, cười lạnh mắt.

Bé con, bé tốt nhất phải nhớ kỹ lời bản thiếu nói, nếu không đến lúc đó ta cũng không ngại phá sạch Côn Lôn đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Trần Tử Đan

“Lâm Nguyệt, mau lại đây!”

Đi trên đường nhỏ tới trước luyện đan đường, một thiếu nữ thanh tú mặc bộ y phục màu xanh của đệ tử ngoại môn đang vẫy tay nóng vội chào hỏi Lâm nguyệt.

Thấy thiếu nữ, Lâm Nguyệt cười nhạt, vui vẻ hỏi hột, do dự bước tới, “Tử Đan, sao ngươi lại ở đây thế?”

“Người ta chẳng phải là đệ tử ngoại môn sao? Hôm nay ngươi không phải là muốn đi luyện đan đường đó chứ?” Về mặt Trần Tử Đan chỉ tiếc rèn sắt không thành thép điểm điểm đầu Lâm Nguyệt, tức giận mắng, “Ngươi nói coi, rõ ràng thiên phú tu luyện tốt như vậy, vì sao lại không chịu tu luyện cho tốt, lại cứ một lòng ham mê cửa bên trái vậy kia? Lấy tư chất của ngươi, nếu một lòng hướng đạo, biết đâu chừng sau này lên tới trúc cơ cũng có thể, lại cứ lãng phí thời gian vào việc luyện đan thì có lợi ích gì chứ?”

“Ta là đệ tử của núi Đan Hoa, thích luyện đan thì có gì mà kỳ?” Lâm Nguyệt cười khê, mặt mũi được tóc dày trên đầu che mất một nửa khiến cho người ta nhìn không thấy rõ nét mặt nàng lắm.

“Ta mặc kệ, hôm nay ngươi nhất định phải theo giúp ta lối luyện công đường, ngươi biết chưa? Hôm nay là Quân sư thúc giảng bài đó, Quân sư thúc đó... Vậy đơn giản là ngươi song tu hoàn mỹ trong lòng ta chọn đó!” Trần Tử Đan lộ ra vẻ mặt si mê chờ đợi, rõ ràng một thiếu nữ đang tuổi xuân thì.

“Thôi đi, nam nhân hoàn mỹ nhất trong lòng ngươi chẳng phải là chương môn đại sư huynh đó sao?” Đối mặt với biểu hiện háo sắc của Trần Tử Đan, Lâm Nguyệt thấy nhưng không trách, cứ lờ mờ cắt đứt suy nghĩ vớ vẩn của nàng ta.

“Sư huynh Liên Thành là người ta yêu nhất, Quân sư thúc là người trong môn của ta, không được sao?” Trần Tử Đan ngửa đầu lên, vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói.

“Vậy ngươi đến cùng là yêu nhất người nào, còn là người trong mộng của ngươi nữa hả?” Lâm Nguyệt buồn cười hỏi.

“Ta đều thích tất!”

“Người không sợ bị những nữ nhân kia nghe được lời mình, ăn mình sao?” Lâm Nguyệt tốt bụng nhắc nhở nàng ta.

Nghe lời Lâm Nguyệt nói, quả nhiên Trần Từ Đan hơi chột dạ, nhưng vẫn cứ mạnh mẽ, “Các nàng ấy là bởi không chiếm được yêu thích của Liên thành sư huynh và Quân sư thúc, vì thế mới thành người ghen tị, ta mới không thèm sợ các nàng ấy đâu!”

Lâm Nguyệt thấy bộ dạng nàng ta không biết hối cải lại còn cứng đầu, đành lắc đầu cũng không khuyên nàng ta nữa.

“Lâm Nguyệt, nếu các nàng ấy đều như ngươi thì tốt rồi!” Trầm mặc một lúc, Trần Từ Đan nhìn khuôn mặt bị làn tóc đen rối che kín của Lâm Nguyệt, thoát nhìn hết sức bình thường thì lắc đầu thở dài nói.

Lâm Nguyệt nghe vậy chỉ cười tự giễu, trầm mặc không nói. Nàng biết rõ tâm tư Trần Từ Đan, cũng biết nàng ấy nói vậy là gì, đối với người hay để ý thế nàng chỉ cảm thấy rất nhàm chán.

Lúc trước sau khi Lâm Nguyệt từ phường thị trở về, liền lập tức bế quan tăng tu vi lên, quanh đi quẩn lại cũng đã qua chín năm.

Hiện giờ nàng đã xuất quan hơn nửa năm, trong thời gian gần mười năm, nàng từ một đứa trẻ sáu tuổi đã biến thành một thiếu nữ thanh xuân mười lăm tuổi, vóc dáng cao lớn không ít, dù người vẫn gầy yếu, thoát trông hơi yếu liễu đào tơ, nhưng phát dục cũng được, đã không còn là một đứa trẻ nữa.

Trong chín năm khổ tu, tu vi Lâm Nguyệt cũng tăng lên rất lớn, hiện giờ tu vi của nàng ta đã tới đỉnh luyện khí hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa thôi đã có thể thành công trúc cơ, mà bên ngoài tu vi nàng cũng thích hợp đang ở đỉnh luyện khí trung kỳ.

Cứ việc nàng đề nén tu vi lại, nhưng trong thời gian chưa tới mười năm không ngắn không dài, luyện từ tu vi luyện khí sơ kỳ đến đỉnh luyện khí từng kỳ, tốc độ tu luyện như thế ở trong phân đông đệ tử ngoại môn thì cũng coi như rất tốt rồi.

Còn phần Diệp Khuynh Tuyết, dĩ nhiên không thể lấy người thường đo được, từ nửa năm trước lúc nàng ta xuất quan, nàng đã biết Diệp Khuynh Tuyết sau khi bế quan năm năm đã lấy được một viên linh đan thượng cổ để lại tẩy rửa, thành công tẩy đi thủy linh căn, hơn nữa còn đẩy tư chất tăng lên cao một bậc, trở thành tư chất song linh căn trung phẩm Mộc Hỏa, vào năm năm trước đã được tăng trên của núi Đan hoa phá cách thu nhận làm đệ tử nội môn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nhỏ Mọn

Hiện giờ đã năm năm đi qua, tu vi Diệp Khuynh Tuyết đã sớm đột phá tới luyện khí hậu kỳ, cùng thời điểm Lâm Nguyệt xuất quan, tu vi Diệp Khuynh Tuyết đã ở đỉnh luyện khí hậu kỳ, chẳng kém Lâm Nguyệt chút nào.

Ban đầu khi biết được tin này, trong lòng Lâm Nguyệt cảm thán mãi, Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính, ông trời quả nhiên là chiếu cố tới nàng ta, nàng có thể có tu vi hiện thời, ngoài tư chất nàng rất tốt cùng với việc bế quan khổ luyện ra, cugnx bởi nàng tu luyện công pháp bí quyết thiên cổ Lưu Hương khác hẳn công pháp bình thường khác, bí quyết thiên cổ Lưu Hương trước khi kết đan không có bình cảnh, chính bởi thế mới là nguyên nhân tu vi nàng tăng nhanh như vậy, cùng An Từ Dạ có tư chất cực phẩm trời cho tốc độ tu luyện cũng không chênh lệch tỷ nào.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết cũng khác, tư chất nàng ta vốn cực kém, cứ tính cả lấy linh đan phục rửa là linh đan nghịch thiên như vậy, chẳng qua cũng chỉ đem tư chất tăng lên tới trung phẩm mà thôi, nếu là đệ tử nội môn có tư chất trung phẩm bình thường mà nói, không có kỳ ngộ, thì trong ngàn ngàn mười năm mà đem tu vi tăng lên tới luyện khí hậu kỳ vốn là không thể. Nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại khác, nàng ta có thần khí không gian, thần khí trong không gian thời gian gấp mười lần bên ngoài, hay nói cách khác, nàng ta tu luyện mười ngày trong không gian bằng bên ngoài một ngày, người khác tu luyện một năm, nàng ta ước chừng tu luyện phải mười năm, mười năm đột phá luyện khí hậu kỳ thực ra rất kém cỏi!

Nhưng những chuyện này người khác không biết, vì thế nhìn thấy tốc độ tu luyện của Diệp Khuynh Tuyết nhanh như vậy, cũng cảm thấy ngộ tính nàng ta tốt, là một thiên tài có tư chất xuất chúng trời cho.

Những tin này đều là Lâm Nguyệt sau khi xuất quan mới nghe nói, sau khi nàng xuất quan, Diệp Khuynh Tuyết đã vào nội môn, vì thế trong nửa năm này, nàng cũng chưa từng gặp Diệp Khuynh Tuyết lần nào, chỉ ngẫu nhiên biết một chút ít tin liên quan nàng ta qua lời của đệ tử ngoại môn mà thôi.

Do tốc độ tu luyện kinh người, hơn nữa mấy năm trước được linh đan tẩy rửa, Diệp Khuynh Tuyết hiện giờ ở trong đệ tử cấp thấp nội môn Côn Lôn coi như rất nổi tiếng, nhất là như Lâm Nguyệt trong đám đệ tử ngoại môn vậy, có không ít người bội phục Diệp Khuynh Tuyết mãi, thậm chí còn đem nàng ta và Cô Anh Khiết cùng Diệp Chân Chân tôn lên là tam tiên tử Côn Lôn.

Đối với chuyện Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt chỉ cười bỏ qua, xuất quan trong vòng nửa năm, nàng cũng không có đi hỏi thăm tin tức Diệp Khuynh

Tuyệt, Diệp Khuynh tuyệt cũng không đi tìm nàng, từ đó, nàng dĩ nhiên là mừng rỡ yên tĩnh rồi, vì thế sau khi bế quan kết thúc, nàng một lòng nhào vào luyện đan, hiện giờ thuật luyện đan nàng đã đột phá cấp ba, hơn nữa gần đây nàng hơi có cảm giác như sắp đột phá cấp bốn rồi.

Trong nửa năm nay Lâm nguyệt ngoài luyện tập luyện đan ra, chỉ là cùng một số ít đệ tử ngoại môn đi làm chút nhiệm vụ của môn phái, cũng trải qua mấy lần săn giết yêu thú, mấy ngày nàng xuất quan trôi qua rất phong phú.

TRẦN TỬ ĐAN là nàng biết nửa năm trước, cũng là đệ tử ngoại môn, hiện nay tu vi đang ở tầng thứ sáu luyện khí trung kỳ, tư chất cũng không tốt lắm nhưng cũng không kém.

Tính cách Trần tử Đan bề ngoài hoạt bát sáng sủa nhưng trong lòng lại hơi có chút tính toán, thích chiếm tiện nghi thì chẳng nhìn mặt kẻ nào. Nửa năm trước Lâm Nguyệt xuất quan không lâu, vì muốn tu vi vững chắc nên mới chuẩn bị tới rèn luyện ở trong luyện đường, nhận chút nhiệm vụ của môn phái để luyện tập, bởi vậy lúc ấy được phân tổ cùng với đệ tử ngoại môn khác đi làm nhiệm vụ là TRẦN TỬ ĐAN, Trần Tử Đang mời mọc Lâm nguyệt tham gia đội ngũ, bởi vậy hai người mới quen nhau.

Sau này TRẦN TỬ ĐAN lại liên tục hợp tác vài lần với Lâm nguyệt, thường xuyên qua lại, rồi quen, hơn nữa Trần tử Đan cũng không thích cô gái mình quen lại xinh đẹp hơn mình, mà do Lâm Nguyệt cố ý che dấu hình dáng bản thân, dù coi như chỉnh tề sạch sẽ, nhưng một đầu tóc đen rồi che hẳn nửa khuôn mặt, khác hẳn bề ngoài sạch sẽ gọn gàng của TRẦN TỬ ĐAN nên đi cùng nhau cũng không mấy thu hút, vì thế TRẦN TỬ ĐAN mới có thể cùng kết giao tốt với Lâm nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lo Lắng

TRẦN TỬ ĐAN nhỏ mọn dĩ nhiên Lâm Nguyệt nhìn ra, chỉ là không thêm để ý mà thôi, hơn nữa so với những người Diệp Chân Chân này, chút tâm kế của TRẦN TỬ ĐAN chẳng thấm vào đâu.

Chẳng qua chỉ là một phụ nữ có lòng dạ hẹp hòi ham hư vinh mà thôi, nàng vốn không thêm để ý. Hơn nữa với tính cách âm ỉ của TRẦN TỬ ĐAN, nàng biết được khá nhiều tin tức từ miệng cô ấy.

Trong lòng ngẫm nghĩ, lại thấy TRẦN TỬ ĐAN giương mắt nhìn mình, Lâm Nguyệt nói nhàn nhạt bảo, “Giống như ta có gì tốt chứ?”

“Ít nhất ngoại cũng không đẹp bằng ta...” TRẦN TỬ ĐAN nói được một nửa, đột nhiên im miệng, lát sau mới ngượng ngùng cười cười bảo, “Tóm lại ngoại so với những nữ nhân kia khá hơn nhiều”

So với ai kia? So với những nữ nhân mê luyện Liên Thành và Quân Tử Huyền thì tốt sao? Trong lòng Lâm Nguyệt khinh thường, lại không nói ra, chỉ cười nhạt. Trong mắt nàng, nữ nhân tự kỷ như TRẦN TỬ ĐAN, nàng cũng vốn không muốn tốn nước bọt với nàng ta.

NHưng mặc dù nàng khinh thường TRẦN TỬ ĐAN, song sâu trong nội tâm vẫn không kìm được nghĩ ác, nếu TRẦN TỬ ĐAN mà thấy bộ dạng thật của nàng, không hiểu nữ nhân này sẽ thế nào nhỉ? Chờ đến lúc đó sẽ không nói nàng tốt nữa, mà là hận nàng chết đi ấy chứ?

Nhớ tới dung mạo “kinh hãi thế tục” kia của mình, trong lòng Lâm nguyệt ngập tràn bất đắc dĩ.

Từ sau khi nàng biết thân phận mình ở thế giới này, nàng liền biết bản thân có được một dung mạo tuyệt sắc. Mấy năm trước thì ổn rồi, vì tuổi còn nhỏ, dù ngũ quan thoát nhìn có tinh xảo xinh đẹp hơn những bé gái khác, nhưng dù sao nàng mới chỉ là đứa bé có mấy tuổi, dung mạo vóc người chưa nảy nở.

Nhưng giờ theo nàng ngày một lớn, vóc người hoàn hảo, khối thân thể này vốn có khung xương mảnh mai thanh tú, cứ việc trở mã thì sao, nhưng vì nàng cứ mặc những bộ quần áo rộng thùng thình, bề ngoài thoát nhìn rất gầy yếu, thấy không rõ. Nhưng dung mạo cũng không khác, theo nàng trưởng thành, ngũ quan nàng dần nảy nở, hiện giờ gương mặt này trở nên đẹp tới động lòng người, cả nàng nhìn cũng thấy kinh hãi mãi.

Sau khi được hương độc tẩy tủy, thân thể nàng lại lần nữa cũng trở mã theo, tương ứng với số tuổi hiện tại của nàng là mười lăm tuổi, mười lăm tuổi trưởng thành vậy, nếu sau này mà lớn nữa, Lâm nguyệt không dám nghĩ tới mình sẽ xinh đẹp tới mức nào nữa.

Dung mạo nghiêng thành tuyệt sắc này, cũng không khiến Lâm Nguyệt thấy vui gì, mà ngược lại càng khiến nàng thêm lo lắng cho tương lai. Nàng không dám nghĩ, nếu như có một ngày, trước khi nàng chưa thật sự lớn mạnh, gương mặt này mà phơi ra ánh sáng, tương lai đời nàng sẽ thế nào đây?

Thành độc chiếm của người khác ư? Hay thành lô đỉnh?

Nhưng thứ đó đều không phải do Lâm nguyệt muốn, nếu thật sự bị ép thành vậy, nàng nguyện chết cũng không tiếp nhận.

Ở giới tu chân, nữ tử mặc dù có rất nhiều, xinh đẹp cũng không thiếu, nhưng đẹp tựa nhân gian như nàng, xinh đẹp khiến người khác rung động như thế

chẳng giống nữ tu chân nhân vốn có. Giới tu chân dù kẻ mạnh là vua, nhưng lời xưa vẫn nói hồng nhan họa thủy, đâu đoán được một nữ nhân có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành tựa tiên nữ sẽ có lực thu hút hấp dẫn thể nào với một số nam nhân chỉ yêu thích sắc đẹp chứ!

Nếu chỉ xinh đẹp chút thôi, Lâm nguyệt cũng không lo lắng nhiều đến thế, mà ngược lại còn thấy vui, dù sao cô bé nào mà chẳng thích mình xinh đẹp chứ? Nhưng chuyện mà quá lên thì lại không tốt. Huống chi thể chất nàng là...

Vừa nghĩ tới thể chất ngọc tuyết hương cốt kia của mình, Lâm Nguyệt thấy nhức đầu phiền lòng mãi. Nàng biết rõ, mình sở dĩ càng ngày càng xinh đẹp, ngoài vì thể chất là ngọc tuyết hương cốt ra, cũng bởi nàng tu luyện chủ công bí quyết thiên cổ Lưu hương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Truyền Công Đường

Bí quyết thiên cổ Lưu hương là do nữ tu thượng cổ tạo ra, vốn có công hiệu làm đẹp, hơn nữa còn trải qua tu sĩ thượng cổ thay đổi mấy lần, sau đó nữ tu tu luyện thiên cổ Lưu hương không đâu mà không đẹp vang xa, ai ai cũng đều tuyệt sắc nghiêng thành, sở dĩ như vậy nguyên nhân nữ tử có thể chất ngoài ngọc tuyết hương cốt ra vốn đã có dung mạo không tầm thường rồi, mà còn có bí quyết Lưu hương lại khiến tu vi càng cao, dung mạo lại càng được cải thiện theo công pháp.

Càng tu luyện càng đẹp, tu vi càng cao càng xinh đẹp, cứ tiếp tục thế, Lâm nguyệt thật sự không biết là phúc hay họa nữa. Coi như hiện tại nàng không dám nhìn dung mạo mê hoặc của mình, vì thế nàng cứ phải lãng phí một đầu tóc đen tối nuôi thật dài để che bớt, hủy đi hình tượng của mình.

Nếu nàng không làm vậy, với tu vi trước mắt của nàng, nếu bại lộ hình dáng, chỉ khiến nàng lâm vào nguy cơ không tưởng nổi mà thôi.

“Được rồi, Lâm nguyệt, hôm nay ngươi theo ta đi truyền công đường đi, đi nào!” TRẦN TỬ ĐAN thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, lập tức không chịu được, túm thẳng tay nàng kéo đi về trước.

Lông mày Lâm Nguyệt cau lại, có chút không vui với hành động bá đạo kia của TRẦN TỬ ĐAN.

Xem ra nửa năm nay nàng đã cố nhịn ả nhận an phận vô cùng, khiến TRẦN TỬ ĐAN trước mặt nàng càng ngày càng ngông cuồng chẳng biết chừng mực chút nào!

NHưng nàng ta vừa nói hôm nay là buổi giảng của QUÂN TỬ HUYỀN, không biết có DIỆP KHUYÊN TUYẾT không nữa? Nếu là vậy, có thể đi xem một chút.

Lâm Nguyệt biết rõ nội dung vở kịch, vào mười năm trước DIỆP KHUYÊN TUYẾT đã gặp QUÂN TỬ HUYỀN, hiện giờ là thời gian gần mười năm, không rõ bọn họ phát triển thế nào, song LIÊN THÀNH cũng đã gặp DIỆP KHUYÊN TUYẾT, cũng không biết một nữ hai nam này hiện giờ là tình trạng nào rồi?

Đối với điều này, Lâm Nguyệt lại thấy hơi hiếu kỳ, từ đó, nàng không cự tuyệt tâm tư TRẦN TỬ ĐAN nữa.

Truyền công đường vốn là nơi chuyện diễn giải cho đệ tử ngoại môn, nhưng hôm nay vì QUÂN TỬ HUYỀN là thiên tài CÔN LÔN tới giảng, nên hẳn phân biệt nội ngoại môn, chỉ cần đệ tử cấp thấp là có thể được đi nghe giảng.

Lúc Lâm Nguyệt và TRẦN TỬ ĐAN tới, trong truyền công đường đã đầy ắp người, do Lâm Nguyệt và TRẦN TỬ ĐAN tu vi không cao, lại ăn mặc kiêu đệ tử ngoại môn, nên không gây cho người khác chú ý.

“Lâm Nguyệt, chúng ta ra bên kia đi!” Hai mắt TRẦN TỬ ĐANG sáng như sao, chỉ một vị trí gần phía trước nói với Lâm Nguyệt.

“Chỗ đó chen lấn lắm, ngươi đi đi, ta ở chỗ này là được rồi” Lâm Nguyệt kéo nhẹ tay mình trong tay TRẦN TỬ ĐAN về, cũng không đợi nàng ta nói, đã tìm một vị trí khá tầm thường trong góc ngồi xuống.

TRẦN TỬ ĐAN thấy Lâm Nguyệt cự tuyệt mình, lập tức không vui, định nói gì thì đã thấy Lâm nguyệt xoay người đi, lập tức dậm mạnh chân, trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, bất mãn đi tới chỗ nàng ta thấy ngồi xuống.

Lâm Nguyệt biết rõ nàng làm vậy sẽ khiến TRẦN TỬ ĐAN bất mãn, dù sao trải qua nửa năm cạnh nhau, nàng hiểu rõ tính tình TRẦN TỬ ĐAN, vừa rồi TRẦN TỬ ĐAN kéo nàng lên, không phải là muốn ở trước mặt QUÂN TỬ HUYỀN để tôn vẻ đẹp của nàng ta lên đó sao!

Nàng ta muốn lợi dụng Lâm Nguyệt, nhưng Lâm Nguyệt sao để lợi dụng vậy chứ? Trước còn nhẫn nhịn với TRẦN TỬ ĐANG, nhưng chút chuyện nhỏ này cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, song giờ lại khác, ngay trước mặt nhiều đệ tử CÔN LÔN vậy, Lâm Nguyệt nàng cũng không muốn diễn trò cùng nàng ta, huống chi hôm nay ngoài QUÂN TỬ HUYỀN ra, biết đâu DIỆP KHUYÊN TUYẾT cũng tới, nàng cũng không muốn để DIỆP KHUYÊN TUYẾT chú ý đến.

Chương 90: Tuyệt Tiên Tử

Do Quân Tử Huyền tự mình giảng, nên hôm nay truyền công đường cũng không giống trước kia vắng vẻ lạnh lùng nữa, mà ngược lại khắp nơi đầy các đệ tử nữ ăn mặc trang điểm xinh đẹp tinh xảo, còn đệ tử nam dù không ít nhưng cũng kém hơn số nữ đệ tử.

Nhìn các nữ tu hai mắt sáng lên, mỗi một cử chỉ hành động đều quyến rũ phong tình, trong lòng Lâm Nguyệt thầm cảm thán mị lực của Quân Tử Huyền, quả nhiên không hổ là nam phụ đệ nhất trong truyện, chẳng những làm nữ chính Diệp Khuynh Tuyết mê đảo, mà cả những nữ tu khác cũng bị mê đến thần hồn điên đảo!

Môn phái có quy định phải mặc trang phục đệ tử, vì thế không có cảnh tượng xuất hiện mặc đồ xanh đỏ, nhưng y phục thì không thể đổi, nhưng thiếu nữ tu xuân kia đành phải hao hết sức mình phối kiểu tóc thật xứng với khuôn mặt, cố gắng đạt tới tư thái xinh đẹp hoàn mỹ nhất xuất hiện trước mặt Quân Tử Huyền.

Nếu không phải quy định cứng nhắc của môn phái, chỉ nhìn cảnh một đám đeo đầy trang sức châu ngọc và trện son phấn kia, đều giống y chang cảnh hoàng đến tuyển tú vậy!

Giữa một đám nữ đệ tử đeo đầy trang sức lấp lánh, Lâm Nguyệt lại là một kẻ lồi thoi lếch thếch, trên đầu cột tóc đuôi gà khiến bộ dáng đột nhiên không chói mắt mà trở nên hài hòa hẳn lên.

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt thấy những ánh mắt khinh thường chung quanh của nữ đệ tử, rơi vào đường cùng, nàng đành phải cố sức cúi thấp đầu, giảm bớt đi cảm giác hiện có của mình.

Nhưng may mà những nữ đệ tử kia dù xem thường bộ dáng lồi thoi của nàng, lại không gây khó dễ với nàng, ngược lại có mấy người thấy nàng ăn mặc khó coi thì cố sức tới gần nàng chút, hy vọng nàng ta dùng gương mặt xinh đẹp này tôn lên vẻ “nữ xấu” của mình.

Với những đệ tử nữ nhỏ mọn ấy Lâm Nguyệt cũng kệ, chỉ lẳng lặng cúi đầu ngồi đó, đợi buổi giảng bắt đầu.

Sợ dĩ nàng không cự tuyệt Trần Tử Đan, hơn nữa còn cùng nàng ta tới truyền công đường, ngoài nghĩ ở cách xa quan sát Diệp Khuynh Tuyết ra chút, thật đúng là muốn nghe bài giảng của Quân Tử huyền.

Dù nàng vì thân phận nam phụ Quân Tử Huyền không muốn gặp, nhưng dù sao Quân Tử huyền cũng là tu sĩ Kim Đan trẻ tuổi nhất Côn Lôn, kinh nghiệm tu đạo của hắn cùng các kiến thức khác với Lâm nguyệt mà nói thì thật sự rất quý, tu sĩ Kim Đan tự mình giảng bài là cơ hội rất quý, Lâm nguyệt dĩ nhiên không muốn bỏ qua.

“Mau nhìn kia, là Tuyệt tiên tử, Tuyệt tiên tử đến đây!”

Lúc Lâm Nguyệt hơi thất thần một lát, trong hành lang đột nhiên xôn xao hẳn lên, một số nam đệ tử ríu rít nhìn về phía lối vào, trong mắt mang theo mong đợi. Còn phần lớn các nữ đệ tử lộ vẻ khinh thường, nhất là những nữ tu mặc đồ trắng là trang phục của đệ tử nội môn.

“A, thật sự là Tuyệt tiên tử, thật xinh đẹp, thật có khí chất...”

“Đúng vậy, Tuyệt tiên tử thật không hổ là tam tiên tử Côn Lôn chúng ta, bộ dạng xinh xắn, tư chất tốt, còn thiện lương nữa...”

“Nghe nói Tuyệt tiên tử là từ ngoại môn được nhận vào nội môn đó, thật sự là không tin nổi, tiến vào trong nội môn chưa tới năm năm, tu vi đã luyện tới đỉnh luyện khí hậu kỳ rồi, còn rất xinh đẹp nữa, nếu làm bạn song tu với ta thì tốt quá...”

“Người? Chỉ bằng bộ dạng này của người Tuyệt tiên tử người ta sẽ coi trọng người sao? Nằm mơ đi!”

“...”

“...”

Trong hành lang truyền công đường một đám ồn ào, những nam đệ tử kia cứ như đám gà trống choai ngẩn cổ nhìn ra ngoài, còn nữ đệ tử dù không khoa trương như nam đệ tử, nhưng cũng có không ít kẻ hâm mộ hoặc không cam tâm hoặc ghen tị thờ ơ lạnh nhạt.

Lâm Nguyệt cũng mở bừng mắt ra, sắc mặt bình tĩnh nhìn ra lối vào đại sảnh. Một lát sau, một bóng áo trắng xinh đẹp chậm rãi từ ngoài đại sảnh bước tới\

Chương 91: Biến Hóa

Người đến trên đầu tóc đen mượt dùng một cây trâm bạch ngọc gắn lên, ngoài cây trâm gài tóc đó ra thì không còn bất kỳ trang sức nào nữa, hơn nữa trên người mặc quần áo trắng của đệ tử nội môn, nhìn cả người rất thanh lịch lại có khí chất xuất trần.

Khuôn mặt trang điểm nhạt, giữa hai hàng lông mày điểm một bông hoa mai đỏ khiến cho nàng kia vốn có ngũ quan thanh tú càng trở nên quyến rũ động lòng người, phong tình quyến rũ kết hợp với khí chất lạnh lùng trong trẻo, Diệp Khuynh Tuyết như vậy lại trở nên lập tức sắc sảo tới lóa mắt.

Lâm nguyệt lặng nhìn Diệp Khuynh Tuyết đi giữa đám đông, không còn là thứ nữ Diệp gia trả trung đầu khiêu khích đơn giản năm đó nữa, mà đã có phong thái chân chính vốn có của nữ chính.

Nếu nàng không nhìn nhầm, Diệp Khuynh Tuyết trang điểm kiểu này là kết hợp kiểu trang điểm hoa mai cổ đại với kiểu trang điểm hiện đại, Diệp Khuynh Tuyết tu luyện công chủ là tâm quyết xá nữ tử, uy lực công pháp không tồi, nhưng với việc công hiệu cải thiện dung mạo không lớn, hơn nữa Lâm Nguyệt đề ý tới là da trên cổ Diệp Khuynh Tuyết với da mặt nàng ta hơi khác nhau chút, rõ ràng Diệp Khuynh Tuyết xinh đẹp là do trang điểm mà có.

Lâm nguyệt còn nhớ trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết với thân hình và dung mạo bình thường của mình rất buồn, và bất mãn với dung mạo tuyệt sắc của Bạch Như nguyệt, trong lòng thầm giết chết Bạch Như Nguyệt có sắc mà không có nội hàm rất ngốc, vì dung mạo xuất chúng của mình, Diệp Khuynh Tuyết đã nghiên cứu chế tạo ra không ít đồ trang điểm, lợi dụng kiếp trước của mình đã học qua lớp hóa trang đem mình trang điểm thêm xinh đẹp động lòng người, lại lợi dụng ở đây không có kỹ thuật trang điểm mà đột nhiên lộ ra bản thân có khí chất xuất trần thanh lịch.

Ở trong truyện, tác giả với dung mạo của Bạch Như Nguyệt và Diệp Khuynh Tuyết hình dung thế này, Bạch Như Nguyệt có dung mạo tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, nhưng do không biết trang điểm, lại thích dùng son phấn, hơn nữa không có khí chất, nên cứ việc dung mạo xinh đẹp cũng khiến người ta có cảm giác đẹp quá tục, lãng phí một dung mạo đẹp một cách vô ích.

Còn Diệp Khuynh Tuyết tướng mạo chỉ được coi là thanh tú, nhưng do được nàng ta tự mỹ hóa trang, hơn nữa còn có khí chất trong trẻo lạnh lùng, nên rất dễ so ngang với Bạch Như Nguyệt.

Thanh lịch xuất trần, khí chất trong veo lạnh lùng, rõ ràng trong hành lang còn có rất nhiều nữ đệ tử xinh đẹp hơn Diệp Khuynh Tuyết nhưng dưới khí chất xuất trần kia của Diệp Khuynh Tuyết, lại hoàn toàn trở thành món phụ gia.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết chập chững đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, lại nhìn Trần Tử Đan ngồi cách không xa Diệp Khuynh Tuyết mấy nhưng vẻ mặt ngập tràn ghen tị, Lâm Nguyệt cảm thấy rất buồn cười.

Vừa rồi Trần Tử Đan còn muốn lợi dụng mình phiến lá xanh này tôn lên đóa hoa hồng là nàng ta, giờ mới nháy mắt một cái, nàng ta đã trở thành chiếc lá xanh tôn người khác lên, thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo, à không, báo ứng tới nhanh quá!

Từ lúc Diệp Khuynh Tuyết đến, trong hành lang yên tĩnh một lát, giờ phút này thấy Diệp Khuynh Tuyết ngồi ở trước, ngoài một ít ánh mắt hâm mộ của một số nam đệ tử, nàng còn thấy có không ít ánh mắt ghen ghét hâm mộ của nữ đệ tử nữa.

Đương nhiên điều này không ảnh hưởng gì tới Lâm Nguyệt vẫn làm ổ trong góc, cực kỳ tầm thường, nhưng khác với Diệp Khuynh Tuyết, với những ánh mắt ghen tị kia của nữ đệ tử, nàng mặc dù coi khinh, những cũng không muốn mình trở thành mục tiêu bị ghen ghét, nàng đã hết cách rồi, năm đó lúc gặp Quân Tử huyền ở phường thị, nàng vừa nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ nghiêm nghị lạnh lùng đó thì đã vừa gặp đã yêu, nhất là nàng còn biết rõ Quân Tử huyền còn là đệ tử nhập thất của hóa thân lão tổ Thanh Chân đạo quân, nàng đã hạ quyết tâm nhất định phải chộp được người đàn ông này trong tay.

Mấy năm nay, nàng đã nghĩ hết mọi cách tiếp cận hắn, tiếc là nam nhân này một lòng hướng đạo, cứ lãnh đạm với nàng, điều này khiến nàng nhụt chí ra còn thấy không cam lòng nữa.

Chương 92: Tâm Tư Diệp Khuynh Tuyết

Hiện giờ nàng xuyên không tới thế giới này đã hơn mười năm, từ tình cảnh gian nan nhất bị người Diệp Gia coi thường là thứ nữ tới khi làm đệ tử môn phái nội môn côn Lôn này, cùng nhau đi tới, dù mọi chuyện không hài lòng cho lắm, nhưng ngoài năm đó bị Lâm Nguyệt nha đầu bi ổi kia sắp xếp vào bầy ra, thì những năm gần đây vật nàng cần tìm không phải không chiếm được.

Quân Tử huyền rất xuất sắc, không những tướng mạo khí chất là loại nàng thích, mà bối cảnh côn Lôn cũng sâu, hơn nữa bản thân hẳn chính là cao thủ Kim Đan, còn mình chẳng qua chỉ là thứ nữ Diệp gia không được coi trọng, trong môn phái chẳng có chỗ dựa, cứ việc có bảo vật là vòng tay hỗn độn, lại còn có hồn lão chỉ điểm bên cạnh, nhưng nếu như có thể kết cùng Quân Tử huyền làm đạo lữ (bạn tu luyện), lấy được sự che chở của Thanh Chân lão tổ, sau này nàng ở côn Lôn sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Đương nhiên, nàng cũng thật lòng thích Quân Tử Huyền, nếu không bằng sự kiêu ngạo của mình sao lại ép chính mình cơ chứ? Cũng chỉ có nam nhân xuất sắc Quân Tử Huyền như vậy mới xứng đôi với nàng mà thôi.

Nhớ tới mấy năm trước mình gặp Quân Tử Huyền lần đầu kia, nhớ tới cái ôm an toàn ngập tràn cảm giác mãnh liệt kia, Diệp Khuynh Tuyết không kìm được nở nụ cười, tinh thần hốt hoảng một lúc!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lần trước người nam nhân này cứ lạnh băng cự tuyệt mình, lòng nàng lạnh hẳn.

Người nam nhân này là của nàng, nàng tuyệt đối không buông, cũng tuyệt đối không tha!

Tính cách Diệp Khuynh Tuyết cố chấp tàn nhẫn, không lấy được gì vào tay, cũng sẽ không dễ buông tay. Bởi vì mấy tháng trước thổ lộ lại bị Quân Tử huyền cự tuyệt, sau đó lại khiến Quân Tử Huyền trốn tránh nàng, dù tính nàng có lòng đi tìm hắn, cũng chẳng thấy bóng đâu, bởi vì thế lần này nàng nghe thấy Quân Tử Huyền sẽ tự mình đi giảng bài ở công đường ngoại môn nàng liền tới đây.

Nàng biết rõ ở côn Lôn có nhiều nữ đệ tử đều thầm hâm mộ Quân Tử Huyền, nàng hiện giờ trực tiếp lộ tình ý của mình với Quân Tử Huyền trước mặt mọi người, sẽ trở thành cái gai trong mắt nhiều nữ đệ tử, nhưng vậy thì sao nào? Diệp Khuynh Tuyết nàng đây sớm đã không còn là đệ tử ngoại môn uất ức chẳng chút tiếng tăm nào của mấy năm trước nữa, mà hiện tại nàng là đệ tử nội môn núi Đan Hoa, lại là thiên tài trong mắt trường bối sư môn, những nữ nhân kia nàng vốn chẳng coi ra gì, không chọc tới nàng thì thôi, nếu không nàng cũng không ngại cho các nàng ấy ăn chút đau khổ đâu!

Mắt lạnh nhìn các nữ đệ tử trang điểm xinh đẹp chung quanh, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tàn nhẫn.

Lấy tu vi trước mắt nàng, những nữ đệ tử này không đáng lo, nếu nói tới đệ tử đồng lứa nhỏ tuổi ở côn Lôn còn có ai khiến nàng kiêng kỵ mà nói, ngoài Cô Anh Khiết ra, cũng chỉ có Lâm Nguyệt đã cùng nàng giao đấu mấy năm trước thôi.

Trong mấy năm nay, sở dĩ nàng không đi tìm Lâm Nguyệt gây phiền toái là vì ngoài Lâm Nguyệt bề quan không xuất hiện bên ngoài ra, cũng bởi nàng có chút kiêng kỵ với Lâm Nguyệt, cũng không chắc đối phó được với Lâm Nguyệt.

Chẳng qua, cự ly một ngày cũng không xa, chỉ cần qua một thời gian ngắn, sau khi tỷ thí môn phái đạt được Trúc cơ nàng có thể thành công trúc cơ, sau Trúc cơ muốn giết một đệ tử ngoại môn nhỏ nhỏ quả thật chẳng khác gì giết một con kiến cả!

Nhớ tới mấy hôm trước từ trong miệng đệ tử ngoại môn biết được tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt là đỉnh uyên khí trung kỳ, Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một tiếng khinh thường.

TRái qua trận đánh sau núi, nàng biết rõ Lâm Nguyệt đang giấu tu vi thật của mình, nàng tuyệt đối không tin hiện giờ tu vi Lâm Nguyệt lại có thể vượt qua nàng!

Diệp Khuynh Tuyết bên này trong lòng thầm tính toán, Lâm Nguyệt lại hoàn toàn không biết gì, giờ phút này nàng chỉ cúi đầu thấp thấp, lắng nghe những lời xì xào bàn tán của những nữ đệ tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Bánh Răng

“Cái vị Diệp Khuynh Tuyết kia thật không biết xấu hổ”

“Cũng không phải sao? Nghe nói mấy ngày trước có người thấy nàng ta và sư huynh Liên thành đi cùng nhau đó, giờ nghe Quân sư thúc giảng bài lại mới mất chạy tới ngóng!”

“Sư huynh Liên Thành không phải là sắp đính hôn với sư tỷ cô Anh sao? Nghe lão nhân gia Chương môn nói ông ấy đang chuẩn bị đính ước với nhà cô Anh, đợi sau khi sư huynh Liên Thành kết đàn xong, sư tỷ cô Anh bước vào Trúc cơ thì sẽ cử hành lễ song tu đại điển. Tại sao Diệp Khuynh Tuyết lại trèo lên sư huynh Liên Thành nhỉ? Chẳng lẽ nàng ta không sợ nhà Cô Anh bắt nạt sao?”

“Ai biết nàng ta an tâm gì chứ, người xem nhìn bộ dạng mê hoặc của nàng ta kia kìa, chẳng phải là muốn nhảy vào người sư huynh Liên Thành nhà người ta đó sao?”

“Thật không biết xấu hổ!”

“Đúng vậy, cái gì mà Tuyệt tiên tử, nàng ta vậy mà còn là tiên tử sao? Nàng ta còn kém sư tỷ cô anh quá xa! Đại sư huynh Liên thành là rồng trong biển người, không thèm coi trọng loại nữ nhân như nàng ta vậy đâu!”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

“...”

Cứ nữ tu tốp năm tốp ba xì xòa bàn tán ghen tị nhìn khí chất xuất trần của Diệp Khuynh Tuyết, vừa chưa xót hạ thấp giọng mà dư sức chê cười chời bởi nàng ta, lại khiến cho Lâm Nguyệt nghe mà thấy đã.

Nàng tính toán chút thời gian, vào thời gian này đúng thật là thời điểm Liên Thành chuẩn bị đính hôn với Cô Anh Khiết, mà lúc này hình như Diệp Khuynh Tuyết mới quen Liên Thành không lâu, giữa họ vẫn chưa nảy sinh ra tình cảm gì cả.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt thở dài. Mấy năm qua, ngoài nàng ra, những người khác không có liên quan gì tới nội dung vở kịch cả, chẳng có liên quan gì chuyện nàng, nội dung vở kịch cũng không có chút thay đổi, nếu thay đổi thì chỉ có chi tiết liên quan tới nàng, còn đầu mối chính vẫn không thoát ly hoàn toàn khỏi nội dung vở kịch trong truyện.

Hiện tại nàng đã tiến vào Côn Lô được mười năm, nếu như nàng nhớ không nhầm, tiếp đó không lâu sẽ là tỷ thí môn phái, lần này ngoài đệ tử ngoại nội môn tỷ thí, nàng nhất định sẽ gặp Diệp Khuynh Tuyết.

Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết chính là lần tỷ thí này trở nên nổi tiếng trong phái, đánh bại đệ nhất nhân Long Ngao Thiên nội môn, đã đoạt được danh hiệu đệ tử nội môn ngoại môn thứ nhất, mà sau khi khiêu chiến trong trận đấu, biểu hiện xuất sắc, cuối cùng dù thua đệ tử thân truyền là Tư Duẫn, song vẫn thắng vượt cấp hai đệ tử trực cơ. Cuối cùng chẳng những lấy được thành côn trúc cơ đan, mà còn được chương môn Côn Lô ban phát cho tiền linh ngọc liên pháp bảo.

Hơn nữa cũng là lần tỷ thí môn phái đó, Diệp Khuynh Tuyết đã gây chú ý với Tư Duẫn và Long Ngao Thiên, nguyên nhân để cho nhị vị này trở thành nam phụ quan trọng trong.

Trong truyện, trận tỷ thí môn phái là tư Duẫn và Long Ngao Thiên hai nam phụ xuất hiện máu chó, đồng thời cũng là thời kỳ đau khổ của Bạch Như Nguyệt.

Hai người Tư Duẫn và Long Ngao Thiên tỷ thí với khí chất trong veo lạnh lùng và tính cách bền bỉ quả quyết của Diệp Khuynh Tuyết rất thích, sau đó lại dần bị nàng ta hấp dẫn, cuối cùng yêu nàng ta rất sâu.

Còn Bạch Như Nguyệt ở ngay trận tỷ thí này, lần đầu tiên bị Diệp Khuynh Tuyết dẫm dưới chân, hơn nữa trong lúc nàng cùng Diệp Khuynh Tuyết tỷ thí, suýt nữa bị Diệp Khuynh Tuyết ‘ra tay’ giết chết, trong thời khắc nguy cấp, được Liên Thành cứu, từ đó vừa gặp Liên Thành đã yêu, rồi một đi không trở về!

Vì thế mới nói, lần này môn phái so sánh ngoại quan trọng là, lúc Diệp Khuynh Tuyết thành công bước đầu, cũng máu chó là con đường nữ phụ Bạch Như Nguyệt đi không lối thoát.

Nhớ tới những gì Bạch Như Nguyệt gặp phải trong truyện, Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, lại hạ quyết tâm, nhất định không tái diễn vận mệnh của Bạch Như Nguyệt, nàng sẽ không yêu Liên Thành, sẽ không để cho Diệp Khuynh Tuyết có cơ hội tổn thương nàng, lại không cần phải cướp đi trúc cơ đan gì đó, vì thế lần tỷ thí môn phái này, nàng không cần giống Bạch Như Nguyệt tranh cường hão thắng như thế, chỉ cần đi ngang quan sát khẩu là được.

Vào thời điểm Lâm Nguyệt đang thầm tính toán, trong hành lang lại xôn xao lần nữa, lúc này nhân vật dẫn tới xôn xao ngoài nhân vật chính là Quân Từ Huyền còn có thiếu nữ đi cạnh Quân Từ Huyền là Mộc Linh xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Giấu Lẩn Nhau

Thấy Mộc Linh trong nháy mắt, Lâm Nguyệt vô thức nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết, quả nhiên trên mặt Diệp Khuynh Tuyết không dấu được tia ác độc.

Lần này có trò hay để nhìn rồi! Một nam hai nữ, nữ chính xứng với nam phụ, sao không rồi cho được chứ?

Nhìn Mộc Linh cười tươi như hoa, ngọt ngào như nước ngoan ngoãn đi cạnh Quân Tử huyền, Lâm Nguyệt đột nhiên nhìn có chút hả hê.

Nàng nói sao đây? Bằng sự cố này của nữ chính, lúc nàng xuất hiện sao không có chuyện gì xảy ra chứ? Những nữ đệ tử trước kia dù không ưa Diệp Khuynh Tuyết nhưng người ta một là đệ tử nội môn, hai là tu vi không bằng người ta, vì thế chỉ trốn đi xì xào bàn tán, lén phát tiết những không cam lòng trong người ra mà thôi.

Mộc Linh thì lại khác, tư chất nàng không tồi, vừa vào cửa đã là đệ tử nội môn, tu vi đó chẳng chênh lệch gì với Diệp Khuynh Tuyết, dù không giống đỉnh luyện khí hậu kỳ như Diệp Khuynh tuyết, nhưng tu vi đang ở luyện khí hậu kỳ, hơn nữa bối cảnh không kém với Diệp Khuynh Tuyết, Mộc gia và Quân gia có quan hệ lâu đời, nàng vốn chẳng sợ cái vị Diệp khuynh tuyết là thứ nữ chẳng được Diệp gia coi trọng này là gì.

Thấy Mộc Nguyệt trong nháy mắt, Diệp khuynh Tuyết cả người âm trầm, song nhanh chóng thu lại tâm tình, tươi cười, hướng Quân Tử Huyền hành lễ, “Quân sư thúc”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết thánh thót ngọt ngào, động tác quy củ ưu nhã, hơn nữa còn có khí chất xuất trần, thoát nhìn trông rất vừa mắt, khiến không ít đệ tử ở trong hành lang bị mê hoặc cứ nhìn không chớp mắt.

Tiếc là những kẻ đó không có Quân Tử huyền, hần chỉ lạnh nhạt nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái, lãnh đạm ừ một tiếng, sau đó đi thẳng về trước.

Mộc Linh thấy Diệp Khuynh Tuyết giả vờ giả vịt, trong lòng thầm mắng loại hồ li mê hoặc!

Nhưng Mộc Linh cũng không phải dạng vừa, trong lòng nàng ta nghĩ thế nhưng bề ngoài thì lại tuyệt không để lộ, cũng tươi cười ngọt ngào nói, “Diệp Khuynh Tuyết sư muội chẳng phải thường rất bận đó sao? Sao hôm nay lại tới truyền công đường vậy?”

“hôm nay là Quân sư thúc giảng bài, tiểu muội sao không đến được chứ?” Đối với khiêu khích của Mộc Linh, Diệp Khuynh Tuyết chỉ cười nhạt một tiếng, trả lời trôi chảy, khiến Lâm Nguyệt phải chống mặt mà nhìn.

Quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết đã thay đổi, khác hẳn với mấy năm trước ở phường thị, hiện giờ tâm cơ càng thâm trầm.

“Ta nói nè, sư muội đã trở thành đệ tử nội môn thì sau đó rất ít tới ngoại môn, hiện giờ sao lại tới truyền công đường ngoại môn chứ? Chắc là sư muội hướng về Huyền ca ca mà đến rồi” Mộc Linh cũng chẳng có ý tốt cười khẽ một tiếng.

“Mộc sư tỷ, nơi này là Côn Lôn không phải là Mộc gia, có chút quy củ vẫn cần phải tuân thủ đó” Diệp Khuynh Tuyết không lạnh không nhạt chế giễu một câu, châm chọc thẳng Mộc Linh tự gọi trưởng bối là “ca ca” là không hiểu quy củ, con mắt không có tôn ti trật tự.

“Ta cùng với huyền ca ca đã biết nhau từ nhỏ, còn phải nhiều quy củ lễ tiết gì chứ? Hơn nữa, đây ta chuyện giữa ta và Huyền ca ca, người đừng có lo nhiều chuyện quá!”

Nói xong, Mộc Linh liếc Diệp Khuynh tuyết khinh miệt, chẳng chút do dự đi tới gần chỗ Quân tử Huyền nhất ngồi xuống, mà vị trí này đúng là vị trí vừa nãy Diệp Khuynh Tuyết ngồi.

TRên mặt Diệp Khuynh Tuyết cứng đờ, nhưng đã khôi phục lại nhanh chóng, cũng đi tới cạnh Mộc Linh ngồi xuống.

Với hai nữ đối chọi nhau gay gắt, Quân Tử Huyền lại như chẳng thấy gì, vẻ mặt lạnh lùng. Lâm Nguyệt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Quân Tử Huyền, lòng mây đen khề chau lại.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Quân Tử Huyền, dù trước đó Quân Tử Huyền cứu nàng, nhưng lúc đó nàng đã hôn mê, cũng không thấy Quân Tử Huyền. Sau đó tỉnh lại Quân Tử Huyền đã bảo đệ tử của hắn mang về Côn Lôn trước, do bản khoắn vết thương của nàng, Diệp Phàm cố ý nán lại hai ngày mới dẫn nàng về Côn Lôn. Sau khi trở thành đệ tử Côn Lôn, Quân Tử huyền vốn không xuất hiện ở ngoại môn, vì thế nàng liên tục không có cơ hội thấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Nhận Ra

Nói thật Quân Tử Huyền trông cũng không tệ, dung mạo tuấn mỹ, vóc người cao ngất, khí chất lãnh liệt, nhìn từ bên ngoài gần như không tìm ra khuyết điểm gì.

Lâm Nguyệt không biết nam chính Liên Thành có thể xuất sắc hơn Quân Tử huyền không, nhưng nàng đã thấy nam phụ trong truyện, thật sự đều là rỗng

trong biển người, bất kể là Quân Tử Huyền, Diêm Tinh Vân hay là An Tử Dạ Tư Duẫn, bốn người nam phụ này đều có tướng mạo tuấn mỹ, người nào cũng đặc sắc, không ai là không có ngũ quan tinh xảo cả.

Nhìn bề ngoài xuất sắc kia của Quân Tử Huyền, ngấm lại mấy gã nam phụ khác, Lâm nguyệt cũng hơi hiểu, vì sao nữ phụ trong truyện lại nhiều vậy, chỉ bằng mấy nam nhân xuất sắc có bề ngoài như thế, sao lại không có cánh hoa đào nào lọt vào mắt chứ?

Càng là nam nhân xuất sắc hoa đào càng nhiều, người khác nhìn không thấy, Diệp Khuynh tuyết lại được đám mỹ nam vây quanh, sao không để cho những nữ nhân điên cuồng kia không yêu được ghen ghét chứ?

Nhìn khuôn mặt và phong thái không đổi của Quân Tử Huyền, Lâm Nguyệt đột nhiên cảm giác vô cùng may mắn, may là nàng đã đọc qua truyện, may là nàng không phải là một trong những nữ nhân kia xem trong bề ngoài, nếu không nàng thật sự không dám xác định có bị những nam nhân vây quanh Diệp Khuynh tuyết kia mê hoặc không nữa.

Lâm Nguyệt đắm chìm trong cảm xúc riêng, đột nhiên chạm phải một ánh mắt lạnh lùng chẳng chút biểu hiện gì. Lâm Nguyệt lấy lại tinh thần, lại phát hiện ra Quân Tử Huyền đang nhìn nàng lạnh lùng.

Toi rồi, nàng sao quên được giác quan của tu sĩ thông minh chứ, vừa rồi nàng nghĩ tới nội dung vở kịch trong truyện, lại quên thu lại ánh mắt, giờ phút này bị Quân Tử huyền phát giác, đúng lúc bất gặp!

Lâm Nguyệt hơi chặt vật cúi đầu, giả vờ ngoan ngoãn, không dám nhìn loạn tứ tung nữa.

Cảm giác được ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng của Quân Tử Huyền ở mãi trên người mình không rời, trong lòng nàng thầm mắng mình quá sợ ý.

Quân Tử Huyền là tu sĩ Kim Đan, bản thân tính cảnh giác cao hơn nhiều so với đệ tử khác, vừa rồi nàng chỉ nhìn chăm chăm quá lâu lại khiến Quân Tử Huyền để ý.

Lâm nguyệt cúi thấp đầu, lại không phát hiện ra Quân Tử Huyền sau khi thấy động tác kinh hoàng của nàng, trong mắt chợt lóe lên nghi hoặc, lát sau môi khẽ nhếch, trên mặt lạnh lùng chợt có nụ cười lóe lên rồi biến mất.

Cái nha đầu lồi thối lệch thếch đầu tóc lộn xộn kia chính là đứa bé năm đó hấn ở Thanh Châu cứu về đó sao?

Dù đã nhiều năm không gặp, đứa bé kia đã trưởng thành, nhưng do Diệp Phàm đã từng nhắc tới Lâm nguyệt trước mặt hấn, Quân Tử Huyền nhìn một cái là nhận ra tiểu nha đầu mình cứu ở thanh Châu năm đó.

Quân Tử huyền có ấn tượng rất mơ hồ với Lâm nguyệt, năm đó lúc hấn cứu Lâm nguyệt, toàn thân Lâm Nguyệt bẩn thỉu vô cùng, rất chật vật. Hiện giờ nhận ra Lâm nguyệt, cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy nha đầu đó cũng lồi thối lệch thếch chẳng để ý gì tới hình tượng quá chừng, năm đó còn là đứa bé, lồi thối thì không sao, giờ đã trưởng thành, sao còn để bộ dạng thế này ai mà không nhận ra chứ?

Chẳng lẽ tiểu nha đầu này trông rất xấu, hoặc trên mặt có khuyết điểm gì, nên không dám lộ ra cho người ta thấy?

Quân Tử Huyền liếc nhìn những nữ đệ tử trang điểm chung quanh, nghĩ thầm. Cứ tính là nàng ấy cuối cùng là do mình bảo người ta mang về đi, lần sau bảo Diệp Phàm có cơ hội thì nói với nàng chút, thân là tu sĩ, sao vì dung mạo xấu mà tự ti chứ? Như thế rất bất lợi với việc tu hành.

Diệp Khuynh Tuyết và Mộc Linh lúc nào cũng để ý từng cử chỉ hành động của Quân Tử Huyền, gần như lúc Quân Tử Huyền nhìn về phía Lâm Nguyệt, thì cũng bị các nàng phát hiện ra.

Mộc Linh nghiêng đầu nhìn chút, lại không phát hiện ra gì, chỉ đành thầm trừng mắt số đệ tử có dung mạo xuất chúng cạnh Lâm Nguyệt tý, rồi không để ý nữa.

Diệp Khuynh Tuyết thì lại khác, từ lúc nàng nhìn theo ánh mắt Quân Tử huyền lướt qua, rất dễ nhận thấy trong đám nữ đệ tử ngăn nắp mỹ lệ, thấy một bóng quen thuộc, lại nhìn thấy Lâm nguyệt trong tích tắc, lòng Diệp Khuynh Tuyết trầm xuống!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Khắc Tinh

Hình tượng Lâm Nguyệt gần như chẳng có thay đổi gì so với mấy năm trước, cứ việc cao hơn chút, nhưng vẫn một đầu tóc đen rối ngăn lại, khiến cho người ta nhìn không thấy mặt nàng.

Chẳng biết vì cái gì, thấy Lâm nguyệt như vậy, Diệp Khuynh Tuyết thấy trong lòng rất khó chịu. Nếu đổi người khác, chắc cũng sẽ không cho là Quân

Từ Huyền nhìn người là Lâm Nguyệt đầu, bởi nhìn nàng ấy thoát trông rất tầm thường, giữa một đám nữ tu ăn mặc trang điểm thời trang xinh đẹp, quả thật có thể nói là quá lồi thối.

Nhưng điệp Khuynh tuyết lại không cho là vậy, bởi nàng ta biết rõ, dưới bộ tóc dài rối như rong biển kia của Lâm Nguyệt, là dung mạo tuyệt sắc tới mức nào. Năm đó Lâm nguyệt còn nhỏ, đã trở mã như một đóa hoa rồi, hiện giờ nàng đã mười tám tuổi, có phải gương mặt đó đã trở nên đẹp hơn hay không?”

Nghĩ tới mình tốn hết tâm tư chỉ có thể trang điểm cho khuôn mặt mình xinh ra chút, còn Lâm nguyệt thì lại chẳng làm gì, chỉ cần buộc tóc lên, đã lộ ra khuôn mặt khiến nàng chỉ có thể ném thẳng vào trong bụi rậm, trong lòng điệp Khuynh Tuyết chợt nổi lên ghen ghét.

Ông trời thật không công bằng mà, nàng có vòng tay hỗn độn, có hồn lão, còn nha đầu bi ối kia trên người cũng có bảo vật, hơn nữa còn có dung mạo nhìn rất đẹp nữa!

Nàng là nữ xuyên không, ở thế giới này nàng hẳn là nhân vật chính bắn ra hào quang bốn phía chứ, Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một nha đầu bi ối, dựa vào cái gì mà nàng ta so được với nàng chứ?

Mà hận chính là, tiện nha đầu này thế mà dám mưu toan gây chú ý với Quân Từ Huyền!

Lâm Nguyệt từng là người được Quân Từ huyền cứu mạng về côn Lôn, chuyện này nhiều đệ tử côn Lôn không biết, nhưng Diệp Khuynh tuyết vì năm đó cố đến gần Lâm nguyệt đã từng vô tình nghe thấy Diệp phạm nhấc qua.

Chính là bởi biết rõ quan hệ giữa Quân Từ Huyền và Lâm nguyệt, nên nàng sau khi phát hiện ra Lâm nguyệt, mới nhận định Quân Từ Huyền vừa rồi có biểu hiện khác lạ là vì Lâm nguyệt!

Nghĩ tới nụ cười chợt lóe trên mặt Quân Từ huyền, Diệp Khuynh Tuyết hận tới mức nghiến răng trèo trẹo.

Nàng cố sức nhịn nọt vì hắn, lại cẩn thận vô cùng, thậm chí còn bỏ cả tự tôn ngưng ngừng đi bày tỏ cõi lòng với hắn, hao hết tâm tư như thế mà chẳng chiếm được chút ân tình của hắn, hiện giờ hắn lại cười với nha đầu bi ối kia, dựa vào cái gì chứ!

“Lâm nguyệt, Lâm nguyệt, ngươi thật sự là khắc tinh của ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên ác độc, chậm rãi thu cái nhìn từ Lâm Nguyệt về.

Mặc dù Lâm nguyệt không nhạy cảm như Quân Từ Huyền, nhưng cũng không kém nhiều lắm, gần như cùng lúc Diệp Khuynh Tuyết và Mộc Linh nhìn sang thì nàng đã biết mình lộ rồi.

Mộc Linh thì không sao, nhưng Diệp Khuynh Tuyết nhìn nàng với ánh mắt ngập tràn sát khí, điều này khiến Lâm nguyệt rất buồn bực.

Thực ra nàng không phải sợ Diệp khuynh Tuyết, nàng và Diệp Khuynh tuyết đã sớm vạch mặt, quan hệ giữa hai người không phải anh sống thì tôi chết, sớm muộn gì cũng là kẻ địch nên nàng không sợ. Chỉ là vừa nghĩ tới vì một người đàn ông mà khiến Diệp Khuynh Tuyết để mắt tới mình, nàng cảm thấy rất khó chịu. Đặc biệt đối phương còn là nam nhân nhất định sẽ yêu Diệp khuynh Tuyết nữa!

Lâm Nguyệt không sợ Diệp Khuynh Tuyết, chỉ là tạm thời không muốn chống lại nàng ta mà thôi, dù sao hiện tại Diệp Khuynh Tuyết cũng không phải là đệ tử ngoại môn có cũng được mà không có cũng không sao năm đó nữa, giờ đã trở thành Tuyết tiên tử người người tán tụng, chỉ bằng thân phận đệ tử nội môn của đối phương thôi đã được hoan nghênh lắm trong môn phái rồi, hoàn toàn không hề gây áp lực cho nàng ngáng chân.

Tính toán chuyện đã tới nước này rồi, có hối hận cũng muộn, cùng lắm thì sau này cẩn thận hơn chút là được!

Cái chính là tự điệp Khuynh Tuyết đơn giản không dám ra tay ở trong phái, sợ là sau khi rời môn phái đi làm nhiệm vụ sẽ bị để mất tới, xem ra sau này mình không thể một mình đi nhận nhiệm vụ rồi, cách giải quyết tốt nhất là nhập vào trong tổ nhiệm vụ. Có vậy cùng nhiều đệ tử môn phái một chỗ, nghĩ tới Diệp Khuynh Tuyết muốn tính toán nàng cũng phải kiêng kỵ mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Đối Trá

Quyết đoán rồi, Lâm Nguyệt ổn định, bắt đầu chăm chú nghe giảng. Quân Từ Huyền quả nhiên không để nàng phải thất vọng, trận giảng đạo này, khiến Lâm nguyệt được lợi không ít, về mặt tu luyện có nhiều chỗ nhỏ tí không để ý tới, nếu được nghe Quân Từ huyền phân tích kỹ lại bỗng dưng thông suốt, cứ như bỏ đê giội vào đầu vậy, trong nháy mắt hiểu ra ngay.

Lâm Nguyệt bế quan chín năm, bản thân rèn luyện chưa đủ, năng dù thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vì không có sư trưởng chỉ điểm, nên đối với con đường tu luyện cũng chỉ là sờ soạng, giờ có bài giảng này của Quân Tử Huyền, giúp nàng rất nhiều.

Sau khi làm những sương mù nàng không thấy rõ tẩn đi, nàng đối với tu luyện bản thân tiến thêm một bước nữa.

Thậm chí nàng còn cảm giác được, linh lực trong cơ thể xao động bất an, nếu không phải chưa đúng thời cơ, nàng miễn cưỡng ép xuống, chỉ sợ tu vi lập tức đột phá lên tới đỉnh luyện khí hậu kỳ, tiến vào luyện khí đại viên mãn, thậm chí còn tiến tới Trúc cơ thành công.

Nhưng hiện tại nàng đang ở truyền công đường, ở đây rõ ràng không phải nơi tu luyện tốt. Bởi vì công pháp mình tu luyện là bí quyết thiên cổ Lưu Hương, trước khi Kết đan cũng không có bình cảnh, vì thế Lâm Nguyệt cũng không nóng lòng, cứ tĩnh tâm nghe giảng đạo, còn phần khi nào đột phá đến lúc đó cứ thuận theo tự nhiên là được.

Truyền công đường là nơi tương đối nghiêm túc, cũng là nơi các sư môn chương bồi đệ tử truyền đạo, bình thường rất ít người dám gây ồn ào ở công đường, hôm nay là do Quân Tử huyền giảng, hắn vốn rất nổi tiếng ở Côn Lôn, cũng thu hút rất nhiều nữ đệ tử hâm mộ tới nghe giảng, vì thế mới phát sinh là cảnh ầm ĩ như vừa rồi. Nhưng lúc Quân Tử huyền bắt đầu giảng đạo kia, mọi người tự dừng dần yên tĩnh trở lại, cho dù là Diệp Khuynh Tuyết hay Mộc Linh, cũng ngồi nghe giảng rất chăm chú, cũng không có chuyện gì nào loạn xảy ra.

Đương nhiên hai người có nghe đến tận cùng hay không lại là chuyện khác. Buổi giảng đạo đặc sắc tuyệt luân kết thúc, Quân Tử Huyền sau khi giảng xong đã nhanh chóng rời đi, dĩ nhiên Mộc Linh là rời đi theo hắn, Diệp Khuynh Tuyết do dự một chút, cũng không rời đi ngay mà đi thẳng tới Lâm Nguyệt.

“Lâm sư muội, nhiều năm không gặp, hiện giờ xem ra đã trưởng thành rồi, sư tỷ ở đây chúc muội xuất quan thành công, hơn nữa tu vi cũng tiến thêm một bước”

Diệp Khuynh Tuyết cười tủm, thần thái thân thiết, một thân bạch y xuất trần không nhiễm bụi, giống như đóa sen mới nở, thanh tú động lòng người đứng trước mặt Lâm nguyệt.

Một người bạch y tung bay, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, mỗi cử chỉ hành động đều hoàn mỹ vô cùng, còn một người mặc áo xanh tằm thường, vóc người gầy yếu, hình dáng lôi thôi, từ đó hai người đối lập nhau hẳn.

Nhìn trong mắt người ngoài, bây giờ Diệp Khuynh Tuyết là một viên minh châu lấp lánh ánh hào quang tỏa khắp bốn phía, còn Lâm nguyệt, chỉ là một nữ tu có hình tượng lôi thôi khó có thể gặp, so với nữ tu bình thường chẳng bằng một tên ăn mày.

Tình cảnh này, thật khiến người khác chú ý, nếu biến thành người khác, nếu so kịch liệt chỉ sợ thấy khó xử xấu hổ mãi.

Tâm tư Diệp Khuynh Tuyết sao Lâm nguyệt không biết chứ? Nàng chỉ không ngờ được, Diệp Khuynh Tuyết sẽ tìm tới nàng nhanh vậy, thậm chí còn chưa đợi đệ tử ở truyền công đường đi hết. Nhưng đối mắt với ánh mắt kì dị của mọi người, vẻ mặt Lâm nguyệt lạnh nhạt cũng chẳng có chút khiếp đảm nào.

Nàng bình tĩnh nhìn Diệp Khuynh Tuyết, mãi một lúc sau, mới cười khẽ, cất giọng giòn tan nói, “Đúng thật là đã lâu không thấy, Diệp sư tỷ! tiểu muội sau khi xuất quan mới biết được Diệp sư tỷ đã trở thành đệ tử nội môn rồi, tiểu muội còn chưa kịp chúc mừng Diệp sư tỷ đó, hy vọng hiện giờ chúc cũng không muộn”

“Làm sao thế chứ? Có thể có được câu chúc mừng này của lâm sư muội chẳng phải không dễ đó sao, dù sao sư muội đã bế quan nhiều năm, sư tỷ ta rất nhớ cực kỳ đó” Ý tứ Diệp Khuynh Tuyết sâu xa nhìn Lâm nguyệt một cái, cười nói không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Ác Độc

“Vậy thì xin đa tạ sư tỷ” Thần sắc lâm Nguyệt lạnh nhạt, đáp nhẹ một câu.

“Đừng khách sáo, mấy năm nay sư muội bế quan liên tục, sư tỷ ta còn lo lắng mãi cho sư muội đã sớm quên ta đó chứ” Diệp Khuynh Tuyết cười khẽ, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, giọng vẫn dịu dàng, “Chuyện năm đó, sư tỷ ta còn nhớ rõ lắm, sư muội cùng đừng ngàn vạn quên phân tình giữa hai tỷ muội ta đó”

“Sư tỷ yên tâm, tiểu muội sao dám quên chứ” Lâm nguyệt nhàn nhạt đáp lại nàng ta, giọng thông thả.

“Vậy là tốt rồi” Diệp Khuynh Tuyết cười nhẹ một tiếng, trong nháy mắt phong tình vô hạn, “Nghe nói đệ tử ngoại môn thường có người đi làm nhiệm vụ của môn phái bị mất tích, sư muội cũng phải cẩn thận chút đó”

Diệp Khuynh Tuyết đây đang cảnh cáo nàng đó sao? Lâm nguyệt cũng khẽ cười một tiếng, nói, “Đa tạ sư tỷ nhắc nhở, tiểu muội sẽ cẩn thận”

“Sư muội hiểu thì tốt rồi, sau này có chuyện gì thì có thể tới tìm sư tỷ ta, đừng ngàn vạn lần khách sáo đó” Con mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên tàn khốc, giờ tay lên vuốt nhẹ mái tóc, cười khẽ gật đầu với Lâm Nguyệt, sau đó nhanh chân rời đi.

Diệp Khuynh Tuyết...

Lâm Nguyệt dùng sức nắm chặt lòng bàn tay một chút, trên môi lóe lên nụ cười lạnh. Những bột thuốc vô màu không mùi kia... Thủ đoạn này của nàng ta còn lợi hại hơn mấy năm trước nhiều!

Không ngờ được Diệp Khuynh Tuyết sẽ không đợi được mà ra tay với nàng, nàng còn tưởng phải qua một thời gian ngắn nữa chứ, xem ra đối phương không nhìn được nữa...

Nếu nói ngay từ đầu Lâm Nguyệt còn không nghĩ ra vì cái gì mà Diệp Khuynh Tuyết sẽ tìm nàng ở trước mặt nhiều người như vậy, hiện tại nàng đã hiểu.

Diệp Khuynh Tuyết ở truyền công đường dưới nhiều con mắt cùng dây dưa với nàng, chẳng qua là muốn tìm có quang minh chính đại tới gần nàng mà thôi, mà mục tiêu chính của nàng ta là muốn để lại phần dẫn linh trên người nàng.

Phần dẫn linh này không màu không mùi, là một loại đơn cực kỳ ít gặp tạo thành, còn được coi là chất kịch độc, chẳng qua độc tính không mạnh, người bị trúng độc phần, sẽ không chết ngay, mà còn một chỗ đáng sợ là vì phần dẫn linh không màu không mùi, khiến cho người bị trúng không nhận ra, bị trúng độc cũng không biết. Đây không phải là điểm đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, độc tố im hơi lặng tiếng ẩn nấp trong cơ thể người trúng độc, nếu người trúng độc là người thường, thì không sao, nếu là tu sĩ, vậy chỉ có con đường chết, trừ khi không muốn tu luyện nữa, vĩnh viễn là tu sĩ không có khả năng đột phá.

Phần dẫn linh thật sự khiến người ta kiêng kỵ sợ hãi đó là, nó sẽ ở thời điểm quan trọng khi tu sĩ tu luyện hoặc lúc đang ở thời điểm đột phá quan trọng trực tiếp nổ tung tâm ma, khiến cho tu sĩ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Phần dẫn linh là con ác mộng của mỗi người tu chân, khiến tu sĩ nghe mà biến sắc! Diệp Khuynh Tuyết thật là kẻ có tâm tư ác độc, nếu như nàng tu luyện công pháp bình thường thì giờ phút này chỉ sợ đã bị tính toán rồi!

Đáng tiếc, Diệp Khuynh Tuyết không biết, nàng tu luyện là độc công có cực ít ở giới tu chân, ở ngay thời điểm Diệp Khuynh Tuyết hạ độc, nàng đã cảm ứng được, hơn nữa lợi dụng hương độc trong cơ thể dẫn độc tố phần dẫn linh thôn tính sạch sẽ.

Phần dẫn linh quý hiếm như thế có thể được Diệp Khuynh Tuyết tìm được, xem ra kẻ cả tính nàng không gặp Diệp Khuynh Tuyết ở đây hôm nay, thì đối phương cũng đã chuẩn bị ra tay với nàng rồi, dù sao nàng xuất quan cũng đã nửa năm, không phải sao?

“Lâm Nguyệt, ngươi biết tuyết tiên từ à? Sao ta lại không biết thế nhỉ?” Trần Tử Đan đi qua, thần sắc bất mãn hỏi.

Lâm Nguyệt liếc lạnh nhạt nàng ta một cái, mặt không đổi nói, “Diệp sư tỷ trước khi vào trong môn vốn là hàng xóm cùng ta”

“A, hóa ra là vậy, vậy sao bình thường không thấy tỷ ấy tìm ngươi thế?”

“Hiện giờ Diệp sư tỷ đang là đệ tử có thiên phú nội môn cao nhất ở núi Đan Hoa, sao nhân rồi tới tìm ta một đệ tử ngoại môn chẳng có tiếng tăm gì chứ? Không quên ta đã là tốt lắm rồi” Lâm Nguyệt tủm tỉm cười nhìn Trần Tử Đan một cái, cũng không để ý nữa, chậm rãi đi ra khỏi truyền công đường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tin Tức

Sau khi gặp nhau ở Truyền công đường, Lâm Nguyệt lại khôi phục lại cuộc sống tu luyện yên tĩnh, ngoài tu luyện chính ra thì đi tới luyện đan đường, thoát nhìn cũng không có gì thay đổi cả.

Mấy ngày nay Diệp Khuynh tuyết cũng không thấy xuất hiện, chẳng qua tình hình như vậy nằm trong dự liệu của Lâm Nguyệt, mặc dù Diệp Khuynh Tuyết đem nàng trừ khử rồi mừng, nhưng dù sao đây cũng là côn Lôn, ngoài lần ám toán phần dẫn linh đó ra, Diệp Khuynh Tuyết cũng không ngu tới mức ra tay với nàng trong môn phái.

Nửa tháng sau, tỷ thí trong môn phái cuối cùng cũng được truyền ra từ côn Lôn, lần này môn phái tỷ thí là chọn đệ tử chân truyền trong số đệ tử tham gia thi đấu mười năm một lần, bất kể là đệ tử nội môn hay ngoại môn, chỉ cần tu vi ở trên luyện khí trung kỳ thì đều có thể tham gia.

Mười năm Trước đó có đệ tử được nguyên anh sư tổ chọn làm đệ tử thân truyền, lại càng khiến đệ tử Côn Lôn cấp thấp vui mừng là, lần ti thí môn phái này cao tần Côn Lôn đã đưa ra tin tức, đệ tử thắng trận ti thí với ba đệ tử nổi tiếng ở sau trúc cơ có cơ hội sẽ trở thành môn hạ của nhị đại hóa thân lão tổ Tử Ngọc đạo quân thu nhận.

Hiện giờ giới tu chân đã sớm xuống dốc so với vạn năm trước, có thể đột phá tới cấp hóa thân cũng không có mấy tu sĩ, tu sĩ hóa thân rơi toàn ộ giới tu chân đêm không quá mười người, thậm chí trong mắt đệ tử Luyện khí kỳ hay Trúc cơ kỳ, cứ coi như cấp tu sĩ nguyên anh Kim Đan đi đều nhìn lên sự tồn tại của họ, còn phần tu sĩ hóa thân càng khỏi phải nói, ở côn Lôn, những nhân vật có tu vi sâu không lường được này quả thật chính là những nhân vật trong truyền thuyết vậy.

Tính Côn Lôn có môn phái La Châu đứng thứ nhất, thì hiện thời chính đạo trong môn phái tài năng xuất chúng, tu sĩ hóa thân trong đó cũng chỉ có hai vị, một vị trong đó là sư phụ thanh Chân đạo quân sư phụ của Quân Tử Huyền, mà vị còn lại chính là vị Tử Ngọc đạo quân cần thu nhận đệ tử lần này.

Chính là vì có nhị vị hóa thân lão tổ tồn tại, nên địa vị của Phái La Châu ở côn Lôn mới có thể vững như bàn thạch. Hiện giờ tin tức Tử ngọc chân nhân muốn thu nhận đồ đệ đã truyền ra, toàn bộ Côn Lôn như bị một luồng sấm sét phủ xuống nổ tung, khiến cho tất cả các đệ tử Luyện khí kỳ thậm chí cả đệ tử Trúc cơ kỳ cũng mừng rỡ mãi.

Lâm nguyệt vốn định đầu vớ vắn trên sân khấu rồi quyết định, hiện tại cũng thay đổi theo thời thế.

Mà nguyên nhân khiến nàng thay đổi quyết định chính là, ở trong truyện, cũng không xuất hiện cảnh tử Ngọc chân nhân thu nhận đệ tử thế này, Diệp khuyển Tuyết trong trận ti thí đạt được cao nhất, chẳng qua cũng chỉ được một nguyên anh lão tổ ở núi Đan Hoa thu nhận làm đệ tử thân truyền mà thôi, hiện giờ thoát nhìn, hình như nội dung vở kịch đã bị thay đổi.

Lấy tính cách Diệp Khuyển Tuyết, lần này nàng ta nhất định sẽ tranh đoạt hơn thua với một số người, hơn nữa còn hao tổn tâm sức để mình thắng, được tử ngọc đạo quân thu nhận làm môn hạ, mà điều này lại hoàn toàn là điều Lâm Nguyệt cực kỳ không muốn thấy nhất.

Nếu Diệp khuyển Tuyết chỉ trở thành đệ tử của tu sĩ nguyên anh thôi, Lâm nguyệt cũng không sợ, nhưng nếu nàng ta trở thành đệ tử của Tử ngọc đạo quân mà nói, Lâm Nguyệt không đứng nổi ở côn Lôn này nữa, nên biết địa vị Diệp Khuyển Tuyết càng cao thì với Lâm nguyệt càng bất lợi, nếu Diệp Khuyển Tuyết trở thành đệ tử của tử Ngọc đạo quân, thậm chí không cần dùng thủ đoạn đùa giỡn gì, chỉ cần nói một câu thôi, có thể nàng đã bị bỏ mạng rồi, đến lúc đó ai cũng không cứu được nàng nữa!

Chính vì Lâm nguyệt nghĩ thông suốt những điều này nên mới thay đổi quyết định, nàng với chuyện mình có thể trở thành đệ tử của Tử ngọc đạo quân hay không thì không có hứng thú gì, mục tiêu duy nhất của nàng chính là trong lần ti thí này, nàng nghĩ cách dốc hết toàn lực, ngăn Diệp Khuyển Tuyết lại, khiến cho Diệp Khuyển Tuyết không có duyên đi tranh giành thắng lợi nữa!

Môn phái ti thí nửa tháng sau thì bắt đầu, hiện tại đệ tử côn Lôn đang chuẩn bị bắt tay vào tham gia, gần đây nhiều đệ tử bé quan tu luyện, đệ tử làm nhiệm vụ cũng ít đi nhiều.

Trong khoảng thời gian này Lâm nguyệt ngoài luyện đan ra thì cũng không cách nào tu luyện được nữa, cũng không đi làm nhiệm vụ, bất luận là đan dược hay linh phù, nàng đều chuẩn bị không ít, hiện tại nàng chuẩn bị trước khi tham gia ti thí, đi một chuyến tới la Châu Thành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyển Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Tự Chủ Trương

La Châu Thành là phường thị lớn nhất của người tu chân trong giới tu chân La Châu, cũng là phường thị phồn hoa tập trung nhiều tu sĩ nhất La Châu. Quan trọng nhất là, ở La Châu Thành, chỉ cần anh có đủ linh thạch thì có thể đổi được đồ tốt.

Mục đích Lâm Nguyệt đi La Châu Thành lúc này, chính là muốn mua sắm một số pháp khí công kích thích hợp.

Hiện giờ tu vi nàng đã luyện tới luyện khí hậu kỳ, suýt nữa có thể thành công Trúc cơ, nhưng vì nàng giấu đi tu vi thật, nên chỉ có thể nhận ở côn Lôn một món phi kiếm hạ phẩm, thứ pháp khí này là Côn Lôn ban thưởng cho đệ tử luyện khí trung kỳ dùng làm pháp kỳ, uy lực công kích bình thường, song lại thích hợp cho luyện khí trung kỳ sử dụng, nhưng lại không thích hợp với ti vi hiện tại của Lâm nguyệt.

Lấy tu vi hiện giờ của nàng, pháp khí hạ phẩm bình thường này đã không còn tác dụng nữa, hiện tại nàng cần một pháp khí có thể phát huy toàn bộ tu vi của nàng, chỉ cso vậy, nàng mới có cơ hội liều mạng với Diệp Khuyển Tuyết một trận.

Ngoài nguyên nhân này ra, đương nhiên có một nguyên nhân quan trọng hơn, là bởi nàng nhớ, hiện tại ở La Châu thành, còn có mấy cơ duyên đến giờ vẫn chưa có người nào lấy được cả.

Nếu lần thi thí này thật sự phải chống lại với Diệp Khuyển Tuyết, lấy được những thứ cơ duyên kia có thể khiến nàng tăng lên không ít thực lực.

Trong La Châu thành đích thực có cơ duyên, bất kể là thuộc về Diệp khuyên Tuyết, hay thuộc về người khác, Lâm nguyệt hiện tại cũng không muốn bỏ qua, hiện tại nàng và Diệp Khuyên Tuyết đã là kẻ địch, mà cướp đoạt cơ duyên đối phương, thích hợp là suy yếu thực lực đối phương, ngược lại lợi mình, đây mới là điều khiến Lâm Nguyệt cần làm hiện giờ!

“Lâm nguyệt, chúng ta tới rồi, đi thôi”

Trần Tử Đương và một nữ đệ tử trông rất thanh tú cùng nhau xuất hiện ở cổng Côn Lôn.

“Được” Lâm Nguyệt lười tốn nước bọt với Trần Tử Đan trực tiếp lấy phi kiếm ra, đạp lên bay đi.

“Lâm Nguyệt, người dẫn Dương Hoa Lan đi theo đi” Trần Tử Đan thấy Lâm Nguyệt không nói gì đã đi, sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói.

Động tác Lâm nguyệt hơi dừng lại chút, quay đầu nhìn Trần tử Đan, chẳng nói lời nào.

“Sư muội Dương Hoa Lan, người còn không qua?” Trần Tử Đan dường như không phát hiện ra ánh mắt Lâm nguyệt, đẩy Dương hoa Lan có vẻ mặt thấp thòm đứng cạnh mình.

Dương Hoa Lan bắt đầu đi lăm đành lúng túng đi tới cạnh Lâm Nguyệt, hơi nhẹ giọng bất an nói, “Lâm sư tỷ, muội có một số việc muốn đi La Châu Thành, có thể phiền tỷ dẫn ta đi một đoạn được không?”

Lâm Nguyệt nhìn Dương Hoa Lan, lại liếc nhìn về mặt đương nhiên của Trần Tử Đan, một lúc sau, mới thản nhiên nói, “Lên đây đi”

Thấy Dương Hoa Lan leo lên phi kiếm của Lâm nguyệt, Trần Tử Đan cũng lấy phi kiếm mình ra đạp lên cười bảo, “Người khách sáo với Lâm nguyệt làm gì, chẳng phải đều đi La Châu Thành hau sao? Chỉ có mấy trăm dặm lộ trình, Lâm Nguyệt nàng ấy không để ý đâu”

Dương Hoa Lan ngồi trên phi kiếm, không nói gì. Nàng không phải kẻ ngu, lúc thấy biểu hiện của Lâm nguyệt, nàng đã cảm thấy Lâm nguyệt không vui rồi.

“Trần Tử Đan!” Lâm Nguyệt vốn định dục phi kiếm bay nhanh chợt dừng lại, về mặt nàng lãnh đạm nhìn về đặc ý của Trần Tử Đan, nói rặn từng câu từng chữ, “Ta không thích bị người khác ép ném chuyện chẳng liên quan gì tới ta cho ta, càng không cần người khác chỉ ta nên làm thế nào! Hy vọng người sau này đừng có tự ý như vậy nữa!”

“Ta không chỉ điểm người mà, tu vi người cao hơn ta, sư muội Dương Hoa Lan không biết ngự kiếm, người mang nàng ấy đi một tý thì đã sao?”

Bị Lâm Nguyệt trách một trận, trên mặt Trần Tử Đan lúc trắng lúc đỏ, bất giác không xuống được, mãi mới nặn ra một câu nói láo.

“Chuyện như vậy, ta hy vọng không có lần sau!” Lâm nguyệt không đếm xỉa gì tới nàng ta ngại biện, vừa nói nói, đã trầm mặt ngự kiếm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Giận Chó Đánh Mèo

Tính theo năm qua đi, Lâm Nguyệt đối với thuật ngự kiếm phi hành đã sớm quen có thể tùy ý điều khiển, đừng có nói là mang thêm một người, mà tính mang thêm mười người cũng không sao. Sở dĩ nàng nói cho Trần Tử Đan biết chỉ vì thấy đối phương quá coi thường thường nàng muốn hoa chân múa tay làm gì thì làm thôi!

Huống chi, lúc trước nàng quyết định đi La Châu Thành cũng không muốn đi với Trần Tử Đương, chẳng qua Trần Tử Đan cứ muốn quần lấy nàng cùng đi, bản thân Trần Tử Đan dính lấy thì thôi, mà giờ lại chẳng nói câu nào, còn dẫn theo một kẻ phiền toái ném cho nàng nữa, hơn nữa lại tự ý yêu cầu nàng mang theo người, điều này khiến Lâm Nguyệt phản cảm vô cùng.

Tu sĩ ngự kiếm bay trên không thực ra như người phàm ăn cơm uống nước mà thôi, cực kỳ đơn giản, nhưng đơn giản lại cần linh lực để duy trì, tu sĩ có tu vi luyện khí trung kỳ thấp, là linh lực trong cơ thể ít, nếu mình bay lên không, mấy trăm dặm thì không sao, nếu mang theo người, vậy lại khác, sẽ hao tổn lượng linh lực lớn.

Thành La Châu cách côn Lôn không xa, cũng khoảng hơn năm trăm dặm lộ trình, với luyện khí hậu kỳ hoặc tu sĩ trúc cơ mà nói không là gì cả, nhưng với đệ tử luyện khí trung kỳ vừa biết ngự kiếm trên không mà nói thì hơi khó khăn.

Trần Tử Đan biết rõ tu vi nàng ta và Lâm Nguyệt không chênh nhiều, nàng ta đều là luyện khí trung kỳ tầng thứ sáu, giờ Lâm nguyệt tu vi là đỉnh luyện khí trung kỳ, dù cao hơn nàng ta chút, nhưng cũng không kém là bao, hiện tại nàng ta đột nhiên mang theo một Dương Hoa Lan luyện khí sơ kỳ đến, hơn

nữa còn đẩy người này cho Lâm Nguyệt, điều này rõ ràng chẳng có ý tốt gì, hoặc là nói, do lúc trước Lâm nguyệt lúc nào cũng nhường, Trần Tử Đan cảm thấy nàng mềm yếu dễ bắt nạt, vì thế mới làm ra chuyện tự ý như thế.

Bất kể thế nào, lúc này Lâm nguyệt cũng không muốn nhìn nữa, có một số người, anh càng nhìn đối phương càng được voi đòi tiên, càng cảm thấy anh là kẻ mềm yếu dễ bắt nạt.

Chuyện Lâm Nguyệt khó chịu với hành vi của mình, trong lòng Trần Tử Đan rất tức giận, định phát tác, nhưng nhớ ra tu vi mình chẳng bằng Lâm Nguyệt, muốn vạch mặt cũng không chiếm được lợi gì, đành oán hận nghiêng răng nhìn, động tác cũng không dám thất lễ, vội vàng ngự kiếm đuổi kịp Lâm nguyệt.

Trước mắt ti thi trong môn phái còn nửa tháng nữa, nàng còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị, nếu không có Lâm nguyệt, nàng cũng không dám một mình đi La Châu thành.

“Hừ, kẻ quái dị nham người, đợi sau khi ta trở thành đệ tử thân truyền, xem ta thu thập người thế nào!”

Dù trong lòng biết hiện tại không thể đắc tội Lâm Nguyệt, nhưng Trần Tử Đan không nuốt được con tức này, trừng mắt hung hãn nhìn Lâm Nguyệt, thậm chí còn thấy khó chịu với Dương Lan Hoa nữa.

Dương Lan hoa bị ánh mắt hung ác của nàng ta nhìn đến co rúm lại, sắc mặt trắng bệch mãi.

Nếu không phải muốn về thăm cha mẹ chút, nàng ta kiêu gì cũng không tìm tới Trần Tử Đan, coi là vậy, nàng ta cũng tích góp từng chút linh đan một đưa cho Trần Tử Đan mới có cơ hội này, nhưng nàng ta không sao nghĩ ra, Trần Tử Đan nhận lấy đồ của nàng ta, lại không tự mình mang nàng ta đi, mà đẩy nàng ta cho một vị sư tỷ không quen, hơn nữa vị Lâm, sư tỷ này khá khó chịu.

Hiện giờ Trần Tử Đan mắt mặt trước Lâm sư tỷ, xem ra chắc cũng hận tới nàng ta rồi. Hành động của Trần Tử Đan dĩ nhiên Lâm Nguyệt đều thấy cả, song nàng lại coi như không thấy gì.

Một kẻ không được coi là thông minh lắm, chỉ biết giờ thù đoạn nhỏ để trêu đùa chiếm lợi, nếu trong lòng đã không thích, sau này nên tránh xa chút là hơn, đỡ phải bị người như vậy liên lụy.

Do Lâm Nguyệt đã quyết tâm rời xa Trần Tử Đan, nên trên đường nhiều lần Trần Tử Đan muốn hòa giải quan hệ, cuối cùng đều bị ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Nguyệt chặn lại, trong lòng Trần Tử Đan thấy oán hận mãi không thôi, cả đoạn đường này cũng không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, sau mấy canh giờ, ba người một chuyến đã thuận lợi tới thành La Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Trả Thù

Dưới đường núi Thành La Châu ở phía tây – một ngọn núi cao và hiểm trở, có một vị nữ tử mặc quần áo trắng tung bay, khí chất xuất trần thanh tĩnh nhân nhả đứng giữa đường núi.

Đối diện là một cô gái áo đỏ đầy hoàng sơ, mặt tái nhợt cả người toàn máu, nữ nhân này chính là nữ chính Diệp Hồng nhà họ Diệp đã từng bắt nạt Diệp Khuyên Tuyết.

“Diệp Khuyên Tuyết, ngươi muốn thế nào? Ngươi dám giết ta, Diệp gia cũng không bỏ qua cho ngươi đâu, đại tiểu thư cũng không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Diệp Hồng hỏi hận, nàng ta rất hối hận năm đó không giết thẳng Diệp Khuyên Tuyết ở Diệp gia, năm đó đại tiểu thư có lòng tốt giữ lại một mạng chó cho con tiện nhân kia, ai ngờ được tiện nhân ấy thế mà bản lãnh không nhỏ, chỉ ngắn ngủn trong vài năm đã từ ngoại môn len vào được trong nội môn, hơn nữa còn trở thành đệ tử có thiên phú cao nhất ở núi Đan Hoa, bất kể là danh tiếng hay tu vi đều bằng đại tiểu thư cả!

Diệp gia đã xem thường nàng ta, đại tiểu thư cũng xem thường nàng ta, nữ nhân này, thù đoạn thật sự!

“Ta nói rồi, chuyện nhục nhã năm đó, ta nhất định sẽ trả lại ngàn lần!” Như nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Diệp hồng, Diệp Khuyên tuyết mặt lạnh băng lộ ra tia ác độc cười lạnh, “Diệp Hồng, năm đó ngươi bắt nạt làm nhục ta, vì để nhện nợ Diệp Chân Chân mà hãm hại ta, những thứ đó ta không khắc nào quên, Diệp gia sao? Ngươi cho rằng Diệp gia có thể làm gì được ta nào? Năm đó Diệp gia đối đãi ta như vậy, sớm muộn gì ta cũng tìm chúng tính sổ, các ngươi nợ ta, ta nhất định đòi lại bằng hết, trước hết bắt đầu từ ngươi!”

Nói xong, Diệp Khuyên Tuyết chậm rãi đưa tay ra, phi kiếm lông lánh sáng xuất hiện trong không trung, chĩa thẳng Diệp Hồng.

“Ngươi, ngươi không thể giết ta được...” Thấy bốn phía hàn khí phi kiếm, trong lòng Diệp Hồng run sợ.

Nàng thấy trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia hung ác, còn có oán độc và căm hận sâu đậm. Nữ nhân này thật sự muốn giết nàng ta, nàng ta cũng không nói khoác, nàng ta thật sự muốn lấy mạng nàng!

“Ta nói, bắt đầu từ bây giờ, ngươi là người đầu tiên, ngươi yên tâm đi, ngươi sẽ không cô đơn đâu, mặc dù hiện tại ta tạm thời không động tới Diệp Chân Chân, nhưng mà Diệp Phi sẽ nhanh chóng đi làm bạn với ngươi thôi!”

Nói xong, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tàn nhẫn, tay vung lên, phi kiếm chém thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Diệp Hồng! Trong nháy mắt máu tươi văng ra, Diệp hồng cả kêu cũng chưa kịp đã chết thẳng cẳng.

Nhìn thi thể chân tay Diệp hồng rời ra máu me trên mặt đất, Diệp Khuynh tuyết cười lạnh một tiếng, tiện tay búng một quả cầu lửa hóa thi thể thành tro bụi, sau đó cũng không ngừng lại mà ngự kiếm bay về phía hướng thành La Châu.

Bên đó, ba người Lâm Nguyệt cũng vừa tới Thành La Châu.

“Đây là Thành La Châu sao? Thật lớn quá ha, Dương Hoa Lan, nhà ngươi ở chỗ nào trong Thành La Châu này vậy?” Vì trên đường đi, Lâm Nguyệt lạnh lùng không nói với nàng ta, Trần Tử Đan cũng hết cách, đành tìm Dương Hoa Lan nói chuyện.

“Nhà ta ở thành tây, chúng ta có thể vào từ Tây Môn, chỗ đó đúng là chỗ phường thị phồn hoa nhất Thanh La Châu đó” Dương Hoa Lan nhìn Lâm Nguyệt một cái, thấy vẻ mặt nàng lạnh lùng không nói gì, đành nói khẽ.

Với đề nghị này, Lâm Nguyệt cũng không phản đối, lập tức hướng về phía Tây phóng đi. Rất nhanh cả ba người đã vừa từ cửa Tây Thành, nhìn biển người nườm nượp trước mặt, chưa nói tới Trần Tử Đan hay Dương Hoa Lan, mà cả Lâm Nguyệt trong lòng cũng hơi kích động.

Có tin tức liên quan tới Thành La Châu, Lâm Nguyệt tìm sách trong Tầng Thư Các có nói qua chút về tòa thành trì này, Thành La Châu là thành trì lớn nhất của giới tu chân, tổng diện tích hơn ba trăm, cả tòa thành trì trải qua mấy ngàn năm không đổ, có quy mô như hiện giờ, đã mấy ngàn năm rồi, hiện tại Thành La Châu là thánh địa của toàn bộ giới tu chân La Châu.

Phân đông tu sĩ ở đây, đường phố phồn thịnh, cảnh sắc tươi đẹp, hơn nữa trong thành còn bố trí một tu linh trận rất lớn, linh khí trong thành nồng đậm hơn các địa phương khác nhiều, với tu sĩ mà nói, là hiếm có khó tìm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Mặt Dày

“Trần sư tỷ, Lâm sư tỷ, có muốn đi nhà muội nghỉ ngơi chút không?” Dương Hoa Lan nhìn hoàn cảnh quen thuộc trước mắt, trong lòng cũng vô cùng kích động, nàng cũng không phải là con cháu thế gia tu chân, cha mẹ nàng mặc dù ở trong Thành La Châu, nhưng cả hai đều là tán tu không quyền không thế, do cha hơi tinh thông với thuật chế phù, vì thế mới mở một cửa hàng chế phù độc quyền ở trong thành La Châu, mỗi ngày kiếm chút linh thạch, miễn cưỡng đủ nuôi sống cả nhà qua ngày.

Năm đó cha đưa nàng đi Côn Lôn, vận khí nàng tốt, được côn Lôn thu nhận là đệ tử ngoại môn, chuyến đi này chính là mười năm, mười năm không gặp, nàng rất nhớ cha mẹ, nhưng do mình tư chất không tốt, ở côn Lôn những mười năm mà hiện giờ tu vi mới ở đỉnh luyện khí sơ kỳ, đến cả ngự kiếm thuật đơn giản cũng chưa biết, chứ đừng nói gì tới việc trở về thăm cha mẹ ở thành La Châu.

Vì thế lúc nàng biết rõ Trần Tử Đan muốn đến La Châu Thành, mới đem nửa số linh đan tích góp nửa năm cho Trần Tử Đan, đổi lấy cơ hội tới thành La Châu.

“Ngươi đã vậy còn có lòng, như vậy chúng ta cùng đi một chuyến được rồi” Nghe lời Dương Hoa Lan nói, Trần Tử Đan không chút nghĩ ngợi, đồng ý ngay, trên mặt còn lóe lên tia vui mừng.

Dù nàng ta chưa tới thành La Châu lần nào, nhưng cũng đã nghe nói tới không ít, nghe được những thứ đó đều do các sư huy sư tỷ đã tới thành La Châu nói, trong thành La Châu cái gì cũng quý, ăn một bữa ăn phải đổi bằng mấy trăm linh thạch hạ phẩm, hiện giờ có Dương Hoa Lan thế này, ăn ở đều ở tại nhà nàng ta, mình cũng không mất đi nhiều linh thạch cho lắm.

Nên biết mặc dù Côn Lôn là môn phái La Châu đứng đầu, nhưng đệ tử ngoại môn có được tư chất tốt rất hiếm, một tháng mới được phát năm miếng linh đan, mười khối linh thạch hạ phẩm, một năm, cũng coi như được chút ít, song chẳng qua cũng chỉ được hơn trăm khối, thật sự rất ít, hơn nữa những linh thạch đó nàng ta còn muốn giữ lại để đổi thứ đồ tốt hơn, sao có thể lãng phí chứ?

Lâm Nguyệt cũng không biết tính toán trong lòng Trần Tử Đan, nhưng nàng cũng không muốn đi cùng đám Trần Tử Đan, những thủ đoạn nhỏ mọn kia của Trần Tử Đan nàng chẳng coi ra gì, ở cùng Trần Tử Đan người như vậy, cũng không có chỗ nào tốt cả.

Lâm Nguyệt lập tức liếc nháy Trần Tử Đan một cái, nói, “Các người muốn đi đâu chẳng liên quan gì tới ta, ta còn có việc, đi trước”

Nói xong, Lâm Nguyệt cũng không đợi hai người nói chuyện, đi thẳng vào trong thành.

Thấy Lâm Nguyệt có vẻ phôi sạch quan hệ với mình, sắc mặt Trần Tử Đan rất khó chịu, Dương Hoa Lan thì hơi bối rối.

“Lâm Nguyệt, người làm vậy là ý gì?” Sắc mặt Trần Tử Đan đỏ lên, phần nộ giữ Lâm Nguyệt lại.

“Chẳng có ý gì cả, chỉ không muốn ở cùng một chỗ với người mà thôi” Nếu đã trở mặt, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng không khách sáo nữa, nói thẳng ra ý của mình.

“Người!” Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Lâm Nguyệt, Trần Tử Đan thật muốn giết người, cắn răng, phần nộ chỉ trích, “Người đi rồi thì Dương sư muội phải làm sao hả? Đừng quên, muội ấy là do người mang đến, chẳng lẽ người muốn vứt muội ấy ở đây không lo nữa sao?”

Lâm Nguyệt nở nụ cười. Đúng là không biết xấu hổ mà, Trần Tử Đan da mặt dày như vậy thật, nàng chưa từng thấy bao giờ!

Người rõ ràng là nàng ta tự ý mang tới, giờ lại đổ phỉn toái này cho nàng ư? Thật buồn cười quá thể!

“Muội ấy là do người mang đến, không quay về cũng là chuyện của người, liên quan gì tới ta chứ?” Lâm Nguyệt lạnh nhạt nhìn Trần Tử Đan, chẳng che giấu sự mỉa mai trong mắt chút nào.

“Người có ý gì? Lâm Nguyệt, Dương sư muội là sư muội đồng môn của chúng ta, tại sao người máu lạnh như thế chứ?” Nhìn vẻ giễu cợt sáng chói trong mắt Lâm Nguyệt, trong lòng Trần Tử Đan hoảng hốt, lập tức chẳng lựa lời nói thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Mỗi Người Đi Một Ngả

Hành vi ngang ngược rõ như vậy, khiến Lâm Nguyệt tức giận thật sự, nàng khinh thường tợn nước bọt với Trần Tử Đan, nhưng giờ phút này cũng không thể nhịn nổi nữa, sắc mặt trong nháy mắt lạnh hẳn, nhìn thẳng Trần Tử Đan, rặn ra từng từ từng chữ một, “Trần Tử Đan, đừng coi kẻ khác là tên ngốc, có vài người, không phải người muốn lợi dụng thế nào cũng được, nếu không phải sau này khó nhìn nhau, thì hãy thu bớt tâm tư của người đi!”

Nói xong, Lâm Nguyệt không thèm nhìn khuôn mặt khó coi của Trần Tử Đan nữa, bước nhanh chân đi vào trong thành.

“Trần sư tỷ, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Về mặt Dương Hoa Lan hơi bối rối, sắc mặt tái nhợt nhìn Trần Tử Đan, nhưng trong mắt lóe lên tia châm biếm.

“Ta sao biết được!” Sắc mặt Trần Tử Đan gay gắt, tức giận nói ra. Nàng ta không ngờ được Lâm Nguyệt sẽ nói với nàng ta đi Đông mà không đi Tây, thế mà nói trở mặt thì trở mặt ngay, thật tức chết nàng ta mà.

Tu vì nàng ta không cao, chỉ là tu vi luyện khí tầng thứ sáu, lộ trình hơn trăm dặm nàng ta tự mình ngự kiếm thì không sao, nếu nàng ta muốn dẫn theo người, chỉ e là tổn linh lực không ít, hơn nữa cũng không dễ như thế.

Nếu nàng ta biết sớm tiện nhân Lâm Nguyệt này sẽ trở mặt với mình như vậy, nàng ta đã không mang theo phế vật Dương Hoa Lan này theo tới đây làm gì, hiện giờ chỗ tốt chẳng chiếm được lợi lại còn chọc cho rối thêm!

“Trần sư tỷ...” Dương Hoa Lan thấy Trần Tử Đan trông phần nộ lắm, nghĩ chút, lại cắt lời nói ra.

“Được rồi, chẳng phải bảo dẫn ta tới nhà người đó sao? Còn không mau đi?” Cứ việc chiếm chút lợi ở chỗ Dương Hoa Lan đã, nhưng Trần Tử Đan vẫn thấy tức giận, đều do cái con Lâm Nguyệt chết tiệt kia, thật hận con người quái dị kia quá!

Dương Hoa Lan đưa cho sáu mươi viên thanh linh đan, vốn nàng ta muốn giữ lại để dùng vào lúc ti thí môn phái, hiện giờ lại dẫn theo phế vật này trở về, đến lúc đó chỉ sợ lãng phí mất một nửa trên đường mất rồi!

Mà không nói Trần Tử Đan bên này thế nào nữa, Lâm Nguyệt trên đường từ côn Lôn đi đã nghĩ kỹ mục tiêu rồi.

Trong thành La Châu có liên quan tới cơ duyên thật sự còn nhiều chỗ, nhưng trong đó cũng không phải hiện giờ nàng muốn có là được, những thứ khác còn sót lại mới hy vọng lấy được thì ở khắp nơi, nhưng trong đó có hai mối cũng lấy được khá thuận lợi, muốn chiếm được cũng đừng để cho người khác để ý, vì thế Lâm Nguyệt tập trung vào hai chỗ cuối cùng.

Một là ở trong truyện, Linh Kiếm Môn có một đệ tử ngoại môn tên Trương Hoa, trong lúc vô tình lấy được một bảo linh giới để trong cửa hàng là Bảo Nguyệt Lâu, bảo linh giới kia giống y như tên, đều có thể làm pháp khí tồn trữ linh lực, sau thời khắc máu chốt linh lực hao hết thì lấy ra dùng rất tốt.

Mà trong truyện, người tên Trương Hoa này là bị Diệp Khuynh Tuyết ở trong tiểu bí cảnh Hoàng thiên giết chết, bảo linh giới đó cũng rơi vào tay Diệp Khuynh Tuyết.

Mà một chỗ khác, cũng cách Nguyệt Bảo Lâu không xa lắm, trên một hàng vỉa hè, chủ quán bán hàng vỉa hè là một tán tu, trong gian hàng của hắn, Diệp Khuynh Tuyết lấy được một viên linh thảo vạn năm, hơn nữa còn là linh dược Vạn Tử Hoa chủ yếu dùng lúc luyện Kết Đan.

Ở trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết chính vì lấy được Vạn Tử Hoa, sau này thành công luyện ra Kim Kết Đan cực phẩm, ở thời điểm kết đan thành công kết xuất ra Cửu Hoàn Kim Đan, là kim đan có phẩm chất tốt nhất.

Lâm Nguyệt quyết định ra tay từ hai chỗ này, bảo linh giới kia là đồ tốt, lại thời khắc máu chốt có thể cứu được mạng gì đó, nàng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, ngược lại Vạn Tử Hoa kia nàng cũng không để ý cho lắm, Vạn Tử Hoa có không ít trong nhẫn không gian của nàng, nàng sợ dĩ muốn cướp lấy, chẳng qua không muốn linh thảo rơi vào tay Diệp Khuynh Tuyết thôi, sau này trở thành thứ cứu mạng Diệp Khuynh Tuyết mà thôi!

“Bảo linh giới kia đang ở trong tay đệ tử Linh Kiếm Môn Trương Hoa, nhưng Trương Hoa cuối cùng lại bị Diệp Khuynh Tuyết giết chết, kết quả cũng giống nhau rơi vào tay Diệp Khuynh Tuyết cả, bảo linh giới này bình thường chẳng có tác dụng, nhưng thời điểm đối địch lại có, tuyệt đối không để nó rơi vào tay kẻ khác!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Gian Hàng

Trong lòng Lâm Nguyệt suy nghĩ, dần có một quyết định tương đối. Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính, số mệnh nghịch thiên, nếu nàng cái gì cũng không làm, cuối cùng người chết nhất định là nàng, lấy tính cách Diệp Khuynh Tuyết, sau khi trở mặt với nàng, sau này vốn sẽ không bỏ qua cho nàng, chỉ đợi sau này Diệp Khuynh Tuyết mạnh lên sẽ đối phó với nàng, chẳng bằng làm trước là thượng sách, ít nhất ra tay cướp cơ duyên sớm chút, có thể làm chậm chút Diệp Khuynh Tuyết lớn mạnh thêm!

Nói thì làm ngay, Lâm Nguyệt là người vốn nếu đã quyết định chuyện gì thì không cần do dự nữa.

Thành La Châu cắm bay trên không, nhưng cũng không phải không cho dùng thuật khinh thân, vì thế Lâm Nguyệt không chút do dự lựa chọn được phương hướng, lao thẳng tới Nguyệt Bảo Lâu.

Trong thành La Châu phần đông tu sĩ đều ở phía thành Tây là nơi phố phường nhộn nhịp nhất Thành La Châu, trên đường phố người đi đông đúc ồn ào mãi.

Lâm Nguyệt rất cẩn thận, sợ mình vội vàng quá mức khiến người khác chú ý tới, lúc đi được một nửa đường, sắp tới mục đích cần thì vội vàng đi chậm hơn, thông thả đi dạo trên ngã tư đường.

Hôm nay nàng cũng không mặc quần áo đệ tử Côn Luân ngoại môn, dù sao khối chiêu bài Côn Luân ở La châu này quá chói mắt, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, vì thế lúc ở trên đường, nàng cố tình nghe theo đề nghị của Trần Tử Đan, đổi một bộ quần áo màu xám vô cùng bình thường, cả người thoát nhìn không thu hút gì cả.

Đương nhiên, Trần Tử Đan thì làm ngược lại nàng, sợ đi Trần Tử Đan đề nghị đổi y phục, chẳng qua chỉ muốn thỏa mãn lòng hư vinh của mình mà thôi nên bất kể là Dương Hoa Lan, hay Trần Tử Đan lúc thay quần áo thì thay loại váy áo dài tha thướt là lượt.

Mặc kệ đám người Trần Tử Đan làm gì, Lâm Nguyệt tự có tính toán riêng, nàng thay y phục, chẳng qua không muốn bại lộ mình là thân phận đệ tử Côn Luân mà thôi, chẳng may xảy ra chuyện gì ở thành La Châu, sau này trở về Côn Luân, người khác cũng không tìm tới tận cửa được.

Lâm Nguyệt đi thông thả trên ngã tư đường, vừa đi vừa nhìn, sau khi đi vào gần Bảo Nguyệt Lâu, thì cẩn thận nhìn xung quanh một lượt.

Quanh Bảo Nguyệt Lâu có không ít tu sĩ bày bán hàng quán, trên mặt đất bày la liệt các loại đồ linh tinh, Lâm Nguyệt vừa nhìn cũng không dừng lại, như không thèm đếm xỉa tới, song vẫn cẩn thận quan sát mục tiêu khả nghi.

Rất nhanh, nàng đã đem khóa mục tiêu trên một lão đầu không tu, ăn mặc rách rưới, đang ngồi chán nản.

Lão đầu này thoát nhìn mặt mũi đầy nếp nhăn, râu ria bụi bặm, mặc một bộ y phục bẩn đến mức chẳng nhìn ra cái gì ngoài nếp hờ mắt sau một gian hàng, nhìn hờ hững, nhưng ở trước mặt ông ta là gian hàng, lại được bày gọn gàng các loại đồ, có đan dược, linh phù, thảo dược, thậm chí còn có rất

những thứ kỳ lạ cổ quái nữa.

Lâm Nguyệt giả vờ lơ đãng đến gian hàng, mắt nhìn lướt qua các đồ trên đất, sau đó ngồi xổm xuống, lựa lựa chọn chọn.

“Tiên tử thích gì cứ việc chọn, đồ lão phu thứ nào cũng tốt cả!” Lão già đang chán nản chợt tỉnh táo hẳn lên, cười híp mắt gọi Lâm Nguyệt.

“Có đồ tốt thì ông đã sớm giấu đi rồi còn gì, sao còn để đây nữa? Lý lão đầu, ông cũng đừng có lừa tiểu cô nương người ta chứ!” Lâm Nguyệt vẫn không nói gì, người đàn ông trung tuổi ở gian bên cạnh cười lạnh nói, “Tiểu tiên tử, lão già này giỏi nhất là gạt người đó, người đừng có trúng kế lão nha, tới xem chỗ ta chút đi, đảm bảo khiến người hài lòng”

“Chu mập, lão đừng nói vô liêm sỉ thế chứ? Người bị người lừa còn ít sao? Lại còn giả bộ làm người tốt ở đây! Tiên tử, người đừng có nghe lão nói, lão ấy mới là người lừa người ta nhất đó!” Thấy người trung niên chẳng kiêng nể gì cướp trắng chuyện làm ăn của mình, lão già chán nản tức giận, nhảy dựng lên thở hổn hển giận dữ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cướp Đoạt

Thấy cả hai cãi nhau, Lâm Nguyệt cũng không để ý, chỉ cười nhạt một tiếng, chọn bừa mấy thứ đồ, sau đó cười hỏi, “Lão gia gia, những thứ này bao nhiêu linh thạch vậy ạ?”

Lão già chán nản thấy có hy vọng làm ăn, lập tức không cố tranh cãi âm ỉ với người ta nữa, liếc qua, thấy Lâm Nguyệt chọn toàn thứ chẳng có tác dụng gì, hoặc vốn không nhìn ra được gì đó, con mắt đục ngầu hấp háy, nói, “Ai nha, tiên tử chọn giỏi quá, những thứ này đều là bảo bối cả đó, nếu tiên tử đã thích, vậy tính tiên tử năm mươi khối linh thạch hạ phẩm là được rồi!”

Năm mươi khối linh thạch hạ phẩm ư? Tính đùa cái đồng rách nát này sao? Tông lộng Lâm Nguyệt thầm khinh bỉ lão già chán nản lòng dạ đen tối, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường nói ra, “Năm khối linh thạch”

“Gì? Người nói cái gì? Tiên tử như người mà nói thế sao, những đồ này là đồ tốt đó nha, ta may mắn lắm mới lấy được đó, biết đâu chừng trong đó còn có dị bảo nữa đó! Nhiều nhất là bốn mươi tám khối linh thạch, bớt cho người hai khối, thật không thể xuống được nữa!”

“Mười khối!”

“Bốn mươi khối!”

Lâm Nguyệt chẳng nói thêm lời nào, đứng thẳng dậy đi.

“Đợi chút, ba mươi khối, ba mươi khối linh thạch, người muốn lấy thì lấy đi” Lão già chán nản vừa thấy Lâm Nguyệt đi, vội vàng kêu lên. Lâm Nguyệt dừng bước, quay đầu lại nói lạnh nhạt, “Hai mươi khối”

“Hai mươi khối thì hai mươi khối, hôm nay đụng phải tiên tử người, thôi thì lão phu xúi quẩy, ai bảo lão phu cần linh thạch gấp chứ!” Mặt lão già chán nản đầy vẻ đau lòng, thực ra trong lòng cười thầm, cả một đồng rách nát chẳng đáng gì mà đòi được hai mươi khối linh thạch, thế là lão kiếm được lời rồi! Lâm Nguyệt lại ngồi xuống lần nữa, nhìn nhìn lựa mấy thứ đó ra, sau đó chẳng đếm xỉa gì đưa mắt nhìn vào trong góc gian hàng có một gốc cây thực vật khô, sau đó chộp trong tay, nói thẳng, “Cái này là tặng thêm cho ta đó!”

“Cái này không thể được, nếu người cần, thì thêm hai khối linh thạch nữa đi”

“thật nhỏ mọn, thêm thì thêm” Nghe lời lão già chán nản nói, trong lòng Lâm Nguyệt lập tức thả lỏng, mà lúc nàng đang đưa linh thạch cho lão già, sau lưng lại truyền đến một tiếng nói thánh thót êm tai ẩn chứa thanh âm bá đạo.

“Đội đã, những vật này là ta đã thích, kính xin vị tiên tử này bỏ những thứ yêu thích xuống!”

Trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, quay đầu lại, đã thấy đứng sau lưng một nam một nữ, nam có thân hình cao lớn tuấn mỹ như ngọc, mặc bộ quần áo đen tuyền, khí chất đường hoàng ngang ngược, nữ áo trắng tung bay, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khí chất thanh nhã như lan.

Nam thì Lâm Nguyệt không biết, cũng chưa từng gặp qua, còn nữ chẳng phải là Diệp Khuynh Tuyết thì còn ai nữa?

“Vị tiên tử này, những thứ này ta đều rất thích, mong rằng tiên tử có thể giơ cao đánh khẽ nhường cho ta được không?” Diệp Khuynh Tuyết thấy Lâm Nguyệt thì cười khẽ một tiếng, khí chất càng phát ra thanh lệ xuất trần. Người phụ nữ này, rõ ràng đã nhận ra nàng, lại còn không nói ra, tâm cơ quả nhiên đủ sâu mà.

Thần sắc Lâm Nguyệt trong veo nhưng lạnh lùng, nhìn Diệp Khuynh Tuyết, nói lạnh nhạt, “Nếu ta không giờ cao đánh khề thì sao?”

“Chỉ sợ đắc tội tiên tử rồi, ai bảo những thứ này ta rất thích chứ?” Diệp Khuynh Tuyết cười khề một tiếng, giọng nói chứa đầy mỉa mai.

“Ý tiên tử là, muốn ngang nhiên cướp đoạt sao?” Giọng Lâm Nguyệt càng lạnh hơn.

“Ngang nhiên cướp đoạt ư? Vị tiên tử này, nếu là mua bán, dĩ nhiên ai trả giá cao hơn thì được, hơn nữa, nếu ta không nhìn nhầm thì ngươi vẫn còn chưa trả tiền xong mà phải không?” Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh, mắt lạnh băng nhìn thẳng vào lão già chán nản, “Chủ quán, đồ là của lão, lão nói xem có phải thế không?”

Lão già chán nản thấy Diệp Khuynh Tuyết một thân bạch y, tà áo còn thấy rõ dấu hiệu đệ tử Côn Lôn, trong lòng biết nữ nhân này không thể dây vào, hơn nữa là bởi đối với lão ta cũng có lợi, dĩ nhiên phụ họa, “tiên tử nói đúng lắm, lão phu đúng là vẫn chưa nhận được linh thạch, đồ vẫn còn thuộc về lão phu”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Bức Bách

Sắc mặt Lâm Nguyệt sầm xuống, với lão già chán nản không tức giận là giả, nhưng đối phương nói đúng, mua bán thì nhìn vào sức nặng của tiền, đối phương vẫn chưa nhận linh thạch, đúng là đồ vẫn chưa phải là của nàng, làm loạn lên tối đa cũng chỉ nói đối phương chẳng giữ lời mà thôi!

Đương nhiên, những lời kia, Lâm Nguyệt sẽ không nói, cũng không muốn nói, với loại tu sĩ háms lợi tới cỡ này mà nói, hai từ giữ tín chỉ là chuyện cười mà thôi!

Lão già chán nản làm to chuyện cũng là bình thường, chưa nói tới Diệp Khuynh Tuyết có ký hiệu là đệ tử nội môn côn Lôn sáng ngời kia, mà coi như vì kiếm thêm nhiều linh thạch chút, đối phương cũng chỉ đành làm thế.

“Thế nào? Tiên tử không nói gì được rồi chứ? Nếu đã vậy, những thứ này đã có thể thuộc về ta rồi!” Thấy Lâm Nguyệt không lên tiếng, Diệp Khuynh Tuyết cười giễu cợt một cái, ngẩng nhìn về cây khô trong tay Lâm Nguyệt, nói, “Tiên tử có phải nên mang đồ trả lại cho ta rồi không nhỉ?”

“Nếu ngươi đã trả giá cao thì được, tiên tử có phải đã quá vội không ấy nhỉ?” Thần sắc Lâm Nguyệt lạnh nhạt, hoàn toàn chẳng thấy vẻ khiêu khích của Diệp Khuynh Tuyết, nói một câu nhàn nhạt trả lại.

“Được lắm, xem ra Tiên tử vẫn chưa từ bỏ ý định đầu nhĩ!” Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh lẽo, song lại nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, môi đỏ mọng nở nụ cười quyến rũ, nói dịu dàng với nam tử bên cạnh, “Tur Mặc ca ca, muội rất thích thứ trên tay nàng ấy, ca có thể giúp muội lấy được không?”

Nhìn khóe môi cười khề mê người của Diệp Khuynh Tuyết, lại nhìn nữ tu tầm thường kia, đôi mắt nam tử áo đen chợt lóe lên cười bảo, “Nếu Khuynh Tuyết đã thích, dĩ nhiên bản tọa sẽ giúp nàng lấy được”

Tur Mặc ư? Người này rõ ràng là thiếu chủ Ma cung Tur Mặc Ly đây mà!

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, sắc mặt cũng không khá hơn cho lắm. Tên Tur Mặc Ly này là nam phụ trong truyện, cũng là một nam nhân bá đạo nhất thích Diệp Khuynh Tuyết, một kẻ công kích ác độc đầy tâm kế, cực khó đối phó.

Hai kẻ kia, thế mà đã gặp nhau, lại còn ở trong thành La Châu nữa.

Lông mày đen của Lâm Nguyệt chau lại, nàng vẫn nhớ trong truyện không nói tới chuyện Diệp Khuynh Tuyết biết Tur Mặc Ly, hai người ở trong truyện hẳn là phải ở trong tiểu mật cảnh hoàng Thiên mới biết nhau mới đúng, hiện tại tiểu mật cảnh Hoàng Thiên vẫn chưa mở, sao Diệp Khuynh Tuyết đã sớm biết Tur Mặc Ly rồi nhĩ?

Chưa đợi Lâm Nguyệt suy nghĩ xong, Tur Mặc Ly đã chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Nguyệt, nhìn xuống nàng, nói giọng cực lạnh, “Bản tọa đưa linh thạch cho ngươi, mau thả thứ trong tay ra”

Giọng rất nhạt, mang theo vẻ khinh miệt và khinh bỉ, tựa như Lâm Nguyệt chỉ là con kiến hôi trong mắt hắn vậy.

Khóe môi Diệp Khuynh Tuyết lại cười lạnh đầy quyến rũ. Mắt Lâm Nguyệt lóe sáng từng chút rồi chìm xuống, thêm mấy phần lạnh lẽo. Đây là bức bách ngang nhiên!

Tư Mặc Ly không hổ là thiếu chủ Ma Cung, đủ bá đạo, đủ càn rỡ! Đưa linh thạch ư? Ý là Lâm Nguyệt nâng trong mắt hấn chi đáng ngang với linh thạch, hơn nữa khỏi linh thạch này là đối phương bố thí cho nàng sao!

Vốn thứ Vạn Từ Hoa này Lâm Nguyệt cũng không nhất định phải lấy cho bằng được, lúc Diệp Khuynh Tuyết xuất hiện nàng cũng biết đối phương đã nhìn trúng Vạn Từ hoa này, dù nàng rất muốn cướp cơ duyên này đi, nhưng nếu đối phương đã xuất hiện, nàng cũng nên bỏ qua thôi. Dù sao Vạn Từ Hoa với nàng mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, trong nhân không gian của nàng còn có rất nhiều, rất nhiều thứ linh thảo vạn năm này.

Song đối phương làm vậy, lại khiến nàng tức giận vô cùng. Trong lòng Lâm Nguyệt càng phần nộ nhưng biểu hiện bên ngoài lại rất tinh táo, nàng ngược mắt lên, ánh mắt trong veo lạnh lùng nhìn Tư Mặc Ly nói châm chọc, “Các hạ ra tay thật hào phóng, ngang ngược quá nhỉ! Người không biết còn tưởng toàn bộ thành La Châu này là của các hạ đó chứ!”

Lời Lâm Nguyệt nói đầy mỉa mai chẳng che dấu chút nào, nói rõ chỉ trích hành vi cuồng đạo của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nhẫn Nhịn

Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ là bước lên một bước, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Tư Mặc Ly, nói dịu dàng, “Tư Mặc ca ca, hay là thôi đi, dù sao cũng là nàng ấy tới trước, nàng ấy không muốn cũng là bình thường. Chỉ là...”

Diệp Khuynh Tuyết nhìn thoáng qua Vạn Từ Hoa trong tay Lâm Nguyệt lưu luyến không rời, không nói cho hết.

“Một trăm khối linh thạch, để đồ xuống!” Mây kiếm Tư Mặc Ly cau lại, cất giọng lạnh lùng, “Nếu không, chết”

Nói xong, Tư Mặc Ly đưa tay ra bắt, một luồng linh thạch trung phẩm sáng rực bắn thẳng về phía Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt cũng không nhận lấy linh thạch, mà để mặc khối linh thạch rơi lạch cạch dưới đất, trong mắt chợt lóe lên tàn khốc. Phần nộ, phần hận, không cam tâm!

Lâm Nguyệt chưa từng phần hận thế bao giờ, nếu được, nàng thậm chí chẳng tiếc để vạch mặt tại chỗ, dạy dỗ hoàng tráng đôi nam nữ chó này ngừng lại.

Nhưng nàng không thể. Không phải là nàng không ra tay được, mà nàng làm không được. Hiện tại nàng chỉ có thể làm điều duy nhất là nhẫn! Cho dù bị đối phương chọc cho học máu, cũng muốn nuốt ngấm máu này lại!

Diệp Khuynh Tuyết nàng không sợ nhưng nàng sợ là Tư Mặc Ly kia. Nàng không phải là đối thủ của Tư Mặc Ly, nếu phản kháng, kết quả duy nhất chính là chết.

Nàng không thể ngốc như thế, sẽ không làm chuyện trúng chọi đá được, tâm cơ Diệp Khuynh Tuyết khó dò, có tâm khiêu khích tính toán, rõ ràng đang lợi dụng Tư Mặc Ly áp chế nàng, nàng sao trúng kế cho được chứ?

Nàng không ngại dính vào, nhưng chuyện nhục nhã ngày hôm nay nàng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Tư Mặc Ly, cái nhục hôm nay, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ đích thân tìm người đòi lại!

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, nén sự phần nộ trong lòng lại, chậm rãi thả Vạn Từ Hoa trong tay xuống, sau đó cũng không ngừng lại mà xoa người rồi đi.

Tư Mặc Ly nhíu nhíu mày, đưa một tay tóm, Vạn Từ Hoa hàng vía hề trong nháy mắt đã bị hấn hút vào lòng bàn tay, hấn đưa Vạn Từ Hoa cho Diệp Khuynh Tuyết, mũi chân nhảy lên, khối linh thạch dính đầy bụi trên đất rơi thẳng vào trên gian hàng vía hề.

“Thứ linh thạch trung phẩm này mua đồ của người, đủ rồi chứ hả?”

“Đủ rồi đủ rồi!” Lão già chán nản vui vẻ ra mặt, nhặt từ trên gian hàng lên lau vào quần áo cho sạch, hoàn toàn chẳng so đo thái độ của Tư Mặc Ly làm gì.

Thực ra lão cũng cảm thấy đôi nam nữ trước mắt này bá đạo quá mức, nhưng vậy thì đã sao? Người khác có bị uất ức hay không lão cũng không xen vào, lão cứ được lợi là tốt rồi.

“Cám ơn tư Mặc ca ca, muội rất vui!” Nét mặt Diệp Khuynh Tuyết cười tươi như hoa, trong mắt lóe lên ý lạnh lẽo chết chóc. Lâm Nguyệt, lần này coi như người gặp vận may! Tiếp theo, người cũng chẳng được tốt số gì nữa đâu!

“Muội vui là được rồi” Nhìn nụ cười tươi thanh lệ vô song của Diệp Khuynh Tuyết, trên mặt tư Mặc Ly dịu lại không ít, chỉ là nụ cười ấy rất nhạt.

“Tư Mặc ca ca, chúng ta lại đi xem xem có đồ tốt nào nữa không, Tuyết Nhi muốn mua một thanh pháp khí thật tốt đó!”

“Được, vậy chúng ta lại đi tìm xem...”

Hai người cười cười xoay người rời đi xa dần. Bên kia Lâm Nguyệt bước vào Bảo Nguyệt Lâu. Giờ phút này Lâm Nguyệt đã bình tĩnh hẳn lại.

Vạn Tử Hoa rơi vào tay Diệp Khuynh Tuyết, nàng có muốn cũng không có cơ hội nữa, như vậy bỏ linh giới còn lại nàng nhất định phải lấy bằng được về, nếu không bỏ linh giới mà lọt vào tay Diệp Khuynh Tuyết thì sẽ càng khiến đối phương trở nên mạnh hơn mà thôi!

Diệp Khuynh Tuyết, ta vốn chẳng muốn tranh với ngươi, nhưng ngươi đã từng bước ép sát ta, ta bằng bất cứ giá nào cũng phải tranh bằng được với ngươi thì sao nào?

Cứ coi như ngươi là nữ chính đi, là người thiên đạo chiều cố, Lâm Nguyệt ta cũng chưa chắc thua ngươi đâu!

Lâm Nguyệt nắm chặt hai tay, bước từng bước vào Bảo Nguyệt Lâu, hôm nay, bỏ linh giới kia, nàng nhất định phải lấy bằng được! Nàng cũng không tin nàng không tranh với nữ chính Diệp Khuynh Tuyết thì thôi, chẳng lẽ còn không tranh nổi vật hi sinh Trương Hoa kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Thuận Lợi

Bảo Nguyệt Lâu tên Lâu, thực ra chỉ là một gian hàng không bắt mắt, bên trong chủ yếu là mua bán một ít pháp khí cấp thấp, tu sĩ cao cấp bình thường không vào những chỗ như thế, người tới nơi này mua đồ, đều chủ yếu là số tán tu cấp thấp.

Lâm Nguyệt không mặc trang phục đệ tử Côn Lôn, hơn nữa bề ngoài chẳng thu hút tý nào, lúc tiến vào cũng không gây cho người nào để ý cả, chỉ có mấy khách quên đang đứng chọn trong quầy, thấy Lâm Nguyệt tiến vào cũng chỉ nhìn một cái rồi không để ý nữa.

Lâm Nguyệt cũng không thèm để ý, lập tức đi tới quầy bên cạnh nhìn kỹ chút. Mặc dù nàng biết bỏ linh giới kia ở trong Bảo Nguyệt Lâu, nhưng bởi vì bên trong đơn sơ, nàng cũng nhìn không thấy rõ lắm vị trí bảo vật, muốn thuận lợi lấy được bỏ linh giới, đành phải nghiêm túc tìm kiếm một trận mới được.

Dù Bảo Nguyệt Lâu chỉ là một gian hàng nhỏ bình thường, hàng hóa cũng đơn giản, tất cả đều được chủ quán bày hết trên quầy, vừa nhìn là rõ ngay, như vậy với Lâm Nguyệt mà nói, cũng giảm đi không ít phiền toái.

Nàng có ý dừng lại nhìn một số pháp khí tạp chủng khác chút, sau đó lại đi về phía bày đồ pháp khí trang sức đeo tay trước quầy, nhìn nghiêm túc.

Nàng hành động như vậy cũng không gây cho những người khác trong cửa hàng để ý, dù sao nàng cũng là một nữ tu, nữ tu thích đồ trang sức đeo tay là chuyện bình thường.

|Trong quầy vòng đeo tay được phân loại theo thứ tự, dây chuyền, vòng tay, trâm cài tóc gì gì đó, thoạt nhìn hình thức tinh xảo, nhưng nhìn bề ngoài có vẻ tốt vậy thôi, những vật này chẳng qua cũng chỉ là những pháp khí cấp thấp bình thường.

Bên trong pháp khí nhẫn cũng không thiếu, cái nào cũng được chế tác tỉ mỉ, thoạt trông rất đẹp, nhưng Lâm Nguyệt lại nhú máy, chẳng chút lay động.

Nàng còn nhớ rõ miêu tả trong truyện, bỏ linh giới là một thứ màu đen, chế tác khá cầu thả, bên ngoài là một chiếc nhẫn cực tầm thường, nhưng hiện trong quầy nàng lại không tìm thấy.

“Chủ quán, nhẫn pháp khí trong tiệm các ngài chỉ có những thứ này thôi sao?” Lâm Nguyệt trầm tư một lát, thấy không thể lãng phí thời gian nữa, đành mở miệng hỏi chủ quầy đang hí hửng nhìn nàng.

Chủ tiệm này là một người trung niên vóc hơi mập, thoạt nhìn trông khá lười, tu vi cũng không cao, Lâm Nguyệt liếc qua thấy tu vi đối phương là luyện khí kỳ, hơn nữa lúc đứng lên thở không đều, dường như mới đột phá không lâu.

Nghe thấy Lâm Nguyệt hỏi, trên mặt chủ tiệm không biểu hiện gì, miễn cưỡng đứng dậy, lấy ra trong góc một hộp đầy bụi ném cho Lâm Nguyệt.

“Cũng chỉ có những thứ này thôi” Nói xong, cũng không thèm nhìn Lâm Nguyệt, lại lùi về giường hí hửng lại.

Lâm Nguyệt hơi căng thẳng, nhưng lát sau lại bình tĩnh lại, mở hộp kia ra. Trong hộp quả thật có không ít pháp khí, hơn nữa đều là nhẫn, thoạt nhìn vô

cùng bình thường, để chồng chất linh tinh trong hộp, nhưng Lâm Nguyệt lúc nhìn rõ thứ trong đó, đôi mắt nheo lại, trong veo lạnh lùng nhìn chăm chăm vào một chiếc nhẫn màu đen tầm thường nằm trong góc hộp.

Màu sắc nâu đen, trên mặt nhìn không rõ hoa văn, thoạt nhìn rất loạn, nhưng trên mặt thì chẳng có chút linh khí gì, lộ ra trong đồng pháp khí cực kỳ tầm thường.

Bỏ linh giới!

Lâm Nguyệt cố kìm nổi vui sướng lại, nhìn kỹ một lát, xác định đúng là vật mình cần tìm, khỏe môi khẽ lộ ra nụ cười.

Nàng nhặt bừa mấy thứ pháp khí trong đó, sau đó nhặt bỏ linh giới kèm theo, ngẩng đầu nhìn chủ tiệm nói nhàn nhạt, “Những thứ này ta đều cần, hết bao linh thạch vậy?”

“Mười khối?” Chủ tiệm cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn lướt qua, liền thu mất lại. Lâm Nguyệt chẳng nói thêm gì, móc thẳng mười khối linh thạch hạ phẩm ra đặt lên quầy, sau đó bỏ đồ vào túi, còn bỏ linh giới thì nàng bỏ thẳng vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Sang Quý

Thuận lợi lấy được bỏ linh giới, Lâm Nguyệt lúc này mới hoàn toàn thả lỏng tinh thần. Bây giờ nàng mới biết, muốn cướp đoạt cơ duyên của Diệp Khuynh Tuyết không dễ, hơn nữa không phải muốn cướp là cướp được.

Vạn Tử Hoa bị cướp, khiến trong lòng nàng tỉnh táo lại, những thứ đó trực tiếp thuộc về cơ duyên của Diệp Khuynh Tuyết, chỉ sợ nàng không đơn giản lấy được, hiện tại nàng may mắn duy nhất là, mặc dù vận khí Diệp Khuynh Tuyết tốt, nhưng bản thân cơ duyên thuộc về mình lại không nhiều, có rất nhiều thứ đều là do nàng ta cướp từ trong tay người khác. Tranh đoạt cơ duyên, nếu nàng trực tiếp chống lại Diệp Khuynh Tuyết, nhưng nếu những thứ đó trước khi bị Diệp Khuynh Tuyết đoạt được trước thì nên đoạt trước, vẫn dễ dàng hơn nhiều.

Chẳng hạn như lúc này, ở trong truyện, Vạn Tử Hoa là Diệp Khuynh Tuyết cướp thẳng, vì thế lần này cho dù nàng có chuẩn bị sớm, vẫn bị Diệp Khuynh Tuyết cướp đi. Còn bỏ linh giới là bởi không thuộc về cơ duyên của Diệp Khuynh Tuyết, vì thế nàng mới thuận lợi lấy được đồ trong tay Trương Hoa.

Mà lúc trước nàng ở động phủ có thể thuận lợi lấy được nhẫn không gian, chỉ e công đó còn quy về lúc ấy Diệp Khuynh Tuyết vừa mới xuyên không, mà nàng thì tới trước đó, nên mới thuận lợi như vậy, nếu đổi lại là hiện giờ, nàng thật sự không dám xác định mình sẽ có vận khí như vậy không nữa.

Rời khỏi Bảo Nguyệt Lâu, Lâm Nguyệt thở phào, tâm tình bị đè nén lúc trước cũng thả lỏng không ít. Bảo vật tới tay, Lâm Nguyệt cũng mất hứng đi dạo phố, nàng cứ đi tìm bừa một khách sạn để ở, tốn công phu một tối mới tính thành công luyện hóa được bỏ linh giới.

Bỏ linh giới giống như miêu tả trong truyện, ngoài việc có thể cất giữ linh khí, cũng chẳng có công hiệu nào khác, nhưng với Lâm Nguyệt mà nói, thứ cất giữ linh khí này thế cũng đủ rồi.

Với tu sĩ mà nói, linh khí ẩn chứa trong cơ thể càng nhiều, tu vi càng cao, với thân hình tu sĩ cũng có chỗ tốt vô cùng, thử nghĩ mà coi, nếu hai bên có tu vi ngang nhau, vào thời điểm chiến đấu, một kẻ có linh khí hùng hậu, dùng vô tận, một kẻ khác có linh khí bạc nhược yếu kém, vậy kết cục thế nào cũng biết.

Linh khí nhiều hay ít rất quan trọng với tu sĩ, chiến tranh giữa các tu sĩ khác hẳn người phàm, người phàm dựa vào nội lực quyền cước, tu sĩ cần linh lực. Đương nhiên, cũng vì nguyên nhân linh lực, vì thế tu sĩ mới có thể ở trong mắt người phàm, bay lên trời hay dộn thổ không gì không làm được.

Hiện giờ Lâm Nguyệt có bỏ linh giới, chẳng khác nào có thêm gấp đôi linh lực, từ đó đừng có nói là tu sĩ cùng giai, mà coi như gấp phải tu sĩ trúc cơ, nàng cũng nắm chắc có thể ứng phó được chút.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Nguyệt không chút chậm trễ rời khỏi khách sạn. Không phải là nàng không muốn ở, mà đang trong thành La Châu, phải dừng chân quá đất, hiện tại nàng rất cuộc cũng biết lúc trước tại sao Trần Tử Đan lúc nghe thấy Dương Hoa Lan mời đi nhà nàng ta, tự dưng vì sao hai mắt sáng ngời lên.

Nhìn bên ngoài thoạt trông chỉ là phòng khách bình thường, một đêm đã ngốn hết sáu mươi linh thạch rồi, điều này với Trần Tử Đan hay các đệ tử ngoại môn bình thường mà nói, cả đêm chẳng khác nào hao tốn nửa năm, chỗ như thế, nơi đó các nàng ấy một tháng mới được mười khối linh thạch sao dám ở lại chứ?

Dù trong không gian Lâm Nguyệt có không ít linh thạch, trong nửa năm nay cũng bởi vì làm nhiệm vụ mà kiếm lời chút, nhưng linh thạch trong không gian nàng cũng tạm thời chưa muốn động tới, dù sao linh thạch trong không gian đều là linh thạch cao cấp, lấy tu vi hiện tại của nàng sử dụng những linh thạch

này sợ mang tới họa sát thân. Thứ hai nàng còn muốn đi mua một món pháp khí công kích thích hợp nữa, vì thế, nàng đành phải cố tiết kiệm, có thể tính được chút nào cũng được, trước mắt nghèo một chút không sao, đợi sau khi đạt trúc cơ, nàng có thể dùng được gì đó trong không gian rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Linh Khí Phường

Ra khách sạn, Lâm Nguyệt đi thẳng tới phường thị linh khí lớn nhất. Hiện giờ đã có bồ linh giới, vì để tăng thêm ít thực lực cho mình, vẫn cần một pháp khí công kích tốt nữa.

Lâm Nguyệt không thể không nghĩ tới tìm một gian trong các gian hàng ở khắp phường thị, xem có vận khí tìm được đồ tốt nào không, đặc biệt là loại pháp khí công kích, những lúc nghĩ lại thôi cho ý này, vật cơ duyên này có thể gặp nhưng không thể cầu, nếu lấy dễ như thế, thì không còn gọi là cơ duyên nữa, muốn tìm bảo, ngoài người có vận khí còn phải xem duyên phận.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Nguyệt quyết định đi mua thẳng, dù mua thứ đắt hàng này nọ đều là hàng bình thường, nhưng ở trong thành La Châu này, muốn tìm thứ pháp khí có tính công kích khá hơn chút cũng không khó. Lâm Nguyệt không yêu cầu cao, chỉ cần thích hợp là tốt rồi, nàng đòn sát thủ chân chính cũng không phải là pháp khí mà là độc công kích.

Phường linh khí mở cửa ở khu vực phồn thị nhất, thuộc về sản nghiệp của ngũ đại môn phái môn Nguyệt, môn phái Nguyệt am hiểu về luyện khí, môn phái này thực lực không tầm thường, dù vẫn kém Côn Lôn chút, nhưng ở giới tu chân La Châu cũng là một trong năm đại phái đứng đầu.

Bởi pháp khí môn Nguyệt rất có ảnh hưởng ở La Châu, nên Lâm Nguyệt mới quyết định đi phường linh khí mua linh khí.

Vị trí phường linh khí cách chỗ Lâm Nguyệt đi chừng hai quãng đường, ước chừng hoàng nửa thời gian nén hương, Lâm Nguyệt cũng tới.

So với Bảo Nguyệt Lâu cửa hàng nhỏ bùn xìn thì phường linh khí hoàn toàn là một nơi to lớn xa hoa, tòa lầu cao ba tầng ngoài mặt đường, cửa tiệm rộng lớn đặt hai pho tượng mặt yêu thú cực kỳ dữ tợn, ngay chính giữa là tên cửa hàng, bên trên viết ba chữ Linh Khí Phường sáng lấp lánh như rồng bay phượng múa.

XA hoa, to lớn, vừa nhìn đã biết là nơi tiêu tiền hạng sang rồi, cả trong cửa hàng người ra vào phần lớn đều là tu sĩ ăn mặc quần áo sang trọng, hơn nữa vừa nhìn những người đó đã thấy là những nhân vật có địa vị không tầm thường chút nào.

Thấy những thứ này, Lâm Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng vào trong tiệm.

Có nhân viên cửa hàng đã đứng cạnh cửa đợi, thấy Lâm Nguyệt tiến vào cũng không coi thường khi thấy nàng ăn mặc tầm thường, mà đối xử lễ độ như nhau, mỉm cười hỏi, “Xin hoan nghênh đại giá quang lâm Linh Khí Phường, chẳng biết đạo tiên tử muốn mua loại pháp khí thể nào ạ?”

Nhìn vẻ mặt và thái độ mỉm cười đầy thân thiết của nhân viên cửa hàng, Lâm Nguyệt bất giác cảm thán, chẳng trách Linh Khí Phường ở La Châu lại có danh tiếng lớn như thế, tổ chất này, phục vụ này đều là những điểm mũi nhọn hàng đầu, chẳng giống cửa hàng khác, nhân viên bên trong cửa hàng đều là những kẻ coi thường những người có địa vị thấp.

Trong lòng Lâm Nguyệt cảm thán, trên mặt cũng không biểu lộ ra, khẽ mỉm cười, nói, “Ta nghĩ muốn mua một món pháp khí thích hợp cho tu vi luyện khí hậu kỳ sử dụng, hoặc Trúc cơ kỳ cũng dùng được”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, trong mắt nhân viên cửa hàng chợt thoáng lóe lên ngạc nhiên nghi ngờ, hần đánh giá Lâm Nguyệt một tý, lại phát hiện ra mình vốn không nhìn thấu tu vi nữ tu trước mắt này, trên mặt lập tức lại càng thêm cung kính, đưa tay ra nói, “Tiên tử xin mời đi bên này”

Dẫn Lâm Nguyệt đi vào trước quầy, nhân viên cửa hàng kia vừa cười vừa nói, “Pháp khí ở đây đều thích hợp cho luyện khí hậu kỳ sử dụng, tiên tử có thể chọn từ từ, nếu không thích hợp, pháp khí Trúc cơ kỳ ở trên lầu hai, đến lúc đó tiểu nhân sẽ dẫn tiên tử lên trên đó”

Lâm Nguyệt khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm, quan sát thẳng những pháp khí đặt trong quầy. Sản phẩm pháp khí của Linh khí phường quả nhiên phi phàm, lúc Lâm Nguyệt thoát nhìn, ở đây nếu so với pháp khí trong phái côn Lôn phát cho khá hơn rất nhiều.

Nhưng ý nghĩ này sau khi nàng thấy giá tiền thì đã thay đổi hẳn, ở đây đúng thật cái gì cũng tốt, nhưng giá cả đắt đỏ vô cùng, trong quầy yết giá cho pháp khí ít nhất cũng phải ba trăm linh thạch, giá cả như vậy không phải tu sĩ bình thường nào cũng mua được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Loan Đào

Lâm Nguyệt nhũ mảy, pháp khí ở đây rất được, chẳng qua giá cả quá đắt, điều này khiến nàng hơi dè dặt. Thật sự không phải Lâm Nguyệt không dám bỏ linh thạch ra mua, mà những pháp khí đó thật đắt vô cùng.

Nàng nhìn lướt qua, pháp khí yết giá trong quầy ở linh khí phòng này ít nhất là hơn ba trăm linh thạch, tùy theo chất lượng tốt hay kém mà đều xấp xỉ một nghìn, còn Lâm Nguyệt có thể để mất tới dĩ nhiên là mấy ngàn hoặc hơn vạn linh thạch.

Mấy ngàn linh thạch Lâm Nguyệt cũng miễn cưỡng có thể lấy ra, nhưng hơn vạn linh thạch nàng nhất định phải dùng tới linh thạch trong không gian mới mua được. nàng ở Côn Lôn mười năm, cũng tích góp được mười mấy ngàn linh thạch, so với các đệ tử khác, xem như kẻ có tiền, nhưng giờ nàng mới biết, chút linh thạch này của nàng chẳng đủ nhét kẽ răng.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác cười khổ. Một món pháp khí khá hơn chút cũng sẽ cần tới gần vạn linh thạch mới có thể mua nổi, đừng nói tới đan dược hay linh phù gì gì đó, nếu không có nguồn tiền giàu có thì việc tu luyện cũng thật gian nan vô cùng.

Hiện giờ nàng cuối cùng cũng hiểu chút, vì cái gì mà tu sĩ đều tham tiền như vậy, hóa ra đều là bởi nguyên nhân thế, may trong không gian của nàng có không ít linh thạch, nếu không nàng cũng không biết sau này mình đi tìm linh thạch ở đâu nữa.

Ở giới tu chân muốn kinh doanh linh thạch cũng không dễ, tất cả linh mạch linh quán La Châu gần như đều bị các môn phái gia tộc lớn nhỏ khống chế, số còn dư lại thì cũng bị một số tu sĩ có tu vi thâm sâu chiếm riêng, vì thế mới nói, tu sĩ bình thường muốn kiếm linh thạch thật đúng là khó vô cùng, trừ phi dùng thủ đoạn giết người đoạt bảo, nếu không chỉ có đi mạo hiểm săn giết yêu thú mới được.

Lâm Nguyệt thở dài, thu lại cảm thán trong lòng, bất kể thế nào, pháp khí công kích vẫn nên mua, nếu không nàng không tin là chống lại được với Diệp Khuynh Tuyết.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bắt đầu quan sát pháp khí trong quầy cẩn thận. Một lát sau, đôi mắt nàng nheo lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào món pháp khí thoát nhìn trông cũ nát không trọn vẹn ở góc quầy hàng.

Đó là một loại pháp khí hình loan đào, thoát nhìn như hình trăng lưỡi liềm, bụi bặm, trên mặt hiện đầy nét hoa văn cổ xưa, vết đao có mấy lỗ nhỏ, thân đao cũng có chút vết nứt, thoát nhìn giống như một thứ tàn phẩm bị vứt bỏ vậy.

“Chủ quán, món pháp khí này giá thế nào?” Lâm Nguyệt chỉ vào trong góc quầy, mở miệng hỏi.

Nhân viên cửa hàng vừa thấy Lâm Nguyệt chỉ vào món loan đào đó, cũng hơi sững sờ chút, nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại như thường, lấy loan đào ra đưa cho Lâm Nguyệt, cười bảo, “tiên tử, đây là một món tàn đao, nghe nói có người lấy được từ trong di tích thượng cổ ra, còn phần uy lực công kích thế nào, bản tiệm vẫn chưa nghiên cứu ra, trước mắt chỉ có thể sử dụng như pháp khí bình thường, tiên tử nhất định mua nó sao?”

Nhân viên cửa hàng cũng không nói dối, loan đào này đã ở rất lâu trong Linh khí phòng này rồi, ngay từ đầu có tu sĩ nghe nói là tàn bảo, thì cho là đồ tốt, liền bỏ số tiền lớn ra mua về, sau đó lại phát hiện ra loan đào này vốn chẳng khác nào đao khí bình thường, chỉ là sắc hơn đao khí bình thường chút, vì thế mới làm loạn một trận, do sợ ảnh hưởng tới chuyện làm ăn, chường quỹ Linh khí phòng mới rơi vào đường cùng, đành trả lại linh thạch lấy lại, sau đó lại lục tục xảy ra mấy lần như thế, cuối cùng chẳng còn ai hỏi thăm tới loan đào này, bị ném bừa vào trong góc quầy, cả niềm yết giá cũng không có.

Lâm Nguyệt tiếp nhận loan đào nhìn kỹ một lát, trong mắt chợt lóe sáng, sau đó nói nhân nhượng, “Ta thích cất giữ chút tàn khí, đao này ta cần, bao nhiêu linh thạch vậy?”

“Nếu tiên tử muốn, vậy thì một trăm linh thạch là được rồi” Nhân viên cửa hàng vừa cười nói, thực ra trong lòng lại thầm cầu nguyện, lần này xin đừng trả lại cửa hàng nữa.

Lâm Nguyệt cũng không trả giá, lấy thẳng một trăm linh thạch ra thanh toán, sau đó đem loan đào bỏ thẳng vào nhẫn không gian.

Vật tới tay Lâm Nguyệt khiến thấp thỏm không yên trong lòng cũng buông xuống, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy một tiếng nữ cất lên giễu cợt. “Tu Mặc ca ca, huynh nói pháp khí trong linh khí phòng này là tốt nhất đắt nhất thành La Châu này, giờ nhìn lại cũng chẳng có gì đặc biệt cả, huynh nhìn coi, cả tán tu chán nản luyện khí trung kỳ cũng có thể đến được, vậy thì ở đây có thật sự tốt vậy không chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Có Tâm Này Thật Đáng Chết

Diệp Khuynh Tuyết!

Trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, đôi mắt trầm tĩnh chợt lóe sáng giận dữ. Chậm rãi xoay người, ngoài đại sảnh linh khí phùng có một nam một nữ đứng, nam tuấn mỹ, nữ thanh nhã, đứng là hai người Tư Mặc Ly và Diệp Khuynh Tuyết.

Diệp Khuynh Tuyết vẫn một thân váy áo trắng, dáng thanh lịch, giờ phút này đang hít mắt mĩa mai nhìn Lâm Nguyệt. Tư Mặc Ly đứng sòng vai cùng nàng ta, mĩa cau lại, nhìn lên người Lâm Nguyệt đầy chán ghét. Thật sự là âm hồn không tan mà.

Thấy hai người này, trong lòng Lâm Nguyệt cảm thấy phiền chán không thể nói được, vốn không muốn để ý tới xoay thẳng người rồi đi.

Nhưng thật khó khăn lắm mới gặp lại lần nữa, Diệp Khuynh Tuyết sao chịu tha nàng đơn giản thế? Giờ phút này thấy Lâm Nguyệt định đi, lách mình một cái ngăn nàng lại, khẽ cười nói, “Hóa ra là nguoi thật sự là đúng lúc quá, ở chỗ đông người thế này lại thấy nguoi, thật khiến người ta giật mình, chẳng trách đến linh trung phẩm cũng không coi ra gì, mới thấy tiên tử dòng dõi thật xa xỉ ghê cơ”

Hai kẻ Diệp Khuynh tuyết và Tư Mặc Ly, nam tuấn mỹ nữ mỹ lệ, vốn đã khiến người khác để ý rồi, giờ nàng ta mở miệng khiêu khích, giọng lại không to không nhỏ, đúng lúc khiến người trong đại sảnh đều nghe rõ cả, giờ phút này tất cả mọi người bị thu hút đều nhìn cả lại.

Cảm giác có nhiều ánh mắt chung quanh không có ý tốt, trong lòng Lâm Nguyệt càng lạnh lẽo, nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết mắt lóe lên lạnh khốc. Nữ nhân này vì muốn hãm hại nàng, thế mà hèn hạ như vậy thật khiến người ta khinh thường mà.

Ở giới tu chân kiêng kỵ nhất là để lộ ra giàu có, giờ giới tu chân đã càng ngày càng xuống dốc, tài nguyên tu luyện càng ngày càng ít, phần lớn tài nguyên đều bị môn phái khống chế, còn tu sĩ muốn tu luyện lại không thể rời linh thạch đi được, vì thế mới ra ngoài hành tẩu tu sĩ sợ nhất là bị người khác để mất tới, nếu bị để mất tới, chẳng những bị phiền phức, ở giới tu chân vĩnh viễn không thiếu người thích giết người đoạt bảo. Giờ phút này nghe Diệp Khuynh Tuyết nói vậy, quả thật đã đẩy Lâm Nguyệt lên giàn nướng, có tâm này thật đáng chết.

“Nếu tiên tử không ưa ta, có thể nói thẳng, vì sao ba lần bốn lượt muốn gây khó dễ với tu sĩ luyện khí trung kỳ nhỏ nhỏ như ta chứ? Đầu tiên là cướp đoạt thứ ta nhìn trúng, sau đó lại mở miệng gây khó dễ ta, tiên tử coi như là đệ tử Côn Lôn, cũng không tránh khỏi khinh người quá đáng đó!” Lâm Nguyệt trong lòng rất giận, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra, giọng nói vẫn lạnh nhạt bình thường.

“Thật buồn cười, nguoi muốn nói ta mạnh ép yếu đó sao? TA đường đường là đệ tử nội môn còn Lôn có cần thiết phải làm khó dễ một tán tu nhỏ nhỏ như nguoi không? Ta chỉ nói thật mà thôi!” Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe sáng nói ra đầy khinh miệt.

Là nàng sợ mình chứng tỏ thân phận đệ tử Côn Lôn, muốn chặt hết đường lui của nàng sao? Nữ nhân này quả nhiên tính kế hay thật!

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, cố nén cơn giận trong lòng lại, “Nói thật sao? Xin hỏi lúc trước ta biết tiên tử sao? Tiên tử hiểu rõ ta lắm sao? Đường đường là đệ tử Côn Lôn mà lại ra tay cướp đoạt ngang nhiên, chẳng lẽ đệ tử Côn Lôn chính là làm việc bá đạo vậy sao?”

Lâm Nguyệt chẳng quan tâm tới Diệp Khuynh Tuyết nói nàng là tán tu, bởi vì nàng vốn không có ý làm bại lộ thân phận đệ tử Côn Lôn của mình, nhưng nhương quá thì không thể, nàng không nhịn được mĩa mai cắn trả một cái.

“Sư môn ta thế nào, chẳng tới phiền nguoi hao tâm tổn trí bàn luận, nguoi giống nguoi vậy, còn chưa có tư cách nói thế” Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên ác độc, cười lạnh bảo, “Ta chỉ hiểu kỳ, lúc nào tán tu cũng có thể tiến tới chỗ linh khí phùng thế nhĩ? Gì đó ở đây, nguoi mua được sao?”

Mục đích Diệp Khuynh Tuyết đã đạt được, dĩ nhiên sẽ không muốn dây dưa cùng Lâm Nguyệt nữa, sau khi nàng ta nói xong, cũng chẳng đợi Lâm Nguyệt có phản ứng, kéo thẳng cánh tay Tư Mặc Ly cười dịu dàng nói, “Tư Mặc ca ca, chúng ta lên lầu hai xem chút đi, huynh nói muốn tặng muội một món pháp khí tốt, đừng có quên đó”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Tạm Biệt An Tử Dạ

“Yên tâm đi, không quên đâu” Tư Mặc Ly đưa ánh mắt lạnh lẽo rời khỏi người Lâm Nguyệt, thoáng lộ ra nụ cười sùng ái nhẹ nhàng.

Nhìn hai người rúc sát vào nhau đi lên lầu, con mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên rừng mình, đang định xoay người rời khỏi linh khí phùng, lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, “Lâm sư muội”

Lâm Nguyệt nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy ngoài cửa lớn linh khí phùng có một thiếu niên mặc bộ tím nhanh nhẹn tiến vào, giờ phút này hắn dùng ánh mắt

phức tạp nhìn nàng

“An sư huynh? Sao huynh lại tới đây vậy?” Lâm Nguyệt thấy người tới thì cảm thấy rất lạ kỳ, nhưng nhanh chóng trấn định, hỏi nhạt.

Người tới là đệ tử Côn Lôn thân truyền An Tử Dạ, nói tới, vị An Tử Dạ là nàng nửa năm qua thấy mà không hiểu rõ, trước lúc bế quan nàng có gặp mặt an Tử Dạ vài lần, lần nào cũng nhàn nhạt, hai người cũng không có giao tình gì, nhưng trong nửa năm nàng xuất quan, người liên lạc nhiều với nàng ngoài Diệp Phàm ra thì chính là vị An Tử Dạ này.

Quan hệ giữa Diệp Phàm và nàng rất tốt, hần và mình có liên lạc, Lâm Nguyệt cũng không rõ kỳ lạ, nhưng an Tử Dạ là đệ tử thân truyền cao cao tại thượng của Côn Lôn nội môn, với từng cử chỉ hành động của nàng quan tâm thế, thật quá mức khác thường.

Lâm Nguyệt vẫn không muốn biết An Tử Dạ đến cùng cần gì, nàng chỉ là một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, có đáng gì để cho hần chú ý đâu.

“Lâm sư muội, người mới rồi là Diệp Khuynh tuyết sao? Tại sao nàng ấy lại gây khó dễ cho muội vậy?”

Anh tử Dạ nhìn Lâm Nguyệt thanh lạnh trước mắt, trong lòng hơi mâu thuẫn. Thực ra hần có cảm giác kỳ lạ với Lâm Nguyệt, mấy năm nay hần liên tục không quên được ở phái phường thị mấy năm đó, cô gái nhỏ ấy trong nháy mắt tươi cười tuyệt mỹ, hần không hiểu rõ mình rốt cuộc là bỏ hay không bỏ được cô gái nhỏ kia năm đó, hay không bỏ được tiểu sư muội lời thôi trước mắt này nữa.

Hần liên tục không hiểu vì cái gì mà Lâm Nguyệt lúc nào cũng thích có bộ dạng lời thôi léch thếch như thế, nhưng càng là thế, hần lại càng không kìm được tới gần nàng, muốn hiểu rõ nàng. Tiếc là Lâm Nguyệt dường như cũng không thích hần tới gần, vẫn lãnh đạm với hần, cứ duy trì quan hệ sư muội bình thường.

“Không có gì, Diệp sư tỷ có chút hiểu lầm muội chút thôi!” Lâm Nguyệt không muốn nói nhiều, chỉ thần nhiên bảo, “An sư huynh, muội phải đi rồi, tạm biệt”

Nói xong, Lâm Nguyệt cũng không đợi An Tử Dạ đáp lại đã đi thẳng ra ngoài.

“Đợi chút, Lâm sư muội, ta và muội đi cùng nhé” An Tử Dạ bước nhanh đi theo. Đối phương nói thẳng là muốn cùng một chỗ với nàng, Lâm Nguyệt đành bất đắc dĩ đồng ý. Thực ra nàng tuyệt đối không thích ở cùng một chỗ với An Tử Dạ, bởi nàng không rõ an Tử Dạ có tâm tư gì với nàng. Chẳng qua mọi người đều là đồng môn, đối phương vừa rồi cũng không có ác ý, nàng cũng không tiện cự tuyệt.

“Lâm sư muội, ta nói là thật” An Tử Dạ thấy Lâm Nguyệt hơi cự tuyệt bất mãn với mình, hần thực ra rất quan tâm tới vị sư muội này, cũng không cho ai biết mình có tâm tư khác, vì cái gì Lâm Nguyệt cứ nhất định phải cách người ta ngàn dặm vậy?

“An sư huynh” Lâm Nguyệt dừng bước, ngẩng đầu lẳng nhìn An Tử Dạ, lát sau, mới cất lời nhàn nhạt nói, “An sư huynh, muội là đệ tử ngoại môn, muội chỉ muốn được tu luyện yên tĩnh trong cửa mà thôi”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Mời Mọc

Nàng chỉ là một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, ở côn Lôn chỉ tồn tại như vật hi sinh, đến một sư tôn nghiêm chỉnh cũng không có, còn hần là đệ tử thân truyền cao tại tại thượng, sư tôn của hần là tu sĩ nguyên anh, địa vị giữa nàng và hần lệch nhau quá nhiều, ý tốt của hần càng gây phiền toái cho nàng nhiều hơn. Lâm Nguyệt chỉ nói một câu đơn giản khiến An Tử Dạ giật mình sững sờ tại chỗ.

An Tử Dạ không phải kẻ ngốc, ngược lại hần cực kỳ thông minh, vì thế một câu đơn giản của Lâm Nguyệt không thể đơn giản hơn, thậm chí câu nói không có lời đáp chỉ trong nháy mắt hần liền hiểu ý nàng ngay.

Hóa ra Lâm Nguyệt vẫn lãnh đạm với hần, là bởi hần sẽ mang phiền toái cho nàng, thì ra là vậy.

Hần vốn rất không vui với thái độ của Lâm Nguyệt, hần là đệ tử thân truyền, sau khi bá tu sĩ nguyên anh làm đệ tử, sau lưng lại có an gia, đừng nói đệ tử ngoại môn ở côn Lôn, mà cả đệ tử nội môn nữa, hần đều là đối tượng được nịnh nọt.

Gần như vừa rồi hần thấy vị Diệp Khuynh tuyết kia, trước đã gặp mấy lần trong môn phái, dù không tới mức đến nịnh nọt hần, nhưng lần đó chẳng phải cũng ra dáng tươi cười để chống đối đó sao?

Chỉ có Lâm Nguyệt, cái loại người thoát nhìn chẳng thấy này, hình tượng lại lời thôi thê thảm này mới khiến hần chẳng thèm ngó tới, lại khiến trong lòng hần rất khó chịu.

Nhưng giờ hấn hiểu ra, không phải là Lâm Nguyệt cách xa lạnh đậm hấn, mà là địa vị giữa hấn và nàng chênh lệch quá xa, ý tốt của hấn sẽ mang phiền toái tới cho nàng, mà nàng không thích phiền toái nên đành cự tuyệt ý tốt của hấn.

Nghĩ thông suốt rồi, tâm tình An Từ Dạ đột nhiên trở nên thoáng hơn, trên môi không kìm được nở nụ cười quyến rũ, “Lâm sư muội, nghe nói Linh thực ở Túy Tiên Lâu thành La Châu là ngon nhất, muội nếu không có chuyện gì, hay chúng ta đi ăn một bữa linh thực được không?”

Lâm Nguyệt hơi ngần ra, rất nhanh cười đáp lại, “Được, nhưng mà tiểu muội nghe nói giá cả gì đó ở Túy Tiên Lâu đắt quý kinh người, như vậy phần tiểu muội chắc không tiêu nổi, chuyện mời khách đành phải phiền sư huynh rồi”

Linh thực Túy tiên lâu La Châu quả thật rất nổi tiếng, Lâm Nguyệt cũng đã từng nghe nói tới, bởi vì chỗ đó đất đỏ, Lâm Nguyệt vốn cảm thấy đáng tiếc, giờ phút này có người mời làm khách, dĩ nhiên không cự tuyệt rồi.

Nàng không thích dính dáng gì tới An Từ Dạ, nhưng giờ không phải ở Côn Lôn, hơn nữa, sư huynh mời sư muội ăn một bữa cơm, cũng chẳng phải rất bình thường không phải sao?

Người tu chân không chú trọng chuyện ham mê ăn uống, kể từ lúc Lâm Nguyệt vào côn Lôn, thức ăn không phải là bánh bao thì là đàn ếch cóc, ăn nhiều năm vậy, trong miệng đã sớm thấy nhạt nhẽo, giờ phút này có thể được ăn một bữa ngon, dĩ nhiên không muốn bỏ qua rồi.

“Dĩ nhiên là ta mời rồi, sư muội yên tâm, tuyệt đối cũng không muốn linh thạch của muội đâu” An Từ Dạ nghe thấy lời Lâm Nguyệt, lập tức cười khẽ bảo, “Chẳng qua muội phải đợi, ta liên lạc với Tư Dẫn trước đã”

Nói xong, An Từ Dạ không đợi Lâm Nguyệt đáp lời đã lấy thẳng một truyền âm phù, gửi ra ngoài.

Tư Dẫn ư?

Lông mày đen của Lâm Nguyệt khẽ nheo lại, nàng không ngờ An Từ Dạ còn đi cùng người khác nữa, mà người kia lại là một nam phụ thứ tư nữa.

Đối với nam nhân dự khuyết của Diệp Khuynh tuyết, lâm Nguyệt tuyệt đối không muốn gặp một ai, nhưng giờ nàng đã đồng ý với An Dạ, nên không chối ý được.

Tính thì cứ cho đối phương là nam phụ thì sao? Chẳng có liên can tý gì tới nàng, chẳng qua chỉ ăn cùng nhau một bữa cơm thôi, cùng lắm nàng ăn xong rồi đi là được chứ gì?

Vừa nghĩ thế, Lâm nguyệt thấy yên tâm hấn, cùng An Từ Dạ đi về phía Túy tiên Lâu.

Túy Tiên Lâu và Linh Khí phường đều cùng ở một phố, hai người cách đó cũng không tới mấy trăm mét, hai người Lâm Nguyệt rất nhanh chóng đi tới Túy tiên Lâu, hơn nữa vừa tới thì đúng lúc gặp Tư Dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Túy Tiên Lâu

Vào mười một năm trước Lâm nguyệt ở đại điển Côn lôn thu đồ đệ có gặp qua tư Dẫn, khi đó tư Dẫn chỉ là một đứa bé mười tuổi, giờ đã mười một năm trôi qua, Tư Dẫn đã sớm thay đổi vóc dáng.

Nam tử trước mắt giống An Từ Dạ, cũng một bộ quần áo tím dài, ngũ quan không tuấn mỹ như an Từ Dạ, nhưng luận về khí chất hay phong độ cũng không kém An Từ Dạ, chỉ là trên mặt mang theo vẻ đầy kiêu ngạo khiến người ta chẳng dám dây dưa.

“Tư sư huynh” an Từ Dạ vừa thấy Tư Dẫn, rất tự nhiên kéo Lâm nguyệt lên chào hỏi, “vị này là sư muội Lâm Nguyệt”

An Từ Dạ và Tư Dẫn là con cháu tứ đại gia tộc, đã quen biết từ nhỏ hơn nữa quan hệ hai người không tệ. Sau khi tiến vào Côn Lon, tư chất hai người không khác nhau lắm, đều được thu nhận là đệ tử côn Lôn thân truyền, chẳng qua tư Dẫn đã lên Trúc cơ sớm một năm trước An Từ Dạ, hiện tại tư Dẫn là tu vi đỉnh trúc cơ sơ kỳ, an Từ Dạ đột phá Trúc cơ kỳ chưa đầy một năm, trước mắt vẫn là trúc cơ sơ kỳ, đang ở giai đoạn vững chắc.

Tư Dẫn khẽ gật đầu với An Từ Dạ, cũng không để ý Lâm Nguyệt cho lắm. Lâm nguyệt cũng không thèm để ý, nếu đối phương đã coi như không thấy nàng, nàng dĩ nhiên cũng trực tiếp không thèm đếm xỉa gì tới đối phương.

An Từ Dạ kết bạn với Tư Dẫn nhiều năm, dĩ nhiên hiểu rõ tính tình đối phương, sợ Lâm Nguyệt nghĩ nhiều, mới cất giọng an ủi, “Lâm sư muội, tư sư huynh làm người khá lãnh đạm, muội đừng để ý làm gì”

Lâm nguyệt cười coi như không sao, không nói gì. Tư Duẫn là ai chứ, nàng còn hiểu rõ hơn cả An Từ Dạ nữa kia, đối phương không thèm thấy nàng, nàng ngược lại còn mong hơn thế.

Mà Tư Duẫn vì lời an tử Dạ nói thấy hơi kinh ngạc chút, hần nhìn Lâm Nguyệt một cái, trong lòng hơi nghi hoặc, chẳng hiểu vì cái gì mà những nữ tu xinh đẹp kia ở Côn Lôn An Từ Dạ chẳng thèm ngó tới, vì cái gì mà với nữ tu có hình tượng lời thôi trước mắt này, đến cả mặt cũng nhìn chẳng rõ lại có thái độ ôn hòa thế,

Nhưng dù Tư Duẫn lòng đầy nghi hoặc, cũng không phải người lăm chuyen, vì thế cũng không nói gì nữa, chỉ mở miệng bảo, “An Từ sư đệ, nếu người đã đủ chúng ta cùng đi vào thôi”

An Từ Dạ dĩ nhiên là đồng ý, cả ba cùng nhau đi vào Túy Tiên Lâu. Ở trên lầu hai Túy tiên lầu trong một gian phòng riêng trang nhã, một thân hình cao lớn với vẻ mặt đàn ông lạnh lùng đứng bên cửa sổ, lơ đãng quét qua mấy người An Từ Dạ, cuối cùng thì nhủ mảy, ánh mắt nhìn lên người Lâm Nguyệt, lát sau, môi mông khẽ nhếch lên cười nghiêng ngả vui vẻ.

“Gia, ngài đang nhìn gì vậy? Có phải lại có mỹ nhân nào vừa ý không?” Một nữ tử có dung mạo xinh đẹp, vóc dáng mềm mại không xương dựa vào lòng nam nhân nói nũng nịu.

“Mỹ nhân à? Có lẽ thế” Nam nhân nghiêng ngả cười một tiếng, đôi mắt sâu không lường được chợt lóe lên ánh sáng tàn sát bừa bãi.

“Gia, ngài không phải thật vừa ý mỹ nhân kia đó chứ? Có phải ngài lại ghét bỏ tiểu nữ tử rồi không?” chiếc miệng nhỏ xinh đẹp của cô gái nhếch lên bất mãn, sáng giọng.

“Làm sao được? Tiểu hài tử khá ái đáng yêu vậy, gia ta sao cam lòng ghét bỏ được cơ chứ?” Nam nhân cười ha ha một tiếng, thu hồi tầm mắt, đuổi tay nhéo đôi má mềm mại có thể bấm ra sữa kia của cô gái.

“Gia, ngài thật tốt...” Cô gái xinh đẹp then thùng cúi đầu, trong mắt lóe lên tia vui mừng đắc ý. Bên đó, Lâm Nguyệt đã cùng đám An Từ Dạ bước vào một phòng riêng.

An Từ Dạ nhanh chóng chọn món, gọi rượu và thức ăn mang lên là có thể ă rồi, nhưng không hiểu vì sao, từ lúc bước vào Túy Tiên Lâu, Lâm Nguyệt đột nhiên có cảm giác rợn cả tóc gáy, luồng cảm giác này khó giải thích được, nhưng lại khiến cho nàng mất đi hứng thú nhấm nháp thức ăn ở túy Tiên lầu, lúc rượu và thức ăn được đưa lên, lại thấy nhạt như nước ốc.

Nghiêm túc mà nói, thức ăn ở Túy Tiên lầu cũng không tệ lắm, ít nhất cũng khiến An Từ Dạ và Tư Duẫn đều cảm thấy hài lòng, nhưng vì trong lòng Lâm Nguyệt càng ngày càng bất an nặng, đâu còn tâm tư gì ăn nữa, chỉ là cảm giác mơ hồ gần như có chuyện không hay xảy ra khiến nàng hận muốn rời khỏi túy tiên lầu ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Ép Buộc

Nỗi bất an trong lòng càng ngày càng đậm, Lâm Nguyệt đứng ngồi không yên, càng cảm thấy tình cảnh trước mắt thêm gian nan, nàng nghĩ cách rời khỏi túy tiên lầu, nhưng vì lúc trước đã đồng ý với An tử Dạ, không tiện rời đi chỉ đành tiếp tục chịu đựng.

Thật khó khăn lắm mới đợi được An tử Dạ và Tư Duẫn dùng xong bữa, lại không nhận được thêm nữa, “An sư huynh, muội cảm giác có chút không yên”

“Lâm sư muội, sao vậy? có phải món ăn ở đây không hợp khẩu vị không?” An Từ Dạ nhìn Lâm Nguyệt kỳ lạ, không hiểu nàng vì cái gì mà vậy.

“Không phải, thức ăn ở đây ngon lắm, chỉ là không hiểu vì sao muội cảm thấy hơi bất an, dường như sắp có chuyện gì xảy ra vậy” Lâm Nguyệt không rõ tại sao lại nói với An Từ Dạ, nhưng nàng tin vào trực giác của mình, kể từ sau khi nàng tu luyện, năm giác quan vô cùng nhạy cảm, nàng tin cảm giác vừa rồi của mình không sai, nhất định đang bị thứ gì đó theo dõi.

An Từ Dạ hơi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Lâm Nguyệt, nhưng còn chưa đợi hần mở miệng thì lại nghe tư Duẫn cười nhạo một tiếng nói, “Cảm giác ư? Người một đệ tử luyện khí kỳ thì có thể cảm giác được gì chứ? Thật là buồn cười!”

An Từ Dạ nghe thấy Lâm Nguyệt nói, cũng cảm thấy Lâm Nguyệt suy nghĩ quá nhiều, nói luôn, “Lâm sư muội, có phải muội đã nghĩ nhiều quá rồi không?”

Đây chẳng phải là không tin nàng sao? Sắc mặt Lâm Nguyệt hơi khó chịu song vẫn nén giận nói, “có lẽ là muội suy nghĩ nhiều rồi. An sư huynh, cảm ơn huynh đã khoản đãi, muội còn có nhiều thứ vẫn chưa mua được, xin đi trước”

Nói xong Lâm Nguyệt cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của hai người, đứng dậy mở thẳng cửa phòng riêng rồi đi.

Nhưng trong nháy mắt mở cửa, cảm giác rợn tóc gáy lại tới, lúc này cảm giác này không còn nhằm vào mình Lâm Nguyệt nữa, mà cả An Từ Dạ và Tư Duẫn cũng đều cảm thấy!

“Thần thức mạnh mẽ thật!” An Từ Dạ trong nháy mắt kêu lên thất thanh. Lần này, bất kể là An Từ Dạ hay tư Duẫn sắc mặt đều khó coi vô cùng. Thần thức mạnh mẽ vừa rồi quét qua trong nháy mắt, cả hai người họ đều cảm giác như mình thành thuyền độc mộc trôi giữa biển cả mênh mông, giữa muốn tròng con sóng biển rộng lớn vô tận thét gào, không cẩn thận sẽ rơi xuống tan xương nát thịt ngay.

Cảm giác thế rất nguy hiểm, cho dù là sư phụ của họ cũng không gây được cảm giác thế. Người phát ra thần thức rất mạnh, mạnh tới mức cả tu sĩ nguyên anh cũng không thể so được, điều này nói rõ cái gì? Giải thích rõ đối phương tu còn trên cả sư phụ của họ nữa!

“Chúng ta đi!” Sắc mặt An Từ Dạ khó coi vô cùng, liếc mắt nhìn tư Duẫn, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Cả ba vội vã thanh toán, không ngừng lại khắc nào rời khỏi túy Tiên Lầu ngay, hướng ra ngoài thành La Châu. Nhưng họ lại không biết rằng, ngay sau khi họ rời đi, một nam nhân tuấn mỹ đứng đối diện túy Tiên lầu lặng lẽ đuôi theo họ, nếu Lâm Nguyệt mà thấy người nam nhân này, nhất định sẽ nhận ra nam nhân này là thiếu chủ Ma Cung tư Mặc Ly vẫn đi chung cùng Diệp Khuynh tuyết từ trước tới giờ.

Ra khỏi cửa thành, ba người Lâm Nguyệt lập tức ngự kiếm phi hành hướng về phía côn Lôn bay đi, họ cũng không muốn để đối phương để mắt tới họ, dù sao thực lực của đối phương chênh lệch quá xa với họ, vì thế họ mới rời đi nhanh như vậy, Lâm Nguyệt cũng muốn mau về môn phái sớm để bế quan tu luyện, còn hai người An Từ Dạ và Tư Duẫn lại muốn về đêm chuyện này bẩm báo với sư phụ của họ.

Đứng trên phi kiếm, đón lấy gió lạnh từ không trung thổi tới, cảm giác cách thành La Châu ngày một xa, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng thả lỏng tinh thần, An Từ Dạ và Tư Duẫn thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng đúng lúc này, một bóng đen như quỷ mị đột ngột xuất hiện, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy căng thẳng thì đã bị người ta ôm chặt.

Lâm Nguyệt kinh hãi, vô thức phản kháng, nhưng người lại trở nên nặng không động đậy được, linh lực trong cơ thể như biến mất vậy, vốn không cách nào điều động được.

Trong lòng Lâm Nguyệt ngập tràn sợ hãi, đối phương nắm giữ linh lực của nàng, hiện giờ nàng đã trở thành người bình thường mất rồi!

Mà trong nháy mắt Lâm Nguyệt sợ hãi, thì cùng lúc, bên tai truyền tới tiếng An Từ Dạ và Tư Duẫn kinh hoảng kêu lên.

Tất cả tới quá đột ngột, đợi nàng phản ứng kịp ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt An Từ Dạ và Tư Duẫn đã tái nhợt cả người vô lực ngã xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nàng, nàng còn chưa có phản ứng gì thì thấy hai má nóng lên, bên tai truyền tới lời trêu tức của nam nhân, “Vật nhỏ, nhiều năm không gặp, để bốn tọa nhìn thật kỹ hình dạng của người xem nào...”

Trong lòng Lâm Nguyệt dâng lên dự cảm xấu, quả nhiên, nàng còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy hai mắt ngời sáng, mái tóc rối che má đã bị người ta đẩy ra, làn tóc đen rối bị vén lên, lộ ra một gương mặt nhỏ bằng bàn tay, tuyệt mỹ tinh xảo tới cực điểm, cứ vậy xuất hiện trong mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Tuyệt Sắc (1)

Lâm Nguyệt mặt cứng ngắc nhìn sang, ánh mắt vừa chạm phải gương mặt bình thường nhìn vừa quen mà vừa lạ, duy nhất có đôi mắt người đàn ông đó là không kém nhìn sâu như đầm lạnh vậy.

Là hần, là nam nhân áo đen thân bí gặp ở môn phái phùng thị năm đó! Hần sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Yên tĩnh, trong nháy mắt chung quanh lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng gió thổi lá cây phát ra xào xạc và tiếng thở như có như không. Giờ khắc này, ngoài mình Lâm Nguyệt ra, cả ba nam nhân ở đây đều ngơ ngẩn cả người, ba đôi mắt đều dừng trên mặt Lâm Nguyệt.

Đây là một gương mặt đẹp không xao tả xiết, đường nét tinh xảo, hoàn mỹ không tỳ vết, làn da trắng nõn nà, mắt trong veo như nước suối, không chút son phấn, nhưng đã nghiêng thành tuyệt sắc rồi.

An Từ Dạ ngơ ngác nhìn Lâm Nguyệt, trái tim yên tĩnh chợt đập mạnh lên, một luồng chân tình xa lạ từ từ dâng lên trong sâu thẳm đáy lòng. Hần biết rõ Lâm Nguyệt lớn lên không tệ, tựa như mười năm trước, lúc nàng mới sáu tuổi, chỉ một nụ cười kia thôi đã tuyệt mỹ vô cùng, nhưng hần vẫn không sao ngờ được, Lâm Nguyệt thường dùng tóc rối che giấu mặt, ai ngờ lại đẹp tới mức rung động lòng người đến thế.

Nhìn dung nhan nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc trước mắt này, cuối cùng hắn cũng hiểu ra, vì sao Lâm Nguyệt lại thường có bộ dạng lờn thối, bởi vì nàng đang che giấu bản thân, cũng là để bảo vệ mình. Dung nhan tuyệt sắc như thế, trên đời có ai mà không động lòng chứ?

Hắn biết rõ tiểu sư muội lớn lên không khó coi lắm, nhưng hắn chưa bao giờ biết rõ nàng tự dung lại xinh đẹp như thế, xinh đẹp tới mức khiến người ta trầm mê, đẹp tới mức khiến người ta rung động.

Từ Duẫn cũng ngỡ ngác cả người, kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt mãi vẫn chưa định thần lại được. Cô bé này, lớn lên lại tuyệt sắc như thế, chẳng trách, chẳng trách mà thời gian qua Diệp Chân Chân đẹp vậy cũng chẳng gây cho an Từ Dạ thích tở nào, hóa ra là vì thế này...

Rốt cuộc hắn hiểu ra, vì sao an Từ Dạ vẫn lạnh lùng với Diệp Chân Chân, cho dù Diệp Chân Chân cứ quấn quýt, cứ dịu dàng hết mực cũng không cách nào lay động được lòng hắn ta, hóa ra hắn ta vừa ý là Lâm Nguyệt – cái vị nữ đệ tử ngoại môn chẳng chút hấp dẫn nào ở Côn Lôn có được dung nhan nghiêng thành tuyệt sắc trước mắt này.

Hắn vẫn cho rằng, ở côn Lôn, thậm chí ở La Châu, ngoài Cô Anh Khiết ra thì không có nữ nhân nào có thể so được với Diệp Chân Chân nữa, kể cả cái vị ở trong nội môn luôn vui vẻ sung sướng kia – thứ nữ Diệp Gia Diệp Khuynh tuyết cũng còn kém hơn Diệp Chân Chân.

Nhưng giờ theo ý hắn, hắn từng cho rằng Diệp Chân Chân rất đẹp ngang lâm Nguyệt, nhưng lại âm đạm chẳng có ánh sáng, có Lâm Nguyệt cô gái phong nhã tuyệt thế nghiêng thành hào hoa tuyệt sắc ở đây, vị Diệp Chân Chân kia được gọi là xinh như hoa, quả thật như một trò cười.

Có mỹ nhân tuyệt sắc ở đây rồi, ai còn để ý tới Diệp Chân Chân nữa chứ? Chẳng trách mà An Từ Dạ chẳng thích Diệp Chân Chân, mà lại lựa chọn giống như thế.

Nhìn dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết đứng cách đó không xa, Từ Duẫn đột nhiên cảm giác được trong lòng hơi khổ sở, nhưng cũng có chút rung động.

Đang nhìn mặt Lâm Nguyệt trong tích tắc, hắn không phải không thừa nhận mình động lòng, bởi vì hắn không cách nào mà không động lòng, cô bé kia lớn lên đẹp quá, dù không có bất kỳ trang sức nào vẫn đẹp động lòng người, xinh đẹp tới mức khiến ai cũng động lòng.

Nói hắn trông mặt mà bắt hình dong cũng được, nói hắn tham luyến sắc đẹp cũng chẳng sao, tóm lại hắn biết mình toi rồi, bởi vì trong tích tắc đấy, hắn đã hiểu mình đã bị trầm luân không lối thoát rồi.

Có lúc, thích một người thì chỉ đơn giản vậy, vừa gặp đã yêu, vĩnh viễn sẽ không phải bởi cái đẹp nội tâm mà vì cái đẹp hình thức. Nhất là như Lâm Nguyệt vậy, dung mạo tuyệt mỹ tinh xảo, nhưng lại có khí chất yếu ớt e lệ tự nhiên của một cô gái, với nam nhân mà nói tồn tại như lực trí mạng của hoa anh túc vậy.

Thời gian phảng phất như đã qua một vạn năm chỉ trong chớp mắt, lại dường như chỉ trong nháy mắt. Ba nam nhân, biểu hiện phản ứng khác hẳn nhau. Nếu nói An Từ Dạ và Từ Duẫn là bị kinh diễm (đẹp đến kinh ngạc), thì Diêm Sát lại là bị kinh sợ. Hắn sớm đã gặp được Lâm Nguyệt vào mười năm trước, đã phát hiện ra cô bé kia dĩ nhiên là thể chất ngọc tuyết hương cốt làm lộ đỉnh cực phẩm trong truyền thuyết, nhưng lúc đó Lâm Nguyệt còn nhỏ, hơn nữa lại được nàng che giấu rất kỹ, thoạt nhìn cũng không thấy, nên hắn cũng không để ý lắm.

Giờ đã mười năm trôi qua, nếu không phải đúng lúc nhìn ở túy tiên lầu nhìn thấy Lâm Nguyệt, hắn gần như đã quên cô bé có thể chất ngọc tuyết hương cốt này rồi, lúc mới gặp, hắn chẳng qua chỉ cảm thấy nữ tu lờn thối lếch thếch này nhìn có vẻ rất quen, sau đó mới phát hiện hóa ra nàng là cô bé năm đó hắn gặp một lần ở phường thị Côn Lôn.

Nhìn năm đó cô bé kia cho dù đối mặt với hắn vẫn không đổi sắc giờ đã trưởng thành một thiếu nữ mười sáu tuổi, hơn nữa hình tượng chẳng khác năm đó là bao, vẫn một bộ dạng lờn thối lếch thếch ấy, hắn đột nhiên nổi hứng, muốn nhìn chút xem cô bé năm xưa ấy lớn lên trông thế nào, đôi mắt giấu dưới đám tóc rối ấy, có phải vẫn còn trong veo như năm đó nữa không.

Hắn luôn nghĩ tới là làm liền, quyết định hành động, vì thế sau khi hắn thấy đám Lâm Nguyệt rời Túy Tiên Lầu đi thì lập tức đi theo.

Thực ra hắn cũng không có ác ý gì, chỉ muốn trêu chọc cô bé năm đó mà thôi, hơn nữa hắn cũng rất tò mò muốn biết dung mạo của Lâm Nguyệt, bởi vì trong truyền thuyết, cô gái có thể chất ngọc tuyết hương cốt thời kỳ thượng cổ không chỗ nào mà không nghiêng thành tuyệt sắc, vì thế hắn muốn nhìn chút xem Lâm Nguyệt có phải lớn lên trông cũng nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc vô song không.

Hiện giờ cuối cùng hắn cũng đã thấy, nhưng không hiểu vì sao, hắn lại hơi hối hận, nhất là khi nhìn thấy An Từ Dạ và Từ Duẫn vẫn nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm, tận đáy lòng thấy không vui.

Năm đó vật nhỏ tầm thường ấy đúng thật đã trưởng thành, hơn nữa còn lớn lên tuyệt sắc nữa, không phụ là nàng có thể chất ngọc tuyết hương cốt, gương mặt ấy, cả hắn vốn đã duyệt vô số mỹ nhân vừa nhìn thấy suýt hoảng hốt, nếu không phải hắn có ý chí kiên định, thì hắn cũng chẳng khác gì đám An Từ Dạ rồi.

Nhưng cũng bởi vì thế, hắn mới thấy không vui trong lòng, vật nhỏ là thuộc về hắn, tuyệt đối không thể để kẻ khác dòm ngó, nhất là con chuột đang ẩn nấp kia!

Trong lòng không rõ nhìn lại, diêm Sát lạnh lùng liếc qua bụi cỏ cách đó không xa. Từ Mặc Ly sớm đã nấp trong bụi cỏ bị ánh mắt lạnh băng này dọa toát mồ hôi lạnh.

Ánh mắt sợ hãi rời từ người Lâm Nguyệt lên người nam áo đen đang ôm Lâm Nguyệt trong lòng kia.

Người nam này là ai? Chỉ trong tích tắc kia, luồng mắt lợi hại kia, cứ như xuyên thấu qua người mình vậy, nhìn thấu tâm tư hẩn giấu trong lòng.

Kể từ sau khi Lâm Nguyệt rời thành La Châu đi, hẩn đều đi theo sau, mục đích là muốn giết chết Lâm Nguyệt. Bởi vì Diệp Khuynh tuyết đã nói với hẩn, trên người Lâm Nguyệt có bảo bối, với lời diệp Khuynh tuyết nói, hẩn rất tin, dù hẩn biết Diệp Khuynh tuyết chưa lâu, nhưng với nữ nhân có khí chất trong trẻo mà lạnh lùng như lan kia lại là nữ nhân dịu dàng hiền ý có tình cảm vô cùng với hẩn.

Hẩn không phủ nhận, hẩn thật sự hơi thích Diệp Khuynh Tuyết, cái loại thích này dù không sâu, nhưng cũng không ngại để mình sủng ái nàng ta, nếu Diệp Khuynh tuyết đã ghét nữ nhân xấu này, vậy hẩn cũng sẽ chiều nàng, giúp nàng giết chết xấu nữ Lâm Nguyệt là được, mà bản thân hẩn cũng thấy ngứa mắt với xấu nữ này lắm.

Tư Mặc Ly có tu vi Kim Đan kỳ, là thiếu chủ Ma cung dưới một người trên vạn người, làm việc bình thường cực kỳ bá đạo, lúc trước gặp Lâm Nguyệt, nếu không phải vẫn ở trong thành La Châu, hẩn đã sớm ra tay loại Lâm Nguyệt rồi, nhưng do quy định trong thành La Châu, không được tùy tiện giết người trong thành, vì thế hẩn mới nhịn không ra tay.

Dù hẩn là thiếu chủ Ma Cung, nhưng dù sao La Châu cũng là địa bàn của các môn phái chính phái, kể cả hẩn cũng không dám tùy tiện khiêu khích những quyền uy của các môn phái này trong thành La Châu, vì thế hẩn mới đợi sau khi Lâm Nguyệt rời thành La Châu, mới lặng lẽ đi theo, đợi cơ hội giết chết ba người Lâm Nguyệt.

Bằng tu vi của hẩn, muốn giết vài người có tu giai thấp dĩ nhiên không cần tốn sức cho lắm, tu sĩ ở Kim Đan tuyệt đối có thực lực, bất kể là tu sĩ Trúc Cơ hay tu sĩ Luyện khí kỳ cũng khó mà tránh được, nhưng hẩn không sao nghĩ ra, ngay thời điểm hẩn sắp ra tay nửa đường lại xuất hiện một nam nhân áo đen thần bí, mà vì nam nhân này, hẩn thấy nữ nhân trước đây hẩn cho rằng rất xấu xí không chịu nổi ấy, chẳng bằng một đầu ngón tay của Diệp Khuynh Tuyết dĩ nhiên lại là một mỹ nhân tuyệt sắc đẹp tới rung động lòng người!

Tiểu mỹ nhân như thế, quả thật rất hiếm thấy, chỉ sợ có lật tìm cả toàn bộ giới tu chân lên cũng sợ không tìm được nữ nhân đẹp thứ hai, Diệp Khuynh Tuyết so với nàng ta quả thật chẳng bằng một sợi tóc!

Nhìn thiếu nữ gầy yếu, mảnh mai eo thon đang bị nam nhân áo đen ôm trong lòng, trong lòng Tư Mặc Ly nóng hừng hực, nhưng phần nóng rực này lại bị ánh mắt lạnh lẽo của nam nhân áo đen kia tiêu diệt thẳng!

Thần thức thật quá mạnh, ánh mắt thật quá khủng khiếp! Trên người hẩn ta có một luồng khí cổ quái vô hình, cả lão tổ còn kém xa!

Hẩn ta tu vi tới cùng là bậc nào? Giới tu chân sao tự dung lại có một nhân vật như thế xuất hiện từ bao giờ, vì sao hẩn lại chẳng biết tí gì cả vậy? Chẳng lẽ đối phương là lão quái hóa thân thứ hai ở côn Lôn kia sao?

Bị ánh mắt lạnh băng kia cảnh cáo, Tư Mặc Ly chẳng chút nghi ngờ, nếu nam nhân áo đen kia muốn giết mình, chỉ cần phát tay một cái là có thể khiến hẩn tan tành mây khói ngay.

Nhìn cả người Diêm Sát lạnh lùng, lại không cam lòng nhìn thoáng qua mỹ nhân đáng yêu nhút nhát ê lệ rung rung bị Diêm Sát ôm trong lòng, dù Tư Mặc Ly không cam tâm, cũng biết hiện giờ Lâm Nguyệt không phải là hẩn muốn làm gì thì làm, vì thế đành thu lại sự không cam tâm và tức giận lại, kiên quyết lui.

Mỹ nhân dù tuyệt sắc khó có được, nhưng mạng thì chỉ có một, hẩn không phải là đối thủ của nam nhân áo đen kia, muốn giật Lâm Nguyệt từ tay đối phương thì quả thật là nằm mơ, vì nữ nhân mà mất mạng, thật chẳng đáng, chẳng bằng hiện tại lui, sau này lại từ từ tính.

Tư Mặc Ly cũng không biết hẩn quyết định vậy đúng thật đã cứu hẩn một mạng. Diêm Sát không giết An Tử Dạ và Tư Dẫn, bởi bọn họ là đệ tử Côn Lôn, hẩn đã từng nợ ân tình của một người nào đó ở Côn Lôn, vì thế cũng sẽ không động vào người Côn Lôn, nhưng tư Mặc Ly lại khác, Diêm Sát đã sớm phát hiện ra hẩn ta, hơn nữa còn biết rõ hẩn ta là ma tu, vì thế nếu Tư Mặc Ly lại không cảm thấy được, hẩn thật sự sẽ giết chết ngay.

Với Diêm Sát mà nói, Tư Mặc Ly trong mắt vốn chẳng là gì, cả lão tổ Ma Cung cũng thế. Vì thế mới nói, Tư Mặc Ly sớm rồi đi chút, ngược lại đã nhặt được một mạng trong tay Diêm Sát.

Từ lúc bị Diêm Sát tập kích ôm vào lòng, rồi bị vén tóc rối lên, chỉ ngẩn ngẩn trong mấy chục giây, Lâm Nguyệt liên tiếp không có động tác gì, thậm chí cả một câu cũng không nói.

Thực ra nàng không phải là không muốn phản kháng lại, mà vốn nàng không thể nhúc nhích được, cũng không phát ra được âm thanh nào. Hiện tại nàng như một tượng gỗ, trong lòng hận tới hộc máu, tay lại không thể động, miệng không thể nói, chỉ đành mềm yếu dựa vào trong ngực nam nhân mà chẳng giải thích được, mặc người ta định đoạt. Lâm Nguyệt tức giận sắp điên lên rồi, cả nước mắt cũng trào ra.

Giờ phút này trong lòng nàng hận tới mức sắp nổ tung lên rồi, nhưng chẳng thể làm gì gì, chỉ đành cắn chặt môi dưới, trừng mắt hung ác nhìn gã nam nhân kia động tay chân với nàng.

Nàng tự cho là hung ác, lại không biết bộ dạng ấy của nàng lọt vào mắt kẻ khác lại biến thành tiểu bạch thỏ thẹn thùng e lệ yếu ớt, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ hơi ngước lên, đôi mắt trong veo long lanh nước mắt, nhìn mê người vô cùng.

Nếu Lâm Nguyệt mà thấy bộ dạng hiện tại của mình, nàng chắc chắn sẽ không lộ ra vẻ mặt như thế, nhưng tất cả xảy đến đã khiến nàng trống rỗng đầu, quên mất gương mặt này của mình lại có lực sát thương tới mức nào, có được gương mặt nghiêng thành tuyệt sắc vậy, bất kể nàng làm vẻ mặt hung ác thế nào cũng sẽ không khó coi, cũng chỉ khiến người ta cảm thấy vẻ đẹp của nàng thật sinh động, càng có lực hấp dẫn hơn.

“Nàng giận à?” Diêm Sát cảm thấy bộ dạng Lâm Nguyệt bây giờ rất thú vị, không kìm được muốn trêu nàng, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng vô cùng. Mặc Lâm Nguyệt không đổi vẫn trừng mắt lườm hán một cái rồi ngoảnh đi chỗ khác.

Còn bên kia, an Từ Dạ và Tư Duẫn cũng hồi phục lại tinh thần, An Từ Dạ thấy Lâm Nguyệt bị Diêm Sát ôm sát vào trong lòng nước mắt ướt át uất ức, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn, cũng bất chấp thực lực mình chênh xa với đối phương, tức giận quát lên, “Ngươi là ai? Mau buông Lâm sư muội ra!”

Đáng tiếc Diêm Sát cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn hán, chỉ nhìn thẳng vào mặt Lâm Nguyệt một lát, sau đó lại kéo mớ tóc rồi ra sửa lại, đem giấu kỹ gương mặt đó, lúc này mới vỗ nhẹ vai Lâm Nguyệt, nói lạnh lùng, “Vật nhỏ, ân tình mười năm trước, ngươi nên trả lại cho bản tọa rồi”

“Ân tình ư? Vị tiên bối này, có phải ngài nhận nhầm người rồi không ạ?” Lâm Nguyệt chẳng chút nghĩ ngợi mở miệng nói thẳng, toi rồi, giờ mới phản ứng được là mình có thể mở miệng nói chuyện.

“Nhận nhầm à?” Khóe môi Diêm Sát khẽ nhếch lên cười khê, giọng hơi lạnh lẽo, “Ngọc tuyết hương cốt thể gian khó tìm, bản tọa sao lại nhận nhầm được chứ? Bản tọa đã nói rồi, ngươi nợ bản tọa một ân tình, ngày này, bản tọa muốn thu lấy ân tình này của ngươi, hiện giờ ngươi có hai lựa chọn, một là đi cùng bản tọa, làm tỳ nữ của bản tọa, bản tọa hài lòng, sẽ thả ngươi đi. Hai, để bản tọa giết hai nam nhân này, dùng mạng của họ đổi lấy ân tình ngươi nợ”

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt trắng bệch, hai tay nắm chặt lại thành nắm, muốn đánh ác tên nam nhân trước mắt này thành đầu heo đi! Tên nam nhân này thật quá đáng, hán dĩ nhiên dám nói thẳng ra chẳng chút đắn đo về bí mật nàng có sức cất giấu kia!

“Ngươi đừng có lo, bản tọa nói rồi, họ không nghe được đâu” Như nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Lâm Nguyệt, Diêm Sát nói lạnh nhạt ra.

Lâm Nguyệt nghe vậy lại nhìn về phía An Từ Dạ và Tư Duẫn, thấy họ chỉ đang lo lắng nhìn nàng, trên mặt cũng không có chút thay đổi nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, song trong lòng lại uất ức tới phát ghen.

Một lát sau, nàng mới cố nén cơn giận kia xuống, nói lạnh nhạt, “Ngài cũng đã biết, chúng ta là đệ tử Côn Luân không phải sao? Ta cũng vậy thôi, chẳng qua cũng chỉ là đệ tử ngoại môn chẳng ra gì, nhưng họ lại là đệ tử Côn Luân thân truyền, nếu giết họ, ngài cũng chẳng được lợi gì, thông minh như ngài, sao lại làm chuyện ngu vậy chứ?”

“Ngươi có thể thử xem? Xem bản tọa có dám giết chúng không?”

Diêm Sát cười nhạo một tiếng, tay đột nhiên vung lên, một cơn gió xoáy sắc bén thổi qua, hai người An Từ Dạ và Tư Duẫn đang ở dưới đất bị gió cuốn lăn nhào, mà ngọn gió như đao đem quần áo họ mặc trên người cắt nát ra thành từng vết máu, chỉ trong chớp lát cả hai đều trật trật không chịu nổi.

“Dừng tay!” Thấy đối phương chẳng nói gì đã trực tiếp tay giết, Lâm Nguyệt cũng không nhịn được nữa giận dữ hét lên.

Diêm Sát vẫy vẫy ngón tay thon dài chút, bao lấy An Từ Dạ và Tư Duẫn trong cơn gió cuốn đi trong nháy mắt, vẫn chưa lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt, dường như đang đợi đáp án của nàng.

“Ngài đến cùng muốn thế nào?” Lâm Nguyệt cắn cắn môi, lần đầu tiên nàng bị người ta ép thành như vậy, thời gian qua giọng nói đã lạnh nhạt xen tức giận, “Đừng có nói cho ta biết, ngài chỉ muốn ta làm tỳ nữ của ngài thôi nhé, nói như vậy cả ngài cũng không dám tin, người giống như ngài muốn nữ nhân nào mà chẳng có? Sao còn thiếu một nô tỳ hầu hạ chứ?”

“Đừng có nói với bản tọa những thứ này có hay không, chỉ cần ngươi nói cho bản tọa lựa chọn của ngươi, cùng bản tọa rời đi hoặc để cho chúng chết”

Những lời Diêm Sát nói cũng không dùng thuật truyền âm, vì thế An Từ Dạ và Tư Duẫn đều nghe được rất rõ, hai người sắc mặt lập tức thay đổi, trong lòng lại xấu hổ vô cùng, hận tới mức suýt hộc máu mồm.

Cả hai người họ đều là những đứa con kiêu ngạo, xuất thân trong đại gia tộc, xếp sau Côn Luân vì tư chất xuất chúng mà được tu sĩ nguyên anh thu làm môn hạ, ở Côn Luân luôn được người ta nhìn lên để sống, đã bao giờ bị nhục nhã như thế lần nào chưa? Hơn thế còn tưởng nữ nhân mình thích lại bị mất mặt trần trụi như thế!”

“Lâm sư muội, đừng đồng ý với hán” An Từ Dạ phẫn hận nhìn Diêm Sát, nói tức giận, “Tặc tử, có bản lĩnh thì giết ta đi, cứ uy hiếp Lâm sư muội một cô gái yếu đuối thì có bản lĩnh gì chứ?”

Tư Duẫn không nói gì, nhưng cũng phẫn hận nhìn Diêm Sát, so với An Từ Dạ phẫn nộ tới mức gần như sắp mất đi lý trí thì hán lại càng phải biểu hiện tinh táo hơn chút.

Đối mặt với hai người phẫn hận, vẻ mặt Diêm Sát vẫn tĩnh lặng, vẫn lạnh lùng, ánh mắt từ đầu tới cuối chẳng rời khỏi Lâm Nguyệt, “Vật nhỏ, bản tọa kiên nhẫn có hạn”

Chương 119: Tuyệt Sắc (2)

Nam nhân này thật đáng hận!

Trong lòng Lâm Nguyệt cực hận, nhưng lại không thể không ép mình phải tỉnh táo, trong đầu vẫn đang tìm cách giải quyết, nhưng lại phát hiện ra nàng chẳng có cách nào hết. Đánh thì đánh không lại. Trốn thì trốn không thoát! Với thực lực tuyệt đối trước mắt, nàng lại nhỏ bé đến thế, ngoài khuất phục ra thì chẳng còn cách nào cả.

Lâm Nguyệt cắn chặt môi dưới, trước khi cắn máu bật ra, nàng cuối cùng cũng khiến mình hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nàng ngước mắt lên, nhìn Diêm Sát lãnh đạm, nói lạnh lùng, “Tại sao lại là ta?”

“Chẳng vì sao cả” Diêm Sát cũng lạnh nhạt đáp lại một câu, lời hắn nói là thật, hắn chỉ nhất thời tâm huyết dâng trào, nhất thời hứng thú, đúng thật chẳng có nguyên nhân nào khác, nếu như nhất định phải nói ra, như vậy hắn chỉ đành nói là nàng lớn lên giống y chang bộ dáng hắn thích, đương nhiên chuyện tham luyến sắc đẹp như thế thật chẳng còn lời nào để nói nên hắn sẽ không nói ra miệng.

“Không vì sao hết ư?” Lâm Nguyệt cười lạnh, nhìn thẳng hắn gần từng câu từng chữ, “Chẳng lẽ ngươi không phải muốn ta làm lộ đỉnh cho ngươi sao? Vì sao cứ phải che che giấu giấu chứ?”

Thật sự chẳng còn cách nào phản kháng nữa, như vậy nàng dĩ nhiên cũng không cần khách sáo với hắn, cùng lắm thì chết thôi, muốn nàng làm lộ đỉnh à, nàng thì chết cũng không chịu!

“ai cần ngươi làm lộ đỉnh chứ?” Nghe thấy Lâm Nguyệt nói thế, sắc mặt Diêm Sát trong nháy mắt đen sì lại, lạnh lùng thốt lên, “Chút tài sản ít ỏi này của ngươi, còn chẳng đủ tư cách làm lộ đỉnh của bản tọa, mau giúp bản tọa thu ngay những ý nghĩ vớ vẩn kia của ngươi đi thì hơn!”

Không phải làm lộ đỉnh sao? Lâm Nguyệt lộ ra thần sắc không tin, đối phương biết rõ nàng có thể chất ngọc tuyết hương cốt ngàn năm khó gặp, thể chất lộ đỉnh cực phẩm vậy mà đối phương không thích sao? Lừa ai chứ? Nói ai cũng chẳng tin!

“Bản tọa đã nói rồi, tính kiên nhẫn của bản tọa có hạn, vật nhỏ, ngươi tốt nhất đừng có khiêu khích tới ranh giới cuối cùng của bản tọa” giọng Diêm Sát lạnh băng, xen lẫn tia tức giận.

Chẳng hiểu vì sao hắn nhìn Lâm Nguyệt vậy nhìn thấy rõ hoài nghi trong mắt nàng, lại khiến cho lòng hắn rất khó chịu, tựa như trong ngực bị vật gì đó chặn lại vậy. Cảm giác như thế hắn đã lâu chưa xuất hiện rồi.

Đến cả hắn cũng không rõ mình đã sống bao lâu nữa, tâm tình sớm đã khác xa tình hình tu sĩ bình thường rồi, ở thế gian này, có rất ít thứ khiến cho tâm tình hắn bất ổn, lại không ngờ được người thiếu nữ trước mắt này lại khiến cho tâm cảnh của hắn xuất hiện biến hóa.

Lâm Nguyệt nhắm chặt hai mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở ra, con mắt sáng ngời trong suốt, giọng bình tĩnh tới mức không ngờ, “Ta là đệ tử Côn Lôn, nửa tháng sau Côn Lôn có một trận tỷ thí môn phái, cuộc tỉ thí này rất quan trọng với ta, nếu như ngài đồng ý thì sau nửa tháng thả ta đi, ta có thể đồng ý với ngài, hiện giờ đi theo ngài, tận tâm tận sức làm tỷ nữ của ngài”

Nói xong, Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn đợi, đợi câu trả lời của hắn.

“Nếu bản tọa không đồng ý thì sao? Có phải ngươi muốn phản kháng lại không Thậm chí không tiếc đạp lên xác bọn họ hả?” Diêm Sát lạnh nhạt nhìn Lâm Nguyệt, đôi mắt đen thâm trầm xen lẫn tia giễu cợt.

“cứ coi như ngài không đồng ý, ta cũng sẽ không phản kháng, chuyện muốn chết ta chưa làm bao giờ, vì mạng sống, ta vẫn phải đi theo ngài, nhưng ta cũng sẽ không tận sức làm tỷ nữ của ngài, bởi vì ta sẽ nghĩ ra tất cả mọi cách, trong vòng nửa tháng trốn chạy, trừ phi hiện tại ngài giết ta!”

Nàng có thể cùng đi với nam nhân này, bởi vì nàng nhìn ra được, người này không muốn giết nàng, nhưng nàng cũng không muốn trở thành vật độc chiếm của người này, lại không muốn bỏ qua trận tỉ thí môn phái. Dù cho nam nhân này không xuất hiện ở trong truyện, nhưng nàng biết rõ nàng và Diệp Khuynh Tuyết đây dựa cũng sẽ không vì nam nhân này xuất hiện mà dừng chết, nếu nàng không muốn chết, chỉ đành đem hết sức lực khiến mình mạnh mẽ lên, sau đó đạp Diệp Khuynh Tuyết xuống chân! Nếu không đừng có nói là nam nhân thần bí này, chỉ mỗi Diệp Khuynh Tuyết thôi cũng sẽ trở thành cái chết kiếp nạn của nàng.

Diêm Sát bình tĩnh, đôi mắt sâu không đáy lần đầu tiên có thay đổi, hắn cứ lạnh lùng nhìn người thiếu nữ trước mắt, đôi mắt sâu chợt thoáng lóe qua nghi hoặc, dường như hoài nghi cũng dường như kinh ngạc.

Thiếu nữ trước mắt thoát nhìn vô cùng yếu ớt, cứ cho là tuyệt sắc vô song đi, lại khiến cho người ta có cảm giác thô non, khiến cho người lần đầu tiên nhìn thấy vóc dáng nàng chỉ muốn ôm chặt nàng vào trong ngực che chở yêu thương thật nhiều.

Nhưng chính như vậy, một thiếu nữ trông có vẻ yếu ớt, đối mặt với uy hiếp bức bách của hắn, lại chẳng có bất kỳ biểu hiện yếu ớt nào, có thể tỉnh táo mà bình tĩnh cò kè mặc cả với hắn, thậm chí còn nói cho hắn biết, nàng sẽ không phản kháng, bởi nàng nghĩ muốn sống, nhưng nàng cũng không cam lòng bị hắn giam cầm, nếu không đồng ý về đề nghị của nàng, nàng sẽ chạy trốn, hơn nữa còn không tiếc bất kỳ cái gì chạy trốn bằng được.

Nàng nói vậy, chẳng lẽ không sợ chọc giận hấn sao, không sợ bị giết sao? Hấn, cứ coi như không muốn giết nàng, mà ép nàng mang đi, chẳng lẽ nàng cũng không biết, nếu hấn nguyên ý, hấn có đủ ngân cách khiến nàng không thể nào rời bỏ hấn đi được, khiến cho nàng chẳng có tí xíu hy vọng chạy trốn nào nữa sao?

Không, nàng vô cùng thông minh, nàng cái gì cũng hiểu cả, nhưng nàng vẫn nói ra điều kiện với hấn, bởi nàng nhìn thấu lòng hấn, biết rõ hấn sẽ không giết nàng, càng không ép nàng, vì thế nàng mới to gan nói ra những lời như thế.

Cô bé này, lại có thể nhìn thấu lòng hấn! Trong nháy mắt Diêm Sát gần như nổi cơn xúc động muốn vặn gãy cổ thiếu nữ này, nhưng hấn vẫn không ra tay, có lẽ là bởi sâu trong tâm can có luồng khó hiểu không đành lòng, có lẽ là bởi còn chút nguyên nhân khác, trong khoảng khắc vội vã gạt bỏ những ý nghĩ vớ vẩn kia đi sạch sẽ. Diêm Sát cứ vậy lặng nhìn Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt cũng bình tĩnh nhìn lại hấn, cả hai cứ nhìn nhau như thế, ai cũng không chịu mở miệng nói chuyện. Mãi lâu sau, Diêm Sát mới lạnh nhạt nói, “Người không sợ bốn tọa giết chết người sao?”

“Ngài sẽ không?” Về mặt Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng, giọng nói trôi chảy lưu loát. Nàng chưa bao giờ lấy tính mạng mình ra đùa, sợ dĩ nàng dám nói ra những lời như thế, dĩ nhiên chắc chắn nam nhân này sẽ không giết nàng, nếu muốn giết nàng, bằng tu vi đối phương trước mắt, vốn không cần nhiều lời cùng nàng, nếu đúng có ý giết nàng, vừa rồi họ đã chết rồi.

“Được, yêu cầu của người, bốn tọa đồng ý!”

Diêm Sát hít một hơi, hấn muốn nhìn một chút, người thiếu nữ này có khác gì những nữ nhân khác không, người phụ nữ có thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của hấn, nàng vẫn là người đầu tiên. Đã vậy hiện giờ giữ cái mạng nhỏ này của nàng lại, đợi sau này nếu cảm thấy mất hứng thì giết cũng không muộn.

“Ngài đã đồng ý với yêu cầu của ta, vậy ngài có phải nên thả họ trước không?”

Lâm Nguyệt ngừng đầu nhìn về phía An Tử Dạ và Tư Duẫn, chạm vào ánh mắt lo lắng của họ, trong lòng khe khẽ thở dài. Từ lúc An Tử Dạ mở miệng đến giờ họ đều quỳ rạp bất động trên mặt đất, Lâm Nguyệt ở đó vẫn không nhìn rõ hai người họ là bị nam nhân này động tay chân, nếu không với tính tình của An Tử Dạ sao nhận được chứ?

Họ không thể động, không nói được, không phải là họ bỏ mặt nàng không lo, mà bởi hấn vốn chẳng thể nào động đậy được, chẳng có cách nào nói chuyện được, giống y chang nàng vừa rồi.

Hai vị thiên tài kiêu ngạo, bị người ta làm nhục vậy cả đời này là lần đầu tiên, hy vọng họ không phải vì chuyện này mà oán hận nàng. Nếu không mà đắc tội với hai gã nam phụ này, e rằng cuộc sống sau này của nàng sẽ rất khó khăn.

Với đề nghị của Lâm Nguyệt, Diêm Sát dĩ nhiên không cự tuyệt, hấn vốn không có ý giết An Tử Dạ và Tư Duẫn, trước cứ lấy họ ra uy hiếp Lâm Nguyệt, giờ nếu Lâm Nguyệt đã đồng ý đi với hấn rồi dĩ nhiên hấn sẽ không giữ lại hai kẻ chướng mắt này nữa.

Cũng không thấy hấn có động tác gì, nhưng an Tử Dạ và Tư Duẫn đều động đậy được, chỉ là hai người vừa rồi bị thương nặng, hiện tại dù đã khôi phục tự do song do vẫn bị thần thức Diêm Sát uy áp, cũng chẳng khá hơn lúc này là bao, chẳng qua lại có thể nói chuyện được.

“Lâm sư muội, đừng đồng ý với hấn!”

Giọng An Tử Dạ vẫn xen lẫn sự bi phẫn không nói ra được, với Diêm Sát là hận cực điểm, vừa rồi Lâm Nguyệt nói chuyện với Diêm Sát hấn hoàn toàn nghe được hết không sót câu nào, khi hấn nghe thấy Lâm Nguyệt đồng ý đi với đối phương, phần hận và đau xót trong lòng dâng trào lên cao chưa từng có, vì thế chuyện thứ nhất cần làm sau khi được khôi phục tự do là bảo Lâm Nguyệt không nên đồng ý với đối phương.

Lấy kiêu ngạo của hấn, tro mắt nhìn nữ nhân mình thích đi cùng người khác, hơn nữa còn vì cứu hấn, làm vậy hấn nguyện chết cũng không muốn tiếp nhận. Mặc dù Tư Duẫn không nói, nhưng từ ánh mắt của hấn cũng có thể thấy, hấn có ý nghĩ giống An Tử Dạ.

Bọn họ đều không nghe được lời nói lúc trước của Diêm Sát, cũng không biết thể chất của Lâm Nguyệt là ngọc tuyết hương cốt lô đình, càng không biết Lâm Nguyệt do thiếu nợ ân tình của Diêm Sát, họ chỉ nghe được lời Diêm Sát bắt Lâm Nguyệt chọn, hoặc đi cùng hấn, hoặc là giết bọn họ, vì thế họ cho rằng Lâm Nguyệt vì cứu họ nên mới đồng ý đi cùng Diêm Sát, điều này khiến họ không cách nào chấp nhận nổi.

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt nhìn thấu ý nghĩ của An Tử Dạ và Tư Duẫn, nhưng nàng lại không muốn giải thích, bởi điều hiểu lầm này với nàng mà nói lại là chuyện tốt, cứ mặc nàng làm là vì nguyên nhân Diệp Khuynh tuyệt không thể gặp An Tử Dạ và Tư Duẫn, nhưng nếu có thể khiến đối phương nợ một phần ơn tình, như vậy nàng còn rất vui nữa.

Bởi thế, tính từ đây về sau hai nam nhân thích Diệp Khuynh Tuyết này, bởi có phần ân tình cứu mạng này, hai nam nhân này chắc không giúp Diệp Khuynh Tuyết đối phó nàng nữa đâu nhỉ?

Trong lòng Lâm Nguyệt tính toán, ngoài mặt thì chẳng lộ tí nào, nàng nhìn an tử Dạ và Tư Duẫn một cái, nói lạnh nhạt, “an sư huynh, muội không sao, các huynh đi mau đi”

Nói xong, nàng cúi đầu, không muốn nhìn ánh mắt phần hận của An Tử Dạ và Tư Duẫn nữa. thực ra không phải là nàng cố sức ra vẻ lạnh lùng, mà do ánh mắt của An Tử Dạ và tư Duẫn toát ra không đành lòng và róng rục khiến nàng sợ hết hồn hết vía.

Nàng không rõ vì sao mà hai nam nhân này lại có ánh mắt đáng sợ thể nhìn nàng, chẳng lẽ là bị kích thích quá độ à? Lâm Nguyệt cúi đầu trong nháy mắt, lại nghe thấy An Tử Dạ kêu lên, “Lâm sư muội, hấn muốn giết thì cứ giết đi, muội đừng vì chúng ta mà làm mình khó xử! Ta, ta không muốn muội đi cùng hấn...”

“Lâm sư muội, muội cần gì phải hi sinh mình chứ? Tur dẫn ta dù không phải là người tốt, nhưng cũng không phải kẻ sợ chết! Hy sinh đồng môn sư muội của mình tham sống sợ chết, Tur Dẫn ta tình nguyện chết!” Tur Dẫn nhìn thiếu nữ mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn ở phía không xa, trầm giọng nói.

Chẳng hiểu sao trong lòng hắn có một cảm giác, không thể để Lâm Nguyệt đi cùng người nam nhân kia, nếu không hắn sẽ hối hận cả đời. Lâm Nguyệt nghe thấy lời Tur Dẫn nói, trong nháy mắt ngẩn ra, nếu là An Từ Dạ nói thì thôi đi, dù sao nàng với An Từ Dạ cũng có chút giao tình, nhưng Tur Dẫn hắn cũng chẳng phải vẫn liên tục xem thường nàng đó sao, nhìn nàng ngửa mặt lẩm bẩm đó sao? Từ bao giờ đã trở nên quan tâm nàng như vậy rồi?

Trong lòng Lâm Nguyệt cảm thấy kỳ lạ, bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía Tur Dẫn, lại chạm phải đôi mắt đầy phức tạp, lập tức ngo ngắc, định mở miệng nói gì, lại nghe thấy giọng lạnh thấu xương của nam nhân đứng cạnh.

“Cút!”

Giọng vừa xong, đã thấy Diêm Sát vung tay lên, phát ra luồng gió mạnh, cuốn thẳng lấy An Từ Dạ và Tur Dẫn, ném tít ra xa, trong nháy mắt chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Lâm Nguyệt há hốc mồm, nhưng biết điều vẫn ngậm miệng lại.

Hiện tại chuyện đã có kết cục vậy, An Từ Dạ và Tur Dẫn có thể sớm rời đi chút cũng là chuyện tốt, đỡ phải dây dưa không rõ, dẫn tới nam nhân này nảy ra ý định giết người.

Nghĩ thế, tâm tình Lâm Nguyệt lại tỏ ra rất bình tĩnh, mà đôi mắt kỳ lạ của An Từ Dạ và Tur Dẫn cũng bị nàng quên tiết. Diêm Sát đuổi hai nam nhân churong mắt kia đi rồi, mới nhìn Lâm Nguyệt một cái, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, trong lòng luồng tức giận khó hiểu tự dung tiêu tam một chút, cũng không nói gì thêm, trực tiếp vung tay áo lên cuộn Lâm Nguyệt lại biến mất ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyển Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tuyệt Sắc (3)

Một phút sau, đội An Từ Dạ và Tur Dẫn thở phì phò chạy tới, đâu còn thấy bóng Lâm Nguyệt nữa. An Từ Dạ kinh ngạc đứng trên hòn đá, nhìn cả thãm thực vật lộn xộn, trong lòng lại ngập tràn khổ sở và bất lực. Sững sờ khá lâu, mới cất giọng khàn khàn báo, “Tur sư huynh, huynh nói sau nửa tháng nữa, Lâm sư muội sẽ trở lại thật sao?”

Trong lòng Tur Dẫn cũng chịu không nổi, dung nhan tuyệt mỹ của Lâm Nguyệt lúc trước cứ xoay tròn trong đầu liên tục không đi, tiếc là chỉ nhìn thấy thoáng qua, giai nhân đã không thấy tung tích đâu, sau này không biết có còn cơ hội gặp lại nữa không.

Trong lòng mất mát, nhưng miệng lại an ủi, “Vừa rồi ngươi không nghe thấy sao? Người đó... Hắn đã đồng ý với Lâm sư muội, nửa tháng sau sẽ thả Lâm sư muội tự do, ta nghĩ, tu vi người đó cao thế, nhất định sẽ không nuốt lời, chúng ta về môn phái trước, yên tâm đội Lâm sư muội trở lại”

“Được, Lâm sư muội nàng ấy nhất định sẽ trở lại” An Từ Dạ mắt mịt mờ nhìn cuối cùng cũng có tia sáng, người cuối cùng mất hồn lại lần nữa chấn động đứng dậy, “Nếu như, nếu nàng thật sự trở lại, ta nhất định sẽ...”

An Từ Dạ định nói tiếp nhưng vẫn không nói ra, song Tur Dẫn lại nghe hiểu ý hắn, trong lòng lại thấy khổ sở, đúng là vẫn không nhận được hỏi, “An sư đệ, có phải đệ sớm đã biết rõ Lâm sư muội nàng ấy...”

Lời mới nói một nửa, Tur Dẫn lại phát hiện ra mình không cách nào nói tiếp được nữa, hắn biết nói thế nào đây? Chẳng lẽ hỏi An Từ Dạ là ngươi có phải sớm đã biết Lâm sư muội lớn lên trông rất xinh đẹp nên mới không thích Diệp Chân Chân à?

Nói vậy, hắn làm cách nào cũng không nói nên lời, dù lòng rất muốn biết.

Lời Tur Dẫn còn chưa nói hết, nhưng An Từ Dạ cũng không phải kẻ ngốc, hắn sao không hiểu ý Tur Dẫn nói là gì chứ, lập tức cười khổ bảo, “Ta sớm biết rõ Lâm sư muội vốn không phải có bộ dạng như nàng ấy vẫn lộ ra thế, nhưng ta cũng không ngờ được.... thực ra, Tur sư huynh, huynh biết không? Hôm nay ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng như vậy đó...”

“Ngươi định nói là ngươi chưa từng thấy nàng, thấy bộ dạng đó của nàng sao?” Tur Dẫn hơi kinh ngạc.

“Vâng” An Từ Dạ cúi đầu đáp lại một câu, lại nói ra, “Huynh cũng thấy rồi đó, nàng bình thường lúc nào cũng... Lúc nào cũng có bộ dạng thế kia, nàng tự bảo vệ mình, nàng ấy đang sợ... Ta nghĩ, ở Côn Lôn, hiện tại cũng chỉ có mình huynh và ta biết rõ bộ dạng thật sự đó đi, nếu không phải hôm nay.... Với tâm tư kín đáo của nàng ấy, sợ chúng ta nguyện ý cũng không nhìn thấy bộ dáng thật sự của nàng ấy đâu...”

“Không hiểu sau này có còn cơ hội nhìn thấy nữa không...”

Trong lòng Tư Duẫn than nhẹ một câu, lại không nói ra. Hắn không rõ sau này có thể còn được nhìn vị thiếu nữ nghiêng thành tuyệt sắc kia nữa không, nhưng hắn biết rõ, vóc dáng người thiếu nữ ấy đã khắc sâu trong lòng, có muốn quên cũng không quên được.

Thiếu nữ xinh đẹp vô song, như tiên nữ tuyệt sắc như vậy, riêng dung mạo đã khiến hắn kinh diễm rồi, huống chi còn thiện lương thuần khiết vậy nữa.

Đây không thể không nói là một hiểu lầm tốt đẹp, ít nhất chuyện Lâm Nguyệt “xả thân cứu người” thành công đã khiến cho hai người nam phụ của Diệp Khuynh Tuyết trong truyện nhớ mãi không quên với nàng.

Không nói tới trong lòng hai người An Tử Dạ và Tư Duẫn đau khổ tương tư thế nào với Lâm Nguyệt nữa, bên đó Lâm Nguyệt đã được Diêm Sát dẫn tới một tòa phủ đệ cực kỳ xa hoa tráng lệ. Điều càng khiến Lâm Nguyệt thấy bất an trong lòng là, dĩ nhiên ở đây lại là phủ đệ vương gia của một quốc gia dưới nhân gian.

Nếu như nói, Diêm Sát dẫn nàng tới nhân gian khiến Lâm Nguyệt bất an, như vậy lúc nàng đi theo Diêm Sát vào trong phủ đệ, lại thật sự thấy kinh hãi.

“Gia, cuối cùng ngài đã trở lại rồi...”

“Gia, thiệp thật sự rất nhớ ngài...”

“Gia, sao lâu thế ngài mới trở lại vậy...”

Ba nữ nhân xinh đẹp vô cùng đột nhiên từ trong nhà ào ra, cả đám cứ thế xông thẳng vào lòng Diêm Sát, lúc nhìn thấy Lâm Nguyệt thì trợn mắt há hốc mồm. Để nàng thấy khó hiểu là, mấy nữ nhân này thế mà trang điểm nồng nặc, lại toàn là người phạm, nếu không phải Lâm Nguyệt dùng thần thức quét qua để nhận biết lần nữa, nàng gần như hoài nghi mình có phải đã nhìn nhầm rồi không.

Một nam nhân vô cùng mạnh mẽ, tu vi sâu không lường được, bên cạnh sao lại có nhiều thị thiếp người phạm đến vậy chứ? Đến cùng là trong nào bị chấp mạch ở đâu rồi? tu sĩ thì sao có thể để ý tới nữ tử phạm trần chứ? Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Nếu không tận mắt thấy, Lâm Nguyệt có chết cũng không dám tin những nữ tử phạm trần này thế mà lại là toàn bộ nữ nhân của Diêm Sát. Nên biết tuổi thọ của tu sĩ khác xa người phạm rất nhiều, người phạm chỉ có tuổi thọ ngắn ngủn trong trăm năm, tuổi thanh xuân xinh đẹp có thể duy trì tối đa chừng mười năm, hơn mười năm thời gian với tu sĩ mà nói, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, nàng thật không cách nào tưởng tượng nổi, một lần đóng quan đi ra ngoài, lại thấy người vốn xinh đẹp như hoa như ngọc bên gối mình biến thành bà già cả, mặt mũi ngập tràn nếp nhăn thì có cảm giác gì nữa.

Vì thế, nàng sau khi kinh hãi lại có một ý nghĩ, đó là khẩu vị của Diêm Sát không giống người thường.

“Thế nào? Có phải không nghĩ ra, vì sao bên cạnh ta lại có những nữ nhân này chứ?”

Giọng Diêm Sát lãnh đạm vang lên bên tai, Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn, đã thấy đối phương như không nhìn nàng, mà đang vui vẻ trêu chọc những nữ nhân kia, mà mấy nữ nhân đó vẻ mặt vui sướng phụ theo Diêm Sát, với mấy lời Diêm Sát nói cũng không phản ứng tí nào, rõ ràng vừa rồi Diêm Sát dùng thuật truyền âm nói chuyện, ngoài nàng ra chẳng có ai nghe thấy cả.

“Ngài dẫn ta tới đây làm gì?” Lâm Nguyệt cũng hỏi dạng truyền âm như thế. Hắn vì sao lại dây dưa với những nữ tử phạm trần này liên quan gì tới nàng chứ? Nàng muốn biết chính là, tại sao lại dẫn nàng tới đây, linh khí phạm giới rất mỏng, tới chỗ tu luyện thể này quả thật là lãng phí thời gian.

“Bồn tọa tới đây, người dĩ nhiên là phải theo bồn tọa tới rồi, thế nào, người có ý kiến hả?”

Đương nhiên là có ý kiến rồi, nếu được nàng có phải cách hắn thật xa, tốt nhất là cả đời chết cũng không gặp không nhĩ?

Trong lòng Lâm Nguyệt tức giận nhưng trên mặt thì lại dờ dẩn, lạnh lùng thốt lên, “Không có ý kiến”

Diêm Sát cười khê, nói thản nhiên, “Nếu đã không có ý kiến, vậy người ở chỗ này an phận làm tỳ nữ cho bồn tọa xong trong nửa tháng đi!”

An phận ư? Nếu nàng đã đồng ý, dĩ nhiên sẽ an phận rồi, huống chi ở nhân gian này, chẳng lẽ nàng còn có thể sợ những kẻ phạm tục này sao?

Trong lòng Lâm Nguyệt oán thầm, nhưng không nói nữa, mà nàng đang cho rằng Diêm Sát không nói chuyện, lại nghe thấy Diêm Sát nói ra, “Vật nhỏ, bồn tọa cũng không phải kẻ ăn no rồi hơi trên người, thể gian lịch tâm, mặc dù người có tư chất có vẻ khá lắm rồi, song công pháp lên quá nhanh, chẳng trải qua thí luyện, tâm tình đã có sơ hở, nếu không phải muốn sau này nảy sinh tâm ma, thì an tâm ở đây lịch luyện cho xong đi...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Nô Tỳ (1)

Thế gian lịch tâm ư? Trong lòng nàng đột nhiên nổi lên, trong đầu mơ hồ như có gì lóe qua, nhưng cảm giác như vậy lại qua rất nhanh, đợi nàng hồi phục lại tinh thần đã không tìm thấy dấu vết gì nữa, chẳng qua cảm thấy câu mới nói kia, như không tồn tại ý tứ hàm xúc nào..

Nàng không để ý thấy, lúc nàng sa vào mê võng, hoàn cảnh chung quanh đã dần bị một màn sương trắng thăm thẳm mơ hồ vẩn vơ, đợi cảnh sắc lại trở nên rõ ràng lần nữa, tất cả đã thay đổi hoàn toàn...Ồ...Không đúng...Chết tiệt...Đến cùng có cái gì không đúng nhỉ? Hình như không phải là vậy...

Nàng đang khổ sở suy nghĩ, trong lòng như có đồ vật gì đó phun trào, song đúng lúc này, lại đột nhiên nghe được một giọng sắc bén chói tai vang lên, “Nguyệt thư, Nguyệt thư...”

Nàng mờ mịt ngẩng đầu, đã thấy một nữ tử mặc bộ đồ đỏ đậm xinh đẹp mặt mũi đang ngập tràn giận dữ nhìn mình.

“Có phải ngươi cảm rồi không hả? Phu nhân đang bảo ngươi, ngươi có nghe thấy không!” Thấy nàng trầm mặc không nói, nàng kia càng thêm tức giận, hung dữ trừng nàng, móng tay nhọn suýt nữa thì đâm lên mặt nàng.

Nàng nhú mày, định mở miệng nói, lại phát hiện ra mình đang đứng trong một đình trong vườn xinh đẹp tươi sắc, bị một nữ nhân hung dữ chò thẳng vào mình tức giận mắng, “Nguyệt thư, ngươi đến cùng là sao? Phu nhân chẳng phải bảo ngươi đi nói cho vương gia, người khó chịu hay sao? Sao ngươi còn đứng sững sờ ở chỗ này hả?”

Phu nhân ư? Vương gia sao?

Đúng rồi, nàng tên Nguyệt thư, là tỷ nữ trong nhà của Nhị phu nhân Chu Nhã trong Đông Vương phủ, vừa rồi Nhị phu nhân có nói là bà ấy khó chịu, bảo nàng đi mời vương gia đến.

Nguyệt Thư giật mình một cái, cả người trong nháy mắt tỉnh táo lại, vội vàng đáp, “Châu lệ tỷ tỷ, muội sẽ đi gọi Vương gia ngay”

Nói xong, cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của Châu Lệ, vội vàng chạy ra ngoài. Nguyệt Thư chạy thẳng một mạch trên đường Vương phủ, trong lòng vẫn có cảm giác hơi khác thường, dường như có thứ gì khác trong lòng nàng vậy, nhưng lại cảm thấy hết sức bình thường.

Thực tại chưa nghĩ ra có điều gì sai cả, Nguyệt thư cười tự giễu mình một cái, nàng đang nghĩ loạn gì thế, nhanh nhanh đi mời vương gia tới mới đúng, nếu không để Nhị phu nhân mà tức giận thì nàng ăn đủ.

Chạy tới trước bên ngoài thư phòng Vương gia làm việc, một gã sai vặt dung mạo thanh tú đang từ trong viện đi ra, Nguyệt Thư vội vã hỏi, “Cảnh Vân, Vương gia có ở đó không?”

Cảnh Vân là gã sai vặt của Vương gia, nhìn thấy Nguyệt Thư, chẳng cười, chỉ nói, “Hóa ra là Nguyệt thư cô nương, Vương gia đang ở thư phòng đó, sao vậy?”

“Thân thể Nhị phu nhân khó chịu, bảo ta tới nói cho Vương gia một tiếng” Nguyệt Thư cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng lời cần nói.

“Nguyệt Thư cô nương, cô vào trong phủ này chắc đã hơn nửa tháng rồi nhỉ? Sao vẫn lố mẫm vậy hả? Chẳng phải đã nói qua cho cô biết, những chủ tử trong phủ kia trước mặt phải tự xưng là nô tỳ đó sao? Sau này phải nhớ kỹ, trước mặt ta thì không sao, nhưng trước mặt người khác lúc nào cũng phải nhớ tự xưng mình là nô tì, nếu không bị người khác cổ tình nghe được, thì lại xảy ra chuyện lớn đó! Được rồi, ta phải đi gọi Vương gia ngay, cô đi về trước đi”

Nói xong, Cảnh Vân lại quay lại, để lại Nguyệt Thư một mình đứng ngơ ngác tại chỗ. Hóa ra cần phải tự xưng là nô tỳ sao? Sao nàng lại quên được chứ?

Chẳng rõ vì sao, nàng lúc nào cũng cảm thấy mình không phải là nô tì, nhưng nhìn quanh, xung quanh tất cả đều rõ ràng như thế, nơi này là Đông Vương Phủ, nàng là tỷ nữ được Nhị phu nhân mua về thời gian trước, một tỷ nữ tên là Nguyệt Thư...

Không, nàng không phải là Nguyệt Thư... Nhưng nàng không phải là Nguyệt Thư thì là ai chứ?

Nguyệt Thư mơ hồ cảm thấy có thứ gì quan trọng đã bị quên mất, nàng cố nghĩ, nhưng trong đầu lại trống rỗng, lát sau, nàng thống khổ nhắm mắt lại. Đầu đau quá, nàng đến cùng là bị sao, vì sao đầu lại đau nhức như vậy chứ?

“Ngươi ở đây là gì thế?” Lúc này một giọng trầm thấp vang lên bên tai. Nguyệt Thư ngẩng đầu thấy một nam tử ăn mặc đẹp đẽ trang trọng có dung mạo không tính là anh tuấn nhưng lại rất khí chất đang nhú mày nhìn nàng.

“Diêm SÁt?” Thấy nam tử này, trong lòng Nguyệt Thư chợt lóe lên một cái tên, vô thức mở miệng nói ra.

“Nguyệt thư dừng cảm, ngươi dám gọi thẳng tên tục danh của Vương gia sao?” Cảnh Vân đứng sau nam tử tức giận quát lên, đồng thời lo lắng nhìn về phía nàng. Trong lòng Nguyệt Thư cả kinh, vô thức nói, “Vương gia, ta, à không, nô tì...”

“Được rồi, bản vương tha tội cho ngươi” Nam tử thấy chân tay Nguyệt Thư lỏng lỏng, bên môi hơi thoáng cười vui vẻ, “Chẳng phải nói Nhị phu nhân muốn tìm bản vương đó sao? Đi nhanh thôi”

“A, vâng” Nguyệt Thư ảo não cúi đầu. hôm nay nàng đến cùng sao vậy, sao cứ liên tục phạm phải sai lầm chứ? Trở lại trong viện liên tục, tâm tình Nguyệt thư đều không tốt, nhưng nàng lại không muốn nghĩ nhiều, bởi vì lúc thấy nàng trở lại, Châu Lệ đã thấy nàng đi qua, “Nguyệt Thư, Vương gia đến

đây sao?”

“Đến ă, ở đằng sau đó, lát nữa sẽ tới”

“Vậy ta phải nhanh đi bẩm báo cho phu nhân mới được” Châu Lệ nghe thấy lời Nguyệt Thư nói, trên mặt lập tức lóe lên vui mừng, cũng không để ý tới Nguyệt Thư nữa, vội vã trở lại phòng.

Nguyệt Thư đứng sững sờ một lát trong sân, đã nhìn thấy Diêm Sắt tới, thấy nàng đứng trong sân, cặp mắt tà khí kia dừng trên người nàng chút, sau đó đi thẳng vào trong phòng.

Lát sau, tỳ nữ Châu Lệ bên cạnh Chu Nhã đi ra lườm nàng một cái, bảo, “Nguyệt Thư, còn đứng ngăn người ở đó làm gì hả? Còn không mau đi phòng ăn chuẩn bị tốt điểm tâm mang tới hử?”

“A, ta đi ngay đây” Nguyệt Thư đáp lại một câu, vội vàng xoay người bỏ chạy.

“Hừ, hồ ly tinh!” Châu Lệ thấy dáng mảnh mai của Nguyệt Thư đi xa dần, gương mặt trang điểm đậm chột lóe lên ghen tị. Thật chẳng hiểu phu nhân nghĩ thế nào, sao lại mang Nguyệt Thư này về phủ chứ, nhìn bộ dạng thế kia, không sợ nàng ta quyến rũ mất linh hồn Vương gia hay sao?

Lát sau, Nguyệt Thư bưng trà bánh, hơi bất an bước vào phòng chính. Trong phòng khách xa hoa, Đông Vương Diêm Sắt đang lười biếng dựa vào nệm trên giường, Nhị phu nhân Chu Nhã kiều mỵ đang dựa vào lòng hắn.

Nguyệt Thư cúi thấp đầu đi chậm rãi tới, động tác nhẹ nhàng, nhưng vẫn cảm giác được từ lúc nàng tiến vào, một luồng ánh mắt sắc bén rơi trên người nàng, khiến nàng cảm thấy toàn thân rất mất tự nhiên.

Thật khó khăn lắm mới đặt xong trà bánh trên tay, Nguyệt Thư đang định chuẩn bị lui ra ngoài, đột nhiên cánh tay căng thẳng, bị người giữ chặt, trong lòng nàng cả kinh, đã thấy một cánh tay ngọc thon dài duỗi ra, nắm chặt chiếc cầm nhỏ của nàng, ép nàng ngẩng mặt lên.

Diêm Sắt kia không tính anh tuấn xuất hiện trước mặt, giờ phút này ánh mắt thật sâu nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt ấy nhìn vào mặt Nguyệt Thư, tựa như ngàn đao sắc cắt qua vậy.

Thấy động tác của Diêm Sắt, sắc mặt Chu Nhã và Châu Lệ trở nên khó coi vô cùng, Châu Lệ hung hăng trừng mắt lườm Nguyệt Thư một cái, còn Chu Nhã thì kêu lên ai oán, “Vương gia...”

“Người tên Nguyệt Thư hả?” Diêm Sắt không để ý tới Chu Nhã, vẫn nhìn thẳng vào Nguyệt Thư, môi mỏng hé mở, hỏi.

“Vâng, thưa Vương gia” Bị người ta nhìn thẳng như thế, hơn nữa còn bị ép, trong lòng Nguyệt Thư thấy hơi xấu hổ.

“Rất tốt, sau này người ở bên cạnh bản vương thấy sao?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của Nguyệt Thư dần đỏ bừng lên, Diêm Sắt cười nhạt cất tiếng nói lạnh nhạt.

“Vương gia, nó chẳng qua là một nô tì...” Chu Nhã không cam lòng nói.

Diêm Sắt mất kiên nhẫn cau mày, giọng hơi lạnh, “Vậy thì sao? Bản vương chỉ muốn một kẻ hầu hạ trong thư phòng mà thôi!”

Chu Nhã cắn cắn môi, đúng là vẫn không cam lòng, nhìn gương mặt nhỏ tuyệt sắc kia của Nguyệt Thư, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua Châu Lệ, cắn răng nói ra, “Vương gia, nó mới tới, chẳng hiểu tí quy củ nào, Châu Lệ đi theo bên ta cũng lâu, thời gian qua là việc ôn hòa, chẳng bằng cho Châu Lệ đi hầu hạ ngài có được không?”

Mày kiếm Diêm Sắt càng cau chặt hơn, trên mặt đã xuất hiện không vui, “Không cần, bản vương cần là nàng ta, chẳng qua chỉ là một tỳ nữ mà thôi, bản vương cứ dạy dỗ từ từ là được!”

Nói xong cũng không nhìn Chu Nhã, thông suốt đứng dậy, kéo Nguyệt Thư đang sững sờ tại chỗ ra ngoài. Chu Nhã luống cuống vội vã đứng lên đuổi theo hắn, “Vương gia, Vương gia...”

Tiếc là Diêm Sắt lười để ý tới nàng ta, đầu cũng không quay lại ra khỏi sân nhỏ. Chu Nhã thấy không kéo vẫn được gì, đành oán hận trở lại phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Nô Tỳ (2)

Bên kia, Nguyệt Thư bị Diêm Sát đem về Diêm Viện làm việc thường ngày, cũng không nói gì thêm, chỉ giao Nguyệt Thư cho Cảnh Vân, nói mấy câu rồi rời đi.

Nguyệt Thư đi theo Cảnh Vân vào trong Diêm Viện đi một lượt, Cảnh Vân nói cho nàng biết quy củ hầu hạ trong thư phòng, cũng nhắc nhở nàng lúc nào thì có thể vào, lúc nào thì không thể vào, còn có lúc Vương gia đang làm việc, nhất định phải đợi ở bên ngoài không thể rời đi.

Đem những quy củ này dạy một lượt xong Cảnh Vân liền dẫn nàng tới một phòng ở cạnh thư phòng, bảo nàng dọn dẹp chút, rồi bảo sau này nàng ở đây, cũng dặn dò nàng ban đêm phải nhớ tỉnh ngủ, nghe thấy Vương gia có gì sai bảo thì phải đi xử lý ngay, không thể ngủ say như chết, chủ nhân gọi cũng không biết.

Trong lòng Nguyệt thư thấp thỏm bất an, nhưng chuyện cho tới bây giờ, đã không để nàng được chọn rồi, chỉ đành kiên trì học quy củ, đỡ phải tới lúc đó cũng không biết làm sai.

Một đêm nay Nguyệt Thư ngủ rất bất an, hơn nữa đã nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ, nàng dường như còn trở thành một cô gái tên Lâm Nguyệt, nàng đang ở một thế giới rất kỳ lạ, ở đó người có thể tu luyện, có thể bay lên trời hoặc độn thổ, không gì không làm được...

Trong mộng, còn có rất nhiều người khác xuất hiện, tiếc là nàng lúc nào cũng không nhìn thấy rõ bộ dạng những người đó, ngay lúc trong lòng nàng đang sốt ruột, lại đột nhiên bị người ta đánh thức!

Mơ hai mất ra, sắc trời bên ngoài đã sáng mờ mờ, ngoài cửa truyền tới tiếng chân Cảnh Vân đang vội vã đập cửa và kêu gào, “Nguyệt Thư, cô đã dậy chưa?”

“Tới đây” Nguyệt thư vội vàng mặc quần áo, vội vàng mở cửa ra, “Cảnh Vân ca sao vậy?”

“Ngươi còn không nhanh đi thư phòng, hôm qua ta không phải nói với ngươi rồi sao? Vương gia sáng nào cũng sẽ tới thư phòng, ngươi đã quên rồi sao?”

Cảnh Vân chỉ tiếc rên sất không thành thếp lên tiếng quở trách.

“Ta biết rồi, ta sẽ đi ngay” Thư Nguyệt sững sờ chút, rồi vội vã nói. Cảnh Vân thấy nàng có vẻ hoảng loạn, cũng không nói nữa, bảo vài câu, rồi vội vàng rời đi. Nguyệt Thư không dám thất lễ, tắm nhanh một cái, rồi phải đi tới cửa thư phòng hầu.

Chừng khoảng một nén hương, Diêm Sát đã tới, hắn nhìn Nguyệt Thư một cái, thấy Nguyệt Thư mặt lạnh nhẵn lại, nhíu nhíu mày mờ miệng hỏi, “Sao lại mặc ít thế hả?”

Trong lòng Nguyệt thư thấy là lạ, cúi thấp đầu không lên tiếng. Diêm Sát có chút không vui, song vẫn nói ra, “Vào trong phòng hầu hạ”

Nói xong, thì tiến vào trong thư phòng. Nguyệt thư do dự một lát, trong lòng cũng không nguyện ý, nhưng vẫn bước vào phòng.

Lúc này đang là ngày đông giá rét, bên ngoài trời đã có tuyết rơi, buổi sớm tinh mơ, quả thật lạnh tới kinh người, thân thể nàng mỏng manh, mặc lại ít, đúng thật là thấy rất lạnh.

Trong thư phòng, bốn góc thư phòng đã được nhóm lửa, lửa cháy rất to, màu lửa vàng sáng rọi vào người thật ấm áp.

Diêm Sát ngồi sau bàn, nhìn sổ con, Nguyệt Thư đứng một bên mài mực, không dám thở mạnh. Chẳng hiểu vì sao, nàng có chút sợ Diêm Sát, rất không muốn đứng một mình cùng hắn trong một phòng, nhưng giờ thân bất do kỷ, lại đành phải tiếp tục chịu đựng.

Không rõ qua bao lâu, cuối cùng Diêm Sát cũng thả sách trong tay xuống, hơi mệt mỏi day day trán, Nguyệt thư vội vã rót một chén trà nóng cho hắn.

“Ngươi rất sợ ta sao?” Diêm Sát nhắc chén trà lên nhấp môi, thấy Nguyệt thư cúi nể đứng cạnh, không hé môi, trong đôi mắt tối đen như mực chột lóe sáng khác thường, nhàn nhạt mờ miệng.

Nguyệt thư không nói gì, nàng có bản năng kháng cự với nam nhân này.

“Hử? Tại sao không nói?” Giọng Diêm Sát bỗng gần sát, Nguyệt Thư sợ hết hồn, vô thức ngẩng đầu lên, thấy Diêm Sát không hiểu sao đã đứng dậy, hai tay chống lên bàn, mắt nhìn xuống nàng.

Mặc hắn rất gần nàng, đôi mắt đen lợi hại kia cứ nhìn thẳng vào nàng, dường như có thể nhìn thấu nội tâm nàng vậy, thậm chí nàng còn cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hắn phả lên mặt nàng.

“không có...” Nguyệt thư hơi mất tự nhiên xoay mặt đi, rất tức giận với hành động của Diêm Sát.

“Ha...” Diêm Sát đột nhiên nở nụ cười, giọng càng ngày càng lạnh nhạt không rõ ý tứ, hắn nhìn thẳng mặt Nguyệt Thư rất lâu, cứ thấy mặt Nguyệt Thư đỏ bừng liên tục, gần như không nhịn được thẹn quá hóa giận, mới tha cho nàng.

Đợi lúc Diêm Sát rời khỏi thư phòng đi hậu viện, Nguyệt Thư cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thu dọn thư phòng.

ở phủ Đông Vương, chỗ làm việc của Đông Vương Diêm Sát được coi là cấm địa trong phủ, trong phủ không có kẻ hầu nào khác được tiến gần, đi qua

chỉ vẫn có mình gã sai vặt Cảnh Vân bên cạnh Diêm Sát hầu hạ quét dọn ở hậu viện, giờ ở đây đổi thành Nguyệt Thư, Cảnh Vân dĩ nhiên bị sai ra ngoài viện làm.

Trong thư phòng thực ra việc rất nhẹ nhàng, ít nhất so với chỗ Chu Nhã đó thì thoải mái rất nhiều, bình thường lúc Diêm Sát không ở đây, cũng chỉ cần đơn giản thu dọn quét tước chút là ổn, nhưng lúc khác đều ở hầu, nếu không phải nàng khó chịu khi thấy Diêm Sát thì Nguyệt Thư rất thích sống ở đây.

Hôm đó, Nguyệt Thư đang quét dọn trong thư phòng, đột nhiên từ bên ngoài có một nam nhân tướng mạo tuấn mỹ cao lớn đi tới, nam nhân này Nguyệt Thư từng thấy vài lần, hần tên Mộc Dạ, là phó tướng thuộc hạ của Diêm Sát, trước kia cũng thường tới Đông Vương phủ.

Mộc Dạ lúc thấy Nguyệt Thư thân sắc hơi nóng lòng, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, hỏi, “Sao người lại ở chỗ này?”

“Nô tì báỉ kiến Mộc công tử, Mộc công tử đã quên rồi sao? Nô tỳ là người hầu ở đây ạ” Nguyệt Thư hơi ngẩn ra, cất tiếng giong già đáp.

Nghe thấy Nguyệt Thư nói, Mộc Dạ ngẩn ngơ một chút, sau đó đi thẳng tới Nguyệt thư, mắt nhìn xuống nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười quyến rũ mê người, bảo, “Ngược lại ta quên mất, nhưng Vương gia không có nói cho người biết, thư phòng này là nơi quan trọng sao? Người mặc dù làm người hầu ở đây, ngày thường vương gia không ở đây, người cũng không thể tùy tiện tiến vào”

“Nô tỳ không biết ạ, vương gia ngài ấy cũng không nói” Trên mặt Nguyệt Thư lộ ra sợ hãi, bộ dáng yếu ớt ấy nhìn thấy Mộc Dạ thì nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Sắc mặt Mộc Dạ trở nên dịu dàng, lại càng tiến gần Nguyệt Thư hơn, gần như áp sát mặt nàng, nói nhỏ, “Mặc dù Vương gia không nói, nhưng người cũng không thể phá hỏng quy củ. Được rồi, lần này ta sẽ không nói cho Vương gia biết, người chính mình cũng đừng có nói linh tinh, hiểu chưa?”

Nguyệt Thư gật bừa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt.

Thấy bộ dạng Nguyệt Thư sợ hãi mãi, Mộc Dạ hài lòng cười cười, đột nhiên thò tay sờ soạng chút gương mặt nhỏ nhắn của nàng, cười bảo, “Rất ngoan, sau này người đi theo ta được không? Ta sẽ nói với Vương gia xin người”

Nguyệt Thư không chịu nổi đẩy mạnh hần ra, sau đó chạy nhanh đi, nhưng mới chạy ra tới cửa đã bị Mộc Dạ đuổi kịp giữ chặt lấy, dùng sức ấn mạnh vào tường, “Tiểu Thư Nhi, người ghét ta sao? Hay người thích vương gia hơn?”

Nguyệt thư không nói gì, chỉ ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi dây dưa của Mộc Dạ, hạ thấp giọng giận dữ nói, “Xin Mộc công tử tự trọng cho”

“Chắc chắn, thật xinh đẹp, chẳng trách Vương gia mang người tới chỗ này, xem ra Vương gia đối với người chẳng tầm thường tí nào, tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, cả ta nhìn cũng không kim được động lòng rồi” Giọng Mộc Dạ mang theo vài phần khàn khàn, nhưng ánh mắt thì cứ nhìn Nguyệt Thư chăm chăm, như muốn cắn nuốt nàng vậy.

“Thả ta ra!” Thấy Mộc Dạ càng ngày càng làm càn, trong lòng Nguyệt thư tức giận, tức giận trách mắng.

“Bản công tử có gì không tốt chứ? Người ở Đông Vương phủ chẳng qua chỉ là một nô tì, chỉ cần người đi theo bản công tử, bản công tử nhất định sẽ cho người thân phận tôn quý và tận hưởng vinh hoa phú quý vô tận...” Nói xong, hai tay Mộc Dạ túm chặt hai vai Nguyệt Thư ép nàng vào trong lòng.

“Ta không cần!” Nguyệt Thư không thể chịu được nữa, giãy giụa kêu to một câu.

“Đừng kêu nữa...” Thấy Nguyệt Thư gào to, Mộc Dạ vô thức dùng tay bịt miệng nàng.

“Ngài buông tay ra, ô...”

Trong lòng Nguyệt Thư sôi ruột, ngay thường nàng cũng đã gặp Mộc Dạ vài lần, lần nào thấy hần cũng có bộ dạng khiếm tốn, nàng không sao ngờ được, đối phương lại ở chỗ này động tay động chân với nàng.

Mộc Dạ bịt kín miệng Nguyệt Thư lại, không để nàng gào thét, hần vốn chỉ muốn dọa tiểu tỳ nữ này, nhưng giờ tiểu mỹ nhân đang trong lòng, đột nhiên hần có chút không thả lỏng tay ra được, mà ngược lại vô thức ôm Nguyệt thư chặt hơn, mặt lại từ từ cúi xuống, trước mắt môi hần sẽ rơi xuống mặt Nguyệt Thư, nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm lạnh thấu xương truyền đến, “Các người đang làm gì đó?”

Thân thể Mộc Dạ cứng đờ lại, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như cũ, hần buông Nguyệt Thư ra, xoay người nhìn sắc mặt hơi âm trầm của Diêm Sát, cười nói, “Vương gia, ngài đến rồi”

Nguyệt Thư thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, ngoài mặt lại giả vờ sợ hãi, co rúm người lại thành một đúm.

“Mộc Dạ, người làm gì với nàng ấy rồi hả?” Diêm Sát lạnh lẽo thu mắt lại, ánh mắt âm trầm nhìn Mộc Dạ.

“Không có gì, chẳng qua chỉ trêu chọc nàng ấy chút thôi, Vương gia sẽ không trách ta đó chứ?” Mộc Dạ cười khê cất giọng bất mãn.

“Đừng có động tới nàng ấy, thêm nữa, sau này người tốt nhất đừng có làm những chuyện như vừa rồi để bản vương thấy” Sắc mặt Diêm Sát hơi khó chịu, lạnh lùng cảnh cáo.

Mộc Dạ đi theo hần cũng hơn một năm, Diêm Sát đối với tính tình thuộc hạ này hiểu rất rõ, Mộc Dạ này làm người rất khôn khéo, cũng coi như trợ thủ

đắc lực của hắn, trong ngày cũng được coi là có quy củ, nhưng hơi háo sắc chút. Nếu trong phủ là những tỷ nữ khác thì thôi, song là Nguyệt Thư thì không được.

Cũng không rõ vì sao Diêm Sát chợt nhớ cảnh cảnh Nguyệt Thư bị Mộc Dạ ôm vào lòng vừa rồi, trong lòng hắn cũng hơi khó chịu, cảm thấy cảnh vừa rồi thật chướng mắt vô cùng.

“Vâng, Vương gia, thuộc hạ biết rõ” Mộc Dạ cúi đầu xuống, khiến cho người khác không nhìn thấy nét mặt của hắn.

“Nếu đã biết rồi, còn không mau rút ra ngoài cho bản vương” Diêm Sát giọng xen lẫn mấy phần lạnh khốc.

“Vâng” Mộc Dạ cúi đầu đáp một câu, vội vàng đi ra ngoài, quay lưng lại Diêm Sát, con mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Thấy Mộc Dạ đã rời đi, ánh mắt Diêm Sát lại rơi trên người Nguyệt Thư lần nữa, thấy nàng vẫn cúi thấp đầu có vẻ chưa hoàn hồn, bất giác mở miệng hỏi, “Người không sao chứ?”

Nguyệt thư sợ hãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, tay nắm cawatj lấy tà áo, mãi lâu sau, mới khó khăn nói ra, “Không sao, không sao...”

Thấy dáng vẻ khiếp đảm này của nàng, Diêm Sát nhíu mày, đột nhiên bước tới, túm lấy cổ tay thon dài của nàng, nói chân thật đáng tin, “Đi”

Nguyệt Thư hơi ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo hắn ra sân nhỏ. Mãi lâu sau, thấy Diêm Sát không dừng lại mà cứ kéo nàng đi thẳng ra ngoài Vương phủ, nàng bất giác ngoắt một cái, nghĩ cách rút tay ra khỏi tay hắn, “Vương gia...”

“Sao vậy?” Diêm Sát dừng bước, quay lại nhìn nàng.

“Vương gia, ngài, xin ngài thả tay nô tỳ ra trước, như vậy không hợp quy củ...” Nguyệt Thư cúi đầu, nhìn thẳng tay bị cầm của mình.

Diêm Sát thấy bộ dạng nàng không chịu tới gần, hơi khó chịu, nhưng thấy khuôn mặt bất an của đối phương, đứng vẫn không đành lòng, hơi nhẹ nhàng nói dịu dàng, “Người yên tâm đi, có bản vương ở đây, không ai dám nói gì đâu”

Nguyệt Thư thấy hắn như vậy, cũng không nói gì nữa, đành để mặc hắn kiên trì dắt mình đi. Hắn là vương gia, là chủ nhân của phủ Đông Vương, nàng chẳng qua chỉ là một nô tì, chuyện chủ nhân quyết định, nàng không cự tuyệt được, cần gì nàng không muốn cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Nô Tỳ (3)

RA khỏi vương phủ, Diêm Sát mang thẳng Nguyệt Thư lên xe ngựa. Trong xe ngựa được bài trí hết sức thoải mái, không gian đủ rộng, nhưng Nguyệt Thư lại rất nóng ruột, có lẽ nguyên nhân là Diêm Sát, nàng cảm thấy có một cảm giác áp bách.

Diêm Sát lười biếng dựa vào nệm trên giường, thấy toàn thân Nguyệt Thư cứng ngắc, mặt mũi đầy căng thẳng, khóe môi khẽ cong lên, đột nhiên giật mạnh tay một cái lôi Nguyệt Thư, Nguyệt Thư cúi đầu kêu khẽ một tiếng, thân thể bất giác không kiềm được ngã nhào lên giường, đụng thẳng vào trong ngực hắn.

Một mùi hương thanh nhã nhàn nhạt thoảng vào chóp mũi, Nguyệt Thư lấy hai tay đẩy lồng ngực Diêm Sát, toàn thân cứng ngắc sững sờ, quên mất động đậy.

Diêm Sát thấy bộ dạng ngây ngốc của nàng, tâm tình lập tức thay sung sướng vô cùng, không kiềm được bật cười.

Nguyệt Thư hồi phục tinh thần, mặt bất giác đỏ lên, giãy giụa cố nghĩ cách đứng dậy, lại thấy eo thon căng thẳng, bị hắn ấn vào trong ngực, giọng hơi khàn vang lên trên đỉnh đầu, “Dừng động, cứ vậy để ta ôm một lúc đi...”

Nguyệt thư sợ hết hồn, lại không dám giãy giụa, chỉ là trong lòng càng thêm bất an. Diêm Sát thấy nàng không nói lời nào, liền nói tiếp, “Người yên tâm, bản vương sẽ không làm vậy với người đâu”

Nguyệt thư yên tĩnh một lúc, thấy hắn chỉ lặng ôm lấy nàng, cũng không có bất kỳ động tác nào, trong lòng thoáng thả lỏng, thân thể không còn cứng ngắc nữa, để mặc mình tựa vào trong ngực hắn.

“Bản vương nghe Nhã Nhi nói, người là người Yên Thành?”

Yên Thành ư? Nguyệt thư vô thức thấy không đúng, nhưng lại cảm thấy kỳ lạ ở chỗ có chút cảm giác quen thuộc, liền khẽ ừ một tiếng.

“Yến thành cách kinh thành ngàn dặm, sao ngươi tới được kinh thành thế?”

Nàng sao tới được kinh thành ý à? Hình như nàng đã quên mất rồi, hình như nàng ngủ một giấc, sau đó thì ở chỗ này rồi...

Diêm Sát thấy Nguyệt Thư suy nghĩ xuất thần, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nàng không muốn nói, bảo, “Được rồi, chuyện đã qua bản vương cũng không nhắc lại nữa, hiện tại ngươi là người của bản vương, ngươi chỉ cần hầu hạ bản vương cho tốt là được”

“Ngươi không phải người kinh thành, cần phải nhìn thật kỹ kinh thành đó, ở đây nóng nực hơn Yến Thành nhiều” Diêm Sát vừa nói vừa ôm chặt Nguyệt Thư, vừa đưa một tay vén rèm xe ngựa lên.

Nguyệt Thư xoay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy đường phố nhộn nhịp ồn ào nóng nực, nàng nhìn một lúc, thì không nhìn nữa, không rõ vì sao, nàng cảm giác, cảm thấy cảnh vật trước mặt thấy như giả tạo vậy, thật chẳng giống chân thật tí nào, nhưng nàng không nói có chỗ nào không đúng.

Đẩy rèm xuống, không khí trong xe yên tĩnh vô cùng, Diêm Sát cũng không nói gì nữa, chỉ lặng ôm lấy nàng, Nguyệt Thư có cảm giác hơi chán ghét, bắt an lại nổi lên trong lòng.

Cứ vậy qua nửa canh giờ, sau khi lượn một vòng trong kinh thành, Nguyệt Thư lại nghe thấy tiếng Diêm Sát sai phu xe cho chạy về Vương phủ, lúc này nàng mới coi như thở phào nhẹ nhõm, chỉ là bất an trong lòng, mãi vẫn không cách nào tan đi.

Trở lại Vương phủ, xe ngựa vẫn chưa dừng hẳn, Nguyệt Thư đã vội dậy cực nhanh, sau đó vén rèm xe lên định nhảy xuống.

Nhưng còn chưa đợi nàng làm thế, Diêm Sát đã hành động tiêu sái nhảy xuống xe, hơn nữa còn xoay người đưa một tay vòng ôm lấy nàng, ôm thẳng nàng xuống.

Lúc này khác hẳn ngồi trên xe, Nguyệt Thư bị ôm chặt lấy, cả hai áp sát vào nhau, thậm chí nàng còn có thể cảm giác rất rõ, đối phương ôm nàng trong nháy mắt kia, môi hẳn áp nhẹ qua mặt nàng.

Trong nháy mắt tìm Nguyệt Thư đập lộn xộn mất tự nhiên, nhưng vẫn còn chưa đợi nàng kịp hồi phục, đã nghe thấy một giọng kiều mỵ tức giận vang lên, “Vương gia, ngài đây đang làm gì thế? Tại sao ngài lại có thể...”

Nguyệt Thư nghiêng đầu nhìn lại, đúng lúc trông thấy Chu Nhã đứng ở cổng Vương phủ, giờ phút này mặt mũi ngập tràn đổ kỵ, khó chịu nhìn thẳng vào nàng.

“Ngươi sao lại ra?” Diêm Sát thả Nguyệt Thư ra, đi tới cạnh Chu Nhã, vẻ mặt hơi khó chịu, nói thân nhiên, “Sức khỏe nàng không tốt, đi ra làm gì?”

Chu Nhã nhìn thấy Diêm Sát không vui, cũng không dám nói nữa, chỉ đưa tay ra khoác lên tay hắn, nở nụ cười mềm mại đáng yêu, làm nũng nói, “Thiếp đây không phải là đang nghĩ tới Vương gia đó sao? Nghe nói hôm nay Vương gia trở về phủ rồi lại đi ra ngoài, trong lòng lo lắng, nên mới ở chỗ này đợi Vương gia...”

Diêm Sát nghe vậy, sắc mặt hài hòa lại, để mặc nàng ta kéo mình vào vương phủ, nhưng mới đi mấy bước, đột nhiên quay đầu nói với Nguyệt Thư, “Nguyệt Thư, còn không mau trở về thu dọn đi? Bản Vương lát nữa tới thư phòng”

“Vâng” Nguyệt Thư đáp một câu, vội vã cúi đầu chạy tới nội viện, không dám nhìn ánh mắt như đao khoét của Chu Nhã kia nữa.

“Vương gia, ngài nhìn nó xem, chẳng có chút quy củ gì cả, ngài còn như vậy, lại cứ sùng nàng quá lại càng chẳng biết quy củ gì nữa”

Chu Nhã nhìn theo bóng lưng Nguyệt Thư, hận không thể trèo trẹo, nàng ta không biết mình lúc trước làm sai tới cùng là gì, thế mà lại mang nha đầu bỉ ổi đẩy vào trong phủ. Giờ thì tốt lắm rồi, vương gia rõ ràng rất coi trọng nó, đến cả nàng còn lạnh nhạt rồi này!

“Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu thôi, cũng đáng cho nàng nói nhiều vậy sao?” Vương gia hơi khó chịu.

“Vương gia...”

“Đủ rồi!” Diêm Sát không còn kiên nhẫn được nữa, “Ta đi thư phòng, sau này không có chuyện gì, nàng không cần ra cửa nữa”

Nói xong bỏ Chu Nhã lại, sai bước rồi đi. Chu Nhã cắn chặt môi thân hình cứng ngắc đứng tại chỗ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mãi sau mới không cam lòng rời đi.

Trở lại sân nhỏ, Chu Nhã đập phá đồ sứ trong phòng, kẻ hầu người hạ trong Nhã Uyển sợ không dám thở mạnh.

“Phu nhân, người đừng tức giận, vì một kẻ nô tì mà bị chọc tức thân thể không đáng” Châu Lệ thủ thi khuyên giải, trong mắt chột lóe lên tia ghen ghét với Chu Nhã.

“Ngươi nói sao ta không tức được chứ? Ta thật hối hận, lúc đó sao ta như chấp mạch vậy, cứ nhất định mang họa vào trong phủ chứ!” Chu Nhã nổi giận dùng dùng đập phá một bộ chén trà bạch ngọc một trận.

“Điều này không trách phu nhân, chỉ có thể trách là nha đầu bỉ ổi kia không biết an phận thôi, ý vào có mấy phần tư sắc, dám đi quyến rũ Vương gia.

Hiện tại phu nhân tức giận cũng vô dụng, phải nghĩ ra cách dụ dỗ lại vương gia mới được” Nhớ tới gương mặt đẹp như ngọc không chút tỳ vết của Nguyệt Thư kia, sắc mặt Châu Lệ sầm xuống, trên mặt ngập tràn oán độc.

“Dụ dỗ trở lại hả? Biết dụ dỗ thế nào chứ? Hiện giờ lòng Vương gia đều bị tiểu nhân bỉ ổi kia câu mất đi rồi, vốn chẳng thèm liếc nhìn ta nữa kia” giọng Chu Nhã lạnh đầy mỉa mai.

“Phu nhân, hôm nay nô tì nghe nói, nha đầu bỉ ổi kia bị Mộc thống lĩnh nhìn trúng, hay chúng ta nghĩ cách...” Con người Châu Lệ đảo đảo, đột nhiên tới gần, thì thào mấy câu bên tai Chu Nhã.

“Người nói thật sao?” Chu Nhã hoài nghi nhìn Châu Lệ, có vẻ không tin.

“Là thật đó, tin này không sai đâu ạ”

“nếu là vậy, người tiếp tục an bài cho kỹ đi” Trên mặt Chu Nhã chợt thoáng tia tàn nhẫn, “Tính lúc đó không thành công, cũng dễ phá hủy nha đầu bỉ ổi kia đi cho ta”

“Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Nô Tỳ (4)

Bên kia, Nguyệt Thư cũng không biết mình đã bị người ta tính kế, từ lúc trở lại vương phủ, nàng lại khôi phục cuộc sống yên tĩnh, ngày nào cũng ngoài hầu hạ Diêm Sát mài mực xem sách ra, thì chỉ quét tước chút sân nhỏ và thư phòng.

Thời gian trôi qua, chỉ trong chớp mắt đã hơn mười ngày, trong khoảng thời gian này Diêm Sát đến thư phòng đột nhiên ít đi nhiều, dường như lúc nào cũng bận rộn bề bộn.

Đối với chút chuyện này, Nguyệt Thư cũng không khó chịu chút nào, Diêm Sát không ở đây, nàng ngược lại thấy thở phào nhẹ nhõm, ngày nào cũng làm xong phần việc rồi trở lại thư phòng đọc sách sau tấm bình phong.

Ngày hôm đó, nàng vẫn như thường lệ, quét sân, đột nhiên thấy Mộc Dạ vội vã từ ngoài đi tới, nàng vô thức lách mình trốn trong góc khuất.

Mộc Dạ cũng không nhìn thấy nàng, nhìn lướt qua sân nhỏ, thấy trong ngoài thư phòng không có người, liền đẩy cửa đi vào.

Nguyệt Thư giật mình, vội vàng rón rén đi tới dưới cửa sổ, nhìn qua khe cửa sổ nhìn vào trong.

Cái nhìn này khiến Nguyệt Thư bị kinh sợ, nàng thấy Mộc Dạ như đang tìm gì đó trong phòng, lát sau lôi ra từ trong khe hẹp của giá sách một ít giấy vàng, sau đó bỏ vào người.

Sau khi bỏ đồ vào người, động tác Mộc Dạ cực nhanh lật trả lại mọi thứ như cũ, lúc này mới phui phui vạt áo, định rời đi.

Mất thấy Mộc Dạ sắp đi, Nguyệt Thư vội vàng định rời đi, nhưng vì quá nóng lòng bắt cần trật chân phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Mộc Dạ nghe thấy tiếng động, thần sắc trên mặt tái lại, nhanh chóng ra khỏi thư phòng.

“Là người à?” Nhìn Nguyệt Thư mặt tái nhợt ngã nhào trên đất, vẻ mặt Mộc Dạ rất khó coi, nói lạnh lùng, “Người vội vàng hấp tấp ở chỗ này làm gì? Người thấy gì rồi hả?”

Trong lòng Nguyệt Thư trầm xuống, vội vàng lắc đầu, bày tỏ mình thật sự không thấy gì cả.

“Không thấy?” Mộc Dạ tiến tới gần, sát khí chợt lóe lên trong mắt, đột nhiên đưa tay ra bóp chặt cổ Nguyệt Thư, cười lạnh bảo, “Nói, người đã nhìn thấy gì?”

Sắc mặt Nguyệt Thư tái nhợt, lệ dâng lên trong mắt, gần như sắp khóc, cả người nàng run rẩy co rúm lại, giãy giụa mãi không ngừng.

“Xem ra không giữ mạng người được rồi, thật sự tiếc gương mặt này quá!” Sát khí trong mắt Mộc Dạ càng thêm nồng đậm, tay túm chặt cổ Nguyệt Thư càng mạnh, rõ ràng là định giết người diệt khẩu.

“Xin đừng giết ta, ta thật sự không nhìn thấy gì hết...” Nguyệt Thư khó khăn giãy giụa, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ ánh lên tuyệt vọng, nước mắt tuôn như

mưa khiến người xem không đành lòng.

“Người đã nhìn thấy...” giọng Mộc Dạ lạnh lẽo, nhưng lực trên tay lỏng dần, hần nhìn thẳng Nguyệt Thu, một lúc sau, đột nhiên cười bảo, “Ta có thể bỏ qua cho người, chẳng qua... Người nhất định phải đi theo ta, thấy sao?”

Nguyệt Thu liếc mạng gât đầu, ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Mộc Dạ nhìn nàng chăm chăm một lát, chậm rãi thả cổ nàng ra, đổi lại ôm nàng vào trong lòng, “Người tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ta sẽ giết cái mạng nhỏ này của người, người cần phải hiểu, ta sẽ giết người, trong mắt Diêm Sát chẳng qua cũng chỉ là một kẻ nô tì mà thôi, một nô tì chết, với Đông Vương phủ mà nói, chẳng tính là gì cả”

Nguyệt Thu cắn răng, không nói, chỉ là trên khuôn mặt thả lỏng chợt lóe lên tia tàn nhẫn, đầu tay phía sau lưng, càng nắm chặt tóc lại.

Nàng không tin lời Mộc Dạ nói, nam nhân này rõ ràng trong lòng có quỷ, hẳn là gian tế, hiện tại sở dĩ hần không giết nàng, chẳng qua là vì tham luyến sắc đẹp của nàng mà thôi, nếu nàng cùng hần rời khỏi vương phủ, chỉ sợ cuối cùng chỉ còn con đường chết, vì chạy trốn khỏi truy sát của Diêm Sát, hần nhất định sẽ giết nàng, hơn nữa còn thuận tiện vu oan cho nàng!

Vì thế bất kể thế nào nàng cũng không thể đi cùng hần được, nàng nhất định thừa dịp mình chưa bị bắt làm nô lệ, tìm cơ hội phản kích, tốt nhất là kinh động tới thị vệ trong vương phủ. Chỉ có vậy, nàng mới có đường sống sót.

Mộc Dạ thấy Nguyệt Thu không giãy giụa nữa, mà để mặc hần ôm vào lòng, động tác càng thêm can rờ, nhìn thẳng vào đôi môi đỏ mọng kia, chẳng chút nghĩ ngợi thì hạ thẳng xuống định hôn.

Nhưng đúng lúc này, trong sân lại vang lên tiếng thét chói tai.

“Các người đang làm gì thế?”

Mộc Dạ cả kinh, vô thức ngừng động tác, cùng lúc đó, Nguyệt Thu trong mắt lóe lên ác độc, chẳng chút nghĩ ngợi, nắm chặt lưỡi dao sắc bén trong tay, đâm mạnh vào ngực Mộc Dạ.

Mộc Dạ không kịp đề phòng, đúng lúc bị đâm, máu tươi trong nháy mắt trào ra, còn Nguyệt Thu thì vẫn chưa dừng lại, đẩy mạnh hần ra, lăn một vòng để mình thoát xa khỏi hiểm cảnh.

Thấy cảnh như vậy, Châu Lệ vốn định chạy tới bắt gian, lại thét lên chói tai một tiếng, lao đảo chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi, “Có ai không, giết người rồi...”

Mộc Dạ ôm ngực, lại nghe thấy tiếng gào thét chói tai của Châu Lệ, biết rõ sự tình đã bại lộ, lập tức mắt lóe lên hung ác, hung dữ nhào tới Nguyệt Thu, “Con tiện nhân, người muốn chết hả!”

Mộc Dạ dù bị thương nhưng vẫn không ảnh hưởng gì lắm, bản thân hần có võ công, lại đang vùng vẫy giãy chết, lần bỏ nhào này tốc độ nhanh như chớp, Nguyệt Thu còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh túm chặt, ngay sau đó, cái cổ như bị kẹp chặt vậy, không cách nào thở nổi.

“Con tiện nhân, dám đã thương ta, ta cho người chết đi!” Sắc mặt Mộc Dạ dữ tợn, gọng tay như kim sắt nắm chặt cổ nguyệt thu.

Do không thể nào thở nổi, sắc mặt Nguyệt Thu tái dần rồi chuyển sang tím, cảm giác khó thở ấy khiến nàng thấy có bóng ma tử vong đang tới.

Nguyệt thu vô thức giãy giụa, tiếc sức nàng có hạn, mãi cũng không thoát khỏi kiềm chế của đối phương, mắt thấy ý thức mơ hồ dần, cái chết sẽ nhanh đến, một luồng không cam lòng tận sâu bên trong đột nhiên dâng lên trong lòng.

Không! Nàng không muốn cứ chết đi như vậy, nàng, nàng còn có chuyện chưa làm, nàng không thể chết được!

Sự không cam lòng kịch liệt đánh thẳng vào tim nàng, dưới cơn phẫn nộ cực độ, nàng vô thức túm lấy tà áo Mộc Dạ đẩy mạnh!

Lúc này, một luồng sáng trắng trong nháy mắt từ trong thân thể Nguyệt Thu bộc phát ra. Mộc Dạ trừng to hai mắt sợ hãi, cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, dưới luồng sáng chói biến thành tro bụi.

Ở giữa luồng sáng, thân hình mảnh khảnh của Nguyệt Thu chậm rãi bay lên giữa không trung, hai mắt nhắm chặt, không nhúc nhích.

Cảnh quý dị như thế, đám người Chu Nhã đang chạy tới nhìn thấy, sắc mặt Châu Lệ trắng bệch, mãi một lúc sau, mới thét to, “Phu nhân, Nguyệt Thu, Nguyệt Thu nó là yêu quái...”

Trên mặt Chu Nhã ngập tràn sợ hãi, nghe thấy tiếng Châu Lệ nói, ngã phịch trên mặt đất.

“Nguyệt Thu?” Thiếu nữ trên không trung chợt chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thẳng vào Châu Lệ, nói gần từng từ một, “Ta không gọi là Nguyệt Thu, ta tên là Lâm Nguyệt”

Giọng thiếu nữ trong suốt êm tai, lại mang theo vẻ chân thật không tin nổi.

“Không, người chính là Nguyệt Thư, là nô tỳ, là đây tớ ta mua về!” Sắc mặt Chu Nhã trắng bệch, trong mắt ngập tràn sợ hãi như gặp phải chuyện kinh sợ quá lớn.

“người sai rồi, ta là Lâm Nguyệt, ta biết rõ ta là ai, còn người, và các người nữa....” Ánh mắt trong veo nhưng lạnh lùng của Lâm Nguyệt chậm rãi lướt qua các bộ mặt sợ hãi chung quanh, nói khẽ, “Các người không có thật...”

Nói xong, đầu ngón tay Lâm Nguyệt vung lên, một tia sáng chói mắt tỏa ra, dưới ánh sáng đó, tất cả chung quanh, kể cả đám người Chu Nhã trong nháy mắt như thủy triều tan rã rồi đi, đợi khi ánh sáng tan hết, Lâm Nguyệt đã thấy mình đang ở một chỗ xa lạ trong đại điện, mà ngồi đối diện nàng, Diêm Sát lười biếng tựa người trên giường, giờ phút này đang lẳng lặng nhìn nàng.

“Vật nhỏ, người làm tốt lắm, chỉ trong thời gian ngắn đã phá vỡ ảo cảnh của bốn tọa, người là người đầu tiên”

Giọng Diêm Sát lạnh lẽo xen lẫn tia thương thức khó thấy, tiếc là giờ phút này Lâm Nguyệt vốn không cảm kích, nàng chỉ cảm thấy phần nộ, bị người trêu cợt mà phần nộ!

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt, nghiêng răng treo treo nói ra, “Nói vậy, có phải ta nên cảm tạ ngài hay không?”

“Bốn tọa không có nói vậy, nhưng mà nếu như người thật muốn cảm tạ bốn tọa mà nói, có thể tính ở lại với bốn tọa, nên biết, gương mặt này của người, thoát nhìn đúng thật khiến người ta nhìn cảnh đẹp ý vui đó” Diêm Sát lắc mình một cái, xuất hiện bên cạnh Lâm Nguyệt, ngón tay như châu như ngọc nắm chiếc cảm khéo léo của nàng lên, nói nhàn nhạt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Môn Phái Tỷ Tỷ 1

Lâm Nguyệt lùi lại sau một bước, để mình cách xa hẳn ra, cố gắng nén cơn phần nộ trong lòng xuống, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng bảo, “Nếu như ta vừa rồi không phá vỡ ảo cảnh mà nói, sẽ thế nào?”

“Người cứ nói đi?” Môi mỏng của Diêm sát cong lên thoáng vui vẻ, “Người thông minh như vậy, sao lại hỏi vấn đề ngu xuẩn thế chứ? Hừ”

“Ý ngài là ta sẽ chết sao?”

Lâm Nguyệt không kìm được sắc mặt thay đổi.

“Ảo cảnh cũng vừa thật vừa giả, người nếu như không cách nào khám phá ra nõi, thì sẽ vĩnh viễn bị giam cầm bên trong, kể cả linh hồn người” Diêm Sát giọng lạnh lùng vang vọng cả đại điện, nói ra lời lạnh lẽo đến vô tình, “Nếu như người không cách nào khám phá ra ảo cảnh, người chỉ có một kết cục, đó là chết. Hừm”

“Trong ảo ảnh người đó có phải là người không?”

“Người cứ nói đi xem?”

“Giờ ta đang hỏi ngài đó” Lâm Nguyệt giận.

“Nếu là bốn tọa, sao lại làm chuyện nhảm chán vậy chứ?” Diêm Sát cười nhạo một tiếng, trong giọng nói không nén được giễu cợt, “Nhưng chẳng qua chỉ là trong lòng người ta mà thôi, tất cả hoàn cảnh bên trong đều là do nội tâm người khắc họa ra, thế nào? Người tới giờ vẫn chưa rõ hay sao?”

Sắc mặt Lâm Nguyệt khó coi vô cùng, lại không cách nào đè nén được cơn phần nộ trong lòng. Tên nam nhân ác độc này, quả thật đáng chết! Sau khi ảo cảnh bị phá sạch sẽ tỉnh lại, trong lòng Lâm Nguyệt cũng suy đoán ra, cũng biết những người kia xuất hiện trong ảo cảnh, là do sâu trong nội tâm nàng hư cấu ra.

Tại trong ảo cảnh nàng không nghĩ ra, hiện giờ ảo cảnh bị phá, nàng có gì mà không hiểu chứ?

Tất cả bên trong ảo cảnh đều là hư cấu, nhưng cũng khắc họa từ sâu trong nội tâm nàng ra, vị Chu Nhã kia, hẳn là năm đó ở phường thị đi cùng Diêm Sát, là cô gái kiều mỵ có xung đột qua với nàng, còn cái vị Châu Lệ kia có dung mạo giống Diệp Khuyên tuyết mấy phần. Còn phần trong ảo cảnh xuất hiện Mộc Dạ, lại nhìn giống y như ma tu năm đó giết nàng vậy.

Dù trong ảo cảnh, những người đó và nhân vật thực tế tính cách chênh lệch nhau quá xa, nhưng cũng không phải là tìm vô ích, chỉ có Diêm Sát, nàng không cách nào lý giải ra nõi, vì sao nam nhân này sẽ xuất hiện trong ảo cảnh chứ. Chẳng lẽ nam nhân này cũng trở thành tâm ma của nàng ư?

Nhớ tới những chuyện đã làm tất cả cạnh nam nhân này, tâm tình Lâm Nguyệt không sao bình tĩnh cho nổi, hai má nóng bừng.

Lâm Nguyệt đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, lại không phát hiện ra nam nhân đối diện trong đáy mắt lóe lên tia sáng lạ thường.

“Ta ở trong ảo cảnh mất bao lâu rồi?” Mãi lâu sau Lâm Nguyệt mới mở miệng hỏi tới nghĩa.

“Mười hai ngày”

“Vậy khi nào thì ta có thể rời đi?”

“Còn ba ngày nữa” Mây kiếm Diêm Sát khẽ nhủ lại, liếc qua nàng, “Thế nào? Người vội vậy là muốn rời đi, rời khỏi bồn tọa rồi sao?”

Lâm Nguyệt trầm mặc không nói. Nàng dĩ nhiên muốn rời đi rồi, nếu được nàng quả thật hận mình chưa từng gặp phải nam nhân này, như vậy nàng sẽ không bị hấn áp bách, cũng không bị người ép chặt. Cảm giác thân bất do kỷ như thế hiện tại khiến nàng càng thêm khó chịu.

“Người yên tâm đi, bồn tọa nếu đã đồng ý với người, sẽ không nuốt lời đâu” Ông tay áo Diêm Sát vung lên, đứng dậy, “Ba ngày sau, bồn tọa sẽ đích thân đưa người đi”

Nói xong, cũng không đợi Lâm Nguyệt nói chuyện, bóng Diêm Sát đã biến mất ở đại điện. Mặc dù Lâm Nguyệt hơi bất mãn, nhưng lại càng thấy bất đắc dĩ hơn. Nàng chẳng cách nào phản kháng, chỉ đành ép phải tiếp nhận.

Điều nàng thấy may mắn duy nhất là, người nam nhân này cũng không nhắc lại chuyện làm tỷ nữ, không có người nam nhân này ở đây, nàng đúng lúc lợi dụng ba ngày tu luyện thật tốt, tăng lên thực lực của mình, vì tỉ thí môn phái sắp tới mà chuẩn bị kỹ.

Bên đó, trong một gian phòng bố trí xa hoa rực rỡ, Diêm Sát đứng trước mặt một màn hình sáng, dùng ánh mắt phức tạp chưa từng có nhìn thiếu nữ bên trong.

Không ai biết giờ phút này trong lòng hắn có cảm giác phức tạp tới mức nào, hỗn loạn ra sao. Một hồi ảo ảnh, chẳng những mê hoặc Lâm Nguyệt mà còn mê hoặc cả hắn nữa.

Thực ra hắn vừa rồi cũng không biểu hiện ra như vẻ ngoài bình tĩnh của hắn, trận mộng ảo trong cảnh kia, hắn cũng giống nàng, đều là người trong cuộc.

Nam nhân trong ảo cảnh kia, là hắn, mà lại không phải là hắn, bởi vì cái gọi là tướng sinh từ tâm, hắn tại trong ảo cảnh, nhưng lại bị hắn giấu kín sâu tận trong đáy lòng, được khắc họa từ hắn chân thật mà có.

Thực ra Lâm Nguyệt sai rồi, hắn không phải là tâm ma của nàng, mà nàng mới là tâm ma của hắn. Ảo cảnh là do hắn tạo ra, vốn chỉ muốn vây khốn nàng, nhưng kết quả lại ra ngoài dự đoán, nàng cuối cùng cũng thoát ra khỏi, còn hắn thì vẫn hãm sâu trong đó.

“Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt!”

Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng chạm trán thiếu nữ trong màn sáng, Diêm Sát cười lớn tiếng. Sống đã mấy ngàn năm rồi, hắn chưa từng coi trọng nữ nhân đó sao? Hiện giờ mới bị một thiếu nữ mười mấy tuổi làm nhiễu loạn tâm tư.

“Hắn” ở trong ảo cảnh, mọi cử chỉ hành động đều là tự thân kinh nghiệm của chính hắn, hóa ra, hắn cũng sẽ làm chuyện ngu xuẩn vậy, cũng vì đòi hỏi một nữ nhân mà hao tổn bao tâm tư, tâm không cam mà lòng không nguyện.

Ba ngày sau.

Lâm Nguyệt mặt đen lại, ngự giá phi kiếm hướng về phía Côn Lôn chạy. Từ sau ngày ra khỏi ảo cảnh đó, Diêm Sát cũng không xuất hiện lần nào nữa, mãi cho tới hôm nay, hắn cũng không xuất hiện, cuối cùng nàng không kìm được, đành tự mình rời khỏi tòa đại điện này.

Mà chính vì như thế nàng mới phát hiện ra, nàng vốn là bị chơi xỏ, chỗ này được gọi là đại điện, chẳng qua chỉ là một gian phòng tầm thường của một khách sạn trong thành La Châu mà thôi, cái gì mà đại điện, chẳng qua cũng chỉ là do người nam nhân ấy dùng để che mắt, nàng vốn vẫn ở liên tục trong thành La Châu.

Trêu nàng như thế thì thôi đi, là chính nàng ngu, bị người ta lừa cũng đáng đời, nhưng để cho nàng thấy tức giận là, nam nhân đáng giận kia lại tự mình chạy mất, để lại cho nàng một thân nợ nần, hại nàng lúc rời khỏi khách sạn còn bị chủ khách sạn tóm lại, cuối cùng thanh toán hết toàn bộ tiền phòng nửa tháng mới có thể thoát thân được.

Toàn bộ tiền phòng nửa tháng lận đó, một ngày sáu mươi linh thạch, mười lăm ngày là chín trăm linh thạch, số linh thạch mà nàng tiết kiệm từ trước gần như đều thành toán toàn bộ vào tiền phòng cả!

Lòng Lâm Nguyệt đau mãi, phần hận tới mức không thể chịu nổi. May mà mục đích chuyến đi này của nàng cũng đã hoàn thành, nếu không nàng càng thêm đau lòng hơn.

Sau nửa canh giờ, xa xa đã nhìn thấy dãy núi Côn Lôn xuất hiện trong tầm mắt, Lâm Nguyệt hận trong lòng giờ mới miễn cưỡng bình ổn trở lại chút.

Bất kể thế nào, nàng cuối cùng cũng thoát khỏi nam nhân kia thành công, hơn nữa người nam kia dù đáng giận, nhưng chuyển đi này cũng không phải nàng không thu hoạch được gì.

Đúng như lời người nam kia nói, trải qua tất cả những chuyện trong ảo cảnh, tâm cảnh của nàng tăng lên rất nhiều, cùng lúc đó, thực lực của nàng cũng tăng lên, hiện giờ ti thí môn phái sắp tới, chống lại Diệp Khuynh tuyết nàng cũng có sức mấy phần.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt dim con mắt ghen tị đầy lòng, chuyển đi này tới thành La Châu, nàng thu hoạch lớn nhất không phải là chuyện gặp Diêm Sát, cũng không phải là bị bức ép phải trải qua ảo cảnh tàn khốc, mà là chiếm được một chuỗi loan đao thần bí.

Loan đao kia thoạt nhìn vô cùng bình thường, nếu rơi vào tay tu sĩ bình thường, vốn chẳng cách nào phát huy được hết uy lực của nó, nhưng lại không có ai biết, đó là một thanh pháp khí thượng cổ, loan đao kia ra đời từ thời thượng cổ Lưu Hương, cũng chính là sư môn Lâm Nguyệt được truyền thừa, là bảo vật trấn phái của Lưu Hương môn, cũng chính là món chứng minh thân phận của đại chủ môn phái Lưu Hương.

Loan đao có tên là Hương Lưỡi Đao, tự thân lực công kích cực kỳ khủng bố, nhưng có một hạn chế, bởi vậy, nếu không tu luyện bí quyết thiên cổ Lưu Hương thì tu sĩ không cách nào khiến cho Hương Lưỡi Đao nhận chủ được, cũng không cách nào phát ra uy lực chân chính của Hương Lưỡi Đao.

Hương Lưỡi Đao thật sự bộc phát ra uy lực khủng bố đến mức nào thì Lâm Nguyệt không biết, bởi vì bằng thực lực hiện giờ của nàng, vốn không cách nào đem toàn bộ uy lực của Hương Lưỡi Đao phát huy hết được, hiện tại nàng chỉ đủ miễn cưỡng khởi động chút hương lưỡi đao mà thôi.

Nhưng chỉ cần thế, Hương Lưỡi Đao bộc phát ra lực sát thương vẫn khiến nàng kinh hãi, trong lòng thấy mừng thầm mãi.

Có Hương Lưỡi Đao tương trợ, lại có Vạn Vũ Bảng châm đòn sát thủ thứ hai, với trận ti thí môn phái sắp tới, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng nắm chắc mấy phần.

Hiện tại thời gian nửa tháng đã qua, khoảng cách thời gian trận ti thí bắt đầu chỉ còn một ngày, thời gian dù ngắn, nhưng với Lâm Nguyệt mà nói, nàng có thể trở về gấp kịp thời đã coi không tệ, hiện tại không bỏ qua trận ti thí, thực lực lại tăng lên, cũng không còn gì để oán giận nữa.

Thuận lợi trở lại Côn Lôn, Lâm Nguyệt phát tin báo bình an cho đám An Tử Dạ và Diệp Phàm, rồi yên tâm tĩnh tọa ở nhà đợi trận ti thí vào ngày mai tới.

Ngày hôm sau, môn phái Côn Lôn gõ chuông trấn môn, tuyên bố trận ti thí môn phái mười năm một lần chính thức bắt đầu.

Lần ti thí môn phái này cũng giống như năm xưa, tất cả các đệ tử trong ngoài môn ở luyện khí trung kỳ đều phải tham gia, sau đó trải qua tầng tầng đào thải, cuối cùng thắng được ba cửa của tu sĩ trúc cơ khiếu chiến, biểu hiện cuối cùng, đứng đầu trận ti thí môn phái, sẽ được môn phái ban thưởng hậu hĩnh.

Lần ti thí môn phái Côn Lôn trước, người đứng đầu là chủ môn đại sư huynh Liên Thành, Quân Tử Huyền mặc dù nổi tiếng không kém Liên Thành, nhưng bởi khởi điểm hần quá cao, khiến hóa thân lão tổ Thanh Chân đạo quân nhận làm đệ tử nhập thất, hần có bối phận ở Côn Lôn cao hơn các đệ tử đồng lứa khác, vì thế hần cũng không tham gia ti thí môn phái.

Sân bãi ti thí được thiết lập ở ngọn núi Cửu Vân, cũng là một ngọn núi phụ cao trong năm ngọn núi Côn Lôn, Núi Cửu Vân có độ dày linh khí bình thường, thường thì ngoài một số tu sĩ bên ngoài đóng tại ngọn núi này, cũng không có đệ tử nào ở lại, ở đây bình thường cực kỳ vắng vẻ, có rất ít tu sĩ nghỉ chân ở đây, cũng chỉ có lúc mười năm một lần tổ chức ti thí môn phái ở đây mới xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt.

Lúc Lâm Nguyệt đến, trên đỉnh núi Cửu Vân đã tụ tập không ít người, ngoài số đệ tử tham gia ti thí ra, còn có tu sĩ khác tới xem so tài.

Trong cửa người chủ trì chưa xuất hiện, hay nói cách khác trận ti thí vẫn chưa chính thức bắt đầu, Lâm Nguyệt ẩn mình trong đám đông, không quan tâm đến hoàn cảnh chung quanh, cứ yên lặng chờ đợi trận ti thí tới.

Đỉnh núi Cửu Vân đã được san bằng sạch sẽ, toàn bộ ngọn núi Cửu Vân tạo thành một quảng trường khổng lồ, ở chính giữa quảng trường đó, có bố trí chín tòa lôi đài, lôi đài chính diện là tòa lôi đài cao nhất.

Giờ phút này trên đài cao đã được bố trí không ít bàn ghế, những thứ này là chuẩn bị cho mấy trưởng lão môn phái tới xem so tài, còn phần khác là cho đệ tử tới xem thi đấu, chỉ có thể đứng ở phía dưới.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, trên quảng trường, người đông dần lên, Lâm Nguyệt thậm chí còn nhìn thấy nhiều người quen, trong đó có An Tử Dạ và Tư Dẫn.

An Tử Dạ sau khi nhận được tin báo bình an của Lâm Nguyệt xong, tâm tình lúc nào cũng kích động vô cùng, nhưng do trận ti thí môn phái sắp tới ngay, hần có thân phận chênh lệch quá xa với Lâm Nguyệt, nên hần cứ việc trong nội tâm mừng rỡ như điên, hần không thể lập tức đi nhìn giai nhân ngay, nhưng cũng không tới mức vắng đầu đi tìm Lâm Nguyệt, chỉ đành kiềm chế nội tâm kích động, chịu đựng qua một đêm, sau đó sáng sớm đã tới ngọn núi Cửu Vân rồi.

Quả nhiên, sau khi hần tới núi Cửu Vân không lâu, đã nhìn thấy người thiếu nữ mà hần ngày nhớ đêm mong, tưởng niệm khổ sở, nàng vẫn ở chỗ đó với bộ dáng tầm thường, nhưng giờ phút này nàng lọt vào trong mắt hần là cực lớn, người khác kém rất xa.

Thấy Lâm Nguyệt cứ đứng lặng yên trong đám đông, hần rất muốn đi qua chuyện trò cùng nàng, hoặc chẳng ngại ở gần nàng chút, nhưng cuối cùng hần cũng kiềm chế con xúc động trong lòng, bởi hần mãi vẫn nhớ kỹ ngày đó lời Lâm Nguyệt nói ở thành La Châu với hần.

Chênh lệch giữa hấn và nàng quá lớn, hấn đến gần nàng chỉ khiến nàng thêm phiền toái, nhất là bây giờ còn có Diệp Chân Chân đi cạnh hấn nữa.

An gia và Diệp Gia là một trong những tứ đại gia tộc tu chân ở La Châu, hấn và Diệp Chân Chân đã biết nhau từ nhỏ, Diệp gia đã từng một lần đề cập người với An gia nhưng hấn lại cực lực phản đối, chuyện này cũng không giải quyết được gì, sau này Diệp gia cũng không nhắc lại nữa.

Nhưng dù cả người không thành công, Diệp Chân Chân cũng không buông tha, nàng ta cứ liên tiếp dây dưa với hấn, bất kể là hấn có thái độ ác liệt thế nào với nàng ta, lạnh lùng tới mức nào, nàng ta cũng vẫn không buông, cứ tựa như chẳng hiểu ý tứ của hấn vậy.

Hấn lại rất hiểu rõ Diệp Chân Chân, chính vì hiểu rõ, nên hấn mới có thể biết rõ Diệp Chân Chân yêu hấn thắm thiết tới mức nào, song vẫn kiên định cự tuyệt đối phương.

Thật lòng mà nói, Diệp Chân Chân trông cũng không tệ, nếu như không có Lâm Nguyệt, nàng đúng thật là mỹ nữ khó tìm ở giới tu chân, hơn nữa gia thế bối cảnh cũng tương đương với hấn, trong mắt người ngoài hai người họ là đẹp đôi vô cùng, nhưng an Tử Dạ lại biết, bề ngoài Diệp Chân Chân thoát nhìn xinh đẹp như hoa, thực ra trong lòng tâm địa cực kỳ cay độc, trước mặt hấn thì tỏ vẻ dịu dàng như nước, sau lưng thì lại diệt trừ từng người nữ tu có tình cảm với hấn hoặc tiếp xúc với hấn.

Thu đoạn nàng ta ác độc, hấn đã từng tận mắt thấy nàng ta đem hủy dung một nữ đệ tử ngoại môn, chỉ là bởi nữ đệ tử ấy có nói một câu với hấn.

Nữ nhân tâm địa độc ác thế, với hấn mà nói, quả thật giống như rắn rết, tránh mà không được, dù cho không có Lâm Nguyệt xuất hiện, hấn cũng sẽ không thích Diệp Chân Chân, hiện giờ có Lâm Nguyệt, hấn chỉ mong được rời xa Diệp Chân Chân vô cùng.

“Tử Dạ ca ca, huynh đang nhìn gì vậy? Muội nói với huynh huynh có nghe thấy không?”

Diệp Chân Chân phát hiện ra An Tử Dạ không yên, lại thấy hấn cứ nhìn mãi về một hướng, lập tức không vui hỏi.

“Không có gì” Giọng An Tử Dạ nói lạnh nhạt, rõ ràng là đang lừa gạt mà. Tư Duẫn đứng cạnh kinh ngạc nhìn hấn một cái, đồng thời nhìn theo ánh mắt hấn, vừa nhìn trong lòng đã rung lên mãnh liệt, cùng lúc đó tâm tình bị đè nén nhiều ngày giờ sung sướng tràn đầy. Là nàng, nàng thật sự đã trở lại..

Chẳng trách mà An Tử Dạ hôm nay thoát nhìn rất lạ, tâm tình rất tốt, cả Diệp Chân Chân dây dưa hấn, hấn cũng không biểu hiện sắc mặt lạnh lùng như trước, hóa ra là vì nàng... An Tử Dạ, nhất định biết rõ tin nàng trở lại, vì thế mới làm vậy...

Nhìn người thiếu nữ đứng yên lặng trong đám đông, trong lòng Tư Duẫn vừa vui vẻ lại vừa khổ sở.

Vui vẻ là bởi cuối cùng hấn cũng có thể thấy nàng, khổ sở là nàng rõ ràng vừa tới đã thấy hấn, ánh mắt lại chỉ nhìn lên người Tử Dạ, mặc dù chỉ trong cái nhìn thoáng qua, nhưng nàng đến một ánh mắt cũng không liếc hấn.

Nàng, chẳng lẽ thật sự rất ghét hấn sao? Nàng báo tin cho An Tử Dạ biết nàng đã trở lại, lại chưa từng nói cho hấn biết. Đúng vậy, nàng nhất định rất ghét hấn, bởi vì trước hấn đối xử ác liệt với nàng thế...

Trong lòng tư Duẫn vừa chua vừa chát, biết rõ trong mắt Lâm Nguyệt hấn chẳng khác gì người xa lạ, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào thân hình mảnh khảnh kia của nàng, mãi vẫn không rời.

“Tư Duẫn ca ca, huynh và Tử Dạ ca ca sao thế? Ở đó có gì hay để nhìn à?” Diệp Chân Chân dĩ nhiên cũng phát hiện ra sự khác thường của an Tử Dạ và tư Duẫn, nhưng nàng ta nhìn theo ánh mắt họ lại chẳng phát hiện ra cái gì, ở đó chỉ có một đám đệ tử ngoại môn cấp thấp, chẳng có kẻ nào thấy hấp dẫn cả.

“Không có gì” Tư Duẫn dĩ nhiên sẽ không nói cho Diệp Chân Chân biết hấn và An Tử Dạ là cùng nhìn một người, hấn cũng có mấy phần hiểu rõ Diệp Chân Chân, nếu Diệp Chân Chân biết rõ An Tử Dạ mà nàng ta một lòng yêu thích một nữ nhân khác, Diệp Chân Chân không nổi điên mới là lạ.

Với đáp án giống nhau của Tư Duẫn và An Tử Dạ, Diệp Chân Chân cũng không tin, dù nàng ta cũng không nhìn ra hai người này đến cùng có gì không ổn, nhưng trong lòng lại hết sức cảnh giác.

Nàng ta thích An Tử Dạ đã lâu, từ nhỏ bắt đầu biết an Tử Dạ nàng ta đã có cảm tình với An Tử Dạ, hiện giờ đã nhiều năm đi qua, nàng ta càng ngày càng có tình cảm sâu đậm với an Tử Dạ, mà An Tử Dạ sau khi lớn lên lại càng ngày càng lãnh đạm với nàng ta, điều này khiến nàng ta khó mà chấp nhận nổi. Yêu càng sâu, lại càng dễ ý, lại càng không muốn mất đi.

Trong mắt nàng ta, An Tử Dạ là nam nhân thuộc về mình Diệp Chân chân nàng, bất cứ kẻ nào cũng đừng mong cướp đi, vì hấn, nàng ta không tiếc làm tất cả.

Diệp Chân Chân cúi đầu, trong mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn.

Bên đó, Lâm Nguyệt cũng không rõ vì sự khác thường của An Tử Dạ và Tư Duẫn mà khiến cho Diệp Chân Chân hoài nghi, nếu như nàng biết rõ ý nghĩ trong lòng Diệp Chân Chân, nhất định sẽ cảm thấy oan uổng, dù sao trong mắt nàng, bất kể là an Tử Dạ hay là Tư Duẫn, với nàng mà nói, bọn họ cũng chỉ là đồng môn sư huynh của nàng mà thôi, nàng với bọn họ chẳng có tình cảm nam nữ gì.

Kiếp trước Lâm Nguyệt là bộ đội đặc công, cũng sinh ra trong một gia đình người lính, trước đây cũng đi theo cha sinh hoạt trong bộ đội, được cha bồi dưỡng ý như một bé trai mà lớn lên, sau này nàng tòng quân, sau khi trưởng thành thì cả hai cha mẹ đều qua đời, không ai quản, dĩ nhiên cũng không ai quan tâm tới chuyện hôn nhân đại sự của nàng, vì thế kiếp trước nàng mặc dù lớn tuổi thành gái ế, nhưng tình cảm với nàng mà nói, lại hoàn toàn không

tồn tại, trong thế giới của nàng, chỉ có tội phạm và chỉ có nhiệm vụ thôi.

Dù Lâm Nguyệt không có kinh nghiệm chuyện tình cảm, nhưng nàng cũng không ngờ, ngày đó lúc bị Diêm Sát bắt đi, nàng nhìn cũng hiểu An Từ Dạ và Tư Duẫn đều có cảm tình với mình, nhưng dạng tình cảm ấy trong mắt nàng lại có vẻ buồn cười.

An Từ Dạ thì cũng coi như thôi đi, định đứng dậy, họ còn gặp nhau vài lần, quan hệ giữa hai người không mặn không nhạt, nhưng Tư Duẫn thì cùng nàng mới gặp mặt lần đầu có được không? Nàng còn nhớ rõ, lúc Tư Duẫn nhìn thấy nàng ánh mắt kia chán ghét khinh miệt rõ như vậy, sau đó sờ đi thay đổi nhanh thế, đoán chừng là từ khi nhìn thấy dung mạo của nàng.

Thích sắc đẹp không sai, dù sao tất cả chuyện tốt đẹp đều là thói hư tật xấu của con người mà ra cả.

Nhưng kiểu nam nhân thay đổi trông mặt bắt hình dong thế, Lâm Nguyệt thật sự không muốn thấy. Nam nhân như vậy đừng có nói là thích nàng, dù nàng có liếc mắt cũng thấy ngại.

Chính vì nghĩ thế trong lòng, Lâm nguyệt lúc vừa rời thấy an Từ Dạ và Tư Duẫn, mới biểu hiện lãnh đạm như thế, ngoài không muốn để người khác chú ý ra, nàng cũng không muốn dây dưa gì với hai gã đàn ông này.

Thời gian trôi qua từng chút một, trận ti thí môn phái mà Lâm Nguyệt kiên nhẫn đợi cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Tiếng chuông vang lên lần nữa, dưới sự hướng dẫn của Chương môn Côn Lôn, một đám nhân vật quan trọng cực ít xuất hiện ở Côn Lôn cũng xuất hiện trên đài cao.

Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, trên đài cao ngoài Chương môn Côn Lôn tiêu Dao từ mặc áo đạo màu đen ra, còn có năm phong chủ của năm ngọn núi cao nhất cũng xuất hiện, ngoài họ ra, ngồi trên ghế chính còn một vị lão giả mặc áo xám màu nhạt, khác hẳn những người khác, lão giả này thoạt nhìn hết sức bình thường, nếu không phải lão ta ngồi ở trên ghế chính, Lâm Nguyệt gần như chỉ coi đối phương như những lão giả bình thường phẩm tặc khác mà thôi.

Nhưng đối phương đã ngồi trên ghế chính, rõ ràng địa vị cao hơn Chương môn Tiêu Dao Từ, đoán chừng lão giả này không phải là sư tổ nguyên anh hậu kỳ côn Lôn, mà chính là hóa thân lão tổ.

Chỉ là không rõ có phải là vị Tử Ngọc Chân quân muốn nhận đồ đệ kia không nữa? trong lòng Lâm Nguyệt trầm suy đoán, nhưng lại không nghĩ gì nhiều, bởi vì trưởng lão chủ trì đã bắt đầu tuyên bố, khiến tất cả đệ tử tham gia ti thí đều tiến lên rút thăm. Lâm Nguyệt đi lẫn trong đám đông, thuận lợi rút, nàng rút được chính là lời đài số 6.

Lần môn phái ti thí này người tham gia trong ngoài môn số lượng tổng cộng tới mấy trăm người, trong đó số đệ tử nội môn gần trăm người, còn số đệ tử ngoại môn thì hơn bốn trăm người. Quy tắc trận đấu vừa được trưởng lão chủ trì nói qua, toàn bộ năm vòng thi đấu là thi đấu vòng loại. Hay nói cách khác, tất cả đệ tử dự thi đều lấy cách thức rút thăm, được phân biệt chính là thứ tự lời đài mình rút, mỗi lời đài có trên năm mươi người, hạn định là một nén hương, cuối cùng giữ lại trên lời đài mười người thắng cuộc, lại được tiến vào vòng trong, nếu trong một nén hương mà bị rơi khỏi lời đài thì coi như bị loại.

Cuộc thi vòng loại thứ nhất đệ tử nội môn không tham gia, vì thế người tham gia toàn bộ vòng loại đều là đệ tử ngoại môn, bởi vậy lần luận bàn này Lâm Nguyệt cũng không nhìn thấy bóng Diệp Khuynh Tuyết đâu, nhưng dù tính cả Diệp Khuynh Tuyết ở đây, Lâm Nguyệt hiện giờ cũng chẳng hơi đâu mà để ý tới, vì trận đấu đã bắt đầu.

Lâm Nguyệt đang ở bên trong lời đài số 6, đợi sau khi tất cả các đệ tử dự thi lên hết lời đài, trưởng lão chủ trì bắt đầu chính thức tuyên bố.

Năm mươi người trên đài, gần như cùng lúc với lời tuyên bố của trưởng lão trong nháy mắt, cả lời đài bắt đầu sôi trào như nước sôi vậy.

Linh lực đủ màu sắc hiện lên loang loáng, trong đó xen lẫn là các loại công kích năm màu.

Lâm Nguyệt sau khi trận đấu bắt đầu, vẫn đứng ở một góc lời đài, tu vi nàng vượt xa những đệ tử luyện khí trung kỳ này, ngay lúc nàng im hơi lặng tiếng xuất ra uy áp, gần như tất cả các đệ tử đều không tự chủ được bị ép mở rộng ra.

Bởi thế, chung quanh nàng rất nhanh đã không như khu vực chen đông, tình huống vậy có vẻ hơi chói mắt, khiến các đệ tử khác nhanh chóng phát hiện ra.

Có mấy người đứng cách xa Lâm Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, sau đó vô cùng ăn ý cùng phát ra công kích về phía Lâm Nguyệt, rõ ràng muốn một lần hành động này quét lâm nguyệt ra khỏi lời đài.

Thấy những người đó đồng thời công kích mình, khóe môi Lâm Nguyệt hơi nhếch lên cười vui vẻ, cũng không tránh né, mà trong người xuất hiện một màn sáng nhạt, đem ngăn toàn bộ công kích lại, đồng thời đầu ngón tay vùng lên, vẩy ra một xấp linh phù dày.

Nhưng người vây công thấy hành động của nàng thì thất kinh, chỉ nghe thấy tiếng nổ “bang bang”, chân tay luống cuống một trận, lúc trước sáu người cùng công kích Lâm Nguyệt giờ chỉ còn lại ba, còn ba người kia đã bị linh phù đánh bay ra lời đài.

Chương 126: Môn Phái Tỷ Tỷ 2

Đây là tình huống gì thế? Tình huống bất ngờ, chẳng những khiến những kẻ công kích lâm Nguyệt sợ ngây người, mà cũng kinh động không ít đệ tử đang đánh nhau.

Những người khác trên lôi đài số 6 đều hoàn hảo, trong hiểu biết không biết xấu hổ của Lâm Nguyệt dùng linh phù đập loạn kia, đều ăn ý cách xa nữ nhân này xa chút, mà những kẻ vừa hợp tác công kích Lâm Nguyệt sắc mặt đen chút lại tiếp tục sáp vào.

Trong đó có một nữ đệ tử bị một linh phù oanh tạc bám đầy bụi đất oán hận nhìn thẳng lâm Nguyệt, nghiêng răng trèo treo nói ra, “Hèn hạ! Hừ”

Lâm Nguyệt nhũ mày, chẳng nói gì. Hiện tại tỉ thí môn phái mới bắt đầu, nàng vốn chẳng thấy cần thiết biểu lộ thực lực thật sự của mình, cứ như cuộc thi hỗn chiến vòng loại vậy, lấy linh phù đập người ta bay ra là thích hợp nhất.

Thủ đoạn vậy dù hèn hạ chút nhưng lại thắng đối phương chẳng phải dùng rất tốt là gì? Nữ đệ tử kia thấy Lâm Nguyệt không nói gì, con giận bốc lên trên đầu, chụp một thứ trong túi đồ, đem món pháp khí rắn đen sì phóng thích ra, về mặt dữ tợn quát lên, “Lấy pháp khí công kích, đánh bay nàng ta đi, ta không tin nàng ta còn có linh phù nữa”

Hai nam tu khác rõ ràng lấy nữ tu kia làm chính, giờ phút này nghe thấy lời nữ tu đó, chẳng nói câu nào lấy pháp khí ra, hướng lâm Nguyệt oanh tạc.

Ba người hình thành nửa vòng vây, đem vây chặt Lâm Nguyệt vào một góc lôi đài, theo hai tay người nữ tu kia bấm pháp quyết, pháp khí hình rắn kia trong nháy mắt bay lên trời, hóa thành một con mãng xà to màu đen, cự mãng phát ra trận chói tai khó nghe, mở cái miệng to đỏ như chậu máu, mang theo một luồng tanh tưởi, nhào tới Lâm Nguyệt.

Mà đối thành ngoài động tác hai nam tu bắt mắt ra, pháp khí cũng hóa thành khác hẳn, phát động công kích.

Đối mặt với ba người toàn lực công kích, lông mày đen của Lâm Nguyệt nheo lại thành đường thẳng đen, ngón tay ngọc thon dài lại vung lên rất nhanh, động tác nhanh như tia chớp, theo động tác của nàng, thân hình mảnh khảnh của nàng tỏa ra một quang sáng màu vàng, tia sáng ấy từ yếu đến mạnh, dần bao quanh nàng thành một quang sáng mạnh. Đây là pháp thuật phòng ngự lúc nàng tu luyện đột phá trúc cơ hậu kỳ, quang thuẫn.

Quang thuẫn trong mắt tu sĩ cấp cao chẳng coi là gì, nhưng tu sĩ luyện khí kỳ tu tập là pháp thuật thì là một trong pháp thuật phòng ngự tốt nhất, chỉ có đệ tử luyện khí trung kỳ mới có thể tu tập được, nhưng do quang thuẫn cực kỳ tiêu hao linh lực, nên đệ tử luyện khí kỳ bình thường cũng sẽ không chọn tu luyện nó. Nhưng Lâm Nguyệt lại khác, bởi có bộ linh giới, hiện giờ nàng không thiếu nhất là linh khí, hơn nữa thân nàng tu vi đang là luyện khí hậu kỳ, sử dụng quang thuẫn vốn chẳng tốn nhiều sức cho lắm.

Nói thì chậm mà lúc đó thì nhanh, gần như đối phương bắt đầu công kích trong nháy mắt, quang thuẫn trong người Lâm nguyệt đã hoàn thành, có quang thuẫn phòng ngự, Lâm Nguyệt không hề né tránh, mà ngón tay nhỏ vừa động, mấy linh phù trung giai trong nháy mắt phát ra, trực tiếp nhào thẳng vào cự mãng kia oanh tạc.

Một tiếng nổ ầm vang lên, linh phù đụng vào cự mãng nổ tung tia lửa đầy trời, linh phù đơn trương trung giai bộc phát uy lực cũng không mạnh, nhưng mấy trương cùng tập trung bộc phát một lúc, uy lực kia lại kinh thiên động địa, từ pháp khí biến thành cự mãng dù lợi hại, lại không cản được công kích của mấy linh phù trung giai.

Sau khi công kích cứng đối cứng, cự mãng kia phát ra tiếng rên thê lương, thân thể to lớn hóa thành một con rắn đen nhỏ rồi tan, sau khi đốm đen biến mất, một thanh pháp khí rắn nứt toác rớt từ trên không trung xuống, đập mạnh trên lôi đài.

Ngay sau khi phát ra linh phù, Lâm Nguyệt cũng không vì thế bỏ qua, ngón tay nhỏ của nàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, xung quanh trong nháy mắt hiện lên từng màn nước, vây mình vào giữa, giữa màn nước hình thành kia, đã tới trước khi hai tu sĩ công kích ở mặt khác, đồng thời đập mạnh vào mặt nước.

Một tiếng nổ bụp vang lên, gặp phải đòn màn nước cứ tan rã tầng tầng lớp lớp, rồi màn nước cuối cùng biến mất, công kích của đối phương cũng bị triệt tiêu.

“Cái này không thể!”

Cả ba người liên thủ toàn lực công kích, kết quả lại bị Lâm Nguyệt cứ vậy hóa giải, đừng có nói là đối phương bị thương nặng, mà một sợi lông cũng không đụng nổi!

Sắc mặt nữ tu kia thay đổi, nhìn về phía lâm Nguyệt dâng lên hận ý nồng đậm. Điều này sao được chứ? Rõ ràng tu vi đối phương chỉ là đỉnh luyện khí trung kỳ thôi mà, sao có thể ngăn được cả ba người họ liên thủ công kích chứ?

Mà đối lại ngoài hai người và nàng ta ra còn một nhóm nam tu cũng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Nguyệt, ngoài sợ hãi ra, còn không thể tin nổi.

Mặc dù cả ba người họ đều có tu vi luyện khí trung kỳ, nhưng một người trong đó lại có tu vi là đỉnh trung kỳ, cả ba toàn lực công kích, theo lẽ thường, đối phương dù không chết cũng bị thương nặng mới đúng, sao có thể không tổn hao tí lông tóc nào chứ? Điều này thật sự quá vô lý rồi!

Cả ba đệ tử dự thi không tin nổi nhìn Lâm Nguyệt, ngoài nữ tu kia ra, còn hai nam tu trong mắt đều lộ ra khiếp ý, thậm chí lúc Lâm Nguyệt nhìn sang không tự chủ được lùi sau một bước.

Cảm giác đồng bạn mình lùi bước, nữ tu kia càng thêm hận với Lâm nguyệt vô cùng, giọng căm hận nói ra, “Tiểu nhân hèn hạ, có giỏi thì đừng có dùng linh phù, cứ trốn sau lưng không dám lộ mặt, còn tính là tu sĩ nữa không!”

“Môn phái quy định tỉ thí có nói không được dùng linh phù sao?” Đối mặt với sự phẫn hận của nữ tu, Lâm Nguyệt tỏ ra rất bình tĩnh, “Nếu đã che giấu thực lực thì sao?” Nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa của Trần Từ Đan trên lời dài, Lâm Nguyệt trong nháy mắt tâm sáng như gương, đồng thời cũng có chút khinh thường với người này.

Có lẽ Trần Từ Đan cảm thấy ánh mắt Lâm nguyệt, nàng ta đột nhiên nhìn về phía Lâm Nguyệt, thấy Lâm Nguyệt trong nháy mắt, trên vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nhưng nhanh chóng đã ngẩng đầu lên, với Lâm Nguyệt lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng sau đó nhanh chóng xoay người đi xuống lời dài.

Đón một tổ đã nhanh chóng phân ra thắng bại, cuối cùng tới lượt Lâm Nguyệt. Trong con mắt mong chờ của Diệp phàm, vẻ mặt Lâm Nguyệt lạnh nhạt đi lên lời dài, đối thủ lần này của nàng là một nam tu có tướng mạo hơi bỉ ổi, da ngăm đen.

Mà so với vẻ bình tĩnh của Lâm Nguyệt, đối phương vừa nhìn thấy đối thủ là nàng, liền lạnh nhạt, trong lòng thầm kêu xúi quẩy.

“là nguoi, nguoi, nguoi sẽ không phải lại dùng linh phù đó chứ?” Vẫn chưa động thủ, nam tu bỉ ổi lớn tiếng kêu lên, “Nhu nguoi vậy không công bằng!”

Lâm nguyệt bật cười, chẳng nói gì, nhưng ngón tay chỉ thẳng, bất ngờ lấy ra mấy tờ linh phù quơ quơ về phía đối phương, ra vẻ nguoi nói đúng lắm.

“nguoi...Nguoi...” Nhìn ngón tay ngọc thon dài của Lâm Nguyệt kẹp mấy tờ linh phù, mắt nam nhân vụn vặt tỏ vẻ sợ hãi, nuốt ực một ngụm nước bọt, đột nhiên thu lại pháp khí, lớn tiếng nói, “Ta nhận thua”

Nói xong, cũng chẳng đợi mọi người phản ứng, trực tiếp nghiêng đầu rút thẳng xuống lời dài.

Lâm Nguyệt đứng thẳng, nhìn nam nhân bỉ ổi kia vọt cực nhanh xuống lời dài, lại nhìn chút linh phù trong tay, mãi sâu mới nhìn về phía trường lão làm trọng tài ở trên.

Trọng tài trường lão cũng bị hành động đột ngột của nam tử bỉ ổi kia khiến cho sững sờ tí, song sắc mặt rất nhanh trở lại bình thường, nhàn nhạt tuyên bố Lâm nguyệt thắng trận tỉ thí, tiến vào vòng tiếp theo.

Đệ tử dưới lời dài xem thi đấu xôn xao một trận, rồi rít dòng ánh mắt khinh bỉ khinh thường nhìn về phía Lâm Nguyệt, cảm thấy hành động của Lâm Nguyệt làm vậy là bắt nạt người quá mức.

Lâm Nguyệt ở trong mắt khó chịu của mọi người vẫn bình tĩnh, thân nhiên đi xuống lời dài, chào hỏi một câu với Diệp Phàm, rồi rời đi quảng trường, nhìn thấy cả đám đông đang nghiêng rặng.

Thậm chí có ít người trong lòng nghĩ không công bằng, sớm biết linh phù có tác dụng vậy họ cũng làm thế, dù làm vậy chẳng khác nào lấy đá đập người, nhưng dù gì cũng có thể thành công lên cấp chẳng phải sao? Nếu có thể thắng được trận đấu được tu sĩ nguyên anh thu làm đệ tử, thì tính lấy nhiều linh thạch đập cũng thắng được!

Bởi vì màn trình diễn của Lâm Nguyệt này, đã thay đổi ý nghĩ của rất nhiều đệ tử, cũng liên tiếp khiến mấy ngày tiếp theo, đệ tử núi Ngọc Phù đặc biệt được hoan nghênh, lợi dụng lần môn phái tỉ thí này mà kiếm lời không nhỏ.

Những thứ này đều là Lâm nguyệt không ngờ tới, sau khi nàng hoàn thành trận đấu, liền rời khỏi núi Cửu Vân, chuẩn bị về nghỉ ngơi thật tốt, để chuẩn bị cho trận thi đấu ngày mai. Nhưng nàng vừa rời khỏi quảng trường đã bị người ta ngăn lại.

“Lâm Nguyệt, không thể ngờ được nguoi lại dùng thủ đoạn nhỏ này mang ra đùa, xem ra ta đã lại coi thường nguoi rồi”

Một làn gió thom ập tới, Diệp Khuynh Tuyết đại danh鼎鼎 lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Nguyệt, trên mặt ngập tràn vẻ khinh thường nhìn nàng.

Thấy Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt hơi dừng lại chút, lập tức hiểu rõ, cười nhạt một tiếng bảo, “Chẳng qua là muốn dùng chút ít sức thôi, chỗ đó có thể so với Diệp tỷ tỷ, ngày đó công lực Diệp sư tỷ trọn mắt nói dối, tiểu muội ta có ấn tượng rất sâu, bội phục vạn phần”

“Hừ!” ở giữa sườn núi Cửu Vân này, chung quanh cũng không có người nào khác, Diệp Khuynh Tuyết cũng không thèm diễn trò nữa, hừ một tiếng, thốt lên lạnh lùng, “Không thể tưởng nổi nguoi có thể chạy thoát khỏi tay Tư Mặc Ly, xem ra bản lĩnh của nguoi không nhỏ nhĩ”

Biểu hiện trên mặt Lâm nguyệt không đổi, nhưng trong lòng lại vì lời Diệp Khuynh Tuyết nói mà thấy lạnh, chẳng chút nghỉ ngơi nói châm chọc thẳng, “Bản lĩnh sư tỷ cũng không nhỏ, ngay cả thiếu chủ Ma Cung cũng làm bẽ tôi dưới váy sư tỷ, chẳng biết nếu bị người khác biết được, có thể nói sư tỷ câu kết với ma đạo không nhĩ?”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết hơi đổi, trong mắt nháy mắt lướt qua sát khí, ánh mắt hung ác nhìn Lâm Nguyệt chằm chằm một lúc, đột nhiên cười lạnh

bảo, ‘Lâm sư muội có phải tự tin quá mức rồi không? Ngươi cho rằng những lời ngươi nói ra có ai sẽ tin không? Diệp Khuynh Tuyết ta là đệ tử nội môn, còn ngươi chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn nhỏ nhỏ mà thôi, ngươi cho rằng trưởng lão bọn họ sẽ tin lời ngươi nói sao?’”

Ý Diệp Khuynh Tuyết sao Lâm Nguyệt không hiểu chứ, người nhỏ, lời nhẹ đạo lý này Lâm Nguyệt vẫn biết, nàng sở dĩ nói thế chẳng qua là muốn làm nhiễu loạn tinh thần Diệp Khuynh tuyết mà thôi, cũng không phải thật sự muốn vạch trần chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với ma đạo.

Hơn nữa trong lòng nàng cũng hiểu, dù cho nàng có nói, lấy thân phận trước mắt nàng ở Côn Lôn, vốn chẳng có ai tin lời nàng, với Diệp Khuynh Tuyết chẳng có bất kỳ ảnh hưởng nào, dù sao nàng cũng không có bất cứ chứng cứ nào.

Chẳng qua thua người không thua trận, dù trong lòng hiểu, nhưng ngoài mặt Lâm Nguyệt vẫn không chút khiếp sợ, cười lạnh nói, “Người khác có tin hay không, cũng chẳng phải là ngươi nói tới, nếu sư tỷ không tin, cứ việc nhìn thử một chút đi”

‘Lâm Nguyệt!’” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết khó coi vô cùng, kêu to lên.

“Sao nào? Sư tỷ sợ sao?” Lâm Nguyệt nhìn Diệp Khuynh Tuyết, giọng nói xen lẫn tia giễu cợt.

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết thay đổi liên tục, mãi một lúc sau, mới hít một hơi thật sâu, trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo, khôi phục nguyên bộ dạng thanh nhã như lan, “Lâm sư muội, ngươi là vì chuyện lần trước mới oán hận ta sao? Nếu là vậy, sư tỷ ở chỗ này nhận lỗi với ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng tức giận với sư tỷ”

Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt thay đổi thái độ, khiến lâm nguyệt nhũn nhặn lại, nhưng khi nàng quét qua thấy cách đó không xa có bóng màu tím, lập tức bùng tỉnh hiểu ra, hóa ra là có người đến, chẳng trách mà nữ nhân này lại đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Sư tỷ nói gì thế? Tiểu muội thật nghe chẳng hiểu thế nào cả? Nếu sư tỷ không có việc gì, tiểu muội xin cáo từ trước!”

Nói xong, Lâm Nguyệt mặc kệ sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết đen như đất nòi, xoay thẳng người đi xuống núi. Muốn diễn trò hả, cũng phải xem nàng có phối hợp nữa không, Diệp Khuynh tuyết muốn chơi, nàng cũng chẳng có nghĩa vụ phải chơi cùng nàng ta.

Hai tròng mắt Diệp Khuynh Tuyết nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm nguyệt, trong mắt ý oán độc càng ngày càng đậm, trên mặt chợt lóe lên vẻ dữ tợn trong tích tắc.

“Lâm Nguyệt, ngươi đừng đắc ý quá, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ dẫm nát ngươi dưới chân, ngày đó sẽ đến rất nhanh thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Môn Phái Tỷ Thí 3

Một đêm trôi qua, hôm sau trận tỉ thí vẫn đang tiếp tục. Quy tắc trận tỉ thí ngày hôm sau vẫn không thay đổi, đệ tử ngoại môn hôm qua lên cấp bốn có bốn mươi người lại rút thăm lần nữa, cũng giống y như hôm qua từng đôi từng đôi một quyết đấu, sau đó theo thắng thua lại đào thải hai mươi người nữa, ngoài đệ tử ngoại môn ra, đệ tử nội môn cũng bắt đầu tiến hành cuộc thi vòng loại, cuối cùng có ba mươi đệ tử nội môn thắng cùng nhau lên cấp năm mạnh mẽ.

Trận đấu vòng thứ ba lên cấp, dĩ nhiên Lâm Nguyệt vẫn thành công lên cấp, vượt ra khỏi dự liệu của nàng là, đệ tử ngoại môn thành công thông qua vòng so tài thứ ba còn có mấy người quen, ngoài Trần Từ Đan trong dự liệu ra còn có thêm Diệp Phi Phi mà Lâm Nguyệt từng thấy.

Lần đầu tiên Lâm Nguyệt thấy Diệp Phi Phi là trên đại điển Côn Lôn thu nhận đệ tử, sau đó ở bên ngoài môn cũng gặp vài lần, trong ấn tượng của nàng, Diệp Phi Phi chỉ là một nữ nhân được nuông chiều, do bởi nguyên nhân Diệp Chân Chân nên mới kết hận thù với Diệp Khuynh Tuyết.

Mười năm trước do Diệp Khuynh Tuyết tiếp xúc rất gần nên Lâm Nguyệt còn bị Diệp Phi Phi và một người nữ tu khác tên Diệp Hồng lúc nào cũng gây khó dễ. Chẳng qua sau này nàng bế quan gần mười năm mới xuất quan, rồi tiếp đó cực ít nghe thấy tin tức liên quan tới các nàng ta, gần mười năm không gặp, Lâm Nguyệt phát hiện ra Diệp Phi Phi đã thay đổi khá nhiều, chẳng còn ngang ngược như trước nữa, mà là âm trầm, tỏ ra rất an phận, mà Diệp Hồng như hình với bóng với nàng ta thời gian qua chẳng thấy bóng đâu, những đệ tử Diệp gia khác cũng không thấy.

Nàng còn nhớ Diệp gia ngoài Diệp Chân Chân ra, còn có mấy đệ tử của mấy gia tộc ngoại môn, sao hiện giờ lại không thấy tới tham gia tỉ thí chứ?

Lâm Nguyệt cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên trong lòng, cũng không nghĩ sâu xa thêm.

Dù sao nàng và những đệ tử Diệp gia kia cũng không có tình cảm gì tốt cho lắm, tóm lại, năm đó vì nguyên nhân Diệp Khuynh tuyết, mà nàng và đám người Diệp Phi Phi cũng ít qua lại.

Bên đó. Diệp Khuynh Tuyết vội vã chạy tới sau núi Đan Vân, đứng ở xa nhìn bóng người trên nhام thạch cao ngất, bàn chân điểm nhẹ, chỉ mấy cái đã đến trước mặt nam nhân, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười khẽ ôn hòa, “Tur Mặc ca ca? Thật sự là huynh!”

Trên mặt Diệp Khuynh Tuyết vẫn mỉm cười, giọng nói càng mang theo nhu hòa ân cần, khiến người nghe rất cảm tình.

“Thế nào? Chẳng lẽ ta không thể tới à?” Nam tử xoay người, rõ ràng là thiếu chủ Ma cung Tur Mặc Ly.

“Không phải thế, muội chỉ sợ...” Diệp Khuynh Tuyết cắn môi dưới, định nói lại thôi, trông có vẻ đáng yêu đầm đìa. Tur Mặc Ly nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Diệp Khuynh Tuyết, mắt lóe lên, trong đầu chợt hiện thoáng qua dung nhan tuyệt sắc, lập tức cảm thấy gương mặt trước mắt thật vô vị dần dần, trong lòng trầm xuống, ngoài mặt thì không lộ ra, vẫn cười nói, “Sợ gì? Sợ bị người khác nhìn thấy, hay là sợ người khác biết rõ ta là Ma tu hả?”

“Không, không phải thế, muội chỉ lo lắng...” Diệp Khuynh Tuyết ngừng chút, đột nhiên bước lên một bước, ngón tay ngọc thon khoát nhẹ lên tay Tur Mặc Ly, giọng dịu dàng, “Tur Mặc ca ca dù là ma tu, nhưng cũng là người tốt. Hơn nữa, ai bảo tu sĩ chính đạo cứ nhất định phải là người tốt chứ? Bất kể chính đạo hay ma đạo, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết cũng không khác nhau, chỉ có phân rõ tốt xấu thôi.”

Diệp Khuynh Tuyết nói chuyện cả buổi rất thành khẩn chân thành, ánh mắt Tur Mặc Ly cũng giãn ra rất nhiều, lây chút nhu tình, “Nàng yên tâm đi, ta nếu đã dám đến dĩ nhiên cũng không sợ người khác biết được đâu”

“Tur Mặc ca ca đã nắm chắc, vậy muội an tâm rồi” Diệp Khuynh Tuyết nhướn miệng cười, đầu ngón tay lướt qua sợi tóc, hơi thấy tiếc nói, “Đáng tiếc là Tur Mặc ca ca có thân phận khá bất tiện, nếu không có thể đi núi Cửu Vân quan sát muội tí thì rồi!”

“Chuyện này thì có gì mà khó chứ? Nếu nàng đã muốn ta đi, ta sẽ đi ngay” Nói xong, Tur Mặc Ly tiện tay lấy trong người ra một đồ vật trong nháy mắt gương mặt tuấn mỹ như ngọc kia đã biến thành một thiếu niên có tướng mạo thanh tú, da vàng.

“Hóa ra Tur Mặc ca ca đã có chuẩn bị trước rồi, muội nói tại sao lại dám lớn mật tới Côn Lôn thế chứ!” Diệp Khuynh Tuyết người nhìn gương mặt xa lạ trước mắt này, lúc đầu thì cả kinh, sau đó thì cười khẽ một tiếng.

“Ta đến chẳng phải là nhớ nàng đó sao?” Tur Mặc Ly cười mê hoặc một cái, ánh mắt lóe lên.

“Tur Mặc ca ca!” Mặt Diệp Khuynh Tuyết đỏ bừng, khẽ dậm chân, vẻ mặt thẹn thùng, “Muội không thèm nói với huynh nữa, muội còn phải trở về đó, lát nữa cũng nhanh tới lượt muội rồi!”

“Được, nàng đi trước đi, lát nữa ta dĩ nhiên sẽ tới quan sát” Nói xong, Tur Mặc Ly dừng chút, do dự một lát, lại hỏi, “Khuynh Tuyết, nữ tu ở phường thị La Châu năm đó thật sự là sư muội của nàng sao?”

“Vâng, sao vậy?” Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên chột dạ, trên mặt hơi cứng ngắc, “Tur Mặc ca ca, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có gì, chỉ hỏi thăm chút thôi mà!” Trong mắt Tur Mặc Ly xoẹt qua tia sáng khó thấy, giọng nói lại xen lẫn tia ân cần, “Tu sĩ trong lúc thi đấu pháp rất nguy hiểm, nàng phải cẩn thận chút”

“Được, muội sẽ cẩn thận. Nếu không có chuyện gì, muội đi trước”

Diệp Khuynh Tuyết đáp lại một câu, sau đó phát phát tay cáo biệt với Tur Mặc Ly, mũi chân điểm nhẹ, đã nhanh nhẹn rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Diệp Khuynh Tuyết biến mất phía xa, nụ cười trên mặt Tur Mặc Ly cũng nhạt dần, nói câu cuối, “Quả thật là đệ tử của Côn Lôn sao? Vậy hôm nay, có phải nàng ấy cũng sẽ tham gia tỷ thí không nhỉ? Nếu có, ngược lại cũng đỡ tốn sức! Chỉ là Diệp Khuynh Tuyết thoát nhìn cũng có vẻ không đơn giản như thế...”

Dưới chân núi thi đấu.

“Đại tiểu thư, đã tra thế nào rồi? Có tin tức gì của Diệp Hồng tỷ không?”

Diệp Phi Phi nhận được thư truyền âm của Diệp Chân Chân, sau trận tỷ thí thì chạy thẳng tới nơi ước hẹn gặp mặt của hai người.

“Phi Phi, lên cấp thuận lợi chứ hả?” Diệp Chân Chân không trả lời thẳng Diệp Phi Phi, mà hỏi lạnh nhạt.

“Vâng, đại tiểu thư yên tâm, muội đã lên cấp thuận lợi trước năm mười tên” Trong mắt Diệp Phi Phi lóe lên tia kiêu ngạo, “Đệ tử ngoại môn không có ai có thực lực cho lắm, những người đó không phải lo”

“Vậy thì tốt, Diệp gia chúng ta, hiện giờ cũng chỉ có ta và ngươì, lần này ngươì thành công lên cấp trước năm mười, còn có cơ hội chộp lấy” Diệp Chân Chân nói đến đây ngừng chút, rồi lại tiếp, “Phi Phi, gia tộc nhận được tin, tiểu bí cảnh Hoàng Thiên sắp mở rồi, sau khi tỷ thí xong lần này, trước hai mươi tên đệ tử thì có thể được lọt vào bí cảnh, ngươì nhất định phải tranh thủ tiến trước hai mươi ngươì này, lọt vào trong số kẻ đó”

Diệp Phi Phi hơi ngần ra lát sau mới đáp lại, “Vâng”

“Phi Phi, ta biết rõ điều này với ngươì mà nói, những đệ tử nội môn kia cũng không phải là những kẻ thù khổng lồ, nhưng ngươì nên biết, hiện giờ Diệp gia...”

“Đại tiểu thư, gia tộc có phải đã tra ra cái gì rồi không? Diệp Hồng tỷ ấy...” Diệp Phi Phi nghe thấy lời Diệp Chân Chân, sắc mặt hơi tái nhợt, giọng run lên nhẹ nhàng.

Lúc nào cũng đi theo đại tiểu thư và Diệp Hồng, nhưng nửa tháng trước Diệp Hồng đột nhiên mất tích, sau khi Diệp Hồng mất tích, con cháu nhà họ Diệp cứ lần lượt người này mất tích theo người kia, hiện giờ đã nửa tháng rồi con cháu Diệp gia lúc đầu có mười hai người giờ chỉ còn lại có ba.

Một người là Diệp Chân Chân, một người là nàng ta, còn một là Diệp Khuynh Tuyết, chỉ là những năm gần đây quan hệ giữa Diệp Khuynh Tuyết và Diệp gia rất lạnh nhạt, vào một năm trước đã rời khỏi Diệp gia nên cũng không được tính là người Diệp gia nữa.

Diệp Chân Chân hít một hơi sâu, trong mắt lóe lên tia hận, “Diệp Hồng muội ấy đã chết rồi! Đệ tử của muội ấy cũng đã chết! Bọn họ đều là do con tiện nhân Diệp Khuynh Tuyết kia giết chết!”

“Diệp Khuynh Tuyết ư?” Diệp Phi Phi không dám tin kêu lên kinh hãi, “Nó sao dám chứ? Nó chẳng phải là người Diệp gia sao? Tại sao phải làm vậy chứ?”

“Người Diệp gia ư?” Diệp Chân Chân nghiêng răng trèo trẹo cười lạnh bảo, “Nó cũng không coi mình là người Diệp gia, nó hận Diệp gia, nó coi Diệp gia như kẻ thù! Đến cả mẫu thân nó cũng chẳng coi ra gì thì người cho rằng nó sẽ coi trọng Diệp gia sao? Nó đây là đang trả thù, trả thù năm đó chúng ta làm nhục nó đó!”

Trong lòng Diệp Chân Chân rất hận, nàng ta thật sự thấy hối hận năm đó không giết thẳng cái kẻ gieo họa Diệp Khuynh Tuyết kia, hiện giờ lại mang tai họa tới cho Diệp gia như thế? Những người đó tất cả đều là Đường ca Đường tỷ của nó, sao nó dám làm thế, sao dám làm thế chứ?

“Thật sự là Diệp Khuynh Tuyết sao?” Diệp Phi Phi cảm thấy không tin nổi, cứ việc trong lòng nàng ta đã tin lời Diệp Chân Chân nói, nhưng vẫn không nén được hỏi, “Đại tiểu thư, tỷ có chứng cứ không?”

“Lúc Diệp Hồng mất tích có để lại một viên đá xanh, lúc ấy được giấu rất kỹ, vì thế cũng không tìm ra được, sau khi nó mất, trưởng lão trong tộc dùng thuật dẫn hồn tìm được chỗ nó gặp nạn, đợi người gia tộc tới, thấy chỗ đó đã được xử lý sạch sẽ, viên đá ghi hình này vẫn được một đệ tử trong tộc vô tình tìm được, nhưng tiếc là hung thủ cẩn thận quá mức, Diệp Hồng dù trước khi chết có lấy đá ghi hình lại, nhưng cũng không ghi được dáng hung thủ, chỉ để lại một bóng, bóng đó gần giống Diệp Khuynh Tuyết tới bảy tám phần!”

“Con tiện nhân kia, nó sao dám làm thế chứ? Diệp gia nuôi dưỡng nó đã lâu như vậy, nó không báo ơn thì thôi đi, sao lại còn độc ác thế, dám ra tay giết chết Diệp Hồng tỷ chứ?” Vành mắt Diệp Phi Phi đỏ hồng, hận thấu xương với Diệp Khuynh Tuyết, “Đại tiểu thư, tỷ nói đúng lắm, kẻ đó chắc chắn là con tiện nhân Diệp Khuynh Tuyết kia, là nó đã giết chết Diệp Hồng tỷ, những năm gần đây, mấy người chúng ta ngoài có thù oán với con tiện nhân kia ra, vốn cũng chẳng đắc tội kẻ nào khác, hơn nữa người có thể giết chết Diệp Hồng tỷ cũng chỉ có nó! Đại tiểu thư, con tiện nhân ấy nếu đã dám ra tay ác độc như vậy, chắc chắn là muốn trả thù Diệp gia, kẻ ác độc như thế, tuyệt đối không thể giữ lại!”

“Ta sao lại không biết chứ? Chỉ là hiện giờ con tiện nhân ấy chẳng còn giống như trước nữa, nó bây giờ đã là đệ tử nội môn Côn Luân, lại được mấy vị trưởng lão núi Đan Vân coi trọng, cứ cho là Diệp Gia cũng không đơn giản động tới nó được!” Diệp Chân Chân thở dài bảo.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ vậy tha cho nó ư? Nếu vậy chẳng phải nhóm Diệp Hồng tỷ chết oan quá sao?” Diệp Phi Phi không cam lòng giận dữ nói.

“Chuyện này người đừng để ý, cứ an tâm đi thôi đi. Ta đã đưa tin khẩn cấp cho phụ thân rồi, tới lúc đó phụ thân tự nhiên sẽ xử lý, hiện giờ ta lo nhất là con tiện nhân ấy sau lần thí thí này sẽ được thu nhận làm đệ tử thân truyền, nếu để cho nó trở thành đệ tử thân truyền, đến lúc đó thật khó mà động vào nó được”

Diệp Phi Phi im lặng, mãi sau mới cắn răng nói, “Đại tiểu thư, ta không cam tâm!”

“Người không cam tâm, ta sao lại cam tâm chứ? Hiện tại con tiện nhân ấy cánh đã cứng cáp, không cam tâm cũng đành phải chịu đựng!” Diệp Chân Chân trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn, “Lần này môn phái thí thí, nếu người lúc đó gặp nó, đem toàn lực cũng cố làm nó bị thương nặng, coi như thua, cũng tuyệt đối không thể để cho nó trở thành đệ tử thân truyền!”

“Vâng, đại tiểu thư”

“Tốt lắm, thí thí sắp tới rồi, ta cũng nên đi, người trở về chuẩn bị thật tốt là xong!” Nói xong, Diệp Chân Chân phất tay cho Diệp Phi Phi rời đi, còn mình thì tung người hướng về ngọn núi Cửu Vân.

Trên đỉnh núi Cửu Vân.

“Tuyệt tiên tử quả nhiên lợi hại, vị kia thoát nhìn cũng không đến nỗi tệ lắm thế mà lại thua dưới tay Tuyệt tiên tử chẳng hết một hiệp!”

“Đúng vậy, quả nhiên Tuyệt tiên tử không hổ là Tuyệt tiên tử, chẳng những thực lực rất mạnh, mà người cũng xinh đẹp nữa!”

“Chẳng phải thế sao? Tuyệt tiên tử quả thật là tình nhân trong mộng của ta, là bầu bạn song tu lý tưởng mà...”

Người vây quanh lối đài khá đông, cả một đám nam tu đều rướn cổ ngược lên nhìn Diệp Khuynh Tuyết áo trắng tung bay trên lối đài cất tiếng trầm chồ khen ngợi.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu, cũng là tiện nhân chỉ biết lấy lòng người ta!” Nhìn cả đám nam tu mê sắc bên cạnh, một nữ tu trong đám đông hơi

ghen tị hừ nói.

“Lấy lòng người ư? Người làm được sao? Nếu người có bản lĩnh này hiện tại người đứng trên lôi đài là người mới đúng chứ! Một kẻ có tư chất tam linh căn hạ phẩm tu luyện hai mấy năm vẫn là luyện khí trung kỳ, có tư cách gì mà nói Tuyệt tiên tử chứ?” Một nam tu đứng cạnh đánh giá nữ tu từ trên xuống dưới, chế giễu.

“Người nói tư chất nó tốt lắm sao, chẳng qua là vận mệnh tốt lấy được một viên linh đan tẩy rửa mà thôi, nếu không có Tẩy linh đan, nó có tốt hơn ta không!” Nữ tu bị người ta chẹn họng, lập tức giận dữ mặt đỏ bừng phản bác lại một câu.

“Vận mệnh tốt cũng được, có số người khá giả muốn có mà không được nữa kia!”

“Họ Trương kia, người muốn chết hả?”

“Sao nào? Thẹn quá hóa giận sao? Không phục chúng ta hoa chân múa tay hả?” Nam tu phì một tiếng, trên mặt ngập tràn vẻ khinh thường.

“Hừ, muốn đánh thì đánh, bản tiên tử sợ người sao? Có bản lĩnh thì đấu với bản tiên tử đi!” Nữ tu oán hận trừng mắt nhìn đối phương, quay phắt người đi.

Đám đông dưới đài ồn ào ầm ĩ một trận, đoạn đối thoại kia đơn giản vậy đều là bởi Diệp Khuynh Tuyết ở côn Lôn có danh tiếng quá lớn, vì thế mới dẫn tới nhiều đệ tử vây xem vậy.

Trên đài cao, có hai bóng người nam tu cao ngất một đen một trắng dung mạo tuấn mỹ vô song, một người có khí chất ôn nhuận như ngọc, tướng mạo tuyệt mỹ như thần tiên không dính bụi trần vậy, còn một người khí chất lạnh lùng, toàn thân lạnh lẽo, lại chẳng làm hồng khí chất tuấn tú kia, một đen một trắng đứng cùng nhau, rất dễ gây chú ý.

“Tử Huyền, nàng đó hình như là nữ đệ tử mà người hâm mộ ở núi Đan Vân kia sao?” Nam tu áo trắng nhìn ra một số lôi đài xa xa, giọng thánh thót như châu như ngọc vang lên.

Quân Tử Huyền gần như không nghe thấy nam áo trắng nói vậy, mặt vẫn không đổi nhìn ra xa.

“Tử Huyền, nữ tu đó trông cũng không tệ, chẳng lẽ người thật sự không động tâm sao?” Thấy Quân Tử Huyền trầm mặc không nói, nam áo trắng lại cười nhạt hỏi.

“Vây vì sao người lại không động tâm với tiểu thư nhà Cô Anh chứ? Vị hôn thê kia của người trông cũng còn xinh đẹp hơn cả nàng ấy kia!” Quân Tử Huyền liếc mắt nhìn nam tu áo trắng một cái, thốt lên lạnh lùng.

“Vây cũng không giống nhau, mặc dù Cô Anh Khiết kia xinh đẹp, nhưng tâm cơ quá sâu, lập thành hôn ước với nàng ấy, ta cũng là bị ép bắt đắc dĩ thôi” Nam tu áo trắng khẽ thở dài, khuôn mặt tuấn mỹ xen lẫn tia ưu sầu.

“Vây sao người lại biết nàng kia là hạng người thuần khiết sạch sẽ chứ? Trong lòng không muốn thì đừng đẩy cho người khác, ta cho rằng thân là chương môn đại sư huynh nhà người, cần phải hiểu đạo lý này mới đúng.”

“Thôi, coi ta cuối cùng cũng không địch nổi người rồi” Liên Thành nói bất đắc dĩ, “Ta nói với người những điều này, không phải là chỉ muốn nhắc nhở người sao, nếu người không muốn bị ép như ta vậy, thì mau mau mà tìm được người người ngưỡng mộ đi, chẳng lẽ người không sợ Thanh Chân lão tổ bức người với vị tiểu thư Mộc gia kia cùng một chỗ sao?”

“Ta cũng không phải là người”

Quân Tử Huyền hừ khê, khuôn mặt đẹp lạnh lùng sầm xuống, ánh mắt lướt qua đám đông, đột nhiên ngừng lại ở một bóng dáng mảnh khảnh chút.

“Người biết nữ đệ tử kia à?” Liên Thành thấy vẻ mặt Quân Tử Huyền hơi khác lạ, nhìn theo ánh mắt hắn thì thấy hắn đang nhìn vào một nữ tu chẳng thu hút tí nào, có vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Hơn mười năm trước đã gặp qua một lần” Nhìn Lâm Nguyệt chen chúc trong đám đông, khuôn mặt đẹp lạnh của Quân Tử Huyền bất giác hòa hoãn mấy phần, nhưng khi thấy Lâm Nguyệt vẫn một bộ dáng lôi thôi lếch thếch thì khẽ nhủ mày lại.

“Hơn mười năm trước ư? Nàng ấy không phải là nữ đệ tử người cứu từ Thanh Châu về đó sao?” Liên Thành đột nhiên thấy tò mò với Lâm Nguyệt, lấy tính cách Quân Tử Huyền, sao có ấn tượng với một kẻ hèn đã cứu mười năm trước chứ? Trừ phi nữ tu ấy có gì đáng đề hấn chú ý.

Quân Tử Huyền liếc Liên Thành một cái, trầm mặc không nói, coi như chấp nhận.

“Nữ tu này thoát nhìn có hơi...Ừ, Tử Huyền, khẩu vị người thật quá đặc biệt!” Liên Thành vừa cẩn thận đánh giá Lâm Nguyệt một lát, cười nhạt bảo.

Quân Tử Huyền mặt đen sì, hàn khí trong người tỏa ra, tu sĩ Kim Đan khác đứng cách hắn không xa vội vã lùi lại sau mấy bước, cách hắn rất xa, sợ bị lây họa.

Liên Thành ngược lại sắc mặt vẫn thế, là bạn tốt, hắn sớm đã quen với sắc mặt kiêu này của Quân Tử Huyền rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Nguyệt đứng cách lối đài số một không xa, lặng nhìn đệ tử nội môn thí.

Thi vòng loại của đệ tử nội môn, quả nhiên kịch liệt hơn ngoại môn rất nhiều, trong đó có vẻ mạnh nhất dĩ nhiên là Diệp Khuynh Tuyết, cô Anh Khiết và Diệp Chân Chân ba người được người ta gọi là Tam tiên tử nữ tu, bởi nhân khí họ tương đối cao, hơn nữa tu vi đều là đỉnh luyện khí hậu kỳ, các nàng ấy có thể thắng được Lâm Nguyệt thấy cũng không bất ngờ.

Còn phần nam tu, ngược lại có một người khiến Lâm Nguyệt chú ý, đó là một nam tu có vẻ mặt và thân hình cao lớn không tính là tuấn mỹ, bởi nàng phát hiện ra trong ba vòng thi loại nội môn, người nam tu ấy đều chỉ một chiêu đã đánh bại đối thủ, thực lực thoát nhìn chẳng kém Diệp Khuynh Tuyết chút nào. Xem như trong đám đệ tử nội môn, duy nhất có nhân vật có thể sánh ngang với Tam tiên tử!

Nếu Lâm Nguyệt đoán không nhầm thì nam tu kia ở trong truyền xuất hiện trong trận thí đệ tử nội môn, là nam phụ Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên là một nam phụ trong truyện, hẳn xem như là một trong những nam phụ rất bình thường với nữ đặc công, hẳn không có bề ngoài xuất sắc như nam phụ khác, nhưng lại là nhân vật cực trung thành với Diệp Khuynh Tuyết.

Trong truyện, hẳn vì Diệp Khuynh Tuyết mà ra tay mấy lần làm Bạch Như Nguyệt bị thương nặng, nếu không phải Bạch Như Nguyệt có vận khí tốt, thì e đã sớm chết trong tay hắn rồi, mà còn chưa tính, trong truyện, nam nhân này cũng gây cho Bạch Như Nguyệt chịu nhiều đau khổ, cuối cùng Bạch Như Nguyệt lọt vào tay Diêm Tinh Vân, còn có phần công lao của hắn.

Là hắn cùng với mấy gã nam phụ ở Côn Lôn phối hợp với Diệp Khuynh Tuyết, đuổi Bạch Như Nguyệt ra khỏi Côn Lôn, sau đó nói hành tung của nàng cho Diêm Tinh Vân biết, lần này mới tạo ra thảm kịch Bạch Như Nguyệt bị đưa tới cho Ma cung lão tổ.

Một nhân vật quan trọng như thế, dĩ nhiên Lâm Nguyệt sẽ không bỏ qua, dù hiện tại nội dung vốn có của vở kịch trong truyện đã bị nàng cải biến rất nhiều, nhưng đầu mối chính thì vẫn không đổi, nếu nàng nhìn không nhầm mà nói, Long Ngạo Thiên cũng vốn không phải y như trong sách, sau trận môn phái thí mới bị Diệp Khuynh Tuyết thu hút, mà hiện tại thì đã có tình cảm tốt với Diệp Khuynh tuyết rồi.

Bởi vừa rồi nàng để ý thấy, Long Ngạo Thiên ở trên lối đài thỉnh thoảng cứ liếc mắt nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết.

Ngoài Long Ngạo Thiên ra, Lâm Nguyệt còn phát hiện ra một người khác dường như cũng có thái độ khác với Diệp Khuynh Tuyết, người đó không phải ai khác mà chính là Mộc Phi đệ đệ sinh đôi với Mộc Linh.

Mộc Phi trong truyện vốn thích Bạch Như Nguyệt, nhưng hiện tại vì Lâm Nguyệt xuyên không, trong nội môn đã không còn có Bạch Như Nguyệt nữa, hay nói cách khác, vì Lâm Nguyệt đã thay đổi vận mệnh của nữ phụ Bạch Như Nguyệt, vì thế hiện thời cũng không xuất hiện Mộc Phi vừa gặp đã yêu với Bạch Như Nguyệt nữa.

Lâm Nguyệt mắt lạnh nhìn Mộc Phi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết, cũng thấy trong mắt Mộc Phi nóng rực, trong lòng khẽ cười thầm. Xem ra không có Bạch Như Nguyệt ở đây, Mộc Phi đã coi trọng Diệp Khuynh Tuyết rồi.

Với chuyện Mộc Phi thích Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt cũng không thấy bất ngờ, dù sao hiện thời trong đám đệ tử ngoại môn côn Lôn ngoài Cô Anh Khiết và Diệp Chân Chân ra, cũng chỉ có Diệp Khuynh Tuyết có tư sắc xuất sắc nhất, mà một trong hai người Cô Anh Khiết và Diệp Chân Chân có một có hôn ước với chú ông môn đại sư huynh Liên Thành, một người có người trong lòng, chỉ có Diệp Khuynh Tuyết trong mắt người ngoài vẫn còn đơn lẻ loi một mình.

Tâm cơ Diệp Khuynh Tuyết thâm trầm, làm việc cẩn thận, mặc dù nàng ta thích Quân Tử Huyền, nhưng lại không biểu lộ ra trước mặt người ngoài, đây cũng là nguyên nhân vì sao có nhiều nam tu lại thích nàng ta như vậy.

Thời gian cứ vô tình trôi đi, cuối cùng trận thí cũng kết thúc, thi vòng loại của đệ tử nội môn cũng chấm dứt, kết quả thí cuối cùng cũng giống như trong truyện, có ba mươi người lên cấp, trong truyện các nhân vật quan trọng đều có mặt cả, không ai bị loại.

Mấy ngày tới sau khi cuộc thi vòng loại kết thúc, Côn Lôn sẽ nghênh đón trận thí kịch liệt nhất cuộc chiến tranh đoạt của đệ tử nội ngoại môn.

Lâm Nguyệt với mấy vòng loại thi đấu vận khí khá tốt, cũng không gặp phải nhân vật lợi hại nào, vì thế nàng thắng dễ dàng, thành công từ năm mươi người tiến vào hạng ba mươi người.

Do biểu hiện bình bình, Lâm Nguyệt trong mắt các đệ tử cấp thấp lên cấp rất bình thường, mà người khiến người khác chú ý nhất vẫn là Diệp Khuynh Tuyết, cô Anh Khiết và Long Ngạo Thiên.

Diệp Khuynh tuyết do bởi trong các trận thí lúc nào cũng đạt điểm cao rồi dừng, lại biểu hiện ra ngoài vô cùng thiện lương, vô cùng dịu dàng, chưa từng bao giờ đã thương người, hơn nữa còn có thái độ ôn hòa với các đệ tử bị bại trong tay. Do nàng ta biểu hiện ra vậy, hơn nữa có khí chất xuất trần, sau mấy vòng thí, danh tiếng vang xa, hấp dẫn rất nhiều người.

Cô Anh Khiết là do tướng mạo xinh đẹp, biểu hiện cao ngạo thanh cao, trên lối đài thể hiện bộ dáng lạnh lạnh khiến người ta nhìn chằm chằm, chẳng những thu hút rất nhiều nam tu, mà cũng khá nổi tiếng trong mắt nữ tu, so với Diệp Khuynh Tuyết, mặc dù Cô Anh Khiết kiêu ngạo lạnh lạnh, song lại làm cho rất nhiều nữ tu ghen tị. Dù sao trong mắt các nữ tu kia, Cô Anh Khiết vẫn là người cao cao tại thượng, thân phận địa vị đều vượt xa hẳn với Diệp Khuynh Tuyết khó nhọc bỏ lên.

Còn phần Long Ngạo Thiên, hẳn là một trong ba kẻ cao nhất, ở trên lối đài ra tay cực tàn nhẫn, sau mấy vòng thí, đối thủ hắn không thể toàn thân lui xuống được, chẳng phải là thiếu một chân thì cũng gãy một tay hoặc bị thương nặng hôn mê, dù không xuất hiện loại chuyện chết chóc, nhưng ra tay tàn

nhân thể cũng khiến người ta đủ kinh hãi,

Nhìn lại đám đệ tử bị thương nặng hôn mê quết ra khỏi lối đi, trong lòng Lâm Nguyệt càng thêm kiêng kỵ mấy phần với Long Ngạo Thiên, thậm chí may mắn mình có vận khí tốt, ngay từ đầu cũng chưa phải đấu với Long ngạo Thiên và Diệp Khuynh Tuyết, nếu không muốn thành công lên cấp cũng không dễ như thế, dù sao ra tay quyết đoán tàn nhẫn như thế, hẳn cũng không phải dễ đối phó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại một trận tỉ thí kết thúc nữa, ba mươi tên đệ tử lên cấp đã rút xuống hai mươi người, tranh đoạt thật sự chỉ còn mười bắt đầu.

Một vòng nữa, Lâm Nguyệt rút được đối thủ là Mộc Phi, mà Diệp Chân Chân rút được đối thủ là Diệp Khuynh Tuyết. Ra sân đầu tiên là Diệp Khuynh Tuyết và Diệp Chân Chân.

Trận tỷ muội tỉ thí này ở còn Lôn đều là nhân vật chính, hiện tại đang chính thức đấu nhau, đã lập tức thu hút ánh mắt mọi người,

“A, Chân tiên tử và Tuyết tiên tử, nghe nói Chân tiên tử và Tuyết tiên tử là tỷ muội, chẳng rõ các nàng ấy ai sẽ thắng nhỉ?”

“Ta thấy Chân tiên tử sẽ thắng, dù sao thì Chân tiên tử cũng là đệ tử nội môn chân chính, lại là nữ dòng chính, còn Diệp Khuynh Tuyết dựa vào mặt mình mà bỏ lên sao so được chứ?”.

“Hừ, vậy nói cũng biết đâu chừng, Tuyết tiên tử người ta có thực lực thật đó!

“Thực lực gì chứ, hồ ly tinh!”

“Nữ nhân này, quả thật là ghen tị.

“Người...”

“Được rồi, ảm ỉ cái gì, nhìn xuống chẳng phải sẽ biết sao...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Môn Phái Tỷ Thí 4

Thật sự, đã làm nàng ta không còn bị lừa nữa. Trong lòng Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết xảo trá mà tàn nhẫn, mặc dù Diệp Chân chân trong lòng cũng là kẻ có tính toán, nhưng lòng lại không độc ác như Diệp Khuynh tuyết, nếu không có trận tỉ thí lần trước bị Diệp Khuynh tuyết làm nhiều loạn tình thân, như vậy kết quả tỉ thí cũng có thể nghĩ ra.

Trong lòng nàng cũng chẳng coi trọng Diệp Chân Chân, cũng không cho rằng Diệp Chân chân sẽ thắng trận tỉ thí này, nhưng dù sao tu vi Diệp Chân Chân coi cũng không tệ, nếu bình thường nàng ta phát huy hết mình, Diệp Khuynh Tuyết muốn thắng cũng khó mà dễ như thế!

Gia tăng chứng ngại cho Diệp Khuynh tuyết, làm tiêu hao thực lực nàng ta, phải cố làm hết sức mình, đây mới là mục đích chính của Lâm Nguyệt.

“Xem kìa, cuối cùng Tuyết tiên tử cũng phản kích rồi!”

Một tiếng thét lên kinh hãi, để Lâm nguyệt chú ý lối đi lần nữa chỉ thấy trong khoảng khắc ngắn ngủn, tình thế trên lối đi đã có thay đổi, Diệp Khuynh Tuyết né tránh tảo nhả trong bóng kiếm của Diệp Chân Chân, động tác càng ngày càng ổn, đã không còn hoảng loạn như lúc đầu nữa, thậm chí còn có thể thỉnh thoảng phản kích lại.

Lâm Nguyệt nhìn thân pháp hư vô như quỷ mị kia của Diệp Khuynh Tuyết, vẻ mặt dần trở nên nặng nề. Cho dù nàng không thích Diệp Khuynh Tuyết đi chăng nữa, vẫn phải thừa nhận đúng thật là thực lực Diệp Khuynh Tuyết không tầm thường.

Ít nhất, nhưng tốc độ thân pháp Diệp Khuynh Tuyết vậy, trừ phi là tu sĩ Phong Linh, tu sĩ bình thường vốn không thể làm được, nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại hết lần này tới lần khác làm được!

Mọi người ở đây đều nhìn thân pháp mờ mịt kia của Diệp Khuynh Tuyết trầm trồ khen ngợi, tình thế trên đài lại có thay đổi, Diệp Chân Chân dùng kiếm đột nhiên cũng thay đổi, so với tốc độ vốn có cũng nhanh không chỉ một lần, hơn nữa uy thế kinh người, mang theo từng đợt ánh sáng, ánh kiếm sáng loáng dần tụ lại, rồi tạo thành một thanh kiếm hư ảo khổng lồ trên không, chém thẳng mạnh về phía Diệp Khuynh Tuyết!

“Đây là Diệp gia hàng ma kiếm, chắc Tuyết tiên tử phải thua rồi...” chứng kiến bóng kiếm hư ảo trên không trung, có người kêu lên.

“Hóa ra đây chính là tiên pháp hàng ma của Diệp gia a, quả nhiên là lợi hại, lần này chỉ sợ Tuyết tiên tử gặp nạn rồi...”

Nhìn về mặt ngập tràn sắc tàn nhẫn trên đài của Diệp Chân Chân, còn có Diệp Khuynh Tuyết bị bức tới rất chật vật, lông mày Lâm Nguyệt nheo chặt lại thành đường thẳng, nàng cảm giác có chút không ổn.

Theo ấn tượng nàng hiểu Diệp Khuynh Tuyết rất rõ, dù mấy trận tỉ thí trước Diệp Khuynh Tuyết cũng không xuất ra thực lực thật sự, nhưng cũng không đến mức yếu tới thế, nàng tuyệt đối không tin, đây là thực lực chân chính của Diệp Khuynh Tuyết!

Hai tròng mắt Lâm Nguyệt nhìn chăm chăm vào Diệp Khuynh Tuyết, cứ như muốn tìm ra được chút gì đó. Nhưng thật đúng là đã bị nàng phát hiện ra, bóng kiếm trên không trung đột nhiên bị đánh rớt trong nháy mắt, nàng nhìn thấy khóe môi Diệp Khuynh Tuyết cong lên, gần như nở nụ cười.

“Không ổn!”

Lâm Nguyệt trong nháy mắt kịp phản ứng, đang định truyền âm nhắc nhở Diệp Chân Chân, nhưng đã muộn, chỉ thấy Diệp Khuynh Tuyết trong gang tấc bóng kiếm đó chém xuống, thân hình mềm mại khẽ nhoáng một cái, ngay sau đó thoáng lộ ra thân sắc thất kinh, hai tay nhìn có vẻ bối rối thực ra đang nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, một tia sáng lóe lên như chớp phát ra từ người nàng ta, quét thẳng tới pháp khí Diệp Chân Chân đang thao túng.

Ánh sáng lướt đi, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm của Diệp Chân Chân, thân thể mềm mại trong nháy mắt bị đánh bay, đập nặng nề xuống đất.

Biến cố bất ngờ xảy ra, khiến chung quanh chợt trở nên yên tĩnh hẳn, tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn cảnh trước mặt này, thậm chí cả trưởng lão trọng tài cũng chưa hồi phục lại tinh thần.

“Phụt”

Diệp Chân Chân gãy dựa phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Khuynh Tuyết một lúc, sau đó không chống nổi nữa, ngất đi.

Lúc này người chung quanh mới hồi phục lại tinh thần, trưởng lão trọng tài chẳng quan tâm tới tuyên bố thắng thua, đã vội vàng gọi người tới mang Diệp Chân Chân đi chữa thương.

Còn Diệp Khuynh Tuyết vẫn đứng trên lối đài dường như cũng sợ ngây người, lúc đợi người ta mang Diệp Chân Chân khiêng đi, về mặt nàng ta mới hoảng loạn bò dậy từ trên lối đài, chắc định chạy xuống, trong miệng không ngừng kinh hoàng kêu lên, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội không cố ý...”

Diệp Khuynh Tuyết bị trọng tài trưởng lão ngăn lại, tuyên bố kết quả tỉ thí.

“Ta, ta thật không cố ý mà, nếu như tỷ tỷ có chuyện gì, ta biết làm sao đây?” Nghe thấy trưởng lão trọng tài tuyên bố mình thắng trận tỉ thí, Diệp Khuynh Tuyết vẫn thất kinh giải thích, thậm chí tới mức nước mắt rớt xuống, “Ta thật không rõ sao lại vậy nữa, ta chỉ sợ hãi, ta không biết sẽ làm tỷ tỷ bị thương...”

Thấy nàng có bộ dáng điềm điềm đáng yêu thế, vừa kinh vừa sợ, thậm chí còn đau lòng rơi lệ, phần đông chúng ta đều đồng tình với Diệp Khuynh Tuyết. Dù sao vừa rồi Diệp Khuynh Tuyết che giấu rất kỹ, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy nàng ta bị Diệp Chân Chân ép sát từng bước, hơn nữa Diệp Chân Chân không để ý gì tới tình tỷ muội cứ dùng hàng ma kiếm ác như thế giễu cợt, vì thế mọi người đều thấy Diệp Khuynh Tuyết bị ép bắt đắc dĩ mới phản kích, cũng không phải thật lòng muốn làm tổn thương tỷ tỷ của mình.

Đã có chủ ý hay này, hơn nữa nhìn Diệp Khuynh Tuyết có vẻ thuần khiết sợ hãi, dĩ nhiên là tin lời nàng ta rồi.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết dù có trình diễn khá hơn, dù cho có lừa gạt tất cả mọi người, nhưng lại không lừa được Lâm Nguyệt, trong mắt Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết quả thật dối trá tới cực điểm, nàng ta cũng không sai, vừa rồi lúc trọng tài trưởng lão tuyên bố Diệp Khuynh Tuyết thắng, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia đắc ý, còn có đủ nàng ta thoát nhìn có vẻ rất đau lòng song khóe môi nàng ta lại cong lên bán đứng nàng ta.

Giờ phút này Lâm Nguyệt trong lòng càng thêm khẳng định chắc chắn, Diệp Khuynh Tuyết cố ý, nàng cũng không phải bị ép mà đánh trả, mà chân chính hạ sát thủ!

Nhìn Diệp Chân Chân sắc mặt trắng bệch, hôn mê được người ta khiêng đi, trong lòng Lâm Nguyệt thở dài, Diệp Chân Chân vẫn vị tính toán, Diệp Khuynh Tuyết không hổ là nữ chính, phần ăn nhấm này, tâm cơ này, đúng thật khiến người khác thấy kinh hãi.

Rõ ràng muốn giết chết tỷ ruột là nàng ta, Diệp Chân Chân bị thương nặng sống chết chưa rõ, nhưng nàng ta lại có thể duy trì vẻ giả nai dối trá hoàn mỹ kia, khiến cho ai cũng cảm thấy nàng ta là cô gái lương thiện, lại không biết nàng ta có tâm địa độc ác rắn rết.

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, loại bỏ hết mọi tâm tình phức tạp trong lòng đi, sau đó trưởng lão trọng tài tuyên bố trận tỉ thí mới bắt đầu, chậm rãi đi lên lối đài, chỉ trong nháy mắt trên lối đài nhìn lướt qua Diệp Khuynh Tuyết.

“Lâm Nguyệt, người đừng có mà thua quá sớm đó, ta đợi người!”

Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng truyền âm tới tai Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt hơi bước chậm lại, chỉ có gò má nhìn lướt qua nàng ta một cái, song lại càng bước không ngừng lên lối đài.

Đợi Lâm Nguyệt lên lối đài rồi, thấy Mộc Phi đã tới trước một bước, giờ phút này thấy Lâm Nguyệt đi lên, lúc này mới đem ánh mắt si ngốc nhìn Diệp Khuynh Tuyết thu lại, chuyển sang nhìn Lâm Nguyệt lạnh băng.

“Hóa ra là ngươi!” Mộc Phi nhìn về phía mắt Lâm Nguyệt, ngập tràn vẻ khinh bỉ, “Ngươi dùng linh phù đối phó với ta cũng vô dụng thôi, nếu không muốn chết thì rút nhanh cho ta!”

Mộc Phi biết Lâm Nguyệt, hẳn biết rõ nữ xấu trước mắt này là cô bé năm đó đi theo sau Diệp Phàm ở môn phái phùng thị kia, nhưng vì lần thí môn phái này mà hắn vô cùng khinh thường Lâm Nguyệt dùng hành vi linh phù để đập, vì thế nhìn Lâm Nguyệt rất ngứa mắt.

Thần sắc Lâm Nguyệt lạnh nhạt, như chẳng thấy vẻ khinh bỉ trong mắt đối phương, nói thản nhiên, “Đệ tử ngoại môn Côn Luân Lâm Nguyệt, mong được lãnh giáo với sư huynh!”

Nói xong, Lâm Nguyệt chẳng thèm đợi Mộc Phi đáp lại, thò tay thẳng vào trong túi đồ, rút một thanh kiếm màu xanh ra đâm mạnh về phía Mộc Phi.

Lâm Nguyệt luôn làm theo kiểu anh kính tôi một thước tôi kính anh một trượng, nếu đối phương đã không còn khách sáo nữa, nàng còn khách sáo làm gì? Chẳng bằng trực tiếp đánh sáng khoái một trận, đến cùng ai thua ai thắng cũng còn chưa biết đâu!

“Ngươi muốn chết sao!”

Thấy Lâm Nguyệt chẳng nói thêm lời nào đã trực tiếp ra tay, Mộc Phi lập tức giận dữ, cũng nhanh chóng lấy pháp khí phản kích, bất giác anh tới tôi đi, linh phù pháp bảo bay tứ tung, đánh vô cùng đặc sắc.

“Vị nữ tu kia dĩ nhiên lại đấu với Mộc sư huynh, thật xui xẻo quá đi!”

“Cũng không phải vậy sao? Mộc sư huynh nhưng là đệ tử nội môn tinh anh đó, vị nữ tu kia mới tới luyện khí trung kỳ, chắc sẽ thua thảm hại cực kỳ...”

TRên đài cao, Liên Thành nhìn dưới lối đài, nói thản nhiên, “Từ huyền, con mắt của ngươi đúng lắm!”

Về mặt Quân Tử Huyền lạnh lùng nhìn hai người đấu pháp trên lối đài, nghe vậy khỏe môi khẽ nhếch lên, không lên tiếng.

“Vị nữ đệ tử ngoại môn kia đang che giấu thực lực, không thể ngờ được ở ngoại môn còn có mầm non tốt như vậy, năm đó ngươi thật không cứu nhầm người, đệ tử như vậy sau này lớn lên nhất định không kém đệ tử nội môn kia đâu!”

“Nếu nàng ấy không có tư chất, ta cũng không khiến Diệp Phàm mang nàng ấy về Côn Luân làm gì!” Quân Tử Huyền thản nhiên đáp lại.

Con mắt đen như mực của Liên Thành lóe lên, chẳng biết đang nghĩ gì, nhìn thẳng vào trên lối đài mắt đột nhiên căng thẳng, nói thốt thành, “Nàng ấy thể mà dám bố trí ảo trận!”

Quân Tử Huyền nhướng nhướng mày, mắt nhìn về phía lối đài càng sắc bén hơn. Hai người sai khi nhìn khá lâu, Liên Thành đột nhiên lại thở dài nói một câu, “Mộc Phi thua chắc rồi!”

Quả nhiên, lời hắn vừa dứt, trên lối đài phát ra một tiếng nổ mạnh, cả lối đài bị từng đợt xương mù dày đặc bao phủ, cũng không còn thấy bóng đấu pháp trên lối đài nữa.

TRên lối đài, Mộc Phi cảm thấy một luồng hương thơm nồng nặc ập tới, ngay sau đó mắt hoa lên, cảnh tượng quen thuộc chung quanh chợt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một màn sương mờ mờ man trắng, hắn bị vây chặt trong sương mù dày đặc, chẳng thấy gì cả.

“Như vậy mà cũng dám vây khốn ta sao? Phá cho ta!”

Bị vây chặt trong sương mù dày đặc, Mộc Phi vừa giận vừa sợ, hai mắt đỏ ngầu, trong tay đưa linh lực vào pháp khí nháy mắt tăng vọt lên gấp mấy lần, hình thành một cự kiếm khổng lồ, chém mạnh về phía đối phương!

Nhưng một kích uy lực khổng lồ này, như chém phải bông vậy, vốn chẳng có chút phản ứng, mà mùi hương này càng ngày càng nồng, sương mù chung quanh càng ngày càng dày, hơn nữa yên tĩnh tới mức khiến người ta thấy sợ hãi.

“Đi ra, có gan thì đi ra cho ta!”

TRên mặt tuấn mỹ của Mộc Phi giờ phút này trông dữ tợn, do không tìm thấy vị trí của Lâm Nguyệt, nên trong cơn tức giận, công kích lung tung, nhưng bất kể hăm công kích thế nào, cảnh tượng chung quanh cũng không thay đổi, ngay thời điểm hắn sắp điên lên rồi, đột nhiên nghe thấy một tiếng thở dài truyền tới.

Tiếng thở dài ấy như có như không, phảng phất như gần tai hắn vậy song lại dường như ở rất xa.

“Àm!”

Mộc Phi xoay mạnh người chém mạnh, khuôn mặt sửu tợn càng kêu lên chói tai, “Đi ra, ngươi đi ra cho ta!”

“Mộc Phi, ngươi thua rồi...”

“Ngươi...” Mộc Phi đang định tức giận phản bác, nhưng đúng lúc này, một cơn gió màu xanh lá từ thổi tới, thổi tan sương mù dày đặc xung quanh,

một bóng dáng mảnh khảnh hiện dần lên, theo bóng nhỏ xuất hiện, mùi thơm lại càng phát ra nồng nặc, thân hình thiếu nữ cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Gió mát lướt nhẹ qua mái tóc rối dài của thiếu nữ, lộ ra một dung nhan tuyệt sắc không cách nào hình dung nổi xuất hiện trước mắt Mộc Phi.

Như giọt sương mai trên đoá sen, như hoa lan nở rộ, nhẹ nhàng, tuyệt mỹ, nghiêng nước nghiêng thành. Mộc Phi nhìn ngây người, hần đã ngây dại mất rồi. Hần không ngờ được, người ẩn giấu trong sương mù, rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp tới mức không hình dung nổi.

Hần thấy thiếu nữ đang chậm rãi đi về phía hắn, nhìn nàng dần đi tới cạnh hắn, mà ánh mắt hắn vẫn ngây ngốc nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ ấy, chẳng có chút phản ứng nào.

“Mộc Phi, ngươi thua rồi...”

Giọng thiếu nữ sâu kín vang lên bên tai, làn hơi thở như lan phun nhẹ lên cổ hắn, khiến hắn hoảng hốt trong tích tắc.

Phi kiểm trong tay gác trên cổ Mộc Phi, sương mù dày đặc chung quanh nhanh chóng tan đi, cả lòì dài khôi phục lại bộ dáng vốn có.

Chung quanh các đoàn tu xem trận đấu kêu lên từng đợt, toàn bộ mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn hai người trên lòì dài.

Mộc Phi cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, cảm giác phi kiểm lạnh buốt trên cần cổ, trong lòng hắn thấy khổ sở, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Lâm Nguyệt một cái, quay đầu sang trọng tài trưởng lão nói, “Ta thua!”

Lâm Nguyệt khẽ mỉm cười, cũng không thêm đề ý tới ánh mắt phức tạp kia, thu kiểm lại, khẽ gật đầu lạnh nhạt với Mộc Phi, nói, “Đa tạ sư huynh!”

Mộc Phi đứng gần thiếu nữ thấy khóe môi nàng nhếch lên cười khẽ, trong lòng không kìm được lại nhớ tới gương mặt tuyệt mỹ vừa rồi, bất giác lại thất thần một trận, lát sau về mặt bối rối khẽ gật đầu về Lâm Nguyệt, nhảy xuống lòì dài.

Trận đấu này, chỉ ngắn ngủn trong nửa nén hương thì kết thúc, Lâm Nguyệt thành công thắng được, mà trong mắt tất cả đoàn tu, cuộc tỉ thí này Lâm Nguyệt thắng chẳng thể nào giải thích nổi, bởi họ vốn chẳng nhìn thấy Lâm Nguyệt thắng thế nào hết.

Lâm Nguyệt bố trí ảo trận, thực ra nàng gọi là bố trí ảo trận chẳng qua là che mắt thôi, khiến người khác bị mê hoặc, còn nàng khởi động pháp thuật trong bí quyết thiên cổ Lưu Hương, mê hương huyền.

Cuối cùng sở dĩ biểu lộ hình dáng trước mắt Mộc Phi là cố ý. Nàng làm vậy cũng không phải là sử dụng mỹ nhân kế để mê hoặc Mộc Phi, mà đơn thuần chỉ muốn thắng được trận tỉ thí, nàng không cần làm vậy, mục đích nàng chỉ có một đó là không muốn Mộc Phi bị Diệp Khuynh Tuyết xinh đẹp hấp dẫn, cũng là để cho Diệp Khuynh Tuyết bớt đi một trợ thủ.

Có lẽ lợi dụng sắc đẹp để đi mê hoặc một người đàn ông có vẻ hèn hạ, nhưng vì một đối thủ khó dây dưa sau này, Lâm Nguyệt cảm thấy đáng giá.

Xem trong truyện nàng biết rõ Mộc Phi người này dây dưa khá nhiều, ở trong truyện, Mộc Phi vì lòng hâm mộ Bạch Như Nguyệt, vì Bạch Như Nguyệt hần tốn bao tâm sức đi hại Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí không tiếc vận dụng lực lượng Mộc gia, khiến Diệp Khuynh Tuyết mấy lần bị Mộc Phi suýt nữa hại chết, dù cuối cùng Diệp Khuynh Tuyết đều tránh được, nhưng lại chật vật mãi.

Khó khăn nhất là, ở trong truyện, Mộc Phi là người duy nhất đối nghịch với Diệp Khuynh Tuyết, đến cuối cùng cũng không có ai chết!

Người như vậy thật đáng sợ, mặc dù Lâm Nguyệt không muốn Mộc Phi thích mình, nhưng tuyệt đối cũng không hy vọng hắn thích Diệp Khuynh Tuyết, nếu không bị Diệp Khuynh Tuyết phát hiện ra Mộc Phi có tình cảm với Diệp Khuynh Tuyết, tất nhiên Mộc Phi sẽ bị Diệp Khuynh Tuyết lợi dụng.

Đến lúc đó, nàng sẽ bị đổi lại thành nhân vật Diệp Khuynh Tuyết trong truyện, bị Mộc Phi tính toán hãm hại bất kỳ lúc nào.

Kết quả như vậy, Lâm Nguyệt không muốn đối mặt, chỉ là nàng vì đã đọc truyện rồi, nàng hiểu rõ Mộc Phi, vì thế mới quyết định rất nhanh, lộ ra hình dáng thật của mình trước mặt Mộc Phi, hiện giờ tình cảm Mộc Phi với Diệp Khuynh Tuyết đang ở giai đoạn đầu, vẫn chưa thật sự bị chìm sâu vào trong, mà dung mạo của nàng thì xuất sắc vượt xa Diệp Khuynh Tuyết, từ đó, có thể đơn giản thay thế địa vị Diệp Khuynh Tuyết trong lòng Mộc Phi, lấy việc hắn có tình cảm với bề ngoài Diệp Khuynh Tuyết xóa sạch!

Đương nhiên, nàng làm vậy cũng có nguy hiểm nhất định, nếu Mộc Phi đã có tình cảm sâu với Diệp Khuynh Tuyết, như vậy cho dù nàng có xinh đẹp cỡ nào chẳng nữa, cũng không lay chuyển được địa vị Diệp Khuynh Tuyết trong lòng Mộc Phi, nhưng giờ nhìn lại, nàng vẫn thành công, Mộc Phi biểu hiện vừa rồi, dù không bị nàng mê hoặc, nhưng trải qua cảnh vừa rồi, rõ ràng nàng đã để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng Mộc Phi.

Giải quyết được vị Mộc Phi phiền toái này, trong lòng Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng nàng không biết rõ, mọi cử chỉ hành động của nàng trong mê hương huyền đều lọt vào mắt mấy người có lòng.

Sau khi Lâm Nguyệt được trưởng lão trọng tài tuyên bố thắng, đang định đi xuống lòì dài, đột nhiên có cảm giác có ánh mắt nóng bỏng trong đám đông nhìn mình chằm chằm, nàng ngừng phát đầu lên, ánh mắt sắc bén lướt qua dưới lòì dài, lại phát hiện ra một thiếu niên xa lạ có dung mạo thanh tú.

Lâm Nguyệt nhũn mảy, hết lần này lần khác xác định mình không biết thiếu niên này, mới chậm rãi thu mắt lại, đi xuống lòì dài.

Nhưng Lâm Nguyệt lại không nhìn thấy, lúc nàng thu mắt lại trong chớp mắt, người thiếu niên xa lạ kia trong mắt chợt lóe lên ánh sáng khác thường, càng nhìn về phía nàng phát ra nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Người Thua Rồi

Hôm sau.

Theo kết quả lần lượt các trận tỉ thí kết thúc, lần này tỉ thí môn phái đã ra rõ rõ danh sách mười người.

Theo Lâm Nguyệt biết trong đó, chỉ có ba người, thứ tự là Cô Anh Khiết, Long Ngạo Thiên và Diệp Khuynh Tuyết. Ba người này thêm cả Lâm Nguyệt nữa là bốn người, sáu người còn lại Lâm Nguyệt thoát nhìn lại mặt cả, nhưng đều là đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn chỉ có mình Lâm Nguyệt.

Hôm nay xem như là trận tỉ thí ngoại môn ngày cuối, lúc Lâm Nguyệt đi tới đỉnh núi Cửu Vân đã thấy cả đỉnh núi Cửu Vân đông đúc ồn ào náo nhiệt, mười tu sĩ có trong danh sách cũng đã tới mấy người, giờ phút này đang đứng một bên, nói gì đó với nhau, thấy Lâm Nguyệt đến, vẻ mặt đều rất kính ngạc, dù sao đứng nhất đều toàn là đệ tử nội môn, vị Lâm Nguyệt mặc loại áo bào màu xanh của đệ tử ngoại môn này thật sự có hơi chói mắt.

Cảm nhận được sự bài xích của những người chung quanh, Lâm Nguyệt cười cười tự giễu, cũng không để ý. Nàng hiểu những suy nghĩ trong lòng những người này, dù sao thì những lần tỉ thí ở Côn Lôn trước đây, đệ tử ngoại môn có thể thành công lọt vào top hai mươi người là chuyện rất hiếm, chưa nói tới lọt vào top mười người chung kết, đó là chuyện gần như không thể, hiện tại nàng thành công lên cấp, đúng thật khiến những đệ tử nội môn kia đã kinh ngạc lại càng kinh ngạc hơn.

Song trải qua trận đấu cùng Mộc Phi ngày hôm qua, cuối cùng những người này cũng không dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng nữa, ở giới tu chân dù sao cũng lấy thực lực tôn lên trước, người có thực lực, cũng tìm được sự tôn trọng của người khác.

Lâm Nguyệt nhìn lướt qua, thấy Cô Anh Khiết và Long ngạo Thiên đã đến, chỉ còn Diệp Khuynh Tuyết chưa thấy, lặng lẽ nắm chặt tay, hôm nay sợ rằng nàng sẽ phải gặp Diệp Khuynh Tuyết rồi.

Nàng còn nhớ rõ trong truyền, Bạch Như Nguyệt ở trận đấu cuối cùng đã bị Diệp Khuynh Tuyết dẫm đạp dưới chân, bỗng trở thành đá kê chân nổi tiếng của Diệp Khuynh Tuyết, mà giờ đây, nàng tuyệt đối không để chuyện này xảy ra nữa!

Lâm Nguyệt đang trầm tư đột nhiên nghe thấy có người gọi nàng, “Lâm sư muội, Lâm sư muội...”

Thanh âm có chút quen thuộc, Lâm Nguyệt nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Diệp Phàm đang đi về phía nàng, đằng sau còn có An Từ Dạ và Tư Dẫn.

“Diệp sư huynh!” Lâm Nguyệt cười nhạt, sau đó khẽ gật đầu với An Từ Dạ và Tư Dẫn, “An sư huynh, Tư sư huynh”

Ánh mắt phức tạp của An Từ Dạ và Tư Dẫn đều nhìn Lâm Nguyệt, mà Diệp Phàm thì lại không để ý tới thần sắc của họ, cười nói với Lâm Nguyệt, “Lâm sư muội, không ngờ muội lại có thể lọt vào chung kết top mười, thật làm ta giật cả mình đó!”

“Vận khí tốt mà thôi” Lâm Nguyệt cười khẽ, ngoài hôm qua gặp được Mộc Phi ra, đúng thật là Lâm Nguyệt có vận khí tốt thật, ngoài Mộc Phi, trước đó nàng cũng chưa gặp được tuyển thủ có thực lực chân chính.

“Vận khí cũng không phải là một loại thực lực đó sao?” Mặt mày Diệp Phàm hớn hở, rất vui vẻ, hần vờ vai Lâm Nguyệt thân mật, cười nói, “Hôm nay biểu hiện thật tốt vào đó, tranh thủ lên tới top ba đi, tới lúc đó biết đâu chừng có thể được Từ Ngọc đạo quân nhận làm môn hạ, trở thành đệ tử thân truyền đó!”

“Sư huynh lại đùa rồi, top ba đứng đầu muội nào có nghĩ tới, huynh cứ để những chỗ đó cho các sư huynh sư tỷ nội môn kia kia” Lâm Nguyệt cười nhạt bảo.

Cái gì mà top ba với không top ba chứ, cái gì mà đệ tử thân truyền của Từ Ngọc đạo quân chứ, nàng chẳng thấy hứng thú chút nào, nàng tới tham gia tỉ thí, mục đích duy nhất là đánh bại Diệp Khuynh Tuyết.

“Lâm sư muội, cố lên, muội nhất định sẽ thắng” An Từ Dạ nhìn người thiếu nữ cười nói thân nhiên trước mặt, cố nén sự khổ sở trong lòng lại, nói khẽ.

“Cám ơn An sư huynh” Lâm Nguyệt cười cười.

“Muội cũng đừng có tạ hần, hôm nay hần và Tư Dẫn là đối tượng khiêu chiến người đứng đầu đó, đến lúc đó nếu sư muội là người đứng đầu thì cũng nên cần thận!”

Ở Côn Lôn, sau khi trận tỉ thí của đệ tử trong ngoài môn kết thúc, phía sau sẽ có ba trận đấu người đứng đầu khiêu chiến với tu sĩ trúc cơ, trưởng lão trọng tài dùng cái này để bình phán thực lực chân chính của người đứng đầu.

Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết sau khi trở thành người đứng đầu, khiêu chiến với ba tu sĩ trúc cơ, một trong đó là Tư Dẫn, cuối cùng cũng bị thua dưới tay tư Dẫn.

“Đối tượng người đứng đầu khiêu chiến ư? Diệp sư huynh cũng phải sao?” Lâm Nguyệt dĩ nhiên biết rõ An Tử Dạ và Tư Dẫn là số người mà người đứng nhất lựa chọn khiêu chiến, nhưng vì trong truyện cũng không có tên Diệp Phàm nên nàng không rõ Diệp Phàm có phải là đối tượng khiêu chiến không nữa.

“Ta dĩ nhiên không phải rồi, đối tượng mà người đứng nhất khiêu chiến phải là đệ tử nhập môn chưa tới hai mươi năm, sư huynh ta mặc dù đã là trúc cơ nhưng thời gian nhập môn đã vượt quá hai mươi năm rồi, không thể trở thành đối tượng khiêu chiến được”

Lâm Nguyệt hiểu ra gật gật đầu, hóa ra Diệp Phàm cũng chỉ là đệ tử nội môn, tu luyện ở nội môn gần hai mươi năm mới đạt tới trúc cơ, tư chất không được coi là tốt, nhưng có thể được chọn làm đối tượng tu sĩ trúc cơ để người đứng nhất khiêu chiến thì không có chỗ nếu không phải có tư chất trời cho hoặc thiên tài, vì thế Diệp Phàm cũng không được chọn là chuyện bình thường.

Mấy người cùng tán gẫu một lúc, đám người Diệp Phàm liền rời đi, số người tụ tập trên núi Cửu Vân đông dần lên, nhìn xa xa, toàn bộ quảng trường toàn người là người, trận thế này vượt xa mấy ngày trước, cho tới hôm nay số người tới đông vậy, Lâm Nguyệt cũng không cảm thấy bất ngờ, trận tỉ thí môn phái này càng đến ngày cuối càng đặc sắc, hôm nay trận tỉ thí cuối cùng là trận chung kết, mấy ngày trước không có nhiều người lắm, giờ đã đến cả.

Hơn nữa trận tỉ thí hôm nay cũng khác với lần trước, cuối cùng có mười người đấu trận chung kết, là thi đấu kiểu khiêu chiến người nào thắng cuối cùng là người đứng đầu.

Do trận chung kết năm xưa đều vô cùng kịch liệt, trong đấu pháp bị thương nặng có, thậm chí có người còn chết, vì thế hôm nay trên lôi đài ngoài trường lão trọng tài ra, còn có thêm tu sĩ Kim Đan, đề phòng sự bất trắc xảy ra, tu sĩ Kim Đan có thể kịp thời cứu người.

Trong truyện Bạch Như Nguyệt chính là ở trận chung kết bị Diệp Khuynh Tuyết thất thủ giết chết, sau đó được Liên Thành cứu, cũng là lần đó vừa gặp đã yêu với Liên Thành, rồi bắt đầu trở thành vật hi sinh lót đường.

Thời gian trôi qua từng chút một, mười tu sĩ dự thi đã tập trung đông đủ, mặc dù Diệp Khuynh Tuyết đến chậm nhưng lại được chào đón hơn đệ tử ngoại môn Lâm Nguyệt này rất nhiều, nhất là Long Ngạo Thiên, thỉnh thoảng lại cứ ném ánh mắt nóng bỏng về phía nàng ta.

Vẫn bình thường như trước, đội đám chương môn tới đủ, trưởng lão chủ trì liền bắt đầu tuyên bố rút thăm.

Lần này Lâm Nguyệt rút được mã số là số 3, nàng vừa bốc thăm xong, gần như lập tức nhận được ánh mắt của Diệp Khuynh Tuyết nhìn sang, ánh mắt ấy có khiêu khích, cười lạnh, thậm chí cái miệng còn hơi nhếch nhếch, “Lâm Nguyệt, ta đội ngươi, đừng có để cho ta thất vọng đó nha!”

Quả nhiên đội lúc trưởng lão chủ trì tuyên bố xong, đối thủ của nàng thật sự là Diệp Khuynh Tuyết thật!

Trong lòng Lâm Nguyệt trùng xuống, song hai tay nắm chặt lại. Quả nhiên nội dung trong vở kịch trong truyện đã xuất hiện, trận chiến giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết đã định thành kết cục, bất luận thế nào, nàng nhất định phải thắng trận này, dù không cách nào cản được Diệp Khuynh Tuyết lên top ba, nhưng nhất định phải cản nàng ta trở thành người đứng đầu, chỉ cần nàng thắng Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng Diệp Khuynh Tuyết có tính thắng tất cả mọi người thì cũng không thể nào đoạt được người đứng nhất được!

Kết thúc rút thăm, trưởng lão chủ trì tuyên bố bắt đầu trong nháy mắt, gần như Lâm Nguyệt và Diệp Khuynh Tuyết cùng đồng thời lên lôi đài, mắt Lâm Nguyệt chợt đảo qua, quả nhiên thấy đứng trên lôi đài có một vị nam tử có ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như thần tiên, khí chất xuất trần như ngọc, người này chính là nam chính Liên Thành!

Đi vào thế giới này đã hơn mười năm rồi, mỹ nam Lâm Nguyệt gặp qua không ít, kể cả Quân tử Huyền hay những nam phụ khác, không đâu mà không gặp được mỹ nam tử, nhưng lúc nhìn thấy Liên Thành trong nháy mắt, Lâm Nguyệt vẫn không thể không tán thưởng một câu.

Quả nhiên không hổ là nam chính đệ nhất trong truyện, ngũ quan hoàn mỹ chẳng có tí tì vết nào, không thể dùng một từ đơn giản để miêu tả hết được sự tuấn mỹ, chứ đừng có nói tới toàn thân ngập tràn khí chất xuất trần chẳng có trên trần gian, quả thật chính là tiêu chuẩn của thần tiên.

Chẳng trách mà trong truyện Diệp Khuynh Tuyết vốn thích chính là Quân Tử Huyền cuối cùng lại thích hắn, chẳng trách mà Bạch Như Nguyệt sẽ vừa gặp đã yêu ngay với hắn, chẳng trách mà Cô Anh Khiết sẽ điên cuồng vì hắn.

Người nam nhân này, quả nhiên là hoàn mỹ tới mức không ai bắt bẻ nổi! Nếu thật sự lựa chọn nam phụ khác trong đám đó ra, từ ngoài nhìn vào, cũng chỉ có Diêm Tinh Vân có thể sánh ngang với hắn, còn những kẻ khác thì đều rớt xuống một bậc. Chẳng qua năm đó lúc Lâm Nguyệt gặp Diêm Tinh Vân, tên đó vẫn còn là một thiếu niên choai choai, giờ đã mười năm trôi qua, cũng không biết người đó lớn lên có bộ dạng yêu nghiệt tới mức nào...

Nhớ tới vị thiếu niên tựa như ác ma năm đó, trong lòng Lâm Nguyệt khẽ rung mình, lập tức vứt bỏ sạch cảm giác khó hiểu kia đi, ngưng thần nhìn Diệp Khuynh Tuyết phía đối diện.

“Lâm sư muội, chúng ta lại gặp nhau rồi” Diệp Khuynh Tuyết nhìn Lâm Nguyệt đối diện, nét mặt xinh đẹp thoáng biểu lộ nụ cười dịu dàng.

“Xin sư tỷ chỉ giáo cho!” Đến mức này Lâm Nguyệt dĩ nhiên cũng không muốn phí nước bọt với Diệp Khuynh Tuyết, trực tiếp động ngón tay nhỏ nhắn,

phóng Hương lười dao đi ra, hương lười dao xoay tròn đánh úp về phía Diệp Khuynh tuyết, vừa ra tay, lại nhanh và chuẩn, hơn nữa còn kèm theo mấy phần tàn nhẫn, khác hẳn đầu pháp lúc trước của Lâm Nguyệt ở trên lôi đài.

Lâm Nguyệt đã sớm ra quyết định, đối mặt với kẻ xảo trá quỷ quyệt như Diệp Khuynh Tuyết, nhất định ra tay phải ứng phó toàn lực, tuyệt đối không thể để cho đối phương có nửa cơ hội. Vì thế nàng mới ra tay thẳng, hơn nữa thế công cực kỳ sắc bén hung ác.

Một màn này trong mắt người khác, thật sự nằm ngoài dự liệu, chẳng ai ngờ được, lúc trước trong trận ti thí Lâm Nguyệt vừa né vừa tránh dịu dàng sẽ có một mặt sắc bén như thế.

“Đình luyện khí hậu kỳ!” Có người nhìn không thấu Lâm Nguyệt, kêu lên thất thanh.

“Vị nữ tu đệ tử ngoại môn kia thế mà có thực lực thế này, chẳng trách...”

“Ta nói rồi mà, có thể lọt vào trong top mười, sao lại loại vớ vẩn được chứ?”

“Coi như ẩn giấu thực lực thì sao nào? Tu vi Tuyết tiên tử cũng chẳng kém nàng ấy, ai chết trong tay ai cũng chưa chắc đâu!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Thực lực Tuyết Tiên tử nhất định không phải là luyện khí hậu kỳ bình thường...”

Chúng tu dưới lôi đài bàn luận rối rít, mà cao nhân trên đài cũng không nhìn được, người mở miệng đầu tiên là Đan Hoa Chân nhân, “Không thể ngờ được con nhóc đó còn che giấu thực lực, xem ra ngoại môn lại xuất hiện một đệ tử không kém rồi a...”

“Tư chất tam linh căn, có thể ngăn ngừa tu trong mười năm lên tới đình luyện khí hậu kỳ, đúng thật không dễ, xem ra số phận con bé cũng không tệ!” Thời gian qua người trầm mặc ít nói như Như Ngọc Chân Nhân cũng khó mà mở miệng một câu.

“Hà? Nói thì nói thế, số phận con nhóc khác cũng không nhỏ, bản chân nhân vẫn còn nhớ nữ tu nội môn kia năm đó cũng là đệ tử ngoại môn, sau này được Tây Linh Đan, sau khi được linh đan tẩy rửa linh căn mới tiến vào nội môn, xem ra hai người này đều có số cả, không biết là hôm nay ai sẽ thắng ai đây?”

Trên mặt Đan Hoa chân nhân ngập tràn vui vẻ, hai người đầu pháp trên lôi đài, bất kể là Diệp Khuynh Tuyết hay Lâm Nguyệt, đều là đệ tử núi Đan Hoa của ông, so với bộ dáng ngoan ngoãn nhu nhược kia của Diệp Khuynh Tuyết, ông cảm thấy cách Lâm Nguyệt tùy cơ ứng biến không qua loa lại hợp ý ông nhất.

Thậm chí ông còn quyết định sau khi trận ti thí này kết thúc sẽ thu nàng làm môn hạ của mình.

“Đệ tử nội môn kia cũng được, còn phần người khác, hừ, hạng người đầu cơ trục lợi, tâm tư không thuần khiết, có tính tư chất xuất chúng đi chăng nữa cũng chỉ có vậy mà thôi” Vị Tử Ngọc đạo quân ngồi trên ghế chính cất giọng lạnh lùng hừ một câu.

Ông ta có ấn tượng xấu về Lâm Nguyệt tới cực điểm, thời gian qua càng không thích kẻ có đầu cơ trục lợi tâm tư xảo trá, hiện tại Lâm Nguyệt trong mắt ông ta chính là người như vậy.

Từ Ngọc đạo quân là tu sĩ hóa thân, địa vị ở Côn Lôn là siêu nhiên, ông ta mở miệng, dĩ nhiên không ai dám phản bác lại, quân chi vị Đan Hoa chân nhân không phục cũng chẳng dám nói thêm câu nào, chỉ là trong lòng thầm thở dài, tiếc thay cho Lâm Nguyệt.

Nếu như Lâm Nguyệt mà thua, vậy thì còn dễ nói, nếu Lâm Nguyệt đoạt được người đứng thứ nhất, chỉ sợ cũng không có cơ hội được Từ Ngọc đạo quân thu làm đệ tử, Từ Ngọc đạo quân có ấn tượng kém với Lâm nguyệt như thế, đến lúc đó dù cho Lâm Nguyệt có thắng, lấy tính cách của Từ Ngọc đạo quân, cũng không chọn một đệ tử mà mình không thích làm đệ tử của mình.

Người dưới đài quan sát bàn luận liên tục, người đầu pháp trên đài đang đánh nhau kịch liệt, chớp mắt đã qua mấy hiệp.

Đối mặt với thế công sắc bén của Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết vẫn sử dụng đầu pháp đã dùng với Diệp Chân Chân lúc trước là thân pháp quỷ mị, chỉ thấy áo trắng nàng ta tung bay, thân pháp mờ mịt, trên lôi đài tiến lui, giờ chân nhắc tay nhẹ nhàng như bay múa, rất hấp dẫn con mắt người ta.

Muốn dùng tốc độ giành thắng lợi sao? Lại còn muốn dùng chiêu đối phó với Diệp Chân Chân để đối phó với nàng sao? Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, ngón tay ngọc thon dài bấm mạnh pháp quyết, quát lên, “Làn gió thom trầm đậm!”

Theo một tiếng kêu khẽ này, Hương lười dao trong tay Lâm Nguyệt trong nháy mắt bùng lên ánh sáng đỏ, vung mạnh tới, trong làn vung mạnh này, uy lực cực kỳ dọa người, suýt làm sụp một nửa lôi đài.

Lâm Nguyệt vừa ra tay đánh lần này không chút lưu tình, dưới đại hình công kích, thân pháp Diệp Khuynh Tuyết lại càng tuyệt vời, trong tình huống không kịp đề phòng, cũng không cách nào lui toàn thân được, dù tránh bị hại, nhưng vẫn bị luồng sáng đỏ xoẹt qua vai, một kích này, khiến Diệp Khuynh Tuyết lao đảo, thân pháp hơi chậm lại, lộ ra sơ hở.

Đúng lúc rồi!

Lâm Nguyệt hạ một kích cũng không dừng tay lại, trong tay bấm niệm pháp quyết cấp tốc, chém một nhát nhanh như chớp về phía Diệp Khuynh Tuyết. Công kích sắc bén cực điểm như thế, dẫn tới dưới đài vang lên từng đợt kinh hô.

Vào lúc lâm Nguyệt công kích liên tiếp, Diệp Khuynh Tuyết hơi chật vật, đặc biệt là lúc Lâm Nguyệt vung mấy miếng đen tới, do góc độ thật quá tinh xảo, Diệp Khuynh Tuyết gần như tránh cũng tránh không được, chỉ thấy mặt nàng ta biến sắc, trong mắt thoáng lóe lên ác độc, trong tay bấm niệm pháp quyết liên tục, từng luồng màu vàng sáng từ người nàng ta tràn ra, quay chung quanh nàng ta nhanh chóng tạo thành một màn hào quang vững chắc.

Chỉ nghe bình bình mấy tiếng, mấy miếng đen đâm mạnh vào màn hào quang, dù màn hào quang hơi lay động tán loạn nhưng cuối cùng cũng được nàng ta thành công tránh thoát một kích này.

Diệp Khuynh Tuyết lần một vòng trên lôi đài, thành công thoát khỏi phạm vi công kích của Lâm Nguyệt, nhưng cả người giờ phút này nhin tóc tai rối loạn, vết thương trên bả vai áo trắng cũng biến thành một điểm đen, thoát nhìn chật vật không chịu nổi, cũng không còn khí chất thanh nhã xuất trần lúc ban đầu nữa.

Mặc dù vừa công kích nàng ta thành công tránh thoát, nhưng một kích lôi đình của Lâm Nguyệt vẫn khiến nàng ta bị thương nhẹ.

Chỉ mấy hiệp, Diệp Khuynh Tuyết đã bị thương, điều này khiến cho chúng tu quan sát dưới đài khó tin nổi.

Trong nháy mắt dưới đài lặng ngắt như tờ, chung quanh một mảng yên tĩnh, mọi người dường như vẫn chưa hồi phục lại tinh thần sau trận đấu pháp mạo hiểm kia.

“Lâm Nguyệt, người quả nhiên là giầu tu vi đi!” Diệp Khuynh Tuyết vuốt lại tóc rối, hai mắt nhìn chòng chọc vào Lâm Nguyệt.

“Cũng vậy thôi, thực lực sư tỷ cũng chẳng phải phải chỉ có vậy thôi sao?” Đối mặt với Diệp Khuynh Tuyết, bên môi Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên cười vui vẻ nhẹ nhàng.

“Được, vậy hãy để cho ta xem một chút, sư muội còn có bản lĩnh gì nữa!”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên ác độc, hít sâu một hơi, cổ nén cơn giận trong lòng lại, tay khẽ vẫy, đem nguyên tiên ở phi kiếm thu lại, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, theo động tác của nàng ta, một luồng sáng màu lam dần tràn ra từ trên người nàng ta, tạo thành từng quang sáng, trong quang sáng màu lam ấy, lại xen lẫn chút ánh sáng màu xanh đậm nháy múa, xa xa nhìn lại, nàng ta tựa như được bao bọc bởi dòng ngân hà sáng chói, thoát nhìn xinh đẹp cực kỳ.

Giữ các điểm sáng quay quanh, Diệp Khuynh Tuyết mở bừng hai mắt ra, tốc độ chậm vô cùng, bước từng bước đi về phía Lâm Nguyệt.

Điểm sáng lam như nước, đây là sát chiêu lớn nhất tâm pháp xá nữ của Diệp Khuynh Tuyết! Từng điểm sáng nhìn có vẻ rất xinh đẹp ấy, nhưng lại ẩn chứa vô số sát khí, chỉ cần dính vào chút, kẻ cả là tu sĩ cũng sẽ bị ăn mòn tan rã!

Toàn bộ quang trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người bị cảnh tượng xinh đẹp trước mắt hấp dẫn, cứ chìm đắm mãi sâu trong cảnh sắc xinh đẹp ấy. Diệp Khuynh Tuyết, thật đúng là vẫn còn một chiêu này để dùng!

Hai mắt Lâm Nguyệt nhắm lại, hít sâu một hơi, sau đó mở bừng mắt ra, lại nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết lần nữa, không còn chút mê mẩn nào mà vô cùng trong suốt.

“Quả nhiên thực lực sư tỷ không tầm thường, tinh lam bích thủy này thế mà đã tu tới lam cảnh rồi, chẳng qua, với ta mà nói thế vẫn chưa đủ!” Lâm Nguyệt cười khẽ một cái, lúc nàng còn đứng cách Diệp Khuynh Tuyết năm bước nữa, hai tay đã nhanh chóng động.

“Sư Muội vẫn tự tin như năm đó vậy, chẳng biết phần tự tin này sau ngày hôm nay, có còn tồn tại nữa không?” Thanh âm Diệp Khuynh Tuyết rất nhẹ rất nhẹ, nhưng lại vô cùng sắc bén, ‘Lâm Nguyệt sư muội, hôm nay, cứ để cho sư tỷ ta nhìn một chút xem, người làm cách nào hóa giải được tinh không của ta!’

Giọng sắc bén vừa xong, hai tay Diệp Khuynh Tuyết nâng lên, vung mạnh về phía Lâm Nguyệt!

Theo động tác của nàng, màu lam sáng phảng phất như có linh tính vậy bắt đầu động, hình thành một luồng gió lốc, đánh tới Lâm Nguyệt.

Nhìn luồng gió lốc màu xanh lam này không thể đỡ nổi xoay tròn xoắn về phía Lâm Nguyệt, nếu lần này bị cuốn vào trong đó, Lâm Nguyệt tất dẫn tới kết cục chẳng còn hài cốt!

Giờ khắc này, tất cả mọi người căng thẳng nhìn Lâm Nguyệt, đám An Từ Dạ Diệp Phạm thậm chí sắc mặt méo xệch, gần như không nhận được định xông lên lôi đài, cả Liên Thành đứng trên đài cao cạnh lôi đài giờ phút này về mặt cũng không nhận được căng thẳng, trong tay nửa bóp linh quyết, chỉ đợi chẳng may Lâm Nguyệt tàn bại thì xông lên cứu người.

“Tự tin của ta cũng sẽ không ngưng lại ngày hôm nay đâu, tâm nguyện của sư tỷ, chỉ sợ chẳng cách nào hoàn thành được...”

Nhìn thấy cơn lốc màu lam sắp chạm tới, trên mặt Lâm Nguyệt vẫn duy trì dáng tươi cười, nhưng trong mắt chẳng thấy chút vui vẻ, ngón tay nhỏ nhắn lại vung lên, bấm niệm pháp quyết với tốc độ nhanh mắt thường không thấy.

Thấy sắp chạm phải sát khí, trong lòng Lâm Nguyệt rất bình tĩnh, cả Lâm Nguyệt cũng không ngờ được, tại thời điểm nguy cấp, nàng có thể trấn định như thế.

Trong ánh điện quang tóe lên chớp mắt, trước mắt Lâm Nguyệt sẽ bị cơn gió lốc màu lam thôn tính, khóe môi Diệp Khuynh Tuyết khẽ cong lên cười lạnh

tàn khốc, nhiều tu sĩ dưới đài lại hơi không đành lòng nhắm mắt lại, nhưng đúng lúc này trên lôi đài đã xảy ra dị biến!

Trong thân thể Lâm Nguyệt đột nhiên hiện ra từng trận sương mù màu hồng, sương mù màu hồng ấy nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng khi con lốc màu lam chạm tới bất giác lặng lẽ tan rã, sương mù màu hồng càng ngày càng đậm, bóng dáng nàng nhanh chóng chìm ngập biến mất trong màn sương mù màu hồng.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người không nhìn thấy trong sương mù, chung quanh thân thể Lâm Nguyệt xuất hiện chút hơi nước, chút hơi nước này lấy mất thường thấy tốc độ, dần ngưng tụ thành từng giọt từng giọt bọt nước, như ngàn viên nước lỏng lánh treo trên bầu trời vây quanh Lâm Nguyệt, sau đó dần ngưng tụ thành những băng châm hàn quang dịu dàng.

Sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, hai tay cực nhanh bóp linh quyết, đồng thời linh lực trong cơ thể cũng nhanh chóng tiêu hao, rất nhanh linh lực cất giữ trong bồ linh giới cũng dần bị tiêu hao gần hết, mà trong lúc băng châm hình thành chớp mắt, linh lực bản thân gần như tiêu hao sạch không còn.

Mê hương huyền tăng hai màu hồng huyền chủ cánh và Vạn Vũ Băng châm cùng sử dụng một lượt, nếu giờ phút này có người thấy, nhất định sẽ cho rằng Lâm Nguyệt bị điên!

Láy tu vi Lâm Nguyệt, có thể dẫn xuất ra phần huyền cảnh đã là miễn cưỡng rồi, chứ đừng có nói gì tới Vạn Vũ băng châm, song giờ phút này vì đối kháng với Diệp Khuynh Tuyết, năng thế mà cùng đồng thời xuất ra hai thứ này rất tổn linh khí và là pháp thuật có cảnh giới cao nhất!

Do màu hồng phần và con lốc màu lam nên cả lôi đài bị luồng khí bạo ngược bao phủ, chẳng ai thấy được bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hoặc là trong đám người ở đây, chỉ có mấy vị trên đài cao là có thể thấy.

Gần vạn đoàn tu chỉ nghe được tiếng nổ rầm rập đình tai nhức óc, trong đó xen lẫn tiếng cô gái quát chói tai, trừ lần đó ra, chỉ thấy trên lôi đài luồng khí màu lam bị luồng khí màu hồng đánh tan sạch sẽ.

Bên trong phần cảnh, sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt cổ đứng dậy trên lôi đài, sau đó bước từng bước lao đảo đi về phía Diệp Khuynh Tuyết toàn thân vô lực ngã trên lôi đài.

Sắc mặt Lâm Nguyệt trắng như tờ giấy, khoe môi còn dính ít máu, toàn thân y phục bị rách tới không còn hình dáng, cánh tay vô lực cứ lắc lư theo từng động tác của nàng, trên bả vai, miệng vết thương sâu tới mức thấy cả xương, máu tươi nhiễm đỏ cả nửa bộ quần áo.

Mà đối diện nàng, hai tròng mắt Diệp Khuynh Tuyết tròn tròn, nhìn về phía Lâm Nguyệt oán độc chưa từng có bao giờ, sắc mặt nàng ta cũng thể tái nhợt, nhưng tình hình trong người chẳng khá hơn Lâm Nguyệt là bao, cả người nàng ta không có bị vết thương khủng bố như Lâm Nguyệt, nhưng toàn thân nàng ta ngoài gương mặt ra thì gần như chẳng có chỗ nào còn hoàn hảo nữa, áo màu trắng đã sớm bị máu tươi nhiễm đỏ ướt sũng, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, những máu này đều được phân tán trên vô số chỗ từ trên thân thể chảy ra.

Vừa rồi, lúc Lâm Nguyệt bị Diệp Khuynh Tuyết ra đòn nặng nề, nàng cũng thành công phát ra Vạn Vũ Băng châm gây rối loạn tay chân Diệp Khuynh Tuyết, mà bên trong Vạn Vũ băng châm nàng còn ẩn tàng một số độc tiễn, mấy miếng độc tiễn này mới là đòn sát thủ chân chính của Lâm Nguyệt!

Thực ra ngay từ đầu, Lâm Nguyệt chính là đang đánh cuộc, nàng xem trong truyện, nàng hiểu rõ thực lực Diệp Khuynh Tuyết, cũng biết thực lực của nàng so ra còn kém Diệp Khuynh Tuyết, nếu cùng đối phương cứng đối cứng, người thua tất nhiên là nàng, nàng muốn thắng nhất định phải dùng trí.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết cực kỳ xảo trá, nếu bình thường đấu pháp với nàng, đối phương không thể nào cho nàng có cơ hội, nên ngay từ đầu nàng đã đem toàn lực ra đối phó, khiến Diệp Khuynh Tuyết nảy sinh sát khí trong lòng, chỉ có nàng ta sử dụng tinh lam bích thủy lớn vậy treu chọc, tất cả thủ đoạn nàng chuẩn bị kỹ mới phát ra công dụng.

Kết quả quả nhiên đúng như nàng nghĩ, ở từng bước nàng tấn công ép sát, Diệp Khuynh Tuyết nổi giận, nàng ta không sử dụng thủ đoạn khác, mà đúng như nàng nghĩ, trực tiếp dùng tinh lam bích thủy giết, bởi vậy trông thấy Diệp Khuynh Tuyết đã quyết ý giết chết nàng.

Dưới tình huống như thế, nàng tính toán đã thành công vô cùng, dù cuối cùng nàng bị thương nặng, nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại bị độc tiễn bắn trúng, mà điều này chính là cơ hội duy nhất để nàng thắng.

Lâm nguyệt bị thương còn nặng hơn Diệp Khuynh Tuyết, nhưng nàng vẫn bước từng bước tới, khó khăn gầy dựa, từ từ đi về phía Diệp Khuynh Tuyết, mỗi bước đi, toàn thân nàng như bị gỏi bám trên xương găm nhăm vậy, đau đớn, dưới cơn đau đớn kịch liệt, nếu không phải nàng có ý chí kiên định, thì giờ phút này đã ngất đi rồi.

Luồng khí cuồng loạn chung quanh đã tàn đi, Diệp Khuynh Tuyết cả người cứng nhắc không động được, con mắt mờ lớn như sắp nứt ra nhìn thẳng lâm Nguyệt, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, ngoài oán độc trong mắt ra thì còn xen lẫn tia sợ hãi mơ hồ.

Thực ra dù Diệp Khuynh Tuyết thoát nhìn toàn thân máu tươi đầm đìa, nhưng nàng ta bị thương chỉ là ngoài da, mặc dù Vạn Vũ Băng Châm lợi hại, song vẫn chưa lợi hại tới mức khiến Diệp Khuynh Tuyết bị thương nặng chẳng còn sức đánh trả nữa, giờ phút này nàng ta không thể động được không phải là bởi vết thương trên người, mà vì nàng ta trúng hương độc của Lâm Nguyệt.

Độc gây tê dại trong thân thể, linh lực bị giam cầm, mặc dù Diệp Khuynh Tuyết có ngàn vạn không cam lòng chẳng nữa, cũng đành trơ mắt nhìn Lâm Nguyệt bước từng bước đi tới cạnh nàng ta, trơ mắt nhìn nàng dùng kiếm đặt lên cổ mình, sau đó rặn ra từng câu nói với nàng ta, “Diệp Khuynh Tuyết, người thua rồi!”

Chương 130: Lấn Hiếp Người

“Diệp Khuynh Tuyết, ngươi thua rồi!”

Gió lốc dần tan đi, cảnh tượng trên lôi đài xuất hiện rõ ràng trước mặt mọi người, giọng Lâm Nguyệt trong trẻo lạnh lùng êm tai vang vọng khắp cả quảng trường, ai ai cũng đều nghe được rất rõ ràng rành mạch.

Vạn ánh mắt nhìn thẳng lên hai thiếu nữ toàn thân dính máu, nói chính xác ra là, nhìn thẳng vào loan đao Lâm Nguyệt gác lên cổ Diệp Khuynh Tuyết.

Sắc mặt Lâm Nguyệt trắng bệch, nhưng vẻ mặt thì bình tĩnh, nhìn Lâm Nguyệt với ánh mắt không chớp, phảng phất như câu nói ấy không phải là nàng nói ra bình thường vậy.

Thua sao?

Hai trông mắt Diệp Khuynh Tuyết vô thần, dường như không nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, thân thể nàng ta cứng ngắc, môi trắng bệch mấp máy dọa người, cứ như muốn nói gì đó nhưng mãi chẳng nói được một câu.

“Tỉ thí số 3 trên lôi đài kết thúc, đệ tử ngoại môn Lâm Nguyệt thắng!” Trọng tài trường lão phục hồi tinh thần vội vàng tuyên bố.

“Phốc!”

Thanh âm cứng rắn đi xuống, Diệp Khuynh Tuyết phun mạnh ngụm máu tươi, lập tức nóng giận công tâm, khuôn mặt hết trắng lại đỏ, đỏ rồi lại xanh, cuối cùng trắng bệch.

Nàng thua rồi...

Về mặt Diệp Khuynh Tuyết dữ tợn, hai trông mắt như sắp nứt ra nhìn thẳng lâm Nguyệt, trong đầu trống rỗng. Nàng ta thua rồi, điều này sao có thể chứ?

Sao nàng ta lại thua được chứ? Sao nàng ta lại có thể thua Lâm nguyệt được chứ! Không, không thể nào, đây tuyệt đối không phải là thật, không phải thế!

Lâm Nguyệt tay cầm Hương lưỡi đao run lên khe khẽ, nàng đã suy yếu tới cực độ, gần như không cầm nổi Hương lưỡi đao nữa.

Không ai biết nàng bị thương nặng tới mức nào, cố cường chế sử dụng phần cảnh và Vạn Vũ Băng châm, linh lực trong cơ thể nàng sớm đã khô cạn, mà ngưng tụ một tý ra ngàn miếng Vạn Vũ Băng châm, thần trí nàng gần như bị tiêu hao sạch sẽ, hiện tại chẳng những kinh mạch toàn thân đau xé từng đợt, trong thức hải như bị kim châm vậy, đau tới mức khó chịu, nếu không phải nàng có ý chí kiên định thì nàng đã sớm không chống đỡ nổi nữa rồi.

Hay nói cách khác, nếu Diệp Khuynh Tuyết không phải trước tiên bị hương độc hút vào trong phần cảnh, sau đó lại bị độc châm đánh trúng, do trúng độc khiến toàn thân cứng ngắc không cách nào nhúc nhích nổi thì hiện tại người chết là nàng rồi.

Đánh canh bạc này, nàng đánh cược thắng, dù thắng thật thảm thiết, trả giá quá cao, nhưng nàng vẫn thắng không phải sao?

Nàng thắng, nàng đã thay đổi hẳn nội dung vở kịch rồi, đem đâm nát nữ chính Diệp Khuynh Tuyết xuống dưới chân. Nàng chỉ tiếc là, nàng bị thương quá nặng, chẳng cách nào nhân cơ hội giết chết Diệp Khuynh Tuyết, chẳng qua ý nghĩ này nàng chỉ muốn một tí rồi buông tha.

Trong lòng nàng biết rõ, Diệp Khuynh Tuyết sẽ không dễ dàng chết, bởi vì nàng ta là nữ chính, là đứa con được thiên đạo sủng, thiên đạo không cho phép thế giới này giết chết nhân vật chính.

Thân hình run rẩy, Lâm Nguyệt ngay sau khi trọng tài trường lão tuyên bố kết quả, không cam lòng thu lại loan đao, sau đó cố gắng chống lại thân thể thương nặng, bước từng bước lao đao đi xuống lôi đài.

Ánh mắt toàn người đều không tự chủ được nhìn thẳng vào bóng dáng thiếu nữ mảnh mai yếu ớt kia, bóng dáng mảnh khảnh ấy giờ phút này trong mắt chúng tu, chợt trở nên cao lớn hơn.

Sau lưng, Diệp Khuynh Tuyết kinh ngạc nhìn theo bóng Lâm Nguyệt, dường như còn chưa lấy lại tinh thần, nhưng có người chú ý không, cặp tay dính máu tươi của nàng ta khẽ động, đôi mắt như vô thần xen lẫn điên cuồng, còn có tám phần oán độc.

“Diệp Khuynh Tuyết, ngươi điên rồi, ngươi hiện tại giết nàng, ngươi chính mình cũng chạy không thoát đâu!” Có thể cảm giác được dị động duy nhất của Diệp Khuynh Tuyết chỉ có hồn lão ẩn sâu trong không gian hỗn độn, lão bắt gặp Diệp Khuynh Tuyết suy tàn sau trận tỉ thí, giờ lại muốn đánh lén, liền nhìn không được mới mở miệng ngăn cản.

“Không, nó nhất định phải chết, phải chết!” Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết càng ngày càng điên cuồng, sát khí trong người càng ngày càng đậm. Tại sao nàng ta lại thua Lâm Nguyệt chứ? Nàng ta có thể thua bất cứ kẻ nào, nhưng tuyệt đối không thể thua Lâm nguyệt được.

Trận tỉ thí đã kết thúc thì sao? Là nữ nhân hèn hạ vô sỉ đó lên hạ độc, vì sao nàng ta không thể giết nó chứ?

Nàng ta không sai, là Lâm Nguyệt ám toán nàng ta trước, nếu như không phải nàng vô sỉ ngầm độc, nàng ta vốn không thua, nàng ta là nữ xuyên không, ở thế giới này nàng ta mới là nhân vật chính, nàng ta sao lại thua nữ nhân kia được chứ?

Lâm Nguyệt, phải chết!

Biến ý thức và thân thể đều đau đớn, khiến Lâm Nguyệt giờ phút này ý thức hơi hỗn loạn, hiện tại nàng đã không tự lo được thân mình rồi, từng đợt cảm giác hoa mắt cứ ập tới, nàng gần như không ngăn nổi nữa, nếu không phải trên người con đau đớn kịch liệt kia đang nhắc nhở nàng đừng có ngã xuống, giờ phút này nàng đã hôn mê mất rồi.

Vì thế nàng vốn không để ý tới Diệp Khuynh Tuyết ở sau lưng khác thường, lại càng không biết, Diệp Khuynh Tuyết dưới sự giúp đỡ của hồn lão, thân thể vốn đang cứng nhắc đã nhanh chóng khôi phục hành động.

Dưới lời đài đột nhiên vang lên trận kinh hô, Lâm Nguyệt trong ánh mắt mê man mơ hồ đi xuống nhìn lại, nàng thấy cách đó không xa có Diệp Phàm trên mặt ngập tràn lo lắng đang chạy về phía nàng, ngoài Diệp phàm ra nàng còn mơ hồ thấy An Tử Dạ và Tư Dẫn, bọn họ như đang kêu lên gì đó, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ...

Họ đây sao thế? Đang định nhắc nhở nàng cái gì sao? Nhắc nhở nàng cái gì nhỉ? Chẳng lẽ là nhắc nàng gặp nguy hiểm ư?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lâm nguyệt ý thức vốn đã mơ hồ trở nên rõ ràng hơn, nàng cứng ngắc thân thể, máy móc nghiêng mặt qua, lại trông thấy màu xám tro tàn từ trên người Diệp Khuynh Tuyết bắn ra, sau đó hương thẳng tắp về về nàng!

Diệp Khuynh Tuyết đánh lên!

Nàng vô thức định tránh, nhưng thân thể nặng nề lại như cứng ngắc vậy, vốn không cách nào di động được. Sát khí dày đặc ập vào mặt, khóe môi Lâm Nguyệt từ từ cong lên vui vẻ khổ sở.

Quả nhiên nội dung vở kịch không đơn giản muốn thay đổi là đổi, nàng thắng Diệp Khuynh Tuyết, thay đổi vận mệnh của mình, thay đổi nội dung vở kịch trong truyện, chẳng khác nào nghịch thiên cải mệnh, thiên đạo sao chịu đơn giản tha cho nàng chứ?

Vì thế mới nói, nữ phụ quả nhiên không hổ là nữ phụ đó sao? Nàng sửa lại nội dung vở kịch, đổi lại là bị trừng phạt hoặc bị gạt bỏ ư?

Không cam lòng, nàng thật sự không cam lòng vô cùng, nhưng không cam lòng thì sao nào? Hiện tại nàng chẳng còn sức phản kích nữa, dưới một kích này của Diệp Khuynh Tuyết, cả người nàng vốn thương nặng, vốn không cách nào tránh được, kết cục duy nhất chính là chết.

Ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, ý thức cũng gần như biến mất, Lâm nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại. mà thôi, nàng ngàn tính vạn tính, hao hết tâm tư, cuối cùng vẫn không sánh được với ông trời...

TRên mặt dữ tợn của Diệp Khuynh Tuyết lộ ra đắc ý điên cuồng cười lạnh, nàng ta mở to hai mắt đỏ như máu, nàng ta phải tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyệt đầu và thân hai nơi, tận mắt thấy Lâm Nguyệt chết!

Nhưng sau một khắc, nụ cười trên mặt Diệp Khuynh Tuyết ngưng lại! Đang lúc quang sáng trắng mờ ảo sắp tập kích tới Lâm Nguyệt, một bóng màu trắng trong nhảy mắt xuất hiện, tay vung lên gạt công kích của nàng ta thành vô hình, đồng thời một tay đã đỡ lấy Lâm nguyệt hôn mê, sau một loạt động tác xoay người này, người đó mới lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, rồi thân ảnh chợt lóe, mang theo Lâm Nguyệt rời khỏi lời đài.

Cái nhìn ấy, mang theo sự lạnh lẽo thấu xương và sự chán ghét không nói ra được. Diệp Khuynh Tuyết cứng đờ người. Ánh mắt như thế, sao hẳn có thể dùng ánh mắt như thế nhìn nàng ta chứ?

Con tim, như bị một vật gì đó đâm vào, đột nhiên Diệp Khuynh Tuyết cảm thấy đau dữ dội, cứ như có vật gì đó bị mất đi vậy, người đó, người đó nàng không hiểu sao thấy người đó không nên nhìn nàng ta như thế, ánh mắt hẳn nên hẳn là nhìn, hẳn là nhìn...

Hẳn là cái gì nhỉ? Hẳn là dịu dàng sủng ái, chứ không phải chán ghét! Nhưng mà tại sao nàng ta lại có ý nghĩ ấy nhỉ? Người đó rõ ràng là chẳng có quan hệ gì với nàng ta mà...

Diệp Khuynh Tuyết gầy dựa đứng lên, ánh mắt mê man lúc chạm phải vô số ánh mắt khó tin, khinh bỉ kinh ngạc dưới lời đài, trong lòng giật mình cuối cùng tỉnh táo lại.

Người đã tỉnh, nhưng hận ý sâu trong lòng với Lâm Nguyệt càng dâng cao! Nỗi oán hận điên cuồng kia, khiến cho nàng ta không cách nào đè nén lại được, đâm vào trong lòng nàng ta ngàn lỗ vết thương, máu tươi đầm đìa!

Lâm Nguyệt! Lâm Nguyệt!

Về mặt Diệp Khuynh tuyết chết lặng bước từng bước xuống lời đài, oán hận càng sôi trào翻滚 quai trong lòng, đang cắn nuốt trái tim nàng ta, khiến

nàng ta gần như điên cuồng lên.

“Diệp Khuynh Tuyết, không thể tưởng nổi ngươi cũng có ngày hôm nay, thật sự là báo ứng, ha ha!”

Diệp Khuynh Tuyết ngẩng đầu, chứng kiến sắc mặt trắng bệch của Diệp Chân Chân đang dùng ánh mắt giễu cợt khinh thường nhìn nàng ta.

Hai tay nắm chặt lại, Diệp Khuynh Tuyết hít sâu một hơi, miễn cưỡng ép lộ ra nụ cười cứng ngắc, “Lời tỷ tỷ nói có ý gì? Chẳng lẽ tỷ tỷ hận ta ư?”

“Hận ngươi hả? Tại sao ta phải hận ngươi chứ?”

Diệp Chân Chân cười lạnh, nữ nhân này quả nhiên đối trá, đều đến mức này rồi, còn muốn diễn trò, đáng tiếc, hiện tại muốn mê hoặc người ta đã chậm rồi, vừa rồi trên lời đài, mọi người đã sớm nhìn thấy bộ mặt ghê tởm kia rất rõ ràng!

“Muội muội bị thương, còn không nhanh đi chữa thương đi, chẳng may xảy ra chuyện gì tỷ tỷ ta cũng không đảm đương nổi tội danh mưu hại muội muội đâu!”

“Tỷ tỷ...” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt, thân thể mềm mại lao đảo sắp ngã.

“Diệp Khuynh Tuyết, ngươi lại định giờ trò gì hả?” Diệp Chân Chân lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng thấy sáng khoái, nữ nhân này thật đáng đời, tiếc là Lâm Nguyệt không giết nàng ta, nếu nàng ta chết thật tốt quá..

“Tuyết tiên tử, nàng không sao chứ?”

Lúc này một câu ân cần mang đầy yêu thương truyền đến, Long Ngạo Thiên chẳng biết từ lúc nào đã tới, đang lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Khuynh Tuyết.

“Ta, ta không sao...” Diệp Khuynh Tuyết thấy Long Ngạo Thiên, trong mắt lóe lên dị quang, lập tức suy yếu nói ra.

“Diệp Chân Chân, ngươi làm tỷ tỷ sao lại ác độc thế chứ? Tuyết tiên tử đã bị thương, ngươi không quan tâm nàng ấy thì thôi đi, còn kích thích nàng ấy nữa hả?” Long Ngạo Thiên phẫn nộ nhìn Diệp Chân Chân, chẳng chút nghĩ ngợi, mở miệng chất vấn thẳng.

“Long Ngạo Thiên, ngươi quản nhiều quá đó!”

Bị Long Ngạo Thiên chỉ trích một trận, Diệp Chân Chân tức giận hộc máu, nàng ta ác độc ư? Nàng ta ác độc sao bằng Diệp Khuynh Tuyết chứ? Diệp Chân Chân nàng ta có ác cũng chỉ với người ngoài, còn người nhà của mình, dù cho nàng ta không thích cũng không ra tay hạ độc thủ!

Diệp Khuynh Tuyết thì sao? Diệp Gia nuôi dưỡng nàng ta, tống nàng ta tới côn Lôn tu luyện, nhưng nàng ta báo đáp Diệp gia thế nào? Nàng ta giết đệ tử Diệp Gia, những người đó có liên quan máu mủ tình thâm với nàng ta đó! Con này cả mẫu thân ruột của mình cũng chẳng thêm quan tâm, lòng dạ ác độc của nàng ta còn độc gấp vạn lần nữa!

“Ngươi!” Long Ngạo Thiên bị tức tới mức mặt đỏ lên, hần phẫn nộ nhìn Diệp Chân Chân, “Quả thật chẳng nói lý gì! Tuyết tiên tử có tỷ tỷ như ngươi vậy, thật sự là bất hạnh lớn nhất đó!”

“Đừng nói nữa, Long sư huynh, đừng quản chuyện tỷ tỷ nữa, là muội sai, hôm qua muội không nên ra tay đánh thương tỷ tỷ...” Về mặt Diệp Khuynh Tuyết bị thương giải thích.

“Tuyết tiên tử, nàng không sai, là nàng ta đã thương nàng trước!” Long Ngạo Thiên thấy khuôn mặt nhỏ của Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt chẳng có chút máu, lập tức lòng yêu thương vô bờ, hần vươn tay đỡ nhẹ lấy nàng, nói dịu dàng “nàng bị thương, để ta đưa nàng về trước, sau này đừng có ngốc bị người ta bắt nạt nữa. Có là người thân của nàng cũng không được”

“Vâng, cảm ơn sư huynh...”

Toàn thân Diệp Khuynh Tuyết vô lực tựa vào người Long Ngạo Thiên, được Long Ngạo Thiên ôn nhu che chở, đi xa dần.

Diệp Chân Chân mắt lạnh nhìn theo đôi nam nữ đi xa kia, trên mặt càng phát ra cười lạnh. Diệp Khuynh Tuyết, ngươi đợi đó, một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Năm ngày sau. Ngày đó Lâm Nguyệt bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã qua một ngày. Nàng lúc tỉnh lại, thì tự mình đứng ở trong phòng đá của mình, nhìn truyền âm phù trong tay do Diệp Phàm truyền tới trong lúc nàng hôn mê, suy nghĩ xuất thần.

Trong truyền âm phù Diệp Phàm có nói lại toàn bộ chuyện xảy ra trong năm ngày cho nàng nghe. Làm cách nào nàng cũng không nghĩ ra kết quả.. Cũng là kết quả nàng không muốn nhìn nhất.

Sau khi nàng bị thương hôn mê, ngày hôm sau, chương môn Tiêu Sao Tử đã tuyên bố nàng bị thương chưa lành, bị hủy bỏ tư cách thí, những người khác cứ theo lễ thường tham gia trận chung kết, kể cả Diệp Khuynh Tuyết.

Mặc dù Diệp Khuynh Tuyết thua nàng, nhưng ngoài trúng độc ra thì cũng không bị thương nặng, hôm sau đã khôi phục, đón nhận tất cả mọi chuyện xảy ra ở trận ti thí, y như trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết trên lôi đài thắng đệ tử nội môn Long ngạo Thiên, đánh bại Cô Anh Khiết, đoạt được người đứng đầu trận ti thí.

Mà nàng, do bởi một câu của Chương môn Tiêu Dao tử, đã bị người ta quên lãng triệt để, mất đi tư cách dự thi, ngoài mấy người quen biết với nàng, chẳng còn ai nhớ tới cái người đệ tử ngoại môn đã chiến thắng Diệp Khuynh Tuyết trên lôi đài nữa.

Hôm nay là ngày đầu tiên người đứng đầu khiêu chiến trúc cơ, Diệp Khuynh Tuyết vẫn bình thường như trong truyện, một bước lên trời, trở thành người đứng đầu thế hệ mới, hoặc là nói có thể được hóa thân tu sĩ nhận là đệ tử thân truyền.

Nàng tính toán tất cả, hao hết tâm tư, thắng được Diệp Khuynh Tuyết, hiện giờ lại như một trò cười vậy, chẳng còn ai để ý, trận ti thí mọi người khiếp sợ mấy ngày trước cứ như bị người ta xóa sạch đi vậy, bị cao tăng Côn Lôn áp chế, chẳng ai dám nói tới nữa.

Trong mắt cao tăng Côn Lôn, trong mắt chương môn Tiêu Dao Tử, nàng chỉ là một đệ tử ngoại môn nhỏ nhỏ đến cùng thì tính gì chứ? Nàng chỉ là con kiến hôi. Thiên mệnh, thật không thể đổi sao? Không cam lòng, phẫn hận, oán hận.

Lâm Nguyệt chưa từng có cảm giác thế bao giờ, rõ ràng rất hận trong lòng, rất phẫn nộ, nhưng lại hết lần này tới lần khác tỉnh táo kinh người, phản bình tĩnh này, cả nàng cũng cảm thấy kinh hãi.

Một người bị người ta coi như con kiến hôi quên lãng ư? Nàng nên làm gì cũng không biết, không thêm để ý, cắn chặt răng, nuốt được con tức này không?

Không, người khiếp đảm nhu nhược thế, sao lại là Lâm Nguyệt nàng được chứ?

Có lẽ nàng không quan tâm người đứng đầu gì đó, cũng không thêm để ý đệ tử thân truyền gì đó, nhưng chương môn Tiêu Dao Tử, những vị cao tăng Côn Lôn kia khinh người quá đáng, nàng tính bằng mọi cách phải tìm được công bằng, ít nhất cũng phải đi hỏi cho rõ!

Lâm Nguyệt nàng không phải kẻ nhu nhược, nàng không nên trốn một bên, trở thành kẻ đáng thương đồng tình!

“Àm!”

Truyền âm phù trong tay Lâm Nguyệt thành bột phấn, nàng khẽ phui tay, đứng lặng yên nơi đó một lúc lâu, sau đó thần sắc bình tĩnh đi ra ngoài.

Trên chương sự đường.

“Thành Nhi, trận người đứng đầu khiêu chiến sắp bắt đầu rồi, con không ở trên núi Cửu Vân, tới đây làm gì?” Tiêu Dao Tử bắt đầu nhìn ái đồ về mặt lãnh đạm nhàn nhạt mở miệng.

“Người đứng đầu ư?” Thật sự là người đứng đầu sao?” Ánh mắt Liên Thành bình tĩnh nhìn Tiêu Dao Tử, giọng nói cũng xen lẫn giễu cợt.

“Thành nhi!” Tiêu Dao tử cúi đầu quát to một tiếng, trong mắt chột lóe lên bắt đầu dĩ.

Liên Thành cũng không bị lay động, cười cười tự giễu, giọng nói rất bình tĩnh, “Sư phụ, nói cho con biết, vì sao? Tại sao làm vậy, vì sao lại hủy bỏ tư cách tham gia chung kết của Lâm Nguyệt? Như vậy thật không công bằng!”

“Không vì sao cả” Ánh mắt Tiêu Dao Tử lóe lên, nói giọng lạnh nhạt, “Cái đệ tử ngoại môn kia bị thương nặng, không phải mất mấy tháng cũng vốn không cách nào khôi phục lại được, nàng ấy như vậy sao tham gia được trận chung kết chứ? Bị hủy bỏ đi tư cách là hợp tình hợp lý, thế nào? Con cho rằng vì sư sẽ đi gây khó dễ với một đệ tử ngoại môn sao?”

“Sư phụ, ý đồ nhi không phải thế!” Liên Thành cả giận nói, “Năm xưa trong trận tỷ thí người nào mà chẳng bị thương, những người đó cũng không bị hủy bỏ đi tư cách, mà chỉ hoãn lại trận ti thí, vì sao Lâm Nguyệt lại không được chứ? Nàng ấy rõ ràng là thắng Diệp Khuynh Tuyết, lần này có cơ hội tốt đoạt được vị trí người đứng đầu mà, tại sao lại đem những thứ thuộc về nàng ấy cướp đi hết chứ? Người cũng đã biết, làm vậy sẽ đem nàng hủy diệt sạch sẽ đó!”

“Câm miệng!”

Sắc mặt Tiêu Dao Tử sầm xuống, giận dữ cất tiếng mắng mỏ. Những lời Liên Thành nói kia, thân là chương môn côn Lôn ông sao không biết chứ? Ông cũng biết ông làm vậy là không công bằng với Lâm Nguyệt, hay là nói ông không còn cách nào nữa? Mặc dù ông là chương môn côn Lôn, nhưng chuyện côn Lôn không phải do ông toàn quyền định đoạt, người đó nhất định làm thế, ông còn biết làm sao nữa?

Đôi đôi thế với một đệ tử ngoại môn tên Lâm nguyệt đó, đúng thật có hơi quá, thậm chí có khả năng đệ tử ngoại môn đó bị hủy, trong lòng ông cũng không đành, song lời người kia nói, ông thân là chương môn Côn Lôn cũng không thể làm trái.

“sư Phụ, nói cho con biết, con muốn biết nguyên nhân!”

Cuộc ti thí ngày đó, Liên Thành đứng ở trên lôi đài, nhìn thấy rõ ràng tường tận, người thiếu nữ ấy thắng được gian nan thế nào, nàng ấy bỏ ra nhiều cố gắng, hần đều tận mắt thấy, cuối cùng ánh mắt tuyệt vọng của thiếu nữ ấy, đến giờ hần vẫn mãi khắc sâu.

Một đệ tử quả cảm bền bỉ như thế, lại chẳng có lý do gì bị hủy bỏ tham gia trận chung kết, mà nữ tu đối trả đánh lén trước mặt mọi người kia lại trở thành người đứng đầu, thật sự quá buồn cười!

“Thành Nhi, chuyện này con cũng không cần nói nữa, người tu đạo, hết thấy nhân quả tự có trời định, Lâm Nguyệt tự có số mạng của nàng ấy! Muốn trách thì trách nàng ấy có vận khí không tốt thôi!”

Tiêu Dao Từ khoát tay, lạnh lùng nói ra một câu, cũng không để ý tới Liên Thành nữa, rời khỏi chương sự đường.

Đúng vậy, đây tất cả đều không trách được người khác, muốn trách thì trách Lâm Nguyệt không có vận khí tốt, vì sao bỏ rơi nàng ấy mà để Diệp Khuynh Tuyết thành người thắng chứ.

Ngày đó sư thúc có nói ra yêu cầu như thế, trong lòng hắn rất nghi ngờ, nhưng sư thúc lại nói thêm một câu, “Tiểu Tiêu, Diệp Khuynh Tuyết là người của thiên đạo”

Trong nháy mắt hắn hiểu ngay ý sư thúc.

Hai cô bé thi đấu trên lôi đài, một là người được thiên đạo chiếu cố, còn người khác nhất định là người bị thiên đạo phi nhổ. Côn Lôn hắn, chỉ có thể lựa chọn người được thiên đạo chiếu cố, thuận theo thiên đạo, mà không phải đối nghịch với thiên đạo mà đi.

Bị thiên đạo phi nhổ, cho dù vị Lâm Nguyệt kia có xuất sắc thế nào, người như vậy Côn Lôn cũng chắc chắn đành buông tha thôi.

Chuyện này đúng thật là không công bằng với Lâm nguyệt, nhưng vậy thì sao nào? Nàng chỉ là một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, cho dù uất ức, chẳng lẽ còn dám tìm đám người chương môn ông tính sổ hay sao? Trong lòng tiêu Dao từ đành thở dài, lập tức bình tĩnh hẳn.

Trong Chương sự đường, Liên Thành mấp máy môi, vẫn trầm mặc rời đi.

Hắn nhớ trước khi hắn tới, Quân Từ huyền kia vẫn có thái độ lạnh lùng trầm mặc thế, điều này có phải nói rõ, Từ Huyền hắn đã sớm biết kết quả như vậy, vì thế mới không đi cùng hắn tới chỗ chương sự đường sao?

Hắn rõ ràng rất tức giận, sau đó vì sao lại bình tĩnh chấp nhận chứ? Liên Thành không thể nào hiểu nổi ý nghĩ của Quân Từ Huyền, song hắn nhin không được mà tiếc hận cho người thiếu nữ kia.

Môn phái đó cũng chẳng có cách nào tuyên bố chuyện xấu, coi như côn Lôn là môn phái chính đạo đứng đầu cũng không ngoại lệ, dù hắn không thích, song lại vô lực thay đổi, hắn cũng không thể vì đồng tình một đệ tử ngoại môn mà quyết liệt với sư phụ mình.

Đột nhiên hắn lại vô cùng hâm mộ Quân Từ Huyền, hâm mộ nội tâm hắn thông suốt, mà hắn người chương môn đại sư huynh này dù đang hoàn mỹ vô khuyết trong mắt người ngoài, nhưng đây chẳng qua chỉ là mặt ngoài, mà hắn chân chính, cuối cùng vẫn là người có tâm tư tọc tẩn.

TRên đỉnh núi Cửu Vân.

TRên đài cao, Diệp Khuynh tuyết xinh đẹp nở nụ cười nhu hòa, đứng một bên cùng đám người Cô Anh Khiết, Long ngạo Thiên đợi môn phái ban thưởng.

Nàng ta cười vui vẻ chậm rãi lướt mắt qua toàn bộ quảng trường, đây về đặc ý, không sao che giấu được. Lâm Nguyệt, dù người thắng ta thì sao nào? Người đứng đầu, vẫn là ta! Ta mới là nhân vật chính của thế giới này, đến ông trời cũng giúp ta, còn ngươi, dù có xuất sắc đi chăng nữa, cũng chỉ có thể bị ta dẫm dưới chân!

Sau hôm nay, Diệp Khuynh Tuyết ta sẽ là người đứng đầu mới ở côn Lôn, sắp được tu sĩ hóa thân thu nhận là thiên tài đệ tử, còn ngươi, một kẻ đệ tử ngoại môn bị hủy bỏ đi từ cách ti thí, dựa vào đâu mà so với ta chứ? Sau hôm nay, ngươi và ta đã khác nhau một trời một vực rồi!

Nhóm người chương môn Tiêu Dao Từ dưới con mắt của chúng tu, chậm rãi đi lên đài cao, Từ Ngọc đạo quân ngồi ở ghế chính, ánh mắt quét qua Diệp Khuynh Tuyết đứng bên, thần sắc hòa hoãn mấy phần.

Tiêu Dao Từ không ngồi xuống, đưa mắt nặng nề chậm rãi lướt qua toàn bộ quảng trường, thấy mọi người dưới ánh mắt của ông đã an tĩnh lại, lúc này mới chậm rãi cất lời, “Côn Lôn mười năm một lần đệ tử trong ngoài môn ti thí đã kết thúc, sắp được bốn tọa tự mình ban phát tiền thưởng và bài danh cho các thứ tự đệ tử...”

Tiêu Dao Từ nói một chút về tình hình, sau đó trên mặt nghiêm túc, “Đệ tử Cô anh Khiết, bước lên trên nhận lấy khen ngợi!”

“Đệ tử cô Anh Khiết bái kiến chương môn” Giọng Cô Anh Khiết trong trẻo lạnh lùng, vẻ mặt thoát nhìn rất bình tĩnh, dưới con mắt mọi người, chậm rãi bước lên.

Tiêu Dao Từ tiếp nhận một túi đựng đồ trong tay tu sĩ trực cơ đứng bên, giao cho Cô Anh Khiết, trầm giọng nói, “Ngươi đã đoạt được vị trí ti thí thứ ba, từ nay về sau, sẽ là đệ tử tinh anh của Côn Lôn ta, sau này cần phải tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày thành công, làm rạng rỡ Côn Lôn ta!”

“Vâng, đệ tử nhất định không quên sư môn đã dạy bảo!”

Cô Anh Khiết giơ hai tay tiếp nhận túi đồ, vẻ mặt thành khẩn thi lễ một cái sau đó dưới con mắt hài lòng của tiêu Dao Từ lui xuống.

Sau cô Anh Khiết tới lượt Long ngao Thiên, lần ban thưởng này cũng giống như ti thí trước đây vậy, đầu tiên là ban tên dựa vào thứ tự đệ tử, cuối cùng mới tới lượt người đứng đầu. Sau khi ban thưởng kết thúc, sẽ là trận đấu khiêu chiến của người đứng đầu.

Nói thẳng ra là, trận thi đấu khiêu chiến của người đứng đầu chẳng qua chỉ là hình thức, là thái độ của môn phái công nhận người đứng đầu, cũng để quan sát dò xét thực lực thật sự của người đứng đầu.

Các trận ti thí khóa trước của môn phái, người đứng đầu không đâu là không phải thiên tài trong thiên tài, ở năm ngọn núi cao nhất côn Lôn, nhón núi cao nhất đó chọn ra một người đứng đầu trận ti thí, đều rất vẻ vang, là chuyện đáng giá kiêu ngạo, nhưng năm nay thì lại khác, chuyện Diệp Khuynh Tuyết đáng giá hãnh diện thì lại khác, Diệp Khuynh Tuyết là đệ tử nội môn núi Đan VÂN, hiện giờ nàng đoạt được vị trí đứng đầu, theo lý mà nói, thân là phong chủ ngọn núi Đan Vân Hoa Chân nhân phải cao hứng mới đúng, song giờ phút này mặc dù Đan Hoa chân nhân cũng ở trên đài cao, trên mặt lại thẳng thấy vui vẻ tí nào, chỉ lãnh đạm đứng đó, có vẻ đang đứng quan sát.

Ngoài Đan Hoa chân nhân ra, có mấy phong chủ ngọn núi khác cũng có vẻ mặt rất quý dị. Tính tình cực nóng nảy nhất chính là Như Ngọc chân nhân thì mặt đen sì lại, trên mặt rõ ràng có vẻ khinh bỉ khinh thường, mà mấy vị phong chủ khác dù biểu hiện không rõ như thế, nhưng không phải vẻ mặt mất tự nhiên thì lại ra vẻ chuyện chẳng liên quan tới mình trông có vẻ rất hả hê.

“Đan Vân, thật sự chúc mừng ngài, lần này người đứng đầu là người của núi Đan Vân ngài” Cùng với Đan Hoa Chân nhân là An Thủy Chân nhân cười rất giả dối hả hê, kiểu gì cũng không giấu được vẻ hả hê trong mắt.

“Ờ, chẳng liên quan gì đến bản tọa cả! Người đứng đầu này thì sao chứ, chẳng lẽ ngài và ta không biết chắc?” Đan Hoa Chân nhân lạnh lùng hừ một tiếng, cho dù ai cũng nghe ra giọng nói ấy bất mãn vô cùng.

“Hắc hắc, bất kể thế nào, cuối cùng cũng chẳng phải là người của núi Đan VÂN ngài đó sao?” An Thủy khẽ cười một tiếng, hơi mất tự nhiên xoay mặt đi.

Tiêu Dao Tử ra vẻ giảng đạo, có thể lừa được những đệ tử Côn Lôn kia, song lại không lừa được bọn họ, quả thật Diệp Khuynh tuyết không tệ, nhưng cuối cùng nàng ta lại thua Lâm Nguyệt, người đứng đầu này đoạt được không rõ ràng, chẳng qua là Từ Ngọc đạo quân và chương môn thiên vị mà thôi.

Giọng Đan hoa chân nhân và An Thủy chân nhân mặc dù nhỏ, nhưng sao đâu được chủ vị Từ Ngọc chứ? Từ Ngọc đạo quân mở bừng mắt ra, nhìn cảnh cáo Đan Hoa chân nhân và An Thủy chân nhân một cái, thấy họ đã yên tĩnh lại, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu Dao Tử nhìn thấy tất cả, trong lòng bất giác thờ dài, nhìn xuống khuôn mặt đầy vẻ mong đợi của Diệp khuynh Tuyết, ngừng chút rồi lại mở miệng tuyên bố, “Đã tới lượt người đứng đầu trận ti thí đệ tử ngoại môn Côn Lôn, người đó chính là, là...”

NHưng Tiêu Dao Tử còn chưa nói xong, lại đột nhiên bị một giọng nói giòn tan cắt ngang, “Đội đã”

Mọi người đều nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một góc quảng trường, một thiếu nữ mặc áo đen chậm rãi đi ra...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Làm Càn

Thiếu nữ mặc bộ đồ đen bình thường, cũng không mặc trang phục đệ tử Côn Lôn, ngũ quan bị một chùm tóc rối dài che lấp, khiến người ta nhìn không rõ dung mạo nàng lắm.

Thiếu nữ áo đen bình thường chẳng có gì lạ, giờ phút này trong ngàn vạn con mắt người tu ở Côn Lôn, lại trở thành tiêu điểm vạn người nhìn chăm chú.

Chỉ thấy nàng từ một góc quảng trường đi ra, bước từng bước về phía đài cao, dáng mảnh mai ấy lúc đi ngang qua, chúng tu rối rít tự động thối lui, nhường ra một con đường cho nàng. Lâm Nguyệt dừng cách đài cao khoảng một trượng, chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn cao nhân trên đài.

“Đệ tử ngoại môn Lâm Nguyệt, bái kiến Chương môn côn Lôn và các vị phong chủ”

Giọng thánh thót âm vang khắp quảng trường, lọt rõ ràng vào tai mọi người, sau đó lại như giọt nước rơi vào chảo dầu, cả toàn trường bùng nổ một trận.

“Lâm Nguyệt, hóa ra nàng ấy chính là đệ tử ngoại môn đánh bại người đứng đầu...”

“Vị Lâm Nguyệt này chẳng phải là đã bị hủy bỏ tư cách ti thí rồi sao? Sao nàng ấy lại đến đây thế?”

“Chẳng phải chương môn nói nàng ấy bị thương nặng đang hôn mê đó sao? Giờ sao nhìn lại hoàn hảo giống như chẳng sao thế?”

“Hắc hắc, lần này có trò hay để nhìn rồi, Lâm Nguyệt này vừa đến, chẳng biết vị tuyết tiên tử đứng đầu này có còn được tiếp tục giữ không nữa?”

“Hừ, người có mắt mù cũng nhìn rõ, lần này chương môn thiên vị, vậy, có bị thương thì sẽ bị hủy bỏ tư cách sao? Diệp Khuynh tuyết kia vẫn là nữ nhân đối trả, người không thấy được đâu, hôm đó nàng ta rõ ràng đã thua rồi, lại còn đánh lên Lâm Nguyệt này nữa đó, người đứng đầu này thật là loại chẳng biết xấu hổ nữa nhĩ?”

“Xuyt, người chán sống rồi à? Dám chỉ trích chương môn, người muốn chết sao?”

“Cái gì cơ, là thật mà, thật sự khiến trái tim người ta băng giá, chẳng lẽ chúng ta những đệ tử ngoại môn này cũng không phải là đệ tử Côn Lôn sao? Tại sao có thể như vậy chứ..”

Đoàn tu cứ xì xào bàn tán càng lúc càng lớn, đại đa số đệ tử ngoại môn về mặt phần nộ, rõ ràng bất bình thay cho Lâm Nguyệt, mặc dù cũng có ít đệ tử nội môn muốn thanh minh cho Diệp Khuynh Tuyết nhưng đại đa số đệ tử nội môn đều trầm mặc không nói.

Dù sao trong mắt số ít đệ tử Côn Lôn, cao tăng Côn Lôn những vị này cử động cũng khiến lòng người lạnh lẽo, suy bụng ta ra bụng người, nếu một trong số bọn họ mà gặp phải chuyện không công bằng như vậy, chỉ sợ có thể khiến Lâm Nguyệt lại thêm phần nộ.

Đệ tử ngoại môn liên tục là tăng chót nhất lúc nào cũng bị người trong phái coi thường như không tồn tại, khác hẳn với đệ tử nội môn, bọn họ đạt được [tài nguyên tu luyện cực ít, tư chất kém, tài nguyên tu luyện thiếu, với họ mà nói, mười năm môn phái thì một lần là chuyện cực kỳ quan trọng, bởi vì đây là cơ hội để họ rời khỏi ngoại môn, sau này đạt được nhiều tài nguyên cũng có cơ hội được tu luyện tốt hơn!

Tiếng nghị luận chung quanh càng lúc càng lớn, Tiêu Dao từ trên đài cao sắc mặt cực kỳ khó coi. Còn Diệp Khuynh Tuyết ngay một khắc Lâm Nguyệt xuất hiện kia, cả gương mặt tú lệ chợt sầm xuống, cứ việc nàng ta vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nhưng nụ cười ấy cứng nhắc vụn vụn mãi. Thoạt nhìn rất mất tự nhiên, hai tay giấu trong áo, đã nắm chặt thành nắm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Lâm Nguyệt, nó thể mà dám đến đây, nó thực sự dám đến đây!

Không ai biết trong lòng Diệp Khuynh Tuyết nhiều hận ý điên cuồng, bởi vì cuộc tỉ thí kia, Lâm Nguyệt đã trở thành vết nhơ trong đời nàng ta, nàng ta không thể chịu nổi trong cuộc đời mình xuất hiện về đã bại như thế, nhất là đối phương còn là Lâm Nguyệt!

Lần đầu tiên thua trong tay Lâm Nguyệt nàng ta còn tự nói với mình, chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn thôi, lần thứ hai cũng thua trong tay một người, hơn nữa còn thua trước mặt bao người, Lâm Nguyệt đã trở thành một cái gai trong lòng nàng ta, hận không thể nhổ trừ khử nàng ta!

Hôm đó trên lôi đài nàng ta đã mất đi lý trí, vì thế mới đánh lên Lâm Nguyệt trước mặt bao người, khiến mình lâm vào hoàn cảnh khó đỡ ra nổi. Nhưng giờ nàng ta lại không hối hận, chỉ tiếc lần đánh lên đó không giết chết được Lâm Nguyệt, trong lòng càng thêm oán hận thêm Lâm Nguyệt, nàng ta có đứng đầu cũng vô vọng.

Nhưng nàng ta không sao nghĩ ra, vào ngày hôm sau, nàng ta lại nghe thấy Lâm Nguyệt do bị thương nặng không cách nào tham gia tỉ thí được, được tin bị hủy bỏ tư cách dự thi.

Thật sự là ông trời đang giúp nàng ta, Lâm Nguyệt bị hủy đi tư cách tỉ thí, dĩ nhiên cuộc tỉ thí trước đó cũng không còn, mà nàng ta chỉ đánh bại đối thủ đằng sau, có thể đoạt được vị trí đứng đầu! Còn Lâm Nguyệt lại bị hủy bỏ tư cách, bản thân bị thương nặng, nhất định không xuất hiện nữa!

Được vài ngày, quả nhiên đúng như nàng ta nghĩ, Lâm Nguyệt không thấy xuất hiện, tất cả cũng rất thuận lợi, nàng ta thành công đoạt được đứng đầu trận đấu, chỉ cần qua được ngày hôm nay, qua được trận đấu người đứng đầu khiêu chiến, mọi chuyện tất cả đều kết thúc, dù cho Lâm Nguyệt có xuất hiện cũng vô lực xoay lại.

Nhưng nàng ta không ngờ, vào hôm nay Lâm Nguyệt thể mà lại xuất hiện, nàng ta đã bị hủy bỏ tư cách rồi, sao nàng ta còn dám tới chứ? Sao dám chứ?

Bất luận trong lòng Diệp Khuynh Tuyết phần hận thế nào, sắc mặt các vị cao tăng Côn Lôn trên đài cao lại rất khó coi, Lâm Nguyệt vẫn đứng lặng ở đó, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn mọi người trên đài cao.

Không phần nộ, không chất vấn bất bình kêu cho mình, nàng chỉ đứng lặng ở đó, đáng mệnh mai yếu ớt, khiến người ta không nhìn được chua xót trong lòng.

Tiêu Dao Từ nhìn thiếu nữ dưới đài bất khuất mạnh mẽ, trong lòng thấy khó chịu, ông làm chương môn Côn Lôn cũng chừng hơn trăm năm rồi, chưa từng khó chịu như hôm nay. Trong con mắt bình tĩnh không gợn sóng của thiếu nữ kia, ông cảm thấy nét mặt già nua của mình nóng rần lên.

Cảnh náo nhiệt ban thường trên đại điển, vì Lâm Nguyệt xuất hiện, lại lâm vào hoàn cảnh quỷ dị, tiếng bàn luận của mọi người nhỏ dần, cả quảng trường dần trở nên an tĩnh trở lại, tất cả mọi người đang nhìn người thiếu nữ đứng giữa quảng trường kia. Không ai nói chuyện, tất cả mọi người đang đợi, đợi chương môn xử trí.

“Tiểu Tiêu. Còn không tiếp tục công bố ban thường hà? Người là chương môn, những chuyện nhỏ nhặt này có cần bản tọa nhắc nhở người không?” Chủ vị Từ Ngọc Đạo Quân dường như chẳng nhìn thấy Lâm Nguyệt, sau khi toàn trường an tĩnh lại, nhàn nhạt mở miệng.

Tiêu Dao Từ nhìn Lâm Nguyệt, lại liếc nhìn về mặt hơi bất an của Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng thở dài, mặc dù Lâm Nguyệt đáng giá đồng tình, nhưng chuyện cho tới giờ, lời đã nói ra không thể thay đổi được, chưa nói tới sự thúc ép không cho phép, ông thân là chương môn một phái, cũng không thể lật lọng.

Nghĩ đến đây, tiêu Dao tử vẫn tiếp tục mở miệng, “Diệp Khuynh Tuyết, còn không qua đây tiếp nhận khen thưởng?”

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết vui mừng, trong mắt lóe lên tia đắc ý, định cất bước lên.

“Chương môn!” Thanh âm vang lên đột ngột, tồn tại sự phẫn nộ và kích động không nói ra được. Kể từ lúc Lâm nguyệt xuất hiện, thì giờ phút này Đan Hoa chân nhân không nói gì đột nhiên đứng dậy, chỉ thấy sắc mặt ông đỏ lên, không chút khách sáo chỉ Diệp Khuynh Tuyết giận dữ nói, “Một kẻ đánh lén đồng môn, sao xứng trở thành tấm gương cho đệ tử Côn Lôn chứ? Sao có thể trở thành người đứng đầu trận ti thí chứ? Chẳng lẽ ngay đó mắt ngươi mù sao?”

“Nó” Cảm xúc Đan Hoa chân nhân rõ ràng là rất kích động, ông chẳng đợi Tiêu Dao Tử nói, lại chỉ về phía Lâm Nguyệt, “Nó chẳng lẽ cũng không phải là đệ tử Côn Lôn ta sao? Một đệ tử ngoại môn thắng một đệ tử nội môn, đệ tử xuất sắc như thế, dựa vào cái gì mà hủy bỏ đi tư cách ti thí chứ? Mà kẻ kia là người thua, có tư cách gì ở chỗ này tiếp nhận ngợi khen chứ hả?”

Một trận chỉ trích chẳng chút lưu tình, khiến sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt, thân hình mềm mại lung lay suyết ngã, đôi mắt đẹp của nàng ta rung rung cúi đầu xuống, dưới góc độ người khác không thấy, trên khuôn mặt điềm đạm đáng yêu ấy trở nên méo mó vằn vẹo ác độc trong chớp mắt.

Đan Hoa Chân Nhân sao? Tốt, tốt lắm!

“Đan Hoa sư đệ...” Đối mặt với lời chỉ trích đột ngột của Đan Hoa chân nhân, thần sắc Tiêu Dao Tử nhìn ông bất đắc dĩ.

“Chương môn sư huynh, huynh là chương môn Côn Lôn, cần phải đối xử công bằng với đệ tử trong môn, mà không nên thiên vị bất cứ một ai!”

“Đan Hoa sư đệ, đệ cảm miệng cho ta!” Bị người chỉ thẳng mũi mình mắng, Tiêu Dao Tử vẫn là lần đầu tiên, tức tới nổi mặt đỏ bừng lên.

“Huynh có thể làm ra chuyện như vậy, sao ta không thể nói chứ...”

“Cảm miệng, Đan Hoa, người rút về núi Đan Hoa của người đi cho bản tọa, ở chỗ này làm mất mặt bản tọa quá!” Từ Ngọc chân nhân liên tục thờ ơ lạnh nhạt lên tiếng khiển trách lạnh lẽo, ánh mắt lạnh băng nhìn vào người Lâm Nguyệt, sát khí lóe lên trong mắt.

“Sư thúc, ngài...” Đan Hoa chân nhân tức tới mức mặt trắng bệch, định nói gì đó, lại bị Như Ngọc Chân nhân bên cạnh kéo lại.

“Đan hoa sư huynh, người khác đã không biết xấu hổ, huynh cần gì phải tổn nước bọt thế? Không ưa cách làm của người khác thì đi là hơn, cần gì phải ở lại trong này thêm ngọt ngạt nữa?” Giọng Như Ngọc trong trẻo lạnh lùng êm tai, nói ra chẳng có chút tình cảm nào.

“Như Ngọc, đừng tưởng có Thanh Chân đạo quân che chở, bản tọa không dám làm gì người đó!” Bị trạ giễu cợt của Như Ngọc Chân Nhân, từ Ngọc đạo quân rõ ràng đã nổi giận rồi.

“hừ!” Như Ngọc Chân nhân cũng không sợ ông ta, nhưng không nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, chặn Đan Hoa chân nhân lại, mũi chân điểm nhẹ, bóng hai người biến mất trong nháy mắt.

Thấy Như ngọc chân nhân bọn họ đã rời đi, Từ ngọc đạo quân hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nói với Tiêu Dao Tử, “Tiêu Dao Tử, còn không bắt đầu khen sao?”

“Diệp Khuynh Tuyết tiến lên tiếp nhận ngợi khen!”

Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều có kết cục đã định, Từ Ngọc sư thúc rõ ràng thiên vị Diệp Khuynh tuyết, Lâm Nguyệt chỉ đành trở thành đứa con bị bỏ rơi.

“Đệ tử nội môn Diệp Khuynh Tuyết bái kiến chương môn!” Diệp Khuynh Tuyết cúi thấp đầu, khoe môi cong lên cười lạnh.

Lâm Nguyệt, cứ coi như người xuất hiện thì sao nào? Người đứng đầu này vẫn cứ thuộc về ta! Sự xuất hiện của người, chẳng qua chỉ làm toàn trường náo nhiệt hơn mà thôi!

Tiêu Dao Tử tiếp nhận túi đồ, đang định đưa cho Diệp Khuynh Tuyết, lại bị giọng vui mừng thánh thót của Lâm Nguyệt cắt ngang, “Chương môn!

Tiêu Dao Tử ngẩng đầu nhìn lại, thấy thiếu nữ dưới đài yên lặng nhìn ông, dáng mảnh khảnh ấy run lên khe khẽ, môi dưới cắn chặt bật máu tươi, bộ dáng kiên cường bất khuất lạnh lẽo kháng nghị khiến người xem bất giác chua xót.

May mà tâm Tiêu Dao Tử lạnh cứng, giờ phút này cũng bất giác mềm nhũn ra, thở dài bảo, “lâm Nguyệt, con đã bị hủy bỏ tư cách ti thí, những thứ khác đã nói không cần nhiều lời. Chẳng qua trước người biểu hiện không tệ, như vậy đi, trước tiên hạ người vẫn giữ lại, đợi chuyện ở đây ổn định, bản tọa sẽ đền bù tổn thất khác cho người”

“Chương môn, đệ tử không muốn đền bù tổn thất gì cả, hôm nay đệ tử đến đây, thật sự không phải vì vị trí đứng đầu, đệ tử chỉ muốn hỏi một câu, vì sao? Đệ tử tự hỏi chưa làm sai bất cứ chuyện gì, không vi phạm tí môn quy nào, tại sao lại hủy bỏ tư cách dự thi của đệ tử?”

Lâm Nguyệt đứng thẳng mạnh mẽ, ánh mắt trong suốt nhìn tiêu Dao tử, giọng nói ra ẩn chứa sự phẫn nộ và uất ức.

Nàng không muốn đề bù tổn thất gì cả, không thêm cái vị trí đứng nhất gì hết, càng không muốn tu sĩ hóa thần thu nhận làm đệ tử gì cả, nàng chỉ muốn vì mình gặp phải bất công hỏi cho ra lẽ.

Bởi vì nàng không muốn mình đã cố gắng thật nhiều mà bị người ta chối bỏ như thế, càng không muốn thua chẳng rõ ràng với Diệp Khuynh Tuyết.

“Lâm Nguyệt, bản tọa biết rõ ngươi không cam lòng, ngươi, còn không mau lui ra!” Tiêu Dao Tử không trả lời Lâm nguyệt, thực ra ông không phải là không muốn trả lời mà căn bản không cách nào trả lời được.

Ông không thể nói điều này là bởi Từ Ngọc đạo quân thiên vị kết quả, càng không thể nói, Diệp Khuynh Tuyết là người được thiên đạo chiếu cố, vì thế Lâm Nguyệt nhất định phải bị bỏ đi.

Lui ra ư? Chỉ một câu lui ra là muốn xóa sạch đi sao? Trong lòng Lâm Nguyệt lạnh giá, lời Tiêu Dao Tử nói khiến lòng nàng lạnh hẳn, vẻ lạnh ý này lạnh tới thấu xương.

Hai tay nàng nắm chặt thành quyền, liều mạng đè sự phẫn nộ và không cam lòng trong lòng lại. Nhưng bất luận nàng đè nén thế nào, sâu trong nội tâm nàng vẫn có một giọng tức giận lớn tiếng chất vấn: Vì sao? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà ép nàng bị uất ức như thế? Rõ ràng nàng thắng, dựa vào cái gì mà Diệp Khuynh Tuyết đoạt được vị trí thứ nhất chứ? Thật bất công, bất công mà!

Trong lòng chua xót, uất ức, không cam lòng trái tim nhảy lên mãnh liệt, Lâm nguyệt ngẩng mạnh đầu lên, trong đôi mắt đông đầy lệ, giọng nghẹn ngào mà cô chấp, “Vì sao? Chương môn, cũng bởi vì đệ tử tì thí bị thương sao? Bởi vì đệ tử bị thương nên mới bị hủy bỏ tư cách sao? Chương môn, tì thí bị thương là chuyện cực kỳ bình thường mà, vậy sao tỳ ấy không bị tước đoạt đi tư cách, vì sao lần nào cũng chỉ có mình đệ tử? Là đệ tử đã làm sai điều gì? Hay là... Bởi vì đệ tử chỉ là đệ tử ngoại môn thôi?”

Yên tĩnh, vạn vật đều yên tĩnh. Tất cả mọi người đều lặng nhìn Lâm Nguyệt, vì dũng khí của nàng mà bội phục, một đệ tử ngoại môn nho nhỏ, cũng dám chất vấn chương môn tôn sư một phái, ở Côn Lôn, trước nay chưa có chuyện gì. Tất cả mọi người đều đoán được sơ đồ Lâm Nguyệt đến, nhất định là vì uất ức, không ai ngờ được, nàng dám ở trước mặt bao người, nói ra những lời này.

Tiêu Dao Tử á khẩu không trả lời được. Ông là chương môn một phái, chưa từng bị người nào nghi ngờ như hôm nay, trước đó là sư đệ của mình, sau đó lại là đệ tử ngoại môn Lâm nguyệt này. Hết lần này tới lần khác, đối diện với mấy nghi vấn này, ông lại khổ sở không nói ra được. Trầm mặc hồi lâu, không ai nói chuyện.

Sắc mặt Từ Ngọc đạo quân càng ngày càng khó coi, đúng là không nhịn được đập bàn, “Làm càn! Một đệ tử ngoại môn nho nhỏ cũng dám chất vấn chương môn tôn sư một phái như thế, trong mắt cô còn tôn trưởng không, không khiến trách cho tốt thì sao đáng mặt Côn Lôn ta chứ!”

Nói xong, Từ ngọc đạo quân vung tay áo lên, một luồng gió mạnh đánh về phía Lâm nguyệt đứng dưới.

Từ Ngọc đạo quân đột nhiên gây khó dễ, thật sự ra ngoài dự liệu, cũng khiến cho tất cả mọi người ở đây, kể cả Tiêu Dao Tử không ngờ được. Ai ngờ được là một vị tu sĩ hóa thần cao cao tại thượng lại đột nhiên ra tay với một đệ tử ngoại môn chứ? Đợi mọi người kịp phản ứng, đã bị kinh hãi đứng sững sờ.

“Sư Thúc!”

Tiêu Dao Tử càng thêm kinh hãi thất sắc hơn, vội vàng ngăn cản, nhưng công kích của tu sĩ hóa thần, sao ông ngăn lại được chứ? Mặc dù Từ Ngọc đạo quân chỉ tiện tay một kích, cũng không sử dụng linh lực, song tốc độ kia quá nhanh, đợi Tiêu Dao Tử kịp phản ứng thì đã muộn.

Tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Nguyệt xong rồi, dù sao công kích của tu sĩ hóa thần, không phải một tu sĩ nho nhỏ luyện khí như nàng có thể chịu nổi, huống chi, trên người nàng bị thương nặng chưa lành, dưới một kích này, hẳn là phải chết không nghi ngờ nữa.

Trên môi Lâm Nguyệt cong lên cười tự giễu, nàng không né tránh, chỉ nhìn thẳng Từ ngọc đạo quân, còn có vẻ mặt mỉa mai cười lạnh của Diệp Khuynh Tuyết đứng trên đài cao. Chuyện cho tới bây giờ nàng có gì mà không hiểu nữa chứ? Nàng thua không phải là thua Diệp Khuynh Tuyết, mà thua vị chủ nhân ngồi trên cao này, địa vị vượt xa chương môn còn có ai nữa? Còn có thể là ai đây? Từ Ngọc đạo quân!

Hóa ra, hóa ra... Lâm Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại. Đột nhiên nàng cảm thấy một chết đi được, không muốn giãy dụa nữa, lại càng không muốn ở lại chỗ này nữa.

Nàng đúng là vẫn quá xúc động, nàng cho rằng trước con mắt nhìn chằm chằm của quần chúng, cho dù những vị cao tăng Côn Lôn kia bất mãn, cũng sẽ không ra tay động vào một đệ tử ngoại môn nho nhỏ như nàng, nàng vì muốn sự công bình cho mình, lại quên mất nơi này là thế giới tu chân người ăn thịt người.

Kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt, người mạnh là vua, hôm nay nếu nàng có thực lực, Cao tăng Côn Lôn sao dám hạ nhục nàng như thế chứ? Vị Từ Ngọc Đạo quân kia sao dám hạ độc thủ với nàng như thế chứ?

Kẻ yếu mà, quả nhiên chẳng có tư cách sinh tồn ở cái thế giới này!

Công kích của tu sĩ hóa thần sắc bén vô cùng, mặc dù Từ Ngọc không có ý giết người, nhưng ý nghĩ trong đầu muốn dạy dỗ thật tốt Lâm Nguyệt, một kích này nếu là thật, Lâm Nguyệt dù không chết, thì kinh mạch toàn thân cũng nát nát, trở thành phế nhân!

Trong nháy mắt lửa điện quang bắn tóe lên, mắt thấy Lâm Nguyệt chắc chắn bị đánh bay ra ngoài, đột nhiên một bóng đen nhanh như chớp nhào tới, một

chường đẩy Lâm nguyệt ra, đồng thời xoay người lại nghênh tiếp công kích sắc bén này, đánh ra một quyền. Một tiếng nổ ầm vang lên, luồng khí chung quanh loạn hết cả lên, khắp nơi bay đầy tro bụi.

Lâm Nguyệt ngã bổ nhào trên mặt đất, chưa hoàn hồn nhìn về nam nhân áo đen đứng giữa quảng trường kia.

“Tư Ngạc sư thúc, nàng ấy chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn thôi, cần gì phải so đo với nàng ấy chứ?” Quân Tư Huyền một thân cảm bào thêu màu đen, tuấn dung hơi chút trắng bệch, nhưng thần sắc lại bình tĩnh nhìn Tư Ngạc đạo quân trên đài cao.

“Quân Tư Huyền, ngươi đang chỉ trích bọn tọa sao?” Sắc mặt Tư Ngạc đạo quân khó coi vô cùng.

“Đệ tử không dám chỉ trích sư thúc, chỉ hy vọng sư thúc có thể rộng lượng, thu hồi khiển trách, chuyện này, thì chấm dứt ở đây thấy sao ạ?” Giọng Quân Tư Huyền cung kính mà bình tĩnh, như không nhìn thấy thái độ bất mãn của Tư Ngạc đạo quân kia.

“Hừ!” Tư Ngạc đạo quân hừ lạnh một tiếng, phát tay áo rời đi, giọng lạnh thấu xương vang lên trên toàn bộ quảng trường, “Quân Tư Huyền, hành động hôm nay của ngươi, bọn tọa tất nhiên sẽ hỏi sư phụ ngươi cho rõ! Tiêu Dao Tử, đợi cuộc chiến của người đứng đầu kết thúc, bảo Diệp Khuynh Tuyết tới gặp bọn tọa!”

Quân Tư Huyền nhìn theo bóng Tư Ngạc đạo quân đi xa dần, mày kiếm nhăn lại, một lúc sau cũng phát tay áo rời đi tiêu sái.

Từ lúc Quân Tư Huyền xuất hiện đến lúc rời đi, ngoài một chường đẩy Lâm Nguyệt ra ngoài, cũng không nhìn lại Lâm Nguyệt cái nào. Lâm Nguyệt cũng không có bất kỳ phản ứng gì, nàng chỉ ngơ ngác ngồi ở đó, suy nghĩ xuất thần.

“Lâm sư muội...”

Diệp Phàm và An Tử Dạ vội vã chạy tới lo lắng nhìn Lâm Nguyệt. Vừa rồi Lâm nguyệt bị Tư Ngạc đạo quân công kích, bọn họ đều thấy, nhưng tu vi họ quá thấp vốn không cứu được Lâm nguyệt, may mắn có Quân Tư Huyền đột nhiên xuất hiện, nếu không...

Diệp Phàm nhớ tới cảnh vừa rồi, trong lòng sợ hãi, nhất là hai người An Tử Dạ và Tư Duẫn, giờ phút này sắc mặt khó coi vô cùng.

“lâm sư muội, muội không sao chứ?”

Thấy vẻ mặt Lâm nguyệt đại ra, trong lòng an Tử Dạ đau xót, không nhịn được hỏi.

Nghe được lời An Tử Dạ nói, đôi mắt Lâm Nguyệt đại ra dần có thần thái, từ từ đứng lên, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, lộ vẻ khổ sở bảo, “Muội không sao...”

“Cám ơn các vị sư huynh quan tâm, muội đi trước đây”

Lâm Nguyệt cũng không nhìn về mặt của đám An Tử Dạ, nói nhàn nhạt một câu, rồi cúi thấp đầu xuống, bước từng bước ra ngoài sân rộng.

Không ai thấy, lúc Lâm Nguyệt quay lưng trong nháy mắt kia, khóe mắt chậm rãi rơi xuống một giọt lệ trong suốt. Dáng mảnh mai yếu ớt đi xa dần, mờ hồ còn truyền đến giọng của Tiêu Dao Tử, “Ti thí lần này đạt được... vị trí đứng đầu... Diệp Khuynh Tuyết...”

Một luồng khí lạnh thổi qua, giọng Tiêu Dao Tử rơi vào trong gió như ẩn như hiện...

Lâm Nguyệt bước trên thềm đá của núi Cửu Vân, bước từng bước nước mắt càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng lệ rơi đầy mặt.

“Lâm Nguyệt, ngươi thật ngu vô cùng, bản thân còn chẳng tự vệ nổi, còn nói công đạo gì chứ?”

“Không biết đạo là cái gì, ngươi cho rằng ngươi thắng Diệp Khuynh Tuyết thì có thể trở thành người đứng đầu ư? Người đứng đầu chẳng qua chỉ là câu nói của kẻ khác thôi, người khác nói ngươi phải, thì ngươi đúng là phải, bảo người không phải, vậy ngươi cái gì cũng không phải hết!”

“ngươi nói người đúng, thực ra ngươi sai gấp mười lần, ngươi sai ở chỗ không hiểu lòng người, sai ở chỗ không biết gì cả!”

“Ồn rồi thì về tỉnh táo lại đi!”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn mây bay trên bầu trời xanh, nước mắt lấp lánh trong suốt dưới ánh mặt trời.

Nàng thật lỗi đến vậy sao? Uất ức kia của nàng, nàng chỗ nào cũng gặp bất công thì tính là gì chứ? Lòng người ư? Tự biết rõ sao?

Nàng thừa nhận, nàng đúng là nhìn không thấu bản lĩnh lòng người, nàng thừa nhận nàng đánh giá quá thấp Diệp Khuynh Tuyết ánh hào quang của nữ chính, nhưng nàng không sai.

Tư Ngạc đạo quân thiên vị không phải nàng sai, chường môn bao che cũng không phải nàng sai! Nàng không phải sai là không nhìn thấu lòng người, cũng không phải sai là không tự biết rõ, nàng sai ở chỗ nàng chưa đủ mạnh, sai ở chỗ nàng không chịu thừa nhận thực lực chênh lệch của mình với kẻ địch!

Hôm nay nàng tới không phải muốn đoạt lại gì đó, nàng chỉ không cam lòng, chỉ muốn hỏi một điều cho rõ. Mà hiện giờ nàng đã hiểu ra, nguyên nhân tạo thành tất cả, là vì Tư Ngạc đạo quân!

Mà chính vì biết rõ nguyên nhân, trong lòng Lâm Nguyệt lại càng không cam lòng, càng thêm phần nộ. Từ ngọc đạo quân sau lần thí này sẽ chọn ra người đứng nhất làm đệ tử thân truyền, điều này Lâm nguyệt đã sớm biết rõ, nhưng nàng lại không ngờ được, Từ Ngọc đạo quân lại coi trọng Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí còn vì Diệp Khuynh Tuyết trở thành người đứng đầu mà không tiếc hủy bỏ tư cách dự thi của nàng!

Nàng không cam tâm ở chỗ chính là không phục!

Nàng có gì kém Diệp Khuynh Tuyết chứ? Bất luận là tư chất hay là tâm tính, bất luận là tính bền bỉ hay tu vi, nàng có gì kém so với Diệp Khuynh Tuyết chứ? Ông ta có thể coi trọng Diệp Khuynh Tuyết, có thể thu nhận Diệp Khuynh Tuyết làm đệ tử, vì sao lại phải tước đoạt cơ hội của nàng chứ?

Thân là cao tăng côn Lôn, chẳng lẽ bọn họ không biết đạo lý mười năm một lần thí đối với đệ tử ngoại môn là rất quan trọng sao? Bị hủy bỏ tư cách, nàng đã mất đi cơ hội tiến vào nội môn, tính sau này có thành công trúc cơ tiến vào nội môn, nhưng nàng vĩnh viễn cũng không có cách nào trở thành đệ tử thân truyền, chỉ có thể trở thành một đệ tử của trưởng lão nội môn bình thường mà thôi.

Mất thấy cơ hội ở trước mắt, không ai mà không chịu nổi chuyện cuộc sống bị người khác cướp mất chứ? Từ Ngọc đạo quân làm vậy rõ ràng là muốn phá hủy nàng mà!

Nhớ tới một luồng công kích vừa rồi kia, trong lòng Lâm nguyệt không ngăn được trận rét lạnh. Từ Ngọc đạo quân!

Cấn chặt môi dưới, trong mắt Lâm Nguyệt lóe lên tia ác độc! hôm nay nàng không có cách nào lấy lại công đạo cho mình nữa, là vì nàng quá yếu, thực lực chưa đủ! Nhưng nàng còn trẻ, nàng sẽ không vĩnh viễn yếu mãi như thế!

Cho dù không được làm đệ tử của tu sĩ hóa thân thì sao nào? Cho dù không thể trở thành người đứng đầu trong trận thí thì sao nào? Lâm Nguyệt nàng coi như tự mình tu luyện, cũng không thua kém với bất cứ kẻ nào!

Côn Lôn, Côn Lôn!

Môn phái như vậy, không cần cũng được!

Lâm nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại, lát sau lại mở mắt ra, trong mắt mê man đã không còn nữa, được nước mắt rửa sạch khiến đôi mắt trong xanh tới khiếp người, phản tia sáng tự tin trước đây đã khôi phục lại hoàn toàn.

Nếu không phải ra ngoài dự liệu, Diệp Khuynh Tuyết sau lần thí này không lâu, cũng sẽ được Từ Ngọc đạo quân thu làm môn hạ, hiện giờ tất cả thành kết cục đã định.

Xem ra, Côn Lôn này tuyệt đối không thể ở lại rồi!

Trong mắt Lâm Nguyệt xoẹt qua tia sắc bén, hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu không quay lại ngọn núi Cửu Vân nữa. Ở đằng sau lưng nàng, trên một cây to xanh, có hai bóng đen, trắng đang đứng.

“Từ Huyền, ngươi không đi tìm nàng ấy à?” Ánh mắt Liên Thành phức tạp nhìn thiếu nữ đi xa dần.

“Tìm nàng ấy làm gì?” Mặt Quân Từ huyền chẳng chút thay đổi, lạnh lùng thốt ra.

“Nàng ấy bị đã kích lớn thế, suýt nữa còn bị Từ Ngọc đạo quân phế đi, ngươi chẳng lẽ không sợ nàng từ đó mất đi sự phấn chấn nản lòng thoái chí sao?”

“Đường tu đạo rất dài, nếu nàng ấy thật sự chìm xuống, vậy cũng chỉ có thể nói Quân Từ Huyền ta đã nhìn nhầm người rồi!” Quân Từ Huyền nhìn về phương xa, nhàn nhạt mở miệng, giọng nói cũng lạnh nhạt chẳng có độ ấm nào.

“...Ngươi thật nhẫn tâm!” Liên Thành bất đắc dĩ kêu than một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Mắc Bẫy

Sau ngày vui lớn của Môn phái, toàn bộ Côn Lôn lại khôi phục lại bình yên vốn có. Lâm Nguyệt từ ngày đó sau khi rời khỏi đình Cửu hoa Phong, thì luôn đóng cửa không ra. Nàng vốn bị thương chưa lành, hơn nữa lúc trước ở quảng trường lại bị Từ ngọc đạo quân đánh cho trọng thương, hiện giờ bề quan không ra để chữa thương cũng là chuyện bình thường, mà từ lúc nàng bế quan, trên quảng trường đã xảy ra trận tranh luận kịch liệt, rồi dần bị cao tăng Côn Lôn áp chế, đã dần lắng yên xuống, không còn ai dám nhắc tới nữa.

Chuyện vui lớn của môn phái chấm dứt, tiếp đó cơn Lôn lại có dư luận thay đổi, vì tiểu bí cảnh Hoàng thiên sắp mở, dưới trận tin tức động trời như thế, Lâm Nguyệt sau chuyện lớn xảy ra đã rất nhanh quên đi chuyện này mà tỉnh tóa.

Trong khoảng thời gian Lâm Nguyệt luôn nhốt mình trong nhà, bế quan không ra. Ngoài mấy ngày đầu chữa thương ra, thì phần nhiều cũng ổn định tinh thần, xem xét kỹ lại con đường tương lai của chính mình.

Ngày ấy từ Cửu hoa Phong trở về, mặc kệ là thái độ của cao tăng Côn Lôn, hay là buổi truyền âm cuối cùng của Quân Tử Huyền, với nàng đều rất cảm động, đặc biệt là buổi nói chuyện này của Quân Tử Huyền, lại đánh sâu vào trong nhận thức của nàng.

Từ lúc nàng xuyên không đi tới thế giới này, tuy nàng vẫn dè dặt cẩn thận từng bước, đi từng bước tính toán từng bước, thực ra trong lòng nàng vẫn không bỏ được sự kiêu ngạo của kiếp trước.

Nàng tự cho rằng bản thân mình là kẻ xuyên không, có linh hồn mạnh, lại vì đã xem qua trong truyện, hiểu rõ từng đường đi nước bước của võ kịch, nên cho rằng bản thân mình có thể nắm hết tất cả mọi thứ trong tay, lại quên mất nơi này chẳng phải là một quyển sách, mà là một thế giới thật sự, ở trong này, ngoài nữ chính Diệp Khuynh Tuyết có liên quan với nhân vật trong truyện ra, thì người khác tồn tại rất thật.

Ánh mắt nàng quá mức hạn hẹp, chỉ nhìn thấy mỗi Diệp Khuynh Tuyết, nhưng lại chẳng coi người khác ra gì, lại không biết, thực ra Diệp Khuynh Tuyết bây giờ chẳng có uy hiếp nào lớn với nàng, có thể uy hiếp nàng thật sự, lại chính là tầng lớp tu sĩ cao cấp cao cao tại thượng kia, chẳng hạn như nhân vật tử ngọc đạo quân vậy.

Trong truyện cũng không có tử ngọc đạo quân, nhưng ở trên quảng trường, nếu không phải cuối cùng có Quân Tử Huyền xuất hiện, thì dưới một kích của tử ngọc đạo quân, nàng đã chết ngay, hoặc tuyệt đối cách cái chết cũng không xa.

Bởi vì nàng lúc đó rõ ràng cảm giác được, chương đối phương cường đại vô cùng, cường đại tới mức khiến nàng ở ngay trước mặt đối phương cũng chẳng có cách nào né tránh nổi!

Nếu đối phương muốn giết nàng, nàng tuyệt đối chẳng có cơ hội sống sót! So với Diệp Khuynh Tuyết, nhân tài tử ngọc đạo quân như thế càng đáng sợ, tuy Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính của thế giới này, nhưng trước khi nàng ta chân chính trưởng thành lớn mạnh, vẫn chưa tính có uy hiếp với nàng, mà tử ngọc đạo quân thì lại khác, ông ta là tu sĩ hóa thân, có địa vị siêu nhiên ở côn Lôn, ngày ấy nếu không e ngại thân phận mà ra tay với nàng, thì hiện tại nàng đã thành một người chết rồi.

Ở côn Lôn, nếu tử ngọc đạo quân muốn giết người, thì bất cứ ai cũng không cứu được nàng! Cá lớn nuốt cá bé, đây là thực lực thật sự.

Buồn cười ngày ấy nàng thế mà lại hồn nhiên muốn lấy công đạo cho bản thân, lại dám đi chất vấn Tiêu Dao tử, chẳng trách mà Quân Tử Huyền bảo nàng ngu, nàng quả thật là ngu quá!

Ngày ấy ở Cửu Hoa Phong sau khi được Quân Tử Huyền cứu, nàng khóc, đó là lần đầu tiên nàng rơi lệ khi tới thế giới này, nàng không phải vì quá uất ức, mà là vì bản thân mình quá ngu muội! Lấy trứng chọi đá, con kiến rung con voi, đó chính là nàng.

Giây phút này nghĩ rõ rồi, Lâm Nguyệt thật sự cảm tạ Quân Tử Huyền, cảm tạ hắn vào thời điểm nàng cực kỳ bất lực đã ra tay cứu, cảm tạ hắn cứu nàng, nàng cảm kích cả buổi nói chuyện cuối cùng của hắn nữa.

Cao tăng côn Lôn thiên vị, quả thật khiến nàng đầy uất ức và phẫn nộ, nhưng hiện giờ tâm tình sau khi dần bình tĩnh lại, Lâm Nguyệt cũng không còn thấy phẫn nộ nữa, mà ngược lại vì lần bị uất ức này đã khiến nàng có thêm hiểu biết rõ về thế giới tu chân tàn khốc hơn. Đã nghĩ thông suốt tất cả, tâm tình Lâm Nguyệt cũng thấy rộng mở trong sáng hơn.

Vốn bình cảnh đã thả lỏng, sau khi trải qua chuyện lần này, Lâm Nguyệt tự dung đột phá, thành công từ đỉnh Luyện khí kỳ đột phá lên Trúc cơ kỳ.

Trúc cơ kỳ, với tu sĩ mà nói, là một lĩnh vực phân biệt rõ, thực lực không thể giống như Luyện khí kỳ được.

Nếu nói Luyện khí kỳ chỉ có thể coi như nhập môn, thì Trúc cơ kỳ lại được coi là bước chân chính vào chiến hạm người tu chân. Ở giới tu chân, cấp bậc tu vi tu sĩ rất rõ, được chia làm năm giai đoạn, theo thứ tự là Luyện khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần. Sau khi Hóa thần thì muốn tiến thêm bước nữa, nhất định phải phi thăng Linh giới, còn phần cấp bậc trên Hóa thần là gì, không ai biết được.

Cấp bậc ở giới tu chân rõ như thế, thực lực cũng khác nhau một trời một vực,. Ngoài năm giai đoạn lớn ra, thì còn có ba giai đoạn nhỏ nữa.

Chẳng hạn như Luyện khí kỳ, được chia ra làm Sơ, Trung, Hậu Kỳ, còn cấp bậc khác cũng thế, nhưng không thăng lên cấp một thì thực lực cũng sẽ tăng theo, nếu kém một cấp lớn thì thực lực cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Hay nói cách khác, có nhiều tu sĩ luyện khí kỳ, nhưng vẫn kém một tu sĩ Trúc cơ, mà trước mặt tu sĩ Trúc cơ, tu sĩ luyện khí cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Lần này thành công tấn giai Trúc cơ kỳ, Lâm Nguyệt cũng không thấy vui mấy, điều này vốn nằm trong dự liệu của nàng, chẳng qua vì chuyện lúc trước, đem thời gian tấn giai lên trước chút mà thôi.

Dù cho không gặp được chuyện này mà sốt ruột, chuyện nàng đột phá Trúc cơ cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Công pháp nàng tu luyện rất kỳ lạ, trước khi đột phá tới Kim Đan thì bí quyết thiên cổ Lưu Hương cũng không có bình cảnh (màng chắn không lên cấp

được), chỉ cần năng hấp thu đủ linh khí, thì nhanh chóng tu luyện đến Trúc cơ, hơn nữa không cần tới Đan Trúc cơ.

Đây đúng là bí quyết Lưu Hương thiên cổ khác với công pháp khác, bởi vì tu luyện bất kỳ loại công pháp nào, tu sĩ khác nếu muốn thành công lên Trúc cơ, nhất định phải có Trúc cơ đan, nếu không cũng chẳng cách nào lên Trúc cơ nổi, còn bí quyết Lưu Hương thiên cổ thì không cần, nó chỉ cần có đủ linh khí, thần thức đuổi kịp, dĩ nhiên có thể đủ để đột phá.

Thành công đột phá Trúc cơ, khiến Lâm Nguyệt thấy có mấy phần lo lắng với kế hoạch của mình.

Mấy ngày trước vào lúc nàng đột phá, lại nhận được bùa Truyền Âm của Diệp Phàm, có nói là năm ngày sau thì tiểu bí cảnh giới Hoàng Thiên sẽ mở, như trong truyền, nàng cũng không thấy bất ngờ với tin này, mà khiến nàng thấy bất ngờ là, ngoài Diệp Phàm truyền âm ra, nàng còn thu được bùa truyền âm của Phong chủ Đan Hoa phong, Đan Hoa chân nhân.

Đan Hoa chân nhân nói, môn phái muốn bồi thường cho nàng đã đưa đến Đan Hoa Phong, bảo nàng xuất quan tới đượnf linh Chủ Phong, hơn nữa vì nàng có trong sanh sách mười người ở cuộc vui lớn, còn Lôn có phái đi tham gia tiểu bí cảnh để lịch duyệt trong danh sách cũng có nàng, nếu nàng không muốn đi thì có thể cự tuyệt.

Sau khi tiếp nhận bùa truyền âm của Đan Hoa chân nhân, Lâm Nguyệt đáp lại mấy câu, nói cho đối phương biết mấy ngày nữa nàng sẽ tới Chủ Phong đường, còn phần bùa truyền âm của Diệp Phàm, Lâm Nguyệt cũng không để ý lắm.

Thực ra ngày ấy sau khi nàng rời Cửu Hoa Phong, Diệp Phàm và An Tử Dạ cũng truyền âm không ít tới, nội dung bên trong không những lo cho nàng, mà còn an ủi nàng, Lâm Nguyệt lại hồ hững.

Nàng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng lại chẳng phải là kẻ rộng rượng. Ngày ấy ở Cửu hoa Phong, nàng thấy rất rõ, lúc nàng xuất hiện tại Cửu Hoa Phong, đúng lúc gặp ba người Diệp Phàm, An Tử Dạ và Tư Duãn, mấy người này nhìn thấy nàng thì biểu hiện trên mặt khó xử, thậm chí đến chào hỏi cũng tránh, làm như chẳng thấy nàng vậy.

Thái độ ấy biểu hiện cái gì, trong lòng Lâm Nguyệt biết rất rõ, dưới áp lực của cao tăng Côn Lôn, họ lựa chọn như thế cũng là bình thường, Lâm Nguyệt cũng hiểu rõ, dù sao cao tăng Côn Lôn làm vậy, chỉ cần không phải người mù cũng đều biết nàng đã đắc tội một nhân vật cao tăng nào đó, nếu không sao sau khi nàng có thể thắng cuộc thi, lại trực tiếp hủy tư cách dự thi của nàng chứ.

Tu sĩ ai cũng ích kỷ cả, không có lợi thì không được, người không vì mình, trời tru đất diệt, điều này không thể nghi ngờ, lúc đó nàng phải đối mặt với hoàn cảnh khó khăn như thế, bọn họ sợ rước họa vào thân nên rời xa nàng, Lâm Nguyệt có thể hiểu, dù sao nàng cũng không thích xen vào việc người khác và cũng không phải là kẻ thích gây phiền toái.

Nhưng hiểu thì hiểu, nàng vẫn cảm thấy trái tim mình băng giá. Nếu nói ngay từ đầu họ làm như không thấy nàng thì nàng còn có thể chấp nhận được, mà sau khi như vậy, vào thời điểm tứ ngọc đạo quân ra tay với nàng, nàng lại thấy rõ Diệp Phàm và đám An Tử Dạ rời đi cách xa nàng mấy bước, lúc đó nàng bị thương chưa lành, lại bị tứ ngọc đạo quân dùng thần thức trấn áp, không cách nào nhúc nhích nổi, nếu lúc đó có người chắc chắn giúp nàng. Thì chỉ cần đưa tay nhẹ ra kéo nàng thôi, họ cũng sẽ không bị uy áp của tứ ngọc đạo quân làm chấn thương kinh mạch, nhưng họ không làm, bất kể là Diệp Phàm hay là An Tử Dạ, ai cũng không làm.

Nàng có thể không trách họ thấy chết không cứu, có thể hiểu lập trường của họ lúc đó, nhưng nàng sẽ không thổ lộ tình cảm với họ nữa.

Lòng người rất yếu ớt, nếu đã lạnh lòng thì sẽ khó mà khôi phục lại được.

Trong mười năm ở côn lôn này, An Tử Dạ thì thôi đi, dù sao tương giao giữa hắn và Lâm Nguyệt cũng không sâu, còn vị Tư duãn kia thì lại càng không nói, hoàn toàn chẳng có tý giao tình nào cả, nhưng Diệp phàm thì lại khác, ở trong lòng Lâm Nguyệt, Diệp Phàm giống như ca ca của nàng, người thân của nàng vậy. khi đó thái độ của Diệp Phàm, quả thật đã làm tổn thương tới Lâm nguyệt.

Sau này nàng không không chế nổi cảm xúc, ngoài bản thân tính ngộ vì mình ngu ra thì vẫn phần nhiều là vì Diệp Phàm.

Hít sâu một hơi, Lâm Nguyệt chậm rãi mở hai mắt ra. Sau khi đột phá Trúc cơ, trong khoảng thời gian này nàng luôn cố tu vi bản thân, hiện giờ mấy ngày trôi qua, khoảng cách ngày tiểu bí cảnh Hoàng thiên mở cũng sắp tới, cũng là lúc xuất quan đi Chủ Phong đường rồi.

Đem công pháp vận chuyển ép tu vi bản thân xuống Luyện khí hậu kỳ, Lâm Nguyệt sửa soạn lại bản thân chút rồi rời khỏi gian phòng đá.

Chủ Phong đường xây dựng trên đỉnh núi Đan Hoa Phong, là nơi tu luyện của Phong chủ Đan Hoa Chân Nhân núi Đan Hoa Phong, ngày thường nếu không có chuyện quan trọng thì bất cứ kẻ nào cũng không dễ đặt chân tới nơi này.

Lâm Nguyệt rời khỏi nơi mình ở, lao thẳng lên hướng Chủ phong đường.

Hiện giờ sau sự kiện ở Cửu Hoa Phong, nàng cũng được coi như người nổi tiếng ở Côn Lôn, dọc đường đi nàng gặp được không ít đệ tử Đan Hoa Phong, đệ tử này thấy nàng, không kinh ngạc thì là chỉ trỏ kỳ lạ, đại đa số ánh mắt nhìn về phía nàng có đồng tình và thương hại, ánh mắt như thế khiến Lâm Nguyệt thấy như có đá chọi vào lưng vậy.

Nhưng tình huống vậy nàng cũng sớm đoán được, bất giác hồ hững, trực tiếp đi thẳng tới Chủ Phong đường, tốc độ nhanh hơn chút.

Đến Chủ Phong đường, được một đạo đồng dẫn đi, Lâm Nguyệt tiến vào.

“Đệ tử Lâm Nguyệt, bái kiến Phong chủ”

Đi vào đại điện, Lâm Nguyệt nhìn thấy một tu sĩ trung niên mặc áo bào tím ngồi ở vị trí chủ, trong lòng biết rõ người đó chính là Phong chủ Đan Hoa Chân nhân, lập tức cúi đầu, thi lễ đúng quy củ một cái.

“Không cần đa lễ” Đan Hoa chân nhân nhìn thiếu nữ đứng dưới hoành tay, trong lòng thở dài một hơi, chậm rãi nói, “Lâm Nguyệt, vài ngày trước Chương môn đã đồng ý đền bù tổn thất cho ngươi, hiện giờ đồ đã được đưa tới, ngươi nên mang về là được”

“Vâng” Lâm Nguyệt tiến lên, tiếp nhận túi đồ từ trong tay Đan Hoa chân nhân, cũng không mở thùng nó ra mà treo bên hông, nói, “Đệ tử tạ ơn phong chủ”

“Ngươi không nhìn xen chương môn đưa cho ngươi những thứ gì sao?” Thấy Lâm Nguyệt trực tiếp treo đồ bên hông, Đan Hoa Chân nhân không kìm được hỏi.

“Vật Chương môn ban thưởng, dĩ nhiên đều rất quý, đệ tử tin chương môn sẽ không bạc đãi đệ tử” Lâm Nguyệt cúi thấp đầu, hít hít mũi, nói thần nhiên. Chẳng qua chỉ là đánh một gậy thương một quả táo ngọt mà thôi, đồ vật bên trong dù có khá hơn cũng không xóa sạch được sự bất công.

“Ngươi xóa sạch mọi ý nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu đi, ngươi đi xuống đi!” Đan Hoa chân nhân phát tay nói.

“Vâng, đệ tử xin cáo lui” Lâm Nguyệt thi lễ một cái, xoay người lui ra ngoài, nhưng nàng không trông thấy ở sau lưng nàng, ánh mắt Đan Hoa chân nhân cứ nhìn thẳng liên tục vào nàng, mãi cho tới khi nàng rời khỏi ngọn núi cao nhất.

“Nó chắc đã nghĩ thông suốt rồi!” Ngay sau khi Lâm Nguyệt rời đi, sau tám bình phong ở đại điện, Như Ngọc Chân Nhân bước ra, thần nhiên nói với Đan Hoa chân nhân, “Ngài mấy ngày nay lo lắng vô ích rồi”

“Ngài nói không sai, nó đích thực đã nghĩ thông suốt, từ đây ta cũng thấy yên lòng” Đan Hoa chân nhân khẽ mỉm cười, trong mắt đều rất hài lòng với Lâm Nguyệt.

“Ngài có đúng là sau khi rèn luyện ở tiểu bí cảnh Hoàng thiên sẽ thu nhận nó làm đệ tử thân truyền không?”

“Nếu nó có thể đi ra từ bí cảnh, ta dĩ nhiên muốn thu nhận nó làm đệ tử rồi, tâm tính như thế, lại là tư chất Mộc Hòa song linh căn, mầm non tốt như vậy, vừa vặn thích hợp ta” Lòng bàn tay Đan Hoa chân nhân nhẹ nhàng vuốt ve lò hương trong tay, đôi mắt lóe lên thâm trầm, Ngọn núi Đan Hoa, cũng nên có một người thừa kế, mà Lâm Nguyệt, đúng lúc thích hợp.

“Chẳng lẽ ngài không sợ...” Như Ngọc chân nhân ngừng chút, đột nhiên cười lạnh bảo, “Ngài muốn thu nó làm đồ đệ, chỉ sợ những kẻ kia không đồng ý đâu”

“Vậy thì sao nào? Ông ta tay lại dài, khó mà quản được tới tận ngọn núi Đan Hoa của ta không phải sao?” Sắc mặt Đan hoa chân nhân sầm xuống, cười lạnh nói, “Gần trăm năm nay lão tổ bế quan, bọn họ thật đúng cho rằng Côn Lôn là thiên hạ của bọn họ, Tiêu Dao Tử sợ bọn họ, nhưng ta thì không!”

“Ngài cũng biết lão tổ bế quan, Thanh chân sư bá lại không quản sự, vạch mặt với bọn họ, chẳng có tốt gì với ngài đâu” Như Ngọc chân nhân liếc nhìn Đan Hoa chân nhân một cái, dừng chút lại mĩa mai cất lời, “Lòng dạ Diệp Khuynh tuyết kia nhỏ mọn, tâm tính độc ác, rõ ràng trong mắt người đó, lại vẫn muốn nhận nó làm đồ đệ, đoán chừng chắc cũng muốn lấy được vật kia”

“Nghĩ muốn lấy thứ không thuộc về ông ta, ông ta thật đúng nằm mơ! Cũng không sợ khẩu vị lớn quá bị nghẹn chết sao!”

“Khẩu vị ông ta có lớn hay không thì ta không biết, chẳng qua, lão tổ bế quan đã trăm năm không ra, Thanh Chân sư bá lại mắt nhắm mắt mở, hiện tại cả Tiêu Dao Tử cũng thỏa hiệp, ông ta còn gì phải cố kỵ nữa chứ? Hiện thời trên ngọn núi Côn Lôn, ngoài ngài và ta ra còn có Mộc Lệ, Ngũ Phong Trung, An Thủy và Thanh Khô đều là người của ông ta, toàn bộ Côn Lôn đã gần như bị ông ta nắm trọn trong tay rồi còn gì”

“Chẳng qua cũng không khác là mấy mà thôi, lão tổ bên đó vẫn chưa có tin gì, ông ta định làm gì, cũng không dám làm quá mức, còn Lôn cũng không phải ông ta muốn thế nào thì thế đó, những thứ khác thì thôi đi, như ta, núi Đan Hoa ta cũng không phải là ăn không ngồi rồi, ta cũng không tin, đến lúc đó Thanh Chân sư bá vẫn tiếp tục hoành tay đứng nhìn chắc?”

“Thù đoạn đã thương một ngàn địch thù, tự tổn hại tám trăm, không có lão tổ ở đây, chúng ta cuối cùng cũng yếu đi...” Như Ngọc Chân nhân than khẽ.

Sắc mặt Đan Hoa chân nhân âm trầm, trầm mặc không nói, một lúc sau, mới nói nhẹ một câu, “Ta tin, cuối cùng thiên đạo cũng công bằng, chuyện xấu Lâm Nguyệt này, cũng chẳng phải cái gì đẹp mắt cả, thoát nhìn cứ tưởng là người thiên đạo chiều cố, cũng chưa chắc là người thiên đạo sủng ái, ta tin Lâm Nguyệt có thể thay đổi...”

Giọng đàng sau Đan Hoa chân nhân càng ngày càng nhỏ dần, đến cuối cùng thì bé tí không thể nghe thấy gì...

Bên đó. Lâm Nguyệt rời khỏi ngọn núi cao nhất, thì đi thẳng xuống chân núi, hiện tại nàng đã trở thành “người nổi tiếng” khắp Côn Lôn, đâu đâu cũng có những ánh mắt khác thường nhìn, bị người ta nhìn thẳng như vậy có cảm giác làm nàng mất tự nhiên, nàng định trở về đóng cửa bế quan, đợi tới lúc bí cảnh mở ra mới xuất quan.

Nàng quyết định như vậy cũng không phải là muốn trốn tránh cái gì, mà sự thật không muốn bị kẻ khác nhòm ngó như con khi.

“Phía trước là Lâm Nguyệt sư muội sao?”

“Ngươi là?” Lâm Nguyệt nhìn đệ tử Côn Lôn xuất hiện đột ngột trước mắt nàng, trong mắt rõ ràng đầy vẻ phòng và nghi ngờ.

“Lâm sư muội, ta là đệ tử Hoàng Siêu nội môn của núi Luyện khí, phụng mệnh trưởng lão bảo muội tới Luyện khí đường một chuyến” Người này tự xưng là đệ tử nội môn Hoàng Siêu, lại đưa ra một khối ngọc bài, cứ như sợ Lâm Nguyệt không tin, lại bảo, “Đây là lệnh bài của trưởng lão nội đường môn luyện khí chúng ta, xin sư muội xem qua”

Lâm Nguyệt nhìn thoáng qua, xác thực đối phương cầm là lệnh bài của trưởng lão luyện khí đường, hoài nghi trong lòng lập tức tan đi không ít, trầm tư một lát, nói luôn, “Ta biết rồi”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Đáng Chết

Trên bầu trời có mấy gã thô to đang bay cấp tốc mà đi, là mấy nam tu áo đen không đếm xỉa gì tới tuần tra.

“Lão tam, ngươi nói xem thiếu chủ đây là sao? Sao lại đặt tâm tư lớn như thế chứ, bắt một tiểu nha đầu côn Lôn đi làm nô lệ là sao?” Một trong nam tu đó hỏi.

“Lão tứ sao biết được chứ? Chắc nha đầu kia là người thiếu chủ xem trọng rồi?” Tên khác có tên là Tam nam tu tức giận nói ra.

“Không thể nào? Thiếu chủ không phải thật sự thích cái vị Tuyệt tiên tử Côn Lôn kia hay sao? Hơn nữa, thiếu chủ chúng ta là ai ngươi cũng không phải không biết, mỹ nhân gì mà thiếu chủ chưa từng thấy qua chứ, cả nha đầu kia mà cũng đáng để thiếu chủ hoa tâm tốn sức sao? Hừ”

“Chắc thiếu chủ thấy quá nhiều mỹ nhân, đột nhiên thay đổi khẩu vị cũng chưa biết chừng, chẳng qua...” Lão Tam kia cười hắc hắc, đột nhiên giọng giảm xuống, “Nghe nói lão tổ lão nhân gia sắp đột phá rồi, có lẽ nha đầu kia chính là lô đỉnh mà thiếu chủ tìm về cho lão tổ cũng chưa biết chừng...”

“Lô đỉnh á? Coi như là lô đỉnh đi cũng sẽ không phải làm lớn thế chứ? Mặc hàng như vậy, lão tổ có thể để mất tới sao?” Tên còn lại không cho là đúng.

“Ai biết được, được rồi, xem như không để mất là chuyện của thiếu chủ, chúng ta vẫn phải giữ vững tuần tra thật tốt là được, đừng để đến lúc đó xảy ra chuyện gì, thiếu chủ trách tội xuống, chúng ta không đảm đương nổi đâu...”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người thay đổi, rồi rít im miệng tản đi khắp mọi nơi. Trong tàu cao tốc, trong phòng được trang trí xa hoa, cả người Lâm Nguyệt mềm nhũn vô lực nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt đẹp tròn lạnh lùng nhìn nam nhân đối diện.

Từ Mặc Ly nghiêng người trên nệm, ánh mắt si mê nhìn thẳng mặt Lâm Nguyệt, trong mắt ngập tràn tán thưởng, nói áp ứng, “Quả nhiên là nghiêng thành tuyệt sắc, mỹ nhân như thế thật là thể gian khó tìm...”

Bị ánh mắt bá đạo ngập tràn xâm lược nhìn chòng chọc mình, Lâm Nguyệt tức giận hai má đỏ bừng, đôi mắt đẹp dù ngập tràn lửa giận nhưng do xinh đẹp tính xảo quá mức nên vẫn chẳng có chút uy hiếp nào, ngược lại càng khiến cho nàng có phong thái khác hẳn.

Mỹ nhân như ngọc, mỗi cử chỉ hành động đều là phong nhã hào hoa tuyệt thế, giờ phút này hình dung về Lâm Nguyệt như thế cũng không quá, trên người nàng dù vẫn mặc bộ đen, nhưng làn tóc rối đen đã bị người ta vén gọn lên, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc ấy được bộ quần áo đen càng thêm tôn lên trong suốt lông lánh, trắng nõn như có thể bắt ra nước vậy.

Tiếc là Lâm Nguyệt cũng không có tý cảm giác nào, nàng bị Từ Mặc Ly bắt cóc sau khi ra khỏi Côn Lôn, rồi nhanh chóng hôn mê bất tỉnh, tiếc là bên trong Từ Mặc Ly hạ cấm chế, linh lực trong cơ thể nàng bị giam cầm, toàn thân chẳng có chút khí lực nào, tình huống như vậy, mặc dù nàng thông minh cơ trí, cũng không biết làm thế nào đánh mặc Từ Mặc Ly ôm nàng lên tàu cao tốc rồi khỏi dãy núi Côn Lôn.

Lâm Nguyệt biết rõ từ Mặc Ly là thiếu chủ Ma cung, vì nguyên nhân chính, Lâm Nguyệt đối với người ma cung tồn tại sự kháng cự và chán ghét không nói ra được, lại càng sợ giống như Bạch Như Nguyệt trong truyện trở thành lô đỉnh thái tử cho lão tổ Ma cung.

Hiện giờ người ta là dao thót, nàng là thịt cá, bảo trong lòng không khản trương là giả, nhưng tính cách Lâm Nguyệt bền bỉ, cứ việc trong lòng cực kỳ phẫn nộ, song vẫn cố ép mình phải trấn định, nàng nhất định phải tỉnh táo, mới nghĩ ra cách tự cứu mình.

Tu vi từ Mặc ly là Kim Đan, tu vi cao hơn nàng gấp nhiều lần, con đường cứng đối cứng mà nói không dùng được, sử dụng mỹ nhân kế ư? Dù gương mặt này của nàng, chỉ sợ đến lúc đó khiến mọi chuyện càng hỏng bét mà thôi.

Hiện tại nàng không có tí năng lực tự vệ nào, nếu Từ Mặc Ly thú tính quá trớn, nàng vốn chẳng cách nào phản kháng nổi, vì thế những thứ hại mình kia,

Lâm Nguyệt tuyệt đối sẽ không làm.

Nhìn như vậy cơ hội nàng duy nhất có được là hạ độc, nàng giờ đã có tu vi Trúc Cơ, theo tu vi nàng tăng lên, hương độc ẩn chứa trong cơ thể nàng cũng kịch liệt gấp mấy lần so với trước, nếu có thể tìm được cơ hội hạ độc, coi như là Tư Mặc Ly cũng khó mà ngăn cản được.

Chỉ có vấn đề duy nhất là, hiện tại linh lực nàng bị giam cầm, vốn không cách nào vận chuyển công pháp đem hương độc trong cơ thể phóng thích ra ngoài được. vì thế trước tiên nàng phải nghĩ cách gỡ bỏ cấm chế trên người mình mới được.

Trong lòng Lâm Nguyệt thầm tính toán, lập tức chẳng quản ánh mắt Tư Mặc Ly nhìn nàng như muốn nuốt chửng vậy, thầm vận chuyển công pháp, xem có thể cưỡng chế chọc thủng cấm chế hay không.

Linh lực theo kinh mạch vận chuyển trong cơ thể, quả nhiên vận hành được một nửa, linh lực lại tiêu tán, vốn không cách nào tiếp tục vận hành được, Lâm Nguyệt đã sớm biết có kết quả như thế, nhưng lại không muốn buông tha, vẫn chưa từ bỏ ý định lại cưỡng chế lần nữa ngưng tụ linh lực, hướng vào nơi nào đó trong kinh mạch phóng tới.

Lại lần nữa thất bại, linh lực trong cơ thể dần bị tiêu hao, kinh mạch trong cơ thể bị linh lực kích thích, phát ra từng đợt đau đớn như kim châm, dưới cơn đau đớn kịch liệt đó, sắc mặt Lâm Nguyệt trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Nhất định phải chọc thủng cấm chế, khôi phục thực lực ít nhất nàng còn có một tia cơ hội, nếu buông tha, nàng thật sự chẳng còn cơ hội nào nữa, lọt vào trong tay lão tổ Ma cung, chỉ sợ nàng đến cái chết cũng hy vọng xa vời.

Àm, trong cơ thể mơ hồ truyền ra một trận ảm vang, trong kinh mạch không còn nhiều linh lực cho lắm dưới sự dẫn dắt của Lâm Nguyệt, lại lần nữa đâm mạnh vào kinh mạch bị giam cầm ở đâu đó, cùng lúc đó, bị cấm chế cản trở, khiến Lâm Nguyệt sắc mặt tái nhợt, phun mạnh ngụm máu ra.

“Ngươi muốn tìm chết sao!” Tư Mặc Ly thấy Lâm Nguyệt đột nhiên hộc máu, khuôn mặt tuần tú biến đổi, thân ảnh chợt lóe, trong nháy mắt rời khỏi giường, đi tới trước giường, tóm một phát vào cổ tay suy yếu của Lâm Nguyệt.

“Cút ngay!” Ánh mắt Lâm Nguyệt tan rã, nhưng nhìn về phía Tư Mặc Ly thì lại không giấu được sự phẫn nộ và chán ghét.

“A...” Đối mặt với vẻ chán ghét không chút che giấu của Lâm Nguyệt, Tư Mặc Ly đột nhiên nở nụ cười, gương mặt tuần mỹ trong nháy mắt trở nên lạnh băng, hần dùng sức nắm chặt cổ tay Lâm Nguyệt, thô lỗ kéo nàng vào trong lòng, tay kia chẳng chút do dự đặt lên mặt nàng, khẽ nhéo mày vuốt ve, “Cút ngay hử? Lâm Nguyệt, ngươi phải thấy là may mắn, ngươi có khuôn mặt như vậy, nếu không hiện tại ngươi đã là một người chết rồi!”

Tay lạnh buốt của Tư Mặc Ly đặt lên mặt nàng, khiến Lâm Nguyệt có cảm giác chán ghét kinh khủng, nàng cắn chặt môi dưới, cặp mắt trong suốt như nước kia gần như sắp phun trào ra lửa vậy.

“Ngươi đến cùng muốn thế nào?”

“Muốn thế nào à? Ngươi yên tâm đi, Bồn thiếu chủ sẽ không đem ngươi thế nào cả...” Tư Mặc Ly nhìn vào mắt Lâm Nguyệt chất đầy sự không chuyên tâm và chấp nhất, tay lạnh thon dài cứ vuốt ve mái mặt nàng, trong giọng nói ngập tràn say mê, “Mỹ nhân như ngươi thế này, lại là quân cờ tốt nhất của bản thiếu, sao bản thiếu cam lòng làm gì ngươi chứ? Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, làm một chuyện cho bản thiếu, bản thiếu sẽ tha cho ngươi...”

“Chuyện gì?” Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, lạnh lùng mở miệng. Trên mặt nàng rất tỉnh táo, nhưng thân thể không tự chủ được khẽ run rẩy, đã bán đứng lòng nàng.

Đối mặt với biểu hiện như vậy của Lâm Nguyệt, Tư Mặc Ly dường như rất hài lòng, hần buông Lâm Nguyệt ra, bình phục nội tâm chút, vì vừa rồi cảm xúc mềm mại khiến cho hần có tâm tình nhộn nhạo, thân nhiên nói, “Ngươi đừng có lo, chuyện này với ngươi mà nói cực đơn giản, chỉ cần hiện tại ngươi xuất hiện trước mặt một người, để cho hần thích ngươi là được”

“ngươi định đưa ta cho người khác sao?”

Sắc mặt Lâm Nguyệt biến hóa, dường như hành động Tư Mặc Ly muốn tống nàng cho người khác rất bất mãn, nhưng nội tâm lại thở phào nhẹ nhõm.

Mặc kệ Tư Mặc Ly tống nàng cho ai, chỉ cần không phải lão tổ Ma cung thì tốt rồi, lọt vào tay kẻ khác, cơ hội đào tẩu của nàng lớn hơn nhiều.

Có lẽ về mặt bất mãn của Lâm Nguyệt đã lấy lòng Tư Mặc Ly, hần cười khẽ một tiếng, “Không, bồn thiếu chủ sao cam lòng tặng ngươi cho người dễ thế chứ? Chuyện bồn thiếu phải làm, chỉ là để cho người đó thích ngươi, cuối cùng si mê vì ngươi, từ đó, nhiệm vụ của ngươi cũng hoàn thành, đến lúc đó bồn thiếu dĩ nhiên sẽ tha ngươi rồi đi”

“Chỉ đơn giản vậy sao?”

“Đúng vậy, chỉ đơn giản như vậy”

Với lời tư Mặc Ly mà nói, Lâm Nguyệt hơi hoài nghi, nàng dĩ nhiên biết mình lớn lên có khuôn mặt này rất đẹp, nhưng tu sĩ định lực thời gia vô cùng tốt, kẻ thật sự bị sắc đẹp mê hoặc cũng không có nhiều, có thể khiến cho Tư Mặc Ly tổn hao hết tâm tư đi tính toán, dĩ nhiên không phải là nhân vật đơn giản, hơn nữa nàng vô cùng hoài nghi động cơ Tư Mặc Ly làm vậy.

Nàng cũng không muốn mình tới thời điểm tiến vào hang sói, lại rơi vào hang hổ, rơi vào trong tay Tư Mặc Ly, vì nguyên nhân trong chuyện, nàng khá

hiểu tính cách của Tư Mặc Ly, chỉ cần không phản kháng chính diện, khả năng đối phương giết nàng không cao, nếu mà lọt vào tay một tu sĩ cường đại không rõ vậy thì chưa chắc.

Chẳng qua, những điều này chỉ là suy nghĩ trong lòng Lâm Nguyệt mà thôi, hiện tại nàng đã là tù nhân, muốn phản kháng cũng không được, chỉ hy vọng đến lúc đó thành công chọc thủng giam cầm, tìm cơ hội chạy trốn.

Tư Mặc Ly thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, đột nhiên cúi xuống nhìn thẳng vào nàng bảo, “Lâm Nguyệt, ngươi biết không? Có loại người, trời sinh ra đã có thể điên đảo chúng sinh thiên hạ, mà ngươi, đúng là tuyệt sắc, gương mặt này của ngươi, coi như ta thấy cũng phải động tâm, chỉ cần ngươi có tâm, thiên hạ ai có thể ngăn được ngươi cười nghiêng thành một cái chứ? Đáng tiếc, ngươi lại ẩn giấu mình đi, lãng phí gương mặt tuyệt sắc vô song này một cách vô ích...”

Đối mặt với cử động khinh bạc của Tư Mặc Ly, Lâm Nguyệt nhắm hai mắt lại, mắt nhắm tai ngơ. Làm điên đảo chúng sinh, mị hoặc thiên hạ ư?

Lâm Nguyệt cười lạnh, trên thế gian này thật sự có người như vậy thì giống như hồng nhan họa thủy, kiếp trước thấy Tây Thi trong lịch sử, hoặc Dương Quý phi cũng là những mỹ nữ nổi tiếng trong lịch sử, thì có kết cục gì tốt chứ?

Lấy sắc mê hoặc người, vốn là kế sách cực hạn, hướng chi nơi này lấy thực lực làm chính trong thế giới tu chân, nếu thật sự nàng đi lên con đường đó, tự thân vừa không có thực lực, kết quả cuối cùng chẳng phải là luân lạc trở thành lô đỉnh cho người ta phi nhổ mà thôi!

Hành vi ngu xuẩn tự chui đầu vào rọ như thế, Lâm Nguyệt nàng sao cam tâm chứ? Thấy Lâm Nguyệt nhắm chặt mắt lại, chẳng có bất kỳ phản ứng gì với lời của hắn, Tư Mặc Ly cũng không thêm đề ý, chỉ cười nhạt một tiếng rồi đứng lên, “Bốn thiếu chủ đi ra ngoài một chuyến, ngươi sống thật tốt ở đây, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ đừng có cố chạy trốn, trong cơ thể ngươi Bốn thiếu chủ đã hạ cấm chế, nếu rời khỏi bốn thiếu chủ, không quá ba ngày sẽ khiến cấm chế tự bạo mà chết!”

Nói xong Tư Mặc Ly cũng không đợi Lâm Nguyệt có phản ứng gì, đã sải bước ra khỏi phòng. Đợi sau khi Tư Mặc Ly rời đi, Lâm Nguyệt mở mắt ra, khóe môi khẽ cong lên cười lạnh giễu cợt. Một lát sau, Lâm nguyệt lại nhắm mắt lần nữa, bắt đầu vận công đánh thẳng vào cấm chế.

Thân thủ của Tư mặc Ly hạ cấm chế đúng thật lợi hại, đừng có nói là Luyện khí kỳ, mà kể cả Trúc cơ kỳ cũng không cách nào cởi bỏ được, nhưng không kể đến nàng.

Vừa rời trải qua mấy lần đánh thẳng vào, Lâm Nguyệt nhạy cảm đã phát hiện ra, cấm chế phong tỏa kinh mạch đang dần yếu đi, nhất là lần cuối cùng vừa rồi nàng đánh thẳng vào đó, chỗ giam cầm màu sắc đã nhạt đi rất nhiều, ngay từ đầu nàng còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng sau đó lại phát hiện ra, đó là thật, bằng tu vi của nàng, đúng thật chẳng cách nào gỡ được cấm chế của Tư mặc Ly, nhưng Tư Mặc Ly ngàn tính vạn tính lại không tính được nàng tu luyện là độc công, linh lực trong cơ thể nàng chứa thập đại kỳ độc của giới tu chân thời thượng cổ, dưới sự ăn mòn của hương độc, lực lượng cấm chế dần yếu đi, bởi vậy, chuyện nàng chọc thủng cấm chế là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Nguyệt dùng hết tinh thần đắm chìm trong việc đánh vào cấm chế, với tất cả chuyện xảy ra bên ngoài chẳng để tâm.

Một lần, lần hai, lần ba...

Chẳng biết qua bao lâu, chỉ nghe trong cơ thể có tiếng răng rắc lay động, linh lực trong cơ thể nháy mắt thoát khỏi giam cầm, thuận lợi tiến vào trong kinh mạch, không còn cảm giác trở ngại vừa rồi nữa.

Theo linh lực chạy nhẹ nhàng trong kinh mạch, Lâm Nguyệt cảm giác lực lượng thuộc về mình đang từ từ khôi phục, cảm giác thực lực khôi phục như vậy, khiến nàng cảm thấy cả người tồn tại sung sướng không nói ra được.

Chậm rãi mở mắt ra, Lâm Nguyệt nhảy bật dậy từ trên giường, đang định rời khỏi gian phòng đi, nhưng lúc này cảm giác tàu cao tốc chấn động mạnh một cái, nghe thấy giọng Tư Mặc Ly truyền tới, “Coi kỹ nàng ấy cho ta, nửa nén hương sau, thì dẫn nàng ấy ra”

“Vâng, thiếu chủ”

Nghe thấy tiếng chân bên ngoài đi xa dần rồi có tiếng chân bước tới gần, lâm nguyệt do dự chút lại lần nữa nằm xuống trên giường.

Lâm Nguyệt vừa mới nằm xong, cửa phòng bị người đẩy vào, một nữ tu mặc quần áo đỏ, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp đi vào, nữ tu này vừa tiến tới, hai mắt đã nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyệt, trong mắt không che giấu ghen ghét chút nào.

“Tiểu tiện nhân!” Thấy Lâm nguyệt nằm trên giường không nhúc nhích, nữ tu oán hận mắng một câu. Trong mắt Lâm nguyệt chợt lóe lên lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn nữ tu kia.

“Nhìn cái gì, muốn chết hả?!” Nữ tu kia bị ánh mắt lạnh băng của Lâm Nguyệt nhìn chăm chăm thì cả kinh, lập tức thẹn quá hóa giận, bước lên mấy bước, đưa tay tát lên mặt Lâm Nguyệt.

Mắt thấy cái tát này sắp rơi vào mặt mềm mại của Lâm Nguyệt, nữ tu xinh đẹp quẩn rũ cười lạnh dữ tợn.

Chỉ là gương mặt chướng mặt tới cực điểm này nếu không phải thiếu chủ đã dặn dò không được đã thương nàng ta, nàng ta hận không thể xé nát thành từng mảnh nhỏ ra! Nếu không phải nữ nhân này, sao thiếu chủ lại thay đổi quyết định vốn có chứ? Nếu không phải nữ nhân này, hiện tại đi gặp thiếu chủ Vân Bảo là nàng!

Phá hủy nàng ta, phá hủy gương mặt này, chỉ cần hủy đi gương mặt này, nữ nhân này đã mất đi giá trị lợi dụng, đến lúc đó đi gặp chủ nhân Vân Bảo vẫn là nàng!

Tâm tư nữ tu giờ phút này bị sự ghen ghét nồng đậm chiếm hết, gương mặt vốn xinh đẹp trở nên dữ tợn vô cùng, vung tay về phía Lâm Nguyệt lóe lên tia sáng, rõ ràng là dùng tới linh lực, một tát này nếu mà bị thật, mặt Lâm Nguyệt thật sự bị hủy hoàn toàn.

Nhưng một khắc sau, nét cười trên mặt nữ tu cứng ngắc lại, tay thon dài trắng nõn đã giữ chặt cổ tay nàng ta.

“Ngươi...”

Trên mặt nữ tu trong nháy mắt không thể tin nổi, nhưng sau đó mau chóng bình thường trở lại, định mở miệng gọi người, nhưng còn chưa kịp đợi nàng ta kêu lên, Lâm Nguyệt lại động.

Cánh tay mảnh mai thon dài trong nháy mắt thò ra như tia chớp, nắm chặt cổ nữ tu bẻ mạnh một cái. Chỉ nghe rắc một tiếng, một âm thanh xương cốt gãy vang lên khiến người ta rợn cả tóc gáy, nữ tu kia gãy dựa đột nhiên ngừng lại, cả người xương cốt như bị quất cho mềm ra vậy, cứ mềm nhũn ra, hai mắt xinh đẹp tròn tròn, đôi mắt mất đi sự sống vẫn lưu lại sợ hãi.

Một tiếng phịch trầm vang lên, thi thể nữ tu bị Lâm Nguyệt ném thẳng xuống đất, ngay lúc thi thể rơi xuống đất, một luồng sáng chói nhoáng cái từ trong thi thể kia bắn ra, trong nháy mắt định tháo chạy.

“Muốn chạy sao?” Lâm Nguyệt lạnh tay đuổi tay ra tóm, mấy sợi dây sáng chói rất nhanh đuổi theo luồng sáng kia, bao quanh nó trói lại, kéo lại.

“Thả ta ra, ngươi con tiện nhân này!” Bị dây nhỏ màu lam trói lại, luồng sáng hóa thành một người nhỏ cao ba tấc, khuôn mặt kia giống y khuôn mặt nữ tu độc nhất vô nhị vừa chết, giờ phút này đang giãy giụa, phát ra tiếng rít lớn.

Lâm Nguyệt nhìn người nhỏ trong tay, khóe môi cong lên cười lạnh, thả nàng ta ra ư? Thả nàng ta để cho nàng ta đi kinh động người bên ngoài sao? Nữ nhân này phải chết!

Ngón tay ngọc thon mảnh chậm rãi bóp chặt lại, tàn hồn nữ tu xinh đẹp bị vây chặt trong tay lập tức lộ ra hoảng sợ, cứ thét lên chói tai liên tục. “Ngươi không thể giết ta, ngươi giết ta thiếu chủ của ta sẽ không tha cho ngươi, ngươi không thể giết ta được...”

Ngón tay ngọc bóp mạnh, tiếng thét chói tai của nữ tu ngừng lại, tàn hồn kia nhạt dần hóa thành từng đốm sáng, rồi dần tiêu tán trong không khí.

Bóp nát tàn hồn của nữ tu, Lâm nguyệt tiện tay bắn ra một quả cầu lửa đem thi thể hóa thành tro bụi, cười lạnh lùng một cái, xoay người đi ra ngoài.

Trên tàu cao tốc, ở lối ra, có hai tên nam tu áo đen đang đứng, một trong hai tên đó mặt không cam tâm nói, “Nữ nhân Hồng Huyền kia sao đi lâu thế, sao tới giờ vẫn còn chưa ra nhỉ?”

“Ngươi gấp cái gì? Không phải thiếu chủ bảo đợi nửa nén hương nữa thì dẫn người vào sao? Chắc hồng huyền đang giúp nha đầu kia ăn mặc đó!”

Một người khác vô tình nói ra.

“Đúng rồi, hôm đó thiếu chủ lúc mang nha đầu kia tới, ngươi có thấy không? Trông nha đầu kia thế nào?”

“Không thấy được, dù có đẹp, cũng bị thiếu chủ đưa cho chủ Vân Bảo làm lễ vật, ngươi nghĩ nhiều vậy làm gì!”

“Chẳng lẽ nha đầu đó nhìn khó coi hơn Hồng Huyền xinh đẹp sao?”

“Ta nhìn thấy chẳng kém bao nhiêu, nếu không sao thiếu chủ lại để nha đầu đó thay thế Hồng Huyền chứ?”

“Chắc chắn, xo với Hồng Huyền nữ nhân kia vóc dáng xinh đẹp hơn ta chưa từng thấy qua, chẳng biết nha đầu kia đến cùng tuyệt sắc tới cỡ nào...”

“Được rồi, cho dù có khá hơn, cũng không phải ngươi nghĩ linh tinh, thời gian gần tới rồi, ta đi xem xem Hồng Huyền kia chút là được”

Một nam tu áo đen trùng mắt với nam tu khác, xoay người đi vào trong, nhưng đúng lúc này, một luồng sáng đỏ ở khúc quanh đột nhiên ập tới, nam tu kia chưa kịp phản ứng đã đầu thân lìa hai nơi.

Phịch một tiếng, tiếng thi thể rơi mạnh xuống đất làm kinh động người kia, người đó cả kinh, chụp vội túi đồ, đang định công kích, một bóng dáng mảnh khảnh lại nhanh hơn hẳn, như quỷ mị ssoong tới.

“Ai...” Nam tu kia kinh hãi, định hét lên nổi giận, nhưng giọng lại đột ngột ngừng lại, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhức kịch liệt, rồi thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đứng trước mặt hắn, lạnh lùng nhìn hắn, mà trong tay thiếu nữ, đang nắm một trái tim vẫn đập khê đập khê.

“ngươi...”

Về mặt nam tu sợ hãi, không cam lòng nhìn thiếu nữ một cái, rồi mất đi hẳn ý thức.

Giải quyết xong hia nam tu này, Lâm Nguyệt thả thần thức ra, đang định xác định xem chung quanh tàu cao tốc có ai không, lúc này mới lấy tốc độ cực

nhanh rời khỏi tàu cao tốc, hướng về tòa nhà san sát cách đó không xa lao đi.

Lâm nguyệt đánh cuộc không phải là muốn nhân cơ hội tháo chạy, mà là vì sau khi nàng rời khỏi tàu cao tốc, phát hiện người ở đây bị người ta hạ cấm chế khổng chế, khiến nàng không cách nào ngự kiếm bay lên không được, chung quanh còn bố trí không ít trận pháp, nàng định lạng lẽ rời đi lúc này quả thật không thực tế, hơn nữa trong hoàn cảnh xa lạ, tu vi Tư Mặc Ly lại cao hơn nàng, chẳng may động tới Tư mặc Ly, nàng muốn chạy cũng khó! Vốn định cho rằng không muốn làm bại lộ hành tung, nàng chỉ đành tìm một chỗ trốn trước, rồi từ từ tính.

Lúc nàng vừa rời khỏi tàu cao tốc, quan sát kỹ, tất cả chung quanh đều là những tòa nhà cao lớn hùng vĩ, xem ra giống như một tòa thành, có người lác đác bên trong, dường như có không ít thủ vệ, Lâm Nguyệt thấy rõ quyết định cực nhanh chọn nơi có ít người nhất dộn vào.

Nơi nàng tiến vào xem ra giống như một đình viện bố trí tinh xảo, mà ở đó khác hẳn những nơi khác, nơi khác đều có thủ vệ, chỉ duy nhất chỗ sân nhỏ này thoát nhìn có vẻ hoang vắng, chẳng có nửa bóng người nào.

Đối mặt với tình huống như vậy, dù Lâm Nguyệt trong lòng hơi thấy nghi ngờ, song cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy cửa chính đình viện ra, xông vào.

Trong phòng xinh đẹp tinh xảo nhỏ nhắn, dạ minh châu tỏa ra ánh sáng dịu dịu, có mấy lò hương đốt trong góc phòng, trong không khí thoang thoang mùi thơm nhàn nhạt, Lâm Nguyệt đi chuyển qua tấm bình phong, thân thể bất giác bỗng đứng yên bất động.

Sau tấm bình phong, có một đầm nước rải đầy cánh hoa màu đỏ trên mặt nước, trên mặt nước tỏa ra hơi nóng nhẹ nhẹ, một nam tử tóc đen xõa dài đang nghiêng người dựa vào thành ao, giờ phút này đang lạnh lùng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Yêu Nghiệt

Có người!

Ý nghĩ đầu tiên của Lâm Nguyệt chính là trốn, nhưng động tác lại vô thức dừng lại, đối mặt với một đôi mắt tím thần bí tinh mịch.

Đó là một nam nhân đẹp không cách nào tả xiết, đẹp tà mị ngang ngược, mày kiếm nhếch lên, đôi mắt tím long lanh như thủy tinh, dưới chiếc mũi thẳng tắp là đôi môi mỏng đỏ như cánh hồng, làn tóc đen dài như mực dần sát lên gương mặt tựa như điêu khắc, hơi lộn xộn buông thả xuống nước, làm nổi bật làn da trắng nõn mịn màng như ngọc kia.

Sói yêu nghiệt mà!

Nếu nói Liên Thành là thần tiên không nhuộm bụi trần, vậy nam tử trước mắt chính là yêu nghiệt phong tình vạn chủng!

Nếu như không đúng thì chính là bầu không khí, trong lòng Lâm Nguyệt nhất định sẽ vì cái đẹp của nam nhân mà khen một cái, nhưng tiếc là hiện giờ chẳng những bầu không khí không đúng mà cả cách gặp mặt cũng không đúng.

Mỹ nam có cặp mắt tím thâm thúy lạnh lùng long lánh ngập tràn ánh sáng, kiểu mặt tinh xảo yêu nghiệt ấy cứ vậy mà nhìn thẳng nàng lạnh lùng, bên trong không giấu được sát khí mạnh mẽ khiến lông tóc Lâm Nguyệt dựng đứng lên, kinh hãi mãi.

Bị đối phương nhìn thẳng lạnh lùng vậy, Lâm nguyệt hiểu đối phương không chào đón mình, đặc biệt nhíu mày, do dự một lát, cuối cùng cũng không còn cách nào lựa chọn ra ngoài, mà là đứng một chỗ tràn ngập đề phòng, nhìn thẳng nam nhân.

Không hiểu có phải là lỗi cảm giác của nàng không, nàng cảm thấy nam yêu nghiệt trước mắt này khiến cho nàng có cảm giác rất quen, tựa như đã từng gặp qua, nhưng nàng lại không sao nhớ nổi, mình đã từng gặp qua nhân vật này như vậy ở đâu.

Lâm Nguyệt tự cho mình có trí nhớ rất tốt, nhưng với nam tử yêu nghiệt đẹp tới mức này thì chẳng có chút ấn tượng nào.

Song không đợi nàng ngẫm nghĩ ra, nam nhân chợt nhíu mày, môi mỏng mịn khẽ nhếch lên, chậm rãi phun ra giọng trầm thấp, “Đến đây!”

Có ý gì thế?

Lâm nguyệt nhíu mày, đứng nguyên tại chỗ không động, trong lòng lại càng thêm cảnh giác đề phòng.

“A...” Nam nhân nở nụ cười nhạt, trong nháy mắt đôi mắt tím dao động, phong tình vạn chủng, như hàng trăm mũi tên bắn ra xinh đẹp tới mức khiến người ta hoa cả mắt.

Lâm Nguyệt không phải thích sắc đẹp, nhưng giờ phút này cũng bất giác bị nụ cười tươi của nam tử kia làm hoa cả mắt, thất thần một lát.

Trong lòng nàng cả kinh, vô thức lui lại một bước, định nói gì đó, đột nhiên bên ngoài truyền tới một trận tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó có một giọng từ bên ngoài truyền vào.

“Thiếu chủ, Tư Mặc Ly đã đến”

Nam nhân nghe cũng không trả lời ngay, mà như cười như cười nhìn Lâm Nguyệt một cái. Trong lòng Lâm Nguyệt trùng xuống, gần như không chút nghĩ ngợi, bàn chân điểm nhẹ, thân hình mảnh khảnh tựa tia chớp vút tới phía nam nhân, chỉ một khắc sau, trong tay nàng đã gác Hương Lưỡi Dao lên cần cổ thon dài trắng nõn của nam nhân.

“Bảo người bên ngoài rời đi, nếu không chết!”

Nam nhân yên lặng nhìn nàng, đôi mắt tím thâm thúy tối lại, trầm mặc không nói.

“Thiếu chủ?” Người đợi bên ngoài mãi không thấy đáp lại, lại mở miệng lần nữa.

“Đề hấn rời đi đi!”

Lâm Nguyệt gác Hương Lưỡi Dao trên cổ nam nhân khẽ dùng sức, làn da như ngọc đó bị một vết cắt nhỏ chảy máu, thoát nhìn mà thấy giật cả mình, nhưng Lâm Nguyệt lại lắc lư không nghe thấy, chỉ có thần sắc căng thẳng nhìn thẳng nam nhân, nếu đúng là đối phương có dị động, nàng sẽ lập tức giết người ngay.

Lâm Nguyệt thời gian qua không thích lạm sát kẻ vô tội, nhưng bây giờ thì khác, chưa nói tới bên ngoài còn Tư Mặc Ly đang nhìn chăm chăm, hơn nữa nàng đối với nơi này chẳng biết gì cả, không rõ còn có bao nhiêu nguy cơ đang đợi nàng, vì thế hiện tại nàng tuyệt đối không thể bại lộ, nếu không tình cảnh của nàng càng thêm gian nan.

Hơn nữa nam nhân trước mắt nàng thoát nhìn có thân phận không thấp, đúng là đối tượng chọn dùng để làm con tin rất tốt.

Bên ngoài vừa nghe thấy lời nói của người kia, trong lòng Lâm Nguyệt đã mơ hồ suy đoán, trước tư Mặc Ly muốn nàng đi gặp người có phải là nam nhân yêu nghiệt trước mắt này không, nàng không ngờ được sau khi mình thành công thoát khỏi khống chế của Tư Mặc Ly, lại ma xui quỷ khiến xông vào chỗ đình viện này, sớm gặp mặt nam nhân này.

Đối mặt với uy hiếp của Lâm Nguyệt, nam nhân dường như không coi ra gì, hấn mấp máy môi, trong đôi mắt chợt lóe lên tia sáng nguy hiểm, trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, chưa kịp phản ứng, đột nhiên thân thể tê rần, tay cầm Hương Lưỡi Dao không tự chủ được buông lỏng, ngay sau đó Lâm Nguyệt chỉ thấy eo thon căng thẳng, phịch một tiếng, cả người đã bị nam nhân kéo vào trong ao nước, hơn nữa còn bị nam nhân ôm chặt vào lòng.

Lâm Nguyệt quá sợ hãi, định phản kháng, song lại phát hiện ra mình bị người ta bóp rất chặt, nam nhân thoát nhìn tay có vẻ không mạnh nhưng lại như gọng kìm cầm giữ chặt nàng, mặc cho nàng dùng linh lực thế nào, nhưng cũng không động được. Đối phương cũng không giam cầm linh lực của nàng, nhưng nàng vốn không cách nào nhúc nhích nổi, tình huống quỷ dị như thế là lần đầu tiên Lâm Nguyệt gặp phải.

“Thiếu chủ?” Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền tới thanh âm nghi hoặc lần nữa, có lẽ là bởi người bên ngoài đợi mãi vẫn chưa lấy được lời đáp lại của nam nhân, hình như có vẻ đã hoài nghi rồi.

“Ta biết rồi, bảo hấn chờ”

Nam nhân mở miệng lạnh nhạt, nói là nói với người ngoài, tay lại đưa xuống lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve chiếc eo thon của Lâm Nguyệt, động tác cực kỳ mờ ám.

Người bên ngoài lấy được chỉ thị của nam nhân, không chút hoài nghi, đáp lại một câu rồi lui.

Đợi lúc tiếng chân bên ngoài dần biến mất không thấy nữa, lúc này Lâm Nguyệt mới vô cùng tức giận trừng mắt nhìn nam nhân ôm cứng mình, thốt lên lạnh lùng, “Người nghĩ muốn thế nào?”

Nam Nhân thấy Lâm Nguyệt trợn mắt nhìn đầy phẫn hận, lại nở nụ cười nhàn nhạt, hấn cũng không đáp thẳng lời Lâm Nguyệt, đột nhiên dùng tay xé toạc áo Lâm Nguyệt ra, áo xóm đã bị hấn kéo ra ướt, lộ ra bờ vai khéo léo mịn màng, trên da thịt như hoa như ngọc thấp thoáng vết cắn như cánh hoa vậy.

Sắc mặt Lâm Nguyệt thay đổi, thời gian qua con người vốn bình tĩnh không chút gợn sóng lần đầu tiên bối rối, nàng gần như chẳng kịp nghĩ gì, vung mạnh tay lên, tát mạnh lên gương mặt tuấn mỹ của nam nhân kia.

“Bốp”

Một tiếng tát thanh thúy vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng, nam nhân ngây ngẩn cả người, hấn gần như chẳng kịp phản ứng, chỉ kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt, không nhúc nhích.

Lâm Nguyệt cũng không thêm để ý tới hấn, nam nhân này có hành động kéo y phục của nàng đã nhen lên lửa giận trong nàng, cả đời này nàng hận nhất là người khác dùng sức mạnh với nữ nhân, động tác vừa rồi của nam nhân, khiến nàng có cảm giác như đối phương nổi lên dục vọng với nàng, chẳng còn tỉnh táo mà nghĩ được ra nữa!

Vì thế sau khi tát cho nam nhân một cái, Lâm Nguyệt cũng không bỏ qua, vẫn giầy giữa nhấc chân đá mạnh về phía đối phương. Nhưng lúc này nam nhân đó đã kịp phản ứng, nằng vừa hành động, đã thấy mất cả chân căng thẳng, rồi bị một bàn tay cầm lấy, đồng thời vòng eo căng thẳng, lại lần nữa bị nam nhân ôm chặt ấn vào trong lòng.

Lâm Nguyệt lạnh không kịp đề phòng, bị kéo lại, sặc nước, gương mặt không rõ là vì tức giận hay không mà đỏ bừng lên.

“Cút ngay!”

Ba bốn lần bị người ta trêu chọc, Lâm Nguyệt đã mất đi tinh táo, không nhìn được gầm lên. Mà đúng lúc này, nam nhân lại một tay nắm chặt nằng, cường ép nằng nhìn vào đôi mắt tím, cúi đầu thờ dài nói, “Bé con, bé vẫn như năm đó chẳng ngoan ngoãn tý nào...”

Bé con ư? Hửn... Hửn là Diêm Tinh Vân!

Lời nam nhân nói, như một luồng sấm sét, bổ nặng nề xuống đầu Lâm Nguyệt, khiến cho nằng trong nháy mắt kinh sợ da gà nổi đầy.

Người nam nhân này dĩ nhiên lại là Diêm tinh Vân, chẳng trách, chẳng trách nằng cảm thấy đối phương có cảm giác rất quen, chẳng trách tu vi nam nhân này cao hơn nằng, rõ ràng giữ chặt nằng, lại không giết nằng, mà không ngừng trêu chọc nằng.

Nằng thật ngốc quá, lúc nhìn thấy đôi mắt màu tím kia của đối phương thì nằng phải nghĩ ngay tới thân phận của đối phương rồi chứ!

Trong lòng Lâm Nguyệt nổi lên cơn sóng thần, đồng thời kỷ ức đè nén sâu tận trong lòng mười năm trước trào ra mãnh liệt, thân thể mềm mại của nằng trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, thậm chí đến giầy giữa cũng quên luôn, chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong lòng cứ xoay tròn mãi ở trong đầu. Nam nhân yêu nghiệt đẹp tuyệt này là Diêm Tinh Vân!

Diêm Tinh Vân nhìn vẻ mặt ngờ ngác của người trong lòng, trong lòng hết sức sung sướng, cũng ngập tràn thỏa mãn không nói lên lời.

Mười năm không gặp, bé con của hửn cuối cùng đã trưởng thành, hơn nữa cũng giống y như hửn nghĩ, sau khi lớn lên bé con rất xinh đẹp, xinh đẹp tới nỗi khiến hửn kinh diễm, chỉ muốn giấu kín nằng đi mà thôi.

Nhưng sau khi lớn lên bé con hình như không còn đáng yêu như trước nữa, hơn nữa tính tình rất xấu, vừa rồi còn không nhận ra cả hửn nữa...

Ôm Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân ngoài thỏa mãn ra, lại hơi bất mãn, bé con hửn biết không nhận ra hửn thì thôi đi, thế mà còn muốn giống như mười năm trước đập hửn, thật sự là rất không ngoan...

“Diêm Tinh Vân?” Cuối cùng Lâm Nguyệt cũng hồi phục lại tinh thần, trợn trừng mắt nhìn mặt yêu nghiệt trước mắt này, lạnh nhạt mở miệng.

“Hử?” Diêm Tinh Vân rất vui khi thấy bé con gọi tên mình, chẳng qua gọi cả họ lẫn tên có vẻ quá thô rồi không? Không được, phải khiến bé con đổi giọng mới được, “Gọi ta là Vân”

Vân ư? Họ rất thân nhau sao? Đầu Lâm Nguyệt tối om, quyết không thềm đếm xia đến, nghiêng đầu tránh sự kiểm chế của hửn, thốt lên lạnh lùng, “Thả ta ra”

Vừa rồi giầy giữa trong sóng chết, Lâm Nguyệt không cảm thấy có gì không ổn cả, nhưng giờ biết rõ đối phương là Diêm Tinh Vân, biết mình không còn gặp nguy hiểm nữa, lúc này mới phát hiện ra có chỗ không thích hợp, bởi vì động tác giữa bọn họ quá ái muội.

Diêm Tinh Vân vào thời điểm nằng xông vào lại đang tắm, mặc dù nằng thấy nửa người trên của hửn, còn lại cũng không nhìn thấy gì cả, song giờ nằng bị kéo thẳng vào trong ao, quần áo bị lôi kéo nhăn nhúm lại bị hửn ôm vào trong lòng, tình cảnh này thấy thế nào cũng không ổn.

Chỉ cần vừa nghĩ tới mình bị một nam nhân trần trụi ôm vào trong lòng, da thịt ấm áp của đối phương dính sát vào mình, Lâm Nguyệt đã cảm thấy hai má nóng bừng lên, trong lòng nằng nóng muốn giết người lắm!

“Không thả” Diêm Tinh Vân bình tĩnh ôm lấy nằng, mắt tím hứng thú nhìn thiếu nữ ở dưới nước hai má trắng mịn trở nên đỏ mê người, trong lòng ngứa ngáy, chỉ muốn cắn một cái.

Bé con mê người như vậy, hửn là lần đầu tiên thấy, sao cam lòng buông tay cho được chứ?

“Diêm Tinh Vân!”

Đối mặt với hành vi vô lại của đối phương, Lâm Nguyệt tức giận tới mức nghiến răng trèo trẹo cả giận nói.

“Bé con ngoan, bé phải gọi ta là Vân” Hai tay Diêm Tinh Vân vẫn ôm chặt lấy ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, mặt mày hớn hờ dụ dỗ, đồng thời còn không quên cúi đầu sát mặt đỏ ửng của Lâm Nguyệt liếm liếm.

Cái tên nam nhân đáng ghét này! Lâm Nguyệt bị tức tới mức gần mất lý trí, tất cả trấn định của nằng trước mặt nam nhân này đều hóa thành hư ảo, hai tay nằng nắm chặt lại, cố ép cơn giận của mình xúc động chỉ muốn đâm một đâm nát cái khuôn mặt tuấn tú trước mắt này đi, cắn chặt răng gần từng từ một, “Thả, ta, ra!”

“Không thả..”

Diêm Tinh Vân không hề bị lay động, động tác càng thêm vô lại cúi sát vào mặt nàng, thậm chí bàn tay còn đặt lên cái môn nhỏ xinh vênh lên của nàng vô nhẹ một cái, “Bé con, bé lại không ngoan rồi...”

Ầm một tiếng, mặt Lâm Nguyệt đỏ tới mức sắp bùng ra máu rồi. Tên nam nhân này, sao hấn dám, sao dám làm chuyện như thế chứ... Thật không thể chịu được nữa!

Dưới tình hình giằng giụa không có kết quả, Lâm Nguyệt tức giận tới mức cắn mạnh lên vai Diêm Tinh Vân.

Lâm Nguyệt đang trong cơn tức giận, lại cắn ác độc vô cùng, một ngụm cắn này chẳng chút lưu tình, đã nhanh chóng cắn nát da thịt trắng nõn của đôi phương, nếm được vị mặn của máu tươi.

“Bé con, hóa ra bé vẫn còn hận năm đó ta cắn bé sao, không sao, bé cắn trả lại thì tốt rồi, ta không để ý đâu...”

Cái tên biến thái!

Thân thể Lâm Nguyệt cứng đờ, trong nháy mắt thả lỏng mềm. Cảm giác được Lâm Nguyệt mất tự nhiên, Diêm Tinh Vân cười càng tươi rói, nói dụ dỗ, “Bé con ngoan nghe lời nào, đừng có chạy, ta sẽ thả bé ra được không?”

“...Được”

Mặt Lâm Nguyệt đen lại, nàng còn có thể nói được sao? Nếu nàng cự tuyệt, không rõ cái tên biến thái này có phải lại tiếp tục ôm nàng ngây ngốc trong nước nữa không đây?

Phải nói Lâm Nguyệt kỳ nhất chính là Diêm Sát, còn người nàng sợ nhất là cái tên biến thái Diêm Tinh Vân này, mặc dù Diêm Sát thoát nhìn rất đáng ợ, nhưng cũng chỉ thoát nhìn mà thôi, song Diêm Tinh Vân thì lại khác, hấn thoát nhìn trông có vẻ rất vô hại, nhưng lại làm ra chuyện cực kỳ vô sỉ, hay nói cách khác, người như hấn vốn chẳng biết liêm sỉ gì cả!

Gặp phải loại người như thế, Lâm Nguyệt cảm thấy đến mình cũng mất hết liêm sỉ!

“Ngao nào...” Diêm Tinh Vân xoa xoa đầu Lâm Nguyệt, cười tủm tỉm, cứ như đang xoa đầu một con cún vậy.

Thật không thể chịu nổi nữa rồi! Lâm Nguyệt cố nén cơn xúc động muốn cắn xé đôi phương ra từng mảnh, nghiến răng nói, “Có thể buông ta ra được chưa?”

“Tốt quá, ta đây sẽ thả bé ra, bé con lên trước đợi ta một lúc, ta sẽ lên liền”

Diêm Tinh Vân nói không nuốt lời, thả lỏng Lâm Nguyệt ra, nhìn nàng như chạy trốn chết leo lên, cũng không ngăn lại, bản thân cũng đứng lên, thông thả ung dung lấy áo bào trên bên bờ mặc vào.

Giờ phút này, Lâm Nguyệt thật sự chẳng muốn ở lại chỗ này nữa giây nào nữa, ngay lúc Diêm Tinh Vân thả nàng trong nháy mắt, nàng đã cực nhanh xông lên, sau đó không chậm trễ khắc nào, đi thẳng ra ngoài cửa.

Thật sự buồn cười, lúc này nàng không đi thì còn đợi tới lúc nào nữa? Không đi chẳng lẽ lại tiếp tục ở lại với cái tên biến thái này sao? Huống chi nàng vẫn không có thói quen nhìn nam nhân như thế!

Nhưng Lâm Nguyệt lại nghĩ tới thật quá tốt, ngay lúc nàng định đẩy cửa rồi đi khỏi đình viện, eo thon căng thẳng đã bị người đằng sau ôm lấy, bên tai truyền đến tiếng Diêm Tinh Vân hơi ghen ghen, “Bé con muốn đi đến chỗ đó sao? Bé con không cần ta nữa ư?”

Lâm Nguyệt quay lưng lại phía Diêm Tinh Vân, hai mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn, chẳng biết lúc nào trong tay nàng nắm loan đao lần nữa trong nháy mắt đâm mạnh ra phía đằng sau!

Nếu hấn nhất định phải dây dưa không rõ, vậy cũng nên vạch mặt thì tốt hơn, nàng chịu đủ lắm rồi!

Tính cách Lâm Nguyệt bền bỉ, tâm tình không lộ ra chút nào trước mặt người ngoài, tựa như ở tình cảnh núi Cửu Vân vậy, nàng vẫn có thể tỉnh táo tính toán đi từng bước, nhưng giờ gặp phải tên nam nhân này, lý trí của nàng lại bị nam nhân này khiêu khích lần nữa, càng ngày càng bức bối, càng ngày càng mất bình tĩnh.

Tâm cơ nam nhân này thâm trầm, tính cách vui buồn thất thường, ảnh hưởng quá lớn với nàng, nàng tuyệt đối không thể ở lại trong này!

Nhất định phải rời đi ngay, rời xa người nam nhân này! Cứ việc trong lòng hiện tại biết vạch mặt với Diêm Tinh Vân không phải là thời cơ tốt nhất nhưng Lâm Nguyệt vẫn làm vậy, bởi mỗi cử chỉ hành động của Diêm Tinh Vân đã vượt qua giới hạn cuối cùng của nàng, nàng không thích bị người khác lấy phương thức trên tức như thế với nàng, điều này khiến nàng có cảm giác mềm yếu vô lực!

“Bé con tâm địa thật ác độc!” Ngay lúc Hương lười đao đâm tới trong nháy mắt, Diêm Tinh Vân thả lỏng tay, thân ảnh như quỷ mị hư vô trong nháy mắt lùi lại phía sau, thoải mái tránh được một kích, sau đó mở to đôi mắt tím tràn ngập ứng ngập nước nhìn Lâm Nguyệt lên án, “Ta thích bé con như vậy, sao bé con lại đối ta như vậy chứ?”

Thích ư?

Lâm Nguyệt nghe lời lên án làm nũng của Diêm Tinh Vân, cả người nổi đầy da gà, không nhịn được nữa, tức giận quát lên, “Câm miệng!”

Diêm Tinh Vân hếch mũi lên, định nói gì đó, nhưng dưới con mắt ngập tràn lửa giận của Lâm Nguyệt, cuối cùng không dám nói ra khỏi miệng, cứ nhìn Lâm Nguyệt với ánh mắt uất ức.

Chỉ có trẻ con mới có vẻ mặt như thế, thế mà lại xuất hiện trên gương mặt hào hoa phong nhã tuyệt thế của Diêm Tinh Vân, lại chẳng có chút hồn nhiên, mà ngược lại ngập tràn mỉa mai hoặc khó nói.

“Diêm Tinh Vân, để cho ta đi đi”

Nhìn vẻ mặt tuyệt thế hào hoa phong nhã của nam nhân, Lâm Nguyệt chẳng chút xúc động, chậm rãi gơ tay cầm Hương Lưỡi dao lên lạnh lùng mở miệng,

“Không!”

Diêm Tinh Vân không chút nghĩ ngợi từ chối ngay, nói đùa gì thế, mười năm không gặp, hiện giờ khó lắm bé con hần nhớ mãi trong lòng mới xuất hiện, sao hần thả nàng đi dễ như thế chứ? Cứ việc bé con không thích hần đi, hần tuyệt đối cũng không thả nàng đi!

Hần cũng đã nói mười năm trước rồi, nàng là của hần, bất kể là ai, cũng không thể cướp bé con của hần đi, kể cả bé con muốn rời khỏi hần cũng không được!

“Diêm Tinh Vân, đừng có ép ta!” Lâm Nguyệt nghiêng răng nói đánh giọng. Nàng không nhìn thấu tu vi Diêm Tinh Vân, không biết rõ tu vi người nam nhân này hiện tại cao tới cỡ nào, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, nếu quả thật rat ay, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của nam nhân này, hiện tại sở dĩ đối phương không động nàng, chẳng qua là muốn chọc chơi nàng mà thôi!

Nhưng nàng không phải là món đồ chơi, không phải là sủng vật của Diêm Tinh Vân, lại càng không phải là con rối không có tư tưởng, tên Diêm Tinh Vân trước mắt này đã không còn là một thiếu niên hồn nhiên của mười năm trước nữa, mà đã là một người đàn ông thực thụ!

Giờ hần nhìn nàng với ánh mắt không còn đơn thuần như mười năm trước nữa, mà đã là ánh mắt của một người đàn ông nhìn một phụ nữ!

Lâm Nguyệt không hiểu tình cảm, cũng kháng cự tình cảm, trong đời nàng, kinh nghiệm tình cảm không có, điều này khiến nàng hết sức phản cảm với hành động khinh bạc của Diêm Tinh Vân.

“Bé con, đừng làm rộn...” Về uất ức trên mặt Diêm Tinh Vân dần tan đi, thay vào đó là cái nhìn nhàn nhạt không vui. !

Ánh mắt Lâm Nguyệt lóe lên, đầu ngón tay vung lên, hương lưỡi dao trong tay trong nháy mắt tuôn ra một luồng sáng đỏ, chém thẳng về phía Diêm Tinh Vân chẳng chút lưu tình gì.

Một tiếng nổ ầm vang lên, bình phong đằng sau lưng Diêm Tinh Vân bị công kích kịch liệt hóa thành bụi phấn, còn nam nhân thân ảnh như quỷ mị lại bình yên vô sự thoát khỏi công kích của Lâm Nguyệt, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt nàng, bàn tay nắm chặt cổ tay Lâm Nguyệt

“Bé con, bé lại không ngoan rồi...” Diêm Tinh Vân nắm chặt tay Lâm Nguyệt, giọng nói tồn tại trách cứ đưa bé bướng bỉnh lại bắt đắc dĩ và đầy sùng ái, song lọt vào tai Lâm Nguyệt thì cảm giác da gà lại nổi dậy, “Trẻ con không ngoan, sẽ bị trừng phạt...”

Diêm Tinh Vân nhắc chặt cổ tay Lâm Nguyệt, tay kia nhẹ nhàng đặt lên người nàng chút, sau đó thuận tiện ôm lấy eo nhỏ của nàng, gương mặt tuấn tú áp sát má Lâm Nguyệt, môi mòng khê ngậm lấy vành tai trong suốt khéo léo của Lâm Nguyệt, gặm cắn nhẹ nhàng.

Sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, không nhúc nhích, hơi thở ảm áp phun lên cổ nàng, khiến thân thể mềm mại của nàng khê run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc lập tức đỏ bừng, tia giận dữ trong mắt càng ngày càng đậm.

Lửa giận trong lòng hùng hực bùng cháy, Lâm Nguyệt tức giận tới mức điên lên suýt giết người, nhưng thân thể lại không động đậy được, cả giấy giụa cũng làm không được!

“Diêm Tinh Vân, thả ta ra!”

“Không thả, thả bé, bé lại muốn cầm dao chém ta!”

Đối thoại nghe rất quen. Ký ức mười năm trước xoẹt qua trong đầu Lâm Nguyệt, nàng hít sâu một hơi, cố nén cơn tức giận trong lòng xuống, gần từng câu từng chữ, “Ta sẽ không phản kháng nữa”

Người nam nhân này cũng không vô hại như bề ngoài của hần, nếu đã hết cách rồi đi, vậy thì học cách thỏa hiệp là xong, lọt vào trong tay Diêm Tinh Vân, so với lọt vào tay Tư Mặc Ly còn tốt hơn nhiều, ít nhất có đoạn giao tình mười năm trước, người nam nhân trước mắt này sẽ không hại nàng.

Trong lòng Lâm Nguyệt thở dài. Với Diêm Tinh Vân, trong lòng nàng cảm giác rất phức tạp, mặc dù người nam nhân này có hơi biến thái, tính cách cũng ác liệt vô cùng, hơn nữa lại thích động tay động chân với nàng, song trong lòng nàng lại thật sự không ghét hần cho nổi, có lẽ trong lòng nàng, đối phương

vẫn là một thiếu niên hồn nhiên xảo trá của mười năm trước, mà không phải một nam phụ có tâm cơ ác độc thâm trầm trong truyện kia.

“Bé đã đồng ý với ta làm bạn song tu mà” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân chẳng những không thả nàng ra, mà ngược lại còn ôm nàng chặt hơn, được voi đòi tiên nói ra.

“Không thể nào!”

Bầu bạn song tu ư? Lâm Nguyệt sao có thể đồng ý chứ, nam nhân này thời gian qua cứ hếch mặt lên, nếu nàng thật sự đồng ý, chỉ sợ trên đời này đừng mơ nghĩ nam nhân này bỏ qua!

“Bé con...” Thấy Lâm Nguyệt chẳng chút nghĩ ngợi cự tuyệt, trong lòng Diêm Tinh Vân hơi tức giận, định nói gì đó, nhưng lúc này có một giọng nghi ngờ lại thốt lên ngắt lời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Ta Không Thích Người

“Chuyện gì?” Đột nhiên bị người khác quấy rầy, sắc mặt Diêm Tinh Vân rất khó coi, tức giận nói.

“Không có, không có việc gì...”

Sắc mặt Quý Ngũ ngưng ngừng cúi thấp đầu, trong lòng thầm kêu xúi quẩy, hơn nửa đêm toàn bộ tổ tông mười tám đời của Quý Nhất ra mắng một lần. Bọn họ vừa rồi thấy ở đây phát ra tiếng động lớn, cứ nghĩ rằng thiếu chủ đã xảy ra chuyện gì, hoặc có kẻ địch lên vào, vì thế họ mới vội vàng chạy tới mở cửa.

Vốn một người Quý Nhất hẳn nên là thị vệ tùy thân của thiếu chủ mới đúng, ai ngờ tên kia ranh như ma, nhanh như chớp đã chạy tới đây, vừa rồi hẳn còn tưởng rằng Quý Nhất không biết uống lộn thuốc gì nữa, kết quả mình lại bị tên đó lừa!

Tên Quý Nhất đáng ghét, biết rõ thiếu chủ đang chơi đùa với nữ nhân, lại chẳng nói cho hắn câu nào, để hắn chạy như rùa đến quấy nhiễu thiếu chủ...

“Cút!”

Nghe lời Ngũ Quý, tâm tình Diêm Tinh Vân càng thêm khó chịu.

“Vâng...”

Quý Ngũ như được đại xá, lập tức chẳng nói câu nào, xoay mạnh người chuẩn thẳng. Lúc đi, trong lòng vẫn không quên chặc chặc mấy câu, khen thiếu chủ nhà mình.

Lúc trước hắn thật đúng không nhìn ra được thiếu chủ thích nữ nhân, lại không ngờ, quả nhiên thiếu chủ vẫn là thiếu chủ, bình thường âm thầm, thế mà dám dấn một mỹ nhân, cô gái vừa rồi được thiếu chủ ôm vào trong ngực hẳn dù không nhìn kỹ lắm, nhưng có nhìn loáng qua, cũng biết đây tuyệt đối là một đại mỹ nhân chưa thấy bao giờ! Ít nhất thấy khác hẳn với những nữ nhân khác thiếu chủ mang về...

Thế mà hắn còn lo lắng cho thiếu chủ thấy nữ nhân khác chóng mất chứ, dù sao gương mặt của thiếu chủ trông cũng quá yêu nghiệt rồi! Hiện giờ lại chẳng nghĩ vậy nữa, mặc dù không rõ cô gái kia thiếu chủ giành được ở đâu, song đại mỹ nhân hiếm thấy như thế ngược lại rất xứng đôi với thiếu chủ nhà họ, chẳng qua là hình như tiểu cô nương người ta có vẻ không thích thiếu chủ nhà hắn hay sao ý..

Điều này không thể không nói rõ chân tướng Quý Ngũ, mặc dù Lâm Nguyệt không phải do thiếu chủ nhà họ cướp được, mà tự mình mò tới, nhưng cũng chẳng khác nào là cướp cả!

Trong lòng Quý Ngũ hơi oán thầm, dĩ nhiên Diêm Tinh Vân biết rõ, sau khi hắn đuổi thuộc hạ chóng mất đi, lại đặt toàn bộ chú ý trên người Lâm Nguyệt.

“Bé con, bé đã đồng ý làm bầu bạn song tu với ta rồi mà...”

Do bị Quý Ngũ nhanh chân làm phiền, tức giận trong lòng Diêm Tinh Vân lại tiêu tán, tiếp tục chậm rãi dán sát hai má trắng nõn của thiếu nữ, cất giọng cực kỳ ai oán, “Bé con à...”

Mười năm trước thì thôi đi, khi đó Diêm Tinh Vân chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên choai choai thôi, trong mắt người lớn chỉ là một đứa trẻ, còn bây giờ, người nam nhân này đã cao lớn hơn nàng rất nhiều, là một người trưởng thành mà làm nũng với nàng không biết xấu hổ, quả thật là không biết xấu hổ

tới cực điểm!

“Câm miệng!” Lâm Nguyệt mặt lạnh, chẳng khách sáo chút nào trách mắng. Đôi mắt tím của Diêm Tinh Vân chuyển động, môi mông bĩu lên, đột nhiên ôm chặt lấy Lâm Nguyệt hôn mạnh lên môi nàng một cái, hôn xong thì cười đắc ý nói, “Bé con, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, hơn nữa bé còn nhìn thất hết cả người ta, bé tính không đồng ý cũng không được...”

Nghे thấy Diêm Tinh Vân nói, mặt nhỏ Lâm Nguyệt lập tức lúc đỏ lúc trắng, nhìn đặc sắc vô cùng.

Nhìn phải nhìn, nhưng vẫn không nhìn nổi tát mạnh lên cái mặt tuần tú của Diêm Tinh Vân kia một cái, “Vô sỉ!”

Bốp!

Diêm Tinh Vân lại bị Lâm Nguyệt tát cho một cái ngo ngắc cả người, trên mặt khuôn tuần tú kia in rất rõ dấu tay khiến người ta thấy mà giật mình, mãi lâu sau, mới chếp miệng, nước mắt lưng tròng, nhìn Lâm Nguyệt âm ức vô cùng nói ra, “Bé con, bé lại đánh ta...”

Trông bộ dạng ấy âm ức không thể tả nổi, giọng nói ấy ai oán đến mức không thể hơn được, hết lần này tới lần khác phối hợp với gương mặt yêu nghiệt, khiến giờ phút này hân thoát nhìn như yêu tinh quyến rũ người ta vậy, khiến cho người ta chỉ muốn ngược đãi hân mạnh mẽ một trận thôi.

Đồ yêu tinh!

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không thèm để ý tới tên nam nhân vô sỉ tới cực điểm này nữa! Dù sao hiện tại nàng cũng không phản kháng được, cũng chạy không thoát, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ cho xong, hân muốn diễn trò cứ mặc hân, nàng đánh cuộc xem hân còn giả vờ tới mức nào nữa!

“Bé con..”

“...”

“Bé con, nếu bé không nói, ta sẽ tức giận đó...”

“...”

“Bé con, bé đừng như vậy mà, chỉ cần bé đồng ý làm bầu bạn song tu với ta, ta sẽ không hôn bé, không ôm bé nữa có được không?”

“Không được!”

Lâm Nguyệt cười lạnh, mặc dù nàng và người nam nhân này tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng với cái tên biến thái vô cùng tàn nhẫn này trong truyện thì lại hiểu khá rõ, nàng tin hân mới là lạ.

Hiện tại trong lòng nàng thấy cực hối hận nhất là sao năm đó biết rõ tình cảnh mình bị người ta tính kế, lại còn muốn đi gặp Diệp Khuynh Tuyết, kết quả bị thương lọt vào trong tay nam nhân này, nếu không hiện tại nàng cũng sẽ không bị nam nhân này quẫn lấy!

Hơn nữa nàng cũng nghĩ không thông, nàng vẫn còn nhớ rõ trong truyện, mặc dù Diêm Tinh Vân thích Diệp Khuynh Tuyết, nhưng vẫn không cuốn chặt lấy Diệp Khuynh Tuyết, cho dù có nhìn thấy Diệp Khuynh Tuyết, cũng không làm ra động tác thân mật gì với Diệp Khuynh Tuyết, ở trong truyện, tình cảm giữa Diêm Tinh Vân và Diệp Khuynh Tuyết lại càng giống tỷ đệ hơn, vì thế ở lần cuối Diêm Tinh Vân rời đi, độc giả có thể chấp nhận được, cũng không thấy tiếc vì hân rời đi.

Nhưng bây giờ nàng thấy thế nào cũng đều cảm thấy Diêm Tinh Vân trước mắt này khác hân trong truyện, trong truyện tính cách hân xảo trá tàn nhẫn, cũng vui buồn thất thường, khiến Diệp Khuynh Tuyết vừa yêu vừa hận, nhưng trong mắt Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân trong truyện lại khác nhiều với hiện tại!

Ít ra trong truyện Diêm Tinh Vân kia mặc dù bị người ta hận, nhưng cũng không vô sỉ như bây giờ không phải sao?

“Vì sao không tốt chứ? Bé con, ta thích bé như vậy, vì sao bé lại không đồng ý làm bầu bạn song tu với ta chứ?”

Nụ cười trên mặt Diêm Tinh Vân dần ngưng lại, nhìn thẳng vào gương mặt tuyệt sắc kia của Lâm Nguyệt, trong lòng rốt cuộc không kìm được nôn nóng khó hiểu.

Hân thật sự rất thích nàng, vào mười năm trước, lúc hân gặp nàng, hân đã thích bé con có da thịt mềm mại nõn nà này rồi, mười năm nay hân không ngày nào không nhớ đến nàng, mặc dù bận việc hân không thể đi tìm nàng, nhưng có liên quan tất cả tới nàng, hân đều biết hết.

Trong mười năm nay, hân không chỉ một lần tưởng tượng ra bộ dáng của nàng bây giờ, muốn biết bé con của hân lớn lên thế nào, nghiêng thành tuyệt sắc tới mức nào, hân nghĩ tới nàng mà tim đau nhức, nếu không phải vì đại ca, hân đã sớm không kìm được đi tìm nàng rồi.

Hân biết được tin từ trong miệng Quý Nhất nàng bị uất ức ở Côn Lôn, lúc đó hân rất phẫn nộ, thậm chí hân còn muốn làm liều xông tới côn Lôn dẫn nàng đi, hân lém ròi khỏi Vân Bảo, nhưng cuối cùng cũng bị đại ca phát hiện ra, bị bắt trở lại. Cuối cùng hân không thể không dùng giao dịch làm điều kiện để cho thiếu chủ Ma cung Tư Mặc Ly giúp hân bắt cóc nàng từ côn Lôn trở lại.

Lúc hắn nhận được truyền âm của Tư Mặc Ly, nói người đã tới tay, đang trên đường đưa tới, trong lòng hắn mừng rỡ như điên, nhưng đồng thời cũng như một thiếu niên mới lớn đứng ngồi không yên, cuối cùng, để lấy bộ dạng hoàn mỹ nhất đi gặp bé con của hắn, hắn quyết định tắm rửa sạch sẽ một trận.

Mà khiến hắn chẳng thể ngờ được là, còn chưa đợi hắn đi gặp Tư Mặc Ly, vào lúc hắn tắm, bé con của hắn lúc nào cũng nghĩ tới đột nhiên lại xông vào.

Mười năm không gặp, nàng đã thay đổi rất nhiều, chẳng còn là bộ dáng mập mạp đáng yêu trước nữa, mà đã trở thành một thiếu nữ nghiêng thành tuyệt sắc, điều này khiến hắn chợt không nhận ra nàng, cứ tưởng là những nữ nhân mà đại ca mang về trong hậu viện.

Nhưng ánh mắt nàng nhìn về phía hắn trong suốt và đề phòng, cũng không giống lúc những nữ nhân kia nhìn thấy hắn, hai mắt sáng ngời kinh diễm bộ dáng ngây ra, hơn nữa nàng còn không nhận ra hắn.

Đúng là cặp mắt trong veo kia, điều khiến hắn thấy hoài nghi trong lòng là, lúc hắn không để ý tới phản kháng của nàng, kéo quần áo nàng ra, tận mắt nhìn thấy ký hiệu của hắn để lại mười năm trước, trong lòng hắn ngập tràn vui sướng, cứ như mười năm qua sự trống rỗng trong lòng cuối cùng cũng được lấp đầy, khiến con tim hắn vui vẻ run rẩy.

Trong nháy mắt ấy, rốt cuộc hắn biết hắn thích nàng, không phải là vì bề ngoài của nàng, cũng không phải là câu nói đùa của mười năm trước, mà vì nàng là nàng, bởi hắn là nam nhân, còn nàng là nữ nhân hắn trong lúc bất ngờ đã yêu rất sâu.

Mười năm không gặp, lại gặp lần nữa, hắn cho là bé con của hắn lúc nhìn thấy hắn sẽ giống hắn, cười vui vẻ, nhưng trong mắt bé con lại không có tí vui vẻ nào, nàng bây giờ ở trước mặt hắn, thậm chí cả mười năm qua lo vậy cũng không cần, nàng nhìn về phía hắn như xa lạ, thậm chí là kháng cự.

Xa lạ như thế, kháng cự như thế đâm nhói tim hắn, thậm chí hắn có một con xúc động, muốn trừng phạt nặng nàng, muốn ấn nàng sâu trong người, muốn xé nát bộ mặt lạnh lùng kia của nàng.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không nỡ, hắn phát hiện ra, lúc đối mặt với ánh mắt phẫn nộ kia của nàng, bất giác không tự chủ được khiếp đảm, hắn sợ nàng sẽ hận hắn, sợ nàng dùng ánh mắt chán ghét nhìn hắn.

Vì thế hắn nhịn, hắn lấy thái độ khinh bạc vô lại, mặt dày mày dạn ra đi tiếp cận nàng, ôm chặt lấy nàng, mặc kệ những lời nàng làm tổn thương người ta, lại lần nữa phóng túng vì nàng.

Nhưng nàng lại ra tay chẳng chút lưu tình nào với hắn, thời điểm nàng vung đao về phía hắn, trái tim hắn, như bị một vật gì đó đâm vậy, đau tới mức khó chịu, một khắc ấy, hắn rất liều lĩnh nghĩ muốn ép nàng nhót lại, tàn nhẫn nhổ sạch hết tất cả cái gai trên người nàng.

Hắn cho tới tận bây giờ cũng không phải là người có tính khí tốt, bất kể là mười năm trước hay hiện tại. Người khác chỉ nhìn thấy bề ngoài tuấn mỹ của hắn thôi nhưng không thấy trong lòng tàn nhẫn của hắn, từ nhỏ đến lớn, ngoài đại ca ra, người chọc hắn không ai sống sót.

Nàng là người duy nhất, ngộ nghịch hắn, vẫn có thể còn sống, còn hắn, đối mặt với sự phản kháng lần nữa của nàng, thậm chí không tiếc lấy đao vạch mặt, hắn lại chọn cách bao dung sùng ái, cho dù thỉnh thoảng hắn lại bị nàng khiêu khích chọc lửa giận ngập trời, nhưng hắn vẫn bỏ qua để thương nàng.

Bất cứ chuyện gì hắn cũng dễ tha thứ, điều khiến hắn không cách nào chấp nhận nổi là, bé con của hắn, người con gái hắn một lòng nhớ mãi không quên, yêu thích tới tận xương tủy ấy thế mà muốn rời khỏi hắn.

Hắn không muốn giam nàng lại, càng không muốn ép nàng, nhưng không có được tâm ý và hứa hẹn trước của nàng, hắn sao có thể để nàng rời hắn đi được chứ? Sao có thể yên tâm để nàng rời đi chứ?

Bé con của hắn xinh đẹp như vậy, xuất sắc như vậy, có nhiều người nghĩ muốn nàng nhiều như thế, sao hắn lại yên tâm được chứ?

“Ta không thích huynh!”

Lâm Nguyệt không rõ trong lòng Vân Tinh rối rắm ra sao, nhưng nàng lại không muốn lừa gạt hắn, người tu chân để ý có sao nói vậy, không thể mở miệng hứa hẹn đơn giản thế, nếu đã hứa, thì nhất định phải làm được, nếu không dễ nảy sinh tâm ma lắm.

Lâm Nguyệt không thích Diêm Tinh Vân, không hiểu tình cảm, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không nhìn ra Diêm Tinh Vân thích nàng, nàng cũng không ngốc, dù chẳng có kinh nghiệm yêu đương gì, cũng đã gặp rồi không phải sao?

Người nam nhân trước mắt này biểu lộ vẻ ham muốn tham lam trần trụi chiếm giữ nàng đều xuất phát từ nội tâm nóng bỏng, nàng nghĩ cũng không khó nhận ra. Chẳng qua dù là thế nàng cũng không muốn làm trái lòng mình, nàng không thích thì chính là không thích, nàng không muốn mình bị vây chặt, đi lợi dụng tình cảm của người khác, chuyện như vậy, Lâm Nguyệt khinh thường lắm.

Quả nhiên là vậy. Cứ việc Diêm Tinh Vân đã sớm đoán ra đáp án, giờ phút này vì lời Lâm Nguyệt nói mà trong lòng đau nhói, có một con mắt mắt ngập tràn sầu hận đầy lòng.

Thân phận hắn hiển hách, hơn nữa đại ca cực sùng hắn, vật gì hắn muốn mà chưa từng có chứ, nhưng giờ đây nữ nhân hắn yêu thích tới tận xương tủy trước mắt này, lại chẳng chút do dự nói cho hắn biết nàng không thích hắn...

Thật chẳng lẽ đúng như đại ca nói, kiếp nạn lần này của hắn, là tình kiếp sao? Nếu là vậy, hắn biết làm cái gì bây giờ? Thả nàng đi, sau đó nghe lời đại ca nói, hồi phục con tim, quên đi tất cả về nàng, chuyên tâm tu luyện, sớm ngày được trở lại chỗ đó ư?

Trong lòng Diêm Tinh Vân đột nhiên đau đớn dữ dội, đau tới mức khiến hắn không thở nổi, gương mặt trắng bệch, không, không, không cần!

Dù nàng có là kiếp nạn thì sao nào? Vạn năm luân hồi hắn đã vượt qua biết bao kiếp nạn rồi, hắn đã sợ bao giờ chưa?

Hiện tại hắn chẳng qua chỉ tôn trọng lòng mình thôi, sai đâu chứ? Quên nàng ư? Tuyệt đối không thể!

“thiếu chủ, tư Mặc Ly vẫn đang đợi ngài...”

Chẳng biết lúc nào Quý Ngũ đã rời đi lại né tránh lên lút trở lại. Quý Ngũ đứng ở cửa đình viện, đầu cúi thấp, trong lòng lại thầm mắng xối xả Quý Nhất, thực ra hắn tuyệt đối không nghĩ đến, Quý Nhất giả hoạt lại trực tiếp dùng vũ lực trấn áp, khiến hắn không thể không tới.

Hết cách rồi, ai bảo hắn đánh không lại Quý Nhất chứ? Hiện tại eo hắn còn đang đau đây này, bị một đao kia của Quý Nhất!

Mặc dù bị bức ép, nhưng Quý Ngũ lúc tới trong này lại hối hận, bởi hắn thấy thiếu chủ nhà mình vẫn ôm cô bé kia trong lòng, cảnh tượng ấy thoát nhìn dù rất mờ ám, nhưng hắn lại không nhìn nhầm khi thấy trên người thiếu chủ nhà mình tỏa ra hàn khí dày đặc!

Quý nhất chết tiệt, hắn biết không đơn giản như thế! Hiện tại rõ ràng tâm tình thiếu chủ không tốt mà, không rõ có giận chó đánh mèo là hắn không nữa?

Nhớ tới thủ đoạn vô cùng kinh khủng kia của thiếu chủ, Quý Nhất thật sự muốn tan nát cõi lòng! Sớm biết thế hắn liều mạng bị Quý Nhất đánh chết cũng không tới động vào phiền phức của thiếu chủ!

Bên đó.

Tư Mặc Ly ngồi trong đại điện, đợi mãi không được, thần sắc đã mờ hồ mất bình tĩnh rồi. Lúc này một vị tu sĩ thần sắc khó coi đi tới, khẽ thì thầm bên tai hắn, nói mấy câu.

“Chạy trốn rồi ư?”

Nghe xong lời tu sĩ áo đen nói, sắc mặt Tư Mặc Ly trong nháy mắt trở nên cực điểm khó coi, “Hong Huyền đâu?”

“Bẩm thiếu chủ, tiên tử Hong Huyền hôn bài đã vỡ vụn, đoán chắc đã chết rồi!”

Giọng tu sĩ áo đen vừa nói xong, thì ngay thấy một tiếng bạch, Tư Mặc Ly đập mạnh một cái lên bàn trà, âm chén bạch ngọc trong khay hóa thành bột phấn trong nháy mắt.

“Giỏi, Thật sự là giỏi quá! Bỏn thiếu chủ đã xem thường nàng ta rồi, quả nhiên không hổ là đệ tử Côn Luân, đã bị hạ cầm chế, vẫn có thủ đoạn như vậy!”

Trong lòng tư Mặc Ly giận dữ, vốn cho rằng Lâm Nguyệt chỉ là một tu sĩ luyện khí nhỏ nhỏ, lọt vào trong tay hắn, vốn không làm ra chuyện gì, kết quả hắn vừa rời đi chưa đầy nửa nén hương, nữ nhân kia đã tát mạnh hắn một cái, chẳng những giết chết người của hắn, còn thành công chạy trốn khỏi lòng bàn tay hắn, điều này với hắn mà nói, quả thật là nhục nhã vô cùng!

“Thiếu chủ, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tu sĩ áo đen hơi lo lắng nhìn Tư Mặc Ly.

Hắn là tâm phúc của Tư Mặc Ly, với chuyện giao dịch của thiếu chủ với chủ Vân Bảo, cũng hiểu rõ không ít, đồn rằng hai huynh đệ chủ Vân Bảo và thiếu chủ Vân Bảo đều là những kẻ có tính cách quái dị, tu vi chủ Vân Bảo cực cao, đến cả lão tổ cũng phải kiêng kỵ vạn phần, song hắn vẫn có một sở thích, đó chính là thích sắc đẹp, thu nạp bên mình không ít mỹ nhân giới tu chân.

Chẳng qua chủ Vân Bảo ngoài yêu thích sắc đẹp ra, thì bình thường cực ít xuất hiện trước người khác, có rất ít người đã gặp qua hắn.

Còn về thiếu chủ Vân Bảo Diêm Tinh Vân, nghe nói là một người có dáng dấp cực yêu nghiệt, dung mạo còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng tính tình hắn cổ quái tàn nhẫn, thay đổi liên tục không ngừng, chẳng nói lời nào thì đã ra tay giết người, hơn nữa thủ pháp giết người cực kỳ tàn khốc, người bên ngoài không ai không nghe thấy tới hắn mà biến sắc.

Vân Bảo ở giới tu chân có địa vị cực kỳ thần bí, ở giới tu chân có ít người biết sự tồn tại của Vân Bảo, chỉ cần thật sự lên tới cấp độ cao mới biết Vân Bảo đáng sợ thế nào.

Lại lịch Vân Bảo thần bí, không ai biết người lập ra nó là ai, bởi vì vào mấy ngàn năm trước, Vân Bảo đã tồn tại, mà thân phận bảo chủ đảm nhiệm Vân Bảo nhiều lần cũng cực kỳ thần bí, không đâu là không xuất thân nhập quỹ, tu vi cực kỳ cao. Chẳng qua Vân Bảo mặc dù thần bí, lại chưa từng nhúng tay vào chuyện của giới tu chân, vì thế những môn phái khác cũng bình an vô sự.

Nói tới Vân Bảo và ma cung bọn họ bình thường nước giếng không phạm nước sông, thiếu chủ và người Vân Bảo cũng không có giao tình gì, chẳng qua thời gian trước vì lão tổ sắp đột phá, thiếu chủ vì muốn lão tổ thuận lợi đột phá nghe nói Vân Bảo có nước thánh ngưng linh lộ cực phẩm, nên mới tìm tới tận cửa.

Vốn thiếu chủ cũng muốn thử xem, ai ngờ vì thiếu chủ Vân Bảo ấy sau khi nhìn thấy hắn, lại đưa ra giao dịch, để ma Cung tới Côn Luân tìm bắt một nữ tu tên Lâm Nguyệt về làm nô lệ ở Vân Bảo, dùng cái này để đổi lấy một giọt ngưng linh lộ.

Mặc dù Côn Lôn là danh môn đại phái, võ dĩ năng lực thiếu cung chủ muốn bắt một nữ tu Luyện khí kỳ ở Côn Lôn đi không tính là việc khó, mà chuyện cũng y như họ nghĩ, thiếu cung chủ đã nhanh chóng bắt người thành công, hơn nữa còn thuận lợi đưa tới Vân Bảo.

Nhưng bọn họ lại không thể nào ngờ được, cái vị nữ tu Luyện khí kỳ thoát nhìn mảnh mai kia sau khi đi vào Vân Bảo đã giết người của bọn họ rồi đào tẩu, hiện tại mắt thấy thiếu chủ Vân Bảo sẽ tới đòi người, nếu phát hiện ra người không thấy đâu, không biết có giận chó đánh mèo lên thiếu cung chủ không, dù sao thì thiếu chủ Vân Bảo cũng không phải là người tốt gì...

Từ mặc Ly nhúc nhết hết cả đầu, Lâm Nguyệt chạy trốn, cũng làm nhiều loạn kế hoạch lúc đầu của hắn, mặc dù hắn không rõ vì sao Diêm Tinh Vân lại có chấp nhất với một nữ tu Luyện khí kỳ nho nhỏ của côn Lôn như thế, nhưng dung mạo Lâm Nguyệt hắn đã từng thấy, mỹ nhân tuyệt sắc như thế quả thật dễ dàng khiến người ta vô cùng động lòng, cả hắn cũng không phải không thừa nhận, lúc hắn nhìn thấy gương mặt đó, trong lòng cũng có một con xúc động muốn giấu Lâm Nguyệt đi, nếu không phải có giao dịch với Diêm Tinh Vân, có lẽ chắc sẽ làm như vậy cũng nên.

Chẳng qua hắn và Diêm Tinh Vân đã sớm có ước định trước, hơn nữa hắn cũng không muốn đắc tội lớn với kẻ địch như Vân Bảo, vì thế hắn ép ý nghĩ lòng tham này xuống trong lòng.

Thực ra với hắn mặc dù Lâm nguyệt rất đẹp, cũng khiến hắn rất động lòng, nhưng trong lòng hắn, dù Lâm Nguyệt có xinh đẹp hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân, một thứ đồ chơi mà thôi, loại đồ chơi như thế, giá trị còn kém xa với một giọt ngưng linh lộ, dùng Lâm Nguyệt để đổi lấy một giọt thủy thánh ngưng linh lộ cực phẩm, hắn cảm thấy khoản giao dịch này rất lời.

Từ Mặc ly đã nghĩ vậy, đồng thời cũng làm thế, vốn tưởng rằng loại giao dịch này trăm phần trăm thành công rồi, hơn nữa đã khống chế được Lâm Nguyệt, biến thành một quân cờ của hắn, ai ngờ được quân cờ trong tay hắn lại nhanh chóng lật ngược lại chạy trốn, điều này khiến lửa giận dâng cao mãi trong lòng hắn.

Nhưng người đã đi rồi, hiện tại ở đây lại là Vân Bảo, là địa bàn của người khác, hắn muốn tìm, cũng đành bất lực, trước mắt đang nghĩ cách làm sao giải thích với Diêm Tinh Vân đây!

Nghĩ đến đây, Từ Mặc Ly ép con giận xuống trong lòng, trầm tư một lát, mới nói với tu sĩ áo đen, “Ờ đây đã bị hạ cấm chế, không có người Vân Bảo dẫn đường, người ngoài vốn chẳng cách nào rồi đi được, Lâm Nguyệt nhất định vẫn ở trong Vân Bảo, ngươi đi tìm một cái, nếu tìm được thì dẫn người tới đây, nhớ kỹ, đừng làm kinh động tới bất kỳ ai!”

“Vâng” Tu sĩ áo đen đáp lại, sau đó xoay nhanh người lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Đột Biến

Nam tu áo đen rồi đi không lâu, Quỷ Nhất đã đi tới, cũng không nói chuyện, trực tiếp ném thẳng một bình ngọc cho Từ Mặc Ly, lúc này mới lạnh lùng thốt lên, “Từ thiếu cung chủ, đây là một giọt ngưng linh lộ, giao dịch của ngươi và thiếu chủ đã hoàn thành, từ thiếu cung chủ cũng nên rời khỏi Vân Bảo sớm thì hơn, thêm nữa, hy vọng từ thiếu cung chủ có thể giữ thuộc hạ lại đừng có đi loạn ở Vân Bảo!”

Nói xong, Quỷ Nhất vung tay lên, bên ngoài một bóng áo đen bị ném tới đập mạnh trước mặt Từ Mặc Ly.

Bóng đen kia bị ném xuống mất khá lâu mới từ từ lao đảo đứng lên, rõ ràng là nam tu áo đen vừa rồi đi không lâu kia, chẳng biết có phải là vì quá nhục nhã hay quá phẫn nộ, mà mặt nam tu áo đen đó giờ khắc này đỏ lên, cúi thấp đầu đứng phía sau lưng Từ mặc Ly.

Sắc mặt Từ mặc Ly cực kỳ khó coi, lạnh lùng liếc thuộc hạ mình một cái, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng chẳng chút thay đổi nhìn Quỷ Nhất, lạnh lạnh mở miệng, “Ý các ngươi là gì đây? Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Vân Bảo sao?”

Quỷ Nhất cười lạnh lẽo một tiếng, nhìn về phía Từ Mặc Ly mắt đầy khinh thường, “Sao nào? Từ thiếu cung chủ có gì bất mãn sao? Đề tại hạ nhắc nhở từ thiếu cung chủ một câu, nơi này là Vân Bảo, mà không phải Ma cung của từ thiếu cung chủ, ở đã Vân Bảo thì không được tùy tiện đi lại, vừa rồi thuộc hạ của từ thiếu cung chủ đã phạm vào kiêng kỵ của Vân Bảo, không giết hắn là coi như nể mặt từ thiếu cung chủ rồi, hy vọng từ thiếu cung chủ nghĩ lại cho”

NHững lời Quỷ Nhất nói cực kỳ khách sáo, trong đó lộ ra uy hiếp. Mặc dù ma cung ở giới tu chân tồn tại hiển hách, khiến cho tu sĩ chính đạo giới tu chân nghe thấy mà biến sắc, nhưng không có Vân Bảo, ở Vân Bảo, đừng có nói là Từ Mặc Ly vị thiếu chủ Ma cung này, mà kể cả lão tổ ma cung có tự mình tới cũng không dám làm cản ở Vân Bảo, đến Từ Mặc Ly là một thiếu chủ ma cung mà Quỷ Nhất hắn còn chẳng coi ra gì nữa là.

“Được, hay cho một Vân Bảo, thật sự rất tốt, Từ Mặc nhớ kỹ!” Từ Mặc Ly giận quá hóa cười, tức giận trong lòng ngập tràn, nhưng cũng biết đang ở trên địa bàn đối phương, mình có vạch rõ cũng chẳng chiếm được gì tốt cả, lập tức phát tay áo, lạnh lùng thốt lên, “Cáo từ!”

Nói xong, mặc kệ thuộc hạ sau lưng, mặt mũi ngập tràn giận dữ rời đi. Thái độ của Quý Nhất kia trong mắt chẳng có ai, triệt để chọc giận Tư Mặc Ly rồi, thân là thiếu chủ Ma Cung, tư cách thân phận cực cao ở giới tu chân, mặc dù Ma cung và phái chính đạo thủy hỏa bất dung, nhưng cũng không vạch mặt triệt để, bọn tu sĩ cao cấp chính phái danh môn kia lúc nhìn thấy hắn, cũng chẳng phải vẫn khách sáo khách sáo lắm đó thôi? Tư Mặc Ly hắn coi như là Ma Tu, nhưng cũng không phải là để cho một kẻ hầu làm nhục được, hôm nay Vân Bảo làm nhục hắn như thế, sao hắn nuốt nổi cơn giận này chứ?

“Vân Bảo, Diêm Tinh Vân, cái nhục hôm nay, bọn thiếu chủ sẽ nhớ kỹ trong lòng, đợi sau này thành công, sẽ có ngày san bằng Vân Bảo”

Sắc mặt Tư Mặc Ly âm trầm như nước, trong mắt lóe lên tia ác độc.

Mặt Quý Nhất không dõi theo theo đoàn người Tư Mặc Ly ra ngoài, mãi cho tới khi thấy Tư Mặc Ly chậm rãi rời tàu cao tốc bay lên trên không, hơn nữa rời khỏi hân Vân Bảo, lúc này mới thu hồi ánh mắt, thân ảnh chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Bên đó, Diêm Tinh Vân và Lâm Nguyệt đang đứng trên gác xếp cao, nhìn đoàn người Tư Mặc Ly rời đi.

“Bé con, có muốn ta giúp bé một tay giết chết hắn không?” Diêm Tinh Vân nhìn nhóm người đi xa dần, khẽ nhủ mày, đột nhiên nghiêng đầu hỏi Lâm Nguyệt.

“Nếu huynh muốn giết người thì tự mình đi mà giết, chẳng liên quan gì đến ta cả”

Lâm Nguyệt vẻ mặt lãnh đạm, không hề bị lay động, nhưng trong lòng cười lạnh mãi. Mặc dù nội dung trong vở kịch đã bị nàng sửa lại không ít, nhưng đầu mối chính vẫn chưa từng thay đổi, Tư Mặc Ly là một trong số nam phụ quan trọng, có số mệnh ngập trời, kể cả Diêm Tinh Vân cũng là nam phụ, muốn giết đối phương cũng chẳng dễ dàng như vậy.

Chưa nói đến lúc nội dung vở kịch còn chưa hoàn thành thiên đạo cũng không dễ dàng cho phép Tư Mặc Ly chết, kể cả Diêm Tinh Vân có giết chết Tư Mặc Ly thật đi chăng nữa, đoán chừng cũng chẳng chiếm được chỗ tốt gì!

Tựa như Diệp Khuynh tuyết vậy, thân là nữ chính sẽ được thiên đạo chiếu cố, bất kể bị cái gì giết chết người được thiên đạo chiếu cố cũng sẽ nhận được sự trừng phạt của thiên đạo, trừ phi giết chết người nữ chính là nam chính, chỉ có cùng là người được thiên đạo chiếu cố mới có thể tránh được trời phạt.

Mà Lâm Nguyệt đã xem qua truyện, dĩ nhiên hiểu được người có đặc quyền nào mới giết được nữ chính, Diêm Tinh Vân gã nam phụ này không có được đãi ngộ như thế.

Lâm Nguyệt đúng thật hy vọng Tư Mặc Ly chết, nhưng nàng lại không muốn dính vào phần nhân quả kia, nếu Diêm Tinh Vân tự mình nguyện ý đi giết Tư Mặc Ly, nàng ngược lại còn rất vui nữa là.

“Bé con...” diêm Tinh Vân thấy thái độ lãnh đạm của Lâm Nguyệt, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

“Là người bảo Tư Mặc Ly tới bắt ta làm nô sao sao?” Lâm Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái, lạnh lùng thốt lên.

Diêm Tinh Vân bị nàng trừng mắt, ánh mắt câu hồn đoạt phách ấy khiến lòng hắn ngứa ngáy, đồng thời trong lòng cũng hơi tiếc nuối, nếu về mặt bé con và giọng nói không lãnh đạm như vậy thì tốt rồi, bé con như vậy mới cực mê người...

Trong lòng nghĩ thế, nhưng mặt ngoài Diêm Tinh Vân không lộ ra tí nào, chẳng chút nghĩ ngợi liền phủ nhận ngay, “Sao thế được chứ? Ta mặc dù rất muốn bé con, nhưng tuyệt đối sẽ không câu kết với ma đạo...”

“thật không?” Lâm Nguyệt cười lạnh, nói, “Vậy Tư Mặc Ly tới nơi này làm gì há?”

Lâm Nguyệt cũng không biết sự tồn tại của Vân Bảo, cũng không biết mình hiện giờ đang ở Vân Bảo, bởi vì trong truyện cũng không thấy miêu tả gì về Vân Bảo, nhưng nàng cũng không ngờ, từ lúc bị Tư Mặc Ly bắt cóc tới đây, rồi lại gặp Diêm Tinh Vân, đây hết thấy đều là trùng hợp hay sao? Rõ ràng không phải thế.

Tư Mặc Ly thân là thiếu chủ Ma cung, sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện tại nơi này, hơn nữa còn trùng hợp mang nàng theo. Lâm Nguyệt vốn tưởng rằng sở dĩ Tư Mặc Ly bắt cóc nàng đi là vì Diệp Khuynh Tuyết, nhưng sau này ở trong tàu cao tốc nghe được lời nói của Tư Mặc Ly nàng đã hủy bỏ ý nghĩ này ngay, rồi sau đó lại gặp được Diêm Tinh Vân, cuối cùng nàng chắc chắn xác định suy đoán trong lòng.

Sở dĩ nàng bị Tư Mặc Ly bắt cóc tới nơi này, nhất định có liên quan tới người nam nhân trước mắt này, biết đâu chừng người nam nhân trước mắt này bảo Tư Mặc Ly tới bắt cóc nàng, mà giữa bọn họ cần có giao dịch gì, thì một trong điều kiện giao dịch này là chính nàng.

Điều này không thể không nói ra Lâm Nguyệt cũng rõ hết. Sự thật chẳng khác suy nghĩ của nàng lắm.

“Ta sao biết hắn tới đây làm gì chứ?” Chồng lại ánh mắt như cười như không của Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân hơi chột dạ, xoay người lại, nín nọt, “Bé con, Nguyệt Nhi ngoan, chúng ta đừng có nói tới ma tu kia được không? Ma tu kia chẳng phải là người tốt gì, bé nếu thấy hắn không vừa mắt, lần sau cứ để ta giúp bé dạy dỗ hắn là được”

“Không cần!”

“Bé con đừng khách sáo với ta làm gì...”

Lâm Nguyệt liếc mắt, ai khách sáo với hần chứ? Người nam nhân này thật sự kiêu ngạo quá đi. Chẳng qua biết rõ Diêm Tinh Vân lâu vậy, Lâm Nguyệt đã có sức miễn dịch với hành động đáng xấu hổ của nam nhân này rồi, cũng lười đấu võ miệng với hần, cố ép con nôn nóng trong lòng xuống, hắng giọng, lúc này mới hỏi, “Đây là đâu vậy?”

“Đây là Vân Bảo”

Vân Bảo ư? Lâm Nguyệt cau mày, Vân Bảo là đâu thế? Nàng còn nhớ rõ trong truyện chẳng có chỗ Vân Bảo này mà... Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Lâm Nguyệt, rồi Lâm Nguyệt nhanh chóng bình thường trở lại.

Trong truyện không có, cũng không có nghĩa là không có thật, nếu đã có vô số kẻ vây quanh nữ chính Diệp Khuynh Tuyết rồi, nhưng trong truyện lại không nói tới chỗ Vân Bảo này, đoán chừng là bởi Diệp Khuynh Tuyết chưa từng tới đây, từ đó, nàng đánh cuộc là chẳng có gì tốt cả, việc cấp bách trước mắt là muốn suy nghĩ cho thật kỹ, rốt cuộc làm thế nào mới có thể thoát khỏi người nam nhân Diêm Tinh Vân này, rồi đi vào lúc này.

Nếu nàng nhớ không nhầm thì chỉ còn mấy ngày nữa là tiểu bí cảnh Hoàng Thiên sắp mở cửa, ở trong tiểu bí cảnh hoàng thiên, Bạch Như Nguyệt đã lấy được kỹ ngộ không ít, nàng tuyệt đối không bỏ qua được...

Hon nữa hiện tại nàng đã thành công trúc cơ, trong nhần không gian có nhiều thứ dùng được rồi, còn những thứ khác thì không vội, có thể hoãn lại chút, còn hư vô chân hỏa nữa, nàng phải tìm thời gian luyện hóa mới được. Hư vô chân hỏa chẳng những có thể trợ giúp luyện đan, còn tăng cao tỉ lệ thành đan, hon nữa lực sát thương cực lớn, có hư vô chân hỏa, thực lực của nàng sẽ tăng cao thêm một bậc lớn.

Chẳng qua có chút việc phải làm trước, nàng nhất định phải nghĩ cách rời nơi này đi, rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây? Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt nhìn Diêm Tinh Vân một cái, hơi nhíu mày, lại hỏi, “Ở đây cách côn Lôn có xa lắm không?”

Nàng còn nhớ rõ lúc nàng ngảy người ở trên tàu cao tốc gần ba ngày khi Tư Mặc Ly đưa nàng tới, nghĩ đến nơi này cách không gần côn Lôn lắm, nếu lấy tốc độ bay nhanh, vốn không mất tới ba ngày liên tục thì đã tới nơi.

“Bé con hỏi những này làm gì thế?” Mắt tím của Diêm Tinh Vân lóe lên, vẻ mặt nguy hiểm đầy cảnh giác, “Bé con không phải là muốn về côn Lôn đó chứ?”

Côn Lôn, lại là côn Lôn, hiện tại Diêm tinh Vân có ấn tượng cực xấu với Côn Lôn. Hần còn nhớ rõ, vào mười năm trước bé con nàng ấy cũng thế này, vì muốn trở về Côn Lôn mà vứt bỏ hần, hon nữa đi lần này mất đứt mười năm, hiện tại, thật khó khăn lắm hần mới gặp được bé con, lúc này đây hần tuyệt đối không cho phép đệ tử côn Lôn tới cướp bé con của hần đi nữa!

Hon nữa hần nếu như không nhớ nhầm, lão đạo mũi dài ở côn Lôn kia còn bắt nạt bé con của hần nữa..

Hừ, bé con của hần thì do chính hần bắt nạt mà thôi, dựa vào đâu mà bị những lão mũi trâu ấy bắt nạt chứ? Chớ đó, đợi đại ca trở lại, hần phải bảo đại cho đi Côn Lôn một chuyến mới được...

“Ta là đệ tử Côn Lôn, dĩ nhiên nghĩ phải trở về rồi, không về chẳng lẽ cứ ở lại đây mãi sao?” Lâm Nguyệt lạnh nhạt nhìn Diêm Tinh Vân, giọng nói lãnh đạm

“Không được, ta không cho bé về! Những lão mũi trâu Côn Lôn kia bắt nạt bé như thế, vì sao bé còn phải về chứ?”

Nhìn thấy bộ dáng nho nhỏ lạnh lùng của Lâm Nguyệt kia, trong lòng Diêm Tinh Vân thấy tức, hần thật sự không nghĩ được trong đầu nữ nhân này đến cùng đang nghĩ gì nữa, những kẻ nguy hiểm từ phái côn Lôn kia có gì tốt chứ? Cứ làm cho nàng chết tâm đi là được.

Đệ tử côn Lôn, đệ tử Côn Lôn, đệ tử Côn Lôn khá lắm, cũng chưa từng thấy ai có chấp giống nàng nữa! Đã bị người ta bắt nạt dẫm lên đầu rồi mà còn nhớ mãi không quên muốn trở về!

Chẳng lẽ nơi này của hần kém hơn côn Lôn sao? Ở chỗ này, có hần ở đây, chẳng kẻ nào dám bắt nạt nàng, hon nữa nàng nghĩ muốn gì, hần cũng có thể cho nàng, hần móc hết gan ruột với nàng vậy, chẳng lẽ còn kém với một thân phận đệ tử ngoại môn Côn Lôn sao?

“Người giám thị ta ư?”

Lâm Nguyệt cũng không biết suy nghĩ trong lòng Diêm Tinh Vân, sau khi nghe thấy những lời Diêm Tinh Vân nói, sắc mặt lập tức sầm xuống. Tên nam nhân này thế mà cho người giám thị nàng, thật quá đáng!

Lâm Nguyệt không phải kẻ ngốc, nàng và Diêm Tinh Vân cách biệt vào năm đó, đã hon mười năm không gặp, trong mười năm nay, nếu không phải hiện tại lại thấy Diêm Tinh Vân lần nữa, nàng thật sự đã quên mất người này rồi, mà mười năm không gặp, Diêm Tinh Vân lại rõ mọi chuyện về nàng ở Côn Lôn, nếu như nói nam nhân này không giám thị nàng, sao nàng tin tưởng được chứ?

“Bé con...”

Diêm Tinh Vân thấy Lâm Nguyệt giận tím mặt, con giận trong lòng lập tức hóa thành chột dạ, “Ta cũng không như bé nghĩ đâu!”

“Đủ rồi!”

Lâm Nguyệt cũng không kìm được lửa giận trong lòng nữa, tức giận nói, “Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt ta không phải là đồ vật của ngươi, càng không phải là tượng gỗ của ngươi! Nếu quả thật ngươi yêu thích ta, thì đừng có để người đi nắm bắt tình hình của ta, lại càng không nên hạn chế tự do của ta!”

“Ta có hạn chế tự do của bé đâu...”

“Không có ư?” Lâm Nguyệt cười lạnh, nhìn vào mắt Diêm Tinh Vân đầy mỉa mai, “Vậy bây giờ thì tính là gì? Vẫn là hiện tại ngươi nên để ta rời đi không phải sao?”

Nhìn mặt mũi ngập tràn tức giận nhưng vẫn đẹp tới kinh người của Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân trầm mặc. Thực ra hắn cũng không nghĩ được là Lâm Nguyệt khó chịu cực điểm, hắn chỉ thích nàng, không biết nên biểu đạt thế nào mà thôi, vì thế hắn mới có thể nhẫn nại vì nàng, có thể nín nhịn cẩn thận trước mặt nàng, sợ nàng rời xa hắn đi.

Cùng với chuyện hắn không cho nàng đi, không cho nàng tự do, chẳng bằng là nói hắn không rời bỏ được nàng, không muốn rời khỏi nàng. Nhưng bé con của hắn lại không nghĩ như thế, nàng không muốn ở cùng một chỗ với hắn, là bởi...nàng, nàng không thích hắn.

Nàng không thích hắn!

Nhận thức này khiến lòng Diêm Tinh Vân rất khó chịu, gương mặt tuấn mỹ của hắn trở nên âm trầm, mắt tím mơ hồ có luồng sáng đỏ, mãi lâu sau, mới cất giọng khàn khàn bảo, “Bé.... Bé thật sự không muốn ở lại bên cạnh ta ư?”

“Đúng vậy” Lâm Nguyệt không chút ngại ngoi đáp thẳng, cũng không phát hiện ra Diêm Tinh Vân khác thường.

“Vì sao?”

Giọng Diêm Tinh Vân mơ hồ tồn tại cảm giác run rẩy khó thấy, gần như đan cố đè nén cái gì đó xuống, trong đôi mắt tím óng ánh dần nheo lại, bên trong mơ hồ lóe lên ánh sáng đỏ.

“Ta...”

Lời Lâm Nguyệt vừa nói ra, bả vai đã bị Diêm Tinh Vân túm chặt lại, sức hắn rất mạnh, mạnh tới mức suýt bóp nát xương cốt của Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt đau rên lên một tiếng, không kìm được vùng tay đẩy hắn ra, cả giận nói, “Ngươi làm gì thế?”

Diêm Tinh Vân bị nàng đẩy một cái, lao đảo, sau đó dừng lại, lại nhào tới Lâm Nguyệt lần nữa. Lâm Nguyệt không ngờ Diêm Tinh Vân đột nhiên gây khó dễ, còn chưa kịp phản ứng đã bị Diêm Tinh Vân ôm chặt vào trong lòng, một luồng khí lạnh lẽo bao trùm lấy nàng, khiến nàng không chịu nổi khê rùng mình một cái.

Đến bây giờ dù cho Lâm Nguyệt có ngốc đi nữa, thì đã phát hiện ra Diêm Tinh Vân khác thường, nàng vô thức giãy giụa, kêu lên, “Diêm Tinh Vân, ngươi định làm gì thế?”

Mặc dù nàng không rõ vì sao Diêm Tinh Vân lại thay đổi đột ngột như thế, nhưng giờ Diêm Tinh Vân gây cho nàng có cảm giác nguy hiểm, cảm giác nguy hiểm như thế, khiến trong lòng nàng nổi lên sợ hãi, tim đập mạnh.

“Bé sợ ta ư?” Đôi mắt tím của Diêm Tinh Vân đã bị màu máu thay cả, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

“Ngươi...” Lâm Nguyệt ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt quỷ dị đỏ như máu kia, không chút sợ hãi, “Diêm Tinh Vân?”

Ánh mắt hắn sao lại biến thành đỏ thế này? Đến cùng là làm sao thế? Diêm Tinh Vân cũng không trả lời Lâm Nguyệt, mà nhìn thẳng vào nàng, rặn từng câu từng chữ ra, “Ngươi sợ ta sao?”

“Ta...”

Lâm Nguyệt định nói, ta sao phải sợ ngươi chứ? Chỉ là nhìn vào cặp mắt đỏ như máu kia của Diêm Tinh Vân, hơi cúi thấp đầu xuống, đúng là vẫn không nên nói cái gì mới đúng.

Đôi mắt đỏ rực của Diêm Tinh Vân gây cho nàng có cảm giác quỷ dị cực kỳ, hơi thở toàn thân rét lạnh, cứ như mảnh thú vậy, cứ như chỉ trong khoảnh khắc có thể cắn xé nàng thành từng mảnh nhỏ vậy.

Lâm Nguyệt không rõ Diêm Tinh Vân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thông minh nhất là đừng có chọc vào nàng, cứ việc như tình huống hiện tại cũng phải xem nàng có nguyện ý không nữa.

“Đừng sợ ta, đừng rời khỏi ta...”

Giọng Diêm Tinh Vân khàn khàn trầm thấp, như nói với Lâm Nguyệt lại như tự nói với mình, cứ siết chặt vòng eo của Lâm Nguyệt ấn chặt nàng vào trong ngực, tay kia túm chặt cầm nàng ép nàng ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thẳng vào đôi môi đỏ mọng một lát, rồi cúi thẳng đầu xuống bịt kín!

Một luồng hơi thở ấm áp ập tới, Lâm Nguyệt còn chưa kịp phản ứng đã bị chặn lại, trong chốc lát trong đầu Lâm Nguyệt trống rỗng.

Ngay thời điểm Lâm Nguyệt không biết làm sao, đôi môi nóng bỏng sít sao của Diêm Tinh Vân chặn nàng lại, điên cuồng cọ sát, vốn không để cho nàng cự tuyệt.

Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, máu toàn thân sôi trào bùng cháy, mặt nóng gay gắt, thời gian như mặt nước phẳng lặng trái tim tại thời khắc này không nhận được nhảy lên kịch liệt.

Nụ hôn này của Diêm Tinh Vân đến quá nhanh, quá kịch liệt, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy từng đợt choáng váng ập tới, đến thở cũng không thở nổi, đợi lúc nàng hồi phục lại tinh thần, người nam nhân kia đã vô tình chọc thủng phòng tuyến của nàng, tiến quân thần tốc, điên cuồng cướp đoạt mật ngọt thuộc về nàng.

Cùng lúc đó hai tay bất giác kéo quần áo nàng ra, nóng bỏng cuồng loạn đặt lên vùng rất tròn của nàng.

Có lẽ là bởi Diêm Tinh Vân quá nóng vội, cũng có lẽ là do động tác của hắn quá thô bạo, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy trên môi đau xót, một vị mặn mặn mùi máu tanh ngập tràn trong khoang miệng.

Máu!

Lâm Nguyệt giật nảy mình cả kinh, tỉnh táo lại. nàng không dám tinh trọn to hai mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú gần trong gang tấc của Diêm Tinh Vân, bất giác, vừa xấu hổ vừa giận dữ, tức giận, khó xử, và tâm tình nảy lên mãnh liệt, giờ khắc này, nàng xấu hổ và giận dữ gần chết!

Gần như không kịp nghĩ ngợi, tay vung lên, Hương lưỡi dao trong nháy mắt xoay tròn, chẳng chút do dự đâm thẳng mạnh về phía người nam nhân.

“Phập” một cái, lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt, khiến thân hình cao lớn của người nam nhân khẽ cứng đờ. Máu tươi trong nháy mắt tuôn trào, nhuộm đỏ cả mảng tà áo lớn của nam nhân.

Mặt yêu nghiệt Diêm Tinh Vân lộ ra vài tia thống khổ, hân hoi mờ mịt ngẩng đầu lên, màu đỏ trong mắt tím đột nhiên nhìn thẳng vào Lâm Nguyệt, tay đột ngột giờ lên, túm chặt cổ Lâm Nguyệt.

Tay thon dài trắng nõn, bóp trên cổ nhẵn mịn như ngọc thoát nhìn đẹp vô cùng, nhưng lại ngập tràn sát khí. Sắc mặt Lâm Nguyệt trắng bệch, tay cầm hương lưỡi dao run rẩy, chậm rãi rút ra, sau đó cắn răng một cái chẳng thèm đếm xỉa gì bàn tay đang bóp cổ, lại lần nữa đâm mạnh vào ngực nam nhân!

Một dao kia, Lâm Nguyệt đâm vào cực ác độc, không chút do dự!~ Mặc dù nàng nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng từ trong xương lại mặc mẽ sánh ngang nam nhân, chuyện cho tới bây giờ giữa nàng và Diêm Tinh Vân đã không còn gì, nàng ra tay đã thương Diêm tinh Vân là thật, nếu bị người biết rõ, nàng tuyệt đối trốn không thoát, cùng ngồi chờ chết chẳng bằng trước khi chết kéo theo Diêm Tinh Vân đi cùng!

Sát khí trong lòng Lâm Nguyệt lạnh lạnh, cử động của Diêm Tinh Vân đã vượt ra khỏi giới hạn cuối cùng của nàng, nàng không thể chịu nổi bị một nam nhân bức bách như thế, khinh bạc như thế.

Là linh hồn của thế kỷ hai mốt, mặc dù Lâm Nguyệt kiếp trước chưa từng yêu, nhưng trong mắt nàng, tình cảm là thần thánh, đôi bên anh tình tôi nguyện, loại chuyện bị bức bách tới mức ấy tuyệt đối không chịu được, nàng không yêu Diêm Tinh Vân, vì thế nàng không thể chịu nổi những hành vi hắn đã làm thể với nàng!

TRên cổ tay dần chặt lại, một cổ uy áp bất giác trào ra mãnh liệt từ trong người Diêm Tinh Vân, ép Lâm Nguyệt tới mức gần như không thở nổi, mà dưới cổ uy áp này, thân thể Lâm Nguyệt phảng phất như bị thứ gì đó vô hình xé rách, từng tia máu tươi trào ra từ khoe môi tái nhợt của nàng, nhỏ xuống trên mu bàn tay Diêm Tinh Vân, thoát nhìn cứ như một đóa mai đỏ nở rộ, khiến người ta thấy mà giật mình.

Đôi mắt đỏ như máu của Diêm Tinh Vân nhìn chăm chăm Lâm Nguyệt, trên mặt cực kỳ thống khổ, gần như đang gãy giữa, đột nhiên tay vung mạnh lên quăng Lâm Nguyệt văng ra ngoài.

Bịch một tiếng, Lâm Nguyệt bị ném mạnh xuống đất, chẳng quan tâm tới đau đớn kịch liệt toàn thân, Lâm Nguyệt khó khăn từ mặt đất đứng lên, về mặt đề phòng nhìn Diêm Tinh Vân.

“Thiếu chủ!” Động tĩnh bên trong đã kinh động Quý Nhất bên ngoài, Quý Nhất vừa nhìn thấy toàn thân máu tươi của Diêm Tinh Vân, bất giác sợ hãi, cùng lúc đó nghiêng mạnh đầu nhìn về phía Lâm Nguyệt, trong mắt chợt lóe lên sát khí tàn nhẫn, gần như không chút nghĩ ngợi, rút thẳng kiếm đâm về phía Lâm Nguyệt!

Động tác Quý Nhất quá nhanh, hơn nữa tu vi hắn cao hơn hẳn Lâm Nguyệt, một kiếm này đâm tới, Lâm Nguyệt gần như không tránh nổi.

Nhìn thấy bóng kiếm loang loáng, sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Ma Chướng 1

Mắt thấy một kiếm kia của Quỷ Nhất sẽ đâm trúng, đúng lúc này Diêm Tinh Vân đột nhiên tung một chưởng chop thẳng tới Quỷ Nhất. Quỷ Nhất cả kinh, động tác bất giác ngừng lại, dưới bàn chân diêm nhẹ, lại vọt đến một bên, đồng thời kiếm xoay tròn trong tay biến thành chém, phương hướng vẫn không đổi, trực tiếp chém thẳng về Lâm Nguyệt!

Đi theo Diêm Tinh Vân nhiều năm, sao Quỷ Nhất lại không rõ thiếu chủ nhà mình thế nào chứ? Hắn chỉ muốn thừa dịp cơ hội này diệt trừ Lâm Nguyệt mà thôi!

Trong mắt Quỷ Nhất, Lâm Nguyệt có uy hiếp cực lớn với Diêm Tinh Vân, hơn nữa hắn trong lúc vô tình đã nghe được lời thiếu chủ nói, biết được cô bé thiếu chủ cứu mười năm trước có khả năng trở thành kiếp nạn luân hồi đời này của thiếu chủ, kẻ gieo họa thế, hắn sao giữ lại được chứ?

Huống chi nữ nhân này tâm địa quá ác độc, nếu giữ lại tất nhiên sẽ trở thành kiếp nạn lớn nhất một đời thiếu chủ, dù sao thiếu chủ có vẻ để ý nàng quá mức, lại còn thương tiếc nữa...

Năm giác quan Lâm Nguyệt nhạy bén, gần như trong lúc Diêm Tinh Vân ra tay ngăn Quỷ Nhất lại, nàng đã kịp phản ứng, có lần giẫm xóc này, nàng cũng không tiếp tục ngồi chờ chết nữa, mà vô thức giơ tay đem Hương Lưỡi đao ra đỡ, định đỡ một kích của Quỷ Nhất.

Ầm một tiếng, kiếm Quỷ Nhất và Hương lưỡi đao của Lâm Nguyệt đụng mạnh vào nhau, trong va chạm nháy mắt, tạo thành một luồng khí cực mạnh.

Lâm Nguyệt chỉ nghĩ đến Hương Lưỡi đao trong tay trầm xuống rời khỏi tay, còn bị lực lượng khổng lồ này đánh bay, ngã mạnh xuống đất.

Thân hình Quỷ Nhất khẽ nhoáng lên, hai tròng mắt híp lại, cũng không thừa thắng xông tới mà chỉ nhìn về Lâm Nguyệt với ánh mắt ngập tràn sát khí.

Toàn lực đỡ được một kích của Quỷ Nhất, Lâm Nguyệt cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt, gần như lực phủ ngũ tạng đều đảo lộn hết cả, cũng không nhận được nữa phun ra một búng máu tươi.

Đau quá!

Đau đớn kịch liệt, khiến Lâm Nguyệt ngạc nhiên nghi ngờ mãi, vừa rồi nàng cũng nhận được công kích của Diêm Tinh Vân, mặc dù cũng bị thương nhưng không nặng như bây giờ, rõ ràng cảm giác Quỷ Nhất không mạnh bằng Diêm Tinh Vân, sao nàng lại cảm giác sợ hãi chứ?

Lâm Nguyệt tái mặt, đôi mắt đẹp nhìn thoáng qua toàn thân đầy máu của Diêm Tinh Vân, lại nhìn về mặt đầy giận dữ của Quỷ Nhất đứng cạnh, trong đầu như chột có vật gì đó xoẹt qua, song chỉ chột lóe lên rồi tắt khiến nàng không nắm kịp.

Lâm Nguyệt nắm chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, tay bị đâm đau nhói khiến nàng cau chặt mày lại.

Cảm giác đau đớn là thật, cũng không phải là ảo giác của nàng, nhưng nàng cảm giác cứ như nàng bỏ quên cái gì đó, gần như có gì đó không phải là vậy...

Đến cùng là cái gì? Nàng đã bỏ lỡ gì rồi ư? Lâm Nguyệt cố nén cơn đau đớn kịch liệt trong người lại, gầy gầy đứng lên từ trên mặt đất, trong đầu lại khổ sở nhớ lại những gì mới xảy ra.

Nàng chợt phát hiện ra, chuyện xảy ra vào trước lúc Quỷ Nhất kia xuất hiện, dường như hơi mơ hồ, nàng chỉ nhớ rõ, Diêm Tinh Vân gần như thay đổi thành một người khác vậy, sau đó cường chế khinh bạc nàng, sau đó...

Sau đó trong lòng nàng chợt dâng lên sự phẫn hận khổng lồ, về phần hận này tới quá đột ngột, cứ như muốn giết Diêm Tinh Vân vậy, sau đó Quỷ Nhất tiến vào, chẳng chút băn khoăn ra tay với nàng...

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Nguyệt nhảy lên mãnh liệt! Cuối cùng nàng đã nghĩ tới cái gì không đúng rồi!

Đây tất cả nhìn có vẻ bình thường, nhưng trong đó lại có mấy chỗ cực kỳ sơ hở, đó chính là mặc dù nàng trong lòng không thích Diêm Tinh Vân, nhưng lại chưa từng nghĩ muốn giết hắn, lại càng không vì một chút chuyện nhỏ vậy mà ra tay giết người, còn Diêm Tinh Vân tu vi rõ ràng cao hơn nàng, hơn nữa lấy việc nàng hiểu rất rõ Diêm Tinh Vân, một nam nhân xảo trá âm hiểm như thế, sao dễ làm nàng bị thương chứ?

Như lần đầu tiên thì thôi đi, có thể nỉ là nàng không phòng bị thuận lợi bất ngờ, nhưng hai lần liên tục, nhất là lần cuối nàng rõ ràng đã bị hắn quán chế, lúc đó hắn chỉ muốn ra tay là có thể đem nàng giết, sao lại cứ đứng ngây ngốc một chỗ đợi nàng làm tổn thương hắn lần nữa chứ?

Còn có, tâm cảnh vừa rồi của nàng không ổn định vừa vàng, tâm tình ào tới mãnh liệt tới mức khiến nàng khó giải thích nổi, trong một khắc kia đầu óc nàng trống rỗng, chỉ có ý nghĩ duy nhất trong đầu là muốn giết Diêm Tinh Vân, trước đó thì cảm thấy bình thường, hiện tại nhớ ra, thì nàng lại xúc động quá mức rồi.

Tu vi nàng quá thấp, dù tu vi tới Trúc Cơ, tâm thần sao lại dễ bị ảnh hưởng đến thế chứ? Hơn nữa tính cách nàng thời gian qua rất cẩn thận tỉ mỉ, dù có nguy cơ cận kề cái chết, vẫn tỉnh táo đối phó, tuyệt đối sẽ không ra tay giết Diêm Tinh Vân – đường lui của mình vẫn ra tay liêu lĩnh.

Còn về lý do ra tay kia, nghĩ lại thật tức cười, mặc dù nàng không thích bị đàn ông đụng chạm, nhưng linh hồn tồn tại ở thế kỷ hai mốt là nàng sao lại chỉ vì một cái hôn mà muốn giết người cho hả dạ chứ?

Huống chi, nàng không tin mộ nam nhân lúc biết rõ tình huống đối phương muốn giết mình, vẫn không để tâm ra tay giúp đối phương giết mình,. Ít nhất trong lòng nàng, Diêm Tinh Vân không phải người như thế!

Hơn nữa mặc dù tu vi củ nàng không bằng Diêm tinh Vân, nhưng dù sao cũng là tu vi trúc cơ, nếu nàng muốn giết diêm tinh Vân, dưới tình huống Diêm Tinh Vân không sức kháng cự, chỉ cần Hương lưỡi đao cứ lướt khẽ là có thể làm được, vì sao lúc ấy nàng lại không nghĩ ra vận dụng linh lực, mà cứ hoàn toàn lấy công kích bình thường đơn thuần ra công kích chứ?

Còn có một điểm cũng quan trọng nhất, Quý Nhất thân là thuộc hạ, thấy chủ tử mình bị thương nặng, phản ứng đầu tiên là đi cứu Diêm Tinh Vân mới đúng chứ, mà chẳng chút nghĩ ngợi đã trực tiếp ra tay giết nàng, nói đi nói lại, dù Quý Nahats có vì thấy Diêm Tinh Vân bị thương đi chăng nữa, bắt giác phần nộ muốn ra tay giết nàng, sau khi thất bại như thế, có phải cũng nên đi cứu người trước không nhỉ?

Nhưng giờ hấn đứng ở đó không nhúc nhích, vốn chẳng có ý đi cứu diêm Tinh Vân. Vì thế mới nói, mọi chuyện xảy ra trước mắt nhìn có vẻ bình thường thực ra lại sơ hở mọi chỗ, vốn chẳng hợp với lẽ thường, còn phần Quý Nhất...

Lâm Nguyệt đứng bên nhìn, nam nhân mặt ngập tràn lạnh lùng nhìn nàng, mắt híp lại.

Nếu nói rất cả chuyện xảy ra trước mắt, đều là do Diêm Tinh Vân giờ trò, vậy hấn Quý Nhất này phải là thật, bởi vì vừa rồi lúc Quý Nhất ra tay với nàng, nàng có thể cảm giác được đối phương ngập tràn sát khí, người nam nhân này hấn rất muốn giết nàng mà không phải diễn trò!

Đột nhiên con mắt Diêm tinh Vân trở nên đỏ tới quý dị,còn Quý Nhất thì sát khí lạnh người... chẳng lẽ là ảo cảnh ư?

Không đây hết thấy không giống như ảo cảnh, ảo cảnh sẽ không thật tới mức thế! Vì diêm SÁt, Lâm Nguyệt đã từng trải qua ảo cảnh một lần, lần đó cảm giác trong ảo cảnh khác hấn với lúc này, lần trước sau khi nàng tiến vào ảo cảnh, vốn chẳng nhớ rõ thân phận mình, cũng chẳng có ký ức vốn có, còn lần này, nàng chẳng có thay đổi chút nào, nàng vẫn có trí nhớ của mình, tất cả chuyện xảy ra đột ngột, thoát nhìn có vẻ bình thường, nếu không phải tỉ mỉ thì rất có thể làm che mắt...

Nếu như đây mới là ảo cảnh thật, vậy Diêm Tinh Vân làm sao làm được chứ? Lại có thể để cho nàng không hề cảm thấy, trong lúc bắt giác đã trúng kế, nếu như đây thật là ảo cảnh, vậy Diêm tinh Vân có thể bố trí ảo cảnh giống như thật thì cũng thật đáng sợ...

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt bắt giác dâng lên luồng cảm giác mát rượi, mặt không nhin được đề phòng nhìn về phía Diêm tinh Vân đứng đó toàn thân nhuốm máu cất lời, “Người đến cùng đã làm gì rồi?”

Từ lúc ra tay cản Quý Nhất, Diêm Tinh Vân cứ đứng đó bất động, giờ phút này nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, khỏe mỗi giật giật lại chẳng nói gì. Chỉ là cặp mắt đỏ như máu kia dưới con mắt của Lâm Nguyệt dần lui rồi lại khôi phục đôi mắt màu tím óng ánh trong suốt.

Theo con mắt Diêm Tinh Vân khôi phục lại màu sắc bình thường, trên người hấn cũng xuất hiện thay đổi quý dị, toàn thân đầy máu tới giật mình kia trở nên nhạt dần, vết thương dữ tợn trước ngực đã khôi phục với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy.

Ngắn ngủn trong nháy mắt, hấn lại lần nữa khôi phục lại bộ dáng ban đầu, sợi tóc xõa tùy ý sau lưng, cũng không chút rối loạn, áo bào lại tinh khiết như mới, đầu còn có vết máu gì nữa chứ? Đến cả vết thương vốn trông rất dữ tợn kia, cũng đã biến mất hoàn toàn không nhìn thấy nữa, nếu không phải vừa rồi Quý Nhất công kích một cái kia, trên mặt đất còn một số đồ dùng rơi vãi, Lâm Nguyệt gần như hoài nghi tất cả những thứ vừa rồi không rõ có phải nằm mơ không nữa.

“Lâm Nguyệt...”

Diêm Tinh Vân nhìn về ánh mắt của Lâm Nguyệt xen lẫn tia phức tạp khó nói, đôi mắt tím trong suốt, giờ phút này có nỗi khổ khó nói, hấn chậm rãi mở miệng, giọng trầm thấp khàn khàn, “Hóa ra bé không nói dối, bé thực ra không thích ta...”

Lâm Nguyệt cắn cắn môi, trầm mặc không nói. Cảnh vừa rồi xảy ra thật sự như thật, có phần nộ không giải thích được, Diêm Tinh Vân phun ra ngụm máu, tất cả đều chân thật như thế, chân thật đến nỗi khiến Lâm Nguyệt gần như tin là thật.

Bị lừa, bị trêu chọc như thế đáng lẽ Lâm Nguyệt phải tức giận mới đúng, nhưng không hiểu vì sao thấy Diêm Tinh Vân như vậy, trong lòng nàng chẳng thấy giận chút nào, chỉ có đau lòng nặng nề, nhàn nhạt.

“Ồ đây...” Thấy Lâm nguyệt trầm mặc không nói, Diêm Tinh Vân cũng không để ý, hấn đưa tay thon dài ra xoa ngực, hạ giọng thì thào, “Ồ đây rất đau....bé có biết không?”

“Vừa rồi, vì sao thế?”

“Không có gì” Diêm tinh Vân khỏe mỗi giật giật, thoáng lộ ra mỉm cười, “lát nữa ta sẽ cho người đưa bé về côn Lôn, bé...bé yên tâm, sau này ta sẽ không đi quấy rầy bé nữa...”

Trên mặt kiều yêu nghiệt như Diêm Tinh Vân chẳng có chút máu, sắc mặt tái nhợt nhìn dọa người, nhưng ý tứ lời hấn nói chứa đầy quyết tuyệt, chỉ có cặp mắt tím kia lại ngập tràn thống khổ chẳng che giấu được.

“thiếu chủ..” Quý Nhất đứng bên kim không được lo lắng cất lời.

“Cút đi!” Diêm Tinh Vân quay phắt đầu sang Quý Nhất, đôi mắt tím chột trở nên lạnh lẽo, giọng nói lạnh băng thấu xương, “Quý Nhất, cứ coi như ta quá dung túng ngươi rồi, lát nữa, ngươi đi tới Quý Vực là được!”

“Thiếu chủ!” Sắc mặt Quý Nhất trắng nhợt.

“Cút!” Diêm Tinh Vân phất mạnh ống tay áo, có một luồng khí sắc bén đánh thẳng vào người Quý Nhất, đánh văng hẳn ra ngoài đụng mạnh lên tường.

“Phốc!”

Quý Nhất phun ra một ngụm máu, khó khăn lắm mới lao đao đứng từ đất lên, cắn răng, vẫn không nói gì, lặng yên đi ra ngoài.

Sau khi Quý Nhất rời đi, trong phòng chột trở nên yên tĩnh, Lâm Nguyệt cúi thấp đầu, lặng yên đứng đó, bề ngoài thì có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hỗn loạn.

Diêm Tinh Vân Nguyên ý thả nàng đi, nàng vốn nên cao hứng mới phải chứ, nhưng giờ nàng lại phát hiện ra trong lòng nàng chẳng có tí vui sướng nào, ngược lại còn cảm thấy áp bức, khó chịu.

Vừa rồi mặc kệ là thật hay giả, nhưng khi đó nàng muốn giết Diêm Tinh Vân là sự thật, nàng cũng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, mặc dù tính cách Diêm Tinh Vân xảo trá vô cùng, nhưng hẳn lại chưa từng làm hại nàng, thậm chí mà nói hẳn còn có ơn cứu mạng nàng nữa.

Mặc dù nàng không thích Diêm Tinh Vân, nhưng cũng không thể làm ra chuyện lấy oán trả ơn được, làm Diêm Tinh Vân bị thương không phải là điều nàng muốn, nhưng từ trong chuyện vừa rồi đó, lại phản ánh lên trong nội tâm nàng rất ích kỷ và vô tình. Tim có hơi chút đau lòng cũng có chút đau nhói.

Khóe môi Lâm Nguyệt khẽ giật giật, thoáng lộ ra nụ cười giễu cợt vui vẻ. Quả nhiên, Lâm Nguyệt bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đều là người vô tình!

“Lâm nguyệt, cô không phải là người mà, tại sao cô lại có thể lạnh lùng vô tình đến vậy chứ? Bọn họ cũng chỉ là trẻ con, là trẻ con chẳng có bất kỳ năng lực phản kháng nào! Cô, sao cô lại có thể xuống tay được chứ?”

Đã từng nhìn thấy đồng đội chỉ là mấy xác trẻ con trên mặt đất, mặt mũi ngập tràn đau đớn chết chóc vẫn nàng.

“Bọn chúng là tội phạm do trùm buôn thuốc phiện bồi dưỡng ra, là kẻ có bom trên người, không phải là trẻ con..”

Nàng mặt chẳng chút thay đổi, lạnh lùng đứng trong đám thi thể, súng trên tay vẫn bốc khói nghi ngút.

“Lâm Nguyệt, cô sao vậy? bọn chúng cũng chỉ là tội phạm bị lợi dụng thôi, vốn chẳng phải là lỗi của chúng, cả cô cũng không cho chúng có chút cơ hội nào sao... Lâm Nguyệt, cô thật sự máu lạnh mà!”

Nàng không sai, nếu nàng không giết những kẻ nhìn có vẻ ngây thơ như trẻ con này, nếu bị bọn chúng kích bom trên người nổ, thì tới lúc đó các cô chỉ có chết...

Ký ức nhuộm bụi đột nhiên ập tới, lòng Lâm Nguyệt khẽ rung lên khe khẽ. Nàng không sai, cho dù tới tận bây giờ, nàng vẫn không hối hận, nàng là quân nhân, chức trách của nàng là người giám hộ dân bảo vệ quốc gia, những đứa trẻ kia không phải là những đứa trẻ bình thường, bọn chúng từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành tội phạm, mặc dù chúng còn nhỏ, lại hung hãn không sợ chết, nếu bị bọn chúng cho gài bom gần đó nổ tung, thì toàn bộ đội các cô sẽ bị tiêu diệt...

Nàng không làm sai, nàng vẫn không cho rằng mình làm sai, nhưng mà... đồng đội nói đúng, nàng chỉ là một máy móc máu lạnh được quốc gia đào tạo bồi dưỡng ra không có bất kỳ tình cảm nào, nàng nói tới đại nghĩa, thực ra vẫn có tâm tư, bởi vì nàng sợ chết, cũng sợ đồng đội phải chết trước mặt nàng...

Đồng đội không sai, những đứa trẻ kia mặc dù là tội phạm được bồi dưỡng ra, nhưng bọn chúng vẫn là trẻ con, lúc ấy các nàng đã nắm trọn tình hình, nàng không nên giết thẳng những đứa bé kia, mà cần phải tạo cơ hội cho chúng, nhưng nàng cũng vì sự an toàn của đồng đội, vẫn chọn cách tàn khốc hơn, trực tiếp cướp đi tính mạng của những đứa trẻ đó...

Trí nhớ của kiếp trước, cứ như từng thước phim chọt lóe lên trong đầu, khơi gọi lên cơn đau nhức nhối tận đáy lòng Lâm Nguyệt. Hóa ra, nàng chẳng qua cũng chỉ là một kẻ lạnh lùng ích kỷ...

Vì một chút chuyện nhỏ, vì tư ái của mình, nàng đến cả ân nhân cứu mạng cũng đều có thể sát hại, đơn giản là vì đối phương gây uy hiếp với nàng...

Hóa ra, trong lòng nàng vốn đã ký Diêm Tinh Vân tới mức này, ký tới mức hận không chỉ giết chết hẳn cho rồi...

Tim, đau đớn co rút từng đợt, Lâm Nguyệt cắn chặt môi dưới, cố sức đè nén bị thương tận sâu trong lòng lại.

“Tiên tử Lâm Nguyệt, xin mời”

Chẳng biết lúc nào, trong phòng chỉ còn lại có mình Lâm Nguyệt, nàng đắm chìm trong ký ức, cả Diêm Tinh Vân rời đi lúc nào cũng không hay, mãi cho tới khi Quý Ngũ tiến đến nàng mới giật mình tỉnh lại.

Mặt Lâm Nguyệt chẳng thay đổi nhìn Quý Ngũ, cũng không hành động ngay mà chậm rãi đánh giá chút gian phòng bừa bộn một lát, môi đỏ mọng hé mở, nói khẽ, “Diêm Tinh Vân, thực xin lỗi”

Nói xong, Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó không quay đầu lại đi ra ngoài. Quý Ngũ thấy Lâm Nguyệt đi ra ngoài trước, ánh mắt mờ mịt nhìn về một nơi nào đó trong gian phòng, sau đó cũng không chậm trễ đuổi theo.

Sau khi đám người Lâm Nguyệt rời đi, gian phòng lại lâm vào tĩnh mịch lần nữa, lát sau, bóng dáng Diêm Tinh cũng chậm rãi hiện lên, ánh mắt phức tạp nhìn đồng bừa bộn không chịu nổi trong phòng, khóe môi khẽ nhếch lên cười giễu cợt.

Lâm Nguyệt, bé con hần một lòng nâng niu trong lòng bàn tay, đúng là vẫn cứ đi, tất cả những điều này tới đột ngột như thế, đến hần cũng thấy mình quá khinh địch thả nạng rồi đi, người dễ mềm lòng tới vậy vốn không giống hần, nhưng hần vẫn làm vậy.

Hần thật sự không phải có lòng lừa nạng, mở mắt ma tâm ra, là hần nhất thời không kìm được con xúc động đã gây ra chuyện, nhưng trận này cũng dò xét thực hư, cuối cùng chẳng những đã thương nạng, cũng đã thương chính mình.

Tại trong ma huyền, lúc nạng đem lưỡi dao sắc bén đâm về phía hần, hần biết rõ tất cả chỉ là hư ảo, nhưng lòng vẫn đau đớn khó chịu không ít. Nếu nói lúc ấy hần không phẫn nộ, không oán hận, thì không có khả năng, vị kia sao thích nạng, nạng lại muốn giết hần, vị kia bị người mình yêu giờ dao đâm vào khiến cho người ta thấy tuyệt vọng sao?

Trong một khắc ấy, lúc nạng đâm dao đầu tiên ngập trong tim hần nháy mắt đó, tim hần gần như bị ai đó xé nát thành từng mảnh nhỏ vậy, đau đến nỗi hần gần như không thở nổi. Có tích tắc như thế, hần gần như không kìm được muốn giết nạng, nhưng cuối cùng hần vẫn đánh giá thấp địa vị của nạng trong lòng mình, hần đúng là vẫn mềm lòng, hần chẳng cách nào làm ra chuyện gì gây hại đến nạng, kể cả, là tình huống lúc nạng nghĩ muốn giết hần kia nữa...

“Hiện giờ hết hy vọng rồi chứ?”

Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, một bóng dáng cao lớn rần rờ đột ngột xuất hiện trong phòng, mặt không thay đổi nhìn thần sắc thống khổ của Diêm Tinh Vân.

“Đại ca, vì sao?” Về mặt Diêm Tinh Vân thống khổ nhìn thấy người đến, giọng khẽ run run.

Người tới lặng nhìn Diêm Tinh Vân, trong mắt chợt lóe lên phức tạp, chỉ là chợt lóe lên rồi lập tức lại khôi phục lạnh lùng vốn có, “Trong lòng đệ rất rõ rồi còn gì, đệ kiếp nạn một đời này có lẽ chính là nạng ấy, nhưng đệ lại chấp mê bất ngộ, trầm mê trong tư tình nhi nữ, sau này đệ nhất định chẳng cách nào thuận lợi thông qua con đường kia, tinh Vân, đừng có ép ta”

“Đại ca, nạng ấy khác hần, nạng ấy...không phải thế!” Diêm tinh Vân cắn răng nói, “Dù nạng ấy có thế, đệ vẫn muốn cùng ở một chỗ với nạng ấy!”

“Ta sẽ không bỏ mặt bất luận cái gì gây trở ngại tới cuộc sống của đệ đâu” Về mặt nam nhân lạnh lùng, lời nói ra khỏi miệng lại tàn nhẫn vô cùng, “Đệ chỉ có lựa chọn, một là rời khỏi nạng ấy, phục hạ luân hồi tâm, hoặc là nạng ấy phải chết”

Nam Nhân nhìn thẳng gương mặt tái nhợt của Diêm Tinh Vân, trong lòng hơi thoáng qua không đành lòng, nhưng vẫn kiên định, nói từng câu từng chữ, “Đệ cần phải biết rõ, nạng ấy đối với đệ, cũng chẳng có chút tình ý nào cả!”

Lời nam nhân nói, cứ như lưỡi dao sắc bén cắm vào tim Diêm tinh Vân, đau tới mức hần gần như không thở nổi.

Buông tha đi ư? Đại ca, đã quá muộn rồi, hiện tại đệ đã bị lọt vào ma chướng, tâm ma đã hình thành, sao có thể buông tay chứ? Nếu buông tay còn chẳng bằng trực tiếp đối mặt với kiếp nạn, sau này mặc dù phải chết trên tay nạng ấy, ta cũng cam tâm...

Nếu nạng là kiếp nạn của hần, vậy cứ để cho hần cũng trở thành kiếp nạn của nạng đi, cho dù muốn chết, cũng muốn cùng chết!

Nạng đột nhiên xuất hiện, làm nhiều loạn tâm hần, hần sao có thể thả nạng đi dễ như thế được chứ? Nạng không nên trộm đi trái tim hần, vẫn một bộ dáng vô tội ấy, đó là nạng sai, vì thế nạng nợ hần, hần tóm lại có một ngày sẽ khiến nạng cam tâm tình nguyện trả lại cho hần.

Sắc mặt Diêm Tinh Vân tái nhợt, đôi mắt màu tím sáng kinh người, nhìn thẳng nam nhân, nói gần từng chữ một, “Đệ sẽ không buông tha đâu, dù nạng ấy vô tình với đệ, đệ cũng khiến nạng ấy có tình với đệ! Nếu như đây là kiếp nạn, vậy đệ kéo nạng ấy cùng đi đối mặt!” Nói đến đây, Diêm Tinh Vân dừng chút, chẳng để ý tới sắc mặt khó coi của nam nhân, chậm rãi nói, “Đại ca, đừng để cho đệ hận huynh...”

Nói xong, Diêm Tinh Vân xoay phắt người sai bước rời đi. Nam nhân sau lưng hần im lặng không nói, một lát sau, mới mở mắt phức tạp thờ dài một hơi, con ngươi bình tĩnh không chút gợn sóng xen lẫn tia mĩa mai như có như không.

Lâm Nguyệt, Lâm nguyệt, không ngờ được nữ tu ấy, lại đúng là tâm ma của huynh đệ họ. Sau ngày đó, hần không giết nạng, hiện tại hần sao có thể ra tay được chứ? Xem ra là hần sai rồi...

Bóng nam nhân cao ngất trong phòng mờ dần đi, cho tới khi biến mất sạch sẽ, trong không khí chỉ thoáng có tiếng thở dài đâu đây. Nếu vừa rồi Lâm Nguyệt còn ở chỗ này, dĩ nhiên sẽ nhận ra nam nhân này chính là nam tu thần bí Diêm Sát trước kia ở thành La Châu bắt nạng đi, tiếc là nạng đã rời đi, cũng bởi vậy, bỏ lỡ cơ hội biết rõ thân phận chân chính của Diêm sát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Ma Chương 2

Côn Lôn, trong thạch thất.

Lâm Nguyệt lẳng lẳng khoanh chân ngồi trên giường đá, hai mắt nhắm chặt, hai tay càng không ngừng bóp bí quyết, từng luồng linh khí màu trắng cứ vây quanh xoay tròn không ngừng quanh thân thể nàng.

Theo thời gian trôi qua, trên da mặt trơn bóng nhẵn nhụi của nàng dần bốc lên từng giọt mồ hôi, sắc mặt càng ngày càng trắng, chẳng rõ qua bao lâu, đột nhiên ngón tay nhỏ nhắn của nàng vừa động, xích một tiếng, một ngọn lửa nho nhỏ đen nhánh như đậu đen xuất hiện ở trên đầu ngón tay của nàng.

Theo ngọn lửa xuất hiện, toàn bộ thạch thất trong nháy mắt lọt vào trong nhiệt độ cao đáng sợ, nhưng Lâm Nguyệt lại gần như không phát giác ra, đầu ngón tay khẽ gảy nhẹ, ngọn lửa kia bắn ra mãnh liệt vào một bệ đá.

Ngọn lửa màu đen chỉ nhỏ bằng cây đậu nành, nếu khinh thường với nhiệt độ cao của nó, thoát nhìn cũng chẳng có lực sát thương nào, nhưng chính thoát nhìn ngọn lửa đen chẳng có chút thu hút nào ấy, sau khi rớt trên bệ đá chỉ trong giây phút ngắn ngủi, cả tòa bệ đá to trong mắt Lâm Nguyệt đột nhiên biến mất sạch sẽ, cả tro bụi cũng chẳng còn sót lại.

Lực sát thương thật khủng khiếp, nếu vừa rồi mầm lửa ấy mà rơi vào trên người tu sĩ, có mấy ai có thể cản được chứ?

Hư vô chân hỏa quả nhiên không hổ là dị hỏa thiên địa, chẳng trách mà trog truyện Diệp Khuynh Tuyết có thể trở thành một kẻ giết người đầy sát khí!

Lâm Nguyệt khẽ vẩy ngón tay thon, đem triệu hồi hư vô chân hỏa lại, sau đó thu hồi dị hỏa vào trong đan điền dùng linh lực ân cần chăm sóc từ từ, lúc này mới chậm rãi mở hai mắt ra, thoáng lộ ra nụ cười hài lòng.

Ba ngày trước, dưới sự giúp đỡ của Quý Ngũ, thông qua truyền tống trận, nàng thuận lợi trở lại Côn Lôn, sau đó nàng bình tĩnh không suy nghĩ nhiều tới chuyện liên quan tới Diêm Tinh Văn nữa, mà bắt đầu dốc lòng vào luyện hóa hư vô chân hỏa trong nháy không gian, chuẩn bị cho hành trình tới tiểu bí cảnh sắp tới.

Hao tốn thời gian hai ngày, hiện giờ hư vô chân hỏa cuối cùng cũng được nàng luyện hóa hoàn toàn, mặc dù đang sử dụng không thể được như ý, nhưng có loại công kích vẫn tốt hơn, có hư vô chân hỏa, hơn nữa thực lực của nàng bây giờ, chuyến hành trình đi bí cảnh sẽ thoải mái hơn nhiều.

Nghĩ đến đây Lâm Nguyệt cũng thấy mong đợi với hành trình đi bí cảnh lần này. Nàng còn nhớ rõ trong truyện, Bạch Như Nguyệt đi bí cảnh lần này cũng thu hoạch được không nhỏ, chẳng những ở trong bí cảnh tìm được một vườn thuốc thượng cổ, còn thu hoạch được không ít linh dược vạn năm, hơn nữa còn lấy được một viên linh tinh vạn năm.

Tiếc là viên linh tinh vạn năm này lại bởi nàng chẳng biết rõ, sau khi đi ra khỏi bí cảnh vì bị Diệp Khuynh Tuyết làm nhục nên mới tiện tay ném ra. Kết quả lại có lợi cho Diệp Khuynh Tuyết, trở thành đồ cưới cho Diệp Khuynh Tuyết, khiến tư chất nàng ta được tăng lên, trở thành thân thể tinh khiết khó được vạn năm.

Còn lần này dĩ nhiên Lâm Nguyệt sẽ không giống như Bạch Như Nguyệt ngớ ngẩn kia, linh tinh vạn năm khó tìm trên thế gian, là thiên tài địa bảo chân chính, tư chất của nàng sẽ tăng lên cực lớn, bởi vậy, tốc độ tu luyện sau này cũng sẽ không kém Diệp Khuynh Tuyết là bao.

Trong lòng an tâm, Lâm Nguyệt lại lần nữa yên tâm tu luyện, đợi ngày bí cảnh mở.

Hai ngày sau.

Cuối cùng cũng tới ngày bí cảnh mở ra, Lâm Nguyệt và hai mươi đệ tử lúc trước tranh đoạt được vị trí xếp hạng đã tới tụ họp ở quảng trường từ sớm, đợi lần này đi theo Hành trưởng lão.

Lúc Lâm Nguyệt đi vào, trên quảng trường đã có không ít người, ngoài hai mươi người thí tửu, còn có năm vị đệ tử thân truyền cũng nằm trong danh sách tiến vào bí cảnh.

Năm tên đệ tử thân truyền thì có hai tên Lâm Nguyệt không biết, nhưng trong đó có đám người Diệp Phàm An Tử Dạ thì nàng biết, chỉ là sau chuyện xảy ra ở trên núi Cửu Vân, quan hệ giữa họ cũng lãnh đạm đi rất nhiều, giờ phút này Diệp Phàm nhìn thấy nàng, vẻ mặt hết sức phức tạp, do dự chút, đúng là vẫn không đi tới, chào hỏi với Lâm Nguyệt.

Qua chuyện xảy ra trên núi Cửu Vân ngày đó, dù sau này Lâm Nguyệt không nói gì, thậm chí cả mặt cũng không thấy, nhưng họ biết rõ, Lâm Nguyệt trong lòng họ vẫn có khoảng cách rất xa, quan hệ giữa bọn họ cũng không còn cách nào gần gũi như cũ nữa.

Có một số việc, thực ra không nhất định phải nói ra miệng, chỉ cần trong lòng hai bên hiểu là tốt rồi.

So với Diệp Phàm, hai người An Từ Dạ và Tư Duẫn sau khi nhìn thấy vẻ xa cách lạnh lùng của Lâm Nguyệt, trong lòng rất khó chịu, dù sao trong lòng họ, ít nhiều cũng có chút ái mộ một Lâm Nguyệt, hiện giờ thấy thái độ lãnh đạm của Lâm Nguyệt, có vẻ như xa cách ngàn dặm, tự dung lại thấy khổ sở.

Chẳng qua bọn họ cũng biết hành động ngày đó của họ đã làm lạnh lòng Lâm Nguyệt, vì thế cũng không dám lại gần nói chuyện với Lâm Nguyệt.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết trong áo đạo bào màu tím, ánh mắt Lâm Nguyệt lóe lên. Xem ra vào khoảng thời gian nọ rời khỏi Côn Lôn, trong côn Lôn cũng xảy ra không ít chuyện đây mà...

Diệp Khuynh Tuyết thân là đệ tử thân truyền, điều này đã nói rõ nàng ta được Từ Ngọc trưởng lão thu nhận làm môn hạ, hiện tại chênh lệch hiện tại với nàng càng lúc càng lớn...

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác lộ ra nụ cười tự giễu. Quả nhiên nữ chính không hổ là nữ chính, quả nhiên được vận khí ngập trời, ở trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết chẳng qua cũng chỉ là một đệ tử của tu sĩ nguyên anh mà thôi, hiện tại lại biến thành đệ tử của tu sĩ hóa thân, cả đoạn nội dung võ kịch này cũng thay đổi, nhưng dường như số mệnh Diệp Khuynh Tuyết càng nghịch thiên hơn trong truyện.

Chẳng biết hành trình bí cảnh lúc này Diệp Khuynh Tuyết lại gặp kỳ ngộ gì nữa đây? Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên lấy được không ít hơn với Bạch Như Nguyệt, nàng ta chẳng những tìm được một con linh thú tìm bảo vật, mà còn chiếm được linh nhũ vạn năm vô cùng trân quý, còn phần linh thảo linh hoa gì đó lại thu hoạch được nhiều hơn. Đến cuối cùng còn mượn Bạch Như Nguyệt tiện tay chiếm được linh tinh vạn năm nữa.

Vì thế mới nói, Diệp Khuynh Tuyết hành trình tới bí cảnh lần này, vận khí cũng rất tốt, ít nhất so với đệ tử khác, nàng ta an toàn đi ra, hơn nữa còn không bị thương tới một sợi lông, chẳng qua nàng ta có được tất cả đều thu vào trong không gian hỗn độn, vì thế người khác không biết mà thôi, chỉ cho là nàng ta có vận khí không tốt, chẳng thu hoạch được gì trong bí cảnh. Lại không biết nàng ta chỉ tùy tiện dùng linh thảo chưa tới một năm đưa cho tông môn là xong việc, còn những thứ khác đều được nàng ta bỏ hết vào trong túi.

Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng liếc qua Lâm Nguyệt đứng đơn lẻ một mình, khóe môi bất giác cong lên cười lạnh.

Từ sau khi ở trên núi Cửu Vân ngày đó, nàng ta không gặp lại Lâm Nguyệt, lần này đi bí cảnh, cũng là đã nhiều ngày nàng ta mới gặp Lâm Nguyệt, vừa rồi thấy Lâm Nguyệt xuất hiện ở đây, trong lòng nàng ta hơi ngạc nhiên nghi ngờ, sau này biết rõ danh sách đi bí cảnh lần này là do Chương môn tự mình lên, lúc này mới lắc lư hiểu ra.

Hiểu tiền căn hậu quả, trong lòng nàng ta không lúc nào không bị phần, tên Lâm Nguyệt này thật quá tốt số, rõ ràng đã bị hủy đi tư cách thí, sao còn có thể tham gia thí luyện bí cảnh nữa chứ? Chương môn làm vậy, chẳng lẽ không sợ người khác nói ông ta chột dạ sao?

Nhưng trong bí cảnh hung hiểm vô cùng, khắp nơi đầy rẫy nguy cơ, có thể vào thì chưa chắc có thể đi ra, đến lúc đó chẳng phải là một cơ hội tốt hay sao...

Diệp Khuynh Tuyết cong môi lên, trong mắt chợt lóe lên tia ác độc. Thời gian chậm rãi trôi qua, các đệ tử tiến vào bí cảnh đã tụ tập đông đủ, lần này trưởng lão dẫn đội đi là một trưởng lão nguyên anh lạ mặt, ngoài vị tu sĩ nguyên anh đó ra, còn có ba vị tu sĩ Kim Đan khác nữa.

Ba vị tu sĩ Kim Đan ấy thì có hai vị Lâm Nguyệt không biết, còn một vị thì lại là người quen – Quân Từ Huyền.

Từ một vị trưởng lão Nguyên Anh kỳ và ba vị tu sĩ Kim Đan dẫn đội đi, đủ thấy Côn Lôn đối với hành trình bí cảnh lần này coi trọng cực kỳ.

Hiện giờ giới tu chân xuống dốc, tài nguyên tu luyện càng ngày càng ít, ngẫu nhiên bí cảnh xuất thế thành nguồn gốc tài nguyên tu luyện quan trọng với tất cả các môn phái giới tu chân, đặc biệt là trong bí cảnh có những linh hoa linh thảo cổ xưa là thứ mà các phái cần có.

Tựa như tu sĩ ít không thể thiếu trúc cơ đan, trúc cơ đan có mặt quan trọng là thuốc dẫn cho các linh hoa mà hiện thời đã tuyệt tích ở giới tu chân, chỉ có trong bí cảnh mới tìm được, vì thế lần đi bí cảnh này, cao tăng Côn Lôn đã đưa lệnh xuống, để cho tất cả các đệ tử thí luyện tham gia bí cảnh làm nhiệm vụ chính là tìm kiếm Phục Linh hoa.

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt tiếp nhận nhiệm vụ này, chẳng qua nàng cũng không coi trọng lắm, với nàng mà nói, Phục linh Hoa trong nhấn không gian có rất nhiều, nhiều lắm, dù cho có không tìm được ở trong tiểu bí cảnh, nàng cũng có thể lấy bừa một gốc cây trong nhấn không gian ra để báo cáo kết quả là được.

Toàn bộ tu sĩ đi bí cảnh lần này đều đủ, ở đó dưới an bài của trưởng lão Nguyên anh, hơn hai mươi đệ tử tham gia thí luyện bí cảnh lần lượt lên tàu cao tốc ở trên quảng trường không lồ, Lâm Nguyệt cũng đi theo đám người tới, mà vị trưởng lão nguyên anh đứng ở cửa tàu cao tốc kia thấy nàng, trong mắt chợt lóe lên tia kinh ngạc, khẽ ồ lên tiếng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ ý tứ sâu xa nhìn Lâm Nguyệt một cái, sau đó rời mắt đi.

Thấy trưởng lão Nguyên anh kỳ kia rời mắt, trong lòng Lâm Nguyệt thở dài một hơi, trong lòng cười khổ. Nàng vừa rồi mới đạt được trúc cơ không lâu, hơn nữa do lúc trước luyện hóa hư vô chân hòa tổn hao không ít linh lực, hiện tại thu tu vị cũng không rảnh như trước, nàng thật sự lo lắng bị trưởng lão nguyên anh kia nhìn ra.

Nên biết nàng ở Côn Lôn chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn rất bình thường, chỉ ngắn ngủn trong mười năm mà đã đạt tới trúc cơ, tốc độ tu luyện như thế thật sự nghe hơi rợn người.

“Lâm sư muội” Lên tàu cao tốc rồi, Diệp Phàm vẫn không nhận được đi tới, “Lát nữa cùng sư huynh ta thành một tổ thấy sao?”

“Đa tạ ý tốt của sư huynh, nhưng tiểu muội thời gian qua thích một mình, không dám phiền sư huynh”

Diệp Phàm nhú nhú mày, “Trong bí cảnh hung hiểm vạn phần, một mình muội, đến lúc đó chỉ sợ...”

Nét mặt Lâm Nguyệt lộ ra cười khê, giọng nói rất khách sáo xa vời, “thật cảm tạ sư huynh, sư huynh đừng lo, vận khí tiểu muội nhất định sẽ tốt, nhất định sẽ được bình an từ trong bí cảnh đi ra”

Nhìn trên mặt Lâm Nguyệt lộ ra nụ cười tươi nhẹ nhàng, trong lòng Diệp Phàm mát mát, thần sắc lập tức hơi chút ngưng ngừng, nói, “Vậy thì tốt rồi”

Nói xong hắn cũng không muốn tiếp tục ở lại nữa, đành xoay người rời đi.

Trong tàu cao tốc vô cùng yên tĩnh, vừa rồi cuộc nói chuyện giữa Diệp Phàm và Lâm nguyệt dĩ nhiên là mọi người nghe thấy cả, An Tử dạ vốn muốn tới trò chuyện với Lâm nguyệt, hoặc định mời Lâm Nguyệt nhập cùng đội, hiện tại thấy Diệp Phàm như thế, lập tức rút ngay ý nghĩ này lại.

Còn phần Diệp Khuynh Tuyết, sau khi nàng ta nghe được lời Lâm Nguyệt nói, ánh mắt hơi giật mình, khóe môi cong lên cười mỉa mai vui vẻ.

Vận khí tốt lắm sao? Lâm Nguyệt, ta lại muốn nhìn chút coi, lúc này đây vận khí ngươi có phải tốt như lúc trước nữa không đây...

TRái qua sự việc đan xen, trong tàu cao tốc lại khôi phục lại yên tĩnh, các đệ tử tham gia thí luyện bí cảnh đều rất yên tĩnh ngồi điều tức, dường như cũng không thấy căng thẳng vì sắp trải qua nguy hiểm, còn trong lòng đang nghĩ gì thì chỉ có chính họ mới biết được.

Tiểu bí cảnh hoàng Thiên nằm ở dãy núi Hoàng Thiên, cách Côn Lôn không xa, đợi sau khi đám người Lâm Nguyệt tới, cửa bí cảnh ngoài sơn cốc đã có không ít người các phái khác tới.

Tiểu bí cảnh Hoàng thiên mở ra, ở La Châu được xem như là chuyện lớn nhất, ngoài năm đại môn phái ra, những phái nhỏ khác kể cả chút gia tộc tu tiên cũng nghĩ tới việc chia một chén súp, sau khi tiểu bí cảnh mở, nhóm đệ tử tiến vào trong bí cảnh đầu tiên phải là người của ngũ đại môn phái, những người khác chỉ có thể đợi tiểu bí cảnh mở ra được ba ngày mới có thể đi vào.

Thời gian tiểu bí cảnh hoàng thiên mở tổng cộng là bảy ngày, mặc dù đến muộn hơn ba ngày so với đệ tử ngũ đại môn phái, nhưng dù sao thời gian trong bốn ngày có thể tìm bảo vật, vì thế với ngũ đại môn phái để nghị, mấy môn phái nhỏ và gia tộc tu tiên kia cũng không dị nghị.

Dù sao ở La Châu, ngũ đại môn phái là thiên hạ, có thể lấy được một ít trong tay ngũ đại môn phái cũng đã coi không tệ rồi, còn so với việc húp chút canh cũng không có.

“Ha ha, ta cho là ai chứ, hóa ra là bằng hữu côn Lôn đến đây” Đám người Lâm Nguyệt sau khi rời tàu cao tốc, thì có một tu sĩ trung niên mặt đen râu dài cười một tiếng, nói với trưởng lão Nguyên Anh Côn Lôn, “Cổ tông đạo hữu, không ngờ côn Lôn tới lần này lại phái ngài tới, xem ra côn Lôn rất coi trọng các đệ tử tới tham gia thí luyện ở đây nha...”

Giọng nói này thô to phóng khoáng, tiếng nói như tiếng sét vậy, chấn động màng nhĩ khiến các đệ tử ở đây đầu óc choáng váng cả.

“Hóa ra là Hà đạo hữu Kiếm tu môn, đã lâu không gặp, đợi bí cảnh mở ra rồi, mấy người chúng ta tụ họp thật tốt, chung phẩm linh trà đàm đạo một trận thấy sao?” trưởng lão nguyên anh côn Lôn tên Cổ tông bề ngoài thì cười nhưng trong lòng chẳng cười chào đón, hơn nữa ông tay áo phất một cái, một trận gió mát thổi qua, chúng đệ tử bị giật mình một cái đột nhiên nháy mắt tỉnh táo lại không ít.

“Ồ, lần này Côn Lôn đến chính là Cổ tông sao? Thật sự đã lâu không gặp rồi...” Một giọng kiều mỵ yêu kiều cất lên, một nữ tu dung mạo xinh đẹp, mặc quần áo hồ hàng đi tới, mang theo mị hoặc nồng đậm, chúng đệ tử nhìn thấy huyết mạch sôi trào, có người tâm tính chưa chắc gần như đổ mặt ngay tại chỗ.

“Hừ!”

Thấy nữ tu này, sắc mặt Cổ tông trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, nói, “Ta tưởng ai chứ, hóa ra là Tông dame phụ quyền rữ, Mộc Mị, dame phụ người sao vẫn chưa chết hả?”

Nữ tu tên Mộc Mị kia mặt đang cười sầm xuống, song khôi phục lại rất nhanh, cười duyên khách nói, “Ngươi lão bất tử kia vẫn chưa chết, lão nương sao cam lòng chết được chứ? Hay là ngươi và lão nương đối đầu làm uyên ương đồng mệnh thấy sao?”

Mấy tu sĩ nguyên anh người tới ta đi, đầu vô nồm, qua loa đại khái, đệ tử các môn phái khác lại im như thóc, đứng xa xa, sợ mình bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Bí Cảnh Thí Luyện 1

So với ngự kiếm bay trên không thì an toàn nhiều lắm. Qua quan sát bản đồ cẩn thận, Lâm Nguyệt kinh ngạc phát hiện ra mình bây giờ đang ở phía Tây bí cảnh, còn nàng thì bị truyền tống vào vị trí y như miêu tả trong truyện, trong truyện, sau khi Bạch Như Nguyệt tiến vào bí cảnh, chính là bị truyền tống trận tới phía Tây, sau đó nàng lại đi hướng đông nửa nén hương nữa, ở đó phát hiện ra một vườn thuốc thượng cổ...

Trong lòng Lâm Nguyệt lặng yên hồi tưởng lại tình tiết trong truyện, sau đó dùng tốc độ nhanh đi về hướng đông. Sau nửa nén hương, Lâm Nguyệt đến một sườn núi thoạt nhìn trụi lủi, cảnh sắc chung quanh trông vô cùng hoang vu, chẳng có chút dấu vết yêu thú nào tồn tại, cả cỏ cây đều khó tìm.

Nhìn cảnh sắc hoang vu trước mắt, Lâm Nguyệt không hề chán nản, ngược lại mặt thoáng lộ ra nét vui mừng. Bởi vì hoàn cảnh ở đây rất phù hợp với Bạch Như Nguyệt trong truyện xâm nhập vừa cửa vườn thuốc thượng cổ, ở đây mới là mục đích chính chuyến đi này của nàng, chỉ cần tìm được cửa vào, nàng có thể thành công tiến vào vườn thuốc thượng cổ, tìm được cơ duyên bên trong.

Nàng còn nhớ rõ trong truyện, Bạch Như Nguyệt chính là ở giữa sườn núi trụi lủi chẳng có cây cỏ này dẫm lên một tảng đá, sau đó bất ngờ mở ra truyền tống trận, bị truyền tống trận tống vào bên trong vườn thuốc.

Lâm Nguyệt đè nén sự vui sướng trong lòng lại, sắc mặt ngưng trọng bắt đầu tìm tìm trên sườn núi, chừng một phút đồng hồ sau, cuối cùng nàng cũng tìm được một tảng đá màu đen ở chỗ tầm thường sườn núi cùng màu, màu sắc tảng đá ấy màu đen, thoạt nhìn cũng không khác các tảng đá khác là mấy.

Gần như lúc nhìn thấy tảng đá kia trong nháy mắt, Lâm Nguyệt cũng biết đây chính là tảng đá mà trong truyện Lâm Nguyệt vô tình dẫm phải, chẳng qua nàng cũng không làm việc ngay, mà quan sát tỉ mỉ một lúc, rồi mới dựa theo miêu tả trong truyện kia, giờ chân dẫm lên hòn đá.

Một luồng sáng vàng lóe lên, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi nàng mở mắt ra lần nữa, cảnh sắc trước mắt đã không phải là sườn núi hoang vu kia nữa.

Linh khí so với vừa rồi càng thêm nồng đậm ập tới, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái một trận, ngược mắt nhìn ước chừng là một vườn thuốc rộng khoảng mấy mẫu ha, bên trong có trồng đủ các loại linh hoa linh thảo, mỗi một gốc cây ít nhất có trên gần vạn năm, trong đó ngoài số ít Lâm Nguyệt từng thấy bên ngoài ra, phần lớn Lâm Nguyệt đều không biết, thậm chí còn chưa từng thấy qua.

Nhìn vô số linh thảo trên quý may mà Lâm Nguyệt có nhãn không gian, giờ phút này vẫn không tìm được một trận kích động trong lòng.

Linh thảo trong nhãn không gian của nàng cũng không ít, nhưng thứ đồ tốt có thêm nhiều ai mà ngại chứ? Nhiều linh thảo vạn năm như thế, thậm chí còn có linh thảo vượt xa vạn năm có không ít, lúc này nàng xem như được đại thu hoạch, dù tính cơ duyên kia nàng không có được, chỉ cần những linh thảo này, chuyến đi này cũng không tệ!

Hít thật sâu một hơi, eo con kích động trong lòng xuống, Lâm Nguyệt dùng thần thức cẩn thận kiểm tra một chút, sau khi xác định trong vườn thuốc không có cấm chế, lúc này mới bắt đầu ra tay hái lấy linh thảo.

Do có nhãn không gian, nên rất tiện lợi cho nàng, nàng không như các tu sĩ khác, cứ dè dặt hái linh thảo xuống rồi bảo tồn trong hộp ngọc, mà nhổ thẳng cả cây lẫn gốc ra rồi cây thẳng vào trong nhãn không gian. Do sợ làm hỏng linh thảo, động tác Lâm Nguyệt rất nhẹ nhàng, gần như đào hết cả gốc lẫn rễ cây, bởi vậy, tốc độ cũng chậm hẳn lại.

Nhưng may là ở đây chỉ có mình nàng, không có ai tranh đoạt với mình, dù có chậm cũng không sao. Linh dược trong vườn thuốc rất nhiều, Lâm Nguyệt cũng không tham, mà chuyên môn chọn những thứ quý hiếm thấy, loại linh dược trên năm mới hái còn nhỏ dưới một năm thì không động vào.

Dù gì ở giới tu chân kỳ nhất là những người đến sau, vườn thuốc này Lâm Nguyệt cũng không muốn phá hủy, vì thế mỗi loại linh thảo nàng đều để lại ít cây non, để nó tiếp tục sinh sôi nảy nở, sau này có tu sĩ nào có duyên phát hiện ra vườn thuốc này cũng có thứ để lấy.

Thời gian Lâm Nguyệt bận rộn không ngừng cũng đã qua đi, sau ba ngày, Lâm Nguyệt rời vườn thuốc, tiếp tục ấn theo đường trong truyện mà Bạch Như Nguyệt đi qua tiến về phía trước.

Trong truyện, Bạch Như Nguyệt ở trong tiểu bí cảnh hoàng Thiên lấy được cơ duyên thứ hai chính là linh tinh vạn năm, khối linh tinh vạn năm ấy là nàng phát hiện ra trong một sơn động, lúc ấy, do Bạch Như Nguyệt bị yêu thú đuổi nên hốt hoảng xông bừa vào trong một hang động bí ẩn trốn, trong sơn động đó, nàng chiếm được mấy viên nội đan của yêu thú, trong đó có một viên nội đan của yêu thú cấp sáu, còn linh tinh vạn năm thì lại chính là ở cùng với mấy viên nội đan yêu thú kia.

Chỗ sơn động ấy cách vườn thuốc khoảng chừng sáu dặm hơi xa, nếu ngự kiếm phi hành, ước chừng khoảng nửa nén hương, nhưng đi thì chắc là hết nửa ngày mất.

Trong lòng Lâm Nguyệt cũng không vội, mặc dù nàng với linh tinh vạn năm là ở tình thế bất buộc, nhưng cũng không vì vậy mà mạo hiểm ngự kiếm bay trên không trong tiểu bí cảnh, ngược lại dùng cách đi bộ đi dần tới mục đích cần đến, dọc theo đường đi, cũng khiến nàng phát hiện ra không ít thứ tốt.

Ngoài một ít linh thảo linh quả ra, dọc theo đường đi nàng còn thuận tay chém giết không ít yêu thú cấp thấp, chẳng qua khiến nàng thấy kỳ lạ là, tu vi nàng rõ ràng cao hơn với đám yêu thú cấp thấp kia, nhưng cả đoạn đường, nàng gặp yêu thú thì thấy chúng chỉ cần nhìn thấy nàng đã muốn nhào tới, gần như nổi điên vậy, hung hãn không sợ chết.

Những yêu thú cấp thấp kia mặc dù thần trí chưa mở, nhưng cũng có trí khôn nhất định, theo lý mà nói hẳn phải rõ là chết, sẽ phải chạy trốn mới đúng, nhưng số ít yêu thú đó chẳng thà chết cũng không chịu lùi bước, tình huống vậy thật sự hơi kỳ lạ.

Lâm Nguyệt thò đầu ngón tay ra, thu hương lại đao lại, nhìn thi thể đám yêu thú trên mặt đất vừa bị nàng chém máu chảy đầm đìa, hơi nhủu mày. Yêu thú bình thường không hành động, để Lâm Nguyệt hơi ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng nàng lại không nghĩ ra có chỗ nào không đúng cả.

Trầm tư một lát, xác thực không tìm ra vấn đề gì cả, Lâm Nguyệt đành đem hoài nghi nén lại trong lòng, gấp rút lên đường.

May mà vận khí nàng cũng không tệ, dù cùng nhau đi tới hơi trắc trở chút, nhưng cuối cùng cũng vượt qua nguy hiểm, hơn nữa nàng còn gặp yêu thú không nhiều, bình thường đều là số yêu thú hành động đơn độc, có lúc số lượng đếm được cũng không vượt quá hai con.

Chừng khoảng hai canh giờ sau, Lâm Nguyệt còn cách mục đích chuyến đi này không xa, chỉ cần xuyên qua đám rừng cây phía trước có thể tới được cái sơn động trong truyện miêu tả kia.

Trong bí cảnh, thảm thực vật rậm rạp cây cối chẳng chặt, bình thường đều là những nơi hung hiểm, Lâm Nguyệt muốn đến chỗ sơn động đó, là sau rừng cây này, vì thế nàng cứ việc không muốn tiến vào trong rừng, lại do chẳng còn đường vòng nào nên chỉ đành tiếp tục kiên nhẫn xông vào.

Nàng còn nhớ trong truyện, Bạch NHư Nguyệt chính ở trong rừng gặp được một đám ong hung mãnh, con ong mặc dù là yêu thú cấp thấp, nhưng có thói quen ở chung với yêu thú, hơn nữa lại mang thù nhất, nếu quá nhiều một trong những con đó, những con ong khác sẽ như ong vỡ tổ xông ra, đối kháng với kẻ địch đến chết không thôi.

Bị một con ong thú công kích thì chẳng tốn sức lắm, chỉ cần đơn giản phun tý lửa, hoặc trực tiếp bắt, nếu là một hai con thậm chí là mười tám con chích, với Lâm Nguyệt – tu sĩ trúc cơ như thế cũng không sao, nhưng nếu có hơn trên trăm con ong tuần ra trích, Lâm Nguyệt cũng chỉ có nước phải chạy!

“Hy vọng vận khí lần này khá hơn chút!”

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, không chậm trễ nữa, mũi chân điểm nhẹ, lao nhanh vào trong rừng cây. Mà trong lúc đang lướt vào trong rừng, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng thét chói tai truyền tới, trong lòng nàng trầm xuống, trong nháy mắt phóng ra thần thức quét tới, nơi thần thức đi qua, chỉ thấy nửa dặm đằng trước có ba tu sĩ chính đang chặt vật chạy thực mạng trong rừng, còn sau lưng bọn họ là một đám ong đen kịt theo sát, Lâm Nguyệt vừa nhìn thấy đám yêu thú ấy không dưới trăm con!

Chết tiệt thật!

Thật sự sợ cái gì thì cái đó tới, lúc này vừa đến đúng lúc, đã đụng phải một đám ong, hơn nữa khoảng cách quá gần, vốn chẳng thể tránh nổi!

Dùng thần thức nhìn chăm chăm vào ba tu sĩ kia đang chạy trốn chết, nếu không phải Lâm Nguyệt có tính cách trầm ổn thì giờ phút này chỉ sợ không kìm được đã chửi ầm lên rồi.

Do khoảng cách quá gần, Lâm Nguyệt muốn tránh cũng không tránh kịp, rơi vào đường cùng, nàng đành thu lại hơi thở của mình, nấp trong một đám cành lá tươi tốt trên cây to, hy vọng lát nữa đám người yêu thú đó không phát hiện ra mình.

Khoảng cách nửa dặm với tu sĩ mà nói, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Lâm Nguyệt vừa trốn đi, mấy tu sĩ kia cũng đã chạy tới, mà theo sau họ là một đám tối đen, chỉ đưa mắt nhìn thôi cũng thấy rợn cả tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Bí Cảnh Thí Luyện 2

Tới gần, Lâm Nguyệt thấy ba tu sĩ kia là hai nam một nữ, hai nam trong đó mặc trang phục của một trong năm đại môn phái là phái tông môn Linh hóa, còn nữ tu kia lại là đệ tử của phái Tông Hoa.

Dưới đa số ong yêu thú đuổi theo, ba người chạy điên cuồng thực mạng lại tỏ ra cực kỳ chật vật, chẳng còn nhìn ra chút phong độ của đệ tử đại tông môn bình thường nữa, chẳng qua Lâm Nguyệt giờ phút này cũng chẳng còn hơi đâu mà xem nào nhiệt, nguy hiểm đang ở trước mắt, nàng càng phải cẩn thận thu lại hơi thở của mình cho tốt, cả người ép sát trong cành lá rậm rạp không nhúc nhích, hy vọng mình có thể thành công thoát khỏi trận tai bay vạ gió này.

Trong lòng Lâm Nguyệt tính toán rất khéo, nhưng sự thật vĩnh viễn tàn khốc, ba tu sĩ kia chạy tới không lâu, đám ong đuổi sát bọn họ cũng gào thét ào tới, trong lòng Lâm Nguyệt còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy một con trong số đám ong đó đứng sừng sờ một tý, hơi mê man nhìn về phía Lâm Nguyệt ẩn thân trong đám ngọn cây kia, một giây sau, con ong ấy rít lên tiếng thét thê lương chói tai.

Sau đó toàn bộ bầy ong ào ào như mãnh thú, một khắc sau, chuyện xảy ra khiến người ta trợn mắt há hốc mồm, bầy ong ấy tựa như bị gọi đến vậy, cùng đột ngột đổi hướng, nhào tới vị trí Lâm Nguyệt.

Chết tiết thật!

Sắc mặt Lâm Nguyệt tái mét, cũng không cố giấu đi hơi thở nữa, mà dưới con mắt kinh ngạc của ba tu sĩ chạy cực nhanh vọt về phía trước mà đi, tốc độ ấy còn nhanh gấp mấy lần ba tu sĩ kia.

Còn ba tu sĩ bị bầy ong đuổi theo ấy, ngạc nhiên phát hiện ra đám ong kia chỉ thích đuổi sát Lâm Nguyệt không ngừng nghỉ, lại làm như không thấy họ nữa vậy. Cả ba thân sắc chưa hoàn hồn cùng nhìn nhau quên tiết chuyện lúc trước bị ong đuổi, mãi sau mới hồi phục lại tinh thần.

“Vừa rồi hình như là tiểu sư muội phái Côn Lôn đó, muội ấy đang làm gì thế nhỉ? Sao lại để cho đám ong đó hận muội ấy vậy chứ?” Một đệ tử phái Linh Hỏa mắt thấy trang phục phái Côn Lôn trên người Lâm Nguyệt, kinh ngạc mãi.

“vị tiểu sư muội ấy thật quá xui xẻo mà” Nữ tu phái Tông Hoa thần thái quyến rũ đem tóc bay rối loạn vuốt lại, cười duyên khanh khách nói.

“Cần gì quan cho lắm vậy, có người đã dẫn đám ong chết tiết đó đi rồi, đúng lúc chúng ta cũng nên thừa dịp đi đoạt bảo đi” Một đệ tử phái Linh Hỏa nói ra.

“Chúng ta đi...”

Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó cùng vội vã hướng về đường khác đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong rừng rậm. Còn bên kia, Lâm Nguyệt bị bầy ong truy đuổi gắt gao, không thể không đem hết tất cả sức lực điên cuồng chạy tới chạy lui trong rừng, cả đời này nàng cũng chưa từng chật vật như thế bao giờ.

Quý dị nhất là, mặc kệ Lâm Nguyệt trốn thế nào, những con ong đó cứ như nhận ra nàng vậy, đôi mắt chúng đỏ ngầu điên cuồng đuổi theo không ngừng, trong đó mấy lần gặp phải các đệ tử tông môn khác nhưng chúng cứ như không thấy vậy, chỉ nhìn chăm chăm vào mình Lâm Nguyệt, có chết cũng không từ bỏ.

Chẳng biết chạy được bao lâu, cuối cùng bóng dáng chật vật của Lâm Nguyệt cũng bị ép rời khỏi cánh rừng kia, nàng thở hồng hộc, nhìn mặt hồ phẳng lặng như gương soi phía trước, lại quay đầu nhìn lại bầy ong đang gào thét đuổi đằng sau, cắn răng lao thẳng xuống hồ.

Nước hồ lạnh băng xuyên thấu tận xương, Lâm Nguyệt cũng không dám chậm trễ lên vào tận sâu trong hồ. Bầy ong sợ nước, đây là cách duy nhất nàng có thể thoát khỏi cảnh truy đuổi của bầy ong, còn về chuyện trong hồ nước này có nguy hiểm gì không nàng cũng chẳng hỏi đầu mà quan tâm nhiều được.

Mà sự thật cũng đúng y như Lâm Nguyệt suy nghĩ, sau khi Lâm Nguyệt lặn sâu xuống nước, đám ong đỏ mắt đuổi theo sau kia quanh quẩn bên hồ một lát rồi dần bình tĩnh lại, từ từ lui về rừng rậm.

Nửa canh giờ sau, Lâm Nguyệt chật vật chịu không nổi từ hồ chui ra, y phục trên người như sắp nát cả, trên da thịt trắng nõn như ngọc có những vết thương thật nhỏ, nhưng nàng cũng không cố thêm gì nữa, tiện tay lấy một viên linh đan bỏ vào miệng, rồi cả người vô lực nằm thẳng cẳng trên bờ cỏ, thở phì phò từng hơi, khôi phục linh lực.

Lát sau, khi thể lực khôi phục lại kha khá, Lâm Nguyệt mới trầm mặc thay quần áo rách, sắc mặt sầm sì như sắp chảy ra nước vậy.

Nếu giờ nàng còn không biết mình đã bị người ta động tay động chân nữa thì thật ngu xuẩn quá mức rồi! Mặc dù nàng không biết trong người mình đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng tuyệt đối số ít yêu thú ấy cũng chẳng vô cớ đuổi theo nàng không tha, những yêu thú kia có hành vi khác thường thế, chắc trên người nàng có gì đó có thể hấp dẫn chúng, vì thế chúng mới đuổi theo nàng điên cuồng đến vậy.

Nhớ tới lúc tiến vào lối đi bí cảnh, đột nhiên Diệp Khuynh Tuyết đụng nhẹ vào nàng, bắt gặp gương mặt Lâm Nguyệt nhuốm một lớp sương lạnh.

Diệp Khuynh Tuyết!

Lâm Nguyệt nắm chặt hai tay lại, hít sâu một hơi, cố nén sát khí trong lòng lại. Nàng không rõ Diệp Khuynh Tuyết đến tột cùng đã làm gì với mình, nhưng lúc này đây lại nguy hiểm vạn phần, nếu không phải trước lúc tiến vào bí cảnh tu vi nàng đột phá tới Trúc Cơ, chỉ sợ lần này sẽ tuyệt vọng, sao thoát khỏi sự truy đuổi của bầy ong, nếu nàng vẫn còn tu vi ở luyện khí hậu kỳ, e rằng nàng chẳng còn sống sót mà rời khỏi bí cảnh nữa.

May là thế, vừa rồi ở dưới đáy hồ nàng cũng suýt nữa bị thành đồ nhắm cho đám cá ăn thịt người trong hồ, trong lúc cửu tử nhất sinh vất vả lắm mới trốn thoát. Quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết đủ ác đủ độc, đủ âm hiểm mà!

Sau khi bầy ong lui, chung quanh đã vô cùng an toàn, Lâm Nguyệt chỉnh trang lại bản thân thật tốt, cũng chưa vội rời đi, mà khoanh chân ngồi xuống tĩnh tâm tu luyện để khôi phục lại linh lực đã gần khô kiệt.

Linh khí trong bí cảnh rất đậm, chừng một nén hương gì đó Lâm Nguyệt đã khôi phục linh lực triệt để, mà trong lần tĩnh tọa này, nàng ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện ra, sau khi trải qua trận bị yêu thú truy sát, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của nàng vốn đã vững chắc giờ đột nhiên có cảm giác tăng lên Trúc Cơ trung kỳ.

Phát hiện này khiến Lâm Nguyệt rất vui vẻ, nếu không phải thân bị hãm trong bí cảnh, hung hiểm khôn lường, nàng gần như muốn bẻ quan để tăng tu vi

lên ngay lập tức!

Nhưng sau khi Lâm Nguyệt lâm vào trầm tư, cũng quyết đoán bỏ qua cơ hội lên cấp lần này, quyết định sau khi lấy được cơ duyên ở trong sơn động, sau khi rời đi bí cảnh sẽ bề quan để tiến thẳng vào trúc cơ trung kỳ.

Do nguyên nhân công pháp, trước khi nàng tiến vào Kim Đan kỳ cũng không có bình cảnh, chỉ cần có linh khí đầy đủ thì có thể đột phá, nhưng hiện tại nàng vừa mới đột phá trúc cơ không lâu, nếu tu vi tăng lên nhanh quá, tâm cảnh của nàng khó mà theo kịp, đến lúc ấy tâm tình không yên vậy thì phiền phức to rồi.

Từ đó, chẳng bằng nàng nên tiếp tục củng cố tu vi cho vững chắc trước, đợi sau khi tu vi chắc rồi mới tiếp tục đi tiếp, đánh thẳng vào trúc cơ trung kỳ, như vậy sẽ an toàn hơn nhiều.

Lại qua nửa canh giờ nữa, Lâm Nguyệt cảm giác linh cách trong cơ thể đã khôi phục tới đỉnh, lúc này Lâm Nguyệt mới ngừng điều tức, không chậm trễ nữa mà lao thẳng về hướng sơn động.

Vừa rời bị bày ong đuổi theo, nàng đã chậm thời gian khá nhiều, hơn nữa vì muốn bỏ qua bày thú, đột nhiên nàng có ý muốn đi vòng quanh rừng một vòng lớn, giờ cách chỗ sơn động ấy càng ngày càng xa.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt gần như suýt hộc máu, trong lòng đối với thủ đoạn âm hiểm của Diệp Khuynh Tuyết càng thêm thống hận mãi. Trong truyện, cơ duyên cuối cùng trong sơn động ấy lại lọt vào tay Bạch NHư Nguyệt nhưng Lâm Nguyệt cũng không dám chắc người khác có phát hiện ra sơn động đó không, nếu là bởi nàng chậm trễ thời gian, đến lúc đó sơn động ấy bị người khác phát hiện ra, lấy đi mất bảo vật, vậy thì nàng thực sự lãng phí thì giờ rồi!

Nghĩ đến đây Lâm Nguyệt bất giác sôi ruột, tốc độ cũng nhanh hơn, thậm chí dọc đường đi không còn giống trước nữa, đi tìm linh thảo.

Có hẳn không gian, hơn nữa lúc trước nàng thu hoạch ở trong vườn thuốc, hiện tại linh thảo với Lâm Nguyệt đã không thiếu, có lẽ những thứ linh thảo vạn năm kia trong mắt tu sĩ khác có cầu xin cũng không được, nhưng nàng lại dùng vô tận, vì thế so với linh thảo trước mắt, nàng lại càng để ý bảo vật trong sơn động hơn.

Bất kể những thứ cao cấp kia, bình thường nội đan yêu thú đã khó gặp rồi, chỉ riêng mỗi linh tinh vạn năm lại càng là bảo vật hiếm có khó tìm trên thế gian.

Có kinh nghiệm bị yêu thú truy đuổi nên lần này tốc độ Lâm Nguyệt mặc dù nhanh nhưng đã cẩn thận hơn nhiều, dọc đường đi cẩn thận tu lại hơi thở của mình, nếu phát hiện có dấu vết yêu thú, lập tức quay đầu bỏ chạy, chẳng quản là chạy xa hơn chút, nàng cũng không muốn bị yêu thú theo dõi.

Chẳng qua sau khi rớt xuống nước, hình như khí tức trên người nàng đã khiến yêu thú không nhảy cảm như thế nữa, hơn nữa nàng lại cẩn thận hơn, dọc đường đi cũng gặp thuận lợi không ít.

Vào lúc nàng sắp tới gần mục đích, đột nhiên ở phía trước truyền đến một trận tiếng động ồn ào, nghe tiếng dường như có người đang đấu pháp vậy. Lâm Nguyệt do dự một chút, quyết định không làm bại lộ bản thân, lặng lẽ đi qua. Rất nhanh sau khi vòng qua mấy đám cỏ rậm rạp, Lâm Nguyệt thấy người đấu pháp cách đó không xa. Để nàng thấy kinh ngạc chính là, trang đám người đấu pháp, nàng nhìn thấy mấy bóng quen thuộc.

Hai bên đấu pháp, một bên là năm sáu nữ tu thần sắc yêu mị, là đệ tử tông Hoa, còn bên khác, là ba người đệ tử côn Lôn mà Lâm Nguyệt quen, một người là Long Ngạo Thiên, một người là Tư Dẫn, còn vị nữ tu kia rõ ràng là Diệp Khuynh Tuyết.

Ngoài ba bọn họ, còn có hai đệ tử môn Kiếm Tu, sáu người phái Tông Hoa, năm người môn phái khác, do phái tông Hoa có ba nữ tu có tu vi Trúc cơ kỳ, còn nhóm Diệp Khuynh Tuyết này cũng chỉ có Tư Dẫn và đệ tử phái Kiếm Tu là tu vi Trúc cơ kỳ, vì thế thoát nhìn Diệp Khuynh Tuyết trong nhóm này ở thế thấp nhất.

Nếu là những đệ tử Côn Lôn khác, thấy đồng môn, Lâm Nguyệt có lẽ duy tính ra tay tương trợ, nhưng nếu đối phương là Diệp Khuynh Tuyết và Long Ngạo Thiên thì nàng dĩ nhiên không muốn nhiều chuyện, nàng chẳng những không muốn nhiều chuyện hơn nữa còn không để ý thừa cơ hội gấp lừa bỏ tay người nữa.

“tiện nhân, giao quả Diệp Hồng ra, bà cô đây sẽ tha chết cho ngươi” Một nữ tôn mặt mũi quyến rũ ngập tràn giận dữ quát lên với Diệp Khuynh Tuyết.

“Dựa vào cái gì hả? Thiên tài địa bảo người có duyên mới có được, quả Diệp Hồng đã lọt vào trong tay bản tiên tử, chính là của bản tiên tử, các ngươi có bản lĩnh thì tới cướp đi!” Diệp Khuynh Tuyết một mặc cùng đấu pháp với nữ tu, một mặt nói lời châm chọc lạnh lùng.

“Đồ không biết xấu hổ! Các ngươi côn Lôn dù gì cũng là môn phái chính đạo đứng đầu, đệ tử môn hạ lại làm ra chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, quả thật là trơ trẽn quá mức!” Nữ tu phái Tông Hoa kia đem pháp khí lăng hình sắc nhọn trong tay đánh úp về phía Diệp Khuynh Tuyết, trên mặt ngập tràn phần nộ.

“Cũng không phải giống nhau sao? Cái gì mà môn phái chính đạo đứng đầu chứ, hừ! Bà cô đây cũng chẳng khác môn phái tiểu nhân cho lắm! Dám thừa dịp bà cô dẫn yêu thú rời đi thì chiếm lợi, cũng không nhìn bà cô đây chút xem loại chiếm lợi này có dễ nhặt như thế không đã nhá!”

Đối mặt với cơn giận dữ của nữ tu Tông Hoa, ngoài Diệp Khuynh Tuyết và Long Ngạo Thiên mở miệng ra nói mấy câu, còn lại hai tu sĩ môn Kiếm Tu khác cũng không nói gì, mấy người này ngoài vui đầu đầu pháp ra, sắc mặt cũng không được ổn cho lắm rõ ràng đang tán thành với lời của nữ tu tông Hoa này chút. Lâm Nguyệt nhìn đến đây cũng đại khái đoán ra chuyện.

Thoạt nhìn trước mắt, hai bên xảy ra xung đột này hẳn là người phái Tông Hoa đã tìm được quả Diệp Hồng trước, sau đó vì muốn lấy được quả Diệp Hồng mới làm mọi thứ bảo vệ quả Diệp Hồng rồi đi, kết quả còn chưa kịp trở lại hái lĩnh quả thì lại bị Diệp Khuynh Tuyết lấy được, sau đó biến thành cục diện như hiện giờ.

Ở giới tu chân, chuyện như vậy đếm không hết, cũng không thể nói là lỗi của Diệp Khuynh Tuyết, chẳng qua, Diệp Khuynh Tuyết cũng có lòng tham quá mức, mà nàng ta không muốn một mình nuốt bảo vật, mà sau khi đối phương phát hiện ra, cũng chọn cách chia đều cho đối phương, nhưng làm vậy lại khiến người phái Tông Hoa bất mãn, nhưng xem họ như nể mặt mũi đệ tử Côn Luân cũng không dám vạch mặt ra.

Chẳng qua ở trong bí cảnh này chuyện giết người đoạt bảo là chuyện gặp không ít, đấu pháp như thế cũng hết sức bình thường. Hơn nữa lấy tính cách Diệp Khuynh Tuyết, đồ đã lọt vào trong tay nàng ta, nàng ta chịu nhường mới là lạ.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt cười lạnh một tý, đầu ngóng tay vừa động, một giọt gì đó vô sắc vô vị lặng lẽ bắn ra từ đầu ngón tay, bắn thẳng về phía Diệp Khuynh Tuyết, đồng thời mũi chân điểm nhẹ, nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Diệp Khuynh Tuyết, có qua có lại mới toại lòng nhau, nếu người đã gian lận trên người ta, vậy hiện tại cũng để cho người tự mình ném thử mùi vị bị yêu thú đuổi là được!

Vừa rồi Lâm Nguyệt bắn ra cũng không phải thuốc độc, mà là dịch thảo được luyện ra để dụ yêu quái, loại cỏ dụ yêu quái chẳng có tác dụng gì với tu sĩ, nhưng với yêu thú lại có lực hấp dẫn rất lớn, yêu thú chỉ cần ngửi thấy mùi vị của cỏ dụ yêu quái, sẽ nổi điên lên, không đem nuốt cỏ dụ yêu quái vào bụng thì tuyệt không bỏ qua!

Vì thế mới nói, lần này đúng thật Lâm Nguyệt ăn miếng trả miếng, thậm chí còn dùng thủ đoạn lợi hại hơn hẳn Diệp Khuynh Tuyết đối phó nàng, dùng thẳng loại cỏ dụ yêu thú khó chống cự lại nhất!

Giọt dịch cỏ dụ yêu quái rơi vào y phục của Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt, bóng Diệp Khuynh Tuyết đang trong đấu pháp hơi ngừng lại chút, khẽ nhíu mày, có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về hướng Lâm Nguyệt nấp một cái, nhưng không thu hoạch được gì, đành đề sự bất an trong lòng lại, tiếp tục trận đánh nhau.

Bên kia, sau khi Lâm Nguyệt rời đi, đã nhanh chóng tìm ra được sơn động mà Bạch Như Nguyệt tìm được trong truyện, nàng đứng ở cửa động điều tức một tý rồi lách mình vào trong sơn động.

Cửa vào chỗ sơn động này là một đường rãnh sâu, trong rãnh sâu có dây leo chằng chịt, hơn nữa cửa động cực nhỏ, chẳng dễ bị ai phát hiện ra, nếu Lâm Nguyệt không phải đã đọc qua truyện cũng chắc không tìm được chỗ này, vì thế nàng cũng không sợ tu sĩ khác sẽ tìm ra được sơn động này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Bí Cảnh Thí Luyện 3

Trong sơn động tối om, hơn nữa lại cực kỳ ẩm ướt, trong không khí tỏa ra mùi ẩm mốc lâu không có người ở, sau khi Lâm Nguyệt vào trong động, liền lấy một viên Nguyệt Quang Thạch (đá phát sáng) từ trong túi đựng đồ ra, dưới ánh sáng của đá Nguyệt Quang, có thể nhìn rõ mọi vật chung quanh.

Hiện tại nơi nàng đang đi là một thông đạo thấp phải khom người đi xuống, hai bên lối đi có đá và bậc thang trơn trượt đầy rêu, hơn nữa còn có nước chảy ra, cực kỳ khó đi. Lâm Nguyệt không thể không đi chậm lại, đi sâu dần vào trong sơn động.

Cứ đi một đoạn đường như thế, ánh sáng trước mắt như mờ rộng ra, một gian thạch thất không tính là rộng cho lắm hiện ra trước mắt Lâm Nguyệt. Trong thạch thất trống không, bên trên có không ít nước màu đen, chỉ có ở một góc thạch thất có một bệ đá nho nhỏ, cả bệ đá được một quang sáng nhạt bao phủ. Khi thấy vật nho nhỏ phát ra màu sáng, trên mặt Lâm Nguyệt nở nụ cười tươi rói.

Lại nói ở bên kia.

Diệp Khuynh Tuyết phi kiểm soát qua cần cổ nữ tu Luyện khí kỳ của phái Tông Hoa, một luồng máu tươi phun trào như suối. Khấp người Diệp Khuynh Tuyết ngập tràn sát khí, cười lạnh một tiếng, hất tay một cái, thu phi kiểm lại, nói với Long Ngao Thiên, “Ngao Thiên, chúng ta đi!”

Nói xong, hai người cũng không ngừng lại, lao nhanh về phía xa xa.

“Tuyết Nhi, chúng ta cứ đi như vậy, chẳng may sau khi rời khỏi đây, Tư Duẩn kia không chết...” Trong lúc cấp tốc lên đường, Long Ngao Thiên hơi chần chờ mở miệng.

Vừa rồi lúc đấu pháp với tu sĩ tông hoa, nhóm bọn họ dần rơi vào thế hạ phong, tình huống lúc đó cực nguy hiểm, mặc dù hắn và Diệp Khuynh Tuyết

đều không phải là những đệ tử Luyện khí kỳ bình thường, nhưng vì đối phương có ba tu sĩ trúc cơ, hơn nữa số người đông hơn họ một người, sau khi đối phương đẩy đưa với Tư Duẫn và một đệ tử trúc cơ khác, đã buông tay để đối phó với hắn và Diệp Khuynh Tuyết, nhất là vị tu sĩ trúc cơ kia, gần như muốn dùng nhiều chiêu làm hại Diệp Khuynh Tuyết, rõ ràng là muốn mạng của Diệp Khuynh Tuyết.

Sau đó mắt thấy họ không địch lại, Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên lấy một túi đồ ném về phía mấy người Tư Duẫn, hơn nữa còn la lớn, “Sur huynh, quả Diệp Hồng ở trong, huynh đi mau đi!”

Hành động lần này của Diệp Khuynh Tuyết quả nhiên đã gây sự chú ý với mấy nữ tu Tông Hoa kia, một nữ tu Trúc cơ công kích nàng ta cũng quay đầu đánh về phía Tư Duẫn, để Diệp Khuynh Tuyết có thời gian được lợi thờ dốc.

Mà Diệp Khuynh Tuyết cũng nhân cơ hội này cùng hắn trốn thoát.

Lòng dạ Long Ngạo Thiên vốn rất độc ác, Diệp Khuynh Tuyết họa thủy hành động, hắn cũng cảm thấy không gì là không ổn cả, trên đường cả hai bọn họ kết minh tu sĩ kiểm môn khác sống hay chết với hắn cũng chẳng thêm quan tâm, chẳng qua Tư Duẫn cũng không giống, Tư Duẫn chẳng những là đồng môn, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của trưởng lão nguyên anh, gia đình lại có ảnh hưởng nhất định ở Côn Lôn, nếu hắn và hai tu sĩ kiểm môn kia không sao, nếu trong ba người bọn họ có một còn sống, chuyện này mà đồn ra ngoài, đến lúc đó đừng có nói là hắn, chỉ sợ Diệp Khuynh Tuyết – vị ái đồ của Tư Ngọc đạo quân này cũng không chiếm được gì tốt cả.

Dù sao muốn cướp quả Diệp Hồng là Diệp Khuynh Tuyết, mà trước hết vứt bỏ đồng bạn của mình cũng là Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí còn vì mình chạy trốn thuận lợi, nàng ta còn hãm hại cả vị Tư Duẫn đồng môn này nữa.

Một môn phái, điều kỳ nhất chính là đồng môn tương tàn, chuyện hãm hại đồng môn nếu bị người khác biết rõ, tông môn tuyệt không nuông chiều, mà Long Ngạo Thiên lo lắng nhất cũng là điều này.

“Không chết thì sao nào? Chẳng lẽ hắn còn dám gây sự cả với ta sao?” Diệp Khuynh Tuyết lại không cho là đúng, cười lạnh nói.

Trước đó cùng một đội với Tư Duẫn, nàng ta đã sớm không ưa rồi, nếu không phải kiêng kỵ tu vi đối phương cao hơn nàng ta, là tu sĩ trúc cơ, nàng ta đã sớm trở mặt với nam nhân đó rồi.

Nàng ta tự hỏi mình chưa từng đắc tội với Tư Duẫn, nhưng lúc này đây sau khi gặp ở trong bí cảnh, thấy bối cảnh đối phương không nhỏ, nàng ta còn ra vẻ tốt tính gần gũi với đối phương, tốt nhất là lấy được tình cảm tốt với đối phương, nên nàng ta mới ăn nói khép nép, lại đổi lại khiến đối phương khinh bỉ, Tư Duẫn kia chẳng biết ăn phải cái gì, cứ nhìn thấy nàng là ngứa mắt, lúc nào cũng gây khó dễ với nàng ta, thậm chí còn năm lần bảy lượt đẩy mặt nàng vào chỗ chết, để nàng ta căm tức mãi.

Hơn nữa lần này khó lắm mới cướp được quả Diệp Hồng, ngay từ đầu nàng ta cũng không có ý chia sẻ với đám Tư Duẫn, sau đó bị đám nữ nhân phái Tông hoa kia chặn lại, lúc ấy nàng ta mới quyết định nhân cơ hội này vứt bỏ đám Tư Duẫn, một mình độc chiếm thành quả.

Còn phần Long Ngạo Thiên, tên nam nhân này rất hâm mộ nàng, hơn nữa vẫn còn tác dụng, vì thế nàng ta cũng không ngại chia quả Diệp Hồng cho hắn một phần.

Nên biết quả Diệp Hồng quả là khó có được, quả Diệp Hồng cũng chẳng phải là linh quả bình thường, nó có thể có công hiệu, với pháp lực công kích tu sĩ thân thể gây yếu mà nói, là thứ đồ tốt khó có được, chỉ cần ăn quả Diệp Hồng vào, thì có thể tăng cường tính dẻo dai kiên cường của thân thể, có thể đạt tới pháp thể hiệu quả song tu.

Đồ tốt như vậy, sao Diệp Khuynh Tuyết lại đơn giản dâng cho người ta chứ? Huống chi, nàng ta lấy được quả Diệp Hồng đó cũng không nhiều, thêm nữa hiện tại chẳng biết quả Diệp Hồng này có thể trồng được trong không gian hỗn độn nữa không.

Long Ngạo Thiên thấy bộ dạng hung ác biến thành bộ dạng nghiêm túc, vốn trong lòng còn hơi lo lắng chút, cũng thả lỏng, khẽ cười bảo, ‘Cũng đúng, Tuyết nhi là đệ tử của Tư Ngọc đạo quân, là trưởng bối của chúng ta, dù cho Tư Duẫn kia còn sống ra khỏi bí cảnh thì sao, cũng chẳng dám tới làm phiền Tuyết Nhi, ngược lại ta đã nghỉ quá nhiều rồi!’

“Ngạo Thiên!” Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy lời Long Ngạo Thiên nói, xấu hổ mặt lập tức đỏ bừng, dậm chân, gất gồng.

“Sao nào? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? ... Tuyết Nhi sư thúc.... Của ta?” Long Ngạo Thiên nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng kích động, vô thức đưa tay lên nắm lấy tay Diệp Khuynh Tuyết, cúi đầu về phía nàng ta, cất giọng cực kỳ ái muội nói.

Đầu ngón tay bị Long Ngạo Thiên cầm, Diệp Khuynh Tuyết nhìn có vẻ thẹn thùng cúi đầu, nhưng ở chỗ Long Ngạo Thiên không thấy, trong mắt chợt lóe lên sát khí, khóe môi cong lên lộ ra tia mỉa mai mờ mờ.

Nếu không phải tên này còn tác dụng, hơn nữa trông cũng không tệ, chỉ bằng hiện tại hắn chạm vào nàng ta, thì đã đủ khiến nàng ta bầm vằm hắn thành ngàn mảnh rồi.

Nàng ta thừa nhận, Long Ngạo Thiên đúng thực coi không tệ, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý trung thành như một với nàng ta, nhưng dù hắn có khá hơn, song sao so được với con cưng của trời là Quân Tử Huyền và Liên Thành kia chứ?

Người đàn ông mà nàng ta biết, nàng ta thấy hài lòng nhất chính là Quân Tử Huyền, vị chương môn đại sư huynh Liên Thành kia cũng rất tốt, lấy thân phận của nàng ta bây giờ, kẻ như Long Ngạo Thiên – một đệ tử thân truyền bình thường như thế vốn chẳng xứng với nàng ta, toàn bộ Côn Lôn, chỉ có Quân Tử Huyền và Liên Thành mới có tư cách xứng.

Đương nhiên, mặc dù Liên Thành có tốt, thậm chí còn tuấn mỹ hơn Quân Tử Huyền, nhưng hắn vẫn có hôn ước với Cô Anh Khiết, mặc dù nàng ta thấy cô Anh Khiết không xinh đẹp xứng với vị thần tiên chương môn đại sư huynh, nhưng cũng không mặt dày mà làm kẻ thứ ba, vì thế người nàng ta chọn làm bầu bạn song tu vẫn là Quân Tử Huyền, đương nhiên, nếu vị Liên Thành kia có thể ái mộ nàng ta vẫn tốt hơn...

Nhớ tới gương mặt tuấn tú như tiên giáng trần của Liên Thành kia, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết nóng hừng hực, ánh mắt lóe lên.

Cuối cùng cũng có một ngày nàng ta sẽ trở thành tiêu điểm của toàn bộ Côn Lôn, đến lúc đó, bất luận là Cô Anh Khiết hay Mộc Linh, nhưng nữ nhân này hết thảy đều bị nàng ta dẫm dưới chân.

Nếu Lâm Nguyệt nghe được tiếng lòng của Diệp Khuynh Tuyết, tuyệt đối sẽ cười tự giễu Diệp Khuynh Tuyết tự cao tự đại mãi cho mà xem.

Bất kể là Quân Tử Huyền hay Liên Thành, những nữ nhân khác có thể được coi như không tệ, thế mà Diệp Khuynh Tuyết dám nghĩ muốn đẹp hết họ sao?

Nếu ở trong truyện, thì Diệp Khuynh Tuyết làm vậy là được, tiếc là bây giờ không phải trong truyện, nội dung vở kịch vốn có đã bị Lâm Nguyệt trong lúc vô tình thay đổi đi khá nhiều, trong đó rõ ràng nhất là trên trận tỉ thí môn phái là nàng ta thua Lâm Nguyệt, cũng không biểu hiện xuất sắc như trong truyện, thu hút Liên Thành chú ý, vì thế quan hệ giữa nàng ta và Liên Thành cho tới tận bây giờ vẫn rất mờ nhạt, cũng không phát triển nhanh như trong truyện vậy.

Hơn nữa bởi sự kiện tỉ thí môn phái ấy, hiện tại Diệp Khuynh Tuyết dù được Tử Ngọc đạo quân nhận làm đệ tử, nhưng cũng không giống y chang trong truyện đã viết, được lòng các đệ tử Côn Lôn, mà ngược lại còn bởi vì chương môn núi Cửu Vân rõ ràng thiên vị, dù địa vị Diệp Khuynh Tuyết rất cao ở Côn Lôn, nhưng cũng không giống y như trong truyện, được lòng người khá ít, vì thế hiện tại nàng ta chẳng qua cũng chỉ thoát nhìn trong hào nhoáng vậy thôi, so với mọi việc thuận lợi như cá gặp nước trong truyện vẫn kém xa.

Chẳng qua bất kể trong lòng đệ tử khác nghĩ thế nào về Diệp Khuynh Tuyết, những điều này cũng không ảnh hưởng tới địa vị Diệp Khuynh Tuyết trong lòng Long Ngao Thiên, hắn một lòng ái mộ giai nhân, giờ phút này lại khó có cơ hội gần gũi thân mật giai nhân như thế, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, một lòng lại càng phát ra mê luyến Diệp Khuynh Tuyết.

Trong mắt hắn, Diệp Khuynh Tuyết là tốt nhất, tốt hơn các nữ nhân khác rất nhiều, cho dù trên trận tỉ thí môn phái, Diệp Khuynh Tuyết thua Lâm Nguyệt, sau đó lại được cao tăng Côn Lôn chỉ định trở thành người đứng nhất môn phái, nhưng trong lòng Long Ngao Thiên hắn vẫn thấy những thứ ấy vốn là xứng với Diệp Khuynh Tuyết, cho dù nàng ấy thua Lâm Nguyệt thì sao nào, đó cũng bởi nguyên nhân Lâm Nguyệt giờ thủ đoạn, vì thế Diệp Khuynh Tuyết mới là kẻ bị hại.

“Ồ?” Thời điểm hai người tình nồng mật ý, Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên ồ khẽ một tiếng, sau đó lặng lẽ rút tay trong tay Long Ngao Thiên ra, chỉ về phía trước nói, “ngao thiên, huynh xem chút chỗ đó đi, hình như có gì đó không đúng vậy đó?”

Giai nhân đột nhiên rút tay ra, trong lòng Long Ngao Thiên thấy mất mát, nhưng mặt ngoài không để lộ ra, vẫn nói dịu dàng với Diệp Khuynh Tuyết, “Tuyết Nhi, muội ở chỗ này đợi một tý, ta đi qua xem thế nào”

Nói xong, Long Ngao Thiên không đợi Diệp Khuynh Tuyết đáp lại, liền bước nhanh về phía Diệp Khuynh Tuyết chỉ. Nhìn theo bóng lưng Long Ngao Thiên, ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lấp lóe, trong miệng nũng nịu kêu lên, “Ngao Thiên, huynh phải cẩn thận đó...”

“Ta sẽ cẩn thận” Long Ngao Thiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết cười dịu dàng một cái, trong mắt đều ngập tràn vui sướng với sự quan tâm của người yêu.

“Nhất định phải cẩn thận đó, đừng để muội lo lắng”

“Được, ta biết rồi”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết ngập tràn lo lắng nhìn Long Ngao Thiên, còn Long Ngao Thiên thì lại nhìn thật sâu chăm chú vào Diệp Khuynh Tuyết, cả hai cứ đắm đuối nhìn nhau hồi lâu, rồi Long Ngao Thiên mới rời mắt tiếp tục tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Bí Cảnh Thí Luyện 4

Long Ngao Thiên cẩn thận đi về hướng Diệp Khuynh Tuyết vừa chỉ, vừa ngưng thần quan sát một lát, lại không yên lòng dưới ánh mắt nhu tình vô hạn của Diệp Khuynh Tuyết đang nhìn, lúc này tay vừa lộn, lấy ra một tờ linh phù, bắn linh khí nồng nặc vào đó.

Tờ linh phù ấy dưới con mắt Long Ngao Thiên, rơi nhẹ vào linh nhãn, một lát sau, linh khí vốn bình tĩnh chung quanh đột nhiên xao động, theo linh khí xao động, trước mặt Long Ngao Thiên dần hiện ra từng quang sáng lóng lánh, mồn hào quang lóe lên, sau đó nhạt dần, cuối cùng chung quanh lại khôi phục lại như bình thường.

Nhìn dị tượng trước mặt, sau khi Long ngao Thiên cả kinh, trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, dùng tay vẫy vẫy Diệp Khuynh Tuyết, kêu lên, “Tuyết Nhi, mau tới đây, ở đây có một trận pháp thượng cổ này”

Trong bí cảnh nếu phát hiện dấu vết trận pháp thượng cổ, vậy nói lên nơi này là nơi bí mật vẫn chưa có ai phát hiện ra, chỉ cần không quá xui xẻo, nơi như vậy tu sĩ cuối cùng cũng tìm được đồ tốt, điểm này, trên người bọn Long Ngao Thiên trước khi tham gia bí cảnh đã được trưởng lão đưa đi nói qua.

Nghe thấy lời Long Ngao Thiên, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cũng vui mừng, bước lướt lên mấy bước, nói mừng rỡ, “Trận pháp thượng cổ ư? Ngao Thiên, huynh nói là thật sao? Huynh không lừa muội chứ?”

Thấy bộ dạng nhỏ kích động của Diệp Khuynh tuyết, Long Ngao Thiên không giấu được nở nụ cười, bảo, “Tuyết Nhi, ta sao dám lừa muội chứ? Ở đây đúng thật là cơ trận pháp thượng cổ, xem ra vận khí của chúng ta cũng không đến nỗi tệ lắm. Đi”

Long Ngao Thiên là đệ tử núi trận pháp, cự kỳ tinh thông trận đạo, coi như ở tu chân giới chưa từng thấy trận pháp thượng cổ đi nữa, song hẳn cũng hơi hiểu rõ chút.

Vừa rồi sau khi hắn phát hiện ra ở đây hơi dị thường, đã dùng linh phù để dò xét, kết quả đem lại khiến hắn hết sức hài lòng.

“Ngao Thiên, thật sự tốt quá”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên tia vui mừng, trận pháp thượng cổ, là trận pháp được tu sĩ thượng cổ bày ra, không biết lộ ra là cơ duyên gì nữa? Nếu có thể thuận lợi lấy được bảo vật tẩy tủy thì tốt rồi!

Năm đó lúc nàng ta ở Côn Lôn làm nhiệm vụ, trong lúc vô tình xông vào một động phủ của tu sĩ thượng cổ, kết quả lấy được một viên Tây Linh Đan, cũng nhờ viên Tây Linh Đan này mà khiến cho tư chất tu luyện của nàng ta được nâng lên một bậc, từ tư chất tam linh căn hạ phẩm biến thành song linh căn trung phẩm, khiến tốc độ tu luyện của nàng ta nhanh không ít.

Chẳng qua, hiện tại nàng ta được sư phụ thu nhận làm đệ tử, tư chất song linh căn trung phẩm vẫn kém chút, nếu lần này có thể tìm được linh đan hay bảo vật tăng tư chất lên cao, đến lúc đó tư chất được tăng lên, trở thành tư chất thượng phẩm, đến lúc đó tự nhiên sẽ không sợ bất kỳ ai bàn tán nữa. . .

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết càng phát ra khát vọng với gì đó trong trận pháp, thậm chí nàng ta còn đặc ý với bản thân đã có dự kiến trước, lúc bỏ qua đám người Tư Dẫn cũng không có cả tên nam nhân ngu xuẩn Long ngao Thiên này, hiện tại có hẳn là đệ tử tinh thông trận pháp ở đây, không lo không phá được linh trận thượng cổ này nữa.

Dĩ nhiên Long Ngao Thiên không biết được nữ nhân mà mình một lòng ái mộ chỉ là kẻ ngu xuẩn bị người ta lợi dụng, giờ phút này thấy nữ nhân mình thích cao hứng, tâm tình tự dung cũng ngập tràn sung sướng, hẳn có lòng muốn biểu hiện bản thân ra trước mặt đối tượng mình thích, lập tức bảo Diệp Khuynh Tuyết đứng lui sang một bên, bản thân ra sức phá trận.

Ở bên kia.

Trong sơn động, Lâm Nguyệt mất hết sức cuối cùng mới mở ra được vòng bảo hộ nho nhỏ bao quanh trên bệ đá ra, nhìn đồ đặt trên bệ đá, nở nụ cười hài lòng.

Trên bệ đá đặt hai hộp ngọc, một trong hai hộp đó đựng bên trong bốn năm viên nội đan yêu thú phát ra năm luồng sáng khác nhau, trong đó có ba viên nội đan bốn màu, là nội đan yêu thú cấp năm, còn hai viên, một viên năm màu, cũng chính là nội đan yêu thú cấp sáu, mà để Lâm Nguyệt thêm vui nữa là, trong đó còn một viên nội đan sáu màu!

Nội đan yêu thú sáu màu nha, đây chính là nội đan yêu thú hóa thân trong truyền thuyết đó, phải biết rằng yêu thú và tu sĩ cũng không giống nhau, cùng cấp bậc, tu sĩ tuyệt đối không phải là đối thủ của yêu thú da dày thịt thô, mà ở giới tu chân, yêu thú hóa thân đã có thể biến thành hình người, hơn nữa tồn tại ở giới tu chân là vô địch, bởi vậy có thể lấy được nội đan yêu thú này thì trân quý tới mức nào rồi!

Nội đan yêu thú có tác dụng rất lớn với tu sĩ, chẳng những có thể dùng để bày trận luyện khí, hơn nữa còn có thể dùng để luyện đan, thậm chí tu sĩ có thể đem nó luyện hóa trực tiếp cũng có thể tăng cao tu vi lên, nội đan yêu thú với từng tu sĩ mà nói đều là trân bảo.

Nhưng thứ đồ tốt vậy trên thị trường lại không nhiều, đặc biệt là nội đan yêu thú cao cấp, cũng thật ít ỏi. Đó chẳng phải là bởi số yêu thú giới tu chân ít, mà ngược lại ở giới tu chân, số lượng yêu thú đã vượt xa cả loài người, thậm chí còn rất đông. Đông Cực Hải, Nam Cực Hải những chỗ thật xa như thế, năm nào cũng xuất hiện lượng thú nhiều.

Chẳng qua, mặc dù lượng yêu thú nhiều, song người ở giới tu chân lại ít đi chọn yêu thú, yêu thú cấp thấp thì coi như xong rồi, giết một trăm cũng chưa chắc có được một viên nội đan, dĩ nhiên yêu thú cao cấp cỡ nội đan, nhưng chẳng dễ chọn vào, phần lớn yêu thú cao cấp linh trí đã mở, nếu cùng nó liều chết, chọn giật nó, rất nhiều yêu thú nguyện chọn tự bạo nội đan, cũng không muốn kẻ địch được lợi.

Chính vì điểm này, nên ở giới tu chân gần như không có tu sĩ nào đi săn giết yêu thú cao cấp, đương nhiên, đây ở La Châu cũng sẽ xuất hiện tình hình thế, nếu ở Thái Châu hoặc Đông Cực Hải như vậy, nghe nói vẫn có không ít tu sĩ lấy cách săn giết yêu thú mà sống.

Lâm Nguyệt cẩn thận đem hộp ngọc đựng nội đan yêu thú bỏ vào nhẵn không gian cất kỹ, sau đó mới đưa mắt nhìn vào hộp ngọc còn lại.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một tiếng păng gion tan vang lên, hộp ngọc được mở ra đơn giản, có một viên đá tròn như trứng gà màu vàng thoạt nhìn hết sức tầm thường nằm lặng trong hộp ngọc!

Linh tinh vạn năm, đây là linh tinh vạn năm linh thể phật gân tủy tủy trong truyền thuyết. Lâm Nguyệt nhìn tảng đá màu vàng nằm trong hộp ngọc, đôi mắt đẹp sáng long lanh, ngoài kích động ra thì trong lòng bất giác cảm khái vạn phần.

Nhìn trân bảo hiếm có trước mắt lọt vào trong tay, Lâm Nguyệt không thể nào tưởng tượng nổi, Bạch Như Nguyệt trong truyện đến cùng làm sao lại coi vật hiếm có ấy như thứ bỏ đi ném cho Diệp Khuynh Tuyết, còn trong mắt nàng, dù nàng không biết thứ trong hộp ngọc là gì, nhưng chỉ bằng tảng đá ấy được người ta trân trọng đặt trong hộp ngọc thôi, nàng cũng sẽ giấu đi thật kỹ, tuyệt đối sẽ không vì chuyện không biết đó là vật gì mà coi như rác rưởi vứt đi.

Còn phần Bạch Như Nguyệt trong truyện làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, Lâm Nguyệt đổ lỗi cho công của tác giả, vì tác giả ưu ái cho Diệp Khuynh Tuyết quá lớn, nên mới để Bạch Như Nguyệt làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, nếu không tính Bạch Như Nguyệt vừa ngu xuẩn lại ngốc nghếch thì sao lại coi linh tinh vạn năm như thứ rác rưởi ném đi thế chứ.

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, cẩn thận thu linh tinh vạn năm lại, định rời khỏi sơn động, lại phát hiện ra sau bệ đá bên vách có chút khác thường.

Lâm Nguyệt cẩn thận dùng thần thức quét qua tí, song vẫn không phát hiện ra cái gì bất thường, do dự chút, vẫn nên tiến lên trước quan sát kỹ hơn.

Lát sau, Lâm Nguyệt lấy ngón tay ra gõ nhẹ lên vách đá, lại nghe thấy một âm thanh rỗng, Lâm Nguyệt khẽ nhíu mày.

Kiếp trước, nàng đã được trải qua cách quan sát hoàn cảnh để tìm kiếm manh mối, dù vách đá sau bệ đá này thoạt nhìn cũng chẳng khác vách đá khác, thoạt nhìn vẫn ẩm ướt giống nhau, trên mặt vẫn bao phủ rêu xanh, nhưng Lâm Nguyệt đã từng tiếp nhận qua huấn luyện nên có thể nhìn một cái nhận ra vách đá này khác thường, bởi chỗ vách đá này bằng phẳng hơn các vách khác, hơn nữa lúc nàng lấy tay gõ nhẹ, lại phát ra tiếng trống rỗng khác hẳn nơi khác, điều này nói rõ sau vách đá này là một khoảng rỗng.

Trong lòng xác định suy đoán, Lâm Nguyệt khẽ dùng tay đẩy nhẹ vách đá một cái, vẫn không có phản ứng nào, Lâm Nguyệt trầm tư một lát, sau đó lùi lại sau một bước, xòe tay ra, Hương lưỡi đao đột ngột xuất hiện, nàng nắm chặt trong tay vững mạnh về phía vách đá!

Một tiếng nổ âm vang lên khiến sơn động rung bần bật, song chỗ vách đá bị nổ tung ấy, bị Lâm Nguyệt dùng Hương lưỡi đao đánh thủng một lỗ cao nửa thước, lộ ra một lối đi tối om bên trong.

Lâm Nguyệt sau một kích, cũng không lập tức tiến vào, ngược lại lùi lại sau vài bước, dùng thần thức dò xét cẩn thận, một lúc sau, sau khi xác định không có nguy hiểm, mới chậm rãi tiến vào, tay giờ viên đá Nguyệt Quang lên soi vào thông đạo mà đi.

Vừa soi lên, đập vào mắt có thể nhìn thấy là một mảng sáng lóng lánh gần như nhìn thấy choáng váng. Lâm Nguyệt kinh ngạc mở to hai mắt, sau trận kinh ngạc, thì lại mừng rỡ như điên!

Lâm Nguyệt làm sao cũng không nghĩ ra được, trong sơn động này, ngoài những nội đan yêu thú và linh tinh vạn năm ra lại còn có niềm vui khác ngoài ý muốn nữa!

Ở sau vách đá dĩ nhiên là một hang động linh quang, hang động núi này cũng không lớn, ước chừng rộng ba thước, sâu bốn thước, nhìn tình hình bên trong thì hiểu ngay.

Ở ngay trước mắt Lâm Nguyệt có chồng chất từng đồng linh thạch thượng phẩm do yêu thú hoặc con người đào lên, trên vách động còn khảm vô số linh thạch to nhỏ, những linh thạch ấy nhỏ thì nhỏ như hạt gạo, lớn thì cỡ bằng quả dâu tây, linh thạch chưa linh khí cũng khác, hạ trung thượng phẩm đều có cả, điều khiến Lâm Nguyệt thấy mừng là, ở chỗ này nàng chẳng những phát hiện ra nhiều khối linh thạch cực phẩm, hơn nữa những linh thạch chồng chất này đều trắng muốt, óng ánh trong suốt, tản mát ra hơi thở lạnh lẽo.

Đây chính là linh thạch thuộc tính hàn thích hợp nhất với nàng!

Nhìn linh thạch sáng lóng lánh trước mắt, may tâm tính Lâm Nguyệt trầm ổn, giờ phút này suýt nữa cũng bị khối tài phú khổng lồ này đập cho ngất đi, nàng cứ đứng sững sờ tại đó, nhìn thẳng vào đồng linh thạch mà ngẩn ngơ, mãi lâu sau mới phụ hồi lại tinh thần.

Thở mạnh một hơi, Lâm Nguyệt từ từ đi vào hang linh quang, tay dọn từng đồng linh thạch, đồng thời cũng không kim được mà oán thầm trong lòng. Nàng thật sự không nén được tức giận, đây không phải là một tòa linh quang sao? Có gì lớn lắm đâu chứ? Chẳng qua nàng thật sự chưa từng thấy linh quang thôi mà...

Đem thứ linh quang được người ta đào lên bỏ vào không gian, Lâm Nguyệt nhìn linh thạch to nhỏ khảm trên vách đá, bắt đầu hẩn hải đào, thu dọn các loại linh thạch thượng phẩm trung phẩm lại.

Linh quang trong hang động rất cứng, Lâm Nguyệt dùng Hương lưỡi đao phải dùng tới linh lực mới miễn cưỡng đào linh thạch tốc độ nhanh hơn, bất giác trong hang động linh quang bần đất vắng khắp nơi, Lâm Nguyệt đào linh thạch với khí thế ngất trời, nhìn cả nhẵn không gian chứa đầy linh thạch, trong lòng Lâm Nguyệt quả thật thoải mái vô cùng.

Pằng!

Lại từng viên linh thạch lớn nhỏ bị Lâm Nguyệt đào rớt xuống mặt đất, nhưng nàng chưa kịp thu lấy lại nghe một trận ông ông truyền tới, ngay sau đó có sáu đến bảy con sâu đậu nành lớn nhỏ toàn thân trắng muốt, trên lưng có đôi cánh dài đột nhiên chui ra từ linh thạch, trong không trung như con ruồi không đầu lượn vài vòng, rồi bay thẳng tấp tới người Lâm Nguyệt!

Bị tiên ấu trùng cắn rồi!

Nhìn mấy con sâu đậu nành to nhỏ bề ngoài xinh đẹp, Lâm Nguyệt cực sợ hãi, cả gương mặt chợt trở nên trắng bệch trong nháy mắt!

Nàng từ ở trong côn Lôn xem qua tài liệu vạn thú phổ có liên quan tới tiên ấu trùng cắn, tiên ấu trùng mà cắn, nhất là ấu trùng có toàn thân trong suốt như tuyết trắng, dần trưởng thành sẽ biến thành màu bạc, cắn thành thực màu sắc tiên trùng lại chuyển thành màu vàng. Lúc bé những con trùng này ở trong linh quang, hơn nữa còn lấy kỳ độc làm thức ăn, thân thể tứ chi rất cứng, nhưng có thể cắn được mọi vật trên thế gian, là linh trùng đứng hàng thứ hai, là loại trùng không thể chọc vào.

Tiên trùng cắn, đúng như cái tên, thì dù có là thần tiên cũng đều bị loại trùng hiếm thấy này nuốt ăn hết, đây chính là trùng ác nổi tiếng nhất khiến người ta nghe thấy mặt biến sắc ở giới tu chân thời thượng cổ!

Chẳng qua, trong vạn thú phổ không phải nói là loại tiên trùng cắn này hiện giờ đã tuyệt tích ở giới tu chân rồi đó sao? Sao nàng lại gặp ở chỗ này được chứ?

Lâm Nguyệt do quá sợ hãi, vô thức quơ hường lưỡi đao về phía tiên trùng cắn đánh tới. Chỉ nghe một tiếng đing như chạm vào đá vậy, mấy con côn trùng kia bị nàng chém mấy nhát đao, nhưng con sâu ấy nhìn có vẻ nhỏ nhưng lại cực cứng, hường lưỡi đao sắc bén thế mà chẳng làm nó bị thương tí nào.

Chỉ thấy những con tiên sâu cắn ấy bị nện nghiêng đồng ngã tây, sau con choáng váng rối loạn một lát, rồi như bị nổi giận vậy, một con trong đó đột nhiên phát ra tiếng kêu ong ong sắc nhọn, sau đó toàn bộ đám sâu đột nhiên ngừng lại, rồi quay mạnh đầu hướng về phía Lâm Nguyệt mà chằm.

Tốc độ lần này nhanh như chớp, cả Lâm Nguyệt cũng đều không thấy rõ, trong lòng nàng quá sợ hãi, cũng không kịp phản ứng, đã cảm giác cổ tay đau đốn, lập tức mềm rũ xuống, hường lưỡi đao trong tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, nhưng không để cho nàng nghĩ nhiều, trong đầu đã mê man, thân thể mềm mại của nàng nhũn xuống, ngã bịch nặng nề xuống đất.

Bị sâu tiên cắn trúng, nước bọt ấy sẽ khiến thân thể mềm yếu vô lực, sau đó hôn mê, rồi bị sâu nuốt chửng...

Trước lúc hôn mê, trong đầu Lâm Nguyệt lóe lên đoạn miêu tả về vạn thú phổ trong tư liệu.

Nàng bảo vận khí nàng sao lại tốt vậy chứ, thế mà lại gặp được linh quang, quả nhiên là nàng cao hứng quá sớm. Nữ phụ chính là nữ phụ, dù có gặp được cơ duyên lớn thì sao, cũng coi như mất mạng là chắc rồi...

Khỏe môi Lâm Nguyệt cong lên cười khổ tự giễu, cả người chìm trong hôn mê.

Ở bên khác.

“Ngạo Thiên, huynh nhìn chỗ đó xem?” Một sơn động bí ẩn khổng lồ, Diệp Khuynh Tuyết thu được không ít bảo vật, đột nhiên chỉ vào một ngách kêu lên.

Long Ngạo Thiên thuận nhìn theo hướng nàng ta chỉ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kêu lên thất thanh, “Thú hóa thạch!”

“Thú hóa thạch ư? Đó chẳng phải là phi tượng của yêu thú đó sao?” Diệp Khuynh Tuyết nhìn pho tượng động vật kỳ lạ không xa, ngạc nhiên nghi ngờ nói.

“Tuyệt Nhi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này đi thôi!” Long Ngạo Thiên kéo Diệp Khuynh Tuyết, sắc mặt nặng nề nói ra, “Đó là thú hóa thạch cấp năm đó, tương đương tu sĩ Kim Đan, thú hóa thạch kia trời sinh tính lười biếng, thích nhất là ngủ say, sau khi ngủ say thì toàn thân biến thành một pho tượng đá cứng rắn, nếu bị động tĩnh, sẽ nổi điên lên, cắn nuốt người đó”

Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy lời Long ngạo Thiên nói, ánh mắt lóe lên, tay lại khẽ rút ra, cười bảo, “Ngạo Thiên, giờ chẳng phải nó đang ngủ say đó sao? Chỉ cần chúng ta cẩn thận chút, không cần kinh động nó thì được rồi ư? Chỗ sơn động lớn như này, chúng ta vẫn chưa su tầm hết đó, cứ vậy mà ra ngoài, chẳng phải là tiếc lắm sao?”

“Cái này...” Long ngạo Thiên nhìn thoáng qua thú hóa thạch kia, do dự chút, cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị của Diệp Khuynh Tuyết, “Vậy cũng được, Tuyệt Nhi hãy nhớ, ngàn vạn lần đừng phát ra tiếng động quá lớn, cũng đừng có tới gần pho tượng kia nhá”

“Muội biết rồi, muội sẽ cẩn thận” Diệp Khuynh Tuyết cất giọng ngọt ngào cười nói với Long ngạo Thiên, “Ngạo Thiên, huynh qua bên kia tìm đi, muội đi bên này, bất kể có tìm được bảo vật không, thì một lúc nữa sẽ tụ họp ở đây nhé”

“Cái này...” Long Ngạo Thiên có vẻ không muốn tách ra cùng Diệp Khuynh Tuyết, “Chẳng may muội gặp nguy hiểm gì thì làm sao?”

“Ở đây không có nguy hiểm gì đâu, hơn nữa trận pháp này chẳng phải đã bị huynh phá rồi sao?” Về mặt Diệp Khuynh Tuyết thành thật nói ra, “Ngạo Thiên, huynh không phải nói chúng ta sớm một chút rồi rời nơi này đi hay sao? Chúng ta tách ra hành động sẽ nhanh hơn chút, dù có gặp nguy hiểm muội cũng có thể ứng phó được mà”

“Vây cũng được, tuyệt Nhi muội phải cẩn thận chút đó” Long ngạo Thiên nhìn Diệp Khuynh Tuyết thâm tình một cái, sau đó mới lưu luyến không rời lao vào chỗ sâu trong hang động đi.

Đội bóng Long ngạo Thiên biến mất trong tầm mắt, Diệp Khuynh Tuyết lúc này mới đưa mắt nhìn vào pho tượng thú hóa thạch kia, lát sau, cong môi lên cười vui vẻ, chậm rãi đi tới thú hóa thạch.

Sở dĩ nàng ta kiểm soát để bảo Long Ngạo Thiên rời đi, là vì nàng ta vừa thấy dưới chân pho tượng thú hóa thạch có một tia hơi thở tinh khiết như ẩn như hiện, chỉ có trân bảo hiếm thấy mới có thể tản mát ra linh tức như thế.

Dần tới gần, Diệp Khuynh tuyết đánh giá pho tượng thú hóa thạch dữ tợn, trong mắt lóe lên tia giễu cợt mơ hồ.

Thú hóa thạch, sao nàng ta lại không biết chứ? Long ngạo thiên kia cho rằng nàng sẽ ngây thơ ngu ngốc đến mức này sao? Thú hóa thạch xác thực tình lại sẽ nổi điên không sai, chẳng qua Long ngạo thiên lại không biết rằng, thú hóa thạch còn có một cái tên khác, nó được gọi là yêu bảo thú, cũng được gọi là thú tìm bảo vật, chỉ cần nơi nào có thú hóa thạch, thì ở đó nhất định có trân bảo hiếm có, bởi vì thú hóa thạch thích đứng ở chỗ có bảo vật nhất, hơn nữa còn đè bảo vật dưới thân rồi ngủ say.

Cảm giác được khoảng cách càng gần, hơi thở bảo vật càng dày đặc, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe sáng. Hiện tại trận pháp đã bị phá, giá trị lợi dụng của Long Ngạo Thiên đã hết, lát nữa sau khi nàng ta lấy được bảo vật, Long Ngạo thiên có còn sống sót rời khỏi cái sơn động này đi không thì phải xem vận mệnh của hắn rồi!

Nghĩ đến đây, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia tàn nhẫn, lại không chút do dự, đầu ngón tay bấm xung quanh, lại bắn ra mấy viên linh thạch trung phẩm, bày một trận đơn giản vây thú, bóng như quỷ mị xoẹt qua, động tác nhanh như chớp móc thứ gì đó dưới gầm pho tượng thú hóa thạch ra, sau đó cũng không dừng lại, mà chân khễ điểm nhẹ, lui ra khỏi trận khó thú, đầu ngón tay bắn ra một viên linh thạch chỉ thấy một trận nhỏ vụ nổ chuyển động quay chung quanh pho tượng thú hóa thạch, trong nháy mắt chung quanh nó xuất hiện luồng sáng vây chặt thú hóa thạch vào trong.

Lúc khởi động thành công trận pháp vây khó thú, đột nhiên pho tượng trong trận chấn động, pho tượng đầy tro bụi trên người rớt xuống, một đôi mắt thú màu xanh hung ác sáng lóng lánh như chuông đồng mở bừng ra, sau đó thú chủ nhân gầm lên một tiếng rung trời!

Rống!

Diệp Khuynh Tuyết bị tiếng thú rống như sấm kia chấn động tái nhợt, miệng trào máu tươi, nàng ta hoảng sợ trốn to hai mắt nhìn pho tượng vốn trước kia chỉ cao nửa thước giờ thức tỉnh, thể tích dần tăng vọt lên trong nháy mắt rất nhanh biến thành mãnh thú khổng lồ cao gần ba thước.

Chết tiệt thật, nàng ta quá sơ suất mà, đã vội bày ra trận vây thú vốn chẳng cách nào vây khốn được con yêu thú này mà! Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt, lùi mạnh lại sau vài bước, cắn răng, sau đó quay đầu lao thẳng ra cửa động.

Cùng lúc đó, Long ngạo thiên bị kinh động sắc mặt trắng bệch lao từ chỗ sâu trong sơn động trở lại, vừa hay nhìn thấy bóng Diệp Khuynh Tuyết lao tới cửa động, lập tức vô thức gọi một tiếng, “Tuyệt Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Ngạo thiên đi mau, thú hóa thạch đã tỉnh rồi!” Thấy Long Ngạo Thiên trở lại nhanh như vậy, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết hơi kinh ngạc, chẳng qua vẫn giả vờ thất kinh kêu lên với Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên nghe thấy lời Diệp Khuynh Tuyết nói, vô thức quay đầu lại nhìn, vừa nhìn đã thấy mãnh thú khổng lồ vây chặt trong khốn trận, nhất là cặp mắt màu xanh lóng lánh kia, to như chậu nước vậy, khiến Long Ngạo Thiên hít một hơi lạnh ngắt!

Cái này, vốn không phải là yêu thú cấp năm gì, mà là yêu thú cấp sáu đó. Tuyệt Nhi đến cùng đã làm gì mà kinh động tới sát thần như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Họa Thủy Đông Dẫn

Long Ngạo Thiên khiếp sợ mãi, thậm chí cả động tác phóng mạnh tới Diệp Khuynh Tuyết cũng ngừng lại, nhưng đúng lúc này, lại nghe được một tiếng rống to rung trời, Long Ngạo Thiên chỉ cảm thấy đầu óc lúc này giống như bị đập một cái, cả người chấn động, lập tức tỉnh táo lại.

Đội hân tỉnh táo nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết thì trong sơn động đâu còn bóng dáng Diệp Khuynh Tuyết nữa chứ? Trong lòng Long Ngạo Thiên đau xót, cứ như có thứ gì đó chặn trong ngực, đè rất nặng.

Nhưng tình cảnh này nguy hiểm vạn phần, đã không để hần nghĩ được nhiều nữa, mắt thấy thú hóa thạch sắp chộc thùng khôn trận thoát ra, Long Ngạo Thiên cắn răng một cái, cũng lao cực nhanh về phía cửa động đi.

Trong lúc bay nhanh, chỉ nghe đằng sau một trận vang ầm ầm trong sơn động truyền tới, toàn bộ mặt đất đều rung lên, Long Ngạo Thiên chưa kịp hoàn hồn, đã nghe một tiếng nổ ầm vang lên, cả huyết động sau lưng đã sụp đổ ầm ầm, ngay sau đó Long Ngạo Thiên bị khí thể ngập trời đánh bay, đập mạnh trên cỏ, sắc mặt hần trắng bệch nhìn trong động sụp đổ mãnh thú không lồ lao ra, trong mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Tuyệt Nhi...”

Miệng Long Ngạo Thiên đầy máu tươi, nhìn bóng cô gái cách xa mình mấy chục thước mờ mịt, trong mắt lộ ra khẩn cầu.

Vừa rồi thú hóa thạch thoát ra, hần là bị xung lượng chấn động khổng lồ khiến kinh mạch toàn thân tán loạn, giờ phút này người hần bị thương rất nặng, vốn chẳng có sức đâu mà chạy trốn mãnh thú kia nữa, trong lúc sống chết, hần vô thức nhìn về phía cô gái hần ái mộ cầu cứu.

Nghe được tiếng Long Ngạo Thiên kêu lên, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên do dự, nàng ta cấp tốc rồi đi bóng cũng hơi dừng lại, quay đầu nhìn lại phía Long Ngạo Thiên.

Thấy động tác dừng lại của Diệp Khuynh Tuyết, trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên vui mừng, nhưng còn chưa kịp đợi hần mở miệng lần nữa, đã thấy Diệp Khuynh Tuyết nhìn hần đầy phức tạp, sau đó cắn răng xoay mạnh người, tiếp tục chạy trốn thật xa mà đi.

“Ngạo Thiên, thực xin lỗi...”

Rất xa truyền đến giọng thánh thót của Diệp Khuynh Tuyết, Long Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn theo bóng thon cao của Diệp Khuynh Tuyết đi xa dần, trong mắt chứa đầy tuyệt vọng chưa từng có.

“Tuyệt Nhi...”

Long Ngạo Thiên khẽ gọi ấp úng, giọng gần như không nghe rõ, thân thể vô lực co quắp run rẩy, vẻ thống khổ trên mặt càng ngày càng đậm, lát sau, hần mới thu lại tầm mắt tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

“Rống...” Thân thể mãnh thú không lồ lại lần nữa gầm lên tiếng rống giận rung trời. Long Ngạo Thiên phảng phất như không nghe thấy, vẫn nằm im trong bụi cỏ không nhúc nhích, cứ như xác chết biết đi vậy, cả người ngập tràn hơi thở tuyệt vọng.

Diệp Khuynh Tuyết phản bội, khiến Long Ngạo Thiên lâm vào tuyệt vọng, giờ phút này hần thấy trong lòng ngoài đau đớn ra thậm chí còn quên cả sợ hãi...

Ở bên đó.

Trong hang động linh quang, Lâm Nguyệt chậm rãi nặng nề mở mắt nặng nghìn cân ra, đôi mắt âm đạm vô thần nhìn trên đỉnh hang gập ghềnh, hồi lâu nàng mới bỗng hồi phục tinh thần, vô thức nhảy lên, nghĩ muốn đứng lên từ dưới đất nhưng đúng lúc thân thể lại mềm nhũn ngã mạnh xuống đất lần nữa.

Từng đợt cảm giác suy yếu truyền khắp chân tay toàn thân, lúc này Lâm Nguyệt mới bắt giác cảm thấy người mình như sắp trống rỗng vậy, toàn thân chẳng có chút sức lực nào, tựa như lâm vào một nhọc quá độ vậy.

Sao lại thế chứ? Chẳng lẽ bị trúng độc rồi? Nghĩ tới sau khi mình bị sâu tiên cắn, thì đã ngất đi, sắc mặt Lâm Nguyệt hơi khó coi. Kể từ sau khi nàng tu luyện bí quyết thiên cô Lưu Hương, thì đây là lần đầu tiên trúng độc, trước đó Diệp Khuynh Tuyết cũng từng dùng linh phấn với nàng, nhưng lại bị nàng phát hiện ra, hơn nữa dưới tác dụng hiểm thủ của hương độc, chút độc tố linh phấn này vốn chẳng đáng nhắc đến.

Hương độc trong người nàng vốn là loại kỳ độc khó có được thời thượng cổ, tính của kỳ độc độc vô cùng, chỉ là hiện tại tu vi nàng quá thấp, vốn cách nào phát huy được độc tính của hương độc, chẳng qua dù là thế, cũng do tu luyện độc công, thân thể nàng là kịch độc vô cùng rồi, gần như là bách độc bất xâm.

Mà nàng không sao nghĩ ra, toàn thân nàng kịch độc như thế, sao vẫn không ngăn nổi độc sâu tiên cắn chứ, chỉ là nói con mồi sau khi bị sâu tiên cắn rồi hôn mê thì chẳng phải là bị sâu ăn sạch sao? Vì sao nàng còn sống chứ?

Ngay thời điểm lòng Lâm Nguyệt ngập tràn nghi hoặc, lại đột nhiên nghe được một trận ong ong rất nhỏ, trong lòng nàng cả kinh, chưa kịp đợi nàng phản ứng, mấy con sâu tiên cắn lại bay vây quanh nàng mấy vòng, sau đó có một con rơi trên vai nàng, đứng im không nhúc nhích.

Số sâu tiên cắn còn lại dưới con mắt kinh ngạc của Lâm Nguyệt cũng rớt rớt trên vai nàng. Điều này, đây là... Nhận chủ ư?

Cảm giác được giữa mình và sâu tiên cắn có liên hệ như có như không, Lâm Nguyệt lập tức không dám tin mở to hai mắt nhìn. Lát sau, nhìn một đoàn sâu trắng muốt nằm trên vai nàng, Lâm Nguyệt lại thoáng cười khổ.

Hiện tại cuối cùng nàng đã biết rõ vì sao sâu tiên cắn mà không nuốt nàng rồi, sâu tiên cắn này kỳ thực rất độc, lại có một tập tính, đó là nói sẽ thông tính tất cả kẻ địch có uy hiếp với mình, cũng không đem thức ăn mình thôn tính hết, mà thích đứng cạnh thức ăn liên tục. Còn nàng lại là thân thể kỳ độc rất tiện lợi, khiến sâu tiên đã coi nàng như thức ăn rồi.

Còn phần sâu tiên cần sẽ nhận thức với nàng đoán chừng là bởi thân nàng là tu sĩ, mà sâu tiên hút máu nàng mới là nguyên nhân chính.

Nghĩ đến mình bị sâu tiên cắn hiểu lầm là thức ăn, kết quả ma xui quỷ khiến lại khiến sâu ác nhận chủ, lúc Lâm Nguyệt cười khổ mãi, không phải không thừa nhận trong lòng mình đúng thật là vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ.

Dùng thần thức liên hệ với sâu tiên một lúc, xác định là sâu tiên đã nhận chủ, Lâm Nguyệt đem đoàn sâu đó sắp đặt thật tốt, lúc này mới lấy ra một dương đan bổ huyết uống vào, ngồi khoanh chân khôi phục nguyên khí.

Sâu tiên nhận chủ, đã hút một lượng máu lớn, trong lúc nàng bị hôn mê đã tổn hao không ít máu, vì thế nàng vừa tỉnh lại mới cảm giác suy yếu vô lực như thế.

Sau mấy canh giờ, Lâm Nguyệt khôi phục bình thường rời khỏi hang động, hộ tống nàng rời đi còn có đoàn sâu tròn giờ phút này treo ngược ở vạt áo của nàng.

Sau khi rời khỏi sơn động, Lâm Nguyệt ở bí cảnh càng thêm cẩn thận hơn, hiện tại bảy ngày đã qua năm ngày, trong bí cảnh ngoài các đệ tử của năm đại môn phái ra, những đệ tử của các phái nhỏ và gia tộc tu tiên khác cũng đã vào bí cảnh.

Bởi vậy, bí cảnh vốn hung hiểm lại càng thêm hung hiểm vạn phần, sau khi Lâm Nguyệt rời khỏi sơn động, chỉ ngần ngừ trong nửa canh giờ đã gặp được nhiều cảnh giết người đoạt bảo. mặc dù lần nào nàng cũng thuận lợi tránh đi, nhưng nàng lại không biết hai ngày tiếp theo nàng có thể thuận lợi vượt qua nữa không.

Thời gian rời đi bí cảnh sắp tới gần, chỉ số nguy hiểm trong bí cảnh càng cao, hàng năm ngày cuối rời khỏi bí cảnh đều có vô số tử thương. Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt quyết định không đi tìm cơ duyên nữa, mà tìm một chỗ bí ẩn để tu luyện cho tốt, đợi tới ngày bí cảnh đóng cửa.

Ước chừng sau nửa nén hương, Lâm Nguyệt đã tìm được một vị trí sơn cốc tương đối bí ẩn rồi tìm được một sơn động nhỏ, nàng đơn giản bày ra một trận pháp nhỏ, sau đó khoanh chân bắt đầu tĩnh tọa.

Linh khí trong bí cảnh nồng nặc ngập tràn, rất thích hợp tu luyện, Lâm Nguyệt nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định.

Nhưng nàng mới nhập định không lâu đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc mà bùng tỉnh, ngoài hang truyền đến từng đợt thú rống và tiếng huyên náo tức giận.

Lòng Lâm Nguyệt trùng xuống, vội vàng thả thần thức ra thăm dò xem, vừa nhìn, bất giác hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy thần thức nàng vừa đến, có mấy tu sĩ chật vật không chịu nổi đang chạy như điên về phía nàng, mà đằng sau bọn họ là một mãnh thú khổng lồ dữ tợn đang điên cuồng đuổi theo.

“Đó là đệ tử Côn Lôn, sao bọn họ lại chọc phải mãnh thú lợi hại thế nhỉ?”

Trong lòng Lâm Nguyệt ngạc nhiên nghi ngờ mãi, đồng thời cảm thấy có chuyện không ổn.

Trong mấy người chật vật chạy trốn chẳng có người nào Lâm nguyệt biết cả, nhưng nàng nhận ra được bọn họ là đệ tử Côn Lôn tham gia thí luyện bí cảnh lần này, giờ phút này toàn thân họ đều là máu, chắc hiện tại như nỏ mạnh hết đà, nếu không có chuyện gì xảy ra bất ngờ, cuối cùng những đệ tử này cũng sẽ chết trong miệng thú mà thôi.

Nhìn đám người đang chạy chật vật kia, Lâm Nguyệt quyết định nhanh chóng, lập tức rời đi! Thật sự không phải là nàng không muốn cứu người, mặc dù mấy đệ tử Côn Lôn ấy nàng không quen, cũng không có giao tình gì, nhưng trước kia cũng không có ai đắc tội nàng cả, nếu đủ khả năng, nàng cũng không ngại chia tay giúp đỡ, nhưng bây giờ, đối mặt với mãnh thú như thế, nàng vốn bất lực, nếu nàng miễn cưỡng ra mặt, đến cuối cùng thì mình cũng bỏ mạng thôi.

“A...”

Trong nháy mắt Lâm Nguyệt lâm vào trầm tư, một tiếng thét thê lương thảm thiết vang lên, nàng ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một cảnh máu tanh vô cùng, một đệ tử Côn Lôn chạy chậm nhất đã bị mãnh thú đuổi kịp, trong chớp mắt đã biến mất trong chiếc mồm to như chậu máu của mãnh thú.

“Hà sư đệ...”

Một đệ tử Côn Lôn trong đám kêu lên thê lương, trên mặt tất cả đều là hận ý và phẫn nộ. Lâm Nguyệt hít sâu một hơi lạnh, không dám trì hoãn nữa, thu lại trận kỳ vừa rồi, lúc này định rời đi ngay, nhưng một khắc sau, một đệ tử cất giọng tuyệt vọng nói lại khiến cho bóng mảnh khảnh của nàng vội vã rời đi chợt dừng lại.

“Diệp Khuynh Tuyết, người chết không yên đâu...”

Diệp Khuynh Tuyết, chẳng lẽ con mãnh thú ấy là do Diệp Khuynh Tuyết dẫn tới sao? Nếu thật sự là Diệp Khuynh Tuyết, vậy cứu những đệ tử Côn Lôn này cũng coi như một chuyện tốt... Lâm Nguyệt đang lúc nghĩ lại chợt thay đổi chủ ý, nàng quyết định mạo hiểm cứu người.

Vốn nàng nàng không muốn mạo hiểm nữa, dù sao mặc kệ nhưng kẻ đó là đệ tử Côn Lôn hay không, nàng lại chẳng quen biết, nàng không thấy cần thiết vì những người này mà bản thân lâm vào cảnh nguy hiểm, nhưng nếu chuyện này có liên quan tới Diệp Khuynh Tuyết thì lại khác, cứu những người

này, dừ lại tính mạng cho họ, để họ sống sót trở về gây ngọt ngào cho Diệp Khuynh Tuyết cũng tốt!

Nghĩ vậy, Lâm Nguyệt hành động nhanh không ngừng lại, lướt thẳng từ trong sơn động ra ngoài, nàng cũng chưa rời đi mà đan dùng tốc độ nhanh chất bỏ trí một trận pháp mê ảo ngoài sơn động, đợi sau khi bố trí tốt trận pháp, nàng mới cực nhanh lao về hướng mấy vị đệ tử Côn Lôn.

“Mấy vị sư huynh sư tỷ, mau chạy qua bên này!”

Nhìn mãnh thú chính là yêu thú cao cấp, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng không trực tiếp đi tiếp ứng đám đệ tử côn Lôn kia, nàng chỉ đứng cạnh trận pháp, lên tiếng nhắc nhở những người đó.

“Lâm sư muội!”

Mấy người vốn đã tuyệt vọng rồi, lúc nhìn thấy Lâm Nguyệt thì lập tức mừng rỡ, cố chạy tới bên Lâm Nguyệt.

“Mấy vị sư huynh cùng dẫn thú tới trong trận đi ạ” thời khắc nguy cấp dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng không nói nhảm với họ, mà trực tiếp nói dụng ý của mình ra.

Mấy đệ tử côn Lôn sững sờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, đi làm theo ngay những lời Lâm Nguyệt nói.

Nói thì chậm mà lúc đó rất nhanh, ngay lúc mấy vị đệ tử Côn Lôn vừa bước vào trong trận pháp kia, mãnh thú cũng đuổi theo sát, mấy đệ tử Côn Lôn đồng loạt vọt vào trong trận pháp.

Lâm Nguyệt ngay lúc yêu thú bước vào trong nháy mắt, đầu ngón tay bắn ra, đem linh thạch trong tay bắn ra, trong nháy mắt trận pháp khởi động, hoàn cảnh chung quanh cũng bị sương mù trắng tinh bao phủ.

“sư huynh, đi bên này”

Đội ảo trận mở ra triệt để, lúc này Lâm Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ điểm cho mấy đệ tử Côn Lôn ra khỏi ảo trận, dẫn họ tới sơn động trước mắt.

“Mấy vị sư huynh, muội ở chỗ này ngăn trận pháp lại, các huynh tạm thời ở lại đây chữa thương đi, ảo trận đó cũng không cản được lâu, muội muốn dẫn yêu thú kia rồi đi”

Sau khi Lâm Nguyệt dẫn mấy người vào trong sơn động thì bắt đầu bố trí trận pháp. Nhìn động tác của Lâm Nguyệt bận rộn không ngừng, sắc mặt mấy vị đệ tử Côn Lôn cực kỳ phức tạp, bọn họ biết Lâm Nguyệt, chỉ là lúc đi qua, họ cũng không để ý lắm tới vị sư muội đồng môn này, trước ở trên trận thí thí môn phái, họ từng khinh bỉ hành vi Lâm Nguyệt đập linh phù mãi, sau đó lúc Lâm Nguyệt bị tước đi tư cách thí thí, họ còn nhìn có vẻ hả hê, nhưng họ không cách nào nghĩ ra, lần này bị Diệp Khuynh Tuyết hãm hại trong bí cảnh, cuối cùng Lâm Nguyệt lại cứu họ. Mọi người lần này có thể tới tham gia thí luyện trong bí cảnh đều là những đệ tử tinh anh, bọn họ đều là những người thắng được trong trận thí thí nằm vào top hai mươi người, lần tiến vào thí luyện bí cảnh, mấy người họ thường có giao tình không tệ nên quyết định thành một tổ cùng đi tìm bảo vật, nhưng vào mấy canh giờ trước, họ đang ở trong hạp cốc khó khăn lắm mới lấy được linh thảo vạn năm, mà ngay lúc ấy, lại thấy Diệp Khuynh Tuyết xuất hiện đột ngột, sau lưng nàng ta còn có một yêu thú đuổi sát.

Bọn họ thấy Diệp Khuynh Tuyết, dĩ nhiên Diệp Khuynh Tuyết cũng thấy họ, vốn họ cho rằng lúc thấy đồng môn, hơn nữa Tuyết tiên tử ngày thường làm người cũng rất thuần khiết lương thiện, hiện tại tất nhiên lại dẫn yêu thú tới, ai ngờ, sau khi Diệp Khuynh Tuyết nhìn thấy họ rồi, chẳng những không dẫn yêu thú đi, mà trực tiếp dẫn yêu thú hướng về họ đuổi theo.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết dẫn yêu thú đến thì thôi đi, vào lúc ấy, họ cũng chỉ có thể tự nhận mình xúi quẩy, song Diệp Khuynh Tuyết lại thừa lúc họ trong cơn hoảng loạn, chẳng rõ vùng độc phân gì về phía họ, khiến con yêu thú kia nổi điên lên, đuổi theo họ mãi không tha, đồng thời cũng không còn để ý tới Diệp Khuynh Tuyết nữa.

Diệp Khuynh Tuyết đã thoát khỏi yêu thú thành công, mà phía sau bọn họ đã rơi vào cơn ác mộng vô tận, vốn đội bọn họ có sáu người, trong lúc bị yêu thú đuổi giết bỏ mình hai người, vừa rồi một người lại bị yêu thú cắn chết nữa, đến cuối cùng, chỉ còn lại có ba người họ.

Tình cảnh sáu người không tệ, hiện tại vì Diệp Khuynh Tuyết mà ba người đã chết, điều này khiến cho mấy người họ hận Diệp Khuynh Tuyết thấu xương, hơn nữa, nếu cuối cùng không phải Lâm Nguyệt xuất hiện, chắc họ cũng không sống được, từ đó, họ sao lại không hận Diệp Khuynh Tuyết chứ?

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt không biết những điều này, nhưng nàng vốn thông tuệ, từ thần thái của mấy người đoán chừng cũng đoán được gần hết, chẳng qua nàng không nói gì thêm, cũng không hỏi mấy người chuyện gì xảy ra, chỉ sau khi bố trí trận pháp thật tốt, định chuẩn bị rồi đi.

“Lâm sư muội, lần này nhờ có muội, ơn cứu mạng này không gì để báo đáp, nếu sau này sư muội có chuyện gì cứ việc tới tìm Bạch Huy ta!” Nhìn Lâm Nguyệt chẳng nói gì đã rời khỏi sơn động dẫn yêu thú đi, một trong đệ tử Côn Lôn cảm kích nói ra.

“Đúng vậy, Lâm sư muội, lần này cảm ơn muội”

Một đệ tử Côn Lôn khác cũng cất lời, trong mắt tràn đầy ý cảm kích. Sắc mặt người thiếu niên cuối cùng tái nhợt toàn thân nhuốm màu dù không nói gì thêm, nhưng cảm kích trong mắt không ít hơn hai người khác.

“Các sư huynh không cần phải thế” Nghe mấy người nói, Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, nghĩ chút lại móc ra mấy bình đan được đưa tới, bảo, “Đây là

hồi xuân đan, là thuốc trị thương rất hiệu quả, các sư huynh cứ an tâm ở lại đây chữa thương đi, chắc yêu thú kia cũng sắp phá trận ra rồi, tiểu muội còn phải ra ngoài một chuyến”

“Lâm sư muội, muội phải cẩn thận”

Đệ tử Côn Luân tên Bạch Huy kia cảm động nói, giờ phút này hắc xác thực trong lòng bị hành động quên mình cứu người của Lâm Nguyệt làm cho cảm động, con yêu thú bên ngoài lợi hại thế nào họ đều biết rõ, nhưng giờ thoát nhìn nữ tu trước mắt có vẻ yếu ớt này, lại vì họ mà dấn thân vào nguy hiểm dấn yêu thú đi.

Hành động của Lâm Nguyệt như thế, khiến họ cảm thấy xấu hổ, lại không kim được nghĩ đến chuyện xảy ra trên trận tí thì lúc trước, giờ nghĩ lại chút hành động của Diệp Khuynh Tuyết, lại nhìn lại Lâm Nguyệt, đều là nữ tu, nhưng lại khác nhau một trời một vực, một kẻ ích kỷ vô sỉ, chẳng từ bất cứ thủ đoạn nào để hãm hại đồng môn, một người thì hào phóng lương thiện, vì đồng môn chẳng tiếc thân mình vào trong nguy hiểm.

“Sư huynh yên tâm đi, nếu tiểu muội đã dám đem súc sinh kia rời đi, dĩ nhiên không sao rồi” Nói xong Lâm Nguyệt không chậm trễ nữa, xoay người rời khỏi sơn động.

Lâm Nguyệt cũng không biết mình trong lòng mấy người Bạch huy đã trở thành người nữ tu thiện lương nhất quên mình, sợ dĩ năng cứu đám người Bạch Huy chẳng qua cũng vì muốn Diệp Khuynh tuyết thêm ngọt ngào mà thôi, hơn nữa nàng nắm chắc sau khi bị yêu thú truy tung thì toàn thân lui đi.

Sau khi Lâm Nguyệt rời khỏi sơn động, lập tức cảm giác yêu thú cuồng bạo công kích bị vây trong trận, luồng sáng quanh trận cách đó không xa cứ mờ dần, nàng biết trận pháp này đã không chống đỡ được lâu, lập tức không dám chậm trễ, lấy tốc độ nhanh nhất, rời khỏi thung lũng này.

Sau nửa nén hương, Lâm Nguyệt mới dừng lại ở một khe núi, sau đó chẳng chút do dự lấy một gốc cây cỏ dụ yêu quái ra ném xuống đất rồi mình rời đi nhanh chóng.

Khoảng cách nàng ném cỏ dụ yêu quái cách chỗ yêu thú chừng vài dặm, yêu thú có khứu giác cực kỳ nhạy cảm, mà với loại cỏ dụ yêu quái thành thực mà nói vừa có lực hấp dẫn cực lớn, vì thế nàng tin không quá nửa khắc, yêu thú kia nhất định sẽ bị sở dụ yêu quái dẫn tới nơi này.

Chỉ cần yêu thú bị cỏ dụ yêu quái dẫn đi, như vậy bất kể là nàng hay đám người Bạch Huy đều tạm thời an toàn.

Trong lòng Lâm Nguyệt đã tính toán kỹ lắm, chẳng những cứu đám người Bạch Huy thành công, hơn nữa cũng thuận lợi dẫn yêu thú đi, nhưng nàng lại không biết rằng cách đám người Bạch Huy trốn không xa trong cánh rừng rậm, sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết âm trầm ngồi bó gối dưới đất, trong mắt chột lóe lên tia tàn khốc.

Vừa rồi Lâm nguyệt đột nhiên xuất hiện, dùng trận pháp vây khốn yêu thú, hơn nữa còn cứu được đám người Bạch Huy, tất cả đều bị Diệp Khuynh Tuyết dùng thần thức thấy rất rõ, nhất là chứng kiến Lâm nguyệt vây khốn yêu thú hóa điên thành công, cứu được đám người Bạch Huy, trên mặt Diệp khuynh Tuyết âm trầm tới mức như sắp chảy ra nước vậy.

Hai ngày trước, nàng ta thành công cướp được bảo vật từ chỗ yêu thú đó, khiến thú hóa thạch bùng tỉnh, vốn đang tìm cách lẩn trốn, nàng ta cố tình bỏ rơi Long Ngao Thiên, hy vọng lấy Long ngao Thiên làm mồi nhử, dẫn thú hóa thạch đi, nhưng nàng ta không sao nghĩ ra, thú hóa thạch kia lại tha cho Long Ngao Thiên, cứ tiếp tục đuổi giết nàng ta.

Hai ngày nay nàng ta liên tục bị yêu thú truy sát, trải qua chật vật vạn phần, cũng không chịu nổi nữa, thậm chí có nhiều lần suýt nữa bị táng thân trong miệng yêu thú.

Trong hai ngày này, nàng ta gặp qua không ít tu sĩ khác ở trong bí cảnh, trong đó có người của ngũ đại môn phái, cũng có không ít người của các môn phái nhỏ và gia tộc tu tiên khác, nàng ta cũng thử qua họa thủy đông dẫn, nhưng làm vậy cũng chẳng có tác dụng mấy, thú hóa thạch kia vẫn đuổi găt gao theo nàng ta không tha, cứ như nhận đúng người là nàng ta vậy, bất kể nàng ta trốn vào không gian hỗn độn, thú hóa thạch vẫn canh giữ chặt nơi nàng ta biến mất không chịu rời đi.

Nàng ta vốn là người cực kỳ thông minh, sau mấy lần họa thủy đông dẫn thất bại, nàng ta biết chắc bản thân có vấn đề, nhưng không phải là bởi cướp được bảo vật ở chỗ thú hóa thạch mà bởi trên người nàng ta đã bị người khác động tay chân.

Lúc ở chỗ thú hóa thạch cướp được thứ gì đó thu vào trong không gian hỗn độn, không gian hỗn độn có ngăn cách hơi thở hiệu quả, vì thế không thể là những bảo vật kia mà vấn đề hẳn là trên người nàng ta.

Nhớ tới thủ đoạn làm người của Lâm Nguyệt, nàng ta lập tức trầm xuống, rồi cũng không có chạy trốn nữa, trực tiếp trốn vào không gian hỗn độn, đổi một bộ quần áo khác, lúc này mới đi ra lần nữa.

Lúc này đây, thú hóa thạch vẫn đuổi theo nàng ta không tha, song nàng ta cảm giác được thú hóa thạch không còn điên cuồng như trước nữa, sau đó nàng ta gặp được nhóm đệ tử Côn Luân Bạch Huy, cuối cùng cũng xác nhận được suy đoán của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Tính Toán

Đụng phải đám đệ tử Côn Lôn Bạch Huy là nằm ngoài dự đoán, nhưng nàng ta lại không nghĩ nhiều, đối phương là đệ tử Côn Lôn thì sao? Nếu là đồng môn, chẳng phải là cần giúp nàng ta thoát khỏi yêu thú truy sát chứ? Huống chi những kẻ đó chẳng qua chỉ là đệ tử nội môn bình thường mà thôi, còn nàng ta lại là trưởng bối sư môn của bọn họ, bàn về thân phận, những người đó có chỗ nào cao quý như nàng ta không? Nếu họ đã không muốn, vậy nàng ta cũng không ngại giúp họ một tay!

Vì muốn triệt để thoát khỏi thú hóa thạch, nàng ta thừa dịp loạn đem hương phấn thú vẩy lên người đám Bạch Huy. Hương phấn thú là lúc trước khi nàng ta tiến vào thí luyện bí cảnh đã mua được với giá cao, chuẩn bị dùng để tính toán Lâm Nguyệt, số còn dư lại kia hiện tại đã được nàng ta dùng hết trên đám người Bạch Huy rồi.

Quả nhiên, dưới tác dụng của hương phấn thú, chuyện xảy ra tiếp theo đúng y như nàng ta đã nghĩ, thú hóa thạch không còn đuổi theo nàng ta tới chết nữa, mà lại đuổi theo đám người Bạch Huy.

Mặc dù nàng ta đã thoát khỏi thú hóa thạch truy sát triệt để, nhưng nàng ta vẫn chưa rời đi ngay, mà ẩn mình một bên, đi liên tục theo đám người Bạch Huy, sợ dĩ nàng ta làm vậy chẳng qua là không yên tâm mà thôi!

Nếu đám người Bạch Huy là những đệ tử môn phái khác, dĩ nhiên nàng ta sẽ không quan tâm. Nhưng đám người Bạch Huy là đệ tử Côn Lôn, là đồng môn với nàng ta, mà nàng ta bởi vì nguyên nhân còn hại chết mấy người, nếu không phải tận mắt nhìn thấy toàn bộ đám người Bạch Huy nằm trong miệng tang thú, nàng ta dĩ nhiên sẽ không yên tâm.

Chỉ cần toàn bộ đám người Bạch Huy chết, như vậy chuyện nàng ta ở trong bí cảnh hãm hại đồng môn cũng sẽ không ai biết, vì thế, nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho đám Bạch Huy sống sót rời khỏi bí cảnh!

Một đường đuổi theo, nàng ta tận mắt nhìn thấy từng người trong đám Bạch Huy bỏ mạng, tận mắt thấy bọn họ sẽ mất mạng trong miệng thú, nhưng lúc này Lâm Nguyệt lại đột nhiên xông ra, chẳng những cứu đám Bạch Huy, lại thành công vây khốn thú hóa thạch hóa điên, điều này khiến nàng ta sao không phiền muộn được chứ?

Lâm Nguyệt!!!

Không ngờ nữ nhân kia vẫn còn chưa chết, thế mà lại làm hỏng chuyện tốt của nàng ta! Diệp Khuynh Tuyết cắn chặt răng, trên mặt méo mó dữ tợn, hận ý ngập tràn trong mắt khiến người ta sợ hãi!

Lúc tiến vào bí cảnh, nàng ta cố ý đụng phải Lâm Nguyệt một tí, cũng nhân cơ hội rắc hương phấn thú lên người nàng, vì muốn mượn tay yêu thú trong bí cảnh diệt trừ Lâm Nguyệt, lại không ngờ được, mạng nữ nhân kia quá lớn, đã nhiều ngày đi qua, nàng ấy chẳng những không chết dưới móng vuốt của những yêu thú kia, ngược lại vẫn sống sót bay nhảy, thậm chí còn rảnh tới mức xen vào việc của người khác!

Diệp Khuynh Tuyết đè nén sự phẫn nộ trong lòng lại, lát sau, mới từ từ bình tĩnh, chỉ là trong mắt vẫn oán độc như cũ.

“Lâm Nguyệt, ngươi muốn cứu chúng sao? Ta mạn phép trời không cho ngươi được như ý, đợi đám đồng môn chết sạch cả rồi, ta lại muốn xem xem ngươi làm thế nào nhé?”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết dữ tợn, khóe môi cong lên cười lạnh, tia tàn nhẫn chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Bên đó.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt thâm trầm như trước, bay nhanh mà đi dưới thông đạo đen tối, giờ phút này nàng thoạt nhìn cực kỳ chật vật, tóc trên trán rối loạn ướt đầm mồ hôi dính sát lên má, y phục cũng tả tơi, còn lộ ra mấy vết thương máu loang lổ.

Tiện tay lấy linh phù ném ra đằng sau lưng, Lâm Nguyệt cũng không thèm nhìn, lại tiếp tục chạy như điên về phía trước, mà sau lưng nàng, có một đám ong đen kịt theo sát, đám ong đen kịt kia chẳng cần biết thông đạo là gì cứ theo sát Lâm Nguyệt không ngừng nghỉ.

“Chết tiệt thật!”

Tốc độ bay ong cực nhanh, sau khi chạy trốn một lúc, Lâm Nguyệt không thể không lấy linh phù ra lần nữa ném vào bầy ong, chỉ có vậy mới ngăn được những đám ong hung mãnh kia một tý.

Trước đó nàng vì muốn dẫn yêu thú triệt để, đã ném cò dụ yêu quái ra nhiều chỗ, vào lần cuối, lúc nàng đang định ném cò dụ yêu quái vắng ra, đột nhiên chạm phải cấm chế, kết quả nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị truyền tống tới một nơi khó giải thích này, mà nàng còn chưa kịp nhìn kỹ, lại đột nhiên bị một đám ong màu đen vô cùng hung mãnh toát ra ở đầu truy đuổi, còn chưa kịp làm gì chỉ đành cố chạy trốn chết.

Nhưng đám ong đen kia chẳng biết là cái giống biến dị gì mà cắn miệng vết thương đau đớn dữ dội, may mắn thể chất nàng là kịch độc, nếu không chừng hiện tại đã bị những con ong đen này cắn chết rồi!

May là thế, Lâm Nguyệt tại trong nửa nền hương ngấn ngùn, cũng bị những thứ như bầy ong đen này truy đuổi cực kỳ chật vật, nếu không phải lần này nàng vì thí luyện bí cảnh mà mang theo không ít linh phù trong người, hiện giờ chắc nàng đã bị bầy ong đen này gặm thành đồng xương trắng mất rồi.

Ầm một tiếng, Lâm Nguyệt lại ném ra một linh phù hỏa cầu, phù hỏa cầu nổ tung, bùng phát thành một đám lửa, khiến bầy ong đen theo sát chết cháy một đám, nhưng trên mặt Lâm Nguyệt lại chẳng có tí vui mừng nào, thậm chí còn lười liếc mắt nhìn.

Bởi vì số lượng bầy ong đen này quá nhiều, mà sau lưng nàng, cả cái thông đạo tối đen này đều toàn bộ là ong đen, nàng nghĩ, nếu không phải nàng bị truyền tống tới một nơi là một thông đạo tối đen chật hẹp dưới lòng đất, đoán chắc hiện tại nàng đã bị những đám ong đen này vây chặt lại rồi.

Số lượng ong đen quá nhiều, thủ đoạn kia của nàng cũng vốn chẳng tạo thành tổn thương gì với đám ong, chỉ có linh phù mới đối phó thích hợp nhất với đám ong hung ác này, nhưng mặc dù linh phù trên người nàng có nhiều, song cũng tới lúc phải dùng hết, mà trước mắt lối đi này gần như chạy cũng không xong, vốn chẳng nhìn thấy tận cùng là đâu!

Chẳng lẽ thật sự bị vây chết ở chỗ này hay sao? Sắc mặt Lâm Nguyệt hơi tái nhợt, nàng thở hồng hộc từng đợt, nàng rõ ràng cảm giác được linh lực trong cơ thể xói mòn dần, mà trước mắt là lối đi đen tối vô cùng tận, vốn chẳng nhìn thấy bất cứ hy vọng nào.

Thời gian cứ trôi qua từng chút một, đúng lúc Lâm Nguyệt dùng hết linh phù, sắp tuyệt vọng rồi, cuối cùng nàng cũng chạy ra khỏi lối đi tối đen kia, xuất hiện trong một đại điện trang nghiêm.

Lâm Nguyệt chật vật ngồi giữa sàn nhà bạch ngọc ngay đại điện, thở phì phò từng đợt, bộ dạng vẫn chưa tỉnh táo được.

Chẳng rõ là vì nguyên nhân gì, mà sau khi nàng lao ra khỏi lối đi tối đó, đám ong đuổi theo không ngừng nghỉ đột nhiên như thủy triều rút về, cứ như ở đại điện này có thứ gì đó khiến chúng sợ hãi vậy.

Bầy ong thối lui, khiến Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, kiếp nạn cứ xảy ra liên tiếp với nàng, cũng bắt chập nghĩ nhiều, dùng thần thức đơn giản điều tra sơ qua một vòng, sau khi không phát hiện ra nguy hiểm gì, bắt đầu uống một viên phục hạ đan để khôi phục linh lực.

Sau nửa canh giờ, Lâm Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, cảm giác linh lực trong cơ thể cuối cùng cũng khôi phục tới đỉnh, lúc này mới đứng lên, bắt đầu quan sát kỹ hoàn cảnh chung quanh.

Đây là một đại điện cực kỳ xa hoa trang nghiêm, chung quanh đại điện khảm trên vách có hơn mười viên dạ minh châu, dạ minh châu tỏa ra ánh hào quang soi rõ cả đại điện sáng rực như ban ngày, ngoài dạ minh châu ra, trên tường cũng không thiếu những ký hiệu hoặc điêu khắc phức tạp khác, Lâm Nguyệt nhìn kỹ một chút, lại phát hiện ra những ký hiệu đó điêu khắc giống như một loại văn tự thời thượng cổ (chữ cổ), thoạt nhìn cực kỳ quen mắt, lại chẳng nhớ nổi mình đã gặp ở đâu nữa.

Ngoài những thứ điêu khắc này, cũng chỉ có một cái bàn ngọc dài đặt trên chính điện, trên bàn chẳng có cái gì hết, nhưng trên bàn ngọc lại có một quả cầu sáng lơ lửng trên không, quả cầu sáng này như đang bao lấy một vật nào đó.

Lâm Nguyệt cũng không để ý tới quả cầu sáng đang lơ lửng trên không kia, mà dùng ngọc giản (loại giống như băng ghi âm) đem toàn bộ ký hiệu trên tường ghi lại, trong lòng nàng có một dự cảm mơ hồ, cảm thấy những văn tự điêu khắc kỳ lạ trên vách tường này sau này có giá trị rất lớn với nàng.

Cẩn thận ghi lại hết toàn bộ những ký hiệu điêu khắc trên tường vào trong ngọc giản, lúc này Lâm Nguyệt mới chậm rãi đi đến quả cầu trôi lơ lửng trên không kia.

Nhìn kỹ quả cầu sáng lơ lửng trên không, Lâm Nguyệt ngoài cảnh giác ra thì trong lòng bất giác thấy kích động. Nàng đã từng xem qua rất nhiều sách trong tàng thư các ở còn lớn có liên quan tới việc miêu tả truyền thừa cổ, có nói rằng đại năng tu sĩ thời thượng cổ thích đem những thứ mình cần truyền thừa gì đó dùng thần thức gói lại, tượng trưng vô căn cứ ở không trung rằng sẽ đợi người hữu duyên tới.

Nếu thật sự là như thế, không biết quả cầu sáng này bọc bên trong có phải là truyền thừa gì đó không nhỉ? Trong lòng Lâm Nguyệt yên lặng nghĩ, vừa cẩn thận quan sát, sau khi quan sát phát hiện ra không có bất kỳ nguy hiểm nào, lúc này mới chậm rãi thò tay ra, hướng tới quả cầu sáng nắm lấy...

Ồ bên kia.

Trong sơn động, lặng ngắt như tờ, mấy người Bạch Huy ngồi xếp bằng trong trận pháp, nhắm chặt hai mắt, chuyên tâm chữa thương. Bọn họ trước đó bị yêu thú truy sát dọc đường, nhiều lần bị thương trên đường đi, cuối cùng nếu không gặp được Lâm Nguyệt thì sợ rằng hiện tại đã là một đồng xương trắng rồi. Họ giờ mặc dù nhặt được cái mạng về, nhưng bị thương lại quá nặng, kinh mạch trong cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, tạm thời không cách nào khôi phục lại vết thương, muốn khôi phục hoàn toàn, đợi sau khi rời khỏi bí cảnh, trở về tông môn tinh dưỡng thật tốt mới được.

“Bạch sư huynh, huynh nói Lâm sư muội nàng ấy hiện giờ có ổn không?” Một đệ tử Côn Lôn trong đám đột nhiên cất lời hỏi.

“Lâm sư muội cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ bình an vô sự” Thần sắc Bạch Huy hơi âm trầm, song giọng điệu vẫn nói ra kiên định.

“Nhưng yêu thú kia...”

Lời vừa nói ra, cả ba đều lâm vào trầm mặc, bầu không khí trong sơn động lập tức trở nên bị bí bách vô cùng.

Yêu thú mà Diệp Khuynh Tuyết dẫn tới lợi hại biết bao, cả ba người họ là rõ nhất, cả đoạn đường này, sáu người họ, kết quả ba người vẫn bị lọt vào miệng yêu thú, bởi vậy có thể nghĩ, yêu thú khổng lồ vốn không phải bọn họ đủ sức đối phó. Sáu người họ ở cùng nhau đều không chịu được một chầu

kia của yêu thú, hưởng chỉ Lâm Nguyệt chỉ có một, hơn nữa tu vi của nàng thoát nhìn cũng ngang ngửa với họ.

“Nàng ấy vì chúng ta...”

Giọng Bạch Huy hơi trầm, trong mắt có thần sắc hỗn loạn mơ hồ. Đồi lại hai người nghe thấy lời hắn, cũng có vẻ mặt phức tạp...

Thân là tu sĩ, mặc dù họ không có nhiều ích kỷ, nhưng Lâm Nguyệt như vậy quên mình vì đồng đội, đem bản thân mình sa vào trong nguy hiểm, họ lại không biết làm thế, hơn nữa họ cũng cho rằng chẳng có ai ngu như vậy, người có thể tu luyện thành tu sĩ, đều không phải là hạng ngu dốt, hơn nữa thân là tu sĩ, hiểu rõ đạo lý lớn nhất, làm gì cũng phải có lợi với mình không phải sao? Trừ phi người đó quan trọng vô cùng với mình, nếu không thì không làm vậy.

Nhưng quan hệ giữa họ và Lâm Nguyệt chỉ bình thường là quan hệ đồng môn, đến bạn bè cũng không được tính nữa là, lúc ở côn Lôn, Lâm Nguyệt với họ mà nói, chỉ như người không quen biết. Nhưng dạng người như thế bọn họ bình thường chẳng coi ra gì, thậm chí còn là nữ tu khinh bỉ nữa, lại vào thời điểm nguy hiểm nhất, phần đầu quên mình cứu họ, thậm chí còn nguyện vì họ dẫn yêu thú đi...

Nếu nói không cảm kích là giả, nhưng trong lòng mấy người họ lại cảm động với Lâm Nguyệt nhiều hơn.

Nhớ tới con mãnh thú đáng sợ kia, mấy người càng cảm động với hành động vô tư của Lâm Nguyệt hơn, cũng cực kỳ áy náy, đồng thời trong lòng đều cảm thấy, chuyến đi này của Lâm Nguyệt, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều...

Không khí đè nén trong sơn động càng trầm mặc khiến lòng người thêm bất an. Cuối cùng vị thiếu niên sắc mặt tái nhợt kia không nhịn được đứng dậy, sai bước ra phía ngoài động.

“Hạ sư đệ, đệ định làm gì?” Bạch Huy thấy hành động của đồng bạn, cũng không nhịn được hỏi.

“Bạch sư huynh, ta muốn đi tìm Lâm sư muội, nàng ấy đã vì chúng ta, ta không thể nhìn nàng ấy cứ thế...” Giọng Hạ Ngọc hơi trầm xuống, song trong giọng nói lại ẩn chứa đầy kiên quyết.

Nghe thấy lời Hạ Ngọc nói, Bạch Huy trầm mặc chút, một lát sau mới thở dài nói ra, “Hạ sư đệ, trong ba người chúng ta, chỉ có đệ là bị nhẹ nhất, đệ đã không yên lòng với Lâm sư muội như vậy, vậy đệ cứ đi tìm nàng ấy là được!” Nói xong, Bạch Huy dừng chút lại tiếp, “Đệ phải nhớ kỹ, bất kể đệ có tìm được Lâm sư muội hay không, tại trong bí cảnh này càng phải cẩn thận thì hơn”

Hạ Ngọc cắn răng khẽ gật đầu, xoay người rời khỏi sơn động. Sau khi rời khỏi sơn động, Hạ Ngọc thấy cảnh thung lũng chật vật trước mắt, ở ngay chính giữa thung lũng cũng là nơi mà Lâm Nguyệt bày trận pháp, có một hố sâu khổng lồ, mà yêu thú vốn bị nhốt trong đó đã chẳng thấy bóng đâu.

Hạ Ngọc quan sát tỉ mỉ một lúc, sau khi xác định xong phương hướng, chẳng chút do dự đi theo dấu vết yêu thú để lại, chạy nhanh về phía trước.

Càng đi càng nhìn thấy nhiều dấu vết yêu thú để lại, trong lòng Hạ Ngọc càng khiếp sợ, hắn không rõ Lâm Nguyệt đến cùng đã làm gì mới thành công dẫn yêu thú nổi điên kinh khủng đi, nhưng cả đoạn đường này, hắn cứ thấy cách một đoạn lại phát hiện ra xác mấy thi thể yêu thú, thậm chí ở một chỗ có nhiều nhất, hắn lại phát hiện ra có hơn mười cái xác yêu thú, nhìn vết thương trên người chúng, thì thấy những yêu thú đã chết này thật sự không phải do tu sĩ gây ra, mà là yêu thú trong đó tự giết lẫn nhau tạo thành.

Lặng yên đứng cạnh một hồ sâu, nhìn thi thể yêu thú máu tanh bên bờ đầm, Hạ Ngọc trầm mặc, đột nhiên trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, cái vị sư muội thoát nhìn có vẻ yếu ớt kia có lẽ còn thông minh hơn so với tưởng tượng của hắn, nữ tử như vậy chắc không dễ bị bỏ mạng đâu.

Nghĩ đến khả năng Lâm Nguyệt còn sống, trong lòng Hạ Ngọc cũng giảm áp lực đi nhiều, đồng thời cũng bỏ qua chuyện tiếp tục tìm kiếm Lâm Nguyệt, định trở về đem tình hình báo cho hai người Bạch Huy biết, dù sao hai người Bạch Huy bị thương rất nặng, mà trong bí cảnh này lại cực kỳ nguy hiểm, rời đi đã lâu, hắn lại có chút không yên tâm.

Nghĩ đến đây, Hạ Ngọc liền định trở về, nhưng đúng lúc này một luồng kiếm sáng loáng ở phía sau đột ngột chém về phía hắn.

Trong lòng Hạ Ngọc cả kinh, vô thức né tránh, khó khăn lắm mới thoát được, nhưng giữa ngực lại bị một vết thương sâu tận xương, máu trào ra trong chớp mắt, nhiễm đỏ cả áo bào, nhưng hắn vẫn như chưa tỉnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào kẻ đánh lén, trong mắt hận ý trào ra.

“Diệp Khuynh Tuyết!”

Diệp Khuynh Tuyết nhìn Hạ Ngọc tức giận, ánh mắt lóe lên, chẳng lên tiếng, lại đâm một kiếm không chút lưu tình về phía Hạ Ngọc.

Sau nửa nén hương Diệp Khuynh Tuyết đứng bên bờ đầm, mặt không đổi nhìn bóng Hạ Ngọc dần chìm trong nước, bên môi nhếch lên cười lạnh khốc vui vẻ.

Lâm Nguyệt, người tốn bao tâm sức đi cứu bọn chúng, ta lại hết lần này tới lần khác muốn giết sạch chúng, nếu người biết rõ chuyện người không tiếc thân mình mạo hiểm cứu người, cuối cùng vẫn chết trong tay ta, không rõ có cảm tưởng gì nhỉ?

Chẳng qua, người đoán chừng không thấy rồi, nếu người bị thú hóa thạch kia giết, ngược lại cũng giảm đi rất nhiều chuyện với ta...

Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một tiếng, thu lại mắt, xoay người hướng xa xa lao đi. Nhưng nàng ta không biết rằng, sau khi nàng ta rời đi, có một bóng từ trong rừng chậm rãi đi ra, lát sau, bóng đó nhoáng một cái lại biến mất tại chỗ.

Gió nhẹ thổi qua, đầm nước bình lặng lại nổi sóng, rồi lại lập tức khôi phục lại bình lặng, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Trong sơn động, Khấp người Bạch Huy nhuộm máu tươi, vô lực dựa vào vách động, phần hận nhìn chăm chăm vào Diệp Khuynh Tuyết trước mặt, mà cạnh hắn, là thi thể một đệ tử Côn Lôn khác.

“Diệp Khuynh Tuyết, ngươi hãm hại đồng môn, tàn sát đồng môn, cứ coi như ngươi giết ta đi, nếu bị sư môn biết được, ngươi cũng trốn không thoát đâu!” Hai tròng mắt Bạch Huy đỏ ngầu, gần như muốn nuốt chửng bộ dáng của Diệp Khuynh Tuyết vậy.

Hắn chưa từng bao giờ hận một người như thế, lúc trước ở Côn Lôn hắn vẫn cho rằng Diệp Khuynh Tuyết là nữ tu Côn Lôn thiện lương nhất, hơn nữa trong lòng còn thầm thích cô ta, nhưng hắn không sao nghĩ ra, nữ nhân trước mắt này lại khoác áo đa thiện lương bên ngoài, mà bên trong thì là nữ quỷ hiểm độc xảo trá tàn nhẫn nhất!

Cái gì mà Tuyết tiên tử, nữ nhân ác độc như thế, còn được gọi là tiên tử ư? Hắn thật có mắt như mù mà!

Bạch Huy sao mà nghĩ được sau khi Diệp Khuynh Tuyết dẫn yêu thú tới hại bọn họ, lại còn muốn nhỏ cò tận gốc. Trước đó sau khi Hạ Ngọc rời đi không lâu, Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên xuất hiện, lấy cách đánh lén giết thẳng Chu sư đệ, mà hắn do phản ứng nhanh hơn, nên tránh được một kiếp, nhưng vì bị thương chưa khỏi, cũng không phải là đối thủ của Diệp Khuynh Tuyết, đánh nhau một lúc, hắn lại bị Diệp Khuynh Tuyết làm bị thương nặng lần nữa, hiện giờ cũng mất năng lực phản kháng.

“Ngươi yên tâm đi, chỉ cần ngươi chết, thì sẽ chẳng ai biết” Diệp Khuynh Tuyết cười nhạt, nụ cười tao nhã xuất trần, thoát nhìn vẫn như Tuyết tiên tử thanh nhã như lan ở Côn Lôn kia, cứ như chuyện sát hại đồng môn chẳng phải năng ta làm vậy.

“Ngươi, ngươi đã giết Hạ sư đệ rồi ư?” Bạch Huy không dám tin trọn to mắt, nữ nhân này thật ác độc, thậm chí cả Hạ sư đệ cũng không tha!

“Ngươi cho là ta sẽ để hắn sống mà rời khỏi bí cảnh này sao? Bất kể là hắn, hay các ngươi, đều phải chết!” Nụ cười trên mặt Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt biến mất, vẻ mặt dữ tợn, giọng cũng đổi thành sắc nhọn, “Các ngươi cũng đừng trách ta, muốn trách thì trách sao các ngươi dám xuất hiện trước mặt ta, muốn trách thì trách Lâm Nguyệt ra tay cứu các ngươi đi!”

Cùng kết giao với người tốt Lâm Nguyệt này, sau này đều là tai họa ngầm, huống chi nàng ta vốn không muốn đám người Bạch Huy sống sót rời khỏi bí cảnh, mang phiền toái tới cho nàng ta!

Tất cả những kẻ nào gây trở ngại cho nàng ta đều phải chết, bất kể là Lâm Nguyệt hay những kẻ khác!

Chỉ cần giết chết những người này, đẩy ra khỏi bí cảnh, nàng ta vẫn là Tuyết tiên tử thiện lương tốt đẹp nhất Côn Lôn kia, chẳng ai biết nàng ta từng hãm hại đồng môn, giết chết đồng môn, nàng ta vẫn duy trì hình ảnh tốt đẹp của mình trong mắt mọi người, vẫn là Tuyết tiên tử cao cao tại thượng, thanh nhã xuất trần!

“Con tiện nhân này! Ta muốn giết ngươi!” Bạch Huy trọn to mắt như sắp nứt ra, thần sắc dữ tợn nhìn Diệp Khuynh Tuyết, linh lực toàn thân trong nháy mắt tăng vọt, lao mạnh về phía Diệp Khuynh Tuyết.

“Đáng chết!” Nhìn linh lực toàn thân bị cuồng bạo bao phủ Bạch Huy, mặt Diệp Khuynh Tuyết tái mét, đâm một kiếm ra, đâm thẳng vào tim Bạch Huy.

“Ngươi, ngươi...” Vẻ dữ tợn đáng sợ trên mặt Bạch Huy, hai mắt trọn tròn, trong mắt ngập tràn vẻ không cam tâm, hắn nhìn chăm chăm vào Diệp Khuynh Tuyết, cứ như muốn khắc nàng ta sâu tận linh hồn, mãi mãi cho tới khi đôi mắt ấy dần mất đi thần thái, không còn hơi thở, lúc này mới đổ rầm xuống, mà linh lực cuồng loạn cũng chết theo hắn, tiêu tán dần hết.

“Muốn tự bạo sao? Ta không cho phép ngươi được như nguyện!” Kiếm trong tay Diệp Khuynh Tuyết vung lên, cắt đứt chân tay người ngọm Bạch Huy ra từng khúc, lúc này mới đá mạnh một cái, đá một đá lên thi thể.

Nàng ta lạnh lùng nhìn hai xác chết trước mắt, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười quý dị, trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng âm hiểm.

“Lâm Nguyệt, ngươi chẳng phải muốn cứu chúng sao? Đã như vậy, ta sẽ tặng cho ngươi một phần đại lễ là xong!”

Nói xong, Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên tháo búi tóc trên đầu xuống, hơn nữa còn làm tóc rối tung, che lại mặt mình, sau đó lấy ra một bộ y phục đạo bào của đệ tử ngoại môn Côn Lôn mặc lên người, lúc này mới chậm rãi đi tới cạnh thi thể, giật lấy túi đồ trên người hắn xuống. Diệp Khuynh Tuyết mở túi đồ ra, bỏ các thứ trong túi hắn vào không gian của mình, sau đó lựa ra một viên đá xanh nhạt tầm thường. Nhìn viên đá xanh nhạt này, Diệp Khuynh Tuyết nở nụ cười lạnh lùng, vẻ mặt ngập tràn ác độc và tính toán nồng đậm.

“Lâm Nguyệt, ngươi tốt nhất là nên chết trong bí cảnh đi, nếu không ngươi sẽ hối hận khi rời khỏi bí cảnh đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Hủy Dung

Sau một ngày một đêm. Ly Nguyệt rời khỏi cung điện thần bí kia, lại trở lại trên mặt đất lần nữa, nhìn cảnh hoa chim hót chung quanh, trong lòng Lâm Nguyệt có cảm giác như lại thấy ánh mặt trời. Nàng không sao ngờ được trong lúc vô tình nàng xúc động cảm chế, lại xông vào một nơi truyền thừa thượng cổ, ngoài lúc đầu gặp phải bảy ông đen cực kỳ nguy hiểm ra, chuyển đi này nàng thu hoạch được khá lớn.

Nàng đoán không sai, chỗ cung điện kia đúng thật là truyền thừa của một đại năng tu sĩ thượng cổ để lại, ở đó, chẳng những nhận được một bộ trận pháp quý dị, nàng còn chiếm được truyền thừa trận cấm.

Kể từ sau khi đi vào thế giới này, nàng ngoài tu luyện ra, chính là chuyên tâm luyện đan, hiện tại nàng đã là luyện đan sư cấp bốn, hơn nữa còn vì luyện được hư vô chân hỏa, nên thuật luyện đan của nàng được nâng cao thêm một bậc, sau đó không lâu chắc sẽ đột phá tới luyện đan sư cấp năm cũng không thành vấn đề.

Thời gian qua Lâm Nguyệt đều hiểu chuyện dọc tốc bất đạt, ngoài luyện đan ra, bất kể là chế phù hay trận pháp, nàng cũng chỉ nghiên cứu sơ qua chút thôi, vốn là lúc tiến vào trong bí cảnh gặp nạn mấy lần, nàng vẫn thấy hơi hối hận là mình không nghiên cứu kỹ đạo trận pháp, lại không ngờ được cuối cùng lại đạt được niềm vui truyền thừa to lớn như thế.

Nghĩ đến chuyện vừa học được cách truyền tống trận không lâu, riêng truyền tống trận này đã làm nàng thu hoạch khá nhiều, mà nàng cũng vì học xong được cách bố trí truyền tống trận, nên mới có thể rời khỏi chỗ cung điện kia.

Đạo trận pháp bác đại tinh thâm, trong đó rất ảo diệu khó hiểu, Lâm Nguyệt tự phụ là thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể trong ba khắc nghiên cứu thấu triệt, sau khi đạt được truyền thừa, nàng trước tiên học là cách bố trí truyền tống trận thế nào, vì sau khi được truyền thừa, có thể đơn giản rời khỏi chỗ cung điện kia.

Đương nhiên, bố trí truyền tống trận chẳng những phải cần tinh lực giá trị khổng lồ mà cũng là hành vi cực kỳ xa xỉ, bởi vì truyền tống trận khác hẳn với trận pháp nhỏ, muốn khởi động thành công truyền tống trận phải dùng loại linh thạch thượng phẩm, hơn nữa khởi động một lần thì cần trên trăm viên linh thạch thượng phẩm. Đây là khoảng cách gần truyền tống, truyền tống tới nơi không vượt quá ba trăm dặm, nếu muốn khởi động truyền tống xa hơn, thì phải cần bốn miếng linh thạch cự phẩm.

Hành vi đốt tiền xa xỉ như thế, nếu không phải Lâm Nguyệt lấy được không ít linh thạch trong hang động linh quang, vậy nàng cũng không dám tiêu pha thứ xa xỉ như thế.

Chẳng qua có chút ít linh thạch này, sau này nàng nghiên cứu ra trận cấm ngược lại dễ dàng không ít, tạm thời cũng không nên rầu rĩ vì chút linh thạch, trên tay nàng còn số linh thạch thượng phẩm rất nhiều, cách tối ưu nhất là dùng linh thạch cự phẩm mới có thể khởi động được trận pháp, nàng tạm thời còn chưa muốn đi nghiên cứu.

Trước mắt Lâm Nguyệt dù sao cũng vừa tiếp xúc đạo trận cấm, trình độ trước mắt nàng quá thấp, có rất nhiều thứ vẫn chưa nghiên cứu rõ, hơn nữa nàng đạt được ngọc giản truyền thừa trận cấm trong đó cũng nhắc nhở, nói cự ly truyền tống trận xa cực kỳ không ổn định, không cẩn thận bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, cuối cùng dẫn tới xương cốt không còn, lại khiến hậu nhân đơn giản không sử dụng được.

Với nhân tố không ổn định, Lâm Nguyệt luôn kiêng kỵ, nếu không phải bắt buộc dĩ, nàng tuyệt đối cũng không lấy an nguy của bản thân ra làm trò đùa, vì thế nàng đối với các trận pháp to lớn có truyền tống trận cự ly xa cũng không thấy hứng thú cho lắm.

Thu hồi tạp niệm trong lòng lại, Lâm nguyệt tính toán chút, cảm thấy thời gian cũng tới, mới gia tăng tốc độ hướng tới cửa vào của bí cảnh.

Trước đó nàng ở chỗ đất truyền thừa thần bí ước chừng đợi đã hết một ngày một đêm, hôm nay là ngày thứ bảy trong bí cảnh, hay nói cách khác, bí cảnh sắp đóng cửa.

Trước khi bí cảnh đóng cửa, lối đi vào bí cảnh sẽ mở ra lần nữa, tu sĩ tiến vào thí luyện trong bí cảnh có thể rời đi an toàn từ lối ra, nếu không kịp rời đi, vậy phải đợi sau khi lối đi đóng cửa, người ở lại trong bí cảnh sẽ bị quy tắc bí cảnh xua đuổi thẳng, như vậy bí cảnh sẽ chủ động đưa tu sĩ ra, đến lúc đó mỗi vị cũng chẳng dễ chịu tí nào, hơn nữa địa điểm truyền tống cũng không cố định, nghe nói tới cảnh tu sĩ tham gia bí cảnh trước kia cũng từng bị tống thẳng ra khỏi địa giới La Châu.

Dĩ nhiên Lâm Nguyệt không muốn bị bí cảnh đưa đi lung tung, vì thế nàng quyết định thừa lúc còn thời gian, đi thẳng thông qua lối đi của bí cảnh.

Hôm nay là ngày cuối cùng bí cảnh mở ra, cũng là ngày nguy hiểm nhất, tu sĩ tiến vào thí luyện trong bí cảnh, tu vi không đủ hoặc vận khí xấu, chắc đã chết trong bảy ngày này rồi, số còn sót lại chắc không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nhất là ngày cuối cùng bí cảnh đóng cửa, chuyện giết người đoạt bảo thường xuyên xảy ra.

Nhưng trong lòng Lâm Nguyệt lại hơi hiếu kỳ chút xem Diệp Khuynh Tuyết thế nào, kể từ sau khi tiến vào bí cảnh, nàng cũng không có chạm mặt qua với Diệp Khuynh Tuyết, lần duy nhất thấy Diệp Khuynh Tuyết vẫn là lần nàng ta và nữ tu Tông Hoa đầu pháp đó, cũng sau lần đó nàng cũng chưa từng gặp Diệp Khuynh Tuyết, chẳng qua lấy ánh hào quang của nữ chính Diệp Khuynh Tuyết ra, nghĩ tới lần này thu hoạch trong bí cảnh chắc cũng không nhỏ.

Lại nhớ tới trong truyện Diệp Khuynh Tuyết ở trong bí cảnh lấy được linh thú tìm bảo và linh nhũ vạn năm, trong lòng Lâm Nguyệt hơi ghen tị chút, chẳng qua ý nghĩ này chẳng mấy chốc tan sạch, thu hoạch lần này của nàng cũng chẳng kém gì Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa ngoài một ít cơ duyên như trong

truyện ra, nàng còn bất ngờ chiếm được số linh thạch lớn và truyền thừa cấm trận, không cần thiết phải ghen tị với Diệp Khuynh Tuyết..

Ghen tị ư?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt đột nhiên thấy trong lòng cả kinh, trong mắt chợt lóe lên mờ ảo. Diệp Khuynh Tuyết, nàng hình như coi trọng nàng ta lắm vậy, cứ tiếp tục thế chẳng phải là hiện tượng tốt lành gì...

Chẳng lẽ là bởi nguyên nhân đối phương là nữ chính, vì thế nàng mới không cách nào làm tiêu tan được? Hay nàng trong lúc vô tình đã bị ảnh hưởng tới rồi?

Thế giới này, cứ như có thứ gì đó liên tục ở trong tâm cảnh của nàng, ảnh hưởng tới nàng không phải là Diệp Khuynh Tuyết hay không phải là những tu sĩ khác, mà là... Thiên đạo!

Hai chữ này vừa xuất hiện trong đầu, trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, sâu trong nội tâm mơ hồ như có một ý nghĩ nào đó chợt lóe qua, nhưng còn chưa đợi nàng hiểu rõ, đột nhiên từ trong bụi cỏ ven đường một luồng sáng bạc đánh về phía nàng!

Ầm!

Tay Lâm Nguyệt vô thức vùng lên, Hương lưỡi đao chuẩn xác không làm chặn được màn sáng, nàng lùi lại sau một bước, hai mắt nheo lại, nhìn nữ tử nháy ra từ trong bụi cỏ, chậm rãi mở miệng, “Diệp Khuynh Tuyết?”

“Lâm Nguyệt, quả nhiên ngươi không có chết!” Diệp Khuynh Tuyết giờ kiếm trong tay lên, mũi kiếm chỉ thẳng Lâm Nguyệt, thần sắc oán độc trên mặt ngập tràn, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào Lâm Nguyệt.

“Diệp sư tỷ vẫn chưa chết, sao ta phải chết chứ?” khước môi Lâm Nguyệt khề cong lên, lộ ra nụ cười lạnh mĩa mai, “Chỉ bằng thủ đoạn kia của Diệp sư tỷ mà không nhận ra sao?”

“Ngươi quả nhiên biết rõ!” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Diệp Khuynh Tuyết cũng không thấy bất ngờ, Lâm Nguyệt trong lòng nàng ta, vốn chính là nữ nhân xảo trá vô cùng, hơn nữa ở đây cũng không có người ngoài, nàng ta làm mấy chuyện với Lâm Nguyệt cũng không sợ không dám thừa nhận.

“Diệp sư tỷ có lòng tốt như thế “chiếu có” tới tiểu muội, sao tiểu muội lại không biết ý chứ? Nếu không chẳng phải lại lãng phí một mảng tâm ý của Diệp sư tỷ đó sao?”

Lâm Nguyệt cười khê một tiếng, nói thân nhiên, “Chẳng biết Diệp sư tỷ có hài lòng với món quà đáp lễ của tiểu muội không nhỉ?”

Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên ngẩng phát đầu lên, ánh mắt sắc như kiếm nhìn về Lâm Nguyệt thân nhiên nhàn tản kia, giọng sắc bén đến chói tai, “Quả nhiên là con tiện nhân nhà ngươi giờ trò quỷ!”

Trước đó nàng ta phát hiện ra có người động tay chân lên người mình, vẫn còn suy đoán xem là ai ám toán nàng ta, trong đó nàng ta cũng không phải không hoài nghi Lâm Nguyệt, nhưng sau khi nàng ta tiến vào bí cảnh, cũng chưa gặp lại Lâm Nguyệt, cảm thấy cơ hội Lâm Nguyệt ám toán rất ít khả năng, vì thế nàng ta liền thôi không nghĩ nữa, ngược lại dâng lên hoài nghi Long Ngạo Thiên và đám người |Tur Dẫn.

Người Nàng ta thấy hoài nghi nhất chính là Tur Dẫn, bởi vì sau khi tiến vào bí cảnh, chẳng bao lâu Tur Dẫn và nàng ta thành một tổ, hơn nữa tur Dẫn vẫn có thái độ khó chịu với nàng ta, rất có thể ám toán nàng ta, tiếp đó nàng ta lại cũng hoài nghi chút với Long Ngạo Thiên, chẳng qua Long Ngạo Thiên ái mộ nàng ta, khả năng xuống tay với nàng ta không nhiều, dù sao thì tình cảm của Long Ngạo Thiên với nàng ta không phải là giả.

NHưng nàng ta không sao nghĩ ra, người động tay chân với nàng ta lại là kẻ nàng ta không nghĩ tới, vì từ sau khi tiến vào bí cảnh thì nàng ta chưa gặp Lâm Nguyệt lần nào!

“Giờ trò à? Tiểu muội chẳng qua là đáp lễ lại mà thôi, chẳng lẽ cứ cho phép Diệp sư tỷ tặng quà mà tiểu muội lại không thể đáp lễ được hay sao?” Giọng nói Lâm Nguyệt càng phát ra giễu cợt, khinh miệt nhìn Diệp Khuynh Tuyết, “Không thể ngờ nổi Diệp sư tỷ lại là người bá đạo tới như thế đó!”

Ám toán người khác, lại không cho người khác đánh lại sao? Diệp Khuynh Tuyết, ngươi quả nhiên không hổ là kim bài đặc công không từ bất cứ thủ đoạn nào, làm người đúng thật quá bá đạo.

“Tốt, rất tốt!” Diệp Khuynh Tuyết bị lời nói giễu cợt của Lâm Nguyệt làm mặt đen sì lại, sát khí trong mắt lóe lên, nàng ta cười lạnh một tiếng, nói, “con tiện nhân nhanh mồm nhanh miệng, gặp phải ta, ngươi cho rằng mình có thể sống sót ra ngoài được sao? Hôm nay nơi này chính là mồ chôn của ngươi!”

Mặt mũi Diệp Khuynh Tuyết tràn đầy sát khí, kiếm trong tay chẳng chút lưu tình đánh thẳng về Lâm Nguyệt!

Thực ra sau khi giết đám người Bạch Huy diệt khẩu, thì cho dù Lâm Nguyệt có thể rời khỏi bí cảnh thì nàng ta cũng không sợ, chỉ là nếu có thể giết được Lâm Nguyệt trong bí cảnh, thì cũng bớt được việc! Với nàng ta mà nói, Lâm Nguyệt như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt nàng ta vậy, một ngày Lâm Nguyệt không chết nàng ta cũng không an tâm được một ngày.

Lần đầu tiên nàng ta thấy Lâm Nguyệt đã thấy ghét người này vô cùng rồi, trong lòng lúc nào cũng khó giải thích được cảm giác Lâm Nguyệt có uy hiếp với nàng ta, sau này cùng kết thù kết oán với Lâm Nguyệt, nàng ta đã từng nghĩ muốn giết chết Lâm Nguyệt, nhưng ngay từ đầu vì thực lực nàng ta không đủ, vốn chẳng cách nào giết được Lâm Nguyệt, sau đó là vì ở Côn Lôn, nàng ta không tiện ra tay, mà hiện tại trong bí cảnh này, nàng ta đã không còn kiêng kỵ nữa.

Thấy Diệp Khuynh Tuyết không nói lời nào đã muốn ra tay đẩy nàng vào chỗ chết, trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh.

Diệp Khuynh Tuyết nắm chắc để ra tay ở chỗ này chắc muốn nàng chết trong bí cảnh, như vậy sau khi rời khỏi bí cảnh, cũng sẽ không có ai nghi ngờ là nàng ta giết nàng! Dù sao trong bí cảnh nguy hiểm vô cùng, năm nào các đệ tử tiến vào bí cảnh thí luyện cũng đều chết hơn nửa, mà nàng một đệ tử ngoại môn nhỏ nhỏ bị chết trong bí cảnh thí luyện vốn chẳng khiến cho bất luận kẻ nào để ý cả.

Chẳng qua, Diệp Khuynh Tuyết ngàn tính vạn tính lại tuyệt đối không nghĩ ra được trước khi nàng tiến vào bí cảnh tu vi đã tới Trúc cơ, tu vi của nàng cũng không đúng như nàng ta tưởng tượng là đang ở luyện khí hậu kỳ, mà còn cao hơn hẳn nàng ta một cấp bậc!

Luyện khí kỳ và Trúc cơ kỳ vốn chỉ là một đường ranh giới, tu vi đệ tử Luyện khí kỳ cao hơn thủ đoạn lại nhiều hơn, có muốn giết chết một người Trúc cơ cũng chẳng dễ chút nào!

Trong nội tâm Lâm Nguyệt cười lạnh, hương lưởi dao trong tay vung lên không chút do dự đón nhận phi kiếm của Diệp Khuynh Tuyết! Lúc này đây, dù nàng không giết được Diệp Khuynh Tuyết, cũng tuyệt đối muốn để nàng ta phải chịu nhiều đau khổ hơn chút!

Trúc cơ kỳ và Luyện khí kỳ chênh lệch rất nhiều, nhanh chóng có kết luận thôi. Diệp Khuynh Tuyết đúng thật không phải luyện khí kỳ bình thường, lấy thực lực của nàng ta, coi như là Trúc cơ kỳ cũng không phải là đối thủ của nàng ta, đáng tiếc, Lâm Nguyệt cũng chẳng phải là Trúc cơ kỳ bình thường, nàng tư chất xuất chúng, hơn nữa kỳ tài ngút trời, bất kể là công pháp hay cơ duyên cũng chẳng kém gì Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí còn hơn, nàng có bí quyết Lưu Hương thiên cổ đã hơn xa linh quyết xá nữ Diệp Khuynh Tuyết tu luyện rồi, vì thế lúc hai người đánh nhau chỉ trong vài khắc ngắn ngủi, Diệp Khuynh Tuyết đã bị Lâm Nguyệt đánh bay, ngã bịch xuống đất.

“Phốc” một tiếng, Diệp Khuynh Tuyết phun ra ngụm máu, nàng ta trợn to mắt không dám tin nhìn Lâm Nguyệt kêu lên thất thanh, “Không thể nào!”

“Không thể nào hả? Vậy người cho rằng thế nào? Chắc không phải là ta bị chết trong tay người, đây mới là tốt nhất sao?” Trong mắt Lâm Nguyệt sát khí lóe lên, nhắc Hương Lưởi dao chậm rãi đi về phía Diệp Khuynh Tuyết.

“Người, người sao người có thể là Trúc cơ kỳ chứ?” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt như tờ giấy, trong mắt ngập tràn khó tin, vẻ mặt đã méo mó vặn vẹo rồi.

Trúc cơ kỳ, tại sao Lâm Nguyệt có thể là Trúc cơ kỳ chứ? Cả nàng ta cũng không thành công lên Trúc cơ kỳ, sao Lâm Nguyệt có thể là Trúc cơ kỳ chứ? Tu vi nàng ấy sao lại có thể cao hơn nàng ta chứ? Rõ ràng nàng ta mới là nữ xuyên không, nàng ta mới là nhân vật chính của thế giới này mà, nàng ta có thân khí không gian làm chỗ dựa, có hồn lảo chi diễm, còn có sự phụ cho nàng ta linh đan, và có vô số linh quả hiếm có có thể tăng tu vi lên, thậm chí cả tư chất còn tốt hơn nàng ấy, tốc độ tu luyện của nàng ấy sao lại có thể nhanh hơn nàng ta chứ?

Nhìn vẻ mặt Lâm Nguyệt giễu cợt đứng ở đó, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, lòng Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt nảy lên sự ghen tị và oán hận nồng đậm, nàng ta oán hận với Lâm Nguyệt, tư cách kém xa tới vậy, lại càng phát ra điên cuồng không cách nào khống chế nổi.

Cho tới giờ mặc dù nàng ta kiêng kỵ Lâm Nguyệt, nhưng trước mặt Lâm Nguyệt, nàng ta vẫn cảm giác mình ưu việt hơn, quân gì lần đó trên đài ti thí Lâm Nguyệt thắng nàng ta, nàng ta vẫn cho rằng Lâm Nguyệt không bằng nàng ta, sở dĩ nàng ta thua Lâm Nguyệt chẳng qua vì đối phương có thủ đoạn hèn hạ, hạ độc nàng ta.

Còn sau đó nàng ta thành công cướp lấy vị trí người đứng đầu trong môn phái, còn Lâm Nguyệt thì bị cao tăng Côn Lôn hủy bỏ tư cách tham gia trận đấu, nàng ta càng cho rằng trong lòng nàng ta nghĩ là đúng. Lâm Nguyệt vĩnh viễn so ra kém nàng ta, bất kể là địa vị ở Côn Lôn hay tu vi!

Nàng ta đã là đệ tử thân truyền của tu sĩ hóa thân cao cao tại thượng rồi, còn Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một con kiến hôi – đệ tử ngoại môn mà thôi, Lâm Nguyệt dựa vào đâu mà so với nàng ta chứ? Dựa vào đâu mà sớm lên Trúc cơ trước nàng ta chứ? Dựa vào đâu mà dùng ánh mắt như thế nhìn nàng ta chứ?

Trái tim cứ như bị rắn độc cắn vậy, khiến Diệp Khuynh Tuyết cảm thấy cực kỳ khó chịu, cơn ghen ghét khổng lồ cứ và không cam tâm như thủy triều ập tới bức nàng ta sắp điên lên mất.

“Vi sao ta không thể lên Trúc cơ chứ?” Trong miệng Lâm Nguyệt nói lạnh lùng, Hương lưởi dao chẳng chút lưu tình vung lên, đánh mạnh về phía Diệp Khuynh Tuyết. Một kích này của Lâm Nguyệt, không chút lưu tình, màu đỏ của Hương lưởi dao tăng mạnh, trong nháy mắt bay mạnh về phía Diệp Khuynh Tuyết.

Một kích này của Lâm Nguyệt không chút do dự, nàng vừa nghĩ thông một chuyện, ở cái thế giới này, liên tục có thứ điều khiển tất cả, ảnh hưởng tới tâm trí của nàng, dẫn tới sâu trong nội tâm nàng có kháng cự và sợ hãi Diệp Khuynh Tuyết, bức nàng bước từng bước đi về phía con đường làm người phụ nữ thí mạng!

Nếu như nói Từ Ngọc đạo quân xuất hiện, khiến nàng bị ngăn cản ở Côn Lôn chỉ là một bắt đầu, như vậy sau này nàng bị Từ Mặc Ly bắt cóc đi Vân Bào và gặp lại Diêm Tinh Vân thì chuyện này là một âm mưu rồi!

Nàng tự hỏi mình thời gian qua rất tinh táo kiên nhẫn, cũng không sẽ bị ngoại lực ảnh hưởng, nhưng lần đó chuyện xảy ra giữa nàng và Diêm Tinh Vân lại vượt quá sức tưởng tượng, điều ấy vốn không giống như chuyện nàng làm, nàng dù tính muốn kháng cự Diêm Tinh Vân, cũng chẳng qua chỉ muốn cách xa nam nhân kia chút thôi, nàng không muốn có bất kỳ dây dưa nào với Diêm Tinh Vân, nhưng nàng tuyệt đối không muốn giết Diêm Tinh Vân, càng sẽ không vì một chuyện nhỏ mà trở thành kẻ giết người!

Nhưng lúc ấy nàng lại làm vậy, nếu lúc ấy Diêm Tinh Vân thẹn quá hóa giận, tâm lại ác hơn chút, nàng vốn không thể nào sống sót rời khỏi Vân Bảo được!

Ở bên ngoài, nàng không rõ đến cùng có đồ vật gì che kín tâm tư nàng, không chế tư tưởng của nàng, nhưng sau khi tiến vào bí cảnh, tâm trí nàng tỉnh táo nhất từ trước tới nay!

Ở thế giới này, tu sĩ hóa thân đã đứng đầu thế giới, không ai có thể quyết định ảnh hưởng tới quyết định của Tử Ngọc đạo quân, duy nhất có thể ảnh hưởng tới ông ta, cũng chỉ có nó.... Thiên đạo!

Chỉ có Thiên đạo mới có thể đơn giản không chế từng cử chỉ hành động của tu sĩ hóa thân, không chế tâm ý của hắn, cũng chỉ có thiên đạo mới nghĩ cách bức nàng đi lên trên con đường làm nữ phụ, bởi vì nó muốn khôi phục lại thế giới này trở về quỹ đạo như ban đầu.

Nếu nói nàng ám sát Diêm Tinh Vân là một âm mưu, như vậy tâm cơ thiên đạo rõ ràng rành mạch, mục đích của nó là muốn bức nàng và Diêm Tinh Vân quyết liệt, khôi phục lại nội dung vở kịch mà Lâm Nguyệt làm nhiễu loạn đi! Bởi vì trong truyện, Bạch Như Nguyệt cũng là bởi vì Diêm Tinh Vân mới cải biến vận mệnh hoàn toàn, trở thành lô đỉnh của lão tổ Ma cung, triệt để sa vào thành yêu nữ trơ trẽn nhất của giới tu chân, cuối cùng trở thành hòn đá kê chân cho Diệp Khuynh Tuyết!

Thiên đạo! Trong nội tâm Lâm nguyệt cực hận, hơi thở chết chóc trên Hương Lưỡi đao trong tay tăng vọt! Thiên đạo thì sao nào? Nếu thiên đạo đã không để cho ta sống, hôm nay ta sẽ nghịch lại thiên đạo thì sao nào?

Lâm Nguyệt chưa từng xúc động bao giờ, nhưng thiên đạo vọng tưởng muốn không chế hành vi triệt để của nàng đã chọc giận nàng rồi, Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính của thế giới này, giết nàng ta, nhất định sẽ dẫn tới bị thiên đạo can thiệp, vì thế đối mặt với mỗi lần bị Diệp Khuynh Tuyết hăm hại, nàng cứ nhẫn nhịn liên tục, nhưng giờ nàng lại không muốn nhẫn nữa! Nàng muốn giết Diệp Khuynh Tuyết!

Nếu như lúc trước nàng nói không sai, bí cảnh ảnh hưởng tới phép tắc tồn tại của thiên đạo, hoặc là, trong chỗ bí cảnh này là phép tắc của một người khác, nếu không nàng không thể nào phát hiện ra được thiên đạo vọng tưởng muốn không chế tâm trí nàng, bởi vì thiên đạo tuyệt đối không cho phép tâm trí nàng bị không chế tinh táo lại, để nàng triệt để thoát khỏi không chế.

Hiện tại nàng đã thoát ly khỏi không chế của thiên đạo, điều này nói rõ bên trong bí cảnh ảnh hưởng của thiên đạo với nàng cũng giảm bớt, nếu thật sự là thế, như vậy ở trong bí cảnh, nữ chính hào quang Diệp Khuynh Tuyết có phải cũng bị suy yếu không nhỉ?

Nếu suy đoán của nàng là thật, như vậy có thể giải thích vì sao lúc trước nàng có thể thuận lợi cứu được đám người Bạch Huy bị Diệp Khuynh Tuyết hăm hại, hào quang nữ chính đã bị suy yếu, đã không còn là số mệnh nghịch thiên thiên đạo cho nữa, Diệp Khuynh Tuyết cũng chưa chắc có thể làm mọi chuyện được hài lòng như ý như bên ngoài nữa!

Nếu thật là thế, như vậy nàng ở trong bí cảnh gạt bỏ Diệp Khuynh Tuyết cũng chưa chắc là không thể! Nghĩ đến đây, sát khí Lâm Nguyệt càng phát ra nồng nặc, trong lòng dâng lên hưng phấn mơ hồ.

Nếu giết Diệp Khuynh Tuyết, như vậy tất cả nội dung vở kịch sẽ bị thay đổi hoàn toàn, còn nàng cũng sẽ lật đổ được vận mệnh triệt để!

Sát khí sắc bén phong tỏa Diệp Khuynh Tuyết, một kích không chút lưu tình của Lâm Nguyệt, bộc phát ra luồng khí mạnh mẽ, như cơn gió bão ập tới Diệp Khuynh Tuyết.

Hai tròng mắt Diệp Khuynh Tuyết tròn tròn, tròng mắt chợt lóe lên tàn khốc mơ hồ, ngã phịch xuống đất, thân thể mềm mại lăn một vòng, khó khăn lắm mới tránh bị hại, nhưng khuôn mặt như hoa như ngọc ấy lại tránh không thoát, nửa mặt đã bị lưỡi đao của Lâm nguyệt rạch thành vết thương dữ tợn!

“A...” Diệp Khuynh Tuyết thét lên chói tai tê lương, tay che má chảy máu đầm đìa, thét to, “mặt của ta... Ngươi, ngươi sao dám...”

Mặt Diệp Khuynh tuyết dữ tợn như ác quỷ, cả nửa gương mặt đầm đìa máu, trong đó có một vết thương sâu nhìn thấy cả xương, giờ phút này hai tròng mắt nàng ta đỏ ngầu, như đèn cuồng nhìn chằm chặp Lâm Nguyệt, mặt mày méo mó vặn vẹo ngập tràn ác độc, cất giọng rít lên, “Lâm Nguyệt! Ngươi chết không từ tế đâu! Ngươi dám hủy mặt ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Lâm Nguyệt nhìn dung mạo Diệp Khuynh Tuyết bị hủy sạch, như đèn cuồng, trong lòng rất bình tĩnh, tay công kích không chút dừng lại, hiện tại nàng chỉ muốn giết Diệp Khuynh Tuyết, vừa rồi phá hủy mặt Diệp Khuynh Tuyết, cũng chẳng qua là vô tình, nhưng kết quả vậy nàng lại thấy rất hài lòng.

Mặt nữ chính gần như chẳng khác nào đạo cụ quan trọng của nữ chính hào quang, nếu không có gương mặt này, sao hấp dẫn những nam chính nam phụ kia chứ?

Giờ mặt Diệp Khuynh Tuyết đã bị nàng phá hủy, điều này cũng xác nhận suy đoán trong lòng nàng, đó là ở trong bí cảnh, ảnh hưởng thiên đạo đúng thật suy yếu, nếu không thiên đạo cũng tuyệt đối không cho phép mặt nữ chính bị hủy!

Còn có chút khiến Lâm Nguyệt thấy hài lòng là, nàng biết rõ thế giới này tu sĩ và dung mạo người phạm cũng không khác nhau mấy, hơn nữa người tu tiên dù tu vi có cao hơn đi chăng nữa, nếu không chữa trị dung mạo thiên tài địa bảo, dung mạo bị hủy thì vốn chẳng cách nào chữa trị nổi, huống chi nàng dùng Hương lưỡi đao làm Diệp Khuynh Tuyết bị thương, mà hương lưỡi đao công kích chính là kịch độc, từ đó, cho dù Diệp Khuynh Tuyết có bản lĩnh tới tận trời, mặt mũi này cũng bị hủy là cái chắc rồi! Ít nhất trước mặt nàng ta vốn chẳng có cách nào chữa trị được mặt nàng ta!

“Hủy thì tốt quá, thật sự là báo ứng mà, nữ nhân ác độc như thế, sao nàng ta không chết quách ở trong bí cảnh đi nhỉ?”

“Đồ đàn bà thúi, ác phụ, nguoi trả mạng sư đệ lại cho ta!”

“Người quái dị, trả mạng sư muội lại cho ta!”

“...”

“...”

Đây là những đệ tử môn phái khác đã bị Diệp Khuynh tuyết hãm hại trong bí cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 146: Nhiều Người Tức Giận

Chỉ là, hủy diệt Diệp Khuynh Tuyết cũng không phải là mục đích của Lâm Nguyệt, mục đích của nàng là muốn mạng Diệp Khuynh Tuyết, mặc kệ cuối cùng nàng có thành công không, nàng cũng muốn thử một lần. Người thiên đạo sùng ái thì sao nào?

Trong mắt Lâm Nguyệt ánh lên ác độc, bất kể là ai, đừng mơ không chế nàng nhá, nếu không phải trả cái giá lớn đó! Coi như ông trời thì sao, nàng cũng muốn chọc thủng nó ra!

Nghĩ như thế, trong mắt ánh lên tia sắc bén mạnh mẽ, mơ hồ, Lâm Nguyệt dường như nghe thấy một tiếng sấm gầm lên từ xa xôi, chẳng biết có phải lỗi của nàng không, nhưng nàng cảm thấy chung quanh như có vật gì đã bị thay đổi, mà thứ gì đó trong tâm tối đã bị nàng chọc giận hoàn toàn.

Chẳng qua những thứ này không ảnh hưởng tới quyết định của Lâm Nguyệt, sát khí bao phủ toàn thân nàng, công kích càng sắc với Diệp Khuynh Tuyết, dưới thực lực chênh lệch, Diệp Khuynh Tuyết vốn không có cách nào đánh trả lại, nhưng Diệp Khuynh Tuyết cuối cùng cũng là Diệp Khuynh Tuyết nữ chính hào quang không phải ăn không ngồi rồi, mặc dù nàng ta bị pháp thuật sắc bén của Lâm Nguyệt công kích trái tránh phải né, vô cùng chật vật, nhưng mỗi lần nguy cấp, lại có thể chuyển biến, mà nàng ta như bị điên mất hết lý trí vậy công kích điên cuồng, cũng khiến Lâm Nguyệt nhất thời không thể thuận lợi giết được.

Ầm!!!

Song phương đem toàn lực công kích lẫn cuối cùng đập mạnh vào nhau, phát ra tiếng nổ rung trời, Lâm Nguyệt lùi lại sau hơn mười bước, sắc mặt hơi tái nhợt, còn Diệp Khuynh tuyết bị đánh nặng bay ra ngoài.

Nhìn mà xem! Nhìn bóng Diệp Khuynh Tuyết bị văng lên không trung, sát khí trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên, Hương lưỡi đao trong tay chẳng chút lưu tình chém mạnh vào thân hình kia!

Ánh đao màu đỏ nhanh như chớp đánh về phía Diệp Khuynh Tuyết, lần này nếu trúng thật, Diệp Khuynh Tuyết hẳn phải chết là cái chắc!

NHưng lúc đao sắp đánh trúng Diệp Khuynh Tuyết, thân hình Diệp Khuynh Tuyết lại đột nhiên như biến mất, chỉ nghe phịch một tiếng, công kích đao đã thất bại, chém mạnh lên mặt đất, cả mặt phẳng đất bị đao sắc bổ mạnh xuống thành rãnh sâu, khiến chung quanh đều biến thành một đồng hỗn độn.

Không gian hỗn độn!

Sắc mặt Lâm Nguyệt khó coi nhìn mãi phương hướng Diệp Khuynh Tuyết biến mất, tay khẽ bắn ra, thu lại Hương lưỡi đao, sắc mặt âm trầm như sắp chảy ra nước vậy.

Ngần tính vạn tính thế mà nàng lại quên mất Diệp Khuynh Tuyết còn có một không gian hỗn độn tồn tại. Không, phải nói là nàng cũng không có quên, nhưng nàng không ngờ được Diệp Khuynh Tuyết sẽ thật sự trốn vào trong không gian, dù sao với hiểu biết của nàng về Diệp Khuynh Tuyết, mặc dù đối phương làm việc tàn nhẫn vô tình không từ bất cứ thủ đoạn nào, nhưng lại là người cực kỳ kiêu ngạo sĩ diện, đặc biệt là thói điểm đối mặt với nàng, Diệp Khuynh tuyết lúc nào cũng có bộ mặt cao cao tại thượng, người như thế cũng sẽ bị nàng bức phải trốn vào trong không gian để bảo vệ tính mạng nàng ta, xem ra nàng đã xem thường nữ nhân này rồi.

Có được gần được, quả nhiên không hổ là nữ chính! Kẻ địch như thế thật đáng sợ, nhưng giờ Diệp Khuynh Tuyết biểu hiện như vậy, Lâm Nguyệt lại bớt kiêng kỵ nàng ta đi.

Không thể giết chết được Diệp Khuynh Tuyết, tuy nàng có tiếc, nhưng chuyện đã qua thì đành để sau vậy, sau này nàng dĩ nhiên sẽ trở thành tâm ma của Diệp Khuynh Tuyết, chỉ cần nàng còn sống ngày nào, Diệp Khuynh Tuyết sẽ đứng ngồi không yên, trừ phi có một ngày Diệp Khuynh Tuyết tự tay giết chết nàng, nếu không tâm ma này cũng không cách nào hóa giải nổi!

Trong lòng Lâm Nguyệt biết rõ đối phương có thần khí không gian hỗn độn ở đây, nặng khó mà giết được Diệp Khuynh Tuyết, vì thế mới thu lại nuôi tiếc nhân nhạ trong lòng lại, sau khi tĩnh tâm lại suy nghĩ bước tiếp theo nên đi thế nào. Một lát sau, Lâm nguyệt nhìn thung lũng trống trải chung quanh, trong lòng có chủ ý.

Lòng đã quyết, Lâm nguyệt không do dự nữa, chỉ thấy nàng điềm nhẹ mũi chân, bóng như quỷ mị hư vô chọt lui xa gần mười trượng trong nháy mắt, sau đó chớp lấy túi đồ, bốn năm bình ngọc đột nhiên xuất hiện, đầu ngón tay vung lên, chỉ thấy mấy bình ngọc ấy bay mạnh về hướng Diệp Khuynh Tuyết vừa biến mất, sau đó lơ lửng văng vẳng giữa không trung.

Nhìn bình ngọc tự phân bố lơ lửng trên không, bên môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười vui vẻ, đầu ngón tay nắm chặt lại!

Chỉ nghe “bang bang” một cái có tiếng nổ vang lên, bình ngọc giữa không trung bị vỡ nát, chất lỏng trong bình rơi như mưa xuống vùng Diệp Khuynh Tuyết vừa biến mất, trong không khí tỏa ra một mùi hương nồng nặc, mùi hương nồng nặc này sẽ lan nhanh theo gió tán đi khắp mọi nơi.

Cảm giác được mùi hương ngọt ngào ấy khuếch tán đi, dẫn tới toàn bộ trận trận bí cảnh im lặng bất thường.

Lâm Nguyệt lẳng lặng đứng tại chỗ, mãi cho đến khi nghe được tiếng yêu thú rống gầm giận dữ truyền đến, tiếng chấn động trên mặt đất ngày càng rõ, lúc này nàng mới điềm nhẹ mũi chân, lao cực nhanh về phía cửa lối đi của bí cảnh.

Diệp Khuynh Tuyết, nếu như ngươi đã thích trốn trong không gian, vậy ta sẽ khiến ngươi trốn đủ trong đó, hy vọng ngươi đừng có bỏ lỡ thời gian rời khỏi bí cảnh, bị giữ lại trong bí cảnh nha!

Đây là phần đại lễ cuối cùng mà Lâm Nguyệt trước khi rời khỏi tặng cho Diệp Khuynh tuyết, không gian hỗn độn đúng thật là đủ nghịch thiên, có nó ở đây, nàng muốn gạt bỏ Diệp Khuynh Tuyết hoàn toàn là điều không thể, nhưng đồ nghịch thiên cũng có nhược điểm, mà nhược điểm của không gian hỗn độn là không cách nào di chuyển, cũng chính là mặc kệ Diệp Khuynh Tuyết có tiến vào không gian, thì lúc đi ra vẫn ở nguyên chỗ cũ, vị trí của nàng ta vẫn không thay đổi.

Lâm Nguyệt xem qua truyện, nàng hiểu rất rõ không gian hỗn độn chẳng kém gì Diệp Khuynh Tuyết, nàng biết rõ trong không gian hỗn độn tự thành một thế giới, bên ngoài không gian hỗn độn chẳng bị ảnh hưởng chút nào, Diệp Khuynh Tuyết trốn bên trong đúng thật rất an toàn, nhưng giờ cánh cửa bí cảnh sắp đóng, nếu nàng ta cứ trốn mãi trong không gian, sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rời khỏi bí cảnh, đợi tới lúc bí cảnh đóng cửa hoàn toàn, rất có thể nàng ta sẽ bị vây chặt trong bí cảnh, mãi cho tới năm mươi năm sau, cửa bí cảnh lại mở ra lần nữa nàng ta mới có thể rời đi được.

Còn Lâm Nguyệt nếu đã biết rõ nhược điểm của không gian hỗn độn, sao lại để Diệp Khuynh tuyết sống sung sướng được chứ? Nàng đã hết cách để gạt bỏ Diệp Khuynh tuyết nhưng không ảnh hưởng tới chuyện trước khi nàng rời đi tặng ngáng chân Diệp Khuynh Tuyết, nàng cố tình lấy dịch cô dụ yêu quái đã luyện ra rưới đầy trên mảnh đất Diệp Khuynh Tuyết ẩn thân này, dùng cái này để dụ đàn yêu thú tới, bức Diệp Khuynh tuyết chẳng cách nào rời khỏi không gian đi được.

Bởi vì lúc trước đánh nhau với Diệp Khuynh Tuyết, đợi lúc Lâm Nguyệt chạy tới cửa bí cảnh, cửa bí cảnh đã mở ra rồi. Cả đoạn đường chạy đến này, trên đường nàng gặp không ít tu sĩ, cũng nhìn thấy không ít người vẫn đầu pháp, song Lâm Nguyệt đều cẩn thận tránh đi, cũng không tính can dự vào. Có ít những đệ tử môn phái khác thấy nàng là nữ tu một thân một mình, cũng không có ý định để ý đến nàng.

Chẳng qua do bởi Lâm Nguyệt vì muốn giảm đi chút phiền toái, chẳng muốn che giấu tu vi nữa, dưới Trúc cơ kỳ uy áp xuống, những kẻ kia thức thời biết khó mà lui, định trond ra ngoài, đồng thời trong lòng âm thầm kinh hãi không thôi.

Chẳng trách mà người ta một nữ tu một thân một mình yếu yếu ớt ớt dám độc hành trong bí cảnh, hóa ra người ta có thực lực thật sự. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có tu vi trúc cơ, dù chỉ là một đệ tử ngoại môn phái Côn Lôn, nói như thế, cái vị đệ tử thân truyền đệ tử nội môn còn Lôn còn lợi hại tới đâu nữa đây? Quả nhiên không thể coi thường thực lực của những đại môn phái đó, nội tình mấy ngàn năm không phải là ngồi không!

Lâm Nguyệt đi nhanh một mạch, rất thuận lợi ra tới cửa, vì lối cửa ra đã mở, tu sĩ đợi ở trước lối ra đã rời đi cả, hiện tại lối ra chỉ còn mấy người tu sĩ linh tinh vừa chạy đến không lâu, do sắp rời khỏi bí cảnh, mấy tu sĩ đó thấy Lâm Nguyệt đã đến, sắc mặt hơi đổi chút, cảnh giác nhìn Lâm Nguyệt một cái, rồi thu mất lại, thật sự không có ý gây chuyện.

Với những tu sĩ này Lâm Nguyệt dĩ nhiên không để ý cho lắm, nàng đánh giá hoàn cảnh hơi lộn xộn chung quanh, sau đó lặng lẽ vận chuyển công pháp đem tu vi mình ép ở thời kỳ đỉnh luyện khí hậu kỳ, lúc này mới chậm rãi đi đến lối ra.

Ngoài bí cảnh, còn có nguyên một đám đệ tử tiến vào bí cảnh đã bị truyền tống ra, các nhân vật dẫn đầu các đại môn phái cũng đã đợi sớm bên ngoài rồi.

Nhìn từng đệ tử các môn phái lần lượt rải rác đi ra, mà người từ lối ra lại càng ngày càng ít, sắc mặt người phụ trách các đại môn phái đều trở nên khó coi, chẳng qua cũng không nói gì nhiều.

Dù sao tình hình như vậy ở trong bí cảnh thí luyện năm xưa cũng gặp không ít, bởi vì trong bí cảnh hung hiểm, hàng năm đều có lượng đệ tử lon tham gia thí luyện vẫn bị lạc trong bí cảnh, mặc dù năm xưa số người đi ra nhiều hơn năm nay chút, nhưng giờ thời gian bí cảnh đóng cửa vẫn chưa hết, tất cả cũng chưa vội kết luận quá sớm.

Chẳng qua người đi ra từ trong bí cảnh càng ngày càng đông, người phụ trách Côn Lôn Cổ tông Chân nhân lại cảm thấy ánh mắt của những môn phái khác có gì đó là lạ, đặc biệt là bạn tốt của ông ta là tu sĩ họ Hạ phái Kiếm tu, nhìn về ông ta với ánh mắt không thân thiện.

Điều này khiến Cổ Tông cảm thấy không vui, phải biết trong năm đại môn phái, quan hệ giữa phái côn Lôn và Kiếm tu cũng được coi là gần gũi nhất,

mấy ngàn năm qua, vì Phái côn Lôn và Kiếm tu thường có đăm hỏi, nên hai đại môn phái liên tục có quan hệ đồng minh, mà ông ta với tu sĩ họ Hạ kia quan hệ cũng không tệ, thật sự không hiểu vì sao mà tu sĩ họ Hạ ấy lại đột nhiên có vẻ không vui với Côn Lôn chứ.

NHưng cuối cùng Cổ tùng vẫn là tu sĩ nguyên anh, dù động tác của những đại môn phái khác ông ta thấy cả, song cũng không tùy tiện đi hỏi cho ra lẽ, mà chỉ phất tay một cái, bày ra một cấm chế riêng, hướng vào một đệ tử vừa ra khỏi bí cảnh giờ phút này đang ngồi điều tức trên mặt đất trầm giọng hỏi, “Trong bí cảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Người đệ tử bị hỏi kia đúng lúc lại là Diệp phàm, Diệp phàm do dự một chút, quyết định nói thật, dù sao nếu hắn không nói, thì những đệ tử các phái khác đi ra tất nhiên sẽ nói ra.

“Là sư thúc Diệp Khuynh Tuyết, thúc ấy ở trong bí cảnh chẳng hiểu sao chọc giận một con yêu thú cấp sáu, trốn đông lẫn tây mấy lần họa thủy đồng dân, khiến đệ tử vô tội các phái khác chết rất thảm...”

“Chuyện này là nguoi tận mắt thấy sao?” Nghe thấy yêu thú cấp sáu, sắc mặt Cổ Tùng hơi khó coi, đặc biệt lại nghe thấy lúc Diệp Khuynh Tuyết họa thủy đồng dân, khuôn mặt lại càng đen kịt thêm.

“Đệ tử không tận mắt thấy, chỉ là nghe được từ miệng đệ tử các phái khác thôi ạ”

Diệp Phàm xác thật là không tận mắt thấy Diệp Khuynh Tuyết hãm hại đệ tử các phái khác, sở dĩ hắn biết được là vì lúc hắn hoàn toàn ở trong bí cảnh, không ngừng bị tu sĩ các phái khác căm thù, thậm chí có mấy lần tu sĩ các phái kia vừa thấy hắn là đệ tử Côn Lôn, chẳng nói câu nào đã ra tay.

Sau đó hắn truy hỏi mọi cách, những kẻ này mới cho hắn biết sự thật, nói là Tuyết tiên tử Côn Lôn hãm hại đồng môn của họ, khiến không ít đồng môn họ chết thảm trong miệng yêu thú.

Mặc dù hắn biết rõ nguyên nhân, nhưng không cách nào thay đổi tình cảnh của hắn, không những hắn, bởi nguyên nhân liên quan đến Diệp Khuynh Tuyết tất cả đệ tử Côn Lôn đều bị các môn phái khác căm thù, dưới tình huống như thế, đã rời khỏi bí cảnh hai ngày trước, vì thế có đệ tử sống sót trong bí cảnh đều cực kỳ nghẹn khuất. Thân là đệ tử côn Lôn, sau lưng có tông môn đệ nhất La Châu hậu thuẫn, những môn phái khác đơn giản không dám trêu chọc, nhưng giờ vì Diệp Khuynh Tuyết, hại họ thành chuột chạy loạn.

Nếu nói những điều này đệ tử Côn Lôn không để ý đó là giả, chẳng qua trong lòng họ dù bất mãn, nhưng cũng không dám đơn giản nói không phải Diệp Khuynh Tuyết, dù sao bây giờ thân phận Diệp Khuynh Tuyết khác hẳn, nàng ta là đệ tử thân truyền của Tử Ngọc đạo quân, đằng sau lưng nàng ta có sư phụ tu sĩ hóa thân làm chỗ dựa, hơn nữa còn có cả trưởng bối sư môn bọn họ nữa.

Nhưng họ không dám nói không có nghĩa là người khác không dám nói đúng không? Vừa ra khỏi bí cảnh, đệ tử các phái khác đã bẩm báo, điều này thì hay rồi, vị Diệp Khuynh Tuyết đâu số gây ra này không có ở đây, làm hại họ tiếp tục bị những ánh mắt rét lạnh của các phái khác nhìn.

Nghĩ đến đây, trong lòng các đệ tử Côn Lôn đều càng bất mãn với Diệp Khuynh Tuyết. Đến cả Cổ Tùng nghe thấy lời Diệp phàm nói, trong lòng cũng không vui với hành vi quá đáng của Diệp Khuynh Tuyết, chẳng qua hắn bức không phải vì Diệp Khuynh Tuyết hãm hại đệ tử các phái khác mà ông ta bất mãn với hành vi ngu xuẩn của Diệp Khuynh Tuyết.

Hôm nay Cổ Tùng có thể có tu vi nguyên anh, dĩ nhiên không phải hạng tồi, ở giới tu chân nguoi lửa ta gát, gió tanh mưa máu, trên đường tu đạo mấy trăm năm của ông ta cũng gặp nhiều chuyện, chuyện giết người vu oan giá họa giết hại đồng môn ông ta cũng làm không ít.

Thân là tu sĩ muốn hại người không sao, giết người đoạt bảo cũng không sao, chỉ cần nguoi là bí mật, không ai nói được nguoi cái gì cả, dù biết rõ song cũng không tìm ra chứng cứ. Còn Diệp Khuynh Tuyết làm vậy trước mặt mọi người còn là kẻ gieo họa ngu xuẩn, ông ta mới gặp lần đầu. Càng khiến ông ta tức giận chính là, Diệp Khuynh Tuyết hãm hại một hai đệ tử thì thôi đi, nhưng nàng ta lại đắc tội với những đệ tử của năm đại môn phái khác, đặc tội chưa tính, lại còn để lại chứng cứ rõ ràng cho người khác, quả thật là ngu xuẩn tới hết chỗ nói!

Trong lòng Cổ Tùng nổi giận, nhưng nghĩ tới đằng sau Diệp Khuynh Tuyết còn có một Tử ngọc đạo quân, thì không thể không có nhin con giận trong lòng, hơi lạnh lùng, “Diệp Khuynh Tuyết đến giờ vẫn còn chưa ra sao?”

“Chưa ạ” Diệp phàm cúi đầu, khẽ đáp. Có mấy đệ tử Côn Lôn khác mắt cũng lóe lên, rồi rít mắt tự nhiên cúi đầu, thân phận Diệp Khuynh Tuyết đặc thù, mặc dù trong lòng họ cực kỳ bất mãn, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Cổ Tùng nghe thấy lời Diệp Phàm nói, lòng này cau lại, sắc mặt khó coi vô cùng. Mặc dù ông ta không thích Diệp Khuynh Tuyết, nhưng đối phương dù sao cũng là đệ tử của Tử Ngọc đạo quân, nếu Diệp Khuynh Tuyết xảy ra chuyện gì, ông ta không biết ăn nói với Tử Ngọc đạo quân thế nào nữa.

Vào lúc trong lòng cổ Tùng hơi thấp thỏm không yên, chợt nghe thấy có người kêu lên, “Xem kia, lại có người đi ra từ trong bí cảnh kia, chẳng biết lần này đi ra có phái là đệ tử năm đại môn phái không?”

Mọi người Côn Lôn nghe vậy cùng ngẩng đầu lên, đã thấy qua thông đạo quả nhiên mơ hồ xuất hiện một bóng dáng như ẩn như hiện, rồi bóng dáng ấy hiện rõ dần lên, một luồng ánh sáng chợt lóe, một nữ tu nhìn có vẻ suy yếu xuất hiện ở ngay lối ra.

“Là nàng ta sao?” Cổ tùng nhướng mày, sắc mặt âm trầm đỡ hơn chút. Diệp phàm thấy Lâm Nguyệt, trên mặt chợt lóe lên tia vui mừng, mừng xong, lại định kêu lên, nhưng hắn nhanh chóng nén con xúc động lại, sắc mặt chán nản nhìn Lâm Nguyệt một cái, rồi sau đó lặng yên cúi đầu.

Mặc kệ hắn hối hận thế nào, hiện giờ vết rách đã hình thành, đã từng thương tổn khiến quan hệ giữa họ không cách nào trở lại như trước được nữa.

Mà Tư Duẩn sau khi ra khỏi ngôi ở chỗ kia bề quan chữa thương, cũng mờ hai mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Nguyệt một cái.

Đối mặt với vô số bóng đèn chung quanh, Lâm Nguyệt vẫn bình tĩnh, nàng quét một vòng, lặng yên đi về phái đệ tử Côn Lôn tụ tập.

Lâm Nguyệt bình an từ trong bí cảnh đi ra, tựa như hòn đá nhỏ rớt vào trong nước vậy, chỉ dẫn tới chút gợn sóng rồi lại khôi phục yên tĩnh, lần này tới tham gia bí cảnh thí luyện, ngoài Diệp Phàm và Tư Duẩn ra, có rất nhiều đệ tử Côn Lôn cũng không quen Lâm Nguyệt, vì thế với nàng có thể bình an đi ra cũng không quá kỳ lạ.

Lần này thí luyện bí cảnh bọn An Tử Dạ cùng tỷ đệ họ Mộc và Diệp Chân Chân không tới, Lâm Nguyệt nhìn lướt qua phát hiện ra trước mười người ngoài Diệp Khuynh Tuyết và Long Ngạo Thiên ra, đám người cô Anh Khiết đã đi ra, hiện tại người đi ra từ trong bí cảnh cộng thêm Lâm Nguyệt tổng là chín người, trong đó có năm người là đệ tử thân truyền tu vi Trúc Cơ, còn lại là đệ tử Luyện Khí kỳ gồm cả Lâm Nguyệt giả Luyện Khí kỳ nữa tổng có bốn, hơn nữa ngoài Lâm Nguyệt ra, còn có ba đệ tử luyện khí đều bị thương nặng.

Nhìn tỷ lệ thảm thiết quá mức vậy, mặc dù hiện giờ lối ra bí cảnh chưa biến mất, bí cảnh còn chưa đóng cửa hoàn toàn, nhưng theo thời gian trôi qua từng chút một, đệ tử trong lối ra càng ngày càng ít, sắc mặt người phụ trách các đại môn phái đều nhăn nhó khó coi.

Nhất là một ít môn phái và gia tộc tu tiên nhỏ, thậm chí một người đệ tử cũng chưa thấy ra, sắc mặt người phụ trách các môn phái và gia tộc ấy càng trắng nhợt.

Sắc mặt của tứ đại tu tiên gia tộc còn tươi chút, ngoài nhà họ Tư và Cô Anh ra, người Mộc gia và Diệp gia cũng không có đệ tử thiên phú lớn nhất tham gia, mặc dù lần thí luyện bí cảnh này Mộc gia và Diệp gia chỉ chọn tới hai người, nhưng đệ tử thiên tài trong gia tộc họ cũng không tổn thất, vì thế cứ việc sắc mặt họ hơi khó coi nhưng tổn thất cũng không tính là quá lớn.

Con sắc mặt người ngũ đại môn phái thì khó coi nhất. Tiểu bí cảnh Hoàng Thiên năm mươi năm một lần mở cửa, lần nào cũng đều có các đệ tử tham gia vẫn bị lạc bên trong, nhưng năm nay bởi nguyên nhân Diệp Khuynh Tuyết, nên người chết là nhiều nhất.

Mỗi đại môn phái có hai mươi lăm người, số người đi ra nhiều nhất là Côn Lôn, tiếp đó là phái Kiếm Tu và Tông Hoa, số còn lại là phái Mộc Linh và Vạn Thú tôn thể thảm nhất, có hai mươi lăm đệ tử, chỉ có chưa tới năm người đi ra, những người khác không rõ là sống hay chết nữa.

Chẳng qua coi như đệ tử Côn Lôn đi ra là nhiều nhất nhưng trên mặt Cổ Tùng cũng chẳng thấy tốt tí nào, mà ngược lại càng âm trầm, hai mắt nhìn chăm chăm vào lối ra bí cảnh.

Mất thấy bí cảnh sắp đóng cửa, nhưng Diệp Khuynh Tuyết vẫn không thấy bóng dáng đâu, trong lòng Cổ Tùng lại càng thêm thấp thòm, rất sợ không biết lúc trở về sẽ ăn nói thế nào với tử Ngọc đạo quân, nên biết lần này trước khi tới tham gia thí luyện, Tử Ngọc đạo quân đã tự mình đưa tin cho ông ta, bảo ông ta để mắt tới Diệp Khuynh Tuyết chút, nếu Diệp Khuynh Tuyết thật sự bỏ mình trong bí cảnh, với tính cách Tử Ngọc đạo quân, chắc sẽ giận lây sang ông ta ngay.

Ngay lúc trong lòng Cổ Tùng càng ngày càng bất an, thời điểm lối đi bí cảnh sắp đóng cửa hoàn toàn, đột nhiên trong lối đi lại bộc phát ra luồng ánh sáng mãnh liệt, một bóng người lao đảo từ lối ra đi đến, đợi lúc ánh sáng tàn hết, lộ ra một nữ tu tóc tai bù xù, quần áo rách mướp.

Nữ tu mặc trên người là quần áo đệ tử thân truyền côn Lôn, toàn thân dính đầy máu tươi, trên người có nhiều vết thương đang chảy máu đầm đìa, mà khiến người ta thấy kinh khủng nhất là nửa bên mặt nàng ta có vết thương dữ tợn đáng sợ.

Vết thương ấy cư bị một vũ khí sắc bén gây thương tích khiến da thịt nát bét, như một con rắn vượn vẹo leo lên mặt vậy, thoạt nhìn khiến người ta muốn ói.

Lâm Nguyệt vốn đang nhắm mắt điều tức, đột nhiên cảm giác được một luồng mắt cực kỳ oán hận ác độc nhìn thẳng về phía nàng, nàng mở hai mắt ra bình tĩnh nhìn sang, không thấy bất ngờ khi chạm phải ánh mắt ngập tràn oán độc của Diệp Khuynh Tuyết.

Nhìn bộ dáng chật vật xấu xí không chịu nổi đã chẳng còn chút dấu vết xinh đẹp nào của Tuyết tiên tử Diệp Khuynh Tuyết nữa, Lâm Nguyệt cười lạnh một tiếng.

Quả nhiên không hổ là đứa con thiên đạo sùng, thế mà nàng ta lại thành công trốn ra được! Chẳng qua nhìn hình dạng nàng ta, dù nàng ta có thành công trốn ra khỏi bí cảnh, chắc cũng chẳng lợi gì đâu, nhìn vết thương toàn thân nàng ta chảy máu đầm đìa kia kìa, chắc chắc...

Thấy Diệp Khuynh Tuyết xuất hiện, nhưng người khác chỉ sững sờ một tí, rồi nhanh chóng có người nhận ra nàng ta, gây khó khăn đầu tiên là nữ tu đệ tử phái Tông Hoa.

“Ồ, đây chẳng phải là đại danh鼎鼎鼎鼎 tam đại mỹ nhân nổi tiếng côn Lôn Tuyết tiên tử đó sao? Sao giờ lại biến thành bộ dáng này thế?”

“Ai nha, thật sự tiếc quá, gương mặt như hoa như ngọc thế kia sao lại bị hủy mất rồi kia?”

Rồi rất nhiều lời châm chọc khiêu khích của nữ tu Tông Hoa.

“Hủy thì tốt quá, thật sự là báo ứng mà, nữ nhân ác độc như thế, sao nàng ta không chết quách ở trong bí cảnh đi nhỉ?”

“Đồ đàn bà thú, ác phụ, ngươi trả mạng sư đệ lại cho ta!”

“Người quái dị, trả mạng sư muội lại cho ta!”

“...”

“...”

Đây là những đệ tử môn phái khác đã bị Diệp Khuynh tuyết hãm hại trong bí cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Vu Hãm

Đối mặt với chỉ trích tức giận của mọi người, Diệp Khuynh tuyết mất diết tại nơi, vẻ mặt nàng tỏ rõ dẫn đứng đó, nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyệt, trong mắt đều là oán độc. Cử động bất thường của Diệp Khuynh Tuyết đã nhanh chóng bị mọi người phát hiện ra, những kẻ môn phái khác bị nàng ta hãm hại dù hận muốn lột da hủy cốt của Diệp Khuynh Tuyết báo thù cho đồng môn của mình, nhưng dù sao ở đây vẫn còn có tu sĩ tiên bối, vì thế trong lòng dù phần nộ, cũng chỉ tức giận mắng một trận, cũng không dám ra tay với Diệp Khuynh Tuyết.

Diệp Khuynh tuyết khác thường, dĩ nhiên Cổ Tùng cũng phát hiện ra, ông ta nhú mày lại, chẳng nói gì thêm.

Trong mắt ông ta, Diệp Khuynh Tuyết chẳng qua chỉ là một đệ tử khá quan trọng mà thôi, lúc trước ông ta lo cho Diệp Khuynh tuyết, cũng bởi vì Từ Ngọc Đạo quân, với ông ta mà nói, chỉ cần lần thí luyện bí cảnh này Diệp Khuynh tuyết không chết là được, còn phần có bị thương hay không ông ta dĩ nhiên cũng không quan tâm. Huống chi, trước đó ông ta nghe thấy lời đàm Diệt phạm nói, cũng chẳng có tình cảm gì tốt với Diệp Khuynh tuyết cả.

Chẳng qua dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng dù sao Cổ Tùng cũng là alox quái sống hơn mấy trăm năm rồi, hơn nữa người các môn phái khác rõ ràng cũng không có ý tốt, bề ngoài ông ta vẫn giả bộ làm ngơ.

“Diệt sư muội, muội còn đứng đó làm gì? Còn không mau đến đây?”

Một câu Diệt sư muội ấy khiến Cổ Tùng chẳng được tự nhiên cho lắm, lấy tuổi và tu vi của ông ta, hoàn toàn có thể làm tổ tông của Diệp Khuynh Tuyết rồi, nhưng bắt đầu đi là sau lưng người ta còn có một Từ Ngọc đạo quân, đệ tử của Từ Ngọc đạo quân, bản về bối phận, lại cùng một bậc với ông ta.

Cổ tùng cũng không có ý hạ thấp giọng, cũng không truyền âm, lời của ông ta tất cả mọi người đều nghe rất rõ. Ở đây có không ít người nghe thấy lời Cổ Tùng nói mà sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết trở nên hơi kinh hãi.

Nên biết Cổ Tùng vốn là tu sĩ nguyên anh, ông ta kết Anh đã gần hai trăm năm rồi, tu vi bí hiểm ấy, chẳng những là nhân vật quan trọng của Côn Lôn, hơn nữa cũng uy danh hiển hách ở La Châu, ông ta có bối phận cực cao, cùng bậc với Chương môn Côn Lôn, nhân vật như thế trong mắt bọn họ loại đệ tử Trúc cơ kỳ và Luyện khí kỳ chẳng là gì.

Mà bây giờ, nhân vật như thế lại gọi Diệp Khuynh tuyết là sư muội, điều này nói rõ cái gì nhỉ? Giải thích rõ nữ tu vừa ra khỏi lối đi bí cảnh có gương mặt bị hủy và dung mạo xấu như ác quỷ kia có quan hệ sư huynh muội cùng bậc với Cổ Tùng, hay nói cách khác, cái vị nữ tu tên Diệp Khuynh tuyết kia sư phụ có thể là tu sĩ hóa thân đó!

Bởi thế, những người có thù oán với Diệp Khuynh Tuyết ở đây, sắc mặt lập tức nhăn lại, nhất là mấy tu sĩ nguyên anh của tứ đại môn phái khác.

Lúc trước họ biết tin từ những đệ tử của mình những đệ tử tham gia thí luyện của phái bị một kẻ là nữ tu Diệp Khuynh Tuyết hãm hại không ít, vốn là vào lúc đệ tử khác nhận ra Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng họ lại đang mưu tính, làm sao để gây khó khăn với đám người Côn Lôn, hơn nữa phải dạy dỗ Diệp Khuynh Tuyết ra sao để ngừng lại, tốt nhất là có thể đoạt được thứ gì tốt trong tay Côn Lôn.

Nhưng ông ta không ngờ được loại con kiến hôi nữ tu Luyện khí kỳ trong mắt họ thế mà có bối phận không nhỏ, thậm chí cả Cổ Tùng cũng phải gọi đối phương một tiếng sư muội, bởi vậy, có một số chuyện chẳng dễ làm tý nào.

Mặc kệ là tu sĩ hóa thân tồn tại khiến người ta phải nhìn ngưỡng mộ, mặc dù mấy vị dẫn đầu đều có tu vi nguyên anh cả, nhưng vẫn còn kém xa với tu sĩ hóa thân, chẳng ai dám đi trêu chọc một tu sĩ hóa thân, cho dù là tu sĩ nguyên anh có tu luyện tốt mấy trăm năm đi chăng nữa cũng thế.

Bọn họ không coi Diệp Khuynh tuyết và Cổ Tùng ra gì, nhưng bọn họ lại không thể không kỵ vị sư phụ trưởng bối sau lưng Diệp Khuynh Tuyết!

Có thể tu luyện tới tu vi nguyên anh, đều chẳng phải là những lão hồ ly trải qua mưa tanh gió bão vô số sao? Lời Cổ tùng vừa nói có ý gì bọn họ dĩ nhiên nghe tự hiểu ngay.

Một người có thể ngang hàng với tu sĩ nguyên anh Cổ Tùng này, một nữ tu tên Diệp Khuynh tuyết ở Côn Lôn không thể nghi ngờ là có bối cảnh tồn tại

thâm hậu, biết đâu chừng là đệ tử thân truyền của lão quái hóa thân kia thì sao. Nếu thật là thế, vậy dĩ nhiên bọn họ không vì mấy cái chết của đệ tử bình thường mà đi đắc tội với một kẻ có chỗ dựa là nhân vật tu sĩ hóa thân rồi.

Tự xưng Lâm Nguyệt nghe cũng hiểu ý Cổ Tùng, chẳng qua nàng cũng không thêm để ý. Dù sao thân phận Diệp Khuynh Tuyết bày ra đó, dù hiện giờ Cổ Tùng không nói, rồi người khác cũng sẽ biết nhanh thôi. Hiện tại nàng quan tâm là, Diệp Khuynh Tuyết tìm được đường sống trong chỗ chết, sẽ bằng cách nào đối phó nàng đây.

Vội hiểu biết của nàng về Diệp Khuynh Tuyết, lòng dạ nữ nhân này độc ác có thù tất báo, trong bí cảnh bị thương nặng và bị hủy dung, cuối cùng còn bị nàng đâm một nhát, đừng có nói Diệp Khuynh Tuyết cứ vậy tha cho nàng, mà nàng kiểu gì cũng không tin.

Đừng nói là người khác, chỉ bằng việc nàng phá hủy mặt Diệp Khuynh Tuyết thôi, Diệp Khuynh Tuyết cũng khó mà bỏ qua cho nàng được.

Lâm Nguyệt đã đọc qua truyện, nàng biết rất rõ tính cách của Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa còn biết rõ Diệp Khuynh Tuyết quan tâm nhất là dung mạo của nàng ta, hiện tại nàng đã phá hủy cái đẹp nhất của Diệp Khuynh Tuyết, chỉ sợ Diệp Khuynh Tuyết còn muốn nhai cả tim nàng nữa ấy chứ.

Ngâm xaji trong bí cảnh sau khi dung mạo Diệp Khuynh Tuyết bị hủy kia trông thật dữ tợn điên cuồng, trong lòng Lâm Nguyệt không nén được thờ dài. Mặc dù mặt Diệp Khuynh Tuyết bị hủy cũng không phải là chủ ý của nàng, nhưng nàng cũng không hối hận.

Dù sao thù hận giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết đã sớm kết rồi, cho tới nay vì thân phận nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, nàng lại lần nào cũng dễ dàng tha thứ cho sự hãm hại của Diệp Khuynh Tuyết, bởi vì nàng quá mức kiêng kỵ ánh hào quang của nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, nảy sinh tâm lý kháng cự sở hĩ với Diệp Khuynh Tuyết này, bị thiên đạo thừa dịp len vào, mưu toan khống chế tâm trí của nàng.

Hiện giờ, nàng sẽ không bị truyện ảnh hưởng nữa, đặc biệt là qua trận đấu pháp với Diệp Khuynh Tuyết trong bí cảnh kia, khiến nàng đã nghĩ rõ ra một việc.

Vận mệnh của nàng và Diệp Khuynh Tuyết, nhất định đã sớm được thiên đạo thao túng, số mệnh Diệp Khuynh Tuyết vốn là thân nữ chính, là người được thiên đạo sủng, còn nàng, là do thiên đạo tạo ra, là vật hi sinh để nữ chính ma luyện.

Chẳng qua nàng vật hi sinh này lại bất ngờ làm rối loạn nội dung vở kịch ở thế giới này, vì thế thiên đạo mới nghĩ cách khống chế tâm trí nàng, muốn khôi phục lại quý đạo mà thế giới vốn có.

Mà Lâm Nguyệt lại là ngoại tộc của thế giới này, bất kể nàng có thân phận là nữ phụ, là vật xấu xí trong mắt thiên đạo, nàng đều nhất định trở thành kẻ đối địch với Diệp Khuynh Tuyết, vận mệnh như thế nàng chẳng cách nào thoát ra được, nếu nàng cứ tiếp tục dễ tha thứ cho Diệp Khuynh Tuyết, đợi lúc Diệp Khuynh Tuyết thật sự mạnh lên, nàng cũng sẽ bị cái vị nữ chính Diệp Khuynh Tuyết này gạt bỏ.

Mà nàng nếu muốn thay đổi vận mệnh của bản thân, ngoài việc trở nên không ngừng mạnh mẽ ra, thay đổi nội dung vở kịch ra, thì càng phải không ngừng đá kích nữ chính Diệp Khuynh Tuyết, cản trở sự trưởng thành của nàng ta, triệt để làm cho mình trở thành con ác mộng của đối phương, chỉ có vậy, nàng mới có thể lật đổ quy tắc vốn có của thế giới này, lật đổ vận mệnh Diệp Khuynh Tuyết, để cho nàng ta thêm cực đoan, trầm luân trong bể oán hận với nàng không thể tự thoát ra được, cho tới khi nàng ta bị thiên đạo vứt bỏ hoàn toàn.

Tu vi Lâm Nguyệt quá thấp, hiện tại còn chưa thể chạm tới trình độ phép tắc thiên đạo, nhưng nàng tin chắc, coi như phép tắc thiên đạo đi cũng không phải là không thể nghịch chuyển được, tự làm bậy không thể đồng, một câu nói kia nàng vĩnh viễn nhớ mãi trong lòng.

Nàng không cách nào giết chết Diệp Khuynh Tuyết được, nhưng nàng có thể từng bước gia tăng sự oán hận của Diệp Khuynh Tuyết với nàng, từng bước từng bước lợi dụng những oán hận ấy kéo Diệp Khuynh Tuyết vào vực sâu. Diệp Khuynh Tuyết càng hận nàng, tâm tính càng thêm méo mó, càng dễ nảy sinh hận cực đoan đi nhầm đường, chỉ cần nàng ta bước một chân sai, thì sẽ rơi hẳn xuống, từ đó, sớm muộn gì cũng có một ngày, thiên đạo triệt để tha cho nàng ta đưa con thiên đạo sủng này.

Nàng muốn đúng là Diệp Khuynh Tuyết tự gây nghiệt! Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt lại ngẩng đầu lần nữa nhìn lại phía Diệp Khuynh Tuyết, lại bất ngờ đụng phải ánh mắt xấu xa ác độc của Diệp Khuynh Tuyết, chẳng qua Lâm Nguyệt lại không thêm để ý, ngược lại khỏe mỗi khẽ nhếch, đối mặt với Diệp Khuynh Tuyết lộ ra nụ cười giễu cợt.

Nàng vốn cho rằng Diệp Khuynh Tuyết sẽ bị nàng chọc giận, nhưng điều khiến nàng thấy bất ngờ là Diệp Khuynh Tuyết cứ nhìn nàng chằm chằm hồi lâu, đột nhiên lộ ra nụ cười quý dị, vết thương vụn vụn kinh khủng bò đầy trên má nàng ta, nụ cười này của nàng ta, khiến vết thương như con rết trên mặt càng biến hình méo mó, thoát nhìn cực kỳ, hoàn toàn chẳng còn bộ dạng ngọt ngào trước đây nữa.

Nhìn nụ cười tươi kinh khủng quý dị trên mặt Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên cảm thấy hơi bất an.

Nàng cũng không phải người hay đa nghi, sau khi trải qua đấu pháp trong bí cảnh, cảm giác sợ hãi khó giải thích trong lòng nàng với Diệp Khuynh Tuyết đã bị tiêu diệt hoàn toàn, hiện tại lại đối mặt với Diệp Khuynh Tuyết lần nữa, nàng cũng không kháng cự như cũ nữa mà chân chính lạnh nhạt chống đỡ lại.

Song hành động bây giờ của Diệp Khuynh Tuyết thực sự quá dị thường, khiến nàng thấy khó chịu bất an. Trước ở trong bí cảnh nàng đã để cho Diệp Khuynh Tuyết bị thiệt thòi lớn, theo tính cách của Diệp Khuynh Tuyết, hiện tại thấy nàng, dù không tính sẽ mất đi lý trí nhào lên liều mạng với nàng, cũng tuyệt đối không có biểu hiện giống vậy, trừ phi...

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt vô thức nhìn lướt qua đám đệ tử Côn Luân chung quanh, rồi lại khiến lòng nàng trứng xuống hoàn toàn! Lối đi của bí cảnh đã đóng, nhưng nàng không nhìn thấy đám người Bạch Huy!

Đám người Bạch Huy là nòng cốt, sau đó lại được nòng cốt an bài chữa thương trong sơn động, lúc ấy trong sơn động nòng cốt có bố trí trận, chỉ cần không rời khỏi sơn động cũng sẽ không gặp nguy hiểm, hơn nữa lúc ấy nhóm Bạch Huy ai cũng bị thương, chắc cũng không chủ động rời khỏi sơn động, sau đó bí cảnh sắp đóng cửa, nếu họ muốn rời khỏi bí cảnh thì cũng không khó lắm mới phải, nhưng họ vẫn chưa thấy ra.

Mấy người Bạch Huy đều là đệ tử Côn Luân tinh anh, dĩ nhiên không phải không biết bị bí cảnh chủ động đưa đi thì gặp nhiều nguy hiểm tới mức nào, họ không đi ra từ lối ra, chỉ có thể nói rõ hiện tại họ lênh đênh ở đây, hoặc đã bị người ta giết chết trong bí cảnh.

Nếu đám Bạch Huy thật sự chết rồi, vậy hung thủ giết họ rất rõ ràng, người này nhất định là Diệp Khuynh Tuyết không nghi ngờ gì nữa!

Thật sự không phải Lâm Nguyệt có thành kiến với Diệp Khuynh Tuyết, mà vì Diệp Khuynh Tuyết thật sự có động cơ giết người, nếu nhóm Bạch Huy gặp phải kẻ nguy hiểm khác, không thể chết sạch được, dù cho lúc rời khỏi bí cảnh gặp phải kẻ giết người đoạt bảo, bằng tu vi của họ cũng không cách nào mà không đào tẩu được, khả năng duy nhất là trong lúc họ chữa thương đã bị người ta đánh lén, vì thế tất cả mới chết sạch.

Mà kẻ có lòng đánh lén họ, nhất định là Diệp Khuynh Tuyết, trước đó nhóm người Bạch Huy bị yêu thú truy sát, là do Diệp Khuynh Tuyết họa thủy dẫn động, giấu bản thân để hãm hại đồng môn, Diệp Khuynh Tuyết tuyệt đối có thể ra tay giết người diệt khẩu là thật.

Nếu là vậy như vậy có thể thấy nếu nàng không đoán nhầm, nhất định Diệp Khuynh |Tuyết đã chuẩn bị xong thủ đoạn để đối phó với nàng rồi. .

Quả nhiên, ý nghĩ ngày vừa xuất hiện trong đầu Lâm Nguyệt, vẻ mặt trắng bệch của Diệp Khuynh Tuyết đã tới gần, mặt mũi ngập tràn bi phẫn nói với Cổ Tùng, “Sur huynh Cổ Tùng, muội có lời muốn nói!”

Cổ Tùng nhún nhún mày, mặc dù hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn nói lạnh nhạt, “Diệp sư muội, muội có lời gì cần nói thế?”

“Cổ sư huynh, đệ tử ngoại môn Lâm Nguyệt ở trong bí cảnh chẳng những đánh lén tiểu muội, hơn nữa còn sử dụng thủ đoạn hèn hạ dẫn dắt yêu thú tới ám toán tiểu muội, hủy dung mạo của tiểu muội còn chưa tính, thậm chí còn hại tiểu muội suýt nữa bị chết trong đám yêu thú đó! Tiểu muội tự hỏi chưa từng đắc tội nàng ấy, vì sao nàng ấy lại hạ độc thủ với tiểu muội như vậy chứ?”

Hai mắt Diệp Khuynh Tuyết đỏ bừng, giọng ngập bi phẫn, chất vấn thẳng Lâm Nguyệt.

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, tất cả đệ tử Côn Luân đều im lặng, bất giác đưa mắt nhìn về phía Lâm Nguyệt đang đứng yên lặng bên cạnh, cả Quân Tử Huyền cũng đứng bên không kim được nhìn Lâm Nguyệt một cái, dường như có nói tới hai vị tu sĩ Kim Đan khác trong nháy mắt mặt sầm xuống.

“Như lời muội nói kẻ đánh lén muội là nàng ta sao?” Cổ Tùng ngược lại thần sắc không đổi, ông ta liếc Lâm Nguyệt một cái, nói thần nhiên.

“Đúng là nàng ấy!” Diệp Khuynh Tuyết oán hận trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt, chẳng che dấu hận ý chút nào với Lâm Nguyệt.

“Lâm Nguyệt, Diệp sư muội là thật chứ?” Lòng này Cổ Tùng cau chặt, lạnh lùng nhìn về phía Lâm Nguyệt. Nếu những lời Diệp Khuynh Tuyết là thật, chỉ sợ cái vị đệ tử Lâm Nguyệt này gặp phải phiền phức rồi.

“Cổ trưởng lão, sư thúc Diệp Khuynh Tuyết nói, có một nửa không phải thật, đúng là trên mặt thúc ấy là bởi nguyên nhân đệ tử làm ra, chẳng qua không phải là đệ tử lên hãm hại thúc ấy, mà là thúc ấy đánh lén đệ tử, sau đó đệ tử và thúc ấy đấu pháp, mới đã thương bắt ngờ thúc ấy” Về mặt Lâm Nguyệt rất bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt.

“Người nói láo! Rõ ràng người muốn đoạt bảo mới đánh lén ta, nhưng giờ lại muốn đổi trắng thay đen sao?” Thấy Lâm Nguyệt nói rõ chân tướng ra, sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết sầm xuống, tức giận nói ra.

Nghe thấy lời Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt lập tức nở nụ cười. Đổi trắng thay đen ư? Đến cùng ai mới là kẻ nói dối, đổi trắng thay đen chứ? Diệp Khuynh Tuyết, nếu người cho rằng chỉ cần nói vậy đã có thể tính toán hãm hại tới ta, vậy người cũng khó tránh là tự tin quá mức rồi đó!

“Lời Diệp sư thúc nói thật là buồn cười, vì sao ta lại đổi trắng thay đen mà không phải Diệp sư thúc đổi trắng thay đen chứ? Rõ ràng là Diệp sư thúc đánh lén hãm hại ta, chẳng lẽ ta còn phải thừa nhận là ta chưa từng làm ra chuyện như thế hay sao?”

Thần sắc Lâm Nguyệt bình tĩnh, không chút hoảng loạn, giọng nói cực kỳ trấn định, hoàn toàn không sợ Diệp Khuynh Tuyết vu hãm. Nàng không sợ Diệp Khuynh Tuyết vu hãm nàng đánh lén hãm hại đồng môn, dù sao thì Diệp Khuynh Tuyết cũng không có bất kỳ chứng cứ nào.

“Người không chịu thừa nhận phải không?” Diệp Khuynh Tuyết nhìn về phía Lâm Nguyệt với ánh mắt lạnh như rắn độc, trong mắt ngập tràn oán độc không nói ra được.

“Diệp sư thúc muốn đệ tử thừa nhận cái gì chứ? Nếu Diệp sư thúc nhất định cứ nói là đệ tử đánh lén hãm hại thúc, vậy xin Diệp sư thúc lấy chứng cứ ra là được!”

Lúc trước Diệp Khuynh Tuyết đánh lén nàng, cũng là lúc trước Diệp Khuynh Tuyết động sát khí với nàng, nhưng chuyện dẫn dắt yêu thú hãm hại Diệp Khuynh Tuyết, đúng thật là do nàng làm, chẳng qua nàng tự nhiên sẽ không thừa nhận. Nàng có thể thừa nhận chuyện nàng có xung đột với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng lại không thừa nhận chuyện mình đã từng hãm hại đồng môn.

Dù sao xung đột đấu pháp giữa đồng môn cũng cực kỳ bình thường, nhưng nếu trăm phương ngàn kế tính toán hại người thì lại khác, cứ vậy trên người bị khoác tội danh hãm hại đồng môn, thì tội hãm hại đồng môn ở Côn Luân là tội lớn, nhẹ thì tu vi bị phế đuổi ra khỏi tông môn, nặng thì bị gạt bỏ thăng

(giết chết).

Nghe lời Lâm Nguyệt nói, Cổ Tùng cũng nhíu nhíu mày, hỏi, “Sư muội Diệp Khuynh Tuyết, muội có Lâm Nguyệt đánh lên hãm hại muội, muội có thể có chứng cứ nào không?”

“Tiểu muội không có chứng cứ, chẳng qua...”

Diệp Khuynh Tuyết nhìn Lâm Nguyệt lạnh lẽo một cái, khóe môi vênh lên, trong mắt vẻ đắc ý lóe lên.

Lâm Nguyệt thấy vẻ mặt của Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng đột nhiên đập bình bịch, một cảm giác bất ổn nháy mắt bao trùm trong lòng, quả nhiên, nàng lại nghe thấy Diệp Khuynh Tuyết nói tiếp, “Cổ sư huynh, mặc dù tiểu muội không có chứng cứ chứng minh nàng ấy đánh lên tiểu muội, nhưng tiểu muội có chứng cứ chứng minh nàng ấy ở trong bí cảnh có âm mưu hãm hại đồng môn”

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử Côn Luân không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, cả Quân Tử Huyền và mấy vị tu sĩ Kim Đan khác cũng kìm không được biến sắc.

Mưu hại đồng môn, ở Côn Luân có thể nói là tội ác tày trời, dám mưu hại đệ tử đồng môn nếu đúng là sự thật, vậy sẽ bị hình phạt nặng nhất Côn Luân-rút hồn luyện pháp, linh hồn bị câu cấm ở phía sau núi Ác Ma ở Côn Luân, ngày ngày bị Ác Ma đốt nướng, trọn đời không được siêu sinh!

Sắc mặt Lâm Nguyệt cũng hơi đổi, lời Diệp Khuynh tuyết nói, nằm ngoài dự liệu của nàng, sao nàng không nghĩ ra, Diệp Khuynh Tuyết sẽ vu hãm nàng mưu hại đồng môn chứ.

Nghĩ đến đám Bạch Huy không rõ tung tích, mà hiện tại Diệp Khuynh Tuyết nói ra như thế, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên hiểu ra vì sao Diệp Khuynh Tuyết lại nói nàng mưu hại đồng môn rồi, nếu nàng đoán không nhầm, đám Bạch Huy chắc chắn là chết trong tay Diệp Khuynh Tuyết rồi!

Còn Diệp Khuynh tuyết hẳn biết rõ nàng là người đã cứu nhóm Bạch Huy, vì thế mới ra tay giết nhóm Bạch Huy, sau đó dùng để vu hãm nàng, chỉ là không rõ nàng ta giả tạo ra chứng cứ gì, mới có thể nói chuẩn xác về mặt đầy tự tin trước mặt mọi người như thế.

Nhìn Lâm Nguyệt trong nháy mắt sắc mặt hơi tái nhợt, trên mặt Diệp Khuynh Tuyết càng thêm lạnh lẽo, nàng ta không đợi Cổ Tùng hỏi tới đã móc thẳng một viên đá xanh lá cây ném lên không trung rồi dùng tay bắn một cái.

Theo động tác tay của Diệp Khuynh Tuyết, chỉ thấy giữa không trung viên đá xanh lá cây kia bộc phát một luồng sáng chói mắt, rồi sau đó trên không trung xuất hiện một hình ảnh.

“Đây là thạch ghi hình!” Thấy Diệp Khuynh tuyết lấy ra viên đá xanh lá cây, có đệ tử không kìm được kêu lên. Họ với đá ghi hình cũng không lạ gì, bởi vì trước lúc tiến vào bí cảnh, vì đề phòng chẳng may, gần như ai cũng mang theo bên mình một đá ghi hình.

Côn Luân tụ tập được Cổ Tùng hạ xuống cấm chế, hình ảnh trong không trung ngoài đệ tử Côn Luân ra thì người khác không thể thấy, vì thế cũng không dẫn tới các môn phái khác chú ý, nhưng hình ảnh trống rỗng xuất hiện, vẫn khiến đệ tử Côn Luân trong hàng kêu lên kinh hoàng.

“Vị đó, chẳng phải là Bạch sư huynh đó sao?”

“Ngoài Bạch sư huynh ra còn có Hạ sư huynh và Chu sư huynh nữa!” Đệ tử Côn Luân trong hàng có người nhận ra đám Bạch Huy rồi rít lên tiếng.

“A! Vị đó hình như là Lâm sư muội...”

Sắc mặt Lâm Nguyệt vô cùng khó coi, nàng nhìn chằm chằm vào hình ảnh giữa không trung, trái tim không ngừng chìm xuống.

Hình ảnh xuất hiện giữa không trung này, đúng là cảnh hai ngày trước nàng ra mặt cứu đám Bạch Huy, từ lúc nàng xuất hiện, đến lúc lợi dụng ảo trận vây khổ yêu thú cứu đám Bạch Huy xuất hiện rõ ràng rành mạch ở trong hình, chỉ là đoạn hình ảnh này chưa hết, sau khi nàng dẫn đám Bạch Huy vào trong sơn động xong, thì đột nhiên ngừng lại.

Một đoạn hình ảnh này cho thấy hành động đến cứu người là Lâm Nguyệt, còn có rất nhiều đệ tử Côn Luân cũng không kìm được nghi ngờ nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết.

Thực ra trong lòng Lâm Nguyệt cũng thấy nghi hoặc, chẳng qua nàng tuyệt đối không tin Diệp Khuynh Tuyết tốt bụng như thế, lấy những thứ này đến tuyên dương hành vi cứu người vô tư của nàng.

Quả nhiên, trong lúc mọi người đang nghi hoặc, hình ảnh trong không trung lại chuyển một cái, cảnh tượng xuất hiện trong sơn động, một bóng nữ tu mờ hồ đứng trước cửa động, mà trước mặt nàng ta là hai thi thể máu thịt lẫn lộn, trong hình, ngoài nữ tu có hình ảnh hơi mờ ra, những thứ khác đều rất rõ ràng, thi thể trên đất có thể nhìn rất rõ, người chết chính là người Bạch Huy mà Lâm Nguyệt dẫn vào sơn động và một đệ tử Côn Luân khác họ Chu!

Quan trọng nhất là, vị nữ tu kia dù bóng người không rõ, nhưng lò mờ có thể thấy vị nữ tu ấy cực kỳ tương tự Lâm Nguyệt, đặc biệt là mái tóc rối dài che mặt và trang phục đệ tử ngoại môn Côn Luân đang mặc trên người kia.

Lần này trước khi đệ tử tới tham gia thí luyện bí cảnh ngoài Lâm Nguyệt ra thì người khác không phải là đệ tử thân truyền thì chính là đệ tử nội môn, sợ dĩ người đệ tử ngoại môn mặc trang phục màu xanh cũng chỉ có mình Lâm Nguyệt!

Từ đó, trước có nhìn thấy đoạn hình ảnh Lâm Nguyệt ra mặt cứu người dẫn người vào sơn động, rồi tới hình ảnh này, tội danh mưu hại đồng môn này của Lâm Nguyệt đã biến thành chứng cứ vô cùng xác thực, bất luận thế nào cũng không thay đổi được nữa!

Cuối cùng cả đoạn cũng hết, hình ảnh trên không trung biến mất, Diệp Khuynh Tuyết khẽ phát nhẹ tay, đem viên đá ghi hình thu lại lần nữa, nàng ta không nói gì, chỉ dùng ánh mắt mỉa mai nhìn Lâm Nguyệt.

Tình cảnh lập tức sa vào trong tĩnh mịch, một lát sau, Cổ Tùng mới lạnh lùng nói ra, “Lâm Nguyệt, ngươi có còn lời gì để nói nữa không?”

Nhưng người khác cũng lạnh lùng nhìn về phía Lâm Nguyệt, ánh mắt cực kỳ khó chịu, trong đó có một tu sĩ Kim Đan nhìn về phía Lâm Nguyệt với ánh mắt ngập tràn sát khí!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: An Tâm

Lông mày Lâm Nguyệt nhăn lại thành đường thẳng, cũng không trả lời ngay câu hỏi của Cổ Tùng, một lát sau, mới hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cổ Tùng nói ra, “Cổ trưởng lão, nếu ta nói, cảnh cuối cùng giết người trong sơn động không phải là ta, ngài có tin không?”

Vì Diệp Khuynh Tuyết đã đưa ra cái gọi là chứng cứ thoát nhìn thật sự quá “chân thật”, mặc dù trong lòng Lâm Nguyệt biết rõ đối phương có ý vu hãm, lại bó tay hết cách. Đá ghi hình đã chỉ chứng, Lâm Nguyệt đã lọt vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, hiện tại bất luận nàng có nói gì, thanh minh biện bạch mình ra sao, đều vô lực.

Thực ra thủ đoạn của Diệp Khuynh Tuyết cũng không cao, cảnh ghi hình giết người không chút sơ hở trong sơn động kia không phải không chèn vào đâu được, bởi vì mặc dù hung thủ thoát trông rất giống Lâm Nguyệt, nhưng dù sao cũng chỉ thoát nhìn mà thôi, mà hình ảnh hung thủ trong ấy lại mơ hồ quá mức, rất dễ cho người ta sinh nghi.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại lợi hại ở chỗ ghi lại hình ảnh lúc trước Lâm Nguyệt cứu người, hơn nữa đoạn hình ảnh ấy nhìn vô cùng rõ, ai cũng thấy rất rõ người cứu đám Bạch Huy dẫn vào trong sơn động kia đúng là Lâm Nguyệt.

Đám người Bạch Huy bị giết trong sơn động, mà người xuất hiện cuối cùng trong sơn động thoát nhìn rất giống Lâm Nguyệt, từ đó, thì dù không phải là Lâm Nguyệt thì cũng chẳng có ai tin nổi.

Bởi vậy có thể thấy, Diệp Khuynh Tuyết vì muốn hại Lâm Nguyệt đúng thật là hao tâm khổ sức, nếu không sao lại hao tổn tâm cơ làm ra chứng cứ vậy chứ?

“Cứu người đúng là ngươi phải không?” Cổ Tùng hỏi lạnh lùng.

“Đúng” Đoạn hình ảnh kia chân thật như thế, dĩ nhiên Lâm Nguyệt không thể phủ nhận, mà có phủ nhận cũng không được.

“Nói như thế, hung thủ âm mưu hại đồng môn cũng chính là ngươi hử?” Giọng Cổ Tùng ngập tràn sát khí.

“Đệ tử không giết người!” Lâm Nguyệt ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Cổ Tùng nói, “mặc dù đệ tử không rõ vì sao Diệp sư thúc lại vu hãm đệ tử mưu hại đồng môn, nhưng đệ tử xác thực không giết người, lúc ấy đệ tử cứu mấy vị sư huynh, rồi sau đó dẫn họ vào trong sơn động chữa thương, liền rời khỏi để dẫn yêu thú đi, sau đó trong động xảy ra chuyện gì, vì sao mấy vị sư huynh đó bị giết, rồi vì sao lại có một vị gần giống đệ tử xuất hiện trong sơn động, những điều này đệ tử hoàn toàn không biết gì cả”

“Hừ, hiện tại chứng cứ đã chính xác vô cùng, người cuối cùng xuất hiện trong đá ghi hình rõ ràng là ngươi, Lâm Nguyệt, ngươi giờ còn muốn ngụy biện sao?” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, lạnh giọng chất vấn.

“Điều này rất kỳ lạ!” Lâm Nguyệt không chút yếu thế nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh bảo, “Lúc ấy đệ tử cứu mấy vị sư huynh, chung quanh cũng không có ai, không rõ Diệp sư thúc từ đâu mà có đoạn hình ảnh ấy để ghi lại nhỉ? Nếu đệ tử nhớ không nhầm thì yêu thú ấy hình như là Diệp sư thúc trêu chọc dẫn đến, lúc ấy sở dĩ mấy vị sư huynh lâm vào nguy hiểm, chẳng phải là công của Diệp sư thúc đó sao?”

Rõ ràng trong bí cảnh giết hại đồng môn là nàng ta, giết đám người Bạch Huy cũng là nàng ta, còn muốn dội nước bẩn lên người nàng sao? Diệp Khuynh Tuyết, ngươi quả nhiên là quá ác độc đó!

Quả nhiên, nghe thấy Lâm Nguyệt nói, sắc mặt mọi người khẽ biến, bắt đầu hơi suy nghĩ nhìn Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng rõ ràng bắt đầu thấy hoài nghi đoạn hình ảnh có tính chân thật kia.

Thực ra trong phần đông đệ tử Côn Lôn trong hàng trở hết tài năng, đoạt được tư cách đệ tử tham gia thí luyện bí cảnh đều không phải là những kẻ ngu

đốt, trong bọn họ có rất nhiều người dù không biết Lâm Nguyệt, nhưng chưa từng nghe thấy chuyện gì Lâm Nguyệt gây hại cho đồng môn, ngược lại Diệp Khuynh Tuyết thì lại khác, trước đó bởi vì nàng ta ở trong bí cảnh hạ thủy dẫn đồng, hại không ít tu sĩ, vì thế lúc họ ở trong bí cảnh đã nghe Diệp Khuynh Tuyết làm nhiều việc ác như sấm bên tai rồi.

Huống chi lời Lâm nguyệt nói cũng không phải không có lý, lúc ấy Lâm nguyệt cứu người cũng không thấy ai khác chung quanh, Diệp Khuynh Tuyết gọi cái đó là chứng cứ kia, ghi lại lúc nào? Nếu nói là lúc ấy Diệp Khuynh Tuyết cũng ở hiện trường, vậy tại sao nàng ta không ra cứu người chứ? Huống chi yêu thú là do chính Diệp Khuynh Tuyết tự mình chọc vào dẫn tới, đã từng có không ít người bị yêu thú kia hại rồi.

“Lâm Nguyệt, ngươi còn muốn bao biện cũng không thay đổi được chuyện ngươi mưu hại đồng môn là thật! Ngươi tâm tư ác độc, trăm phương ngàn kế mưu hại đồng môn, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!” Nói xong, Diệp Khuynh Tuyết quay phắt sang Cổ Tùng, nói, “Cổ sư huynh, hiện tại đã xác nhận Lâm Nguyệt chính là hung thủ hại chết đồng môn, chẳng lẽ huynh còn muốn bao che cho nàng ấy sao?”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết âm trầm, vết thương trên mặt càng thêm dữ tợn đáng sợ, nàng ta lạnh lùng nhìn Cổ Tùng, trong mắt ẩn chứa hàm ý uy hiếp.

Lâm Nguyệt, mặc kệ người thừa nhận hay không thừa nhận cũng tốt, tội danh ngươi mưu hại đồng môn hôm nay ngươi phải gánh lấy rồi!

Diệp Khuynh Tuyết cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, trong mắt ngập tràn oán độc.

Chứng cứ không đủ thì sao nào? Đã ghi hình kia khả nghi thì sao nào? Nàng ta chỉ cần lấy có, lấy có đủ để lấy đi tính mạng của Lâm Nguyệt mà thôi!

Chỉ cần nàng ta một mực chắc chắn Lâm Nguyệt chính là hung thủ mưu hại đồng môn, những người khác có thể làm gì nàng ta được chứ? Dù trong lòng có nghi ngờ, cũng chỉ là nghi ngờ thôi, chẳng lẽ còn tới giúp Lâm Nguyệt rửa tội sao?

Nàng ta là đệ tử thân truyền của tu sĩ hóa thân, Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là đệ tử ngoại môn nho nhỏ mà thôi, dù cho họ biết rõ Lâm Nguyệt bị hại thì sao nào? Chẳng lẽ còn dám đắc tội đệ tử thân truyền của tu sĩ hóa thân là nàng ta sao?

Vì thế lúc này đây, Lâm Nguyệt chết là cái chắc! Nếu tội danh mưu hại đồng môn được chứng thực hoàn toàn, đợi nàng ấy là hình phạt tàn khốc nhất Côn Lôn – rút hồn luyện pháp, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Vừa nghĩ tới cảnh Lâm nguyệt bị rút hồn luyện pháp sống không bằng chết, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết sáng khoái vô cùng, hận ý trong lòng càng sôi trào mãnh liệt.

Cổ tùng với thái độ gây sự của Diệp Khuynh Tuyết kia rất khó chịu, thậm chí còn ngập tràn tức giận, nhưng lại ngại thân phận của đối phương và Từ Ngọc đạo quân, ông ta chỉ lạnh lùng liếc nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái, sau đó nói lạnh lẽo, “Bất kể thế nào, chuyện này trước tiên quay về Côn Lôn rồi nói sau, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ có chương môn tự mình xử lý!”

Diệp Khuynh Tuyết hừ lạnh một cái, rõ ràng cực kỳ bất mãn với Cổ Tùng, có lẽ là bởi nguyên nhân dung mạo bị hủy, có lẽ là bởi bị Lâm Nguyệt đã kích lần nữa, Diệp Khuynh Tuyết đã mất đi trấn định lúc trước, trong lòng nàng ta, giờ phút này đã bị oán hận lấp đầy hoàn toàn, hận ý với Lâm Nguyệt đã lên tới đỉnh điểm, hận không thể băm vằm Lâm nguyệt thành trăm mảnh.

Chẳng qua nàng ta cuối cùng cũng không đánh mất lý trí, cũng biết hiện tại không thể đắc tội quá mức với vị tu sĩ nguyên anh Cổ Tùng này, cũng chỉ hừ một câu, rồi không nói gì nữa.

Lâm Nguyệt cũng không nói gì, thậm chí vẻ mặt nàng vẫn không đổi, từ đầu tới cuối cực kỳ trấn định. Song trong lòng nàng cũng không lạnh như bên ngoài, thủ đoạn của Diệp Khuynh Tuyết dù kém, nhưng lại cực kỳ có tác dụng, có hình ảnh lúc này làm chứng, hiện tại nàng muốn rửa thoát tội danh cũng cực kỳ không dễ, hiện giờ bên ngoài không sao, nếu trở lại Côn Lôn, đến lúc đó nàng cũng chẳng còn chút đường lui nào nữa.

Có Từ Ngọc đạo quân ở đây, nàng muốn rửa thoát tội danh vốn không thể, hơn nữa, lấy tính cách Diệp Khuynh Tuyết, nàng ta tuyệt đối không cho nàng cơ hội, nhất định sẽ triệt để đem tội danh nàng mưu hại đồng môn chứng thực, đến lúc đó đợi nàng chỉ có một đường chết. Tuyệt đối không thể trở lại Côn Lôn!

Hai tay Lâm Nguyệt nắm chặt lại, suy nghĩ đảo loạn, khổ sở nghĩ đối sách. Không thể trở lại Côn Lôn, hiện tại đám người Bạch Huy đã bị Diệp Khuynh Tuyết giết chết hết, chết chẳng có đối chứng, không ai tin sự vô tội của nàng, hơn nữa lấy địa vị hiện tại của Diệp Khuynh Tuyết ở Côn Lôn, dù cho nàng vô tội, đến lúc đó những cao tăng Côn Lôn kia chỉ biết thiên vị Diệp Khuynh Tuyết, trực tiếp định tội nàng. Trừ phi có người có thể lấy ra chứng cứ, chứng minh nàng vô tội, nếu không nàng chỉ có thể trốn trên đường trở về Côn Lôn mà thôi.

Chẳng qua ý nghĩ chạy trốn là không thực tế, chưa nói tới còn có tu sĩ nguyên anh Cổ Tùng ở đây, chính là còn Quân Từ Huyền và hai tu sĩ Kim Đan nữa cũng không dễ đối phó, dưới con mắt trông coi của những kẻ này muốn chạy trốn thì gần như chẳng có chút phần thắng nào!

Muốn nhận mệnh sao? Không, nàng tuyệt đối không cam lòng bị Diệp Khuynh Tuyết hãm hại như thế, lại không cam lòng bị khoác lên người tội danh như thế!

Nhưng không cam lòng thì sao? Tinh thể còn mạnh hơn cả người, dù nàng có không cam tâm thì dưới những con vật khổng lồ Côn Lôn, nàng cả chút cơ hội cũng không có!

Không thể trốn, cũng chẳng có cách nào trốn, trừ phi đám người Bạch Huy sống lại, nếu không nàng cũng chỉ có con đường chết...

Sống lại ư? Nghĩ đến đây, đột nhiên hai tròng mắt Lâm nguyệt sáng ngời! Va! rồi trong ánh đèn, nàng hình như không nhìn thấy cái vị Hạ sư huynh,

trong hình ảnh, hình như người chết chỉ có Bạch Huy và vị Chu sư huynh kia, bọn họ rõ ràng còn có ba người mà...

Chẳng lẽ vị Hạ sư huynh kia chưa chết ư? Nếu như nói vậy... Không đúng, nếu vị Hạ sư huynh kia không chết, Diệp Khuynh Tuyết sẽ không thể nào ghi lại đoạn hình ảnh này, hơn nữa dù nàng ta có ghi lại, có Hạ sư huynh ở đây, nàng ta cũng tuyệt đối không thể nào lấy ra chỉ chứng nàng được!

Mặc dù lòng dạ Diệp Khuynh Tuyết độc ác, nhưng nàng ta cũng không phải kẻ bông bột, chuyện không nắm chắc nàng ta tuyệt đối không làm, nàng ta dám làm, vậy đã nói tới nàng ta tuyệt đối nắm chắc chuyện ép nàng vào chỗ chết, mà chẳng có ai vạch trần được âm mưu của nàng ta!

Nghĩ đến đây, lòng Lâm Nguyệt lạnh dần, mà trong lúc nàng đang khổ sở suy nghĩ ra đối sách, đột nhiên nghe được một giọng lạnh lẽo truyền đến, “Là người giết chết Bạch Huy ư?”

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, ngẩng phắt đầu lên nhìn lại, chỉ thấy lần này đo cùng dẫn đội với Cổ Tùng còn có một trưởng lão Kim Đan sắc mặt chân chính nhìn nàng lạnh lẽo, cặp mắt thật nhỏ ấy đều ngập tràn sát khí.

Lâm Nguyệt khẽ nhủ thầm, mãi sau mới nhớ ra vị trưởng lão này họ Bạch, lập tức nói ngay, “Bạch trưởng lão, người sát hại Bạch sư huynh không phải đệ tử...”

Nhưng Lâm Nguyệt không sao nghĩ ra được là, vị trưởng lão họ Bạch kia cũng vốn chẳng để cho nàng giải thích, trực tiếp ngắt lời nàng, “Câm miệng! Người đáng chết!”

Giọng quát ra, vị Bạch trưởng lão kia đột nhiên đánh mạnh một chưởng về phía Lâm Nguyệt! Bạch trưởng lão đột ngột ra tay đã thương người, thật sự là nằm ngoài dự liệu của mọi người, không ai sẽ nghĩ tới đường đường Bạch trưởng lão là một tu sĩ Kim Đan lại đột nhiên ra tay với một đệ tử Luyện khí kỳ lâm Nguyệt này, hơn nữa còn đang dưới tình huống đội Cổ Tùng quyết định đem Lâm Nguyệt về Côn Lôn.

Do tất cả xảy ra quá đột ngột, không ai ngờ được Bạch trưởng lão sẽ ra tay, vì thế cả bọn người Quân Tử Huyền ở đó ai cũng không kịp phản ứng.

Chỉ có Lâm Nguyệt trong nháy mắt Bạch trưởng lão cắt đứt lời nàng, nàng cảm thấy sát khí Bạch trưởng lão nồng đậm, lúc nguy hiểm trong nháy mắt ập tới, vô thức đánh ra một chưởng, nghênh đón.

“Bịch” Một âm thanh ngọt ngào khô khốc vang lên, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Lâm Nguyệt như điều đứt dây vậy bị đánh bay ra ngoài, tựa như con búp bê rách ngã đập mạnh xuống đất.

Quần áo nàng rách hết trên đá, da thịt mềm mại bị từng dòng máu chảy đầm đìa từ miệng vết thương chảy ra, nàng chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn vậy, một cơn đau kịch liệt truyền tới, cổ họng ngòn ngọt, ‘phốc’ một cái, một ngụm máu tươi trào mạnh ra.

Một kích này của vị Bạch trưởng lão không chút lưu tình, gần như dùng ba phần linh lực, rõ ràng là muốn trực tiếp lấy mạng Lâm Nguyệt!

Thực lực Kim Đan kỳ và Trúc cơ kỳ chênh nhau rất lớn, còn Lâm Nguyệt trong lúc không đề phòng bị đánh lén trúng, cứ việc cuối cùng nàng cũng kịp tung ra một chưởng đỡ lại, nhưng thực lực của nàng chênh lệch quá xa so với đối phương, một chưởng ấy giống như lấy trứng chọi đá vậy, vốn chẳng có bất cứ tác dụng nào, nếu không phải hiện tại nàng đã là Trúc cơ, một chưởng này của Bạch trưởng lão đã có thể lấy mạng nàng ngay rồi!

Đau nhức, cơn đau đớn không lồ ập tới, Lâm Nguyệt cảm thấy toàn thân giống như có vật gì cán qua vậy, đau đớn kịch liệt khiến toàn thân nàng không khống chế được run lên bần bật, sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, bên môi dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống khiến người ta thấy mà giật mình.

Nàng lao đảo đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm, một chưởng kia của Bạch trưởng lão, gần như đã làm vỡ toàn bộ kinh mạch của nàng, giờ phút này linh lực trong cơ thể nàng tán loạn, vốn chẳng cách nào ngưng tụ được, vì thế nàng chỉ đành trơ mắt nhìn về mặt dữ tợn của Bạch trưởng lão đang bước từng bước về phía nàng, còn nàng, đến giây giũa cũng không làm được!

Nhìn Lâm Nguyệt gãy gập trên mặt đất, trên mặt xấu xí không chịu nổi của Diệp Khuynh Tuyết lộ ra tia vui vẻ ác độc, nếu không phải bản khoản chung quanh còn có người, giờ phút này nàng ta quả thật muốn bật cười!

Tuyệt! Thật sự tuyệt quá! Lâm Nguyệt, con tiện nhân, người cũng có ngày hôm nay! Trước quyết định của Cổ Tùng, nàng ta bất mãn cực kỳ, mặc dù nàng ta biết rõ dù có trở lại Côn Lôn, Lâm Nguyệt cũng tuyệt đối không có kết cục tốt, nhưng giờ không nhìn thấy Lâm Nguyệt gặp xúi quẩy, dĩ nhiên nàng ta không cam tâm, chẳng qua nàng ta không ngờ được cả ông trời cũng đang giúp nàng ta, cái vị Bạch trưởng lão âm dương quái khí kia thế mà đột nhiên ra tay với Lâm Nguyệt!

Nhìn Lâm Nguyệt vùng vẫy gãy chết, Diệp Khuynh Tuyết thấy trong lòng như được xả giận! Biến cố bất ngờ, đệ tử Côn Lôn cứ kinh ngạc mãi, đồng thời cũng khiến Diệp Phàm và Tư Dẫn quan tâm đến Lâm Nguyệt cứ lo lắng mãi, bọn họ muốn xông lên đỡ Lâm Nguyệt dậy, nhưng đúng lúc vẫn nén cơn xúc động xuống.

Ra tay đã thương Lâm Nguyệt là Bạch trưởng lão, đối phương là tu sĩ Kim Đan, mặc dù bọn họ là đệ tử thân truyền, nhưng sư phụ của họ không có ở đây, nếu họ cứ vậy tùy tiện ra tay bảo vệ Lâm Nguyệt, chỉ sợ không những không cứu được Lâm Nguyệt mà còn chọc giận Bạch trưởng lão hoàn toàn.

Hiện thời người có thể cứu được Lâm Nguyệt chỉ có Cổ Tùng, Cổ Tùng vốn là tu sĩ nguyên anh, hơn nữa lần này đội ngũ tới thí luyện trong bí cảnh do Cổ Tùng phụ trách, còn phần Quân Tử Huyền, họ cũng không nghĩ tới, dù sao tông môn họ, tính cách Quân Tử Huyền lãnh đạm, có ra tay cứu người không hoàn toàn xem tâm tình của hắn, mà giờ nhìn lại, hắn dường như không có ý muốn ra tay bảo vệ Lâm Nguyệt.

Nhưng khi Diệp Phàm và Tư Dẫn đưa mắt nhìn về Cổ Tùng, lòng lại trầm xuống. Bởi vì Cổ Tùng vốn không nhìn về phía này tí nào, cứ như chẳng thấy

hành động của Bạch trưởng lão vậy.

Thực ra trong lòng Cổ Tùng, ông ta cũng không biết đây là chuyện lớn nào, dù sao hiện giờ Lâm Nguyệt chưa chết, sau khi trở lại Côn Lôn, chỉ biết được cái chết càng thêm thông khổ, từ đó, ông ta đối với hành động của Bạch trưởng lão cũng chính là mắt nhắm mắt mở, dù sao đệ tử chết trong bí cảnh cũng không phải chỉ có một không phải sao?

Thần sắc Bạch trưởng lão dữ tợn, mặt mũi ngập tràn sát khí đi tới trước mặt Lâm nguyệt, tay không chút do dự giơ lên, hướng đỉnh đầu Lâm nguyệt chụp tới.

Mắt thấy một chương này của Bạch trưởng lão sẽ hạ xuống, Lâm Nguyệt chắc chắn phải chết, trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên tàn khốc, linh lực trong cơ thể nháy mắt vận chuyển rất nhanh, dùng lúc trong tay căng thẳng, nắm chắc bình ngọc nhỏ trong tay định bóp vỡ. Bất kể là ai, muốn giết nàng, phải trả giá thật lớn!

Nàng tuyệt đối sẽ không để mình hy sinh một cách vô ích vì cái điều khó khăn lắm mới lấy được tính mạng này! Bạch trưởng lão là tu sĩ Kim Đan, bởi vì thực lực chênh lệch, nàng không cách nào phản kháng được, nhưng nếu đối phương muốn giết nàng, vậy nàng cũng không ngại kéo ông ta chôn cùng!

Nàng là độc tu, tu vi trước mắt không cách nào phát huy hoàn toàn kịch độc trong cơ thể, nhưng nàng có thể trước khi chết tự bạo, sau khi tự bạo độc tố ẩn chứa trong cơ thể nàng sẽ bộc phát hoàn toàn, đến lúc đó thêm cả cái chai kỳ độc thượng cổ trong tay nàng, sau khi nàng chết, Bạch trưởng lão chẳng những sẽ chết, mà tất cả những kẻ khác cũng bị dính vào.

Mặc dù tận trong xương Lâm nguyệt có một luồng ác độc, nhưng nàng cũng không phải là người ác thật sự, trước khi chết nàng cố sức tập trung tất cả độc tố vào trên người Bạch trưởng lão, đến lúc đó những kẻ khác bị liên lụy cũng không tới mức mất mạng.

Ngay thời điểm Lâm nguyệt muốn liều chết ra một kích cuối cùng, đột nhiên một bóng người xuất hiện trong nháy mắt, một cánh tay thon dài như ngọc thò ra nắm lấy bả vai mảnh mai của Lâm Nguyệt nhắc lên, sau đó ôm siết vào trong lòng, cùng lúc đó, tay kia chậm rãi đánh tới, chụp thẳng vào một chương kia của Bạch trưởng lão!

Một tiếng nổ “ầm” vang lên, thân thể Bạch trưởng lão trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, sau đó rớt phịch xuống đập mạnh xuống đất.

Biến cố bất ngờ, khiến mọi người ở đó đứng ngây ra sợ, chỉ có Quân Tử Huyền động tác vẫn duy trì cứng ngắc bước ra, hai mắt trong veo lạnh lùng nhìn thẳng vào kẻ đột nhiên xuất hiện kia, người thiếu niên ôm Lâm Nguyệt vào trong lòng.

Nhìn người thiếu niên yêu nghiệt mặt mũi ngập tràn sát khí, ôm chặt thiếu nữ vào lòng, trong lòng Quân Tử Huyền như bị vật gì đó chặn lại vậy, đột nhiên thấy cảnh trước mắt thật chói mắt, khiến người ta buồn bực.

“Người...” Sắc mặt Bạch trưởng lão thảm hại, khoe môi còn có máu tươi trào ra không ngừng, ông ta giãy giụa cố đứng dậy, lại lực bất tòng tâm, chỉ đành mặt mũi ngập tràn oán độc nhìn thẳng thiếu niên, run rẩy chỉ ngón tay vào đối phương, nói “Người...”

Tiếc là ông ta vừa bị một chương kia làm bị thương nặng, lời còn chưa nói hết đã phun tiếp một búng máu nữa, nghẹn lại không nói ra được.

Thiếu niên cũng không thèm nhìn Bạch trưởng lão, không thèm để ý ánh nhìn lạnh lùng nhìn của mọi người đứng chung quanh, mà chỉ căng thẳng nhìn sắc mặt trắng bệch của thiếu nữ trong lòng nói ân cần, “Bé con, bé sao rồi? Có phải thấy rất khó chịu không? Đừng sợ, lát nữa thì ổn rồi, ta sẽ không để bé có chuyện gì...”

Lâm Nguyệt khó khăn ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn tú tinh xảo như yêu nghiệt của thiếu niên, cổ cười vui vẻ, khuôn mặt tái nhợt không chút máu khề ngo quảy, giọng cực kỳ suy yếu, “Diêm Tinh Vân...”

“Là ta, ta đến rồi, bé yên tâm, những kẻ bắt nạt bé, ta không tha một tên nào...” Nhìn bộ dáng tái nhợt suy yếu của Lâm nguyệt, Diêm Tinh Vân chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn, khó chịu chỉ nghĩ muốn giết người.

Là hán sai rồi, hán không nên vì chuyện lúc trước mà bỏ mặc nàng, rõ ràng nhìn thấy có người bắt nạt nàng, làm tổn thương nàng, lại vẫn vì tự ái của mình cũng không chịu đi ra. Làm hại nàng hiện tại bị thương nặng như vậy.

Nếu nàng thật sự có chuyện gì, hán sợ sẽ điên lên mất! May mắn may mắn hán vẫn tới, may mắn tất cả vẫn còn kịp, hán vẫn chưa tạo thành sai lầm lớn...

Ôm lấy thân thể mềm mại suy yếu của thiếu nữ, trong lòng Diêm Tinh Vân ngập tràn sự mát mẻ và may mắn.

“Diêm Tinh Vân, đứng, thực xin lỗi...” Nhìn thiếu niên trước mắt lo lắng cho mình, Lâm Nguyệt không hiểu sao trong lòng thấy chua xót, nước mắt cứ trào ra, “Thực xin lỗi... Ta, ta không phải cô ý, ta, ta không muốn giết người...”

Vì nàng mà nội dung vốn có của vở kịch đã bị đổi, mặc kệ Diêm Tinh Vân có phải nam phụ như trong truyện không, hán có phải như trong truyện thích Diệp Khuyên Tuyết không, những điều này không sao hết, thiên đạo như thế chấp nhất thay đổi quan hệ giữa nàng và Diêm Tinh Vân, thậm chí không tiếc mưu toan khổng lồ chế tâm trí nàng, mục đích chính là muốn nàng và Diêm Tinh Vân trở mặt thành thù hoàn toàn, nàng, sẽ không để cho thiên đạo được như ý đâu!

Bất luận là vì thay đổi vận mệnh, hay là bởi người Diêm Tinh Vân này, nàng cũng quyết không buông.

Diêm Tinh Vân, cái vị thiếu niên này còn chưa tính là đàn ông, nhưng chính vì một thiếu niên nhìn có vẻ gầy yếu ớt này, hôm nay lại khiến nàng an tâm vô cùng.

Thực ra nàng và Diêm Tinh Vân gần gũi nhau không nhiều, nhưng nàng biết rõ, người nam nhân này ở trong lòng nàng không giống thế, không giống những kẻ khác, nàng có một loại cảm giác khó hiểu, cảm giác như vậy rất phức tạp, cả nàng cũng không rõ rốt cuộc là cảm giác thế nào, mà người khiến nàng lại cảm giác phức tạp như vậy trước mắt chỉ có hai người, một người là Diêm tinh Vân, còn một người là Diêm Sát!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Diên Cuồng

Cho tới nay, nàng với Diêm Tinh Vân đều kiêng kỵ và hơn hết là sợ hãi. Hay là nguyên nhân bởi nàng lúc nào cũng có lòng đề phòng Diêm Tinh Vân, nàng không cách nào phủ nhận, mình bị nam nhân Bạch Như Nguyệt trong chuyện làm tổn thương đã trở nên không có cảm tình, dù sao hiện giờ với nàng mà nói, nàng chính là Bạch Như Nguyệt, mà Bạch Như Nguyệt chính là nàng.

Vì câu chuyện có ảnh hưởng quá lớn với nàng, mà trong truyện, ngoài Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành ra, Diêm Tinh Vân cũng được coi như một nam nhân làm tổn thương Bạch Như Nguyệt sâu nhất, sau này Bạch Như Nguyệt gặp phải chuyện nhục nhã không chịu nổi kia, nguyên nhân cũng vì Diêm Tinh Vân cả. Vì thế nàng với người này lúc nào cũng canh cánh trong lòng, chẳng lúc nào thấy thoải mái hết.

Nàng không phải không nghĩ tới, nàng là nàng, mà Bạch Như Nguyệt là Bạch Như Nguyệt, ở đây không phải trong tiểu thuyết, mà là thế giới chân thật nhất. Hiện tại hết thảy mọi thứ vẫn chưa xảy ra, Diêm Tinh Vân không làm hại nàng, thậm chí còn cứu nàng, hẳn không phải là kẻ địch của nàng, mà là ân nhân cứu mạng của nàng.

Nhưng lúc qua đi, dưới ảnh hưởng tối tăm của thiên đạo, nàng lúc nào cũng đề phòng liên tục, thậm chí vì sâu trong nội tâm có kháng cự lẫn sợ hãi, bị thiên đạo thừa cơ lên vào, làm nhiễu loạn tinh thần của nàng.

Nhưng bây giờ, nàng không hề bị thiên đạo ảnh hưởng, tinh thần cũng sáng tỏ, tâm tính cũng sớm đã thay đổi với Diêm Tinh Vân.

Vô lực nằm trong lòng thiếu niên, ngửi mùi hương quen thuộc này, đột nhiên Lâm Nguyệt có cảm giác thoải mái vô cùng, cục gạch đè nén trong lòng gần như bị gỡ đi, từ sau khi đi vào thế giới này, lòng nàng vẫn thấp thỏm bất an, nhưng giờ lần đầu tiên cảm thấy an tâm, mà phần cảm giác an tâm này lại đến từ thiếu niên yêu nghiệt trước mắt này.

“Bé không muốn giết ta, bé con ngoan lắm, đừng sợ...” Diêm Tinh Vân không biết trong lòng Lâm Nguyệt đang nghĩ gì, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ tái nhợt và bộ dạng suy yếu của bé con mà hẳn yêu mến, trong lòng vẫn không kìm nổi thấy đau lòng.

Hắn rất cao hứng khi thấy bé con không hề kháng cự hắn, cũng rất cao hứng khi thấy bé con ý lại hắn, nhưng hắn lại không thích nàng suy yếu như thế, suy yếu tới mức gần như có thể biến mất bất cứ lúc nào vậy, cảm giác thế lại làm tư tưởng hắn hoảng loạn, và sợ hãi.

“Diêm Tinh Vân...” Nhìn chân tay thiếu niên luống cuống, luống cuống chân tay an ủi mình, trong lòng nàng không kìm được từng đợt chua xót, ghen ngào gọi tên hắn.

“Ừ, ta ở đây...” Thấy Lâm Nguyệt rơi nước mắt như mưa, Diêm Tinh Vân vô thức ôm chặt nàng vào trong lòng, dịu dàng dỗ dành, “Bé con đừng khóc, đừng sợ...”

Động tác Diêm tinh Vân an ủi người ta hết sức cứng nhắc, thậm chí cả lời an ủi cũng chỉ có mấy câu như thế nhiều lần, nhưng Lâm nguyệt lại thấy ngực hắn rất ấm áp, yên tâm vô cùng.

Loại đó cho dù có bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, vẫn an tâm có hắn, cứ như có hắn ở đây thì nàng có toàn bộ thế giới, không còn một mối như vậy, không còn phải sợ hãi...

Ý nghĩ như vậy hoang đường vô cùng, nhưng Lâm Nguyệt lại chân chính cảm giác được, giờ khắc này, nàng không cách nào phủ nhận nàng đã bị hắn làm cảm động, từ thời khắc hắn xuất hiện, hắn cứ vậy khắc sâu vào trong tâm nàng...

Nàng cho rằng tim mình đã lạnh, cho tới nay bất kể là mình hay với người khác, đều vô tình tới cực điểm.

Trong lúc nàng cực điểm tuyệt vọng một khắc kia, nàng đã từng nghĩ tới, Diệp Phàm có thể giúp nàng không, thậm chí nội tâm nàng còn mơ hồ hy vọng Quân Tử Huyền sẽ ra tay cứu nàng, nàng ích kỷ lắm, cũng biết những kẻ kia chẳng có lý do gì giúp nàng, nhưng khát vọng sống còn, vẫn làm nàng không kìm được ích kỷ đi hy vọng xa vời, hy vọng xa vời ấy cũng không tồn tại tình nghĩa.

Nhưng nàng lại đứng là thất vọng thật rồi, bất kể là Diệp Phàm hay Quân Tử Huyền, cũng chẳng có ý giúp nàng. Lúc nàng ói máu giữa sống chết,

thậm chí nàng còn nhìn thấy ánh mắt lạnh băng kia của Quân Tử Huyền, ánh mắt như thế, tựa như người không quen vậy.

Quân Tử Huyền, vị nam nhân thần bí mà lạnh băng ấy, hẳn cứu nàng hai lần, mặc dù giữa họ chẳng có mối liên hệ nào, nhưng nàng biết rõ, người nam nhân này trong lòng nàng đặc biệt thế nào, phần đặc biệt này nàng cũng cho là đối phương cũng coi nàng đặc biệt như vậy, nếu không vì sao nam nhân ấy lại mấy lần ra tay cứu nàng chứ?

Nhưng hôm nay, nàng mới biết được, nàng sai rồi. Ánh mắt lạnh băng kia của Quân Tử Huyền đậm mạnh khiến tim nàng đau nhói, khiến nàng lần đầu tiên tỉnh lại mới biết mình làm người thật thất bại.

Chẳng ai nợ nàng cái gì, trong lòng nàng nghĩ thế nào, đều không liên quan người khác, dưới con mắt của những tu sĩ Côn Lôn kia, nàng chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn côn Lôn tội ác tày trời mưu hại đồng môn mà thôi, sống chết của nàng, có ai mà thêm quan tâm chứ.

Đúng vậy, dựa vào đâu chứ? Lâm Nguyệt nàng ích kỷ lạnh lùng, dựa vào cái gì mà khiến người khác ra tay cứu nàng chứ? Lý do gì mà đi cứu nàng đây?

Ở phút cuối cùng Bạch trưởng lão ra tay trong nháy mắt, nàng cho rằng mình sẽ chết thật sự, thậm chí nàng còn chuẩn bị xong mọi chuyện cùng chết chung nữa.

Nhưng ở cái chớp mắt cuối cùng ấy, ở giây phút nàng sắp chết ấy, hắn lại xuất hiện. ... Diêm Tinh Vân, cái người mười năm trước đã cứu nàng, mười năm sau nàng đã từng làm hắn bị thương, mà hắn, trong lúc nàng bị toàn thế giới vứt bỏ, lại xuất hiện trước mặt nàng. Ngực hắn không đau, thậm chí còn hơi gầy, lại khiến nàng cảm thấy an tâm chưa từng có bao giờ. ...

Chung quanh yên tĩnh hoàn toàn, vì thế tất cả đệ tử Côn Lôn và kể cả Cổ Tùng đều nhìn chăm chăm vào thiếu niên ôm Lâm Nguyệt trong lòng. Đặc biệt Cổ Tùng, trên vẻ mặt cực kỳ đề phòng, có lẽ người khác không cách nào cảm giác được gì, nhưng ông ta lại khác, thân là tu sĩ nguyên anh, ông ta biết không nguy hiểm nào không tồn tại dự cảm, hẳn người thiếu niên này xuất hiện đột ngột, xinh đẹp tới mức không tả nổi khiến ông ta cảm thấy nguy hiểm chưa từng có từ trước tới nay, khiến ông ta thấy khiếp sợ hãi.

Ông ta đã kết anh hơn hai trăm năm rồi, mặc dù không lên cấp trong nguyên anh kỳ, nhưng ở giới tu chân, người thật sự có thể uy hiếp được ông ta không nhiều lắm. Ở La Châu, người có thể uy hiếp được ông ta, ngoài mấy vị tu sĩ nguyên anh hậu kỳ trong đại môn phái ra, cũng chỉ có các vị tu sĩ hóa thân đang ẩn giấu không ra kia thôi.

Nhưng người đó không ai mà không nổi tiếng ở La Châu này chứ? Mặc dù hắn chưa từng gặp hết, nhưng cũng có gặp không ít, chỉ là vị thiếu niên có tướng mạo yêu nghiệt trước mắt này lại khiến hắn chẳng có tỷ ấn tượng nào.

La Châu, đã bao giờ xuất hiện một vị tu sĩ yêu nghiệt cao cấp như thế chưa nhỉ? Cổ Tùng không cách nào nhìn thấu tu vi Diêm Tinh Vân, nhưng lại cảm giác được, tu vi đối phương chẳng kém ông ta là bao, thậm chí còn cao hơn hẳn!

Chính là bởi ông ta nhìn ra điểm này, ông ta mới kiêng kỵ, chậm chạp không dám mở miệng quát hỏi lai lịch Diêm Tinh Vân, dù sao theo ý ông ta, Diêm Tinh Vân thật sự quá thần bí, bất kể tu vi của hắn, hay tuổi còn trẻ. Một tu sĩ nguyên anh mà chưa tới hai mươi ư? Điều này sao được chứ? Nếu nói Cổ Tùng khiếp sợ, vậy Diệp Khuynh tuyết còn ghen ghét và gần như điên cuồng.

Về mặt nàng ta dữ tợn vạn vật, cặp mắt ngập tràn oán hận kia nhìn thẳng vào vị thiếu niên ôm Lâm Nguyệt vào trong lòng cách đó không xa, nhìn về mặt yêu nghiệt hào hoa phong nhã tuyệt thế của thiếu niên ấy, lại nhìn thiếu niên ấy dịu dàng che chở sủng ái với Lâm Nguyệt, trong nháy mắt con ghen ghét mãnh liệt bao trùm.

Không, không phải như thế! Không phải như vậy... Hẳn sao có thể cứu Lâm Nguyệt chứ? Hẳn rõ ràng là thích nàng ta cơ mà, hẳn cần phải hận Lâm Nguyệt mới đúng chứ...

Trong lòng nàng ta có một âm thanh gào thét điên cuồng, tất cả trước mắt, khiến nàng ta thấy chói mắt, khiến nàng ta điên tới mức chỉ muốn xé xác Lâm Nguyệt đang được vị thiếu niên kia ôm trong lòng.

Về hận thù tới điên cuồng này khó giải thích nổi, nhưng sâu trong nội tâm nàng ta lại có một giọng nói cho nàng ta biết, cái người thiếu niên xinh đẹp khác người ấy, hẳn vốn là thuộc về nàng ta, là Lâm Nguyệt đã cướp hắn đi, đúng, đây là sai, không phải như thế, người thiếu niên che chở ái mộ ấy phải là nàng ta mới đúng. ...

Hắn không được cứu Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt đáng chết, đáng chết!! Khuôn mặt Diệp Khuynh tuyết vạn vật đáng sợ, hai tròng mắt màu đỏ tươi, oán hận ghen tị, vô số mặt trái con tim cứ điên cuồng gặm nhấm tim nàng ta, khiến nàng ta sắp điên lên mất không khống chế được thét ra chói tai.

Máu tươi tràn ra từng giọt từng giọt tí tách từ trong lòng bàn tay nàng ta nắm chặt xuống đất. Lòng bàn tay bị đâm đau nhói khiến nàng ta như sắp mất đi bình tĩnh, chỉ là trong lòng hận ý sôi trào mãnh liệt với Lâm Nguyệt, bất luận làm cách nào cũng không ép xuống được.

Vì sao? Vì sao con tiện nhân Lâm Nguyệt kia vẫn chưa chết? Vì sao không để cho nó chết ngay trong tay Bạch trưởng lão đi? Vì sao!!

Con tiện nhân kia đã phá hủy mặt nàng ta, hại nàng ta gần như suýt chết trong bí cảnh, nó dựa vào cái gì mà vẫn sống tốt, dựa vào cái gì mà trốn trong lòng thiếu niên được sủng ái hết cỡ che chở trăm bề chứ?

Thiếu niên có thần cách như thế, Lâm Nguyệt nó dựa vào cái gì mà được hắn che chở ái mộ chứ? Hẳn hẳn là thuộc về nàng Diệp Khuynh Tuyết mới đúng, nàng mới là nhân vật chính của thế giới này không phải sao? Dựa vào cái gì lại là Lâm Nguyệt chứ hả?

Lâm Nguyệt! Lâm Nguyệt đáng chết, nó đáng chết!

“Lâm Nguyệt, người cầu kết với người ngoài, mưu hại trưởng lão tông môn, người đáng chết!” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết nhăn nhó khủng bố, nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyệt, giọng rít lên, sắc nhọn, giữa bầu không khí yên tĩnh, lại thấy cực kỳ chói tai.

Nghe thấy lời Diệp Khuynh Tuyết nói, Diêm Tinh Vân cứ như chẳng nghe thấy gì, động tác hần diu dàng lấy một viên thuốc ra bòn cho Lâm Nguyệt uống vào, lúc này mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái, lát sau, đột nhiên cau mày, lạnh lùng phun ra hai từ, “Cực xấu”

“Xì!”

Lời này vừa xong, tất cả đệ tử Côn Lôn ở đây đều sững sờ chút, tiếp đó, chẳng rõ có một người không kìm được cười phì ra một tiếng, đệ tử đó cũng rớt rít cái đầu, khổ sở ép sự vui vẻ trong lòng lại.

CẢ Lâm Nguyệt được Diêm Tinh Vân ôm vào trong lòng giờ phút này cũng quên mất đau đớn kịch liệt trên người, khuôn mặt nhỏ tái nhợt hơi thoáng lên cười khẽ.

Trước đó nàng vẫn thấy tính cách Diêm Tinh Vân rất ác liệt, nhưng bây giờ nàng lại thấy hắn cực kỳ đáng yêu.

Cực xấu! Một câu nói thẳng tung tới mức nào, nếu nàng mà là Diệp Khuynh Tuyết chắc sẽ tức tới hộc máu mất.

“Người, người nói cái gì?” Đúng thật là Diệp Khuynh Tuyết bị chọc tức, nàng ta không thể tin nổi nhìn vị thiếu niên yêu nghiệt trước mắt ngập tràn chán ghét, giọng không kìm được run rẩy, “Người, người dám nói ta xấu ư?”

“Nữ nhân xấu, người tốt nhất là nhắm mắt chớ của người lại” Đôi mày kiếm xinh đẹp của Diêm Tinh Vân cau lại, chẳng hiểu vì sao, cái ánh mắt của nữ nhân xấu xí kia khiến cho lòng hắn thấy khó chịu vô cùng, “Nếu không bốn tóa cũng không ngại mọc nó ra!”

“Vì sao? Vì sao người lại bảo vệ con tiện nhân kia?” Diệp Khuynh Tuyết gần như bị giận điên lên, chẳng chút nghĩ ngợi, cứ trực tiếp gào thét khàn giọng, “Người người thích hắn là ta mới đúng, tại sao người lại đối tốt với con tiện nhân kia như vậy hả? Ta không cho phép, tuyệt không cho phép!”

Lời này Diệp Khuynh Tuyết vừa nói ra, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không kìm được ánh mắt kinh ngạc, nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết mặt mũi vẫn vẻo xấu xí dữ tợn không cam lòng, lát sau, vừa sợ vừa nghi hoặc nhìn về phía Diêm Tinh Vân.

Cái vị thiếu niên xinh đẹp ấy, có quan hệ gì với Diệp Khuynh Tuyết nhỉ? Nàng ta biết ư? Chẳng lẽ... Tiếp đó, một trận xì xào bàn tán truyền đến.

“Ta nói làm sao Diệp Khuynh Tuyết lại cứ nhắm vào Lâm Nguyệt chứ, hóa ra là vì vị thiếu niên này ha...”

“diệp Khuynh Tuyết không phải thích Quân sư thúc đó sao? Tại sao lại có liên can tới vị thiếu niên này chứ?”

“Biết đâu chừng vị thiếu niên này mới là người nàng ấy thích thật sự đó, nếu không sao nàng ấy lại kích động đến thế chứ?”

“thiếu niên kia thoạt nhìn hình như chỉ thích mỗi Lâm nguyệt thôi...”

“Biết đâu chừng cũng bởi vì thế, nên nàng ấy mới có thể nhắm vào Lâm Nguyệt đó, nữ nhân ấy ác độc như thế, giờ bị hủy dung, ai sẽ thích nàng ta chứ...”

Tiếng xì xào bàn tán ở khắp mọi nơi, những người này mặc dù đều là những đệ tử tinh anh của Côn Lôn, lại không ảnh hưởng tới tâm tám chuyện của họ, đương nhiên giữ họ chỉ có những tiếng nhỏ nhỏ xì xào tám chuyện mà thôi, sợ người khác nghe thấy.

Nhưng người ở chỗ này chẳng phải đều là cao thủ hết đó sao? Giọng của họ dù nhỏ nhưng lại lọt hết vào tai mọi người.

“Người quái dị, người đang nói lung tung gì thế!” Diệp Khuynh Tuyết ngạc nhiên thấy khó hiểu với những lời tám chuyện và ánh mắt nghi ngờ ngập tràn ngạc nhiên của mọi người, cũng khiến mặt Diêm Tinh Vân đen sì sì, hắn cũng không nhịn được nữa, tay vung lên, chụp mạnh về phía Diệp Khuynh Tuyết, tức giận quát lên, “Muốn chết hả!”

Giờ phút này trong lòng Diêm Tinh Vân cực kỳ phản cảm với Diệp Khuynh Tuyết, nhất là nữ nhân kia lại dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng, quả thật là muốn tìm chết rồi!

Diêm Tinh Vân đang nổi giận ra tay cũng không lưu tình tí nào, phăng phất tay trong hư không trong nháy mắt, chỉ nghe “bốp” một cái, Diệp Khuynh Tuyết bị hất tạt mạnh bay ra ngoài đập mạnh xuống đất!

“Xem ra Côn Lôn và ca ta có duyên quá mức nhỉ, hôm nay bốn tóa không giết người, nếu người dám nói xằng bậy, bốn tóa nhất định sẽ rút hồn luyện pháp người, nghiền xương thành tro!” Diêm Tinh Vân lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Tuyết, đôi mắt tím trong suốt ngập tràn sát khí nồng đậm và chán ghét.

Con nữ nhân xấu xí này, trước đó tính toán hãm hại bé con của hắn, hắn còn chưa tính sổ với nàng ta, giờ lại còn dám nhặng cuội ở chỗ này, thật xem hắn là bần nặn sao? Nếu không phải đại ca không muốn người Côn Lôn bị giết, thì hôm nay hắn nhất định muốn xé nát nữ nhân này thành mảnh nhỏ rồi!

Diệp Khuynh tuyết chặt vật quỳ rạp trên mặt đất, nếu nàng ta không có vết thương bên gò má kia, thì giờ phút này khom khom quỳ quỳ, đầu tóc rối loạn, hơn nữa trên mặt nàng ta còn có vết thương xấu xí, thoạt nhìn chẳng khác gì con quỳ bỏ ra từ trong địa ngục vậy.

Diệp Khuynh Tuyết bị Diêm Tinh Vân tát một cái trước mặt mọi người, trong lòng vừa sợ vừa giận, để cho nàng ta không nhìn được là, vừa rồi tất cả mọi chuyện xảy ra, đã kinh động tới người các môn phái khác, giờ phút này đúng lúc mọi người nhìn trừng trừng bị làm nhục như thế, nàng ta sao dần nổi cơn giận này nữa chứ?

Nhưng nàng ta biết nàng ta và Diêm Tinh Vân chênh lệch quá lớn, nếu thật sự chọc giận cái vị thiếu niên yêu nghiệt kia, biết đâu chừng đối phương sẽ vì con tiện nhân Lâm Nguyệt đó mà sẽ giết nàng ta thật, vì thế nàng ta không dám kêu gào lại với Diêm Tinh Vân, mà nói với Cổ Tùng từng giọng rít lên, “Cổ sư huynh, chẳng lẽ huynh cứ vậy nhìn đệ tử Côn Lôn bị người ta bắt nạt vậy sao?”

Nàng ta sợ Diêm Tinh Vân, cũng không sợ Cổ Tùng, không, phải nói là, có tử Ngọc đạo quân ở đây, người chủ ngày ngoài Quân Tử Huyền ra, nàng ta vốn chẳng sợ bất cứ kẻ nào. Nàng ta dám vô lễ với Cổ Tùng hoàn toàn là bởi nàng ta xác định Cổ Tùng không dám bỏ mặc nàng ta!

Lâm Nguyệt miễn cưỡng chống tinh thần lên, cố nén cơn đau đớn kịch liệt trong cơ thể lại, nghiêng đầu nhìn Diệp Khuynh tuyết cách đó không xa đang quỳ chặt vật trên đất, do bị thương quá nặng, giờ phút này thần trí nàng gần như mơ hồ, nhưng lời vừa rồi của Diệp Khuynh Tuyết nàng vẫn nghe được hết.

Người ở đây chẳng lẽ không hiểu vì sao Diệp Khuynh tuyết sẽ nói ra lời khó giải thích vậy sao, nhưng nàng lại hiểu, xem ra, thiên đạo chẳng những ảnh hưởng đến nàng, mà cũng ảnh hưởng Diệp Khuynh Tuyết rất sâu, nếu nói như thế, như vậy trong lòng Diệp Khuynh Tuyết có phải vẫn trong tiềm thức cho rằng người Diêm Tinh Vân thích hẳn là nàng ta ư?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt lại trầm xuống, lần nữa lại nổi lên đề phòng sâu với thiên đạo hơn.

Cứ việc Cổ Tùng trong lòng thấy kiêng kỵ mãi với thiếu niên yêu nghiệt xuất hiện đột ngột này, nhưng dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, ông ta cũng bất giác phải đứng ra, cùng lúc đó, ông ta đã bất mãn cực điểm với vị thiếu niên này, nếu nói lúc trước vị thiếu niên này ra tay đã thương Bạch trưởng lão, đó là chuyện đột ngột, lại là vì cứu người, ông ta cũng không nói gì, nhưng giờ dưới mắt ông ta mà hắn lại dám ra tay với Diệp Khuynh Tuyết, đó chính là tát vào mặt ông ta!

Dù trong lòng ông ta cực kỳ ghét Diệp Khuynh Tuyết, nhưng dù sao Diệp Khuynh Tuyết cũng là đệ tử của Tử Ngọc đạo quân, bất kể thế nào, ông ta cũng phải nể mặt Tử Ngọc đạo quân.

“Vậy thì thế nào?” Với chất vấn của Cổ Tùng, chung quanh có mấy tu sĩ môn phái khác nhìn cuộc vui, Diêm Tinh Vân cũng không thèm để ý, hần cúi đầu nhìn người trong lòng dịu dàng, thấy hai mắt Lâm Nguyệt nhắm chặt, bất chợt dâng lên lo lắng khẽ gọi, “Bé con?”

“Diêm... Tinh... Vân, mang... ta đi...” Lâm Nguyệt miễn cưỡng mở mắt ra, đôi môi mấp máy, kinh mạch toàn thân nàng gần như đã bị Bạch trưởng lão đánh nát, bị thương rất nặng, có thể chống đỡ được tới bây giờ chưa ngất đi là hoàn toàn do Diêm Tinh Vân nuốt một viên linh đan cho nàng, hiện tại linh đan chữa thương đã phát huy tác dụng, khiến thần trí nàng dần mơ hồ, buồn ngủ.

“Được, ta mang bé đi” Diêm Tinh Vân nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy của Lâm Nguyệt, đau lòng mãi, đồng thời cũng vì lời Lâm nguyệt nói vui vẻ mãi.

Cuối cùng bé con của hắn đã không còn kháng cự nữa, nàng nguyện ý đi cùng hắn, điều này có phải nói lên bé con đã tiếp nhận hắn rồi không nhỉ?

Bé con đã tiếp nhận hắn rồi, thật tốt quá...

Về mặt yêu nghiệt hào hoa phong nhã tuyệt thế của Diêm Tinh Vân thoáng hiện lên nụ cười sung sướng vui vẻ, càng ôm chặt người trong lòng hơn, cũng không thèm nhìn tới đám người Cổ Tùng, xoay người định rời đi.

Thái độ ấy của Diêm Tinh Vân trong mắt không có ai, đã chọc giận Cổ Tùng, đồng thời cũng khiến sắc mặt mấy vị tu sĩ nguyên anh của các phái khác khó coi vô cùng.

Trong lòng Cổ Tùng giận dữ, bóng dáng vừa động, định mở miệng quát, nhưng còn chưa kịp đợi ông ta mở miệng, lại nghe Diệp Khuynh Tuyết hét to, “Cổ sư huynh, đừng để cho chúng đi! Lâm Nguyệt, con tiện nhân này, người mưu hại đồng môn, cấu kết người ngoài đã thương Bạch trưởng lão, giờ còn muốn bỏ đi thì xong sao? Người đừng mơ!”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết sắc nhọn chói tai, nàng ta gãy gập đứng lên từ mặt đất, mặt mũi tràn ngập oán độc, không cam tâm nhìn Diêm Tinh Vân, liều lĩnh, điên cuồng mà gào thét, “Vi sao? Vì sao người lại cứu con tiện nhân này hả? Tại sao người lại đối xử ta như vậy! vì sao, vì sao người người thích không phải là ta? Người rõ ràng đã đồng ý với ta, rõ ràng người phải yêu thích ta mới đúng, không phải người vì ta đem con tiện nhân này cho lão tổ Ma cung sao? Vì sao giờ lại cứu nó? Bạch Như Nguyệt, người đáng chết, đáng chết!!!”

Thần thái Diệp Khuynh Tuyết điên cuồng, cứ như kẻ điên vậy, thoạt nhìn xấu xí vẩn vơ vô cùng, song nàng ta cũng không để ý, chỉ là mặt mũi ngập tràn thống khổ oán hận nhìn Diêm Tinh Vân, cứ như bị ma nhập vậy.

Vừa rồi nàng ta không rõ là vì sao khi nhìn thấy Diêm Tinh Vân đưa mắt nhìn Lâm Nguyệt dịu dàng, trong đầu nàng ta đột nhiên nổi lên đoạn hình ảnh khó giải thích nổi, tựa như ký ức phủ đầy bụi đột nhiên được mở ra vậy.

Ở trong đoạn ký ức mơ hồ ấy, có rất nhiều đoạn ngắn nàng ta vốn không cách nào thấy rõ, nhưng nàng ta biết, ở trong đoạn trí nhớ ấy, nàng ta vẫn là đệ

từ Côn Lôn, còn có một nữ nhân tên là Bạch Như Nguyệt thường đối nghịch với nàng ta, hãm hại nàng ta, tính toán nàng ta. Nhưng nữ nhân ấy sau này lại bị một thiếu niên có dáng dấp xinh đẹp đưa tặng cho lão tổ Ma cung, sau đó nữ nhân ấy trở thành lô đỉnh, bị hút khô tu vi, tóc trở nên trắng xóa, mặt mũi đầy nếp nhăn xấu xí không chịu nổi, còn nàng ta lại được mấy nam nhân che chở, đi từng bước từng bước vững vàng lên đỉnh núi, trong đoạn trí nhớ đó, mấy nam nhân ấy thật sự che chở nàng ta đủ đầy, yêu nàng ta thật sâu, trong những nam nhân ấy, có Quân Tử Huyền, Có Liên Thành, có Tư Duẫn, thậm chí còn có cả vị thiếu niên yêu nghiệt trước mắt này nữa.

Tất cả mọi người kể cả những người môn phái khác đều dùng ánh mắt quý dị nhìn Diệp Khuynh Tuyết, giờ khắc này, tất cả mọi người đều thấy Diệp Khuynh Tuyết bị điên!

Cái gì mà cần phải là của nàng ta chứ? Cái gì mà thích nàng ta mới đúng chứ? Lại còn có cái vị Bạch Như Nguyệt kia là ai kia? Quả thật không hiểu nổi, nữ nhân này, chẳng phải bị điên rồi sao?

“A...”

Diêm Tinh Vân bị tức nở nụ cười, lần đầu tiên hấn gặp kẻ điên như vậy, cái nữ nhân chẳng rõ là gì, hẳn sẽ thích nàng ta sao? Nàng ta cũng chẳng bằng một đầu ngón tay của bé con nhà hấn nữa!

“Nữ nhân như ngươi vậy, còn dám nói liều để bản tọa thích sao? Ngươi chẳng bằng một sợi tóc của nàng nữa là, còn dám nói bản tọa sẽ thích người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Nghiêng Thành Tuyệt Sắc

Còn kém hấn một sợi tóc sao? Mọi người ở đây ngoài Tư Duẫn tán thành lời Diêm Tinh Vân nói ra, thì những người khác lại thấy mắt Diêm Tinh Vân có vấn đề.

Diệp Khuynh Tuyết lúc trước chưa bị hủy dung, nhưng là Tuyết tiên tử nổi tiếng nhất côn Lôn đó, khí chất thanh nhã như lan, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, chắc còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân hấn đang ôm trong ngực đó, thì hiện tại mặt đã bị hủy, chẳng qua cũng chỉ là có thêm vài vết sẹo trên mặt thôi, còn nửa má bên kia vẫn có thể thấy được Diệp Khuynh Tuyết đã từng là mỹ nhân, nếu như nói nàng ấy còn chẳng bằng một ngón tay của Lâm Nguyệt, có phải là nói quá lên rồi không.

Diêm Tinh Vân kia dù là nói chỉ Diệp Khuynh Tuyết, nhưng cũng khiến trong lòng những nữ tu khác thấy khó chịu hết mức, nhất là với nữ tu phái Tông Hoa, nữ tu phái Tông Hoa tu tập công pháp lấy mỹ thuật là chính, đệ tử thu vào trong môn không phải mỹ nhân không thu, vì thế nếu nói mặt đẹp, nữ tu môn phái khác ngoài Cô Anh Khiết phái Côn Lôn ra, thì chẳng còn nữ tu nào sánh được với tướng mạo xuất sắc của nữ tu phái Tông Hoa nữa.

Nếu như nói Diệp Khuynh Tuyết chưa bị hủy dung, dựa vào phần khí chất ấy còn có thể ổn áp được nữ tu Tông Hoa một bậc, nhưng hiện giờ dung mạo nàng ta đã bị hủy, một thân chất vật, sao so được với vẻ thiên kiều bá mị của nữ Tu Tông Hoa chứ?

Đương nhiên, mỹ nhân ai cũng có tâm ao khí ngạo, Diêm Tinh Vân ca ngạo Lâm Nguyệt, khiến cho các nàng cảm thấy là làm nhục môn phái các nàng. Nếu như nói những nữ tu các phái khác không phục, vậy Diệp Khuynh Tuyết lại bị những lời diêm Tinh Vân nói khinh miệt chẳng chút lưu tình thì bị đá kích tới sắp điên lên rồi, nàng ta không thể tin nổi nhìn Diêm Tinh Vân, điên cuồng gào thét chói tai, “Ngươi không thích ta sao? Ngươi rõ ràng là yêu ta mà, tại sao ngươi lại có thể không thích ta chứ...”

Nhìn kẻ điên Diệp Khuynh Tuyết kêu gào, những người khác thấy khinh bỉ vô cùng, không ai biết Diệp Khuynh Tuyết nói những lời đó là thật, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết, nàng ta vẫn cho rằng đoạn ký ức đó là thật, nàng ta thật sự cho rằng người Diêm Tinh Vân thích hẳn là nàng ta, mà không phải Lâm nguyệt.

Chính vì đoạn ký ức gần khó giải thích ấy tốt đẹp quá mức, vì thế nàng ta mới không cách nào chấp nhận được hiện thực tàn khốc, ở trong đoạn ký ức đó, nàng ta biết rõ cái người gọi là Bạch Như Nguyệt kia được sửa lại tên là Lâm Nguyệt, nhưng nàng ta lại khác hẳn với Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt thì nhìn trông rất bình thường quá mức, còn cái người gọi là nữ tu Bạch Như Nguyệt ấy lại có dung mạo đẹp như hoa sen, tiếc là một kẻ chỉ có vẻ đẹp bề ngoài mà trong lại là người ngu ngốc.

Nữ nhân ấy thật sự không có đầu óc, mấy lần muốn hại nàng ta, đều bị nàng ta phát hiện ra, cuối cùng, nữ nhân hại nàng kia không thành, ngược lại còn dẫn tới kết cục bị người ta chán ghét, nàng ta chiếm được phần đông nam nhân xuất sắc ái mộ. Trong ký ức, bất kể là Quân Tử Huyền, hay Liên Thành, bọn họ đều tình thâm và sủng ái nàng ta vạn phần, thật sự coi nàng ta như quả tim trong ngực, mà thiếu niên yêu nghiệt trước mắt này lại còn làm nhiều chuyện vì nàng ta, vì niềm vui cả đời của nàng ta, thậm chí hẳn còn đem Bạch Như Nguyệt tặng cho lão tổ Ma Cung làm lô đỉnh.

Tất cả đó, chân thật như thế, vốn không phải giả, giống như tất cả phải xảy ra như vậy mới đúng! Nhưng mà bây giờ tất cả lại thay đổi hết, những nam nhân ái mộ nàng ta kia chẳng những không thêm ngó tới nàng ta, rõ ràng nàng ta mới là nhân vật chính, nàng ta mới là người xuất sắc nhất ở côn Lôn

không phải sao? Vì sao bọn họ không ái mộ nàng nàng chứ? Nam nhân khác cũng coi như thôi đi, Quân Tử Huyền, người nam nhân đó, nàng ta cũng đã thổ lộ với hắn, vì sao hắn vẫn không thích nàng ta chứ?

Hai tròng mắt Diệp Khuynh Tuyết đỏ ngầu, bị đã kích nặng nề khiến thần trí nàng ta đại loạn, gần như mất đi không chế, trong mê loạn, nàng ta nhìn thấy Quân Tử Huyền đứng cách đó không xa, trên người nam nhân đó mặc bộ màu đen tuyền, cao quý như vậy, tuấn mỹ như vậy, nhưng mà hắn lại chẳng thèm liếc nhìn nàng ta tý nào...

Tại sao lại vậy chứ? Không, không phải thế, nhất định là nó, là con tiện nhân kia giờ trò quỷ! Lâm Nguyệt! Là nó, là nó đã biến tất cả thành như vậy, là nó đã cướp sạch mọi thứ thuộc về nàng ta! Nàng ta vốn không nên tồn tại, đoạn trí nhớ kia vốn không có Lâm Nguyệt người này, nên xuất hiện hắn là cái con nữ ngu ngốc Bạch Như Nguyệt bị nàng ta dẫm dưới chân kia mới đúng chứ!

Nó đáng chết! Nó đáng chết!

“Đồ điên!”

Diêm Tinh Vân chán ghét thật sự, hắn là loại người có bộ mặt yêu nghiệt tuấn tú tinh xảo nhưng lại phúc hắc tới đáng sợ, nếu không phải còn băn khoăn với lời dặn dò của huynh trưởng, bảo hắn không được giết người côn Lôn, tránh dính vào nhân quả, hắn gần như muốn cho một tát để Diệp Khuynh Tuyết kia thành tro bụi rồi!

Nhưng hắn không thể giết nữ nhân đó, song cũng không có ý tha cho nàng ta, nữ nhân ác độc này dám tính toán bé con của hắn, sao hắn để cho nàng ta sống sung sướng được chứ? Huống chi nàng ta còn dám dùng ánh mắt đáng ghét ấy nhìn hắn, thậm chí còn chẳng kiêng nể gì gào lên là hắn thích nàng ta chứ?

Thật tức cười mà, nữ nhân vậy mà cũng xứng cho hắn thích sao? Thật sự là đồ chẳng biết gì!

“Vị tiểu đạo hữu lớn lên xinh đẹp tuấn mỹ như vậy, bản tiên tử mới lần đầu gặp đó, tiểu đạo hữu, người đừng thích nữ nhân xấu kia, thích bản tiên tử có được không?”

Vị tu sĩ nguyên anh phái Tông Hoa tên Mộc Mị tiên tử kia đột nhiên cất lời, phong tình vạn chủng thiên kiều bá mỵ nhìn Diêm tinh Vân, hai mắt tràn ngập mê hoặc nhìn thẳng vào khuôn mặt yêu nghiệt tuấn mỹ của thiếu niên kia, trong mắt lóe lên tia lửa hừng hực.

Nữ tu phái Tông Hoa do nguyên nhân công pháp, am hiểu nhất là chi đạo song tu, đặc biệt là Mộc Mị, thích nhất là nam tử trông tuấn mỹ, bên cạnh cũng không thiếu những nam nhân tuấn mỹ làm lộ đỉnh, nhưng nam nhân bên người nàng ta lại chẳng có một ai sánh được với vị thiếu niên trước mắt này.

Kể từ lúc thấy Diêm Tinh Vân một khắc kia, nàng ta đã không nhịn được muốn giật lấy vị thiếu niên xinh đẹp này rồi, nếu không phải kiêng kỵ tu vi của Diêm Tinh Vân, chỉ sợ hiện tại nàng ta đã trực tiếp ra tay tóm người!

Để cho Mộc Mị không chịu nổi là, thiếu niên yêu nghiệt hòa hoa phong nhã tuyệt thế trước mắt này lại chẳng coi mỹ nhân như nàng ta ra gì, ngược lại còn muốn che chở dịu dàng với loại nữ tu đáng ghét có mà tương mạo cũng không trong ngực hắn kia.

Tiểu nha đầu kia cả mặt cũng nhìn không rõ thì có gì mà tốt chứ? Tốt tới mức đáng để hắn tìm mọi cách bảo vệ vậy sao!!

Thân là một trong tứ đại trưởng lão phái Tông Hoa, Mộc Mị với dung mạo của mình lại tự tin vô cùng, nàng ta không thừa nhận một ai không thèm đếm xỉa đến vẻ xinh đẹp của nàng ta, dù sao Lâm Nguyệt cũng quá bình thường, bình thường tới mức cả dung mạo cũng không nhìn rõ, một nữ nhân cái gì cũng chẳng có này sao lại so được với một tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mỵ như nàng ta chứ?

Chính là bởi thế, nàng ta mới thấy ngứa mắt, mở miệng khiêu khích Diêm Tinh Vân, đương nhiên trong lòng nàng ta thật sự là thích thiếu niên yêu nghiệt xinh đẹp trước mắt này.

Rõ không biết xấu hổ!

Nghe thấy lời Mộc Mị nói, tất cả mọi người ở đây đều khinh bỉ nhìn nàng ta, cái lão yêu bà này, cũng không xem lại tuổi mình cao tới cỡ nào, còn muốn nhóm ngó tới một thiếu niên mới hơn mười tuổi này ư? Nữ nhân phái Tông hoa quả nhiên đều là thâm phụ hết!

“Người quái dị, rút hết cho bản tọa!”

Diêm Tinh Vân cũng không ra tay giết đệ tử Côn Lôn, nhưng với người các phái khác cũng không có tính tốt như thế, huống chi, lời Mộc Mị đã phạm vào tối kỵ của hắn, lập tức chẳng chút khách sáo tung một về phía Mộc Mị!

Một chưởng này của Diêm Tinh Vân nhìn nhanh như chớp, không chút lưu tình, quả thật như muốn mạng Mộc Mị vậy.

Bởi vì tương mạo hắn quá tuấn mỹ, lại không muốn giống đại ca cứ như vậy dùng pháp thuật che giấu hình dáng thật của mình, vì thế hắn cực ghét nhất là người khác nhìn thẳng mặt hắn, mà Mộc Mị lại vừa phạm vào đại kỵ của hắn!

Mộc Mị không ngờ được, Diêm Tinh Vân không nói lời nào đã ra tay, bất giác không bắt bẻ, suýt nữa bị chưởng phong sắc bén của vị này quét trúng, nàng ta khó khăn lắm mới tránh được một kích, lại ần nấp chặt vật vô cùng, trong lòng thấy khiếp sợ trước tu vi thâm cao của thiếu niên trước mắt này, gương mặt xinh đẹp bị lời hắn nói tức giận tới méo mó.

“Ngươi, ngươi nói cái gì? Ngươi, ngươi dám nói lão nương là người quái dị sao?” Hai tròng mắt Mộc Mị tròn tròn, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn yêu mị ngập tràn tức giận lúc trắng lúc xanh, nhìn đặc sắc vô cùng.

Thấy Mộc Mị uất nghẹn, mấy tu sĩ nguyên anh ở đây đều cười thầm, nhất là Cổ Tùng có cùng oán với Mộc Mị, giờ phút này chẳng chút cố kỵ nhằm vào Diêm Tinh Vân, ngược lại thừa cơ chẳng chút kiêng nể giễu cợt Mộc Mị.

“Mộc lão yêu bà, ngươi cho là gương mặt của ngươi rất đẹp đó hả? Bộ dáng kia của ngươi lão phu nhìn đã thấy chán, hừ, tuổi một sắp đầy mà còn cướp nam nhân với cô bé, quả thật là không biết xấu hổ!”

Cổ Tùng lúc lên Trúc cơ đã kết oán thù với Mộc Mị, qua nhiều năm vậy, cả hai cứ nhìn nhau ngứa mắt, chẳng qua thời gian qua Mộc Mị miệng sắc lưỡi bén, lâu lâu lại khiến ông ta bị thiệt, giờ phút này có cơ hội làm tổn hại Mộc Mị, dĩ nhiên ông ta cũng sẽ không bỏ qua!

Mộc Mị nghe thấy Cổ Tùng nói, lập tức giận dữ, chỉ thẳng vào Lâm Nguyệt trong ngực Diêm Tinh Vân, nổi giận đùng đùng nói, “Lão nương có gì mà kém nó?”

Lời này vừa nói chẳng những Cổ Tùng sững sờ, mà những người ở đây cũng rối rít quay đầu nhìn về phía Lâm Nguyệt, chẳng qua giờ phút này Lâm Nguyệt đã ngắt rồi, vốn không biết là bởi yêu nghiệt Diêm Tinh Vân này mà khiến nàng trở thành cái đinh trong mắt hầu hết nữ tu các phái ở đây!

Câu nói kia của Mộc Mị, chẳng những nói lên tiếng lòng của bà ta, mà cũng là tiếng lòng của hàng ngàn nữ tu ở đây, cả Cô Anh Khiết lúc nào cũng biểu hiện lạnh lùng nữa, giờ phút này cũng không nhịn được nhìn về thiếu niên yêu nghiệt trong đám người kia.

Tất cả mọi người muốn biết cái vị thiếu niên xinh đẹp như yêu nghiệt kia đến cùng là nhìn trúng Lâm Nguyệt cái gì, đang mong hẩn cho một đáp án.

“A...”

Diêm tinh Vân nở nụ cười lạnh lùng, nụ cười ấy lạnh lùng đáng sợ tới mức không thể nói được. Đối với những kẻ khó giải thích này, hẩn vốn mặc kệ, chẳng qua, hẩn không thích những kẻ đó dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bé con của hẩn.

Bé con của hẩn là đẹp nhất, xinh đẹp nhất, những kẻ đó sao sánh được với nàng chứ? Dù có cộng lại cả bọn họ, trong lòng hẩn, đều chẳng bằng một sợi tóc của bé con! Tính cả đám nữ nhân này, còn dám dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bé con của hẩn sao!

Đã như vậy, như vậy thì...

Diêm Tinh Vân cúi đầu, dịu dàng nhìn người trong lòng say ngủ, ngoan tay ngọc thon dài nhẹ nhàng vén làn tóc rối che khuất cả mặt nàng ra, theo động tác của hẩn, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn óng ánh trong suốt như ngọc, mặt mày như vẽ, nghiêng thành tuyệt sắc.

Nhìn theo động tác của Diêm Tinh Vân, mọi người sững sờ, ngay sau đó từng đợt hít khí truyền đến, có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Nguyệt trong ngực hẩn, phải nói thẳng là nhìn thẳng vào mặt Lâm Nguyệt, cả đám đứng ngơ ngẩn sững sờ.

Diêm Tinh Vân ôm chặt Lâm Nguyệt vào lòng, hẩn cũng không phải cố ý muốn Lâm Nguyệt đối mặt với mọi người, chỉ đơn giản là vén mái tóc rối che kín má Lâm Nguyệt ra, nhưng ở đó đều là những ai chứ? Cứ việc khoảng cách hơi xa, song lại thấy rất rõ!

Đó là một gương mặt lộ ra trông thế nào nhỉ? Hào hoa phong nhã tuyệt thế, nghiêng nước nghiêng thành! Cứ việc chủ nhân gương mặt đó đang nhắm chặt mắt lại, đang trong cơn ngủ say, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới tuyệt sắc của nàng chút nào, mà ngược lại vì nàng đang ngủ say, lại càng thêm yên tĩnh tốt đẹp biết bao.

Mộc Mị ngơ ngẩn cả người, tất cả mọi người ở đây cũng ngơ ngẩn cả người, nhất là đệ tử Côn Lôn, gương mặt tuyệt mỹ kia của Lâm Nguyệt không giống người thật chút nào, khiến họ rung động cực kỳ!

Thời gian lạnh lùng yên tĩnh trôi qua, kể cả Quân Tử Huyền không thèm đếm xỉa gì tới nhan sắc giờ phút này cũng bất giác kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt xuất thần. Hóa ra nàng thật đúng là đẹp lắm..

Hẩn vẫn cho rằng nàng không tu ở bên cạnh dùng tóc che lại mặt mũi của mình vì quá xấu xí, nhưng ai có ngờ được nàng sở dĩ làm vậy là vì dung mạo của nàng quá xinh đẹp, rất dễ khiến người ta nhìn trộm...

Khuôn mặt như thế, chẳng trách mà nàng lại làm vậy.... Là vì côn Lôn vốn không thể bảo vệ được nàng sao? Hay là bởi nàng vốn không thể tin côn Lôn chứ?

Nhớ tới người thiếu niên kia ở núi Cửu Vân Côn Lôn gặp được hết thảy, chẳng rõ vì sao trong lòng Quân Tử Huyền đột nhiên nóng lên, rất khó chịu.

Mà Diệp Khuynh Tuyết thì lại nhìn chằm chằm vào dung nhan tuyệt mỹ của Lâm Nguyệt, sắc mặt nhợt nhạt, trong lòng ghen tị điên cuồng, ác độc tới mức chỉ muốn nhào tới xé nát gương mặt nghiêng nước nghiêng thành kia ra!

Nàng ta nhận ra gương mặt này, gương mặt này giống như trong ký ức, giống mặt của nữ nhân tên Bạch Như Nguyệt, gần như là giống như đúc, khác nhau ở chỗ là gương mặt này còn đẹp tinh xảo hơn rất nhiều so với Bạch Như Nguyệt.

Nàng ta cũng biết, nữ nhân này sống chính là nằm họa, vào mười năm trước nàng ta đã biết! Nàng ta rất hối hận năm đó vì sao không giết nữ nhân này ở phương thị, nếu năm đó giết nàng ấy, hiện tại mặt nàng ta cũng sẽ không bị hủy, nàng ta vẫn là Tuyết tiên tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần khí chất cao

cao tại thượng, mà không phải bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như bây giờ!

Hai tròng mắt Diệp Khuynh Tuyết phun trào hận ý nồng đậm, mắt lạnh quét qua về mặt kinh diễm của đám nam tu đang nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyệt, trong lòng hận tới sắp trào máu. Mà ánh mắt kia của nàng ta rơi vào trên Quân Tử Huyền, lòng lại trầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tàn nhẫn!

Cả hán cũng bị gương mặt đó mê hoặc sao? Nhìn về kinh ngạc của Quân Tử huyền xem Lâm Nguyệt tới xuất thần, đột nhiên Diệp Khuynh Tuyết cảm giác được trong lòng đau xót, có một con ghen ghét điên cuồng không kiềm chế được cuộn trào mãnh liệt trong lòng, khiến cả người run lên.

Quân Tử Huyền, người nam nhân đó chỉ có thể là của nàng ta, không ai được cướp đi. Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Yên lặng, yên lặng cứ như chết vậy.

Vì gương mặt đó quá đẹp, thậm chí cả Cổ Tùng và đám tu sĩ nguyên anh đứng đó cũng bị mê mẩn tâm thần, thậm chí cả mấy vị tu sĩ của phái Mộc Linh kia của lộ ra tham lam trong mắt.

Người thiếu nữ này ngủ thiếp đi còn khiến người ta kinh diễm, nếu mà tỉnh thì chẳng biết còn hào hoa phong nhã tuyệt thế đến mức nào nữa?

Trong nháy mắt tất cả mọi người bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách mà vị thiếu niên yêu nghiệt kia lại che chở đủ thứ với Lâm Nguyệt, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, quả thật là hiếm thấy, bất kể ai chiếm được, đều sẽ cố mà cất giấu như vật quý thật kỹ, chẳng cam lòng để cho nàng phải chịu uất ức ty nạn.

Người quái dị nhìn chuong mặt Diệp Khuynh Tuyết kia, rồi cả lão bà quái dị của phái Tông Hoa kia! Một mỹ nhân tuyệt mỹ như thế không thể nào tả nổi, đừng có nói là dung mạo Diệp Khuynh tuyết đã bị hủy, mà coi như chưa bị hủy nàng ta đúng thật là chẳng bằng một ngón tay của Lâm Nguyệt! Còn cái lão bà phái tôn Hoa kia thì đừng có mà mơ, nữ nhân tu luyện mị thuật phong tình, sao mà so được người thiếu nữ giống như tiên nữ này chứ?

Tất cả là bởi vì dung mạo tuyệt mỹ khiếp sợ của Lâm Nguyệt, chỉ có trên mặt Tư Dẫn thì vẫn bình tĩnh, hán cứ lặng nhìn gương mặt hán đã khắc sâu trong lòng kia, một gương mặt vừa quen vừa lạ, trong lòng dâng lên từng đợt khổ sở.

Mấy ngày này, gương mặt này cứ quanh quẩn mãi trong đầu hán không đi, khiến hán nhớ thương, hán từng muốn đi tới ôm người thiếu nữ này vào trong lòng, che chở nàng thật tốt, hán muốn nói cho nàng biết, thực ra hán rất thích nàng. . .

NHưng mà hán lại biết, nhưng thứ đó chẳng qua chỉ là vọng tưởng của hán mà thôi, Lâm Nguyệt, người thiếu nữ ấy vĩnh viễn sẽ không thuộc về hán, nàng, hán là thuộc về người nam nhân kia. . .

Có lẽ chỉ có nam nhân như vậy mới có thể có được nàng chính thức đi. Tư Dẫn khó khăn rời khỏi mặt Lâm Nguyệt, nhìn lên người Diêm Tinh Vân, cái vị thiếu niên đẹp như yêu nghiệt kia, lai lịch thần bí, tu vi sâu không lường được. . . Có lẽ hán đúng thật là người thích hợp nhất với nàng. . .

Nhìn thấy đám người chung quanh cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp kinh diễm lộ ra của Lâm Nguyệt, trong lòng Diêm Tinh Vân vừa kiêu ngạo vừa buồn bực.

Nhìn, thì hán vẫn biết bé con của hán là xinh đẹp nhất, đã sớm biết từ mười năm trước rồi, những nữ nhân đó sao có thể so được với bé con của hán chứ? Chẳng qua những đám người đó cứ nhìn thẳng bé con của hán như thế, hán thật muốn móc mắt chúng ra lăm.

Nhìn ánh mắt mê đắm của đám nam tu kia nhìn thẳng vào người trong lòng, trong lòng Diêm Tinh Vân hận nghiêng rằng treo treo, mặt đen sì lại cố giấu người ngọc trong lòng hơn, ngăn đi ánh mắt nhìn trộm kia, ôm lấy Lâm Nguyệt càng chặt.

Đột nhiên hán lại hơi hối hận, hối hận đã để lộ bộ dáng bé con của hán ra, bé con của hán tại sao lại có thể cho nam nhân khác xem chứ?

Mỹ nhân đột nhiên bị giấu đi, trong lòng không ít người mất hồn, nhưng là vì hành động của diêm Tinh Vân mà từ trong kinh diễm lại phục hồi lại tinh thần.

“Ha ha!” Cổ Tùng cười to một tiếng, phá vỡ yên tĩnh trước mắt, ông ta chỉ vào Lâm Nguyệt nằm trong lòng diêm tinh Vân, cười lớn tiếng nói, “Mộc lão yêu bà thấy chưa? Ngươi chẳng bằng một đầu ngón tay của đệ tử Ngoại môn còn Lôn ta kia! Chẳng phải là người quái dị thì là cái gì?”

MỘC Mị bị Cổ tùng nói ra mặt lúc trắng lúc đỏ, đỏ lại trắng, mãi sau, mới hung hăng xì một tiếng khinh miệt, cả giận nói, “Chẳng qua cũng chỉ có mấy phần tư sắc mà thôi, hừ, con nhóc kia, làm sao mà so được với lão nương phong tình vạn chủng dịu dàng động lòng người được chứ? Người như vậy ở Côn Lôn, chẳng qua cũng chỉ có một gương mặt nát bét đó mà thôi!”

“Lão yêu bà, Côn Lôn ta dù không tốt thế nào cũng là danh môn chính phái, luận cũng không tới lượt yêu phụ nhà ngươi nói vớ va vớ vẩn, ngươi coi ngươi ở phái Tông Hoa là vật tốt gì chứ! Tu luyện mị công, chuyên hút máu nam nhân tà ma ngoại đạo! Quả thật là sỉ nhục của giới tu chân!”

Mặc dù phái tông Hoa là một trong năm đại môn phái, song danh tiếng cũng chẳng tốt gì, mặc dù chưa tính là người ma đạo, nhưng bởi vì tông môn đó chuyên tu luyện mị thuật, vì thế ở Côn Lôn danh môn chính phái trong mắt chỉ là một mặt của loại tà phái.

“Danh môn chính phái ư? Hừ, chẳng qua chỉ là vẻ ngoài mà thôi, một đám ngụy quân tử!” Mộc Mị cũng tương tự khinh thường Côn Lôn cực kỳ.

“Ngươi!” Cổ tùng tức giận phát tay áo một cái, cả giận nói, “Miệng lưỡi sắc nhọn, con yêu phụ không biết xấu hổ!”

“A...” Mộc Mị cười khanh khách nói, “Lão bắt tử, lão vẫn nên tốn ít tâm tư đi quán chuyện của người trong Côn Lôn nhà lão là xong, mỹ nhân đệ nhất Côn Lôn nhà lão cũng bị người ta mang đi rồi kia!”

Cổ Tùng ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, đã thấy Diêm Tinh Vân ôm lấy Lâm Nguyệt định rời đi, mà bởi vì ông ta khắc khẩu với Mộc Mị, nếu không đã đi lên ngăn hãm lại rồi.

Có lẽ không phải là không ngăn được, mà thật sự không cách nào ngăn nổi. Sắc mặt Cổ Tùng trầm xuống, đang định đi tới ngăn Diêm Tinh Vân lại, nhưng còn chưa đợi ông ta làm, một người khác đã đoạt lấy, nhảy tới một bước, đứng vững trước mặt Diêm Tinh Vân, ngăn người đó lại.

“Đề người lại!” Vẻ mặt Quân Tử Huyền lạnh lùng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Diêm Tinh Vân.

“Người cho là người ngăn được ta sao?” Diêm Tinh Vân nhìn Quân Tử Huyền khinh thường, người nam nhân trước mắt này khiến hắn thấy ngứa mắt vô cùng.

“Nàng ấy là đệ tử côn Lôn ta, các hạ muốn động vào người của Côn Lôn cũng phải nể mặt chút!” Ánh mắt Quân Tử Huyền lóe lên nói ra lạnh lùng.

“Lão phu mặc kệ các hạ là ai, nhưng các hạ nghĩ muốn mang đệ tử Côn Lôn ta đi, có phải cũng không coi Côn Lôn ta ra gì không?” Cổ Tùng lúc này đã đi đến, đứng cạnh Quân Tử Huyền, lạnh lùng nhìn Diêm Tinh Vân nói ra.

Bất luận thế nào, Lâm Nguyệt cũng là đệ tử côn Lôn, nếu ông ta cứ thế bỏ mặc đệ tử của người ta mang nàng đi, sau này Côn Lôn sẽ hoàn toàn biến thành trò cười cho giới tu chân! Bất luận thế nào chuyện này ông ta cũng không thể bỏ mặc được, ông ta không ngóc nổi cái mặt này lên, khiến côn Lôn xấu mặt không nổi!

“Đúng vậy, Con tiện nhân kia mưu hại đồng môn, tội ác tày trời, tuyệt đối không thể tha nó đi được!” Giọng Diệp Khuynh Tuyết sắc nhọn chói tai vang lên, “Cổ sư huynh, Quân sư huynh, ta đã đưa tin cho sư phụ rồi, chẳng lâu sau sư phụ sẽ tới!”

Diệp Khuynh Tuyết thả làn tóc đen dài che xuống kín nửa gò má dữ tợn kia, đi từng bước tới, nhìn vào Diêm Tinh Vân đầy hận thù.

Nàng ta sẽ không bỏ qua cho Lâm Nguyệt, người nam nhân này nếu cứ nhất định phải bảo vệ con tiện nhân kia, như vậy thì cùng chết đi cho xong! Tất cả những kẻ đối nghịch với nàng ta, đều đi chết hết đi!

Nàng ta đã đưa tin cho sư phụ rồi, đợi sư phụ đến đây, những kẻ làm nhục nàng ta kia một ai cũng chạy không thoát!

“Mưu hại đồng môn sao?” Trên gương mặt tuyết mỹ tinh xảo của Diêm Tinh Vân thoáng cười quỷ rởn cực kỳ mê người mà lạnh lùng, đột nhiên cất giọng lạnh nhạt, “Quý Ngũ, mang người tới cho bốn tọa, nói cho bốn tọa biết, đến cùng là ai ở trong bí cảnh mưu hại đồng môn!”

Thế mà vẫn còn chưa từ bỏ ý định hại bé con hắn sao? Thật muốn chết chắc!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Ngụy Biện

Chống lại ánh mắt giễu cợt khinh thường của Diêm Tinh Vân, trong lòng Diệp Khuynh tuyết chợt dạ, tim chìm xuống. Trong mắt nàng ta chợt lóe lên tia sáng hoảng loạn, rồi nhanh chóng trấn định, hai tay vô thức nắm chặt lại.

Không đâu, hắn sẽ không biết, những người đó đã chết rồi, toàn bộ đã chết hết trong bí cảnh rồi, không có ai biết nàng ta giết, không ai biết đâu!

Diệp Khuynh Tuyết cắn chặt môi dưới, trên mặt mặc dù có vẻ trấn định, nhưng trong lòng lại càng ngày càng hoảng loạn.

Không hiểu vì sao, thấy vẻ cười lãnh đạm trên mặt Diêm Tinh Vân kia, trong lòng nàng ta cực thấm, cảm giác tựa như sắp có chuyện không tốt gì xảy ra vậy.

Nghe lời Diêm Tinh Vân nói, Cổ Tùng và Quân Tử Huyền không hện mà cùng lộ ra vẻ nghi hoặc, Quân Tử Huyền lại suy nghĩ nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái rồi rời đi. Diệp Khuynh Tuyết bị ánh mắt lạnh lùng kia của Quân tử Huyền nhìn mà lòng run lên, song nhanh chóng mím môi quật cường nhìn trả lại.

Chẳng qua Quân tử huyền lại như không nhìn thấy ánh mắt trông cực kỳ ám ức kia của Diệp Khuynh Tuyết, đã nhanh chóng thu mắt lại, nhìn Diêm tinh Vân lạnh nhạt nói, “Các hạ có ý gì? Ai cũng biết, đệ tử côn Lôn ta chết còn có chuyện gì khác sao?”

Lúc trước bởi vì đá ghi hình của Diệp Khuynh tuyết, tất cả chứng cứ đều chỉ về hướng Lâm Nguyệt, chết không đối chứng, hắn không tin Diêm Tinh Vân

có thể tìm ra chứng cứ rửa sạch tội cho Lâm Nguyệt, trừ phi... trừ phi, có người còn chưa chết!

Quần Tử Huyền vốn là người cực kỳ thông tuệ, ánh mắt hần chột lóe, đột nhiên nhớ ra, trước đoạn hình ảnh cuối trong đá ghi hình kia, có ba người đệ tử được Lâm Nguyệt cứu, chỉ thấy có hai thi thể. Ba người, cũng chỉ có hai cái xác, còn một người đâu rồi? Đã chết hay còn chưa chết?

Nếu người đó không chết, lại vì sao lọt vào trong tay vị thiếu niên yêu nghiệt này? Trong bí cảnh rõ ràng tu sĩ trên Trúc cơ cũng không thể tiến vào, mà trước mắt tu vi của vị thiếu niên này rõ ràng cao hơn hẳn, hẳn không thể đi vào, nếu mà hẳn không có ở trong bí cảnh, sao hẳn biết được người trong tay hẳn có thể làm chứng cho Lâm Nguyệt chứ?

Trong lòng Quần tử Huyền suy tư, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn vào người thiếu nữ trong lòng vị thiếu niên ôm kia, trong lòng tồn tại tâm tình phức tạp khó nói. Nếu giải thích được tất cả, chứng minh nàng không mưu hại đồng môn, trả lại trong sạch cho nàng, nàng có còn lựa chọn đi theo vị thiếu niên này không?

Nhớ tới trước khi nàng hôn mê, suy yếu lại kiên định muốn thiếu niên này dẫn nàng đi, Quần Tử Huyền không kiềm được cười gượng một cái.

Một đệ tử có tư chất xuất chúng tồn tại kiên trì bền bỉ như vậy, lại bị những người Côn Lôn khác ép phải cách xa lòng với Côn Lôn, chỉ sợ nàng từ ngày bắt đầu bước vào côn lôn đó, nàng đã không còn tin tưởng côn Lôn nữa rồi đúng không? Nếu không tại sao các nữ tu khác hao hết tâm tư đề trang điểm cho mình ăn mặc thật đẹp, mà nàng thì lại tốn hết tâm sức để che giấu đi sự xinh đẹp trời cho của chính mình chứ?

Nàng làm vậy, chỉ sợ là dụng mạo của mình sẽ bị liên lụy, bởi vì nàng không tin ở côn Lôn có người đủ để bảo vệ nàng, nàng không tin Côn Lôn, cũng không tin hẳn.

Nhớ lại lúc đầu ở Thanh Châu cứu cô bé bị thương khắp người kia, ngã lại trên trần ti thí môn phái, người thiếu nữ có sắc mặt tái nhợt bản thân bị thương nặng, vẫn cố đem đao gác lên cổ Diệp Khuynh Tuyết kia, trên núi Cửu Vân, người thiếu nữ bất khuất quật cường đứng ở giữa quảng trường chất vãn chương môn Côn Lôn, sau đó người thiếu nữ lại còn bị nhận hết uất ức, lúc rồi đi thương tâm rơi lệ, Quần Tử Huyền cảm thấy trong lòng đau đớn dữ dội, cứ như có thứ gì đó chặn trong ngực, gần như không thở nổi.

Mười năm trước, hẳn cứu nàng ở Thanh Châu, chỉ là vì tiện tay, bởi vì cái kẻ muốn giết nàng kia là ma tu, mười năm sau, hẳn ở núi Cửu Vân giúp nàng ngăn lại công kích của Tử ngọc đạo quân, là bởi vì hẳn thấy những kẻ đó rất ngứa mắt.

Mặc kệ là lần đầu hay là lần thứ hai, hẳn đều không phải xuất phát từ thật lòng giúp nàng, nàng bị uất ức, hẳn lại lạnh lùng vô tình quát nàng ngu xuẩn, chẳng biết tự lượng sức mình, để nàng đem uất ức nuốt trong lòng, nhớ tới cuối cùng người thiếu nữ vừa đi vừa rơi lệ rời khỏi núi Cửu Vân kia, Quần Tử Huyền đột nhiên thấy mình vốn chẳng có tư cách để giữ nàng lại ở côn Lôn. Cứ việc sâu trong lòng hẳn nói cho hẳn biết, rất muốn giữ nàng lại, ở lại Côn Lôn, gần trong mắt hẳn để hẳn nhìn là thấy.

Nhưng hẳn lại không có tư cách, cũng không thể có lý do gì tiếp tục giữ nàng lại nữa, bởi vì Côn Lôn, chưa từng có người nào là thật lòng giúp nàng, hay là nói, ở côn Lôn, không có ai giống vị thiếu niên trước mắt này giúp nàng như thế, che chở cho nàng, để nàng ý lại, làm cho nàng an tâm.

Hiện tại nàng đắc tội Diệp Khuynh Tuyết, cái vị nữ tu họ Diệp kia lại là đệ tử được Tử Ngọc đạo quân sủng ái nhất, nếu nàng còn tiếp tục ở lại Côn Lôn, chỉ sợ sẽ đưa nàng vào trong nguy hiểm. Cử động vừa rồi của Diệp Khuynh Tuyết hẳn đã nhìn thấy tất cả, nữ nhân kia, sẽ không bỏ qua cho nàng. Có Tử Ngọc đạo quân ở đây, nàng không thể nào là đối thủ của Diệp Khuynh tuyết được...

Quần Tử Huyền khó khăn lắm mới thu lại ánh mắt, hai tay thâm dùng sức nắm chặt lại. Nếu đã không còn cách nào dung nạp nàng dưới cánh chim, vậy thì cứ để nàng an toàn rồi đi là xong!

“Có phải là có chuyện gì khác không, các ngươi sẽ nhanh biết thôi!” Mối mong của Diêm Tinh Vân khẽ cười lạnh giễu cợt, khinh thường liếc Diệp Khuynh Tuyết một cái.

Nữ nhân kia dám vu hãm bé con của hẳn, hẳn sao có thể để nàng ta được đắc ý chứ? Nàng ta tự cho là mình làm mấy chuyện này trong bí cảnh thì không ai biết sao, lại không ngờ được, người khác không thể vào trong bí cảnh, mà hẳn lại có thể tự do ra vào, nữ nhân kia lúc giết người hẳn thấy rất rõ, vốn là hẳn không muốn quản những chuyện vớ vẩn này làm gì, chẳng qua, nếu nàng đã muốn hãm hại bé con của hẳn, vậy cũng chỉ có thể tự ăn lấy quả đắng mà thôi!

Hai tay Diệp Khuynh Tuyết nắm chặt lại, trong lòng càng ngày càng bất an. Không đâu, những người đó đã chết sạch rồi, không ai biết cả, nhất định không đâu!

Diệp Khuynh tuyết cố nén sự hoảng loạn trong lòng lại, miễn cưỡng duy trì vẻ trấn định bên ngoài, nhưng rất nhanh phản trấn định này của nàng ta lúc thấy Quỷ Ngũ mang theo người tới sụp đổ hoàn toàn.

“Diệp Khuynh Tuyết!” Hạ Ngọc được Quỷ Ngũ đỡ tới, người còn chưa xuống đất, mặt mũi đã ngập tràn thù hận nhìn Diệp Khuynh Tuyết, nghiến răng trèo trẹo nói, “Ngươi thật ác độc, ngươi bức ta rơi vào đám băng thì thôi, mà ngươi, ngươi lại còn dám đi giết Bạch sư huynh và Chu sư huynh nữa sao?”

Lời Hạ Ngọc nói khiến sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều biến đổi, rối rít không thể tin nổi nhìn về Diệp Khuynh Tuyết.

“Ngươi nói bậy bạ gì thế?” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết biến hóa, nhưng vẫn cố trấn định, cả giận nói, “Bọn họ rõ ràng là bị Lâm nguyệt giết chết, có liên quan gì đến ta hả? Ngươi đừng có ngậm máu phun người!”

“Người còn muốn vu hãm cho Lâm sư muội ư? Diệp khuyên Tuyết, người quả nhiên là vô sỉ quá thể!” Mặt mũi Hạ ngọc ngập tràn tức giận, hận ý ngập tràn trong mắt như ánh đao sắc bén rơi xuống mặt Diệp khuyên Tuyết, cả giận nói, “Người không biết ở đâu trêu chọc phải yêu thú, vì mình chạy trốn, đã dùng thủ đoạn hèn hạ hạ hương phấn thú lên người chúng ta, lợi dụng chúng ta thoát khỏi yêu thú, hại sáu huynh đệ chúng ta, có ba người đã chết trong miệng yêu thú, sau đó nếu không phải có sư muội Lâm Nguyệt đột nhiên xuất hiện, lợi dụng trận pháp cứu chúng ta, chúng ta vốn chẳng thể nào tránh được yêu thú truy sát rồi!”

Nói đến đây, Hạ Ngọc ngừng chút, đối mặt với mọi người, lại chậm rãi nói, “Lâm sư muội vì cứu chúng ta, tự mình lấy thân mạo hiểm đi dẫn yêu thú rời đi, hơn nữa còn để cho chúng ta chữa thương trong động, bởi sau khi Lâm sư muội dẫn yêu thú đi, mãi không thấy xuất hiện nữa, ta đợi thấy lo nằng ẩy gặp chuyện không may, còn Bạch sư huynh và Chu sư huynh lại bị thương rất nặng, vì thế cuối cùng mới để cho ta đi tìm Lâm sư muội. . .”

Nói đến đây, Hạ Ngọc đột nhiên ngẩng phát lên nhìn về phía Diệp khuyên Tuyết cất giọng khàn khàn, “Chính là nữ nhân này, vì giấu tội ác mưu hại đồng môn của mình, trong lúc ta đang tìm kiếm Lâm sư muội đã ra tay đánh lên ta, cuối cùng lại còn ném ta xuống đầm băng! Hung thủ giết chết Bạch sư huynh và Chu sư huynh vốn chẳng phải là Lâm sư muội mà chính là nàng ta!”

Nghe lời Hạ Ngọc nói, mọi người ở đó ồ lên, nhìn về Diệp khuyên Tuyết với ánh mắt chán ghét và kiêng kỵ.

“Người mưu hại đồng môn là nàng ta, thế mà còn dám vu hãm Lâm tiên tử, thật sự đáng giận!”

“Cũng không phải vậy sao? Ta nói nữ nhân này độc ác cực kỳ, ở trong bí cảnh đã hại người ta nặng như thế!”

“Ta thấy nàng ta là ghen tị Lâm tiên tử xinh đẹp hơn nàng ta, vì thế mới cố ý ác độc vu hãm người ta đó!”

“Vừa rồi còn muốn đoạt đàn ông với Lâm tiên tử đó kia, người không thấy được bộ dạng nàng ta đâu, chắc chắn, cứ như mụ điên đó!”

“Chỉ bằng nàng ta sao? Đừng có nói là mặt nàng ta bị hủy nhá, dù có không bị hủy thì nữ nhân độc ác như nàng ta ai thèm để ý chứ? Người ta Lâm tiên tử có vóc dáng kia mới thật sự là tiên nữ đó. . .”

“Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, thật xinh đẹp quá hà. . .”

“... ”

“... ”

Tiếng bàn luận chung quanh sôi trào ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp khuyên tuyết với ánh mắt khó nói chán ghét và khinh bỉ. Mẩu thuẫn giữa đồng môn, có ân oán, sẽ vì lợi ích mà tính toán lẫn nhau có rất nhiều, nhưng người như Diệp Khuyên Tuyết như thế, vì lợi ích của bản thân, chẳng những hãm hại đồng môn, còn muốn đuổi tận giết tuyệt, cũng thật sự là độc ác quá mức, mà chính nàng ta làm ác lại vu hãm cho đệ tử khác, hành vi đó thật sự khiến người ta thấy quá trơ trẽn.

“Người nói láo!” Diệp Khuyên Tuyết ác độc nhìn Hạ Ngọc, trong mắt chợt lóe lên hoảng loạn, nhưng mặt vẫn lạnh tanh phản bác lại, “Lâm nguyệt mới chính là hung thủ mưu hại đồng môn! Người hãm hại ta như thế, ai biết người và Lâm Nguyệt có phải cùng dòng phạm không nữa!”

“Ta hãm hại người sao?” Hạ Ngọc bật cười giận dữ, tay chỉ thẳng vào vết thương dữ tợn trước ngực mình, tức giận nói, “Một kiếm này chính là do người ban tặng, Diệp khuyên Tuyết người có dám thề trước thiên đạo, người không đánh lên ta, không hãm hại đồng môn, không sát hại Bạch sư huynh và Chu sư huynh không? Người có dám không?”

Hạ Ngọc sắc mặt tái nhợt không chút máu, một thân áo trắng đệ tử nội môn lại bị rách nát và bẩn thỉu, toàn thân có vô số vết thương to nhỏ, có vết thương còn đang chảy máu, nhưng hắn vẫn không cảm giác được đau đớn, giờ phút này dùng ánh mắt cực kỳ thù hận nhìn chăm chú vào Diệp Khuyên Tuyết, tức tối mức không thể nào tới ăn thịt uống máu nàng ta.

Ở tại trong bí cảnh, hắn bị Diệp Khuyên Tuyết đánh lên không thành, sau đó còn bị nàng ta đâm một kiếm trượt chân xuống đầm băng, vốn hắn nghĩ mình hẳn phải chết là cái chắc, sau đó lại có người cứu hắn, hơn nữa còn trực tiếp mang hắn ra khỏi bí cảnh, nếu không phải là vị thiếu niên kia, hiện giờ hắn sợ mình đã trở thành đồng xương trắng bị loài yêu thú cá gặm sạch mất rồi!

sau khi hắn rời khỏi bí cảnh, định chạy ngay lập tức về tụ tập Ở côn Lôn, đi tố cáo Diệp khuyên Tuyết, nhưng do hắn bị thương quá nặng, khó đi nổi, vì thế hắn đành phải đi chữa thương cho tốt trước, đợi sau khi vết thương đỡ hơn, thì mới trở về.

Nhưng hắn lại không thể ngờ được Diệp khuyên Tuyết lại hèn hạ như thế, trong thời gian hắn chữa thương, chẳng những nguy tạo chứng cứ vu hãm Lâm Nguyệt, còn ở trong bí cảnh giết chết Bạch sư huynh và Chu sư huynh diệt khẩu!

Vừa rồi lúc Diệp Khuyên Tuyết vu hãm Lâm nguyệt, hắn được Quý Ngũ mang tới bên cạnh nhìn, thực ra hắn đã muốn đi ra chỉ chứng nữ nhân ác độc kia, nhưng Quý Ngũ đã ngăn lại, mãi cho tới khi người thiếu niên kia mở miệng, hắn mới được phép xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy Bạch trưởng lão liều mạng ra tay thẳng với lâm nguyệt, lòng hắn rất lo, cũng rất vội, sau đó chứng kiến thấy vị thiếu niên thần bí cuối cùng cũng ra tay cứu Lâm nguyệt, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm nguyệt sư muội là ân nhân cứu mạng của hắn và mấy người Bạch sư huynh, mặc dù Bạch sư huynh và Chu sư huynh cũng không tránh được bị Diệp Khuyên Tuyết hạ độc thủ, nhưng hắn vẫn không muốn nhìn thấy Lâm Nguyệt bị người ta hiếp lâm, lại không muốn trở mặt nhìn thấy Diệp Khuyên Tuyết hãm hại nàng!

Diệp Khuynh tuyệt làm nhiều việc ác, lòng dạ độc ác, hẳn tuyệt không để cho âm mưu của nàng ta được như ý!

Lời Hạ Ngọc nói năng có khí phách, bức người, trực tiếp đẩy Diệp Khuynh Tuyệt không còn đường lui. Diệp Khuynh Tuyệt dám sao? Dĩ nhiên nàng ta không dám rồi, ở giới tu chân, khác hẳn thế giới vốn có của nàng ta, thân là tu sĩ lời thề càng không mở miệng đơn giản, nếu đã phát ra lời thề, thì nhất định phải bảo đảm được là lời mình nói là thật, nếu có nửa điểm giả dối, chẳng những tâm sẽ rơi vào ma đạo, hơn nữa còn bị ứng sẽ bị sét đánh chết!

“Hừ,” Dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Diệp Khuynh Tuyệt hừ lạnh một cái nói, “Bồn tiên tử chẳng làm gì hết, vì sao bồn tiên tử phải thề chứ?”

Nàng ta không thề thì sao nào? Dù Hạ Ngọc không chết, cũng chẳng thể chứng minh được gì, bọn họ vốn chẳng có chứng cứ sao?

Chỉ là... Hiện giờ Hạ Ngọc không chết, muốn lấy danh nghĩa diệt trừ chuyện Lâm Nguyệt mưu hại đồng môn là hơi khó...

Diệp Khuynh Tuyệt không cam tâm nhìn Lâm nguyệt một cái, nữ nhân này vận khí quá tốt, chẳng qua, đợi sự phụ tới vận may của nó cũng chấm dứt thôi!

Người chung quanh thấy biểu hiện của Diệp Khuynh Tuyệt vẫn không rõ nguyên do trong đó. Xem ra cái vị nữ tu Lâm nguyệt kia đúng thật là bị vu hãm, còn người chân chính giết người là người khác, có lẽ, chính là cái vị Diệp Khuynh Tuyệt kêu gào tới ngày kia.

Người ở đây không phải ngu, đem chuyện này nghĩ cho kỹ sau trước, sẽ nhanh chóng phát hiện ra điểm đáng nghi trong đó, mọi người lập tức nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyệt càng thêm khinh bỉ hơn.

Nữ nhân ác độc như thế, hãm hại đồng môn thì thôi, còn muốn lấy chuyện ác mình làm đề vu hãm cho người khác nữa, thật sự quá độc ác hèn hạ.

“Diệp Khuynh Tuyệt, ngươi không phải nói hung thủ mưu hại đồng môn không phải là ngươi mà? Đã vậy, vì sao ngươi không dám hạ lời thề nhỉ?” Trong lòng Hạ Ngọc cực kỳ hận, dĩ nhiên không muốn tha cho nàng ta, lập tức cười lạnh bảo, “Nếu không phải ngươi, ngươi sợ gì chứ? Chẳng lẽ còn sợ sẽ bị lột vào sét đánh sao?”

“Ngươi đừng có ngậm máu phun người, ta chỉ là không muốn tổn nước bọt với ngươi thôi!” bị Hạ Ngọc ép sát, chết cũng không buông, Diệp Khuynh Tuyệt ngoài chột dạ ra thì cũng tức giận vô cùng, vẫn mạnh miệng nói, “Mặc kệ ngươi nói gì, đều không thay đổi được chuyện ngươi và Lâm Nguyệt cùng mưu hại đồng môn là sự thật! Lúc ấy người cứu ngươi là Lâm nguyệt, dẫn họ vào trong sơn động cũng là Lâm nguyệt, kết quả bọn họ chết trong sơn động, chỉ có ngươi và Lâm nguyệt bình yên rời đi, nếu nói những đệ tử kia chết chẳng liên quan gì tới ngươi, ai sẽ tin chứ?”

Nói xong, Diệp Khuynh Tuyệt chẳng đợi Hạ Ngọc nói nữa, nghiêng đầu nói với Cổ Tùng, “Cổ sư huynh, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, huynh còn không ra tay bắt hung thủ mưu hại đồng môn còn Lôn ta bắt lại ư? Chẳng lẽ ngươi đợi sự phụ ta tự mình tới bắt người sao?”

Nếu nói là chưa đưa tin cho Từ Ngọc đạo quân trước, Diệp Khuynh Tuyệt còn kiêng kỵ mấy phần với đám người Cổ Tùng, không dám đắc tội quá với họ, như vậy hiện tại nàng ta không còn sợ nữa, nói ra, trong giọng đã tồn tại ý uy hiếp.

Đúng vậy, nàng ta chính là đang uy hiếp Cổ tùng, đồng thời cũng uy hiếp tất cả mọi người ở đây, nhắc nhở mọi người, Diệp Khuynh Tuyệt nàng ta cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, muốn định tội cho nàng ta, cũng phải xem sau lưng nàng ta từ Ngọc đạo quân có đồng ý không đã?

Huống chi chuyện cho tới giờ, vì hoàn toàn đẩy mọi tội danh lên người Lâm Nguyệt, ngoài nàng ta ra, nàng ta quyết liều.

Bởi vì có một đoạn ký ức khó hiểu này, trong lòng nàng ta biết thân phận vị thiếu niên yêu nghiệt kia không đơn giản, vì thế nàng ta tuyệt đối không thể để cho hãn mạng Lâm Nguyệt đi, nếu không sau này nàng ta còn muốn diệt trừ Lâm nguyệt càng khó hơn!

Đây là cơ hội duy nhất để nàng ta diệt trừ Lâm nguyệt hoàn toàn, nàng ta tuyệt đối sẽ không buông tha đơn giản thế! Bất kể Hạ Ngọc, hay Lâm Nguyệt, hôm nay đều phải chết, còn có vị thiếu niên kia, mặc dù thân phận của hắn không đơn giản, tu vi nhìn thoát cực cao, chẳng qua, người như thế, sẽ không vì một vị đệ tử ngoại môn Lâm Nguyệt nho nhỏ mà đắc tội với sự phụ là tu sĩ hóa thân sao? Như hắn không nhận thức thì cùng lắm bảo sự phụ giết hắn đi là được!

Hừ, nam nhân nghịch đàng sau nàng ta, nàng ta tuyệt đối không tha cho hắn! Bất kể là Hạ Ngọc đối chọi gay gắt với Diệp Khuynh Tuyệt thế nào, mà Diệp Khuynh Tuyệt hèn hạ vô sỉ ra sao, giờ phút này Lâm nguyệt đang trong lúc ngủ say, giờ phút này đúng thật là bỏ lỡ màn kịch vui. Nàng không rõ trong lòng Diệp Khuynh Tuyệt nghĩ gì, nếu biết rõ, nhất định sẽ vì Diệp Khuynh Tuyệt tự cho là đúng kia mà bật cười.

Ở trong truyện, đúng thật là Diêm Tinh Vân có đoạn tình cảm mờ ám với Diệp Khuynh Tuyệt, nhưng giờ cũng không phải trong truyện, cả đời này, ngay từ đầu nội dung vở kịch đã thay đổi, vào mười năm trước người Diêm Tinh Vân gặp không phải là Diệp Khuynh Tuyệt mà là nàng, từ khắc ấy bắt đầu, Diệp Khuynh Tuyệt đã bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ Diêm Tinh Vân, mà mười năm sau vào hôm nay, nàng ta và Diêm Tinh Vân chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi, chỉ dựa vào đoạn ký ức kia đã kết luận Diêm tinh Vân phản bội nàng ta, quá thật là tức cười chết được.

Tiếc là Lâm Nguyệt đã sớm ngủ mất, hiện giờ chuyện xảy ra, nàng cũng không rõ, giờ phút này nàng trong cơn ngủ say, thần thức đang bẽ bộn chữa thương cho nàng, vì thế lại bỏ lỡ trận vở kịch hay này.

Chẳng qua Lâm nguyệt không biết cũng không sao, Cổ Tùng lại bởi lời uy hiếp của Diệp Khuynh Tuyệt mà cực kỳ giận, ông ta đường đường là tu sĩ nguyên anh, giờ phút này lại bị một con nhóc miệng còn hôi sữa uy hiếp vớ vẩn ư?

Thấy cả đám Mộc Mị đang nhìn cuộc vui, Cổ Tùng chỉ muốn bóp chết Diệp Khuynh Tuyệt! Chẳng qua ông ta vẫn còn kỵ là bởi Từ Ngọc đạo quân,

đơn giản chỉ cần nuốt xuống con tức này, mặt đen kịt lạnh lùng mắng, ‘Câm miệng, bốn tọa muốn thế nào, không cần một tiểu bối như người khoa chân múa tay!’”

“Cổ sư huynh chắc nghĩ thông suốt rồi chứ?” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết khó coi, tiếp tục uy hiếp, ‘Lâm Nguyệt cầu kết người ngoài, làm Bạch trưởng lão bị thương nặng, mưu hại đồng môn, nếu Cổ sư huynh vẫn thả họ rời đi, đợi sư phụ tới, ta sẽ bẩm báo với sư phụ, nếu lúc đó sư phụ hiểu nhầm Cổ sư huynh gì đó, vậy chắc chẳng có liên quan gì tới Khuynh Tuyết đâu nhỉ!’”

“Câm miệng!”

Sắc mặt Cổ Tùng khó coi tới cực điểm, giận hét lên, vị Diệp Khuynh Tuyết này, thật to gan, dám uy hiếp ông ta liên tục, chẳng lẽ nàng ta cho là có Từ Ngọc đạo quân làm chỗ dựa thì có thể làm can thế nào cũng được sao?

Với sự tức giận của Cổ Tùng, dĩ nhiên Diệp Khuynh Tuyết sẽ không để trong lòng, chẳng qua nàng ta vẫn biết nếu tiếp tục thì chẳng có lý gì, nếu mục đích đã đạt được, tự nhiên nàng ta sẽ không tiếp tục chọc giận Cổ Tùng nữa.

Nàng ta thực sự không phải bị lòng ghen ghét làm cho mất đi lý trí, cũng không phải là muốn đắc tội Cổ Tùng; dù sao mặc dù có Từ Ngọc đạo quân làm chỗ dựa, nhưng đối phương là tu sĩ nguyên anh, đắc tội với một tu sĩ nguyên anh là cực chẳng đã, chẳng qua nàng ta thật sự hết cách rồi, tu vi nàng ta quá thấp, chẳng dám đi chọc Diêm Tinh Vân, muốn bức đối phương để Lâm nguyệt lại, chỉ đành dựa vào đám người Cổ Tùng mà thôi.

Như trước kia, bởi vì có bằng cớ vô cùng xác thực, tội danh Lâm Nguyệt mưu hại đồng môn đã như ván đóng thuyền, Cổ Tùng dĩ nhiên sẽ không nhìn đối phương cứ thế dẫn người đi, dù sao Lâm Nguyệt là hung thủ mưu hại đồng môn. Nhưng Hạ Ngọc đột ngột xuất hiện, lại phá hỏng kế hoạch của nàng ta, thay đổi hoàn cảnh xấu của Lâm Nguyệt, khiến mọi người này sinh nghi ngờ với nàng ta, thậm chí còn trực tiếp hoài nghi nàng ta mới chính là hung thủ mưu hại đồng môn, mà Lâm Nguyệt lại bị nàng vu hãm, từ đó lại cực kỳ bất lợi cho nàng ta, còn đám Cổ Tùng chỉ sợ cũng không để ra tay với Diêm Tinh Vân.

Dù sao người ở chỗ này ai ai cũng là lão hồ ly xảo trá, hình ảnh nàng ta vừa nặn ra còn dấu điểm được những người này sao? Vì thế nàng ta rơi vào đường cùng, đành trực tiếp lợi dụng từ Ngọc đạo quân để dọa Cổ Tùng, uy hiếp ông ta ra tay giữ Lâm Nguyệt lại.

Trong lòng mặc dù tức giận vô cùng, nhưng Cổ Tùng cũng vẫn kìm từ ngọc đạo quân, vì thế cũng bị bức tới không thể không ra mặt, lạnh lùng nhìn vị thiếu niên đứng một bên xem kịch vui, “nếu các hạ muốn rời đi, xin cứ tự nhiên, nhưng không thể mang đệ tử Côn Lôn ta đi được!”

“Đệ tử Côn Lôn ư? Hiện tại nàng đã không phải nữa rồi!” Thần sắc Diêm Tinh Vân lạnh nhạt, hoàn toàn chẳng coi Cổ Tùng ra gì, giọng nói vẫn tồn tại vẻ sắc bén và sát khí dày đặc, “Đen trắng điển đảo như thế, chẳng phải là môn phái chẳng phân biệt được rõ hay sao, sao xứng để làm sư môn của bé con nhà ta chứ? Hôm nay bốn tọa sẽ dẫn người đi, nếu người dám ngăn lại, đừng trách bốn tọa không khách sao!”

Những kẻ này thật sự xem hán như bùn nhão sao? Dám tới một hai tên, rồi lại hai ba tên khiêu khích sức chịu đựng của hán, thật sự đã chọc giận hán, hán cũng không ngại giết sạch bọn chúng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Truy Sát (1)

“Các hạ cho mình là ai thế? Đệ tử Côn Lôn ta muốn mang đi thì mang đi sao?” Thấy thái độ Diêm tinh Vân lớn lối thế, Cổ Tùng cũng nổi giận, nói lạnh lùng, “Các hạ chẳng những đã thương trưởng lão Côn Lôn ta, còn muốn công khai bắt đệ tử Côn Lôn ta đi, làm vậy cũng không coi ta ra gì, thật coi Côn Lôn ta là kẻ dễ bắt nạt lắm sao?” Côn Lôn là môn phái đứng đầu La Châu, đồng thời cũng là đứng đầu giới tu chân, thân là đệ tử Côn Lôn, mặc kệ đi đến đâu đều được người người tôn kính, cả trong năm đại môn phái hay những môn phái khác đều phải kiêng kỵ ba phần với Côn Lôn, có bao giờ bị người ta bắt nạt thế bao giờ chưa?

Thiếu niên này còn nhỏ tuổi, thật không ngờ quá cuồng vọng tự đại, là ai để hán to gan tới vậy chứ? Thật coi Cổ Tùng là quả hồng mềm sao? Muốn nắm bóp thế nào thì tùy hã?

“Côn Lôn ư? Trong mắt bốn tọa Côn Lôn là gì chứ?” Diêm Tinh Vân không nhịn được phát mạnh ống tay áo một cái, một luồng ánh sáng trắng nhanh như chớp đánh thẳng tới Cổ Tùng, “Cút ngay cho ta!”

Ở đây mất thời gian quá nhiều rồi, nếu không phải, nếu không phải đại ca không để cho hán giết người bừa bãi, hán cần gì phải lãng phí nhiều thời gian dây dưa với những người này như vậy chứ? Nhìn không vừa mắt thì cứ giết thẳng là xong!

Cổ Tùng thấy Diêm tinh Vân đột nhiên trở mặt ra tay thẳng, lập tức cũng bất giác tung một chưởng ra đỡ, ngăn công kích của đối phương lại. Từ đó hai người chẳng còn nề mặt gì nữa, cứ trực tiếp đấu pháp tới lui.

Một tiếng nổ ầm vang lên, luồng khí cuồng bạo trong nháy mắt đánh trúng bộc phát ra, tu sĩ cao cấp bậc Nguyên anh đánh nhau chẳng bình thường tý nào, tiếng nổ ầm vang lên và uy áp cực lớn, chấn động đến mức sắc mặt các đệ tử cấp thấp tái nhợt, lỗ tai chảy máu.

Mà đệ tử Côn Lôn đứng gần nhất, nếu không phải Quân Tử Huyền và một tu sĩ Kim Đan khác kịp thời ra tay bầy ca cầm chế, chỉ e mọi người sẽ bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, may là thế, vốn Hạ Ngọc đã bị thương nặng cũng bị dư chấn đến mức phun trào ra máu.

Đấu pháp giữa các tu sĩ nguyên anh, cả sơn cốc bị chấn động rung lên bần bật, bóng hai người trong không trung cứ nhanh như chớp hợp lại rồi tách ra, tốc độ nhanh tới mức khó tin, linh khí cuồng bạo phát ra từng luồng tán loạn khắp nơi, khiến cho mọi người đứng dưới quan sát kinh hãi mãi.

Hai trông mắt Diệp Khuynh Tuyết oán độc lạnh lùng nhìn đấu pháp trên không trung, tat dùng sức siết chặt truyền âm phù, khoe môi cong lên tia cười lạnh.

Chỉ cần Cổ Tùng chặn đối phương lại được vài khắc, sư phụ sẽ nhanh đuổi tới, đến lúc đó, những kẻ này đều phải chết hết!

Diệp Phàm đỡ Hạ Ngọc bị thương nặng, lùi sang một bên, cũng cực kỳ lo lắng nhìn người đấu pháp trên không trung, giờ phút này tâm tình của hắn cực kỳ phức tạp, cũng không ngờ Diêm Tinh Vân lại bắt Lâm Nguyệt đi, lại sợ Lâm Nguyệt bị đấu pháp đôi bên làm bị thương, trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

Hạ Ngọc được hắn đỡ lại không nhìn đấu pháp trên không, mà mắt nhìn Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng, trong mắt ngập tràn thù hận, đột nhiên hắn dùng sức đẩy Diệp Phàm ra, tay vừa động, một thanh phi kiếm nhanh chóng xuất hiện, bóng vọt lên, đâm mạnh về phía Diệp Khuynh Tuyết!

Diệp Phàm chẳng kịp đề phòng, bị Hạ Ngọc đẩy ra, đợi tới lúc hắn tỉnh táo lại đã thấy Hạ Ngọc và Diệp Khuynh Tuyết phi kiếm đấu pháp bảo bay tán loạn, đấu thành một đống. Hạ Ngọc vốn không địch lại được Diệp Khuynh Tuyết, hiện giờ bản thân lại bị thương nặng, dĩ nhiên không phải là đối thủ của Diệp Khuynh Tuyết, được vài hiệp, trên người lại thêm vết thương mới, chỉ là hắn lại như chẳng muốn sống vậy, cứ dây dưa chặt chẽ mãi với Diệp Khuynh Tuyết, cố sống chết giữ chặt đối phương để chết chung.

Dưới thế tấn công sắc bén liều mạng của Hạ Ngọc, may thực lực Diệp Khuynh Tuyết cao hơn đối phương, trong lúc vội vàng, nhất thời không biết nên làm thế nào với đối phương, nhất là đối phương vốn chẳng để ý tới an toàn của bản thân, chiêu nào chiêu nấy như mạng đối mạng vậy, cách đánh là chết chung, bởi thế nàng ta như bị trời chân tay, bị Hạ Ngọc kiềm chế.

“Hạ Ngọc, ngươi thật to gan, dám tập kích đồng môn trước mặt mọi người, ngươi muốn tìm chết hả?”

Bị khí thế tấn công sắc bén của Hạ Ngọc làm cho chật vật không chịu nổi, Diệp Khuynh Tuyết tức giận vô cùng, hết lần này tới lần khác lại là trước mặt bao người, nghĩ muốn giết đối phương lại không được, rơi vào đường cùng, chỉ đành lên tiếng giận dữ khiển trách, hy vọng Hạ Ngọc đừng có dây dưa kiềm chế nàng ta mãi nữa.

Nhưng Hạ Ngọc đã hận thấu nàng ta từ lâu, sau khi biết rõ nàng ta giết chết Bạch Huy và Chu tu sĩ kia, lại càng hận chỉ muốn rút gân lột da rút hồn nàng ta đi luyện pháp, đâu chịu bỏ qua chứ?

Hạ Ngọc cũng không phải là người hay xúc động, nhưng hắn cực kỳ hận Diệp Khuynh Tuyết, hắn biết mình không phải là đối thủ của nữ nhân này, nhưng hắn không muốn tha cho nữ nhân này, bởi vì hắn biết rõ giờ là cơ hội duy nhất hắn có thể giết Diệp Khuynh Tuyết, nếu đợi Từ Ngọc đạo quân đến, đợi hắn chỉ có một con đường là chết, dù hắn không chết, lúc trở lại Côn Lôn hắn cũng chẳng có cơ hội báo thù cho mình và đám người Bạch Huy nữa!

Chính vì nhìn thấu điểm này, vì thế hắn mới không để ý tới vết thương trên người, làm việc nghĩa không chùn bước chọn cách ra tay với Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng hắn thậm chí đã tính trước, coi như kéo đối phương chết chung, cũng không đáng tiếc!

“Diệp Khuynh Tuyết, con nữ nhân ác độc này, hôm nay ta báo thù cho đám Bạch sư huynh, lấy mạng ngươi để an ủi linh hồn các vị sư huynh đồng môn trên trời!” Hai trông mắt Hạ Ngọc đỏ như máu, nhìn Diệp Khuynh Tuyết như sắp phun lửa.

“Ngươi muốn chết hả?”

Chuyện tới nước này đôi bên đã vạch mặt, đến cùng ai là hung thủ hạ đám Bạch Huy cũng không còn quan trọng nữa, Diệp Khuynh Tuyết cũng không muốn đấu, đầu ngón tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, xoay phi kiếm mạnh trên không trung, chém thẳng vào Hạ Ngọc!

Đánh nhau giữa các đồng môn, Diệp Phàm và đám đệ tử Côn Lôn dĩ nhiên không tiện nhúng tay vào, có thể ngăn được Hạ Ngọc chỉ có Quân Tử Huyền và một tu sĩ Kim Đan khác, nhưng không hiểu vì sao, Quân Tử Huyền và vị tu sĩ Kim Đan kia chỉ mắt lạnh đứng nhìn, không có ý ngăn cản Hạ Ngọc.

Biểu hiện của nhóm Quân Tử Huyền, Diệp Khuynh Tuyết dĩ nhiên là thấy hết, trong lòng cũng thâm hận mãi, oán giận Quân Tử Huyền vô tình, lại căm tức vạn phần với hành vi muốn chết của Hạ Ngọc, sát khí trong lòng nổi lên, chiêu thức công kích thêm mạnh ác, chẳng còn chút băn khoăn nào nữa.

Diệp Khuynh Tuyết không muốn giấu tu vi, Hạ Ngọc nhanh chóng xuất hiện dấu hiệu bị thua, hơn nữa bản thân hắn vốn bị thương nặng, dưới công kích sắc bén của Diệp Khuynh Tuyết, gần như thất bại liên tục, nếu không phải trong lòng có luồng hận ý chống đỡ hắn đã sớm không chịu nổi nữa.

Phía dưới Diệp Khuynh Tuyết và Hạ Ngọc giao đấu sống chết, trên không Cổ Tùng và Diêm Tinh Vân lại càng đấu kịch liệt hơn.

Mắt tím Diêm Tinh Vân chợt lóe lên ánh sáng đỏ quỳ dị, trong nháy mắt khí thế tăng vọt, linh khí chung quanh trầm đậm gào thét nổi lên, trong không

trung ngử tự thành một bàn tay khổng lồ, chụp mạnh về phía Cổ Tùng!

Sắc mặt Cổ Tùng âm trầm, đồng thời tay giờ trượng hình pháp bảo lên không trung, tay kia nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, một lát sau, một tiếng nổ bang, pháp bảo trong tay bị hấn tung lên cao, trong nháy mắt phình ra mấy chục lần, nghênh đón cự chưởng đập tới!

Một tiếng nổ âm vang lên, trong không trung lại truyền tới một trận nổ, vào lúc đôi bên va chạm, bộc phát ra luồng khí kịch liệt, tạo thành một trận bão tố cuồng phong cuồng loạn, sau đó với tốc độ cực nhanh phát tán ra khắp mọi hướng, nơi nào có bão tố đi qua, ở đó bị san phẳng, may mà mấy vị khác dưới cấm chế của mấy vị tu sĩ nguyên anh liên hợp bày ra, lúc này mới tránh khỏi một trận thảm kịch máu chảy thành sông.

Cổ Tùng dưới một kích này, pháp bảo trượng hình bề thành bột phấn, bị luồng khí khổng lồ cuốn bay ngược ra xa vài chục trượng, lúc này khó khăn lắm mới dừng lại được, chỉ thấy sắc mặt hấn tái nhợt như tờ giấy, khỏe môi trào ra chút máu tươi, không dám tin nhìn vị thiếu niên đối diện trước mặt cứ như chẳng bị ảnh hưởng tý nào, kêu lên thất thanh, “Ngươi, ngươi là nguyên anh hậu kỳ ư? Điều này, điều này sao được chứ?”

Nguyên anh hậu kỳ sao? Diêm Tinh Vân cười nhạo một cái, lộ vẻ vô vị khinh miệt khinh thường, hấn chẳng thèm trả lời Cổ Tùng, thậm chí đến một ánh mắt cũng lười nhìn, ôm thẳng người trong lòng cứ vậy xoay trên không sai bước rời đi, hấn không sử dụng bất kỳ pháp khí đi bộ nào, cứ vậy đi bộ trong hư không, nhìn dáng vẻ lững thững nhàn nhai trong rất bình thường, thực ra tốc độ cực nhanh, tông nháy mắt đã đi hơn mười trượng.

Cổ Tùng trầm mặc, trên trán nổi đầy gân xanh, hai tay nắm chặt run khế, sắc mặt vàng như nền, nhìn chăm chăm vị thiếu niên đi xa dần, cuối cùng, cũng không nhìn được, hỏi, “Các hạ đến cùng là ai?”

Hấn đến cùng là ai, chỉ bằng chừng ấy tuổi, có tu vi như thế, cho dù là Côn Lôn phái đứng đầu La Châu cũng không có nhân vật kinh tài tuyệt điểm như thế, hơn mười tuổi đã là nguyên anh hậu kỳ rồi sao? Chuyện thế này truyền đi, chỉ sợ sẽ khiến toàn bộ giới tu chân khiếp sợ!

“Ngươi không có tư cách hỏi thân phận bản tọa” Thanh âm của Diệp Tinh Vân truyền tới từ xa, thoáng lộ vẻ khinh miệt, “Nếu không phục, cứ để cho Thanh Chân đạo quân quý phái tới Vân Bảo tìm bản tọa...”

Giọng dần tiêu tán trong không trung, xa xa, bóng thiếu niên cũng dần biến mất, biến mất hoàn toàn trước mắt Cổ tùng.

Cùng lúc đó, phía dưới Diệp Khuynh Tuyết và Hạ Ngọc đang đấu pháp tới giai đoạn cuối, Hạ Ngọc bị Diệp Khuynh Tuyết đánh một chưởng bay ra ngoài, ngay sau đó, Diệp Khuynh Tuyết chỉ một ngón tay, trong mắt lóe lên tàn khốc, phi kiếm trong tay chẳng chút do dự chém thẳng về phía Hạ Ngọc!

Mất thấy Hạ Ngọc sẽ phải bỏ mạng dưới kiếm của Diệp Khuynh Tuyết, lúc này Quý Ngũ đột nhiên động, thân ảnh như quỷ mị hư vô chợt lóe lên, vừa nhặt được Hạ Ngọc, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Phịch một tiếng, Diệp Khuynh Tuyết một kiếm thất bại, chém mạnh xuống đất, khiến vùng núi gấp gheh bị bổ thành một rãnh sâu.

“Đáng chết!”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết âm trầm nhìn rãnh sâu trên mặt đất, vẻ mặt vạn vạo dữ tợn, chỉ tuyệt nửa thời, cũng chỉ thiếu chút thời, nàng ta có thể chém chết Hạ Ngọc, thật sự là đáng chết mà!

Diệp Khuynh Tuyết vẫn chìm đắm trong bầu không khí không cam tâm để Hạ Ngọc chạy trốn, lại không để ý tới Bạch Trường lão bị thương đang nhìn về phía nàng ta ngập tràn hận ý, trong ánh mắt ấy ngập tràn sát khí.

Diệp Khuynh Tuyết không để ý thấy, Quân Tử Huyền đứng bên lại chú ý thấy, chẳng qua hấn chỉ nhếch môi cười giễu cợt, rồi nhanh chóng quay đầu đi, nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Vị thiếu nữ nghiêng thành tuyệt sắc có tư chất xuất chúng ấy, đúng là vẫn rời đi. Chẳng rõ sau này có còn cơ hội nói tạm biệt nữa không? Tạm biệt ư? Trong lòng Quân Tử Huyền tự giễu.

Dù tạm biệt thì sao nào? Tất cả người và vật đã sớm không còn nữa, bắt đầu từ hôm nay, nàng không còn là đệ tử côn Lôn nữa, chẳng còn liên quan gì tới hấn nữa...

Lâm Nguyệt, đây là lựa chọn của ngươi, hy vọng sau này ngươi bình yên hết thấy. Quân Tử huyền hít sâu một hơi, cố ép tâm tình phức tạp trong lòng lại, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có.

Chỉ là, chỉ mình hấn biết, tận sâu trong đáy lòng kia khó hiểu, thất lạc, cũng không cách nào xóa đi sạch, cái người thiếu nữ tên Lâm Nguyệt ấy, trở thành một ký ức hấn khắc sâu trong lòng nhất.

Diệp Phàm cũng ngửa lên nhìn bầu trời, đấu pháp trong không trung đã kết thúc, Cổ Tùng đã trở lại, chỉ thoạt nhìn có vẻ không ổn lắm, giờ phút này nhắm mắt điều tức.

Lấy tu vi của hấn, vốn không nhìn ra hai người vừa rồi đánh nhau trên không trung cuối cùng ai thắng ai thua, chẳng qua, người đó đã rời đi, cả người thiếu nữ liên quan ấy cũng được mang đi rồi.

Nhìn bầu trời dần khôi phục trong xanh, trong lòng Diệp Phàm đột nhiên dâng lên từng đợt chua xót, mười năm trước cái cô bé lúc nào cũng thích đi sau lưng hấn, dùng giọng thánh thót êm tai ngọt ngào gọi hấn là Diệp sư huynh ấy, thế mà lại rời đi rồi, hơn nữa còn dùng cách quyết tuyệt, bị ép phải rời đi khỏi cái nơi côn Lôn từng nuôi dưỡng nàng lớn lên, nhẩy vào trong lòng người khác rồi.

Diệp Phàm cúi đầu thờ dài, thu mắt lại, trong lúc lơ đãng, đối mặt với ánh mắt thống khổ ngập tràn trống rỗng kia của Tư Duẫn. Hắn giật mình, cánh môi mềm giật mình, định nói gì đó mà lại không nói đưa cười cười tự giễu.

Hắn và An Từ Dạ, Tư Duẫn giao tình không tệ, hiện giờ hắn mới biết được, hóa ra hắn lại ngốc biết chậm như thế, nhớ tới tình cảnh hiện tại của An Từ Dạ ở An Gia, cùng với sự điên cuồng của hắn ta, lại nhìn về thất hồn lạc phách ngập tràn hồi hận kia của Tư Duẫn, hiện giờ cuối cùng hắn cũng hiểu ra, giữa hai người này và Lâm Nguyệt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Chỉ là có một số việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, người thiếu nữ ấy, đã cách xa hoàn toàn cuộc sống của bọn họ rồi, cũng sẽ không còn xuất hiện ở trong thế giới hiện tại của bọn họ nữa.

Chỉ hy vọng An Từ Dạ và Tư Duẫn sớm ngày thông suốt, hóa giải tâm ma, không tiếp tục sa xuống nữa. Trong lòng Diệp Phàm thờ dài, lại tiếc thay cho An Từ Dạ và Tư Duẫn, hai người này vốn là nhân vật thiên tài, lại cũng là đệ tử thân truyền của trưởng lão nguyên anh Côn Lôn, nhưng hiện tại lại vì một chữ tình, mà nhận bị quấy nhiễu.

Từ lần trước An Từ Dạ cự tuyệt đám hỏi của Diệp gia đề nghị, rồi bị thúc tổ hắn, cũng là An Minh nhân quan trọng thị phủ hắn cầm đoán, đến cả bí cảnh thí luyện cũng không được tham gia, còn Tư Duẫn mặc dù thoát nhìn vô cùng bình thường, cũng không bị người trong gia tộc phát hiện ra có vấn đề, nhưng về mặt vừa rồi đó, rõ ràng là không bỏ được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Phàm lại thấy phiền loạn, thậm chí mơ hồ cảm thấy, Lâm Nguyệt cứ vậy rời côn Lôn đi cũng tốt, ít nhất thoát nhìn người thiếu niên ấy là thật lòng thích nàng, sau này ở cạnh người thiếu niên đó, người nọ chắc sẽ không để cho nàng bị chút uất ức nào nữa.

Mà hắn nặc dù không rõ giữa An Từ Dạ và Tư Duẫn cùng Lâm Nguyệt xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng họ cũng không phù hợp với Lâm Nguyệt, bởi hiện giờ bọn họ cũng vốn chẳng cách nào bảo hộ nàng chu toàn cả.

Thiếu nữ tuyệt sắc như thế, tồn tại một dung nhan họa thủy yêu nghiệt như thế, thật sự trước khi nàng trưởng thành, tại trong giới tu chân gió tanh mưa máu này, cái thế giới ngập tràn sài lang hồ báo này, ngoài vị đại thần thiếu niên thần bí vô cùng cường đại kia, ai có thể chắn chính toàn tâm toàn ý che chở cho nàng trưởng thành được chứ?

Ít nhất hắn làm không được, An Từ Dạ và Tư Duẫn cũng làm không được, vì thế, bọn họ và nàng, cũng không thể có bất cứ khả năng nào.

“Cổ sư huynh, Lâm Nguyệt đâu rồi? huynh đã để cho họ đi rồi sao?” Giọng điệp Khuynh Tuyết hỗn hển, cắt đứt sự trầm tư của Diệp Phàm, hắn chán ghét nhìn thoáng qua, sau đó thu mắt lại, chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Với sự chất vấn tức giận của Diệp Khuynh Tuyết, lòng mày Cổ Tùng chỉ khẽ giật giật, lại chẳng đáp lại bất kỳ điều gì. Thực ra hắn vừa rồi đầu pháp với Diêm Tinh Vân, chẳng những hao tổn lượng linh lực lớn, cũng bị thương không nhẹ, chỉ vì có tu sĩ nguyên anh môn phái khác nhìn chăm chăm, ông ta mới ép thương thế xuống, không biểu lộ ra.

Giờ phút này ông ta đang âm thầm chữa thương, Diệp Khuynh Tuyết lại hết lần này tới lần khác chẳng biết tốt xấu chạy tới chất vấn, thật sự khiến ông ta tức giận vạn phần, nếu không phải lòng vẫn kỵ, sớm đã tát một nhát cho nữ nhân kêu gào này chết rồi!

Cổ Tùng nghĩ thế nào Diệp Khuynh Tuyết cũng không hơi đâu để ý, nàng ta thực sự quan tới tới là Lâm Nguyệt đến cùng có chạy trốn thật không, giờ phút này thấy Cổ Tùng hờ hững với nàng ta, lại càng tức thêm nói trắng ra, “Lâm Nguyệt là hung thủ mưu hại đồng môn, tại sao huynh lại thả nó đi chứ? Cổ sư huynh, huynh bao che cho hung thủ như thế, đến cùng có mục đích gì? Ai cũng thành...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Truy Sát (2)

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết vừa vội vừa giận, nhưng lại không biết lựa lời mà nói, mắt thấy nàng ta càng nói càng quá đáng, càng ngày càng không biết chừng mực, khuôn mặt tuấn tú của Quân Từ Huyền sầm xuống, tức giận nói, “Đủ rồi! Đến cùng ai là hung thủ hại đồng môn trong lòng ngươi đã rồi! Diệp Khuynh Tuyết, ngươi đừng có cho kẻ khác là tên ngốc, mặc ngươi trêu đùa muốn làm gì thì làm!”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết trắng nhợt, trong lòng hoảng hốt, không dám tin nhìn Quân Từ Huyền, nói, “Quân sư huynh, ý huynh là gì?”

“Chuyện này chấm dứt ở đây!” Quân Từ Huyền lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Tuyết, chẳng giấu sự chán ghét và kiên nhẫn chút nào với nữ nhân này, “Diệp sư muội, thân là đệ tử Côn Lôn, ta khuyên ngươi nên chú ý cố gắng chăm chỉ tu luyện đi, đừng tí tí lại đi tính toán lên người khác mới tốt! Tuổi còn nhỏ mà ác độc như thế, ngươi chỉ biết bôi nhọ côn Lôn thôi! Ngươi khác sợ Từ Ngọc đạo quân, ta cũng không sợ. sau này ngươi còn dám làm bậy bừa bãi, ta cũng không ngại thay mặt sư phụ ngươi thanh trừ môn hộ đó!”

“Ngươi...” Bị Quân Tử Huyền chẳng chút lưu tình vạch trần bộ mặt thật của mình, Diệp Khuynh Tuyết vừa xấu hổ lại vừa giận, đồng thời còn hoảng sợ nhiều hơn, nhưng nàng ta miễn cưỡng trấn định, kiên trì tự biện cho mình, “Tiểu muội không rõ sư huynh đang nói gì nữa, lời sư huynh nói như thế, chẳng lẽ còn muốn vu oan cho tiểu muội sao?”

“Ta có vu oan cho ngươi hay không, tự trong lòng ngươi biết” Quân Tử Huyền cười lạnh một cái, lờn nhìn nữ nhân giờ còn giả vờ giả nhân giả nghĩa, nói lạnh lùng, “Diệp Khuynh Tuyết, làm người cũng có lúc nên vừa phải thôi. Đừng vô sỉ quá mức!”

Nữ nhân này đến giờ còn thích diễn trò, thực sự khinh bọn họ đều ngu hết sao? Đến điểm này nàng ta không có tư cách mách khỏe, thì đến cuối cùng Hạ Ngọc không xuất hiện hẳn cũng thấy có vấn đề, đoạn hình ảnh trong đá ghi hình kia, hung thủ xuất hiện bên trong thế nào nhìn có vẻ hơi giống Lâm nguyệt, nhưng thân hình lại không phù hợp với Lâm Nguyệt, người trong hình ảnh chỉ ăn mặc giống lâm nguyệt thôi, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, vóc người bên trong cao hơn Lâm Nguyệt chút, cũng đầy đặn hơn, không gầy yếu như Lâm Nguyệt, vóc người như vậy, cừu lại Diệp Khuynh tuyết càng phù hợp hơn.

Sau khi nhìn thấy đoạn hình ảnh đó, trong lòng hắn vốn nghi hoặc, lúc ấy sợ dĩ không nói ra, thứ nhất là bởi Diệp Khuynh Tuyết là đệ tử Từ Ngọc đạo quân Côn Lôn, mặc dù hắn không thích Diệp Khuynh Tuyết, nhưng vẫn nể mặt mũi chút với Từ Ngọc đạo quân, thứ hai là vì người các phái khác vẫn vẫn ở đây, hắn không muốn các phái khác nhìn Côn Lôn như trò cười.

Hắn vốn định sau khi trở lại tông môn, sẽ vạch trần bộ mặt thật của Diệp Khuynh Tuyết, đến lúc đó chân tướng rõ ràng, dĩ nhiên Lâm Nguyệt sẽ không sao nữa. Ai ngờ, sau đó đột nhiên Bạch trưởng lão ra tay với Lâm Nguyệt, hắn nhất thời không bắt bẻ được, lại khiến Lâm Nguyệt bị thương, mà lúc hắn định ra tay cứu Lâm Nguyệt lại đúng lúc vẫn chậm chân hơn vị thiếu niên này.

Bởi vì vị thiếu niên ấy đột ngột xuất hiện, chuyện sau đó không còn trong tầm không chế của hắn nữa, chỉ là hắn không muốn nữ nhân Diệp Khuynh Tuyết này bị thương, lại không muốn Lâm Nguyệt tiếp tục ở lại Côn Lôn nữa.

“Quân sư huynh, huynh, sao huynh có thể nói ta như thế? Lâm Nguyệt kia phá hủy mặt ta, còn hại ta bị đám yêu thú truy sát, suýt nữa còn hại ta chết, chẳng lẽ như vậy cũng không tính là mưu hại đồng môn sao? Quân tử huynh, nàng ấy đến cùng có gì tốt chứ? Huynh sao cứ muốn giúp nàng ta thế? Chẳng lẽ huynh cũng coi trọng gương mặt đó tới thế sao?”

Diệp Khuynh Tuyết bị ánh ánh lạnh lùng trào phúng của Quân Tử Huyền làm đau nhói tim, có từ ngọc đạo quân ở đây, người khác thế nào với nàng ta, đều không sao hết, nhưng Quân Tử Huyền lại khác, hắn là nam nhân nàng ta thích, tại sao hắn có thể dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy nhìn nàng ta chứ? Tại sao lại có thể nói những lời như thế với nàng ta chứ?

Diệp Khuynh Tuyết cắn chặt môi dưới, cổ nén cơn sôi trào ghen ghét quặn quặn trong lòng lại, khàn giọng bảo, “Lâm nguyệt kia cầu kết người ngoài, đã thương Bạch trưởng lão, nhưng điều này Quân sư huynh nhìn rõ nhất, sao lại không nói chứ? So với nàng ta, ta có lỗi gì hả? Ta không nói láo, cũng không vu hãm nàng ta, nàng ta vốn chính là hung thủ mưu hại đồng môn!”

Trên mặt Quân Tử Huyền vẻ mặt vẫn không đổi, hắn cứ lặng nhìn thẳng vào mặt mũi ngập tràn kích động, vụn vụn dư tợn của Diệp Khuynh Tuyết, ánh mắt lạnh lùng phảng phất như muốn đâm sâu trong lòng nàng ta vậy, môi mỏng hé mở, rạn ra từng từng từng chữ, “Diệp Khuynh Tuyết, đừng ép ta giết ngươi!”

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cả kinh, lùi mạnh về sau một bước, có vẻ bị dọa kích mạnh, không dám tin nhìn Quân Tử Huyền, nàng ta run rẩy môi, định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, một luồng uy áp khó hiểu đột ngột phủ xuống, giọng Từ Ngọc đạo quân lạnh lẽo truyền đến.

“Quân tiểu tử, ngươi định giết ái đồ của bản tọa sao?”

Thần sắc Quân Tử Huyền không đổi, chậm rãi ngửa đầu nhìn về hướng Từ Ngọc đạo quân, nói lãnh đạm, “Nếu sư thúc không muốn ái đồ đau nhức, tốt nhất là coi nàng ta chặt vào, nếu sau này nàng ta lại tiếp tục ra tay mưu hại đồng môn nữa, quân mỗ tuyệt đối không tha cho nàng ta!”

Bốp!

Truyền âm phủ trong tay bị Từ Ngọc đạo quân bốp thành bột phấn trong nháy mắt, mặt ông ta âm trầm, lạnh lùng nhìn Quân Tử Huyền, tức giận quát lên, “Làm càn! Quân Tử Huyền, ngươi đừng tưởng rằng có Thanh Chân ở đây, bản tọa cũng không dám động tới ngươi! Nếu ngươi dám động vào một cọng tóc của đồ nhi ta, bản tọa cũng sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Quân Tử Huyền không nói gì, ánh mắt cứ lạnh tanh nhìn từ Ngọc Đạo quân, đệ tử khác thấy hai người giằng co, cảm như hén, vội rít tránh một bên, cả Cổ Tùng sau khi chào Từ Ngọc đạo quân xong cũng né qua một bên.

Trong mắt Từ Ngọc đạo quân lóe lên sát khí, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Quân Tử Huyền nữa, mà đi thẳng tới trước mặt Diệp Khuynh Tuyết, nhíu nhíu mày, nói, “tuyệt Nhi, mặt con làm sao thế?”

“Sư phụ...” Diệp Khuynh Tuyết thấy Từ Ngọc đạo quân hỏi, trong nháy mắt lóe lên hận ý, chỉ chột lóe lên rồi nhanh chóng nước mắt ướt át ngập tràn nhìn Từ Ngọc đạo quân, khóc rống nói, “Sư phụ, người cần phải làm chủ cho đệ đệ đó, Lâm nguyệt kia mưu hại đồ nhi không thành, còn phá hủy dung mạo đồ nhi coi trọng nhất, hiện giờ đồ nhi thành thế này, người bảo đồ nhi còn tiếp tục sống thế nào được nữa ạ?”

“Lâm Nguyệt ư? Cái đệ tử ngoại môn kia sao? Mặt của con là nó làm bị thương hả?” Sắc mặt Từ Ngọc đạo quân sầm xuống, nói lạnh giọng.

“Là nó, sư phụ, nó chỗ nào cũng nhắm vào đệ tử, tính toán đệ tử, rõ ràng là không cam tâm lần trước bị đệ tử đoạt được vị trí người đứng đầu, nên mới trả thù đệ tử, sư phụ, người hiểu rõ đệ tử nhất, lần này người nhất định phải làm chủ cho đệ tử...”

Diệp Khuynh Tuyết cúi thấp đầu, giọng đầy nức nở rầm rức uất ức, cực kỳ uất ức tới cực điểm, nhưng ở nơi Từ Ngọc đạo quân không thấy, trên mặt nàng ta lại ánh lên dữ tợn, trong mắt nồng nặc hận ý kinh người.

“Tốt, rất tốt!” Nhìn ái đồ uất ức mãi, Từ Ngọc đạo quân giận quá hóa cười, nói, “Dám tính toán đệ tử bản tọa, thật sự tốt lắm!”

Thấy mình thành công làm từ Ngọc đạo quân tức giận, con người Diệp Khuynh Tuyết khê đảo, lại nói, “Sư phụ, Lâm Nguyệt kia chẳng những đã thương đệ tử, còn là hung thủ mưu hại đồng môn, ngoài lần đó ra, nó còn cấu kết người ngoài đã thương Bạch trưởng lão, cả Cổ sư huynh cũng bị người đó đã thương ạ...”

“Hiện giờ Lâm Nguyệt đang ở đâu?” Trong mắt Từ Ngọc đạo quân lóe lên sát khí, hỏi lạnh lùng.

“Nó và người đó trốn rồi ạ, người đó còn nói, từ nay Lâm Nguyệt kia không còn là đệ tử Côn Lôn nữa...” Nghe thấy lời Từ Ngọc đạo quân nói, ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên, nét xấu xí dữ tợn thoáng hiện lên vui mừng, lại bị oán độc thay thế.

Lâm Nguyệt, người muốn trốn sao? Không dễ vậy đâu! Đắc tội sư phụ, dù lên trời hay xuống đất, người cũng đừng mơ sống sót!

Quả nhiên, Diệp Khuynh Tuyết vừa nói xong, đã nghe thấy giọng cười lạnh của Từ Ngọc đạo quân, “Trốn hả? Vậy cũng cần phải xem bản tọa có đồng ý hay không nữa! Một đệ tử ngoại môn nhỏ nhoi dám to gan lớn mật làm vậy, chẳng những mưu hại đồng môn, còn cấu kết người ngoài làm trưởng lão tông môn bị thương nặng, quả thật là tội không thể tha! Hôm nay bản tọa muốn nhìn chút, xem người chạy thoát thể nào khỏi lòng bàn tay của bản tọa!”

Nói xong, Từ Ngọc đạo quân tay vừa động, một bình ngọc đột ngột xuất hiện, ông ta đưa bình ngọc cho Diệp Khuynh Tuyết dẫn dò, “Tuyết Nhi, đây là ngọc dung đan, trên mặt con bị thương dĩ nhiên sư phụ sẽ tìm đồ để chữa lành cho con, hiện giờ con và đám người Cổ sư huynh trở về tông môn trước, vì sư sẽ đi tóm phần đồ Côn Lôn về!”

“Vâng, sư phụ” Diệp Khuynh Tuyết tiếp nhận đan dược, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười vui vẻ. Mặt nàng còn có thể chữa lành, điều này với nàng ta mà nói, thật sự là tin tức tốt cực kỳ. Nên biết thời gian qua nàng ta coi trọng nhất là sự xinh đẹp của mình, nếu sau này cứ lộ ra bộ mặt xấu xí không trọn vẹn, nàng ta thật sự không chịu đựng nổi.

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết lại chợt nghĩ tới dung nhan nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc kia của Lâm Nguyệt, trong lòng hận ý sôi trào, ghen tị mãi. Nữ nhân kia, nàng ta sớm muộn gì cũng phá hủy gương mặt đó thôi!

Từ Ngọc đạo quân dẫn dò Diệp Khuynh Tuyết phải dùng đan dược thế nào, cũng mặc kệ Cổ tông và đệ tử Côn Lôn, trực tiếp bấm niệm pháp quyết, bóng dáng kia trong nháy mắt biến mất.

Bên kia.

Trong tòa cao ốc khổng lồ xa hoa, Lâm Nguyệt nằm yên tĩnh trong giường ngọc ấm áp, Diêm Tinh Vân ngồi bên cạnh, giờ phút này cứ nhìn dịu dàng vào gương mặt thiếu nữ nhu nhu thuận yên tĩnh.

Lúc Lâm Nguyệt ngủ và thời điểm tỉnh táo khác nhau, cứ việc ngủ quan vẫn tỉnh xảo tuyệt mỹ như nhau, nhưng trong lúc ngủ say nàng thoạt nhìn có vẻ bớt đi chút lãnh đạm xa cách, mà thêm phần ngoan ngoãn hiền lành hơn.

Lâm Nguyệt ngoan ngoãn hiền lành an tĩnh như thế, khiến hắn rất thích, gần như yêu thích tận xương, hắn không kìm được thò ngón tay ngọc ra nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan tinh xảo của thiếu nữ, làn da non mềm nhẵn nhụi đầy cảm xúc như thế, tốt đẹp tới mức khiến tim hắn không kìm được run lên nhẹ nhẹ.

Chậm rãi vuốt ve gò má Lâm Nguyệt, gương mặt tuấn tú tinh xảo như yêu nghiệt của Diêm Tinh Vân khẽ thoáng cười nhẹ. Thật tốt, bé con của hắn lại nhớ tới hắn ở bên, lúc này đây, bất luận thế nào, hắn cũng sẽ không để cho nàng rời đi, cũng không để cho bất cứ ai làm tổn thương tới nàng...

Nhìn đôi môi đỏ mọng như cánh hoa kia, Diêm Tinh Vân khẽ dùng ngón tay xoa nhẹ, không kìm được cúi đầu xuống hôn nhẹ nhàng.

Hương vị ngọt ngào và hơi thở thơm ngát cùng xúc cảm mềm mại khiến hắn càng thêm thỏa mãn, tận đáy lòng nảy lên rung động, hắn cố ép con xúc động trong lòng xuống nhiều hơn, hôn xong, sau đó ôm lấy người đang ngủ, chậm rãi nhắm đôi mắt tím trong suốt óng ánh lại.

Nơi đây, ôm người ngọc thơm ngát trong lòng, lại tưởng nhớ tới người bên cạnh, Diêm Tinh Vân cảm thấy trong lòng như được lấp đầy, sự buông lỏng và sung sướng khó nói ngáp tràn.

Thực ra hắn và nàng gần gũi nhau không nhiều, nhưng trên người nàng cứ như có thứ gì đó cứ liên tục hấp dẫn hắn, vào mười năm trước, thời khắc hắn dẫn nàng về Vạn Bảo Lâu ấy, hắn đã in dấu ấn thuộc về hắn lên người nàng, giờ nhớ lại hành vi lúc còn bé ấy, hắn vẫn không kìm được buồn cười.

Bắt đầu thích nàng từ lúc nào nhỉ? Thực ra hắn cũng không rõ nữa, có lẽ là một lần gặp nhau ở Vạn Bảo Lâu kia, có lẽ là sớm hơn, lúc hắn cứu nàng trở về Vạn Bảo Lâu ấy, tất cả mọi chuyện xảy ra ở Vạn Bảo Lâu cũng không phải đều tốt đẹp như thế, nhưng hắn vẫn nửa đêm tỉnh giấc, lại thường nhớ tới làn môi mềm thơm ngọt khiến người khác mê muội kia, mà mười năm trước, hắn mới mười tuổi, mà nàng mới sáu tuổi, đoạn ký ức lúc nhỏ ấy, là nằm sâu tận đáy lòng hắn, qua nhiều năm như thế, là ký ức tốt đẹp nhất.

Lần đó nàng còn nhỏ, cũng dám giao hoát lừa hắn, vì để trừng phạt tên nhóc lừa đảo này, hắn hung hăng cắn nàng một ngụm, hơn nữa còn bá đạo nói

cho nàng biết, nàng là thuộc về hắn, ngay lúc đó bé con nhất định là rất sợ đúng không? Vì thế sau này nhìn thấy hắn ở Vân Bảo thì mới tìm mọi cách kháng cự hắn...

Diêm Tinh Vân cúi đầu thở dài, ngón tay thon dài khẽ vuốt nhẹ ngực, tim vẫn còn hơi đau nhói, vì nàng lúc đó rất ác. Lúc đó nàng bị ma nhân của hắn ảnh hưởng tới tâm trí, nhưng chắc nàng cũng hận hắn lắm, nếu không sao lại chẳng chút do dự muốn giết hắn chứ? Thật sự là nữ nhân nhẫn tâm mà...

Diêm Tinh Vân hơi nẩy sinh chút ác độc ép chặt lên thân hình mảnh mai mềm mại của Lâm Nguyệt vào trong ngực, mãi cho tới khi người trong lòng hừ khẽ như tiếng mèo con về bắt mồi, lúc này hắn mới buông nàng ra.

Nhìn thiếu nữ vẫn ngủ say mà lồng mày vẫn cau chặt, hắn cúi đầu nở nụ cười, lồng ngực khỏe mạnh rắn chắc bị chấn động bởi mùi hương thơm ngát. May mắn tất cả mọi thứ đều đã qua, may mắn hắn không buông tay, may mắn hiện giờ bé con cầu hắn lại trở lại cạnh hắn lần nữa...

Nếu như đây thật sự là kiếp nạn của hắn, chỉ cần có nàng ở đây, thì dù trải qua thời gian may mắn, hắn cũng cam lòng.

Cửa phòng đột ngột gõ nhẹ, bên ngoài truyền tới thanh âm Quý Ngũ.

“Thiếu chủ, Lạc Thủy Thành nhanh đến, còn nữa, bảo chủ đưa tin đến, bảo ngài lập tức trở về Vân Bảo ngay”

Diêm Tinh Vân tay đột nhiên nắm chặt, gương mặt tuần tú trong nháy mắt sầm xuống. Đại ca, huynh ấy đến cùng muốn gì? Huynh ấy đã đồng ý với hắn, sau một năm sẽ làm theo lời huynh ấy nói, phục hạ luân hồi tâm, chẳng lẽ thời gian gần một năm huynh ấy cũng không muốn cho hắn sao? Còn trong lòng huynh ấy có tin tưởng đệ đệ như hắn sao?

“Thiếu chủ?” Quý Ngũ đợi lâu không thấy trả lời, không kìm được lại gọi một câu.

“Đi Lạc Thủy Thành!” Giọng Diêm Tinh Vân lạnh băng truyền tới.

“Vâng”

Ngũ Quý vừa dứt lời, bên ngoài lại lần nữa khôi phục lại yên tĩnh. Đợi Quý Ngũ rời đi rồi, Diêm Tinh Vân mới chậm rãi dựa vào trên giường, đôi mắt tím không hề chớp nhìn thẳng vào bộ mặt của thiếu nữ đang ngủ yên tĩnh.

“Bé con, chỉ một năm thôi, ta chỉ có thể ở cùng bé một năm, bé nhất định phải đợi ta đó...”

Cúi người ôm thân hình mềm mại của thiếu nữ, lại ấn một nụ hôn xuống chiếc trán nhắn bóng của nàng, sau đó thiếu niên mới chậm rãi buông người trong lòng ra, đứng dậy, không chút do dự đi ra khỏi phòng. Trong đại sảnh, rời khỏi phòng, Diêm Tinh Vân mặt lạnh hất nhẹ tay một cái. Trong nháy mắt một màn nước đột nhiên xuất hiện, sau khi ánh sáng tan đi, thân ảnh trong màn nước chậm rãi xoay lại, lạnh nhạt nhìn hắn.

“Đại ca, huynh gọi đệ về Vân Bảo ư?”

“Tinh Vân, hiện giờ đệ đang ở cùng nàng phải không?” Giọng Diêm Sát lạnh tanh từ màn nước truyền tới, mang theo tia phức tạp khó thấy, “Tinh Vân, đệ nên biết đệ không có tư cách đề tùy hứng...”

“Vì sao?” Diêm Tinh Vân nhìn Diêm Sát mặt không đổi trong màn nước, không giận, cũng không phải không cam lòng, chỉ hỏi lạnh lùng, “Vì sao? Đại ca, vì sao không thể là nàng chứ?”

“Không vì sao cả!” Khóe môi Diêm Sát cười lạnh hiện lên cong cong kỳ lạ, nói với giọng lạnh tàn nhẫn, “Đệ nên biết, đệ và hắn là không thể, bất kể nàng ấy có phải là kiếp nạn đời này của đệ không, dù nàng ấy không phải, thì đệ tính sao? Đệ chung quy cũng có ngày trở lại chỗ đó, đến lúc đó đệ có còn là đệ nữa không?”

Gương mặt tuần tú tinh xảo của Diêm Tinh Vân trong nháy mắt trở nên tái nhợt, thân thể cao ngất hơi lao đảo, lát sau, mới nhìn thẳng vào Diêm Sát, nói ập úng, “Đại ca, huynh, huynh cảm thấy ‘Hắn’ thực sự...”

“Nếu chúng ta trở về, ‘Hắn’ cũng sẽ trở về thì thế nào, trong lòng đệ biết rõ còn gì!” Diêm Sát nhìn gương mặt tái nhợt của Diêm Tinh Vân, hơi không đành lòng, nhưng vẫn hạ quyết tâm, nói thản nhiên, “Tinh Vân, đệ nên biết, bất kể là đệ, hay là ta, chúng ta đều thân bất do kỷ, nếu như đệ cứ tiếp tục khẳng khái như thế, chỉ biết là hại nàng ấy, cũng hại cả đệ...”

Giọng Diêm Sát dần biến mất, hình ảnh trong màn nước cũng tiêu tán theo. “Sẽ hại tới nàng sao?” Hai tay Diêm Tinh Vân nắm rất chặt, đôi mắt tím dần trở nên đỏ ngầu, lát sau, khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt thì thầm, “Đại ca, huynh có nghĩ tới không, mặc dù chúng ta thân bất do kỷ, nhưng ‘hắn’ có cảm giác thế không? ‘Hắn’ nếu đã đề cho chúng ta trải qua kiếp nạn luân hồi vì hắn, kiếp này sẽ là của ta, cũng là của hắn...”

Hắn sẽ phục hạ tâm luân hồi, sẽ sớm ngày khôi phục lại tu vi, trở lại chỗ đó, nhưng mà nàng, hắn cũng sẽ không buông, ngược lại hắn muốn chinh chút xem, xem đoạn kiếp nạn này nhiều chút, “Hắn” đến cùng sẽ thế nào?

Cùng lúc đó ở trong phòng, Lâm Nguyệt mở bừng hai mắt ra. Chậm rãi từ trên giường đứng lên, cảm giác linh lực trong cơ thể dồi dào, trên khuôn mặt đẹp như ngọc khẽ thoáng cười tuyệt mỹ. Trúc cơ hậu kỳ!

Lần này bị Bạch trưởng lão làm thương nặng, nhưng lại để nàng phá tan trở ngại trúc cơ trung kỳ, trực tiếp đột phá tu vi lên tới trúc cơ hậu kỳ, thực lực tăng lên một bậc lớn!

Khoảng cách tới Kim Đan kỳ cũng gần, hơn nữa ngày đó, không còn xa, chỉ cần thành công kết Kim Đan, nàng mới thật sự được xem như là tu sĩ cao cấp, ở giới tu chân gió tanh máu lạnh anh lừa tôi gạt, thật không thể ngồi yên!

Kim nén con xúc động trong lòng lại, Lâm Nguyệt lại trở lại trên giường lần nữa, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục củng cố tu vi. Nhưng còn chưa đợi nàng nhập định, đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng vang lớn, ngay sau đó cả tòa cao ốc chấn động kịch liệt trong nháy mắt.

Lâm Nguyệt mở bừng hai mắt ra, nhảy từ trên giường xuống, chưa xong sắc mặt đã tái nhợt, một uy áp khổng lồ đã ùn ùn kéo tới đè nàng xuống, xa xa, truyền đến tiếng Từ Ngọc đạo quân ngập tràn sắc bén tới, “Phản đồ Lâm Nguyệt Côn Lôn, đi nhận chết đi!”

Dưới con uy áp khổng lồ, Lâm Nguyệt cảm giác mình như chiếc thuyền con giữa biển trời lồng lộng, không cẩn thận sẽ bị đè ép tới tan xương nát thịt, phảng phất như trong người bị ngàn cân đè nặng, dưới luồng áp đó không thể có lực lượng chống nổi, rốt cuộc nàng không chịu nổi nữa, phun mạnh ra một ngụm máu tươi!

“Bé con!” Diêm Tinh Vân vọt từ ngoài vào, vung tay lên, một luồng sáng đỏ chót lóe qua, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy áp lực đỡ đi hẳn, ngay sau đó nghe thấy tiếng Diêm Tinh Vân nói, “Là lão già Từ Ngọc đạo quân tới đây, bé ngoan ngoãn ở lại trong này, ta sẽ ra ngoài xua lão đi!”

Nói xong, không đợi Lâm Nguyệt đáp lại, thân ảnh Diêm Tinh Vân liền biến mất hoàn toàn trong phòng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đông Cực Hải (1)

Tại một hòn đảo nhỏ vắng vẻ ở một chỗ nào đấy phía xa Đông Cực Hải, có một thiếu niên quần áo cũ rách cõng một giỏ trúc vào trong rừng rậm trên núi hái quả dại.

“Trời tối nhanh quá, hôm nay không săn được vật gì tốt cả, chỉ có thể hái chút trái cây về trước vậy...” Mày thiếu niên cau chặt lại, tâm sự nặng nề, nhìn thoáng qua sắc trời tối nhanh, động tác trên tay càng nhanh hơn.

“Nhanh về chút, nếu không gia gia lại lo lắng, nghe người xưa nói, trời vừa tối trong núi này sẽ không được bình”

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng mờ, thiếu niên cũng khẩn trương hái vội vàng một ít trái cây, sau đó khoác giỏ trúc lên lưng, định chuẩn bị xuống núi. Nhưng lúc hắn đang xoay người trong nháy mắt, đột nhiên toàn thân chấn động, ngây ngốc một chút, cứng ngắc người nhìn về chỗ rừng sâu, trong rừng mờ tối, có mấy luồng sáng màu xanh u ám như ẩn như hiện trong bóng đêm.

“Đây là...” Sắc mặt thiếu niên thay đổi, vẻ mặt giờ cũng đổi thành hoảng sợ vô cùng, hai chân không tự chủ được run lên. Mấy luồng sáng xanh u ám đó cũng rõ ràng phát hiện ra thiếu niên, trong lúc giằng co, trong rừng rậm truyền tới mấy tiếng gào chói tai.

“Sói!”

Sắc mặt thiếu niên tái nhợt, nhìn luồng sáng xanh chung quanh rừng cây càng nhiều, thiếu niên kinh hãi gần chết, gần như không nghĩ nhiều xoay người chạy thực mạng xuống núi.

Bọn họ mấy đời gia thế, đều sống ở một hòn đảo tên Nam Đảo này, diện tích Nam Đảo đều rộng bát ngát, chưa nói tới hắn, mà cả gia gia hắn, đến cả lão già sống trên Nam Đảo cả đời cũng chưa bao giờ đi hết khắp hải đảo này.

Diện tích hải đảo cực rộng, ngoài thông họ ra, còn có mấy bộ lạc, nhưng người ở địa phương không nhiều, toàn bộ nam đảo nhiều nhất là rừng sâu núi thẳm, mà ở đó kiếm khi có người đặt chân lên núi thẳm rừng sâu, nguy hiểm vô cùng, không cần tay mới như hắn, mà cả những lão thợ săn trong thông cũng không dám ở trên núi lúc trời tối.

Nghe những lời lão già trong thôn đồn rằng tổ tông họ có người lên núi đã được gặp qua thần tiên, thiếu niên lại chưa từng thấy qua, không biết nói đó có thật hay không, chẳng qua dù hắn không biết nói trong núi sâu không có thần tiên, nhưng hắn vẫn biết trong núi sâu đáng sợ nhất là bầy sói.

Trên nam đảo có sói ở chung, chúng nó thường núp trong rừng sâu không ra, gặp bên ngoài cực ít. Sói là kẻ tối mang thù, nếu trêu chọc chúng, chúng nó tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Chẳng qua những bầy sói dù hung ác, nhưng bình thường cũng không bao giờ xuống núi mạo phạm thôn xóm, nếu không chọc tới chúng, chúng cũng rất ít tập kích con người, trừ phi gặp được ở trong rừng sâu, trong rừng mà gặp được bầy sói như thế, bình thường thì lành ít dữ nhiều.

Có tin đồn liên quan bầy sói mà thiếu niên đã nghe không ít, chẳng qua đám sói này lần đầu tiên hắn gặp phải, nhớ tới người đồng lứa trong thôn nói tin tức liên quan bầy sói, tự dưng thiếu niên sợ tới hồn phi phách tán.

Những bầy sói ẩn giấu trong rừng thấy thiếu niên chẳng nói câu nào đã bỏ chạy thực mạng, chúng nào có chịu buông tha cho con mồi tới tận cửa, chu vi

tiếng hú gào vang lên liên tiếp, sau đó có tới mấy chục con sói nhảy ra ngoài, đuổi theo thiếu niên.

Thiếu niên trong lúc cấp bách quay đầu nhìn lại thấy một đám sói đen ào ào đuổi theo, lập tức mồ hôi trên trán nhỏ tong tong, càng chạy càng chạy, đứng là vì chạy trốn chết mà bộc phát toàn bộ sức mạnh ra.

Mặc dù tốc độ thiếu niên chạy không chậm, nhưng tốc độ bầy sói lại cực nhanh, cứ càng đuổi khoảng cách đôi bên càng ngắn lại, thiếu niên vì hoảng hốt chạy bừa, bất cẩn bị vướng phải một nhánh cây trên mặt đất ngã lộn mạnh trên đất.

“Gia gia...”

Ngã ngội xuống, nhìn bầy sói mãnh liệt xông tới, thiếu niên tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại, hét to một tiếng. Mắt thấy thiếu niên sẽ bị bầy sói này xâu sé trong nháy mắt, song đúng lúc này, con sói đầu đàn đột nhiên hú lên một tiếng, đứng sững lại.

Các con sói khác thấy con đầu đàn ngừng lại, cũng lập tức ngừng lại, bầy sói đứng xung quanh nhìn chăm chăm thiếu niên, trông có vẻ như không muốn tha cho con mồi trước mắt, nhưng vì phía trước có thứ gì đó khiến chúng e ngại, nên không dám tiến lên.

Mãi sau, tâm lý sợ hãi vẫn chiến thắng sự mê hoặc của con mồi, lúc đó con sói đầu đàn lại hú lên, sau đó đám sói còn lại bắt đầu không cam lòng trở lại đường cũ về.

Thiếu niên vốn tưởng rằng hấn chết là cái chắc, nhắm mắt hồi lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì, ngạc nhiên nghi ngờ mở hai mắt ra nhìn về phía trước, vừa nhìn, chung quanh yên tĩnh, đâu còn bầy sói gì nữa.

Mà bầy sói này sao tự dưng lại không đuổi theo nữa nhỉ? Thiếu niên cảm thấy nghi ngờ, nhưng cũng biết không tiếp tục tìm hiểu nữa, lập tức lưu loát bò dậy, tiếp tục chạy xuống núi. Nhưng vừa chạy mấy bước, thân ảnh lại ngừng phát lại, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn một bóng đang nửa kín nửa hở tồng búi có đằng trước.

Đó là... người ư? Trời cũng tối nhanh, sao chỗ này lại có người nữa chứ? Trong lòng thiếu niên vừa kinh vừa sợ, nhưng tâm địa thiện lương nên hấn thật không kìm được, đi lên phía trước xem đến tột cùng là gì.

Đến gần, mượn sắc trời còn chưa tối hẳn, thiếu niên nhìn thấy rõ người nằm trong bụi cỏ. Đó là một nữ nhân, vóc người gầy yếu, mặc quần áo màu xanh, phong cách y phục hơi kỳ lạ, khắp nơi còn bị rách, có lẽ là bị thương, trong người còn thấy chút vết máu, tóc dài che kín dung mạo nữ nhân, chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn.

“Nè, người, người vẫn khỏe chứ?”

Thiếu niên nhìn thấy đối phương là nữ nhân, mặt trẻ trung thanh tú đỏ lên, cũng chẳng dám đi bừa tới, chỉ đành đứng một bên, khe khẽ gọi.

Mãi lâu sau, cũng không nghe thấy có tiếng đáp lại, thiếu niên nhìn sắc trời chút, thấy trời sắp tối đen rồi, trong lòng biết không thể chậm trễ nữa, lập tức cắn răng, đi tới ngồi xổm xuống, thò tay ra kéo cánh tay nữ nhân, thấy nàng chẳng phản ứng gì, đánh bạo vén mái tóc rối che kín mặt nàng ra.

Đầu tóc rối bời bị đẩy ra, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo, thiếu niên lập tức nhìn đến ngây dại. Một lúc sau, thiếu niên mới đề con tim đang nhảy lên đập kịch liệt kia xuống, đỏ mặt, động tác cứng ngắc bé thiếu nữ bị hôn mê lên, chạy cực nhanh xuống núi.

Chân núi, là một sơn thôn yên tĩnh, sắc trời đã tối hẳn, mỗi gia đình đều thấp một ngọn nến, từ xa nhìn lại thấy lốm đốm ánh lửa, lại khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh ấm áp, chỉ là có mấy tiếng chó sủa phá vỡ sự yên tĩnh đi.

Ở đầu thôn Đông, có một gian nhà cũ nát, truyền tới giọng thiếu niên giong khe khẽ lo lắng gọi mở cửa.

“Gia gia, mở cửa nhanh...”

Nghe thấy tiếng người gọi cửa, trong sân một ông già mặt mũi đầy bệnh run rẩy đi ra, ông già vừa mở cửa ra, thì thiếu niên đã vọt vào sợ hết hồn mới không kìm được hỏi, “Lam Nhi cháu sao thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“gia gia, ông đừng hỏi trước, mau, chúng ta đi vào rồi mới nói sau” thiếu niên sợ kinh động hàng xóm, vội vàng ôm người trong ngực đi vào nhà.

“Lam Nhi!” Nhìn thấy cháu mình thả một thiếu nữ xa lạ lên giường, ông già bị dọa hoảng sợ biến sắc mặt tái đi, run run nói, “Cháu, sao cháu lại mang về một cô gái thế? Nó, nó là ai vậy?”

“Gia gia, ông đừng kích động” Thấy gia gia mình bị dọa sợ, thiếu niên vội vàng an ủi, “Ông cứ nghe cháu nói trước đã ạ...”

Vì để an ủi ông già bị kinh hãi, Lam Nhi cũng không dám giấu diếm, vội vàng đem chuyện gặp bầy sói trên núi ra, bị bầy sói đuổi theo, sau đó gặp được thiếu nữ kẻ hết.

Nói xong rồi, thiếu niên mặt đỏ nhìn trộm người thiếu nữ bất tỉnh trên giường, nói, “Gia gia, ông xem, có phải nàng ấy rất đẹp không? Cứ như tiên nữ vậy đó, còn xinh đẹp hơn cả tiểu thư trong thôn nữa”

Ánh mắt ông già nhìn thẳng vào gương mặt trầm tĩnh kia của thiếu nữ, trong mắt cũng không kìm được lóe lên sợ hãi, song ông cũng rất nhanh thu mắt lại, nghiêm túc nhìn cháu trai mặt ngập tràn si mê nói, “Lam Nhi, cháu cứu người là đúng, nhưng cháu đã từng nghĩ qua chưa, trong nhà chúng ta chỉ có cháu

và gia gia hai người, chẳng có một phụ nữ nào cả, nếu bị người trong thôn biết được cháu mang về một nữ nhân, lại là một nữ nhân xinh đẹp như thế, cháu có biết người khác nghĩ gì không? Nếu lúc đó trong thôn truyền ra gì bấy bạ, sau này cháu còn làm nhgì thế nào được nữa?”

“Gia gia, lúc ấy cháu không có nghĩ nhiều như vậy ạ...” Nghe thấy lời ông già nói, Lam Nhi như bị hắt một chậu nước lạnh lên đầu vậy, gương mặt tuần tú lập tức trở nên trắng bệch.

Đúng vậy, năm đó người đàn ông kia đi theo người khác, làm hại nương giận quá mà chết, trong nhà cũng chỉ có hần và gia gia hai người. Những năm gần đây, bởi vì người đàn ông kia, hần và gia gia trong thôn sống cũng chẳng được yên lành gì, bởi vì nhà không có nữ làm chủ, vì thế người trong thôn ròi tới bên cá, nhà bọn họ lại không thể đi, gia gia lại lớn tuổi, những năm này đều phải dựa vào hần ngẫu nhiên bắt được ít con mồi hoặc hái được ít trái cây đại đổi lương thực sống qua ngày, ngày nào trời qua cũng rất khó khăn. Hơn nữa, vì người nam đàn ông kia, hần và gia gia đều bị người trong thôn xem thường, vốn hần có hôn ước với một tỷ muội trong thôn, nhưng cũng bởi người đàn ông đó, kết quả lại bị người ta lui hôn, cũng bởi thế, hôm nay hần đã tròn mười tám tuổi rồi mà vẫn chưa lập gia đình.

Nếu bị người trong thôn biết hần một nam nhi chưa xuất giá đã mang về một nữ nhân chẳng rõ lai lịch, những người đó sẽ nghĩ sao? Có thể bảo hần giống y cha hần, là nam nhân ong bướm là lợi hay không?

NHưng hần biết làm gì đây? Thấy chết không cứu hần lại không làm được. Hơn nữa, ánh mắt Lam Nhi lại lần nữa si ngốc nhìn dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo của thiếu nữ, ánh mắt phức tạp.

Cô gái này hần gặp là người con gái xinh đẹp nhất, mặc dù nàng hơi có vẻ kỳ lạ, nhưng vừa nhìn đã biết không phải là tiểu thư bình thường rồi, cô gái như thế, hần giữ lại được sao?

Ông già thấy cháu nhà mình cứ thất thần nhìn thiếu nữ xa lạ trên giường, trong lòng lại bất giác thờ dài, cô gái tuyệt sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, cứ như ông tuổi đã già vậy cũng không kìm được kinh diễm, huống chi thằng cháu trai ngốc kia. Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của thằng nhỏ, chắc là sa vào vòng tình rồi, chỉ hy vọng...

Ông già lắc đầu, duỗi tay vỗ nhẹ lên vai thiếu niên nói, “[Lam Nhi, nếu người đã cứu về rồi, trước cứ giữ lại đi, cháu còn chưa ăn cơm, đi ăn cơm trước, chuyện gì cũng phải đợi vị tiểu thư này tỉnh lại rồi nói sau”

“Gia gia, ông không trách cháu sao?” Lam Nhi rời mắt, hơi thấp thỏm nhìn ông già. Ông già hiền từ xoa xoa đầu cháu trai, cười bảo, “Cứu người là việc thiện, gia gia không trách cháu đâu”

Sáng sớm, lúc sương còn chưa tan, cây hoa quế trong sân còn đọng lại sương, dưới ánh mặt trời soi xuống xuyên qua sương mù lọt xuống đất khiến bọt nước trong suốt dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng bảy màu.

Sáng sớm trong thôn khói bếp lượn lờ, một ngày mới đàn chim non ríu rít kêu, ngày mới bắt đầu.

Ở trong căn phòng cũ nát, Lâm Nguyệt chậm rãi mở đôi mắt trong sáng như sương sớm ra, đôi mắt trong veo giờ phút này lại nhìn thấy đồ dụng cụ gia đình cũ nát, ánh mắt hơi mờ mịt.

“Cô đã tỉnh rồi?”

Giọng thiếu niên vui mừng vang lên bên tai, Lâm Nguyệt quay đầu nhìn lại thấy một thiếu niên dáng thanh tú đang bưng một bát súp trong tay, giờ phút này đỏ mặt ngạc nhiên mừng rỡ nhìn nàng.

“Là người đã cứu ta sao?” Thấy vẻ ngượng ngùng của thiếu niên nhìn mình, không hiểu vì sao, Lâm Nguyệt cảm thấy hơi kỳ lạ, song vẫn lộ ra nụ cười, hơi nhàn nhạt.

“Đúng, ngày hôm qua ta nhìn thấy cô, cô té xỉu trên núi, ta, ta mang cô xuống núi, chỗ này, ở đây là nhà ta...” Thấy thiếu nữ mỉm cười nhìn mình, thiếu niên bất giác hồi hộp, nhất là gương mặt tuần tú đỏ bừng lên, nói chuyện cũng ấp úng hần.

“Cám ơn người” Lâm Nguyệt thấy bộ dạng khả ái đơn thuần của thiếu niên, bất giác nở nụ cười, mà lòng nguội lạnh, cũng thấy mềm ra.

Thực ra hôm qua nàng mặc dù nhìn có vẻ hôn mê, nhưng ý thức nàng rất tỉnh táo, chỉ vì muốn đề nén vết thương bị hương độc cắn trả trong lòng lại, nên mới tiếp tục hôn mê.

Lúc thiếu niên này xuất hiện, nàng dùng thần thức nhìn thấy, sau đó nàng thấy thiếu niên này là người phạm, cũng không phải người tu chân, vì thế mới tùy ý để thiếu niên này dẫn nàng xuống núi, đương nhiên, tối qua những lời ông cháu nhà này nói với nhau, nàng cũng nghe được cả.

“Không, không cần cảm ơn” Lam Nhi mặt đỏ bừng, vội vàng đưa bát súp trong tay đặt lên bàn gỗ, nói, “Đây là nước canh thịt gia gia nấu cho cô ăn, cô, cô thừa lúc đang nóng, uống đi, ta ta ra ngoài trước”

Nói xong cũng không đợi Lâm Nguyệt đáp lại, cứ như con thỏ bị kinh hãi vậy, nhanh chân chạy ra ngoài. Canh thịt ư? Lâm Nguyệt nhìn lướt qua canh thịt trên bàn, lại nhìn chút thiếu niên đang chạy vội ra ngoài, bất giác lắc đầu. từ sau khi trở thành tu sĩ, nàng đã lâu chưa được nếm qua thức ăn của người phạm rồi, dù sau này có ăn cũng chỉ là ăn chút linh thực thôi.

Chẳng qua...Nhớ tới vẻ thuần phác đáng yêu kia của thiếu niên, trong lòng Lâm nguyệt ấm áp, cười cười, cầm bát súp trên bàn, uống canh thịt trong bát vào.

NHững thức ăn của người phạm này mặc dù nàng không có dùng qua tý nào, nhưng giờ nàng đang ở nhân gian, lại là người ta có lòng tốt cứu nàng, giữ nàng lại, nàng cũng không thể cô phục một mảng tâm ý của người ta chứ.

Uống xong canh thịt, Lâm Nguyệt vẫn không thấy thiếu niên kia tiến vào, thì ở lại trên giường ngồi khoanh chân nhắm mắt chữa thương.

Ngày đó, sau khi bị Từ Ngọc đạo quân đuổi giết, nàng được Diêm Tinh Vân giữ lại ở tòa cao ốc, Quý Nhất hộ vệ bên cạnh nàng, sau đó tòa cao ốc bị Từ Ngọc đạo quân cho một chưởng nát vụn, nàng dưới sự giúp đỡ của Quý Ngũ, tránh được một kiếp, nhưng Quý Ngũ lại bị thương nặng.

Mặc dù tu vi Diêm Tinh Vân rất cao, nhưng cuối cùng cũng chỉ ngang với Từ Ngọc đạo quân mà thôi, mà Từ Ngọc có tâm tư tính toán, hẳn nhất thời không địch nổi, kết quả khiến tòa cao ốc bị một chưởng của Từ Ngọc đạo quân chụp nát, may mắn có Quý Ngũ liều chết bảo vệ, Lâm Nguyệt mới không bị liên lụy nhiều lắm, nhưng không có tòa cao ốc, Quý Ngũ lại bị thương nặng, Diêm Tinh Vân lúc đầu dự định về Quý Ngũ mang Lâm Nguyệt đi trước cũng rồi vào khoảng không, ngược lại lại để Từ Ngọc đạo quân nhìn thấy Lâm Nguyệt, sát khí tăng mạnh, nhưng chẳng thêm để ý tới Diêm Tinh Vân, cứ nhào thẳng tới Lâm Nguyệt.

Trong tình thế nguy cấp vạn phần đó, mắt thấy Lâm Nguyệt phải bỏ mình trong tay Từ Ngọc đạo quân, mà ngay lúc đó, sau lưng Lâm Nguyệt đột nhiên xuất hiện một động đen, động đen kia đột nhiên tới, trong tình huống mọi người chưa kịp phản ứng đã đột nhiên bộc phát một lực hấp cực cường đại trong nháy mắt kéo Lâm Nguyệt vào trong động đen.

Lâm Nguyệt bị hút vào trong động đen nháy mắt, chỉ kịp nghe thấy tiếng Diêm Tinh Vân kêu hét lên sợ hãi lo lắng, rồi mất tới sầm lại, ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Đông Cực Hải (2)

Sau đó không biết trải qua bao lâu, đợi lúc nàng tỉnh lại, nàng đã ở trong cánh rừng sâu kia, sau khi tỉnh lại, nàng rất nhanh biết được mình đã bị cuốn vào trong thời không loạn lưu, sau đó bị động đen loạn vô cùng đó đưa tới một nơi không biết.

Sau khi hiểu ra mình đã gặp phải cái gì, Lâm Nguyệt cũng hít một ngụm khí lạnh, thời không loạn lưu, người đứng phải chỉ có thể nói là sống chết không rõ, thoát nhìn hẳn động giống như thời không trùng động vậy, địa phương xuất hiện và thời gian cũng không có bất kỳ quy luật nào, nếu gặp phải vận xui, người vì bị cuốn trong thời không loạn lưu thường thường cuối cùng dẫn tới kết cục đến xương cũng chẳng còn.

Lần này mạng nhỏ Lâm Nguyệt cũng không bị ném bỏ, thật sự trong rủi có may! Chẳng qua mặc dù nàng không chết, nhưng bị thương cũng không nhẹ, chẳng những tu vi giảm xuống luyện khí trung kỳ, mà kinh mạch lại lần nữa bị thương nặng, độc thể trong cơ thể dưới áp bức của thời không loạn lưu lập tức cản trở rồi loạn.

Ý thức được hương độc trong cơ thể mình cản trở, Lâm nguyệt lập tức quá sợ hãi, cũng không cố kỵ nơi mình ở có nguy hiểm không, lập tức đóng năm giác quan lại, khơi thông linh khí bạo loạn trong cơ thể ngay tại chỗ.

Lần điều tức này, đã qua mất nửa tháng, trong nửa tháng này, vì độc tố trong cơ thể cản trở vài lần, Lâm nguyệt không thể tiếp tục nằm trong rừng rậm như một người thực vật, mãi cho tới khi gặp được Lam Nhi, được Lam Nhi mang xuống núi.

Ngắm lại mấy ngày nguy hiểm, ngắm lại lúc nàng bị cuốn vào trong thời không loạn lưu nghe được tiếng kêu xé gan xé ruột của Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy lòng khẽ rung lên, cứ như có thứ gì đó trong sâu thẳm nội tâm trào ra, được một lát lại bị nàng đè xuống, Diêm Tinh Vân, vị thiếu niên yêu nghiệt ấy, chẳng rõ hiện giờ sống có tốt không?

Lão tặc Từ Ngọc kia, là tu sĩ hóa thân, thu vi một thân sâu không lường được, sau khi nàng bị cuốn vào thời không loạn lưu, lão ta có thể toàn thân lui lại sao?

Nếu nói không lo lắng cho Diêm Tinh Vân, đó là giả, chẳng qua hiện tại bản thân nàng không rõ mình đang ở đâu, dù có lo cũng làm thế nào?

Tình cảm của Diêm Tinh Vân với nàng, không phải là nàng không biết, sau khi trải qua nơi này, mặc dù nàng vẫn không yêu hẳn, nhưng cũng không kháng cự tình cảm của hắn nữa, sau này thế nào, tất cả cứ xem như là duyên phận thì xong...

Nếu hẳn thật sự có duyên phận cùng nàng, sớm hay muộn thì họ sẽ gặp nhau vào một ngày nào đó thôi.

Hít sâu một hơi, Lâm Nguyệt đè xuống tình cảm phức tạp khó hiểu trong lòng lại, không nghĩ gì tới chuyện Diêm Tinh Vân nữa, mà toàn tâm toàn ý cố gắng điều tức.

Thời gian như nước chảy.

Chỉ chớp mắt, Lâm Nguyệt đã tới nơi xa lạ này chừng hơn nửa tháng, vết thương trên người nàng đã gần như sắp khỏi, tu vi cũng lại khôi phục Trúc cơ kỳ rồi. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, nàng cũng hiểu khá rõ nơi này, nàng không giống như trước đoán nữa, mà đã bị tới một thời không khác. Hiện tại nàng vẫn ở một nơi cùng thời, vẫn là một thời không cùng với giới tu chân, chỉ là cách La Châu cực xa, hơn nữa cách xa mấy hải vực liền.

Chỗ nàng ở hiện tại thuộc về hòn đảo trong phạm vi Đông cực Hải, tài liệu chi tiết có liên quan tới Đông cực Hải, Lâm Nguyệt đã từng ở Tàng thư các Côn Lôn xem qua một quyển tu chân du ký, bởi vì Hải vực này với La Châu và giới tu chân Trung nguyên cách cực xa, vì thế có rất ít tu sĩ trung nguyên giao thiệp với Đông Cực Hải.

Chỗ Đông Cực Hải trong mắt tu sĩ La Châu là đất mạn di (đất thổ dân), ở đây ngoài hải vực meeng mông ra, thì trên biển đều có nhiều đảo lớn nhỏ, hơn nữa phần hải vực này rất rộng, đi lại bất tiện, ở đây cũng cực ít có giao lưu trao đổi giữa đảo này với đảo kia, nếu là nơi tu sĩ ở, ngược lại có khá hơn chút, nếu là người phàm, đại đa số cuộc sống đều ở trên đảo nhỏ, đến chết cũng không biết tới thế giới rộng lớn bên ngoài.

Ngoài nhưng thứ này ra, ở đây tập tục dân gian cũng khiến Lâm Nguyệt thấy kinh hãi mãi, nàng không ngờ được, nơi cách La Châu xa xôi ngàn vạn dặm, cuộc sống tập tục ấy thế mà lại khác biệt hẳn với La Châu.

Nếu nói La Châu bình thường là thế giới vi tôn nam tử, vậy Đông Hải Cực lại khác hoàn toàn mấy lục địa La Châu, ở đây hoàn toàn lấy phụ nữ vi tôn (phụ nữ là chủ), hay nói đơn giản là nơi này chính là thế giới nữ tôn.

Rõ ràng cùng một thời không, mà cuộc sống tập tục lại khác nhau hoàn toàn. Ở chỗ này, địa vị nam tử cực kỳ hèn mọn, nếu cả đại gia đình nam tử, sau khi tròn mười sáu tuổi, thì rất ít ra khỏi nhà, mà cứ ngầy ngốc ở trong khuê phòng, học tập thâm thuà, học cách quản gia chăm sóc chồng dạy con, mãi cho tới khi xuất giá, mới có thể được ra ngoài, chẳng qua lần này ra cũng nhất định phải có mạng che mặt.

Ở đây, nam nhân đều lấy một vợ, nam tử bình thường đều ở nhà làm những việc vụn vặt ở nhà, còn nữ tử thì chịu trách nhiệm nuôi gia đình, tại một đảo nhỏ người ta sinh hoạt chủ yếu thu nhập dựa vào việc ra biển đánh cá mò ngọc, thẳng nào bên ngoài đảo cũng có thương nhân thu ngọc tới, hoặc nữ chủ nhà ra ngoài đôi lấy thức ăn hoặc đồ dùng hàng ngày.

Người thiếu niên cứu nàng thì không có họ, không gọi là Lam, bởi trước kia cha đã bỏ trốn với người ngoài, mẫu thân hấn bị giận quá mà chết, chỉ để lại hấn và Mạc gia gia sống cùng nhau, vì có một cha vợ ám muội, Vô Lam vào lúc ba tuổi đã bị chính vị hôn thê trong thôn từ hôn, sau đó cuộc sống do càng ngày càng khó khăn, muốn chăm sóc gia gia được lâu, không thể không muối mặt lên núi săn bắn, vì thế cho tới tận bây giờ còn chưa xuất giá.

Lần đầu tiên lúc Lâm Nguyệt được nghe Vô Lam kể về điều này, cả kinh suýt nữa thì nhảy dựng lên, đặc biệt là thấy ánh mắt ngưng ngưng của Vô Lam thỉnh thoảng nhìn nàng, nàng lại không kim được toàn thân nổi da gà.

Chẳng qua giờ đã qua nửa tháng, nàng cũng quen dần. Nửa tháng này, nàng và ông cháu Mạc gia ở chung cũng được, bởi vì không muốn làm ảnh hưởng xấu tới ông cháu nhà này, nên nàng rất ít đi ra ngoài, thỉnh thoảng lắm mới đi lại trong sân chút.

Cứ vậy mà nửa tháng cũng trôi qua bình đạm, ở Mạc gia chữa thương mấy ngày, ngoài không có ánh mắt đăm đuối kia của Vô Lam khiến Lâm nguyệt khó xử ra, thì những cái khác cũng quen, ngược lại cuộc sống bình đạm trôi qua như thế với nàng bất kể là kiếp trước hay kiếp này sống trong gió tanh mưa máu, là xa lạ, cũng cực kỳ khó có được, khiến nàng càng thêm quý trọng bội phần.

Nếu không phải thế, nàng cũng sẽ không ở lại đây lâu vậy, để lúc vết thương khỏi hấn cũng là lúc nàng nên rời đi.

Nhưng tuy cuộc sống có yên tĩnh khá hơn, nàng cũng không thể tiếp tục ở lại nơi này được nữa, hiện giờ độc tổ cần trả trong cơ thể nàng đã thành công ngăn lại, tu vi cũng khôi phục được tương đối, cũng là lúc phải rời khỏi nơi này đi thôi.

Ở đây khá hơn cũng thuộc về thế giới người phàm, mà nàng chỉ thuộc về thế giới tu chân gió tanh mưa máu thôi. Nhìn cái sân nhỏ dù cũ nát nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, lại nhìn lên bầu trời xa xanh thẳm, Lâm Nguyệt thờ dài.

Àm!

Đột nhiên cửa cái sân nhỏ bị người ta đập ra, Vô Lam quần áo bừa bộn, lao đảo chạy vào, hấn thấy Lâm Nguyệt trong sân, đứng sững sờ tỳ, sau đó cất giọng lo lắng nói, “Sao cô lại đi ra thế?”

Nói xong, hấn như nghĩ tới cái gì, khuôn mặt trong nháy mắt tái lại, chẳng đợi Lâm Nguyệt nói chuyện, đã chạy tới đẩy thẳng Lâm Nguyệt vào trong phòng, nói vội vàng, “Nguyệt Nhi, cô mau vào đi, lát nữa không kịp đâu”

Lâm Nguyệt không động, nàng lạnh nhạt nhìn về phía má sung đỏ của Vô Lam, cuối cùng lại dừng trên khóe môi rướm máu của hấn, trong mắt chợt lóe lên lạnh lẽo, nói, “Chuyện gì xảy ra? Chẳng phải ngươi và Mạc gia gia đi đối đồ sao? Sao lại thành như thế? Mạc gia gia đâu rồi?”

Thân thể Vô Lam cứng đờ, động tác dừng lại, mắt tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, nhỏ giọng nói, “không sao, không sao, cô, cô mau đi vào đi, gia, gia ông ấy, sẽ trở lại nhanh thôi...”

Lâm Nguyệt không động, chỉ lặng nhìn hấn. Nửa tháng nay sống chung, trong lòng nàng đối với đứa cháu trai khá thuần khiết này cũng có chút tình cảm, chưa nói tới Vô Lam là ân nhân cứu mạng nàng, mà trong lòng nàng, có vị thiếu niên hồn nhiên Vô Lam này, tựa như đệ đệ của nàng vậy.

Vô Lam bị Lâm Nguyệt nhìn thẳng vậy, sắc mặt tái nhợt, hấn mấp máy môi, định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói, ngoài sân nhỏ đã truyền tới một trận huyền não âm ỉ.

“Lão già kia, nguoi đừng tưởng cháu trai nguoi chạy, thì không có chuyện gì nhá, thức thời, thì mau ngoan ngoãn giao cháu trai của nguoi ra đây!”

Một giọng nữ sắc bén chối tai truyền đến, khiến thân thể Vô Lam vô thức run rẩy, mặt vốn trắng bệch, giờ phút này lại như chẳng có tí máu nào.

“Các nguoi làm gì thế? Cháu của ta đã có vị hôn thê chủ rồi, nó sẽ không đi cùng nguoi đâu, nguoi mau rời khỏi đây thôi!” Ngay sau đó Mạc gia gia phần nộ cất run lên rầy truyền tới.

“Có vị hôn thê chủ sao? Là đứa cháu kia của nhà nguoi à? Hẳn như vậy không lấy được chồng, ngoài bốn tiểu thư ra, có còn ai muốn nó nữa? Lão già kia, nguoi lá gan không nhỏ nha, dám lừa gạt bốn tiểu thư? Thật sự không biết xấu hổ, bảo cháu trai nhà nguoi là thiếp cho bốn tiểu thư thì không muốn, nguoi đã muốn tìm chết, vậy bốn tiểu thư sẽ thành toàn cho nguoi! Người đâu, đem lão già này áp xuống, đánh chết cho ta!”

Ngoài sân nhỏ truyền tới tiếng chửi bậy, Vô Lam bị hù dọa sợ run cả người, cũng không có để ý Lâm Nguyệt nữa, xoay người đi ra ngoài lên tiếng, “Gia gia...”

Hắn mới đi vài bước đã bị Lâm Nguyệt kéo mạnh trở lại.

“Thả ta ra, gia gia...” Bị Lâm Nguyệt giữ chặt, Vô Lam cố giằng co.

“Đừng sợ, Mạc gia không sao đâu” giọng Lâm Nguyệt trong veo nhưng lạnh lùng, thần sắc bình tĩnh nhìn thiếu niên giãy giụa trước mặt.

“Thật, thật vậy sao?” Vô Lam nhìn thiếu nữ thần sắc trầm tĩnh trước mắt, không hiểu vì sao, trái tim hoảng loạn dần bình tĩnh trở lại, hắn đột nhiên phát hiện ra, hắn tin người con gái trước mắt này, cứ việc thoát nhìn nàng ấy, còn yếu hơn cả nam nhi hắn đây nữa.

“Ừ, có ta ở đây, nguoi yên tâm đi”

Lâm Nguyệt thấy hắn vội sắp khóc, trong lòng bất giác cảm thán, chẳng trách ở đây nữ tử vi tôn, nam nhân ở đây đều làm bằng nước sao? Chẳng những lớn lên nhu nhược, còn chẳng dám làm gì cả.

Dứt bỏ cảm giác quái dị trong lòng lại, Lâm Nguyệt đang an ủi Vô Lam, đầu ngón tay khẽ giật giật.

Một lát sau, chỉ nghe ngoài sân nhỏ truyền tới tiếng kêu đau, ngay sau đó là tiếng nữ nhân tức giận chửi bậy.

“Ai? Ai dám đánh lão nương?”

“Ai da, đau chết lão nương rồi, đến cùng là ai hả? Mau lăn ra đây cho lão nương...”

“...”

“...”

Bên ngoài tiếng tức giận mắng chửi không dứt, cửa đóng đã bị người ta đập mở ra, Mạc gia gia tóc tai bù xù tiến vào, thấy Vô Lam đứng trong sân, vội vàng kêu lên, “Lam Nhi, đi mau...”

Nghe thấy lời già già nói, Lâm Nguyệt dờ khóc dờ cười. Đi ư? Nhà này chỉ có mỗi cái cửa, đã bị người bên ngoài phá hỏng, còn bảo Vô Lam đi đâu nữa chứ? Chẳng lẽ là leo tường ra ngoài chăng? Dù có leo tường, coi người bên ngoài ngu hết sao, làm vậy cũng có khác gì đưa tới tận cửa đâu?

“Muốn đi hả? Lão già kia, nguoi ăn tìm gấu mật hổ hả?” Ngay khi giọng nói vừa dứt, một nữ nhân da ngăm đen, dung mạo thanh tú, nhưng vẻ mặt dữ tợn dẫn theo một đoàn phụ nữ to con mặt mày dữ tợn đi đến.

“Vô Yến Nhi, nguoi đừng khinh người quá đáng, năm đó là chính nguoi muốn từ hôn, hiện giờ ta có chết cũng không làm thiếp cho nguoi đâu!” Trông thấy cô gái dẫn đầu kia, Vô Lam lập tức phần nộ nói ra.

“Nguoi...” Vô Yến Nhi giận dữ, định nói gì, nhưng đúng lúc nhìn thấy cạnh Vô Lam có một thiếu nữ mặc áo xanh, bất giác sững sờ, tiện thể nhìn Lâm Nguyệt, lạnh lùng hỏi, “Nguoi là ai?”

Vô Yến Nhi vừa mở miệng, cả đoàn phụ nữ kia cũng rồi rít nhìn Lâm Nguyệt, vừa nhìn lập tức chung quanh vang lên tiếng hít hà.

“Này, tỷ muội này là ai a? Còn xinh đẹp hơn cả nam nhân nữa kia”

“Chắc chắn, nguoi xem mặt này, làn da này, còn nõn hơn cả nước nữa đó, không phải là nam nhân giả trang đó chứ?”

“Không giống giả trang đâu, gương mặt này, đáng tiếc, nếu là nam nhân thì thật tốt quá ha...”

“Hừ, coi như nam nhân thì đâu tới lượt nguoi chứ?”

“Nguoi nói cái gì...”

Bị một đám chồng phụ nữ mê đắm nhìn, cứ mồm miệng lép bép, chuyện thế này là lần đầu tiên Lâm Nguyệt thấy, những phụ nữ này, lại khiến Lâm Nguyệt nhớ tới kiếp trước, một mình nàng xinh đẹp nhất giữa đám bộ đội bị vây xem.

So với đám chồng phụ nữ kia, sắc mặt Vô Yến Nhi khó coi, vốn ở trong thôn Mạc gia, ngoài con gái trưởng thôn Vô Phụng ra, thì tính nàng trông đẹp nhất, cũng cực kỳ được nam nhân trong thôn thích nhất, mà bây giờ cái vị nữ nhân chẳng rõ này lại xuất hiện, thế mà lại trong còn dễ nhìn hơn cả con gái trưởng thôn, càng khiến nàng ta khó chịu, nữ nhân này dĩ nhiên lại được giấu trong nhà Lam gia, nàng ta và Vô Lam có quan hệ thế nào?

Nhớ tới trước đó không thấy Lam gia nói vô Lam có vị hôn thê, nàng ta còn tưởng là giả, hiện giờ xem ra... Nhìn Lâm Nguyệt mặt chẳng đổi, vô Yến Nhi hí hí mắt, trong mắt chợt lóe lên ghen tị.

Vô Lam trước là vị hôn phu của nàng ta, sau này nàng ta và con trai trưởng thôn thông đồng, rồi bảo nàng ta thoái hôn, cưới con trai trưởng thôn, chẳng qua mặc dù nàng ta cưới con trai trưởng thôn, nhưng trong lòng nàng ta vẫn không bỏ được Vô Lam, sau khi nàng ta thành thân, nàng ta không những tới tìm Vô Lam còn bị Vô Lam cự tuyệt, hơn nữa người chồng trong nhà nàng ta lại ghen kinh khủng, nàng ta cũng không dám làm quá đáng, vì thế mặc dù nàng ta không cam tâm, nhưng cũng đành bỏ.

Chẳng qua mấy năm nay, nàng ta không mang thai, nàng ta liền nói với phu chủ muốn nạp Vô Lam làm thiếp, phu chủ cũng đồng ý, vì thế nàng ta mới có thể tới cướp người, có thôn trưởng làm chỗ dựa, hơn nữa Vô Yến Nhi lại là nhà giàu trong thôn, vì thế nàng ta mới không coi Vô Lam ra gì, sau khi vị Vô Lam cự tuyệt, chuẩn bị định đi cướp Vô Lam luôn.

Vốn tưởng rằng chỉ là chuyện nhỏ, dù Vô Lam không muốn, khi ván đã đóng thuyền, cũng không phải nam nhi như hấn cự tuyệt được, ai ngờ, vị Vô Lam kia bình thường là kẻ nhất gan, cũng dám đem một nữ tử bên ngoài giấu trong nhà.

Hơn nữa tướng mạo nàng kia xinh đẹp, làn da trắng nõn mềm mại, còn nhìn đẹp hơn cả nam nhân đẹp nhất đảo.

“Nguyệt Nhi...”

Thấy đám người Vô Yến nhìn thấy Lâm Nguyệt, trong lòng Vô Lam bất giác khản trương hẳn lên, không kim được nú ổng tay áo Lâm Nguyệt, lo lắng kêu lên.

Mà mạc gia gia đứng bên như lâm vào đại địch nhìn Đám người Vô Yến nhi, trong lòng cũng thấy lo cho Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt vỗ nhẹ tay Vô Lam, mắt lạnh nhìn về phía Vô Yến Nhi, môi hồng khẽ động, nói ra lạnh băng, “Cút ra ngoài!”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, Vô Yến Nhi tròn tròn hai mắt, khó tin nhìn nàng.

Nàng không ở thời đại đảo Nam Minh của Yến nhi đâu có biết? Cánh này những là tiểu thư nhà giàu thôn Mạc Gia, lại còn là cháu dâu của trưởng thôn, toàn bộ người thôn Mạc Gia nhìn thấy nàng ta chẳng phải đều đi đường vòng hét sao? Hiện tại một nữ nhân thoát nhìn yếu ớt, giống y nam nhân lại dám đuổi nàng ta sao?

Quả thật là muốn chết rồi!

“Ta bảo ngươi cút ra ngoài, không nghe thấy sao?” Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Vô Yến Nhi, gằn từng câu từng chữ.

“Ngươi muốn chết hả!” Vô Yến Nhi giận dữ, cũng không nhịn được nữa, vung tay lên với đám chồng phụ nữ bên cạnh, tức giận quát lên, “Người đâu, đánh cho ta, đánh chết cho ta!”

Nghe lời vô Yến nhi nói, cả đám nương tử quân lập tức rục rịch vây tròn Lâm Nguyệt, trong đó có mấy người có ý xấu liếc Vô Lam một cái, cười hắc hắc, “Lam ca nhi, ngươi cứ ngoan ngoan làm tiểu thiếp tiểu thư nhà ta là xong, vị hôn thê này của ngươi sắp chết rồi!”

“Ngươi...” Sắc mặt Vô Lam tái nhợt, thân thể sợ hãi run lên khe khẽ, nhưng vẫn đứng cảm ngăn trước mặt Lâm Nguyệt, há miệng nói ra run rẩy, “Các ngươi muốn, muốn làm gì?”

Lâm Nguyệt thấy cả người Vô Lam run rẩy sợ hãi, lắc đầu, lần đầu tiên cảm giác sâu sắc được ở đây khác hẳn La Châu, ở đây chẳng những phụ nữ hung hãn, nam nhân lớn lên lại thanh tú, hơn nữa gan nhỏ như con thỏ, nếu ở La Châu, nam nhân nhất gan như thế, đừng có nói La Châu, mà ở thế giới kiếp trước của nàng, cũng là nam nhân thiên hạ.

Vô Yến Nhi đứng một bên thấy vô Lam bảo vệ Lâm Nguyệt như thế, càng thêm tức giận, lập tức quát lên, “Đem kéo con tiểu tiện nhân kia ra cho ta, đánh chết nó đi!”

Nghe thấy Vô Yến nhi nói, có hai nương tử quân đi lên kéo vô Lam ra, nhưng kẻ khác thì hướng Lâm Nguyệt đánh tới.

Trong mắt Lâm Nguyệt lóe sáng, đầu ngón tay vung lên, một luồng sáng trắng lóe qua, ngay sau đó cả mấy đám phụ nữ trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Bịch bịch, một loạt tiếng rớt nặng nề ngọt ngào đập trong sân, sau đó tình cảnh trước mắt lâm vào trong tĩnh mịch ngán ngùi, lát sau, từng đụn rên rỉ đau đớn thống khổ vang lên.

Vô Lam trừng to mắt, mặt mũi ngập tràn kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt, bộ dáng mờ mịt kia, Lâm Nguyệt nhìn thấy mà buồn cười.

Vô Yến Nhi dùng tay dùng mắt nhìn, lại cố nháy mạnh một cái, không dám tin cả đám người đổ rạp trên mặt đất, hoảng sợ nhìn Lâm Nguyệt kêu lên, “Ngươi, ngươi dùng yêu pháp gì thế?”

“Yêu pháp ư?” Mặt Lâm Nguyệt không đổi liếc nàng ta một cái, duỗi tay ra, Vô Yến Nhi bắt giắc bị hút tới, đợi nàng ta phục hồi tinh thần đã bị Lâm Nguyệt túm lấy cổ, dọa nàng ta hồn phi phách tán, nhưng chưa đợi nàng ta cầu xin tha thứ, đã nghe giọng Lâm Nguyệt thánh thót, lạnh băng, “Ngươi đã không biến, vậy ta tiễn ngươi một đoạn đường là xong!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Đáng Giá

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Vô Yến Nhi bị túm cổ, sắc mặt bị hù dọa vàng như đất, hoảng sợ nhìn Lâm Nguyệt, run giọng uy hiếp, “Ngươi, nếu ngươi giết ta, ngươi đừng, đừng nghĩ lúc này rồi đi được...”

Giết à?

Lâm Nguyệt cong môi lên cười lạnh, cũng không thèm nhìn tới vô Yến Nhi, ngón tay chậm chậm nâng lên, bấm ngay tâm Vô Yến Nhi một cái, thân thể vô Yến Nhi run lên bần bật, sau đó hai mắt trợn ngược, ngất đi hoàn toàn.

Những nương tử quân khác bị Lâm Nguyệt làm ngã rạp trên đất đang thống khổ rên rỉ thấy cảnh đó, cũng sợ hãi cả người run rẩy, thậm chí có mấy người cố sức đứng dậy muốn chạy trốn, tiếc là là cố sức rồi mà vẫn không thể đứng lên nổi. Chuyện quý dĩ vậy các nàng ta lần đầu tiên gặp, vừa rồi khó hiểu đã bị tung bay, nện thẳng xuống đất, hiện tại thân thể như bị đè nặng tựa ngàn cân vậy, đừng có nói là giãy giụa chạy trốn, đến động ngón tay thôi cũng khó.

Tại sao lại vậy chứ? Chẳng lẽ họ gặp phải quý rồi à? Càng nghĩ càng thấy quý dĩ khủng bố, vốn các nương tử quân đang khí thế hung hăng giờ phút này đều run rẩy sợ hãi, sắc mặt trắng bệch trợn to mắt nhìn thiếu nữ tuyệt sắc đứng trong sân.

“Nguyệt, Nguyệt Nhi...” Vô Lam cũng hơi sợ hãi nhìn Vô Yến Nhi bị Lâm Nguyệt túm trong tay, nói lắp bắp, “Cô, cô giết nàng ta rồi hả?”

Nếu nói không dối là giả, dù hần vừa rồi không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng Vô Yến Nhi và người hầu đột nhiên bị ném ra ngoài, hần tin tuyệt đối có liên quan tới Lâm Nguyệt, hiện tại thấy Vô Yến Nhi bị Lâm Nguyệt dùng một tay điểm một cái mà đã bất động, vô Lam cũng hơi sợ.

Dù sao với hần mà nói, chuyện giết người quả thật rất đáng sợ, hơn nữa nơi này Nam Đảo là thôn Mạc gia, Vô Yến Nhi chẳng những là cháu dâu của trưởng thôn, lại còn là con gái nhà giàu thôn Mạc gia, nếu Lâm Nguyệt thật sự giết người, vậy thì gay to rồi.

“Yên tâm đi, nàng ta không chết đâu” Lâm Nguyệt đáp một câu lạnh nhạt, tiện tay vung ra, Vô Yến Nhi bị văng ra khỏi tay rơi bịch xuống sân nhỏ.

Nghe thấy bên ngoài đột ngột vang lên một tiếng bịch, trái tim mọi người đều đập mãnh liệt, bị người cứ vậy ném đi như rác rưởi, chắc Vô Yến Nhi không chết thì xương cốt trong người cũng gãy mấy đoạn.

Mặt các nương tử quân vốn đã trắng bệch, giờ phút này lại càng trắng như không có máu, mặc dù các nàng ta bá đạo quen ở thôn Mạc gia rồi, nhưng bình thường cũng chẳng qua chỉ bắt nạt những dân thôn thành thật thuần phác mà thôi, tới đã cũng chỉ đánh gì gì đó, đã bao giờ thấy người như Lâm Nguyệt cứ đem một người sống thành bao cát ném qua vai thế đâu? Lúc này dù các nàng ta có ngu, cũng biết mình đã chọc phải người không nên dây vào rồi!

Nghĩ đến đây, mấy nương tử quân không kìm được đều nhìn về phía vô Lam, trng lòng càng thấy tức giận với vẻ mặt trông vô tội của Vô Lam, không ngờ Vô Lam bình thường nhất như chuột thế kia, thế mà dám lừa gạt người trong thôn tìm được một vị hôn thê chủ lợi hại như thế. Sớm biết nữ nhân này lợi hại như vậy, các nàng ta đã không bị Vô Yến Nhi mua chuộc, chạy tới đây tìm xúi quẩy rồi!

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết trong lòng những nương tử quân này nghĩ gì, mà dù có biết thì nàng cũng không để ý. Sau khi xử lý xong Vô Yến Nhi, Lâm Nguyệt bắt đầu túm lấy một đám nương tử quân bất động sợ hãi trong sân trước mặt mọi người ném toàn bộ ra ngoài, tiếp đó còn dùng giọng lạnh nhạt nói bảo Vô Lam đóng cửa sân nhỏ lại.

Thực ra, nếu như đám Vô Yến Nhi không phải là người phạm, mà là tu sĩ, hiện tại những kẻ đó toàn bộ đã là người chết rồi, chính là bởi các nàng ta là người phạm nên mới tìm được mạng trở về.

Lâm Nguyệt cũng không phải là kẻ giết người bừa bãi, nhưng cũng không thiện lương tới mức để mặc người ta bắt nạt, mặc dù đối tượng đám Vô Yến Nhi bắt nạt là hai ông cháu Vô Lam, nhưng thu sĩ dĩ chính là nhân quả, bất kể thế nào, ông cháu Vô Lam đều coi là ân nhân cứu mạng của Lâm, dĩ nhiên nàng sẽ không thể trơ mắt để ông cháu họ bị người ta tới tận cửa bắt nạt được.

Giới tu chân lúc nào cũng có một quy củ bất thành văn (quy tắc ngầm), đó là thân là tu sĩ không được lạm sát người phạm bừa bãi, nếu không nhất định bị lột vào thiên khiển (trời phạt), chính là bởi vì những điều này, nên Lâm Nguyệt mới khoan dung như thế với đám Vô Yển Nhi, nếu không thì đám vô Yển Nhi đã sớm bị Lâm Nguyệt cho một chương hóa thành tro bụi rồi.

Chẳng qua đối phương là người phạm, lại chưa tính là ác đồ hung hăng gì, chỉ là chút người vợ thôn bá đạo ngang tàng bạo ngược chút thôi, vì thế Lâm Nguyệt cũng không nặng tay, chỉ đơn giản dạy dỗ tí, sau đó rút sạch ký ức của những người đó ra, rồi thả các nàng ta ra.

“Nguyệt, Nguyệt Nhi, cô, cô vừa rồi sao làm được thế?” Vì lúc trước Lâm Nguyệt không giết người, Vô Lam cũng hết sợ hãi, sau khi Lâm Nguyệt ném toàn bộ đám vô Yển Nhi ra, thì hai mắt sáng ngời nhìn Lâm Nguyệt, đôi mắt đen bóng sáng long lanh nhìn Lâm Nguyệt đầy sùng bái.

“Ta nói là ta biết tiên thuật, người có tin không?” Thấy hai mắt thiếu niên phát sáng nhìn mình, Lâm Nguyệt cười lạnh nhạt mở miệng nói.

“Tiên, tiên thuật ư?” vô Lam tròn trĩnh hai mắt, mặt mũi ngập tràn khiếp sợ nhìn Lâm Nguyệt, một lúc sau mới ấp úng nói, “Nguyệt, Nguyệt Nhi, cô, cô thật sự là tiên nữ sao?”

Tiên nữ à?

Lâm Nguyệt bật cười, khẽ lắc đầu, cũng không trả lời Vô Lam. Tu sĩ với người phạm mà nói, chẳng phải là thần tiên đó sao? Nhìn vẻ mặt hồn nhiên của thiếu niên, trong lòng Lâm Nguyệt thờ dài, ở giới tu chân, bất kể là trẻ con tuổi còn nhỏ, cũng không còn phần ngây thơ chất phác thế này nữa, bởi vì chỉ cần bước chân vào giới tu chân, sẽ phải đối mặt với thế giới gió tanh mưa máu anh lừa tôi gạt, một thế giới như thế, người thật sự thuần khiết ngây thơ vốn không thể sống nổi.

Ngắm lại kiếp trước, lúc nàng mười ba tuổi chấp hành nhiệm vụ, hai tay sinh đầy máu tanh, mà một đời này cũng không uống công nhiều lắm, vì thế mới nói, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều nhất định không thể trở thành người đơn thuần, thậm chí kiếp này còn càng phải trở nên mạnh mẽ, vì sống sót, tương lai nàng đối mặt tất cả, có thể so kiếp trước gian nan hơn, tàn nhẫn hơn.

Đã tới lúc phải rời đi rồi. Ở đây mặc dù tốt, nhưng ngày ám áp bình thân vậy, cũng không thuộc về nàng. Nơi thật sự thuộc về nàng, là thế giới tu chân đầy giết chóc ngập máu tanh.

Đêm về khuya. Lâm Nguyệt nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra, sau đó dùng động tác nhẹ nhàng đứng lên, đầu ngón tay vừa động, đem hai bình ngọc và một quyển sách đặt lên bàn gỗ, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn mơ hồ về phía căn phòng đối diện, rồi bóng dáng như quỷ mị hư vô, lặng lẽ rời đi.

Rời khỏi ngôi nhà nhỏ đã sống hơn nửa tháng, Lâm Nguyệt đón gió lạnh trong đêm, rút kiếm ra, hóa thành ánh sáng bay vọt về phía xa xa.

Hôm sau.

“Gia gia, nàng ấy, nàng ấy đi rồi...”

Vô Lam Nhìn căn phòng trống rỗng, không tìm được hai mắt đỏ bừng, trong lòng vừa chua vừa chất vừa mất mát.

“Lam Nhi...” Nhìn cháu trái đầy đau lòng mất mát, Mạc gia gia thờ dài, thò tay kéo thiếu niên vào lòng, xoa xoa tóc hắn, lặng lẽ an ủi.

Hai ông cháu cứ ôm nhau cùng một chỗ như thế, bất giác chẳng nói gì, mãi lâu sau, mới nghe thấy giọng thiếu niên nghẹn ngào, “Gia gia, ông nói xem, sau này cháu còn có thể nhìn thấy nàng ấy không?”

“Lam Nhi, nàng không phải là người thường, nàng ấy là thần tiên”

Mạc gia gia khác hẳn vô Lam, tất cả biểu hiện hôm qua của Lâm Nguyệt, đã khiến ông đoán được thân phận Lâm Nguyệt, cô gái như thế, lại là tiên nữ, sao cháu ông có thể giữ lại được chứ? Chỉ là thằng nhóc này ngốc quá mất thôi!

“Thần tiên ư? Gia gia, ông xem này, đây là Nguyệt Nhi để lại cho chúng ta đó” Vô Lam hít hít mũi, lại nhìn hai bình ngọc và một quyển sách trên bàn gỗ, “Gia gia, đây là tiên pháp, nhất định là nàng ấy để lại cho cháu, sau này cháu muốn học tiên pháp, cháu, cháu muốn đi tìm nàng ấy...”

“Được...”

Ông lão nhìn thiếu niên hai mắt sáng trong, lại khôi phục tinh thần, trong lòng thâm than một tiếng, mặt ngoài thì cười hiền từ.

**

Tại Vân Bảo.

Ầm! Một tiếng vang thật lớn truyền đến, trong phòng xanh đỏ tím vàng, cửa phòng bị người ta đá văng đi, kinh động đến đôi nam nữ rúc cuộn sát vào nhau trên giường.

Cô gái thấy người đến, đôi mắt quyến rũ lập tức sáng ngời, không đợi người ta nói đã nũng nịu nói ra, “Tình Vân, người đã đến rồi...”

“Cút ra ngoài!”

Diêm Tinh Vân chán ghét liếc nhìn cô gái yêu mị, rồi nhìn chăm chăm vào Diêm Sát thần sắc bình tĩnh, toàn thân toát ra khí lạnh.

“Người...” Chu Nhã tái mặt, ngực tức giận phập phồng, nửa khắc sau, cong người đảo một cái, khuôn mặt lại điềm đạm đáng yêu ngẩng cao đầu, nhìn nam nhân bên cạnh, nói uất ức, “Diêm ca ca, huynh nhìn Tinh Vân đi, huynh ấy chẳng lẽ phép chút nào hết...”

“Người đi ra ngoài trước đi”

Giọng Diêm Sát bình thản không gọn sóng, nhưng đôi mắt đen sì lại nhìn Chu Nhã khiến tâm hồn thiếu nữ run lên.

“Vâng, lát nữa muội lại tới tìm huynh vậy...”

Chu Nhã cứ việc không cam lòng chút, nhưng dưới con mắt lạnh băng của Diêm Sát, vẫn ngoan ngoãn cúi đầu đi ra ngoài. Chỉ là khi đi ngang qua Diêm Tinh Vân, hung hãn trừng mắt nhìn thiếu niên có tướng mạo tuyệt mỹ yêu nghiệt kia một cái.

Nàng ta vốn là nữ dòng chính của gia tộc tu tiên đệ Nhất Châu Hoa nhà họ Chu, hơn mười năm trước bị cha đưa tới Vân Bảo, trở thành cơ thiếp của bảo chủ Vân Bảo Diêm Sát, mười mấy năm qua, trong các phần đông cơ thiếp, nàng ta được tính là một người được Diêm sát sủng ái nhất, bởi vì được sủng ái, nàng ta ở Vân Bảo sung sướng vô bờ, nhưng thực ra đến tận cùng thể nào chỉ mình nàng ta mới biết được.

Ở giới tu chân, chỉ cần người Vân Bảo là hiểu rõ bảo chủ Vân Bảo Diêm Sát yêu thích nhất là sắc đẹp, trong Vân Bảo thu nạp vô số cơ thiếp xinh đẹp, đặc biệt là những nữ nhân thiên kiều bá mị. Nhưng thực ra chỉ có các nàng ta bị bắt tiến vào trong Vân Bảo mới biết rõ, Vân Bảo chủ mặc dù thích nạp mỹ nhân, nhưng cũng chỉ thích nạp mà thôi, thực ra các nàng những cơ thiếp này đều có tiếng mà không có miếng, bởi vì Diêm Sát cho tới tận bây giờ chưa bao giờ chạm vào các nàng ấy, nói dễ nghe chút là các nàng là cơ thiếp của hắn, thực ra các nàng ấy chẳng qua như món đồ hắn cất giữ mà thôi.

Nghĩ tới Chu Nhã nàng ta chẳng những xuất thân từ thế gia tu tiên, mà tư chất còn là tư chất cực phẩm hiếm có, bề ngoài cũng là một mỹ nữ cực kỳ hiếm ở giới tu chân, nàng như thế, sao cam tâm làm một cơ thiếp có tiếng không miếng chứ? Nàng ta muốn là vị trí phu nhân của bảo chủ Vân Bảo kia, là bầu bạn song tu chân chính của Diêm Sát.

Mười mấy năm qua, nàng ta dùng hết thủ đoạn, tính toán hết thảy, đập lên trên các nữ nhân khác, thịnh sủng không suy yếu, trong mắt những người khác có thể nói là rực rỡ muôn màu, nhưng chỉ nàng ta mới biết rõ, như vậy còn chưa đủ, nàng ta muốn không phải sủng ái giả tạo, mà nàng ta muốn trái tim của hắn.

Nàng ta nghĩ muốn lấy được trái tim Diêm Sát, càng muốn lấy được người Diêm Tinh Vân, với huynh đệ Vân Bảo này, nàng ta đều muốn có hết, nhất là Diêm Tinh Vân kia, một thiếu niên tuyệt mỹ yêu nghiệt, lần nào trong đêm khuya yên tĩnh chỉ cần nhớ tới dung nhan tuyệt mỹ của thiếu niên ấy, trong lòng nàng ta không kìm được bốc cháy hừng hực.

Nhưng cái vị thiếu niên trẻ trung nhìn có vẻ đơn thuần kia, lại khiến nàng ta bị thất bại thảm hại trong đời, bất kể nàng ta dùng cách nào quyến rũ, dụ hoặc hắn, thì người thiếu niên ấy cũng không thèm nhìn nàng ta cái nào, quản gì chuyện nàng ta tìm mọi cách ân cần, cùng cứ chạm phải ánh mắt chán ghét kia, thậm chí có lúc, hắn hoàn toàn coi một đại mỹ nhân như nàng ta thành không khí vậy.

Ít nhất nhiều năm như thế khiến nàng ta vừa yêu vừa hận, không chiếm được, thậm chí có thời điểm nàng ta hận chỉ muốn phá hủy hắn mà thôi!

Chậm rãi ra khỏi phòng, nghe thấy tiếng đóng cửa đánh bịch sau lưng, con mắt Chu Nhã thoáng lóe lên mờ mịt. Có lẽ, phụ thân nói đúng, Diêm Sát, Diêm Tinh Vân, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ khiến các người phải hối hận, cho các người quỳ xuống cầu xin ta!

Sau khi Chu Nhã rời đi, trong phòng chìm trong yên tĩnh tịch mịch. Đôi mắt tím óng ánh của Diêm Tinh Vân hiện lên luồng sáng đỏ, nhìn thẳng vào huynh trưởng mặt chẳng đổi trước mắt, một lúc sau, mới phần nộ hỏi, “Là huynh, là huynh giờ trò quỷ đúng không? Đại ca, vì sao? Vì sao huynh phải làm vậy chứ?”

“Người không thể giữ nàng bên cạnh được, tổng nàng đi, là lựa chọn tốt nhất” Diêm Sát lạnh nhạt liếc nhìn thiếu niên tức giận trước mặt, sau đó phối hợp nhấc chén trà lên, nhấp nhẹ một ngụm.

“Quả nhiên là huynh!” Diêm Tinh Vân vừa sợ vừa giận, con phần nộ bùng lên như muốn dìm Diêm Sát vậy, cả giận nói, “Đưa đi ư? Huynh vứt nàng vào trong không gian loạn lưu để đưa đi ư? Huynh rõ ràng là muốn nàng ấy chết mà!”

“nàng không chết đâu!”

“Cái gì?” Lời nói lãnh đạm của Diêm Sát khiến trong lòng Diêm Tinh Vân nhảy dựng lên, về mặt đề phòng nhìn hắn.

“Người không phải là đã hạ huyết dẫn trên người nàng ấy rồi sao? Đừng có nói cho ta biết, người không biết là nàng không chết nhá” Diêm Sát lạnh lùng liếc Diêm Tinh Vân một cái, môi mỏng cứng rắn cong lên thoáng cười lạnh băng. “Tinh Vân, là gan người càng ngày càng lớn rồi đó, lại dám hạ huyết dẫn trên người nàng ấy, chẳng lẽ người muốn chết sao?”

“Huynh biết rồi?” Ánh mắt Diêm Tinh Vân lóe lên, nói chậm rãi ra, “Lúc nào thì huynh đã biết rồi?”

“người đừng quên, quan hệ giữa chúng ta” Diêm sát cười lạnh nói, “Chỉ sợ không những ta biết rõ, vào lúc người hạ huyết dẫn trên người nàng trong nháy mắt đó, dẫn tới huyết mạch chấn động, chỉ sợ ‘hắn’ cũng biết rồi. Tinh Vân, người thật hồ đồ, người làm vậy, ‘Hắn’ sao cho phép người tùy hứng làm bậy thế chứ!”

Diêm Tinh Vân nắm chặt hai tay, cắn chặt môi dưới lại, mãi cho tới khi máu tươi tràn ra, hần mới cười lạnh bảo, “Vậy thì sao? ‘Hần’ chẳng lẽ còn có thể đuổi tới nơi này hay sao? Huynh đừng quên, năm đó chính là ‘hần’ không thể tới, vì thế mới cho chúng ta đi, hiện tại ‘hần’ dù có lợi hại hơn thì cũng đừng có xen vào ta!”

Lời này vừa nói ra, trong phòng lại lâm vào yên tĩnh lần nữa. Mãi lâu sau, Diêm Sát mới nhàn nhạt mở miệng, “Vì một nữ nhân, đáng giá sao?”

“Sao không đáng chứ?” Diêm Tinh Vân cười lạnh, nhìn về mặt không đổi của Diêm Sát kia, lạnh lùng thốt lên, “Huynh thì sao? Huynh làm vậy, vì sao không tự hỏi mình đi, đến cùng có đáng giá không? Huynh thường nói nàng ấy là kiếp nạn đời này của ta, vậy còn huynh thì sao? Huynh thu nạp nhiều nữ nhân trong Vân Bảo làm gì thế? Vì tránh đi kiếp nạn đục, huynh lại đang làm gì chứ?”

Nói đến đây, Diêm Tinh Vân ngừng chút, không thêm nhìn về mặt lạnh lùng của Diêm Sát nữa, phối hợp nói tiếp, “Đại ca, ta sẽ không can thiệp vào hành vi của huynh, cũng hy vọng huynh đừng can chuyện giữa ta và nàng ấy, mặc kệ có đáng hay không. . .nàng ấy. . .đều là ta nghĩ muốn, bất kể là lúc trước hay hiện tại”

Ngươi biết rõ, ngươi và nàng chẳng tốt đẹp gì đâu, “Hần” sẽ không cho phép các ngươi được ở cùng nhau, mà ngươi, đúng là vẫn nên về đi” Con ngươi đen như hồ sâu của Diêm Sát lóe lên phức tạp, có thống khổ, có rối rắm, có hồi ức và nhớ mong, nhưng những thứ này chỉ lướt qua rất nhanh, không để ai khác nhìn thấy.

“Vậy thì sao nào? Ta chưa từng nghĩ tới không quay về, ta nói rồi, cho ta một năm, sau một năm ta sẽ phục hạ luân hồi tâm, khôi phục tu vi, cùng huynh trở về thế giới kia. Nhưng trong một năm này, mặc kệ ta và nàng thế nào, huynh cũng không được can thiệp, nếu huynh cứ nhất định ngăn cản ta, vậy ta tình nguyện buông tha cho một đời luân hồi này, cũng muốn được cùng với nàng!”

Hai tay Diêm Tinh Vân nắm chặt vào nhau, trong đầu tất cả là giọng nói, dáng điệu tươi cười của Lâm nguyệt. Bé con, bé nhất định phải đợi ta, mặc kệ bé đang ở nơi nào, ta cũng sẽ đi tìm bé! Cho dù phải trả giá tất cả cũng không tiếc! Một năm, chúng ta chỉ có một năm, một năm này cứ để cho ta ích kỷ một lần, tùy hứng một lần, dù sau này chúng ta tách ra, dù sau này ta phải quên bé, nhưng ít ra, một năm này, bé thuộc về ta. . .

“Ngươi không sợ ta giết nàng ấy sao?” Diêm Sát cất giọng nói ngập sát ý, lạnh nhạt nhìn Diêm Tinh Vân, môi mỏng hé mở, nói ra những lời tàn khốc, “tinh Vân, ngươi biết ta có thể làm được, nếu ngươi tiếp tục kháng kháng một mực, ta cũng không ngại giết nàng ấy, diệt trừ hậu hoạn!”

“Ngươi nói xem. . .” Diêm sát nói tới đây dừng lại chút, ngón tay thon dài khẽ vuốt nhẹ gò má, sau đó phất nhẹ một cái, theo động tác của hần, những thứ trông rất bình thường lúc trước chỉ một loáng biến thành một khuôn mặt tuyệt mỹ yêu nghiệt giống y Diêm Tinh Vân, nhưng gương mặt tuyệt mỹ yêu nghiệt này lại ngập tràn sát khí khó nói, “Nếu ta dùng gương mặt này tự tay đi giết nàng ấy, ngươi nói sao nào?”

“huynh dám?” Sắc mặt Diêm Tinh Vân biến đổi, nhìn chằm chằm vào gương mặt giống mình như đúc, đôi mắt tím phần nộ phun lửa giận, “huynh biết rõ rằng nàng là. . .”

“Câm miệng!” Về mặt tuấn tú yêu nghiệt của Diêm Sát trầm xuống, đôi mắt tím cực nhanh lóe lên tia đau đớn, mở miệng cắt ngang lời Diêm Tinh Vân.

Nhìn về mặt khó lộ ra phần nộ của Diêm Sát, Diêm Tinh Vân đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười ngập tràn thê lương và mỉa mai, “Thế nào? Huynh cả tên nàng cũng không dám nghe sao? Diêm Sát. . .”

Diêm Tinh Vân mỉa mai nhìn nam nhân lớn lên giống mình như đúc trước mắt, lần đầu tiên gọi thẳng tên đối phương, “Hóa ra huynh chẳng qua chỉ là người nhát gan, huynh như vậy, có tư cách gì mà cản ta và nàng ở cùng nhau chứ?”

Diêm Sát hít thật sâu một hơi, con phần nộ trong mắt dần tàn đi, khôi phục lại bình tĩnh không gợn sóng vốn có, nói thân nhiên, “Ngươi đến cùng muốn thế nào?”

“Ta sẽ đi tìm nàng” Nói xong, Diêm Tinh Vân cũng không đợi đối phương đáp lại, trực tiếp xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Sắc mặt Diêm Sát thay đổi, nói lạnh lùng, “Nàng đã bị thời không loạn lưu đưa đi rồi, bây giờ vốn không có ở giới tu chân Trung Nguyên, ngươi định đi tìm nàng ở đâu?”

Diêm Tinh Vân dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu, mà nói từng từ từng chữ, “Huyết dẫn!”

“Ngươi điên rồi!” Diêm Sát đứng mạnh từ giường lên, lắc mình một cái trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Diêm Tinh Vân, một phát túm được bả vai của hần, giận nói, “Ngươi định dùng huyết tể sao?”

“Ngươi không nên tổng nàng đi”

Giọng Diêm Tinh Vân lạnh nhạt, đều đều, phảng phất như chẳng cảm giác được sự phần nộ của Diêm Sát.

Hần không nên tự tiện đưa bé con của hần đi, như hần không tổng nàng đi, hần ta cần gì phải bất chấp nguy hiểm đi vận dụng cách huyết tể để tìm nàng chứ? Nói đi nói lại cuối cùng vẫn là lỗi của hần.

“Ngươi cũng biết nếu khởi động huyết tể, dĩ nhiên sống chết là do trời định không? Vì nàng, ngươi ngay cả mạng cũng không cần sao?”

Diêm Sát vừa tức vừa giận, trong lòng có một con đau nhói mơ hồ và phức tạp, thậm chí còn có chút không cam lòng.

“Ta sẽ đi tìm nàng ấy, còn nữa, huynh biết rồi, ta không chết được”

Nói xong Diêm Tinh Vân hất tay Diêm Sát ra, bước ra ngoài, lúc này đây hắn không dừng lại. Diêm Sát kinh ngạc nhìn bóng lưng Diêm Tinh Vân, mãi không nói lời nào, thật lâu sau gương mặt tuyệt mỹ yêu nghiệt ấy đột nhiên cong lên cười tự giễu.

Hắn đúng thật là không có tư cách đi ngăn cản hắn ta, chính là bản thân hắn lựa chọn quên lãng, là chính bản thân hắn tự chọn buông tha, hắn có tư cách gì mà đi trách Tinh Vân chứ? Nhưng hắn sai rồi sao? Không còn hi vọng gì, nhưng cuối cùng vẫn thống khổ, chẳng bằng cứ buông tha hoàn toàn, hơn nữa, “Hắn “ sẽ không cho phép những chuyện đó phát sinh, cuối cùng chịu khổ vẫn là chính hắn, vì sao hắn lại không nghĩ ra chứ?

Hơn nữa nàng sớm đã không phải là nàng lúc trước nữa, luân hồi chuyển thế nhiều năm, cả hắn lúc gặp nàng lần đầu tiên cũng không thể nhận ra nàng, sao Tinh Vân lại nhận ra nàng chứ? Chẳng lẽ là bởi gương mặt đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Lợi Dụng

“Tạ ơn sư tôn” Trên mặt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia vui mừng, chẳng chút do dự lấy ra một bình ngọc, sau đó cắn nát một đầu ngón tay nặn ra một giọt máu, giao cho Từ Ngọc đạo quân.

Trong mắt Từ Ngọc đạo quân lóe sáng, tiếp nhận bình ngọc, nói thản nhiên, “Chuyện này vì sư sẽ làm thỏa đáng cho con, con đừng quên chuyện đã đồng ý với vi sư”

“Sư tôn yên tâm, chỉ cần Lâm Nguyệt chết, đệ tử sẽ tinh tâm tu luyện, dự định có thể trong vòng ba năm thành công kết đan!” Diệp Khuynh Tuyết cắn răng cam kết.

Từ sau khi ra khỏi tiểu bí Cảnh Hoàng Thiên, Lâm Nguyệt đã trở thành tâm ma của nàng ta, nếu như không phải thế, sau khi nàng ta từ bí cảnh thí luyện trở về, nàng ta nên bề quan Trúc cơ. Dù sao tu vi hiện tại của nàng ta đã đứng mãi trên đỉnh luyện khí hậu kỳ quá lâu, chỉ là bởi tâm tình này sinh tâm ma, vì thế mới chậm chạp không cách nào tĩnh tâm bề quan được.

Chỉ cần Lâm Nguyệt chết, tâm ma không còn nhiều loạn tinh thần nàng ta nữa, chuyện nàng ta đột phá Trúc cơ là tự nhiên mà thôi, hơn nữa Từ Ngọc đạo quân yêu cầu nàng ta trong vòng ba năm Kết Đan thành công, với nàng ta mà nói cũng chẳng phải là chuyện khó gì, nàng ta có không gian hỗn độn, bên ngoài ba năm, thì trong không gian chừng ba mươi năm, ba mươi năm Kết Đan, lấy tư chất trước mắt của nàng ta dĩ nhiên là không thành vấn đề!

“Tốt rồi, nếu thật như thế, thật cũng không uổng phí tâm tư vi sư đặt hết trên người con” Tay Từ Ngọc đạo quân vừa động, bình ngọc nắm trong tay đã biến mất, đôi mắt âm lãnh kia trong nháy mắt bắn ra tia ác độc, nói lạnh lùng, “Tốt lắm, hiện tại Lâm Nguyệt kia không có ở thời không Trung Nguyên, nhưng vi sư tự có cách lấy tính mạng nó, con cứ chịu khó tu luyện cho tốt, đợi tin tức vi sư là được!”

“Vâng, đệ tử sẽ cẩn thận nghe lời dạy bảo của tôn sư!” Diệp Khuynh Tuyết cúi đầu cất giọng đầy thành khẩn.

“Như thế là tốt rồi, vi sư còn có chút chuyện cần xử lý, mấy ngày này, con cứ ở lại Vân Vụ Phong tu luyện đi, đừng ra khỏi tông môn nữa!” Nói xong, Từ Ngọc đạo quân liếc Diệp Khuynh Tuyết một cái, rồi xoay người rời đi.

“Vâng!” Diệp Khuynh Tuyết thấy Từ Ngọc đạo quân sắp đi rồi, mắt chợt lóe, cắn răng, vẫn nói ra miệng, “Sư tôn, hôm đó đệ tử và người có nói tới chuyện...”

Bước chân Từ Ngọc đạo quân dừng lại, đầu cũng không quay lại nói ra, “Chỉ cần con thành công trúc cơ, vi sư sẽ đưa đi gặp sư bá Ngọc Thanh của con cầu hôn, đến lúc đó Quân Từ Huyền tự nhiên sẽ thành bầu bạn song tu của con thôi!”

“Thế còn Mộc gia...” Diệp Khuynh Tuyết định nói lại thôi, mặt mũi ngập tràn khó xử nhìn Từ Ngọc đạo quân.

“Chuyện Mộc gia vi sư sẽ tự xử lý, con đừng nghĩ nhiều!” Nói xong, Từ Ngọc đạo quân không đợi Diệp Khuynh Tuyết đáp lại, đã sải bước rời đi.

Diệp Khuynh Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn bóng Từ Ngọc đạo quân biến mất dần, khóe môi lại cong lên cười tự giễu, hai tay giấu trong áo nắm chặt lại.

Xem ra hồn lão nói không sai, sư tôn thu nàng ta làm đồ đệ chỉ sợ không đơn giản như thế! Chẳng qua, vậy thì sao nào? Nếu có thể lợi dụng mà giết chết được Lâm Nguyệt thì cũng vẫn coi là một chuyện tốt! Còn phần lão sau này muốn tính toán gì với nàng ta, Diệp Khuynh Tuyết nàng đây cũng biết cách tính toán lại cho tốt chẳng phải sao? Chỉ hy vọng sư tôn đến lúc đó đừng có hối hận là được!

Chẳng qua hồn lão nói đúng, sư tôn lợi dụng nàng ta, hiện tại nàng ta cảm giác không phải là đang lợi dụng sư tôn đó sao? Có một tu sĩ hóa thân làm sư phụ, chưa hẳn đã là chuyện xấu!

Sớm muộn gì cũng có một ngày, bất kể là Côn Lôn, hay cả giới tu chân, cũng sẽ thành thiên hạ của Diệp Khuynh Tuyết nàng đây!

Quân Tử Huyền, người chẳng phải vẫn khinh thường ta sao? Đến lúc đó ta lại muốn nhìn chút coi xem người cự tuyệt thế nào! Còn phần Lâm Nguyệt, cái nữ nhân khiến nàng ta thống hận nhất, có sư tôn ở đây, những ngày an nhàn của nó cũng chấm dứt rồi!

Nhìn cả đình Vân Vụ Phong không có bóng người, Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một tiếng, phất ống tay áo một cái, thân hình như quỷ mị hư vô trong nháy mắt biến mất không còn.

Tại Bạch Sa Thành.

“Lâm Nguyệt...” Cửa phòng bị đẩy ra, Bạch Băng bụng một mâm linh quả đầy đi đến, mặt mũi ngập tràn vui sướng nhìn thiếu nữ đang nhắm mắt điều tức, nói, “Đây là thanh tâm quả của đảo nhỏ dưới sự quản lý của mẫu thân ta đưa tới, ta lấy cho nàng ném thử nè!”

Lâm Nguyệt cứ như chẳng nghe thấy, hai mắt nhắm chặt, không động đậy.

“Lâm Nguyệt, nàng ném thử coi, xem có ăn được không?” Bạch Băng cứ nói, thấy Lâm Nguyệt không để ý tới mình, lại ngồi thẳng xuống cạnh Lâm Nguyệt, cầm một linh quả đưa tới bên môi Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt mở bừng mắt ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào thiếu niên đang nở nụ cười kia.

Bạch Băng bị cái nhìn lạnh thấu xương của Lâm Nguyệt làm cho run lên, nụ cười sáng lạn trên mặt đột nhiên cứng đờ, một lúc sau mới kinh ngạc nói, “Lâm, Lâm Nguyệt...”

“Bạch công tử!” Lâm Nguyệt đột nhiên cất giọng ngắt lời hắn, giọng lạnh băng chẳng có độ ấm nào, “Ý tốt của người ta xin nhận, hiện giờ ta muốn tu luyện, xin mời người rời đi cho!”

Trong lòng Lâm Nguyệt bực bội vô cùng, hai ngày nay nàng rất hối hận ở lại phủ Thành chủ này, Bạch Băng này không hiểu bị nổi cơn điên gì, ngày nào cũng chạy tới nơi này dây dưa không ngừng, mặc kệ nàng lạnh lùng, hờ hững chống đỡ tới mức nào, chính là đuổi cũng không đuổi được ruồi bọ đáng ghét này, nếu không phải là bởi giờ phút này nàng ở Bạch SA Thành, lại đặt mình trong địa bàn người ta, nàng sớm đã trực tiếp ném văng thiếu niên này ra rồi!

“người!” Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, gương mặt tuấn tú của Bạch Băng lúc trắng lúc xanh, gần như bị đá kích mạnh vậy, cứ giật mình lạng nhìn về mặt lạnh lùng của thiếu nữ, mãi lâu sau, nước mắt đọng đầy nói, “Nàng, sao nàng lại có thể đối ta như vậy chứ? Lâm Nguyệt, ta, ta thật sự thích nàng mà...”

Nói xong, Bạch Băng như mảnh hồ bỏ bể nhào về trước định ôm chặt lấy Lâm Nguyệt. Sắc mặt Lâm Nguyệt sầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, trong lúc Bạch Băng nháy mắt lao tới, đầu ngón tay vẽ một cái, một lực lượng vô hình đánh mạnh Bạch Băng văng ra.

Bạch Băng không ngờ mình chủ động yêu thương nhưng nhớ mà bị Lâm Nguyệt cự tuyệt, lại càng không ngờ được Lâm Nguyệt sẽ đẩy thẳng hắn ra, bất ngờ bị một luồng lực lượng kia bắn ngược ra, ngã chập vạt trên đất.

“nàng, nàng...” Bạch Băng không dám tin mở to mắt nhìn Lâm Nguyệt trừng trừng. Thừa nhỏ Bạch Băng đã lớn lên ở Bạch Sa Thành, chưa từng thấy một cô gái nào giống Lâm Nguyệt chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, trong lòng hắn, bất kể là cô gái thế nào, đều là thích sắc đẹp, như mẹ của hắn vậy, cũng nuôi ở tông phủ thành chủ không ít thị thiếp, mà mẫu phụ của hắn cũng là thị thiếp được mẫu thân hắn sủng ái nhất.

Chẳng những mẫu thân như thế, mà vị sư tỷ kia cũng thế, sư tỷ Bạch Vân dù trong mắt người ngoài là người thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng thực ra hắn biết rõ, sư tỷ là người cực thích sắc đẹp, mặc dù tỷ ấy chưa thành thân, nhưng ở chỗ tỷ ấy, lại nuôi nết rất nhiều mỹ thiếu niên.

Hắn tự nhận mình lớn lên không tệ, ở Bạch Sa Thành là nam tử xinh đẹp, mấy năm nay sư tỷ từng mấy lần cầu hôn với mẫu thân, muốn cưới hắn, vốn hắn đã chuẩn bị đồng ý gả cho sư tỷ rồi, nhưng từ sau khi thấy Lâm Nguyệt, hắn liền thay đổi chủ ý.

Hôm đó hắn bởi vì hiếu kỳ, đi theo mẫu thân gặp khách, kết quả vừa vào cửa thấy nàng trong nháy mắt, hắn đã thích nàng rồi. Sau đó lúc nàng nói chuyện với mẫu thân, hắn cứ nhìn nàng liên tục, nhìn dung nhan tuyệt sắc tinh xảo ấy, trong lòng hắn không kìm được mà rung động, cũng vào thời điểm đó, trong lòng hắn đã có quyết định, hắn thích nàng, muốn gả cho nàng!

Sau khi biết rõ nàng đồng ý ở lại Phủ Thành chủ, trong lòng hắn rất vui, cảm thấy ông trời đều ưu ái hắn. Hắn có lòng tin tràn trề với dung mạo của mình. Hắn lúc nào cũng tin, chỉ cần hắn muốn, nàng nhất định sẽ thành thê chủ của hắn, nhưng mà...

Bạch Băng nhìn về mặt lạnh lùng của cô gái, trong lòng bất giác chua xót, nước mắt cứ thế rơi lạch tạch xuống, đầy vẻ ảm ức không cam lòng khiến hắn không kìm được hỏi, “Vì sao? Chẳng lẽ ta không đủ xinh đẹp ư? Vì sao nàng lại không thích ta chứ?”

Nhìn thiếu niên mảnh mai quỳ rạp chặt vật dưới đất rơi lệ, Lâm Nguyệt bất giác sửng sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt, một khuôn mặt yêu nghiệt khác nổi lên trong đầu, sắc mặt Lâm Nguyệt trong nháy mắt lạnh xuống, không thèm nhìn thiếu niên, xoay người nói ra lạnh nhạt, “Bởi vì, ta đã có người trong lòng!”

Nói xong, cũng không để ý tới thiếu niên kia cả kinh với ánh mắt không tin, bước thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ mảnh mai đi xa dần, trên mặt Bạch Băng vẫn kinh hoàng, không dám tin, rồi dần không cam lòng và ghen tị thay thế, hấn cắn chặt môi dưới, đứng lên từ dưới đất, nhìn về hướng Lâm Nguyệt rời đi, ánh mắt lóe lên mãi.

Có người mình thích sao? Đây là lý do nàng ấy cự tuyệt hẳn ư? Nếu là vậy hẳn cũng không chấp nhận được!

Trong mắt Bạch Băng lóe lên tia tàn khốc! Lâm Nguyệt, nàng là của ta, ta mặc kệ nàng có cưới chồng hay không, mà coi như nàng có chồng chính thì sao chứ? Bạch Băng ta nghĩ muốn có thứ gì, chưa từng không chiếm được!

Trong hoa viên phủ thành chủ.

Lâm Nguyệt đứng giữa bụi hoa, ngẩng đầu lặng nhìn mây trắng trôi trên không, trong lòng nghĩ rất nhiều. Tới Đông cực Hải này hơn một tháng, nhưng nàng vẫn mãi chưa quen với phong tục ở đây. Có lẽ nàng không có thói quen nhân vật baatgs ngỡ chuyển đổi.

Ở La Châu, Ở Côn Lôn, bất kể là nữ nhân người phạm, hay nữ tu giới tu chân, trong mắt nam nhân đều là kẻ yếu, ở đó, nữ nhân xinh đẹp sẽ trở thành đối tượng cướp đoạt của người khác, còn nam nhân, lại thành đối tượng được phần đông thể thiếp nịnh nọt tranh thủ tình cảm.

NHưng ở chỗ này, tất cả đều lật ngược, ở Đông Cực Hải, nữ nhân có thể tam phu tứ thĩ (ba chồng bốn thiếp), mà nam nhân thì phải sống dựa vào nữ nhân. Lúc Ở Côn Lôn, nàng lúc nào cũng phải liên tục giấu đi sự xinh đẹp yêu nghiệt của mình, vì sợ có một ngày, mình thành mục tiêu cho người khác cướp đoạt, mà nàng chưa từng nghĩ tới, sau khi rời đi Côn Lôn, địa vị ở nơi này lại được tôn lên, dung mạo tuyệt mỹ kia của nàng lại cũng mang lại phiền phức tới cho nàng.

Thích không ư? Như nàng ích kỷ lạnh lùng tới vậy, sao xứng cho người ta thích chứ? Trừ hẳn ra..

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, nàng đột nhiên phát hiện ra, nàng nghĩ tới Diêm tinh Vân, so với nam nhân ở đây thoát nhìn nũng nịu, động chút là ngượng ngừng mặt đỏ, nàng tình nguyện ở cùng một chỗ với thiếu niên lòng dạ xảo trá độc ác kia hơn.

Tiếc là... Lúc trước nàng tìm mọi cách trốn tránh, xem thiếu niên như rắn rết mà tránh, hiện giờ lại muốn gặp mà không được...

Khoảng cách giữa Đông Cực Hải và thế giới tu chân cách cực xa, dù nàng có muốn trở về, lấy tu vi trước mắt nàng cũng không làm nổi..

Mà thôi, nếu có duyên, bọn họ sẽ còn được gặp nhau, nếu vô duyên, hiện giờ có nghĩ nhiều cũng vô vị...

Thu lại tâm tình phức tạp trong lòng, Lâm Nguyệt lạnh lùng liếc qua bụi hoa nào đó, sau đó rời mắt lại đi tới một nơi.

May mà ngày mai chính là ngày ước định với Bạch Mầu Đơn đi thăm dò di tích, nếu không nàng cũng không biết còn nhẫn được bao lâu nữa có thể không nhận được mà giết vị thiếu niên cứ lúc nào cũng dây dưa với nàng biết đâu chừng!

Hôm sau, phòng khách phủ thành chủ.

“Minh hoa tiên tử, mấy ngày nay ngươi đã tra rõ bối cảnh của Lâm Nguyệt chưa?” Bạch Mầu Đơn phát tay để cho đám người hầu lui, rồi nhìn cô gái mặc bộ hoa, chậm rãi mở miệng hỏi.

Minh Hoa tiên tử chậm rãi lắc đầu, nói, “Ta từng đi mỗi một đảo Hải Ngoại để điều tra một phen, nhưng chẳng có đầu mối gì, người này dường như xuất hiện ở Hải Ngoại thật khó hiểu, trước đó chẳng có tìm ra bất kỳ tung tích nào! Nhưng mà ngươi xác định tu vi đối phương tương đương ta và ngươi ư?”

“Điều này lão phụ tự nhiên có thể xác nhận, chẳng phải lão phụ khoe khoang gì, ngươi biết lão phụ không phải là mới một hai ngày, chẳng lẽ ngươi cho rằng có người có thể thoát khỏi thiên nhãn của lão phụ sao?” Nghe thấy lời Minh Hoa tiên tử nói, Bạch Mầu Đơn không vui nói ra.

“Ha ha, tiểu muội sao dám hoài nghi bản lãnh Bạch tỷ tỷ chứ? Chỉ là chuyện này liên quan trọng đại, tiểu muội không muốn có gì xảy ra ngoài ý muốn mà thôi! Nhưng nếu Bạch tỷ tỷ đã dùng thiên nhãn xem qua, hẳn không vấn đề gì” Minh Hoa tiên tử cười nhạt mở miệng nói ra.

“Ngươi nói không sai, lần này muốn tới di tích không thể so tầm thường được, chúng ta càng phải cẩn thận thì hơn! Nếu không phải chúng ta liên tục tìm người thích hợp, mà lối đi di tích lại nhất định phải có năm tu sĩ luyện khí hậu kỳ mới có thể mở ra, lão phụ cũng không nhiều chuyện, đi tìm tới một người không quen đến!”

“Nếu ngày đó Diệp Hồng nữ nhân kia không chết thì tốt rồi, tiếc là hiện giờ lại để một tu sĩ từ ngoài tới được lợi!” Minh Hoa tiên tử hơi không cam lòng cắn răng nói ra.

“Có được lợi hay không thì chưa nói trước được!” Bạch Mầu Đơn cười bảo, “nếu nàng ta thức thời, đồ có thể phân cho nàng ta phần tốt hơn, còn nếu... đến lúc đó hai ta cũng không cần sợ nàng ta!”

“Hả? Chẳng lẽ ngươi không sợ nàng ấy thật sự từ nội hải đi ra sao? Biết đâu là người từ chỗ đó đi ra cũng nên!” Minh Hoa tiên tử khi nói chuyện, mỉm cười liếc nhìn Bạch Mầu Đơn một cái nói tiếp, “Tiểu Muội lại nghe nói, con trai bảo bối của tỷ tỷ rất vừa ý người ta, ngươi không sợ con trai bảo bối nhà mình đau lòng sao?”

“Băng Nhi chẳng qua là bị mê hoặc nhất thời mà thôi!” Bạch Mẫu Đơn có vẻ không để ý lắm tới lời Minh Hoa tiên tử, dừng chút, trong mắt thoáng lóe lên tia ác độc, hạ thấp giọng bảo, “Dù nàng ta có là người Nội Hải thì sao? Đến lúc đó chết trong di tích rồi, chẳng lẽ còn có người tới tìm gây phiền phức cho ta và người sao?”

“tỷ tỷ có thể nghĩ như vậy, tiểu muội cũng an tâm rồi” Trên mặt Minh Hoa tiên tử thoáng cười tươi. Giữa hai người nói chuyện liên quan Lâm Nguyệt đến đó thì dừng lại, bắt đầu vừa thưởng trà vừa tán gẫu chuyện khác. Ước chừng khoảng nửa chung trà, quản gia nhẹ nhàng đi đến, cung kính bẩm báo với Bạch Mẫu Đơn đang ngồi, “Thành chủ, Lâm tiên tử tới rồi”

“mau mời” Bạch Mẫu Đơn và Minh Hoa tiên tử cùng liếc nhìn nhau, đồng thời lộ ra ý không vui, chỉ chọt lóe qua rồi nhanh chóng mặt lại khôi phục như ban đầu, cả hai cùng đồng thời nhìn về phía đại sảnh.

Lâm Nguyệt được người hầu hướng dẫn đi tới sảnh phòng khách, hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Minh Hoa tiên tử ngồi ở đó.

“Lâm tiên tử đến đây!” Bạch Mẫu Đơn cười đứng dậy, nói, “Lâm tiên tử, vị này là Minh Hoa đảo chủ Minh Hoa tiên tử, là bạn chí thân của lão phụ, lần này tới địa chỉ di tích là Minh Hoa tiên tử phát hiện ra đó” Nói đến đây, Bạch Mẫu Đơn ngừng chút, lại quay đầu nói với Minh Hoa tiên tử, “Minh Hoa tiên tử, vị này là Lâm Nguyệt Lâm tiên tử”

“Minh Hoa tiên tử, rất vui được gặp” Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng mở miệng trước.

“Lâm tiên tử khách sáo rồi!”

Minh Hoa tiên tử nhìn Lâm Nguyệt, trên mặt lóe lên kinh ngạc, đồng thời lọt vào ánh mắt Lâm Nguyệt chọt lóe sáng, khó có thể cảm thấy mà nhủ mảy.

Minh Hoa tiên tử dị thường, Bạch Mẫu Đơn và Lâm Nguyệt đều phát giác ra, nhưng thần sắc của Bạch Mẫu Đơn vẫn bình thường, Lâm Nguyệt thì coi như không thấy. Mấy người sau khi hàn huyên một hồi, từng người ngồi xuống. Lâm Nguyệt nhìn Bạch Mẫu Đơn một cái, sau đó mở miệng hỏi Minh Hoa tiên tử, “Minh Hoa tiên tử không biết chúng ta bao giờ xuất phát? Chuyến đi này có còn những tu sĩ khác không?”

“Chuyến đi này cộng thêm Lâm tiên tử có tất cả năm người, chẳng qua những người khác bốn tiên tử đã hẹn rồi, sẽ tụ họp ở cửa vào của di tích. Nếu Lâm tiên tử không vấn đề gì, hiện giờ chúng ta có thể xuất phát rồi” Ánh mắt Minh Hoa tiên tử chọt lóe, nói lạnh nhạt.

“Đã vậy, Bạch thành chủ, Minh Hoa tiên tử, bây giờ chúng ta lên đường được không?” Bởi Bạch Lăng, Lâm Nguyệt giờ phút này cũng không muốn nán lại phù thành chủ chút nào!

“Được!”

Với đề nghị của Lâm Nguyệt, Bạch Mẫu Đơn và Minh Hoa tiên tử không chút dị nghị, lập tức cùng đồng ý. Thực ra nếu không phải là đội Lâm Nguyệt, hiện tại hai người các bà đã lên đường đi về phía di tích rồi. Là vì một vị Lâm Nguyệt xa lạ này, mới gia nhập thành viên, vì Minh Hoa tiên tử không yên tâm, nên mới tới Bạch SA Thành, nghĩ muốn gặp Lâm nguyệt trước.

Cả ba đạt được nhận thức chung, định ra cửa, lại gặp được điều bất ngờ nhỏ.

“mẫu thaanh, con cũng muốn đi”

Cả ba vừa ra khỏi phòng khách, thì gặp ngay Bạch Băng đứng chờ bên ngoài từ sớm, Bạch Băng nhìn thấy đám Lâm Nguyệt đi ra, lúc đầu sợ hãi nhìn Lâm nguyệt một cái, sau đó ánh mắt kiên định nhìn về phía Bạch Mẫu Đơn.

“Vớ vẩn!” Sắc mặt Bạch Mẫu Đơn sầm xuống, giận nói, “Mẫu thân đây có chuyện, ngươi còn làm loạn cái gì hả? Còn không mau trở về tu luyện thật tốt cho ta đi?”

“Con không muốn!” Mặt mũi Bạch Băng ngập tràn ảm ức, nhìn Bạch Mẫu Đơn nói ra, “Mẫu thân, người cho Băng Nhi đi được không? Băng Nhi hứa sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối không gây phiền toái cho Mẫu thân và lâm tiên tử đâu..”

Nói xong , Bạch Băng đưa ánh mắt đắm đuối nhìn Lâm Nguyệt một cái, tiếc là mặt Lâm Nguyệt lạnh tanh, vốn coi như không thấy hắn.

“Không được!” Bạch Mẫu Đơn tự biết chuyến đi này rất nguy hiểm, dĩ nhiên không đồng ý với Bạch Băng, lập tức nói cự tuyệt không nghĩ ngợi, “Chuyến này nguy hiểm vô cùng, đâu có phải trò đùa chứ? Quản gia, mang thiếu gia về phòng, không có ý kiến của bốn thành chủ, không để ra khỏi phòng nửa bước!”

“Vâng, thành chủ!”

Quản gia đứng một bên tiến lên mấy bước giữ chặt Bạch Băng lại, khuyên, “Thiếu gia, người hay là về phòng trước đi, mấy ngày nữa thành chủ sẽ về, hiện giờ cần gì phải đi làm loạn đòi theo chứ?”

“mẫu thân, người đồng ý với con được không?” Bạch Băng bị quản gia giữ chặt giãy giụa không thoát được, lập tức cắn răng, lớn tiếng khản cầu.

“Mang thiếu gia đi”

Quản gia dĩ nhiên là người cực khéo, biết không thể để Bạch Băng tiếp tục làm loạn nữa lập tức vội vã kéo hắn rồi đi.

“mẫu thân, mẫu thân...” Bạch Băng giãy giụa, lớn tiếng kêu Bạch Mẫu Đơn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm, trong mắt toát lên vẻ không cam lòng.

Đáng tiếc Bạch Mẫu Đơn lại sủng ái hắn, cũng không mang hắn đi mạo hiểm, với tiếng kêu la của hắn coi như không nghe thấy, chỉ là cười cười nói với Lâm nguyệt và Minh Hoa tiên tử, “Con trai vô lễ, đừng đề ý, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, Bạch Mẫu Đơn lấy thẳng phi kiếm ra, bước lên trước một bước độn quang, hướng không trung bay đi.

Minh Hoa tiên tử và Lâm Nguyệt cùng liếc nhìn nhau, cả hai cũng lấy kiếm ra phi đuổi theo.

Nhìn cả ba đi độn quang xa dần, con mắt Bạch Băng càng thêm không cam lòng, nhưng không giãy giụa nữa, cứ mặc quần gia kéo trở về phòng.

Quần gia thấy Bạch Băng hồn bay phách lạc, lại biết rõ tâm tư hắn nhẹ giọng an ủi, “thiếu gia, Lâm tiên tử và thành chủ chẳng qua là rời đi có mấy ngày thôi, nếu người thích Lâm tiên tử, cần gì phi nóng ruột vội thế? Đợi đến lúc Lâm tiên tử trở lại, thiếu gia ngài không phải là không có cơ hội sao...”

Trở lại ư? Nàng còn chẳng muốn nhìn thấy hắn nữa là, dù có nhìn hắn, cũng mang theo ánh mắt chán ghét, sao nàng trở lại chứ?

Trong lòng Bạch Băng cười lạnh, nhưng bề ngoài lại không lộ ra, mở to hai mắt ngây thơ nhìn về phía quần gia, nói, “thật sao? Nàng thật sự trở lại sao?”

“Dĩ nhiên là thật rồi, Lâm tiên tử và thành chủ cùng đi, dĩ nhiên sẽ cùng trở về với thành chủ rồi, tu vi Lâm tiên tử không tầm thường, thiếu gia hoàn toàn không cần phải lo, chỉ an tâm ở trong phủ đợi Lâm tiên tử và thành chủ trở lại thì tốt rồi!”

“Được, ta sẽ đợi nàng ấy!” Bạch Băng cúi đầu đáp khề. Hắn sẽ đợi nàng, nhưng không phải ở trong phủ, mà là ở nơi mẫu thân và nàng đi! Dù mẫu thân có ngăn cản, hắn cũng muốn đi, đây là cơ hội duy nhất của hắn, nếu nắm được, hắn cũng không tin không chiếm được tim nàng!

Trong lòng Bạch Băng lặng lẽ tính toán, con mắt chợt lóe lên tia sáng điên cuồng! Dĩ nhiên quần gia không biết trong lòng Bạch Băng đang tính toán gì, rằng ta thấy Bạch Băng như thế, cho là hắn đã nghĩ thông suốt, liền an ủi mấy câu, rồi yên tâm rời đi. Lại không biết rằng ta vừa đi, Bạch Băng đã bước ra khỏi phòng, lên đuổi theo hướng đám người Lâm nguyệt tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Bao Đồ

Sau khi đám người Lâm Nguyệt rời khỏi Bạch Sa Thành, phi hành bảy tám canh giờ trên mặt biển, dọc đường đi chém giết không ít yêu thú tập kích, cuối cùng cũng tới nơi cần của chuyến đi này.

Đây là một hoang đảo nhỏ ở phía Bắc Hải ngoại, cây cỏ trên đảo mọc hoang, khắp nơi cỏ mọc cao cỡ nửa người, thảm thực vật bên dưới hỗn loạn, thỉnh thoảng nhìn thấy có loài động vật kỳ lạ chần chừ thoát ra rồi sau đó lại nhanh chóng biến mất trong bụi cỏ.

Lâm Nguyệt đứng trên một tảng đá bị phong hóa ăn mòn, đón gió biển, đôi mi thanh tú cau lại, đánh giá chung quanh.

“Lâm tiên tử thấy ở đây vì sao kỳ lạ hoang vu như thế phải không?” Minh Hoa tiên tử như biết trong lòng Lâm Nguyệt nghĩ gì, cười nhạt bảo, “Cô đừng xem thường nơi đây hoang vu vắng vẻ, linh khí hỗn tạp nhè, nhưng ở đây chỉ là do trận pháp che mắt gây ra mà thôi, còn cửa vào di tích kia lại đứng là trên hòn đảo hoang này đó”

Nghe thấy lời Minh Hoa tiên tử nói, Lâm Nguyệt cẩn thận dùng thần thức lục soát một chút trên hoang đảo, từ đó quả nhiên phát hiện ra một chút khác thường, lập tức liền gật đầu nói, “Quả nhiên Minh Hoa tiên tử tinh tường thật, đảo này nhìn có vẻ tầm thường, đúng thật là bị người ta bày ra trận pháp cực kỳ cao siêu rồi!”

“Lâm Tiên tử có điều không biết đó thôi, Minh Hoa tiên tử rất thông thạo với trận đạo, trận pháp bình thường không che mắt nổi Minh hoa tiên tử đâu” Ánh mắt Bạch Mẫu Đơn chợt lóe bỗng mở miệng cười nói.

“bốn tiên tử chẳng qua cũng chỉ ngẫu nhiên có chút nghiên cứu với trận đạo mà thôi, chắc không đáng để Bạch tỷ tỷ tán thưởng như thế. Nhưng lúc trước trận này bốn tiên tử và mấy vị đồng môn phát hiện ra, đã có nghiên cứu qua, phát hiện trận pháp trên đảo này là trận cấm thương cổ, có thể bày ra được trận cấm thương cổ trên quý như thế, chắc thứ đồ bên trong cũng không phải chuyện chơi, tiếc là lúc ấy bốn tiên tử và mấy vị đồng liêu chưa từng thật sự tiến vào trong di tích, chỉ gây rối trước cửa vào di tích rồi về, thậm chí có một người bạn thân còn bỏ mạng, thật quá hổ thẹn! Nhưng cấm chế bình thường càng lợi hại lại càng bí ẩn, càng giải thích rõ cần đáng giá tìm tòi, nếu không bốn tiên tử cũng không bị thất bại liên tiếp, làm lại lần nữa”

Thần sắc Minh Hoa tiên tử hơi chua xót, thoạt nhìn có vẻ tiếc hận với người bạn đã mất kia, nhìn biểu hiện không giống giả dối.

Lâm Nguyệt khẽ gật đầu bảo, “Lời Minh Hoa tiên tử nói đúng lắm, chỉ là tiểu muội nghe Bạch Thành chủ nói, di tích nơi này rất giống với tông di chỉ Nguyệt Độc thượng cổ phải không?”

Minh Hoa tiên tử nhìn Bạch Mầu Đơn một cái, thấy bà gật đầu, thì cười bảo, “Đây chẳng qua là bản tiên tử chỉ suy đoán thôi, lần trước đám người bản tiên tử tiến vào di tích, dọc đường đi chẳng những gặp không ít kịch độc nguy hiểm vô cùng, hơn nữa còn thấy không ít kiến trúc có dấu ấn của Tông phái Nguyệt Độc, theo bản tiên tử thấy, nơi này cho dù không phải là di chỉ tông Nguyệt Độc thì cũng dĩ nhiên có liên quan tới Tông Nguyệt Độc”

Nói đến đây, Minh Hoa tiên tử dừng chút, lại nói tiếp, “Lâm Tiên tử, bản tiên tử nghe Bạch tỷ tỷ nói lần này cô đến là vì tìm kiếm hương độc hiếm có thượng cổ phải không? Nếu vậy chuyến đi này biết đâu Lâm tiên tử sẽ có thu hoạch cũng chưa biết chừng.

“Đúng vậy. Tiểu muội chuyến này tới Hải ngoại đúng thật là vì tìm kiếm hương độc hiếm có thượng cổ”

Lâm Nguyệt cũng không có ý giấu, dù sao hương độc thượng cổ dù hiếm nhưng với tu sĩ bình thường mà nói, lại không có lợi gì, chỉ có độc tu mới có thể đem kỳ độc vật ấy trở thành bảo bối.

“Nếu là vậy, chuyến này Lâm tiên tử đến là đúng rồi, hy vọng Lâm tiên tử có thể được như mong muốn” Minh Hoa tiên tử cười nhạt một tiếng, nụ cười trên mặt còn chân thành hơn nhiều.

Nàng ta và Bạch Mầu Đơn đều là linh tu, hương độc hiếm có thượng cổ mặc dù ít thấy, nhưng với các nàng mà nói, có loại kịch độc ấy cũng vô dụng, mục đích chuyến đi này của các nàng là tìm những bảo vật khác trong di tích, từ đó nước giếng không phạm nước sông, đến lúc đó nếu thật sự phát hiện ra bảo vật gì, Lâm Nguyệt đến vì hương độc, dĩ nhiên cũng nghiêm chỉnh tranh chấp với các nàng.

Nhưng điều này cũng muốn xem xem Lâm Nguyệt có thể sống sót tiến vào di tích không đã, dù sao di tích nơi này hung hiểm, lần trước nàng ta đích thân thể nghiệm qua rồi, hiểm ác kia nhiều vô số, có thể hình dung sống chết trong gang tấc cũng không quá,...

Con mắt Minh Hoa tiên tử lóe lên tối tăm, bên môi thoáng nụ cười nhạt lạnh. Nghe lời Minh hoa tiên tử nói, Bạch Mầu Đơn cũng cười nói tiếp, “Đúng vậy, nếu bên trong đúng như Minh Hoa tiên tử nói, đến lúc đó Lâm tiên tử cũng biết đâu có thu hoạch cũng nên”

“Nếu thật là thế, vậy chuyến đi này tiểu muội cũng không uổng” Lâm Nguyệt cũng cười nhạt nói.

Cả ba cùng nhìn nhau cười, không nói thêm gì nữa, mà từng người tìm một nơi ngồi xuống điều tức, lẳng lặng đợi những người khác tới.

Sau chừng một nén hương, trên bầu trời xa xa xuất hiện ba chấm đen, dần dần chấm đen cũng rõ dần gần dần, cuối cùng hóa thành ba luồng sáng rơi xuống trên đảo.

“Các nàng ấy đến đây rồi!” thấy người đến, Minh Hoa tiên tử cất lời chào đón đầu tiên. Lâm Nguyệt thấy người tới ba người, hơi nhíu nhíu mày. Nếu nàng nhớ không nhầm thì lúc trước Minh Hoa tiên tử có nói qua thăm dò di tích chỉ có năm người, mà hiện tại rõ ràng là sáu người...

“Lâm tiên tử yên tâm, Nguyệt Bạch tiên tử tuyệt sẽ không lừa ta đâu, hiện giờ nhiều hơn một người, chắc hẳn có biến cố khác” thấy Lâm Nguyệt trầm tư một lúc, bên tai truyền tới tiếng Bạch Mầu Đơn.

Nghe lời Bạch Mầu Đơn, Lâm Nguyệt khẽ hướng về bà gật đầu một cái, cũng không nói chuyện, chỉ đứng lẳng một bên đánh giá hai nữ một nam vừa tới.

Hai nữ một nam này, rõ ràng là một lão phụ trên năm mươi tuổi và hai đôi nam nữ tu sĩ trẻ tuổi, tu vi cả ba đều là luyện khí hậu kỳ, ngoài lão phụ có dung mạo xấu xí mù mịt ra, thì một nam một nữ kia đều có dung mạo thượng đẳng, hơn nữa cũng cực kỳ trẻ tuổi, chừng khoảng 15, 16 tuổi gì đó.

Lâm Nguyệt đang quan sát đối phương, đối phương cũng quan sát đám người Lâm Nguyệt, nhất là vị nam tu kia, lúc thấy Lâm Nguyệt hai mắt sáng ngời!

Còn lão phụ kia thì lại nhìn lướt qua lạnh nhạt, rồi thu mắt lại, còn nữ tu trẻ tuổi kia thấy nam tu bên cạnh nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm, sắc mặt đơn giản sầm xuống, mắt hung ác trừng Lâm Nguyệt một cái.

Lâm Nguyệt cảm nhận được địch ý của nữ tu kia, đầu tiên khó hiểu, sau chạm phải ánh mắt nóng rực của nam tu kia lập tức hiểu ra, chẳng qua với ánh mắt nam tu lộ ra vẻ ái mộ kinh diễm có kỷ luật ra, trong lòng thấy chán ghét mãi.

Nói thật, nam nhân này vóc dáng thon cao không tệ, hơn nữa có dung mạo tuấn mỹ, chỉ là cặp mắt kia không quá an phận khiến trong lòng Lâm Nguyệt khó chịu.

Hơn nữa, mỹ nam Lâm Nguyệt cũng thấy nhiều, nhất là sau khi gặp được yêu nghiệt Diêm Tinh Vân, với dạng mặt hàng tự nhiên thế này cũng không nhìn nhiều lắm.

“Lâm tiên tử, Dược phu nhân” Nguyệt Bạch tiên tử tiến lên chào hỏi, “Các người đã tới, nếu không thấy các người tới, tiểu muội còn nghĩ là đám các người không tới nữa chứ?”

Lão phụ kia chỉ khẽ gật nhẹ đầu với Minh hoa tiên tử, rồi không nói gì thêm. Còn nữ tử trẻ tuổi khẽ cười một tiếng, nói, “Ước hẹn ngày đó, bản tiên tử dĩ nhiên không quên rồi, chẳng qua trên đường có một số việc, chậm trễ tý thôi”

“Không biết vị này là...” Nguyệt Bạch tiên tử ánh mắt chuyển sang nam tu kia.

“Đây là người chồng bên cạnh ta, Toàn tuyết” Lâm tiên tử ôm lấy cánh tay nam tu, cười bảo, “tu vi toàn tuyết được lắm, biết được bản tiên tử muốn tới thăm dò đi tích, cũng muốn đi cùng cho biết, vì thế bản tiên tử mới mang huynh ấy tới, chắc Minh Hoa tiên tử không để ý chứ?”

“Phu thê Lâm tiên tử và Toàn tuyết công tử tình thâm, bản tiên tử dĩ nhiên không để ý rồi” Minh Hoa tiên tử khẽ mỉm cười, trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, nhanh chóng lại khôi phục như cũ, cười bảo, “Lâm tiên tử, Được phu nhân, vị này là thành chủ Bạch Sa Thành, phu nhân Bạch Sa, còn vị này là Lâm Nguyệt lâm tiên tử”

Được phu nhân chỉ đơn giản khẽ gật đầu với Bạch Mẫu Đơn và Lâm Nguyệt, rồi lại duy trì trầm mặc.

Mà Lâm tiên tử còn lại khẽ hừ một tiếng, cười lạnh bảo, “Danh hiệu Bạch Sa phu nhân, bản tiên tử dĩ nhiên đã nghe rồi, chẳng qua, vị Lâm tiên tử này từ đâu xuất hiện ra vậy? Bên ngoài hải, bản tiên tử chưa từng nghe qua danh hiệu của Lâm tiên tử”

Nói xong Lâm Tiên tử rất bất mãn nhìn Lâm Nguyệt một cái, trong mắt ngập tràn ý khinh thường rõ ràng. Lời này vừa nói ra, bầu không khí chung quanh trong nháy mắt lạnh xuống.

Minh Hoa tiên tử và Bạch Mẫu Đơn cùng liếc nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên ý tứ hàm xúc không rõ, lát sau, chỉ nghe Minh Hoa tiên tử cười bảo, “Lâm tiên tử là đến từ nội hải, vì thế chưa từng nghe thấy Lâm tiên tử cũng là chuyện bình thường.

Nói xong, Minh Hoa tiên tử hai tròng mắt nhìn Lâm nguyệt chăm chăm. Những lời của Minh Hoa tiên tử nói, khiến sắc mặt Được phu nhân và Lâm tiên tử biến hóa co rút lại, nhất là Lâm tiên tử, sắc mặt kia cực kỳ khó coi, chẳng qua đã thu lại khinh thị với Lâm nguyệt.

Ngược lại sau khi Toàn Tuyết nghe được lời Minh Hoa tiên tử nói xong, hai mắt khẽ ngời sáng, nhìn về phía Lâm Nguyệt càng nóng rực hơn.

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không bỏ qua thần sắc biến hóa của mấy người, cũng biết trong lòng Minh Hoa tiên tử kia đang thử dò xét mình, lập tức trong lòng cười lạnh, ngoài mặt chẳng lộ ra chút nào, lạnh nhạt gật đầu, rồi không thêm nhìn đám Lâm tiên tử nữa.

Nhưng người này rõ ràng cho thấy kiêng kỵ thân phận của nàng, đã vậy, nàng cần phải lợi dụng triệt để một chút mới được!

Thấy biểu hiện lạnh nhạt như vậy của Lâm Nguyệt, sắc mặt Minh Hoa tiên tử hơi đổi, rồi chậm rãi thu ánh mắt nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm lại, nháy mắt về phía Bạch Mẫu Đơn.

“Nếu mọi người đã tới đủ, chúng ta tới thảo luận chút chuyện phá trận là xong, các người cảm thấy thế nào?” Bạch Mẫu Đơn đựng ánh mắt Minh Hoa tiên tử, cười mở miệng đề nghị”

Người khác dĩ nhiên không hề có ý kiến, chỉ là Lâm tiên tử vẫn hừ một tiếng, chẳng qua cũng không còn khiêu khích nữa, cũng đồng ý với đề nghị của Bạch Mẫu Đơn.

“Đã như vậy thì...”

Minh Hoa tiên tử thấy không ai phản đối, liền chậm rãi mở lời, chưa đợi nàng ta nói xong, Lâm Nguyệt đã nhìn về phía bầu trời, lạnh lùng thốt lên, “Minh Hoa tiên tử chậm đã, có người đến!”

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, mọi người không hẹn mà cùng nhìn lại nàng, trên bầu trời xanh biếc không một gợn mây, vốn chẳng có nửa bóng người nào cả, lập tức không nhận được cau mày nhìn về phía Lâm Nguyệt lộ ra vẻ khinh nghi (khinh thường và nghi ngờ).

“lâm tiên tử, cô xác định là có người sao?” Sắc mặt Minh Hoa tiên tử sầm xuống, hơi hoài nghi nhìn Lâm nguyệt.

Trong mắt nàng ta, tu vi Lâm Nguyệt tương đương với các nàng, các nàng vốn không nhìn thấy người tới, tự dung nghi ngờ với lời Lâm Nguyệt nói.

“Đúng vậy” Lâm Nguyệt nói nhàn nhạt, hơn nữa ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Bạch Mẫu Đơn một cái.

Tu vi của nàng còn cao hơn đám người Minh Hoa tiên tử nhiều, thần thức kia lại mạnh mẽ không chỉ một lần, đám người Minh Hoa tiên tử nhìn không thấy, không có nghĩa là nàng không nhìn thấy.

Ánh mắt Lâm tiên tử lóe lên, thấy bộ dáng bí hiểm của Lâm Nguyệt, lập tức không kìm được cười lạnh, “Chỗ đó nào có ai? Nếu có người, sao thoát khỏi pháp nhãn của ta chứ? Chỉ sợ có một số người cố ra vẻ huyền bí lấy lòng mọi người thôi!”

Mấy người nghe Lâm tiên tử nói lập tức bất giác nhủ mảy, với thái độ vô cùng khiêu khích của lâm Tiên tử như thế thì mất kiên nhẫn chẳng qua trong lòng cũng hoài nghi với Lâm Nguyệt, lập tức im lặng không lên tiếng, xem Lâm Nguyệt ứng đối thế nào.

Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Lâm tiên tử một cái, đối với phần Lâm tiên tử lúc nào cũng thích bới móc tiểu nhân nàng khinh thường vô cùng, cũng lười để ý, vì thế chỉ liếc đối phương một cái, rồi thu mắt lại, lại lần nữa nhìn về bầu trời xa xa, nói thản nhiên, “Bạch Thành chủ, người tới là Bạch Băng”

“Cái gì?” Bạch Mẫu Đơn vừa nghe Lâm nguyệt nói, lập tức cả kinh nhảy dựng lên, sắc mặt khó coi nhìn về phía bầu trời.

Cả đám Minh Hoa tiên tử còn lại vừa sợ vừa nghi hoặc, nhưng thấy Lâm Nguyệt không giống giả vờ, trong lòng lại thập phần kinh ngạc.

Quả nhiên, nửa khắc đồng hồ sau, một chấm đen rất nhỏ xuất hiện trên bầu trời xanh, rồi thành điểm đen nhanh chóng lớn dần bay gần tới cuối cùng hóa thành luồng sáng rơi xuống trên đảo.

Người tới mặc bộ quần áo trắng, dung mạo tuấn mỹ hơi tái nhợt, giờ phút này đang sợ hãi nhìn đám người Lâm Nguyệt, chẳng phải Bạch Băng thì còn ai nữa?

“Băng Nhi, sao lại là con?” Thấy người tới thực sự là con yêu của mình, Bạch Mẫu Đơn vừa tức vừa sợ, trách mắng, “Sao con lại hồ nháo thế hả? Không cho con đến, con lại dám lên đi theo, con, con..”

Bạch Mẫu Đơn bị tức đến nỗi không nói ra lời, sắc mặt tái nhợt miệng thở hổn hển từng ngụm.

Những người khác nhìn thấy Bạch Băng, trên mặt khác nhau, chẳng qua mọi người ăn ý không ai lên tiếng. Bạch Băng nhìn Bạch Mẫu Đơn một cái, cắn răng nói, “Mẫu tahanan, thực xin lỗi, con cũng không muốn, con chỉ là không nhịn được thôi...”

Nói đến đây, Bạch Băng không nói tiếp nữa, ánh mắt cứ si ngốc nhìn về phía Lâm nguyệt, thấy người con gái hân ái mộ cả ánh mắt cũng không nhìn mình, gương mặt tuấn tú lập tức phát ra tái nhợt, thân hình lão đảo sắp ngã.

“Con...” Bạch Mẫu Đơn thấy hân như thế, ở đó còn không biết hân đang nghĩ gì, tổng lòng dù trách vạn phần, nhưng thấy bộ dạng suy yếu của Bạch Băng, lòng trách mắng ra tới miệng lại nói không nên lời, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài nói với đám người Minh Hoa tiên tử, “Đứa nhỏ làm loạn, để các vị chê cười rồi”

“Bạch tỷ tỷ không cần như thế, theo bốn tiên tử thấy, Bạch Công tử chẳng qua chỉ một long say mê mà thôi” Minh Hoa tiên tử nhìn về phía Lâm Nguyệt, cười bảo, “Lâm tiên tử thật sự có điểm phúc quá, có thể được tâm chân tình của Bạch công tử”

Lời Minh Hoa nói ra nghe có vẻ như hâm mộ, thực ra lại xen lẫn ý giễu cợt, người ở đây đều là nhân tình cả, sao nghe không ra chứ? Lập tức cùng nhìn về phía Lâm nguyệt, có ý tứ chế giễu, còn Bạch Băng thì hai mắt sáng ngời, đợi nhìn Lâm nguyệt.

Lâm Nguyệt cười lạnh, nhìn Minh Hoa tiên tử lạnh lùng, nói lạnh lùng, “Minh Hoa tiên tử, cơm có thể ăn bữa, nói cũng không thể nói lung tung được! Trong lòng tiểu muội đã có người, người cũng đừng làm hỏng danh tiếng tốt của Bạch Công tử thì hay hơn”

LỜI vừa nói ra, sắc mặt Minh Hoa tiên tử ngượng ngùng, sắc mặt Bạch Băng thì trắng bệch không còn giọt máu, thân thể lão đảo suýt ngã.

Trên mặt Bạch Mẫu Đơn chợt lóe lên mờ mịt, nhìn về phía Lâm Nguyệt mắt chợt lóe tàn khốc, lại tức giận quát lên với Bạch Băng, “Nghiệt chứng thật xấu hổ mất mặt quá, còn không mau cúi về cho ta!”

“Không, con không đi” Bạch Băng nghe thấy Bạch Mẫu Đơn nói, lập tức gào lên, “lâm Nguyệt, ta có chỗ nào không tốt chứ? Vì sao người không thích ta? Cứ coi như người có người yêu nên rồi đi, chẳng lẽ cũng không cho ta một cơ hội sao?”

“Nghiệt tử chết tiệt này! Con, con thật sự muốn ta tức chết mà!” Trong lòng Bạch Mẫu Đơn vừa đau lòng vừa thương xót lại phẫn nộ, đồng thời càng thêm oán hận với Lâm nguyệt.

Sắc mặt Bạch Băng thảm trắng như tờ giấy, cắn chặt môi dưới, nước mắt lưng tròng cứ nhìn thẳng vào Lâm nguyệt cứ như không nghe thấy lời Bạch Mẫu Đơn nói vậy.

Toàn bộ tình cảnh trong nháy mắt lạnh xuống. Được phu nhân nhắm mắt điều tức, cứ như không thấy trò khôi hài này vậy, còn Lâm tiên tử thì nhìn có chút hả hê, đồng thời lại có chút ghen tị. Cái vị Toàn Tuyệt kia thì có ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Bạch Băng, khóe môi cong lên giễu cợt.

Đối mặt với chất vấn của Bạch Băng, trên mặt Lâm Nguyệt không thay đổi, thậm chí nàng chẳng thèm nhìn Bạch Băng cái nào, chỉ nói với đám người Minh Hoa tiên tử, “nếu người đã đến đủ, vậy làm phiền Minh Hoa tiên tử tiếp tục đề tài vừa này đi. Ta tới là tìm bảo vật, không cần thiết trì hoãn thời gian vì những chuyện khác”

Với hành vi dây dưa không ngừng của Bạch Băng, Lâm Nguyệt trong lòng đã sớm mất kiên nhẫn cực điểm, nàng vốn là người lạnh tình, lại lớn lên trong thế giới có quan niệm nam nữ bình thường, đối với những nam tử hay khóc lóc sụt sùi kia, lại càng không chút thương hương tiếc ngọc.

Hành động như Bạch Băng vậy, chẳng những không lấy được đồng tình của nàng, mà ngược lại càng khiến nàng thêm chán ghét.

Minh Hoa tiên tử ho khẽ một cái, trong lòng với chuyện bạc tình của Lâm Nguyệt lại càng thêm hiểu biết sâu sắc, lập tức mở miệng nói, “Bạch tỷ tỷ, Lâm tiên tử nói đúng lắm, hiện giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên cùng bàn cách phá trận đi! Về phần Bạch Công tử...”

Nói đến đây, Minh Hoa tiên tử dừng chút, liếc qua Bạch Băng hồn bay phách lạc, lúc này lại nói tiếp, “Nếu Bạch công tử đã đến đây, vậy để nó ở lại là được, dù sao ở đây cách Bạch Sa Thành cực xa, dọc đường đi còn gặp không ít yêu thú, lấy tu vị Bạch Công tử, ở lại đây đợi chúng ta xong việc rồi cùng nhau về là ổn nhất!”

“Minh Hoa tiên tử nói phải lắm” Lúc này Lâm tiên tử ánh mắt cũng chợt lóe, không biến sắc liếc qua Bạch Băng điềm đậm đáng yêu, nói ra, “Bạch công tử có phong thái tiên nhân, nếu trên đường xảy ra chuyện gì tới lúc đó sẽ không hay, như thế chẳng bằng bảo công tử ở lại, thêm nữa...”

Nói tới đây, Lâm tiên tử không có ý tốt nhìn Lâm Nguyệt một cái, cười nói, “Bạch công tử đến là vì Lâm tiên tử, hơn nữa tu vị Lâm tiên tử không tầm

thường, chẳng bằng lúc đó cứ để cho Lâm tiên tử chịu trách nhiệm bảo vệ Bạch công tử là được rồi!”

“Cái này...” Bạch Mầu Đơn cau mày nhìn Lâm nguyệt một cái, rõ ràng cũng động lòng với đề nghị của Lâm tiên tử.

“nếu Bạch thành chủ tin tiểu muội, dĩ nhiên tiểu muội sẽ không chối từ” Lòng mày đen cau Lâm Nguyệt cau lại, tổng lòng cười lạnh, chậm rãi nói ra, “Chẳng qua chuyện đi này hung hiểm vô cùng, cứ coi như tiểu muội chiếu cố không chu toàn, hoặc Bạch công tử trong đi tích có xảy ra chuyện gì, đến lúc đó Bạch thành chủ cũng đừng có oán hận tiểu muội mới được”

Bảo vệ sao? Hừ, chỉ cần Bạch Mầu Đơn yên tâm, nàng dĩ nhiên không sợ đồng ý ngay, còn chuyện bên trong xảy ra cái gì, nàng cũng không dám bảo đảm.

“Ta không oán!” Bạch mầu Đơn còn chưa mở miệng, Bạch Băng đã cướp lời, hần chạy mấy bước tới trước Lâm nguyệt, nhìn thẳng vào nàng, nói từng câu từng chữ, “Dù cho ta có chết bên trong, ta cũng không oán nàng!”

Mặc dù hần không tự mình thăm dò đi tích, nhưng chuyện có liên quan tới đi tích hần nghe lời mẫu thân nói không ít, bên trong hung hiểm vạn phần, nhưng với hần mà nói, chẳng phải là một cơ hội sao?

Đến lúc đó dĩ nhiên hần sẽ ngoan ngoãn đi theo bên nàng, không gây phiền toái cho nàng, nếu nàng gặp phải uy hiếp, hần lại càng muốn chung hoạn nạn với nàng, hần cũng không tin, nàng thực sự vô tình như thế, dù lòng nàng làm bằng băng, hần cũng muốn hun nó tan ra!

Ánh mắt sáng quắc của Bạch Băng nhìn Lâm Nguyệt, trong lòng hạ quyết tâm.

“Bạch công tử một lòng say mê với Lâm tiên tử, đã vậy, cứ quyết định thế đi là xong!” Con ngươi Lâm tiên tử đảo một cái, cười nói, “Lâm tiên tử lát nữa tiến vào đi tích, cô cần phải ngăn vạn nhớ kỹ bảo vệ Bạch công tử cho tốt nha, dù sao người cuồng đại lại tuần tú như Bạch Công tử nhưng lại cực kỳ hiếm khó có tìm đó”

“nếu BẠch thành chủ đã tin tiểu muội, dĩ nhiên tiểu muội sẽ tận lực bảo vệ Bạch công tử rồi” giọng Lâm Nguyệt nói nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại nổi lên sát khí với Lâm tiên tử.

Nữ nhân này thế mà không an phận, nghĩ tới định ném bao đồ Bạch Băng cho nàng, sau đó để nàng bị bó chân tay trong đi tích, lòng có băn khoăn, chẳng qua, nàng ta sai rồi, Bạch Băng kia nàng không bảo vệ, nhưng chỉ có năng lực mới hoàn thành được, nếu lúc đó Bạch Băng muốn chết, chả lẽ trách nàng sao?

Huống chi, đối với những người như nàng ta, Lâm Nguyệt nàng đây chẳng sợ tí nào, nếu các nàng ấy dám tính toán với nàng, hoặc giờ thù đoạn đùa giỡn nàng...

Lâm Nguyệt liếc nhìn mặt mũi ngập tràn đắc ý của Lâm tiên tử, trong lòng cười lạnh một cái, nghĩ muốn tính toán nàng sao? Hiện tại tạm thời cứ để nàng ta đắc ý đi. Lâm nguyệt nàng đây cũng chẳng phải là người ai thích nắn bóp gì thì tùy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Phấn Y Cung

Tại Côn Lôn, trên đỉnh Lạc Thủy.

“Tứ Huyền, hôn sự giữa con và Diệp Khuynh Tuyết, vì sư đã đồng ý với sư đệ Tứ Ngọc rồi, trong khoảng thời gian này con đừng có đi ra ngoài rèn luyện nữa, cứ ở tông môn bế quan nửa năm, đợi Diệp Khuynh tuyết lên Trúc cơ rồi, vì sư sẽ chuẩn bị cho các con đại điển song tu (ý là làm đám cưới). còn phần Mộc gia, con đừng lo, vì sư tự khắc giúp con xử lý” Thanh Chân đạo quân ngồi xếp bằng ở đại sảnh, nhắm mắt mở miệng nói nhàn nhạt.

“Sư tôn gọi đệ tử tới là vì chuyện này ư?” Sắc mặt Quân Tứ Huyền âm trầm, lạnh lùng thốt lên, “Sư tôn, đệ tử mặc dù không rõ giữa Tứ Ngọc sư thúc và sư tôn nói gì, nhưng đệ tử tuyệt đối không có ý gì khác với Diệp Khuynh Tuyết kia, sư tôn, người đã từng đồng ý với đệ tử, chuyện bầu bạn song tu, cứ để cho đệ tử được chọn”

“Hừ?” Nghe thấy Quân Tứ Huyền nói, Thanh Chân đạo quân nhú chặt mày, chậm rãi mở hai tròng mắt ra, như điện bắn thẳng về ái đồ đứng phía dưới, lạnh nhạt mở miệng, “Con vô tình với Diệp Khuynh Tuyết sao? Vậy vì sao Tứ Ngọc sư đệ lại nói con và Diệp Khuynh Tuyết là tình đầu ý hợp hả? Chỉ sợ Mộc Gia ngăn cản, vì thế mới khuyên vì sư thành toàn cho các con chứ?”

Hần và Diệp Khuynh Tuyết tình đầu ý hợp sao? Trong mắt Quân Tứ Huyền koe lên tàn khốc, trong lòng cười lạnh. Tứ Ngọc đạo quân quả nhiên là lão hồ đồ mà, vì Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí cả những lời nói ti tiện thế cũng nói ra được, ông ấy nhận định là hần sẽ không nói ra chân tướng, còn muốn lấy già biến thành thật buộc hần đi vào khuôn khổ sao?

Đáng tiếc Quân Tử Huyền cũng không phải là loại dễ nuốt kia! Nghĩ muốn trối hăn và Diệp Khuynh Tuyết thành bầu bạn song tu sao? Quả thật là buồn cười!

Tĩnh tĩnh hần lạnh lùng, vốn chẳng có hứng thú gì với chuyện nam nữ, với phần đông nữ tu ái mộ hần thời gian qua đều làm như không thấy, đặc biệt là với Diệp Khuynh Tuyết lại càng chẳng có tí tình cảm nào, hơn nữa hần sớm biết thấy trò Tử Ngọc đạo quân không có ý tốt, sao chịu ép mình đi cưới Diệp Khuynh Tuyết cho được chứ?

Nếu mà là nàng ấy...

Quân Tử huyền hít sâu một hơi, trong đầu cô dứt bỏ dung mạo tuyệt sắc kia ra, bên môi lên cười khẽ thoáng khổ sở.

Nếu đã không phải là nàng ấy, vậy có đôi ai cũng thế, kể cả Mộc Linh cũng chẳng sao hết, chỉ là Diệp Khuynh Tuyết kia, cái kẻ ác độc bức nàng rời khỏi côn Lôn kia, tuyệt đối là không được!

Nghĩ tới nữ nhân có tâm tư ác độc Diệp Khuynh Tuyết kia, trong mắt Quân Tử Huyền chợt lóe lên chán ghét, nói, “Sư tôn, đệ từ một lòng hướng đạo, cũng không cần bầu bạn song tu, chuyện này đệ từ đã quyết không thể đồng ý!”

Thần sắc Quân Tử Huyền trong veo nhưng lạnh lùng, giọng nói quyết tuyệt. Thành Chân đạo quân nghe lời Quân Tử Huyền nói, trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng bảo, “Mà thôi, con nếu đã không muốn, vì sư cũng không ép con, chẳng qua Tử Ngọc sư đệ kia, vẫn cần con tự mình đi giải thích!”

“Sư tôn yên tâm, đệ từ sẽ tới gặp Tử Ngọc sư thúc để giải thích rõ ràng!” Quân Tử huyền nói xong, ngừng chút, lại bảo, “Sư tôn, đệ từ muốn rời khỏi tông môn, ra ngoài rèn luyện một lần, chưa biết... ngày về”

Thanh Chân đạo quân không nói gì, chỉ khoát tay áo, bảo Quân Tử Huyền lui ra.

“Đệ từ cáo lui” Quân Tử Huyền vái chào thật sâu với Thanh chân đạo quân, sau đó xoay người lui ra ngoài.

Rời khỏi động phủ Thanh Chân đạo quân, Quân Tử Huyền nhìn về bầu trời xa xa suy nghĩ xuất thần, chẳng biết đang nghĩ gì nữa. Lúc này, một bóng hình mảnh mai xinh đẹp đi ra từ lối nhỏ tối.

“Quân sư huynh”

Trên mặt Diệp Khuynh Tuyết lộ ra nụ cười vui vẻ mềm mại, đứng chính ình trước mặt Quân Tử Huyền, trải qua điều dưỡng mấy ngày, vết thương trên mặt nàng ta đã gần như khỏi hẳn, hiện tại chỉ còn lại mấy vết mờ mờ, chẳng qua dưới sự trang điểm tí mĩ của nàng ta, vết thương trên mặt nếu không nhìn kỹ cũng gần như nhìn không thấy.

Dung mạo khôi phục, Diệp Khuynh Tuyết cũng khôi phục tự tin như trước, giờ phút này nàng ta phảng phất lại trở lại thành Tuyết tiên tử thanh nhã tuyệt trần cao cao tại thượng như cũ. Nếu không phải Quân Tử Huyền đã từng tận mắt nhìn thấy bộ mặt xấu xí không chịu nổi của nàng ta, quả thật không tin nổi, thoát nhìn nữ nhân thanh nhã như lan trước mắt này so với kẻ có thần thái điên cuồng méo mó vằn vẹo ở thung lũng tiểu bí cảnh Hoàng thiên kia, là cùng một người.

Nếu như chưa từng tận mắt nhìn thấy, nếu không có hết thấy lúc trước, có lẽ hần sẽ cho rằng Diệp Khuynh Tuyết thật sự là một cô gái thanh nhã, đáng tiếc, hần sớm đã nhìn rõ bộ mặt thật của nàng ta, giờ phút này bất luận thế nào cũng khó có cảm tình được!

“Diệp sư muội kohong ở Vân vụ Phong của sư thúc Tử Ngọc tu luyện, lại chạy tới đây làm gì thế?”

Về mặt Quân Tử Huyền mê hoặc lạnh lùng vô tình, làm như không thấy chút tình ý Diệp Khuynh Tuyết biểu lộ nhè nhẹ ra.

“Quân sư huynh, chẳng lẽ huynh cứ nhất định phải lạnh lùng với muội thế sao?” Khuôn mặt nhỏ của Diệp Khuynh Tuyết trắng bệch, giữa đầu điểm đậm đáng yêu nhìn Quân Tử Huyền, dung nhan trang điểm tí mĩ xinh đẹp thêm tư thái nhu nhược kia, càng khiến người ta nảy lòng thương tình.

“Diệp sư muội, xin mời về cho!”

Quân Tử Huyền cũng không thèm để ý tới Diệp Khuynh Tuyết, làm như không nhìn thấy sắc đẹp trước mắt, vút lại một câu lạnh lùng, xoay người tiêu sái rời đi.

“Quân sư huynh!” Diệp Khuynh Tuyết nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của Quân Tử Huyền, cực kỳ không cam lòng kêu lên, “Huynh muội còn nửa năm nữa thì tiến hành đại diện song tu rồi, chẳng lẽ huynh với người bầu bạn tương lai song tu có thái độ vậy sao?”

Quân Tử huyền dừng chân lại, gương mặt tuấn tú lạnh xuống, mãi sau mới cười lạnh bảo, “Đại diện song tu sao/ Diệp sư muội nếu muốn cử hành đại diện song tu, dĩ nhiên Quân Mỗ sẽ chúc mừng một câu! Chẳng qua mong rằng Diệp sư muội đừng có nhắc Quân mỗ vào, cô gái như Diệp sư muội vậy, Quân mỗ nếu không thích thì cũng không muốn đâu!”

Lời này vừa dứt, sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt tái nhợt, mãi lâu sau, không dám tin nhìn Quân Tử Huyền nói, “Huynh, huynh nói cái gì?”

“Lời Quân mỗ nói. Diệp sư muội không phải là nghe không rõ nhĩ? Nếu là vậy, Quân Mỗ cũng không ngại lặp lại lần nữa! Người như Diệp sư muội vậy, nếu Quân mỗ đã không thích...” Thấy Diệp Khuynh Tuyết không dám tin chất vấn, trên mặt Quân Tử Huyền lạnh tanh, vẫn lạnh lùng kinh người, nói ra

lời tàn nhẫn vô cùng.

“Đủ rồi!” Diệp Khuynh Tuyết cũng không nhịn được nữa, mở miệng ngắt lời hắn, dung nhan thanh tú chợt lóe lên hận, giọng đầy căm tức, “Quân Tử Huyền, ngươi là vì nàng, có phải không? Ngươi không muốn cùng ta cử hành đại điển song tu, là vì con tiện nhân Lâm Nguyệt kia có phải không?”

“Câm miệng!” Thấy Diệp Khuynh Tuyết nhắc tới Lâm Nguyệt, trong đôi mắt đen trong veo của Quân Tử Huyền lóe lên tia tối, tức giận quát lên.

“Ha ha...”

Diệp Khuynh Tuyết bị câu rống lên này của hắn, thân hình mềm mại lập tức lao đảo lùi lại mấy bước, khó khăn lắm mới đứng vững, nhưng trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng và hận ý ngập tràn, nghiêng răng trèo trẹo nói khàn giọng, “Quân Tử Huyền, quả nhiên ngươi coi trọng con tiện nhân kia! Ngươi, tại sao ngươi lại thế chứ?”

Sắc mặt Quân Tử Huyền cứng đờ, trằm mặt không nói.

“Thế nào? Ngươi không phản đối sao?” Về mặt Diệp Khuynh Tuyết nhăn nhó dữ tợn, trong mắt đều ngập tràn không cam lòng và hận ý, thần thái điên cuồng cười lạnh nói, “Thật không ngờ, đường đường là tu sĩ thân truyền của tu sĩ hóa thân Côn Lôn thể mà lại thích một kẻ phản nghịch!”

“Câm miệng. Diệp Khuynh Tuyết, ngươi không có tư cách nói nàng ấy như vậy! Nàng ấy rời khỏi Côn Lôn, đến cùng là vì sao, trong lòng người chẳng biết rõ sao!” quân Tử Huyền nói xong, phất tay áo một cái, đầu cũng không quay lại đi xuống dưới.

“Quân Tử Huyền!” Diệp Khuynh Tuyết nhìn theo bóng lưng hắn, kêu lên, “Ngươi không phải là vẫn thích con tiện nhân kia sao? Ngươi sẽ hối hận! Ta nói cho ngươi biết, con tiện nhân ấy chết rồi, nó đã chết rồi...”

Thân hình Quân Tử Huyền cứng đờ, trong mắt bộc phát ra sát ý mãnh liệt, nhưng nhanh chóng thu lại, mũi chân điểm nhẹ một cái, bóng dáng đột nhiên biến mất không thấy nữa.

Hai tròng mắt Diệp Khuynh Tuyết đỏ ngầu, hai tay nắm chặt vào nhau, trang dung trang điểm tinh xảo ăn mặc tỉ mỉ trở nên vụn vỡ, đầu còn bộ dáng thanh nhã yếu ớt như lan nữa chứ.

Lâm Nguyệt! Lại là Lâm nguyệt! Nữ nhân kia thật đáng chết, hại nàng ta bị hủy dung, hại nàng ta thân bại danh liệt còn chưa tính, thế mà còn dám cướp con tim Quân Tử Huyền đi nữa!

Nó đáng chết! Về mặt Diệp Khuynh Tuyết dữ tợn, cắn chặt môi dưới, mãi cho tới khi máu tươi rỉ ra, mới đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng.

Quân Tử Huyền, ngươi thích nó lắm sao? Đáng tiếc, ngươi vĩnh viễn không có được nó! Con tiện nhân kia, sẽ chết nhanh thôi! Còn ngươi, cuối cùng cũng chỉ thuộc về ta!

Ở Đông cực Hải.

Tại một đảo nhỏ hoang vu không rõ tên của nơi nào đó ở Nội Hải. Một thiếu niên dung mạo thanh tú mang theo một nam đồng bảy tám tuổi ngự kiếm xa xa bay đến, lúc xoẹt qua đảo nhỏ trong nháy mắt, đột nhiên ồ nhẹ một tiếng, động tác hơi nùng lại, rồi chuyển hướng bay về phía đảo nhỏ.

“Ca ca, huynh sao vậy?” Nam đồng thấy động tác của thiếu niên, hỏi kinh ngạc.

“Ở dưới có người”

“Có người sao?” Hai huynh đệ chậm rãi rơi xuống trên đảo, lúc này nam đồng nhìn thấy có người nằm sấp trong bụi cỏ, lập tức kêu lên một tiếng, hơi sợ hãi nắm chặt ống tay áo của thiếu niên, run giọng nói, “Ca ca, huynh, huynh ấy có phải đã chết rồi không?”

“Không biết nữa, chúng ta đi qua xem chút”

Thiếu niên vỗ nhẹ vai nam đồng, sau đó cẩn thận đi tới, lật người nằm úp sấp lên.

“Hì!”

Thấy bộ dáng người đó, thiếu niên đột nhiên hít một ngụm khí lạnh.

“Ca ca, trông huynh ấy thật xinh đẹp nhá!” Nam đồng mở to đôi mắt nhìn người đang hôn mê bất tỉnh ở đó, nói, “Ca ca, sao huynh ấy lại không động thể? Có phải đã chết rồi không?”

“Còn chưa chết, chắc là bị thương nặng” Thiếu niên dùng tay thử bắt mạch người đó, sau đó nói với nam đồng, “Ý Nhi, hắn bị thương, chúng ta nhất định phải dẫn hắn về”

Nói xong, thiếu niên một tay ôm lấy người đang hôn mê, tay kia dắt nam đồng lên ngự kiếm rời khỏi đảo hoang.

Chỉ là thiếu niên và nam đồng gia không để ý tới, lúc hắn ôm người đó lên, người đang hôn mê mở hai mắt ra song lại nhanh chóng nhắm lại, mê man đi.

Người mà hai huynh đệ này gặp phải, đúng là Diêm Tinh Vândã lợi dụng huyết tể, mở ra lối đi huyết dẫn, cường chế đột phá thời không loạn lưu đi vào Đông Cực Hải.

Lúc trước hắn ở Vân Bảo lợi dụng tu vi và máu tươi bản thân, cường chế tiến hành huyết tể, lấy máu dẫn đặt trong người Lâm nguyệt làm cảm ứng, chuẩn bị cường chế mở ra lối đi, đi thẳng tới bên cạnh Lâm nguyệt, tiếc là hắn đánh giá sai uy lực cản trở của huyết tể, sau khi hắn thành công mở ra lối đi huyết dẫn, lại bởi vì tu vi và khí huyết trong cơ thể hoa tón quá độ, bị lâm vào hôn mê sâu.

Kết quả sau khi tiến vào lối đi, bị không gian loạn lưu áp bức, mất đi cảm ứng với Lâm Nguyệt, mặc dù cuối cùng hắn cũng thành công đi vào Đông Cực Hải, nhưng vị trí xuất hiện lại ở trong Nội Hải, cách Lâm Nguyệt ở tận ngoại Hải cực xa, hơn nữa bản thân hắn bị thương nặng, kết quả bị thời không loạn lưu ném lên một hoang đảo.

Đội sau khi hắn khôi phục ý thức, lại phát hiện ra mình chẳng những bị thương nặng không thể nhúc nhích được, hơn nữa một thân tu vi cũng bị hạ thấp xuống luyện khí kỳ, từ đó đừng có nói là hắn đi tìm Lâm Nguyệt, mà cả hành động cũng có vấn đề, rồi vào đường cùng, hắn chỉ đành cố nén sâu trong lòng chuyện muốn đi tìm Lâm Nguyệt ngay, khép chặt năm giác quan chuyên tâm chữa bệnh.

Với huynh đệ trước khi đến đây, thực ra hắn đã ở trên hoang đảo ngơ ngẩn nửa tháng rồi, vốn tưởng mười ngày thì vết thương trong cơ thể sẽ khôi phục được khá, kết quả hắn lần này bị thương vượt ra ngoài dự liệu, hắn vì mở ra lối đi, lượng khí huyết là linh lực vốn tổn hao nhiều, sau đó bị hôn mê cuốn trong không gian loạn lưu trải qua sóng chết gang tấc, ở trong không gian loạn lưu áp bách và bị huyết tể tiến hành cản trở, khiến cho tu vi của hắn giảm xuống, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể và đan điền đều bị phá hủy không ít, muốn trong khoảng thời gian ngắn khôi phục lại vết thương là không thể.

Trong lúc để cho vết thương khôi phục dần, Diêm Tinh Vân lại nóng lòng, cũng không thể tránh được, chỉ đành tiếp tục ở lại tại chỗ chữa thương, mãi cho tới khi hai huynh đệ này xuất hiện, thực ra lúc thiếu niên và nam đồng gia phát hiện ra hắn, hắn đã sớm phát hiện ra họ, dù sao thân thể hắn dù hôn mê bất tỉnh, nhưng thần thức trong cơ thể không bị hạn chế, vì thế lúc huynh đệ kia xuất hiện, hắn đã phát hiện ra.

Đường đường là thiếu chủ Vân Bảo, bị lưu lạc trong hoang đảo, bị thương nặng được người ta nhặt được, Diêm Tinh Vân cảm thấy mất mặt vô cùng, chẳng qua hắn thật sự không muốn tiếp tục ở lại hoang đảo thành “thi thể”, lại thấy tu vi huynh đệ này kém chưa tạo thành uy hiếp với hắn, vì thế mới để mặc họ dẫn mình đi.

Bất kể tính là thế, lúc vị thiếu niên chạm phải hắn, hắn không nhịn được nổi lên sát khí trong lòng, cũng may cơ thể hắn bị thương quá mức nghiêm trọng, hơn nữa hắn cố ép mình mới không ra tay giết chết huynh đệ này.

Đương nhiên những chuyện này vị thiếu niên và nam đồng gia không biết, đặc biệt là thiếu niên kia, hắn chỉ sốt ruột cứu người, vốn không nghĩ tới lúc mình mềm lòng cứu người, suýt nữa huynh đệ họ bị mất mạng.

“Ca ca, huynh nói xem lúc nào thì hắn có thể tỉnh lại hả?” Nam đồng ngồi trên phi kiếm, nhìn Diêm Tinh Vân hôn mê hỏi.

“Không biết nữa, mạch đập hắn hỗn loạn, rõ ràng bị thương rất nặng, nhất định là phải nhanh đưa về cho sư phụ xem chút, cũng chỉ có Hứa sư phụ mới cứu được hắn”

“Ca ca, hắn bị yêu thú tập kích bị thương sao?”

“Không biết, hắn không phải thế, trên người hắn không có vết thương”

Thiếu niên nhìn lướt qua Diêm Tinh Vân, trong mắt chợt lóe lên nghi ngờ ngạc nhiên, định nói tiếp gì đó, đột nhiên lại nghe thấy tiếng nam đồng kêu lên hoảng sợ, “Ca ca, huynh xem, đây là cái gì thế?”

Trong lòng thiếu niên đột nhiên giật thót, ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt thanh tú lóe lên bối rối, cả kinh nói, “Không hay rồi, yêu nữ Phấn Y Cung, chúng ta đi mau...”

Nói xong, hai tay thiếu niên bấm niệm pháp quyết, cấp tốc bay trên phi kiếm cứng rắn chuyển hướng, đang định bỏ chạy, nhưng đúng lúc này, lại nghe thấy một tiếng cười cô gái truyền tới, “Khà khà, nhìn thật anh tuấn, ngoan ngoan cho lão nương giữ lại là xong!”

Giọng vừa dứt, một cô gái mặc quần áo đỏ đột nhiên xuất hiện, ngăn đám người thiếu niên lại, cũng không thấy nàng ta làm động tác thế nào, chỉ bản ngón tay ra, thì miễn cưỡng cố định thiếu niên trên phi kiếm ở không trung rồi.

“Ngươi muốn gì?” Sắc mặt thiếu niên tái nhợt, phần nộ nhìn thiếu nữ áo đỏ, cả giận nói, “Ta chính là đệ tử bên ngoài của Đông cực cung, yêu nữ nhà ngươi đừng có làm quá đáng, nội hải không phải là nơi để Phấn Y Cung như ngươi làm càn!~”

“Chắc chắn, ta nói ở đâu ra con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt chứ, hóa ra là đệ tử Đông Cực Cung ha, chẳng trách lại lớn lên cao cường như thế...” thiếu nữ áo đỏ cười bảo, “Tĩnh, ngươi đã là người Đông cực cung, tỷ tỷ ta hiền...”

Nói đến đây cô gái áo đỏ dừng lại, đôi mắt đẹp chợt tròn to, nhìn thẳng Diêm Tinh Vân được thiếu niên ôm chặt trong ngực, mắt thoáng lộ vẻ kinh diễm.

Thấy vẻ mặt của cô gái, trong lòng thiếu niên thầm kêu không ổn, vô thức dùng ống tay áo che Diêm Tinh Vân lại, đáng tiếc quá muộn.

Chỉ thấy đầu ngón tay của cô gái áo đỏ vung lên, một luồng sáng đỏ trong nháy mắt cuốn tới thiếu niên, sau một khắc, thiếu niên còn chưa kịp phản ứng, đã thấy trong lòng nhẹ bẫng, Diêm Tinh Vân đã bị lẳng không cuốn đi, rơi vào trong tay cô gái kia.

“Người làm gì thế, mau buông hắn ra!” Sắc mặt thiếu niên trắng bệch, phần nộ trùng mắt nhìn cô gái áo trắng kia, tức giận nói.

Cô gái áo trắng lại cười khúc khích, nhắc Diêm Tinh Vân nhảy lên một pháp khí giống hình lá cây, phất tay áo về thiếu niên, nói, “Người là đệ tử Đông cực Cung, lão nương liền bỏ qua cho người, nhưng mà mỹ nhân này lão nương sẽ mang đi, ha ha...”

Nói xong, cô gái áo trắng vừa bấm linh quyết pháp khí trên không bắn nhanh như mũi tên nhanh chóng biến mất giữ thiên không mênh mông. Nhìn cô gái áo trắng biến mất, thiếu niên thất bại ngồi trở lại phi kiếm.

“Ca ca, nàng ấy mang vị ca ca xinh đẹp đi rồi, làm sao đây?” Nam đồng hơi thấp thòm kéo ống tay áo thiếu niên.

“Những năm gần đây, những yêu nữ Phấn Y Cung kia càng ngày càng lộng hành, chúng ta về trước, nói cho sự phụ biết đã”

Thiếu niên trầm mặc, cười phi kiếm tiếp tục bay về phía trước.

Ở bên kia hải ngoại. Đám người Lâm Nguyệt đi theo một lối đi nhỏ hẹp, mờ tối, chỉ đủ cho hai người đi song song về phía trước, mọi người cũng ăn ý cứ tạo thành một cặp làm thành hàng. Minh Hoa tiên tử và Dược phu nhân đi tuốt đằng trước, tiếp theo sát các bà là Lâm tiên tử và Toàn Tuyết, Lâm Nguyệt thì đi hàng thứ ba dính chặt với Bạch Băng. Bạch Mẫu Đơn ở phía sau có trách nhiệm canh đằng sau.

Trong thông đạo tối đen chẳng có tí ánh sáng nào, chợt bên vách đá có từng tiếng nước nhỏ giọt xuống, phát ra tí tích vang rõ, trong không khí tĩnh mịch, bầu không khí bị đè nén vô cùng.

Trong bóng tối, mọi người yên lặng tiến về phía trước, cả tiếng thở cũng vô thức thả nhẹ. Mặt Bạch Băng hơi đỏ, đi sát bên Lâm Nguyệt, trong mắt thỉnh thoảng lóe sáng, hắn không dám dặt tay Lâm Nguyệt, chỉ có thể tận lực dựa sát vào người Lâm Nguyệt, hai tay nắm chặt lại, vì hưng phấn, căng thẳng, đã trở nên ẩm ướt.

Dưới bầu không khí khẩn trương áp bức như thế, lại nửa nén hương nữa qua đi, đột nhiên Minh Hoa tiên tử đi đằng trước dừng bước. Những người khác thấy thế cũng rồi rít dừng lại, Lâm tiên tử hỏi, “Minh Hoa tiên tử, có phải đã phát hiện ra cái gì không?”

Minh Hoa tiên tử nhíu mày bảo, “Đằng trước hình như là con!”

Nghe thấy lời Minh Hoa tiên tử nói, sắc mặt mọi người đều sầm xuống. Từ sau khi phá vỡ cửa cấm trận vào di tích xong, các nàng cứ men theo lối đi này đi vào. Sau nửa canh giờ, thì lại thấy lối đi này cứ quanh đi quẩn lại, lối đi không những dài kinh người, hơn nữa còn phức tạp vô cùng, lúc vài canh giờ trước, các nàng còn nhớ đã chuyển không rõ mấy vòng rồi, hiện giờ dù các nàng định muốn ra ngoài chắc rằng cũng khó mà mò lối nổi.

“Minh Hoa tiên tử, người có nghiên cứu chút về trận đạo, không phải chúng ta đã lâm vào trong trận pháp rồi chứ?” Bạch Mẫu Đơn hỏi.

Minh Hoa tiên tử dẫn đầu lại, nhìn chút trận bàn trong tay, cuối cùng chậm rãi lắc đầu, bảo, “Không giống trận pháp, bát cấm trận của ta vốn không cảm ứng được chút linh khí không ổn định, nếu là trận pháp sớm đã có cảm ứng rồi”

Lâm nguyệt nghe Minh Hoa tiên tử nói, ánh mắt lóe lên, ngón tay nhỏ vừa động, lát sau cũng bắt giác cau mày.

Nàng ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên chiếm được truyền thừa trận cấm, với trận đạo mà nói có thể cực kỳ tinh thông, nhưng như Minh Hoa tiên tử nói tới vậy, linh khí chung quanh không ổn, hoàn toàn không cảm ứng được có trận pháp không nữa.

“Có lẽ cũng chẳng có trận pháp gì đâu, chỉ là lối đi này dài hơn mà thôi, chúng ta tiếp tục đi tới xem mục đích tới cùng là thế nào?” Minh Hoa tiên tử suy nghĩ chút nói ra. Mọi người khẽ gật đầu, đồng ý với đề nghị của Minh Hoa tiên tử, đoàn người tiếp tục đi về trước. Sau nửa nén hương, đột nhiên ở phía trước truyền tới một tiếng rắc nhỏ vang lên, trong nháy mắt phát ra tiếng vang, sắc mặt mọi người thay đổi, Minh Hoa tiên tử gấp gáp kêu lên, “Cẩn thận, có cơ quan!”

Giọng Minh Hoa vừa xong, ngay sau đó có tiếng xèo xèo truyền đến, phía trước không biết như thế nào, một trận tên màu đen bắn như mưa ra.

Biến cố bất thành linh khiến mọi người trong nháy mắt như chìm trong hỗn loạn, Dược phu nhân đi đằng trước không kịp tránh bả vai bị mấy mũi tên đen bắn trúng, còn những người khác phản ứng nhanh đánh mạnh về phía trước, dựa sát vào vách tường lợi dụng pháp khí ngăn làn tên mưa đen lại.

Phản ứng Lâm Nguyệt cực nhanh, gần như Minh Hoa tiên tử mở miệng trong nháy mắt, mũi chân điểm nhẹ, nhanh nhẹn nhảy sang một bên, còn Bạch Băng đứng cạnh thì sợ ngây người đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Chương 160: Thăm Dò Di Tích 1

Mắt thấy mũi tên đen vút bay đến sẽ đâm Bạch Băng như tổ ong, Bạch Mẫu Đơn kêu lên thê lương, “Băng Nhi...”

Lòng Lâm Nguyệt trùng xuống, quyết định rất nhanh, lắc mình một cái chụp lấy Bạch Băng đang đứng ngay người trong thông đạo, túm chặt lấy tay hắn kéo mạnh, lúc kéo hẳn lại, đồng thời còn xoay người một cái đem áp Bạch Băng vào sát tường.

Cảnh này xảy ra cực nhanh, nhanh tới mức khiến mọi người còn chưa kịp phản ứng đã lại nghe có tiếng người la lên, “A!” một cái, thê lương thảm thiết.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết này đều lọt vào tai tất cả mọi người, lại khiến trong lòng mọi người sợ run lên, cùng đồng loạt quay đầu nhìn lại thì thấy Bạch Mẫu Đơn đi cuối cùng ngã xuống trên mặt đất giữa giữa đền cuồng, trên thân hình mập mạp cắm đầy mũi tên đen, dòng máu đen từ vết thương chảy ra, thoát nhìn mà thấy ghê cả người.

“Bạch tỷ tỷ...” Minh Hoa tiên tử tức giận kêu lên sợ hãi, nhìn Bạch Mẫu Đơn thống khổ giữa giữa trên mặt đất, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Còn Bạch Băng được Lâm Nguyệt ấn lên tường khi nghe được tiếng Minh Hoa tiên tử kêu lên, thân hình run bần bật, lập tức phát ra tiếng thét chói tai, “Mẫu thân...”

Bạch Băng đẩy mạnh Lâm Nguyệt ra, bỏ nhào vào Bạch Mẫu Đơn, Lâm Nguyệt nhanh tay lẹ mắt tóm chặt lấy tay hắn, kéo ra nói, “Đừng chạm vào bà ấy, có độc!”

Lời vừa nói xong, mọi người cả kinh, theo bản năng ngừng động tác lại, đồng thời ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn lên trên người Bạch Mẫu Đơn, vừa nhìn logn ai cũng bất giác thấy lạnh sống lưng, chợt rùng mình một cái.

Ai cũng thật không ngờ, chỉ ngần ngừ trong mấy giây, Bạch Mẫu Đơn còn đang kêu thảm thiết giữa giữa đã tắt thở nằm im trên mặt đất, còn thi thể chẳng những thất khiếu (bảy lỗ) chảy máu, mà hai mắt lồi lên, hơn nữa xác trở nên đen sì, bốc lên mùi tanh tưởi, rõ ràng là bị trúng kịch độc mất mạng.

Cả Bạch Băng cũng bị dọa sợ, sắc mặt hắn thay đổi hết đen lại trắng, trong lòng đau đớn khó chịu vô cùng, nhưng vẫn không dám tiến lên, bỗng bỏ nhào vào lòng Lâm Nguyệt, hai tay ôm chặt lấy eo nàng, khóc rống lên thất thanh.

Thân hình nhỏ nhắn của Lâm Nguyệt hơi cứng ngắc, theo bản năng định đẩy Bạch Băng ra, nhưng vừa làm lại nghe được một tiếng phịch, một vật đập mạnh xuống đất vang lên rất rõ trong thông đạo.

“Là Dược phu nhân!” Tiếng Minh Hoa tiên tử thoáng rung lên. Lâm Nguyệt bất chấp tất cả đẩy Bạch Băng ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vừa rồi mũi tên đen bắn trúng Dược phu nhân đã gục nằm trên mặt đất, khuôn mặt này dữ tợn đáng sợ, thất khiếu chảy ra dòng máu đen, chết rất thê thảm, giống y cái chết của Bạch Mẫu Đơn.

“Xem ra Dược phu nhân cũng bị kịch độc độc chết, không ngờ độc tố trên mũi tên đen lại có thể kịch độc như thế, cả Dược phu nhân cũng không chống cự nổi!” Tiếng Lâm tiên tử vang lên nặng nề, mang theo mấy tia may mắn sống sót sau tai nạn bất ngờ.

“Độc trên mũi tên đen này quả thật là kịch độc vô cùng, nếu không với tu vi của Bạch thành chủ, cũng sẽ không thể trong thời gian ngắn mất mạng, cả tự cứu lấy mình cũng không làm nổi!” Giọng Toàn Tuyệt vang lên nhàn nhạt truyền tới, trong thông đạo tối om yên tĩnh, chợt nghe thấy cực kỳ dị.

“Với tu vi Bạch tỷ tỷ, sao có thể không tránh thoát được độc tiễn này chứ?” Minh Hoa tiên tử cất lên áp ứng, cứ như không thể tin nổi, lại như đang chất vấn vậy. Thân thể Bạch Băng chợt run lên, khóc càng thương tâm muốn chết.

Lâm Nguyệt nhìn Bạch Băng đang ôm chặt lấy nàng khóc rống, mày cau chặt, do dự chút, cũng vẫn không đẩy hắn ra.

Minh Hoa tiên tử nói đúng, với tu vi Bạch Mẫu Đơn, bà ấy lại ở cuối cùng, theo lý mà nói độc tiễn vốn chẳng cách nào làm tổn thương tới bà được, mà bà sở dĩ vì trúng phải tên ngã xuống, nguyên nhân hoàn toàn là vì Bạch Băng.

Vừa rồi Bạch Băng vào lúc cơ quan khởi động, lại ngu ngơ đứng bất động, Bạch Mẫu Đơn vì sốt ruột cứu con, theo bản năng nhào tới chỗ Bạch Băng, mà bà không ngờ được Lâm Nguyệt sẽ đột nhiên ra tay kéo Bạch Băng lại, cứ vậy, Bạch Băng thì tránh được một kiếp, còn bà thì lại bị tất cả độc tiễn bắn tới trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, khiến bà trúng độc mà chết.

Nhìn tình trạng thi thể chết khủng bố trước mắt, mọi người lâm vào trầm mặc, trong bóng đêm, tiếng khóc Bạch Băng đứt từng quãng, lại càng khiến không khí thêm nặng nề trầm trọng hơn.

Mặc dù Lâm nguyệt là người lạnh lùng, giờ phút này trong tình cảnh như thế, trong lòng cũng thấy có chút áp bức khó chịu.

Tuy nàng và đám người Bạch Mẫu đơn dù không tính là có giao tình gì, nhưng dù gì thì cũng đồng bạn một thời gian, vừa rồi người vẫn còn sống đây, hiện tại đã chết thê thảm như thế, lòng Lâm Nguyệt cũng có cảm giác xót thương tê tái.

Minh Hoa tiên tử thở dài, mờ mịt liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, đầu ngón tay khẽ động, bắn ra hai quả cầu lửa về phía thi thể Dược phu nhân và Bạch Mẫu Đơn, đem đốt xác thành tro tàn, lúc này mới mở lời lạnh nhạt nói, “Chúng ta đi”

Lâm tiên tử và Toàn Tuyết nhìn nhau, cũng không dị nghị gì, dù sao ở giới tu chân, trường hợp sinh ly tử biệt như thế, họ cũng sớm quen rồi.

Tu sĩ tu đạo, tranh mạng cùng trời, dọc đường đi tới trải qua không biết bao nhiêu gió tanh mưa máu, cái chết trước mắt cũng chẳng làm họ thấy xúc động, mà ngược lại còn vì thứ mạo hiểm này, lại càng kích lòng họ thêm chờ mong với chỗ đi tích thể này.

Kỳ ngộ, thường đi cùng với nguy hiểm, nơi di tích này như thế đi từng bước kinh tâm, nguy cơ khắp nơi, cũng có ý nghĩa không nhỏ trong đó, đồng thời cũng chứng minh chuyến đi này của họ không tệ. Lần này vẫn là Minh Nguyệt tiên tử dẫn đường đi trước, Lâm tiên tử và Toàn Tuyết đi giữa, đám người không gọi Lâm Nguyệt lại mà cũng hướng về thông đạo phía trước bước đi. Lâm Nguyệt đẩy Bạch Băng ra, nói thân nhiên, “Đi thôi”

Hai trông mắt Bạch Băng khóc đỏ bừng, tay kéo chặt ống tay áo Lâm nguyệt, nghẹn ngào, “Lâm Nguyệt, giờ mẫu thân ta chết rồi, cô muốn bỏ lại ta sao?”

Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, mãi lâu sau mới thân nhiên bảo, “Ta đã đồng ý với mẫu thân của ngươi sẽ bảo vệ ngươi, dĩ nhiên là không nuốt lời.”

Nói xong, nàng lướt nhẹ qua tay Bạch Băng, đuổi theo nhóm Lâm tiên tử. Bạch Băng trầm mặc đứng tại chỗ, nhìn thi thể Bạch Mẫu Đơn đã biến thành đồng tro tàn ở chỗ đó, ánh mắt vô cùng phức tạp, bên trong có thống khổ không cam lòng và cũng đầy hối hận.

Mãi lâu sau hẳn mới yên lặng rời mắt, cắn răng bước nhanh chạy theo hướng Lâm Nguyệt.

Phía trước, đoàn người Minh hoa tiên tử lại dừng bước lần nữa, đợi Lâm Nguyệt và Bạch Băng tới, Minh Hoa tiên tử chỉ lối rẽ cách đó không xa bảo, “Vừa rồi độc tiễn vừa bắn từ đó ra. Cơ quan gây ra được bố trí ở lối trên”

Mọi người nhìn lại theo hướng nàng ta chỉ, thấy trên vách tường chằng chịt những lỗ nhỏ màu đen, rồi lại nghĩ tới cảnh chết thảm của Bạch Mẫu Đơn và Được phu nhân, trong lòng bất giác rung mình một cái.

Người thiết kế cơ quan này có thể nói là cực kỳ cay độc, nếu bình thường, ở bên ngoài, những tên độc này vốn không cách nào làm tu sĩ bị tổn thương được, những ở chỗ này, trong lối đi rất hẹp, còn chưa kịp đề phòng thì đã dễ dàng bị người ta chọc, hơn nữa trên mũi tên có kịch độc, người trúng tên gần như chết ngay lập tức, hoàn toàn không có khả năng sống sót.

“Cơ quan nơi này gây ra, coi như trước mắt an toàn, Minh Hoa tiên tử, chúng ta tiếp tục đi thôi, lối đi này cực kỳ quỷ dị, chúng ta phải rời nhanh đi thì hơn”

Lâm Nguyệt liếc qua kịch độc nhuộm đen bên vách, trong mắt lóe sáng, lạnh nhạt nói.

“Lời Lâm tiên tử nói đúng lắm, nơi đây không nên ở lâu, vẫn nhanh tìm lối ra thì hơn, chẳng may bị nhốt trong lối đi. ...” Đi cạnh Lâm Tiên tử Toàn Tuyết cực ít nói chuyện cũng mắt lóe sáng nói chậm rãi ra.

“Thật không ngờ, vậy chúng ta đi thôi” Minh hoa tiên tử khẽ gật đầu, lại lần nữa dẫn đầu đi dọc theo lối đi tiến về trước. Cả đoàn người trầm mặc lặng lẽ đi trong lối đi, ánh mắt Lâm Nguyệt lảng lảng nhìn lên người Toàn Tuyết đi cạnh Lâm tiên tử, trong mắt lóe lên suy nghĩ sâu xa.

Nếu nói trong đoàn người này, người nàng nhìn cực không thấu chính là Toàn Tuyết này, tu vi toàn Tuyết nhìn bình thường, chỉ là Luyện khí tầng thứ tám gì đó, so ra còn kém hơn Lâm tiên tử và Minh Hoa tiên tử những tu sĩ luyện khí kỳ đỉnh, nhưng nếu nhìn kỹ lại lại phát hiện ra không phải như thế, trên người kẻ này dường như bao phủ một tầng sương trắng, khiến cho không ai thấy rõ lai lịch của hắn, điểm này, rất giống với tình hình bản thân Lâm Nguyệt, chẳng qua Lâm Nguyệt là giấu tu vi mới thế, Toàn Tuyết này như thế thì lại có ý vị sâu xa khác, biết đâu cái kẻ nhìn như vô hại này cũng lại giả heo ăn thịt hổ cũng nên hơn nữa quan hệ giữa hắn và Lâm tiên tử thoát nhìn cũng không giống đạo lữ đơn giản bình thường như thế.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt bất giác nổi lên đề phòng với Toàn Tuyết, chẳng qua cũng không nghĩ nhiều, chỉ phân ra thần thức âm thầm đề ý bên ngoài, rồi đem tâm thần chuyển qua mục đích chuyến đi này, di tích chỗ này tuyệt đối không phải nơi tốt lành gì, vừa mới tiến vào không lâu thì đã có hai người bỏ mạng, xem ra đằng sau còn nguy hiểm vạn lần, nhất định phải làm việc cẩn thận mới được.

Mọi người cứ tiến về trước như thế chừng một nén hương, đột nhiên Minh Hoa tiên tử đi đằng trước dừng bước, mọi người sững sờ, đang định cất tiếng hỏi han, chợt thấy trước lối đi có ánh sáng thấp thoáng rọi tới, thông đạo tối đen chợt trở nên chói mắt cực kỳ.

Mấy người cùng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên vui mừng, đồng thời cũng cẩn thận đi về trước một đoạn, rồi thấy miệng lối đi phía trước sáng rực, mấy người đứng ở cửa lối đi, bị cảnh sắc trước mắt ngây người.

Đập vào trong mắt mọi người là cảnh bầu trời bao la mờ mịt, không phải là một xanh mà là một màu xám bao la, nhìn cả một đồng hoang tàn không thấy đích.

Ở đây chẳng những là di tích thượng cổ, hơn nữa nhìn tổng thể thì lại càng giống một đồng thành thượng cổ hoang tàn.

Phóng tầm mắt nhìn các toàn nhà chung quanh đều đổ nát không chịu được, ngoài đồng hoang tàn ra thỉnh thoảng có mấy tòa nhà kiến trúc còn có vẻ miễn cưỡng duy trì trạng thái bên ngoài đầy đủ, còn những kiến trúc khác đều đổ nát hết cỡ, trên vách tường rạn nứt ngang dọc, có đầy các loại dây leo không rõ tên.

Cả đồng thành hoang tàn thoát nhìn hoang vu, khắp nơi chồng chất các khối đá lớn màu đen. Mà ở trước đám người Lâm Nguyệt thoát nhìn có vẻ là một con đường, mà điều làm mọi người thấy run sợ chính là trên đường phủ đồ nát ấy, có một vết rách rất lớn trông như bị một lưỡi đao sắc bén bổ ra

vậy.

Đường nứt ấy rộng khoảng bảy tám thước, chiều dài lại kinh người, hiện tại không rõ đã trải qua bao nhiêu năm tháng, thoạt nhìn vẫn khiến người ta giật mình.

Sắc mặt đám người Minh Hoa tiên tử hơi tái nhợt, còn Lâm Nguyệt thì âm thầm kinh hãi. Năm đó chỗ thành thị này đến cùng gặp cái gì thế? Là ai đã biến một tòa thành thị to thế này thành một đồng đất hoang tàn vậy? Dấu vết trên đường phố kia rõ ràng có thể nhận ra là bị một loại kiếm hoặc đao sắc bổ ra, mới khiến thành như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Thăm Dò Di Tích 2

“Lâm Nguyệt...” Thấy Lâm Nguyệt mãi vẫn không nói lời nào, trong lòng Bạch Băng cực kỳ bất an, hấn sợ Lâm Nguyệt bỏ lại hấn, lại không kim được mở miệng khản cầu.

Người mẹ liên tục che chở hấn đã chết, đã không còn mẫu thân, tại hải ngoại mạnh đề yếu này, Bạch Sa Thành không còn là mái nhà che gió che mưa cho hấn nữa, không còn mẫu thân, với tu vi của hấn, vốn chẳng cách nào đặt chân vào Bạch Sa Thành, hiện tại hấn duy nhất chỉ có thể theo sát Lâm Nguyệt, chỉ cần được làm thị thiếp của nàng cũng đáng.

Mặc dù Bạch Băng tùy hứng, nhưng cũng biết nhìn, Bạch Mẫu Đơn chết rồi, khiến hấn cực kỳ bi thương hối hận vô cùng, nhưng chuyện đã xảy ra, dù hấn có hối hận cũng vô ích, vì để tiếp tục sống, vì có thể tìm được chỗ dựa, hấn nhất định phải chọn một người có thể thích hợp bảo vệ được hấn.

Lòng hấn rất thích Lâm Nguyệt, hiện giờ chỗ dựa mẫu thân mất đi, ở cái nơi có nguy cơ trùng trùng thế này, hấn nhất định phải tìm được chỗ dựa vững chắc, mà trong đám người này, người hấn tương đối quen chỉ có Minh Hoa tiên tử và Lâm Nguyệt, theo lý mà nói, hấn cần phải dựa vào Minh hoa tiên tử, người có giao tình không tệ với Bạch Mẫu Đơn mới đúng, nhưng hấn lại thông minh lựa chọn Lâm Nguyệt.

Điều này không thể không nói mất nhìn người của Bạch Băng không sai, mặc dù Lâm Nguyệt lạnh lùng, nhưng cũng không phải người ác độc, còn Minh Hoa tiên tử kia dù có giao tình với Bạch Mẫu Đơn, nhưng giờ Bạch Mẫu Đơn đã chết, phần giao tình ấy dĩ nhiên cũng mất, nếu Bạch Băng chọn nàng ta, kết quả cuối cùng cũng chỉ biết bị Minh Hoa tiên tử biến thành vật hi sinh lót đường.

“Bạch công tử, nếu ngươi nhất định phải đi, thì cứ đi là được, chẳng qua, lần này đi hung hiểm vô cùng, hy vọng ngươi không hối hận” Lâm Nguyệt nhìn mặt mũi tràn ngập khản cầu của Bạch Băng nhìn nàng, trầm tư một lát, lạnh nhạt nói ra.

Đây là lựa chọn của Bạch Băng, thời điểm nàng có thể bảo vệ được hấn dĩ nhiên sẽ có hết sức, nhưng khi không cách nào bảo vệ được, hấn chết rồi cũng không thể trách nàng được.

Bạch Băng với nàng mà nói, chỉ như một phần hứa hẹn và trách nhiệm, bảo vệ Bạch Băng, là vì nàng không muốn thất tín với người đã chết.

“Đã vậy, thì mọi người cùng nhau đi thôi” Minh Hoa tiên tử hơi kinh ngạc với quyết định của Lâm Nguyệt, chẳng qua không nói gì thêm chỉ lạnh nhạt nhìn Lâm Nguyệt một cái, nói, “Đến lúc đó an toàn của Bạch công tử, liền giao cho Lâm tiên tử, Lâm tiên tử yên tâm, nếu có chuyện gì, bốn tiên tử dĩ nhiên cũng không bỏ mặc đâu”

Với những lời khách sáo này của Minh Hoa tiên tử, Lâm Nguyệt tự đứng không coi là thật, nàng chỉ gật đầu bừa, bảo, “Vậy xin đa tạ Minh Hoa tiên tử!”

Sau khi thăm dò phương hướng ổn rồi, mọi người không chút chậm trễ lại lên đường. Một lúc sau, ở bên trong một căn phòng đồ nát.

Lâm tiên tử bất mãn đá đá ghế bảm đầy bụi, bảo, “Hừ, nơi này là quỷ quái gì thế, phá hơn mười cấm trận, mà cả cái gì cũng không thấy. Hay chỗ hoang tàn này chỉ còn sót lại đồng rác này thôi sao?”

“Chắc không phải thế, trận cấm chúng ta phá trước, cũng đã nát không chịu nổi rồi, hơn nữa lực trận pháp không lớn, không ngờ những thứ đó đều không phải là nơi quan trọng lắm, cũng chẳng có bảo vật gì là bình thường cả” Minh Hoa tiên tử nhủ nhủ mảy nói ra, “Nếu như ta đoán không nhầm, hiện tại chúng ta sắp tới giải đất trung tâm rồi, mà ở trong đó, cần phải tìm được cửa vào”

“Minh hoa tiên tử nói đúng, chỗ này trong trận cấm, hiện giờ vị trí của chúng ta vẫn còn vòng ngoài, nếu tiếp tục đi, ta nghĩ khoảng cách trung tâm cũng không còn xa nữa” Lâm Nguyệt nhìn lướt qua hoàn cảnh chung quanh, nói ra nhàn nhạt.

Trước các nàng thuận lợi đi xuyên qua đám đường phố hoang tàn, ở đó gặp không ít cấm chế trận pháp bố trí, cũng không tìm được bảo vật gì, mỗi lần các nàng gặp phải trận pháp không ổn định, đều toàn lực phá vỡ trận pháp, tìm tòi một trận, nhưng lần nào cũng tổn không ít sức để phá trận, cũng lại thấy mất vui, liên tục hơn mười trận mà chẳng thu hoạch được gì, từ đó những người khác may mắn hay xao động như Lâm tiên tử cũng không chịu nổi,

mở miệng oán hận thốt ra.

“Hừ, trung tâm đồng đồ nát gì chứ, theo ta thấy, vốn chẳng có gì hết! Tồn nhiều sức phá trận như vậy, mà cũng chỉ tìm thấy những thứ nát này? Biết sớm vậy, bọn tiên tử đã không tới rồi!”

Nghe thấy lời Lâm tiên tử nói, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi, nhất là Minh Hoa tiên tử, không kìm được hừ lạnh một tiếng, bảo “Nếu Lâm tiên tử không muốn tiếp tục nữa, hiện giờ có thể tự rời đi! Chuyện tìm bảo vật vốn có được có mất, có thể được bảo vật là do ông trời chiếu cố, nếu không có, thì cũng coi như đi ra ngoài đảo rèn luyện một lần không được sao? Nếu chuyện tìm bảo dễ như thế, hiện giờ cũng không ai không muốn đi thăm dò những nơi nguy hiểm đâu!”

“Minh Hoa, ngươi có ý gì?” Nghe thấy lời Minh Hoa tiên tử nói, mặt Lâm tiên tử biến sắc, giận dữ bảo, “Vậy ngươi định một mình nuốt bảo vật...”

Lâm tiên tử mới nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, hai tròng mắt nhìn thẳng vào đằng sau mọi người. Đám người thấy thần thức nàng ta khác thường, cũng cảm thấy ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn theo hướng nàng ta nhìn.

Mặc dù Lâm tiên tử này làm người ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là người không đáng tin, hành động đột ngột này cũng khiến mọi người cả kinh, không rõ xuất hiện biến cố gì.

“Phát hiện cái gì rồi?” Trong lòng Lâm Nguyệt thầm đề phòng, nhỏ giọng hỏi. Nhưng mà Lâm tiên tử lại không nói lời nào, hai tròng mắt cứ nhìn chăm chăm vào một chỗ, thần sắc ấy như nghi hoặc như mê man, cứ như bị vật nào đó hấp dẫn vậy.

Thấy biểu hiện kỳ lạ của Lâm tiên tử, trong lòng mọi người lại cả kinh, di tích này dù không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng cũng không có nghĩa là không gặp nguy hiểm, chẳng lẽ ở trong gian phòng này còn có pháp thuật khổng lồ chế tâm trí con người sao?

Lâm Nguyệt và Minh Hoa tiên tử cùng liếc nhìn nhau, đồng thời chứng kiến ánh mắt lo lắng của đối phương. Lâm tiên tử này dù tính cách không tốt, nhưng một thân tu vi luyện khí hậu kỳ cũng không phải tầm thường, những thứ kia không biết sao có thể đơn giản khổng lồ chế Lâm tiên tử vậy thì phiền phức rồi.

Lâm Nguyệt mặt lạnh kéo tay đẩy Bạch Băng ra đằng sau, sau đó dùng thần thức nhìn theo hướng Lâm tiên tử đoán nhìn lại, thần thức kéo dài ra, chỉ thấy ngoài đồng tường đá đồ nát bên ngoài ra, thì cũng chỉ có một số đồ gia đình phế phẩm, còn lại chẳng có gì khác.

Lâm Nguyệt nhíu nhíu mày, lại gia tăng thần thức quét một lượt, đột nhiên phát hiện ở một đồng đá xếp chồng chất, có một viên rất tròn gì đó. Vật đó vừa nhìn trông rất giống một hòn đá nhỏ tầm thường, nhưng nhìn kỹ lại lại thấy trên mặt hiện ra ánh sáng xanh mờ mờ, mà những ánh sáng xanh mờ mờ đó dưới bầu trời màu xám tro lại càng quá nhạt, nếu không cẩn thận dò xét, lại cực kỳ xem nhẹ bỏ qua.

Lâm Nguyệt dùng thần thức căng nhìn cục màu xanh nhạt một lần nữa, không chút thả lỏng, nhưng như vậy nàng đột nhiên không thấy cục mà xanh đó đâu nữa, trong nháy mắt lại thấy xuất hiện lần nữa!

“Không ổn!”

Đột nhiên đồng tử Lâm Nguyệt co lại, túm mạnh Bạch Băng lui mạnh về sau, đồng thời đầu ngón tay động, hương lưỡi dao trong nháy mắt xuất hiện, lóe ánh sáng đỏ, chém mạnh về đồng đá kia.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lớn, theo công kích của Lâm Nguyệt, đồng đá kia trong nháy mắt nổ tung, một con quái vật khổng lồ toàn thân lông trắng, có sáu chân tay dài nhẩy ra, quái vật kia thoát nhìn giống nhện, trên người lại là bộ lông màu trắng, đôi mắt to xanh như hạt ngọc, gần như có thể phát sáng lên.

Giờ phút này con quái vật kia dùng đôi mắt xanh thăm thăm nhìn thẳng đám người Lâm Nguyệt, một kích vừa rồi của Lâm Nguyệt, nhưng lại không làm nó bị thương tí nào.

Quái vật đột nhiên xuất hiện, cả đám sợ hết hồn, nhưng thấy Lâm Nguyệt bộ dạng hiên ngang chống đỡ, những kẻ khác cũng không có hoi han, vội vàng lấy pháp khí ra, nghiêm thần phòng bị.

“Lâm tiên tử, đây là vật gì?” Lâm tiên tử đã phục hồi lại tinh thần, không đợi được hỏi Lâm Nguyệt ngay.

“Ta không biết, trước kia chưa từng gặp yêu thú như thế” Thần sắc Lâm Nguyệt nặng nề, lạnh nhạt nói ra.

“Thoạt nhìn nó như con Bạch Ma nhện vậy” Minh Hoa tiên tử nhíu mày bảo.

“Không phải là Bạch Ma nhện” Đột nhiên Toàn Tuyệt ít nói lại nói ra thần nhiên, “Ta nghĩ, ta biết nó là thứ gì”

“Là thứ gì?” Lâm tiên tử hơi nghi ngờ nhìn Toàn Tuyệt.

“Nếu ta không đoán sai, thứ này hẳn là Con nhện ma ăn tủy thời thượng cổ!”

“Gì cơ?”

Lâm tiên tử kinh hãi kêu lên, mọi người cũng biến sắc mặt.

“Con nhện ma ăn tủy chẳng phải đã bị diệt tuyệt rồi sao? Sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này chứ?”

“Chỉ sợ không phải một con, mà hẳn là hai con” giọng Toàn Tuyết hỗn hển, nhưng lại nghe ra nặng nề.

“Hai, hai con...” Sắc mặt Lâm tiên tử tái nhợt, còn sắc mặt đám Lâm Nguyệt cũng khó coi vô cùng. Con nhện ma ăn tủy được thượng cổ ghi lại là một loại yêu thú cực kỳ đáng sợ, hiện giờ bên ngoài giới tu chân đã diệt sạch, không ngờ các nàng lại gặp được ở chỗ này.

Do nhện ma ăn tủy đã bị diệt sạch ở giới tu chân rồi, nên những tài liệu liên quan tới con nhện ma ăn tủy ghi lại rất ít, lúc Lâm Nguyệt ở Côn Lôn cũng từng nghe giới thiệu qua về con nhện ma ăn tủy có liên quan trong sách bách khoa toàn thư yêu thú.

Biết rõ nhện ma ăn tủy này là mãnh thú đứng đầu ở giới tu chân thượng cổ, con nhện ma ăn tủy tên rất có nghĩa, là loài ăn tủy, não sống, tốc độ di chuyển cực nhanh, vô ngoài cứng rắn hơn cả pháp bảo, sát khí lớn nhất chính là sáu chân tay dài sắc bén co duỗi kia, giống như chùm kim châm vậy.

Con nhện ma ăn tủy này thích nằm ở chỗ âm u, chưa bao giờ hành động đơn độc, người hiểu rõ về nhện ma ăn tủy cũng biết, nhện ma ăn tủy lúc nào cũng có một cặp, vì thế lời vừa rồi của Toàn Tuyết nói cũng không sai, nếu quái vật này thực sự là nhện ma ăn tủy, rất có thể còn một con mai phục chung quanh nữa.

Bên này mọi người đang nhớ lại những tài liệu liên quan tới loài nhện ma ăn tủy, thì bên kia con nhện ma ăn tủy đã có hành động, chỉ thấy toàn thân nó run lên, lông trắng trên người trong nháy mắt dựng thẳng đứng như kim châm vậy, sau một khắc, xông thẳng tới Lâm tiên tử đứng gần nhất.

“Lâm tiên tử, cẩn thận!” Lâm Nguyệt liên tục dùng thần thức cố định loại nhện ma ăn tủy vô thức mở miệng nhắc nhở.

Nhưng giọng nàng vừa dứt, con nhện ma ăn tủy kia liền nhanh như chớp xuất hiện trước mắt Lâm tiên tử, chân trước vừa nhấc, đã đâm thẳng tới ngực Lâm tiên tử, đồng thời cái châm khổng lồ dữ tợn như cái miệng kia đột nhiên cũng bắn ra, đâm thẳng lên đỉnh đầu Lâm tiên tử hạ xuống!

Cảnh này, xảy ra nhanh như chớp, lúc Lâm Nguyệt mở miệng cảnh báo, là lúc con nhện ma ăn tủy công kích một loạt, đều khiến người khác gần như không chạm tới, quả nhiên tốc độ con nhện ma ăn tủy quả là yêu thú cực nhanh, động tác liên tiếp kia mắt thường vốn nhìn không theo kịp tốc độ, chỉ có thể nhìn thấy là một chuỗi tàn ảnh.

Lâm tiên tử quá sợ hãi, gần như trong nháy mắt con nhện ma ăn tủy công kích, thân thể bắn mạnh về phía sau, đồng thời chụp trong túi đồ, lấy pháp khí lá chắn xuất hiện trong nháy mắt, trong thời gian nhanh như chớp tăng vọt, đem thân thể cản lại chặt chẽ, đồng thời phi kiếm pháp khí trong tay đảo qua, chém mạnh về chân trước của con nhện ma ăn tủy!

Chỉ nghe cách một âm thanh chói tai vang lên, phi kiếm Lâm tiên tử chém vào chân trước của nhện ma ăn tủy như chém vào kim loại vậy, nhất chém này chẳng những không làm nhện ma ăn tủy bị thương tý nào, mà còn khiến pháp khí lá chắn phòng ngự trước người bị cái chân rắn như kim loại xuyên qua, chém nửa đâm vào người Lâm tiên tử.

May Lâm tiên tử phản ứng nhanh, sau một kích không thành, thân thể lập tức lẩn về trước một vòng, tránh khỏi phạm vi công kích của nhện ma ăn tủy, vượt qua một kiếp nguy hiểm trùng trùng.

“Mọi người đừng phân tán, nhất định phải tụ cùng nhau, vẫn còn một con nhện ma chưa xuất hiện, cẩn thận bị đánh lén!” Thấy nhện ma ăn tủy lợi hại như thế, sắc mặt Minh Hoa tiên tử tái nhợt vội vã kêu lên.

Đám người Lâm Nguyệt dĩ nhiên cũng biết lợi hại, lập tức không nói câu nào, nhanh chóng sáp lại, quay lưng chụm vào nhau, vội vã lấy pháp khí hộ thân ra, bảo vệ chung quanh thân thể.

Đợi sau khi mọi người làm xong, lúc này mới hoảng sợ phát hiện ra một con nhện ma ăn tủy khác chẳng biết đã xuất hiện ở góc phòng đá từ bao giờ, giờ phút này đang nhìn mọi người chằm chằm.

Hai con nhện ma ăn tủy một trước một sau, vây chặt cả đám người vào trong, bất giác lâm vào tình thế bất lợi vô cùng. Thoạt nhìn linh trí nhện ma ăn tủy này không thấp, nếu không cũng không lợi dụng địa hình đám đông để vây khốn.

Thấy hai con nhện ma ăn tủy xuất hiện, sắc mặt mọi người tái nhợt, Lâm tiên tử sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, nếu không phải vừa rồi Lâm Nguyệt mở miệng cảnh báo, cộng thêm phản ứng cực nhanh của nàng ta thì giờ phút này nàng ta đã biến thành một cái xác rồi.

Chứng kiến mọi người tụ lại một chỗ, con nhện ma ăn tủy công kích Lâm tiên tử lúc trước đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, tiếng thét chói tai kia như tiếng kim loại ma sát nhau, nghe cực kỳ chói tai, cứ như ma âm chui vào tai vậy, ai ai cũng bị tiếng chói tai ấy chấn động tới mức đầu choáng váng mất hoa!

Trong đó Lâm Nguyệt có tu vi cao nhất, những âm thanh ấy không ảnh hưởng lắm tới nàng, còn tu vi Bạch Băng thấp nhất, lúc con nhện ma ăn tủy kia phát ra âm thanh trong nháy mắt, cả người sắc mặt tái nhợt, máu tươi tràn ra từ khóe môi.

“Cẩn thận, đây là ma âm công kích!” Lâm Nguyệt vừa mở miệng nhắc mọi người, vừa đưa tay vỗ lên người Bạch Băng một cái, giúp hắn một cảm chế ngăn sóng âm

Bạch Băng được Lâm Nguyệt vỗ một cái, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, đầu cũng không choáng nữa, công kích vừa rồi đã khiến cho hắn bị thương chút, giờ

phút này thân thể lão đảo sắp ngã, chỉ có ép phải đứng cho vững.

Những người khác được Lâm Nguyệt nhắc nhở, từng người dùng thủ đoạn tránh thoát công kích ma âm, Toàn Tuyết ngoài dùng động tác ra, còn lặng nhìn Lâm Nguyệt một cái, hẳn nhìn người này thấy mặt mờ, thật không ai phát hiện ra.

Mắt thấy một kích không có hiệu quả, con nhện ma ăn tủy lại thét lên một tiếng chói tai lần nữa, hai con nhện cùng thay phiên nhau đánh về phía mọi người ở hai hướng. Tốc độ con nhện ma ăn tủy này cực nhanh, hơn nữa linh trí không thấp, đánh chính diện không thành công thì lui lại, nhưng giao hoạt dựa vào tốc độ nhanh như chớp vây tròn mọi người, sau đó lại bắt ngờ công kích một cái.

Từ đó, phương pháp công kích như thế cũng khiến mọi người khó đề phòng, không thể không lên tinh thần, toàn bộ tinh thần đề phòng, sợ bất cẩn bị rút thành thức ăn của con nhện.

Khi toàn bộ tinh thần căng lên đề phòng, chẳng bao lâu ai nấy đều mặt mũi mồ hôi rơi từng giọt, đầu vàng mắt hoa, nhiều lần suýt nữa bị nhện ma ăn tủy phá vỡ phòng tuyến.

“Các vị, sức sinh này tốc độ quá nhanh, lại đánh lên thể khiến người khó đề phòng, nếu tiếp tục vậy sợ chúng ta đều bỏ mạng chỗ này, phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn mới được!” Mắt thấy con nhện ma ăn tủy này giao hoạt vô cùng, còn thực lực mọi người thì bị tiêu hao khá nhiều, Minh Hoa tiên tử không nhịn được nữa lo lắng nói.

“Con nhện ma ăn tủy này là yêu thú hung ác thượng cổ, mặc dù cấp bậc không cao, nhưng thể xác lại cực kỳ cứng rắn, ta dùng pháp khí cũng chẳng cách nào làm chúng bị thương được...” Sắc mặt Lâm tiên tử trắng bệch, trước nàng ta bị công kích của nhện ma ăn tủy nhiều nhất, linh lực cũng bị tiêu hao nhiều nhất.

“Lâm tiên tử, ngươi có cách nào không?” Minh Hoa tiên tử đưa mắt nhìn về phía Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt lắc đầu bảo, “Ta cũng chẳng có cách nào cả”

Nàng cũng không hiểu nhiều lắm về nhện ma ăn tủy, dĩ nhiên cũng chẳng có cách nào, nếu ở đây chỉ có mình nàng, như vậy với tu vi trúc cơ hậu kỳ của nàng, tự dung cũng không sợ hai con nhện ma ăn tủy cấp ba này, chẳng qua có thể nhóm Minh Hoa tiên tử ở đây, lại thêm một Toàn Tuyết có tu vi vào không lường được, nàng dĩ nhiên cũng không muốn sớm bại lộ tu vi thực sự của mình.

Thấy Lâm Nguyệt đã hết cách, Minh Hoa tiên tử thất vọng, không cam lòng than, “Chẳng lẽ hôm nay ta sẽ thành thức ăn trong miệng súc sinh này sao?”

Lời Minh hoa tiên tử vừa nói ra, mọi người im lặng, khuôn mặt nhỏ Bạch Băng trắng bệch, nếu cả Minh Hoa tiên tử cũng hết cách rồi, vậy hẳn cũng chỉ có một con đường chết rồi!

Nghĩ đến đây ánh mắt Bạch Băng bất giác lại nhìn lên thân hình mảnh mai mềm mại của Lâm Nguyệt, lặng lẽ nhấp máy môi, khẽ cong lên cười tự giễu vui vẻ.

Có lẽ chết ở chỗ này cũng không tồi, ít nhất có thể được cùng với nàng không phải sao? Có nàng làm bạn, như vậy ở chốn hoàng tuyền cũng không cô đơn tịch mịch rồi...

Mọi người ở đây đang lâm vào tình trạng nặng nề, sắp tuyệt vọng, đột nhiên Toàn Tuyết lạnh nhạt mở miệng nói, “Thực ra cũng không phải không có cách, chẳng qua...”

Nghe thấy Toàn Tuyết nói, hai mắt mọi người sáng ngời, Lâm tiên tử lại không kìm được hỏi, “Tuyết nhi, ngươi có cách sao?”

Minh Hoa tiên tử cũng cất lời, “Nếu Toàn Tuyết đạo hữu có cách thì cứ nói ra, hôm nay nếu Toàn Tuyết có thể giúp ta tránh được một kiếp, sau này nhất định sẽ cảm kích vô cùng”

Toàn Tuyết nghe thấy Lâm tiên tử gọi câu Tuyết Nhi kia, trong mắt lóe lên ánh sáng chán ghét mờ mịt, chẳng qua nghe được lời Minh hoa tiên tử nói xong, vẫn gật đầu nói ra, “Mặc dù thân thể con nhện ma ăn tủy rất cứng tốc độ cực nhanh nhưng căn cứ vào điển tịch thượng cổ ghi lại thì loại yêu thú này có nhược điểm duy nhất là sợ lửa, nếu dùng lửa tấn công, dĩ nhiên có thể giết chết hai con súc sinh này rất đơn giản!”

“Dùng lửa ư? Toàn Tuyết đạo hữu chắc chắn chứ? Nếu bốn tiên tử nhớ không nhầm thì vừa rồi Lâm tiên tử hình như có dùng qua phù lửa, nhưng chẳng có tác dụng gì cả” Minh Hoa tiên tử cau mày nói.

“Lửa bình thường dĩ nhiên không được, muốn giết chết súc sinh này phải dùng đan hỏa...”

“Đan hỏa ư? Tuyết Nhi, ngươi đang nói đùa có phải không? Nhóm chúng ta mấy người này chẳng qua mới là tu vi luyện khí hậu kỳ, Đan hỏa nhưng phải là Kim Đan chân nhân mới có thể luyện ra, ngươi để chúng ta đi tìm Kim Đan chân nhân ở đâu đây?” Lâm tiên tử chẳng đợi Toàn Tuyết nói xong đã trực tiếp ngắt lời hẳn.

Lâm Nguyệt lại giật mình, nói, “Ý tứ của Toàn Tuyết đạo hữu chỉ sợ không đơn giản như thế”

Minh Hoa tiên tử nghe thế, lại nhìn về phía Toàn Tuyết. Toàn Tuyết cười nhạt với Lâm Nguyệt một cái, chẳng che giấu tán thưởng chút nào với Lâm Nguyệt, cười bảo, “Quả nhiên Lâm tiên tử thông tuệ, Toàn Tuyết chắc chắn còn nói chưa hết, có thể đối phó với loại súc sinh này ngoài Đan hỏa của tu sĩ Kim Đan ra thì còn có một loại lửa, đó chính là dị hỏa!”

“Dị hòa ư?” Minh Hoa tiên tử hơi nghĩ ngợi. Sắc mặt Lâm tiên tử hơi khó coi, đột nhiên nàng ta kéo Toàn Tuyết lại, nói, “Tuyết Nhi, cái này có khác gì Đan Hòa đâu chứ? Dị hòa kia nhưng là thiên địa chí bảo, còn khó gấp hơn cả Đan Hòa, hiện tại ở đây, chúng ta biết đi đâu tìm Đan Hòa đây?” Nói đến đây nàng ta trừng mắt hung hăng nhìn Lâm Nguyệt một cái cười lạnh, “Chẳng lẽ những người khác không có dị hòa sao?”

Nghe thấy lời Lâm tiên tử nói, hai mắt Minh Hoa tiên tử sáng ngời, nhìn về phía Lâm Nguyệt bảo, “Lâm tiên tử, ngươi thật sự có dị hòa sao? Hiện giờ đang ở cửa sinh tử, nếu Lâm tiên tử thực sự có dị hòa, mong Lâm tiên tử đừng giấu tu vi nữa, hôm nay Minh Hoa ta nếu tránh được một kiếp, dĩ nhiên cảm kích với Lâm tiên tử vô cùng!”

Lâm Nguyệt nhú nhú mày, ánh mắt lạnh băng nhìn về Toàn Tuyết, chạm phải ánh mắt như cười như không của hắn. Trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên có dự cảm xấu, mơ hồ. Quả nhiên, sau một khắc, liền nghe thấy Toàn Tuyết nói ra lạnh nhạt, “Lâm tiên tử đúng là có mang dị hòa trên người, Lâm tiên tử, Toàn Tuyết nói đúng chứ?”

“Lâm tiên tử ư?” Nghe Toàn Tuyết nói vậy, mắt mọi người sáng ngời nhìn về phía Lâm Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Thăm Dò Di Tích 3

Quả nhiên, một khắc sau đã nghe thấy lời Toàn Tuyết nói lạnh nhạt ra, “Lâm tiên tử xác thực là mang dị hòa trên người, Lâm tiên tử, Toàn Tuyết nói đúng chứ?”

“Lâm tiên tử ư?” Nghe thấy lời Toàn Tuyết nói, mọi người mắt sáng lên, cùng nhìn về phía Lâm Nguyệt như sói đói. Sắc mặt Lâm Nguyệt trầm xuống, lặng yên một lát, lại nhợt nhạt cười, ý tứ hàm xúc không rõ của nàng quét Toàn Tuyết một cái, cười lạnh bảo, “Tiểu muội đúng thật là có dị hòa, chẳng qua ở chỗ này dị hòa đâu chỉ mình tiểu muội thôi? Như tiểu muội đoán không nhầm, trong người Toàn Tuyết đạo hữu cũng có dị hòa. Toàn Tuyết đạo hữu, chẳng biết lời tiểu muội nói có đúng không nhỉ?”

Về mặt Toàn Tuyết cứng đờ, nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại như thường, cười bảo, “Lâm tiên tử quả nhiên thông tuệ, Toàn Tuyết đúng thật cũng có dị hòa, song tu vi Toàn Tuyết lại quá thấp kém, cho dù có dị hòa cũng không cách nào giết chết hai súc sinh này, lát nữa lại phải dựa vào Lâm tiên tử xuất lực nhiều hơn mới phải!”

Hương lưởi đao trong tay Lâm Nguyệt vung lên, đánh lui một kích của nhện ma ăn tủy, thốt lên lạnh lùng, “Tu vi tiểu muội và Toàn Tuyết đạo hữu ngang nhau, Toàn Tuyết đạo hữu cần gì phải khiêm tốn như thế chứ? Hừ!”

“Lời Lâm tiên tử nói đúng lắm, chẳng qua với sức của hai ta, cho dù có dị hòa cũng không cách nào đảm bảo có thể giết chết được hai súc sinh này, muốn giết chết chúng hoàn toàn, còn cần phải có huyết dẫn mới phải!” Nói xong, ánh mắt Toàn Tuyết lạnh lẽo như có ý roi trên người Bạch Băng.

Mặt Lâm Nguyệt sầm xuống, nói lạnh lùng, “Đừng có ý đồ gì với hắn!”

“Lâm tiên tử làm căng thẳng thế này, chẳng lẽ thật sự coi trọng hắn sao?” Ánh mắt Toàn Tuyết lóe lên, những lời này dùng truyền âm thuật nói.

“Ta đã đồng ý với Bạch Mầu Đơn thì sẽ bảo vệ hắn chu toàn, nếu Toàn Tuyết đạo hữu có ý đồ gì với hắn, ta khuyên ngươi nên nhanh bỏ đi ngay đi” Lâm Nguyệt nói lạnh lùng.

Nàng chẳng có cảm giác gì với Bạch Băng, nhưng cũng không hèn hạ tới mức đem hắn thành vật hi sinh để sử dụng, Bạch Mầu Đơn và nàng cũng không thể nói là có giao tình gì, chẳng qua cam kết của tu sĩ là cực quan trọng, nếu nàng đã đồng ý bảo vệ Bạch Băng, dĩ nhiên cũng không bỏ mặc hắn.

Huống chi, với tu vi của nàng, dù không cần dị hòa, nàng cũng có thủ đoạn khác đối phó với hai con nhện ma ăn tủy kia, đã vậy, nàng cần gì phải hy sinh tính mạng Bạch Băng này, trở thành một kẻ nuốt lời chứ?

“Đã vậy, vậy Toàn Tuyết cũng đành phải chọn đối một người rồi” Nói xong, Toàn Tuyết lại lạnh lẽo lướt nhìn tới Lâm tiên tử một cái, trong mắt lóe lên tàn khốc.

Ngay trong nháy mắt Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết truyền âm, sắc mặt Minh Hoa tiên tử hơi đổi, như nhìn ra chút gì giấu kín, nàng ta không biến sắc lùi lại sau một bước cách xa Toàn Tuyết ra, nói, “Lâm tiên tử, Toàn Tuyết đạo hữu, có thể nghĩ ra đối sách rồi sao?”

“Minh Hoa tiên tử, ta và Lâm tiên tử đúng thật có cách xử lý giết chết hai con súc sinh này, chẳng qua cần Minh Hoa tiên tử phối hợp một chút!” Nói xong, Toàn Tuyết lại lạnh lẽo nhìn lướt qua Lâm tiên tử lần hai.

Trong mắt Minh Hoa tiên tử thoáng hiểu, cùng liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt, thấy mặt Lâm Nguyệt không đổi, lúc này mới mở lời, “toàn Tuyết đạo hữu cũng

ra sức vì mọi người, ta dĩ nhiên sẽ phối hợp thật tối với Toàn Tuyết đạo hữu và Lâm tiên tử, xin hai vị yên tâm”

Lâm tiên tử nghe thấy lời Minh Hoa tiên tử nói, dù không rõ Toàn Tuyết và Lâm Nguyệt đến cùng có cách nào, nhưng cũng cười bảo, “Tuyết Nhi, nếu ngươi có cách thì cứ việc dùng đi, hai con súc sinh này thật đáng chết!”

Ở trong lòng Lâm tiên tử, Toàn Tuyết chính là người của nàng ta, vì thế cho dù nàng ta thật sự không thích Lâm Nguyệt, nhưng cũng không ngại ủng hộ nàng hợp sức với Toàn Tuyết, lòng ngập tràn vui vẻ vì Toàn Tuyết, lại không để ý tới Minh Hoa tiên tử và Lâm Nguyệt nhìn về nàng ta với ánh mắt đồng cảm thương tình.

“Đã vậy, vậy chẳng còn cách nào tốt hơn nữa!” Nói xong, Toàn Tuyết khẽ mỉm cười, nụ cười tươi như gió xuân, ánh mắt nhìn về Lâm tiên tử lóe lên ánh sáng quý dị, nụ cười trên mặt Lâm tiên tử cứng đờ, lập tức đại ra.

Toàn Tuyết lùi mạnh lại sau một bước, lách mình tiếng vào trong lòng tròn của mọi người, trong tay bấm niệm nhanh pháp quyết, theo động tác của hân, thân thể dần nổi lên ánh sáng màu xanh yếu ớt, ánh sáng màu xanh tăng mạnh dần, đột nhiên phù một cái, trên hai tay hân xuất hiện một ngọn lửa màu xanh đậm, mầm lửa vừa xuất hiện, nhiệt độ cả thạch thất đột nhiên tăng vọt, nhiệt độ cao chưa từng có từ trước tới nay.

Toàn Tuyết khẽ quát mạnh một cái, ngọn lửa trong nháy mắt bị hân hút vào lòng bàn tay, cùng lúc đó, biểu hiện trên mặt ác độc, ngọn lửa xanh kia trong nháy mắt xuất hiện trên người Lâm tiên tử, chỉ trong một hơi thở Lâm tiên tử đã biến thành một ngọn đuốc sống hoàn toàn.

Mà lúc này đúng lúc con nhện ma hướng Minh Hoa tiên tử nhào tới, Minh Hoa tiên tử khẽ quát nhẹ một tiếng, pháp khí trong tay đảo qua, trực tiếp đem ngọn đuốc sống Lâm tiên tử đón lấy nhện ma ăn tùy lao tới, nhện ma ăn tùy kia không kịp tránh, đã bị ngọn đuốc sống Lâm tiên tử tóm được!

“Chít!”

Nhện ma ăn tùy lúc bị ngọn lửa xanh kia đụng vào trong nháy mắt, đã nhanh chóng bao phủ toàn bộ nhện ma ăn tùy, trong hỏa điểm, nhện ma ăn tùy thét lên một tiếng chói tai tê lương.

Tiếng thét chói tai ấy khiến toàn thân đuốc sống Lâm tiên tử run lên, thần trí trong nháy mắt tỉnh táo lại, lập tức phát ra từng đợt kêu thảm thiết.

Toàn thân Lâm tiên tử bị ngọn lửa đốt cháy ngã xuống mặt đất gãy giữa quần quai, gương mặt méo mó như ác quỷ nhìn chăm chăm vào Toàn Tuyết, thét lên tê lương, “Toàn Tuyết, ngươi dám lừa ta, ngươi chết không yên đâu...”

Thần sắc Toàn Tuyết vẫn không đổi, nhìn Lâm tiên tử gãy chết đầy khinh miệt, cười lạnh bảo, “Chỉ bằng nữ nhân như ngươi vậy, cũng dám cười tiểu gia ta sao? Quả thật muốn chết rồi!”

“Ngươi gạt ta, ngươi lại dám gạt ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, ta có thành quý cũng không tha cho ngươi đâu...”

Hai mắt Lâm tiên tử lồi lên, lộ ra sắc thái điên cuồng, cứ như ác quỷ muốn nhào lên liều mạng với Toàn Tuyết vậy, tiếc là bị dị hỏa đốt cháy, nàng ta sớm như nổ mạnh hết đà. Chỉ quần quai gãy giữa mấy cái như con nhện ma ăn tùy kia, rồi cùng nhện ma ăn tùy biến thành đồng tro tàn.

Thấy bạn mình đã chết, con nhện ma ăn tùy khác thét lên tiếng kêu tê lương the thé, lông trắng trong người trong nháy mắt dựng đứng lên như kim đâm, tốc độ như điện xẹt, điên cuồng nhào tới đâm người Lâm tiên tử.

“Lâm tiên tử!” Thấy nhện ma nổi điên, Toàn Tuyết lập tức phát ra một tiếng quát chói tai! Lâm Nguyệt không dám chậm trễ, đầu ngón tay vừa động, một ngọn lửa màu đen nhỏ như hạt đậu xuất hiện đột ngột, ngón tay ngọc của Lâm Nguyệt khẽ vẫy nhẹ một cái, mầm lửa kia trong nháy mắt như mũi tên lao tới nhện ma ăn tùy.

Con người màu xanh lục của nhện ma ăn tùy trở nên đỏ ngầu, bạn tình đã chết, khiến cho mãnh thú này nổi điên hoàn toàn, giờ phút này nhìn thấy một ngọn lửa màu đen lớn hơn hạt đậu nánh chút bay vụt đến, nhưng không tránh được, ngược lại càng giờ móng vuốt lông lảnh lên đâm mạnh về phía Lâm Nguyệt.

Minh Hoa tiên tử và Toàn tuyết thấy con nhện ma ăn tùy kia hung ác như thế, sắc mặt biến lớn, lùi thẳng ra sau, trong nháy mắt quanh Lâm Nguyệt không có ai, chỉ có mỗi Bạch Băng đứng sau lưng Lâm Nguyệt, sắc mặt tái nhợt, run lẩy bẩy.

Lâm Nguyệt phản ứng cực nhanh, nàng tung một chưởng về phía Bạch Băng, đẩy hân về phía Minh Hoa tiên tử, cùng lúc đó, giờ Hương lưỡi đao màu đỏ lên cao đập mạnh vào mặt nhện ma ăn tùy, chém mạnh xuống!

Một tiếng nổ ầm vang lên, Hương lưỡi đao sắc bén bỏ mạnh lên người nhện ma ăn tùy, dù không làm nhện ma ăn tùy bị thương tý nào, nhưng cũng thành công làm tốc độ của nó chậm lại, cũng chính lúc này, hư vô chân hỏa trong nháy mắt rơi xuống lưng nhện ma.

Chỉ thấy ngọn lửa đen lớn hơn đậu nánh rung rung, trong nháy mắt rót lên người con nhện ma, bùng phát thành một ngọn lửa đen khổng lồ, bao trùm hoàn toàn nhện ma trong ngọn lửa.

“Chít chít...”

Con nhện ma ăn tùy bị cháy khùng khiếp phát ra tiếng kêu chói tai tê lương, sáu chân tay co lại thành một cục, tạo thành một hỏa cầu đen khổng lồ, quần quai trên mặt đất gãy chết, nhưng rất nhanh, thân hình cao lớn của nhện ma đã dần bị hòa tan trong ngọn lửa cuối cùng đến cả bụi cũng không thấy, biến mất hoàn toàn.

Đám người Minh hoa tiên tử thấy cảnh như thế, bất giác khóe mắt run rẩy, nhìn về phía Lâm Nguyệt mơ hồ có mấy phần kiêng kỵ.

Lông mày đen của Lâm Nguyệt căng ra, đôi mắt híp lại như có sắc vui mừng bên trong. Hư vô chân hòa, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Sau khi luyện hóa được hư vô chân hòa, đây là lần đầu tiên Lâm Nguyệt dùng tới, nhưng kết quả vậy lại khiến nàng cực kỳ hài lòng, nàng xem trong truyền đã biết hư vô chân hòa là ở thời điểm Diệp Khuynh Tuyết ở thời kỳ nguyên anh hậu kỳ đại khai sát giới, nàng liên tục biết hư vô chân hòa phi phạm, nhưng không ngờ nó lại lợi hại đến vậy, chỉ một hạt đậu nạnh hư vô chân hòa mà có thể đem đốt một con yêu thú đỉnh cấp ba chết đến chút cận bã cũng không có.

Biết rõ con nhện ma ăn tùy dù phẩm cấp không cao, nhưng thể xác lại cực kỳ cứng rắn, đến cả pháp khí cũng không cách nào xuyên qua thân giáp, vừa rồi Toàn Tuyết lợi dụng Lâm tiên tử làm trước, đốt chết cháy một con nhện ma, chẳng qua cũng chỉ đem nội tạng trong thân thể nhện ma biến thành tro mà thôi, còn thể xác vẫn đầy đủ, mà hiện giờ, một con nhện ma khác lại bị hư vô chân hòa đốt sạch sẽ, cả bụi cũng không còn, bởi vậy có thể nghĩ, công kích của hư vô chân hòa thật sự cực bá đạo.

“Quả nhiên Lâm tiên tử thủ đoạn thật” Minh Hoa tiên tử thấy con nhện ma ăn tùy bị diệt sạch hoàn toàn, mắt chột lóe lên, cười nói.

“Minh Hoa tiên tử quá khen, nếu thủ đoạn lợi hại, tiểu muội sao sánh bằng Toàn Tuyết đạo hữu chứ?” Lâm Nguyệt cười lạnh, thần nhiên nói ra.

Cả vợ chủ của mình mà còn có thể lấy ra làm mẫu, Lâm Nguyệt đối với hành động của Toàn Tuyết ghét vô cùng. Dù đang ở giới tu chân, tình cảm giữa vợ chồng lại cực kỳ lạnh bạc, như Toàn tuyết vậy vì mạng sống mà dám nhẫn tâm đẩy vợ mình ra chịu chết cũng thật sự quá tàn nhẫn lạnh bạc.

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Minh Hoa tiên tử lạnh lùng, vừa rồi người đẩy Lâm tiên tử ra là nàng ta, thực ra với bản tính của nàng ta, nàng ta càng muốn lấy Bạch Băng ra làm mẫu hơn, chẳng qua lại ngại Lâm Nguyệt, nàng ta chỉ đành chọn Lâm tiên tử.

Đương nhiên nàng ta cũng bất đắc dĩ thôi, như trước đó nàng ta không đủ thông minh có lẽ người làm mẫu chính là nàng ta.

Trên mặt Toàn Tuyết lại tỏ vẻ lạnh nhạt, cứ như chẳng nghe thấy giọng nói giễu cợt của Lâm Nguyệt, so với hắn, sắc mặt Bạch Băng khó coi hơn, hắn kinh ngạc nhìn Lâm tiên tử thành một đồng tro tàn, trong lòng không kìm được khẽ rung mình một cái.

Hắn không phải là kẻ ngu, nếu nói lúc trước hắn còn không biết chuyện gì xảy ra thì hiện giờ sau khi hắn tận mắt thấy Lâm tiên tử chết thê thảm tới cực điểm, có gì mà không hiểu nữa chứ?

Lâm tiên tử chết, hắn là có dự mưu từ trước, nếu không vừa rồi Toàn Tuyết kia cũng không phối hợp tốt với Minh Hoa tiên tử tới vậy, mà càng khiến hắn thấy sợ hãi chính là, Lâm tiên tử chết là thay thế hắn thành con mồi, mà mục tiêu của [Toàn tuyết kia hắn là hắn!

Nghĩ đến đây, Bạch Băng bất giác nhìn về phía Lâm Nguyệt, trong mắt chột lóe sáng cảm kích. Sở dĩ Toàn Tuyết cuối cùng không chọn hắn, hắn là bởi vì nàng ấy chẳng? Nếu không sao Toàn Tuyết lại dễ tha cho bao đồ như hắn chứ, đã chọn hắn trước cả Lâm tiên tử rồi chứ? Huống chi, Lâm tiên tử kia chết dường như còn là vợ chủ của Toàn Tuyết nữa...

Bạch Băng vì thủ đoạn độc ác của Toàn Tuyết mà thất vọng đau khổ ra, còn rất thật lòng cảm kích với Lâm Nguyệt, từ đó lòng ái mộ Lâm Nguyệt càng sâu thêm.

“Bất kể thế nào, lần này bốn tiên tử có thể tránh được một kiếp còn phải nợ Lâm tiên tử và Toàn Tuyết đạo hữu, bốn tiên tử nợ ân tình của nhị vị, cũng xin hứa với nhị vị, nếu cuối cùng lấy được bảo vật ở chỗ di tích này, lúc đó cũng để cho nhị vị được lựa chọn trước” Minh Hoa tiên tử chậm rãi nói ra, ánh mắt lướt qua Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết hơi mờ mịt phức tạp.

Di tích lần này là do nàng và Lâm tiên tử cùng Dược phu nhân phát hiện ra, lúc trước bởi số người không đủ, không cách nào phá vỡ cấm chế bên ngoài trận pháp, lại khiến một đồng bạn bị chết, vì thế họ mới quyết định rời đi trước, để nàng ta liên hệ với các tu sĩ khác, sau khi tìm đủ số người mới quyết định đi tìm bảo vật.

Lúc trước nàng ta có giao tình với người tu sĩ đã chết kia, rồi lại có giao tình với Lâm tiên tử và Dược phu nhân là chuyện thường, vì thế nàng ta mới đem chuyện này báo với Bạch Mẫu Đơn, dù sao so với Lâm tiên tử và Dược phu nhân thì nàng ta có giao tình sâu hơn với Bạch Mẫu Đơn, hơn nữa thực lực của Bạch Mẫu Đơn không tầm thường, đến lúc đó ở trong di tích nếu tìm được bảo vật khó lường, với sự liên thủ của nàng ta và Bạch Mẫu Đơn, bảo vật đó sẽ thuộc về tay các nàng thôi.

Nhưng nàng ta ngàn tính vạn tính lại không ngờ được rằng con trai Bạch Băng của Bạch Mẫu Đơn vì ái mộ Lâm Nguyệt mà lên theo tới, ở trong lối đi vào di tích, chẳng những Dược phu nhân bỏ mình, mà bởi vì Bạch Băng, Bạch Mẫu Đơn cũng chết.

Thật khó khăn lắm các nàng mới đi tới trung tâm di tích, kết quả chẳng thấy bảo vật đâu, hiện giờ đến Lâm tiên tử cũng chết, hơn nữa nàng ta còn bị Toàn Tuyết chẳng rõ lai lịch kia hại chết.

Nàng và Lâm tiên tử cùng Dược phu nhân là cùng phát hiện ra di tích, tính cả Bạch Mẫu Đơn cũng là người của nàng ta, mà hiện giờ, bốn người các nàng thì đã chết ba, chỉ để lại mình nàng ta với hai kẻ giữa đường gia nhập, từ đó tình thế trước mắt với nàng ta cực kỳ bất lợi, lại thật đáng buồn ở chỗ là, nếu không có Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết, giờ phút này nàng ta chỉ e đã bị nhện ma ăn tùy hút thành xác khô rồi!

Trong lòng biết rõ Lâm Nguyệt và toàn Tuyết không dễ dây vào, Minh hoa tiên tử dù cho không cam lòng, cũng không dám nói gì, chỉ đành kiên trì, tiếp tục cùng hia người này thăm dò, đương nhiên nếu lúc đó có phát hiện ra bảo vật gì, nàng ta muốn có được cũng không phải dễ!

“Vậy thì tạ ơn Minh hoa tiên tử rồi!” Toàn Tuyết cười nhạt một tiếng. Lâm Nguyệt cũng gật đầu, vừa nói lạnh nhạt, “Chuyện bảo vật, đợi tìm được mới nói, hiện giờ chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi thôi”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, Minh Hoa tiên tử và Toàn Tuyết đều gật đầu đồng ý, dù sao di tích này có nguy cơ trùng trùng, trải qua trận đánh nhau lúc trước, ai biết sẽ đụng phải vật nào đó chứ? Chuyện cấp bách trước mắt là quyết định rời đi ngay!

Mấy người đều nhất trí, cùng nhanh chóng rời khỏi chỗ thạch thất kia, đang lúc mọi người rời đi, tay Lâm Nguyệt giấu trong ống áo khẽ động, túi đựng đồ bên cạnh tro cốt Lâm tiên tử lặng lẽ biến mất.

Một cảnh này không có bất kỳ ai phát hiện ra, hơn nữa trên đường đi, chẳng ai nói tới Lâm tiên tử nữa, cũng không hề nhắc tới túi đồ liên quan nàng ta, cứ như đã quên mất từng có người này vậy.

“Lâm tiên tử...”

Cả đoàn người đang trầm mặc đi về phía trước, đột nhiên Lâm Nguyệt nghe được tiếng truyền âm của Minh Hoa tiên tử, “Lâm tiên tử, toàn Tuyết kia lòng dạ độc ác, cả người bầu bạn song tu của mình cũng có thể ra tay độc ác thế, hai người chúng ta cũng phải đề phòng mới được”

“Chẳng rõ Minh hoa tiên tử có cao kiến gì không?” Lâm Nguyệt lặng lẽ truyền âm trả lời.

“Nếu ở đây không có bảo vật, vậy cũng không sao, nếu tìm được bảo vật, coi như ngươi ta hai người liên thủ lại với nhau là ổn!”

Minh Hoa tiên tử đề nghị.

“Minh Hoa tiên tử, dù tiểu muội cũng muốn có mưu đồ liên thủ với tiên tử, nhưng tiên tử cũng thấy đấy, Toàn Tuyết kia cũng không đối phó dễ đâu, người này lòng dạ ác độc, cũng chẳng phải là người lương thiện gì, chỉ e...”

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, giọng nói lại cực kỳ chán chờ, cứ như đang do dự gì đó.

“Thủ đoạn của Lâm tiên tử cũng không tầm thường, cần gì phải lo lắng chứ? Đến lúc đó chỉ cần ngươi ta có thành ý hợp tác, thì tất cả mọi thứ ở đây không phải là của chúng ta...”

Giọng Minh Hoa tiên tử hơi lo lắng, cố sức thuyết phục Lâm Nguyệt. Thành ý hợp tác ư? Liên thủ sao? Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh mãi, với lời Minh Hoa tiên tử nói, đến nửa chữ cũng chẳng tin.

Minh Hoa tiên tử này và Bạch Mầu Đơn ngay từ đầu mời nàng cùng nhau đi thăm dò di tích, đã chẳng có ý tốt rồi, nhất là Minh Hoa tiên tử, trước là dò xét nàng nhiều lần, hiện tại đám người Bạch Mầu Đơn đã bỏ mình, lại nói liên thủ cùng nàng ta, chỉ e bên này nàng ta đề ra kết minh với nàng, thì bên kia lại cùng thương lượng với Toàn Tuyết rồi, nếu nàng tin lời nàng ta nói, đến lúc chết rồi vẫn còn không biết tỵ nào!

Quả nhiên Minh Hoa tiên tử này tâm cơ thâm trầm thật!

“Lâm tiên tử, không biết ngươi có ý kiến gì không?” Đang lúc Lâm Nguyệt ứng đối với Minh Hoa tiên tử, lại đột nhiên nghe được tiếng Toàn Tuyết truyền âm nhàn nhạt tới.

“Ý gì à? Toàn Tuyết đạo hữu, lời này của ngươi là có ý gì?” Lâm Nguyệt mặt không biến sắc nói ra.

“Lâm tiên tử đã biết còn có hỏi làm gì? Ngươi ta hiện giờ đã cùng trên một chiếc thuyền rồi, vừa rồi ngươi ta ra tay giết chết nhện ma ăn tủy, Minh hoa tiên tử kia tất nhiên sẽ có lòng kiêng kỵ với hai người chúng ta, nữ nhân kia tâm cơ thâm trầm, lại phát hiện ở người ở đây, dĩ nhiên không cam lòng bị hai người chúng ta uy hiếp, tất nhiên sẽ loại trừ một trong hai người chúng ta, như thế nàng ta mới yên tâm hơn”

Giọng Toàn Tuyết nghe mê hoặc lạnh nhạt, chẳng qua nếu nghe kỹ cũng không khó phát hiện ra ý giấu cợt trong đó, “Ta cũng không gạt tiên tử, vừa rồi nữ nhân kia mới truyền âm cho ta, bảo muốn cùng ta đối phó với tiên tử...”

“Hả? Vậy đúng lúc có thể rồi, trước Minh Hoa tiên tử cũng truyền âm cho ta, bảo muốn cùng ta liên thủ để đối phó với Toàn Tuyết đạo hữu đó...” Lâm Nguyệt cũng khẽ cười nói ra.

“Nữ nhân kia có chút tâm kế, đáng tiếc nàng ta vốn chẳng nghĩ ra là ta sẽ chọn liên kết với tiên tử...”

“Thật không? Vậy Lâm Nguyệt xin cảm tạ ý tốt của Toàn Tuyết đạo hữu!”

“Lâm tiên tử đừng khách sáo, ai bảo ta thích Lâm tiên tử chứ...”

LỜI Toàn Tuyết nói nửa thật nửa giả, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cười thân nhiên mà thôi, cũng không coi là thật. Nàng lúc nào cũng biết rõ dụng mạo của mình, đủ yêu nghiệt, nhưng dụng mạo xinh đẹp thôi cũng chỉ đủ mê hoặc một Bạch Băng chẳng có tí kinh nghiệm sống mà còn trẻ trung thôi, với Toàn Tuyết lòng dạ độc ác thế, loại người tâm cơ thâm trầm thế, Lâm Nguyệt cũng chẳng có cảm giác gương mặt này của mình có mị lực lớn đến vậy.

Xuyên qua thạch thất, xã xã nhìn thấy cửa một đại điện hùng vĩ cổ xưa, mấy người có tâm tư khác nhau không còn truyền âm nữa, mà cẩn thận tản ra thần thức quan sát chỗ đại điện này.

Chỗ di tích này thật hung hiểm quỷ dị, gần như khắp nơi không lường được nguy cơ, hơn nữa đám người Bạch Mẫu Đơn lúc trước bỏ mạng quá mức thê thảm, đám người Lâm Nguyệt gần như không dám có chút buông lỏng, vội vã căng dây cốt tinh thần, sợ là sẽ bước chân theo gót đám người Bạch Mẫu Đơn, rồi lạc mãi vào trong di tích thượng cổ vĩnh viễn này.

Mọi người cẩn thận dùng thần thức tìm tòi một trận, phát hiện ngoài đại điện ra thì thấy chẳng có chỗ nào nguy hiểm nữa, lúc này mới ngưng thần đề phòng đi vào đại điện. Bước vào trong đại điện, mắt mọi người tỏa sáng!

Đại điện nơi này khác hẳn với kiến trúc đồ nát gặp phải lúc trước, mặc dù thoát nhìn đồ nát không chịu nổi, nhưng trong đại điện dưới sự bảo vệ của trận pháp khổng lồ, bảo tồn được vị trí rất tốt, cả đại điện nhìn rất ngăn nắp đẹp mắt, sàn bạch ngọc bóng tới mức có thể soi gương được, trên mặt không dính chút bụi nào.

Chỗ đại điện này diện tích cực rộng, vách tường chung quanh được vẽ đầy màu sắc sặc sỡ, có chỗ thì vẽ chúng tiên cười mây đáp gió rực rỡ muôn màu, có chỗ thì vẽ người thoát ải thoát hiện, cứ như có thể sống lại vậy, chẳng qua vẽ ăn mặc trên người rất kỳ lạ, khác hẳn cách ăn mặc của tu sĩ Đông Cực Hải dương thời vậy.

Ngoài những bức tranh vẽ tinh xảo này ra, trên vách đại điện cứ cách một đoạn lại có một cái đuôi đèn ngọc, trên đuôi đèn có đặt một viên dạ minh châu to bằng nắm đấm. Những viên dạ minh châu kia tỏa ra ánh sáng trắng dịu dàng, đem soi sáng cả đại điện rực lên như ban ngày.

Ngoài những thứ này ra, trong đại điện bày đầy các loại linh thạch ngọc khí và các bảo vật trân quý, từng đồng bảo vật quý hiếm ấy tỏa ra từng đợt linh khí bức người, khiến cho người ta mắt hoa mày loạn, chẳng kịp nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Thăm Dò Di Tích 4

“Hí...”

Nhìn từng đồng kỳ trân dị bảo bày đầy trên mặt đất, mọi người hít hà từng đợt.

“Có nhiều bảo vật quá...” Bạch Băng nhìn từng đồng linh thạch thượng phẩm, nói áp ứng. Trong mắt Minh Hoa tiên tử lóe lên tia vui mừng, khẽ thở một hơi, nói, “Nơi đây chẳng lẽ là đồng bảo tàng hoang tàn? Có những bảo vật này, ta thấy chuyến đi này không tệ lắm!”

Toàn Tuyết không nói gì, cũng không nhìn bảo vật nào mà ngược lại nhìn về phía Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt khẽ cau mày, trên khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ chẳng có chút vui mừng nào, nói thần nhiên, “Ồ đây bất thường, Minh Hoa tiên tử, ngươi là người hiểu rõ trận pháp nhất, có phát giác ra chỗ nào khác thường không?”

Minh Hoa tiên tử lấy trận bàn ra, cẩn thận dò xét một lượt, nhíu nhíu mày, nói ra, “Cũng chẳng thấy có gì bất ổn cả. Lâm tiên tử có sao lại nói ra như thế vậy?”

Lông mày Lâm Nguyệt nhíu căng lại, mãi lâu sau mới thờ dãi thần sắc nặng nề nói ra, “Ta đợi, chỉ sợ đã sa vào trận pháp cực đáng sợ thôi...”

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người cả kinh, Minh Hoa tiên tử không kìm được phản bác lại, “Không thể nào! Nếu có trận pháp, ta sao thăm dò mãi không ra được thế...”

Minh Hoa tiên tử chẳng tin lời Lâm Nguyệt nói, nàng ta cực kỳ tự tin với việc mình hiểu rõ trận pháp thế nào, huống chi trận bàn của sư phụ nàng ta đang ở trong tay, loại trận cấm này vốn không cách nào thoát khỏi việc lục soát của nàng ta.

Sắc mặt Toàn Tuyết trầm xuống, nhìn Lâm Nguyệt hỏi, “Lâm tiên tử, ngươi xác định ở đây có trận pháp tồn tại sao?”

Không đợi Lâm Nguyệt nói chuyện, Minh Hoa tiên tử nói rất khó chịu, “toàn Tuyết đạo hữu, vốn chẳng có trận pháp gì cả, chẳng lẽ ngươi không tin bốn tiên tử sao?”

“Minh Hoa tiên tử, ngươi đừng vội!” Lâm Nguyệt thốt lên lạnh lùng, “Thực sự không phải muội đa nghi, ở đây khiến tiểu muội có cảm giác cực kỳ không ổn, nếu tiểu muội đoán không nhầm, ở đây nhất định đã bị một cao thủ cực kỳ cao siêu về trận pháp hạ mê ảo trận rồi!”

“Mê ảo trận ư? Lâm Nguyệt, ý của ngươi là, bây giờ chỗ chúng ta thấy toàn bộ là giả sao?” Bạch Băng khó tin nói ra.

“Đúng vậy!” Lấy được khẳng định của Lâm Nguyệt, sắc mặt mọi người biến đổi, nhất là Minh Hoa tiên tử, lại không thể tin nổi nói ra, “Này, điều này sao có thể được chứ? Trận bàn của bốn tiên tử cũng chẳng thấy có bất kỳ phản ứng nào cả mà...”

“Ồ giới tu chân thượng cổ, có trận pháp nào mà cả trận bàn cũng khó mà dò xét được không?”

Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết cùng liếc nhìn nhau, cùng nhau bật thốt lên, “Vạn ảo trận thử lòng!”

“Vạn ảo trận thử lòng ư?” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết, Bạch Băng thấy may, tu vi hần thấp, lịch duyệt có hạn, hơn nữa cũng chẳng có hứng thú gì với trận đạo, hoàn toàn không biết đám Lâm Nguyệt đang nói cái gì, sắc mặt Minh Hoa tiên tử trở nên tái nhợt mãi.

Nàng ta vốn rất hiểu trận đạo, hơn nữa cũng có nghiên cứu kỹ về trận cấm thượng cổ, nhưng với cái tên vạn trận ảo thử lòng nổi tiếng ấy cũng từng nghe qua, dĩ nhiên biết rõ lợi hại bên trong.

Vạn ảo trận thử lòng này lúc bình thường ở giới tu chân thượng cổ được một đại tông môn bố trí để đệ tử trong môn thí luyện. Vạn ảo trận thử lòng là ảo trận thượng cổ cực kỳ lợi hại, nếu trận pháp này đã bày ra, người trong trận thấy tất cả cũng vừa thật vừa giả, rất khó phân biệt nổi rõ cuộc những cảnh ảo mình thấy là thật hay giả, mà có ít điều chẳng đáng sợ nhất, đáng sợ hơn chính là, vạn ảo trận thử lòng sẽ căn cứ vào khát vọng nhất trong lòng người là gì mà biến ảo, nếu cứ mãi bị vùi lấp trong trận, rất dễ quyến rũ tâm ma ẩn sâu trong lòng người, có thể nói là nguy cơ trùng trùng, nếu tâm trí con người không kiên định, rất dễ dàng bị bỏ mạng với trận này!

Vào thời thượng cổ, những đệ tử tông môn đó chỉ khi xuất sư mới được phép tiến vào thí luyện vạn ảo trận thử lòng, nếu có thể thông qua thuận lợi, tu vi đó nhất định sẽ cao hơn một bậc, nếu thí luyện thất bại kết quả duy nhất chỉ có chết.

“Minh Hoa tiên tử, trận này có khả năng phá giải không?” Toàn Tuyết đưa mắt nhìn về Minh Hoa tiên tử, mở miệng hỏi.

Sắc mặt Minh Hoa tiên tử tái nhợt, lắc đầu, nói cực kỳ nặng nề, “Trận này bốn tiên tử chẳng có cách nào phá giải cả”

Lây tu vi trước mắt nàng ta, đúng thật không cách nào phá giải trận pháp cực lớn vạn ảo trận thử lòng này, nếu cố ép phá giải, chỉ sợ sẽ khiến nàng ta sa vào tình cảnh nguy hiểm. Dù sao vạn ảo trận thử lòng cũng không phải là ảo trận bình thường, nó chẳng những là ảo trận (trận ảo), mà còn là sát trận (trận chết).

“Như vậy xem ra, nếu chúng ta muốn qua trận này cũng chỉ đành xông vào thôi” Ánh mắt Toàn Tuyết chợt lóe, nói thản nhiên. Trong lòng mọi người trầm xuống, đều trầm mặc không nói. Lâm Nguyệt liếc Bạch Băng một cái, nói ra khó khăn, “Người đừng lo cho ta, ta không sao”

Thấy Bạch Băng cười gượng, trong lòng Lâm Nguyệt thở dài. Vạn ảo trận thử lòng này chẳng phải chuyện đùa, cả tu sĩ Trúc cơ kỳ cũng đều không nhất định gắng gượng là qua nổi, lấy tu vi Bạch Băng, nếu vào trận này, kết cục chỉ có một đường là chết. Nếu nguy hiểm khác, nàng còn có thể bảo vệ được hần, nhưng xông vào trận này nàng chẳng cách nào giúp được hần cả.

Chẳng qua nếu cứ vậy tro mắt nhìn Bạch Băng đi chịu chết, nàng lại không làm được, trầm tư một lát, nàng bần ngón tay trong ống áo ra, lặng lẽ đem một bình ngọc tới tay Bạch Băng, truyền âm bảo, “Bạch công tử, đây là thần đan thanh minh tâm ta luyện chế ra, có công dụng làm lòng tỉnh táo, trước lúc người xông trận, thì nên uống trước rồi vào!”

“Cám ơn” Bạch Băng cầm bình ngọc thật chặt, ánh mắt đầy phức tạp nhìn Lâm Nguyệt. Với Lâm Nguyệt, tâm tình Bạch Băng đầy phức tạp, có hâm mộ, không ngại ngần, cũng có tia oán hận.

Thời điểm Bạch Mẫu Đơn chết, hần từng oán hận Lâm Nguyệt, hận nàng quá vô tình lạnh bạc, nếu không phải nàng cự tuyệt hần, hần cũng sẽ không nghe lời mẫu thân, tùy hứng lên đi theo, kết quả lại hại mẫu thân chết thảm.

Rồi tiếp đó, tận mắt nhìn thấy toàn Tuyết đem Lâm tiên tử thành mồi đẩy vào chỗ chết, hần đã không còn oán hận Lâm Nguyệt nữa, trong lòng hần biết rõ, mẫu thân chết chẳng liên quan gì tới Lâm Nguyệt, là hần sai, là hần hại chết mẫu thân, nếu không phải hần cứ cố muốn đi theo vào trong di tích, mẫu thân hần cũng không bỏ mạng. Mà sau khi mẫu thân bỏ mạng, Lâm Nguyệt lại chỗ nào cũng che chở bảo vệ hần, nếu không phải vì Lâm Nguyệt, hần sớm đã bị Toàn Tuyết đem làm thành mồi hại chết rồi.

Nghĩ tới mới thấy, Lâm Nguyệt ngoài thái độ lãnh đạm với hần ra, thực ra tốt với hần lắm, hiện giờ biết rõ hần sắp xông vào trong trận, lại đưa cho hần một chai thần đan thanh minh (thuốc thần sáng lòng), mặc dù tu vi hần thấp kém, nhưng với thần đan thanh tâm trong truyền thuyết này cũng đã từng nghe qua.

Thần đan thanh tâm minh là loại thuốc thần cấp năm, có công hiệu là tỉnh thần vững chắc, gia tăng tỷ lệ chống cự tâm ma bộc phát, có thể luyện chế ra viên thuốc này ít nhất phải là luyện được sư cấp năm mới có thể làm được, hơn nữa tài liệu luyện chế ra thuốc này cực kỳ quý hiếm, trong đó còn có mấy vị thuốc dẫn cần linh thảo vạn năm mới có thể luyện chế thành công, bởi vậy có thể thấy được thần đan thanh tâm minh này quý tới cỡ nào rồi.

Chỉ tiếc là, hần được tặng đan dược khá hơn, chỉ e cũng lãng phí vô ích thôi, vạn ảo trận thử lòng này, cả Minh Hoa tiên tử cũng đều biến sắc, huống chi là hần?

Nghĩ đến đây, Bạch Băng bất giác cười khổ tự giễu, nhìn về phía Lâm Nguyệt với ánh mắt càng phát ra nhu tình mãi. Mà thôi, nếu hần thật sự chết rồi, nàng, trong lòng nàng có nhớ mãi tới hần không? Hần chẳng hy vọng xa vời là nàng sẽ thích hần, chỉ cần hần chết, có thể khiến nàng nhớ mãi tới người như hần là đủ rồi. . .

Bạch Băng lưu luyến thu mắt lại, mở bình ngọc trong tay ra, đổ ra một viên thần đan nuốt vào, nghiêng chặt răng nói ra, “Tu vi Bạch Băng thấp kém, hiện giờ xin đi trước một bước!” Nói xong, hần dừng chút, đột nhiên tiến lên giang tay ôm chặt Lâm Nguyệt, rồi lúc Lâm Nguyệt định đẩy hần ra, hần đã buông tay trước, sau đó quay mạnh người, đầu cũng không ngoái lại đi thẳng vào trong đại điện.

Ngay lúc Bạch Băng sắp tới gần đồng kỳ trận dị bảo trong đại điện kia, hơn nữa ở chung quanh hắn không khí cứ nhộn nhạo như sóng nước vậy, một khắc sau, thân ảnh của hắn biến mất trước mắt mọi người.

Thấy bóng dáng Bạch Băng tự dung biến mất, trong lòng tất cả mọi người sớm đã có đề phòng, giờ phút này tận mắt thấy mà trong lòng không kim được cả kinh, nhưng lại chẳng có ý lùi bước chút nào.

Dù sao trong lòng ai cũng hiểu cả, vào thời khắc các nàng bước chân vào đại điện kia, các nàng đã lọt vào trong vạn ảo trận thử lòng rồi, giờ phút này có định rời khỏi cũng không còn kịp nữa, nếu thuận lợi thoát khỏi vây khốn, thì chỉ có kiên trì xông trận. Chỉ có thuận lợi xông qua vạn ảo trận thử lòng này mới có một đường sống sót!

Đạo lý này ai cũng hiểu cả, vì thế không ai chọn lùi bước, sau khi Bạch Băng biến mất, Minh Hoa tiên tử và Toàn Tuyết cùng trước sau chọn bước vào trận.

Hình ảnh Toàn Tuyết và Minh Hoa tiên tử lần lượt biến mất, Lâm Nguyệt nhìn lướt qua cả đại điện không một bóng người, trong lòng thở dài, lấy một viên thần đan thanh tâm mình ra uống, rồi cũng bước vào trong trận.

Lúc vừa bước vào trong trận, lại cảm thấy mắt hoa lên, ngay sau đó thì cảm giác trong đầu choáng váng, sau một khắc thì ý thức mất đi...

“A Nguyệt, A Nguyệt...” Một giọng quen thuộc dịu dàng vang lên bên tai Lâm Nguyệt.

“Mẹ, con mệt lắm, mẹ cho con ngủ tiếp một lúc nữa đi...” Lâm Nguyệt mơ mơ màng màng nói ra, hai mắt vẫn nhắm chặt.

“A Nguyệt, hôm nay con phải đi học đó, còn không dậy, sẽ bị muộn đó”

“Mẹ, con mệt lắm mà...” Lâm Nguyệt bắt đầu dĩ mớ mắt ra, mơ màng nhìn nóc giường trần nhà quen thuộc.

“Ai nha, đã lên cấp ba rồi vẫn còn thích ngủ nướng như thế, thật chẳng biết con giống ai nữa...” Mẹ Lâm bắt đầu dĩ kéo Lâm Nguyệt ngã nghiêng trên giường dậy, sau đó đẩy nàng vào toilet, nói liên tục, “Mau đi rửa mặt đi, rửa mặt song tỉnh táo ngay, hôm nay là ngày đầu tiên con tới trường trình diện đó, đừng có tới muộn!”

Lâm Nguyệt bị mẹ đẩy vào toilet, làm động tác súc miệng nhanh, rồi vắt khăn ướt lên, lấy lược cạnh chậu rửa soi gương định chải đầu, nhưng vừa nhìn, lại bị sững sờ tí vì người trong gương.

Trong gương là hình ảnh một thiếu nữ có đường nét tinh xảo tuyệt mỹ, da thịt nõn nà trong suốt như búp như nước vậy, lông mi cong dài như cánh bướm, lấp ló bên dưới là đôi mắt sáng trong veo long lanh, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ trung, lại xinh đẹp tới mức như thần tiên vậy.

Nhìn gương mặt này, Lâm Nguyệt thấy hơi quen, nhưng cũng hơi có cảm giác xa lạ, không hiểu vì sao, nàng cảm giác, cảm thấy có một số việc không đúng, nàng lớn lên không phải như thế...

Cố sức mở to hai mắt, Lâm Nguyệt đột nhiên mỉm cười, nàng nhất định ngủ tới hồ đồ rồi, cái này chẳng phải là bộ dạng của nàng thì còn ai nữa chứ? Cha mẹ nàng đều là người xinh đẹp, nàng là con họ, xinh đẹp cũng là chuyện thường thôi mà.

Thu lại chuyện nhỏ mọn trong lòng lại, động tác Lâm Nguyệt cực nhanh chải tóc tán loạn buộc thành một đuôi ngựa, sau đó đi ra ngoài. Ăn xong bữa sáng, mẹ Lâm đưa con gái ra cửa, ra khỏi đại viện quân khu, một chiếc xe đen cấm cờ đỏ đã dừng ở trước cửa đại viện, cửa kính xe đã được kéo xuống, ba Lâm đang thò đầu ra, nhìn hai mẹ con đi tới, cười bảo, “Tố Nhi, A Nguyệt, các người tới rồi!”

“Ba ba...” Lâm Nguyệt trông thấy cha Lâm, cười rời khỏi tay mẹ Lâm, bước nhanh chạy về phía xe.

“A Nguyệt, hôm nay ba ba đưa con tới trường, có vui không?” Mặt mũi ba ba Lâm ngập tràn yêu thương quay đầu nhìn về Lâm Nguyệt ngồi ghé sau cười bảo.

“Vui ạ” Lâm Nguyệt cũng lộ ra cười cười, nhìn thấy ba Lâm thì sững sờ.

“A Nguyệt lớn rồi, càng ngày càng xinh đẹp” Ba ba Lâm ngẩn ra một lát, bất giác nói tuột ra.

“Đúng vậy, anh cũng không nhìn xem A Nguyệt nhà ta là ai sinh ra đó” Mẹ Lâm lên xe nghe thấy lời ba ba Lâm nói, lập tức nói đầy kiêu ngạo, “Toàn bộ đại viện quân khu này, có ai mà xinh đẹp đáng yêu như A Nguyệt nhà ta không?”

“Vâng vâng vâng, con gái chúng ta là xinh đẹp nhất khả ái nhất rồi” Ba ba Lâm vừa khởi động xe, vừa cười phụ họa với mẹ Lâm.

“Đương nhiên A Nguyệt nhà ta khả ái nhất mà...”

“...”

Thấy cha mẹ Lâm ở trước cái vĩa, Lâm Nguyệt nở nụ cười nhàn nhạt. Đã lâu chưa thấy qua ba mẹ đầu vớ mồm với nhau, hiện giờ cảm giác người cùng một nhà thật hạnh phúc, thật ấm áp...

Nhìn cảnh cha mẹ thỉnh thoảng đầu vô mồm ở phía trước, Lâm Nguyệt bất giác hơi giật mình. Nàng đây là sao thế? Sao lại cảm thấy lâu rồi chưa gặp cha mẹ chứ? Bây giờ nàng chẳng phải ngày nào cũng ở cùng một chỗ với cha mẹ đó thôi? Cảm giác như thế thật là kỳ lạ...

Lâm Nguyệt ra sức lắc đầu, đem những ý nghĩ kỳ lạ trong lòng vứt sạch đi, ngồi yên, nhìn cảnh đường phố quen thuộc bên ngoài xe.

Hơn mười phút sau, xe đã tới cửa trường học thì dừng lại.

“A Nguyệt, tới trường rồi này, có cần ba ba đi vào cùng con không?” Ba ba Lâm quay đầu nhìn Lâm Nguyệt hỏi. Lâm Nguyệt nhắc ba lô nhỏ của mình xuống, kinh ngạc nhìn vị trí trường học quen thuộc.

Trường trung học số mười!

Thật kỳ lạ, rõ ràng hôm nay nàng mới tới báo danh, vì sao nàng lại thấy ngôi trường này có cảm giác rất quen nhỉ? Rõ ràng lúc trước nàng chưa từng tới mà...

“A Nguyệt?”

Thấy Lâm Nguyệt ngơ ngác nhìn trường học xuất thần, ba ba Lâm và mẹ Lâm cùng liếc nhìn nhau, hơi lo lắng hỏi.

“Hả?” Lâm Nguyệt phục hồi lại tinh thần, cười với cha mẹ một cái, nói ra, “Sao vậy ạ?”

“A Nguyệt, có cần mẹ và cha con đi cùng con vào không?”

“Không cần đâu mẹ, tự con đi vào là được mà!” Lâm Nguyệt vô thức cự tuyệt.

“Vậy cũng được, con tự mình cẩn thận chút, chiều cha con lại tới đón con”

“Vâng, cha mẹ, con vào đây” Lâm Nguyệt vẫy tay về phía cha mẹ, rồi bước nhanh vào trong trường.

Đi vào trong trường, nhìn thấy tòa nhà ban giám hiệu và giáo viên quen thuộc trước mắt, Lâm Nguyệt hơi xuất thần, nói ấp úng, “Chỗ báo danh ở ngay tòa lầu trước tòa nghiên cứu này, ở đó có một cây ngô đồng rất cao, còn có...”

Trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên cả kinh, vô thức nhìn về hướng tòa lầu nghiên cứu khoa học chạy tới, mấy phút sau, Lâm Nguyệt đứng trước cửa toàn lầu nghiên cứu khoa học, kinh ngạc nhìn cây ngô đồng cao lớn cách đó không xa, ngỡ đại hoàn toàn.

Không phải đây là lần đầu tiên nàng tới trường này sao? Sao nàng lại biết rõ gốc cây ngô đồng thế nhỉ? Mà tất cả bên trong, hình như rất quen thuộc cứ như nàng đã từng ở đây ngày ngốc nhiều năm rồi vậy...

Đây rốt cuộc là sao thế? Tại sao nàng lại có cảm giác như thế chứ? Chẳng lẽ hôm nay thật sự ngủ bị hồ đồ mất rồi, giờ đang nằm mơ sao?

Nằm mơ ư? Cứ như nàng đang nằm mơ một giấc mơ dài, nhưng gì đó trong mộng nàng lại tuyệt đối không nhớ ra... Nàng thấy rất quen với nơi này, chẳng lẽ trong mộng từng mơ thấy qua ư? Đúng rồi, nhất định là vậy rồi, nàng đã từng thấy qua trong mộng, vì thế mới cảm thấy trường học có chút quen thuộc... Mà bây giờ...

“Hì...” Lâm Nguyệt xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, đau tới mức khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm lại. Đau quá, đây hẳn không phải là mộng, là thật rồi!

“Lâm Nguyệt!”

Từ xa có hai nữ sinh đi về phía nàng, một tóc dài tung bay, tướng mạo xinh đẹp, mặc rất mát, cách ăn mặc thành thực, tuyệt đối không giống học sinh trung học mười hai mười ba tuổi, còn một người khác mặt dài tròn, cười rộ lên rất đáng yêu, chào hỏi Lâm Nguyệt đứng là cô bé có gương mặt tròn này.

“Lâm Nguyệt, cậu cũng thi đậu à, hôm nay cậu tự mình tới báo danh sao?” Cô bé mặt tròn bước nhanh tới trước mặt Lâm Nguyệt, kéo tay nàng thân mật, “Thật tốt quá, biết đâu chừng chúng ta có thể ngồi cùng một bàn đó!”

“Ngồi cùng bàn ư? Cậu là Trương Thanh sao? Còn cậu là... An Đại Nhi ư?” Lâm Nguyệt nhìn hai cô bé có chút quen trước mặt, cố gắng nhớ lại.

“Lâm Nguyệt, cậu chắc không phải mới có một kỳ nghỉ hè mà quên mất chúng tớ rồi đó chứ?”

“Trương Thanh, người ta là đại tiểu thư Lâm gia, sao còn nhớ bạn học bình dân như cậu chứ?” An Đại Nhi có chút ghen tị nhìn gương mặt nhỏ tinh xảo kia của Lâm Nguyệt.

“Lâm Nguyệt chắc không vậy đâu!” Trương Thanh phản bác lại, giữ chặt lấy Lâm Nguyệt, bảo, “Lâm Nguyệt, chúng mình đi, đi báo danh đi, xem xem chúng mình được phân tới đâu!”

Nói xong, cũng mặc kệ An Đại Nhi, kéo thẳng Lâm Nguyệt tới chỗ ghi danh.

“Hừ...” An Đại Nhi hừ một cái, cũng bắt đầu đi theo. Về mặt Lâm Nguyệt ngăn ra, để mặc Trương Thanh kéo nàng đi, trong lòng cảm giác kỳ lạ lại

dâng lên không mất đi.

Trong trí nhớ của nàng, nàng như đã cực kỳ lâu chưa từng gặp được Trương Thanh và An Đại Nhi rồi, hai nữ sinh này là bạn thời tiểu học của nàng, năm năm tiểu học, Trương Thanh vẫn ngồi cùng bàn với nàng, còn An Đại Nhi thì ngồi phía sau nàng.

Tình cảm giữa nàng và Trương Thanh rất tốt, An Đại Nhi thì thích tranh cãi với nàng, nhìn nàng rất ngứa mắt. An Đại Nhi lớn lên rất đẹp, gia cảnh cũng được, rất được nam sinh trong lớp thích, bình thường đều có bộ dạng cao cao tại thượng, nàng ta không ưa Lâm Nguyệt, là vì nhà nàng có gia thế tốt hơn nàng ta, Lâm Nguyệt xuất thân là con nhà quân nhân, cha là sư trưởng, mẹ là cấp phó đoàn quân ủy, ông nội là thủ trưởng, là con nhà nòi chính tông ba đời, còn nhà An Đại Nhi là buôn bán, vẫn kém Lâm Nguyệt.

Chẳng qua An Đại Nhi trông rất xinh đẹp, mặc dù trong nhà không quyền thế như nhà Lâm Nguyệt, nhưng lại có tiền hơn nhà Lâm Nguyệt, vì thế nàng ta hay xem thường tướng mạo bình thường chẳng thu hút nào của nàng... Tướng mạo bình thường ư? Sao nàng lại có thể nghĩ thế nhỉ? Rõ ràng nàng lớn lên trông đẹp mắt hơn An Đại Nhi mà...

Trong lòng Lâm Nguyệt ngẩn ra, bỗng nhiên nhớ tới. Hình như nàng không lên học trung học, mà sau khi tốt nghiệp tiểu học thì đã bị cha ném vào huấn luyện trong bộ đội rồi, sau đó, sau đó thì... Hình như cha mẹ đột ngột qua đời, nàng được nhận vào bộ đội đặc chủng, rồi sau đó nàng chưa từng gặp lại Trương Thanh, chẳng qua sau này hình như nàng có gặp An Đại Nhi vài lần, hình như là lúc nàng nhận nhiệm vụ thì nhìn thấy An Đại Nhi, An Đại Nhi ở cùng với một người đàn ông, còn chế nhạo nàng mãi không ngừng...

Nhưng rõ ràng những thứ đó vẫn chưa từng xảy ra mà... Tại sao có thể vậy chứ? Nàng tại sao có thể có ý nghĩ kỳ lạ tới vậy nhỉ? Rõ ràng nàng chưa từng đi bộ đội, hôm nay còn đến trường trung học số mười trình diện nữa mà... Chẳng lẽ lại do giấc mộng giờ trở quỉ quái kia sao?

Cả buổi chiều, đầu Lâm Nguyệt cứ lộn xộn mãi, trong đầu nàng mơ hồ, cũng chẳng biết ghi danh thế nào, sau đó đi vào lớp học mới, lại ngồi cùng bàn với Trương Thanh, lúc điểm danh, sau khi nhận biết lớp rồi mới rời khỏi trường về nhà.

Về tới nhà, nàng cũng mặc cha mẹ nhìn lo lắng, về thẳng phòng, ngã xuống ngủ ngay.

“A Nguyệt cũng không hiểu làm sao thế, hôm nay vừa về thì đã ngủ cho tới giờ, không phải là bị ốm đó chứ?”

“Nếu con nó vẫn còn chưa tỉnh, anh mang con tới bệnh viện quân khu xem sao”

“Được...”

Chẳng biết qua bao lâu, Lâm Nguyệt từ trong giấc ngủ mê man tỉnh lại nghe thấy tiếng cha mẹ nói bên ngoài, lòng đột nhiên trầm tĩnh trở lại. Có lẽ, những ý nghĩ kỳ lạ kia, chỉ là một giấc mộng mà thôi, những thứ đó không phải là thật, cả nhà họ ở cùng một chỗ là được, là đủ rồi, những ý nghĩ khác thường ấy, vốn nàng không cần nghĩ ngợi linh tinh nữa, chỗ đó đâu thể coi là thật được chứ?

Đúng, những thứ đó không phải thật, cha mẹ vẫn còn sống, họ vẫn còn sống rất tốt, nàng muốn quý trọng hiện tại người trong nhà ở bên nhau hạnh phúc, không thể có những ý nghĩ vớ vẩn khó hiểu kia được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Thăm Dò Di Tích 5

Thời gian như nước chảy, chẳng mấy chốc trôi qua, Lâm Nguyệt ngày nào cũng ngoài đi học trên lớp ra, thì phần lớn đều ở một chỗ cùng cha mẹ, cả nhà ở bên nhau ngày nào cũng vui vẻ.

Ngày hôm đó, Lâm Nguyệt cùng cha Lâm mẹ Lâm cùng đi dạo phố, chuẩn bị sắm Tết. Đi trên đường phố náo nhiệt, Lâm Nguyệt rất hưng phấn, trong ấn tượng của nàng, năm xưa cha mẹ đều rất bận rộn, lúc nào cũng có nhiệm vụ làm chưa xong, chẳng giống bây giờ cả nhà cùng nhau đi sắm Tết, chưa bao giờ có tình cảnh đi chuẩn bị lễ mừng năm mới cao hứng như thế.

Nhưng giờ khác rồi, từ sau ngày nàng tỉnh lại, cha mẹ dường như đột nhiên nhàn rỗi vô ích vậy, lúc nàng ở nhà, cha mẹ gần như đều ở cạnh nàng, điều này khiến nàng vui lắm, lại hơi bất an, cảm giác trong lòng như thế tốt đẹp quá mức, tất cả cứ như đang nằm mơ vậy.

“Tổ Nhi, lát nữa chúng ta đi chợ chút, mua ít lễ phục mừng năm mới cho em và A Nguyệt nhé” Cha Lâm đi đằng trước xách túi lớn túi nhỏ, đột nhiên quay đầu, vừa cười vừa nói.

“Em thì không cần, y phục xinh đẹp gì nữa, bình thường cũng không mặc, chỉ có A Nguyệt nhà chúng ta, mặc vào mới thật sự xinh đẹp” Mẹ Lâm nhìn về phía Lâm Nguyệt với ánh mắt ngập tràn tình yêu.

“Ai bảo thế? Năm mới không mặc sao? Bình thường em vẫn luôn thích mặc quần trang, anh còn quên mất em mặc quần áo khác nữa chứ” Cha Lâm cười phản bác.

“Ba ba nói đúng lắm, mẹ cũng nên mua, chúng ta cùng mua đi!” Lâm Nguyệt vui sướng kéo tay mẹ Lâm cười bảo, “Mẹ mặc váy nhất định rất đẹp!”

“Cái con bé này...” Mẹ Lâm nở nụ cười, nhìn mặt Lâm Nguyệt đầy dịu dàng. Lâm Nguyệt nhìn vẻ mặt tươi cười của cha mẹ, trong lòng hơi hoảng hốt. Trong trí nhớ của nàng, cha mẹ lúc nào cũng rất bận, quanh năm suốt tháng gần như chẳng có thời gian ở nhà, lúc nàng còn rất nhỏ, cha mẹ vì quá bận công tác, mới thuê một bảo mẫu tới chăm sóc cho nàng, cứ như bây giờ đi dạo phố cùng nàng, gần như là chuyện không thể.

Hơn nữa không chỉ thế, lúc trước cha vẫn là người nghiêm túc nhất, ở nhà lúc nào cũng ít cười, đừng có nói là nàng, chỉ là lúc đối mặt với mẹ, lâu lắm cũng vẫn là gương mặt lạnh lùng, mà chẳng giống bây giờ cười đùa thân thiết với nàng, Lâm Nguyệt gần như đến nghĩ cũng không dám.

Tất cả nhìn có vẻ rất tốt đẹp, tốt đẹp tới mức khiến nàng cảm giác như đang mơ. Giống như, là thứ nàng vẫn muốn có, nhưng chẳng cách nào lấy được, hiện giờ thoắt cái toàn bộ đều có cả, hạnh phúc tới quá nhanh, nhanh tới mức khiến nàng khó có thể thích ứng ngay.

“A Nguyệt, A Nguyệt...” Mẹ Lâm giọng hơi lo lắng, làm Lâm Nguyệt bưng tỉnh.

“Mẹ, sao thế ạ?” Lâm Nguyệt hơi mờ mịt nhìn mẹ mình.

“A Nguyệt, con xem này, cái váy này thấy sao? Màu sắc này, trắng nõn nà, rất phù hợp với tuổi của cô bé con...” Mẹ Lâm cầm một chiếc váy công chúa màu hồng vừa hướng Lâm Nguyệt khoa chân múa tay vừa nói liên tục.

Lâm nguyệt vui sướng nhìn theo ánh mắt mẹ Lâm về món váy hồng đó, đây là loại váy công chúa quay ngực, thân dưới xòe ra tầng tầng lớp lớp bông bênh, thoạt nhìn rất đẹp, rất đáng yêu, rất phù hợp với một cô bé 12, 13 tuổi, quan trọng nhất là, cái váy này nhìn rất quen.

“Ồ cái váy này...” Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn cái váy màu hồng mà ngây dại.

“A Nguyệt, A Nguyệt?” Mẹ Lâm thấy thần sắc Lâm Nguyệt ngây ngốc nhìn chiếc váy trong tay bà, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác bất an, khẽ gọi Lâm Nguyệt cẩn thận, cứ như sẽ khiến nàng sợ hãi vậy.

Thần sắc Lâm Nguyệt ngờ ngác nhìn cái váy màu hồng kia, mãi một lúc lâu, mới nói ấp úng, “Cái này, là quà mẹ tặng cho con lúc con sinh nhật mười tuổi, một năm sau, mẹ bị tai nạn qua đời, sau đó, sau đó...”

Lâm Nguyệt cứ như bị ma nhập vậy giật mình, kinh ngạc đưa tay ra vuốt ve cái váy, nói ra giọng rất chậm rất chậm, khiến động tác mẹ Lâm và cha Lâm ở bên cứng ngắc lại.

“A Nguyệt, con, con đang nói linh tinh gì thế? Có phải lại bị ác mộng rồi không?” Cha Lâm và Mẹ Lâm cùng liếc nhìn nhau, sau đó cố cười, nói ra.

“Sau đó là gì nhỉ? Đừng rồi...” Lâm Nguyệt lại chẳng để ý gì tới cha Lâm, tiếp tục nói thông thả, “Sau khi mẹ tai nạn qua đời năm thứ hai, cũng chính là năm đó con tốt nghiệp tiểu học, ba ba trở lại, ông ấy đưa con đi tập huấn bộ đội, một năm sau, ba ba làm nhiệm vụ hy sinh, tin ba ba hy sinh truyền về, ông nội đột nhiên chảy máu não, vào viện, không sống được qua ngày, sau hôm ấy, trong nhà chỉ còn lại có mình con, con bị đưa tới bộ đội đặc chủng nữ, huấn luyện chưa đầy một năm, thì bị đưa đi chấp hành nhiệm vụ...”

“Mẹ mình chết rồi, ba ba cũng đã chết rồi...” Lâm Nguyệt ánh mắt tỉnh mịch nhìn lên người “mẹ Lâm”, “cha Lâm”, nhìn thẳng vào khuôn mặt hoảng sợ của họ, nói rặn ra từng chữ một “Cả nhà ta đã chết hết rồi! Ta mười ba tuổi thì đã bị sai đi làm nhiệm vụ, mười ba tuổi phải đi nằm vùng ở một quán ba, mười ba tuổi đi giết trùm buôn thuốc phiện lớn nhất thành phố Z! Vì thế, các người, toàn bộ, đều là, giả!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt “mẹ Lâm”, “cha Lâm” bỗng biến mất, ngay sau đó một vòng tròn màu vàng sáng đột nhiên xuất hiện dưới chân Lâm Nguyệt, sau đó sóng nước nhộn nhạo vây quanh tản đi, theo vòng sáng lan tràn, cảnh sắc chung quanh và “mẹ Lâm, cha Lâm” trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Lâm Nguyệt, đừng trách ta, người muốn trách thì trách người ưu tú quá mức đi, Lâm gia, tuyệt đối không thể tái xuất hiện trong cái vòng luân quần này nữa!”

“Ân Từ Thần?”

Ký ức như sóng triều ào vào trong đầu, Lâm Nguyệt bưng tỉnh, nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc của nam nhân trước mặt, còn làm nàng thấy vẻ mặt dữ tợn xa lạ nữa.

“Ân Từ thần, là người...”

Ân Từ Thần, con trưởng của Ân Gia, đã từng là hai nhà kết giao, nàng và Ân Từ thần là thanh mai trúc mã, Ân Từ thần trong lòng nàng tựa một một người anh vậy...

Nhưng mà cũng chính là kẻ thân thiết cạnh nàng này, sau khi cha mẹ và ông nội nàng qua đời thì đã liên tục chăm sóc nàng, lại bán đứng nàng, vì để cho nàng lọt vào tay trùm buôn thuốc phiện, thậm chí chẳng tiếc cấu kết với trùm buôn thuốc phiện, tiết lộ hành tung của nàng cho trùm buôn thuốc phiện biết...

“Vì sao...?” Nhìn nam nhân trước mặt, trong lòng Lâm Nguyệt trào lên đau đớn, tại sao phải bán đứng nàng chứ? Tại sao lại là hắn? Hắn chẳng phải là

người anh nhà họ Ân quan tâm tới nàng nhất sao? Vì sao có thể vậy chứ?

“Vì sao à?” Khuôn mặt anh tuấn của Ân Từ Thần, giờ phút này thoát nhìn dữ tợn méo mó, khinh thường nhìn Lâm Nguyệt, “Bởi vì người họ Lâm, người là con gái của Lâm Ứng, là cháu gái của Lâm Quốc Thanh! Lâm gia sớm phải bại, Lâm Quốc Thanh chết rồi, Lâm Ứng cũng đã chết, sao Lâm gia có thể tiếp tục tồn tại trong cái vòng lẩn quẩn này chứ? Kinh thành, quân bộ, chỉ cần có Ân gia là đủ rồi! Còn người, vì sao không thể giống người khác thế, cứ ngoan ngoãn lớn lên rồi xây dựng gia đình đi chứ? Vì sao cứ lần này tới lần khác muốn tiến vào quân bộ, tại sao lại phải tranh đoạt vị trí kia cùng ta chứ!”

“Ân gia ư...” Lâm Nguyệt bỗng ngẩng đầu lên, nhìn hung dữ thẳng vào Ân Từ Thần, gần từng câu từng chữ, “Cha mẹ ta chết, có phải có liên quan tới Ân gia không?”

Lâm gia là nhà quân chính, dù con nổi dõn ít ỏi, tới thế hệ cha nàng, chỉ có nàng là con gái duy nhất, nhưng Lâm gia có thể rất lớn trong quân đội, bằng vào thân phận của cha mẹ, ra vào đều có lính bảo vệ, nếu không bị người ta tính toán, cha mẹ nàng không thể đơn giản xảy ra “ngoài ý muốn” được!

Mặc dù Lâm gia có quyền lớn trong quân đội, nhưng trong kinh thành lúc nào cũng duy trì trung lập, chưa bao giờ tham dự việc tranh quyền đoạt lợi với những thứ kia trong kinh thành, có thể khiến Lâm gia không hề đề phòng, hơn nữa có thể lợi dụng chuyện tin tưởng của người họ Lâm cũng chỉ có nhà Ân gia!

“Quả nhiên không hổ là con gái Lâm Ứng, cháu gái của Lâm Quốc Thanh” Ân Từ Thần nhìn Lâm Nguyệt giễu cợt, cười lạnh nói, “Đáng tiếc, hiện giờ người biết thì đã quá muộn!”

Quả nhiên là Ân gia! Lâm Nguyệt trừng to mắt như sắp nứt ra nhìn chăm chăm vào sắc mặt ghê tởm kia của Ân Từ Thần. Ân gia, năm đó ông nội Ân gia trong thời kỳ chiến tranh chẳng qua chỉ là lính bảo vệ cạnh ông nội, sau đó cũng vì được ông nội chiếu cố, mới có địa vị như ngày nay, sao bọn họ dám, sao bọn họ dám làm thế chứ!

“Ân Từ Thần, cha mẹ ta là do Ân gia các người giết chết ư?” Hai tay Lâm Nguyệt nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, từng giọt máu tươi tràn ra!

“Đúng vậy, Lâm Ứng quá xuất sắc, ngáng đường Ân gia, vì thế, Ân gia nhất định phải tiêu diệt! Chỉ nếu không có Lâm gia, Ân gia mới có thể khống chế quân quyền hoàn toàn!” Ân Từ Thần không còn giấu nữa, mà trực tiếp thừa nhận sáng khoải.

Hiện tại Lâm Nguyệt đã lọt vào tay hắn, rất nhanh nàng sẽ bị trù mìn thuốc phiện mang đi, hắn sẽ lợi dụng Lâm Nguyệt diễn một tuồng kịch, đến lúc đó, bất kể là Lâm Nguyệt, hay những đồng đội bộ đội đặc chủng kia của nàng cũng sẽ chết hết, bộ đội không nghe lệnh Ân gia không cần sống!

“Người nói cha ta ngáng đường Ân gia, vậy còn mẹ ta thì sao? Bà ấy đã làm sai điều gì chứ? Tại sao lại phải giết chết mẹ của ta?” Lâm Nguyệt cắn chặt môi dưới, ánh mắt hung ác nhìn thẳng Ân Từ Thần, nếu không phải bị hòng súng đen ngòm chìa vào đầu, nàng gần như muốn nhào lên liều mạng với Ân Từ Thần rồi!

“Mẹ người sao? Vậy cũng thật đáng tiếc, nhớ năm đó, bà ấy nhưng nổi tiếng là mỹ nhân trong quân đội, cả cha ta đều ái mộ bà ấy...” Ngón tay thon dài của Ân Từ Thần vuốt nhẹ súng lục màu bạc, bên môi lộ ra nụ cười khiến người ta rùng mình sợ hãi, “Bà ấy vốn không chết, cha ta cũng không bỏ được người phụ nữ ông yêu mà đi tìm chết, chẳng qua, ai bảo bà ấy biết quá nhiều chứ? Huống chi dù bà ấy có không biết gì, mẹ ta cũng không cho phép bà ấy sống sót...”

Thì ra là thế, thì ra là thế...

Lâm Nguyệt cả người run rẩy, nhìn chăm chăm Ân Từ Thần, môi dưới bị cắn đã chảy máu tươi đầm đìa.

Hóa ra mẹ sợ dĩ chết là vì bà ấy biết rõ âm mưu Ân gia, vì thế Ân gia mới có thể không đợi được đem loại bỏ bà ấy, trận tai nạn xe kia, nàng bảo sao lại trùng hợp thế không biết, vì sao lúc ấy toàn bộ lính bảo vệ bên cạnh bà đều bị điều đi cả, vì sao ở đó vốn chẳng có nhiều xe đi lại trên đường mà đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải lớn, vì sao mẹ ở trong xe đã rõ ràng đập ven đường, mà xe tải kia như mất lái dừng tới chứ...

Hóa ra, tất cả đều là âm mưu, là âm mưu của Ân gia! Ân gia hại chết cha mẹ nàng, hại ông nội chảy máu não, hiện giờ Ân Từ Thần còn muốn hại cả nàng nữa!

Hai tròng mắt Lâm Nguyệt đỏ ngầu, trong mắt đầu ngập tràn thù hận, nàng nhìn chăm chăm Ân Từ Thần, đột nhiên phá lên cười điên cuồng!

“Ân Từ Thần, Ân gia các người tìm mọi cách tính toán, hao tổn tâm sức giết cha mẹ ta, người cho là làm vậy có thể khống chế được quân đội hoàn toàn sao? Các người nằm mơ đi! Âm mưu của các người tuyệt đối sẽ không được như ý, đồng đội của ta sẽ tới cứu ta, đến lúc đó người sẽ nhanh bị bại lộ thôi! Nếu người bị bại lộ, ta xem xem Ân gia còn đặt chân lên quân bộ ở kinh thành thế nào nữa đây!”

Thần sắc Lâm Nguyệt điên cuồng, nhìn thẳng Ân Từ Thần, cười lạnh bảo, “Ba mươi năm trước ông nội Ân gia nhà người chết chẳng qua chỉ như một con chó cạnh ông nội của ta thôi, hiện giờ lại nghĩ cách cắn chủ, thật tức cười! Dù cho cả nhà Lâm gia ta chết sạch, cũng không tới lượt Ân gia các người!”

“Câm miệng!” Sắc mặt Ân Từ Thần trầm xuống, giận hét lên, trong mắt thoáng lóe lên xấu hổ! Ba mươi năm trước, ông nội nhà họ Ân là lính bảo vệ cạnh Lâm Quốc Thanh, đã là sĩ nhục của Ân gia rồi! Đoạn lịch sử này, khiến Ân gia ở kinh thành không cách nào ngẩng đầu lên làm người được, đến cả con cháu nhà Ân gia cũng bị người ta cười cả đời làm nô tài!

Chính bởi thế, nên Ân gia mới tốn bao tâm sức tính toán, không từ bất cứ thủ đoạn nào mưu hại, chính là muốn đạp Lâm gia xuống, để Lâm gia biến mất

hoàn toàn trong kinh thành, chỉ cần Lâm gia không còn, cũng không có kẻ nào nhớ tới đoạn lịch sử mờ ám kia của ông nội Ân gia nữa, những con cháu nhà họ Ân này mới có thể tiến bộ lên được!

“Thế nào? Không nghe nổi nữa sao? Ân Từ Thần, người cho là bộ dạng chó này của người ra ngoài sẽ được người ta gọi một câu Ân tam thiếu sao? Chó vĩnh viễn vẫn là chó, lão già chết tiệt Ân gia kia đã từng là một con chó do ông nội ta nuôi, con cháu nhà lão ta cũng là chó hết!”

Nhìn vẻ mặt Ân Từ Thần âm trầm tức giận, Lâm Nguyệt hồn nhiên không sợ cười nhạo bảo.

“Người muốn chết sao!” Ân Từ Thần giận tím mặt, giọng mạnh sừng lên, chìa thẳng vào giữa trán Lâm Nguyệt, quát lớn. Bên môi Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên cười vui vẻ, lạnh lùng nhìn Ân Từ Thần, trong mắt chẳng chút sợ hãi, chỉ có nồng đậm hận ý.

Nàng thật quá ngốc, sau khi cha mẹ chết rồi cũng không kịp thấy lòng muông dạ thú của Ân gia, thậm chí còn coi Ân Từ Thần – con sói ác ấy là người thân, hiện giờ bị người ta tính toán, lọt vào tay kẻ thù là đáng đời nàng lắm, nàng chết chẳng có gì tiếc, chỉ có tiếc nuôi duy nhất, tất cả đây là nàng biết quá muộn, chẳng cách nào báo thù rửa hận cho cha mẹ và ông nội nữa...

Ân Từ Thần nhìn thẳng Lâm Nguyệt, ngón tay bấm cò súng khẽ thả ra chậm rãi, hần đột nhiên cười lạnh lùng một cái, nói, “Lâm Nguyệt, người định chọc giận ta muốn ta giết chết người sao?”

Lâm Nguyệt trầm mặc không nói. Đúng thật là Lâm Nguyệt muốn chọc giận Ân Từ Thần, muốn hần trực tiếp giết chết nàng, bởi nàng không muốn lọt vào tay tên trùm buôn thuốc phiện.

“Người yên tâm đi, ta sẽ không khinh địch mà giết người như thế đâu” Ân Từ Thần nhếch mép cười ác độc lạnh lẽo, nói ra chậm rãi, “Lâm Nguyệt, người có còn nhớ không? Từ bé, ta lúc nào cũng ở đằng sau người, lúc nào cũng phải nhìn người, chọc người vui vẻ, bởi vì người là công chúa nhỏ của Lâm gia, còn ta, chẳng qua chỉ là một đứa con trai không được cha coi trọng của Ân gia thôi, vì lấy lòng người cha và ông nội, ta không thể không ép mình đi nhìn người, cung chiêu...”

Ân Từ Thần ngừng chút, trong mắt chợt lóe sáng phức tạp, song lại nhanh chóng bị oán hận nồng đậm thay thế, thần sắc vẩn vò dữ tợn, nghiêng răng kèn kẹt nói ra, “Nhưng mà Lâm Nguyệt người có biết không? Người có biết ta ghét cay ghét đắng người thế nào không, oán hận người thế nào không? Người chẳng qua chỉ là một thiên kim đại tiểu thư được người Lâm gia sủng quá mà thôi, lại còn muốn làm công chúa tốt hơn cả ta nữa, dựa vào cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, nếu sau khi Lâm Ứng và Lâm Quốc Thanh chết, người ngoan ngoãn rời khỏi quân đội đi lập gia đình thì thôi đi, nhưng một nữ nhân như người, dựa vào cái gì mà ở lại quân đội chứ? Dựa vào cái gì mà đề đầu cười cổ ta chứ?”

Nói đến đây, giọng Ân Từ Thần đột nhiên vồng lên sắc nhọn phẫn hận, “Còn nữa, rõ ràng người Lâm gia các người đã chết sạch rồi, người đã không còn là tiểu công chúa cao ngạo của Lâm gia nữa, người chẳng qua chỉ là đứa bé mồ côi mà thôi, dựa vào cái gì mà cự tuyệt ta chứ hả? Ân Từ Thần ta có gì không xứng với người chứ? Người lại dám cự tuyệt ta, để cho ta trở thành trò cười trong kinh thành... Ta vốn không muốn giết người, là chính người không biết quý trọng...”

Nhìn vẻ mặt dữ tợn đầy oán hận của Ân Từ Thần, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy thật nực cười. Người đàn ông này thế mà cho tới lúc này, lại còn liều muốn có được nàng, thật quá vô si! Lâm Nguyệt nàng dù có ngốc tới cực điểm, còn hồn nhiên chưa phát giác ra bị người ta đùa trong tay, nhưng nguyện chết cũng không muốn gả mình cho kẻ thù, Ân Từ Thần muốn có được nàng quả thật là nằm mơ đi!

“Lâm Nguyệt, ta sẽ cho người thêm một cơ hội nữa, nếu người chịu rút khỏi quân bộ, ngoan ngoãn gả cho ta, ta sẽ không giết người nữa...” Ân Từ Thần nhìn thẳng mặt Lâm Nguyệt, chậm rãi mở miệng.

“Gả cho người sao?” Lâm Nguyệt cười nhạo một tiếng, chẳng che giấu vẻ khinh miệt và chán ghét hần chút nào, “Ân Từ Thần, đừng có nói là gả cho người, tự mình xem lại mình đi, ta nhìn mà thấy ngán tận cổ!”

Nếu như lời Ân Từ Thần nói là thật, nàng cũng không ngại mình uất ức gả cho hần, Lâm Nguyệt nàng chẳng phải là trinh tiết liệt nữ gì, cũng không phải là người cứng nhắc, nếu có thể sống sót, vì báo thù cho cha mẹ, đem Ân gia dẫm dưới chân, chút uất ức nhỏ này thì tính là gì chứ?

Đáng tiếc nàng hiểu rất rõ Ân Từ Thần, tên đàn ông này nói thì dễ nghe lắm, nhưng hần vẫn nhất định không để cho nàng sống. Ân Từ Thần thích nàng, nàng đã sớm biết, nhưng tình cảm đến cùng của hần với nàng là thật hay giả, mà dạng này bị một người hận, nàng nhiều năm như vậy lại hoàn toàn chẳng biết gì cả, bởi vậy có thể nghĩ, tâm cơ Ân Từ Thần này sâu đến thế nào rồi.

Hần biết rất rõ âm mưu Ân Gia, biết rõ người Ân gia đang tính toán Lâm gia, biết rõ người Ân gia hận nhất chính là cha nàng, nhưng hần lại uất ức ở bên nàng nhiều năm vậy, cứ nịnh hót nàng liên tục, rõ ràng lớn hơn nàng rất nhiều tuổi, mà lại làm như là người hầu nhỏ của nàng vậy.

Có lẽ hần hành động quá cẩn thận, có lẽ là nàng chủ quan quá mức, mười mấy năm qua, thế mà nàng lại chẳng nhìn ra tâm tư ác độc của hần.

Nàng không rõ hiện tại Ân Từ Thần vì cái gì mà nói với nàng những điều này, nếu là nói Ân Từ Thần thật lòng thích nàng, thật lòng muốn cưới nàng, nàng không tin, càng không thể tin nổi.

Tên đàn ông này từ nhỏ đã thân trọng đi bên cạnh nàng, dày công tính toán, nếu như nói nàng không biết kẻ thù hại chết cha mẹ nàng là Ân gia, vậy nàng vẫn còn tin tưởng Ân Từ Thần là thật lòng muốn ở cùng nàng, đáng tiếc hiện tại nàng đã phát hiện kẻ ra tay đứng đằng sau là Ân gia, sao Ân Từ Thần lại để cho nàng sống chứ?

“Ngán tận cổ sao?” Sắc mặt Ân Từ Thần trong nháy mắt tái mét, bàn tay hung hăng bóp chặt cổ Lâm Nguyệt, thần sắc dữ tợn cười lạnh, nói, “Lâm Nguyệt, người ngán tận cổ sao? Thật không ngờ, hôm nay ta sẽ để cho người ngán cho đủ đi! Người cho là người cự tuyệt ta, ta không chiếm được

ngươi sao? Ân Từ Thần ta nghĩ muốn có được cái gì, chưa bao giờ mà không chiếm được cả!”

Nói xong Ân Từ Thần nháy mắt để mặc cho Lâm Nguyệt bên cạnh chống cự, sau đó dùng hai tay túm chặt lấy cổ áo Lâm Nguyệt mà kéo.

Chỉ nghe xoẹt một cái tiếng rách vang lên, y phục trên người Lâm Nguyệt bị Ân Từ Thần dùng sức xé nát lộ ra màu áo lót trắng tinh và bờ vai trắng nõn nà bên trong.

Thần sắc Lâm Nguyệt không đổi, cứ lạnh lùng nhìn hắn, không giãy giụa không né tránh.

Nàng hiểu Ân Từ Thần, người đàn ông như Ân Từ Thần vậy, sẽ không làm chuyện cường hiếp nàng trước mặt mọi người, giờ hắn làm vậy, chẳng qua là muốn lúc nàng chưa chết, định làm nhục nàng mà thôi.

Hiện giờ ở chỗ này là rừng rậm, khắp nơi đều là người của trùm buôn thuốc phiện, như Ân Từ Thần yêu quý người mình vậy, sẽ không bỏ mặc bản thân quá lâu tại đây, dù sao tính toán về thời gian, tin tức nàng truyền ra ngoài chắc cũng đã được đồng đội nàng nhận được, nếu nàng không đánh giá nhầm, đồng đội nàng sẽ nhanh chóng tìm tới chỗ này thôi.

Giờ Ân Từ Thần là người của quân bộ, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện bản thân cấu kết với Trùm buôn thuốc phiện lộ ra. Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt thoáng lộ ra nụ cười giễu cợt lạnh lùng.

Một kẻ có dã tâm bùng bùng, yêu bản thân mình như thế, trong lòng hắn quyền thế lớn hơn tất cả, sao hắn lại nhất thời ham mê sắc đẹp chứ? Huống chi, vẫn là trước mặt bao người nữa!

Lúc Ân Từ Thần xé rách y phục của Lâm Nguyệt thì cứ nhìn thẳng vào Lâm Nguyệt, muốn nhìn thấy thần sắc sợ hãi của nữ nhân này, hoặc cầu xin hắn tha thứ. Dù sao mặc kệ nữ nhân có mạnh mẽ tới mức nào, cũng chỉ là một nữ nhân, gặp phải chuyện như vậy, nhất định sẽ sợ hãi, hoảng hốt, sau đó sẽ chịu thua thôi.

Hắn muốn nhìn thấy Lâm Nguyệt chịu thua với hắn, bộ dạng cầu xin hắn tha thứ. Muốn biết tiểu công chúa cao cao tại thượng nhà họ Lâm này lúc thất kinh khóc lóc trông thế nào.

Đáng tiếc không thấy, không thất kinh khóc lóc như dự đoán của hắn, cũng không sợ hãi, hắn thấy chỉ là nụ cười giễu cợt lạnh lùng, cứ như đang cười nhạo hắn ngu xuẩn vậy, đang giễu cợt hắn ngu ngốc, giống như những năm đã qua, đã nhiều lần y thế, nàng vốn chẳng coi trọng hắn tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Thăm Dò Di Tích 6

“Được, tốt lắm!” Ánh mắt ác độc của Ân Từ Thần nhìn thẳng Lâm Nguyệt, nghiêng răng trèo trẹo nói, “Xem ra ta đã coi thường ngươi rồi, Lâm Nguyệt, ngươi quả nhiên không hổ là người của Lâm gia! Thật sự là giỏi lắm!”

Ân Từ Thần hận, hận hận Lâm Nguyệt thấu xương, nhưng cũng yêu thấu xương, chỉ là phần tình yêu này, vẫn còn kém xa quyền thế. Giờ phút này tâm tình hắn nói không nên lời, ngoài phần nộ ra, hắn chẳng biết mình nên làm thế nào nữa.

Ai có thể hiểu rõ tâm tình giờ phút này của hắn chứ? Ai biết trong lòng hắn đầy bất đắc dĩ chứ? Yêu chính người mình hận, hóa ra lại thống khổ đến thế... Hắn nghĩ tới chỉ cần nàng chịu nhận thua, chịu gả cho hắn, hắn sẽ không giao nàng cho trùm buôn thuốc phiện, chỉ cần nàng ngoan ngoãn làm người phụ nữ của hắn, rời khỏi quân bộ, hắn sẽ đối tốt với nàng...

Nhưng nàng lại không, nữ nhân này nguyên chết cũng không muốn chịu thua với hắn, cứ như hiện giờ nàng rõ ràng đã là tù nhân rồi, ở trước mặt hắn vẫn bộ dáng cao cao tại thượng kia! Dựa vào đâu chứ? Dựa vào đâu chứ? Đã vậy, vậy nàng nhất định phải chết là xong!

Ân Từ Thần hận không lấy được thứ như mong muốn, hắn nguyên hừ diệt, cũng không để lọt vào tay kẻ khác...

Mãnh thú buông áo Lâm Nguyệt ra, về mặt dữ tợn của Ân Từ Thần lùi lại sau một bước, nhìn chăm chú vào Lâm Nguyệt hồi lâu, sau đó vung tay lên, nói với nam nhân đeo chiếc nhẫn vàng thô to ở ngón tay út, “Microphone, người phụ nữ này giao cho ngươi, cứ làm việc theo kế hoạch!”

Gã đàn ông tên Microphone kia cười khàn khàn, lộ ra hai chiếc răng vàng, bảo, “Ân tam thiếu yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, chẳng qua, Ân Tam thiếu cũng đừng có quên...”

Ân Từ Thần không còn nhìn Lâm Nguyệt nữa, đã mất hết kiên nhẫn với Microphone, nói, “Ngươi yên tâm, đến lúc đó dĩ nhiên không thể thiếu phần của ngươi, ngươi tốt nhất nên nhớ ta đã nói, người bộ đội đặc chủng X, một tên cũng không tha!”

“Đó là dĩ nhiên!” Thấy Ân Từ Thần nhắc tới bộ đội đặc chủng X, trong mắt Microphone lóe lên oán độc, cười lạnh bảo, “Những thứ cầu tạp chúng đó, ta dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, hy vọng người nói con mồi này có thể dẫn chúng tới!”

“Điểm này người yên tâm đi, có cô ta ở đây, bộ đội X tuyệt đối sẽ tới cứu cô ta thôi” Khóe môi Ân Từ Thần cong lên tia cười giễu lạnh lùng. Lâm Nguyệt là huyết mạch duy nhất của Lâm gia, người bộ đội X tuyệt đối sẽ không bỏ mặc nàng lọt vào trong tay Microphone, vì thế mới nói, dùng Lâm Nguyệt làm mồi nhử, chẳng cách nào tốt hơn cả!

Có Lâm Nguyệt ở đây, người bộ đội X tuyệt đối sẽ tới cứu người, đến lúc đó chỉ cần những người đó đến, sẽ lọt vào trong bẫy, lợi dụng tay Microphone để tiêu diệt toàn bộ những người đó, còn phần Microphone thì... Tên đàn ông ngu xuẩn này, cuối cùng cũng chỉ biết hấn ta thành đá lót chân cho hấn cướp công lao thôi!

Nghĩ đến đây, bên môi Ân Từ Thần càng cười lạnh lẽo thêm, hấn quét mắt nhìn Lâm Nguyệt lần nữa, ánh mắt mang theo chút mỉa mai nồng đậm. Sắc mặt Lâm Nguyệt thoáng tái nhợt, phần nộ trùng trùng nhìn Ân Từ Thần. Hóa ra là vậy, Ân Từ Thần thế nhưng lại dùng nàng làm mồi nhử, lợi dụng nàng để dẫn toàn bộ đồng đội của nàng tới! Tên nam nhân này quả nhiên đủ hèn hạ đủ ác độc!

Tận tai nghe thấy âm mưu của Ân Từ Thần, trong lòng Lâm Nguyệt nổi lên dậy sóng ngập trời! Không, nàng tuyệt đối không thể cứ vậy ngồi chờ chết được, nàng chết thì chẳng tiếc gì, nhưng nàng không cách nào để liên lụy tới những đồng đội đã vào sinh ra tử cùng nàng như thế! Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt nảy lên quyết định sắt đá. Mà đúng lúc này, Microphone lại vung tay lên nói, “Dẫn cô ta đi!”

Nghe lời Microphone, kẻ cứ chĩa súng vào đầu Lâm Nguyệt thu súng lại, còn hai tên buồn ma túy túm chặt lấy hai tay nàng cũng vừa lúc thả lỏng, dường như muốn đẩy nàng đi về phía trước vậy. Bởi thế lại để cho Lâm Nguyệt có cơ hội phản kháng.

Trong lúc bọn ma túy thu súng lại trong nháy mắt, Lâm Nguyệt động, thân thể nàng vặn vẹo như rắn, lợi dụng để tránh thoát hai tên đại hán giữ chặt nàng, trong lúc hai tay thoát khỏi túm chặt trong nháy mắt, nàng tung lên một cước, đá vào hai gã bên cạnh rồi sau đó thừa cơ tung người lên lần một vòng, túm được Ân Từ Thần phía trước, ra tay nhanh như điện, giật lấy khẩu súng Ân Từ Thần nắm trong tay.

Đội nàng làm xong tất cả, mọi người chung quanh mới kịp phản ứng, vội vã rút súng, chĩa thẳng họng súng vào Lâm Nguyệt. Trong mắt Ân Từ Thần lóe sáng, lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt nói, “Lâm Nguyệt, ta biết rõ thân thủ người rất tốt, nhưng lại chẳng có tác dụng rồi, người vốn tròn không thoát, cần gì phải lãng phí tâm cơ chứ?”

Lâm Nguyệt không nói gì, chỉ giơ súng lên chĩa thẳng vào Ân Từ Thần, nhưng thân hình đối phương lại chợt lóe, giao hoát trốn đằng sau lưng một tên ma túy. Lâm Nguyệt nhìn chăm chăm hấn, chẳng che giấu chút thù hận nào với hấn, mãi một lúc lâu đột nhiên bật cười lạnh lùng.

“Ân Từ thần, ta dù không cách nào giết người được, báo cho cha mẹ ta, nhưng ta có thể giết mình, để cho âm mưu của người không cách nào làm được! Lâm Nguyệt ta mười ba tuổi đã giết chết tên trùm buôn thuốc phiện lớn nhất, những năm gần đây, lại vì quốc gia, vì nhân dân vào sinh ra tử, hiện giờ sao lại để cho một kẻ tiểu nhân như người lợi dụng chứ? Người lợi dụng ta làm mồi để dẫn đồng đội ta tới, người đừng có mơ!”

Nói xong, Lâm Nguyệt thu súng lại, chĩa súng vào đầu mình, bàn tay đặt lên cò súng bóp chặt dần. Mắt thấy Lâm Nguyệt sẽ tự nổ súng tự sát, trong mắt Ân Từ Thần lóe sáng, nhưng không lên tiếng, trên mặt lộ vẻ kỳ lạ.

Mà trong sống chết này, Lâm Nguyệt đột nhiên cảm thấy không thích hợp, nếu Ân Từ Thần và Microphone muốn lợi dụng nàng làm mồi nhử, điều này nói rõ sự sống chết của nàng còn có tác dụng với bọn chúng, hiện giờ sao lại trở mặt mà nhìn nàng tự sát không hợp tác chứ? Nếu chúng muốn ngăn nàng tự sát, vừa rồi trong nháy mắt nàng đoạt súng, nên tiến lên ngăn lại, mà không phải cứ giơ súng đứng tại chỗ đơn giản như thế với nàng...

Ở đây nhất định có cô quái, với sự hiểu biết của nàng về Ân Từ Thần, tên đàn ông này tuyệt đối không đạt được mục đích tuyệt đối không bỏ qua, sao có thể đơn giản nhìn nàng cứ thế chết đi chứ?

Ngay lúc tinh thần Lâm Nguyệt hoảng hốt trong nháy mắt, đột nhiên nơi đan điền trong cơ thể truyền ra một luồng mát lạnh xộc thẳng lên não, toàn thân nàng run lên bần bật sau đó mờ bưng mắt ra!

Nhìn lại lần nữa, rừng rậm chung quanh gì đó, Ân từ thần gì đó, Microphone gì đó, đều chẳng thấy bóng dẫu.

Ở một chỗ mờ tối cổ xưa trong thạch thất, Lâm Nguyệt ngồi khoanh chân dưới đất, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, mà nắm trong tay nàng là Hương lưỡi đao, giờ phút này đang đặt trên cổ nàng, khoảng cách cổ nàng chỉ xiu nữa thôi, màu sáng đỏ chuyển động trên hương lưỡi đao, tỏa ra ánh sáng dày đặc, lấy hương lưỡi đao sắc bén, chỉ cần cửa nhẹ cổ nàng một cái, thì một khắc sau nàng sẽ bỏ mạng hoàn toàn.

Quả nhiên không hổ là vạn ảo trận thử lòng, ảo ảnh trong trận biến hóa ngàn vạn, khiến người ta khó lòng phòng bị, cái đáng sợ nhất không phải là ảo cảnh như thật, mà nó am hiểu chuyện quyền rũ ký ức chôn sâu trong lòng người ta nhất, lấy giả loạn thật, khiến người ta chôn vùi mãi bên trong đó, rất khó thoát khỏi ảo cảnh khổng lồ.

Ngay từ đầu, lúc nàng sa chân vào ảo cảnh, ảo cảnh thể hiện chính là khát vọng sâu nhất trong lòng nàng, đó chính là cha mẹ được ở bên nàng, cả nhà ở một chỗ hạnh phúc bên nhau, đây cũng là tiếc nuối trong lòng nàng, cũng là khát vọng nàng muốn đạt được nhất, nhưng chẳng có cách nào đạt được hạnh phúc.

Sau đó nàng lại nhìn thấu, ảo cảnh lại chuyển đổi, chẳng đợi nàng tỉnh táo thực sự, đã khơi gọi lên ký ức cuối cùng đời trước của nàng, đời trước nàng bị Ân Từ Thần phản bội, kết quả lọt vào tay trùm buôn thuốc phiện, nhưng này là thật, là vạn ảo trận thử lòng lợi dụng trí nhớ của nàng tạo ra ảo cảnh, chỉ là quá trình có chút thay đổi.

Kiếp trước sau khi Ân Tử Thần xuất hiện bán đứng nàng, cũng có chút hành động làm nhục nàng, sau đó cũng coi nàng như con mồi, chẳng qua, ở phút cuối cùng của đời trước Ân Tử Thần trực tiếp giao cho nàng một khắc kia, cũng không lộ ra âm mưu cấu kết của hắn với microphone, sau đó microphone vì lý do an toàn, còn trói nàng lại, vốn chẳng để cho nàng có cơ hội phản kháng nào.

Nhất là cảnh cuối, lúc đồng đội tới cứu nàng, nàng vì không muốn liên lụy tới đồng đội, không để cho âm mưu của Ân Tử Thần được như ý, nàng vào lúc microphone nổ súng về phía đồng đội của nàng, đã nhào lên chặn viên đạn cho đồng đội.

Mà trong ảo cảnh, vì người trong ảo cảnh là hư cấu, nên họ không cách nào giết chết Lâm Nguyệt được, đành sửa lại đoạn ký ức này, để Ân Tử thần cố tình nói ra âm mưu của hắn với microphone, bức Lâm Nguyệt tự sát.

Không thể không nói, vạn ảo trận thử lòng này hết sức hiểu rõ nhược điểm của người ta, nó lợi dụng chuyện tâm tư Lâm Nguyệt không muốn liên lụy đồng đội, bức Lâm Nguyệt tự sát, nếu không phải Lâm Nguyệt trước khi xông trận, có uống viên thần đan thanh tâm mình vào, tới thời điểm máu chốt đan được có tác dụng, biết đâu chừng nàng thực sự vẫn bỏ mạng vì chính tay mình.

Để Hương lưỡi dao trong tay xuống, lòng Lâm Nguyệt vẫn sợ hãi toát mồ hôi lạnh, vừa rồi thực sự rất nguy hiểm, nếu không phải sau đó thần đan thanh tâm mình phát huy tác dụng, hiện giờ nàng đã phơi thây tại chỗ rồi!

Hít thật sâu một hơi, Lâm Nguyệt điều hòa tâm tình, lúc này mới từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu dùng thần thức tra xét một lượt, phát hiện ra mình cũng không còn đáng lo ngại nữa, lúc này mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm.

Vạn ảo trận thử lòng này, cuối cùng nàng cũng vượt muôn vàn nguy hiểm xông qua, vừa rồi mặc dù cực nguy hiểm, suýt nữa đổ máu tại chỗ, nhưng sau khi chính thức thông qua rồi, lại đạt được nhiều thứ tốt không ít.

Vì kinh nghiệm kiếp trước, lại biết rõ thêm trong lòng ở đây vốn là trong thế giới tiểu thuyết, tâm cảnh nàng lúc nào cũng có sơ hở, vì thế sau khi đột phá trúc cơ hậu kỳ, chẳng cách nào chạm tới ngưỡng cửa Kết Đan, mà giờ trải qua trận thí luyện vạn ảo trận thử lòng, tâm cảnh nàng đã tăng lên nhiều, vừa rồi tỉnh lại trong huyền cảnh, tu vi nàng trong lúc vô tình đã từ trúc cơ hậu kỳ đột phá lên trúc cơ đỉnh, chỉ cách kết đan có chút xíu nữa thôi!

Mặc dù tu vi tăng lên, nhưng trên mặt Lâm Nguyệt chẳng có tí vui mừng nào, chỉ có từng đợt sợ hãi. Xem trong truyện, nhất là luôn biết tâm tình lịch luyện với tu sĩ mà nói, cực kỳ quan trọng, song nàng lại không ngờ được bước quan trọng như thế, chỉ cần trong lòng có chút sơ hở cũng sẽ bị tâm ma lợi dụng, không cẩn thận mà bỏ mất mạng nhỏ của mình ngay.

Riêng vạn ảo trận thử lòng này chính là một ảo trận thượng cổ, suýt nữa đã khiến nàng mất mạng, mà lúc kết đan kết an tâm ma lại càng đáng sợ nghìn vạn lần, nếu lấy tâm cảnh lúc trước của nàng, đừng có nói là kết anh, mà kết đan cũng chỉ là vọng tưởng!

Lâm Nguyệt thu lại tâm tư, cũng không cố đi nhìn những người khác, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu điều tức cùng cố tu vi mình chắc lên.

Một hồi lâu sau, lúc Lâm Nguyệt cảm giác trong cơ thể mình tu vi đột nhiên rung chuyển linh khí hoàn toàn đã trở lại bình tĩnh, Lâm Nguyệt mới thờ phào nhẹ nhõm kết thúc tu luyện, chậm rãi mở mắt ra nhìn về những người khác.

Thân nàng ở chỗ đại diện cổ thoát nhìn khá rộng lớn trống trải, đám người Minh Hoa tiên tử đang phân tán chung quanh nàng, ai nấy đều nhắm nghiền mắt, đắm chìm trong ảo giác trận pháp. Mỗi người gặp được ảo cảnh khác nhau, về mặt từng người khác nhau, có thiên biến vạn hóa, có phẫn nộ, si mê, có ngọt ngào, thù hận, có vui vẻ, thậm chí trong miệng Minh hoa tiên tử còn phát ra âm thanh nức nở khe khẽ.

Nhìn về mặt đám người Minh hoa tiên tử và Toàn tuyết, trong lòng Lâm Nguyệt thấy cảm khái vạn lần. Mặc dù nàng đã tỉnh lại trước, nhưng lại không dám đi đánh thức đám đông, bởi vì vạn ảo trận thử lòng nhất định phải dựa vào chính mình tự động tỉnh lại từ trong ảo cảnh mới được, nếu người xông trận vẫn trong ảo cảnh, mà bị người ngoài quấy rầy, tinh thần sẽ bị thương tổn, thậm chí nổi điên, trở thành một quái vật mất hết tâm trí, chỉ biết giết chóc.

Cũng chính bởi thế, nên Lâm Nguyệt trước mới để Bạch Băng tự động xông trận, bởi vì hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, người bên cạnh không thể giúp hắn được.

Ánh mắt Lâm Nguyệt vừa xoẹt qua Minh hoa tiên tử vừa khóc vừa cười, lại rơi trên người Bạch Băng. Vừa nhìn lại khiến nàng không kìm được nhủ mảy.

Hai mắt Bạch Băng nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt không máu, toàn thân ướt sũng mồ hôi, về mặt hắn dữ tợn, trong miệng cứ mở cứ đóng, chẳng biết đang nói gì, lát sau, sắc mặt tái nhợt lại đổi thành đỏ bừng, tay giờ mạnh lên, đối với đầu mình một khắc sau thì động tác bỗng cứng đờ. Thấy động tác của Bạch Băng, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên có dự cảm xấu.

Trong nấy người, tu vi Bạch Băng là yếu nhất, tâm tình cũng không kiên định nhất, mặc dù hắn trước khi xông trận có uống viên thần đan thanh tâm mình nàng cho, nhưng muốn thành công qua được vạn ảo trận thử lòng này tỷ lệ không nhiều, rất có thể, cuối cùng vẫn bị lạc bên trong trận pháp này.

Nhìn Bạch Băng giãy giụa trong ảo cảnh, trong lòng Lâm Nguyệt thở dài. Kết cục thế nào, sống hay chết, thì do số phận Bạch Băng! Sau khi Bạch Mẩu Đon chết đi, nàng cứ một đường bao bọc che chở hắn tới đây, đã hết lòng, vạn ảo trận thử lòng này nàng chẳng cách nào giúp hắn được, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Chậm rãi thu hồi mắt lại, Lâm Nguyệt nhìn về phía Toàn Tuyết. So với Bạch Băng và Minh Hoa tiên tử, khoảng cách Toàn Tuyết ở gần nàng nhất, giờ phút này vị này khiến Lâm Nguyệt nhìn không thấu trên trán nổi đầy gân xanh, đầu đầy mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, cắn chặt hàm răng, khuôn mặt vốn tuấn mỹ giờ phút này thoát nhìn khá dữ tợn đáng sợ, trông bộ dạng điên cuồng phẫn nộ. Nhìn về mặt giờ phút này của hắn, nhưng càng nặng hơn cả Bạch Băng nữa.

Lâm Nguyệt khẽ lắc đầu, trong lòng lại thờ dài mãi. Nàng không biết Toàn Tuyết trong ảo cảnh đến cùng thấy gì, nhưng người nam nhân này lần này tiến vào trong di tích là người nàng cực không nhìn thấu, người nam nhân này ngay từ đầu rõ ràng có bộ dạng yêu Lâm tiên tử sâu sắc, sau đó lại tự tay đẩy Lâm tiên tử tới đường chết, hơn nữa lúc Lâm tiên tử chết, trên mặt hắn chỉ có lạnh lùng và khinh miệt, chẳng có tí bi thương nào.

Sau đó đi thẳng một mạch tới đây, về mặt nam nhân này vẫn mãi lạnh nhạt, Lâm Nguyệt quan sát hắn liên tục, nhưng chẳng cách nào nhìn ra sâu cạn của nam nhân này, giờ ở trong ảo cảnh, nam nhân này lộ ra vẻ mặt như thế, thực khiến người ta kinh ngạc mãi.

Nhìn tới đây hẳn Toàn tuyết đã trải qua một chuyện gì đó, nếu không cũng sẽ không bị vui sâu đến thế, chỉ là không rõ hắn có thể thuận lợi xông qua cửa ải này không, nếu không xông qua, vẫn lạc nơi đây, ngược lại thật đáng tiếc..

Ngay trong nháy mắt Lâm Nguyệt cảm khái, đột nhiên trên vẻ mặt Toàn Tuyết xuất hiện thay đổi, vốn vẻ mặt đang dữ tợn đáng sợ, nhưng lại dần hòa hoãn dần, hàm răng cắn chặt cũng buông lỏng dần, chỉ ngấn ngùn trong mấy giây, Toàn Tuyết đã khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng như cũ, cứ như bộ mặt dữ tợn đáng sợ của nam nhân ấy không phải là hắn, mà là một người khác vậy.

Thấy biểu hiện vậy của Toàn Tuyết, lông mày Lâm Nguyệt dướn lên, trong lòng hơi kinh ngạc, vừa rồi nàng rõ ràng thấy Toàn Tuyết như nỗ lực hết đà, mắt thấy sẽ không còn kiên trì được nữa, nhưng giờ lại có thể khôi phục lại bình tĩnh chút, xem ra tên Toàn Tuyết này tâm chí cực kỳ kiên định, nếu không vốn chẳng cách nào cưỡng chế tâm tình trong ảo cảnh bình tĩnh trở lại được.

Nhìn tới cửa ải này, Toàn Tuyết xem như đã xông qua.... Trong lòng Lâm Nguyệt vừa nảy ra ý nghĩ này, quả nhiên liền thấy Toàn Tuyết mở bừng hai mắt ra, cặp mắt lạnh băng như vô tình ấy lạnh lùng đối mặt với ánh mắt Lâm Nguyệt.

Thấy Lâm Nguyệt, Toàn Tuyết hơi ngẩn ra, sau đó mới khẽ gạt đầu với nàng, sau đó lại nhắm mắt lại bắt đầu điều tức.

Lâm Nguyệt để ý thấy linh lực không khống chế được trong người Toàn Tuyết nhảy tán loạn, rõ ràng là tu vi vừa đột phá không được vững lắm, trong lòng lập tức hiểu ngay. Xem ra xông qua trận này không chỉ nàng có thu hoạch mà Toàn Tuyết cũng đột phá.

Chẳng qua như thế, Lâm Nguyệt với tu vi Toàn Tuyết lại suy đoán nhiều thêm chút. Lúc trước thoát nhìn tu vi Toàn Tuyết như luyện khí đỉnh hậu kỳ, khác hẳn với đám Minh Hoa tiên tử, kém chút là bước vào trúc cơ, hiện giờ sau khi xông qua trận ảo thử lòng, tu vi hắn lại đột phá lần nữa, nhưng chẳng có dị tượng trúc cơ phát sinh, xem ra tu vi hắn ít nhất cũng là trên trúc cơ, nếu không vốn chẳng cách nào giải thích được tình trạng này của hắn.

Trong đại diện hoàn toàn yên tĩnh, lúc Toàn Tuyết điều tức không lâu, đột nhiên Minh Hoa tiên tử thét lên một tiếng chói tai! Một tiếng thét này chói tai thê lương vô cùng, trong lòng Lâm Nguyệt thất kinh, mà Toàn Tuyết đang điều tức đột nhiên bừng tỉnh.

Toàn Tuyết nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Nguyệt, lại đưa mắt nhìn lên người Minh Hoa tiên tử, mày kiếm khẽ cau lại, nói thản nhiên, “Lâm tiên tử, nếu một lúc nữa mà Minh Hoa tiên tử nổi điên, hai người chúng ta nhất định phải liên thủ giết chết nàng ta, nếu không chúng ta sẽ bị nàng ta làm liên lụy đó!”

Giọng nói Toàn Tuyết rất lạnh nhạt, Lâm Nguyệt nghe được vẫn chậm rãi gạt đầu nhẹ với Toàn Tuyết. Mặc dù tu vi Minh Hoa tiên tử là đỉnh luyện khí hậu kỳ, nhưng nếu nàng ta nổi điên, vậy tu vi kia sẽ tăng vọt, một tu sĩ luyện khí đỉnh hậu kỳ khi thần thức sa vào điên cuồng, thì coi như là một tu sĩ trúc cơ cũng đơn giản không dám chọc vào, dù sao đối phương sau khi mất đi thần trí vốn hung hãn không sợ chết, nếu bị đối phương dễ mất tới, dù là tu sĩ trúc cơ cũng khó bảo toàn tính mạng mà lui.

Ngay lúc Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết hạ quyết định ngăn ngừa trong nháy mắt, bên đó, Minh Hoa tiên tử lại vui lấp sâu trong ảo cảnh không cách nào thoát ra được.

Phịch một tiếng, cửa phòng gian phòng xa hoa trắng lệ bị Minh Hoa tiên tử đá văng ra. Trong phòng đôi nam nữ quần áo rối loạn đang ôm nhau, thấy Minh Hoa tiên tử xông tới, nữ nhân kia lộ ra tia đắc ý giễu cợt, tươi cười, mà nam tử có dung mạo tuấn mỹ được nàng ta ôm vào lòng kia sắc mặt trầm xuống, mặt mũi ngập tràn chán ghét nhìn Minh hoa tiên tử, trách mắng, “Ngươi vào làm gì? Còn không mau rút ra ngoài cho ta!”

“Văn Nhi, ngươi sao có thể đối xử ta như vậy chứ?” Minh Hoa tiên tử nhìn nam tử kia, trên mặt lộ vẻ thống khổ, nói, “Ta mới là vợ chủ của ngươi, sao ngươi có thể, sao ngươi có thể cùng nàng ta...”

Nghe thấy lời Minh Hoa tiên tử nói, ánh mắt nam tử lóe lên, hơi chột dạ quay mặt nhìn sang chỗ khác, còn nữ nhân kia thì đột nhiên nở nụ cười lạnh, giọng sắc nhọn vọt ra, “Chu Minh Hoa, tỷ tỷ tốt của ta, tỷ đã thấy rồi đó, ta người làm muội muội này cũng chẳng hề gạt tỷ! Văn Nhi hẳn yêu ta, hẳn muốn sống cùng ta, vì thế tỷ tỷ tốt của ta, tỷ cũng nên tha đi là xong!”

Minh Hoa tiên tử không dám tin nhìn muội muội của mình ở cùng với nam nhân mình yêu sâu sắc, thấy nam nhân không phản bác, mà chấp nhận lời nữ nhân nói, nàng ta lập tức giận run cả người lên, run lấy bầy nói, “Vì sao? Văn Nhi, vì sao thế? Ngươi, ngươi nếu yêu nàng ấy, tại sao lại nói muốn gả cho ta chứ?”

“Lúc đầu đúng là ta yêu Minh Tâm, ta vốn chẳng yêu ngươi, chẳng qua lúc trước Minh Tâm và Trần thiếu gia có hôn ước, ta dĩ nhiên cũng không thể thuận lợi ở cùng một chỗ với Minh Tâm được, sau đó phụ thân bức ta gả cho người khác, vì không muốn rời Minh Tâm đi, ta vạn bất đắc dĩ mới đành chọn gả cho ngươi, nếu không phải vì Minh Tâm, ngươi cho là bằng vào thứ nữ trong nhà như ngươi, có thể lấy được ta sao?” Nam tử tuấn mỹ rúc vào trong lòng Minh Tâm, nhìn Minh Hoa tiên tử trước mắt đầy khinh thường.

“Ngươi đã chọn gả cho ta, vì sao còn ở cùng với nàng ấy? Ngươi đừng quên, chúng ta đã thành thân, đã bái đường, ngươi là chính phu của Minh Hoa ta!” Nam tử tuấn mỹ kia nói lời lạnh lùng vô tình đã triệt để dập nát hy vọng cuối cùng trong lòng Minh Hoa tiên tử, nàng ta run giọng hỏi.

“Ta gả cho người, là vì Minh Tâm, vì sao không thể ở cùng với nàng ấy chứ?” Về khinh thường trên mặt nam tử tuần mỹ càng đậm.

“Người, người quá trơ trẽn, người đôi nam nữ chó này, ta muốn giết người!” Minh Hoa tiên tử phần nộ thét lên chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Thăm Dò Di Tích 7

Minh Hoa tiên tử giờ kiểm trong tay lên, nhào thẳng tới đôi nam nữ trên giường, đôi nam nữ kia thất kinh lộ ra hoảng sợ.

“Chu Minh Hoa, người dám dẫm thương ta, mẫu thân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đâu!” Chu Minh Tâm lạnh lùng quát lên.

“Chu Minh Hoa, người không phải là thích ta, yêu ta sao? Người sao cam lòng làm tổn thương ta chứ hả?” Nam nhân tuần mỹ ngược mặt lên, dù trên mặt có chút hoảng loạn, nhưng chẳng có chút e ngại nào.

“Chu Minh Tâm, Lạc Văn Nhi, các người sao dám phản bội ta như thế chứ, ta muốn giết chết các người, giết chết các người...”

Thần sắc Minh Hoa tiên tử dữ tợn, giờ kiểm trong tay lên, đâm mạnh về phía bọn họ! Sau khi một trận kêu thảm thiết vang lên, máu tươi trong phòng văng đầy, Minh Hoa tiên tử ngã quỵ trên mặt đất khóc rống lên, mà trước mặt nàng là thi thể đầm đìa máu của Chu Minh Tâm và Lạc Văn Nhi. Nàng đã giết chết bọn chúng, đã giết chết bọn chúng rồi!

Một người là muội muội nàng thích nhất, một người là nam nhân nàng yêu sâu sắc nhất! Bọn họ phản bội nàng, bọn họ đáng chết!

Bên ngoài phòng, truyền tới tiếng thét chói tai, ngay sau đó, có người tiến đến, một trung niên nam tử ăn mặc giàu có cử chỉ tao nhã phát ra tiếng kêu thê lương, bỏ nhào lên bên cạnh thi thể Chu Minh Tâm khóc rống lên.

“Con của ta, con chết thật thê thảm quá...” Nam nhân trung niên cất tiếng khóc thê lương, giọng sắc nhọn, không nói ra được bi thương, “Con như vậy mà đi, để phụ thân biết sống thế nào đây...”

Minh Hoa tiên tử với tiếng khóc mờ mịt của nam tử trung niên như không nghe thấy, chỉ kinh ngạc nhìn Lạc Văn Nhi máu me đầy mặt.

“Là người, là người sao chó này, người giết Tâm Nhi của ta, ta muốn người đền mạng...” Nam Nhân trung niên ngẩng phắt đầu lên, hung dữ nhìn Chu Minh Hoa, thét to, “Người giết Tâm Nhi của ta, đồ sao chó, tiện nhân, người đền mạng cho Tâm Nhi của ta đi...”

“Chu Minh Hoa, người sao chó này, sao người không chết đi chứ, người hại chết chính cha ruột của mình, giết chết Tâm Nhi của ta, nó là muội muội của người mà, sao người có thể làm ra chuyện tuyệt tình thế chứ? Người sao chó khắc cha khắc mẹ, sao người không chết đi, đi chết đi chứ...” Nam nhân trung niên giọng sắc nhọn chói tai, nói ra những câu cực kỳ độc ác.

Minh Hoa tiên tử chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt vô thần nhìn mặt mũi dữ tợn của nam nhân trung niên. Sao chó, nàng là sao chó ư...

Nàng khắc chết cha, giết chết muội muội của mình, còn giết cả người nam nhân nàng yêu nhất... Nàng là diêm xấu, nàng đáng chết, nàng cần phải tìm chết...

Minh Hoa tiên tử kinh ngạc giờ kiểm trong tay lên, chĩa vào ngực mình, trong mắt nam nhân trung niên chợt lóe lên tia sáng khoái ác độc.

Trong đại điện, Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết căng mắt nhìn tình hình càng ngày càng nghiêm trọng của Minh Hoa tiên tử, cả Bạch Băng cũng không quan tâm.

Nhìn Minh Hoa tiên tử đột nhiên lấy phi kiếm ra, hai mắt nhắm chặt ngập tràn tuyệt vọng giờ phi kiếm trong tay lên chĩa thẳng vào ngực mình, ánh mắt Toàn Tuyết chợt lóe, nói thán nhiên, “Minh Hoa tiên tử này xem ra không chống nổi nữa rồi...”

Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, nhưng trong lòng cũng tán đồng với lời Toàn Tuyết, vạn ảo trận thử lòng này chế tạo ra ảo cảnh thật đáng sợ biết bao, nàng là người ngấm sâu nhất nên thấu hiểu rõ nhất.

Nếu tâm trí tu sĩ bị vùi lấp trong ảo trận không đủ kiên định, hoặc tâm tình không đủ vững, cũng sẽ bị dẫn tâm ma ra, nếu tâm ma bộc phát, tu sĩ xông trận dù không tự sát cuối cùng cũng sẽ mất đi thần trí hoàn toàn sa vào trong điên cuồng.

“Nói đến đây, Minh Hoa tiên tử này bên ngoài Hải Ngoại cũng được coi như một nhân vật có tiếng” Thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, Toàn Tuyết cũng không thêm đề ý, nói tiếp, “Chuyện của nàng ta, tại hạ cũng đơn giản nghe nói qua, nghe nói trước khi nàng ta trở thành tu sĩ, đã từng bị người thân

nhất phản bội, cuối cùng suýt nữa bị mẫu thân ruột và chồng chính bức chết, hình như là vì nàng ấy giết chết muội muội của nàng ấy và chồng chính của nàng...”

Nghe thấy lời Toàn Tuyết nói, trong lòng Lâm Nguyệt bất giác thấy tò mò, không kìm được hỏi, “Nàng ta giết chết muội muội mình và chồng chính của mình sao? Vì sao?”

“Cũng không tính là muội muội ruột, Minh Hoa tiên tử vốn là con thứ, muội muội nàng ấy mới là con do chính phòng (chồng chính) sinh ra” Toàn Tuyết lộ ra tia giễu cợt, khinh thường nói, “Nghe nói, nàng ấy bắt gặp muội muội con vợ cả của mình và chính phu của nàng ấy trên giường làm chuyện cầu thả, dưới con nóng giận đã ra tay giết người...”

Nghe thấy Toàn Tuyết nói, Lâm Nguyệt lập tức im lặng, thế gian này tình yêu nam nữ quả nhiên là phức tạp nhất, bất kể là thế giới vi tôn nam tử, hay là thế giới này vi tôn nữ tử, tình cảm bị người phản bội, đều không thể là chuyện dễ tha thứ.

“Thực ra Minh Hoa tiên tử dù đã giết chết muội muội và chính phu của mình, chuyện này cũng chẳng có gì sai cả, chẳng qua dù sao muội muội nàng ấy cũng là con gái dòng chính, nàng ấy sau khi giết chết muội muội, người cha chính kia của nàng ấy không chịu tha cho nàng ấy, cùng mẫu thân ruột bức nàng lấy chết tạ tội, cuối cùng nếu không phải có tu sĩ đứng lúc đi ngang qua, mang Minh Hoa tiên tử đi, nàng ấy đã bị ép chết rồi, chẳng qua đã trải qua những chuyện đó, cuối cùng lại gieo họa tâm ma trong lòng nàng ấy, hiện giờ tâm ma lại bị vạn ảo trận thử lòng dụ bộc phát ra, Minh Hoa tiên tử chi e là lành ít dữ nhiều rồi...” Như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lâm Nguyệt, Toàn Tuyết lại nói ra nhàn nhạt.

Lâm Nguyệt nhíu mày gật đầu, những chuyện đó mặc dù không nói là ai đúng ai sai, nhưng rõ ràng Minh Hoa tiên tử sau khi tu đạo lại cũng chưa bỏ xuống hoàn toàn, nên có tâm ma mới là bình thường, dù sao năm đó nàng ta giết chết đều là những người thân nhất của nàng ta.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác nhìn lại Minh Hoa tiên tử, nhưng vừa nhìn, đã thấy Minh Hoa tiên tử thu lại kiếm chĩa vào ngực mình, sau đó mở bùng mắt ra!

Chạm phải hai mắt của Minh Hoa tiên tử, Lâm Nguyệt bất giác hít lạnh, đó là một đôi mắt đỏ như máu, vốn chẳng phải là mắt của người bình thường!

“Minh Hoa tiên tử...” Thấy Minh Hoa tiên tử đột nhiên mở bùng hai mắt ra, Toàn Tuyết cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, đang định đi qua chào hỏi, chợt đồng tử co rút lại, nói, “Không ổn rồi, nàng ấy hình như còn chưa tỉnh táo thực sự đó...”

Lâm Nguyệt ngăn ra. Chưa tỉnh táo thật sao lại mở mắt ra chứ, đây là... nhập ma rồi ư? Nhưng còn chưa kịp đợi Lâm Nguyệt ngẫm nghĩ, Minh Hoa tiên tử đã mở tròn mắt như sắp nứt nhảy vọt từ đất lên, gió kiếm trong tay chém mạnh về phía Toàn Tuyết, miệng hét lớn, “Ta không cần chết, ta không phải là sao chổi, các ngươi chết tiệt, ta muốn giết chết các ngươi...”

Toàn Tuyết sợ hết hồn, vội vàng lùi lại nhảy ra sau, tránh công kích của Minh Hoa tiên tử, cùng lúc đó chụp lấy túi đồ, đem pháp khí phòng ngự ra bảo vệ quanh người mình.

Toàn Tuyết vừa làm xong một loạt động tác này, thì đã nghe phịch một tiếng, kiếm Minh Hoa tiên tử chém mạnh lên pháp khí phòng ngự của hắn, sau con chấn động, thì lại nghe được một tiếng kết quanh màn sáng bảo vệ người Toàn Tuyết, như không thể chịu nổi gánh nặng nữa.

Cả màn hào quang phát ra từ pháp khí phòng hộ của Toàn Tuyết suýt nữa không ngăn được một kiếm này của Minh Hoa tiên tử, bởi vậy có thể thấy, Minh Hoa tiên tử trong lúc điên cuồng chém ra một kiếm lợi hại tới cỡ nào.

Một kích không thành, động tác Minh Hoa tiên tử càng thêm cuồng loạn, hai tròng mắt đỏ rực gần như sắp nhỏ máu, thoát nhìn vô cùng quỷ dị, trong miệng lại là to, “Người người chồng ác độc này, phụ thân ra không phải là ta khác chết, là người hại chết, người muốn hại chết ta, không dễ như vậy đâu”

Nói xong, nàng ta lại nghiêng mạnh đầu nhìn thẳng Lâm Nguyệt, cả giận nói, “Người không xứng làm mẹ ta, rõ ràng cha ta mới là chồng chính của người, lại miễn cưỡng bị người ép thành thị thiếp, người dung túng cho người chồng tâm địa rắn rết này hại ta, người cũng nên chết đi!”

Nói xong, linh lực toàn thân Minh Hoa tiên tử đột nhiên bùng lên, phi kiếm trong tay dưới tác dụng của linh lực tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Các ngươi đi tìm chết đi là xong! Ha ha, ta giết các ngươi rồi, chỉ cần giết chết các ngươi, ta sẽ không chết, các ngươi đều chết hết đi...”

Sắc mặt Minh Hoa tiên tử dữ tợn đáng sợ, hai tròng mắt đỏ như máu tỏa ra ánh sáng cuồng loạn, lại lần nữa đâm mạnh về phía Toàn Tuyết. Lúc Minh Hoa tiên tử mất đi lý trí, tính cuồng phát ra công kích, Toàn Tuyết lập tức luống cuống cả chân tay, hắn vừa ứng phó với công kích cuồng dại của Minh Hoa tiên tử, vừa kêu lên với Lâm Nguyệt, “Lâm tiên tử, mau ra tay cùng ta ngăn cản nàng ta lại, nàng ta đã điên hoàn toàn rồi, nếu để cho nàng ấy tự bạo, vậy thì phiền to rồi...”

Nhưng còn chưa đợi Toàn Tuyết nói hết, thấy Minh Hoa tiên tử lại đột nhiên quát to lên, “Tiện nhân, ta muốn chết chung với ngươi...”

Một câu chưa xong, chỉ thấy toàn thân Minh Hoa tiên tử bùng phát ra linh khí cuồng bạo, một tiếng nổ “bùng” vang lên thật to, rõ ràng là tự bạo.

Trong nháy mắt cả đại diện như nhuộm máu thịt, vừa rồi Minh Hoa tiên tử còn đang điên cuồng công kích Toàn Tuyết, giờ phút này vô số thịt vỡ nát, dẫn tới kết cục cả xương cốt cũng không còn.

Minh Hoa tiên tử cứ công kích Toàn Tuyết liên tục, nàng ta cách Lâm Nguyệt cũng xa, vì thế uy lực tự bạo của nàng ta dù khổng lồ, song lại chẳng gây ra tổn thương nào với Lâm Nguyệt, hơn nữa Lâm Nguyệt lúc Minh Hoa tiên tử nổi điên thì đã lấy ra pháp khí phòng ngự, khiến Minh Hoa tiên tử tự bạo cũng không ảnh hưởng lắm tới nàng, nàng chỉ bị luồng khí tự bạo đánh bay ra ngoài, thoát nhìn có vẻ hơi chật vật mà thôi, thực ra bản thân không bị

thương.

Mà Toàn Tuyết đứng cách Minh Hoa tiền từ gần nhất, lại không có vận khí tốt tới vậy, dù hấn vào lúc nguy cấp, cái khó ló cái khôn đem pháp khí trong tay tự bạo, ngăn cản một phần đánh thẳng vào nhưng vẫn bị đụng không nhỏ.

Chỉ thấy giờ phút này toàn thân hấn vắng đầy máu tươi thịt vụn của Minh Hoa tiền từ, ló ra khuôn mặt tuần tú tái nhợt, run rẩy đứng lên từ mặt đất, còn chưa kịp nói gì đã phun ra một búng máu tươi!

Lâm Nguyệt cũng đứng từ mặt đất lên, nhìn Minh Hoa tiền từ tự bạo, trên mặt đất vắng đầy máu thịt nát bét, trong lòng sợ hãi.

Uy lực của tu sĩ tự bạo quả nhiên không phải chuyện đùa, mặc dù Minh Hoa tiền từ chỉ là tu sĩ luyện khí hậu kỳ, lại đang trong cơn giận bộc phát tính cuồng mà phát ra tự bạo, như vậy hiệu quả uy lực tự bạo so với lúc thần trí tỉnh táo có kém chút, song như vậy uy lực bộc phát ra kia cũng đủ khiến người ta sợ hãi!

Vừa rồi Lâm Nguyệt đứng cách khá xa, hơn nữa sớm đã có phòng bị, mới có thể tránh được một kiếp, còn Toàn Tuyết lại đứng vào trung tâm tự bạo, nếu không phải phản ứng nhanh, kịp thời lấy pháp khí tự bạo ngăn lại, chỉ e giờ phút này dù hấn không chết cũng tuyệt đối không đứng dậy nổi.

Coi như là thế, Toàn Tuyết cũng chẳng thấy tốt tí nào, mặc dù hấn không chết, nhưng lại bị thương rất nặng, thương thế ấy chỉ sợ không phải ngay chốc lát có thể khôi hấn, nhất là giờ bọn họ còn đặt mình trong hiểm cảnh không rõ, lúc này bị thương, rất dễ bỏ mạng.

Nhìn Toàn Tuyết run rẩy đi tới bên cạnh điều tức, trong lòng Lâm Nguyệt thở phào, nhưng còn chưa kịp đợi tâm tình nàng hoàn toàn bình tĩnh lại, đột nhiên trên mặt cứng đờ.

“Không ổn, Bạch Băng...”

Trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, vô thức nhìn về hướng Bạch Băng, vừa nhìn, máu lại gần như bị đông cứng lại.

Chỉ thấy Bạch Băng đang khoan chân ngồi dưới đất giờ phút này bị bay ra ngoài, ngã vào bảy tám trận pháp ngoài kia, thân thể ấy nằm trên đất không nhúc nhích, rõ ràng vừa rồi bị Minh Hoa tiền từ tự bạo phát ra luồng khí công kích mãnh liệt.

Lâm Nguyệt bước mấy bước đi qua, trực tiếp nắm chặt cổ tay Bạch Băng, mạch lạnh buốt, rõ ràng là mạch đã ngừng đập. Chết. Thế mà chết rồi.

Lâm Nguyệt hơi ngần ra nhìn mặt tái nhợt của Bạch Băng, ánh mắt chậm rãi rơi xuống khóe môi của hấn đang cong lên lộ ra tia cười vui vẻ ngọt ngào thê lương.

Nàng liên tục không coi trọng Bạch Băng, trong lòng sớm đã chuẩn bị kết cục Bạch Băng không qua nổi cửa ải này, nhưng lại không ngờ được cuối cùng Bạch Băng không chết trong vạn ảo trận thử lòng mà lại bị chết dưới cảnh tự bạo của Minh Hoa tiền từ.

Còn nàng, vừa rồi bị hành động của Minh Hoa tiền từ thu hút hoàn toàn, thế mà lại quên mất Bạch Băng vẫn trong trận, vẫn không kịp thời bảo vệ cho hấn.

Nàng đối với Bạch Băng chẳng có tí tình cảm nào, sở dĩ nàng liên tục bảo vệ Bạch Băng, là bởi trước khi tiến vào di tích, nàng đã đồng ý che chở cho hấn, mà hiện giờ Bạch Băng lại chết, mặc dù chẳng liên quan gì tới nàng, song nàng cũng có phần trách nhiệm.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu niên chẳng còn chút hơi thở, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên gọn đau, bất giác nhớ lại người thiếu niên này với ánh mắt đầy si mê kiên quyết lúc trước, trong lòng càng thêm phức tạp khổ sở.

Nếu nàng bảo vệ hấn trước, chỉ cần giúp hấn ngăn cản chút, có lẽ vị thiếu niên này sẽ không chết, dù tới cuối cùng hấn vẫn không chịu nổi vạn ảo trận thử lòng này, ít nhất trong lòng nàng cũng thấy khá hơn chút, hiện tại hấn lại chết, chẳng phải là chết trong ảo cảnh của vạn ảo trận thử lòng, mà là chết dưới cơn tự bạo của Minh Hoa tiền từ, đây là do nàng nhất thời chủ quan đã tạo thành hậu quả.

Nàng không hề trốn tránh trách nhiệm, mà là nàng hại chết hấn...

“Người không nên tự trách, thực ra cái chết của hấn chẳng liên quan gì đến người hết” Giọng Toàn Tuyết nhàn nhạt truyền đến.

Lâm Nguyệt ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Toàn Tuyết, vừa nhìn, lòng lại ngần ra, đồng thời lại đề phòng Toàn Tuyết thêm mấy phần. Vừa rồi Toàn Tuyết còn bị thương nặng, chỉ sau nửa nén hương điều tức ngăn ngui, thế mà nguyên khí đã khôi phục không ít, hiện giờ hấn ngoài thoát nhìn có vẻ chật vật chút ra thì cũng không nhìn được hấn có dấu hiệu bị thương.

Toàn Tuyết này khôi phục sức khỏe thật mạnh, trước hấn rõ ràng bị thương là thật, mà giờ nhìn lại có tinh thần vô cùng, dường như thương thế trên người đã khôi rồi.

Trong lòng Lâm Nguyệt càng âm thầm nhưng trên mặt lại không lộ ra chút gì, vẫn nhìn Toàn Tuyết lạnh lùng bảo, “Người có ý sao?”

Toàn Tuyết hơi sững sờ, nói, “Ý Lâm tiên từ là gì thế?”

Lâm Nguyệt cười lạnh nói, “Sau khi xông vào vạn ảo trận thử lòng, Bạch Băng đứng cách xa chúng ta nhất, vị trí của hấn ở góc đại điện, khoảng cách cách chỗ Minh Hoa tiền từ chừng hơn mười thước, hơn nữa lấy vị trí hấn ở, nếu không phải người cố ý dẫn Minh Hoa tiền từ nổi điên qua, thì dù Minh

Hoa tiên tử có tự bạo, cũng không ảnh hưởng tới hần, còn nguoi, vừa rồi lúc Minh Hoa tiên tử nổi điên, rõ ràng với tu vi của nguoi hoàn toàn có thể ngăn cản được Minh Hoa tiên tử, nhưng nguoi chỉ có phòng ngự mà không công kích, ngược lại từng bước từng bước lặng lẽ dẫn Minh Hoa tiên tử tới chỗ Bạch Băng, thậm chí còn vì sợ ta nhìn ra mục đích của nguoi, nên mở miệng gây cho ta chú ý, để ta không rảnh bận tâm đến Bạch Băng...”

“Toàn Tuyết, vì sao nguoi muốn Bạch Băng chết hả?” Lâm Nguyệt nhìn thẳng vào Toàn Tuyết, rặn ra từng từ từng chữ hỏi.

“Lâm tiên tử, nguoi nghĩ quá nhiều rồi!” Thần sắc Toàn Tuyết không đổi, nói ra lạnh nhạt, “Ta chẳng qua chỉ là tu vi luyện khí hậu kỳ thôi, sao lại cản được Minh Hoa tiên tử nổi điên chứ?”

“Thật không?” Nụ cười trên mặt Lâm Nguyệt càng thêm lạnh băng, giọng lạnh thấu xương, “Toàn Tuyết, hiện giờ tất cả mọi người đã chết hết rồi, nguoi cần gì phải giờ trò trước mặt ta nữa chứ? Người khác không nhìn ra nguoi đầu tu vi, nhưng nguoi không giấu được ta đâu! Nếu ta không đoán sai, nguoi hần là tu sĩ trúc cơ rồi nhỉ? Hơn nữa tu vi cũng gần tới trúc cơ hậu kỳ rồi!”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, đồng tử Toàn Tuyết co rút mạnh, vẻ lạnh lùng trên mặt biến mất, thay vào đó là một mảng thâm trầm, “Con mắt Lâm tiên tử quả tinh thật, lại có thể nhìn thấu cả tu vi của Toàn Tuyết nữa!”

“Toàn Tuyết, mục đích của nguoi tới cùng là gì? Tại sao phải trăm phương ngàn kế mưu hại Bạch Băng chứ?” Lâm Nguyệt giờ hương lưỡi đao trong tay ra, lạnh lùng nhìn Toàn Tuyết.

Lúc trước nàng liên tục đề phòng Toàn Tuyết, nhưng chưa từng nghĩ tới, cuối cùng người Toàn Tuyết lại nhắm vào không phải là nàng mà là Bạch Băng.

Dù lúc trước có gặp phải nhện ma ăn tủy trong gian phòng đá kia, Toàn Tuyết cũng muốn lấy Bạch Băng ra làm mồi dử, nhưng nàng lại không để ý lắm, cũng không cho là Toàn Tuyết có ý đẩy Bạch Băng vào chỗ chết.

Dù sao lúc ấy có mọi người ở đây, cũng chỉ có Bạch Băng có tu vi thấp nhất, không có giá trị sống nhất, kẻ yếu bị hy sinh, tại thế giới cá lớn nuốt cá bé này là chuyện rất bình thường, vì thế khi đó mặc dù Lâm Nguyệt biết rõ Toàn Tuyết chẳng có ý tốt gì, cũng chỉ thầm cảnh giác mà thôi, cũng không nghĩ gì nhiều.

Thực ra điều này cũng không trách Lâm Nguyệt được, ai sẽ nghĩ tới Toàn Tuyết muốn Bạch Băng chết chứ? Dù sao Bạch Băng chỉ là một tiểu tu sĩ luyện khí trung kỳ, với Toàn Tuyết mà nói chẳng có bất cứ uy hiếp gì.

“Trăm phương ngàn kế đi mưu hại hần ư?” Bị Lâm Nguyệt nói toạc ra, Toàn Tuyết cũng không giả vờ nữa, mà khinh miệt nhìn lướt qua thi thể Bạch Băng, cười lạnh bảo, “Chỉ bằng hần một tiểu tu sĩ luyện khí trung kỳ nho nhỏ, chỗ đó đáng để ta lãng phí nhiều tâm tư sao?”

Ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe, nhưng hoàn toàn không tin lời Toàn Tuyết nói. Như nhìn ra điều Lâm Nguyệt không tin, Toàn Tuyết lại nói tiếp, “Ta đúng là nhìn hần ngứa mắt, chẳng qua chỉ là một thằng con trai của một thành chủ nho nhỏ mà thôi, vì thích một nữ nhân mà cứ tùy hứng theo tới, thậm chí còn vì thế mà hại chết mẹ của mình, người như vậy sống cũng chẳng qua là gỏi đồ phiền phức, chết đi lại là một chuyện tốt đó”

“Con người nếu có thể sống sót, ai mà nghĩ muốn chết chứ? Lúc trước Bạch Mẫu Đơn chết, chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, nguoi cần gì phải tìm có chứ!” Lâm Nguyệt cười lạnh bảo.

“Ý Lâm tiên tử là, nhận định ta muốn hại chết Bạch Băng sao?” Ánh mắt Toàn Tuyết sáng quắc, nhìn thẳng Lâm Nguyệt cười lạnh nói.

“Chẳng lẽ không phải ư? Bằng vào lịch duyệt của nguoi, chẳng lẽ không biết sau khi Minh Hoa tiên tử nổi điên sẽ gặp nhiều nguy hiểm hả? Nguoi biết rất rõ, nhưng vẫn dẫn Minh Hoa tiên tử nổi điên đi qua, chẳng phải là muốn hại chết hần thì là gì?”

Trong lòng Lâm Nguyệt cực kỳ phẫn nộ, nàng dù không có cảm giác gì với Bạch Băng, cũng sẽ không vì Bạch Băng chết mà có chút đau lòng, nhiều lắm chính là thấy hơi khó chịu mà thôi, dù sao nàng mặc dù không thích Bạch Băng, nhưng với tình cảm ái mộ của đôi phương với nàng cũng không phải giả, hơn nữa đối phương không làm gì sai cả, dù chết, cũng không phải là bị nguoi ta tính toán hại chết dưới con mắt của nàng.

“Coi như ta có ý dẫn Minh Hoa tiên tử tới thì sao nào? Cái chết của hần vốn chẳng có liên quan gì tới Minh Hoa tiên tử cả, Lâm tiên tử thông tuệ như thế, vì sao lại nhìn không ra Bạch Băng trước khi Minh Hoa tiên tử tự bạo, thực ra vốn đã chết trước rồi? Hiện giờ lại đem cái chết của hần đổ tội lên đầu ta ư?” Khóe môi Toàn Tuyết cong lên cười giễu cợt, lạnh lùng nói.

Trước khi Minh Hoa tiên tử tự bạo đã chết trước rồi sao? Điều này sao có thể chứ? Nghe thấy Toàn Tuyết nói, trong lòng Lâm Nguyệt hơi sững sờ, vô thức nghiêng đầu nhìn Bạch Băng. Mặt tái nhợt, ngoài trên quần áo tung tóe máu thịt tự bạo của Minh Hoa tiên tử ra, trong người cũng không có bất kỳ vết thương nào, nếu không phải ấn đường hần hiện lên màu đen, cả người chẳng có tia sống nào, Lâm Nguyệt gần như cho là hần chỉ ngủ thiếp đi thôi, mà không phải chết rồi.

Ấn đường biến thành màu đen toàn thân không có vết thương, điều này rõ ràng là kinh mạch toàn thân đã đứt, tình trạng chết tâm mạch rạn nứt, không phải là do dư chấn của Minh Hoa tiên tử tự bạo mà chết, mà bởi là vì cái gì chứ?

“Lâm tiên tử vẫn không tin, có thể nhìn tìm Bạch Băng chút, hần thật sự không phải do dư chấn tự bạo mà chết, mà chết do tự sát! Nếu mà ta đoán không nhầm, cái chết của hần có liên quan tới Lâm tiên tử đi!”

Tự sát ư? Chẳng lẽ là bởi vì không nhận được ảo cảnh, nên mới tự tử sao? Lâm Nguyệt dùng tay gạt nhẹ tay Bạch Băng che ngực ra, mắt nhìn xuống vị trí trái tim, một cây châm pháp khí dài màu bạc tủa ra ánh sáng lạnh cắm thẳng vào vị trí tim của hần, vì chỗ này miệng vết châm cực kỳ nhỏ, xung quanh lại chẳng có tí máu trào ra nào, nếu không nhìn kỹ, vốn không phát hiện ra được. Thấy cảnh như vậy, hai mắt Lâm Nguyệt co rút mạnh!

Chương 167: Thăm Dò Di Tích 8

Bạch Băng tự sát, điều này nói rõ, cái chết của hắn chẳng liên quan gì tới Minh Hoa tiên tử, mà bị chết trong ảo cảnh của vạn ảo trận thử lòng. Hắn, đứng là vẫn không qua được cửa ải này, bằng tu vi của hắn, cứ việc đã uống viên thần đan thanh minh tâm của nàng rồi, nhưng vẫn gượng ép... Chỉ là...Haiz.

Lâm Nguyệt ngẩng mạnh đầu lên, lạnh lùng nhìn thẳng Toàn Tuyết, nói lạnh lùng, “Ngươi đã biết từ lâu rồi?”

“Đúng vậy” Toàn Tuyết cũng không phủ nhận, nói ra lạnh nhạt, “Vào thời điểm Minh Hoa tiên tử nổi điên, Bạch Băng rõ ràng cũng bị ảnh hưởng, hắn vốn tâm chí không đủ kiên định, hơn nữa tâm tình trong lòng đã ăn sâu quá, lại quá chấp nhất, dễ bị dụ phát tâm ma, chết trong ảo cảnh, cũng coi như là kết cục tốt nhất với hắn, nếu mà... Hãy”

Nghe lời Toàn Tuyết nói lấp lửng, nhưng Lâm Nguyệt cũng hiểu được ý tứ hắn. Xong trận thất bại, tự sát mà chết là kết cục cuối cùng, nếu không Bạch Băng chỉ biết dẫn tới có kết quả giống Minh Hoa tiên tử thôi. Chỉ là ý Toàn Tuyết nói có ý gì nhỉ?

“Ý của ngươi là người hại chết hắn là ta sao?” Trong lòng Lâm Nguyệt thật ra đã sớm có đáp án, nhưng vẫn không nhận được hỏi thử. Nếu nói thẳng ra là Bạch Băng trong ảo cảnh của vạn ảo trận thử lòng thấy có liên quan tới nàng, nàng thật không dám tin tưởng.

Dù sao nàng mới chỉ biết Bạch Băng có mấy ngày ngắn ngủi, dù tính Bạch Băng luôn miệng nói thích nàng, nhưng chỉ ngắn ngủi có mấy ngày mà lại có thể nảy sinh tình cảm sâu đến thế ư? Vạn ảo trận thử lòng này am hiểu nhất là bắt lấy sơ hở trong lòng người, nàng không tin chỉ ngắn ngủi trong mấy ngày nàng lại thành căn nguyên tâm ma của Bạch Băng.

“Đây cũng không phải” Ánh mắt Toàn Tuyết chột lóe, bên môi thoáng cong lên cười khinh miệt, nói, “Tâm tư Lâm tiên tử thoáng thông tuệ, chẳng lẽ không nhìn ra tình trạng Bạch Băng chết có chút không đúng sao? Ảo cảnh trong vạn ảo trận thử lòng luôn tùy tâm mà phát, cũng chính là căn cứ tâm cảnh con người mà tạo ra, trong lòng Bạch Công tử có người, thậm chí vì người mà chẳng tiếc làm trái ý Bạch Mẫu Đơn còn muốn theo tới, kết quả lại hại chết mẹ mình, theo suy nghĩ nông cạn của tôi, sở dĩ Bạch Công tử vẫn bị lạc vào trong ảo cảnh ấy, nhất định là bởi Lâm tiên tử đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không theo tính tình Bạch công tử, chỉ cần Lâm tiên tử không sao, hắn cũng không dễ tự sát đâu”

Nghe thấy Toàn Tuyết nói, Lâm Nguyệt hơi ngần ra, trong lòng bất giác thấy hơi khó chịu.

Bạch Băng ái mộ nàng, lại vì sự tùy hứng của mình mà hại mẹ Bạch Mẫu Đơn mình chết, Bạch Mẫu Đơn chết rồi, hắn cũng mất đi chỗ dựa, vị Lâm Nguyệt hắn ái mộ này dĩ nhiên thành chấp niệm duy nhất trong lòng hắn, nếu tại trong ảo cảnh ấy, nàng đã xảy ra chuyện gì, lấy tính cách Bạch Băng, dưới con tuyệt vọng, lựa chọn cách chết vì tình cũng là chuyện bình thường.

Điều này có thể lý giải vì sao sau khi Bạch Băng chết, trên mặt lại yên ổn bình tĩnh như thế, là bởi vì hắn cam tâm tình nguyện đi chịu chết, sau khi chết trên mặt còn lưu lại sự vui vẻ. Nói như vậy, Bạch Băng chết, đúng thật có liên quan tới nàng, nhưng trách nhiệm cũng không phải nàng.

Trong lòng hiểu rõ nguyên nhân cái chết của Bạch Băng, lòng Lâm Nguyệt càng thấy khó chịu hơn. Bạch Băng chết, chẳng liên quan tới Minh Hoa tiên tử, mặc dù Toàn Tuyết có dẫn Minh Hoa tiên tử qua rất đáng ngờ, nhưng cũng không phải là hung thủ hại chết Bạch Băng, Toàn Tuyết chỉ có ý lợi dụng Minh Hoa tiên tử để gây chú ý cho nàng, không để nàng phát hiện ra tình trạng Bạch Băng chết mà thôi.

Tại sao Toàn Tuyết phải làm vậy? Chẳng lẽ hắn vẫn sợ nàng phát hiện ra chuyện Bạch Băng xông vào trong tử trận thất bại sẽ ra tay cứu hắn sao?

Nếu thật sự nàng có thể phá giải được vạn ảo trận thử lòng này, ngay từ đầu nàng cũng không phải trở mắt nhìn Bạch Băng xông trận làm gì. Lâm Nguyệt chậm rãi cúi đầu, nhìn thi thể Bạch Băng với ánh mắt phức tạp vô cùng.

Nhớ tới trận đánh lúc trước Bạch Băng kiên cường tới thế nào, không hiểu sao nàng lại nghĩ tới Diêm Tinh Vân. Vị thiếu niên xinh đẹp như yêu nghiệt kia. Vị thiếu niên kiều yêu nghiệt đó là tâm hệ của nàng, hơn nữa vào thời điểm nàng cực nản, bị những kẻ côn Lôn kia bức bách, chẳng chút do dự tới cứu nàng, dẫn nàng đi, sau đó lại vì nàng mà thành kẻ đối địch với tu sĩ hóa thân Từ Ngọc đạo quân.

Sau đó nàng bị cuốn vào trong thời không loạn lưu, hiện tại nàng bình yên vô sự, lại không rõ hiện tại hắn thế nào nữa... Tâm tình hơi nặng nề, cũng có chút khổ sở. Với Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt có cảm động, có áy náy, thậm chí có chút tâm tình phức tạp khó nói rõ nên lời, chỉ duy nhất thiếu tình yêu.

Nàng không yêu ai cả, với tình yêu nam nữ cũng không tính là hiểu rõ, kiếp trước nàng cũng đọc khá nhiều sách, nhưng vẫn không hiểu hoàn toàn.

Yêu một người, là lúc nhìn thấy đối phương, sẽ không tự chủ được mà tìm đập mạnh, hoặc ngượng ngùng, hay mặt đỏ hoặc hưng phấn. Lúc không thấy đối phương, sẽ nhớ nhung, muốn được nhìn thấy đối phương, nghĩ tới từng hành động cử chỉ của đối phương, thậm chí mỗi một vẻ mặt...

Những thứ ấy nàng không có, cứ như nàng chẳng có trái tim vậy.

Thỉnh thoảng nàng cũng có nhớ tới Diêm Tinh Vân, thậm chí cũng nghĩ tới Diêm Sát và Quân Tử Huyền, song chút ký ức ít ỏi ấy như những nét vẽ nghịch ngược nhạt nhòa trong đầu nàng, chẳng có chút thay đổi nào.

Nàng cảm kích Diêm Tinh Vân cứu nàng, cũng không bài xích chuyện hấn thích nàng, nhưng mà chỉ duy nhất chẳng cách nào đáp lại tình cảm của hắn.

Đầu ngón tay Lâm Nguyệt khẽ đặt lên trái tim, khoe môi hơi cong lên cười lạnh tự giễu. Nàng thật đúng vô tình, càng thêm chẳng có chút lòng dạ nào. Chẳng trách mà lúc trước nàng biết rõ Diêm Tinh Vân có ơn cứu mạng nàng, chỉ bị ảnh hưởng tý xiu, nàng lại gây chuyện làm hắn bị thương, như hiện giờ, nàng biết rõ Bạch Băng thích nàng, hiện giờ Bạch Băng chết rồi, trong lòng nàng cũng chẳng thấy có chút mất ổn định tý nào. Lâm Nguyệt, quả nhiên người là kẻ lạnh lùng vô tình tới cực điểm...

“Lâm tiên tử, giờ ngươi có dự định gì không?” Thấy Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn thi thể Bạch Băng trầm mặc không nói, Toàn Tuyết không hiểu sao thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Dự định à? Lâm Nguyệt phục hồi lại tinh thần, bắt gác cau mày. Hiện giờ những người khác đã chết cả, chỉ còn lại mình nàng và Toàn Tuyết, còn di tích này đã xông vào hơn nửa, họ đến cùng muốn đi tiếp hay là rời đi bây giờ?

May mắn ngàn vạn lần mới tới nơi đây, nếu cứ vậy mà buông đi, Lâm Nguyệt hơi không cam lòng, đoán chắc Toàn Tuyết cũng nghĩ giống thế.

Người tu đạo vốn nghịch thiên mà đi, tranh đoạt mệnh cùng trời, nếu gặp nguy hiểm mà lùi bước, điều này rất bất lợi với tâm tư.

Nghĩ thế, trong lòng Lâm Nguyệt thậm chí có quyết định. Nàng không phải kẻ tham lam, nhưng giờ đường đi đã hơn nửa rồi, chỉ còn kém một bước cuối nữa thôi! Huống chi di tích này mặc dù khắp nơi đầy rẫy nguy cơ, với tu vi và bản lãnh của nàng, cũng không sợ, chỉ là Toàn Tuyết này...

Lâm Nguyệt vẫn có lòng đề phòng Toàn Tuyết, dù sao người nam nhân này xuất hiện khó giải thích nổi, hơn nữa là kẻ khó nhìn thấu được.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt nói thản nhiên, “Không rõ trong lòng Toàn Tuyết đã có quyết định chưa? Tiếp tục thăm dò tiếp hay hiện giờ rời đi đây?”

“Lâm tiên tử có muốn nghĩ rời đi bây giờ không?” Toàn Tuyết không đáp mà hỏi ngược lại.

Lâm Nguyệt khẽ cười một tiếng, bảo, “Đi tới một bước, bỏ mạng không ít người, dù phía trước có là núi đao hay biển lửa, ta cũng muốn xông vào một lần, nếu không chẳng phải không cam tâm lắm sao?”

“Ta cũng nghĩ như Tiên tử vậy” Ánh mắt Toàn Tuyết lóe lên, quét qua dung nhan tuyệt mỹ của Lâm Nguyệt.

“Nếu vậy...”

Lâm Nguyệt định nói chuyện, đột nhiên trong đại điện có cột sáng từ đất chồi lên, sau đó khuếch tán ra chung quanh, ánh sáng đi qua nào nơi nào, thì hoàn cảnh chung quanh đó lại thay đổi một kiểu, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đại điện đã biến mất hoàn toàn không thấy gì nữa, trước mắt xuất hiện một gian thạch thất rộng mênh mông, ở chính giữa thạch thất trên vách tường xuất hiện hai lối đi tinh mịch, giữa hai lối đi có viết mấy chữ Đường hoàng tuyến bằng máu thoát nhìn mà giật mình.

“Đường hoàng tuyến ư?” Nhìn thấy mấy chữ to đậm máu kia, lòng mày Lâm Nguyệt cau thành đường thẳng.

“Ồ đây còn chữ này” Toàn Tuyết đột nhiên chỉ phía dưới mấy chữ máu một dòng chữ nhỏ, thì thào, “Hoa Bỉ Ngạn nở bên kia bờ, sông vong Xuyên khó quên. Cầu Nại Hà mưa gió đột nhiên, trên đường Hoàng tuyến không được quay đầu lại”

Đây là ý gì chứ? Lâm Nguyệt ngưng thần nhìn lại lần nữa, bên cạnh những chữ nhỏ đó lại phát hiện ra hàng chữ nhỏ hơn, nàng đơn giản tiếng lại gần vài bước, trên Đường hoàng tuyến sống chết cận kề. Trên đường hoàng tuyến sống chết cận kề thật sao? Lâm Nguyệt và Toàn Tuyết liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thấy rét lạnh. Sắc mặt Toàn Tuyết thì nhìn cực khó coi. Thật khó khăn lắm mới đi tới nơi đây, nhưng giờ lại xuất hiện tình huống quỷ dị này, trong thạch thất này có hai lối đi, hơn nữa ý những câu thơ kia nói rất rõ, rõ ràng nói là, đường họ tự mình chọn mà đi, hay nói cách khác, bọn họ không thể hai người cùng đi một lối, mà nhất định phải tách ra, mỗi người chọn một đường, lúc đó sống hay chết vậy phải xem tạo hóa của mỗi người...

Trong di tích sao xuất hiện bố cục quỷ dị vậy chứ? Bọn họ rõ ràng là bị lừa rồi, bên trong này vốn chẳng phải di tích gì hết, hoặc nói, nơi này đúng thật là di tích, nhưng cũng không phải là di tích thượng cổ như họ vẫn cho là thế, mà là cái bẫy do kẻ khác bày ra tỷ mỉ, di tích này chẳng qua chỉ là một nơi chết mà thôi.

Chẳng trách bọn họ cùng đi với nhau tới, phá mấy trận cấm, lại chẳng tìm được chút đồ tốt nào, hóa ra đây là âm mưu để bọn họ mắc câu!

Đến cùng là kẻ nào, có thể bày ra loại bẫy tinh vi đến thế chứ? Mục đích thật sự của hắn là gì? Thật không ngờ lại nhọc lòng thu hút tu sĩ tới nơi này.

“Đáng chết! Xem ra chúng ta lọt vào bẫy tính toán của kẻ khác rồi! Lâm tiên tử, chúng ta không thể tiếp tục ở lại nơi này được nữa!” Sắc mặt Toàn Tuyết khó coi cực điểm, thời gian qua hán lạnh nhạt giờ cũng có mấy phần tức giận rồi.

“Toàn Tuyết đạo hữu, chúng ta muốn đi, hiện giờ cũng không đi được nữa rồi” Ánh mắt Lâm Nguyệt quét qua thạch thất nhìn có vẻ trống rỗng, cười khổ bảo.

Toàn Tuyệt ngẩn ra, cũng bất giác quan sát hoàn cảnh chung quanh, vừa nhìn sắc mặt lại càng khó coi hơn. Lúc trước họ ở chỗ đại điện đó có thể nhìn thấy cửa vào, nhưng giờ chẳng biết đối phương dùng thủ đoạn gì, mà lại đưa họ tới một thạch thất khép kín, chỗ thạch thất này vốn chẳng có đường lui, lối đi duy nhất là hai con đường viết chữ Đường Hoàng Tuyền phía trước kia thôi.

Thiết kế một cái bẫy lớn thế, thật khó khăn lắm mới dụ họ tới đây được, kẻ giết đây sao chịu đơn giản để họ rời đi chứ? Muốn rời khỏi, chỉ có xông vào “Đường Hoàng Tuyền” thôi!

“Hắn đang ép chúng ta, ép chúng ta không thể không làm theo ý hắn. Nếu không xông vào hai lối đi kia, e là chúng ta sẽ bị ép chết ở chỗ này thôi” Toàn Tuyệt cười lạnh bảo.

Lâm Nguyệt khẽ gật đầu, nói, “Nếu đối phương đã có thể thiết kế bố cục không lồ như thế, vậy tính toán cũng không nhỏ, hiện tại chúng ta đâm lao phải theo lao rồi” Nói đến đây, Lâm Nguyệt ngừng chút, lại chậm rãi nói ra, “Hai lối đi này, chúng ta không xông cũng phải xông, mà xông cũng phải xông”

Nghe Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Toàn Tuyệt biến sắc, cũng trầm mặc hẳn. Tiếp đó hai người không nói gì thêm, mỗi người tìm một chỗ ngồi xuống điều tức.

Chuyện đã đến nước này, dù cho trong lòng họ không cam tâm cũng vô ích, không tiếp tục xông xuống, sẽ bị vây chết ở chỗ này, họ chẳng còn lựa chọn nào.

Thực ra Lâm Nguyệt cũng không sợ, trước đó nàng ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên chiếm được truyền thừa trận thượng cổ, chỗ thạch thất này dù quý dị đóng chặt, nhưng mà không trói được nàng. Nếu nàng muốn rời đi, chỉ cần bày một trận tổng trận đơn giản là được.

Chẳng qua trong lòng nàng tự có định giá, cũng không muốn cứ vậy mà rời đi thế. Sở dĩ nàng lần này đi cùng đám người Bạch Mẫu Đơn tới thăm dò di tích, là vì tìm kiếm hương độc thượng cổ, mặc dù lúc trước bọn họ chẳng thu hoạch được gì, nhưng chẳng qua với đám Toàn Tuyệt mà thôi, sau khi nàng tiến vào chỗ này, lúc nào cũng quan sát cẩn thận, đi cả đoạn đường, lại bị nàng phát hiện ra chút manh mối.

Mặc dù chỗ di tích này chỉ là một nơi hoang chết, lại được người ta tỉ mỉ thiết kế bẫy, trong lòng Lâm Nguyệt vẫn dám khẳng định, chỗ di tích này tuyệt đối có liên quan tới Nguyệt Độc Tông thượng cổ, dù không phải là di chỉ của Nguyệt Độc Tông, nhưng ít ra người thiết kế bẫy này nhất định có liên quan tới Nguyệt Độc Tông, nếu không suốt dọc đường đi này, nàng cũng không nhìn thấy nhiều ký hiệu của Nguyệt Độc Tông đến thế.

Hơn nữa những tên độc giết chết đám Bạch Mẫu Đơn, độc tố trên đó cực kỳ đơn giản, dù không bằng hương độc mong đợi kia, nhưng cũng là loại độc được thượng cổ cực kỳ lợi hại, những vật bình thường này linh tu đơn giản không muốn động vào, chỉ có độc tu mới có thể lợi dụng những thứ kịch độc này để bày ra cơ quan (thiết kế bẫy).

Nếu người thiết kế bẫy này thực sự có liên quan tới Nguyệt Độc Tông, biết đâu nàng có thể tìm được manh mối liên quan độc cổ xưa ở đây. Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt nhấp máy môi. Hiện tại tu vi nàng đã đột phá tới đỉnh trúc cơ, chỉ chút nữa thôi là có thể Kết Đan, chuyện tìm hương độc cổ đã bị bức tới tận cùng rồi, dù chỉ là một tia cơ hội, nàng cũng không muốn bỏ qua, nếu không sau khi nàng kết đan, không có hương độc mới dung hợp, nếu hương độc trong cơ thể nàng cản trở, nàng chỉ có một đường là chết.

Vì thế tình huống trước mắt mặc dù nhìn có vẻ hung hiểm, nhưng vì muốn lấy được manh mối hương độc thượng cổ, lại đáng giá đánh cược!

Huống chi, mặc dù ở đây nhìn có vẻ quý dị hung hiểm khắp nơi, nhưng vẫn chân chính là di tích thượng cổ, dù cho ở đây bị người ta thiết kế bẫy, hiện giờ chẳng biết đã trải qua bao năm rồi, người đặt bẫy ấy chắc đã mất từ lâu!

Không có ai đứng đằng sau thao túng, dù cho hung hiểm nàng cũng không sợ, dù gì trận pháp được bố trí tinh diệu, lại chẳng có kẻ hạ độc thủ đứng đằng sau, chẳng qua cũng chỉ là vật chết ở đây mà thôi! Chỉ sợ người bố trí này để lại thần thức...

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác lại nghĩ tới lúc nàng ở Thanh Châu trong động phủ của cô tu sĩ gặp phải thần thức cô tu sĩ, như vậy ở đây thực sự có tàn hồn tu sĩ thượng cổ thì phiền phức rồi!

Chẳng qua bất luận thế nào, Đường Hoàng Tuyền này nàng cũng muốn xông vào một lần, nếu không... Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên tàn khốc, lạnh nhạt mở miệng, “Toàn Tuyệt đạo hữu, người có nhìn ra di tích chỗ này là thời kỳ thượng cổ nào để lại không?”

“Ở đây có thể thấy không ít ký hiệu của Nguyệt độc tông thượng cổ, đoán chừng là thời đại ba vạn năm trước Nguyệt độc tông ở” Toàn Tuyệt hơi ngần ra, nói chậm rãi.

“Giới tu chân ba vạn năm trước ư?” Lâm Nguyệt giật mình, trong mắt chợt lóe lên tia vui mừng, nói, “Nếu vậy, chỉ sợ người bố cục hiện giờ đã hóa thành tro bụi rồi”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, Toàn Tuyệt sững sờ, chợt hiểu ý Lâm Nguyệt, sắc mặt cũng hòa hoãn đi nhiều.

Bây này nếu thực sự là do tu sĩ thượng cổ ba vạn năm trước thiết kế, vậy ở đây sau khi trải qua ba vạn năm, đúng thật là người bố cục ấy đã sớm chết rồi, ba vạn năm lâu như thế, coi như là tàn hồn của tu sĩ hóa thần đi cũng chẳng cách nào mà sống lâu đến thế, chứ đừng có nói là người thiết kế bấy kia.

“Người thiết kế bấy nếu đã chết, uy hiếp tới chúng ta cũng không lớn lắm” Toàn Tuyệt cười nói.

“Đúng vậy” Lâm Nguyệt khẽ mỉm cười theo.

“Lâm tiên tử quả nhiên tâm tư nhạy bén, bất luận mục đích người thiết kế bấy này cuối cùng là gì, nhưng chỉ cần người đó không có ở đây, chúng ta cũng đỡ bản khoản hơn, từ đó, Đường Hoàng tuyến này cũng không phải không thể xông qua, biết đâu cuối cùng chúng ta cũng có thể lấy được chút bảo vật cũng nên!”

“Nếu có bảo vật, vậy dĩ nhiên không thể tốt hơn rồi, dù không có, nếu tìm được lối ra, cũng tốt” Lâm Nguyệt cười khẽ nói ra một câu.

Nàng cũng chẳng có hứng thú lắm với bảo vật, dù sao lúc trước vận khí nàng không tệ, có được không ít bảo vật, nàng chỉ hy vọng chuyến đi này nàng thuận lợi lấy được hương độc thượng cổ, chỉ cần có chút manh mối, như vậy cũng không mất công phí sức của nàng.

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói thế, sắc mặt Toàn Tuyết hơi ngưng lại, cười khỏ bảo, “Lời Lâm tiên tử nói đúng lắm, phạm là bảo vật gì cũng có linh tính, có được thì là may, không được là mệnh, không thể cưỡng cầu. Hiện giờ tình hình là vậy, chúng ta có thể thuận lợi rồi đi, đã là thiên đạo bảo vệ rồi”

Lâm Nguyệt cười cười bảo, “Có lẽ vận khí Toàn Tuyết đạo hữu tốt, biết đâu có thể lấy được bảo vật cũng nên, đến cùng thế nào, hiện tại vẫn chưa thể đoán tất được”

“Lâm tiên tử nói đúng lắm” Toàn Tuyết cười nhạt, đứng dậy phui quần áo bản không chịu nổi, nói, “Con đường phía trước mênh mông, là phúc hay họa vẫn còn nói quá sớm, nếu nhất định phải xông tới, vậy chẳng bằng đi sớm một chút, Lâm tiên tử, người chọn một đường đi?”

“Toàn Tuyết đạo hữu cứ tự nhiên, tóm lại đều cùng chung là Đường Hoàng Tuyến cả mà” Lâm Nguyệt nhìn lướt qua hai lối đi tĩnh mịch, nói ra lạnh nhạt.

“Thật không ngờ, vậy, Toàn Tuyết cũng không khách sáo nữa, ta chọn đi bên phải, xin đi trước một bước!”

“Mời toàn Tuyết đạo hữu cứ tự nhiên đi”

Toàn Tuyết phát tay về phía Lâm Nguyệt, nhìn thật sâu Lâm Nguyệt một cái, sau đó sai bước đi vào lối bên phải, chỉ thấy lúc Toàn Tuyết bước chân vào lối đi trong nháy mắt, cả lối đi có luồng sáng bỗng chợt lóe rồi tắt, bóng Toàn Tuyết đã nhanh biến mất trong thông đạo, mà lúc Toàn Tuyết tiến vào lối đi, lối đi ấy cũng biến mất, chỉ còn lại vách tường bụi bặm, cứ như vừa rồi chẳng có lối nào tồn tại vậy.

Nhìn thấy tình cảnh thế, ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe, trên mặt có mấy phần nặng nề. Xem ra nàng đã đoán đúng rồi, những lối đi này chỉ cho phép một người tiến vào, chỉ cần có người tiến vào, cửa vào sẽ biến mất, bởi vậy, những người khác dĩ nhiên không cách nào tiến vào được.

Ngay sau khi Toàn Tuyết rời đi, Lâm Nguyệt cũng không dừng lại nữa, mà kết thúc điều tức, dùng thần thức hướng vào lối đi tìm tòi, muốn tra rõ chút tình hình bên trong thế nào, lại không ngờ, thần thức vừa thăm dò tới cửa miệng, thì như bị một vật gì đó ngăn lại, vốn chẳng cách nào tiến vào lối đi được.

Thấy vậy Lâm Nguyệt cũng không trì hoãn nữa, thu lại ngay thần thức, sửa sang lại quần áo gọn gàng, rồi bước nhanh vào lối đi còn lại kia.

Vừa bước chân vào thông đạo, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng trắng chói lóa, quay đầu nhìn lại, quả nhiên cánh cửa vào đã khép kín, lối đi phía trước đã biến thành tường đá, mà đằng trước nàng, chỉ có một lối đi quanh co uốn khúc, chẳng rõ hướng về đâu.

Lối đi ở đây khác hẳn lối đi lúc trước tiến vào di tích, ở đây không mờ tối như thông đạo trước, mà cả lối đi trên vách tường đều gắn những viên đá xanh không lồ, những hòn đá xanh ấy tỏa ra ánh sáng xanh đậm, thoạt nhìn khiến người ta cực kỳ sợ hãi.

Nhìn lối đi phía trước không rõ sẽ đi tới đâu, Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó dùng thần thức tản ra, dè dặt đi lên trước.

Nàng đi rất chậm, mỗi bước đi đều rất cẩn thận, bởi vì chỗ lối đi này không rõ vì sao lại hạn chế tác dụng của thần thức, trước nàng định dùng thần thức dò đường, lại phát hiện ra thần thức chỉ có tác dụng hơn mười thước, không cách nào tiếp tục tiến xa hơn được, mà nàng lại phát hiện ra ánh sáng xanh của viên đá kia có thể thôn tính được thần thức, lúc nàng tản ra thần thức trong lúc vô tình khiến nó dần trở nên yếu đi, nếu không phải thần thức nàng mạnh hơn tu sĩ bình thường, ngay lúc thần thức bị ánh sáng xanh nuốt chửng nàng đã phát hiện ra, kịp thời thu thần thức lại, chỉ sợ là giờ phút này tinh thần đã bị thương nặng, may là thể, hiện tại trong đầu nàng cũng bị châm đau đớn.

Bởi thế, Lâm Nguyệt không dám dùng thần thức dò đường nữa, nhưng với tu sĩ mà nói, không có thần thức, chẳng khác nào kẻ mù, đi lại mò mẫm vậy, nếu đụng phải nguy hiểm thì không kịp phát hiện, từ đó tình cảnh nàng lại càng thêm nguy hiểm hơn nhiều.

Dọc theo lối đi lên trước, ước chừng khoảng nén hương gì đó, hai mắt Lâm Nguyệt tỏa sáng, đã thấy lối ra, xuất hiện trước mắt nàng mà một con đường nhỏ bao phủ màn sương mờ mịn, dày đặc, phía trước con đường nhỏ không xa là một cây cầu đá, trước cầu đá dựng một tấm bia đá, trên tấm bia đá ấy có viết ba chữ to đậm màu: cầu Nại Hà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Kiếp Trước Kiếp Đây 1

Ba chữ to đẫm máu dưới ánh hoàng hôn, khiến người ta nhìn cực kỳ sợ hãi, màu máu đỏ nồng đậm ấy thoát nhìn như không phải máu tươi đọng lại vậy, chẳng rõ có phải ảo giác không, Lâm Nguyệt gần như ngửi thấy mùi máu tươi.

Ở đây thoát nhìn không gian trống trải, nhưng Lâm Nguyệt ngoài nhìn thấy cây cầu đá và tấm bia đá ven đường kia, thì toàn bộ những chỗ khác đều bị một màn sương mù bao phủ, vốn chẳng nhìn thấy những thứ khác nào cả.

Lâm Nguyệt điều chỉnh chút tâm trạng, sau đó chậm rãi đi tới trước tấm bia đá kia. Quả nhiên đến gần, nàng lại thấy một hàng chữ nhỏ dưới tấm bia: Cầu Nại Hà trước không quay đầu lại, nếu quay đầu thì coi như xong đời.

Cầu nại Hà không được quay đầu lại ư? Người này... Ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe, trên mặt hơi nặng nề. Số lượng thần bí như thế, nàng muốn nhìn xem chút cầu Nại Hà này đến cùng là gì!

Lặng im một lát, Lâm Nguyệt cười lạnh một tiếng, hít một hơi sâu, chậm rãi bước lên cầu. Lúc bước chân lên cầu, từng đợt gào khóc thảm thiết ập tới, động tác Lâm Nguyệt cứng đờ ngừng lại, vô thức nhìn xuống dưới cầu.

Vừa nhìn, Lâm Nguyệt hít một hơi lạnh, may lá gan nàng lớn, lại trấn định, nhìn thấy tình hình dưới cầu, cũng không nhin được mà rợn cả tóc gáy.

Dưới cầu ngập tràn máu, trong mùi máu nồng đậm, có vô số những oan hồn giãy giụa kêu khóc thảm thiết, về mặt những oan hồn ấy thống khổ dữ tợn, kêu thê lương giữa trong máu định bò lên trên nhưng lại không ngừng bị những oan hồn khác kéo xuống, một đôi tay xương trắng cứ thò lên không ngừng cứ như muốn túm lấy cái gì đó vậy.

Suối vàng đó sao? Ở đây chẳng lẽ thực sự là địa phủ ư? Lâm Nguyệt chẳng quan tâm tới mùi máu tươi nồng đậm kia, hít sâu một hơi, ép mình tỉnh táo lại, không nên bị những tiếng kêu của oan hồn kia ảnh hưởng tới tinh thần mình, sau đó bước từng bước chậm rãi về phía trước.

Ước chừng đi khoảng bốn năm bước gì đó, đột nhiên sau lưng có truyền tới một giọng nói rất quen.

“A Nguyệt, A Nguyệt, con định đi đâu thế...”

Thân hình Lâm Nguyệt cứng đờ, đây là giọng của mẹ, giọng nói này cho dù nàng đã chuyển thế làm người vẫn không cách nào quên được ghi sâu trong lòng.

“A Nguyệt, con định đi đâu thế? Mau trở lại đi, mẹ ở chỗ này chờ con...” Thấy Lâm Nguyệt dừng bước, giọng nói đằng sau càng thêm dịu dàng.

“Mẹ...” Nghe giọng nói vô cùng quen thuộc ấy, tinh thần Lâm Nguyệt chợt hoảng hốt.

“A Nguyệt, ta là mẹ của con, con hãy quay đầu lại nhìn ta có được không...” Mẹ, nàng đã lâu chưa gặp được mẹ rồi, hiện giờ mẹ ở chỗ đó, chỉ cần nàng quay đầu lại thì có thể thấy..

Thân hình Lâm Nguyệt cứng ngắc, chậm rãi vặn vẹo cổ, định lùi lại sau vài bước nhìn lại.

“A Nguyệt, A Nguyệt nhanh quay đầu nhìn lại mẹ đi, mẹ ở chỗ này này...” giọng nói kia như biết rõ Lâm Nguyệt định quay đầu, lại càng nói vội vàng mừng rỡ.

“Mẹ... thực sự là mẹ sao?”

Về mặt Lâm Nguyệt cứng nhắc, ấp úng nói, gần như không kìm được định xoay người lại, nhưng đúng lúc này trong óc nàng chợt lóe lên ánh sáng, một luồng khí mát rượi từ đan điền tỏa ra, cả người nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại.

“Cầu Nại Hà đừng quay đầu lại, nếu quay đầu lại thì cả đời lún sâu! Đây tất cả đều là giả, mẹ của ta... Bà ấy đã chết rồi!”

Ánh mắt Lâm Nguyệt trong nháy mắt tỉnh táo, động tác quay đầu cũng dừng lại, lát sau, làm như không nghe thấy tiếng kêu gào đằng sau, cứ tiếp tục tiến về phía trước.

“A Nguyệt, A Nguyệt, ta là mẹ con nè, tại sao con không để ý tới mẹ chứ?” Thấy Lâm Nguyệt tiếp tục tiến về trước, giọng nói sau lưng lại thêm lo âu hơn.

“Mẹ ở chỗ này này, A Nguyệt, con quay đầu nhìn mẹ có được không? Con không còn yêu mẹ nữa sao?”

“A Nguyệt, A Nguyệt...”

“...”

Tiếng gào thét sau lưng cứ không ngừng truyền tới, giọng nói ấy càng ngày càng lo lắng, rốt cuộc Lâm Nguyệt không hề bị lay động nữa, vẫn vững vàng đi lại trên cầu, thấy dưới cầu oan hồn giãy giụa muốn bò lên, muốn kéo nàng xuống sông, nàng trực tiếp dùng Hương lưôi đao vung lên chém rụng những oan hồn đó.

“Lâm Nguyệt, ngươi là đứa con gái bất hiếu!” Có lẽ thấy Lâm Nguyệt vốn không bị mẹ hoặc, giọng nói đằng sau lưng kia chợt thay đổi phần nộ, “Lâm Nguyệt ngươi thậm chí cả mẫu thân cũng có thể vứt bỏ, ngươi ác độc như thế, vốn không xứng làm con!”

Động tác Lâm Nguyệt dừng mạnh lại, trên mặt chợt lóe lên tức giận, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh như cũ, tiếp tục đi về phía trước.

“Lâm Nguyệt, ngươi đã quên là ai mang thai mười tháng sinh ra ngươi, ngươi bất trung bất hiếu, sau khi cha mẹ chết còn dẫn sói vào nhà, ngươi đáng chết, ngươi không xứng làm con cháu Lâm gia!”

“Tên súc sinh nhà ngươi này, vứt bỏ mẹ ruột ở chỗ này chịu khổ, ngươi quả thật là máu lạnh, ngươi có còn nhớ năm đó chúng ta yêu thương ngươi thế nào không...”

“...”

Giọng nói sau lưng sắc bén, mắng ác độc, giọng càng thêm phần nộ sắc nhọn. trong mắt Lâm Nguyệt càng bùng lên tức giận, cuối cùng không nhịn được nữa, tức giận quát lên, “Câm miệng! Ngươi tính là vật gì? Cũng dám giả mạo mẹ ta sao? Câm miệng của ngươi lại, cút ngay!”

Lâm Nguyệt tức giận, nói ra dùng linh lực, trong nháy mắt gầm lên cuộn cuộn, cứ như sấm sét giáng xuống vậy. Sương mù chung quanh bị chấn động quần quai, cả cây cầu cũng như bị sợ hãi vậy, khẽ rung lên, mà đám máu ngập tràn dưới cầu bất giác như co lại, khiến những oan hồn trong đó bị cuốn vào phát ra từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sau lưng bỗng tĩnh mịch hẳn, không còn nghe thấy bất cứ thứ âm thanh nào truyền đến nữa. Sát khí trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên, cầu Nại Hà này quả nhiên đủ quý dị, nhưng lại có đồ giả mạo mẹ nàng lừa nàng quay đầu lại, nếu không phải lúc trước có hàng chữ trên tấm bia đá kia nhắc nhở, chỉ sợ nàng nhất thời bị mắc bẫy thôi.

Nếu nàng quay đầu lại, vậy nàng có phải sẽ biến thành như vô số oan hồn chìm trong biển máu dưới cầu Nại Hà không, sẽ vĩnh viễn bị vây chặt trong suối vàng này bị nổi thống khổ cắn nuốt không?

“Bé con...”

Động tác Lâm Nguyệt lại cứng đờ lần nữa, Diêm Tinh Vân ư?

“Bé con, ta rất nhớ nàng...” Đằng sau có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, giọng Diêm Tinh Vân tình khiết êm dịu truyền từ sau tới. Diêm Tinh Vân, hẳn thực sự nghĩ tới nàng sao? Khóe môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười tự giễu. Có lẽ Diêm Tinh Vân thực sự nghĩ tới nàng, tiếc là kẻ trước mắt này là giả. Lúc trước đối phương giả giọng mẹ nàng mê hoặc lừa gạt nàng không thành, giờ lại đổi thành giọng Diêm Tinh Vân.

Trong lòng nàng người nàng quan tâm nhất chính là cha mẹ kiếp trước, cả giọng mẹ nàng cũng đều không lừa được nàng, giọng Diêm Tinh Vân sao có thể lừa được nàng chứ?

Nàng thừa nhận, nàng rất cảm kích với Diêm Tinh Vân, hẳn có ơn với nàng, hẳn thích nàng, nàng sẽ không để ý tiếp nhận tình cảm của hắn, nhưng nàng chỉ muốn cho mình và Diêm Tinh Vân một cơ hội thôi, là vì báo ơn cũng được, hay vì đau lòng cũng không sao, mặc kệ nguyên nhân gì, song chẳng liên quan gì tới tình yêu, nàng chẳng có cảm giác động tâm với hắn, rốt cuộc nàng có tìm không chính nàng là thấy rõ nhất.

Vì thế, những thứ nấp trong bóng tối kia không biết lại muốn lợi dụng tình yêu nam nữ để lừa gạt nàng, dùng Diêm Tinh Vân đến làm nhiễu loạn tinh thần nàng, song đã tính sai rồi!

“Bé con, nàng biết không? Sau khi nàng rời đi, ta chết thật thê thảm, Từ Ngọc đạo quân đem rút hồn ta luyện pháp, ta thật thống khổ khổ sở, nàng nhìn ta, quay đầu lại nhìn ta nào...” giọng nói ấy mang theo từng đợt bi ai, khiến lòng người ta sợ hãi.

Sắc mặt Lâm Nguyệt tái đi, tay run lên nhẹ nhẹ. Diêm Tinh Vân... Chết rồi ư? Không, nàng không tin, vị thiếu niên yêu nghiệt thế sao chết được chứ? Với tu vi của hắn, dù không đánh lại Từ Ngọc đạo quân, cũng tuyệt đối toàn thân lui được, tuyệt đối không chết!

Hai tay Lâm Nguyệt nắm chặt, sau đó chân bước nhanh hơn sang bờ bên kia.

“Bé con, ta thích nàng như thế, hiện giờ lại chết vì nàng, chẳng lẽ nàng không quay đầu liếc nhìn ta chút được sao? Nàng, sao nàng lại có thể vô tình thế...” giọng nói kia càng thêm bi thương, lên án Lâm Nguyệt lạnh lùng vô tình.

Vô tình. Trong đầu Lâm Nguyệt xoẹt qua ngày đó sau khi Diêm Tinh Vân bị thương nặng, đôi mắt kia nhìn nàng, ngập tràn máu đỏ. Hắn sẽ không chết, Nhất định không chết.

Trong lòng Lâm Nguyệt tự thầm nói với mình, Diêm Tinh Vân không chết, nhưng không hiểu vì sao, trong mắt chưa xốt, dùng tay sờ đã thấy ướt một mảng.

Kinh ngạc nhìn đầu ngón tay đầm nước mắt, Lâm Nguyệt ngờ ngẩn cả người. Nàng khóc. Là vì Diêm Tinh Vân sao? Làm sao nàng sẽ khóc vì Diêm Tinh Vân chứ? Rõ ràng nàng chẳng có cảm giác đau lòng gì mà, càng không có cảm giác thống khổ nào cả, nhưng vì sao nàng lại khóc chứ?

Không phải như thế, nàng chẳng có lòng dạ nào, lại vô tình, sao có thể khóc vì một người nam nhân chứ?

Kiếp trước nàng từng coi Ân Tử Thần là người anh thân nhất, sau lại bị hắn phản bội, nàng cũng không khóc, lần này lại khóc vì Diêm Tinh Vân ư? Huống chi, Diêm Tinh Vân đến cùng có phải là chết hay không chẳng đoán được, hiện tại chỉ vì giọng nói ấy, trong lòng nàng hơi suy đoán, rồi không kìm được rơi lệ sao?

Diêm Tinh Vân...

Lâm Nguyệt chậm rãi đè trái tim lại, cảm thụ được con tim run run. Hắn, trong lòng nàng, quả nhiên khác hẳn vậy sao?

“Lâm Nguyệt, người quả nhiên là kẻ vô tình, lòng dạ người sắt đá vậy sao? Ta yêu người như vậy, thích người như vậy, trong lòng người, ta đến cùng tính là gì chứ? Người nhìn ta, nhìn ta xem nào, nhìn xem bộ dạng ta bây giờ thế nào, đều do người làm hại, đều do người làm hại cả...”

Giọng nói càng ngày càng gần sau lưng, càng thêm thê lương, thậm chí Lâm Nguyệt có thể cảm giác được cảm xúc phập phồng kịch liệt của đối phương, cùng đối phương tới gần động tác của nàng.

“Người nhìn ta, người nhìn ta xem nào...”

Tiếng gào thét tuyệt vọng vang bên tai, thân hình Lâm Nguyệt mềm mại khẽ rung lên, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, một giọt máu tươi từ kẽ tay nhỏ xuống màu xám trên cầu.

“Bé con, ta yêu nàng như vậy, nàng nhìn ta, nhìn ta xem nào...”

“Đủ rồi!” Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, chậm rãi buông tay nắm chặt ra, giọng cực kỳ lạnh đậm, “Người không phải là hắn, dù hắn có yêu thích ta, cũng sẽ không lợi dụng tình cảm mà bức bách ta, trên cầu Nại Hà này thật không thể quay đầu lại, nếu không sẽ vĩnh viễn hóa thành oan hồn bị vây chặt ở chỗ này, nếu người là Diêm Tinh Vân thực sự, sao lại cam lòng làm tổn thương ta chứ?”

Đúng vậy, nàng tin tưởng Diêm Tinh Vân sẽ không làm nàng tổn thương. Cho dù hắn thật đã chết rồi, đã thành hồn phách cũng không hại nàng! Vì thiếu niên yêu nghiệt ấy cứ vậy làm tổn thương hắn, vẫn không bỏ được nàng, biết rõ dẫn nàng đi sẽ đắc tội Côn Lôn, đắc tội Tử Ngục đạo quân, lại vẫn làm việc nghĩa ra tay không chùn bước cứu nàng, mang nàng rời đi, người như thế, sao dám gây ra chuyện bất lợi với nàng chứ?

Nàng không yêu Diêm Tinh Vân, đây chẳng qua là nàng không biết nên đi yêu thế nào, nhưng mà điều này cũng không thể không nói rõ nàng không hiểu cái gì.

Nàng không yêu hắn, nhưng hắn vẫn có thể yêu nàng, trong lòng nàng đã tiếp nhận hắn, dù không tính là yêu, nhưng sẽ bảo vệ hắn, huống chi, Diêm Tinh Vân yêu nàng sâu sắc như thế chứ? Mặc dù nàng không rõ, phần tình cảm hắn đặt lên nàng sâu sắc tới cỡ nào..

Giọng nói bên tai cũng biến mất hoàn toàn, Lâm Nguyệt cũng thuận lợi qua cầu Nại Hà. Lúc nàng bước sang bờ bên kia trong nháy mắt, một luồng sáng trắng chói lóe lên, một viên đá tròn to không lồ màu xám đột nhiên xuất hiện cạnh cầu, trên hòn đá ấy còn có một mái vòm.

Trước hòn đá, cũng dựng thẳng một tấm bia đá, Lâm Nguyệt tới gần, quả nhiên nhìn thấy ba chữ to đậm địa màu: Đá tam sinh.

Ánh mắt Lâm Nguyệt nhìn dọc từ trên tấm bia xuống, quả nhiên lại nhìn thấy một hàng chữ nhỏ: Đá tam sinh tiền định tam sinh (ba kiếp), tình cừu buồn đứt ruột.

Đá tam sinh, vẫn là đá tam sinh. Có truyền thuyết liên quan tới đá tam sinh, kiếp trước Lâm Nguyệt từng nghe qua.

Đá tam sinh truyền thuyết là đá đỉnh ước, cũng là nhìn qua hương thạch, tương truyền rằng, người sau khi chết đi, sẽ ở trên hoàng tuyền gặp được đá tam sinh, hơn nữa đứng trước đá tam sinh có thể chứng kiến được kiếp trước kiếp trước nữa, nhớ lại quá khứ mình, cùng đi qua kết thúc, sau đó mới có thể uống canh Mạnh Bà, lại đầu thai làm người lần nữa.

“Nhìn qua hương thạch sao?”

Giọng Lâm Nguyệt nhẹ nhàng nỉ non, trong mắt chợt lóe lên hồi ức, sau đó chậm rãi bước lên bậc đá, đi lên vụng dài bên trên.

Lúc Lâm Nguyệt bước chân lên đá tam sinh trong nháy mắt, tầng sương mù màu xám bao quanh vụng dài chậm rãi tản ra, sau đó ánh sáng chợt lóe, xuất hiện một vài hình ảnh.

Đó là một tòa đại điện được bố trí tinh mỹ xa hoa, một người thiếu nữ vóc dáng mảnh mai mặc đồ tím ngồi xếp bằng trên bàn ngọc, tóc thiếu nữ đen dài xõa hai bên vai, ở giữa có ký hiệu vàng trắng lưỡi liềm màu lam, dung mạo tuyệt mỹ tinh xảo, da thịt lông lánh trong suốt, người xinh đẹp cực kỳ.

Đó là một gương mặt đẹp không cách nào hình dung ra nổi, đó là thần vận, hay là phong thái, coi như Lâm Nguyệt cũng cảm thấy không bằng. Nàng vẫn cho là dung mạo bây giờ của nàng đã cực đẹp rồi, đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế gian khó tìm, nhưng giờ nàng mới biết, nàng vốn cho là xinh đẹp, thì còn chưa bằng ba phần của thiếu nữ trong đại điện kia.

Đây mới gọi là đáng vẻ nghiêng nước tuyệt sắc, chìm sa cá lặn. Dung mạo cô gái xinh đẹp, chỉ khiến Lâm Nguyệt kinh ngạc mãi, nhưng thực sự làm nàng thấy bất an chính là, nàng đó lại có mấy phần tương tự nàng.

Không phải là nàng kiếp trước, mà là nàng bây giờ. Không những dung mạo tương tự, khí chất toát ra từ nội tâm lại cực giống nhau.

Đá tam sinh nhìn lên đá tam sinh, đây cũng là kiếp trước của nàng ư? Không phải là nàng ở thế kỷ hai mốt kia, mà là nàng ở một thời không không rõ.

Nhìn cô gái kia xem, không hiểu vì sao, Lâm Nguyệt đột nhiên cảm giác được trong lòng chua xót, cứ như có thứ gì đó sâu trong nội tâm muốn phun trào ra. Nàng nắm tay thật chặt, lòng tĩnh lại, tiếp tục xem tiếp.

Cửa đại điện bị một người thị nữ quan chậm rãi đẩy vào, giọng nữ quan vang lên thanh thúy, “Nguyệt Thần Tôn, Minh Giới cho người đến”

Thiếu nữ chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt trong veo như nước suối, bình tĩnh, lạnh nhạt, phảng phất như có thể nhìn thấu mọi chuyện thế gian vậy.

“Bảo người Minh Giới đợi đi, bản tôn tỷ nữa sẽ tới” Giọng Thiếu nữ vang lên thanh thúy ngọt ngào như nước suối, khiến người ta mê muội.

“Xin cẩn tuân ý chỉ Thần Tôn” Nữ quan sau khi hành lễ lui ra.

Sau khi nữ quan lui ra, thiếu nữ chậm rãi đứng lên, quần áo màu tím làm nổi bật thân hình lung linh hấp dẫn mềm mại, làn tóc đen rơi xuống, dưới làn váy dài lộ ra đôi chân ngọc trong suốt mềm mại khéo léo.

“Minh giới nhiều lần phái người tới đòi hỏi Nguyệt Thần Thạch không có kết quả, chẳng biết lúc này lại sai người phương nào tới nữa đây? Bất kể là ai, bản tôn đều phải đi gặp một lần, nếu không, người ta lại cho là bản tôn sợ họ sao?”

Đôi môi hồng của thiếu nữ khẽ cong lên, chậm rãi đi ra khỏi đại điện. Nhìn thiếu nữ đi ra đại điện, trong lòng Lâm Nguyệt thấy bất an, gần như chẳng chút nghĩ ngợi, buột miệng thốt ra, “Đừng đi...”

Ngay lúc nàng thốt ra trong nháy mắt, hình ảnh lại chuyển đổi lần nữa, mà làm nàng cả kinh giật mình. Lúc này đây, ở một chỗ tiên khí lượn lờ, cảnh sắc đỉnh các bạch ngọc động lòng người, xung quanh thỉnh thoảng có ít tiên hạc hoặc phượng hoàng hay thần thú cô bay vút qua, dưới bạch ngọc đỉnh các, hiện ra kính hồ nông đậm tiên khí.

Ở trong đỉnh các Bạch Ngọc, có hai nam tử đang ngồi, một mặc màu tím, có dung mạo yêu nghiệt tinh xảo, một mặc màu đen, lại đeo mặt nạ dữ tợn.

Mà khiến Lâm Nguyệt thấy kinh hãi chính là, nam tử mặc đồ tím kia có dung mạo lại y chang Diêm Tinh Vân!

Lâm Nguyệt nhìn chằm chằm nam tử đồ tím, trong lòng lại càng thêm bất an, cứ như sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Dung mạo giống nhau, lại có khí chất khác hẳn, người này, không phải là Diêm Tinh Vân! Lúc này một nữ quan đứng ở dưới đỉnh các Bạch Ngọc chậm rãi mở miệng, “Nguyệt Thần Tôn đến”

Thiếu nữ chậm rãi bước tới, đi đôi chân ngọc trần, mà lại chẳng nhiễm bụi trần, làn tóc dài đen xõa cùng quần áo tung bay theo gió, thoạt nhìn mờ mịt thần bí, nhưng lại xinh đẹp tới mức khiến người ta nhìn không cách nào rời mắt được.

Các nam nhân trong Ngọc đỉnh các lúc thấy thiếu nữ trong nháy mắt, trong mắt chợt lóe lên kinh diễm, nhất là nam tử có dung mạo giống y Diêm Tinh Vân kia, trong mắt chợt lóe lên tia phức tạp.

“Nguyệt Thần Tôn... thật sự trăm nghe không bằng gặp mặt” Nhìn thấy thiếu nữ chậm rãi bước đến, nam tử đeo mặt nạ lên tiếng đầu tiên.

Đôi mắt trong suốt của Nguyệt Thần Tôn rơi xuống nam tử đeo mặt nạ, môi hồng hé mở, “Bản thân tôn cho là ai chứ, hóa ra là Ma tôn Ma giới, những thứ thần thị kia thật đáng chết, Ma Tôn đã đến, thế mà không dám thông báo cho Bồn thần tôn biết”

“Nguyệt Thần Tôn lại nói oan cho những thần thị kia rồi, bản tôn có ý che giấu, các nàng ấy sao có thể phát hiện ra chứ?” Nam tử đeo mặt nạ khẽ cười, nói ra lạnh nhạt.

“Nguyệt Thần tôn” thấy thiếu nữ và Ma tôn cười nói, nam tử mặc đồ tím mắt chợt lóe, chậm rãi mở miệng.

Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thần Tôn liếc nhìn về phía nam tử áo tím, khi ánh mắt rơi xuống mặt hắn, sắc mặt chợt biến đổi mạnh, bật thốt lên, “Sát...”

Mới nói được nửa, Nguyệt Thần Tôn đột nhiên im lặng, nhất là dung nhan tuyệt sắc sầm xuống, nói lạnh lùng, “Ngươi không phải là Sát, ngươi đến cùng là ai?”

“Bản Tôn là Diêm Minh Tôn, còn Sát trong miệng Nguyệt Thần Tôn cũng có thể coi như là bản tôn đi” Diêm Minh Tôn nhìn về mặt lạnh lùng đề phòng của Nguyệt Thần Tôn, chẳng hiểu vì sao thấy trong lòng khó chịu.

“Diêm Minh Tôn... Minh Vương ư? Không ngờ, lần này đích thân Minh Vương tới, Bồn thần tôn ngược lại thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà sợ) rồi” Ánh mắt Nguyệt Thần Tôn lóe lên, trên mặt đã khôi phục lại lạnh nhạt.

Nhìn sắc mặt lạnh nhạt như vẽ, cười thoải mái với Nguyệt Thần Tôn, Lâm Nguyệt có thể tưởng tượng nhận ra tay nàng ấy giấu dưới ống áo khẽ run lên nhẹ.

Diêm Minh Tôn, Minh Vương, Sát...

Lâm Nguyệt biết tại sao chợt nhớ tới Diêm Sát..

Diêm Minh Tôn, Diêm Sát, Diêm Tinh Vân, bọn họ đến cùng có quan hệ gì? Cùng kiếp trước của nàng có liên quan gì chứ?

Lâm Nguyệt có cảm giác một đồng sương mù bao phủ nàng, khiến nàng nhìn không rõ, sờ không thấu, nhưng sau khi nhìn thấy nam tử có bộ dáng giống y Diêm Tinh Vân kia, chẳng hiểu vì sao, trong lòng nàng dâng lên một nỗi buồn bi thương.

“Ma Tôn và Minh Vương cùng nhau giá lâm tới Nguyệt Thần Điện nhỏ nhỏ này của Bồn thần tôn, không rõ có chuyện gì không?” Nguyệt Thần Tôn nở nụ cười hơi tái, song thần sắc lại cực kỳ lạnh nhạt.

“Bản Tôn chỉ là ngẫu nhiên gặp Minh Vương thôi, vốn là bản tôn tới trước, ngoài ý muốn gặp Nguyệt Thần Tôn ra, còn muốn nhờ Nguyệt thần tôn giúp chút việc nhỏ, hiện giờ lại không cần rồi” Ánh mắt Ma tôn chợt lóe, cười nhạt nói.

“Vậy Minh Vương thì sao? Minh Vương có chuyện gì muốn kính nhờ Bồn thần tôn chứ?” Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thần Tôn rơi vào trên người Minh Vương.

“Bản tôn đến chỉ vì hai chuyện, một là hướng Nguyệt Thần Tôn đòi ít Nguyệt Thần Thạch, hai là...” Ánh mắt Minh Vương chậm rãi rơi xuống mặt Nguyệt Thần Tôn, chậm rãi mở miệng, “Hai là bản tôn muốn xin cưới Nguyệt Thần Tôn, không biết Nguyệt Thần Tôn có bằng lòng không? Nếu Nguyệt Thần tôn nguyên ý, bản tôn sẽ lấy Cửu Minh Hồn làm sinh lễ”

“Cửu Minh Hồn ư? Minh Vương quả nhiên đủ mạnh thật, chẳng qua Cửu Minh Hồn mặc dù là chí bảo của Minh Giới, muốn cầu hôn Nguyệt Thần Tôn, e là vẫn chưa đủ” Ánh mắt Ma tôn chợt lóe, đột nhiên cười bảo, “Nói tới cũng khéo, đoạn thời gian trước Đế Thần Tôn và Bản tôn có nói tới chuyện Ma giới ta và thần giới, muốn hai giới Thần Ma kết đám hỏi, hiện giờ bản tôn cũng chính là muốn tới cầu hôn Nguyệt Thần Tôn, không biết ý Nguyệt Thần tôn thế nào? Nếu Nguyệt Thần Tôn đồng ý, bản ma tướng sẽ lấy Ngũ Sắc Thần Thạch làm sinh lễ có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Kiếp Trước Kiếp Này 2

Cầu hôn ư? Hai người này đều trùng hợp như vậy, cùng cầu hôn với nàng ư? Thần sắc Nguyệt Thần Tôn lãnh đạm, môi hồng cong khê lên cười lạnh, dùng Cửu Minh Hồn và Ngũ Sắc Thần Thạch làm sinh lễ, quả nhiên Ma giới và Minh giới quá hào phóng rồi.

Chỉ là nàng cái người bị thần giới gạt bỏ này lúc nào đã trở thành miếng mồi ngon đến thế nhỉ? Trong lòng Nguyệt Thần Tôn tự giễu, nhưng còn chưa đợi nàng mở lời, lại nghe thấy tiếng Minh Vương cười nhạo một câu nói ra, “Mục đích chuyến đi này của Ma tôn chẳng phải là Huyền Nữ Thần tôn đó sao? Bản tôn còn nhớ rõ lúc trước Ma tôn có nói, muốn cùng làm đám hỏi với mỹ nữ đệ nhất thần giới, hiện giờ sập lại không cưới mỹ nữ đệ nhất Thần giới lại chạy tới nơi này tranh cùng bản tôn chứ? Quả thật ngũ sắc thần thạch là chí bảo tối cao, nhưng Ma tôn cứ nhất định phải lấy nó làm sinh lễ là sao? Hừ”

“Lời Minh Vương nói ấy sai rồi” Ma Tôn đeo mặt nạ dữ tợn, nhìn không rõ vẻ mặt hẳn, nhưng trong giọng nói ấy lại có nụ cười thần nhiên, “Bản tôn nói là muốn đón dâu mỹ nữ đệ nhất thần giới để làm Thần tôn phi Ma giới ta, chứ không có nói người muốn kết hôn là Huyền Nữ Thần Tôn”

“Ma tôn cần gì phải lừa mình dối người thế chứ?” Minh Vương cười lạnh, bảo, “Trong tam giới, người nào mà chẳng biết con gái Thần Đế Huyền Nữ Thần tôn là mỹ nữ đệ nhất thần giới chứ? Dung mạo Huyền Nữ Thần Tôn xinh đẹp, cho dù là thánh nữ Ma giới cũng không theo kịp ba phần”

“Đó chẳng qua chỉ là lời đồn thôi, còn Nguyệt Thần tôn, bảo là mỹ nữ đệ nhất sáu giới cũng không quá! Huống chi, thân thể Nguyệt Thần Tôn cũng chẳng kém so với Huyền Nữ Thần Tôn, vừa vặn xứng đôi với bản tôn!” Ma Tôn khẽ cười một tiếng, nói lạnh nhạt.

Mây kiếm Minh Vương khẽ cau lại, trầm mặc không nói, chỉ vô thức nhìn Nguyệt Thần Tôn một cái. Mặc dù thân phận bọn họ cao hơn Nguyệt Thần Tôn, nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan tới thân thể của Nguyệt Thần Tôn, huống chi hiện giờ Nguyệt Thần Tôn lại ở đây, như vậy việc bàn luận thân thể ở trước mặt người khác là chuyện cực kỳ vô lễ.

Thực ra chuyện có liên quan tới thân thể Nguyệt Thần tôn cũng không phải là bí mật, trong tam giới bọn họ, người có chút thân phận, ai mà chẳng biết. Mặc dù hẳn đang ở Minh giới, bình thường cực ít tới Thần giới, nhưng cũng nghe được một ít.

Nói tới Nguyệt Thần Tôn cũng đáng thương cực kỳ, mẹ đẻ nàng có thân phận cao quý, đã từng kinh điểm sáu giới, dẫn tới vô số thiên chi kiêu tử (con ông cháu cha) của bốn giới là Thần Ma Tiên Minh đều truy đuổi ái mộ Nguyệt Điện Nữ Thần, cuối cùng Nguyệt Điện Nữ Thần lại gả cho Thần Đế lúc ấy cũng vốn chỉ là một tiểu thần.

Thần Đế và Nguyệt Điện Nữ Thần kết làm vợ chồng sau mười vạn năm sinh ra một nữ, cô gái này chính là Nguyệt Thần Tôn, thân là Tôn Nữ thần giới, Nguyệt Thần Tôn ở tại Thần giới vốn hẳn có thân phận cực kỳ cao quý nhất, đáng tiếc, mặc dù Thần Đế cưới được mỹ nhân như ý về, lại chưa từng quý trọng thật tốt với Nguyệt Thần Điện vị Thần Hậu này, ngược lại thay đổi thất thường, coi trọng Tây Hải Nữ Thần ở Tây Hải, mặc dù Tây Hải Nữ Thần không xinh đẹp bằng Thần Hậu, nhưng lại cực kỳ dịu dàng hiểu lòng người, coi chuyện dụ dỗ Thần Đế làm niềm vui.

Thần Hậu vốn là người kiêu ngạo, thấy Thần Đế bị Tây Hải Nữ Thần mê hoặc, lại khinh thường đi nhìn nọt Thần Đế, mặc dù Thần Đế có Tây Hải Nữ Thần, nhưng trong lòng vẫn còn tình cảm với Thần Hậu, chỉ là hấn và Thần Hậu giống nhau, đều có tính tình kiêu ngạo, hơn nữa hấn lại là chí tôn Thần giới, vì thế cũng không nhún nhường đi cúi đầu với Thần Hậu được.

Từ đó hai vợ chồng càng ngày càng bất hòa, vợ chồng Thần Đế và Thần Hậu giận dữ, lại không biết đây chính là thời cơ để Tây Hải Nữ Thần xen vào, dưới sự khiêu khích của bà ta, cuối cùng vợ chồng Thần Đế Thần Hậu lại thành người xa lạ, cuối cùng sau khi Thần Đế muốn đặt vấn đề phong Tây Hải Nữ Thần làm Thần Phi, cuối cùng Thần Hậu cũng tuyệt vọng hoàn toàn, tự phong bế thần lực, ép mình sa vào trong giấc ngủ vĩnh viễn.

Biết được Thần Hậu tự phong bế Thần lực, Thần Đế lập tức quá sợ hãi, đợi lúc ông ta và Tây Hải Nữ Thần từ cung điện chạy tới, Thần Hậu đã lâm vào ngủ say, chỉ còn lúc ấy có một đứa bé Nguyệt Thần Tôn đang canh giữ bên cạnh Thần Hậu khóc mãi không ngừng.

Thấy Thần Hậu tuyệt mỹ vô song nằm yên tĩnh trên giường, Thần Đế đau đớn vô cùng, lúc này ông ta mới ném được mùi vị thống khổ và hối hận, song lúc này hối hận cũng đã muộn.

Sau khi Thần Hậu ngủ sau, để lại lời trăng trối, để con gái Nguyệt tiếp nhận vị trí của bà, phụ trách quản lý Nguyệt Thần Điện, Thần Đế nhìn dung mạo con gái Nguyệt quá giống người vợ của mình, thấy thẹn trong lòng, không dám đối mặt, lập tức liền làm theo ý Thần Hậu, để cho người hầu đưa Nguyệt tới Nguyệt Thần Điện.

Một năm đó, Đế cung Thần giới xảy ra mấy chuyện lớn, một là Thần Hậu tự phong bế thần lực ngủ say vĩnh viễn, hai là Thần Phi Tây Hải Nữ Thần sinh ra một nữ, đặt tên là Huyền Nữ, ba là chỉ mới có tám tuổi, con gái Nguyệt của Thần Đế còn chưa trưởng thành đã được phong làm Nguyệt Thần Tôn, chính thức thay Mẫu Hậu mình phụ trách quản lý Nguyệt Thần Điện.

Từ đó về sau, trải qua hơn mười vạn năm, mặc dù Tây Hải Nữ Thần không được Thần Đế phong Hậu, nhưng thế lực càng lúc càng lớn, và cùng với con gái Thần Đế sinh ra là Huyền Nữ cũng dần lớn lên, hơn nữa nổi tiếng xinh đẹp, thay thế bị trí mỹ nữ đệ nhất thần giới là Thần Hậu Nguyệt Điện Nữ Thần, dẫn tới vô số con ông cháu cha một số giới truy đuổi.

Còn Nguyệt Thần Tôn thì cứ như đã bị Thần giới quên lãng đi hoàn toàn, Nguyệt Thần Điện dưới con ảnh hưởng của Tây Hải Nữ Thần chèn ép càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng trở thành nhạt nhòa trong mắt mọi người, nếu không phải mỗi mười vạn năm cần một ít Nguyệt Thần Thạch để bảo vệ thần giới, mà Nguyệt Thần Thạch lại do Nguyệt Thần Điện phụ trách, thì chẳng còn ai nhắc tới tên Nguyệt Thần Điện nữa. Từ đó, lại chẳng còn ai nhớ tới trong Nguyệt Thần Điện, còn có một người con gái của Thần Đế là Nguyệt Thần Tôn tồn tại.

Cứ vậy, vị Đế Nữ Nguyệt Thần Tôn có xuất thân cao quý hiển hách này, dưới vài chục vạn năm, cũng chẳng có tiếng tăm gì trong mấy giới, người khác cũng chỉ biết tới công chúa Huyền Nữ Thần tôn của thần giới, lớn lên xinh đẹp như hoa có xuất thân cao quý, lại không biết đến Thần Đế còn có một người con gái, tên Nguyệt.

Minh Vương lạnh nhạt đưa mắt liếc qua gương mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc lãnh đạm của Nguyệt Thần Tôn, môi mỏng cong lên gọi cảm

Từ sau năm đó Thần Hậu gặp chuyện không may, Nguyệt Thần Tôn liền cứ ở Nguyệt Thần Điện gặp người cực ít, cho dù có người tới cũng sai nữ quan Nguyệtj Thần Điện ra tiếp đãi, lần này, nếu không phải là Minh giới cần Nguyệt Thần Thạch cũng cố vững chắc, mà hấn đã mấy lần phái người tới không có kết quả, hấn cũng không đích thân tới gặp vị Nguyệt Thần tôn này đâu.

Mà nếu hấn không tự mình đến, chỉ e cũng không được nhìn thấy bộ mặt thật của Nguyệt Thần Tôn chẳng? Nguyệt Thần Tôn này chỉ ngại thân phận hấn, không thể không ra gặp hấn mà thôi!

“Đa tạ ưu ái của hai vị với Bản Thần Tôn, nhưng Bản Thần Tôn cũng không có ý lập gia đình” Lòng mảy đen của Nguyệt Thần Tôn khẽ cau lại, đôi mắt đẹp rơi xuống mặt Minh Vương, trong mắt thoáng hiện lên phức tạp, nói thần nhiên, “Minh Vương, Diêm Sát chắc là phân thân của ngài chứ nhỉ?”

Minh Vương hơi ngẩn ra, chợt cười bảo, “Đúng vậy, không biết vì sao Nguyệt Thần Tôn lại hỏi vậy?”

“Bản Thần Tôn và huynh đệ Diêm Sát Diêm Tinh Vân cũng từng gặp nhau một lần, nói tới mới nhớ, Minh Vương cũng được coi như không phải người ngoài, nể mặt bọn họ, lần này Nguyệt Thần Thạch bản Thần tôn có thể cho Minh giới, nhưng chuyện cầu hôn thì xin đừng vội nhắc lại nữa”

“Nguyệt Thần Tôn coi như cự tuyệt bản tôn sao?” NỤ cười thần nhiên bên môi Minh Vương khẽ cứng lại, trong lòng bất giác nổi lên chân tình xa lạ. Hóa ra nàng ấy biết Tinh Vân và Sát, đã vậy sao lại vẫn lãnh đạm với hấn như thế chứ?

Diêm Tinh Vân và Diêm Sát đều là lúc hấn thành đạo tách ra phân thân, mặc dù bọn họ có ý thức riêng, nhưng vẫn cùng một thể với hấn, mặc dù đã mấy chục vạn năm rồi, hấn chưa từng bao dung hợp với bọn họ, nhưng mỗi cử chỉ hành động của họ đều có ảnh hưởng nhất định với hấn, lần gặp mặt đầu tiên này của hấn với Nguyệt Thần Tôn cũng khác, chẳng lẽ Nguyên nhân là bởi vì Tông Môn của hấn sao?

Thời gian qua Minh Vương có cảm giác như mình bị hạn chế, hấn trở thành Minh Vương đã chừng trăm vạn năm lâu rồi, với phụ nữ thời gian đã qua ấy không dễ tâm, hiện tại hấn mới chỉ gặp mặt Nguyệt Thần tôn lần đầu, là lòng lại muốn câu hôn, không thể không khiến hấn này sinh nghi ngờ.

Nguyệt Thần Tôn quả thật rất đẹp, mỹ nữ đệ nhất thần giới Huyền Nữ Thần Tôn hấn cũng từng gặp qua trên thọ yến Thần Đế, Huyền Nữ Thần Tôn ấy quả taha7j lớn lên xinh đẹp như hoa, nhưng nếu so với Nguyệt Thần tôn vẫn kém không chỉ một bậc.

NHưng hấn cũng chẳng phải là kẻ ham sắc đẹp, nếu không có nguyên nhân, hấn không thể nào vừa gặp đã yêu Nguyệt Thần Tôn, nghĩ muốn cưới nàng làm vợ, trong lòng hấn muốn khẩn cấp lấy được nàng thế nào, chỉ có thể nói rõ, chẳng biết từ bao giờ hấn trong lúc vô tình đã thích người con gái hấn

chưa từng gặp mặt boia giờ này rồi.

Không, chuẩn xác mà nói, hẳn là do phân thân của hắn, chẳng biết là Diêm Sát hay Diêm Tinh Vân, đã yêu cô gái này, hơn nữa phần tình nghiệt này đã sâu tới mức có ảnh hưởng tới tinh thần của hắn.

Trong lúc Minh Vương trầm tư, Nguyệt Thần Tôn lại mở miệng nói lạnh nhạt, “Năm đó Bản Thần Tôn đã từng đồng ý với Mẫu Hậu, muốn bảo vệ Nguyệt Thần Điện cẩn thận, chuyện cưới gả, Bản Thần tôn chưa bao giờ nghĩ tới”

Là Người đứng đầu Nguyệt Thần Điện, nàng chỉ cần tuân thủ nguyện vọng của Mẫu thân, bảo vệ tốt Nguyệt Thần điện là được, còn chuyện lập gia đình, nàng thực sự chưa từng nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ.

Năm đó mối tình Mẫu Hậu với Đế Phụ thắm thiết, kết quả thì sao nào? Người kiêu ngạo cao quý như Mẫu Hậu vậy, cuối cùng chẳng phải là bị Tây Hải Nữ Thần có thân phận hèn mọn ép tới mức phải tự phong bế thần lực đó sao?

Nàng không ngu như Mẫu Hậu, càng không muốn một lòng với một kẻ phụ lòng như thế, lại bị một nữ nhân hèn mọn ép bức, cả con gái cũng không quan tâm, chỉ quyết tuyệt tự phong thần lực lại. Mẫu Hậu tự phong thần lực đến cùng là nghĩ muốn gì chứ?

Là muốn Đế Phụ sám hối hay muốn Đế Phụ đau lòng đây? Nhưng kết quả thì sao? Ngày Mẫu Hậu sa vào ngủ say ấy, quả thật Đế Phụ có tới, cũng thực sự rất hối hận, vậy thì sao nào? Tây Hải Nữ Thần vẫn ngồi vững trên ghế thần phi, bà ta còn sinh ra một người con gái, công chúa Thần Đế người người hâm mộ, nhận được ngàn vạn sùng ái, còn nàng, đứa bé gái mồ côi không có Mẫu Hậu này, lại vì người ta quên lãng trong Nguyệt Thần Điện lạnh băng này.

Nàng cứ vậy không muốn chấp nhận, bị họ giam cầm cả đời, ít nhất nàng cho rằng trước khi rời đi, tiếc là hiện giờ nàng mới biết, tất cả cũng không đơn giản như nàng nghĩ. . .

Sát và Tinh Vân, rõ ràng là phân thân của Minh Vương, thân phận như vậy, muốn nàng làm thế nào tin tưởng họ đây? Nghĩ đến đây, Nguyệt Thần tôn bất giác cong môi lên cười tự giễu.

Lâm Nguyệt kinh ngạc đứng trên đá tam sinh, lặng nhìn về mặt u buồn của Nguyệt Thần Tôn, chẳng hiểu sao, nàng có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng ấy, kể cả những gì trong lòng Minh Vương nàng cũng có thể chứng kiến hết.

Nàng nhìn thấy ký ức Minh Vương, lại nhìn thấy thời điểm Minh Vương phân thân có Diêm Sát và Diêm Tinh Vân, trong lòng thấy lạnh lẽo.

Nếu như nói Nguyệt Thần Tôn là kiếp trước của nàng, Diêm Sát và Diêm Tinh Vân là phân thân của Minh Vương, vậy một đời này thế nào? Một đời này, họ có phải là phân thân của Minh Vương không?

Hình ảnh vẫn tiếp tục, Lâm Nguyệt không nhìn thấy đáp án, nhưng sự bất an nhàn nhạt trong lòng càng thêm đậm, thậm chí còn có chút mơ hồ đau đớn.

Nàng nhìn thấy Nguyệt Thần Tôn kiên cường kiêu ngạo, thấy ánh mắt Ma Tôn nhìn Nguyệt Thần tôn càng thêm hứng thú, lại thấy Minh Vương đầy phức tạp, lại càng không cách nào chống cự lại tình cảm.

Cuối cùng cả ba đều tan rã trong cảnh không vui gì, trước khi đi, Ma Tôn lại đề nghị kết hôn lần nữa với Nguyệt Thần tôn, sau khi bị cự tuyệt, không cam lòng rời đi.

Nàng nhìn thấy Minh Vương mời mọc Nguyệt Thần Tôn đến Minh giới, Nguyệt Thần tôn lại đồng ý.

Thấy Nguyệt Thần Tôn đồng ý, trong lòng Lâm Nguyệt trào lên đau xót, một luồng hơi thở khó khăn ập tới khiến cho nàng khó chịu tới mức gần như thở không nổi.

Nhìn về mặt tươi cười lạnh nhạt của Nguyệt Thần Tôn, Lâm Nguyệt gần như không kìm được kêu to lên, bảo Nguyệt Thần Tôn đừng đi, ngàn vạn lần đừng tới Minh Giới. . .

Lâm Nguyệt không hiểu vì sao nàng lại muốn Nguyệt Thần tôn đừng tới Minh giới, nhưng chính nàng thấy bất an, có dự cảm xấu, cứ như Nguyệt Thần Tôn sẽ gặp phải chuyện bất hạnh vậy, mà chút bất hạnh này chính là bắt đầu vì đi tới Minh giới. . .

Lâm Nguyệt không cách nào giải thích rõ ý nghĩ trong lòng mình là gì, lúc nhìn thấy Minh Vương mời mọc Nguyệt Thần Tôn đi minh giới, trong lòng Lâm Nguyệt cực kỳ phẫn nộ, thậm chí có cả thù hận nữa.

Đáng tiếc, nàng có phần nộ tới mức nào, không cam lòng ra sai, nhưng chẳng cách nào quyết định thay cho Nguyệt Thần tôn được, nàng chỉ là khách qua đường, chỉ có thể lặng yên đứng bên nhìn, nhìn chuyện xưa bắt đầu, lại nhìn kết cục của chuyện xưa. . .

Hình ảnh lại đổi lần nữa, lúc này vẫn là ở Nguyệt Thần Điện.

Có một đoàn người mặc quần áo cung trang hoa lệ đang đi tới Nguyệt Thần Điện, trong đó có một cô gái mặc đồ trắng có dung mạo tuyệt lệ cao cao tại thượng coi rẻ Nguyệt Thần Tôn, chỉ thẳng vào Nguyệt Thần Tôn nói đầy cay nghiệt, “Cứ tưởng ngươi nấp trong Nguyệt Thần Điện an phận thủ thường, lại không ngờ ngươi lại mặt dày, biết rõ Đế Phụ hy vọng ta và Ma tôn làm đám hỏi, ngươi lại lợi dụng mình dùng thủ đoạn mê hoặc để Ma Tôn cưới ngươi! Không những thế, ngươi thậm chí còn quyến rũ cả Minh Vương nữa, hiện giờ Ma giới và Minh giới vì muốn tranh đoạt ngươi mà ồn ào không ngừng, hại ta thành trò cười trong miệng người ta, Đế Nguyệt, ngươi hiện giờ đắc ý lắm nhỉ?”

Sắc mặt Nguyệt Thần Tôn lãnh đạm, lạnh lùng nhìn Huyền Nữ Thần tôn, nói lạnh lùng, “Thu ngón tay của ngươi lại, con gái của phi tử ngươi có tư cách gì mà chỉ trích ta chứ? Hơn mười vạn năm nay ta chưa từng ra ngoài, ngươi thực sự coi mình là công chúa thần giới cao quý sao? Chẳng qua cũng chỉ là con gái của một tiểu phi sinh ra mà thôi, dạng phụ nữ như thế, Đế Đế này hơn mười vạn năm nay có nhiều không kể xiết đó”

“Ngươi...” Trên mặt Huyền Nữ Thần Tôn lúc tái lúc xanh, trừng mắt nhìn Nguyệt Thần Tôn đầy ghen tị, ác độc, oán hận.

“Có gan lắm, lại dám vô lễ với công chúa...”

Thấy Nguyệt Thần Tôn lớn lối vậy, đám người hầu đi sau Huyền Nữ Thần tôn nhất thời giận dữ hét lên, những kẻ hầu này toàn bộ là sau khi Thần Hậu tự phong thần lực thì được Tây Hải Nữ Thần chọn tiến Đế cung, có thể đi theo cạnh Huyền Nữ Thần Tôn càng thêm trung thành và tận tâm với nàng ta, hưởng chi, vì năm đó Tây Hải Nữ Thần cố sức che giấu chuyện có liên quan tới Thần Hậu, cảm cung nhân trong Đế cung không được nhắc tới Thần Hậu và Nguyệt Thần Tôn, vì thế những cung nhân này cũng không biết thân phận của Nguyệt Thần Tôn.

Chính vì không biết rõ, nên họ mới dám có gan quát lớn Nguyệt Thần Tôn, dù sao theo bọn họ, mặc dù Tây Hải Nữ Thần không phải là Thần Hậu, nhưng Huyền Nữ Thần Tôn cũng là công chúa thần giới tôn quý nhất, bọn họ tuyệt đối không cho phép kẻ khác vô lễ với chủ tử họ.

Thấy đám cung nhân có gan đứng ra tức giận mắng mỏ, còn Huyền Nữ Thần Tôn lại đứng cạnh trầm mặc không nói, ra vẻ lúng túng, sắc mặt Nguyệt Thần Tôn sầm xuống, cười lạnh bảo, “Các ngươi là cái thá gì, cũng dám quát lớn với Bồn Thần tôn chứ hả? Mau cút ra ngoài cho Bồn thần tôn!”

Nói xong, mặt Nguyệt Thần Tôn lạnh lẽo, đầu ngón tay vung lên, một luồng sáng tím bỗng bắn ra, cong vút ngập tràn ánh sáng tím, phảng phất như có cơn cuồng gió thổi qua, cuốn sạch những cung nhân bên cạnh huyền Nữ Thần Tôn bay ra ngoài.

Chỉ có sắc mặt Huyền Nữ Thần Tôn trầm xuống, tay vừa động, một đoá sen trắng óng ánh xuất hiện trong tay, trong miệng làm bầm gì đó, một luồng sáng trắng muốt dần phát ra từ đóa bạch liên, sau đó tràn ra, cùng lúc hình thành địa vị ngang hàng với luồng sáng tím.

“Đế Nguyệt, ngươi còn coi ngươi là Đế nữ tôn quý nhất Thần giới năm đó sao? Mẫu Hậu ngươi tự phong thần lực, Đế phụ đã sớm chán ghét mà vứt bỏ ngươi, nếu không, vì sao hơn mười vạn năm nay Đế phụ chẳng thèm triệu ngươi về Đế cung chứ?” Hai tròng mắt Huyền Nữ Thần tôn nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Thần Tôn, nói ra ác độc.

Nguyệt Thần Tôn cứ như chẳng nghe thấy những lời Huyền Nữ Thần Tôn vậy, mà nhìn đóa sen trắng trong tay nàng ta, nhíu mày, nói thần nhiên, “Nguyệt Linh Thần Liên ư?”

“Đúng Vậy, đây là Nguyệt Linh Thần Liên đó!”

Thấy Nguyệt Thần Tôn nhận ra vật trong tay nàng ta, vẻ mặt Huyền Nữ Thần tôn ngập tràn đắc ý, nói ra đầy ác ý, “Đế Nguyệt, ngươi thấy chưa, Nguyệt Linh Thần Liên này là bảo vật của Nguyệt Thần Điện ngươi đó, nghe nói năm đó còn là vật mà Thần Hậu yêu mến nhất, hiện giờ chẳng phải là lọt vào trong tay ta rồi sao? Đế Nguyệt, ngươi đừng quá đắc ý, tất cả của ngươi đều là của ta, bất kể là đồ của ngươi, hay địa vị của ngươi, hiện giờ đều toàn bộ là của Đế Huyền Nữ ta!”

Nói xong, đầu ngón tay Huyền Nữ Thần Tôn chạm nhẹ lên đóa Nguyệt Linh Thần Liên một cái, sau đó chỉ mạnh về phía Nguyệt Thần Tôn một cái, nũng nịu quát lên, “Nguyệt Linh Hoa!”

Lời Huyền Nữ Thần tôn vừa dứt, Nguyệt Linh Thần Liên bộc phát ra luồng sáng chói mắt, ánh sáng trắng xuất hiện trong nháy mắt, chung quanh tụ đủ các nguyên tố thần mà tới, hóa thành vô số những gai sắc nhọn, bắn thẳng về phía Nguyệt Thần tôn.

“Đế Nguyệt, hôm nay để cho ngươi nếm thử mùi vị của chí bảo Nguyệt Thần Điện nhà ngươi!”

Huyền Nữ Thần tôn cười đắc ý, trong mắt chưa đầy giấu cợt và khinh thường, “Tưởng rằng mình xuất thân cao quý lắm, là con gái Thần Đế, chẳng qua cũng chỉ là một con tiện nhân đáng ghét mà thôi! Năm đó Thần Hậu cao cao tại thượng thế nào, hiện giờ sao nào? Thân là Thần Hậu mà tự mình làm ra chuyện tự phong bé thần lực, quả thật là làm thần giới mất mặt quá thể, chẳng qua...”

Nói tới đây, Huyền Nữ Thần Tôn dừng chút, lại cười khanh khách, “Chẳng qua Mẫu phi có nói, hay thật sự muốn cảm tạ Thần Hậu, nếu không phải thần Hậu mềm yếu như thế, tự tìm đường chết, hiện giờ sao mẹ con ta có ngày lành tháng tốt chứ? Hiện giờ ta mới là Đế nữ cao cao tại thượng, còn ngươi, chẳng qua chỉ là đứa con bị bỏ rơi bị giam cầm vĩnh viễn trong Nguyệt Thần Điện mà thôi...”

Huyền Nữ Thần Tôn nhìn Nguyệt Thần Tôn ác độc, trong mắt ngập tràn sung sướng đắc ý, thậm chí còn mong mỏi mơ hồ, ngay sau một khắc được chứng kiến kết cục Nguyệt Thần tôn bị nàng ta dùng Nguyệt Linh Thần Liên làm bị thương nặng.

Dù sao thì Nguyệt Linh Thần Liên là chí bảo của Nguyệt Thần Điện, là vật mà Thần Hậu từng yêu mến nhất, dùng vật Thần Hậu yêu nhất đi đối phó với con gái bà, chẳng có gì đáng kích và thống khoái hơn thế nữa?

Nguyệt Thần Tôn bình tĩnh nhìn vẻ mặt ngập tràn đắc ý của Huyền Nữ Thần tôn, đột nhiên nở nụ cười, nàng đối với những thứ đang bắn nhanh tới kia, như cơn mưa rào đầy gai sắc nhọn chẳng thèm ngó týt nào, chỉ khẽ hé môi mọng đỏ, nói ra lạnh nhạt, “Đây là thứ của Mẫu Hậu ta, ngươi, không xứng có được!”

Nói xong, Nguyệt Thần Tôn chậm rãi đưa tay lên, đầu ngón tay bắn nhanh như vẽ, theo đầu ngón tay bắn ra, trong không trung xuất hiện một đường cong bạc, đường cong ấy lấy tốc độ nhanh như chớp tản ra.

Chỉ thấy đường cong màu bạc đi qua, cảnh sắc chung quanh trong nháy mắt thay đổi lộng lẫy hẳn, chỉ thấy đỉnh đài lầu các cầu nhỏ nước chảy nhanh chóng biến mất không thấy nữa, mà thay vào đó bằng tốc độ mắt thường nhìn thấy nhanh chóng nở rộ hoa sen trắng.

Ở giữa không trung, chẳng biết lúc nào xuất hiện một vầng trắng sáng tỏ, ánh trắng màu bạc soi thẳng vào chính giữa hoa sen, phát ra từng đợt hào quang trắng muốt.

Huyền Nữ Thần Tôn chỉ cảm thấy hoa mắt, thần thể trầm mạnh xuống, lúc phục hồi lại tinh thần thì đã thấy mình được đặt trong một đóa sen trắng, còn đóa Nguyệt Linh Thần Liên trong tay nàng ta đã mất đi linh tính, ánh sáng âm đậm hẳn.

Nhìn hoa sen trắng muốt chung quanh, sắc mặt Huyền Nữ Thần tôn biến sạch, kêu lên thất thanh, “Đây là lãnh thổ Thần!”

Về mặt Nguyệt Thần Tôn lãnh đạm, không vui chẳng buồn, chỉ đưa tay hướng vào đóa Nguyệt Linh Thần Liên trong tay Huyền Nữ Thần tôn chỉ một cái, nhẹ giọng nói, “Đây là vật Mẫu Hậu yêu nhất, không thể lọt vào tay người ti tiện được”

Theo động tác của Nguyệt Thần Tôn, Huyền Nữ Thần Tôn chợt thấy tay nhẹ bẫng, Nguyệt Linh Thần Liên nàng ta vốn đang nâng trong lòng bàn tay đột nhiên tự động bay lên hướng về Nguyệt Thần Tôn, rơi vào trong tay Nguyệt Thần Tôn.

“Ngươi... ngươi...”

Tinh thần Huyền Nữ Thần Tôn hoảng loạn, chẳng quan tâm tới đóa Nguyệt Linh Thần Liên bị Nguyệt Thần Tôn cướp đi nữa, không dám tin nhìn trừng trừng về mặt thánh khiết lạnh nhạt của Nguyệt Thần Tôn, cất giọng kêu lên, “Không thể nào! Ngươi sao có thể thi triển lãnh thổ thần được chứ? Không có thần lực cấp tám thì vốn không thể thi triển ra lãnh thổ được, năm đó thời điểm khảo nghiệm rõ ràng chỉ có phệ vật thiên phú thần lực cấp bốn thôi mà, sao có thể...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Kiếp Trước Kiếp Này 3

Tu vi thần lực thần giới được chia ra, thần lực được phân tới cấp mười, cao nhất cũng chính là cấp mười, mà trẻ con sinh ra ở tại thần giới, lúc chưa đầy năm tuổi đã muốn khảo nghiệm thiên phú, khảo nghiệm thiên phú đứa bé có thần lực đẳng cấp.

Năm đó lúc khảo nghiệm Nguyệt Thần tôn, Huyền Nữ Thần tôn vẫn chưa sinh ra, chẳng qua năm đó khảo nghiệm Nguyệt thần tôn có thiên phú thần lực cấp bốn, đã trở thành phệ vật trong miệng người đời, cũng thành trò cười trong thần giới.

Thiên phú thần lực cấp bốn, trong những những người thường thì cũng được coi là không tệ, nhưng nếu người này là Đế Nữ, thì chỉ biết trở thành trò cười trong miệng người ta.

Đế Nữ, là bá chủ Thần giới, con gái của Thần Đế có thần lực cấp mười và Thần Hậu thần lực cấp chín, con gái họ sao chỉ có thể có thiên phú thần lực cấp bốn chứ?

NHưng thời điểm khảo nghiệm năm đó, đúng thật sự Nguyệt Thần Tôn chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn thôi. Chuyện này là Tây Hải Nữ Thần nói cho Huyền Nữ Thần tôn biết, Mẫu Phi đã từng nói qua với nàng ta, năm đó Thần Hậu quá mức mềm yếu, chỉ bị đá kích nhỏ đã tự phong thần lực lại, lại không biết, sau khi bà ấy tự phong thần lực, con gái bà chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn phải tự xử thế nào.

Năm đó sau khi Thần Hậu tự phong thần lực, Mẫu Phi muốn nhân cơ hội diệt trừ Đế Nguyệt, lại không ngờ, vì lời trắng trối của Thần Hậu, cuối cùng Đế phụ cũng phong Đế Nguyệt thành Nguyệt Thần Tôn, rồi lại cho nàng phụ trách quản lý Nguyệt Thần Điện, từ đó, mẫu phi cũng không cách nào ra tay được, dù sao Đế Nguyệt sau khi tiếp nhận phụ trách Nguyệt Thần Điện của Thần Hậu, thì rời xa Đến cung, còn người trong Nguyệt Thần Điện lại cực kỳ trung thành và tận tâm với Đế Nguyệt, vì thế những năm gần đây Mẫu phi chỉ đá kích thế lực Nguyệt Thần Điện, lại chẳng dám ra tay với Đế Nguyệt.

Nàng ta từng hỏi Mẫu phi vì sao không dứt khoát cho người giết chết Đế Nguyệt đi, Mẫu phi có nói để Đế Nguyệt phụ trách quản lý Nguyệt Thần Điện như có vẻ thế, nhưng thực ra chỉ là hư danh mà thôi, một kẻ chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn thành Nguyệt Thần Tôn, sẽ chỉ khiến người trong Nguyệt tộc nhục nhã. Chẳng qua Đế Nguyệt chỉ là một phệ vật, dù cho sống sót, cũng sống không bằng chết, chỉ có thể cả đời núp trong Nguyệt Thần Điện, càng không có khả năng đo ra tranh đoạt vị trí công chúa thần giới với nàng ta.

Lúc ấy nàng ta đồng ý với lời Mẫu phi nói, Đế Nguyệt chỉ là phệ vật có thiên phú thần lực cấp bốn, với người có thiên phú thần lực cấp bảy như nàng ta thì chẳng có bất cứ uy hiếp nào.

Nhưng nàng ta không ngờ được, Đế Nguyệt lại dám lừa tất cả mọi người, nàng ta vốn chẳng phải là thiên phú thần lực cấp bốn, mà nàng ta có thể thi triển lãnh thổ thần, ít nhất cũng phải có thần lực cấp tám mới làm nổi!

Tu vi thần lực cấp tám, sao thế chứ? Nàng ta sao có thể như vậy được chứ! Huyền Nữ Thần Tôn hoàn toàn bị sự thật trước mắt đã kích, gần như sắp mất đi lý trí gào lên về phía Nguyệt Thần Tôn, “Đây không phải là thật, ngươi gạt ta, ta không tin...”

Nàng ta không tin, cho dù có chết cũng không tin! Rõ ràng Đế Nguyệt chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn thôi, sao có thể chỉ ngắn ngủi trong mười vạn năm đã tu tới trình độ thần lực cấp tám chứ? Nàng ta có thiên phú thần lực cấp bảy, hiện giờ tu luyện qua hơn mười vạn năm, cũng chẳng qua chỉ có thần lực cấp bốn thôi, sao Đế Nguyệt có tốc độ tu luyện nhanh hơn nàng ta chứ? Càng kỳ lạ hơn là, nàng ấy thế mà có thể thi triển được lĩnh thổ thần, thật sự đã đột phá thần lực thần tôn cấp tám, mà không phải bị Đế phụ tứ phong hư danh thần tôn thôi sao!

Không thể nào, không thể nào! Nàng ta tuyệt đối không tin!

Thần giới bắt đầu từ thái cổ, sẽ không xuất hiện chuyện hạn chế đột phá thiên phú, thiên phú tu luyện của mỗi người đều có nhất định, thiên phú cao thế nào, thì tu vi người đó cũng sẽ chỉ cao tới thế, tựa như Đế Phụ vậy, đã từng được khảo nghiệm có thiên phú thần lực cấp mười, cuối cùng cũng thuận lợi đột phá cấp mười trở thành Thần Đế. Mẫu phi có thiên phú thần lực cấp sáu, mà hơn mười vạn năm này đã nghĩ đủ cách, lại còn được Đế Phụ giúp, song vẫn không cách nào đột phá cấp sáu để tiến vào cấp bảy.

Rõ ràng Đế Nguyệt chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn, sao có thể lên tới thần lực cấp tám chứ? Cả Mẫu phi cũng không đánh vỡ được sự giam cầm thiên phú đó, nàng ta không tin Đế Nguyệt có thể làm được, như thế chỉ có một nguyên nhân, đó chính là nàng ta và Mẫu phi, tất cả mọi người đều bị Đế Nguyệt lừa rồi!

Nghe Mẫu phi nói, năm đó lúc khảo nghiệm Đế Nguyệt, là thần Hậu tự mình khảo nghiệm cho Đế Nguyệt, thử biểu hiện trên Thần Thạch chỉ có thiên phú cấp bốn, lúc ấy Đế phụ tức giận rồi đi, những người khác cũng không nhìn kỹ, vội vã rời đi. Hiện giờ nghĩ lại hẳn là do Thần Hậu ra tay!

Nếu thiên phú thần lực của Đế Nguyệt không phải là cấp bốn, vậy thì nàng ấy đến cùng là cấp bao nhiêu chứ?

Nghĩ đến đây, Huyền Nữ Thần Tôn rung mình một cái, chẳng dám nghĩ thêm nữa. Chỉ cần nghĩ tới thiên phú Đế Nguyệt vượt xa nàng ta, trong lòng nàng ta chẳng cách nào bình tĩnh cho nổi, gần như ghen tị muốn phát điên lên được vậy!

“Thiên phú cấp bốn ư? Phế vật sao?” Nhìn về mặt vạn vạo dữ tợn và mất đi bình tĩnh của Huyền Nữ Thần Tôn, Nguyệt Thần tôn cười lạnh bảo, “Trong mắt Bốn thần tôn, ngươi mới là phế vật đó, nhiều năm như vậy ngươi cho là bốn thần tôn làm cách nào ngồi vững trên ngôi vị Thần Tôn sao? Ngươi cho là Bốn thần tôn cũng giống ngươi, dựa vào Thần Đế sao? Ngươi cần phải cảm tạ Thần Đế, nếu không có ông ta, mẹ con các ngươi sớm đã bị ta bóp chết rồi!”

Ở thần giới, người mạnh là vua, có Đế phụ ở đây, chẳng có ai dám động tới mẹ con nhà Tây Hải Nữ Thần, nếu không có Đế Phụ, với tu vi thần lực cấp sáu của Tây Tái Nữ Thần, cuối cùng cũng chỉ trở thành thịt cá trên thớt người ta mà thôi!

Nàng không phải Mẫu Hậu, cũng không phải vì Đế phụ nói mấy câu mà bỏ qua cho hai mẹ con này, tiếc là hiện giờ tu vi nàng chưa đủ, nếu không nàng cần gì phải sợ Đế Phụ chứ?

Người đàn ông đó, vốn chẳng xứng là phụ thân của nàng!

“Ngươi, ngươi dám bắt kính với Đế phụ...”

Trong lòng Huyền Nữ Thần tôn lạnh cả người, Đế Nguyệt thân là Đế nữ, nhưng cũng giống người ngoài gọi Đế Phụ là Thần Đế, điều này quả thật là nghịch quá thể...

Nhất là nghe thấy lời cuối đầy sát khí kia của Đế Nguyệt, trong lòng Huyền Nữ Thần tôn càng hoảng loạn, chẳng trách nàng ta thân là Đế Nữ, Đế Phụ lại muốn gả nàng ta cho Ma Tôn, có phải Đế phụ đã sớm biết tu vi của Đế Nguyệt, sợ sau này Đế nguyệt trở thành Thần Đế sẽ gây bất lợi cho nàng ta không?

Ma tôn là người đứng đầu Ma giới, tu vi tương đương với Đế phụ, nếu nàng ta trở thành Ma Hậu, thì dù Đế Nguyệt có thành công đột phá thần lực cấp mười, trở thành Thần Đế, cũng không dám ra tay với nàng ta...

Huyền Nữ Thần Tôn càng nghĩ càng kinh hãi, không không chế được cả người bắt đầu run rẩy.

Một kẻ mà nàng ta và Mẫu phi cho là có thể nắm trong lòng bàn tay, một kẻ mà các nàng cho rằng chỉ là phế vật có thiên phú thần lực cấp bốn, hiện giờ đột nhiên phát hiện ra chẳng hề giống như các nàng suy nghĩ, nàng ta chẳng những không phải kẻ phế vật như các nàng tưởng thế, hơn nữa lại có thể sẽ trở thành Thần Đế, người như vậy, các nàng biết đối phó thế nào đây?

Đáng sợ hơn là, hiện giờ tu vi Đế Nguyệt đã đột phá cấp tám, thậm chí còn có thể cao hơn cả cấp tám nữa...

Chẳng trách, chẳng trách rõ ràng Đế phụ nói Ma tôn tới Thần giới lần này là muốn làm đám hỏi với nàng ta, kết quả lại cầu hôn Đế Nguyệt, chẳng trách thời gian qua Minh Vương không gần gũi sắc cũng coi trọng Đế Nguyệt...

Không, tuyệt đối không được!

Nàng ta tuyệt đối không thể để cho Đế Nguyệt và Ma tôn làm đám hỏi thành công, nàng ta phải nghĩ cách tiễn Đế Nguyệt đi, đem mình gả cho Ma tôn, chỉ có thế, sau khi Đế phụ siêu thoát lục giới, nàng ta và mẫu phi mới có con đường sống...

Nghĩ đến đây, Huyền Nữ Thần Tôn cũng không có ghen tị Đế Nguyệt nữa, con ngươi thay đổi, trong lòng cấp tốc tính toán sau này nên làm thế nào cho tốt.

“Bản thân tôn không giết ngươi, ngươi về nói cho Thần Đế biết, bảo ông ta đưa toàn bộ di vật của Mẫu Hậu ta tới Nguyệt Thần Điện cho ta, nếu không ta sẽ rời Nguyệt Thần Điện tự mình đi lấy đó!”

Nói xong, ngón tay nhỏ nhắn của Nguyệt Thần Tôn hướng về Huyền Nữ Thần Tôn chút, bắn thẳng năng ta bay ra khỏi lãnh thổ thần.

Lãnh thổ Đế, chỉ có thần lực cấp tám mới có thể thi triển lĩnh vực, chỉ có thần tôn chân chính mới có thực lực như thế. Hiện giờ mặc dù tu vi năng đã đột phá tới cấp chín, nhưng vẫn còn cách xa Đế phụ lắm. Có Đế phụ ở đây, năng sẽ cố giữ gìn, sẽ không ra tay với hai mẹ con người kia, chẳng qua, những thứ thuộc về tộc Nguyệt các năng, tất cả cần được thu lại.

Chỉ là nếu bọn họ muốn vây toàn bộ năng và người tộc nguyệt năng ở chỗ này, thì bọn họ tính sai rồi!

Tôn sư Thần Đế đột phá lên cấp chín, trong ngàn vạn năm nay năng quả thật không cách nào làm được, nhưng năng sẽ không chịu há miệng chờ chết!

Khỏe môi Nguyệt Thần Tôn nhếch lên cười lạnh. Đế phụ, mặc dù ông vẫn có mấy phần chân tình với Mẫu Hậu, nhưng trong lòng ta lại có kiêng kỵ, những năm gần đây tìm đủ mọi cách dò xét ép thử, nếu không phải vẫn cố kỵ thế lực Nguyệt Thần Điện và tộc Nguyệt, chắc đã sớm xử chết ta rồi nhỉ?

Ông thân là cha ta, lại đối đãi với cốt nhục mình sinh ra như thế, thật sự không xứng làm cha ta!

Sau khi giải quyết hết đám người Huyền Nữ Thần tôn, lãnh thổ thần như thủy triều lui rồi biến mất, chỉ có Nguyệt Thần Tôn đứng đó đón gió, ngẩng đầu nhìn về phương xa không nhúc nhích.

Lâm Nguyệt nhìn cô gái đứng đón gió ấy, áo tím tung bay, phảng phất như muốn thuận theo gió mà đi, chẳng hiểu sao thấy lòng chua xót.

Năng thấy được trong người Nguyệt Thần Tôn có một tình cảm cô đơn, nhất là loại tưởng nhớ tới người thân nhất, gần như đồng cảm với năng ấy vậy. Những hình ảnh này là kiếp trước của năng, năng chỉ đành đứng yên nhìn sự tình phát triển tiếp.

Mặc dù năng có thể nhìn thấu tâm tư nhân vật trong hình ảnh, nhưng năng lại không đoán được vận mệnh của Nguyệt Thần Tôn, trong lòng cảm thấy càng ngày càng bất an, trong lòng Lâm Nguyệt hơi xao động, thậm chí còn xúc động nghĩ không muốn xem tiếp nữa.

NHưng năng không thể, đá tam sinh này hẳn bày ra cục diện kiểm soát khiến người ta thấy mà giật mình, nếu năng thuận lợi thông qua, nhất định phải xem tiếp, nếu không qua cửa sẽ thất bại.

Hình ảnh lại đổi lần nữa. Lần này là một cung nhân đi vào Nguyệt Thần Điện, tuyên bố thần chi của Thần Đế.

“Đế Nữ Nguyệt, dung mạo đoan trang, tính tình hiền thực, ban thưởng cho Minh Vương Minh giới làm hoàng hậu...” Cung nhân nói ra một tràng khen tặng, rồi mới ngưng cười không nhìn về phía Nguyệt Thần tôn, nói ra, “Đế Nữ Nguyệt, còn không lên nhận tiếp chi?”

Mặt Nguyệt Thần Tôn chẳng chút thay đổi, tiếp nhận thần chi. Đợi cung nhân rời đi, hình ảnh như quỷ mị của Minh Vương đột nhiên xuất hiện trước mặt Nguyệt Thần Tôn, cười nhạt bảo, “Xem ra Đế Phụ năng rất muốn bản tôn cưới năng đi Minh giới nhỉ, năng định khi nào sẽ cùng bản tôn đi Minh giới đây?”

Mặt Nguyệt Thần Tôn chẳng chút thay đổi, lạnh lùng nhìn Minh Vương một cái, cất giọng lạnh lạnh, “Đừng quên ước định của ta, nếu bản thân tôn không muốn, ngươi không được bức bách Bản thân tôn!”

Ánh mắt Minh Vương chột lóe, chậm rãi mở miệng, “Dĩ nhiên bản tôn sẽ không nuốt lời...”

Hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Minh Vương giống y như Diêm Tinh Vân, sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, song tay không kìm được nắm chặt, thân hình khẽ run lên khe khẽ.

Ước định ư? Đến cùng là ước định gì chứ? Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy sâu trong óc chợt có thứ gì đó lóe lên, một con đầu đơn khó đoán trước ngập tràn trong lòng. Không, đừng đi Minh Giới, đừng có tin hắn, đừng đồng ý với hắn, hắn sẽ lừa ngươi đó...

Giọng nói ấy càng lúc càng lớn, đến cuối cùng như sấm sét nổ vang bên tai, tim Lâm Nguyệt bỗng đau xót, phun mạnh ra ngụm máu tươi!

Hình ảnh lại đổi lần nữa, lúc này không còn là Nguyệt Thần Điện nữa, mà đang ở trong một sơn cốc đẹp như tiên cảnh.

“Nguyệt...”

Thiếu niên yêu nghiệt cũng mặc đồ tím chậm rãi đi vào, si mê, ái mộ chẳng chút che giấu nhìn gương mặt tuyệt sắc của Nguyệt Thần tôn kia.

Đứng cạnh thiếu niên yêu nghiệt là một vị nam tử áo đen, nam tử cũng có gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt như thiếu niên nhưng khí chất lại khác hoàn toàn.

“Diêm Tinh Vân, Diêm Sát...” Sắc mặt Lâm Nguyệt trắng như tờ giấy, thân hình mềm mại lung lay suýt ngã, nhưng năng vẫn kiên cường đứng thẳng, nhìn chăm chăm vào vị thiếu niên trong hình kia.

Đúng vậy, dù tướng mạo giống nhau, nhưng nàng lại có thể đơn giản nhận ra thân phận họ. Họ có gương mặt giống y nhau, nhưng khí chất lại khác hẳn, mặt ngoài Diêm Tinh Vân hiền hòa như ngọc, thực ra tính cách cực kỳ xảo trá hay thay đổi, âm trầm, còn Diêm Sát trầm mặc ít nói, lạnh băng, tâm cơ thâm trầm khiến không ai có thể nhìn thấu hẳn được.

Hai người họ đều có tính chất đặc biệt của Minh Vương, nếu nói mỗi người họ đại diện cho một Minh Vương, vậy Minh Vương và bọn họ mà hợp lại một thể, một kẻ xảo trá hay thay đổi, một kẻ lòng dạ thâm trầm, giỏi tính kế người khác!

“Các người đã tới rồi...” Nguyệt Thần Tôn thấy Diêm Tinh Vân, cánh môi hồng chột nhếch lên cười vui vẻ.

“Nguyệt, nàng thực sự phải về Thần giới sao?” Diêm Tinh Vân có đôi mắt tím trong veo thoáng lóe lên bất an, mở miệng hỏi.

Còn Diêm Sát đứng cạnh cũng căng thẳng nhìn Nguyệt Thần Tôn một cái, nhưng nhanh chóng rời mắt đi.

“Ta phải về rồi” Mặc dù biết họ là phân thân của Minh Vương, nhưng Nguyệt Thần Tôn ở trước mặt họ không che giấu ý mình, nàng tin tưởng hai huynh đệ này.

Ở trong Minh giới mười vạn năm này, nàng đã sớm biết hai huynh đệ họ ái mộ nàng, mà cái kiểu sớm chiều ở chung bên nhau, nàng sao vô tâm được chứ?

Chỉ là tim nàng chỉ có một, nàng không đành lòng làm thương tổn người khác, người đặc biệt ấy còn là một thiếu niên có tình sâu như thế chứ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nguyệt Thần tôn không kìm được lại nhìn tới người nam tử áo đen trong lòng lại thấy khổ sở.

Thực nực cười, chẳng phải thế sao?

Nàng lấy thân phận Minh Hậu tương lại tới Minh Giới, kết quả lại hết lần này tới lần khác yêu phân thân của hắn, mặc dù họ là một thể, nhưng trong lòng nàng lại rất rõ ràng, nàng yêu không phải là Minh Vương, không phải vị thiếu niên cuồng đại một lòng Diêm Tinh Vân kia, mà là ở mười vạn năm trước, lần đầu tiên nàng lên chạy ra khỏi Nguyệt Thần Điện, gặp được người nam nhân kia, Diêm Sát!

Lúc ấy nàng mới chỉ có tu vi thần lực cấp năm, lại vì ngây thơ u mê, xông vào trong cấm địa thần giới cuối cùng suýt nữa bị nhốt chết trong cấm địa, trong lúc nàng tuyệt vọng, Diêm Sát đã xuất hiện cứu nàng.

Nàng và hắn bên nhau, chung sống trong cấm địa mấy vạn năm, ở trong mấy vạn năm đó, nàng đã thích hắn, họ sớm đã bên tình ta nguyện. Sau đó rời khỏi cấm địa, họ lại gặp Diêm Tinh Vân tới tìm.

Chẳng biết là bắt đầu từ bao giờ nữa? Nguyệt Thần Tôn thực ra cũng nhớ không rõ nữa. Nàng không biết Diêm Tinh Vân sẽ thích nàng, thích tới liêu lĩnh, không muốn trở về Minh giới với Diêm Sát, ngược lại muốn mạo hiểm ở lại thần giới, chỉ là vì bảo vệ nàng.

Chỉ tiếc, dù có cảm động, dù có thích, vậy thì sao chứ? Hai người họ, bất kể là ai, cũng chỉ hữu duyên vô phận với nàng mà thôi!

Tựa như Diêm sát vậy, là nam nhân nàng tâm niệm trong lòng, lúc biết rõ thân phận của nàng, chẳng phải là vô cùng bất hòa căng thẳng với nàng sao?

Nàng không phải Mẫu Hậu, vĩnh viễn không học được cách để yêu một nam nhân liêu lĩnh, nàng thích Diêm Sát, nhưng cũng chỉ với người Diêm Sát này thôi, dù cho Diêm Sát là phân thân của Minh Vương, Minh Vương cũng tuyệt đối không phải là người nàng thích.

Nàng không cách nào tiếp nhận nỗi Minh Vương, Minh Vương cũng tuyệt đối không cho phép phân thân hắn ở cùng nàng, vì như thế với Minh Minh mà nói là điều sỉ nhục.

Đã vậy chẳng bằng buông tha tất cả, nàng sẽ không gả cho Minh Vương, chỉ có hoàn hồn giới, tiếp tục bảo vệ Nguyệt Thần cung, hoàn thành chuyện Mẫu Hậu giao.

“Nguyệt Thần Tôn, Minh Vương đã hạ lệnh, ba ngày sau cử hành đại điển phong hậu, ngày đại hi của nàng và Minh Vương sắp tới rồi, vì thế nàng không thể rời đi được!” Diêm Sát giọng lạnh băng thốt lên.

Sắc mặt Nguyệt Thần Tôn tái nhợt, không thể tin nổi nhìn Diêm Sát. Đây là người đàn ông nàng yêu, đang ép nàng cùng thân chủ hắn thành hôn sao? Hắn biết rõ nàng không muốn, không muốn tiếp nhận hôn nhân có tỳ vết này, hắn lại nói ra những lời như thế! Diêm Sát, người đến cùng thật sự nhẫn tâm lắm. Chẳng lẽ năm đó ở trong cấm địa, người ôn nhu, thâm tình, đều là giả hết sao?

Nàng không phải không biết trong lòng hắn nghĩ gì, càng không phải không biết thực ra không những là hắn, mà cả Diêm Tinh Vân thực ra đều là Minh Vương, nhưng trong lòng nàng thì lại khác, thật sự không giống nhau, quả thật Minh Vương có được phân thân tất cả đều rất đặc biệt, nhưng hắn cũng chẳng có cảm tình thật với nàng, nàng hoàn toàn có thể cảm giác được, so với Diêm Sát và Diêm Tinh Vân, Minh Vương cách hắn một tầng khiến cho người ta không cách nào nhìn thấu nổi, hắn yêu cũng không thuần túy!

Đây cũng là nàng biết rõ Diêm Sát là phân thân của Minh Vương, lại chẳng cách nào tiếp nhận nỗi Minh Vương!

“Ca...” Diêm Tinh Vân nhìn ra vẻ mặt khó hiểu của Nguyệt Thần tôn, không kìm được mở miệng nói, lại bị Diêm Sát lườm một cái, cố nén lại không nói ra.

“Ngươi, ngươi hy vọng ta gả cho Minh Vương, trở thành Minh Hậu sao?” giọng Nguyệt Thần Tôn hơi run, đôi mắt đẹp không chớp nhìn thẳng Diêm Sát.

“Nàng biết rõ, hần là ta, ta cũng là hần, nàng gả cho hần, hần sẽ dung hợp cùng chúng ta lần nữa...” Đôi mắt tím không gọn sóng của Diêm Sát lạnh lùng chọt lóe lên tia thống khổ...

Nếu được, hần sao không muốn có một mình nàng chứ? Tiếc là hần vốn cũng không đầy đủ, hần chỉ là một phân thân, lúc chủ chốt cần thì cũng biến mất hoàn toàn.

Minh Vương cũng bị ảnh hưởng với hần và Tinh Vân, coi như khắc sâu yêu nàng, nếu nàng gả cho Minh Vương, cuối cùng hần vẫn có thể ở cùng với nàng, chỉ cần trở thành một thoáng ý thức của Minh Vương, hần cũng cam nguyện...

“Dung hợp ư...” Nguyệt Thần Tôn lùi mạnh lại sau mấy bước, thân hình mảnh mai mềm mại không kim được run rẩy, lát sau, nàng đột nhiên cười khề, giọng chột lạnh xuống, “Đừng vậy, Bồn thần tôn sao lại quên chứ, ngươi chẳng qua chỉ là một công cụ phân thân mà thôi, thật buồn cười, quá buồn cười, Bồn thần tôn lúc trước lại bị ngươi mê hoặc thoáng bị tia ý thức mê hoặc chứ...”

Nói đến đây Nguyệt Thần Tôn đứng thẳng lên, hai mắt nhìn về Diêm Sát sắc bén, nói lạnh lùng, “Ngươi đi nói cho Minh Vương, Bồn thần tôn năm đó ước hẹn cùng hần, lúc trước hần làm gốc thần tôn đỡ Ma Tôn, Bồn thần tôn tới giờ Minh giới mười vạn năm mới đổi, trong mười vạn năm này nếu bồn thần tôn yêu hần, sẽ gả cho hần làm Minh Hậu, nếu bồn thần tôn chẳng có tình với hần, phân hôn ước này coi như thôi! Hiện tại Bồn thần tôn đối với Minh Vương chẳng có tình yêu nam nữ gì, kính xin Minh Vương không cần nhắc tới chuyện hôn ước nữa!”

Nói xong, Nguyệt Thần Tôn phát áo rồi đi.

Thấy Nguyệt Thần Tôn rời đi bóng đầy cô đơn, tim Lâm Nguyệt cũng bắt chột thấy đau.

Hóa ra, hóa ra ở kiếp trước, giữa nàng và Diêm Sát, Diêm Tinh Vân đều có liên quan như thế, nàng nhìn thấy trước kiếp trước nàng thích hần là Diêm Sát, nhưng vì kiếp này nàng gặp Diêm Sát, lại chẳng có cảm giác tí nào nhỉ?

Không, không phải là không có cảm giác, mà có một cảm giác khó giải thích nổi đầy phức tạp, cảm giác như vậy lúc gặp Diêm Tinh Vân nàng từng có, chỉ là nàng cũng không biết để ở trong lòng mà thôi!

Hiện giờ rốt cuộc nàng đã biết vì sao mà Diêm Tinh Vân lại chấp nhất với nàng như thế rồi, chẳng lẽ tình cảm của Diêm Tinh Vân với nàng, là bởi vì hần coi nàng như Nguyệt Thần Tôn sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, chẳng hiểu sao trong lòng Lâm Nguyệt thoáng thấy khó chịu. Nguyệt Thần Tôn đến cùng có phải là kiếp trước của nàng không, thực ra không còn quan trọng nữa, quan trọng là, nàng bây giờ là Lâm Nguyệt, chỉ là Lâm Nguyệt, nàng cũng không phải là thể thân của bất kỳ ai!

Hình ảnh lại đổi lần nữa.

Ở trong một toà đình các đẹp đẽ. Nguyệt Thần Tôn đứng đón gió, cơn gió nhẹ lướt qua mái tóc đen dài của nàng làm nó bay lên. Một ánh sáng trắng chột lóe lên, một cô gái toàn thân đầm máu, bị thương nặng chập vật xuất hiện trước mặt Nguyệt Thần Tôn, run rẩy giơ tay nắm thần ngọc màu vàng kim trong tay lên.

“Thần, Thần tôn... Minh Vương và, và Thần Đế liên hợp....Nguyệt, Nguyệt Thần Điện đã bị hủy.... tộc Nguyệt....trúng kế... gần như bị tàn sát hết sạch rồi...”

Cô gái nói chưa hết, đã ngẹo đầu, tắt thở.

Nụ cười Nguyệt Thần Tôn trắng bệch, trong tay nắm chặt khối thần ngọc kia, kinh ngạc nhìn người trong tộc tức giận tắt thở, dần hóa thành một luồng sáng chói, tiêu tán trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Kiếp Trước Kiếp Này 4

“Minh Vương...”

Mãi cho tới khi thi thể biến mất hoàn toàn, đôi môi tái nhợt của Nguyệt Thần Tôn mới hé mở thốt ra hai từ Minh Vương.

Giọng rất nhẹ rất khẽ, nhưng lại khó nói ra được từ rùng mình. Tim Lâm Nguyệt, nhói đau, tay nắm chặt tới nỗi lòng bàn tay đã đầm đìa máu thịt, máu tươi nhỏ từng giọt xuống đá tam sinh màu xám, từng giọt đỏ rực lộng lẫy như đóa hoa Bi Ngạn sáng chói giữa tầm tối, nhìn mà thấy giạt mình.

Tộc Nguyệt, tộc nguyệt, phản bội, âm mưu...

Ầm một tiếng, như có vật gì nổ tung trong đầu Lâm Nguyệt, một luồng hận mãnh liệt chưa từng có từ trước tới nay trào ra gần như muốn bao trùm nàng hoàn toàn.

Rất hận, cực hận! Đau quá....

Sắc mặt Lâm Nguyệt trắng bệch, trái tim căng nhức, giờ khắc này nàng như có ảo giác, thấy mình chính là Nguyệt Thần Tôn, Nguyệt Thần Tôn chính là nàng, giờ phút này Nguyệt Thần tôn cự kỳ hận và hồi hận, nàng đều có thể cảm nhận được sâu sắc.

Hình ảnh lại đổi lần nữa.

Bầu trời bao la tối tăm, như nhiễm máu đỏ, có vô số thi thể chồng chất cao như núi, toàn bộ cả vùng đất đều bị nhiễm máu đỏ thẫm.

Thiếu nữ vóc dáng mảnh mai, đôi chân trần đứng trên đỉnh Tây Hải Thần Sơn nhuộm đầy máu đỏ tươi, đôi mắt đẹp cũng đỏ thẫm như máu, màu tím cung trang vẫn phiêu dật, phối với mái tóc đen dài tới tận gót giờ phút này toàn bộ đã biến thành màu trắng.

Hồng nhan chưa già, tóc đã bạc.

Thiếu nữ dáng mảnh mai nhỏ nhắn xinh xắn, cứ chân trần đứng vậy trên đỉnh núi, màu tóc trắng phiêu lãng theo gió, dưới bối cảnh toàn máu đỏ, đúng là đơn độc, thê lương.

Dưới núi, bóng người mờ mịt, cứ nhìn chăm chăm về bóng dáng thiếu nữ, trong mắt đều là thù hận, lại chẳng có một ai dám bước lên. Từ xa, một chiếc xe thần thú xxj rờ xa hoa chậm rãi đến, xoay quanh xe có kim long chín đầu.

“Nguyệt nữ...” Thú trên xe, một nam nhân trung niên có dung mạo tuấn mỹ uy nghiêm bước xuống, nam nhân ấy mặc bộ long bào màu vàng kim sáng lấp lánh, mặt lạnh nhìn về thiếu nữ đứng trên đỉnh núi! Ngày sau đó một cô gái xinh đẹp mặc cung trang màu đỏ được một Huyền Nữ Thần Tôn đỡ bước xuống xe.

“Đế quân, tại sao nó lại có thể nhẫn tâm như thế chứ? Thế mà dám tàn sát sạch người trong tộc của thiếp, Đế quân, chàng phải làm chủ cho thiếp.... Nếu không, toàn bộ người trong tộc chết, thiếp còn mặt mũi nào mà sống nữa chứ...”

Tây Hải Nữ Thần khóc rống lên thất thanh, nhìn về phía thiếu nữ với ánh mắt ngập tràn oán độc.

“Đế phụ, Đế Nguyệt không đếm xỉa gì tới quy củ thần giới, vô cớ giết chóc con dân thần giới, người nhất định không thể bỏ mặc được nha...” Huyền Nữ Thần Tôn phản hận nói phụ họa theo. Cả bộ tộc Tây Hải, chỉ ngần ngừ trong mấy ngày, toàn bộ đã chết sạch.

Gần nghìn vạn người, từ cha mẹ tộc Tây Hải, cho tới những người bình thường trong tộc, cả trẻ con ba tuổi, không một ai sống sót, toàn bộ chết oan uổng, sau khi chết còn bị tàn nhẫn rút cả hồn phách, chỉ để lại xác, khiến cho thi thể không cách nào tiêu tán được.

Tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn thẳng về thiếu nữ trên đỉnh núi.

Nàng là Đế nữ, đã từng là con gái Thần Hậu tự phong thần lực, nàng vốn xuất thân từ một tộc Nguyệt hiền hách nhất thần giới, vốn là người tôn quý nhất thần giới ngoài Thần Đế ra.

Nguyệt Thần Tôn!

Đế nữ từng khảo nghiệm chỉ có thần lực cấp bốn, đã từng bị Thần Đế phong làm Thần Tôn phụ trách quản lý Nguyệt Thần Điện, một thần tôn phế vật.

Một Đế nữ sớm đã mờ nhạt trong mắt người đời, một người mà trong miệng ai cũng gọi là phế vật, một đứa con lúc nào cũng bị Tây Hải Nữ Thần và Huyền Nữ Thần Tôn tìm mọi cách chèn ép, gạt bỏ.

Hiện giờ chỉ ngần ngừ trong vòng vài ngày, đã phạm phải tội giết chóc ngập trời! Nàng vốn đã được chỉ hôn cho Minh Vương Minh giới, hơn nữa đã rời khỏi Thần giới, nhưng tộc Nguyệt không muốn Nguyệt Thần Tôn lấy chồng ở xa tận Minh giới, đã phạm phải sai lầm lớn, bị Thần Đế hạ lệnh thiên diệt toàn tộc. Vào cái ngày toàn tộc Nguyệt bị diệt sạch, Nguyệt Thần Tôn ở Minh giới đã tàn sát cả ba thành, vào thời điểm Minh Vương chạy tới, lại thoát khỏi Minh giới, lên về Thần giới, đi vào Tây Hải, đem giết sạch toàn bộ tộc Tây Hải!

Nàng đang trả thù, trả thù chuyện diệt tộc, bởi vì biết mình không phải là đối thủ của Thần Đế, nên nàng chọn cách nàng thống hận nhất là Tây Hải Nữ Thần mà diệt sạch toàn bộ tộc Tây Hải.

Minh giới, vào lúc Minh Vương chẳng coi ra gì, còn tàn sát cả ba thành, Thần Giới, dưới ánh mặt trời trải rộng có cao thủ như mây lại giết tuyệt toàn bộ tộc Tây Hải, đây rốt cuộc là có tu vi tới bậc nào mới có thể làm được đây?

Thiếu nữ đứng trên đỉnh núi thoạt nhìn vô cùng mảnh mai, vô cùng gầy yếu, nàng tồn tại cả đệ nhất mỹ nhân Huyền Nữ Thần tôn cũng không sánh nổi với dung mạo tuyệt sắc của nàng.

Rất nhiều người, kể cả thần giới, Ma giới, Minh giới, đều là lần đầu tiên nhìn thấy phé vật Nguyệt Thần Tôn trong truyền thuyết, cũng là lần đầu tiên kinh diễm ngắm dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Cô gái như thế, nếu không phải hai tay nhuộm đầy máu tanh, chỉ một ánh mắt thôi cũng khiến nghìn vạn người khuynh đảo. Chẳng trách mà người ta truyền ra, Ma tôn Ma giới và Minh Vương Minh giới đều vì nàng mà trở mặt thành thù.

Đáng tiếc hiện giờ, chẳng ai dám dùng ánh mắt ái mộ đi nhìn nàng, mọi ánh mắt nhìn về nàng đều mang theo sợ hãi kiêng kỵ.

Đừng có nói tới tàn sát cả ba thành Minh giới, đến cả bộ tộc Tây Hải, trong đó có vô số cao thủ, Thần Vương cấp sáu và Thần tông cấp bảy cũng không thiếu, mà cả tộc Tây Hải còn có thêm cả Thần Quân có thần lực cấp tám nữa.

Có thể giết được vị Thần của tộc Tây Hải này, Nguyệt Thần Tôn đến cùng có tu vi gì vậy? Ít nhất là cấp bậc Thần Quân, thậm chí là... Thần tôn! Thần tôn cấp chín!

Chỉ cách Thần Đế có một bước nữa thôi, chân chính thật xứng danh với Thần tôn thực sự.

Ở tại thần giới, chỉ có người có Thần lực cấp chín mới có thể đủ để được gọi là Thần Tôn, hay nói cách khác người được phong làm Thần Tôn, đều có thân phận cực cao quý.

Nguyệt Thần tôn lúc trước được phong làm Thần Tôn, thực ra cũng chẳng khác Huyền Nữ Thần Tôn bây giờ, đều được Thần Đế phong, nhưng đây chỉ là một phong hào, chỉ có thể chứng minh thân phận các nàng rất tôn quý, lại cũng không đại diện cho thực lực thật sự của các nàng.

Họ vẫn luôn cho rằng Nguyệt Thần tôn chẳng qua cũng chỉ là một phong hào mà thôi, lại không ngờ, con gái Thần Đế năm đó bị coi là phé vật ấy, hiện giờ lại thật sự thành Thần tôn có thân phận tôn quý, cao cao tại thượng.

Năm đó thời điểm khảo nghiệm Nguyệt Thần tôn chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn, hiện giờ nghĩ lại, đó dĩ nhiên là bị người ta tính toán rồi, nếu không một kẻ chỉ có thiên phú thần lực cấp bốn, sao có thể trong thời gian ngắn gần mười vạn năm lại đột phá tới cấp chín, trở thành Thần tôn dưới một người, trên vạn người chứ?

Tốc độ tu luyện như vậy, do với Thần Đế năm đó chỉ có hơn không kém, năm đó Thần Đế vào độ tuổi như nàng, cũng chẳng qua chỉ là Thần Quân cấp tám thôi! Hiện giờ xem ra, thiên phú Nguyệt Thần Tôn, ít nhất là thiên phú cấp mười, hay nói cách khác, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Nguyệt Thần Tôn sau trăm vạn năm sau, có lẽ có thể đột phá lên cấp mười, trở thành thế hệ Thần Đế mới cũng nên!

Đáng tiếc,, nàng vẫn còn chưa lớn lên, đã phạm phải tội giết chóc ngập trời, dưới con mắt bao người như thế, lại đồ sát là tộc người của Thần phi Tây Hải Nữ Thần.

Thần Đế sao có thể tha cho nàng chứ?

Mặt Thần Đế âm trầm, mẹ con Tây Hải khóc lóc kể lể lên án, Ma tôn tiếc hận, trên mặt Minh Vương phức tạp, còn mọi người thì xì xào bàn tán và sợ hãi Nguyệt Thần tôn cứ như không nhìn thấy vậy.

Một đầu tóc trắng phiêu lãng theo gió, nàng cứ an tĩnh vậy đứng đó, thân thể đơn độc mềm mại trong gió rét, cứ như sắp biến mất bất cứ lúc nào vậy.

Nhìn cả đầu tóc trắng tới chói mắt kia, tim Minh Vương, đột nhiên đau nhức.

Hắn đột nhiên hối hận, hắn hối hận không nên vì có lợi ích nhiều hơn, đồng ý với điều kiện của Thần Đế, cùng hợp sức đồng loạt ra tay đối phó với tộc Nguyệt, đem thánh giả tộc Nguyệt, cũng là tộc duy nhất ở Thần giới, có thể cùng Thần Đế hợp mưu giết chết thánh giả tộc Nguyệt, mặc dù hắn chỉ giúp Thần Đế giết chết thánh giả tộc Nguyệt, còn tàn sát toàn bộ người tộc Nguyệt là Thần Đế và Tây Hải Nữ Thần, nhưng không cách nào phủ nhận, tộc Nguyệt bị diệt có liên quan tới hắn.

Thánh giả tộc Nguyệt là người có tu vi cấp Thần Đế, cũng là người tộc Nguyệt bảo vệ, năm đó Thần Hậu tự phong thần lực, sở dĩ Thần Đế không dám chiếm Nguyệt Thần Điện làm của riêng, cũng vì thánh giả tộc Nguyệt, mà Tây Hải Nữ Thần nhiều năm vậy sở dĩ không dám động tới Nguyệt Thần tôn, cũng bởi nguyên nhân này.

Thần Đế tham bí bảo tộc Nguyệt, vì thế mới liên thủ cùng hắn giết chết thánh giả tộc Nguyệt, còn hắn, lúc ấy vì lợi ích Minh giới, dĩ nhiên là đồng ý với điều kiện Thần Đế.

Hắn là Vương Minh giới, vì lợi ích của mình, có thể diệt trừ một cao thủ cấp thần đế của Thần giới, làm suy yếu thực lực thần giới, chuyện tốt như thế hắn dĩ nhiên sẽ đồng ý, hơn nữa hắn cũng không làm sai.

Nhưng giờ hắn lại thấy hối hận, hắn ngàn tính vạn tính lại tính sai lòng mình, tính sai tình cảm của mình. Hắn càng không nghĩ đến, lúc nàng bị hắn giam lỏng ở Minh giới cũng lấy được tin tức người tộc mình bị diệt trừ, càng không ngờ được là, nàng dĩ nhiên có tu vi Thần tôn.

Nàng biết rõ tất cả, vì thế nàng chẳng chút do dự đại khai sát giới ở Minh giới, nàng đang trả thù hắn, hắn diệt người tộc nàng, nàng liền giết sạch con dân của hắn.

Nàng hận hắn.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trong lòng Minh Vương đau xót mãnh liệt, không kìm được bước lên trước một bước kêu lên, “Nguyệt Thần tôn...”

Thiếu nữ cười run lên, trong mắt lóe lên tia thống hận nồng đậm ngón tay vung lên, đáp lại hấn là một khí đao sắc bén.

Bịch một cái, ánh đao chém mạnh lên người Minh Vương, hấn không tránh không né, đơn giản chấp nhận một đao đó. Hấn và tu vi của nàng chênh lệch quá xa, nàng không giết được hấn, nhưng với một đao kia, lại chém ra một vết máu nhỏ trên người hấn!

Với tu vi Minh Vương, thân thể da thịt cứng tới mức nào chứ? Bình thường Thần Tôn vốn chẳng cách nào làm hấn bị thương được! Nhưng một đao vừa rồi, lại cắt trên người hấn ra một vết thương nho nhỏ, bởi vậy có thể thấy, Nguyệt Thần tôn đã hận hấn tới mức nào, chỉ một đao vừa rồi, ít nhất là dùng toàn lực thần lực cấp chín để thi triển ra, mới có thể có uy lực như thế.

Kinh ngạc nhìn vết thương rỉ máu tong tong, đáy lòng Minh Vương càng khổ sở thêm

Đem toàn lực để đánh ra một kích như thế, nàng đây thực sự muốn giết chết hấn!

“Làm càn!” Thấy Nguyệt Thần tôn ra tay với Minh Vương, sắc mặt Thần Đế sầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tia kiêng kỵ, phần nộ quá, “Nguyệt Nữ, phạm phải tội giết chóc như thế, ngươi chẳng những không ăn năn hối cải, mà còn dám có gan hành hung nữa hử?”

“Tội trạng ư?” Nguyệt Thần tôn chậm rãi ngẩng đầu, mặt chẳng chút thay đổi nhìn về phía Thần Đế đứng dưới chân núi, môi hồng khẽ nhếch ra cười lạnh giễu cợt, giọng nhẹ vô cùng, “Ta phạm tội gì nhỉ?”

“Ngươi đem giết thảm ba thành Minh giới, lại còn ở chỗ này phạm phải giết chóc ngập trời, giết sạch toàn bộ người tộc Tây Hải, còn dám nói ngươi vô tội nữa hử?” Thần Đế cả giận nói.

Nếu không phải có chỗ bần khoản, ông ta muốn một chương đập chết con nghiệt nữ này, rút hết thần căn thần cách của nàng, để nàng biến mất vĩnh viễn! Ông ta là Thần Đế thần giới, là tôn sư Thần giới, chẳng ai uy hiếp được ông ta, quản gì trong người Nguyệt Thần tôn có chảy huyết mạch của ông ta cũng không được!

“Ta ở Minh giới tàn sát hết ba thành, là vì ta muốn con dân Minh Vương, vì vua của họ bồi thường nợ máu của tộc Nguyệt ta! Ta giết chết tộc Tây Hải, là bởi tay hấn nhiễm toàn bộ máu tộc ta, nếu ta có tội, vậy...”

Nói tới đây, Nguyệt Thần tôn chỉ thẳng vào Thần Đế, giọng trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Toàn bộ các ngươi đều có tội! Thần Đế, Tây Hải, Huyền Nữ, Minh Vương, các ngươi thiết kế hạ độc, đem toàn bộ người tộc Nguyệt ta giết sạch, các ngươi đều giống nhau là tội không thể tha được!”

Đồng tử Minh Vương co rút lại, trong lòng càng thêm đau nhức hơn. Sắc mặt Tây Hải Nữ Thần tái nhợt, còn trong mắt Huyền Nữ Thần tôn thì lộ ra tia ác độc.

Sắc mặt Thần Đế khó coi tới cực điểm, trong mắt lóe lên sát ý.

Giết chết toàn bộ tộc Nguyệt là bí mật lớn nhất của hấn, tộc Nguyệt bị diệt, hấn lấy cớ là toàn bộ tộc Nguyệt muốn thoái ần, chẳng muốn phụ trách quản lý Nguyệt Thần Điện nữa. Trong mắt người ngoài, tộc Nguyệt là vì gả Nguyệt Thần tôn cho Minh Vương, nên mới thoái ần, cũng không phải là toàn tộc bị diệt sạch.

Nhưng hiện giờ chuyện toàn tộc Nguyệt bị diệt, lại bị Nguyệt Thần tôn nói toạc ra trước mặt mọi người, khiến hấn không cách nào che giấu bí mật này được nữa.

Sau khi biết được toàn tộc bị diệt, Nguyệt Thần tôn chỉ một lòng muốn chết, giờ phút này bất kể là sắc mặt Thần Đế khó coi tới cỡ nào, lại tiếp tục cười lạnh nói, “Thần Đế, Người Cha tốt của ta, người thật giỏi tính toán, giỏi tâm cơ! Các người, tất cả đều đáng chết!”

Sắc Mặt Nguyệt Thần tôn càng hiện lên hận ý nồng đậm, nàng thống hận mẹ con Tây Hải, thống hận Thần Đế, thống hận nhất chính là Diêm Sát... Không, phải nói là Minh Vương!

Nàng hận mẹ con Tây Hải, là vì nàng sớm biết mẹ con Tây Hải muốn hại nàng, nàng hận Thần Đế, là vì nàng sớm biết âm mưu Thần Đế, Thần Đế có vài phần chân tình với Mẫu Hậu, nhưng càng nhiều hơn là tính toán, năm đó Mẫu Hậu sở dĩ phải tự phong bế thần lực, vốn chẳng phải là bởi Tây Hải, mà là vì Mẫu Hậu biết rõ Thần Đế lòng muông dạ thú, một bên là người tộc mình, một bên là người đàn ông mình yêu sâu sắc, cuối cùng mẫu Hậu cũng chẳng còn cách nào, đành tự phong bế thần lực, hy vọng dùng cách này cảnh tỉnh lại Thần Đế, để hấn không coi tộc Nguyệt là cái đinh trong mắt nữa!

Đáng tiếc, Mẫu Hậu lại sai rồi, bà tự phong thần lực, chẳng qua chỉ đổi lại được Thần Đế nhất thời không đành lòng mà thôi, chẳng qua chỉ là mười vạn năm, Thần Đế đã quên bà, cũng bắt đầu từ đó, tất cả âm mưu đều đối phó với tộc Nguyệt!

Thần Đế, thực ra đã sớm cấu kết với Minh Vương, mưu tính bí bảo của tộc Nguyệt! Tất cả đều là âm mưu, vốn chẳng có trùng hợp nào cả!

Nàng là huyết mạch duy nhất của Mẫu Hậu, thân tồn tại là máu Nguyệt Thần, có nàng ở đây, Nguyệt Thần Điện không có ai dám có gan xông tới Nguyệt Thần Điện, kể cả Thần Đế cũng không dám, bởi Nguyệt Thần Điện có Nguyệt Thần Linh bảo vệ.

Vì thế họ mới lợi dụng kẻ lừa nàng gả đi Minh giới, không có nàng ở đây, Nguyệt Thần Điện không có ai thức tỉnh Nguyệt Thần, từ đó, bọn họ có thể xông vào Nguyệt Thần Điện, đem người toàn tộc Nguyệt diệt sạch!

Năm đó, nàng không nghe thánh giả nói, không kìm được lên chạy ra khỏi Nguyệt Thần Điện, rồi sau đó gặp Diêm Sát, những thứ đó không phải là trùng hợp, mà là âm mưu, là Minh Vương và thần Đế cùng hợp mưu bày ra!

Đáng hận là nàng có mắt không trông, nhưng lại tin tưởng lời Minh Vương nói, hiện giờ làm hại toàn tộc Nguyệt bị diệt, đều là nàng sai, là nàng thật sự xin lỗi Mẫu Hậu, thật sự xin lỗi người toàn tộc của nàng...

“Nguyệt nữ, ác độc như thế không biết hối cải. Bồn Đế giữ ngươi lại có ích gì chứ...” Thần Đế hét lên, giọng tay chụp tới thiếu nữ!

Nguyệt Thần tôn chẳng chút do dự ngênh đón. Một tiếng nổ âm vang rung trời, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Nguyệt Thần Tôn bị đánh bay ra ngoài, rơi nặng trên mặt đất, phun mạnh ngụm máu tươi ra.

Cho dù là thế vẫn không đủ để đỡ công kích của Thần Đế, chưởng ấn khổng lồ trên không trung vẫn chậm rãi hướng về Nguyệt Thần tôn chụp xuống, nếu bị trúng thực sự, chỉ e Nguyệt Thần tôn trong nháy mắt sẽ tan thành mây khói.

Quả nhiên là muốn đẩy nàng tới chỗ chết đây mà! Nguyệt Thần tôn khỏe mỗi đánh máu khế nhếch lên cười lạnh quyết tuyệt, cất giọng đau đớn nói, “Thần Đế, phần tình cha con ngươi ta kết thúc hoàn toàn, bắt đầu từ bây giờ, Đế nguyệt ta không còn là con gái của ngươi nữa, hôm nay nếu ta không chết, sau này chắc chắn sẽ san bằng Thần cung Đế của ngươi, lấy máu ngươi tể toàn bộ tộc của ta!”

Nói dứt lời, Nguyệt Thần tôn ném mạnh Nguyệt Linh Thần Liên ra, kêu lên, “Nổ!”

Nguyệt Linh Thần Liên đột nhiên nổ tung, một trận ánh sáng chói lòa trong nháy mắt nổ bùng, tiếng nổ mạnh khổng lồ vang dội khắp không trung, hướng về chướng đang chớp mạnh về phía Nguyệt Thần Tôn chặn lại, dừng chút, rồi lại thông thả chụp tiếp về phía Nguyệt Thần tôn.

Cả Nguyệt Linh Thần Liên tự bạo cũng không thể ngăn cản được ư? Con mắt Nguyệt Thần Tôn chợt lóe lên tàn khốc, chẳng chút do dự lại ném ra thần vật, tự nổ.

Nàng biết rõ tu vi mình chênh lệch quá nhiều với tu vi Thần Đế, nhưng nàng lại không ngờ, với thần lực cấp chín của nàng, trước mặt Thần Đế vẫn không ngăn nổi một kích của đối phương.

Tất cả mọi thứ có thể ném được đều bị nàng ném tất, mỗi tiếng nổ vang dội không trung vẫn không cách nào ngăn nổi chưởng ấn khổng lồ ngập tràn sát khí kia ập xuống.

Nhìn bàn tay khổng lồ mang theo sát khí nồng đậm chậm rãi áp chế, trong mắt Nguyệt Thần tôn ngập vẻ tuyệt vọng không cam lòng.

Thực ra lúc quyết định trả thù, nàng đã liệu tất cả việc Thần Đế sẽ không tha cho mình, cũng biết kết cục mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà chuyện tới trước mắt, nàng sao vẫn không cam lòng, vẫn thật hận ông ta!

Nàng giết ba thành Minh giới, nhưng Minh Vương vẫn sống rất tốt, nàng đem chém giết sạch cả tộc Tây Hải, nhưng Tây Hải Nữ thần và Huyền Nữ Thần tôn vẫn còn sống tiêu sao, còn kẻ đầu sỏ là Thần Đế nàng chẳng những không cách nào làm gì được ông ta, mà còn sắp chết trong tay ông ta nữa,

Một giọt nước mắt trong veo chảy từ mắt xuống gò má, sau đó hóa thành luồng sáng trong suốt biến mất trong không khí.

Nàng nhìn thấy trên mặt Tây Hải ngập tràn thống hận và vẻ mỉa mai cười lạnh, thấy trong mắt Huyền Nữ thần Tôn ngập tràn vui sướng và ác độc, nàng thấy vẻ mặt dữ tợn của Thần Đế, cuối cùng, ánh mắt nàng rơi vào trên mặt Minh Vương, nhìn gương mặt quen thuộc đó, bỗng hận ý trào lên mãnh liệt!

Minh Vương, Minh vương, rất hận, cực hận!

Chưởng ấn khổng lồ bí mật mang theo uy áp mạnh mẽ rơi xuống, mắt thấy Nguyệt Thần tôn sẽ có kết cục tan xương nát thịt, nhưng chuyện này lại có một bóng màu tím trong nháy mắt lướt đi qua, hần một tay ôm lấy Nguyệt Thần tôn đã hôn mê trên mặt đất vào trong lòng, sau đó cũng không ngần ngại tung ra một chưởng đánh tan công kích của Thần Đế.

Ầm ầm!

Công kích song phương đột nhiên đụng nhau, trong nháy mắt bộc phát ra một luồng chấn động mạnh chưa từng có, luồng khí có uy lực khổng lồ tán loạn khắp mọi nơi, đập nát tất cả mọi thứ, đến đám người dưới chân núi cũng bị liên lụy!

Cấp bậc Thần Đế đánh nhau, rung chuyển trời đất, tai họa vô số, chỉ một kích mà chết vô số. Đợi tất cả đã bình tĩnh lại, cả tòa núi chỉ còn sót lại có vài người.

Người trước đi cùng Thần Đế chỉ còn có Tây Hải Nữ Thần và Huyền Nữ Thần Tôn dưới sự bảo vệ của Thần Đế, bình yên vô sự, còn những người khác đều bị luồng khí cuồng bạo kia xoắn lại thành bột phấn, còn những kẻ khác nữa thì chỉ còn mỗi Ma tôn là đứng một bên xem kịch vui, giờ phút này lại thấy hứng thú nhìn Minh Vương ôm Nguyệt Thần Tôn vào trong lòng.

“Minh Vương, ngươi đây có ý gì?” Sắc mặt Thần Đế âm trầm, lạnh lùng hỏi.

“nàng là Minh Hậu của bản tôn, muốn giết cũng để bản tôn giết, còn ngài, không có tư cách giết nàng ấy!” Minh Vương cất giọng lạnh nhạt nói ra.

“Minh Hậu ư? Đó chẳng qua là tùy cơ ứng biến mà thôi, ai biết Minh Vương lại vừa ý con nghiệt nữ này chứ?” Thần Đế cười lạnh nói.

“Bản tôn chưa từng nói là tùy cơ ứng biến bao giờ, huống chi, nàng ấy đã không còn là con gái của ngài nữa, bản tôn và nàng thế nào, chẳng liên quan gì tới ngài!”

Minh Vương lạnh lùng nhìn Thần Đế, ngừng chút, lại lạnh lùng nói, “Thần Đế, giao dịch giữa ngài và ta đã sớm kết thúc, hy vọng ngài đừng quên chuyện lúc trước đã đồng ý với bản tôn!”

Sắc mặt Thần Đế mờ mịt, không cam lòng nhìn lướt qua Nguyệt Thần tôn được Minh Vương ôm trong lòng, hừ lạnh một tiếng, vung thẳng tay áo lên, mang theo mẹ con Tây Hải bay vút lên không trung mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Chương 165 (2)

Thấy Thần Đế đã rời đi, Minh Vương cũng chuẩn bị rời đi, lại bị Ma tôn ngăn lại.

“Minh Vương, để nàng lại cho bản tôn được không? Bản tôn dùng ngũ sắc thần thạch trao đổi” Khóe môi Ma tôn nhếch lên cười vui vẻ, nói ra lạnh nhạt.

“Bản tôn không có hứng thú!” Minh Vương lạnh lùng nhìn Ma Tôn, nói lạnh giọng, “Ma tôn, nếu ngài không muốn dấn tới chiến tranh giữa Minh giới và ma giới, chuyện này sau này ngài đừng có vội nhắc lại nữa! Nàng đã là Minh Hậu của bản tôn, còn chưa tới lượt ngài nghĩ đâu!”

Nói xong, Minh Vương chẳng để ý tới Ma tôn nữa, ôm lấy Nguyệt Thần tôn sai bước rời đi.

“Minh Hậu sao? Minh vương, đó chẳng qua là tình ý một bên của ngài thôi, ngài và Thần Đế cấu kết, giết chết người trong tộc của nàng, ngài không sợ nàng hận ngài hay sao?” Ma tôn nhìn theo bóng Minh Vương, không cam lòng nói ra.

“Bản tôn tự có cách, không nhọc ngài hao tâm tổn sức!” Lời vừa dứt, bóng Minh vương đã biến mất hoàn toàn.

Nhìn Nguyệt Thần Tôn bị Minh Vương mang đi, sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, một dòng máu chậm rãi trào ra từ khóe môi, trong miệng đều là mùi máu tươi, giờ phút này nàng gần như là người chẳng có tí linh hồn nào, ánh mắt trống rỗng chết lạng cứ nhìn chăm chăm vào hình ảnh bên trong.

Con hận ý này khó giải thích nổi, khuấy động trong ngực, vốn không cách nào ép lùi được. Một đoạn hình ảnh này, khiến tinh thần nàng bị chấn động mạnh, nhiều lần suýt nữa tâm ma bộc phát, may mắn là nàng quyết định nhanh, sớm đã có chuẩn bị, uống ngay viên Thần Đan Thanh Tâm Minh xuống, nếu không hiện giờ nàng đã bị tâm ma bộc phát, lọt vào trong điên cuồng.

Sau khi bình phục lại tâm tình bị chấn động phức tạp, Lâm Nguyệt lại tiếp tục nhìn lên hình ảnh bên trong.

Hình ảnh lại đổi lần nữa.

Lúc này không còn máu tanh, không còn giết chóc, nhưng hình ảnh bên trong cũng không còn đầy đủ như trước nữa. Lần này Lâm Nguyệt nhìn thấy hình ảnh nhưng lại không nghe rõ người bên trong đó nói gì, cứ thế tất cả hình ảnh cứ thay đổi rất nhanh.

Đoạn hình ảnh bên trong xuất hiện vẫn là Nguyệt Thần tôn, nàng và Minh Vương đang ở trong một sơn cốc đẹp như tiên cảnh như trải qua một cuộc sống vợ chồng bình thường hạnh phúc vậy.

Chỉ là Nguyệt Thần tôn như thế lại khiến Lâm Nguyệt cảm thấy không đúng, bởi trên mặt Nguyệt Thần Tôn vô cùng trống rỗng, cứ như một tượng gỗ vậy, vốn chẳng có tí tức giận nào cả.

Nàng ấy vẫn biết cười, biết nói, nhưng động tác vẻ mặt lại vô cùng cứng nhắc. Minh Vương đối nàng ấy tốt vô cùng, gần như là ngoan ngoãn phục tùng, song không hiểu vì sao, thấy Nguyệt Thần Tôn như thế, Lâm Nguyệt lại cảm thấy mất cay cay, có một cảm giác bị ai ngấp trăn trong lòng.

Đào mắt mà đã qua mấy trăm vạn năm, ngày hôm đó, Minh Vương rời khỏi sơn cốc, đôi mắt trống rỗng của Nguyệt Thần tôn cuối cùng cũng có sức sống, nàng ấy đi ra khỏi sơn cốc, vươn tay, một khối kim ngọc vàng sáng ở trong lòng bàn tay.

Nguyệt Thần Tôn kinh ngạc nhìn ánh vàng sáng lấp lánh trong tay mãi lâu, đột nhiên nắm chặt tay lại, nắm ngón chụm lại, cắm thẳng vào ngực mình, lát sau một giọt máu hỗn tạp từ miệng vết thương bay vọt ra, sau đó chậm rãi nhỏ xuống khối ngọc kim vàng đó.

Chỉ thấy khi máu nhỏ xuống trong nháy mắt, khối kim ngọc vàng trong nháy mắt bộc phát luồng sáng chói lòa, ánh sáng ấy bộc phát nhanh, song lại tiêu tán ngay, khối ngọc lại trở lại hình dáng ban đầu.

“Nhân danh Nguyệt Thần, tể Thần Huyết tộc Nguyệt ta, với Nguyệt Thần tôn sư, hôm nay lọt vào trong luân hồi, tẩy đi tội nghiệt của ta, nguyện sau này ta có thể trở lại Thần giới, tự tay đâm chết kẻ thù...”

Ngón tay ngọc nhỏ nhắn của Nguyệt Thần Tôn điểm nhẹ lên khối kim ngọc vàng, đầu ngón tay bay ra một tự phù màu vàng kim, nói nhẹ giọng, “Hôm nay Bồn thần tôn tạm thời rời khỏi Thần cách, chỉ cầu mong lần sống lại sau này...”

Theo giọng Nguyệt Thần Tôn dứt, kim tự phù vàng chợt lóe lên khắc trên khối ngọc.

“Nhân danh Nguyệt Thần tôn, đường phạm giới, mở!”

Nguyệt Thần Tôn hét mạnh lên, đầu ngón tay tạo thành chữ thập, đẩy mạnh lên không!

Theo động tác của nàng, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, sấm sét vang dội, một động màu đen dần xuất hiện giữa không trung, ngay lúc Nguyệt Thần tôn chuẩn bị tiến vào, đột nhiên tay căng thẳng bị người nắm được, bên tai truyền tới tiếng Minh Vương đầy phẫn nộ xen lẫn thống khổ, “Nàng đang làm gì thế?”

“Để cho ta đi” Trên mặt Nguyệt Thần tôn không còn trống rỗng nữa, mà nhìn về phía Minh Vương ngập tràn hận ý.

“Không, ta không để cho nàng đi” Minh Vương lắc đầu, lạnh nhìn nàng, trong mắt đều đau đớn mãi.

“Buông ra! Minh Vương, thả ta ra!” Mắt thấy động đen sắp tan, sắp biến mất, Nguyệt Thần Tôn nóng nảy, vung mạnh tay lên đánh về phía Minh Vương, trong mắt hận ý ngập tràn.

“Ta sẽ không thả, Đế Nguyệt, là ta có lỗi với nàng, nàng hận ta cũng được, giận ta cũng không sao, ta quyết không buông tay!”

Minh Vương giữ chặt lấy Nguyệt Thần Tôn, mím môi, trong mắt đầy cố chấp và quật cường, giống y như mắt Diêm Tinh Vân, lại khiến cho Nguyệt Thần Tôn ngơ ngẩn.

Diêm Sát, Diêm Tinh Vân, Minh Vương! Nàng thật là ngốc, thật ngu, cũng thật hận! Hiện giờ cả ba người họ đều là một thể, dù mấy trăm vạn năm qua rồi, cả nàng cũng không biết đến cùng là yêu ai hay hận ai nữa!

Hiện giờ nàng chỉ muốn rời đi, chỉ muốn cách hẳn thật ra, không gặp lại hẳn nữa, không muốn nghĩ tới những thù hận kia nữa, chỉ cần sau này trải qua vô số kinh nghiệm luân hồi, tẩy đi tội nghiệt, lại trở lại lần nữa báo thù rửa hận cho người trong tộc!

Hai mắt chưa xót chậm rãi nhắm lại, động đen sắp biến mất, Nguyệt Thần Tôn ném mạnh khối kim ngọc vàng ra ngoài!

Minh Vương, chẳng cần tu vi thông thiên của ngươi, rốt cuộc cũng chẳng cách nào ngăn cản ta được, đã không còn Thần Cách, sao còn sống sót ở đây được nữa chứ? Mất đi Thần Cách bảo vệ, linh hồn ta sẽ trở thành người phạm, sẽ bị đưa vào phạm giới, trải qua luân hồi...

Như thế, ta sẽ có thể tẩy sạch tội lỗi của mình, như thế, ta mới có thể quên ngươi, quên đi tình cảm của ngươi, cũng quên đi nỗi hận đối với ngươi... Sau này, nếu có thể còn gặp lại, thì cứ coi như người xa lạ mà thôi...

Khối kim ngọc vàng bị ném ra, rất nhanh biến mất trong động màu đen, mà sau khi động đen nuốt sạch khối kim ngọc vàng, cũng càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng thành một điểm đen, rồi biến mất hoàn toàn.

Thấy động đen biến mất, sắc mặt Minh Vương mới bình thường trở lại, nhưng còn chưa kịp để hẳn buông lỏng hoàn toàn, lại thấy tay nặng hẫng, thân hình mềm mại của Nguyệt Thần Tôn té xuống.

Ôm chặt người ngọc vào lòng, nhìn hơi thờ người trong lòng yếu dần, tìm Minh Vương như bị ai chọc mạnh, đau nhức mãi không cách nào thờ nổi!

Hắn sai rồi, đều là hắn sai rồi! Hắn quá tự tin với mình, cứ cho là rút sạch ký ức của nàng thì phải hết sức cẩn thận, nàng sẽ không còn nhớ tới chuyện liên quan tới tộc Nguyệt nữa, sẽ không hận hắn nữa, cũng sẽ không kháng cự hắn nữa.

Mấy vạn năm qua đi, hắn giam lỏng nàng ở chỗ này, nàng chưa từng tiếp xúc với những người khác, chỉ có hắn và nàng, hắn làm vậy, chỉ hy vọng nàng có thể yêu hắn, ý lại hắn, không muốn rời xa hắn.

Mà mấy trăm vạn năm qua, nàng che giấu rất khéo, thời gian dài, hắn cũng chậm rãi buông lỏng xuống, rồi vào lúc hắn cho là hắn và nàng có thể lại bắt đầu lần nữa, kết quả phát hiện ra, hóa ra nàng đã sớm khôi phục lại ký ức, đang tìm mọi cách rời khỏi hắn đi...

Nực cười là hắn còn muốn để cho nàng được ngạc nhiên mừng rỡ, chuẩn bị một hôn lễ long trọng cho nàng, để cho nàng chân chính trở thành Minh Hậu của hắn...

Lòng nàng, thế mà nguội lạnh như vậy, cứ thế thoát khỏi hắn, thậm chí cả thần cách cũng vứt bỏ, tình nguyện lâm vào luân hồi.

“Đế Nguyệt, Đế Nguyệt!”

“TA thừa nhận là ta không nên liên thủ với Thần Đế giết thánh giả tộc Nguyệt của nàng, hại toàn tộc Nguyệt bị diệt, nhưng mà đã mấy trăm vạn năm rồi,

nàng chẳng lẽ không nhìn thấy sự thật lòng của ta sao? Thật sự phải tuyệt tình tới mức này sao!”

“nàng cũng biết, vì để chuộc tội với nàng, vì để hóa giải hận ý giữa ta và nàng, ta không tiếc dùng thuật cấm hèn, hao phí tu vi ngàn vạn, đem ngưng tụ hồn người tộc Nguyệt nàng lần nữa, đợi sau này sẽ cải tạo thân thể cho họ sao? Sẽ trả lại huyết mạch tộc Nguyệt cho nàng được sống mãi..”

“Nếu làm thế mà vẫn không hóa giải được mối hận của nàng, vậy nàng nói cho ta biết, rốt cuộc ta phải làm cách nào mới có thể làm tiêu tan mối hận của nàng, ai oán của nàng đây?”

“Đế Nguyệt...”

Minh Vương áp sát mặt mình lên mặt Nguyệt Thần Tôn, con mắt lại rịn ra giọt nước mắt trong suốt.

“Ta, không hận ngươi...”

Nguyệt Thần Tôn khó khăn mở hai mắt ra, trong mắt ngập tràn đau đớn và bi ai. Hóa ra, dưới tình cảnh nàng không biết, hắn lại làm nhiều chuyện vì nàng như vậy, mặc dù toàn tộc Nguyệt bị diệt có liên quan tới hắn, nhưng hắn lại có thể vì nàng lần nữa tìm được người trong tộc về, người trong tộc dù còn tia sống sót, nàng đã không còn hận hắn nữa...

Chỉ tiếc, giữa bọn họ đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng không hận hắn, nhưng không cách nào ở lại bên cạnh hắn được... Yêu không được, hận không thể, vậy chỉ có cách quên đi...

Ánh mắt Nguyệt Thần Tôn dần tan rã, hai mắt chậm rãi khép lại, một giọt nước mắt long lanh trong suốt tứa ra, chảy xuống gò má, dung hợp cùng nước mắt của Minh Vương, phát ra ánh sáng chói lòa.

“Không...”

Minh Vương đau lòng tới mức gần như không thở nổi, tuyệt vọng gào thét, “Đừng đi, cầu xin nàng đừng đi, Đế Nguyệt, Cầu xin nàng mà...”

Người trong lòng chẳng có chút phản ứng, mà ngược lại trên người nàng thoáng hiện lên ánh sáng, đó chính là lúc linh hồn sắp rời khỏi thân xác.

Đã không còn Thần Cách, linh hồn nàng không cách nào ở lại trong bộ dạng thân thể này được nữa, chỉ biết lâm vào trong luân hồi, đợi một ngày nào đó Thần Cách được trùng tu, mới có thể cải tạo chân thân thân thể.

Nhìn linh hồn Nguyệt Thần tôn đang từ từ rời đi, Minh Vương muốn ngăn lại song không cách nào làm được, dưới con tuyệt vọng, hắn đột nhiên cất tiếng cuồng dại.

“Đế Nguyệt, nàng đã vô tình như thế, vậy ta sẽ đoạt tình và dục vọng của nàng, từ đó cho dù nàng có cách xa ta, đời đời kiếp kiếp không có tình, nhất định đời đời kiếp kiếp một mình cô độc...”

Nàng là của hắn, nếu nàng phải đi, nàng không dám chắc thương hắn, vậy hắn cũng tuyệt không cho phép nàng yêu bất cứ kẻ nào, cho dù là luân hồi chuyển thế cũng vậy...

Bàn tay vung lên chộp trên người Nguyệt thần Tôn một viên linh hồn màu đỏ, viên đỏ ấy bị hắn dung nhập vào trong lòng bàn tay, cuối cùng ngưng tụ giữa lòng bàn tay thành một nốt ruồi đỏ tươi, ướt át, kiều diễm.

Cùng lúc đó linh hồn Nguyệt Thần Tôn và thân thể nàng cũng dần hóa thành ánh sáng, tiêu tán trong trời đất.

“Đế Nguyệt, ta đợi nàng trở về tìm ta, chẳng cần là tìm tới ta báo thù cũng được...” Minh Vương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xa xăm xịt, trong mắt tất cả đều là hối hận và thống khổ cực sâu.

Hình ảnh đến đây, đột nhiên ngừng lại, sau đó dần tiêu tán hết, sương mù màu xám tro dày đặc chung quanh cũng dần gom lại, lại lần nữa khôi phục lại màn sương mù dày đặc như cũ.

Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn sương mù màu xám dày trước mặt, chẳng biết từ lúc nào, lệ đã rơi đầy,

“Cái này là kiếp trước của ta đó ư? Một đời như vậy trên người ta, thì tính là gì chứ?”

Đầu ngón tay Lâm Nguyệt khẽ vuốt nhẹ trái tim, như lúc trước, ở đây, đồng cảm nhận được sự yêu hận của Nguyệt Thần tôn, cũng cảm nhận được sâu sắc nỗi bi ai trong lòng nàng. Cảm giác ấy thật quá chân thật, cứ như nàng là Nguyệt Thần Tôn vậy, Nguyệt Thần tôn chính là nàng.

Tất cả tâm tình của Nguyệt Thần Tôn nàng đều cảm giác được hết, cứ như cùng một thân xác đồng cảm vậy.

Diêm Tinh Vân, Diêm Sát, các người không còn nhớ rõ tất cả kiếp trước sao? Nếu là thật vậy các người đến cùng là mình hay là Minh Vương đây?

Hóa ra, hóa ra nàng lạnh lùng vô tình vậy, là vì tình dục của nàng đã bị Minh Vương rút đi, hiện tại chỉ là một người không có tim... Thật sự là vậy thật sao?

Diêm Tinh Vân, nếu người biết rõ ta không có tim, vì sao còn muốn dây vào ta chứ? Hay là người chính là Minh Vương, Minh Vương chính là người,

ngươi tiếp nhận tình cảm vốn có, nên mới khó mà cứ chấp nhất thế?

Nhưng các ngươi đều đã quên, cho dù ta có là Nguyệt Thần Tôn chuyển thế, nhưng ta không phải là Nguyệt Thần tôn, ta chỉ là Lâm Nguyệt, cũng chỉ có thể là Lâm Nguyệt thôi...

“Ta, chỉ biết làm Lâm Nguyệt, bởi Lâm Nguyệt mới là ta chân chính, chứ không phải là Nguyệt Thần Tôn!”

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, ép mình tỉnh táo lại, bước nhanh rời khỏi đá tam sinh đi, nên từng bước kiên định, chính mình muốn được đi tiếp phía trước, nhưng đúng lúc này, trước mắt một luồng sáng trắng lóe lên, cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi lần nữa!

Nhưng thứ sương mù xám dày bao chung quanh nhanh chóng lui hết, trong nháy mắt, Lâm Nguyệt đã thấy mình đứng trong một đình viện hoa lệ.

Đình viện bố trí xa hoa đẹp đẽ, nơi nàng đứng hẳn là phòng tiếp khách, trong phòng khách không có một bóng người, phía trước có tiếng cười đùa mơ hồ.

Thần sắc Lâm Nguyệt đề phòng chậm rãi đi ra khỏi phòng khách, nghe thấy tiếng cười đùa ở phía trước càng ngày càng rõ, trong đó còn xen lẫn tiếng nước chảy. Ngoado qua một hành lang dài gấp khúc, Lâm Nguyệt nhìn thấy một thác nước, dưới thác nước, có một hồ trúc, giờ phút này trong hồ có bảy tám thiếu niên xinh đẹp đang cười đùa trong nước, tiếng cười huyền ảo ấy là truyền từ chỗ này tới.

Thấy tình cảnh thế, Lâm Nguyệt bất giác ngần ra. Những thiếu niên đang cười đùa kia thấy Lâm Nguyệt, cũng rồi rít kêu lên kinh sợ, từng người lên bờ mặc quần áo vào. Một thiếu niên trong đám có dáng người ôn nhu kinh sợ đẩy đề phòng nhìn Lâm Nguyệt nói phiến muộn, “Ngươi là ai? Vì sao vô cớ xâm nhập vào đây chứ?”

“Các ngươi là ai vậy?” Khóe môi Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên thoáng chế giễu, hỏi lạnh nhạt.

Tình cảnh xuất hiện ở đây như thế, vốn không hợp lẽ thường, phỏng đoán những thiếu niên này không phải là người thật, mà chỉ là ảo cảnh thôi!

“Đây là chỗ của chúng ta, ta sao lại phải nói cho ngươi biết chứ?” Thấy Lâm Nguyệt không đáp mà hỏi lại, con ngươi thiếu niên đảo một cái, nói ra, “Ta cho tới giờ chưa từng thấy qua ngươi, chúng ta ở đây không có con gái, ngươi hẳn là đến từ bên ngoài ha?”

“từ ngoài đến sao? Ngươi biết đây là đâu sao?” Lâm Nguyệt không biến sắc tìm kẻ hở, lại phát hiện ra tất cả trước mắt nhìn có vẻ chân thật vô cùng, hoàn toàn không tìm ra chút sơ hở nào cả.

“Ta dĩ nhiên là biết rõ, nơi này là...” thiếu niên nói tới đây, lại ngừng lại, tức giận trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, cả giận nói, ‘Là ta đang hỏi ngươi, không phải là ngươi hỏi ta! Ngươi cô gái giáo hoạt này! Mau nói cho ta biết, làm cách nào ngươi tới được chỗ này hả!’

“Ta cũng chẳng biết nữa, ta chỉ biết là ta đi qua một cây cầu, thì đã đi tới chỗ này rồi” Lâm Nguyệt nói nửa thật nửa giả.

“Vậy ha...” Con ngươi thiếu niên khẽ chuyển một cái, đột nhiên tiến lên đánh giá Lâm Nguyệt từ trên xuống dưới một lần, sau đó cười bảo, ‘Nếu ngươi đã đến đây, dù sao cũng không trở về được, chẳng bằng ở lại nơi đây, làm vợ chủ của chúng ta là được...’

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Lá Diệp Hoa Lan Đậu Phụ (Tạm Hình Dung Là Lá Đậu Hà Lan)

Thiếu niên nói, cũng không đợi Lâm Nguyệt đồng ý đã ngoắc tay kêu lên với người khác, “Các ngươi còn không mau lại đây tới bái gặp vợ chủ của các ngươi đi?”

Đám thiếu niên xinh đẹp trong miệng cất lên vui mừng, tất cả cùng nhào lên về phía Lâm Nguyệt, thậm chí có mấy chú không kiêng sợ gì còn đưa tay ra định kéo Lâm Nguyệt đi.

Nụ cười Lâm Nguyệt sầm xuống, sát khí trong lòng chợt lóe lên, nhưng vẫn cố ép nhẫn nại chưa ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn người thiếu niên trước mắt kia.

“Ngươi cứ ở lại đây đi, ngươi xem, bọn họ thích ngươi vô cùng, ở chỗ này, ngươi muốn gì cũng có, ở chỗ này, ngươi là chủ nhân của chúng ta...” Khóe môi thiếu niên trước mắt khẽ nhếch lên cười đầy mê hoặc, nói nhẹ nhàng, giọng phát ra du dương mê hoặc.

“Tu đạo thì có gì tốt chứ? Ngươi một lòng muốn trở nên mạnh mẽ, lại chẳng thoát khỏi âm mưu quỷ kế máu tanh giết chóc của giới tu chân, chẳng bằng ở lại trong này, cùng với chúng ta, cùng nhau trải qua những ngày bình thản hạnh phúc, nhưng thứ này, chẳng phải là ngươi mong muốn nhất sao?”

Thiếu niên vừa nói vừa chậm rãi đi về phía Lâm Nguyệt, hai mắt phát sáng lạnh lẽ, căng ra nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm. Lâm Nguyệt căng mắt ra nhìn chống lại đôi mắt thiếu niên, lại phát hiện ra đôi mắt đối phương rất sáng, sáng tới mức khiến người ta hoa mắt, trong óc nàng thấy choáng váng, ánh sáng trong mắt trở nên âm đậm dần, rồi dần trở nên trống rỗng hẳn.

Thiếu niên thấy Lâm Nguyệt cứ ngơ ngác nhìn mình, gần như đã mất đi hết thần trí, bất giác mím môi cười một tiếng, chậm rãi tới gần, đưa tay định ấn lên đỉnh đầu Lâm Nguyệt.

Nhưng đúng lúc này, một luồng sáng đỏ chợt xoẹt qua, chém mạnh về phía thiếu niên, cùng lúc mũi chân Lâm Nguyệt điểm nhẹ, trong nháy mắt bắn vọt ra như một mũi tên thoát ra, cách xa phạm vi công kích của thiếu niên.

Chỉ thấy hương lưởi dao trong tay nàng vung lên, biểu hiện lạnh lùng trên mặt, ánh mắt tỉnh táo, giờ phút này đang mỉa mai nhìn thiếu niên phía trước, đầu còn bộ dáng bị mê hoặc nữa chứ?

Ngay lúc luồng sáng đỏ đánh tới trong nháy mắt, thiếu niên lùi mạnh ra sau một tước, khó khăn lắm mới tránh thoát được, song vẫn bị Lâm Nguyệt đánh bất ngờ chém rụng một cánh tay.

Những thiếu niên mảnh khảnh chung quanh đột nhiên kêu lên kinh hãi, vội vã nhìn Lâm Nguyệt.

‘ngươi...’ Cánh tay thiếu niên bị chém đứt, nhưng kỳ lạ là, miệng vết thương bằng phẳng như gương, chẳng có tí máu tươi chảy ra, giờ phút này hắn vừa sợ vừa giận nhìn Lâm Nguyệt, tức giận chất vấn, ‘Ta tốt bụng thu nhận ngươi, ngươi lại muốn hại ta ư?’

‘Hừ!’

Lâm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói lạnh giọng, ‘Tốt bụng thu nhận ta sao? Chỉ sợ là lòng lang dạ sói thôi? Chẳng qua chi là một thoáng tàn hồn, thế mà lại dám lợi dụng ảo thuật không chế ta sao?’

‘Ngươi, sao ngươi biết được thế?’

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, sắc mặt thiếu niên biến đổi, lùi mạnh lại sau mấy bước.

‘Sao mà biết được à?’ Trên mặt Lâm Nguyệt càng cười lạnh lẽo, nói, ‘Ngươi bày ra cảnh tượng huyền ảo đúng thật là y như thật đó, khiến cho người ta không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, nhưng có một chút, ngươi không cách nào che giấu nổi, bởi vì bọn họ...’

Nói đến đây Lâm Nguyệt dừng chút, tia giễu cợt trong mắt càng đậm hơn, nói lạnh lùng, ‘Bởi vì tất cả bọn họ đều là vật chết biến thành ảo, dù cho nhìn qua chẳng có chút khác nào, trong người lại không có luồng tức giận thuộc về con người, như thế, muốn nhìn ngươi diễn cũng không khó!’

‘Thì ra là thế...’ Thiếu niên dường như thất vọng vô cùng, giọng áp úng. Khi giọng nói hắn vừa dứt, cảnh sắc chung quanh chợt thay đổi hẳn, hơn mười vị thiếu niên xinh đẹp và những ban công tinh xảo đẹp đẽ của đình đài lầu các chợt biến thành tro bụi, một thạch thất khổng lồ u ám lộn xộn xuất hiện trước mặt Lâm Nguyệt.

Trong ánh sáng mờ tối của thạch thất, ở góc thạch thất có túi chứa đầy đồ, chẳng trách đoàn người bọn họ đi tìm trong di tích chẳng thấy bất cứ cái gì, xem ra toàn bộ đồ tốt đều được người ta gom lại hết để ở chỗ này rồi!

Thấy những thứ chôn chắt trong túi đồ kia, Lâm Nguyệt chỉ nhìn lướt qua, rồi lại đưa mắt lên người thiếu niên.

Ảo thuật mất đi hiệu lực, thiếu niên cũng khôi phục lại bộ mặt thật, chân thân đúng là một tượng gỗ lớn như con người thật, mà quý dị ở chỗ là mặt tượng gỗ cứng ngắc thậm chí lại thuộc về vẻ mặt của con người!

Thấy tượng gỗ xuất hiện trong nháy mắt, Lâm Nguyệt cũng bất giác hít một hơi lạnh, không kịp được lùi lại sau một bước, thần sắc nhìn nó đề phòng.

‘Kết kết...’

Tượng gỗ phát ra tiếng cười kèn kẹt khó nghe rồi từ từ ngẩng đầu lên, dùng cong mắt quỷ dị nhìn Lâm Nguyệt, vẻ mặt cứng ngắc quỷ dị khủng bố tới khó nói, giọng thì nghe chói tai vô cùng, ‘Dù bị ngươi nhìn thấy thì có sao? Ngươi đã tới nơi này, thì cũng đừng nghĩ rời đi được!’

Giọng vừa dứt, một luồng ánh sáng xanh lá cây từ trong tượng gỗ bắn ra, bắn mạnh về phía Lâm Nguyệt, mà trong tia sáng xanh ấy bắn ra trong nháy mắt, tượng gỗ kia như mất đi không chế, đổ rầm xuống.

Thấy ánh sáng màu xanh lục, đồng tử Lâm Nguyệt co lại, vô thức lùi lại sau tránh, nhưng tốc độ của luồng sáng xanh lục lại cực nhanh tới thần kỳ, còn chưa đợi nàng kịp phản ứng đã tới trước mặt.

Lâm Nguyệt sợ hết hồn, đang định hành động nhưng sau một khắc, ánh sáng lục chợt lóe, trong nháy mắt chui thẳng vào giữa mi tâm của nàng.

‘A!’

Khi luồng sáng xanh lục chui vào trong mi tâm, trong đầu ập tới trận đau nhức kịch liệt, Lâm Nguyệt không kịp được thét lên chói tai thống khổ, hai tay ôm đầu, thần sắc thống khổ tới mức méo mó vặn vẹo.

“Đáng chết! Rõ ràng là đoạt nhà!”

Cảm thụ được từng đợt đau đớn như kim châm trong đầu, như linh hồn bị xé nứt ra đau đớn tới mức khiến Lâm Nguyệt như mất đi lý trí, may mà giờ phút này đầu óc nàng còn tia tỉnh táo, vội vã dùng sức cắn tỹ đầu lưỡi, thừa dịp đầu lưỡi đau đớn duy trì thần trí bản thân, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống, ý thức tiến vào trong nhận thức.

Giờ phút này, trong nhận thức của Lâm Nguyệt bao phủ một tầng sương mù màu đỏ, thoáng thấy quả cầu xanh lục đột nhiên tránh, rồi lại có bộ dạng như lâm đại địch, mà ý thức Lâm Nguyệt cũng hóa thành quang cầu, lạnh lùng nhìn luồng sáng xanh lục kia trốn đông vọt tây, mọi hoảng loạn trước đều biến mất, thay vào đó là sự thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng vốn sợ luồng sáng xanh lục nhân cơ hội cướp nhà, lại không ngờ sau khi tiến vào trong thức hải, lại thấy một tình huống kiểu này. Luồng sáng xanh lục kia, đúng là sợ màn sương mù đỏ trong óc nàng. Thấy tình hình thế, Lâm Nguyệt tự dung mừng rỡ hân.

Đúng vậy, nàng vốn khác hẳn với linh tu khác, nàng là độc tu, bất là là biến ý thức hay thân thể, khắp nơi đều là độc tố, nhất là trong nhận thức, lại có loại hương độc thượng cổ hiếm thấy tụ tập, cái kẻ muốn đoạt nhà thần hồn này không rõ tình hình, cứ vậy xông bừa tới, sao có thể được chỗ tốt chứ.

Nên biết những thứ hương độc hiếm thấy này mặc dù nàng không sợ nhưng với thần hồn khác mà nói lại như kịch độc trí mạng, chỉ cần lây dính một chút, thần hồn kia sẽ bị thương hoặc nhẹ hoặc nặng chút, có khả năng hồn phi phách tán ngay! Chẳng trách quả sáng xanh lục kia lại thất kinh như thế.

Biết rõ đối phương không uy hiếp được mình, trong lòng Lâm Nguyệt cũng triệt để thả lỏng, mắt lạnh nhìn luồng thần thức tránh trái tránh phải trong thức hải, thuận tiện dùng ý niệm khống chế những luồng sương mù màu đỏ kia lao mạnh tới luồng sáng xanh lục, vây khốn nó.

Thấy luồng sương mù đỏ tuôn tới, viên sáng xanh lục lại cực kỳ hoảng sợ, tốc độ né tránh càng lúc càng nhanh, chỉ sợ dính chút độc tố, mấy lần muốn đột phá tầng vây công của làn sương mù đỏ, đánh thẳng tới ý thức Lâm Nguyệt!

Tiểu thay, trong thức hải này, Lâm Nguyệt chính là thiên hạ, bất luận nó tránh né thế nào, dưới sự thao túng của Lâm Nguyệt, cuối cùng vẫn bị những luồng sương mù đỏ kia vây chặt.

Mất thấy việc phá vòng vây không thành, lại không thể rời khỏi thức hải được, quả cầu sáng xanh lục lập tức khủng hoảng vô cùng, không nhịn được nữa, phát ra ý niệm, “Ngươi bé con này, cũng đừng làm quá đáng chứ, ngươi đến cùng muốn thế nào nào?”

Quá đáng ư?

Lâm Nguyệt cười lạnh lùng nói, “Ta quá đáng, chẳng lẽ các hạ cũng không quá đáng sao? Nếu như ta nhớ không nhầm là các hạ tâm hoài bất quý trước, muốn tới đoạt nhà của ta chẳng phải sao? Dụng tâm các hạ hiểm ác như thế, lại trả đũa, chẳng lẽ các hạ cho là Lâm Nguyệt ta tốt đến mức bị bắt nạt vậy ư?”

Nghe lời Lâm Nguyệt nói, quả cầu sáng xanh lục kia cứng đờ, sau đó một lúc lâu mới nói ngượng ngùng, “Bây giờ ngươi chẳng phải là không sao đó thôi? Nếu ta biết sớm trong biến ý thức của ngươi có tình trạng thế này, thì dù có đánh chết ta cũng không vào!”

Nói tới đây, quả cầu sáng xanh lục âm ỉ vô cùng, năm đó hân nhất thời hiếu kỳ, xông tới nơi này, kết quả lại bị kẻ bố trí ra bẫy để lại thần thức giết chết, khó khăn sử dụng bí pháp, tổn thất cực cao, mới bảo tồn được luồng thần hồn này cho tới giờ.

Vốn định đợi lúc các tu sĩ khác tới lại tiến hành đoạt nhà, ai ngờ lần đợi này mà đợi tới vạn năm, vạn năm qua đi, hân vốn thần hồn trở lại mạnh mẽ như cũ, giờ phút này cũng bị tiêu hao khá lớn.

Mất thấy thêm vài chục năm nữa hân sẽ triệt để tiêu tán nhân gian, vốn hân đã tuyệt vọng, nhưng ngay lúc này, một tiểu nữ tu Trúc cơ kỳ lại đột nhiên xông vào, mặc dù tu vi đối phương rất yếu, không phải là đối tượng lựa chọn đoạt nhà cực tốt, nhưng hiện tại hân cũng chẳng còn nhiều thời gian nữa, so với việc tiêu tán hoàn toàn trong nhân gian, chẳng bằng đoạt lấy thân thể nữ tu này, như vậy hân còn có thể tiếp tục sống sót nữa.

Cứ tưởng chuyện đoạt nhà một tiểu nữ tu Trúc cơ kỳ là cực đơn giản, nhưng hân nhanh chóng phát hiện ra, nữ tu này mặc dù tu vi chỉ có Trúc cơ kỳ, nhưng thần hồn lại cực kỳ cường đại, mà hân do trải qua thời gian vạn năm, bản thân thần hồn đã sớm suy yếu không chịu nổi, vốn tưởng rằng phải hết sức cẩn thận, hân chỉ may lúc đối phương tiếng vào trong nháy mắt, sớm đã bày ra ảo cảnh, hy vọng có thể mê hoặc Lâm Nguyệt, thoải mái tiến hành đoạt nhà.

Nhưng hân vẫn coi thường đối phương, hân vốn tưởng rằng đã phải ra ảo cảnh cực kỳ cẩn thận, cuối cùng vẫn bị đối phương khám phá ra, từ đó, hân không tiến hành được chuyện đoạt nhà được!

Nhưng mà một quyết định này lại khiến cho hân biết vậy chẳng làm còn hơn! Nếu hân sớm biết rằng trong thức hải nữ tu này tất cả đều là độc tố, vậy hân nguyện ở lại nơi này tiêu tán hoàn toàn, cũng không muốn đi đoạt nhà đối phương, có những thứ kịch độc ở đây, hân đoạt nhà còn chưa được đến cả mạng nhỏ chắc cũng không còn.

“Nghe lời các hạ nói, chẳng lẽ là ta ép ngươi sao?”

Nghe thấy lời lên án đầy uất ức của quả cầu sáng xanh lục, trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, kẻ này muốn hại nàng, kết quả hại người không thành, còn dám bị uất ức nữa chứ?

“Bé con, lão phu thừa nhận là lỗi lão phu” Quả cầu sáng xanh lục cũng biết đuối lý, giọng cũng mềm nhũn ra, “Xem phần lão phu cũng chưa tới mức hại đến người ngươi, ngươi tha cho lão phu một con ngựa được không?”

“Ngươi muốn ép ta vào chỗ chết, vì sao ta phải tha cho ngươi chứ?”

Muốn đoạt thân thể nàng, hiện tại đoạt nhà không thành lại muốn cầu xin tha sao? Vậy có phải là chuyện quá dễ không? Mặc dù Lâm Nguyệt nàng không phải là kẻ có thù tất báo, nhưng cũng không phải là thánh mẫu làm phát lòng tốt! Đối phương muốn giết nàng, đoạt lấy thân thể nàng, nhưng giờ lại muốn nàng tha cho hắn sao? Nàng không có trình độ rộng lượng tới mức này đâu!

Quả cầu sáng xanh lục lập tức nổi cáu, nói phiền muộn, “Ngươi nghĩ thế nào mới có thể tha cho ta chứ?”

“Nếu người khác đoạt nhà ngươi, ngươi có dễ tha cho đối phương không?” Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn quả cầu sáng xanh lục rung động kịch liệt, vừa chế giễu vừa nói.

“Ngươi!”

Quả cầu sáng xanh lục lập tức hết chỗ nói, nếu đối lại là hắn, có kẻ muốn đoạt nhà hắn, còn muốn hắn tha cho đối phương, đó là chuyện không thể! Hắn chỉ đem thân hồn đối phương giam lại, dùng hết các thủ đoạn hành hạ, khiến đối phương sống không bằng chết, như thế mới tiêu trừ được ác khí trong lòng hắn!

Chẳng qua hiện giờ ở chỗ này người đó lại biến thành hắn, dĩ nhiên hắn không thể nói tự nhiên được, giờ phút này mặc dù trong lòng hắn ác độc muốn lóc da xé thịt Lâm Nguyệt nhưng lại không thể không xuống nước với Lâm Nguyệt, “Ngươi cũng thấy đó! Những năm này lão phu mặc dù bị vây chặt ở chỗ này, nhưng cũng góp nhặt được không ít bảo vật, chỉ cần ngươi chịu tha cho lão phu, lão phu sẽ tặng toàn bộ mọi thứ cho ngươi, thấy sao nào?”

“Ngươi chẳng qua chỉ là thân hồn tàn, hiện giờ bị ta vây trong thức hải, giết ngươi, ta cũng vẫn có được những thứ đó như thường thôi”

Lâm Nguyệt thấy khinh thường những lời hắn nói, những thứ bảo vật kia là cái tên thân hồn không biết tên thu được đúng không, vậy thì sao nào? Chỉ cần giết hắn, những thứ đó sẽ là của nàng, những thứ này vốn chẳng có lý do nào tha cho hắn cả.

Nghe Lâm Nguyệt nói, quả cầu sáng xanh lục run lên bần bật, chột cả giận nói, “Bé con, ngươi đừng ép người quá đáng! Ngươi đừng quên lão phu giờ đang ở trong thức hải của ngươi, nếu ngươi không chịu tha cho lão phu, lão phu chính là liều mạng tự nổ, cũng cho ngươi ném đủ!”

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lâm Nguyệt không đổi, nhưng trong lòng lại thấy căng thẳng!

Người này nói không sai, hiện giờ thân hồn đối phương dù bị nàng vây khốn, nhưng nàng lại không nắm chắc một kích giết chết đối phương, nếu mà bức đối phương nóng nảy, chẳng may đối phương không quan tâm ngó ngang đang ở trong thức hải nàng mà tự nổ, thì đến lúc đó dù nàng không chết, chắc cũng biến thành kẻ ngốc thôi!

Chỉ là dụng tâm đối phương hiểm ác quá thể, cứ vậy mà tha cho đối phương, nàng lại không cam lòng. Mặc kệ kẻ này là ai, nhưng lại muốn đoạt nhà nàng, vậy nhất định tu tử, chỉ là đến cùng giết chết hắn thế nào, phải nghĩ ra sách lược vẹn toàn mới được, để đối phương chó cùng rứt giậu, lựa chọn tự bạo, đến lúc đó thì thảm rồi!

Lâm Nguyệt nghĩ rất nhanh, giọng cũng hòa hoãn đi khá nhiều, không còn mạnh mẽ ép bức người như trước nữa, “Ép ngươi quá đáng sao? Đến cùng là ai ép ngươi quá đáng hả? Lão già kia, hiện tại ta muốn giết chết ngươi, chẳng qua chỉ là một ý nghĩ thôi, ngươi nghĩ là ta sẽ cho ngươi có cơ hội tự bạo sao?”

Nói xong, Lâm Nguyệt động não, luồng sương mù màu đỏ lập tức chậm rãi gom lại.

“Dừng tay!” Thấy Lâm Nguyệt chẳng nói lời nào đã ra tay, quả cầu sáng xanh lục lập tức luống cuống, vội vàng hét to, “Dù ngươi có giết chết ta, ngươi cũng không sống được đâu!”

“Ta tâm không chết, chẳng lẽ còn muốn dùng tự bạo uy hiếp ta sao?” Lâm Nguyệt cười lạnh nói.

“Uy hiếp ư? Lão phu hiện giờ lọt vào tay ngươi, sống hay chết chẳng qua chỉ là một câu ngươi nói thôi! Lão phu bị vây chặt chỗ này đã mấy vạn năm rồi, năm đó lúc thân thể lão phu rơi xuống, cũng là bởi không muốn chết, mới phải sống cho tới tận hôm nay, chỉ cần có tia sống sót, lão phu sao liều mình ngọc nát đá tan với ngươi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 174: Chương 166 (2)

Quả cầu sáng xanh lục sợ Lâm Nguyệt ra tay lần nữa, nói giọng cực kỳ lo lắng, “Lão phu nói ngươi sống không được, thật sự không phải chỉ có mỗi lão phu tự bạo, mà còn có nguyên nhân khác nữa!”

“Có nguyên nhân khác sao?” Lâm Nguyệt thấy lời ông ta nói chẳng biết đúng hay sai, thốt lên lạnh lùng, “Ngoài ngươi ra, chẳng lẽ ở đây còn có nguy hiểm nào khác sao?”

Giọng Lâm Nguyệt cực lạnh băng, cứ như chỉ cần không nghĩ thì ra tay bất cứ lúc nào vậy, quả cầu sáng xanh lục nghe thấy lời nàng, trong tâm cầu buông lỏng xuống, nói giễu cợt, “Nguy hiểm khác sao? Đâu chỉ là nguy hiểm chứ! Bé con, ngươi nói năm đó vì sao lão phu chết nào? Ngươi có thể đi đến nơi đây, chẳng qua là vận khí tốt mà thôi! Nếu không phải là bởi lão phu năm đó ở chỗ này phá không ít cơ quan trận cấm, ngươi cho là ngươi có thể thuận lợi đi tới đây bình yên vô sự sao?”

“Vì sao ngươi chết có liên quan gì ta đâu?” Lâm Nguyệt không hề bị lay động, cười lạnh nói, “Kẻ bày ra thế cục này, chỉ sợ đã sớm tan thành mây khói, ai cũng như ngươi cho rằng chỉ dựa vào mấy câu nói của ngươi mà có thể lừa được ta sao?”

“Lừa gạt ngươi ư? Làm vậy lão phu được lợi gì chứ?” Thấy Lâm Nguyệt không tin lời ông ta, quả cầu sáng xanh lục rõ ràng tức giận vô cùng, cả giận nói, “Mặc dù lão phu sợ chết, nhưng vẫn chưa tới mức nói chuyện giật gân! Nếu không phải ngươi nghe lão phu nói, vậy thì đợi cùng chết chung với lão phu vậy!”

Nghe lời quả cầu xanh lục nói, Lâm Nguyệt trầm mặc không đáp, lát sau, mới nói thản nhiên, “Được, ta tạm thời nghe ngươi nói, xem ngươi có thể nói tới mức nào đây!”

Quả cầu xanh lục thấy Lâm Nguyệt chịu nghe lời mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua hẳn không nói ngay, mà làm tốt công tác chuẩn bị, rồi mới chậm rãi nói, “Bé con, ngươi từng nghe quả lá điệp hoa lan đậu phụ chưa?”

“Lá điệp hoa lan đậu phụ? Chưa từng nghe thấy!” Lâm Nguyệt nhú nhú mày, nói thản nhiên, “Đây chính là linh thảo ư?”

Nàng là luyện đan sư, với những linh thảo và linh hoa hiểu rất rõ, nhưng loại lá điệp hoa lan đậu phụ thì nàng lại chưa từng nghe thấy bao giờ.

“Cũng có thể miễn cưỡng coi là một loại linh thảo, chẳng qua, loại lá điệp hoa lan đậu phụ này lại khác hẳn với các linh thảo khác, bởi vì nó là một loại độc thảo (cỏ độc)! ”

“Độc thảo ư?” Lâm Nguyệt giật mình, không biến sắc bảo, “Chẳng lẽ năm đó ngươi chết là có liên quan tới loại lá điệp hoa lan đậu phụ này?”

“Đúng vậy!” Có lẽ là vì nhớ tới quá trình chết thảm năm đó, quả cầu xanh lục nói hơi kích động, “Năm đó lão phu nhất thời không cảnh giác, bị dẫn dụ tiến vào đây, đi thẳng một mạch, lão phu tự phụ có tu vi cao thâm, cũng không coi những trận cấm cơ quan kia ra gì, mãi cho tới khi cuối cùng xông vào chỗ thạch thất này...”

Nói đến đây quả cầu xanh lục dừng chút, nếu không phải hiện giờ hẳn chỉ là một thoáng thần hồn, Lâm Nguyệt dường như có thể nhìn thấy hơi thở phẫn nộ của hắn, bởi vậy có thể thấy, chuyện năm đó xảy ra quả thật khiến hắn tức giận vô cùng.

“Chỗ thạch thất này nhìn thế nào cũng vừa mắt lắm, cũng chẳng có gì, lại không biết tâm tư người bố cục ác độc tới mức nào, nếu hắn không bày ra mằm mống lá điệp hoa lan đậu phụ ở chỗ thạch thất này! Loại mằm mống lá điệp hoa lan đậu phụ thường ngủ say trong thạch thất, nếu có người tiến tới không làm kinh động nó, thì cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ là tâm tư người bày thế cục này cực độc ác, chỗ thạch thất này vốn là một cơ quan, tu sĩ chỉ cần có thể vào nhưng không thể ra, sau khi người ta đi vào, cửa thạch thất sẽ tự động phong kín, đem vây chết người ta ở chỗ này! Nếu người bên trong muốn rời khỏi, nhất định phải phá vỡ thạch thất!”

Nói đến đây, giọng quả cầu xanh lục trở nên sắc nhọn, “Năm đó lão phu chính là muốn dùng sức mình, phá vỡ thạch thất này, ai ngờ, vì hành động ấy khiến thạch thất chấn động, làm kinh động lá điệp hoa lan đậu phụ trong lòng đất, cuối cùng dẫn đến uông công mất mạng!”

“Ngươi có thể duy trì thần hồn vạn năm bất diệt, chắc hẳn tu vi năm đó không tầm thường rồi nhỉ?” Ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe hơi chậm rãi.

“Đó là dĩ nhiên, năm đó lão phu là tu vi đỉnh hóa thần, chỉ suýt nữa thì có thể phi thăng, nếu không phải mất đi thân thể, thần hồn lại bị vây chặt ở nơi này vạn năm, sao có thể dễ dàng cho con kiến hôi như ngươi chỉ vèn vèn có chút cơ kỷ làm nhục nhỡ như thế chứ?”

Giọng quả cầu xanh lục hơi đặc ý, lại có chút cô đơn, cũng có chút ý tứ nhớ lại năm đó.

“Vậy lá điệp hoa lan đậu phụ đến cùng là kịch độc thế nào vậy? Thậm chí cả một tu sĩ hậu kỳ hóa thần cũng không ngăn được là sao?” Nghe thấy lời quả cầu xanh lục nói, trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh!

“Là kịch độc tới mức nào à? Ha ha ha...” Quả cầu xanh lục cất tiếng cười to, trong giọng ngập tràn giễu cợt, “Vạn năm trước lá điệp hoa lan đậu phụ ở giới tu chân là thứ vô số tu sĩ nghe thấy mà biến sắc đó! Bé con, ngươi có từng nghe quả mười loại hương độc hiếm thấy thượng cổ bao giờ chưa?”

Mười loại hương độc hiếm thấy thượng cổ!

Trái tim Lâm Nguyệt đập bình bình, cố ép sự mừng rỡ không lộ trong lòng lại, lạnh lẽo hỏi, “Dĩ nhiên ta đã từng nghe thấy mười loại hương độc thượng cổ đó rồi, chẳng lẽ lá điệp hoa lan đậu phụ cũng là một trong mười loại hương độc thượng cổ đó sao?”

“Đúng vậy, mười loại hương độc thượng cổ hiếm có, là mười loại hoa kịch độc từ thời thượng cổ, lá điệp hoa lan đậu phụ đứng hàng thứ tư trong đó, là

thứ độc tố kịch độc vô cùng, bá đạo cực kỳ, nếu người thấy mùi hương hoa, sẽ bị trúng độc, nếu hít những hương độc kia vào, kể cả tu sĩ hóa thân cũng không tránh được kết cục bỏ mạng!”

Đi mòn gót giày chẳng tìm được, thế mà lại thấy chẳng tốn tí công sức nào! Đây chính giờ phút này trong lòng Lâm Nguyệt nở hoa. Hiện giờ tu vi của nàng đã là đỉnh trúc cơ hậu kỳ, vốn đang lo không tìm được hương độc, rồi không còn cách nào tu luyện tiếp được nữa, hiện giờ loại hương độc này ở trước mắt, sao nàng không vui sướng chứ?

Trước nàng xâm nhập vào đây cũng chẳng qua chỉ ôm tâm lý thử một lần thôi, hy vọng có thể ở trong chỗ di tích này có thể tìm được manh mối liên quan hương độc, ai ngờ, ở đây lại gặp được niềm vui mừng ngạc nhiên lớn đời nàng thế chứ!

Thật sự đúng lúc muốn ngủ lại gặp được kẻ đưa cho gói đầu, loại hương độc này tới đúng lúc, cũng không uổng công nàng mạo hiểm đến đây một lần.

“Bé con, năm đó mặc dù lão phu chết ở chỗ này, nhưng vạn năm nay, thần hồn lão phu vẫn đang nghiên cứu loại lá điệp hoa lan đậu phụ này, vạn năm trôi qua, thực ra lão phu cũng đã ra cách đối phó với loại chất độc đó, nếu ngươi tha cho lão phu, lại hứa sau khi rời khỏi chỗ này giúp lão phu tìm một thân thể đoạt nhà, lão phu sẽ nói cho ngươi cách rời khỏi thạch thất này, đồng thời những bảo vật lão phu cất giữ trong thạch thất cũng chia một nửa cho ngươi, thấy thế nào?”

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Lâm Nguyệt nói lạnh lạnh. Lão già này còn muốn dùng cách rời đi này để uy hiếp nàng, lại không biết rằng nàng vốn không sợ, nếu nàng muốn rời khỏi chỉ cần tiện tay bày ra một truyền tống trận là có thể rời đi được, cần gì phải phiền toái như thế, giữ lại một mối họa lớn bên cạnh chứ?

Chẳng qua đối phương vẫn trong thức hải của nàng, vì đề phòng chẳng may, nàng vẫn không nên chọc giận hắn, đợi đối phương rời khỏi thức hải, ra tay thu dọn hắn lần nữa cũng không muộn!

Trong lòng Lâm Nguyệt tính toán, nhưng lại nghe thấy quả cầu xanh lục hừ nói, “Nếu ngươi giết lão phu, ngươi cũng không sống được đâu! Không có lão phu, ngươi cho là ngươi có thể rời khỏi nơi này đi sao? Loại lá điệp hoa lan đậu phụ kia sao để một kẻ trúc cơ tu sĩ ngươi đối phó nổi chứ? Bé con, lão phu vẫn khuyên ngươi làm việc đừng nóng vội quá mới tốt, miễn cho tới lúc đó có hối hận cũng không kịp!”

“Ngươi chắc chắn có cách rời khỏi nơi này đi sao?” Lâm Nguyệt vừa nghĩ vừa nghĩ vừa mở miệng hỏi.

“Hừ, chẳng lẽ lão phu còn dám lừa ngươi chắc? Mặc dù hiện tại lão phu chỉ tồn tại ở trạng thái thần hồn, nhưng dù sao lão phu vẫn là tu sĩ hóa thân, những kiến thức kia tu sĩ trúc cơ như ngươi cũng còn kém xa! Giữ lại tính mạng lão phu, chỉ biết là có chỗ tốt với ngươi thôi!”

Thấy Lâm Nguyệt nhả ra, quả cầu xanh lục mừng rỡ trong lòng, song vẫn nói hằm hừ.

“Được, đã vậy, ta sẽ thả ngươi ra ngoài, nhưng ngươi tốt nhất đừng có giờ trò gì, nếu không. ...Hừ!”

Lâm Nguyệt nói mấy câu không cam lòng, sau đó ý nghĩ vừa động, những sương mù màu đỏ đang vây chặt quả cầu xanh lục chủ động tách ra, tạo thành khe nhỏ.

“Hừ!”

Trung tâm quả cầu xanh lục mừng như điên, hừ một tiếng, chẳng chút do dự lao vọt tới khe hở, mắt thấy quả cầu xanh lục sẽ lao ra khỏi biển ý thức, thậm chí quả cầu xanh lục đã nghĩ thế, sau khi thoát khỏi sẽ nghĩ cách đối phó Lâm Nguyệt ra sao.

Song đúng lúc này, hắn vừa lao ra, đột nhiên cảm giác trong đầu một trận choáng váng ập tới, đột nhiên quả cầu xanh lục chợt lóe, cả quả cầu xanh lục bị nhốt trong đám sợi tơ đỏ, lơ lửng một cái, lại cảm thấy bản thân căng thẳng, đã rơi thẳng vào trong một chướng.

“Ngươi, ngươi làm gì thế! Ngươi đừng quên, ngươi giết ta, ngươi cũng không sống được đâu!” Quả cầu xanh lục bị từng sợi tơ màu đỏ quấn quanh, độc tố theo từng sợi tơ xâm lấn cắn nuốt thần hồn hắn, lập tức quả sợ hãi, cũng không có chịu nổi từng đợt cắn đau nhức, kêu lên thất thanh.

“Năm đó ngươi chết bởi mười loại hương độc thượng cổ, chẳng lẽ ngươi không biết những sương mù màu đỏ này là thứ gì sao?” Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn quả cầu bị vây chặt trong tay, cười nói.

“Này, đây là gì thế?” Nhìn thấy bên môi Lâm Nguyệt vui vẻ, quả cầu xanh lục lập tức thấy trong lòng bất ổn.

“Ngươi đã từng nghe qua Phấn Tố Hoa chưa?”

“Mười loại hương độc nhất, là phấn tố hoa đứng hàng thứ bảy sao?” Giọng quả cầu xanh lục vồng cao lên, tiếng sắc nhọn vang trong thạch thất. “Cái này không thể nào! Nếu là Phấn Tố Hoa, sao ngươi có thể sống được cho tới giờ chứ! Phấn tố hoa mặc dù không bằng kịch độc của lá điệp hoa lan đậu phụ, nhưng độc tố này ngay cả ta lúc ở thời kỳ đỉnh cao nhất cũng không dám dính vào, sao ngươi có thể mà chẳng trúng độc vậy, lại còn thu lại để mình dùng chứ?”

“Thế gian này chẳng có thứ gì là không thể cả!” Giọng Lâm Nguyệt nói trôi chảy, nàng tu luyện vốn là độc công, lại có gì mà không thể chứ?

“Ta biết rồi!” Quả cầu đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, kêu lên hoảng sợ, “Ngươi, ngươi là người môn Lư Hương, chỉ có những nữ tu môn Lư Hương ấy mới có thể không chế hương độc, chẳng trách chẳng trách mà ngươi biết rõ nơi này có lá điệp hoa lan đậu phụ cũng không sợ, thì ra là vậy...”

Lâm Nguyệt hơi kinh ngạc cau mày, rồi rất nhanh hiểu ra, thần hồn này vốn là tu sĩ thượng cổ, hẳn biết rõ tông môn Lư hương cũng không lạ, dù sao vạn năm trước, đạo Lư Hương cũng chưa bị diệt sạch.

“Ngươi, ngươi...” Quả cầu xanh lục hoảng sợ mãi, định nói điều gì nữa, nhưng Lâm Nguyệt đã không muốn dây dưa nhiều với hắn, đầu ngón tay khẽ vẩy một linh quyết, sau đó điểm nhẹ lên quả cầu, vận chuyển thuật sư hồn, hồn sư.

Một lát lâu, Lâm Nguyệt thu tay lại, sau đó đầu ngón tay bóp mạnh một cái, trực tiếp bóp nát quả cầu xanh lục thành tro bụi!

“Rõ ràng là tu sĩ môn phái Như ý thời thượng cổ, nếu có thể thu cho mình sử dụng thì cũng không sai, tiếc là kẻ này tâm thuật bất chính, tâm tư ác độc, không thể nuôi hồ làm loạn được!”

Lâm Nguyệt áp ứng nói ra, sau đó nhắm hai mắt lại khoanh chân ngồi xuống điều tức, thuận tiện tiêu hóa những tin tức đã lục soát kia, quả nửa nén hương, nàng mới chậm rãi mở mắt ra, trên mắt lóe lên tia vui mừng “Quả nhiên là mười loại hương độc hiếm có, thật sự đi mòn gót giày mà chẳng tìm được, đến lúc không tốn tí công sức lại thật sự thu hoạch được không ít, nghe nói, tu sĩ hóa thần thượng cổ thích nhất mở ra các động phủ bảo tàng ở các nơi, tiếc là tu vi ta có hạn, chẳng cách nào lấy được toàn bộ tin tức, chẳng qua...”

Lâm Nguyệt trầm ngâm, trong lòng bất giác hơi tiếc hận, nhưng lại nhanh chóng bình thường trở lại.

Chuyến đi này có thể lấy được hương độc thượng cổ đã là thu hoạch lớn rồi, đừng nói gì, người đó lúc trước vẫn lạc tại đây, ngoài bảo vật di tích ra, những thứ tùy thân người đó mang theo bên người cũng có, nàng lấy được những thứ đó đã có phúc khí lớn rồi, thân là tu sĩ, không thể có lòng tham quá mức...

Nghĩ đến đây, tâm tình Lâm Nguyệt kích động cũng dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu trầm tư xem làm cách nào để làm việc. Tài liệu có liên quan tới lá điệp hoa lan đậu phụ lúc nàng vừa sư hồn cũng biết không ít.

Lá điệp hoa lan đậu phụ là một trong mười loại hương độc thượng cổ, nói là thực vật, thực ra hoàn toàn giống như vật còn sống vậy, lá điệp hoa lan đậu phụ thích nhất là sinh trưởng trong hoàn cảnh tối om, bình thường thì co sâu lại dưới lòng đất, rất khó tìm tung tích, chỉ khi mặt đất phát sinh chấn động không lồ, hoặc linh khí rung chuyển mới có thể bị kinh động, nếu lá điệp hoa lan đậu phụ bị kinh động, sẽ nhanh chóng sinh trưởng, hơn nữa chỉ ngắn ngủn trong mười giây nở hoa, tỏa ra độc tố bản thân, đến bảo vệ mình.

Hoa này tính độc cực mạnh, hơn nữa lại là độc tố bá đạo, lại giỏi về ẩn nấp mình, trong mười loại hương độc thượng cổ hiếm có, nó đứng hàng thứ tư, nhưng là loại kịch độc khó tìm nhất, kể cả thời kỳ thượng cổ, lúc Lư Hương môn đang ở thời điểm cực thịnh cũng không có nhiều người có thể tìm được lá điệp hoa lan đậu phụ, chứ đừng nói tới giới tu chân bây giờ!

Chính là bởi lá điệp hoa lan đậu phụ cực ít xuất hiện, nên trong tài liệu có ghi lại không nhiều, khiến Lâm Nguyệt chẳng biết gì với lá điệp hoa lan đậu phụ cả. Với mười loại hương độc thượng cổ hiếm có, bản thân Lâm Nguyệt kể cả thêm Phần Tử Hoa mới chỉ có biết ba bốn loại trong đó mà thôi, còn năm sáu loại hương độc khác thì chẳng có dấu vết nào mà tìm.

Trước khi đến di tích này, nàng chẳng qua hy vọng có thể tìm được manh mối liên quan, lại không ngờ được ở chỗ này tìm được mười loại hương độc thượng cổ bên trong, loại lá điệp hoa lan đậu phụ là khó tìm nhất lại không thể không nói, đúng thật vận khí nàng quả thật rất tốt.

Có loại độc tố của lá điệp hoa lan đậu phụ này, khiến nàng có thể suy tính tới chuyện kết đan được rồi, tiếc là linh khí trong gian thạch thất này cũng không dày, hơn nữa cũng không đủ an toàn, nếu cuối cùng không lấy được hương độc, nàng đánh cược có thể tính toán ở lại đây kết đan...

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, đem những tư liệu liên quan tới lá điệp hoa lan đậu phụ trong đầu suy nghĩ cẩn thận một lượt, lúc này mới đứng lên nhìn quanh hang động, đầu ngón tay vừa động, dương liễu đao trong nháy mắt xuất hiện, sau đó chẳng chút do dự vung hương liễu đao lên, bổ mạnh lên vách tường đá thạch thất!

Một tiếng nổ ầm vang lên, ngay lúc Lâm Nguyệt hạ một kích, toàn bộ thạch thất như bị chấn động kịch liệt, theo tiếng động kinh thiên động địa, vừa rồi trên mặt đất còn không nhìn thấy vật gì, rất nhanh bằng tốc độ mắt thường nhìn thấy có thể thấy một gốc cây xanh lục xuất hiện, những thực vật kia cực nhanh lan tràn trong thạch thất.

Từ lúc chồi non bắt đầu hình thành rồi dần trưởng thành một gốc có dây leo tươi tốt, chẳng qua chỉ có mấy giây, trên dây leo xuất hiện nụ hoa mà hồng lam, sau đó bằng mắt thường nhìn thấy tốc độ từng cánh hoa mở ra, sau khi toàn bộ nở rộ, ở giữa xuất hiện tâm hoa (Nhụy hoa).

Theo hoa nở rộ, cả thạch thất bị bao trùm một mùi hương hoa nồng nặc. Nhìn đóa hoa màu hồng lam nở rộ toàn bộ thạch thất, bên môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười vui vẻ, hai tay nhanh chóng kết quyết, vận chuyển công pháp cực nhanh thu lại lại độc tố bay loạn trong không khí ngưng lại.

Ở một thông đạo khác.

Một tiếng nổ ầm vang lên, một trận pháp lại bị cưỡng chế phá vỡ. Sắc mặt Toàn Tuyết tái nhợt cảm phi kiếm trong tay, dựa vào bên vách thờ hỗn hển, hai đầu lông mày nhú lại ngập tràn mệt mỏi.

“Không biết làm tiên tử hiện giờ thế nào rồi, những thứ liên hoàn trận chết tiệt này, nếu không mau chóng tìm ra sơ hở, chỉ sợ bị vây chặt sống chết ở chỗ này mất thôi!”

Thì ra Toàn Tuyết sau khi tiến vào lối đi này, cũng giống Lâm Nguyệt rất thuận lợi thấy lối ra, chẳng qua lối ra hẳn đi ra, lại là một sơn động có địa hình cực kỳ phức tạp, trong sơn động này được người ta bày ra vô số trận cấm, bày rập.

Thực ra uy lực của những trận cấm này cũng không được coi là lợi hại lắm, nhưng cứ một cửa lại đón một cửa trận liên hoàn, nếu hấn muốn tiếp tục tiến lên trước, nhất định phải phá giải được những trận pháp này mới được, nếu không phá trận, cũng sẽ bị vây trong trận. Rơi vào đường cùng, Toàn Tuyệt đành quyết giữ vững tinh thần phá trận đến cùng.

Toàn Tuyệt với trận đạo không tinh thông cho lắm, hấn nghĩ muốn phá trận chỉ có thể dựa vào sức mạnh cường chế phá trận, từ đó, nhìn có vẻ đơn giản, thực ra cực kỳ bất lợi với hấn, dù sao trận pháp chỗ này chẳng chặt, đừng nói là hấn, mà cả tu sĩ hóa thần có tới, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng sẽ bị một tới chết, huống chi hấn mới chỉ là tu vi Trúc cơ kỳ!

Thật ra lúc mới bắt đầu, hấn cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn, ở đây có nhiều trận pháp như thế, cùng lắm hấn phá một, thì nghỉ chút, đợi linh lực khôi phục lại rồi mới tiếp tục phá tiếp là ổn, như vậy mặc dù chậm chút, nhưng cũng không phải không có hy vọng.

Song hiện thực tàn khốc nhanh chóng phá vỡ ý nghĩ tốt đẹp kia, ở trong trận cấm này, nhưng chút linh khí cũng không có, nguyện vọng hấn muốn tự động khôi phục linh lực cũng thất bại hoàn toàn, muốn khôi phục lại linh lực, chỉ đành dựa vào linh thạch và đan dược hấn mang theo bên mình, nhưng cứ thế mãi, chỉ sợ có nhiều linh thạch đan dược cũng sẽ dùng hết, đến lúc đó đợi hấn là bị vây chết hoàn toàn ở chỗ này, vĩnh viễn cũng không ra được!

Nghĩ một lát, Toàn Tuyệt lại đứng lên, giờ phi kiếm trong tay lên, chém mạnh vào trận cấm trước mặt!

Lại một tiếng nổ vang lớn, một trận ánh sáng chói lòa mấy cái, sau đó biến mất hoàn toàn, trước mắt lại xuất hiện một vách tường màu xám, cũng chẳng có đường.

“Lại là dạng này...”

Toàn Tuyệt thở hồng hộc dựa vào vách tường, nghiêng rặng treo treo nói. Trước hấn từng phá nhiều trận cấm như thế, cứ sau khi phá trận lại xuất hiện vách tường, khiến hấn không thể không quay đầu lần tìm đường ra lần nữa.

Chuyện như thế hấn gặp tới năm sáu lần, khiến cho hấn căm tức mãi.

“Chết tiệt, lối ra đến cùng ở chỗ nào!” Hung hăng chửi bới mấy câu, Toàn Tuyệt không kìm chế nổi cơn nóng nảy trong lòng, lại bỏ một nhát kiếm mạnh lên vách đá!

Một kiếm chém rụng, lại nghe một tiếng nổ vang lần nữa, sau đó nghe rầm một cái, hòn đá rơi xuống phía Toàn Tuyệt ào ào như mưa, Toàn Tuyệt giật mình, lạnh tay lẹ mắt nhảy tránh, may hấn nấp nhanh, nếu không cũng bị những đợt tro bụi vùi lấp khiến người chật vật hết chịu nổi.

“Đây là?” Sau khi tinh táo, Toàn Tuyệt kinh ngạc nhìn thấy đằng sau đồng đá chồng chất có một cửa động.

Cửa động này xuất hiện trên vách đá, cao ước chừng khoảng nửa người, bên trong tối đen, sâu không lường được.

“Trên vách đá này sao lại xuất hiện cửa động nhỉ?” Toàn Tuyệt nhíu mày, cẩn thận đánh giá hồi lâu, trên mặt đột nhiên lộ ra mấy tia vui mừng, “Đây chẳng lẽ là đường ra sao? Nếu đúng, thật giảm bớt công phu của ta không ít!”

TRẦM ngâm một hồi, Toàn Tuyệt quyết định đi vào trong động nhìn chút, dù sao không tính là lối ra cũng còn tốt hơn nhiều so với cứ bị vây chặt ở chỗ này!

Trong lòng có quyết định, Toàn Tuyệt không do dự nữa, dùng thần thức lục soát một lượt, sau khi không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào, thì hạ thấp người chui vào trong động.

Sau khi tiến vào động, Toàn Tuyệt mới phát hiện ra lối đi ở đây rất nhỏ hẹp, lối đi uốn lượn con dài tít xuống dưới. Toàn Tuyệt đi thẳng một mạch theo lối đi, không rõ là đi bao xa, cuối cùng thấy ở cuối lối đi có ánh sáng mờ hờ phát ra.

Thấy ánh sáng, Toàn Tuyệt chân bước nhanh hơn, lao mạnh từ trong thông đạo lao ra!

“Chỗ này là?” Nhìn cảnh sắc trước mặt, đôi mắt Toàn Tuyệt co rút lại, kêu lên thất thanh, “Những thứ này tất cả đều là linh thạch!”

Đây là một thạch thất ước chừng khoảng hơn mười mét vuông, trong thạch thất, có một chiếc giường đá với các bàn ghế, còn Toàn Tuyệt thấy vui nhất là, những giường đá và đồ dùng gia đình ấy lại toàn bộ dùng linh thạch khắc thành.

Linh thạch thượng phẩm, thực ra ở giới tu chân cũng gặp không ít, nhưng phần lớn chỉ nhỏ như nắm tay trẻ con, mà to như vậy, lại có thể điêu khắc thành giường và đồ dùng gia đình bằng linh thạch thượng phẩm là chưa từng có từ trước tới nay, đến cả nghe cũng chưa từng nghe qua!

“Có những linh thạch này, lần này coi như ta đi chuyến này cũng không tệ!” Nhìn những thứ bàn ghế tràn trề linh khí kia, khoe môi Toàn Tuyệt khê cong lên vui sướng.

Sau ba canh giờ, ở một hòn đảo nhỏ hoang vu trong Nội Hải nào đó, đột nhiên truyền tới một tiếng nổ rung trời, theo tiếng nổ, một thân ảnh ngất trời văng ra, Toàn Tuyệt đứng yên trên không trung, nhìn xuống phía dưới, mắt chợt lóe lên, đột nhiên khoát tay, đem phi kiếm nhắm ngay vào cửa động phía dưới đâm xuống!

Lại một trận nổ ầm ầm vang lên rung trời, sau trận đất núi rung chuyển, lỗ cửa động hấn đi ra đã hoàn toàn bị sụp đổ đất bao phủ, cũng che giấu hoàn

toàn dấu vết trước mắt.

“Lâm tiên tử, nếu ngươi còn sống, chỉ có thể tự cầu nhiều phúc mà thôi!” Giọng Toàn Tuyết lạnh băng vang lên chậm rãi, sau đó vung tay áo lên, trong nháy mắt hướng không trung bay đi, nhanh chóng biến mất không thấy tung tích đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Thần Cách Trở Về

Trong thạch thất, khắp nơi chật ních màu hoa phấn lam nở rộ, trong không khí tất cả đều nồng nặc hương hoa, Lâm Nguyệt khoanh chân ngồi dưới đất, thân hình nhỏ xinh gần như bị biển hoa bao phủ.

“Vạn hương quy nhất, thu...”

Trong miệng quát khẽ một tiếng, hai tay Lâm Nguyệt nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, theo động tác của nàng, một luồng lực lượng sóng lớn vô hình mở bùng ra, lực lượng cổ đi qua nơi nào, lá điệp hoa lan đậu phụ vội vã héo tới đó, sau đó hóa thành một màn sương mù màu lam nhàn nhạt, nhanh chóng được bình ngọc Lâm Nguyệt đặt trước người thu lại.

Thời gian từng chút trôi qua, cả căn phòng lá điệp hoa lan đậu phụ khô héo hết, mãi cho tới khi màn sương mù màu lam được bình ngọc hấp thu hoàn toàn, lúc này Lâm Nguyệt mới chậm rãi mở mắt, thở phào.

Ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng thu lại bình ngọc đặt dưới đất, trên mặt mệt mỏi Lâm Nguyệt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười sung sướng vui vẻ!

Hương độc hiếm có này cuối cùng đã vào tay, có hương độc của lá điệp hoa lan đậu phụ này, ít nhất trước lúc nàng lên cấp nguyên anh không phải buồn phiền nữa, còn phần kết anh, vẫn còn sớm lắm, đến lúc đó nếu tu vi thật sự có bước tiến lớn, nàng lại đi tìm những hương độc khác cũng chưa muộn.

Nghĩ đến đây, tâm tình Lâm Nguyệt cũng nhẹ nhõm đi nhiều, đứng lên đi về phía túi đựng đồ đặt trong thạch thất. Dùng chút thần thức kiểm tra toàn bộ túi đựng đồ chất đống trong thạch thất một lượt, may tính tình Lâm Nguyệt trầm ổn, giờ phút này bất giác cũng lộ ra chút sợ hãi lẫn vui mừng.

Quả nhiên đúng y như nàng đã đoán được, nhìn những thứ đồ tốt gần như đã bị mặt thần hồn kia thu sạch giấu ở chỗ này trong thạch thất, những túi đựng đồ này có hơn bốn năm cái, mỗi túi đựng rất nhiều đồ bên trong.

Bên trong được phân biệt bằng pháp khí pháp bảo, đan dược và linh thạch, ngoài những thứ này ra, còn một túi đựng đồ đựng đầy những hình nhân bằng gỗ.

Đề Lâm Nguyệt thấy mừng là, nàng còn tìm thấy ở dưới những túi đựng đồ này một chiếc nhẫn chứa vật, chiếc nhẫn trữ vật này rõ ràng là thứ thần hồn hóa thần để lại.

Mặt thần hồn kia đã tan tành mấy khối, người chủ chính đã chết, chiếc nhẫn trữ vật này trước bị hạ cấm chế cũng đã mất đi tác dụng, Lâm Nguyệt dễ dàng dùng thần thức đi vào dò xét.

Dưới phương thức thần thức thăm dò trong nháy mắt, một luồng hơi thở khó nói quen thuộc truyền tới, Lâm Nguyệt ngẩn ra, cẩn thận cảm thụ chút, phát hiện hơi thở cổ này thân thiết cực kỳ, cứ như đang gọi nàng vậy, khiến trong lòng Lâm Nguyệt khó hiểu vội vã đứng dậy, muốn lập tức tìm được nguồn gốc hơi thở này.

Chiếc nhẫn trữ vật này là linh vật tu sĩ hóa thần sử dụng, không gian bên trong rất lớn, hơn nữa còn có không ít bảo vật khác, thần thức Lâm Nguyệt quét qua chút, muốn tìm ra manh mối sự vật trong đó, chắc cũng không phải chuyện dễ.

Ước chừng sau nửa khắc đồng hồ, Lâm Nguyệt đột nhiên ồ lên một tiếng, thần thức rơi vào một vật phẩm màu vàng kim.

“Đây là...”

Thấy một vật phẩm như vậy, trái tim Lâm Nguyệt không khống chế nổi đập bình bịch lên, nàng cố đè ép cơn kích động trong lòng xuống, tâm niệm vừa động, chỉ thấy một luồng sáng vàng chói lòa chớp mắt, một khối kim ngọc màu vàng to bằng nắm đấm trẻ con xuất hiện trong lòng bàn tay trắng mịn của Lâm Nguyệt.

“Hóa ra là nó...”

Nhìn phù văn quen thuộc trên khối kim ngọc vàng trong lòng bàn tay, Lâm Nguyệt gần như suýt cho mình nhìn nhầm. Khối kim ngọc màu vàng này rõ ràng cũng là thứ mà Lâm Nguyệt nhìn thấy lúc nàng đứng trước đá tam sinh, là thần cách Nguyệt Thần tôn cuối cùng phong ấn, ném đi khối kim ngọc

màu vàng xuồng phàm giới!

“Khối ngọc này là thật, vậy tất cả những chuyện xảy ra với Nguyệt Thần tôn kia, chắc cũng là thật chứ?”

Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn khối ngọc trong tay, nhất thời lại thất thần. Trước nàng đứng ở chỗ đá tam sinh nhìn thấy tất cả, dù lúc ấy nàng và Nguyệt Thần Tôn có cùng cảm thụ, tâm tình bất ổn mãi, nhưng sau khi nàng dần bình tĩnh lại, dù sao hiện tại với nàng mà nói, những hình ảnh ở trên đó xảy ra quá mức không tưởng nổi, những thứ đó là do ảo cảnh chế tạo ra, hay là kiếp trước thực sự của nàng, trong lòng nàng cứ nửa tin nửa ngờ suốt.

Mà hiện giờ, lúc nàng tận mắt nhìn thấy Khối kim ngọc vàng bị Nguyệt Thần Tôn ném xuồng phàm giới này, trong lòng ngồn ngộn trăm mối, cũng có cảm giác khó nói nên lời.

Kiếp trước...

Chẳng lẽ thật sự là kiếp trước của nàng sao? Chẳng lẽ nàng chính là Nguyệt Thần Tôn ư? Nếu không, sao nàng có thể thấy ở trên đá tam sinh những chuyện liên quan tới Nguyệt Thần tôn chứ?

Nhưng mà nếu nàng thực sự là Nguyệt Thần Tôn chuyển thế, vậy chuyện kiếp trước nàng xuyên không thì tính là gì thế? Chẳng lẽ cũng là kiếp trước của nàng sao?

Bất giác Lâm Nguyệt suy nghĩ hơi hỗn loạn. Bây giờ thân thể nàng không phải là chính nàng, ở trong ý thức của nàng, phát hiện của đời trước ở kiếp trước của nàng có công nghệ hóa cao mới là kiếp trước của nàng, nhưng trước nàng ở trên đá tam sinh nhìn thấy chuyện có liên quan tới thiếu nữ gọi là Nguyệt Thần tôn, từ đó, kiếp trước của nàng đến cùng là Nguyệt Thần tôn, hay là bộ đội đặc chủng Lâm Nguyệt của thế kỷ hai mốt đây?

Chẳng lẽ Nguyệt Thần tôn là thân thể hiện tại của kiếp trước này ư? Nếu là vậy, vậy tại sao chủ nhân khối thân thể này lại dễ dàng chết đi như thế chứ? Mà nàng lại trùng hợp xuyên không tới, vừa lúc chiếm khối thân thể này...

Nhưng vậy cũng không đúng, chủ nhân khối thân thể là Bạch NHư Nguyệt này đã chết rồi, nếu nàng thực sự là Nguyệt Thần Tôn chuyển thế, sao lại trở thành một nữ phụ – vật hy sinh trong thế giới sách chứ? Người như Nguyệt Thần Tôn vậy, thấy thế nào hẳn phải là nhân vật chính mới đúng chứ..

Huống chi, Bạch Như Nguyệt đã chết rồi, nếu nàng thực sự là Nguyệt Thần tôn chuyển thế, vậy nàng cần phải vào luân hồi, đợi lần nữa khôi phục ký ức thân giới mới đúng chứ, nàng cái con chim tu hú chiếm tổ chim khách này không ai không thể nào nhìn thấy kiếp trước không thuộc gì về mình cả...

Mà giờ nàng lại nhìn thấy, nàng chẳng những thấy, hơn nữa còn chiếm được thứ Nguyệt Thần tôn ném xuồng phàm giới... Từ đó, chỉ có thể nói rõ một vấn đề, đó chính là...Nàng chính là Nguyệt Thần Tôn chuyển thế!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, gần như có thứ gì đó trong đầu Lâm Nguyệt nổ tung, trong óc nàng lập tức trống rỗng.

Mà chính lúc này, khối kim ngọc màu vàng đặt trong tay nàng đột nhiên tuôn ra luồng sáng mãnh liệt, thứ ánh sáng vàng vô hình đó, khiến Lâm Nguyệt đột nhiên cảm thấy trái tim đau nhức kịch liệt, một giọt máu vàng từ trái tim nàng chậm rãi hiện lên, lại chợt lóe, được khối kim ngọc màu vàng hút lại mạnh mẽ.

Sau khi hút giọt máu màu vàng kia vào, khối kim ngọc màu vàng đột nhiên bay lên, ánh sáng ở không trung tăng mạnh, sau trận lóe lên, một kim tự phù màu vàng từ từ thoát ra khỏi khối ngọc, sau đó lấy tốc độ như chớp đánh mạnh về phía Lâm Nguyệt, ở ngay giữa mi tâm nàng, chợt lóe sáng nhạt.

Lúc tự phù nhập vào cơ thể, Lâm nguyệt còn chưa kịp phản ứng, cũng cảm giác được một cơn đau đớn không lồ trong cơ thể ập tới, đau tới mức khiến nàng không nhận được kêu thảm một tiếng, rồi sau đó thấy trước mặt tối sầm, ngất đi hoàn toàn!

Ngay sau khi Lâm Nguyệt hôn mê, khối kim ngọc màu vàng trên không trung phát ra luồng sáng vàng đột nhiên thu lại, cũng tựa như tia chớp lao mạnh về phía Lâm Nguyệt, sau đó chợt lóe, lao vào trong cơ thể Lâm Nguyệt.

Sau khi khối kim ngọc vàng tiến vào cơ thể Lâm Nguyệt, toàn bộ thạch thất lại lần nữa chìm trong bóng tối, chỉ có Lâm Nguyệt nằm trên mặt đất, thân hình mềm mại ấy trong bóng đêm tỏa ra chút sáng vàng.

Giờ phút này nếu có người ở chỗ này, nhất định sẽ phát hiện ra thân thể Lâm Nguyệt đang thay đổi cực nhanh, vốn mái tóc đen chỉ dài tới eo lại sinh trưởng với tốc độ mắt thường nhìn thấy, dưới luồng sáng vàng, căn cốt máu thịt cũng không ngừng biến hóa, ngũ quan trên mặt lại càng thêm tinh xảo tuyệt mỹ, dung mạo giống Nguyệt Thần Tôn tới mấy phần...

Ba năm sau.

Ngay tại khu rừng trên một hòn đảo nhỏ thuộc khu vực Nội hải. Một nữ nhân trung niên có dung mạo xấu xí tu vi Trúc cơ kỳ chận một vị thiếu niên có dung mạo thanh tú đang ở tu vi Luyện khí kỳ lại.

“Tiểu tử thật anh tuấn quá, đi theo tỷ tỷ ta thấy sao? Tỷ tỷ ta Đảm bảo giúp ngươi lên Trúc cơ ngay!”

“Ngươi muốn gì? Ta, ta mới không thèm đi theo ngươi đâu...” Thiếu niên tức giận nói ra, chỉ là giọng có chút run rẩy, rõ ràng trong lòng sợ hãi vô cùng.

“Hừ, người lão nương nhìn trướng, chưa từng có ai thoát cả!” Cặp mắt đăm đũa của Nữ tu trung niên nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, hung dữ uy hiếp, “Tiểu tử, lão nương khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thì tốt hơn, nếu không ngươi sẽ nếm mùi đau khổ đó...”

“Ngươi, ngươi đừng có làm loạn, nơi này là Phật Linh Đảo quản lý, ngươi hành ác lúc này, chẳng lẽ không sợ tu sĩ Phật Linh Đảo trách tội sao?” Thiếu niên lùi mạnh về sau mấy bước, hơi thất kinh nói ra.

“Phật Linh Đảo hả? Ha ha, tiểu tử ngươi cũng ngây thơ quá rồi đó, thế mà dám lấy Phật Linh Đảo tới dọa lão nương sao? Ngươi có biết lão nương là ai không? Lão nương nhưng là trưởng lão Linh của Phật đó, hừ, chỉ là một Phật Linh Đảo, ngươi cho là lão nương sợ sao?”

Nghe thấy thiếu niên nói, lúc này nữ tu chẳng những không sợ mà còn cười sáng khoái.

“Ngươi, ngươi đừng có đắc ý, ngươi không sợ Phật linh đảo, ta, ta chính là đệ tử quan trọng của Thanh Vân tôn, trong tông có bốn mạng nguyên bài đó, nếu ngươi dám làm gì ta, sư phụ ta dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu...” Thấy đối phương không sợ Phật Linh Đảo, thiếu niên lại lập bắp uy hiếp.

“Thanh Vân tông ư?” Nghe thấy lời thiếu niên nói, nữ tu trung niên sắc mặt hơi đổi, ánh mắt lóe lên một cái, nhưng lại nhanh chóng trấn định, cười lạnh nói, “Thanh Vân tông thì sao nào? Chẳng lẽ lão nương còn sợ hắn sao? Tiểu tử, hôm nay coi như ngươi nói ba hoa, cũng đừng mơ lão nương bỏ qua cho ngươi!”

Ở Nội Hải, bất kể là Phật Linh Đảo cũng được hay Linh Cửa Phật cũng không sao, Thanh Vân tông cũng được, những thứ này chẳng qua chỉ là thế lực nhỏ mà thôi, thế lực Phật Linh Đảo và Linh cửa Phật cũng xê xích không nhiều, mà Thanh Vân tông lại là môn phái trung đẳng ở Nội Hải, vốn Linh Cửa Phật không dám dây vào, nhưng giờ thì lại khác!

Gần đây Linh Cửa Phật bồi dưỡng được Tam cung tứ đảo Phần Y Cung của Nội Hải, Phần Y cung là một trong bảy thế lực cấp cao nhất của Nội Hải, mà thế lực so với bá chủ Đông Cực cung Nội hải chỉ kém chút thôi, có chỗ dựa lớn là Phần Y Cung vững chắc như thế, nữ tu trung niên ở chỗ Linh Cửa Phật dĩ nhiên không cần ngại một tiêu tốt của Thanh Vân tông rồi.

“Ngươi, ngươi đến cùng muốn gì? Ngươi, ngươi chẳng lẽ không sợ Thanh Vân Tông ta tiêu diệt Linh Cửa Phật ngươi sao?” Sắc mặt thiếu niên tái nhợt, giọt lệ sệt trào ra.

“Ha ha, Thanh Vân tôn muốn diệt môn Linh Cửa Phật ta ư? Tiểu tử, ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi!” Nữ tu trung niên chẳng chút kiêng kỵ cười, “Nếu là trước đây, lão nương có mấy phần kiêng kỵ Thanh Vân Tông ngay, nhưng giờ Linh cửa Phật ta khác xưa rồi, môn chủ hiện giờ của chúng ta nhưng là giao hữu với trưởng lão Phần Y cung Phần Hồng đó, lần này cung chủ Phần Y cung muốn kết hôn chính phu, còn tự mình mời môn chủ chúng ta tham gia đó, có Phần Y cung ở đây, chẳng lẽ Thanh Vân Tôn sẽ vì một đệ tử nhỏ nhoi như ngươi mà làm khó Linh cửa Phật chúng ta sao?”

“Ngươi nói láo! Phần Y Cung môn phái như thế sao để mắt tới Linh Cửa Phật các ngươi chứ!” Sắc mặt thiếu niên biến đổi, không dám tin nhìn nữ tu trung niên.

“Ngươi nói chớ đừng mất thì chớ đừng mất à? Hắc hắc, tiểu tử, ngươi có biết cung chủ Phần Y Cung hiện giờ muốn kết hôn với chính phu chính là do môn chủ chúng ta dùng linh được cứu tính không? Môn chủ chúng ta đối với chính phu cung chủ Phần Y cung tương lai là có ân lớn đó!”

Nói đến đây, trong mắt nữ tu trung niên lại thoáng lóe lên tia hâm mộ, nói, “Chắc chắn, nghe nói chính phu cung chủ Phần Y cung muốn kết hôn là đệ nhất mỹ nhân tuyệt sắc đó, nghe nói mỹ nhân ấy còn có một đôi mắt màu tím nữa, là nghiêng thành tuyệt sắc chân chính, cả thiếu cung chủ Đông Cực cung được xưng là đệ nhất mỹ nam ấy so ra vẫn còn kém... Người xinh đẹp như thế, hiện tại thành người của Phần Y cung, thực sự là đáng tiếc quá...”

Nói xong, nữ tu trung niên dừng chút, ánh mắt lại rơi trên mặt thiếu niên lần nữa, cười tà bảo, “Chẳng qua, tiểu mỹ nhân kia lão nương không lấy được, giống như ngươi tiểu mỹ nhân vậy nhìn cũng được, ngươi nên ngoan ngoãn cùng đi với lão nương thôi, nếu mà hậu hạ tốt, lão nương sẽ cho ngươi một danh phận thị thiếp, nếu không, đừng trách lão nương không hiểu thương hương tiếc ngọc, trực tiếp coi ngươi như lô đĩnh...”

“Ngươi, ngươi đừng có mơ!” Thiếu niên nắm vũ khí chặt trong tay sắc mặt đỏ bừng, cả giận nói, “Ta, ta nguyện chết cũng không để ngươi được như ý”

“Hừ! Cái này không phải do ngươi!”

Nói xong, nữ tu trung niên cất bước tiến lên, đưa tay định tóm lấy thiếu niên bắt đi. Sắc mặt thiếu niên trắng bệch, cắn chặt răng, giờ phi kiếm lên định hướng lên cổ cắt!

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cách đó không xa trong rừng núi truyền tới một tiếng nổ rung trời, một thân hình mảnh mai lướt tới trong nháy mắt, lúc này nữ tu vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy cần cổ căng thẳng, dưới chân không đứng vững, đợi bà ta hồi phục tinh thần lại phát hiện mình bị người ta bóp cổ ở trên không trung.

“Ặc, ngươi, ngươi là ai...”

Nữ tu trung niên giãy giụa ngẩng đầu, vừa nhìn, trong mắt ngập tràn kinh diễm, lời nào muốn nói cũng quên tịt.

Mà thiếu niên vốn định tự sát, cũng bị biến cố trước mắt xảy ra bất ngờ mà sợ ngây người, nhìn thiếu nữ xuất hiện đột ngột kia nghĩ xuất thần.

Đó là một thiếu nữ xinh đẹp tới hoa mắt, gần như không cách nào nhìn thẳng vào nàng được, thiếu nữ mặc một thân áo bào xanh, tóc đen xõa dài chấm gót chân, giữa lông mày có một ký hiệu màu lam trong suốt, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ chưa từng thấy bao giờ, da thịt trắng nõn nà mịn màng như tuyết, ở Đông Cực Hải này cực ít nhìn thấy, ít nhất trong mắt thiếu niên, hắn chưa từng thấy một cô gái nào xinh đẹp như vậy, lại chưa từng thấy người thiếu nữ nào có làn da trắng mịn nõn nà như thế.

Dầu sao ở Đông Cực Hải này, làn da cô gái bình thường đều hơi ngăm đen, còn làn da nam tử thì lại phổ biến trắng nõn mềm mại, mà vóc dáng nữ nhân thoát nhìn cường tráng khỏe mạnh, nam nhân lại thấp bé mảnh mai, người thiếu nữ này chẳng những có được làn da trắng nõn mịn màng mà nữ nhân Đông Cực Hải không có, lại còn có vóc dáng thon thả mềm mại mà nữ nhân Đông Cực Hải cũng không có.

Nếu không phải không nhìn thấy yết hầu ở cổ họng thiếu nữ, thiếu niên gần như coi thiếu nữ này là trai giả gái.

“Ngươi vừa nói cung chủ Phần Y cung muốn kết hôn với chính phu có đôi mắt màu tím sao?”

Ngay lúc nữ tu trung niên và thiếu niên bị thiếu nữ kinh diễm ngăn ra, lại nghe giọng nói êm tai như tiếng suối của thiếu nữ truyền tới.

“Ta...”

Nữ tu trung niên phục hồi lại tinh thần, nhìn thẳng mắt Lâm Nguyệt đảo một vòng, định phủ nhận, nhưng còn chưa đợi bà ta mở lời, đã thấy cổ bị bóp chặt, một luồng sát khí nồng đậm khóa chặt bà ta, bên tai truyền tới tiếng thiếu nữ quát lạnh lẽo, “Nói!”

Cảm nhận được sát khí thiếu nữ không che giấu, lại có cảm giác khắc sâu, thực lực mình chênh quá lớn với thiếu nữ, nếu bà ta không đáp, chỉ sợ thiếu nữ này sẽ giết bà ta!

Nhưng nữ tu trung niên vẫn chưa từ bỏ ý định, lén thả ra thần thức tìm kiếm về phía thiếu nữ, định do thám xem tu vi đối phương, nhưng bà ta vừa thò thần thức ra tiếp xúc với thân thể thiếu nữ, đã cảm thấy trong đầu một trận đau đớn kịch liệt truyền đến, đau tới mức khiến bà ta suýt nữa kêu lên thảm thiết!

Bởi vậy, nữ tu trung niên lập tức sợ hết hồn phi phách tán, vội vàng thu lại thần thức bị tổn thương, khuôn mặt trắng nhợt như không có máu vậy.

“Tiền bối, tiền bối tha mạng...” Nữ tu trung niên bị dọa lên tiếng cầu xin tha thứ, trong lòng kinh hãi mãi. Tu vi thật đáng sợ, bà ta chỉ lợi dụng phóng thần thức ra đụng một tý thôi, lại bị thương nặng như thế, tu vi người thiếu nữ này, ít nhất đã ở trên kết đan kỳ rồi!

Hải vực chung quanh mấy ngàn dặm Nội Hải, gần như tu sĩ kết đan kỳ bà ta cũng biết một chút, nhưng chưa từng nghe nói có một người thiếu nữ còn trẻ tuổi mà tu vi đã sâu không lường được thế này, người thiếu nữ này đến cùng là ai?

“Đem mọi chuyện ngươi biết liên quan tới toàn bộ Phần Y Cung nói hết ra cho bản tôn, nếu có nửa câu nói dối, bản tôn sẽ rút hồn luyện phách ngươi, để ngươi sống không bằng chết!”

Thiếu nữ đột nhiên xuất hiện này, đúng là Lâm Nguyệt.

Trước Lâm Nguyệt ở trong thạch thất của di tích chiếm được khối kim ngọc vàng mà Nguyệt Thần tôn ném xuống phạm giới, bởi vì máu nguyệt thần trong cơ thể nàng đã bỏ đi phong ấn khối thần cách kim ngọc, khiến thần cách trở lại dung hợp với thân thể nàng, trước nàng là người phạm không cách nào thừa nhận được thần cách, vì thế lúc thần cách trở về, nàng không chịu nổi cơn thống khổ linh hồn bị xé nát đau tới mức lâm vào hôn mê.

Sau khi nàng hôn mê, thần cách lại lần nữa trở về cùng thánh ngọc tộc Nguyệt giúp nàng cải tạo thân thể, bởi tu vi hiện tại của nàng quá kém, thân thể lại quá yếu, quá trình cải tạo này lại cực kỳ chậm rãi, mãi cho tới hai năm trước thân thể nàng mới miễn cưỡng cải tạo tốt được.

Nhưng cũng chỉ miễn cưỡng mà thôi, giờ thân thể nàng so với bản thể Nguyệt Thần tôn vẫn còn kém cực xa, cho dù đã trải qua cải tạo, lại được hoàn hồn cách, nhưng hiện tại chẳng qua trong thân thể nàng cũng chỉ có một tia huyết mạch của thần tộc thôi, muốn thật sự thành thần thể, vẫn cần cả một quá trình cải tạo dần dần.

Hai năm trước, trong lúc Lâm Nguyệt hôn mê tỉnh lại, thân thể cải tạo cũng chấm dứt, lần đó hành trình đi di tích, nàng thu hoạch được ngạch phong, ngoài vô số những linh thạch pháp bảo đan dược ra, nàng còn lấy được giọt máu Nguyệt Thần mà Nguyệt Thần tôn để lại ở Nguyệt Thần Thánh Ngọc, khiến cho nàng vốn không đủ máu tộc nguyệt thuần khiết đã chiếm được kế thừa đầy đủ, mà theo huyết mạch đầy đủ trong cơ thể, ngay giữa mi tâm nàng mới xuất hiện một ấn ký huyết mạch tộc nguyệt.

Ngoài những thứ đó ra, thần cách trở về cũng làm tu vi nàng đột nhiên tăng mạnh, khiến cho nàng chỉ ngần ngừ trong hai năm, đột phá đỉnh trúc cơ hậu kỳ, thành công kết đan, hơn nữa tu vi trực tiếp vọt mạnh tới đỉnh kết đan hậu kỳ, nếu không phải nàng áp chế, thì chuyện kết nguyên anh cũng có thể làm!

Chẳng qua, uy lực huyết mạch tộc Nguyệt thật sự quá lợi hại, mặc dù nàng dùng tâm áp chế, nhưng vẫn không cách nào ngăn chặn toàn bộ, vì thế sau khi rời khỏi thạch thất, nàng đành vội vã tìm một chỗ tương đối vắng vẻ, mở ra một động phủ để bế quan kết anh.

Nửa năm trước, nàng thành công kết anh, bởi tu vi tăng lên quá nhanh, nàng cũng không thành công kết anh hậu kỳ thì không xuất quan ngay, mà trực tiếp bế quan để củng cố tu vi vững chắc, mãi cho tới lúc nghe thấy đối thoại giữa nữ tu trung niên và thiếu niên kia mới lúc này xuất quan.

“Tiền bối bớt giận, tiểu phụ xin nói...” Biết rõ tu vi người thiếu nữ trước mắt sâu không lường được, nữ tu trung niên đâu còn dám giở trò gì, lập tức đem hết những gì mình biết nói hết ra.

“Ngươi nói không ai biết hắc đền từ đâu, mà hắc lại có một đôi mắt màu tím sao?” Nghe lời nữ tu trung niên nói, trong lòng Lâm Nguyệt xúc động, hỏi lạnh lùng.

“Đúng vậy, vị công tử đó lớn lên xinh đẹp như thần tiên, nhưng lại không ai tra ra xuất xứ từ đâu, cũng chưa từng nghe nói qua người có mắt màu tím”

Nữ tu trung niên nom nóp lo sợ nói ra, giờ phút này bà ta chỉ hy vọng người thiếu nữ trước mặt hỏi xong có thể thả bà ta đi, còn phần người thiếu niên kia, sớm đã bị bà ta quên tiết rồi.

Muốn mỹ nhân, sau này bà ta còn có cơ hội, nếu mất mạng nhỏ, vậy thì cái gì cũng mất cả!

“Hừ!”

Biết rõ có hỏi tiếp cũng không hỏi thêm được tin tức cần thiết nữa, Lâm Nguyệt hừ lạnh một cái, chán ghét liếc mắt nhìn nữ tu trung niên một cái, sau đó ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ lên mi tâm nữ tu trung niên, nói lạnh lùng, “Thân là tu sĩ, lại chỉ biết tu thân không biết tu tâm, nguoi một thân tu vi này, bản tôn phải đoạt lại, đồ đồ nguoi đi gieo họa cho người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Xung Đột

“Tiền bối, đừng mà...” Nữ tu trung niên nghe thấy lời này, lập tức bị hù dọa, định mở miệng cầu xin tha thứ lại cảm thấy trong đầu một trận đau đớn kịch liệt, ngắt đi hoàn toàn.

Lâm Nguyệt điểm một chút đã phế đi hoàn toàn tu vi của nữ tu trung niên, sau khi đối phương ngắt đi, tiện tay ném người ra ngoài, rồi ánh mắt roi xuống người thiếu niên.

Thiếu niên nhìn lâu như vậy, đã sớm kịp phản ứng, giờ phút này thấy Lâm Nguyệt nhìn về phía hắn đã vội cung kính thi lễ về phía Lâm Nguyệt một cái nói, “Lâm thư phái Thanh Vân xin bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối đã cứu giúp!”

“Nguoi có biết Phán Y cung ở đâu không?” Về mặt Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn thiếu niên, hỏi lạnh nhạt.

Thiếu niên cực kỳ cơ trí, vội vàng lấy một quả ngọc giản ra, cung kính đưa cho Lâm Nguyệt, nói, “Ở đây vẫn bối có bản đồ Nội Hải, nếu tiền bối không chê, xin hãy nhận lấy”

Sắc mặt Lâm Nguyệt thay đổi chột nhu hòa lại, tiếp nhận ngọc giản thiếu niên đưa cho, dùng thần thức quét qua một chút, sau đó hài lòng gật gật đầu, tiện tay lấy một bình ngọc ra ném cho thiếu niên, sau đó bước ra một bước, trong nháy mắt thân ảnh biến mất không còn bóng dáng.

Nhìn Lâm Nguyệt biến mất trong hư không, thiếu niên sợ hết hồn, mãi lâu sau mới hồi phục tinh thần, nhìn bình ngọc tinh xảo trong tay, trái tim nhảy lên đập bùm bùm.

Thiếu niên nâng niu bình ngọc trong tay, ngần ngừ nửa ngày, lúc này mới dè dặt mở miệng bình ra, một mùi thơm ngát nồng nặc từ trong bình bay tới mũi, sắc mặt thiếu niên hoàn toàn cứng ngắc lại.

Mãi lâu sau đột nhiên như bị đánh thức đột ngột vậy, vội vàng nút chặt bình lại, sau đó cẩn thận nhìn chung quanh, xác định chung quanh không còn người nào nữa, trên mặt mới lộ ra tia mừng rỡ như điên.

“Đĩ nhiên là Trúc cơ đan, hơn nữa còn là Trúc cơ đan thượng phẩm nữa...” Thiếu niên kích động tới mức hai má đỏ bừng, gần như chân tay khuỵu khoảng lên kêu!

Phải biết rằng đan dược ở Đông Cực Hải đây, thật khan hiếm, nhất là viên đan dược trúc cơ đan trân quý thể này.

Hắn ở trong Thanh Vân tông trong nội hải cũng được coi là môn phái trung đẳng, nhưng coi vậy trúc cơ đan trong thanh vân tông cũng cực kỳ hiếm, bình thường cũng chỉ có đệ tử lập đại công mới được nhận, còn hắn chỉ là một đệ tử bình thường trong Thanh Vân tôn, nghĩ muốn có được Trúc cơ đan thực sự là chuyện không thể.

Cũng chính vì thế, nên tu vi hắn mới cứ bị kẹt mãi ở đỉnh luyện khí hậu kỳ mấy năm, lần này đi ra, cũng là muốn tìm kiếm tia kỳ ngộ cho mình, hy vọng có thể thành công lên trúc cơ, ai ngờ sẽ gặp được chuyện như thế.

Chẳng qua, hiện tại hắn vẫn phải cảm tạ nữ tu trung niên vô si đó, nếu không phải bà ta, hắn sao gặp được quý nhân trong mệnh mình, lấy được toàn bộ mười viên trúc cơ đan thượng phẩm tặng cho chứ?

Có những đan trúc cơ này, hắn và ca ca có thể thành công lên trúc cơ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt thiếu niên vui mừng đến nỗi không giấu được, không kìm được nhìn theo hướng Lâm nguyệt rồi đi vài một cái thật sâu, lúc này mới lấy kiếm ra, nhanh chóng bay nhanh tới phía cổng môn phái.

Ở bên đó.

Trong Mười hòn đảo lớn nhỏ Nội Hải, trên đảo Vạn Điều.

Nơi này là một trong bốn đảo tam cung Nội Hải là địa bàn chính của một trong ba cung tông môn Phấn Y Cung.

Phấn Y cung ở nội hải có thế lực khổng lồ, trong bốn đảo ba cung những nơi này thế lực cấp cao nhất đứng hàng thứ hai, thực lực thật ra kém bá chủ Đông cực Hải chút, nhưng trong mắt các môn phái Nội Hải, Phấn Y Cung tuyệt đối là một con vật cái khổng lồ, là thế lực nội hải mạnh nhất không thể đắc tội nổi.

Trải qua mấy chục năm, nội hải chính là bá chủ Đông Cực Hải rất an phận, cũng không cách nào quản được nhiều chuyện, mà ngược lại, Đông cực cung an phận thì Phấn Y Cung trong mười năm trở lại đây lại phát triển thế lực mạnh, đệ tử Trúc cơ trong tông môn nhiều vô số kể, tu sĩ Kết Đan cũng có hơn mười vị, mà cung chủ Phấn Y Cung và tứ đại trưởng lão đều là tu sĩ nguyên anh cả.

Những năm nay thế lực Phấn Y cung quật khởi, đệ tử Phấn Y cung cũng bắt đầu làm việc lớn lối nổi loạn hẳn lên, nếu không phải vì Đông Cực Cung có một vị lão tổ hóa thân trong truyền thuyết ngồi tọa chấn, khiến lòng người Phấn Y cung có kiêng kỵ, thì chỉ sợ hiện tại đệ vị bá chủ nội Hải Đông cực Cung cũng phải đổi người rồi!

Mà bây giờ sở dĩ Đông Cực Cung còn có thể ngồi vững trên vị trí bá chủ nội hải, cũng nhờ vị lão tổ hóa thân truyền thuyết kia, chẳng qua coi là vậy, Phấn Y cung cũng không nhẫn được lâu, dù sao người Đông Cực cung-lão tổ hóa thân truyền thuyết kia cũng chỉ là lời đồn, vị lão tổ hóa thân ấy đã gần vạn năm chưa xuất hiện trước con người rồi, hiện tại có còn sống không không ai biết chính xác.

Hiện giờ trong nội hải, Đông cực cung an phận làm việc bí mật, còn thế lực Phấn Y Cung thì ngày càng lớn mạnh rục rịch, những thế lực lớn nhỏ khác cũng phải dè chừng, tin rằng không lâu nữa toàn bộ nội hải sẽ bị cuốn vào trong một trận gió tanh mưa máu.

Trong khoảng thời gian gần đây, chuyện cung chủ Phấn Y cung Đại Nhi muốn kết hôn chính phu đã truyền đi sôi sục khắp Nội Hải, ngày mai chính là ngày lành để cung chủ Phấn Y Cung Đại Nhi đón dâu chính phu, vì thế mấy ngày nay Đảo Vạn Điều cực kỳ náo nhiệt, các tu sĩ trên đảo lớn nhỏ khắp nơi kéo về tụ tập chúc mừng.

Ở trên, là tin tức Lâm Nguyệt thu được mấy ngày, có liên quan tới Phấn Y Cung, đồng thời cũng xác định, cung chủ Phấn Y Cung Đại Nhi muốn đón dâu chính phu, đúng thực có đôi mắt tím trong suốt óng ánh, hơn nữa còn có bộ dáng yêu nghiệt nghiêng nước nghiêng thành nữa.

Lúc trước ở trên hoang đảo nghe được nữ tu xấu trung niên nói, Lâm Nguyệt cảm thấy rất hiếu kỳ với nam nhân sắp trở thành chính phu của cung chủ Phấn Y Cung, đôi mắt màu tím, ở thế giới này, người có đôi mắt màu như thế năng chỉ gặp qua một người, người đó chính là Diêm Tinh Vân!

Thực ra mỗi lần Lâm Nguyệt nhớ tới Diêm Tinh Vân, cảm giác trong lòng rất phức tạp, đặc biệt là hiện tại, sau khi nàng dung hợp giọt thần huyết Nguyệt mà Nguyệt Thần tôn để lại trong Thánh Ngọc kia, rồi lại thừa kết một phần ký ức của Nguyệt Thần tôn, hiện giờ nàng vì nguyên nhân Minh Vương rút tình dục ra nên đối với Diêm tinh Vân không có cảm giác yêu hận đan xen, mà chỉ có chút mùi vị phức tạp khó nói mà thôi!

Nàng kế thừa một phần ký ức của Nguyệt Thần tôn, nhưng trước mắt cũng chỉ là những ký ức đơn thuần, không còn tình dục, tình cảm Nguyệt Thần Tôn để lại cũng chẳng cách nào ảnh hưởng tới nàng, nàng hiện tại chỉ là Lâm Nguyệt, mà không phải Nguyệt Thần Tôn.

Trong lòng nàng, mặc kệ Nguyệt Thần Tôn trước thích ai, nhưng nàng cảm giác với Diêm Tinh Vân sẽ không đổi, còn phần Diêm Sát và Minh Vương, những người đó với nàng mà nói, chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi!

Dù tính nàng là Nguyệt Thần Tôn chuyển thế, nhưng sau khi trải qua vô số luân hồi, cuối cùng nàng cũng không còn là Nguyệt Thần Tôn lúc đầu nữa, nàng bây giờ chỉ là Lâm Nguyệt, chỉ là chính nàng.

Còn phần tình cảm kiếp trước của Nguyệt Thần Tôn với Minh Vương, nàng cũng không thừa nhận là có liên quan tới nàng, dù cho sau này nàng có cơ hội gặp được Minh Vương, dù nàng biết rõ Minh Vương, Diêm Sát và Diêm Tinh Vân vốn là một người nhưng vậy thì sao nào?

Chuyện chưa xảy ra, hiện tại nàng không cần tốn nhiều tâm tư làm gì, hiện giờ nàng chỉ muốn biết rõ một chuyện, đó chính là, nam nhân mắt tím mà vị cung chủ Phấn Y Cung kia muốn lấy trong lời nữ tu trung niên nói đến cùng có phải là Diêm Tinh Vân không thôi!

Nếu thật là hắn, vị thiếu niên yêu nghiệt kiêu ngạo kia sao lại dây dưa một chỗ với vị cung chủ Phấn Y cung chứ, gả cho một nữ nhân, chuyện như vậy sao chẳng thấy giống những chuyện mà vị thiếu niên yêu nghiệt ấy từng làm, nếu không phải hắn còn để nói, nếu thật là hắn, vậy giữa hắn và cung chủ Phấn Y cung kia nhất định đã có chuyện gì xảy ra không muốn để người khác biết, hoặc là hắn bị ép.

Nhưng chỉ bằng một thân tu vi đáng sợ của thiếu niên yêu nghiệt kia, cung chủ Phấn Y cung chỉ có tu vi nguyên anh thật sự đủ ép hắn sao?

Huống chi, lúc trước nàng bị cuốn vào không gian loạn lưu, Diêm Tinh Vân cũng không bị cuốn theo, như vậy sao hắn lại đi tới Đông Cực Hải này chứ?

Lâm Nguyệt nghi ngờ rất nhiều, quyết định tìm cơ hội tiến vào Phấn Y Cung để thăm dò điều tra chút, nếu thật sự là Diêm Tinh Vân, vậy nàng kiểu gì cũng phải đi cứu hắn, nếu không phải, vậy quên đi, nàng không muốn đắc tội với thế lực Phấn Y Cung như vậy đâu.

Ngồi trong một tủi lâu xa hoa, thi triển ảo thuật bình thường, giờ phút này Lâm Nguyệt đã biến thành một nữ tu Trúc cơ kỳ bình thường có dung mạo bình thường, chậm rãi nhấp một ngụm linh trà, trong lòng đã quyết định.

“Mộc tiên tử, ra là ngươi, hạnh ngộ hạnh ngộ, ngươi được phái Thương Mộc tới tham gia đại điển hôn lễ của Cung chủ sao?”

“Đúng vậy, lần này Ý cung chủ rất vui, Thương Mộc phái ta cũng nhận được thiệp mời, bản tiên tử chẳng qua chỉ muốn đi trước trưởng lão đến xem náo nhiệt trước thôi!” ở cách chỗ Lâm Nguyệt ngồi không xa, có một nữ tu áo trắng cười nói với người vừa tới, “Trương tiên tử cũng tới tham dự đại điển hôn lễ đó sao?”

“Đúng vậy, ta Lạc Nhược Thủy cũng nhận được thiệp mời, lần này môn chủ chúng ta tự mình tới, ta cũng không đợi được như Mộc tiên tử, nên tới xem náo nhiệt thôi” Một nữ tu khác cũng cười bảo.

“Đúng vậy, nghe nói Ý cung chủ muốn đón dâu chính phu nhưng là mỹ nhân hiếm có đó, hơn nữa còn có đôi mắt tím khác người bình thường, chẳng biết mỹ nhân ấy từ đâu tới, chưa từng nghe thấy bao giờ..” Mộc tiên tử thở dài bảo.

“Hê hê, đến cùng là đẹp tới cỡ nào, ngày mai là có thể thấy rồi!” Trương tiên tử cười ha hả nói một câu.

“Đúng vậy, nếu có phong thái nghiêng thành, ta đợi cũng không uống chuyến đi này” Mộc tiên tử gật đầu cười bảo.

Trương tiên tử cười cười, định nói gì đó, đột nhiên một âm thanh sắc nhọn truyền tới bên tai, “Chường quý, còn không mau ra hầu hạ, chẳng lẽ muốn lão nương đi mời người khác?”

Giọng nói này vừa cất lên, cả tòa tửu lâu lặng ngắt như tờ.

Phiêu Hương Lâu của đảo Vạn Điều này là thế lực của Đông Cực Cung, hôm nay thế mà có người chẳng coi ra gì sao?

Đảo Vạn Điều là địa bàn của Phấn Y Cung, có thể mở sản nghiệp ở chỗ này, không thể là một nhà không có thế lực được. Phiêu Hương Lâu này là sản nghiệp của bá chủ Đông Cực Hải nội Hải, ở Nội Hải này ai mà không biết ai mà không hiểu, khiếp sợ quyền uy bá chủ nội Hải Đông cực Cung, chẳng ai dám có gan làm càn ở trong Phiêu Hương Lâu.

“Mấy vị tiên tử, thật sự ngại quá, khách tiểu điểm đã đầy, đã hết chỗ rồi, kính xin mấy vị tiên tử..”

Chủ sự chường quý Phiêu Hương Lâu là một nữ tử trung niên vóc hơi mập, nữ tử thoát nhìn là tu vi Trúc cơ kỳ, giờ phút này vẻ mặt tươi cười giải thích với mấy vị nữ tu cao ngạo.

Đáng tiếc, còn chưa đợi bà nói xong, đã bị một nữ tu ra dáng đầu lĩnh nghiêm nghị cắt lời, “Ý ngươi đây là gì? Chẳng lẽ còn muốn đuổi đám người lão nương đi sao?”

“Các vị tiên tử bớt giận, tiểu nhân đâu dám đuổi đám tiên tử các vị đi chứ? Chỉ là tiểu điểm đã đông khách rồi, thật sự không còn thừa chỗ nào để cho các vị tiên tử...” Ánh mắt chường quý chợt lóe, nụ cười trên mặt nhạt đi mấy phần, chẳng qua vẫn nén giận, cười nói.

“Hừ, đông khách, bảo họ nhường chỗ thì ổn rồi còn gì!” Nữ tu đầu lĩnh lại không cảm kích, lạnh lùng ra lệnh.

“Vị tiên tử này, ngươi đây có chủ tâm làm loạn tiểu điểm sao?” Chường quý vừa nghe thấy những lời này, sắc mặt lập tức sầm xuống, nói lạnh lùng, “Mặc dù Phiêu Hương Lâu ta chỉ là một tửu lâu nho nhỏ, nhưng cũng là sản nghiệp của Đông Cực Cung, chẳng phải kẻ nào cũng có thể tùy tiện dây vào được!”

“Đông Cực cung à? Thế mà ngươi dám dùng Đông Cực cung áp chế lão nương sao? Ha ha, ngươi còn tưởng bây giờ Đông Cực Cung là Đông cực cung rạng rỡ trăm năm trước sao? Hiện tại kẻ nào mà chẳng biết Đông Cực Cung nội loạn, đâu còn lòng dạ nào mà để ý tới chuyện bên ngoài nữa, theo ta thấy, Đông Cực Cung ở nội hải hoành hành ngang dọc nhiều năm vậy cũng nên nhường chút vị... được rồi” Nữ tu đầu lĩnh lớn lối cười nói.

Lời vừa dứt, mọi người ò lên. Đúng thật những năm gần đây Đông cực cung đã xảy ra nội loạn, nghe nói lão cung chủ Đông Cực Cung trúng độc, hôn mê bất tỉnh, mà con trai và đại đệ tử của bà tranh quyền nhau, vì thế nội bộ Đông Cực Cung mới hỗn loạn như vậy.

Chẳng qua Đông cực Cung có địa vị bá chủ ở Nội Hải sớm đã thâm nhập vào lòng người từ lâu, dù các thế lực khác biết rõ Đông Cực Cung trước mắt nội loạn, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, dù gì cả Phấn Y Cung có thế lực lớn thế cũng chưa có hành động nào, thế cục đó của hắn sao dám có lòng dạ khác chứ.

Ngay cả mấy thế lực ở nội hải cũng không dám ra tay với Đông cực cung trước mắt này, mấy nữ tu này đến cùng có lai lịch gì, thế mà dám lớn lối như thế chứ.

Mọi người ở Phiêu Hương Lâu đều vội vã ngạc nhiên lẫn nghi ngờ mãi, có nhận ra mấy nữ tu, bất giác kêu lên, “Ngươi Linh cửa Phật, nữ tu đầu lĩnh kia là môn chủ Lâu Mai của Linh Cửa Phật môn...”

“Linh Cửa Phật ư? Nếu ta nhớ không nhầm Linh Cửa Phật ở nội hải chỉ là một môn phái nhỏ chẳng có tư cách gì mà? Sao các nàng ấy dám kiêu ngạo vậy nhỉ? Chẳng lẽ các nàng ấy không sợ đắc tội với Đông Cực Cung sao?” Nghe vậy, lập tức có người không biết tình hình không nhận được ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

“Ngươi nói không sai, trước kia Linh Cửa Phật thực sự chỉ là một môn ophais nhỏ, nhưng giờ lại khác rồi, người ta sớm đã đầu nhập Phấn Y Cung, nghe nói, cung chủ Phấn Y Cung lần này cần đón dâu mỹ nhân, cũng là bối linh được của Linh cửa Phật mới cứu tình lại đó, hiện tại Linh Cửa Phật đã lọt vào

mất Phần Y Cung, lần này cung chủ Phần Y cung tổ chức đại điển hôn lễ, Linh cửa Phật lấy thân phận khách quý đến trước chúc mừng đó..”

“hóa ra là Phần Y Cung, chẳng trách...”

“Lâu Mai này dám lớn lối ở Phiêu Hương lâu như thế, biết đâu chừng còn là ý của Phần Y cung đó, nếu không một Linh Cửa Phật nhỏ nhỏ dù tính cả Phần Y cung nữa cũng không dám tùy tiện đắc tội Đông Cực cung đâu...”

“Ý ngươi là... Phần Y cung đã quyết định ra tay với Đông Cực Cung rồi ư?”

“Xuyt, ngươi chớ nói lung tung, ta cũng không có ý đó...”

“...”

“...”

!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Chương 168 (2)

Mọi người ríu rít bàn luận, chẳng ai để ý thấy ở một góc tửu lâu, có một thiếu nữ dung mạo thanh tú, sắc mặt đen sì, thiếu nữ này cứ lạnh nhìn đám người Linh Cửa Phật, trong mắt chột lóe lên sát khí lạnh lẽo.

Cô gái đó ẩn giấu cực tốt, nhưng không thoát khỏi thần thức mạnh mẽ của Lâm Nguyệt, nàng chỉ liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, ánh mắt hơi dừng trên người thiếu nữ đó, rồi nhếch môi lên cười vui vẻ nghiêng ngả.

Còn những kẻ Linh Cửa Phật kia, Lâm Nguyệt dĩ nhiên sẽ không coi ra gì, bằng tu vi hiện tại của nàng, dưới tu sĩ hóa thân cực ít ở Nội Hải, gần như có thể xông pha, còn mấy người Linh cửa Phật kia, cũng chỉ có một mình Lâu Mai có tu vi Kết Đan mà thôi, những kẻ khác chẳng qua chỉ có tu vi Trúc cơ.

Những người này, hiện tại trong mắt Lâm Nguyệt như những con kiến hôi vậy, muốn giết các nàng, chẳng qua chỉ là động một đầu ngón tay mà thôi.

Chỉ là có một số chuyện lại kỳ diệu như thế, anh không muốn đi dây người khác, nhưng cũng phải xem xem người khác có tới dây với anh không đã, Lâm Nguyệt không ngờ được những người Linh Cửa Phật đó lại hết lần này tới lần khác liếc mắt tới nàng.

Trong hành lang lâu hai Phiêu Hương Lâu ngồi đầy người, do hôn lễ cung chủ Phần Y cung sắp đến, phần lớn mọi người là tới chúc mừng, trong đó có không ít môn phái danh tiếng ở Nội Hải, đám Lâu Mai của Linh Cửa Phật mặc dù rõ ràng khiêu khích sản nghiệp Đông Cực Cung, thoát nhìn cực kỳ bá đạo và chẳng kiêng sợ gì, nhưng đó cũng là dự mưu.

Còn phần những kẻ môn phái khác, các nàng cũng không phải người ngu, dĩ nhiên không thể chọc vào chỗ không nên chọc, mà buộc phải lờ... đi những người đại môn phái, từ đó, những người còn lại, cũng chỉ còn mình Lâm Nguyệt lẻ loi một mình, tu vi lại chỉ có trúc cơ kỳ, một nữ tu xa lạ dễ thấy nhất, quan trọng nhất là, chỗ Lâm Nguyệt ngồi, trong mắt đám người Lâu Mai, có vị trí tốt nhất.

“Vẫn xin mời Lâu môn chủ về cho, người khách như ngài vậy, Phiêu Hương Lâu ta không chiêu đãi nổi!”

Chương quỹ Phiêu Hương Lâu bị Lâu Mai nói giễu cợt, sắc mặt sầm xuống tới mức như sắp chảy ra nước, cắn răng gạt bỏ hết tất cả, sát khí trong mắt lóe lên, rất muốn ra tay, nhưng sau khi liếc mắt nhìn đến thiếu nữ thần bí ở trong góc ra hiệu, lại miễn cưỡng nhịn xuống, hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Ý chương quỹ đây là gì thế? Các người không có Đông cực cung làm chỗ dựa chắc cho các ngươi, chẳng lẽ Phiêu Hương Lâu của các ngươi buôn bán không nổi sao? Các ngươi mở Phiêu Hương Lâu là để mời chào mọi người tới ăn uống, lão nương vì sao không thể chứ? Hôm nay, nếu ngươi không đưa ra lý do thích hợp cho lão nương, lão nương thực sự không đi!”

Nói xong Lâu Mai nháy mắt với đệ tử sau lưng, quét một lượt những người trong hành lang, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Nguyệt, sau đó ngênh ngang đi tới Lâm Nguyệt, ngồi phịch xuống, vỗ mạnh trên bàn, nói ra cực kỳ bá đạo, “Ngươi cái con quỷ nhỏ này, còn không cúi ngay cho lão nương hả?”

Mọi người thấy hành vi lớn lối của đám người Linh cửa Phật, vội vã nhú mào, ánh mắt đợi chờ rơi trên người Lâm Nguyệt, rồi không nhịn được lên tiếng đồng tình: Người Linh Cửa Phật này rõ ràng chỉ là giết người dọa khí, diễn trò để cho chương quỹ Phiêu Hương Lâu xem, đáng tiếc cô gái thoát nhìn tuổi còn trẻ này, đã có tu vi trúc cơ hậu kỳ, nghĩ tới hân là đệ tử một đại môn phái nào đó, lại có thời vận không tốt, chỉ có một mình, hiện giờ trở thành quả

hồng mềm mại người Linh Cửa Phật bóp...

Lúc trong lòng mọi người đang đồng cảm với Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt lại ngồi vững không động, chậm rãi ngẩng đầu, quét nhìn đám người Lâu Mai một cái, lạnh giọng quát, “Cút!”

Giọng Lâm Nguyệt không lớn, nhưng lại lọt vào trong tai mọi người đang ngồi rất rõ, nghe lời này, mọi người bất giác kinh ngạc nhìn về phía Lâm Nguyệt.

“Tiểu nữ tu này thoát nhìn nhu nhược mềm yếu, ai ngờ tính tình cũng không nhỏ...”

“Theo ta thấy, tiểu nữ tu này biết điều thì ngoan ngoãn rồi đi thôi, cứng đối cứng với những người Linh cửa Phật, ngươi cho là nàng ta dễ yên sao? Lâu Mai đó nhưng có tu vi Kết Đan trung kỳ đó!”

“Đúng vậy, tiểu nữ tu này cũng không nhìn tình hình, chỉ mình nàng ấy một tu sĩ trúc cơ nho nhỏ, sơ môn trường bối không có ở đây, chẳng may làm loạn lên, chỉ e mạng nhỏ cũng không giữ được!”

“Cũng không phải sao, aizzz, tiểu nữ tu này đoán chừng là đệ tử được môn phái tỉ mỉ bồi dưỡng ra, chưa từng trải qua mưa gió giới tu chân, ngươi như vậy, sớm muộn gì cũng bị thiệt thôi...”

“Đám Linh Cửa Phật này cũng đáng giận, ai bảo người ta hiện giờ có Phần Y cung là chỗ dựa chắc chứ? Tiểu nữ tu này chỉ sợ sẽ gặp đại nạn mất thôi...”

“Điều này cũng không biết được, ta thấy tiểu nữ tu này nhất định có ưu thế nào đó mới làm thế, biết đâu chính xác lần này người Linh Cửa Phật đã phải cụt sất rồi cũng nên...” thiếu nữ thân bí ngồi trong góc, sau khi nghe thấy lời mọi người nói, đột nhiên cười lạnh một tiếng, mở miệng nói.

Mọi người nghe thấy lời cô gái đó, vội vã lắc đầu, nếu Linh cửa Phật dám dám khiêu khích Đông Cực cung trước mặt mọi người, dĩ nhiên là có chỗ dựa rồi, còn thiếu nữ này là loi một mình, đắc tội người Linh cửa Phật, thấy thế nào cũng chỉ có con đường chết thôi.

So với những người khác trong tửu lâu không dám tin bàn luận đám phán hòa bình, đám người Lâu Mai ngược lại suýt nữa còn tưởng mình nghe lầm, đợi kịp phản ứng, lập tức giận tím mặt, Lâu Mai tức giận nhìn thẳng Lâm Nguyệt, tức giận quát lên, “Con quỷ nhỏ, ngươi muốn chết hả!”

Nói xong tay thò ra chụp thẳng lên đỉnh đầu Lâm Nguyệt. Mà sau lưng đệ tử Lâm Mai mắt rục lên, giờ phút này thấy Lâu Mai nổi giận, một trong đám nữ tu đó chuyển động mắt, vội vàng tiến lên, cười bảo, “Chẳng qua chỉ là một tu sĩ trúc cơ không biết gì thôi mà, sư phụ cần gì phải tức với nàng ấy chứ? Cứ giao đệ tử là tốt rồi!”

“Được, Phương Nhi, ngươi phế tu vi nó đi, chém hai tay hai chân ném văng cho ta!” Lâu Mai u ám nhìn Lâm Nguyệt, thần sắc dữ tợn nói ra. Lời này vừa dứt, toàn bộ Phiêu Hương Lâu ào lên trận hít khí lạnh.

Lâu Mai này tâm địa thật độc ác, chẳng những muốn phế bỏ tu vi người ta, còn muốn chém đứt hai chân hai tay người ta nữa? Nếu thật là thế, vậy tiểu nữ tu đó chỉ sợ có đường chết mà thôi!

Thân là tu sĩ, tối sợ nhất là bị người ta phế đi tu vi, tu vi bị phế, với thói quen hô mưa gọi gió của tu sĩ mà nói, quả thật sống không bằng chết, chẳng qua vậy vẫn còn tốt chán là giữ được một mạng, nếu tu vi bị phế, lại bị người ta chém đứt tay chân, thì đây chính là con đường sống cũng không còn!

Tu vi bị phế thành người bình thường, vừa không có chân tay, thì sao mà sống tiếp được chứ? Lâu Mai này rõ ràng là muốn diệt đường sống của thiếu nữ kia mà.

“Vâng, sư phụ!”

Đệ tử tên phương Nhi kia sau khi nghe lệnh Lâu Mai, mắt không nháy tí nào, ngược lại còn hưng phấn, rõ ràng đã quen nhìn mấy loại chuyện thế này rồi, chỉ thấy nàng ta đáp một tiếng, rồi nhẹ nhàng cười bức tới Lâm Nguyệt, cười lạnh bảo, “Tiểu tiện nhân, ngươi muốn trách thì trách mạng ngươi không tốt, dám đắc tội với sư phụ bốn tiên tử, ngươi thật chán sống rồi!”

Nói xong, lảo nhảo tới, ra tay như điện, một quyền đánh mạnh lên khí hải đan điền của Lâm Nguyệt. Phương Nhi ra tay chẳng chút lưu tình, trên mặt đều là vẻ hưng phấn dữ tợn vui vẻ.

Tư chất thiên phú nàng ta không tốt, đã đi theo bên cạnh Lâu Mai gần trăm năm rồi, hiện giờ tu vi cũng không qua nổi trúc cơ hậu kỳ. Tính cách nàng ta độc ác lòng dạ hẹp hòi, hận nhất là những kẻ có thiên phú xuất chúng, mà Lâm Nguyệt thoát nhìn còn rất trẻ, chỉ có bộ dáng mười mấy tuổi, lại có tu vi trúc cơ, đúng lúc là đối tượng nàng ta ghen ghét, vì thế nàng ta quyết định chủ ý, muốn triệt để phế Lâm Nguyệt đi!

Tư chất thiên phú khá thì sao nào? Thiên tài đang chưa kịp lớn thì đã bị chết non bất cứ lúc nào, nhiều thêm một tên cũng không gọi là nhiều, mà thiếu bớt đi một cũng không ít.

Mắt thấy công kích nàng ta sắp trúng người Lâm Nguyệt, trong mắt Phương Nhi thoáng hiện lên tia thống khoái, trên mặt càng nhe răng ra cười tươi hơn.

NHưng mà, chỉ sau một khắc, nụ cười nhe răng của Phương Nhi đã cứng lại rồi, vì tay nàng ta, đã bị một bàn tay thon dài nắm chặt, còn quả đấm nàng ta chỉ cách thân thể đối phương có mấy milimet.

“Ngươi muốn phế tu vi bản tôn sao? Lại còn muốn chém đứt chân tay bản tôn hả?” Bàn tay nhỏ mềm của Lâm Nguyệt nắm tay Phương Nhi, chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Lâu Mai.

Lâu Mai bị biến cố bất ngờ đứng ngơ ngác một chút, rồi nhanh chóng trấn định, cười lạnh bảo, “Vậy thì sao nào? Ngươi một tiểu bối dám đắc tội lão nương, lão nương muốn mạng của ngươi cũng phải rồi!”

Nói xong Lâu Mai nhún mảy lạnh lưng nhìn Phương Nhi, quát lên, “Phương Nhi, ngươi còn chờ gì nữa? Còn không mau phế nó đi cho ta hả?”

“Sur, sur phụ...”

Giờ phút này Phương Nhi đứng quay lưng về phía Lâu Mai, vì thế Lâu Mai không nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch vụn vụn của Phương Nhi, không ai biết, Phương Nhi giờ phút này trong lòng rất sợ hãi, tay nàng ta, cứ như bị gong kim sắt kẹp vậy, đau tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nàng ta không phải không muốn phản kháng, mà lúc đối mặt với nữ tu trước mắt này, linh lực trong cơ thể nàng ta gần như bị giam cầm, vốn không cách nào phản kháng được!

Thậm chí nàng ta còn có cảm giác không ổn, cảm giác các nàng lần này chỉ sợ là đã phải gây sát, nữ tu trước mắt này vốn không phải là một tiểu tu sĩ Trúc cơ, mà là một lão quái vật ẩn giấu tu vi!

Thực ra sở dĩ Phương Nhi có cảm giác thế, hoàn toàn là bởi vì uy áp Nguyên Anh kỳ trong người Lâm Nguyệt mơ hồ tán ra, luồng uy áp này khiến cho nàng ta sợ hãi, tim gan run sợ, vốn nàng ta bị dọa cũng đủ rồi, giờ lại nghe thấy lời Lâu Mai nói nữa, lại bị dọa tới mức mặt tái mét, gần như hận mình không thể chết ngay lập tức vậy!

“Muốn phế tu vi bản tôn sao? Được, Bản tôn liền thành toàn cho ngươi!” Lâm Nguyệt cười lạnh một tiếng, hơi thở nguyên anh trong nháy mắt bộc phát ra, một luồng khí tức kinh khủng ngập tràn toàn bộ đại đường, tất cả mọi người sắc mặt méo xệch.

Ngay thời điểm Lâm Nguyệt thả hơi thở ra, đám Người Lâu Mai phảng phất như mình bị vật gì đó đè nặng đụng phải tim, ngoài Lâu Mai ra, đám đệ tử sau lưng bà ta cũng bị luồng khí tức kinh khủng này trấn áp, thất khiếu chảy máu, hôn mê té ngã trên đất, còn Lâu Mai mặc dù không bị hôn mê, nhưng cũng chẳng tốt hơn, chỉ thấy bà ta phun mạnh một ngụm máu ra, không khống chế nổi quỳ nặng nề trên đất.

“Ngươi, hóa ra ngươi là nguyên anh...” Lâu Mai quá sợ hãi, thét lên thất thanh chói tai.

Nguyên anh ư? Cái tiểu nữ tu này dĩ nhiên là lão tổ Nguyên anh kỳ sao? Lời Lâu Mai vừa nói ra, sắc mặt mọi người vội vã biến sắc, kinh hoàng sợ hãi quỳ rạp trên đất, không dám có chút tâm tư phản kháng.

Đến cả thiếu nữ thân bí ngồi trong góc không biến sắc kia, giờ phút này mặt mũi thay đổi, do dự chút, cũng chậm rãi giống như mọi người quỳ xuống.

Mà khoảng cách đứng gần Lâm Nguyệt nhất là Phương Nhi, vì thời điểm Lâm Nguyệt thả ra hơi thở lại hết sức tránh nàng ta, vì thế giờ phút này nàng ta vẫn còn tỉnh táo chút, nhưng nàng ta nguyện mình cũng bất tỉnh giống như các sư tỷ và muội muội của nàng ta, cũng không muốn tỉnh như thế.

Lão tổ nguyên anh a, đây chính là tu sĩ cao cấp đỉnh Nội Hải đó, các nàng thế mà dám chọc phải quái vật như vậy, còn dám đồng dạng nói muốn phế tu vi đối phương, chém đứt chân tay đối phương, các nàng, các nàng đến cùng đang làm chuyện ngu xuẩn gì thế này..

Sắc mặt Phương Nhi trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, gần như bị sợ tới choáng váng, muốn mở miệng cầu xin tha thứ cũng không làm nổi.

“Tiền bối, tiền bối tha mạng a...” Lâu Mai quỳ rạp trên đất, há miệng run rẩy cầu xin, bà ta định ngẩng đầu, lại bị hơi thở đáng sợ này đến cả ngẩng đầu cũng không nâng nổi.

Lâu Mai sợ là thật, gần như bị dọa sắp vỡ mật, lúc này bà ta chỉ muốn chết đi cho rồi. Bà ta bị Phán Y cung sai khiến, chạy tới sản nghiệp Đông cực Cung gây chuyện, điều này cũng không đại diện cho việc bà ta có Phán Y cung làm chỗ dựa, mà thực ra cái gì cũng không sợ cả, sở dĩ bà ta dám gây chuyện ở Phiêu Hương Lâu, nhất là vì nơi này là trong thế lực Phán Y Cung, hai là bà ta biết rõ mặc dù Phiêu Hương Lâu là sản nghiệp của Đông cực cung, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một sản nghiệp nhỏ không được coi trọng bên ngoài của Đông cực cung mà thôi, hơn nữa bà ta cũng đã điều tra xong, trong Phiêu Hương Lâu này vốn không có tu sĩ cao cấp trấn giữ, ngoài Đông cực Cung mỗi nửa năm sẽ phái người tới tra xét bên ngoài ra, bình thường cũng chỉ có một trưởng lão đang ở Kết Đan sơ kỳ trấn giữ chỗ này thôi.

Mà vị trưởng lão đóng cửa kia chẳng qua cũng chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, hơn nữa tuổi cũng đã hơn bốn trăm tuổi, tu vi đó vốn không có khả năng tiến lên một bậc được nữa, cũng bởi vì thế, nên mới bị Đông cực Cung trao quyền cho cấp dưới tới chỗ này.

Chính vì biết rõ những điều đó, lại biết rõ trưởng lão đóng cửa kia không phải là đối thủ của bà ta, nên bà ta mới dám ngang nhiên khiêu khích, nhưng bà ta ngàn tính vạn tính lại không tính ra, phen này bà ta chẳng những không đã kích được Đông cực Cung, mà ngược lại còn dây vào một tên sát tinh!

Lão tổ nguyên anh kỳ a, ai mà ngờ một tiểu nữ tu trông có vẻ yếu yếu ớt ớt chẳng chút thu hút gì này sẽ là một tu sĩ nguyên anh chứ? Nếu không phải sự thật trước mắt, Lâu Mai chính là chết cũng không tin, đừng nói Lâu Mai, mà những người khác cũng không tin, sẽ có một tu sĩ nguyên anh xuất hiện trong một Phiêu Hương Lâu nhỏ nhỏ này.

Nhưng đối phương phóng ra hơi thở thuộc về hơi thở tu sĩ nguyên anh rất rõ, nhưng điều này không phải là giả, sự thật ở trước mắt, các nàng không tin cũng không được!

Tu sĩ nguyên anh xuất hiện, khiến mọi người ở đây tim gan run sợ cả, sợ chọc cho lão quái nguyên anh này mất hứng, rồi lại nhìn về phía Lâu Mai và đám người Linh cửa Phật có chút hả hê mỉm.

Lâu Mai này ý vào có Phấn Y cung làm chỗ dựa vững chắc, gần đây đã đắc tội không ít người, nhưng giờ đừng phải gây sát, hơn nữa còn cứng y như gây sát vậy!

Vị lão tổ nguyên anh trước mắt này thoát nhìn chẳng đơn giản chút nào, chẳng rõ lần này người Phấn Y cung có thể bị đắc tội với một tu sĩ nguyên anh do người Linh cửa Phật không đây?

“Tha cho người hả? Chẳng phải người muốn phế tu vi bản tôn đó sao? Người muốn bản tôn tha cho người ư?”

Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng nhàn nhạt vang lên trong đại đường, nhưng lúc đang nói chuyện, ngón tay nhỏ đã chọt vung lên, đặt ngay lên mi tâm của nữ tu tên Phương Nhi kia.

Chỉ một điểm này, Phương Nhi trong nháy mắt sắc mặt xám lại, khuôn mặt thoát nhìn chỉ chừng hơn hai mươi tuổi, trong nháy mắt xảy ra biến hóa cực lớn. Chỉ thấy đầu tóc đen nàng ta đã biến thành trắng, da thịt vốn ướt át mềm mại trong nháy mắt như mất nước, chẳng kịp che tai bằng tóc độ mất thường nhìn thấy bỏ đầy nếp nhăn và làn da đồi mồi của người già, thoát nhìn trông cực kỳ kinh dị.

Chỉ ngắn ngủn trong vài giây, một thiếu phụ thanh xuân hơn hai mươi tuổi, thể mà đã biến thành một người già nhăn nheo đầu bạc trắng.

Đây là kết cục của một tu sĩ mất đi tu vi biến thành người thường, cái này gọi là nữ tu Phương Nhi đã hơn trăm tuổi, chỉ là tu vi nàng ta còn, vì thế nên mới trông có hơn hai mươi tuổi, mà nếu mất đi tu vi, nàng ta cũng chỉ là một bà già trăm tuổi mà thôi, hơn nữa tu vi niên kỷ nàng ta như thế bị phế, cũng không sống được lâu!

Nhìn mái tóc trắng rủ xuống trên vai, và hai tay nhăn nheo, Phương Nhi thét lên chói tai thất thanh, ngất đi hoàn toàn.

Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc, Lâm Nguyệt nhìn Phương Nhi đã bất tỉnh, trong mắt chọt lóe lên tàn khốc, ngón tay nhỏ trong nháy mắt hoa lên vài cái như tia chớp, sau đó chán ghét ném Phương Nhi tới trước mặt Lâu Mai.

Phịch một tiếng, thân thể Phương Nhi rơi nặng nề trên mặt đất, mà Lâu Mai toàn thân đầm máu tươi, ở trước mặt bà ta, chân tay Phương Nhi đã chia lìa với thân thể, rớt bịch trong nháy mắt, thân thể chia năm, xẻ bảy, máu tươi từ trên người Phương Nhi chảy tràn ra, còn chân tay Phương Nhi bị chém đứt giờ phút này cũng trào máu không ít!

Lâu Mai bị tình trạng thảm hại của Phương Nhi dọa kinh hãi hoàn toàn, bịt chặt mắt, run rẩy cả người định bỏ về phía sau nhưng lại chẳng còn chút sức lực, đành tuyệt vọng rớt phịch trên mặt đất, khóc lóc nức nở thảm thiết không ngừng hướng Lâm Nguyệt cầu xin tha thứ.

“Tiền bối tha mạng, là vãn bối không tốt, vãn bối có mắt như mù, lại dám đắc tội tiền bối, đều là lỗi vãn bối, cầu xin tiền bối đại nhân đại lượng, tha cho vãn bối...” Lâu Mai khóc tới nước mắt nước mũi giàn giụa, đầu còn bộ dạng lớn lối lúc trước nữa? Trên người chẳng còn chút khí khái của một tu sĩ Kết Đan.

Thực ra, tu sĩ rất coi trọng tự tôn, có cốt khí tu sĩ, thường thường thà chết không chịu khuất phục, theo lý thuyết, Lâu Mai có được tu vi hiện giờ, cũng không phải bộ dạng như hiện tại, nhưng giờ Lâu Mai vì mạng sống, đường đường là một tu sĩ Kim Đan, lại yếu ớt nhất gan như thế, thực sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng thấy khinh bỉ và trơ trẽn.

Chỉ là không ai thấy Lâu Mai đang dập đầu trên đất cầu xin tha thứ, giờ phút này biểu hiện trên mặt dữ tợn đáng sợ, trong mắt tất cả đều có tia độc ác.

“Tiểu tiện nhân, vì mạng sống, lão nương tạm thời nhịn xuống cục tức này, đợi người Phấn Y Cung đến, lão nương muốn nhìn xem người tỏ ra uy phong tới cỡ nào!”

“Tu sĩ nguyên anh thì sao? Lão nương nhưng có ơn lớn với cung chủ Phấn Y cung, nàng ấy tuyệt đối không thể mặc kệ ta được! Đến lúc đó đắc tội Phấn Y Cung, cứ coi như người là tu sĩ nguyên anh đi cũng không được tốt đâu!”

“Tiểu tiện nhân, người cứ đắc ý đi, đợi người Phấn Y Cung đến, lão nương nhất định sẽ cho người sống không bằng chết...”

Trong lòng Lâu Mai nguyên rủa ác độc, ngoài mặt thì lại khóc rống lên không ngừng cầu xin tha thứ, nhưng Lâm Nguyệt lại nở nụ cười nhạt, đáng cười giễu cợt ngập tràn.

Lâu Mai này tự cho mình có chút tâm tư tính toán không ai biết, lại không biết rằng nàng đã sớm hiểu thấu bà ta, kể cả vẻ mặt ác độc giờ phút này của bà ta nàng cũng nhìn rất rõ ràng.

Nhìn Lâu Mai kẻ trong ngoài khác nhau đến thế, Lâm Nguyệt bất giác cũng khó mà đồng tình nổi, người như vậy, quả thật là đáng sợ cực kỳ, chẳng những có được, gần được, mà nhẫn nhịn không người thường nào nhẫn nổi, hơn nữa tâm tư ác độc mang thù, nếu tha cho kẻ này, chỉ e cả đời nàng sẽ không quên được.

Lâm Nguyệt cũng không phải kẻ máu lạnh, cũng không phải hạng người có lòng dạ độc ác, nhưng nàng lại không thích thả một con rắn độc bên cạnh mình, càng không muốn để lại mối họa lớn trong lòng, vì thế bất kể thế nào, hôm nay, Lâu Mai này chết là cái chắc!

“Bản tôn không giết người...” Lâm Nguyệt chậm rãi mở miệng. Trên mặt Lâu Mai ánh lên tia vui mừng, đang định mở miệng nói chuyện, lại nghe Lâm

Nguyệt nói ra lạnh nhạt, “Trước ngươi muốn phế tu vi bản tôn, còn muốn chém chân tay bản tôn, bản tôn cũng nên đối tốt với ngươi như thế..”

“Trước, tiền bối...” Lâu Mai nghe vậy lập tức quá sợ hãi.

“Thế nào? Ngươi có ý kiến hả? Ai cũng thành ngươi muốn phế bản tôn đi, chém chân tay bản tôn thì được, chẳng lẽ bản tôn không thể phế bỏ tu vi của ngươi chém chân tay ngươi được sao?” Sắc mặt Lâm Nguyệt sầm xuống nói ra lạnh lùng.

“Ta, tiền bối, vẫn bối không phải là thế, không có ý thế...” Con mắt Lâm Mai chợt lóe lên ác độc, lập tức dùng giọng hoảng loạn để giải thích, “Tiền bối, vẫn bối không, không biết rõ...”

Đáng tiếc Lâm Nguyệt chẳng có hứng mà nghe bà tay nói tiếp nữa, còn chưa đợi bà ta nói xong đầu ngón tay đã nhấc lên, một luồng hấp lực lớn bao trùm Lâu Mai, sau đó không để ý bà ta giãy giụa, cứng rắn kéo bà ta lại, lọt vào tay Lâm Nguyệt, trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên tàn khốc, tay phải đưa tới chỗ mi tâm của Lâu Mai điểm một cái

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Hợp Tác

Lâu Mai quá sợ hãi, lập tức cũng không cố giả vờ đáng thương nữa, ngẩng phắt đầu lên, thần sắc dữ tợn nhìn Lâm Nguyệt, cất giọng khàn thét lên chói tai, “Ngươi không thể giết ta, ngươi giết ta, Phần Y cung sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu...”

“Hừ?” Động tác Lâm Nguyệt ngừng lại, liếc qua sắc mặt đỏ bừng của Lâu Mai, cười lạnh bảo, “Ngươi dùng Phần Y Cung tới uy hiếp bản tôn sao?”

“Ta chính là có ơn với Phần Y Cung, hơn nữa còn là khách quý tự cung chủ Phần Y cung mời, tiền bối, mặc dù ngài có tu vi cao cường, nhưng dù sao ở đây cũng là địa bàn Phần Y Cung, ngài giết ta, người Phần Y Cung tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn đâu...” Lâu Mai thấy Lâm Nguyệt dừng lại động tác, trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói.

“Thật không?” Nói vậy, chẳng phải bản tôn không giết được ngươi sao?” Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Lâu Mai, nói chậm chọc.

Phần Y Cung, với tu vi hiện giờ của nàng, Nội Hải này người thực sự có thể uy hiếp được nàng có mấy ai? Mặc dù nàng mới đột phá Nguyên anh không lâu, nhưng vì thân cách trở về, cũng đã dung hợp đủ huyết mạch Nguyệt Thần, hiện giờ cũng như có tu sĩ hóa thân, nàng đều có thể thông dong đối mặt, huống chi chỉ là mấy kẻ nguyên anh, mà Phần Y Cung không có tu sĩ hóa thân đâu nhỉ?

Đôi mắt như rắn độc của Lâu Mai cấp tốc đảo nhanh, vội vã cất lời, “Tiền bối, trước là vẫn bối không đúng, là vẫn bối có mắt không trông, đắc tội tiền bối, nếu tiền bối đại nhân đại lượng, có thể tha cho vẫn bối, vẫn bối nhất định không dám quên đại ân của tiền bối, làm trâu làm ngựa báo đáp tiền bối không giết...”

Tha cho bà ta ư? Tha cho con rắn độc lúc nào cũng sẽ cắn ngược nàng một ngụm sao? Nàng không muốn tự chuốc vạ vào thân đâu...

Thực ra với tu vi hiện tại của nàng, vốn chẳng cần phải có kỵ Lâu Mai – một tu sĩ kết đan làm gì cả, chỉ là tính cách Lâm Nguyệt trải qua tôi luyện trở nên cẩn thận, không muốn để lại hậu họa mà thôi! Lâu Mai này nàng muốn giết, nhưng giờ lại không muốn giết vội, bởi nàng vẫn còn đợi, đợi người Phần Y Cung xuất hiện.

Ở đây những gì vừa xảy ra nàng tin Phần Y Cung đã sớm biết, dù sao nơi này là địa bàn Phần Y Cung, không phải sao?

Còn phần Lâu Mai này, chẳng qua đúng lúc đụng vào họng súng nàng mà thôi, vừa vặn để nàng có thể lợi dụng thành quân cờ.

“Chỉ cần tiền bối có thể tha cho vẫn bối, vẫn bối nhất định dâng lên một phần đại lễ cho tiền bối”

Thấy Lâm Nguyệt có vẻ không lay chuyển gì, Lâu Mai cắn răng mở miệng ra nói. Thực ra hiện giờ trong lòng Lâu Mai ghen khuiết mãi, vừa rồi bà ta rõ ràng đã phát ra truyền âm phù cho người Phần Y cung rồi mà, vì sao người Phần Y cung vẫn chưa tới chứ? Người Phần Y Cung khó được thấy nữ nhân này là một tu sĩ nguyên anh, vì thế muốn bỏ rơi bà ta sao?”

Vừa nghĩ thế, Lâu Mai bất giác đổ mồ hôi lạnh, trong lòng vừa hận vừa sợ. Hận người Phần Y cung chẳng quan tâm ngó ngang gì đến bà ta, coi bà ta như quân cờ để lợi dụng, sợ không cẩn thận, thì cái mạng nhỏ của mình sẽ phải chôn vùi ở chỗ này...

Trong lòng Lâu Mai nghĩ thế nào, Lâm Nguyệt cũng không biết, cũng lười suy đoán, nàng sau khi nghe thấy lời Lâu Mai nói, ánh mắt chợt lóe, nói ra lạnh nhạt, “Hả? Ngươi có đồ vật gì đó tặng cho bản tôn sao?”

“Cái này...” Đôi mắt híp của Lâu Mai chợt lóe nhanh, sau đó lộ vẻ mặt khô sở nhìn về phía Lâm Nguyệt, nói, “Tiền bối, đồ vẫn bối không mang trên

người...”

“Đã vậy, thì dễ tính thôi”

Lâm Nguyệt mặt không biến sắc liếc mắt qua góc tủ lâu một cái, sau đó trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, nâng mạnh ngón tay lên hướng thẳng mi tâm của Lâu Mai điểm một cái!

“Không...”

“dừng tay!”

Vào thời điểm suýt điểm xuống, trong hành lang vang lên hai giọng nói khác hẳn, một là tiếng kêu thét thê lương tuyệt vọng tới chói tai của Lâu Mai, còn một thì lại phát ra từ một nữ tu mặt quần áo màu hồng phấn. Cuối cùng không cam lòng xuất hiện rồi sao?

Thấy từ bên ngoài Phiêu Hương Lâu có mấy vị nữ tu áo trắng đi tới, Lâm Nguyệt khoe môi khẽ cong lên cười lạnh, còn sắc mặt Lâu Mai thì ánh lên vui mừng, vội vàng mở miệng kêu lên, “lam trưởng lão, cứu cứu ta...”

Nghe thấy tiếng kêu la của Lâu Mai, trong mắt Lam trưởng lão kia thoáng hiện lên kinh thường, bà ta cũng không để ý tới Lâu Mai, mà nhìn về phía Lâm Nguyệt cười nói, “Vị tiên tử này, Lâu Môn chủ ta là Phần Y cung mời khách quý, mong rằng tiên tử nể mặt mũi Phần Y Cung, thả Lâu môn chủ đi là được!”

Những lời Lam trưởng lão nói cực kỳ khách sáo, nhưng trong giọng lại ngập tràn kiêu ngạo, còn xen lẫn ý tứ hàm xúc cao cao tại thượng nữa.

“Người là người Phần Y Cung hử?” Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng ánh mắt nhìn thẳng về phía Lam trưởng lão, mặt không biến sắc đánh giá đối phương, cười lạnh bảo, “Phần Y Cung nhà ngươi muốn đối nghịch với bản tôn sao?”

“Bản trưởng lão là một trong tứ đại Trưởng lão của Phần Y Cung tên Lam Mi, chẳng rõ tiên tử xưng hô thế nào?” Với lời Lâm Nguyệt Lam Mi cũng không trả lời thẳng mà khẽ cười một tiếng hỏi.

Ngay thời điểm Lâm Nguyệt quan sát đối phương, Lam Mi cũng tương tự quan sát Lâm Nguyệt, hơn nữa càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Lam Mi vốn là tu sĩ nguyên anh, Lâm Nguyệt thi triển tiểu ảo thuật có thể lừa được các tu sĩ cấp giai khác, song lại không lừa được bà ta, vì thế bà ta liếc nhìn xuyên qua hình dáng Lâm Nguyệt, lập tức bị dung mạo của Lâm Nguyệt làm kinh diễm một trận, đồng thời trong lòng lập tức thấy thâm kinh hãi.

Thiếu nữ này chẳng những tướng mạo tuyệt sắc không ai bằng, hơn nữa tuổi còn trẻ mà có tu vi ngang bà ta, trong nội hải này ở đâu nhảy ra một nhân vật kinh tái tuyệt diễm như thế chứ? Chẳng lẽ nàng ấy là người của Đông Cực Cung sao?

Nghĩ đến đây Lam Mi bất giác trầm xuống, chẳng lẽ Đông Cực Cung phát hiện ra âm mưu của các nàng rồi sao? Nếu không sao vào lúc này ở đây lại xuất hiện một tu sĩ nguyên anh xa lạ chứ?

Lam Mi ngạc nhiên nghi ngờ mãi không thôi, lại nghe thấy giọng Lâm Nguyệt nói ra lạnh nhạt, “lâm Nguyệt”

“Hóa ra là Lâm tiên tử, Lâm tiên tử thoát nhìn cực kỳ lạ mặt, chẳng rõ thuộc sư môn nào vậy?” Lam Mi trong mắt chợt lóe, thử hỏi dò.

“Sư môn bản tôn Lâm tiên tử đừng nên hỏi, dù cho bản tôn có nói, Lâm tiên tử chưa chắc đã từng nghe qua đâu” Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, nói ra câu lạnh lùng.

Nghĩ muốn thăm dò sư môn lai lịch của nàng sao? Chỉ sợ lần cả Phần Y Cung lẫn toàn bộ Đông Cực Hải cũng lần không ra lai lịch của nàng!

“Thật không? Vậy cũng mạn phép bản trưởng lão đường đột rồi!” Con mắt Lam Mi chợt lóe lên tàn khốc, nhưng rất nhanh thu lại, cười nói, “Lâm tiên tử đường xa mà đến, coi như là khách quý của Phần Y Cung ta, hy vọng Lâm tiên tử nể mặt bản trưởng lão, có thể tha cho Lâu môn chủ, trước Lâu môn chủ có chỗ nào đắc tội, kính xin Lâm tiên thử rộng lượng thông cảm cho mới đúng”

“Nếu Lam trưởng lão đã mở lời, bản tôn dĩ nhiên sẽ không để cho Lam trưởng lão mất mặt được, chẳng qua...” Lâm Nguyệt khẽ mỉm cười, giọng đột nhiên chuyển, nói nghiêm nghị, “Kẻ này không đắc tội bản tôn, tội chết có thể miễn song tội sống khó tha! Nể mặt Lam trưởng lão, bản tôn có thể không giết bà ta, nhưng một thân tu vi của bà ta, bản tôn muốn phế!”

Nói xong Lâm Nguyệt chẳng đợi Lam Mi đáp, đã trực tiếp điểm thẳng phệ đi hoàn toàn tu vi của Lâu Mai! Lâm Nguyệt ra tay cực nhanh, thậm chí cả Lam Mi cũng không kịp phản ứng, đợi bà ta phục hồi tinh thần, Lâu Mai đã bị phệ bỏ tu vi rồi, giờ giống một con chó chết vậy bị Lâm Nguyệt ném xuống đất.

“Lâm tiên tử, người...” Nhìn Lâu Mai ngã mềm nhũn trên đất, vẻ đầy tuyệt vọng, Lam Mi giậm dứ, trong mắt thoáng hiện lên sát khí!

“Thế nào? Lam trưởng lão có gì bất mãn với bản tôn đây sao?” Nhìn về mặt ngập tràn giận dữ của Lâu Mai, Khoe môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười nhạt hỏi.

Lam Mi với thái độ bừa bãi kia của Lâm Nguyệt bất mãn vô cùng, khí tức trên thân không lúc nào yên, nhưng không hiểu vì sao, cuối cùng vẫn nhịn được con xúc động trong lòng lại, nhìn Lâm Nguyệt cười lạnh bảo, “Lâm tiên tử có khí phách lắm, bản trưởng lão xin thọ giáo!”

Nói xong, Lam trường lão không thèm nhìn Lâm Nguyệt nữa mà quay đầu lại với các đệ tử Phấn Y cung sau lưng nói trầm giọng, “Mang Lâu môn chủ về trị thương!”

Mấy đệ tử Phấn Y Cung vội vàng đi qua đỡ Lâu Mai lên, cả đoàn người đi ra ngoài Phiêu Hương Lâu, đi tới cửa đột nhiên Lam Mi dừng bước, quay đầu lại nhìn Lâm Nguyệt thốt lên lạnh lùng, “Lâm tiên tử vừa mới tới, nếu không chê, có thể tới Phấn Y cung ta làm khách bất cứ lúc nào, Phấn Y Cung sẽ tận tình chăm sóc!”

Nói xong, đầu ngón tay Lam Mi bắn ra, đem một ngọc bài màu hồng phấn bắn thẳng tới Lâm Nguyệt, cũng không đợi Lâm Nguyệt đáp, đã quay đầu đi thẳng.

Lâm Nguyệt vuốt ve tấm ngọc bài màu hồng trong tay, khóe môi cong lên cười vui vẻ, thân nhiên xoay người rời khỏi đại sảnh Phiêu Hương Lâu.

Trận diễn hôm nay, cốt tình là bởi đám người Linh Cửa phật mạo phạm nàng, cũng dẫn người Phấn Y Cung tới.

Với tu vi hiện giờ của nàng, muốn đi Phấn Y Cung, lén lút ngược lại càng hèn kém, mà nàng đi quang minh chính đại, với tu vi hiện tại Phấn Y Cung cũng không dám thất lễ với nàng.

Đây chính là chỗ tốt của việc có thực lực, bởi nàng là tu sĩ nguyên anh, nàng làm việc bá đạo, lại càn rỡ, chỉ nếu không vạch trần hoàn toàn, người Phấn Y Cung cũng không dễ đắc tội nàng, ngược lại còn tìm cách lôi kéo nàng nữa.

Dù sao với một tông môn lớn mà nói, đi đắc tội với một tu sĩ không rõ lai lịch lại là tu sĩ cấp cao là không sáng suốt, tu sĩ cấp cao và tu sĩ cấp thấp khác hẳn nhau, nếu đắc tội không những khiến người ta cực đau đầu, đặc biệt là những kẻ xuất thân tán tu kia, trong sư môn không có tu sĩ cấp cao.

Ở Đông cực Hải, mấy trăm năm trước từng xảy ra một chuyện như thế, lúc ấy một tông môn lớn đắc tội với một vị tu sĩ cấp cao tán tu, kết quả vị tán tu cấp cao dọa bảo thù, giết gần hết một ngàn tên đệ tử cấp thấp, mặc dù tông môn kia đã từng phái tu sĩ cấp cao đi truy sát tu sĩ đó, nhưng kết quả cuối cùng lại dẫn tới người tu sĩ kia càng điên cuồng trả thù hơn, tu sĩ kia cũng cực kỳ giáo hoạt, thấy người có tu vi cao hơn hẳn, hẳn liền tránh hoặc chạy trốn, rồi chọn những kẻ có tu vi thấp hơn ra tay. Điều đó càng khiến những đệ tử cấp thấp hơn cảm thấy bất an, đến cuối cùng, bởi vì tổn thất quá nhiều đệ tử tinh anh, đã không còn có thêm huyết mạch mới, tông môn đó nhanh chóng bị rút vào quên lãng.

Lúc ấy bởi vì chuyện này, đã làm bùng nổ cả giới tu chân Đông Cực Hải, cũng từ đó về sau, môn phái Đông Cực Hải đối với những tu sĩ cấp cao không rõ lai lịch đều rất khách sáo mấy phần, thậm chí còn chủ động lôi kéo, dù cho lôi kéo không thành, cũng cố sức không đắc tội, không kết thù.

Đây cũng là vừa rồi nguyên nhân vì sao Lâm Nguyệt ở ngay trước mặt Lam Mi ra tay phê đi Lâu Mai, còn Lam Mi lại không trở mặt. Lam Mi không ra tay, một là có phần kiêng kỵ với Lâm Nguyệt, hai là cảm thấy quân sở Lâu Mai này đắc tội với một tu sĩ cấp cao cũng không có lợi, vì thế bà ta mới chọn cách nhin xuống con tức này, thậm chí còn mời mọc Lâm Nguyệt đi làm khách ở Phấn Y Cung.

Nhưng bà ta lại không biết, nguyên nhân tất cả đều nằm trong tính toán của Lâm nguyệt, mục đích từ đầu đến cuối của Lâm Nguyệt, cũng chỉ nghĩ cách lấy được ngọc bài mời mọc của Phấn Y Cung mà thôi!

TRên đường phố đảo Vạn Điều, Lâm Nguyệt đứng đón gió, chậm rãi đi về phía trước. Chỗ đảo Vạn Điều này, nói là đảo, thực ra chỉ là một thành trì lớn được lập trên đảo, đảo nhỏ Vạn Điều cực kỳ rộng lớn, diện tích rộng ngàn dặm, là một trong những đảo lớn nhất Hải Vực này, cũng là chỗ ở tông môn của Phấn Y Cung.

Tông môn Phấn Y Cung được thành lập ở ngay giữa trung tâm đảo nhỏ, mà chỗ Lâm Nguyệt đang đứng, chẳng qua chỉ là một toàn thành nhỏ ở bên ngoài mà thôi, chẳng qua cho dù là bên ngoài, cũng cực kỳ phồn thịnh, gần như có thể vượt qua cả thành La Châu.

Giới tu chân Đông Cực Hải và La Châu khác hẳn nhau, La Châu có gì thì ở đây không có, mà ở trong này có gì thì La Châu cũng hiếm thấy.

Linh mạch La Châu phần đông rải khắp nơi là rừng núi cao ngất có vô số các linh hoa linh thảo, còn ở Đông Cực Hải, vì thiếu hụt linh thảo, nên cũng rất hiếm đan dược, ngược lại vì ở gần Hải Vực, nên cũng không có đan dược, nội đan yêu thú Nội Hải đã trở thành điểm mấu chốt của tu sĩ tu luyện.

Sau khi vào Đông cực Hải, Lâm Nguyệt nhanh chóng phát hiện ra đan dược ở đây cực kỳ quý giá, ở La Châu giới tu chân có thể nhìn thấy được một số loại đan dược cấp thấp các loại bày bán, song ở chỗ này lại trân quý vô cùng, còn ngược lại ở giới tu chân La Châu rất khó gặp nội đan yêu thú, ở chỗ này đâu đâu cũng có.

Đan dược, với một luyện đan sư lại có nhẵn không gian như Lâm Nguyệt mà nói, thực sự chẳng là gì, nhưng chút nội đan yêu thú lại là đồ tốt, theo nàng biết, một chút đan dược cao cấp, cần rất nhiều nội đan yêu thú làm thuốc dẫn, vì thế Lâm Nguyệt chuẩn bị nhân cơ hội này, ở chỗ này không kiêng nê gì mà thu mua một lượng nội đan yêu thú, cứ là đồ tốt thì được, nếu mang về La Châu, cũng có thể có được một khoản lợi nhuận nhất định.

Hiện tại Lâm Nguyệt cũng không thiếu linh thạch, nhưng tu sĩ muốn nâng cao tu vi lên lại cần lượng tài nguyên lớn, với giàu có trước mắt của nàng, cũng chưa đủ để cho nàng tu luyện tới hóa thần, vì thế nàng nhất định còn phải tính lớn cho sau này. Hơn nữa, linh thạch dù là đồ tốt, ai mà không ngại có thêm nhiều chứ?

Trong lòng đã quyết, Lâm nguyệt quyết định ở chỗ này lợi dụng số đan dược nàng không dùng được để đổi lấy số lượng lớn nội đan yêu thú, đủ để chứa đầy bốn túi đựng vật, lúc này vẫn chưa thỏa mãn tạm thời đặt một khách sạn làm chỗ dừng chân, chuẩn bị điều tức tốt một lượt, rồi chuẩn bị để ngày mai tới Phấn Y Cung.

“lâm tiên tử...”

Lâm Nguyệt vừa trở lại khách sạn, đang định về phòng, một bóng lóe lên ngăn nàng lại.

“Là người hả?” thấy người đến, trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên nghiêng ngẫm, lạnh nhạt mở miệng.

Người ngăn Lâm Nguyệt lại là một thiếu nữ có dung mạo nho nhã xinh đẹp, mà người thiếu nữ này chính là thiếu nữ thần bí mà Lâm Nguyệt thấy ở Phiêu Hương Lâu, lúc ấy thời điểm đám người Linh Cửa Phật gây chuyện, người thiếu nữ này đã từng khiến Lâm Nguyệt chú ý, mà càng khiến Lâm Nguyệt thêm thú vị chính là, người thiếu nữ này rõ ràng là một kẻ giả trang, rõ ràng là đàn ông, mà lại giả trang mình thành bộ dáng một cô gái.

Chẳng qua không hiểu vì sao, Lâm Nguyệt có chút tình cảm tốt với hắn, vì thế mới không vạch trần hắn ra.

“Không biết Lâm tiên tử có thể chịu nghe tại hạ nói mấy lời được không?” Thiếu niên giả gái trước mắt ngược lại cực kỳ trấn định, lạnh nhạt mở miệng.

Lâm Nguyệt yên lặng nhìn hắn, mãi cho tới khi sắc mặt thiếu niên biến đổi, hơi xấu hổ, mới mở cửa phòng, nói lạnh nhạt, “Vào đi”

Thiếu niên do dự một chút, vẫn đi theo Lâm Nguyệt vào phòng.

“Lâm tiên tử, ngày mai người đi tham gia hôn lễ của Phấn Y cung sao?”

“Hả? Vậy thì sao? Chẳng lẽ người nghĩ muốn đi cùng bản tôn sao?” Lâm Nguyệt nhướn mày cất giọng lạnh nhạt.

“Xin Lâm tiên tử bớt giận, tại hạ quả thật có ý đó, không biết ý Lâm tiên tử thế nào?” Bị Lâm Nguyệt trực tiếp nói thẳng, thiếu niên không kinh hoảng, mà trấn định hỏi.

“Bản tôn và người chẳng thân cũng chẳng quen, vì sao phải dẫn người đi chứ? Huống chi, mặc dù Phấn Y Cung là đám rỗng rang hỏ, vốn dĩ với tu vi các hạ, có muốn đi vào cũng không khó mà”

Tu vi thiếu niên cũng ngang ngửa Lâm Nguyệt, đều là nguyên anh sơ kỳ, với tu vi của hắn muốn tiến vào Phấn Y cung vốn chẳng phải là việc khó.

“nếu ta đoán không sai, Lâm tiên tử hẳn là hướng về chính phủ sắp được gả của Đại Nhi đi? Nếu là vậy, Lâm tiên tử có thể hợp tác với ta thấy thế nào?”

Sắc mặt Lâm Nguyệt sầm mạnh xuống, nói ra lạnh lùng, “Ý người đây là gì?”

Nàng đi Phấn Y Cung, đúng thật là hướng về tân lang kia, nàng muốn biết, người đó có phải là Diêm Tinh Vân không, nhưng chuyến đi này của nàng cực kỳ bí mật, vốn cũng không có lộ ra sơ hở gì, sao thiếu niên này lại biết được chứ?

“Lâm tiên tử đừng kinh ngạc, tại hạ cũng chỉ suy đoán mà thôi, bề ngoài Lâm tiên tử không tầm thường, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi nguyên anh, một nhân vật kinh tài tuyệt điểm như thế, tại hạ trước nay chưa từng nghe qua, nghĩ tới Lâm tiên tử hẳn là đến từ một nơi cực kỳ bí ẩn, mà vừa đúng lúc, Ý Đại Nhi lại cưới chính phủ cũng có lai lịch không rõ, vì thế tại hạ mới suy đoán, chuyến đi này của Lâm tiên tử tới đảo Vạn Điều, có phải là vì người đó không, không biết tại hạ nói gì gì sao không?” thiếu niên không hề chớp mắt nhìn thẳng Lâm Nguyệt, chậm rãi mở miệng giải thích.

“Người là người Đông Cực cung phải không?” Ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe, cũng không đáp, mà lạnh lùng hỏi, coi như chấp nhận lời thiếu niên nói là đúng.

Thiếu niên có chút kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt một cái nói ra, “Tại hạ là Đông Cực Dương, là thiếu chủ Đông Cực Cung, nếu Lâm tiên tử và tại hạ cùng hợp tác, lúc nguy hiểm có thể hiệp trợ Lâm tiên tử hai người rời khỏi đảo Vạn Điều an toàn”

Trong lòng Lâm Nguyệt hơi rung động, trầm mặc không nói.

Nói thật, đề nghị này của Đông Cực Dương khiến nàng động tâm, chẳng qua nàng vẫn chưa xác định được người đó đến cùng có phải là Diêm Tinh Vân không, nếu không phải, nàng cũng không nhất định phải đi mạo hiểm đắc tội với Phấn Y Cung, mặc dù nàng không sợ, nhưng chọc phải thế lực khổng lồ vậy, cũng là một chuyện phiền phức.

Chẳng qua nói đi nói lại, điều kiện tiên quyết là người đó không phải là Diêm Tinh Vân, nếu người đó thực sự là Diêm Tinh Vân, mà Diêm Tinh Vân lại bị người ta bức bách, nàng tất yếu phải chống lại Phấn Y Cung, đến lúc đó nếu đánh nhau, không ai tương trợ, nàng muốn mang Diêm Tinh Vân đi thành công, chỉ e cũng không dễ.

Dù sao người đó thực sự mà là Diêm Tinh Vân, chỉ sợ Diêm Tinh Vân nhất định đã xảy ra chuyện gì, mới có thể bị bức ép lập gia đình, đoán chắc hiện giờ hẳn không có sức tự vệ, nếu không, với tính tình kiêu ngạo của thiếu niên ấy, sao để mặc người ta làm nhục như thế chứ?

“Lâm tiên tử, người cảm thấy thế nào?” Đông Cực Dương thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, không nhịn được mở miệng hỏi.

Thực ra hắn cũng không nhất định phải hợp tác cùng Lâm Nguyệt, chẳng qua không hiểu sao trong lòng hắn có dự cảm mơ hồ, cảm thấy hợp tác với Lâm Nguyệt là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa Lâm Nguyệt mang tới cho hắn cảm giác kỳ diệu, lúc hắn nhìn thấy Lâm Nguyệt một khắc kia, tận sâu trong lòng mơ hồ có cảm giác thân thiết với Lâm Nguyệt, cảm giác như thế, chỉ có hắn bình thường lúc đối mặt với huyết mạch người thân của mình mới có, mà kỳ lạ là lúc hắn đối mặt với Lâm Nguyệt cũng có loại cảm giác này.

“Ta có thể đồng ý với ngươi, hợp tác với ngươi, nhưng mà ngươi nhất định phải cho ta biết, mục đích của ngươi là gì?” Trầm tư một lát, Lâm Nguyệt chậm rãi nói ra.

Nàng đã suy tính thật kỹ, cuối cùng cảm thấy cùng hợp tác với Đông Cực Dương cũng không tồi, chưa nói tới thân phận Đông Cực Dương, nhưng Đông Cực Dương lại là bá chủ Nội Hải, hợp tác cùng hắn, đến lúc đó có gặp cạm bẫy gì, có người Đông Cực Cung ở đây, người Phấn Y Cung cũng không đặt mọi chú ý lên người nàng.

Huống chi, nếu người đó không phải là Diêm Tinh Vân, nàng cũng không mất gì, với tu vi của nàng, dĩ nhiên có thể bình yên rời đi. Nếu người đó không phải là Diêm Tinh Vân, đến lúc đó dĩ nhiên không thể thiếu được chuyện phải nhờ vả tới thế lực Đông cực cung ở Nội Hải, nàng và Diêm Tinh Vân cũng nhất định có đường lui.

“Chuyện này...” Đông cực Hương hơi do dự, lần này hẳn tới Phấn Y Cung, dĩ nhiên là có mưu tính trước, nhưng chuyện còn chưa thành, lại không thể đơn giản nói ra cho người khác biết được, mặc dù Lâm Nguyệt khiến cho hắn có cảm giác rất thân thiết, nhưng dù sao hắn cũng chưa hiểu rõ Lâm Nguyệt, vì thế cũng không dám tin nhiệm quá.

“Công tử Đông Cực, nếu ngươi không nói, hợp tác cũng chúng ta cũng thôi đi!” Lâm Nguyệt thấy Đông Cực Dương do dự, lập tức đánh giọng nói ra.

Hợp tác song phương cần thẳng thắn, Đông Cực Dương biết rõ mục đích của nàng, còn nàng lại hoàn toàn chẳng biết chuyện gì về hắn cả, thế cũng không phải là chuyện tốt, nếu Đông cực Dương không thể thẳng thắn, vậy nàng cũng đành thôi không hợp tác với hắn nữa.

Tựa như Đông Cực Dương không tin nàng vậy, nàng dựa vào cái gì mà chỉ với mấy câu của đối phương thì tin tưởng đối phương chứ?

“Ta có thể nói cho ngươi biết!” Trầm tư một lát, Đông Cực Dương cắn răng nói ra, “Nhưng ngươi nhất định phải thề, chuyện hôm nay ta nói với ngươi, ngươi tuyệt đối không được tiết lộ tí gì với người khác, nếu không sẽ bị tâm ma cắn trả!”

“Nếu ta vô hại, dĩ nhiên ta cũng sẽ không nhiều chuyện làm gì!” Lâm Nguyệt lạnh lùng nói ra, chuyện chẳng có liên quan gì tới nàng, nàng hạ thề độc thì đã sao nào?

“Được, ta tin ngươi!” Đông Cực Dương nói xong, đôi môi Đông cực Dương khẽ mấp máy, hướng Lâm Nguyệt truyền âm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Nàng Đáng Chết

Hôm sau.

Ngày đại hôn của cung chủ Ý Đại Nhi Phấn Y cung, toàn bộ đảo Vạn Điều đều vui mừng rộn rã, nhất là trong Phấn Y Cung, khắp nơi treo đầy dải lụa đỏ, chữ hỷ và đèn lồng dán chữ hỷ, cả hành lang gấp khúc trên quảng trường bày đầy các loại hoa tươi, tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

Đệ tử Phấn Y Cung ra vào bận rộn, người thì tới trước cửa đón khách, khác hẳn lúc trước nhân sĩ bên ngoài ít đặt chân lên Phấn Y cung.

Lâm Nguyệt trong bộ đồ xanh thẫm, tóc đen xõa hai vai, trên người không mang chút bất kỳ trang sức nào, nhưng dung nhan tuyệt sắc và dấu hiệu màu lam Nguyệt ở giữa mi tâm càng tôn lên cho nàng, hiện giờ nàng thoát nhìn càng thêm thanh lệ vô song, nghiêng nước nghiêng thành.

Ngày đại hỉ đón dâu chính phu của Cung chủ Ý Đại Nhi Phấn Y Cung, ngoài người Đông Cực Cung ra, có nhiều người ở các môn phái khác trên tam cung tứ đảo cũng tới chúc mừng, người Đông Cực Cung không tới, nhưng lễ cũng tới.

Những người khác biết rõ Đông Cực Cung không phải người tới, cũng không thấy kinh ngạc, dù sao hình tượng bá chủ Đông Cực Cung đã xâm nhập sâu vào lòng người, dù hiện giờ thế lực Đông Cực Cung không lớn bằng trước, nhưng địa vị bá chủ ở Nội Hải tạm thời vẫn không cách nào rung chuyển nổi.

Chỉ có Lâm Nguyệt biết rõ, thực ra người Đông cực Cung không phải không đến, mà chỉ là không ra mặt trực tiếp thôi.

Hiện tại thiếu chủ Đông Cực Dương của Đông Cực Cung, đang quang minh chính đại đứng sau lưng nàng, hơn nữa còn giả dạng thiếu niên, chẳng qua chỉ sửa lại chút dung mạo thôi.

Dung mạo Đông Cực Dương cực kỳ tuấn mỹ, ở chỗ Nội Hải như thế, thân là nam nữ lớn lên có dung mạo tuấn tú bậc nhất cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, cứ việc trước kia Đông cực Dương có tân trang đơn giản, nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt nồng cháy của những đám nữ tu kia, nếu những kẻ đó không phải trong lòng có phần kiêng kỵ Lâm Nguyệt thì giờ phút này chi sợ Đông Cực Dương gặp phiền toái rồi.

Còn Đông cực Dương rõ ràng trước cũng đã nghĩ tới điểm này, vì thế mới cố tìm làm Nguyệt hợp tác, dù sao sắc đẹp khiến thần trí hôn mê, ở Nội Hải nữ tu yêu thích nam sắc cũng đầy người, huống chi Phần Y Cung vốn là một tông môn chuyên lấy tu vi nam tu làm lộ đỉnh, dù cho hần có tu vi nguyên anh đi chăng nữa, chẳng may hành động bị người ta phát hiện ra, đến lúc đó song phương ra tay, chỉ sợ hần cũng không chiếm được lợi gì.

Hơn nữa mục đích chuyến đi này của hần cũng không để cho hần bị bại lộ thân phận, nếu thân phận bại lộ, hần lọt vào trong tay Người Phần Y Cung, thì sẽ gây bất lợi vô cùng với Đông Cực Cung.

Giờ phút này tâm tư Đông Cực Dương Lâm Nguyệt cũng không biết, mà dù có biết cũng sẽ không để ý.

Nàng chỉ lặng lẽ ngồi ở chỗ tân khách, đợi đôi tân nhân xuất hiện. Chỉ là nàng không biết, giờ phút này nàng đã sớm trở thành tiêu điểm của mọi người.

Hôm qua mọi chuyện xảy ra trong Phiêu Hương Lâu, chỉ ngắn ngủn trong một ngày đã lan truyền khắp đảo Vạn Điều, gần như ở tất cả Nội Hải những kẻ có chút thế lực cũng biết, đảo Vạn Điều tới một vị nữ tu nguyên anh thần bí, mặc dù lúc ấy Lâm Nguyệt ở trong Phiêu Hương Lâu cũng không lộ ra hình dáng, nhưng hôm nay nàng xuất hiện tại đây, chỉ cần thông minh một chút thì ai cũng đoán ra được thân phận nàng.

Có rất nhiều người lúc lần đầu nhìn thấy Lâm Nguyệt, đều sẽ bị dung mạo của nàng kinh diễm, có người tông lòng thậm chí còn vì nàng là thân phận nữ mà thấy tiếc hận một trận, dù sao ở Nội Hải, nữ tử lớn lên yêu nghiệt như Lâm Nguyệt cũng không nhiều, nhất là dung mạo tuyệt sắc kia của nàng, chính là chẳng có nam tử nào sánh nổi.

Dung mạo Lâm Nguyệt xuất sắc, lại có tu vi nguyên anh, ngược lại càng thu hút một số tu sĩ thiếu niên có tâm hồn thiếu nữ, chẳng qua những người đó cũng chỉ dám đứng rất xa, do mặt vụng trộm nhìn vài lần mà thôi, dù sao ngày hôm qua Lâm Nguyệt ở Phiêu Hương Lâu phế đi môn chủ Linh cửa Phật Lâu Mai ai cũng biết, vị lão tổ nguyên anh này mặc dù trông tuyệt sắc, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn, họ đơn giản không dám dấn vào.

Hơn nữa cũng bởi chuyện này, Lâm Nguyệt hung hãn đắc tội mạnh với Phần Y Cung, sư môn trưởng bối của họ cũng cấm không cho họ tới gần Lâm Nguyệt, nhưng dù là thế Đông Cực Dương đứng sau Lâm Nguyệt vẫn nhận được không ít kính bái.

“Ta nói này, ngươi không thể khiếm tốn một chút chứ? Ngươi có bộ dáng này, nhưng nam nhân kia đều nhìn ta với ánh mắt ác độc chỉ muốn ăn tươi nuốt sống ta thôi kia!”

Đông Cực Dương sau khi tiếp nhận những ánh mắt chết người và ghen tỵ, cuối cùng không kiềm được nhỏ giọng oán hận Lâm Nguyệt.

“Nếu ngươi sợ, thì có thể rời đi” Lâm Nguyệt tức giận nói ra.

Thực ra nàng cũng không muốn bị biến thành khi để người ta xem đầu, nhất là thấy những nam tu mảnh mai kia dùng ánh mắt nồng cháy nhìn thẳng nàng thậm chí có lúc còn ném cho nàng ánh mắt quyến rũ, nàng đã không kiềm được nổi hết da gà, trong lòng thấy lạnh lẽo gai người.

Hơn nữa nàng thực ra cũng không muốn chọc xa vậy, chỉ là sau khi thân thể được cải tạo, nàng chẳng cách nào thay đổi được dung mạo của mình mà thôi, hơn nữa chỗ Phần Y Cung như thế, nàng không muốn dùng ảo thuật, ảo thuật đó có thể giấu được những kẻ có tu vi thấp hơn nàng, nhưng cũng không giấu được tu sĩ có tu vi nguyên anh giống nàng.

“ngươi tưởng ta không muốn đi sao? Đây không phải là thời điểm không hay sao?” Đông Cực Dương cực kỳ uất ức, hần cũng không muốn tiếp tục bị những ánh mắt hâm mộ ghen ghét kia nhìn Lâm Nguyệt được không? Đây tất cả đều là bị ép cả, nếu được hần hận cách Lâm nguyệt thật xa!

Lâm Nguyệt lớn lên trông tao nhã tuyệt thế là đúng, chẳng qua gương mặt đó cũng thật quá kéo theo thù hận, nhất là kéo hần theo, nếu không phải là bởi hần hợp tác với Lâm nguyệt, giờ phút này chỉ sợ hần đã nhảy ra thật xa, sợ cứ tiếp tục ở lại đây lại chọc cho người giận hận.

“Cần phải nhanh” Lâm Nguyệt mặt lạnh nhìn lướt qua đám đông, nói ra lạnh nhạt.

“Được, đợi khi nào Ý Đại Nhi và chú rể của nàng ấy ra, nếu người đó là người ngươi cần tìm, ngươi nghĩ cách cuốn chặt lấy Ý Đại Nhi, tới lúc đó ta sẽ nhân cơ hội rời đi ngay” Nghe Lâm Nguyệt nói, trên mặt Đông cực Dương nặng nề mấy phần, nói trầm giọng.

Hần dùng những lời này truyền âm mà nói, Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt nhàn nhạt liếc hần một cái, cũng dùng truyền âm nói thần nhiên, “Ta chỉ đợi người nửa nén hương thôi, vừa hết nửa nén hương, mặc kệ người đó có phải là người ta muốn tìm không ta đều sẽ rời đi”

“Ngươi yên tâm đi, sau nửa nén hương ta nhất định sẽ trở lại” Đông cực Dương cắn răng nói.

“Như thế thì được rồi”

Lâm Nguyệt không để ý tới Đông cực Dương nữa, tản ra thần thức hướng ra chung quanh, không biến sắc nhớ kỹ mấy chỗ có hơi thở hùng hậu mờ mịt.

Chỗ đại diện này ước chừng có tới hơn mười mấy tu sĩ nguyên anh, trong đó có bảy tám người là người môn phái khác tới tham gia hôn lễ, còn lại ngoài một trưởng lão đang tiếp đón khách, những kẻ khác đều nấp trong tối, mà mấy người này, đến lúc đó cũng là đối tượng trọng điểm Lâm Nguyệt cần đề ý tới. Đường nhiên vẫn còn cung chủ Phần Y Cung chưa lộ mặt ra trước nữa cũng là một trong đó.

“Đông cực Dương, ở đây ước chừng có bốn tu sĩ nguyên anh Phần Y Cung, ở đây, đồng thời chống lại những người này ta cũng không nắm chắc bao phần có thể duy trì trong nửa thời gian nén hương, người của ngươi sắp xếp xong không?” Cảm giác được mấy hơi thở ẩn nấp kia, Lâm Nguyệt khẽ nhíu mày truyền âm ra.

“Bồn ư? Điều này sao được chứ?” Đông cực Dương nghe thấy Lâm Nguyệt nói, bắt giác kinh hãi, kêu lên, “Ngươi chắc chứ?”

“Đúng vậy, ta không rõ những người đó có phải là người Phấn Y Cung không, nhưng thoát nhìn trước mắt, rõ ràng Phấn Y Cung còn có mưu đồ khác, các nàng ấy nhằm vào cũng không phải mỗi chúng ta, mà là tất cả mọi người ở đây”

Lâm Nguyệt cũng cảm thấy có điểm là lạ, Phấn Y Cung này rõ ràng có mưu đồ khác, trước mắt xem ra, hẳn là muốn mượn hôn lễ này để mưu đồ cái gì, nàng và Đông Cực Dương đoán chừng là đúng lúc đụng phải âm mưu bên trong của đối phương.

“Phấn Y Cung, hừ, quả nhiên là không nhìn được nữa rồi mà...” Sắc mặt Đông cực Dương cực kỳ khó coi, hẳn gần như không hoài nghi tí nào lời Lâm Nguyệt, với thần sắc mạnh mẽ của Lâm Nguyệt, lúc ở Phiêu Hương Lâu hẳn đã biết rồi.

Hắn và Lâm Nguyệt khác nhau, thân là thiếu chủ Đông Cực Cung, hẳn với Phấn Y Cung lòng muông dạ thú đã sớm nghe qua, hôm nay lại nghe thấy lời Lâm nguyệt nói, lại càng chắc chắn Phấn Y Cung có lòng bất chính hơn.

“Lâm tiên tử, chỉ sợ lần này cần ngươi ra tay tương trợ rồi, Phấn Y Cung đã nhọc lòng bày ra trận này, rõ ràng cho thấy đã để ý đối với mấy thế lực bên ngoài, tuyệt đối không thể để cho họ được như ý, nếu không toàn bộ Nội Hải sẽ loạn mất!”

“Ta sẽ không tham dự chuyện thế lực Nội Hải các ngươi tranh giành đâu” Lâm Nguyệt lạnh giọng nói ra.

Nội Hải thế nào, kế hoạch quan trọng của Phấn Y cung là gì, đều chẳng liên quan tới nàng, nàng chẳng qua là người từ ngoài đến, sớm muộn gì cũng phải rời đi, hơn nữa ngày đó cũng không xa.

Hơn ba năm, có một số việc, nàng nhất định phải trở về Côn Lôn xử lý, Diệp Khuynh Tuyết tồn tại, với nàng mà nói, giữ lại cuối cùng là mối họa lớn trong lòng, chỉ có giải quyết được Diệp Khuynh Tuyết, nàng mới có thể tiến thêm một bước.

Sau khi thành công đột phá nguyên anh, nàng đã mơ hồ cảm thấy thiên đạo tồn tại, cũng biết ở cùng thiên địa, nàng và Diệp Khuynh Tuyết không thể cùng tồn tại, giữa các nàng, nhất định phải có một kẻ chết, một người khác mới có thể thuận lợi sống sót, nếu như nàng không muốn chết, vậy nàng chỉ còn cách để Diệp Khuynh Tuyết đi chết thôi!

“Lâm tiên tử, ta biết rõ trong lòng ngươi nghĩ gì, nhưng ngươi phải hiểu, hôm nay ngươi đã tới trong này, cũng đã lọt vào trong bố cục, cứ coi như ngươi muốn rút ra, thì cũng đã chậm mất rồi” Đông cực Dương cười khổ bảo.

Mặc kệ mục đích Lâm Nguyệt là gì, hiện giờ nàng ở chỗ này, cũng đã bị người Phấn Y Cung tính toán, dù cho nàng có khoanh tay đứng nhìn, người Phấn Y Cung cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, hiện tại nàng ngoài hợp tác cùng hắn ra, thì đã không còn lựa chọn nào nữa.

Lâm Nguyệt nở nụ cười lạnh, ý Đông cực Dương nàng sao không hiểu chứ? Chỉ là không chú ý bị cuốn vào trong trận tranh đấu các thế lực Nội Hải, thực sự khiến nàng cực kỳ tức giận.

“Ngươi muốn ta làm gì hả?” Biết mình đã hết cách thoát thân, Lâm Nguyệt cũng không nói nhảm nữa, mà hỏi lạnh lùng.

“Ta hy vọng Lâm tiên tử có thể giết được Ý Đại Nhi!” Sắc mặt Đông Cực Dương nặng nề nói ra.

“Khẩu vị các hạ lớn thật!” Nghe Đông Cực Dương nói, Lâm Nguyệt bắt giác cười lạnh, nói chế giễu, “Theo ta biết, cung chủ Ý Đại Nhi Phấn Y Cung cũng là một tu sĩ nguyên anh, các hạ dựa vào đâu mà bảo ta có thể giết được đối phương chứ? Hơn nữa còn ở trong phần đông tu sĩ nguyên anh Phấn Y Cung mà chẳng coi ra gì sao? Chẳng lẽ chỉ bằng một câu hy vọng kia của các hạ, ta liền không để ý mà cứ thế lao vào chỗ chết để giết Ý Đại Nhi sao?”

Đông Cực Dương cũng biết yêu cầu này của mình có vẻ làm khó Lâm Nguyệt, nhưng hắn vẫn không còn cách nào khác, mẫu thân trúng độc hôn mê, là do Phấn Y Cung hạ độc thủ, lần này hắn tới Phấn Y Cung là vì trộm lấy thuốc giải, lại không thể ngờ sẽ đụng đầu vào trong âm mưu Phấn Y Cung, hiện tại chỉ có giết chết Ý Đại Nhi cái vị cung chủ Phấn Y Cung này, chỉ cần Ý Đại Nhi chết, Phấn Y Cung tất nhiên sẽ xuất hiện đại loạn, đến lúc đó mới triệt để phá vỡ âm mưu của Phấn Y cung.

“Lâm tiên tử...” Đông Cực Dương lại muốn nói tiếp, nhưng đúng lúc này lại thấy trưởng lão tiếp đại của Phấn Y Cung mặt mũi vui vẻ đi lên đài, cất cao giọng nói, “Giờ lành đã đến, cho mời cung chủ...”

Khi tiếng trưởng lão tiếp đại vừa dứt, trong đại điện lập tức vang lên tiếng nhạc, kèm theo vui vẻ, cung chủ Phấn Y một thân mặc áo cưới đỏ thắm kéo theo một vị thiếu niên mặc hi bào đỏ thắm chậm rãi tiến vào.

Thấy Hai người, trong đại điện lập tức vang lên tiếng hít hà.

“Người thật xinh đẹp...”

“Quả nhiên là nghiêng thành tuyệt sắc, chẳng trách mà khiến Ý cung chủ động tâm, vì chính phu đón dâu...”

“Thật sự là mắt màu tím, đẹp quá... Ý cung chủ thật có điểm phúc, nếu mà ta có thể có được mỹ nhân như thế, cả đời cũng không tiếc...”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt rơi trên mặt thiếu niên mặc áo đỏ kia, thân thể lập tức cứng ngắc lại.

Diêm Tinh Vân!

Quả nhiên thật sự là hần! Tay Lâm Nguyệt giấu trong áo nắm chặt, vì dùng lực quá mạnh, đầu ngón tay trắng bệch.

Là hần...

Gương mặt tinh xảo yêu nghiệt kia, cặp mắt tím óng ánh trong suốt kia, trên thế gian này, ngoài Diêm Tinh Vân thì còn ai nữa chứ?

Chỉ là hiện tại hần trong người đã không còn sự hăng hái, linh động và đầy giáo hoạt của người thiếu niên năm đó nữa.

Hần hiện tại gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ kia trắng bệch, cặp mắt vốn linh động trong suốt kia cũng mất đi sức sống, thân thể cứng ngắc, trên mặt đờ đẫn, nhưng mấy móc không có linh hồn vậy, cũng bước theo sát Ý Đại Nhi.

Diêm Tinh Vân, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế? Sao người lại trở nên như thế chứ?

Kiều ngạo của người đâu? Người kiêu ngạo như người, sao khiến bản thân uất nghẹn trở thành kẻ để cho nữ nhân kia độc chiếm chứ?

Vị thiếu niên hăng hái, đầy bá đạo năm đó đi đâu mất rồi? Nhìn thiếu niên như tượng gỗ vậy, tim Lâm Nguyệt đột nhiên khó chịu, cho dù là nàng vô tình, giờ phút này cũng cảm thấy mùi vị đau nhói...

Ý Đại Nhi... Nữ nhân này thật đáng chết!

Cặp mắt phượng lạnh băng của Lâm Nguyệt rơi trên khuôn mặt Ý Đại Nhi ngập tràn gió xuân, trong mắt chợt lóe lên sát khí dày đặc.

Lần đầu tiên nàng thấy thống hận một người như thế, lần đầu tiên cũng muốn giết một người!

Nếu nói lúc trước nàng cũng không có ý giết Ý Đại Nhi, mà hiện giờ, nàng hận chỉ muốn lột xương lột da Ý Đại Nhi mà thôi!

Diêm Tinh Vân, đã bao lần chìa tay ra giúp đỡ nàng, là thiếu niên có ơn cứu mạng nàng, cái vị thiếu niên có mối tình thâm thiết với nàng ấy, dù cho nàng không yêu, nàng cũng tuyệt đối không cho phép kẻ khác dày xéo tới hần như thế!

Nàng không rõ rốt cuộc Diêm Tinh Vân đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại ở No9oij Hải, sao lại lọt vào trong tay Ý Đại Nhi, nhưng nhìn cặp mắt vô thần kia của hần, nàng cũng biết, loại thiếu niên yêu nghiệt đó nhất định là gặp phải nhiều tai ương không chịu nổi, nếu không một người kiêu ngạo như hần, sao để cho mình biến thành bộ dạng thế này chứ?

“Sao vậy?” Đông Cực Dương ở sát gần Lâm Nguyệt cũng phát hiện ra Lâm Nguyệt khác thường, vội vàng truyền âm hỏi, “Đó là người ngươi muốn tìm đó sao?”

Lâm Nguyệt hít thật sâu một hơi, cố ép sát khí trong lòng lại, không trả lời thẳng Đông Cực Dương, mà nói lạnh lùng, “Đông Cực Dương, yêu cầu trước của ngươi ta đồng ý! Ý Đại Nhi ta sẽ giết, nhưng ngươi nhất định phải trong nửa nén hương trở lại, mặc kệ mục đích của ngươi có đạt được không!”

“Cái này...”

Nghe lời Lâm Nguyệt nói, mày kiếm Đông Cực Dương cau chặt, trước khi hần tới, hần đã điều tra ra được thuốc giải Ý Đại Nhi giấu trong tấm điện, hần muốn tìm được thuốc giải, nhất định phải tới tấm điện Ý Đại Nhi, mà ở trong đó cách tấm điện Ý Đại Nhi quá xa, thời gian nửa nén hương đã là cực hạn, nếu mà sớm, chỉ sợ hần không làm được...

“Ngươi tới trong này chẳng qua chỉ vì muốn giải độc đan, nếu ngươi tin ta, giải độc đan ấy ta có thể giúp ngươi luyện chế ra!”

Mục đích Đông cực Dương tới đây nàng đã biết, chẳng qua chỉ là vì một viên hóa viêm đan mà thôi, cung chủ Đông Cực cung trúng viêm độc, cần hóa Viêm Đan mới giải được độc tố, mà hóa viêm đan ấy đúng lúc lâm nguyệt cũng có, chỉ là trước kia nàng và Đông cực Dương không quen, nên cũng không nói.

Nhưng giờ lại khác rồi, nàng có ý muốn giết Ý Đại Nhi, muốn thuận lợi mang Diêm Tinh Vân đi, nhất định phải được Đông Cực Dương hỗ trợ, chỉ bằng một mình nàng, chỉ đủ để bảo đảm mình nàng toàn thân thoát ra, nhưng cũng chẳng có cách nào mang Diêm Tinh Vân đi.

“Ngươi là luyện đan sư sao?” Đông Cực Dương nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Lập tức vẻ mặt lộ ra kích động.

“Đúng vậy, ta là luyện đan sư”

Lâm Nguyệt cũng không phủ nhận, nàng chẳng những là luyện đan sư, hơn nữa là là luyện đan sư cấp chín, mấy năm nay tăng lên theo tu vi nàng, đẳng cấp luyện đan cũng được đột phá, hơn nữa còn có hư vô chân hỏa ở đây, hiện tại nàng đã là luyện đan sư cấp chín rồi.

“ngươi thực sự là luyện đan sư...” Trên mặt Đông Cực Dương lóe lên kích động, có chút không tin, nhưng nhanh chóng hần như nhớ ra gì đó, kích động trên mặt dần thu lại, tâm tình trong nháy mắt trở nên xuống thấp, “mặc dù ngươi là luyện đan sư, nhưng luyện chết ra Hóa Viêm Đan thì lại cần Vạn Từ Hoa làm thuốc dẫn, hiện tại Vạn Từ Hoa đã tuyệt tích ở Nội Hải rồi...”

Ở Đông Cực Hải, đan dược sở dĩ cực trân quý cũng bởi linh thảo rất ít ỏi, cũng bởi thế, nên ở Đông Cực Hải cực ít luyện đan sư, không có linh thảo, sẽ không cách nào luyện đan được, điều này với những luyện đan sư cần nâng cao phẩm cấp luyện đan mà nói, là vấn đề khó khăn nhất, vì thế luyện đan sư

và đan được ở đây hiểm hoi như thế.

“Vạn Tử Hoa sao? Ta đúng lúc cũng có một cây” Mặc dù Vạn Tử Hoa khó có, nhưng trong nhần không gian của Lâm Nguyệt lại có rất nhiều, rất nhiều, hiện thời vì muốn lấy được trợ giúp của Đông Cực Dương, một gốc cây Vạn Tử Hoa thì có đáng là gì chứ?

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, trong lòng Đông Cực Dương cực kỳ kích động, nếu như Lâm Nguyệt nói là thật, vậy hắn không cần mạo hiểm đi lấy đan được nữa, cứ ở lại đây giúp Lâm Nguyệt là cách tốt nhất.

Mặc dù hắn và Lâm Nguyệt biết nhau quá ngắn mới chỉ một ngày, nhưng hắn tin Lâm Nguyệt không lừa hắn, còn phần Lâm Nguyệt lúc trước vì sao không nói, mà chờ tới giờ mới nói, hắn tuyệt không thấy kỳ lạ, dù sao quan hệ giữa hắn và Lâm nguyệt cũng không thân tới mức đó, đối phương có chỗ giấu hắn cũng là chuyện thường, cũng đều có thể làm vậy.

“Được, ta tin ngươi!” Trong lòng Đông Cực Dương cực nhanh lóe lên vô số ý nghĩ trong đầu, cuối cùng vẫn hăng hái gật đầu, mở miệng trầm giọng nói ra.

“Được, Đông Cực Dương, lát nữa ngươi...” Ánh mắt Lâm Nguyệt lạnh lẽo quét qua Ý Đại Nhi trong đại điện, môi hồng khẽ động, cùng truyền âm với Đông Cực Dương.

Mà trong lúc Lâm Nguyệt và Đông Cực Dương nói chuyện, Ý Đại Nhi đã dẫn Diêm Tinh Vân đi lên hi đường được bố trí sẵn, ánh mắt liếc nhìn xuống dưới, cười nói, “Đa tạ các vị hôm nay nể mặt tới tham gia hôn lễ của bản cung chủ, bản cung chủ không muốn nhiều lời, đợi lát nữa bản cung chủ và chú rể đi qua hành lễ tế thiên, dĩ nhiên sẽ cùng các vị không say không về”

Lời Ý Đại Nhi vừa dứt, toàn bộ đại điện nháo lên ồn ào.

“Ý cung chủ, ngươi tìm tiểu mỹ nhân ở đâu vậy? Thật sự có điểm phúc quá mà!”

“Được mỹ nhân thế này làm bạn, Ý cung chủ thật khiến người ta hâm mộ đó...”

“Ý cung chủ, ngươi không phải là không kịp đợi động phòng rồi đó chứ? Một lát nữa ngươi chắc chắn cam lòng theo giúp ta không say không về chứ?”

“...”

“...”

Chung quanh có mấy tu sĩ nguyên anh tương đương tu vi Ý Đại Nhi vội vã mở miệng trêu ghẹo, tuy trong đó là thật lòng hâm mộ chúc mừng, cũng có ghen tị chua xót.

Về mặt Ý Đại Nhi tươi cười, chẳng che giấu chút nào đắc ý trong lòng, ánh mắt lướt qua mọi người bên dưới, khoe môi khẽ cong lên khiến người ta khó nhìn thấy tia mỉa mai.

Hôm nay, chẳng những là Ý Đại Nhi nàng ôm được mỹ nhân về, cũng là ngày chết của những kẻ khác, sau ngày hôm nay, toàn bộ Nội Hải đều là của Ý Đại Nhi nàng, mỹ nhân nàng muốn, giang sơn nàng cũng cần, còn phần những kẻ này, chẳng qua chỉ là đá kê chân lót đường cho nàng leo cao mà thôi!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ý Đại Nhi lại rơi xuống trên mặt Diêm Tinh Vân, trong mắt không kìm được lóe lên si mê, thiếu niên này, bất luận là nàng nhìn nhiều thế nào, tất cả đều khiến nàng không nhịn được kinh diễm, si mê vì hắn.

Ý Đại Nhi nàng xưng bá nhiều năm ở Nội Hải, chưa từng để ý một ai. Với nam nhân, nàng chẳng coi ra gì, nhưng hiện tại, thiếu niên này không cách nào nàng buông tay nổi....

Đáng tiếc thiếu niên này quật cường quá mức, sau khi tỉnh lại, nhưng còn dám phản kháng lại nàng, nếu không phải thấy bản thân hắn bị thương, chỉ sợ nàng còn không giữ được hắn lại...

Chẳng qua, bất kể thế nào, người Ý Đại Nhi nàng xem trọng, nàng đều quyết lấy cho được, nếu hắn không muốn, vậy cả đời hắn đều phải làm hình nhân bên cạnh nàng cả đời, cứ coi như hình nhân không có thần trí, nàng cũng sẽ đối tốt với hắn...

Ý Đại Nhi nhìn Diêm Tinh Vân, trong mắt chợt lóe lên tia ôn nhu, trầm giọng quát lên, “Bắt đầu lễ tế thiên!”

Nói xong, còn kéo Diêm Tinh Vân lên tế đàn, nhưng đúng lúc này, có một giọng thánh thót êm tai dễ nghe như tiếng suối truyền đến, “Đợi đã”

Mọi người nghe thấy tiếng nhìn lại, đã thấy ở chỗ ngồi tân khách, có một thiếu nữ tuyệt sắc đứng lên, chậm rãi bước tới...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Khổng Thần Đan

Biến cố bất ngờ khiến cho toàn bộ đại diện trong nháy mắt tĩnh lặng, ánh mắt mọi người thời khắc này đều dồn lên người thiếu nữ đang chậm rãi bước lên đại diện kia.

Hôm nay là buổi lễ đón dâu chính phu của cung chủ Ý Đại Nhi Phần Y Cung, chỗ đại diện này tụ tập các thế lực lớn nhỏ nội hải, ngoài người Đông Cực Cung ra, gần như tất cả những người có chút thân phận ở Nội hải đều đến đây cả, những người này tới đây, dĩ nhiên là chúc mừng ngày tân hôn của Ý Đại Nhi, cho dù có một số ít cũng không phải thật lòng, song vì kiêng kỵ thế lực Phần Y Cung, không dám gây chuyện ở chỗ này.

Dung mạo Lâm Nguyệt tuyệt sắc, nhưng mà lại cực kỳ lạ mặt, lại thấy nàng là tu sĩ nguyên anh, có nhiều người ở đây lúc nhìn thấy Lâm Nguyệt, đã đoán được thân phận nàng, mà giờ khắc này thấy Lâm Nguyệt đứng lên cất ngang hôn lễ tế thiên của Ý Đại Nhi, bất giác vội vã lộ ra kinh nghi.

Đại diện tu sĩ cử hành song tu, khác hẳn hoàn toàn hôn lễ ở dân gian, thân là tu sĩ, vốn nghịch thiên mà đi, vì thế lúc tu sĩ tiến hành đại diện song tu, một không bái trời đất, hai không bái cha mẹ, mà chỉ cần cử hành lễ tế thiên là được.

Chỉ cần cử hành đại diện tế thiên thành công, dưới sự chứng kiến của thiên đạo, nhân vật mới liền chân chính trở thành bạn song tu. Nếu không qua đại diện tế thiên, thì không được coi là buổi lễ đã xong.

ở giới tu chân, bạn song tu không nhất định phải toàn tâm toàn ý đối đãi đối phương, song lúc làm lễ đại diện song tu, lễ tế thiên phải thật sự thành tâm, không thể bị ai cất ngang, nếu lễ tế thiên mà bị cắt đứt, vậy chỉ có thể nói, ý trời đã vậy, thiên đạo phản đối hai người kết hợp.

Lâm Nguyệt chọn vào lúc Ý Đại Nhi chuẩn bị lễ tế thiên mà ra mặt, cũng là kế hoạch tốt, chỉ có lúc này mới triệt để khiến Ý Đại Nhi tức giận, cũng để cho nàng ta mất đi tinh táo.

Quả nhiên, ngay trong nháy mắt Lâm Nguyệt mở miệng, sắc mặt Ý Đại Nhi liền sầm xuống, hôm nay nàng ta bày ra kết cục này, tất cả mọi người ở đây đều là con cò của nàng ta, nhưng nàng ta cũng có tự tin tương tự, vào ngày hôm nay bất luận có kết quả cuối cùng thế nào, đại diện song tu của nàng ta và Diêm Tinh Vân phải được cử hành thuận lợi, bởi nàng ta tin, ở chỗ này, chẳng ai dám bắt kính với Phần Y Cung, chẳng ai dám khiêu khích quyền uy của Ý Đại Nhi nàng ta!

Nhưng nàng ta không sao ngờ được rằng, lúc lễ tế thiên của nàng ta chưa kịp cử hành, thì đã bị người ta phá, mà kẻ phá hỏng hôn điển của nàng ta, dĩ nhiên là một nữ tu tuyệt sắc cực xa lạ.

Nữ nhân này...

Mắt lạnh nhìn thấy Lâm Nguyệt chậm rãi bước tới, đôi mắt Ý Đại Nhi híp lại, trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng lại nhanh chóng trấn định, trong lòng cười lạnh mãi.

Nữ tu này chắc là nữ tu nguyên anh đã phé Lâu Mai ở Phiêu Hương Lâu mà hôm qua Lam Mi kể lại đi, người này thực sự thật to gan, dám gây chuyện ở Phần Y Cung, chẳng lẽ nàng ta cho rằng nàng ta là tu sĩ nguyên anh thì có thể làm càn ở chỗ này được sao? Thật không biết sống chết là gì mà!

Nhìn thẳng ngũ quan tinh xảo tuyệt sắc của Lâm Nguyệt, trong lòng Ý Đại Nhi có chút đổ kỵ, nhìn về ánh mắt Lâm Nguyệt càng lộ ra không tốt.

ở đây kể cả Ý Đại Nhi, ánh mắt tất cả mọi người đều dồn vào Lâm Nguyệt, nhưng không ai nhìn thấy Lâm Nguyệt mở miệng, mà Diêm Tinh Vân có vẻ mặt đờ đẫn đứng cạnh Ý Đại Nhi thân hình khẽ cứng đờ, cặp mắt trống rỗng vô hồn kia chỉ trong nháy mắt chợt lóe sáng giây giữa, song lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ trống rỗng vô hồn vốn có.

“Các hạ là ai? Vì sao lại mở miệng quấy rầy đại diện tế thiên của Bản cung chủ?”

Thấy Lâm Nguyệt chậm rãi đi tới, song vẫn không lên tiếng, ngược lại ánh mắt nhìn Diêm Tinh Vân không hề chớp, trong lòng Ý Đại Nhi tức giận tới cực điểm, nhưng vẫn nhìn được tức giận chất vấn!

“Cung chủ Ý Đại Nhi Phần Y Cung?” Lâm Nguyệt không đáp mà hỏi lại, ánh mắt nhìn thẳng đối phương ngạt sát khí lạnh lẽo.

“Lâm tiên tử, ở trong Phần Y Cung, đừng có làm càn!” Thấy Lâm Nguyệt đột nhiên quấy rối, Lam Mi vẫn đứng ở tân khách trong trầm xuống, vội ra, ngăn trước mặt Lâm Nguyệt lại.

Lam Mi biết Lâm Nguyệt, hôm qua ở Phiêu Hương Lâu, thái độ cuồng vọng kia của Lâm Nguyệt, khiến bà ta thảm hận, hiện tại thấy Lâm Nguyệt quấy rối ở trên hôn lễ, lại càng tức giận vạn phần. Vì thế bà ta không đợi Ý Đại Nhi nói, đã trực tiếp xông ra điểm thân phận Lâm Nguyệt, dù sao thì Ý Đại Nhi chưa từng thấy qua Lâm nguyệt, cũng không biết nàng cụ thể ra sao.

“Lâm tiên tử, Lâm Nguyệt?” Nghe thấy lời Lam Mi nói, con mắt như rắn độc của Ý Đại Nhi nhìn thẳng Lâm Nguyệt, cười lạnh bảo, “Người chính là Lâm Nguyệt hôm qua ở Phiêu Hương Lâu phé đi môn chủ Lâu mai của Linh cửa phật sao?”

“Đúng!” Lâm nguyệt cười nhạt một tiếng, trong mắt chẳng có chút vui vẻ nào, nàng nhìn đám người Ý đại Nhi một lượt, thực ra đang lén để ý xem Đông Cực Dương, lúc thấy Đông Cực Dương biến mất trong biển người, khoe môi khẽ nhếch lên cười lạnh.

“Giới cho vị Lâm tiên tử, giới thật vị Lâm Nguyệt!”

Ý Đại Nhi giận quá hóa cười, trong mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn, cười lạnh bảo, “Lâm tiên tử có thể trong lúc bận rộn bớt chút thời gian tới tham gia buổi hôn lễ của Bản cung chủ, Bản cung chủ vô cùng cảm kích, nhưng kính xin Lâm tiên tử phải hiểu được thân phận của mình thì tốt hơn, ở đây là Phấn Y Cung của Bản cung chủ, hôm nay là ngày vui của Bản cung chủ, nếu Lâm tiên tử thành tâm tới chúc mừng Bản cung chủ, Bản cung chủ dĩ nhiên rất hoan nghênh, nếu đến để gây phiền toái, cũng đừng trách Bản cung chủ không khách sao!”

Những lời này của Ý Đại Nhi nói ra cực kỳ lạnh lùng nghiêm túc, trong đó tồn tại rõ sự uy hiếp, gương mặt thanh tú lại âm trầm như sắp chảy nước ra vậy.

Lam Mi cũng đứng cạnh lạnh lùng nhìn thẳng Lâm Nguyệt, khí tức như ẩn như hiện trên người, chỉ cần ra lệnh thì sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Các đệ tử Phấn Y Cung cũng vội vã, thần sắc khó chịu nhìn thẳng Lâm Nguyệt, chỉ cần Ý Đại Nhi ra lệnh, thì cả đám sẽ ào lên, trực tiếp bắt Lâm Nguyệt lại.

Cả đại diện trong nháy mắt căng thẳng hẳn lên, bầu không khí trở nên trầm trọng vô cùng. Nhưng Lâm Nguyệt lại phẳng phất như không thấy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nói ra nhàn nhạt, “Bản tôn chẳng có hứng thú gì với đại diện hôn lễ của cung chủ, hôm nay bản tôn tới đây, chẳng qua là muốn hướng cung chủ đòi một người mà thôi!”

“Người người muốn đòi bản cung chủ là ai?” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, mặt Ý Đại Nhi không biến sắc liếc nhìn Lam Mi trao đổi một cái, rồi mới trầm giọng hỏi lạnh.

“Dĩ nhiên là đòi chủ rể bên cạnh cung chủ rồi!” Giọng Lâm Nguyệt vẫn không đổi nhưng lại có phần chân thật kiên định đáng tin.

Lời vừa nói ra, cả đại diện xôn xao, tất cả mọi người vội vã không dám tin nhìn Lâm Nguyệt, trong đó có mấy tu sĩ nguyên anh vẻ mặt lộ ra hả hê.

Cái vị Lâm Nguyệt này quả nhiên là lớn lối, cuồng vọng quá thể rồi! Ở trong hôn lễ của người khác mà dám đòi tân lang của người ta sao? Chuyện như vậy thật sự là chưa từng có từ trước tới nay, còn bừa bãi hơn cả việc đoạt hôn!

Đây đang làm mất mặt, mất mặt thật sự, như đập vào mặt Phấn Y Cung, lại như có ý đập thẳng vào mặt cung chủ Phấn Y Cung này!

Phấn Y Cung ở Nội Hải từ lúc thành lập mấy trăm năm nay, chưa từng bị kẻ nào làm nhục nhã đến thế. Quá khứ chỉ có người Phấn Y cung làm nhục người khác mà thôi! Như hôm nay lại còn làm mất mặt trước tất cả mọi người nữa, vẫn chưa từng xảy ra!

Đây là lần đầu tiên, hơn nữa người khiêu khích trước khi đến, còn là một nữ tu tuyệt sắc không rõ lai lịch, quan trọng hơn là, nữ tu này mặc dù chỉ có tu vi nguyên anh sơ kỳ thôi, song lúc đối mặt uy hiếp Phấn Y cung, chẳng những không sợ, mà càng thêm lớn lối cuồng vọng, tư thái hung hăng phản kích lại, tổng nhảy mất khiến Phấn Y Cung mất mặt hết cả.

“Vô sỉ, cuồng vọng!” Ý Đại Nhi không nhịn được nữa tức giận bùng lên quát lớn!

Trong ngày đại hôn, bị người ta ở trước mặt tất cả mọi người đòi tân lang, hành vi làm mất mặt như thế, đừng có nói là Ý Đại Nhi, mà tính bất cứ ai cũng không thể không tức giận được! Huống chi, buổi hôn lễ này vốn chính là một bên Ý Đại Nhi tình nguyện, là cưỡng chế cướp đoạt được mới có.

“Vô sỉ? Cuồng vọng ư?” Đối mặt với Ý Đại Nhi đang bốc lửa giận, Lâm Nguyệt chẳng những không hề bị lung lay mà ngược lại càng bình thản bước lên một bước, cười lạnh bảo, “Nếu nói vô sỉ, bản tôn sao so được với Ý cung chủ chứ? Nếu nói bản tôn cuồng vọng, vậy bản thân Ý cung chủ thân là cung chủ Phấn Y cung, cũng không thêm đề ý tới người khác có nguyện ý không, cưỡng chế bắt làm nham nhân người khác làm nô lệ, hơn nữa còn chẳng tiếc bức đối phương và người cử hành đại diện song tu, hành động này chẳng lẽ không cuồng vọng sao?”

Lời Lâm nguyệt vừa nói ra, mọi người ở đây lại ồ lên lần nữa bàn tán ồn ào.

“Háo ra Lâm tiên tử này không phải cố ý quấy rối, mà là tới tìm người!”

“Mỹ nhân kia hóa ra là nam nhân lâm tiên tử, chẳng trách mà Lâm tiên tử tìm tới tận cửa, Phấn Y Cung cứ vậy thật sự là...”

“Đúng thế, biết đâu chừng lời Lâm tiên tử nói là thật, nam tử kia trông đẹp như thế, cũng chỉ có Lâm tiên tử mới xứng đôi...”

“Mặc dù mỹ nhân rất đẹp, nhưng chuyện này nếu là thật Phấn Y cung cũng làm hơi quá đáng rồi...”

“Hừ, những chuyện như vậy những năm gần đây ở Nội Hải, người Phấn Y Cung chẳng lẽ còn chưa làm tý nao? Năm xưa ngoài người tam cung tứ đảo ra, môn phái ở Nội Hải kia không có mấy nam tử tuổi trẻ đều bị Phấn Y Cung hạ độc thủ đó sao? Chỉ vì bởi kiêng kỵ thế lực Phấn Y Cung, nên giận mà không dám nói đó thôi!”

“Hm, người chán sống rồi à? Ở chỗ này mà người dám nói như thế?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Người nọ bất mãn giận dữ nói.

“...”

“...”

Mọi người cứ bàn luận sôi nổi một trận, tranh luận không ngừng, nhất thời tình hình có vẻ như mất khống chế. Nhìn cảnh mọi người bàn luận ồn ào, còn có mấy tu sĩ nguyên anh môn phái khác thì nhìn kịch vui, mặt người Phấn Y cũng trở nên khó coi vô cùng.

Ý Đại Nhi tức giận lắm rồi, chỉ hận muốn nắm vằm Lâm Nguyệt để giải mối hận trong lòng. Chỉ thấy nàng ta nắm chặt hai tay, sát khí toàn thân lạnh lạnh, có lẽ đã cố nhịn tới mức chỉ muốn ra tay.

Nhưng lam Mi ở bên cạnh thì khẽ nhủ nhủ mày, môi khẽ nhúc nhích, truyền âm nói, “Cung chủ bớt giận, giờ vẫn chưa phải lúc!”

Nghe lời Lam Mi nói, thân hình Ý Đại Nhi bỗng chấn động mạnh một cái, hơi thở tăng vọt lên đột nhiên chậm rãi chìm xuống, chỉ thấy nàng ta hít sâu một hơi, cố ép sát khí trong lòng lại, nhìn thẳng Lâm Nguyệt cười lạnh bảo, “Lâm tiên tử nói thế thật vô lý, đây là chính phu đón dâu của bản cung chủ, thành người của người bao giờ vậy nhỉ? Người nói năng lĩnh tinh ở trong buổi lễ của bản cung chủ, đến cùng có mục đích gì?”

Giờ phút này trong lòng Ý Đại Nhi cực hận, hận không thể ra tay giết lâm Nguyệt ngay lập tức, nhưng mà nàng ta không thể, ít nhất là hiện giờ không thể, nàng không thể bởi vì Lâm Nguyệt làm hỏng chuyện lớn của nàng, mà vì hôm nay, Phấn Y Cung nàng ta đã hao tổn biết bao nhân lực vật lực, thời cơ chưa tới, nàng ta không thể làm hỏng toàn bộ được!

Vì thế nàng ta nhịn, không lâu nữa, nàng ta chỉ cần nhịn một nén hương nữa là đủ, lúc đó những người ở nơi này, một kẻ đừng hòng chạy thoát!

“Chính phu của người ư? Người vẫn không có tư cách này!” Lâm Nguyệt cười lạnh, giọng lạnh thấu xương, “Ý cung chủ thật sự là thủ đoạn, đoạt người khác thì thôi đi, còn chẳng tiếc dùng không thần đan, muốn biến người ta thành hình nhân chiếm làm của mình! Quá nhiên là đủ vô sỉ!”

Không thần đan, là đan dược thời thượng cổ dùng để khống chế con người, tu sĩ nếu bị uống thứ thuốc này, thì sẽ mất đi thần trí không có cảm giác thành hình nhân, mà thần ký ở chỗ là, người uống không thần đan, dù mất đi thần trí, không thể mở miệng nói chuyện, nhưng cũng không ảnh hưởng tới năng lực hành động, đương nhiên đã không còn thần trí, thì mỗi cử chỉ hành động đều như máy móc cứng ngắc, tựa hình nhân vậy (hình nộm).

Không Thần Đan có từ thời kỳ thượng cổ của ma môn giới tu chân, lúc ấy mỗi một đệ tử môn phái bị hại kia, cuối cùng đã chọc giận mấy môn phái chính đạo, sau khi bị những môn phái này tiêu diệt, ngay lúc đó ma môn bị san phẳng triệt để, còn Không Thần Đan cũng thành thứ thuốc cấm kỵ trong phần đông tu sĩ, bị môn phái chính đạo hạ lệnh tiêu hủy hoàn toàn.

Còn Lâm nguyệt, vì ban đầu ở trong động phủ cổ tu chiếm được truyền thừa Lưu Hương môn, mà ở trong nhẫn không gian chỉ miêng ngọc giấu lại phương thuốc dân gian đơn giản có phương thuốc dân gian Không Thần Đan, vì thế nàng mới hiểu rõ ràng như thế.

Thực ra ngay từ đầu lúc nàng nhìn thấy Diêm Tinh Vân, cũng chưa xác định được Diêm Tinh Vân có thật sự bị Không Thần Đan khống chế không, dù sao Không Thần Đan có từ giới tu chân vạn năm trước rồi, hơn nữa Ý Đại Nhi lại là cung chủ Phấn Y cung, có lẽ nữ nhân này còn có thủ đoạn khác có thể khống chế tâm trí con người ta biết đâu chừng.

Nhưng qua một đoạn thời gian quan sát cẩn thận, Lâm Nguyệt đã nắm chắc bảy tám phần là Diêm Tinh Vân bị ép uống Không Thần Đan rồi, dù sao bộ dạng giờ của hắn, cũng giống y những tu sĩ bị uống Không Thần Đan, hiện giờ hắn vốn là một hình nhân chẳng có thần trí!

Trong lòng nắm chắc vài phần, Lâm Nguyệt vẫn chưa dám xác định chắc chắn nên mời mở miệng lừa gạt Ý Đại Nhi, huống chi, thời gian nàng hẹn với Đông Cực Dương cũng đã đến nhanh, nàng nhất định phải tranh thủ được động tác của Đông Cực Dương trước, thăm dò rõ Ý Đại Nhi đến cùng là dùng thủ đoạn gì để đối với Diêm Tinh Vân!

“Không Thần Đan? Người thế mà biết rõ Không Thần Đan ư?” nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Ý Đại Nhi khẽ biến, kêu lên thất thanh. Lời vừa dứt, sắc mặt Lam Mi cũng đồng thời biến đổi, nhủ mày nhìn về phía Ý Đại Nhi, sát khí trong mắt lóe lên mờ mịt.

Diêm Tinh Vân dị thường, có không ít người ngồi trong đó xem vấn đề xảy ra, dù sao hình nhân và người bình thường khác hẳn nhau, muốn nhìn ra chỗ mờ ám trong đó không khó, chỉ cần nhìn cẩn thận chút, sẽ phát hiện ra vấn đề thôi.

Chẳng qua dù có phát hiện ra thì đã sao nào? Ở đây dù sao cũng là Phấn Y Cung, mà họ lại tới tham gia đại điển hôn lễ, hơn nữa thế lực Phấn Y Cung trước mắt không lồ, vì thế dù họ có biết xảy ra vấn đề, nhưng cũng không có ý ra mặt với Diêm Tinh Vân, dù bất luận thế nào, đây đều là chuyện của Phấn Y Cung, chẳng liên quan gì tới họ cả. Trong lòng họ, nhiều lắm là thờ dài dầm Diêm Tinh Vân mà thôi.

Phấn Y Cung ở Nội Hải thời gian qua rất bá đạo, dù Ý Đại Nhi kết hôn là chính phu bị cưỡng bách thì sao chứ? Chỉ cần không rơi xuống đầu họ là được, nói cho cùng, tu sĩ nào mà chẳng vì tư lợi cá nhân!

Nhưng hiện tại sau khi Lâm Nguyệt nói ra Không Thần Đan, có mấy tu sĩ nguyên anh thấy chẳng liên quan tới mình bỗng thay đổi sắc mặt, Không Thần Đan, có lẽ những đệ tử cấp thấp kia cũng chẳng biết là thứ gì, nhưng họ thì lại biết rõ.

Vào thời giới tu chân thượng cổ, Không Thần Đan kinh khủng tới cỡ nào, trong lòng họ biết rõ nhất, thời gian qua, có lẽ họ kiêng kỵ thế lực Phấn Y Cung nên không dám chọc vào người Phấn Y Cung, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là uy hiếp của Phấn Y Cung với họ không lớn. Dù sao ở Nội Hải, mặc dù thế lực Phấn Y Cung lớn, nhưng vẫn còn một Đông Cực Cung đã đề nặng, có Đông Cực Cung ở đây, Phấn Y Cung vẫn phải kiêng kỵ mấy phần.

Nhưng giờ Phấn Y Cung có Không Thần Đan thì lại khác! Lúc giới tu chân thượng cổ, ma Môn lợi dụng Không Thần Đan suýt nữa khống chế được

toàn bộ giới tu chân, mà giờ Phấn Y Cung có Không Thần Đan, bằng thế lực hiện tại của Phấn Y Cung, chẳng lẽ nó còn cam tâm chịu nhện Đông Cực Cung nữa sao?

Nếu Phấn Y Cung muốn tranh đoạt bá chủ Nội Hải, vậy phải ra tay đối phó trước không phải là Đông Cực Cung mà là thế lực bọn họ, điều này không bằng môn phái Đông Cực Cung, không ý thức không chế họ, đến lúc đó, dĩ nhiên Đông Cực Cung không phải là đối thủ của Phấn Y cung nữa...

Người Có thể tu luyện tới nguyên anh, sao lại là mấy kẻ ngu dốt chứ? Mấy tu sĩ nguyên anh môn phái khác gần như nghĩ lại đã thông suốt hết thảy.

“Ý Đại Nhi, Phấn Y Cung các ngươi đã làm trái với quy củ giới tu chân vạn năm trước để lại, tự mình luyện chế Không Thần Đan sao?” Lần này không đợi Lâm Nguyệt mở miệng, vị tu sĩ nguyên anh của Tây Thủy Cung kia, một trong tam cung tứ đảo đã trầm mặt tức giận chất vấn.

“Đúng thế, Ý Đại Nhi, các ngươi Phấn Y Cung đã biết rõ Không Thần Đan là cấm kỵ của giới tu chân không cho phép tồn tại, thế mà lại dám lên lút luyện chế ra, các ngươi Phấn Y cung đến cùng có mục đích gì hả?” Một nữ tu nguyên anh khác lại đứng ra lạnh giọng hỏi.

“Ý Đại Nhi, không tuân theo điều ước của giới tu chân vạn năm, cứ coi như thế lực Phấn y cung các ngươi ở Nội Hải ngập trời tới cỡ nào, hôm nay cũng nhất định phải làm rõ cho ta!”

“Lão phụ sớm đã nhìn ra Phấn y cung tâm hoài bất quý mà, ai ngờ được dĩ nhiên lại lòng muông dạ thú như thế, Ý Đại Nhi, Phấn Y Cung các ngươi lên lút luyện Không Thần Đan đến cùng là làm gì? Chẳng lẽ là muốn học Ma Môn vạn năm trước, muốn không chế toàn bộ giới tu chân sao?”

“...”

“...”

Theo một đám các tu sĩ môn phái đứng ra, hoặc tức giận, hoặc khinh bỉ chất vấn, bầu không khí toàn bộ đại diện trong nháy mắt trở nên nặng nề mãi, lại có ý căng thẳng vô cùng.

Nhìn những kẻ tu sĩ nguyên anh kia đứng ra chất vấn Ý Đại Nhi, môi hồng Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười giễu cợt lạnh lẽo. nàng vốn chỉ muốn xác định chút xem Diêm Tinh Vân đến cùng có phải bị ép dùng Không Thần Đan không mà thôi, lại không ngờ chỉ một câu dò xét này đã mang lại niềm vui bất ngờ như thế, có những tu sĩ này ở đây, nghĩ tới một lát nàng mang Diêm Tinh Vân rời đi, cũng sẽ tiện hơn nhiều.

Ít nhất dù tính những tu sĩ nguyên anh này không giúp nàng, cũng sẽ không bị người Phấn Y Cung lợi dụng.

“Ha ha...”

Đối mặt với sự chất vấn của các tu sĩ nguyên anh, ánh mắt Ý Đại Nhi như bị ngấm trong chất độc vậy, lướt qua mấy người kia chợt cười phá ra.

“Ý Đại Nhi, ngươi cười cái gì?” Một trong nữ tu nguyên anh cả giận nói.

“Cười cái gì ư? Bản cung nào có thể không cười được chứ?” Trên mặt Ý Đại Nhi dữ tợn, lạnh lùng nói, “Phấn Y Cung ta dù luyện chế Không Thần Đan thì sao nào? Hiện giờ các ngươi biết rõ rồi thì đã sao? Các ngươi có thể làm gì được ta chứ?”

“Ý Đại Nhi, ngươi có gan dám không tuân theo công ước của giới tu chân, chẳng lẽ không sợ dẫn tới nhiều người tức giận sao?”

“Nhiều người tức giận ư? Ha ha!” Ý Đại Nhi ngẩng phất đầu lên, liếc qua tất cả mọi người trên đại diện, thái độ cuồng vọng tự cao tự đại, “Chỉ cần hôm nay giữ lại toàn bộ các ngươi, có ai biết Phấn Y Cung ta tự mình luyện chế Không Thần Đan chứ? Mà các ngươi, từ sau ngày hôm nay, toàn bộ đều trở thành hình nhân của Phấn Y Cung ta!”

“Ngươi...” Một trong nữ tu nguyên anh Thủy Tây Cung giận dữ, liền phất tay chớp về phía Ý Đại Nhi, nhưng vừa vận chuyển linh khí, thì chỗ ngực đã truyền ra cơn đau đớn mãnh liệt, chân khí trong cơ thể chậm lại, “Phốc” một cái, phun mạnh một ngụm máu ra ngoài!

Máu từ miệng phun mạnh ra, thân thể vô lực lúi lại sau ngã xuống, nữ tu nguyên anh Thủy Tây Cung kia quá sợ hãi, kinh phần (kinh sợ và phần nộ) quát lên, “Ngươi, ngươi đến cùng đã làm gì với môn phái ta rồi hả?”

“làm cái gì ư? Chẳng qua chỉ cho các ngươi ăn chút đồ tốt thôi mà...” Ý Đại Nhi cười cực kỳ đắc ý nói.

Thấy nữ tu nguyên anh Thủy Tây Cung như thế, nhưng người khác luống cuống, vội vã vận chuyển linh khí, nhưng sau ngay một khắc, toàn bộ sắc mặt đã thay đổi tái nhợt.

“Các ngươi, toàn bộ sẽ trở thành tượng gỗ của ta, nhất là ngươi...” ánh mắt như rắn độc của Ý Đại Nhi rơi xuống người Lâm Nguyệt, cười lạnh một tiếng, đưa tay định tóm lấy Lâm Nguyệt!

Nhưng đúng lúc này sau đại diện đột nhiên vang lên một tiếng nổ ầm, mà tiếng nổ mạnh khổng lồ này khiến cho Ý Đại Nhi và Lam Mi mặt biến sắc, còn động tác Ý Đại Nhi tóm lấy Lâm Nguyệt cũng chợt dừng lại!

Đúng lúc này, Lâm Nguyệt lại hành động, Hương lười đao lỏng lảnh trong nháy mắt xuất hiện trên tay, gần như không chút nghỉ ngơi, đánh thẳng một đao về phía Ý Đại Nhi, cùng lúc, đầu ngón tay vung lên, ném một bình ngọc về phía mấy vị trưởng lão nguyên anh Thủy Tây Cung, quát lên, “Những thứ này là thuốc giải!”

Lâm Nguyệt chỉ nhắc một câu, còn phần những trường lão nguyên anh kia có tin hay không là chuyện của họ, giọng nàng vừa dứt, Hương Lưỡi Dao trong tay đánh bị đánh rớt, chỉ nghe nổ phịch một cái, một nhát bổ này lọt vào khoảng không, nhưng cũng bức Ý Đại Nhi lùi lại mấy bước!

Lâm Nguyệt đợi đúng là thời khắc này! Gần như để ý thấy Ý Đại Nhi né về sau trong nháy mắt, thân hình nàng chợt lóe như quỷ mị xuất hiện hư vô trước mặt Diêm Tinh Vân, cánh tay ngọc giơ lên, ôm lấy Diêm Tinh Vân đang đứng dại ra vào trong ngực!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Ác Chiến

“Người dám!” Thấy Lâm Nguyệt ôm Diêm Tinh Vân vào trong lòng, Ý Đại Nhi lập tức giận dữ, đưa tay ra đánh về phía Lâm Nguyệt, quát lên, “Bỏ hẳn ra!”

Mặt mũi Ý Đại Nhi ngập tràn bạo ngược, thời khắc đánh ra một chưởng, trên không trung cũng đồng thời ngưng tụ ra một chưởng ấn khổng lồ, hướng Lâm Nguyệt bổ nhào xuống!

Thần sắc Lâm Nguyệt lạnh lùng nghiêm nghị, một tay ôm lấy Diêm Tinh Vân, một tay giơ Hương Lưỡi Dao lên không trung, đánh vào chưởng ấn của Ý Đại Nhi từ trên không ập tới!

Ầm Ầm!

Một tiếng nổ vang thật lớn, hương lưỡi dao sắc bén, bổ mạnh vào chưởng ấn khổng lồ trên không kia, lại đem linh khí ngưng tụ thành chưởng ấn khổng lồ chém thành hai nửa!

Cùng lúc đó, mũi chân Lâm Nguyệt điểm nhẹ, bóng nhẹ nhàng bay lên không, ở trên không xoay tròn xinh đẹp một cái, ôm lấy Diêm Tinh Vân vững vàng đáp xuống đất.

“Lâm Nguyệt, buông hẳn ra!” Ý Đại Nhi nhìn chằm chằm Diêm Tinh Vân bị Lâm Nguyệt ôm, như điên cuồng muốn xông tới, nhưng lại bị Lam Mi kéo lại!

“Cung chủ, tứ trường lão các nàng ấy vẫn chưa thấy đến, chỉ sợ ở hậu điện đã xảy ra chuyện rồi!” Sắc mặt Lam Mi âm trầm, trong mắt chợt lóe lên tia lo âu, nhưng vẫn tỉnh táo giữ chặt lấy Ý Đại Nhi nói ra.

Ý Đại Nhi nghe thấy lời Lam Mi, trong lòng kinh hãi!

Trước nàng ta bị Lâm Nguyệt ra tay cướp lấy Diêm Tinh Vân đã bị kích thích mất đi lý trí, lại quên mất vì sao ba vị trường lão Từ, Hồng, Thanh mai phục ở hậu điện vẫn không xuất hiện, theo lý thuyết, lúc này khi những tu sĩ các phái kia phát động, các bà ấy cũng phải ra để thu thập tàn cục mới đúng chứ, mà giờ vẫn chẳng thấy nửa bóng dáng đâu...

Nghĩ đến đây, Ý Đại Nhi bất giác nghĩ tới tiếng nổ mạnh ở hậu điện truyền ra lúc trước, chắc ba vị trường lão khác đã gặp phải chuyện gì rồi chẳng?

Nếu bọn họ đã có chuyện xảy ra... Trong lòng Ý Đại Nhi sầm xuống, vô thức nhìn về phía Lâm Nguyệt, trong mắt càng phát ra vẻ âm tàn nồng nặc! Nhất định là nàng ta, cái người nữ tu tên gọi là Lâm Nguyệt này đã giờ trở quỷ, nàng ta nhất định còn có đồng bọn nữa!

Nghĩ đến đây, Ý Đại Nhi không nhịn được nữa, nói với Lam Mi, “Lam trường lão, người tự mình đi hậu điện xem một chút, xem xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, ở đây cứ để bản cung chủ ứng phó là được!”

“Cung chủ, vị Lâm Nguyệt kia...” Lam Mi có chút kiêng kỵ nhìn thoáng qua Lâm Nguyệt, muốn nói lại thôi.

Vốn kế hoạch đang tiến hành tốt đột nhiên xảy ra biến cố, mà ba vị trường lão trước đó mai phục kỹ ở hậu điện vừa rồi không xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện một Lâm Nguyệt lai lịch không rõ...

Vừa rồi Lâm Nguyệt và Ý Đại Nhi đánh nhau, Lam Mi thấy rất rõ, Ý Đại Nhi tu vi là nguyên anh kỳ, hơn nữa đã sớm ba trăm năm là nguyên anh kỳ rồi, còn ở đây trong đám tu sĩ nguyên anh, cũng chỉ có nữ tu Tây Thủy Cung kia và Ý Đại Nhi là có tu vi tương đương, còn Lâm Nguyệt kia nhưng mới chỉ là nguyên anh sơ kỳ, theo lý mà nói, hẳn không phải là đối thủ của Ý Đại Nhi mới phải, nhưng vừa rồi trong lúc nàng ấy đánh nhau với Ý Đại Nhi có vẻ thành thạo, lại cực kỳ thoải mái phá vỡ một chưởng của Ý Đại Nhi, mà trong lúc đánh lại còn ôm một người nữa...

Điều này nói rõ, cái vị nữ tu tên Lâm Nguyệt này không hề đơn giản như thoát nhìn thế, ít nhất thực lực của nàng ấy đã vượt qua tu sĩ nguyên anh sơ kỳ bình thường rồi!

Còn phần những kẻ khác ở đây, Lam Mi cũng chẳng coi ra gì, mặc dù những người ở môn phái khác ở đây nhiều nhưng đều bị trúng độc cả, dù có thuốc giải thì độc ấy cũng không phải có thể giải ngay tức thì, thời gian không chắc một ngày vốn không cách nào bức hết độc ra được!

Nghĩ đến đây, Lam Mi mất lạnh nhìn thấy có mấy người đã uống thuốc giải, được các đệ tử môn phái bọc bảo vệ chung quanh đang ngồi khoanh chân dưới đất, bên môi khẽ nhếch lên cười lạnh.

Những kẻ này, tạm thời đã không còn phải lo nữa! Họ giờ kiêng kỵ chỉ có Lâm Nguyệt, chỉ cần giải quyết được đối phương, thì không sợ gì hết!

“Đi làm theo lời Bản cung chủ nói đi! Bản cung chủ tự có cách bắt được con tiện nhân này!” Ý Đại Nhi rõ ràng biết Lam Mi đang nghĩ gì, nhưng với nữ nhân Lâm Nguyệt chỉ có tu vi nguyên anh sơ kỳ này, nàng ta vốn chẳng coi ra gì!

Quan trọng nhất là, ba vị trưởng lão Phấn Y Cung tuyệt đối không sao là được!

Nhọc bao công sức rất lâu mới bày ra được trận này như thế, tuyệt đối không thể thất bại, nếu lúc này ba vị trưởng lão đồng thời gặp chuyện không may, cho dù có phải giết toàn bộ mọi người hôm nay, cũng không sao hết, dù sao nếu không có ba vị trưởng lão nguyên anh, với Phấn Y Cung mà nói, là một tổn thất to lớn.

“Vâng” Chuyện cho tới giờ, mặc dù Lam Mi hơi không yên tâm, nhưng cũng biết không thể ở lại đây chậm trễ tiếp nữa, rồi một mình nhanh chóng dẫn theo một đám đệ tử Phấn Y cung lao về phía hậu điện!

Nhìn Lam Mi dẫn người rời khỏi đại điện, đệ tử Phấn Y Cung chung quanh cũng mất đi ba phần, khoe môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười vui vẻ chế giễu.

“Các vị nếu độc tổ đã được giải, còn định giả vờ nữa sao?”

Ngay khi bóng Lam Mi biến mất trong nháy mắt, giọng Lâm Nguyệt lạnh lạnh vang lên truyền vào trong tai mấy vị trưởng lão nguyên anh đang nhắm mắt điều tức!

Những người này, lại có ý kiến quá hay, rõ ràng độc tổ trong cơ thể đã giải rồi, đã có thể ra tay không chế linh lực được rồi, nhưng vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lại muốn ngồi ngư ông đắc lợi!

Nhưng Lâm Nguyệt cũng không phải là người tốt bụng gì, nàng vốn chẳng thêm để ý đến sống chết của kẻ khác, sở dĩ cho thuốc giải cho họ, chẳng qua chỉ muốn họ trợ lực giuộc mà thôi!

Nàng cũng không sợ Ý Đại Nhi, nếu không có Diêm Tinh Vân ở đây, nàng giết đối phương cũng chẳng khó gì, nhưng giờ vừa muốn che chở cho Diêm Tinh Vân, mà nàng lại không muốn giao bừa Diêm Tinh Vân cho kẻ khác, chỉ bằng mình nàng muốn giết Ý Đại Nhi, là chuyện không thể, nhưng nếu có những tu sĩ nguyên anh này, vậy thì lại khác...

Mặc dù những kẻ này đều có điểm tư lợi cá nhân, cũng không đồng tâm, nhưng giờ với Lâm Nguyệt mà nói, lại là trợ lực rất tốt, có họ chống đỡ, nàng hoàn toàn có thể giết được Ý Đại Nhi, rồi sau đó mang theo Diêm Tinh Vân rời đi!

“Lâm tiên tử, mặc dù ta hôm nay có đụng tới Phấn Y Cung, nhưng nếu ngươi muốn lợi dụng ta để giúp ngươi đối phó với Ý Đại Nhi, thì không thể đâu!” Nghe Lâm Nguyệt dẫn âm, một trong trưởng lão nữ tu nguyên anh Tây Thủy Cung đã lạnh nhạt nói ra.

Mấy vị khác cũng đồng thời bày tỏ như thế, họ ở chỗ này dụng phải âm toán của Phấn Y Cung, tự dung sẽ phải tính sổ với Phấn Y cung, nhưng sẽ không nhúng tay vào ân oán giữa Lâm Nguyệt và Ý Đại Nhi đâu!

Rõ ràng những tu sĩ nguyên anh này đều là những lão hồ ly, đối phương Lâm Nguyệt hào phóng đưa ra thuốc giải, cũng rất cảm kích nói cảm tạ, chỉ là giọng nói ấy dù thành khẩn lại cũng chẳng có tí thành ý nào. Phản ứng những kẻ này, Lâm Nguyệt cũng sớm liệu ra. Giờ phút này nghe thấy lời họ nói, trong mắt lại chợt lóe lên tia mỉa mai, trong lòng cười lạnh không thôi!

Những người này nói thì dễ nghe lắm, cái gì mà ân oán giữa nàng và Ý Đại Nhi chứ, họ sẽ không nhúng tay vào, cái gì mà nàng hào phóng khảng khái tặng thuốc giải thì vô cùng cảm kích, ghi sâu trong lòng chứ!

Nói cho cùng, những kẻ này chẳng qua chỉ là vì chút tư lợi cá nhân mà thôi, họ toan tính, nhưng lại muốn cả hai bên nàng và Ý Đại Nhi đều bị thiệt hại, rồi lại ra mặt để lấy được chỗ tốt đầy đủ mà thôi!

Chỉ là họ cho rằng Lâm Nguyệt đưa ra thuốc giải vậy là tốt lắm sao? Nếu không phải nắm chắc, sao nàng dám đơn giản vứt những thuốc giải kia ra chứ?

Nàng chẳng những là độc tu, hơn nữa còn là luyện đan sư cấp chín, muốn thần không biết quỷ không hay động tay chân trên những viên thuốc ấy, thì quá đơn giản mà!

Nhưng nếu họ đã thế, vậy hiện giờ nàng cũng không cần khách sáo với họ nữa! nghĩ đến đây, thần sắc Lâm Nguyệt lạnh hẳn, lạnh lùng truyền âm nói, “Ta khuyên các vị đừng có vội hạ quyết định vậy là xong, các vị trước tiên cứ kiểm tra đan điền của mình mà coi!”

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, trong lòng mấy vị trưởng lão nguyên anh cả kinh, đồng thời tinh thần trầm xuống, một lát sau, mở mắt ra, sắc mặt khó coi vô cùng!

“Lâm tiên tử, ngươi đến cùng đã làm gì với chúng ta thế hả?” Về mặt trường lão Tây Thủy cung kinh nộ, tức giận chất vấn.

“Vốn tưởng rằng ngươi thật lòng, lại không ngờ tâm tư ác độc thế, thừa dịp lợi dụng ném thuốc giải cho chúng ta mà lại ra tay với chúng ta!”

“ngươi đến cùng là làm gì với môn phái ta thế? Nói mau đi!”

“Lâm Nguyệt, ta tự hỏi chưa từng đắc tội ngươi, vì sao ngươi lại hạ độc thù với chúng ta thế?”

“...”

“...”

Mấy vị tu sĩ nguyên anh cũng kinh sợ không thôi, vội vã tức giận chất vấn.

“Các vị, coi Lâm Nguyệt ta ngốc lắm phải không? Ta và các vị chẳng quen biết gì nhau, nếu không có chút thù đoạn, sao dám đơn giản đưa thuốc giải cho các ngươi chứ? Hơn nữa ta cho các ngươi thuốc giải, chẳng qua là muốn có được sự trợ giúp của các vị mà thôi, ai trong các vị cũng cho là Lâm Nguyệt ta thi ân không cần báo đáp sao?”

Nghe mấy lời chỉ trích của các tu sĩ nguyên anh, Lâm Nguyệt cười lạnh giễu cợt nói. Thi ân không cần báo đáp ư? Những vị này coi Lâm Nguyệt nàng ngu tới mức vậy sao? Ở giới tu chân, đâu còn người tốt bụng tới cỡ vậy nữa nhỉ?

Huống chi, nàng và những kẻ này chẳng quen gì nhau, nếu cứ cho thuốc giải bừa cho họ, chỉ sợ sau khi Ý Đại Nhi chết, người họ muốn đổi phò lại chính là Lâm Nguyệt nàng đây! Dù sao nàng đối với những tu sĩ Nội hải mà nói, chỉ là một tu sĩ đến từ bên ngoài mà thôi, giết nàng, chắc cũng còn chiếm được không ít đồ tốt đó!

Lời Lâm Nguyệt vừa nói ra, trên mặt mấy tu sĩ nguyên anh lúc trắng lúc đỏ, sắc mặt khó coi cực kỳ. Họ lúc trước lấy được thuốc giải, còn thương lượng với nhau ngồi thu ngư ông đắc lợi, trong lòng sớm nói xấu Lâm Nguyệt sau lưng là ngu, lại không ngờ, người ta sớm đã có chuẩn bị trước, ngược lại còn đem cả tính toán của họ tính thêm nữa!

“Ngươi đến cùng muốn thế nào?” Những vị tu sĩ nguyên anh nháy mắt nhìn nhau, sau đó một vị trường lão có tu vi cao của Tây Thủy cung mở miệng hỏi.

“Giúp Ta giết Ý Đại Nhi!”

Mục đích của Lâm Nguyệt chỉ có vậy, Ý Đại Nhi kia, hôm nay không thể không chết! Ánh mắt lạnh băng rơi vào trên mặt tàn nhẫn, chậm rãi bức ép Ý Đại Nhi, trong lòng Lâm Nguyệt cực kỳ giận dữ với nữ tu này!

Đây là lần đầu tiên nàng tức giận như thế, cũng là lần đầu tiên lại thật sự muốn giết người như thế!

Ban đầu ở Côn Lôn, nàng co dù bị Diệp Khuynh Tuyết tính toán, bị những kẻ côn Lôn kia ức hiếp, nàng cũng không phần hận tới vậy, hiện giờ nàng lại nhìn thấy Ý Đại Nhi đối xử với Diêm Tinh Vân như thế, trong lòng lại hận tới mức gần như muốn rút hồn luyện pháp Ý Đại Nhi, khiến cho nàng ta sống không bằng chết!

“Nếu ta ra tay giúp ngươi giết Ý Đại Nhi, ta được lợi gì nào?” Trường lão Tây Thủy cung lạnh lùng hỏi.

Người có thể tu luyện tới tu vi nguyên anh cũng không phải ngu, họ chẳng phải là lão hồ ly đã sống mấy trăm năm rồi đó sao? Trường lão Tây Thủy cung hỏi như vậy, chẳng qua không muốn mình sau khi bị Lâm Nguyệt lợi dụng thì muốn bị người ta kiểm chế thôi!

“Nếu ngươi giúp ta giết Ý Đại Nhi, ta dĩ nhiên sẽ giúp ngươi giải trừ tai họa ngầm trong đan điền thôi!” Lâm Nguyệt truyền âm nhàn nhạt nói, đồng thời mũi chân điểm nhẹ, thân ảnh đó như tia chớp nhảy vọt lên, lần nữa tránh được công kích của Ý Đại Nhi!

“Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng ngươi phải phát ra lời thề độc, nếu không ta sao tin ngươi được chứ?” Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, mấy vị trường lão nguyên anh kia thờ phào nhẹ nhõm.

“Nếu các vị giúp ta giết Ý Đại Nhi, Lâm Nguyệt ta đây nhất định sẽ giúp các vị giải trừ đi tai họa ngầm trong đan điền, nếu nuốt lời, sau này nhất định sẽ bị tâm ma cản trở mà chết!” Lâm Nguyệt không chút do dự, giọng lạnh nhạt lập lời thề độc.

Ngay trong thời gian ngắn Lâm Nguyệt nói chuyện với mấy vị trường lão, Ý Đại Nhi càng điên cuồng hướng nàng công kích tới mười lần, lần nào nàng cũng đều bắn khoả có Diêm Tinh Vân mà né tránh, nhưng theo thời gian trôi đi, thù đoạn Ý Đại Nhi công kích càng ngày càng sắc bén, trước mắt nàng có tránh thoát hiểm để sống sót, tình cảnh cực kỳ không ổn.

Thực ra Lâm Nguyệt cũng không phải không có sức đánh lại, chỉ là trước mắt nàng không muốn ra tay mà thôi, hơn nữa nàng chỉ muốn rời khỏi nơi này đi, lại cần phải dựa vào mấy tu sĩ nguyên anh, vì thế nàng nhất định phải thuyết phục đối phương, hơn nữa uy hiếp đối phương ra tay.

“Lâm Nguyệt, để chính phu của Bản cung chủ xuồng!”

Ý Đại Nhi chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh pháp khí đen nhánh, thoát nhìn giống như rắn mà không phải rắn, trong cực kỳ dữ tợn, hơn nữa trong miệng nói lầm bầm, ném mạnh pháp khí đó lên không trung!

Cái thứ giống như rắn mà chẳng phải rắn kia sau khi được ném ra, bỗng phát ra tiếng rít chói tai, rồi ở trên không biến thành một mảnh thú khổng lồ màu đen, mảnh thú kia có thân hình giống rắn, song lại có bốn chân, nhìn như rồng, nhưng trên đầu lại banh ra trông dữ tợn vô cùng, miệng banh ra có hàm răng sắc nhọn rất dài, thoát nhìn cực kỳ xấu xí, mà trên miệng hàm răng sắc kia, có một đôi mắt thú màu đỏ khổng lồ đang lạnh lùng nhìn thẳng Lâm Nguyệt, trong mắt tỏa ra làn khí đen đặc rừng rùng mình!

Grào!

Mảnh thú kia gầm lên một tiếng rung trời, sau đó giương nanh múa vuốt đột nhiên nhào tới Lâm Nguyệt!

“Vạn Vũ Băng châm!”

Thần sắc trên mặt Lâm Nguyệt không đổi, một tay ôm Diêm Tinh Vân thật chặt, cũng không đối diện chống lại đối phương, mà ngược lại, điểm nhẹ mũi chân lên trời, khéo léo tránh được công kích đối phương, đồng thời tay kia linh hoạt bấm bí quyết linh pháp cực nhanh, theo động tác nâng, quanh thân thể nàng đột nhiên ngưng tụ vô số linh khí, sau đó những linh khí ấy dùng tốc độ khó tin ngưng tụ thành những băng châm sáng long lánh!

Vạn Vũ Băng châm này chính là pháp thuật mà Lâm Nguyệt lần đầu tới Côn Lôn học được, nhưng sau khi tu vi nàng đột phá tới nguyên anh lúc này Vạn Vũ Băng châm mới phát huy được uy lực thực sự của nó, hiện giờ Lâm Nguyệt tung Vạn Vũ Băng châm ra, nhưng lại chính là Vạn Vũ Băng châm chân chính, chỉ một cái phát tay mà khiến cho hàng vạn miếng băng châm sắc bén bắn ra, với số lượng băng châm khổng lồ này thoát nhìn khiến người ta thấy mà kinh hãi!

Vô số băng châm dày đặc cứ đứng trời nổi lạng lẹ quay quanh Lâm Nguyệt, tỏa ra ánh sáng dày đặc, chỉ cần một ngón tay nhỏ của Lâm Nguyệt thôi, thì số băng châm đếm không hết này sẽ cứ thế bắn thẳng tới mảnh thú ngay!

Con mưa băng châm như cuồng phong đánh mạnh vào người mảnh thú, phát ra âm thanh bùm bùm chói tai, có nhiều miếng băng châm vẫn chưa chạm tới mảnh thú đã biến thành bột phấn, biến mất trong không khí, nhưng những miếng băng châm cứ không ngừng bắn nhanh tới, hơi thở hung hãn trên người mảnh thú cũng dần yếu đi!

Phụp một cái, miếng băng châm thứ nhất đột phá phòng ngự của mảnh thú, tiếp đó là hàng ngàn miếng băng châm khác cũng thành công đâm vào thân thể mảnh thú, mảnh thú này phát ra tiếng rống thống khổ, giãy giụa quằn quại trên không một trận, đột nhiên dùng ánh mắt hận thù nhìn thẳng Lâm Nguyệt, sau đó chân trước đột nhiên dài ra, chộp mạnh tới Lâm Nguyệt!

Súc sinh này thể mà có linh trí! Bị mảnh thú kia nhìn, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên như bị kim châm đau đớn, thân hình không ngừng lao đảo, nhưng lúc này đứng giữa không trung, móng vuốt khổng lồ sắc bén của mảnh thú kia đã đâm thẳng về phía tim Lâm Nguyệt!

“Bé con, cẩn thận...” Giọng nói yếu ớt vang lên bên tai, mang theo lo lắng đau lòng, còn xen lẫn sự phẫn nộ khó nói nên lời.

Diêm Tinh Vân!

Thân thể mềm mại của Lâm Nguyệt chấn động, cắn mạnh đầu lưỡi, lợi dụng sự đau nhức ở đầu lưỡi mà quên đi sự đau đớn như kim châm trong đầu, đồng thời cũng không cố nhìn Diêm Tinh Vân, chẳng chút do dự giơ hương lưỡi đao trong tay lên, chặn ngay trước ngực!

Bịch một tiếng, móng vuốt khổng lồ của mảnh thú kia đâm mạnh lên Hương lưỡi đao, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy một xung lượng khổng lồ không cách nào kháng cự nổi ập tới, khiến cả nàng lẫn Diêm Tinh Vân cùng bị đánh văng ra ngoài, bay xa mấy chục thước, mới miễn cưỡng dừng lại, nhưng một kích kia rất nặng, nàng chỉ cảm thấy trong miệng tanh ngọt, phun mạnh một ngụm máu ra ngoài!

Súc sinh kia thật lợi hại!

Lâm Nguyệt dùng tay lau vết máu trên khóe môi, ánh mắt nhìn về phía mảnh thú kia mang theo sát khí lạnh lạnh!

Do nàng quá sơ suất, không ngờ móng pháp khí huyền hóa thành mảnh thú vẫn còn có thần thức và năng lực công kích, nhất thời không kịp đề phòng suýt nữa bị đối phương ám toán!

May mà thần trí nàng vốn cường đại khác xa những tu sĩ khác, hiện giờ đang đột phá nguyên anh kỳ, thần thức đó lại chẳng kém tu sĩ hóa thần tí nào, hơn nữa còn có Diêm Tinh Vân mở miệng nhắc nhở, lúc này mới kịp phản ứng!

Diêm Tinh Vân!

Nghĩ đến đến, trong lòng Lâm Nguyệt cảm động, vô thức liền nhìn người thiếu niên trong lòng, đã thấy người thiếu niên ấy đang nhìn nàng chăm chú, đôi mắt tím kia vẫn trống rỗng vô thần như thế, vẫn chẳng khác gì lúc trước cả!

Hay vừa rồi nàng nghe lầm rồi?

Không, nàng không nghe lầm, giọng nói vừa rồi kia mặc dù cực yếu ớt nhưng chắc chắn là Diêm Tinh Vân, hơn nữa cũng chỉ có hắn mới có thể gọi nàng là bé con!

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt không kìm được mở miệng hỏi người thiếu niên trong lòng, “Diêm Tinh Vân, huynh đã tỉnh rồi phải không?”

Thiếu niên trong lòng vẫn ngầy ngầy ngốc ngốc nhìn nàng, chẳng có bất kỳ phản ứng gì. Thấy Diêm Tinh Vân vẫn thế không hiểu sao, trong lòng Lâm Nguyệt trào lên đau xót, tay ôm chặt thiếu niên chột căng thẳng, khẽ nói, “Huynh yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp huynh khôi phục lại thần trí, hơn nữa, ta còn giúp huynh báo thù, đem kẻ hại huynh băm vằm trăm mảnh!”

Giọng Lâm Nguyệt rất nhẹ rất nhẹ, ánh mắt lạnh như băng chậm rãi chuyển hướng nhìn thẳng vào Ý Đại Nhi đầy âm độc! Diêm Tinh Vân, lúc này đây, cứ để cho ta tới bảo vệ huynh, hãy để cho ta trở thành chỗ dựa cho huynh đi!

Lâm Nguyệt thu Hương lười dao lại, chậm rãi đứng thẳng người lên, đối mặt với Ý Đại Nhi, ngón tay ngọc chậm rãi nâng lên, một ngọn lửa màu đen nhỏ bằng hạt đậu nành bỗng xuất hiện ở trên đầu ngón tay ngọc nàng lúc ra lấp lánh.

Hư vô lửa!

Lúc ngọn lửa màu đen xuất hiện, nhiệt độ cả đại điện đột nhiên nóng tới kinh người, nhiệt độ nóng rực ấy, ép tất cả mọi người trong đại điện lui lại!

Một kích trước không được lợi gì, mãnh thú hiện tại đang xoay trên không sau khi nhìn thấy Hư vô hỏa, cặp mắt thú đột nhiên lóe lên sợ hãi, thân hình khổng lồ vằn vẹo, cứ như muốn lui lại đằng sau, song vì bị Ý Đại Nhi thao túng, không thể không hung ác rống giận với Lâm Nguyệt!

“Lâm Nguyệt, đi tìm chết đi!” Thấy Lâm Nguyệt triệu hồi ra hư vô hỏa, sắc mặt Ý Đại Nhi hơi đổi, trong lòng hơi bất an, nhưng vẫn cắn chặt răng hai tay bất chéo, không chểnh mảng mãnh thú trên không hướng Lâm Nguyệt bỏ nhào tới!

Nàng ta cũng không nhận ra hư vô hỏa, nhưng sau khi hư vô hỏa được Lâm Nguyệt triệu hoán đi ra, nhiệt độ cao bức người ấy lại khiến nàng ta cảm thấy, hư vô hỏa kia thật phi phàm, vì thế nàng ta quyết ra tay chiếm ưu thế, trước lúc Lâm Nguyệt phát ra uy lực của hư vô hỏa, thì đem chém giết Lâm Nguyệt triệt để trước!

Mặc dù Mãnh thú kia biến ảo từ pháp khí, nhưng thật ra là tinh lực mãnh thú này được luyện hóa ở trong pháp khí mà thôi, tinh phách mãnh thú sớm đã có linh trí, giờ phút này mặc dù nó vẫn thấy sợ hãi với hư vô hỏa, nhưng dưới sự thao túng của Ý Đại Nhi, vẫn kiên trì bỏ nhào về phía Lâm Nguyệt, ngay lúc nhào tới, còn muốn dùng chiêu cũ, mưu toan lợi dụng thần thức công kích Lâm Nguyệt!

Đáng tiếc, thần thức Lâm Nguyệt cực kỳ cường đại, lần đầu tiên bị trúng ám toán của nó, chẳng qua là không phòng bị thôi, hiện tại đã có chuẩn bị, dĩ nhiên sẽ không dễ nó được như ý!

“Bệnh!”

Gần như cùng lúc mãnh thú nhào tới trong nháy mắt, Lâm Nguyệt cũng động, chỉ thấy nàng khẽ quát một tiếng, đồng thời ngón tay nhỏ bắn ra, ngọn lửa màu đen trên đầu ngón tay trong nháy mắt như luồng sao chổi bắn nhanh ra, gần như không chút áp lực xuyên mạnh qua phòng ngự trên người mãnh thú, rơi thẳng lên người mãnh thú!

“Đốt!”

Lâm Nguyệt nhìn thẳng mãnh thú, môi hồng hé mở, phun nhẹ một từ ra! Giọng nàng vừa dứt, ầm một tiếng, ngọn lửa nhỏ màu đen như hạt đậu nành trong nháy mắt nổ tung ầm ầm, một ngọn lửa đen như tơ lụa trong nháy mắt bao trọn thân thể khổng lồ cao lớn của mãnh thú.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Bắt Giữ Nguyên Anh

“Rống...”

Dị hỏa đốt người, mãnh thú kia phát ra tiếng rống rung trời, thân hình cao lớn vằn vẹo trên không trung, đôi mắt đỏ như máu chột lóe lên thống khổ. Hư vô hỏa, dị thường sắc bén, có thể đem tất cả mọi thứ trên thế gian đốt thành tro, mà giờ phút này mãnh thú chỉ thoáng còn tinh phách, dị hỏa đúng là khắc tinh của nó, giờ phút này toàn thân bị dị hỏa bao phủ, chỉ thấy thân hình khổng lồ hòa tan từng chút từng chút một, đến cuối cùng, có một luồng sáng loáng chột lóe lện, thân hình khổng lồ của mãnh thú kia biến mất hoàn toàn, “bụp” một cái, cả pháp khí bị đốt thành tro bụi rơi từ không trung xuống tan sạch.

“A...”

Bóng ảo ảnh mãnh thú biến mất, Ý Đại Nhi phát ra tiếng kêu thống khổ thảm thiết, hai tay ôm đầu, thân hình lão đạo, phun trào một ngụm máu ra ngoài!

Mãnh thú kia gởi thân trong pháp khí đã bị hư vô hỏa hủy hoại, còn tinh lực mãnh thú đó cũng bị đốt cháy thành tro hoàn toàn, Ý Đại Nhi và tinh thần của mình tương liên với pháp bảo bị cản trở, nên bị thương không nhẹ.

“Ngươi dám phá hủy pháp bảo của Bản cung chủ, bản cung chủ tuyệt đối không tha cho ngươi đâu!” Sắc mặt Ý Đại Nhi nhăn nhó dữ tợn, nhìn về phía Lâm Nguyệt với ánh mắt ngập tràn oán độc, rống to, “Lâm Nguyệt, ngươi đi chết đi!”

Nói xong, Ý Đại Nhi tung mạnh người hướng Lâm Nguyệt đánh tới, trong tay chẳng biết xuất hiện một khẩu súng dài màu đen từ khi nào, khẩu súng kia nhả đạn ở trên không thành một đường cong, lóe sáng, lại biến thành một cong long thú màu đen, nghe răng nhào tới Lâm Nguyệt!

Lâm Nguyệt giữ Diêm Tinh Vân vội vã lùi lại vài bước, đầu nhón tay bấm niệm pháp quyết, vẫy nhẹ quạt lên, “Băng lá chắn, hiện!”

Lời nàng vừa dứt, chỉ thấy xuất hiện một khối linh khí trước người nàng, khối linh khí kia xoay tròn cực nhanh, cuối cùng ngưng lại kết thành một tường băng lỏng lẻo trong suốt không lồ, chặn trước mặt Lâm Nguyệt.

Ngay lúc tường băng hình thành trong nháy mắt, long thú màu đen kia đã bỏ nhào tới, đột nhiên đụng phải tường băng, phát ra tiếng nổ ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, băng vụn bay khắp nơi, mảnh tường băng khổng lồ hùng hậu kia lúc bị long thú đen đụng tới, miễn cưỡng bị phá hủy hơn nửa! Có thể thấy long thú màu đen này có lực va chạm thật sự khủng bố!

Sắc mặt Lâm Nguyệt khê biến, ánh mắt đẹp tàn nhẫn liếc nhìn về mấy vị tu sĩ nguyên anh đang đứng một bên xem kịch vui, tức giận quát lên, “Các vị còn chưa ra tay?”

Những người này, thật đúng là thấy Lâm Nguyệt nàng dễ bắt nạt lắm sao? Đến lúc này mà vẫn còn ôm tâm tư khác!

Mấy tu sĩ nguyên anh nghe vậy sắc mặt cùng biến đổi, nhìn thoáng qua nhau, đều thất về bất đắc dĩ của đối phương.

Họ đúng thật không muốn nhúng tay vào chuyện giữ Lâm Nguyệt và Ý Đại Nhi, nên biết Ý Đại Nhi là cung chủ Phần Y Cung, nếu nàng ta chết, họ những môn phái này dĩ nhiên sẽ thừa nhận bị Phần Y Cung trả thù mạnh mẽ ngay!

Thế lực Nội Hải của Phần Y Cung là môn phái Đông Cực Cung đứng đằng sau, một tu sĩ nguyên anh Ý Đại Nhi mà chết dù tổn thất không ít, nhưng cũng sẽ không gây ra thương gân động cốt, hơn nữa Ý Đại Nhi là cung chủ Phần Y cung, không thể so với tu sĩ nguyên anh bình thường được, nếu nàng ta chết rồi, toàn bộ Phần Y Cung sẽ bị chấn động, mà thế lực giấu đằng sau Phần Y Cung cũng sẽ không từ bỏ ý đồ..

Nếu chọc giận Phần Y Cung, họ không tìm tới Lâm Nguyệt kẻ đầu sỏ không rõ lai lịch gây ra chuyện này, chỉ e sẽ trút giận toàn bộ lên người các môn phái họ...

Nhưng dù họ không có chút tình nghĩa nào, hiện tại không ra tay không được, ai bảo tính mạng bọn họ đều nằm trong tay Lâm Nguyệt chứ? Hiện giờ họ đâm lao phải theo lao, ngoài giúp Lâm Nguyệt giết Ý Đại Nhi ra, đã không còn lựa chọn nào khác!

Nhưng Ý Đại Nhi lại nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, hơi ngần ra, liền cười lạnh bảo, “Lâm Nguyệt, muốn gọi đồng bọn của ngươi tới sao? Tuyệt, gọi tới đi, vừa lúc Bản cung chủ không cần hao tâm tổn ức đi tìm một đám làm gì!”

Nói xong lại càng công kích điên cuồng với Lâm Nguyệt, khiến Lâm Nguyệt liên tiếp bại lui.

Thấy Ý Đại Nhi điên cuồng công kích, Lâm Nguyệt gần như không còn sức đánh trả nữa, tu vi Ý Đại Nhi vốn cao hơn nàng một bậc, dù nàng ta không phải tu sĩ nguyên anh bình thường, nhưng dưới tình huống một chọi một cũng chẳng qua chỉ chiếm chút thượng phong mà thôi, giờ phút này vì có Diêm Tinh Vân ở đây, nên đã làm hạ thực lực nàng xuống cực thấp, vì còn phải bận tâm tới Diêm Tinh Vân, nàng thậm chí cả chút pháp thuật lợi hại cũng không cách nào thi triển ra được.

Bị Ý Đại Nhi điên cuồng công kích khiến phải lùi về sau từng bước một, chật vật không chịu nổi, Lâm Nguyệt ngẩng mạnh đầu, nhìn về phía mấy tu sĩ nguyên anh kia với ánh mắt bộc phát ra sát ý mãnh liệt!

Nếu những người đó mà không ra tay nữa thì nàng không cần khách sáo với họ làm gì! Chỉ việc giữ lại họ để họ ngồi đó thu ngư ông đắc lợi chẳng bằng hiện giờ thu thập họ triệt để!

Cảm giác được lửa giận và sát ý không chút nào che giấu của Lâm Nguyệt, trong lòng mấy tu sĩ nguyên anh bất giác chột hạ, biết không thể cách nào tiếp tục kéo dài được nữa, lập tức vội vã lấy pháp khí ra, bỏ nhào về phía Ý Đại Nhi!

“Lâm tiên tử, chúng ta tới giúp ngươi!”

“Ý Đại Nhi, Phần Y Cung ngươi dám làm trái công ước giới tu chân, làm ra chuyện nhân thân phản nộ, hôm nay ta giúp Lâm tiên tử diệt trừ ngươi!”

“Phần Y Cung ráp tâm hợp lại, hôm nay ta nhất định cùng lâm tiên tử cùng nhau thay trời hành đạo!”

“Đúng vậy, nếu không có Lâm tiên tử, hôm nay ta nhất định đã trúng quỷ kế của Phần Y Cung, Lâm tiên tử, ta tới giúp ngươi một tay!”

“...”

“...”

Mấy tu sĩ nguyên anh cùng lúc bỏ nhào về phía Ý Đại Nhi, trong miệng vẫn không quên nhắc tới Lâm Nguyệt, nghe mỗi một câu lời nói từ miệng họ ra, trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, những cũng không tiện đứng ngoài quan sát, bắt đầu phối hợp với họ triển khai thể tấn công mãnh liệt!

Nàng chưa từng nghĩ tới mượn tay những kẻ này giết Ý Đại Nhi, nàng chẳng qua chỉ cần họ trợ lực mà thôi, Ý Đại Nhi, nàng nhất định phải tự tay giết nàng ta, như thế mới hả con giận, hận của nàng!

Đương nhiên, trong lòng mấy tu sĩ nguyên anh này đang nghĩ gì, nàng cũng rất rõ, chỉ là nàng không ngại mà thôi!

Còn Ý Đại Nhi thấy mấy tu sĩ nguyên anh vội vã nhào tới mình, chẳng nói câu nào đã bắt đầu công kích nàng ta, sắc mặt lập tức đại biến, không dám tin kêu lên thất thanh, “Các ngươi, các ngươi đã giải được độc hóa tiên tán rồi ư?”

Lời vừa nói ra, mấy vị tu sĩ nguyên anh vội vã đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt trở nên khó coi cực kỳ, đồng thời trong lòng cũng thấy mình may mắn tránh được một kiếp, giờ phút này mới biết rõ đám người Ý Đại Nhi hạ độc họ là hóa tiêu tán, mấy vị tu sĩ nguyên anh này lại thấy có mấy phần cảm kích với Lâm Nguyệt, oán khí trước là bị Lâm Nguyệt ép phải ra tay cũng tiêu tán đi không ít!

“Hóa tiêu tán ư? Hóa ra các ngươi cho ta là thứ kịch độc hóa tiêu tán kia ư? Ý Đại Nhi, ngươi quả nhiên là đủ ác độc!” Trường lão Tây Thủy cung tức giận nói ra, đồng thời công kích trong tay lại sắc bén thêm mấy phần, ánh mắt nhìn về phía Ý Đại Nhi xen lẫn mấy phần hận ý!

“Người ác độc thế, chết chưa hết tội đâu!” Một nữ tu nguyên anh khác cũng phần nộ tiếp lời.

“Ý Đại Nhi, hôm nay, ngươi nên bị trả giá lớn vì chuyện ác độc mà ngươi làm đi!”

“Đáng chết! Ý Đại Nhi, nhận lấy chết đi!”

“...”

“...”

Mấy tu sĩ nguyên anh giờ phút này có thể nói là hận Ý Đại Nhi tới tận xương tủy, trước còn bắt mối với Lâm Nguyệt, giờ đã hết hoàn toàn, giờ phút này đồng thời còn đồng tâm hiệp lực một lòng muốn giết chết Ý Đại Nhi!

Thực ra cũng không trách được họ tức giận tới thất thố như thế, hóa tiêu tán kia thực ra là một loại độc được cực kỳ độc, ác độc ở chỗ chẳng kém gì với Không Thân Đan là mấy!

Hóa tiêu tán thật ra là một loại bệnh lên đơn, người mà trúng phải hóa tiêu tán, kinh mạch trong cơ thể sẽ bị kịch độc phong tỏa không cách nào vận dụng được linh lực, nếu cưỡng chế vận dụng linh lực, kinh mạch sẽ rạn nứt, trở thành một phế nhân hoàn toàn!

Mà tu sĩ không thể dễ tha thứ cho cái chính là gì? Không phải là cái chết, mà tu vi bị phế! Với họ mà nói, đã không còn tu vi, quả thật là sống không bằng chết!

“A..”

Bị phần đông tu sĩ vây đánh, cho dù Ý Đại Nhi có tu vi nguyên anh kỳ đi chẳng nữa cũng không cản nổi, chỉ một sơ sẩy, đã bị một người đánh trúng một chưởng, rớt mạnh từ trên không trung xuống đất!

“Các ngươi muốn chết...”

Toàn thân Ý Đại Nhi nhuộm đầy máu bị thương rất nặng, giờ phút này thần sắc dữ tợn, ác độc nhìn thẳng mọi người, trong mắt chọt lóe lên tia điên cuồng, tay vừa động, sẽ phải động tới linh quyết, nhưng đúng lúc này, một thân ảnh nhanh như chớp xoẹt đến, chỉ thấy một luồng sáng đỏ xoẹt qua, động tác Ý Đại Nhi đứng thẳng bất động tại chỗ.

Thời gian, phẳng phai như dừng lại thời khắc này, đám người trường lão Tây Thủy Cung cũng đứng nhìn xa xa, thần sắc kinh dị nhìn thiếu nữ tuyệt sắc cầm loan đao màu đỏ trong tay, còn tay kia vẫn ôm lấy một thiếu niên yêu nghiệt.

Ầm!

Một tiếng nổ ngọt ngọt vang lên, thân hình Ý Đại Nhi đập mạnh xuống đất, mà đầu và thân đã rời nhau, trên trán còn lưu lại vết dử tợn đáng sợ.

Máu tươi vãi đầy đất, cái vị nữ tu nguyên anh kỳ từng nổi tiếng khắp Nội Hải, cao cao tựa thượng gia, vẫn dẫn tới kết cục đầu thân chia lìa!

Vèo một cái, một luồng sáng từ trong thi thể Ý Đại Nhi bắn vọt ra, một dáng đáp giống y như đúc với Ý Đại Nhi, ước chừng bằng quả đu đủ trẻ kinh hoàng chui ra, vội vã hấp tấp nhìn lướt qua, sau đó bỏ chạy!

“Muốn chạy hử?”

Lâm Nguyệt hừ lạnh một cái, trong mắt lóe lên tàn khốc, ngón tay vẽ một cái, mấy đạo linh khí tạo thành linh võng đón người nhỏ bé kia rớt vào, trói chặt lại, ép lời trở lại!

Ở giới tu chân ai ai cũng biết, tu sĩ nguyên anh bị hủy đi thân thể là chuyện gặp hết sức bình thường, nhưng nếu muốn triệt để giết được một tu sĩ nguyên anh, vậy thì khó rồi!

Bởi vì thân hồn trong người tu sĩ nguyên anh đã ngưng kết thành anh (linh thể có hình hài), tương đương như có tính mạng thứ hai, chỉ cần nguyên anh bất diệt vẫn có thể tìm được một thân thể khác để trú ngụ đoạt nhà, tiếp tục tu luyện khôi phục lại tu vi.

Mà thân thể tu sĩ nguyên anh bị phá hủy thì cực dễ dàng, nhưng muốn giết chết một nguyên anh hoàn toàn, vậy thì hơi khó, bởi vì sau khi mất đi thân thể, nguyên anh rời khỏi thân thể với tốc độ cực nhanh, không cần thận cũng sẽ nhân cơ hội bỏ chạy được, đây cũng chính là nguyên nhân tu sĩ nguyên anh khó bị giết chết.

Lâm Nguyệt kể từ sau khi đột phá nguyên anh đã sớm nghĩ tới vấn đề này, cũng đã có cách ứng đối, nàng là độc tu, chuyện người khác không làm được, cũng không có nghĩa là nàng cũng không làm được.

Tốc độ nguyên anh nhanh, tu sĩ bình thường cho dù phát ra công kích cũng chẳng cách nào đánh rớt nàng ta, nhưng Lâm Nguyệt thì lại khác, người khác công kích là không có độc, còn linh khí nàng phát ra lại là kịch độc, có thể làm tê dại tốc độ nguyên anh, chính bởi thế, nên nàng mới có thể thoải mái bắt được nguyên anh của Ý Đại Nhi bỏ trốn!

“Lâm Nguyệt, ngươi dám giết ta sao?” Bị Lâm Nguyệt bắt, người nhỏ kia giãy giụa trong lưới linh khí, mặt mũi ngập tràn oán độc nhìn Lâm Nguyệt, miệng thì la hét hào thét.

“Ta sao không dám giết ngươi chứ?” Lâm Nguyệt nhìn người nhỏ giãy giụa mãi, cười lạnh bảo.

“Ngươi đừng quên ta là cung chủ Phần Y Cung, giết ta, ngươi chẳng bước nổi nửa bước ở Nội Hải!” Về mặt người nhỏ dữ tợn độc ác, cứ như rắn độc nhìn trừng trừng Lâm Nguyệt, giọng đầy uy hiếp.

“Thật không? Nếu vậy, ta đúng thật là không thể giết ngươi được rồi...” Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng.

Người nhỏ kia nghe vậy vui mừng, đồng thời nhìn về Lâm Nguyệt với ánh mắt càng phát ra oán độc.

Lâm Nguyệt, mỗi hận đoạt chồng này, hủy đi thân thể của ta, Bản cung chủ sẽ ghi nhớ mãi trong lòng, sau này bản cung chủ mà tìm được thân thể thích hợp, sau khi khôi phục lại tu vi, sẽ đem rút hồn luyện phách ngươi, băm vằm ngươi trăm mảnh để giải mối hận trong lòng!

Người nhỏ thấy Lâm Nguyệt không dám giết mình, lập tức trong lòng nghĩ oán độc, đôi mắt nhỏ tí kia, ẩn chứa ý ác độc khiến người ta thấy mà kinh hãi!

Nhưng còn chưa kịp đợi người nhỏ kia cười đắc ý, sắc mặt nàng ta đột nhiên thay đổi, bắt đầu hoảng loạn giằng co, hơn nữa còn thất kinh thét to, “Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì hở?” Trong mắt Lâm Nguyệt lạnh lẽo, cười lạnh bảo, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu, chẳng qua chỉ làm cho ngươi yên tĩnh đợi ở trong mà thôi!”

“Không, ngươi không thể làm gì!”

“Lâm Nguyệt, ngươi không chết từ từ được đâu...”

Người nhỏ giãy giụa điên cuồng, thét lên chói tai tức giận mắng Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt cứ như không nghe thấy vậy, đầu ngón tay chụp một cái, không để ý tới người nhỏ giãy giụa chửi bới, ép nàng ta vào trong một hộp ngọc, sau đó đẩy kín hộp lại, ngón tay vừa động, một trường phù màu sáng lóe lên, áo vào trên hộp ngọc, đồng thời tiếng chửi bậy của người nhỏ kia đột nhiên ngừng lại!

Một màn cảnh, mấy vị tu sĩ nguyên anh nhìn thấy trực tiếp mà sợ hết hồn hết vía, vì thủ đoạn Lâm Nguyệt tàn nhẫn, trái tim băng giá vô cùng.

Thân thể bị hủy, nguyên anh bị giam cầm, điều này với họ những tu sĩ nguyên anh mà nói, nhưng là đại kỵ, nhất là thủ đoạn cuối cùng của Lâm Nguyệt đối phó với nguyên anh Ý Đại Nhi kia, càng khiến họ thêm sợ hãi hơn.

Ý Đại Nhi đường đường là một tu sĩ nguyên anh trung kỳ, chẳng những dẫn tới kết cục thân thể bị hủy, mà cả nguyên anh cũng không thoát, thủ đoạn này của Lâm Nguyệt quả đúng là tàn nhẫn.

“Lâm tiên tử, hiện giờ Ý Đại Nhi đã chết rồi, có phải ngươi nên giải quyết chuyện mà ta đang cần không?” Trưởng lão Tây Thủy Cung nhìn về phía Lâm Nguyệt với ánh mắt kiêng kỵ, lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Các vị yên tâm đi, Lâm Nguyệt ta nói được thì làm được, dĩ nhiên sẽ không nuốt lời!” Lâm Nguyệt lạnh lùng nói ra, đồng thời nghiêng đầu nhìn về phía góc đại điện, lạnh giọng kêu lên, “Đông Cực Dương, ngươi còn chưa muốn đi ra sao?”

Mấy vị trưởng lão nguyên anh kia nghe thấy lời Lâm Nguyệt, thở phào một hơi, lại nghe được nửa câu sau của Lâm Nguyệt, tim lại thót lên.

“Quả nhiên Lâm tiên tử lợi hại, ta cũng biết là chẳng thoát khỏi pháp nhãn của Lâm tiên tử mà!” Đông Cực Dương cười khi khi đi ra, bên hông còn treo mấy túi đựng đồ.

Lâm Nguyệt nhìn hấn nghênh ngang đi ra bên hông treo mấy túi đựng đồ, khoe môi bất giác co giật chút.

Người này thế mà vẫn không quên bỏ qua kiếp đại nạn, thực đủ gan lớn, uống cho hấn là thiếu chủ Đông Cực Cung, thế mà lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, làm chuyện trộm cắp!

“Hắc hắc...”

Như nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Lâm Nguyệt, Đông Cực Dương cười khặc một tiếng, nói ra, “Phần Y Cung này thật cực kỳ giàu có, khó đến được một lần, không bám cho họ ra tý máu được sao?”

“...”

Nhìn bề ngoài và Đông Cực Dương kia chẳng tương xứng chút nào với vẻ mặt, Lâm Nguyệt ngoài kinh hãi ra, cũng hoàn toàn hết lời để nói.

Còn mấy tu sĩ nguyên anh kia khi nhìn thấy Đông Cực Dương hơi ngẩn ra chút, một lúc sau, vị trưởng lão Tây Thủy Cung kia mới mở miệng nói, “vị này, là thiếu chủ Đông Cực Dương của Đông Cực Cung sao?”

“Đúng vậy!” Nghe thấy lời trưởng lão Tây Thủy Cung, sắc mặt Đông Cực Dương nghiêm lại, nói thản nhiên, “Liễu trưởng lão, đã lâu không gặp!”

Tây Thủy Cung là một trong tam cung Nội Hải, cũng là thế lực đứng đầu Nội Hải, thân là trưởng lão Tây Thủy Cung, trưởng lão Liễu này dĩ nhiên đã gặp qua Đông Cực Dương, chẳng qua lúc trước Đông Cực Dương động chút tay chân trên mặt, rồi lại liên tục cúi đầu đứng sau Lâm Nguyệt, nên bà ta cũng không nhận ra Đông Cực Dương.

Thấy Đông Cực Dương thoải mái thừa nhận thân phận mình, bất kể là trưởng lão Liễu, hay mấy vị tu sĩ nguyên anh môn phái khác, trong lòng đều hiểu một chút.

Vốn lúc đầu họ còn chút hoài nghi Lâm Nguyệt là người Đông Cực Cung, chỉ bởi chẳng cách nào chứng thật mà thôi, giờ nhìn thấy Đông Cực Dương, trong lòng lại khẳng định thân phận của Lâm Nguyệt.

Nghĩ vậy, lập tức trưởng lão Liễu mở miệng hỏi, “Thiếu chủ Đông Cực, chẳng lẽ vị Lâm tiên tử này chính là thánh nữ Đông Cực sao?”

Đông Cực Cung có một vị thiếu chủ, còn có một vị Thánh nữ, người ở Nội Hải ai mà chẳng biết, chỉ là hia người này xuất hiện cực ít, vì thế người từng gặp qua họ không nhiều, ngay cả trưởng lão Liễu cũng chưa từng gặp qua vị Thánh nữ Đông cực đệ nhất mỹ nữ Nội Hải kia, chỉ biết vị Thánh nữ Đông cực này trong cực kỳ xinh đẹp, nam tử vẫn còn kém xa, hơn nữa tư chất thiên phú tốt vô cùng, chỉ ngần ngừn trong hai trăm năm đã thành công Kết Anh.

“Điều này à, Bồn thiếu chủ cũng chẳng nói nhiều, hiện giờ Lâm tiên tử ở đây, nếu các vị muốn biết, thì cứ để chính miệng Lâm tiên tử nói ra là được!”

Con người Đông Cực Dương đảo một cái, không phủ nhận cũng không thừa nhận, còn cười nhạt nói, “Đây là chuyện của Lâm tiên tử, Bồn thiếu chủ cũng không thể trở mặt nói thay cho được đúng không?”

“Chuyện này...”

Trưởng lão Liễu nhìn Lâm Nguyệt một cái, đứng vẫn không dám mở miệng, chỉ đành cười ngượng ngùng, thần sắc cực lúng túng, chẳng qua trong lòng lại càng khẳng định Lâm Nguyệt chính là thánh nữ Đông Cực Cung.

“Được rồi, thời gian không còn nhiều, người bị vây khốn ở hậu điện chắc cũng sắp phá khốn thoát ra rồi, chúng ta trước rời chỗ này đi rồi nói sau, kéo lại muộn mất!”

Lâm Nguyệt liếc mắt nhìn Đông Cực Dương một cái, nói lạnh nhạt.

“Đúng, chúng ta cứ rời đi chỗ này trước, mấy vị phụ nhân kia rất lợi hại, nếu người không đưa cho ta thứ gì đó, thì ta sợ cũng không trói được họ đâu!” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Đông Cực Dương hơi đổi nói ra.

Mà mấy vị trưởng lão Nguyên anh cũng kịp phản ứng, sắc mặt lập tức đại biến, cùng liếc nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên tia kinh hãi.

Trước họ đã thấy kỳ lạ, vì sao họ cùng đánh Ý Đại Nhi lâu vậy mà chẳng thấy tứ đại trưởng lão Phần Y Cung tới, giờ nhìn lại, những kẻ đó đều bị Đông Cực Dương vây khốn cả, còn những nhân vật thật sự lợi hại của Phần Y Cung bế quan tại hậu sơn, cho dù muốn kinh động đến họ thì cũng không phải nhất thời ba khắc là có thể kinh động, quan trọng nhất là, thân thể Ý Đại Nhi bị hủy, nguyên anh bị bắt, mà tứ đại trưởng lão thì bị vây khốn, nên không ai tới hậu sơn thông báo.

Nghĩ đến đây, sắc mặt trưởng lão Liễu thay đổi, mấy vị trưởng lão khác cũng thế, nhưng họ hiện tại ngoài kinh hãi ra, càng thêm kiêng kỵ với Đông Cực Cung hơn!

Những năm này tinh thần Đông Cực Cung dần sa sút, mà Phần Y Cung lại nổi lên, những môn phái lớn nhỏ như họ cũng ít nhiều có tâm tư khác, nhưng giờ trải qua chuyện vừa rồi ở đây, điểm nhỏ này cũng tiêu tan hoàn toàn!

Thế lực Phần Y Cung ngập trời, những năm này ở Nội Hải không ai dám dây vào, mà giờ dị tâm vừa dậy, người Đông Cực Cung lại xuất hiện, hơn nữa

đến đều là những nhân vật quan trọng, thấy Đông Cực Cung đã biết được lòng muông dạ thú của Phấn Y Cung, nếu không Lâm Nguyệt kia cũng không giết Ý Đại Nhi...

Trưởng lão Liễu và những tu sĩ nguyên anh đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, đợi họ thấy Lâm Nguyệt và Đông Cực Dương cùng nhau đi ra ngoài đại điện, lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng mở miệng, “Lâm tiên tử, người đừng quên ước định với bọn ta...”

Đầu Lâm Nguyệt cũng không quay lại, ném thẳng một bình ngọc về phía sau, nói, “Những thứ này là thuốc giải, các vị cứ từng người uống vào là được!”

Trưởng lão Liễu vội vàng đỡ lấy bình ngọc, cất thật cẩn thận, sau đó nói với mấy vị trưởng lão nguyên anh, “Nơi đây không nên ở lâu, các vị, hay là chúng ta trước rời đi rồi mới quyết định thấy thế nào?”

Mấy vị trưởng lão dĩ nhiên cũng không dị nghị gì, cho dù một hai vị với hành động tự thu lấy thuốc giải của trưởng lão Liễu hơi khó chịu, nhưng cũng biết hiện tại không phải bàn luận chuyện này, lập tức từng người liền tản đi, thu thập đệ tử các phái, vội vã mang theo người mình rời khỏi Phấn Y Cung.

Bên đó, sau khi Lâm Nguyệt và Đông Cực Dương đã rời khỏi Phấn Y Cung đứng ở vách đá phía tây đảo Vạn Điều.

“Lâm Nguyệt, vì sao không đi Phiêu Hương Lâu mà lại rời đi bằng truyền tống trận vậy?” Thấy Lâm Nguyệt chọn nơi này, mà không đi Phiêu Hương Lâu, Đông Cực Dương thấy hơi nghi ngờ ngạc nhiên.

“TRước chúng ta đại náo Phấn Y Cung, lại giết Ý Đại Nhi, nghĩ tới chuyện này đã làm kinh động tới cao tầng Phấn Y Cung rồi, hơn nữa mấy vị tu sĩ nguyên anh bị nhốt kia đoán chắc hiện tại đã thoát khỏi vây khốn, nếu hiện giờ chúng ta đi Phiêu Hương Lâu, đoán chắc chẳng lâu sau những kẻ đó sẽ tìm tới, chẳng bằng ở tại chỗ này rời khỏi đảo Vạn Điều, đến lúc đó lại nghĩ cách đi Đông Cực Cung!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Rời Đi

“Đi từ nơi này sao? Nơi này không có truyền tống trận sao chúng ta rời đi được chứ?” Đông Cực Dương nhíu nhíu mày, nói, “Nếu chúng ta trực tiếp bay trốn, chỉ sợ không cách nào xuyên qua cấm chế của đảo Vạn Điều được!”

Thực ra theo lời Lâm Nguyệt, Đông Cực Dương đều hiểu cả, hẳn cũng biết sau khi Ý Đại Nhi chết, vốn không thể lừa được lâu, huống chi hẳn dùng mấy tiểu xảo nhỏ vây khốn được bốn vị trưởng lão phẫn Y Cung ở hậu điện, cũng không phải là ngồi yên, bằng tu vi mấy lão yêu bà đó, chút thủ đoạn nhỏ ấy cũng chẳng vây khốn được họ bao lâu.

Kế hoạch hẳn vốn là, sau khi giết Ý Đại Nhi, giữ nguyên kế hoạch mau chóng trở về Phiêu Hương Lâu, Phiêu Hương Lâu là sản nghiệp của Đông Cực Cung, ở trong phòng tối có bày một trận truyền tống, thông qua trận truyền tống, họ có thể an toàn rời khỏi đảo Vạn Điều!

Nhưng thương lượng này đã sớm đề nghị xong, lại bị Lâm Nguyệt tạm thời hủy bỏ, sau khi rời khỏi Phấn Y Cung, nàng kiên quyết không đồng ý trở về Phiêu Hương Lâu, mà ngược lại muốn hẳn tìm một chỗ vắng ở đảo Vạn Điều, bảo là rời đi từ đây.

“Ta bảo người đến đây, mà không phải trở về Phiêu Hương Lâu dĩ nhiên là có lý của ta, Đông Cực Dương, người có tin không, hiện tại nếu chúng ta xuất hiện ở Phiêu Hương Lâu, lập tức sẽ bị những người ở Phấn Y Cung vây khốn không?”

Nhìn vẻ mặt bất đồng tình của Đông Cực Dương, trên mặt trong trẻo lạnh lùng của Lâm Nguyệt thoáng cười chế giễu, nói ra lạnh lùng.

“Không thể nào, chúng ta vừa rời chưa tới một phút đồng hồ, người Phấn Y Cung sao có thể phản ứng nhanh tới vậy chứ?” Đông Cực Dương không tin lắc đầu.

“Không thể ư?” Lâm Nguyệt cười lạnh bảo, “Nếu ẩn theo bình thường mà nói, đúng thật là không thể, nhưng hôm nay lúc chúng ta tham gia đại điển hôn lễ Phấn Y Cung, Phiêu Hương Lâu cũng đã bị người Phấn Y Cung theo dõi rồi, nếu ta đoán không nhầm, hiện tại Phiêu Hương Lâu không còn thuộc về Đông Cực Cung nữa rồi!”

Thật ra sở dĩ Lâm Nguyệt cự tuyệt trở về Phiêu Hương lâu là còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, chỉ là nàng không dám nói ra mà thôi.

TRước lúc nàng và Đông Cực Dương rời khỏi Phấn Y Cung, nàng mơ hồ cảm giác được ở sau núi Phấn Y Cung có một hơi thở khổng lồ truyền đến, cũng chính bởi cảm giác được luồng hơi thở này, nên nàng mới vội vã cùng Đông Cực Dương rời khỏi Phấn Y Cung đi.

Lâm Nguyệt cũng không rõ kẻ tỏa ra hơi thở đáng sợ này là ai, nhưng cũng biết kẻ đó có quan hệ lớn với Phấn Y Cung, hơn nữa thân là cung chủ Phấn Y cung Ý Đại Nhi chết rồi, nhất định sẽ khiến đám người đằng sau Phấn Y cung tức giận, như trước những kẻ khác phái kia đầy đủ thông minh mà nói, cần phải có một đường sống, nếu có lòng tham ở lại, thì giờ phút này sẽ lọt vào tay những người Phấn Y cung đó rồi!

Mà nếu có kẻ bị rơi vào tay Phần Y Cung, chuyện nàng và Đông Cực Dương giết Ý Đại Nhi chắc chắn không lừa được nữa, mà đối phương liên tưởng trước tiên chính là Phiêu Hương Lâu!

Dù sao mọi người đều biết cả, Phiêu Hương Lâu thuộc về sản nghiệp Đông Cực Cung, mà dưới con giận của Phần Y Cung, dĩ nhiên sẽ san phẳng Phiêu Hương Lâu ngay!

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Đông Cực Dương thay đổi liên tục, hẳn cũng không phải hạng người ngu, lời Lâm Nguyệt nói trước đã rất rõ, đó chính là họ không thể trở lại Phiêu Hương Lâu, nếu không chính là trở về chịu chết.

Nhưng mà nếu không về Phiêu Hương Lâu, họ sao rời khỏi đảo Vạn Điều được chứ?

Nghĩ đến đây, Đông Cực Dương vô thức tản ra thần thức quét chung quanh một lượt, nhưng dùng thần thức một hồi lâu, lại không phát hiện ra cái gì, không tìm được nói ra, “Lâm Nguyệt, không có trận truyền tống, chúng ta rời đi bằng cách nào được? Nếu cứ vậy rời đi, chỉ sợ họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra tung tích của chúng ta mà thôi!”

“Ngươi yên tâm đi, ta tự có cách!”

Lâm Nguyệt cười lạnh nhưng trong trẻo một cái, thu Hương lưỡi đao trong tay lại, cúi đầu nhìn người thiếu niên vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng hai mắt trống rỗng vô thần, nói thần nhiên, “Ngươi giúp ta đề ý tới hần chút”

Nói xong Lâm Nguyệt thả tay ra, nhưng ngay trong nháy mắt nàng buông tay, lại cảm giác eo nhỏ căng thẳng, chiếc eo thon ấy đã bị hai tay thon dài của thiếu niên ôm chặt lại.

“Diêm Tinh Vân, ngươi...”

Trong lòng Lâm Nguyệt vui mừng, vô thức nhìn lại thiếu niên, lại phát hiện ra hần vẫn bộ dáng đại như cũ, song hai tay lại vô thức ôm chặt nàng không buông.

“Lâm Nguyệt, có vẻ như hần vẫn còn ý thức đó, hơn nữa như rất ý lại ngươi...” Đông Cực Dương nhìn hai tay cuộn chặt lấy Lâm Nguyệt của Diêm Tinh Vân, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái.

Lâm Nguyệt mặt nóng bừng lên, không hiểu sao, sau khi nghe thấy những lời này của Đông Cực Dương, trong lòng khó nói nên lời, nàng cứ lặng nhìn thiếu niên ngây ngốc u mê trong lòng, do dự chút, song cũng không đẩy hần ra, mà mặc hần ôm bừa lấy mình.

Tính toán dù hiện tại không phải thời điểm so đo, Đông Cực Dương nói không sai, có lẽ Diêm Tinh Vân vẫn còn chút ý thức, chính là vì nàng, nên sau khi hần mất đi thần trí, vẫn vô thức gỡ phòng bị của mình ra, toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng, ôm lấy nàng không buông.

Nhìn Diêm Tinh Vân chẳng có thần thái như thế, trong lòng Lâm Nguyệt phức tạp, cảm giác phức tạp ấy, nàng không biết rõ là gì, nhưng giờ nàng cũng không có thời gian đi nghĩ tới, giờ phút này họ dù đã tạm an toàn, song cũng không hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, vì thế việc cấp bách là nhanh nghĩ cách rời khỏi đảo Vạn Điều mới nói sau.

Vì bất kể là nàng hay Đông Cực Dương, hay là vì Diêm Tinh Vân, cũng không thể tiếp tục chậm trễ ở lại nơi này tiếp nữa.. Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt cũng không đề ý Diêm Tinh Vân nữa, mà nói cực kỳ lạnh nhạt với Đông Cực Dương, “ngươi cách xa ta xa hộ pháp vì ta chút, ta muốn bày trận!”

Bày trận ư? Trận truyền tống sao?

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, ánh mắt Đông Cực Dương chợt lóe, như có thứ gì đó trong mắt chợt lướt qua, nhưng không nói gì thêm, mà ngoan ngoãn đi đến một bên hộ pháp.

Đội Đông Cực Dương rời đi, đầu ngón tay Lâm Nguyệt vừa động, lấy từ trong túi ra một trận bàn, sau đó hai tay vung lên dùng bí quyết vắng về phía mảnh đất.

Theo động tác Lâm Nguyệt, từng luồng linh khí từ mười ngón tay nàng bắn ra cực nhanh, dùng phương thức ngũ hành bát quái phân biệt rơi xuống mặt đất, chỉ trong thời gian nửa nén hương, mặt trên đã xuất hiện một trận hình truyền tống dễ dàng.

Sau khi dùng linh khí vẽ phác trận xong, lúc này Lâm Nguyệt mới chậm động tác dần, đầu cũng không quay lại nhìn Đông Cực Dương đang ở chỗ không xa há hốc mồm nhìn nàng, nói, “Mạng linh thạch tới cho ta, tất cả đều là linh thạch trung phẩm”

Đông Cực Dương nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sau khước miệng chợt co giật chút, tức giận giật một túi đồ xuống, nói tức giận, “Cần bao nhiêu?”

“Vừa vặn ba trăm khối” Với vẻ mặt thịt đau của Đông Cực Dương, Lâm Nguyệt hoàn toàn như không thấy, mặt không đổi sắc nói.

“Cho ngươi!” Đông Cực Dương nghe thấy lời này, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cup một túi đồ tiện tay ném cho Lâm Nguyệt một đống linh thạch, tức giận nói ra.

Nữ nhân này thật nhỏ mọn, chẳng phải chỉ là ba trăm linh thạch thôi sao? Thế mà còn dám mở miệng, hỏi lấy chỗ hần chứ! Rõ ràng là ghen tị lúc trước hần ở Phần Y Cung chiếm được đồ tốt, hiện giờ mới bóp chặt hần đây mà!

Với hành vi tiểu nhân gian cực điểm của Đông Cực Dương, lòng mảy Lâm Nguyệt cũng không nhú lại, tiếp nhận linh thạch bắt đầu bố trí xong trận pháp.

Theo từng viên linh thạch trong tay rơi xuống, trên trận pháp dần hình thành, bắt đầu toát ra hơi thở không ổn định từng đợt.

Đem viên linh thạch cuối cùng thả trên tay xuống, Lâm Nguyệt cẩn thận ôm Diêm Tinh Vân đi vào trong trận, sau đó mới thấy Đông Cực Dương đứng gần ra một chỗ thì lạnh lùng nói, “Còn không mau tiến vào hử? Người muốn ở lại chỗ này sao? Đừng có nói là ta không nhắc nhở người đó, những kẻ kia sắp tìm tới đây rồi!”

Trên mặt Đông Cực Dương cứng đờ, sau đó mặt đen đi vào trong trận, nói phiến muộn, “Những này đã tới đâu? Vội làm gì?”

“Người không vội thì có thể ở lại”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xa xăm, khoe môi khẽ cong lên cười lạnh.

“Người...” Đông Cực Dương không phục định nói chuyện, nhưng lời vừa ra tới miệng, chợt dừng lại, sau một khắc thấy sắc mặt hần hơi đỏ, nói, “Người Phần Y Cung đuổi tới rồi!”

“Ta biết rồi”

Lâm Nguyệt đáp một câu nhàn nhạt, cầm viên linh thạch cuối cùng trong tay bắn ra, theo viên linh thạch rơi xuống, trong nháy mắt trận pháp khởi động, một luồng sáng trắng chói mắt từ dưới đất chui lên, đem bao trọng đám người Lâm Nguyệt vào trong!

“Đông Cực Dương, nếu không phải muốn bị phân tán, phải nắm chặt lấy ta!” Trong lúc trận pháp khởi động trong nháy mắt, Lâm Nguyệt quát lạnh một tiếng, trong lòng Đông Cực Dương căng thẳng, vô thức đưa tay ra nắm chặt lấy cánh tay Lâm Nguyệt.

Mà ngay thời điểm trận truyền tống khởi động, cũng kinh động tới những người đuổi theo, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một luồng độn quang như tia chớp độn đến chỗ đám Lâm Nguyệt, người đến nhìn thấy đám Lâm Nguyệt trong trận truyền tống, giận dữ hét lên, “tiền nhân, còn muốn chạy trốn sao!”

Người đó nói, tay vừa động, một thanh kiếm không lồ nổ mạnh về phía trận pháp. Mặt Lâm Nguyệt biến sắc, vô thức ôm sát Diêm Tinh Vân, đồng thời một tay bắt được tay Đông Cực Dương, quát nhỏ, “Độn!”

Lời nàng vừa dứt, trận truyền tống bộc phát luồng sáng chói cực điểm, thân hình mấy người trong trận trong luồng sáng này đột nhiên biến mất trong nháy mắt.

Cùng lúc đó thanh kiếm không lồ cũng đánh mạnh lên trận truyền tống, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, một trận lửa tóe ra, ánh sáng bộc phát trong trận truyền tống kia dần ảm đạm rồi tắt.

Trong vài giây đám người Lâm Nguyệt biến mất, độn quang trên không trung chợt lóe, một lão phụ sắc mặt lạnh lẽo rơi xuống, trên người lão phụ này truyền ra hơi thở cường đại, thuộc về tu sĩ nguyên anh hậu kỳ!

Giờ phút này sắc mặt bà lão khó coi nhìn thẳng vào trận truyền tống trên mặt đất, trong mắt chợt lóe sáng ác liệt.

“Muốn chạy hử? Không chạy dễ vậy đâu!” Bà lão nhìn thẳng vào trận truyền tống, một lúc sau, đột nhiên cười lạnh lẽo, giọng cười ấy sắc nhọn tới chói tai, phảng phất như tiếng kim loại siết vào nhau vậy, nghe cực chói tai.

“Đại Nhi, con yên tâm, mẫu thân ta sẽ đi bắt ngay kẻ thù của con lại, để cho nó trở thành thân thể tiếp theo của con!”

Giọng bà lão lạnh lẽo xen lẫn hận ý khó nói trong đó, cặp mắt đục ngầu kia chớp điên cuồng đầy oán độc. Chỉ thấy bà ta chậm rãi bước vào trong trận truyền tống, tay vung lên, vô số những linh thạch bắn ra như mưa, theo động tác của bà ta, trận truyền tống vốn ảm đạm giờ lại phát sáng lần nữa, mắt thấy gia tăng theo linh thạch, ánh sáng trận truyền tống càng ngày càng sáng, chắc được bà lão kia chuẩn bị khởi động, nhưng đúng lúc này, ánh hào quang trong trận truyền tống chợt lóe mạnh.

Mặt bà lão kia chợt biến sắc, chẳng quan tâm việc đi chữa trị trận truyền tống, dưới bàn chân nhún chút, thân ảnh nhanh chóng lóe lên, trong nháy mắt rời khỏi trận truyền tống.

Mà ngay khi bà lão kia rời khỏi trận truyền tống, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh vang lên, cả trận pháp toát ánh sáng chói lóa, rồi bị nổ tung thành năm xé bảy!

“Đáng chết!”

Bà lão còn cái lưng trên không trung xuống, sắc mặt khó coi nhìn trận truyền thống ở dưới đã bị hủy không thành hình nữa, trong mắt ngập tràn hận!

“Lâm Nguyệt, Đông Cực Dương, dám giết Đại Nhi của ta, người cứ chờ đó cho bồn tọa, bồn tọa nhất định sẽ khiến các người sống không bằng chết!”

Bà lão phát ra tiếng gào thét ngập tràn oán độc, sau đó thân hình chợt lóe, đầu cũng không quay lại mà bỏ chạy về phía xa.

Ở bên kia.

Cách đảo Vạn Điều chừng nghìn dặm ở một đảo nhỏ hoang vu, đột nhiên cuồng phong gào thét, trên không trung xuất hiện một cái động, chỉ thấy động kia càng lúc càng lớn rồi từ từ hướng đảo nhỏ rơi xuống, lát sau, trong động ấy xuất hiện mấy chấm đen, chấm đen ấy dần dần thoát khỏi động, sau đó rơi phịch xuống đảo nhỏ!

Phịch một cái, có mấy bóng người dây dưa một chỗ với nhau đập mạnh trên bãi cỏ đảo hoang.

Lâm Nguyệt nhắm chặt hai mắt, đợi cảm giác mê man trong đầu qua đi, lúc này mới mở hai mắt ra, nghiêng rặng kèn kẹt nói với nam nhân nào đó chân tay cuốn chặt nàng như bạch tuộc, “Đồng Cực Dương, còn không buông tay?”

Đồng Cực Dương giật mình mở bừng mắt ra, hơi mê man nhìn sắc mặt ngập tràn giận dữ của Lâm Nguyệt, chỉ sững sờ chốc lát, mới phát hiện ra mình dùng cả chân tay cuốn chặt đôi đối phương, phát hiện này khiến Đồng Cực Dương bị kích thích cực độ, nhanh chóng buông Lâm Nguyệt ra, cả người trong nháy mắt chạy vọt ra ngoài, hơn nữa còn hét lớn trong miệng, “Lâm Nguyệt, đừng kích động, ta thề ta không cô ý, ta, ta chẳng có ý gì với người hết, vừa rồi chỉ là tính thể cấp bách nhất thời thôi...”

Mặt mũi Đồng Cực Dương đầy sợ hãi nhìn Lâm Nguyệt, trong miệng cứ lải nhải giải thích không ngừng, như sợ Lâm Nguyệt hiểu lầm vậy. Thấy Đồng Cực Dương nháy loe chơi như khi, lại còn gào thét không ngừng, mặt Lâm Nguyệt đen sì thật rồi, cũng không nhịn được nữa, cả giận nói, “Người cầm miệng cho ta!”

“Ta...” Đồng Cực Dương âm ức vô cùng, nhưng khi thấy mặt mũi ngập tràn lửa giận của Lâm Nguyệt, vẫn thức thời ngậm chặt miệng lại.

Thực ra hắn rất sợ Lâm Nguyệt hiểu lầm, hắn cũng không rõ vì sao, dù Lâm Nguyệt trong rất đẹp, còn đẹp hơn sư tỷ của hắn nhiều lắm, hơn nữa tu vi cũng không kém nữ nhân kia là mấy, nữ nhân xuất sắc vậy hắn là người bầu bạn lý tưởng mà nam tử thích nhất mới đúng, nhưng hắn với nàng đều không có tình ái mộ gì hết, nếu thật sự có gì đó, thì đó chính là Lâm Nguyệt cho hắn cho cảm giác vô cùng thân thiết, cứ như hắn nhìn thấy người thân ruột thịt máu mủ vậy.

Với Lâm Nguyệt cũng có cảm giác như thế, Đồng Cực Dương cũng thấy kỳ lạ, nhưng hắn cảm giác thế, hắn với Lâm Nguyệt chỉ có tình huynh muội, không có tình cảm nam nữ.

Vừa rồi lúc ở trong trận truyền tống, hắn suýt nữa thì bị không gian loạn lưu kéo đi, sau đó may mắn hắn động tác nhanh, cuối cùng cũng kịp thời ôm chặt lấy Lâm Nguyệt, nhưng bởi thế, hắn lại chẳng có chút lễ phép ôm chặt lấy chân đối phương...

Nhớ tới hành động không biết xấu hổ kia của mình, gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của Đồng Cực Dương bất giác đỏ bừng một chút.

“Được rồi, ở Nội Hải người tương đối quen, người xem chút đây là đâu đi?” Lâm Nguyệt lườm Đồng Cực Dương một cái, đỡ Diêm Tinh Vân đứng lên.

“Ta đi xem một chút” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Đồng Cực Dương vội vàng nhảy dựng lên, đề khí chậm rãi bay lên giữa không trung, bắt đầu xem xét địa hình chung quanh.

Lâm Nguyệt cũng mặc kệ hắn, nàng ngóng nhìn Diêm Tinh Vân một lúc, thấy hắn vẫn bộ dáng đại ra, trong lòng bất giác thờ dài.

“Diêm Tinh Vân, người chẳng phải vẫn bộ dáng cao cao tại thượng, cao ngạo ngông cuồng tự đại lắm đó sao? Đến cùng là vì sao người lại biến thành bộ dạng thế này chứ?”

Ánh mắt trống rỗng của thiếu niên nhìn Lâm Nguyệt, không chút phản ứng, chỉ là hia tay vẫn ôm chặt eo nhỏ của nàng không buông.

“Diêm Tinh Vân, bộ dạng này của người, ta biết làm sao mới tốt đây? Huynh, huynh thật sự yêu thích ta sao?”

“nếu huynh thật yêu thích ta, vậy huynh đến cùng là thích Lâm Nguyệt, hay là Nguyệt Thần tôn đây?”

“Nếu huynh thật biết rõ tất cả, vậy giờ huynh cũng biết, bây giờ, ta không có tim...”

Lời cuối áp úng của Lâm Nguyệt, nhìn vẻ mặt đại ra của thiếu niên, ánh mắt phức tạp khó hiểu, mãi lúc lâu, lại thờ dài một hơi, ôm chặt thiếu niên vào lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Đồng Cực Dương trên không trung.

Nhưng ngay lúc Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên trong nháy mắt, lại không phát hiện ra đôi mắt tím vốn vô thần của thiếu niên chợt tận sâu trong lóe sáng, ánh sáng kia rất nhạt lướt qua, rồi thiếu niên lại nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng đại ra như cũ.

“Đồng Cực Dương, có biết đây là đâu không?” Thấy Đồng Cực Dương lại trở về mặt đất lần nữa, Lâm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“nếu ta không nhìn nhầm mà nói, ở đây hẳn cách đảo Nguyệt không xa, là thuộc phạm vi thể lực của đảo Nguyệt”

“Ở đây cách Đồng Cực Cung có xa lắm không?”

“Phải xa tới mấy ngàn dặm, từ nơi này đi tới Đồng Cực Cung, bằng tu vi của chúng ta ít nhất là mất ba ngày”

“Được, giờ chúng ta đi ngay”

Lâm Nguyệt nói xong, lấy phi kiếm ra, hướng không trung bay đi.

“Ngươi không nghỉ chút sao?” Thấy Lâm Nguyệt chẳng nói lời nào đi muốn đi, Đông Cực Dương bắt giác mở miệng.

Trước mặt dù họ thuận lợi thoát khỏi đảo Vạn Điều, nhưng vì cuối cùng trận truyền tống kia lại bị bà lão Phần Y Cung bỏ xuống, một kích này khiến hấn và Lâm Nguyệt suýt bị thương, hiện giờ đã thành công đào thoát khỏi truy tung của Phần Y Cung, theo lý thuyết, họ cần phải chữa thương khôi phục tu vi mới đúng, mà không phải giống hiện giờ vội vã gấp rút lên đường.

Nên biết từ chỗ này đi tới Đông Cực Cung còn rất xa, đi dọc theo đường này có lẽ còn gặp phải nguy hiểm khác cũng nên.

“Nghĩ ngơi ư?” Lâm Nguyệt nhìn Đông Cực Dương, khóe môi cong lên cười giễu cợt, thốt lạnh lùng, “Ngươi có phải coi là chúng ta giờ đã an toàn phải không? Có phải cảm thấy chúng ta đã rời khỏi đảo Vạn Điều, người Phần Y cung không tìm tới nơi này không?”

“Ngươi không phải nói trận truyền tống là ngươi đã để lại một tay phá hủy rồi sao? Thế nào? Chẳng lẽ họ còn có thể đuổi tới nơi này được sao?”

ở cách đảo Vạn Điều ít nhất chừng ngàn dặm, Đông Cực Dương dĩ nhiên không tin những người Phần Y Cung kia cũng đuổi nhanh tới vậy.

“Dĩ nhiên trận truyền tống đã bị phá hủy rồi, chi là không có nghĩa là chúng ta đã an toàn! Đông Cực Dương, ngươi cần phải hiểu rõ thế lực Nội Hải của Phần Y Cung hơn ta mới phải chứ, ngươi cảm thấy Ý Đại Nhi chết, người Phần Y Cung sẽ từ bỏ ý định sao?”

Thấy Đông cực Dương không nói gì, Lâm Nguyệt lại cười lạnh nói, “Những năm gần đây, Đông Cực Cung các ngươi không quản sự, địa vị bá chủ của Đông |Cực Cung đã ngập tràn nguy cơ, người thân là thiếu chủ Đông Cực Cung, trong lòng cần phải rõ hơn chứ, hiện giờ ở Nội Hải, có bao nhiêu thế lực thừa nhận địa vị bá chủ của Đông Cực Cung các ngươi chứ, lại có bao nhiêu thế lực phải dựa sát vào Phần Y cung đây?”

Sắc mặt Đông Cực Dương âm trầm, hai tay nắm chặt một chỗ, mãi lâu sau mới trầm giọng nói ra, “Ngươi cho rằng người Phần Y Cung sẽ dựa vào các thế lực khác để giúp truy bắt chúng ta sao?”

“Không, họ chỉ cần các thế lực này báo cáo về hành tung của chúng ta là được! Truy bắt chúng ta sao? Ngươi đừng quên, chúng ta vốn là tu sĩ nguyên anh, thế lực này cũng không ngốc đến thế, còn người Phần Y Cung cũng sẽ không làm vậy!” Lâm Nguyệt người lạnh bảo.

“Người những môn phái kia đã bị Phần Y Cung tính toán, chẳng lẽ bọn họ giận nổi được con tức này, đi giúp Phần Y Cung sao? Ngươi đừng quên, giết Ý Đại Nhi, họ cũng có phần đó!” Mặc dù trong lòng biết rõ Lâm Nguyệt nói có lý, nhưng Đông Cực Dương vẫn không cam lòng nói ra.

“họ đúng là ra tay, nhưng ngươi cho rằng những lão hồ ly đó sẽ thừa nhận sao? Họ bị tính toán thì sao nào? Chi cần có chỗ tốt, họ có thể để thù hận hai bên xuống, hơn nữa, họ chỉ là lộ ra hành tung của chúng ta cho Phần Y Cung thôi, vẫn chưa tự mình ra tay, như vậy có thể có được chỗ tốt, có sao không làm chứ? Hơn nữa, dù không được lợi, họ vì muốn dẹp loạn sự phân nộ của Phần Y Cung, cũng chỉ có thể làm vậy!”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Đông Cực Dương khó coi tới cực điểm, trong mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn. Hấn cũng chẳng phải là đứa trẻ vừa sinh ra, với thế lực Nội Hải quan hệ phức tạp hấn còn hiểu rõ hơn cả Lâm Nguyệt, cũng chính bởi thế, hấn mới tin sự tình có thể phát sinh như theo lời Lâm Nguyệt nói, dù sao thế lực này sắc mặt hấn cũng đã thấy rõ nhưng những kẻ đó nếu có dính dáng tới lợi ích, thù oán gì cũng đều có thể bỏ xuống được.

“Chúng ta đi!”

Trong lòng nghĩ thông rồi, Đông Cực Dương cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp lấy phi kiếm ra, cùng Lâm Nguyệt hướng về Đông Cực Cung mà chạy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Tình Của Lâm Nguyệt

Ba ngày sau.

Bên ngoài đảo nhỏ Đông Cực Cung, có ba bóng người chập vọt từ không trung xuống.

“Là người nào? Lại dám xông vào Đông Cực Đảo! Hừ!”

Đệ tử đóng bên ngoài đảo Đông Cực Cung trông thấy có người đến mặt mũi ngập tràn đề phòng tiến lên quát hỏi.

“Làm càn!” Đông Cực Dương một thân loang lỗ máu tức giận quát to một tiếng, chặn một đệ tử Đông Cực Cung đi tới, “Mở mắt chó ra ngươi ra xem, xem xem Bồn thiếu chủ là ai!”

“Ngươi là...” Một đệ tử có dáng đầu lĩnh cẩn thận đánh giá Đông Cực Dương, trong lòng kinh hãi, kêu lên, “Ngươi là thiếu chủ ư?”

Thiếu chủ sao? Là thiếu chủ đã trở lại đó sao?

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử Đông Cực Cung mặt mũi lộ vẻ vui mừng, vội vã hành lễ với Đông Cực Dương, “Đệ tử Y Lam Đông Cực Cung tham kiến thiếu chủ! Cung đón thiếu chủ trở về!”

Đông cực Dương nhìn thoáng qua đám đệ tử mặt mũi ngập tràn vui mừng trước mặt, mày cau lại, lạnh nhạt mở miệng hỏi, “Quán sự phụ trách đảo này là ai thế?”

“Bẩm thiếu chủ, là Bạch trưởng lão ạ” Đệ tử đầu lĩnh kia thần sắc cung kính đáp.

“Mang Bốn thiếu chủ đi gặp bà ấy!”

“Vâng!”

Đệ tử kia không dám thất lễ, các đệ tử khác vội vã tản ra, sau đó đi trước dẫn đường. Cả đoàn người đi xa dần, để lại một đám đệ tử Đông Cực Cung mặt mũi ngập tràn mừng rỡ như điên.

“Cuối cùng thiếu chủ đã trở lại!”

“Đúng vậy, thiếu chủ vừa về đến đây, xem đến lúc đó Đại sư tỷ còn có lời nào để nói nữa không...”

“ừ, thiếu chủ mấy ngày nay không có ở đây, toàn bộ Đông cực cung đều do Đại sư tỷ nắm giữ đã loạn thành một đồng rôi, hiện giờ thiếu chủ trở lại, nếu mà bị Đại sư tỷ biết được, chỉ sợ sẽ có động tác khác thôi...”

“Cũng không phải thế sao, với tính cách của Đại sư tỷ, tỷ ấy chắc chắn sẽ không tha cho thiếu chủ đâu, đáng tiếc cung chủ lão nhân gia ngài ấy...”

“Được rồi, đừng nói nữa, cuối cùng thế nào, cũng không tới lượt những đệ tử như chúng ta quyết định, ít nhất thiếu chủ trở lại, Bạch trưởng lão các bà ấy cũng không phải chịu uất ức thêm nữa rồi...”

“Đúng thế...”

“Không biết vừa rồi có một nam một nữ trở về cùng thiếu chủ là ai nhỉ?”

“Đó là người thế nào, có liên quan gì tới chúng ta, chuyện của thiếu chủ, đâu phải để chúng ta nói lung tung được? Được rồi, nhanh đi tuần tra là được”

“...”

“...”

Những lời xì xào bàn tán này đều được Lâm Nguyệt nghe không sót từ nào, Lâm Nguyệt lạnh nhạt liếc qua Đông Cực Dương ngập tràn tâm sự, khóe môi khẽ cong lên cười lạnh.

Xem ra tới nơi này cũng không được bình yên đây, hơn nữa tình cảnh Đông cực Dương cũng có vẻ không ổn lắm, xem ra những lời đồn bên ngoài kia đều là thật rồi.

Lúc trước Lâm Nguyệt ở đảo Vạn Điều có nghe nói Đông Cực Cung hiện tại nội loạn, nguyên nhân là bởi cung chủ Đông Cực Cung bị thương nặng hôn mê, mà điều đó làm cho đại đệ tử và con trái tranh quyền.

Giờ nhìn lại, bị thương nặng hôn mê là giả, trúng độc hôn mê là thật, hơn nữa cung chủ Đông Cực Cung trúng độc là do người Phấn Y Cung ra tay, nếu không phải đúng lúc nàng ở đảo Vạn Điều gặp được Đông Cực Dương, cũng sẽ không muốn liên quan tới những thứ này nữa.

Đoạt quyền sao? Trong lòng Lâm Nguyệt cười chế giễu một tiếng. Đông Cực Dương vì muốn trốn lấy hóa viêm đan, rời khỏi đảo Đông Cực, hiện tại không biết cung chủ Đông Cực Cung còn sống nữa không?

Nếu là chết, đến lúc đó sợ nàng lại chẳng có chỗ nào an toàn, mà việc nhà Đông cực Cung, nàng chẳng có hứng đi quản.

Ba ngày trước, nàng và Đông cực Dương ở đảo Nguyệt gần đó chạy thẳng một mạch tới Đông Cực Cung, dọc đường đi họ mấy lần bị bại lộ hành tung, nhiều lần bị người Phấn Y Cung truy sát, thậm chí có mấy lần suýt nữa bị chết, vào lúc đó trong lòng nàng đã cảm thấy có điểm kỳ lạ rồi.

Theo lý mà nói, Đông cực Dương thân là thiếu chủ Đông cực Cung, dù còn chưa tiếp nhận ngôi vị cung chủ, nhưng chuyện hấn rời khỏi Đông cực Cung lâu vậy, Đông cực Cung cũng nên phái người tới đón hấn mới đúng, dù sao thân phận thiếu chủ Đông Cực Cung cũng cực kỳ tôn quý mà.

Nhưng họ trở về dọc đường đi Đông cực Cung này, ngoài gặp kẻ địch liên tiếp ra, gặp cả yêu thú nữa, cũng chưa từng gặp qua một người Đông cực Cung nào, thậm chí ở cuối cùng họ thành công tiếng vào phạm vi thế lực Đông cực Cung, vẫn còn gặp hai nhóm tu sĩ không rõ lai lịch vây giết, những kẻ đó đến cùng là do ai phái tới, chưa nói đã rõ.

“Thiếu chủ!”

Lúc nhóm Lâm Nguyệt đi sâu vào trong sân, một nữ tử từng niên đã tiến lên đón chào, cung kính hành lễ về Đông cực Dương.

“Bạch Trưởng lão, sao người lại ở chỗ này thế? Mẫu thân đâu? Lúc ta rời đi không phải bảo ngài coi mẫu thân cẩn thận sao?” Đông cực Dương thấy nữ tử trung niên kia, vội vã hỏi.

“Thiếu chủ, người trước tiên cứ vào đã, lão phụ sẽ bẩm báo tỉ mỉ với ngài” Bạch Trưởng lão nhìn Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân quần chặt trên người nàng một cái, hơi do dự hỏi, “Hai vị này là?”

“Vị này là Lâm tiên tử, nàng ấy là luyện đan sư, còn vị này...” Nói tới Diêm Tinh Vân, Đông cực Dương hơi do dự chút mới nói, “Đó là bầu bạn của Lâm tiên tử”

Hắn vừa dứt lời, cảm giác mình bị Lâm Nguyệt lạnh lùng liếc qua, lập tức bất giác ho khan một tiếng, giả vờ như không có việc gì lướt nhìn qua chỗ khác.

Thấy rõ bộ dạng chột dạ của Đông Cực Dương, khóe miệng Lâm Nguyệt hơi giật giật một tý, đúng là vẫn còn không nói rõ được quan hệ giữa nàng và Diêm Tinh Vân, dù sao hiện tại mặc dù Diêm Tinh Vân không có thần trí, nhưng lại không hiểu vì sao, rất thích gần gũi nàng, hơn nữa đặc biệt là cố chấp ôm lấy eo nàng, động tác của hai người họ lọt vào trong mắt người khác, đúng thật là có chút mờ ám.

Nhưng Bạch trưởng lão lại không để ý tới mấy người khác thường, sau khi nghe thấy lời Đông cực Dương nói, trên mặt lập tức lộ ra vui mừng, mở miệng hỏi, “Thiếu chủ, vị Lâm tiên tử này có phải...”

Mới nói được một nửa, Bạch trưởng lão dừng ngay lại, lặng lẽ liếc nhìn chung quanh, sau đó cõi lòng đầy hy vọng nhìn thẳng Đông cực Dương.

Đông Cực Dương khe khẽ gật đầu, Bạch trưởng lão lập tức lộ ra vẻ kích động, nhưng nhanh chóng thu ngay lại, nói với Đông cực Dương, “Thiếu chủ, chúng ta đi vào nói chuyện”

Cả đoàn người đi vào trong nhà, Bạch Trưởng lão vẫn không yên tâm bày ra một cấm chế cách nguyệt, lúc này mới xoay người lại, nói với Đông cực Dương, “Thiếu chủ, cuối cùng ngài đã trở lại rồi, nếu ngài không trở lại, cung chủ chỉ sợ cũng bị...”

Nói đến đây Bạch Trưởng lão lại nhìn Lâm Nguyệt một cái, không nói hết nữa, song ý biểu hiện ra lại cực kỳ rõ ràng.

Đông Cực Dương thấy Bạch Trưởng lão có bộ dạng cẩn thận vậy, định nói gì đó, nhưng lại bị Lâm Nguyệt cướp lời trước, “Đông cực Dương, ở đây có nơi nào yên tĩnh chút không?”

“Có, lão phụ đây sẽ bảo người dẫn Lâm tiên tử đi”

Nói xong, ngón tay vừa động, một luồng sáng trắng bắn ra, Bạch trưởng lão mới cười nói với Lâm Nguyệt, “Bên ngoài là bởi vì có Lâm tiên tử dẫn đường, Lâm tiên tử có thể ra ngoài là được!”

“Vậy làm phiền Bạch Trưởng lão rồi!” Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, ôm lấy Diêm Tinh Vân xoay người rời đi.

“Lâm tiên tử không cần khách sáo”

Bạch trưởng lão thấy Lâm Nguyệt thức thời như thế, vô cùng hài lòng, đồng thời hoài nghi trong lòng với Lâm Nguyệt cũng vui bớt đi mấy phần.

Đông cực Dương nhìn theo bóng lưng Lâm Nguyệt khẽ nhũn mày, trong mắt chợt lóe sáng, nhưng không nói gì thêm.

Bên trong tĩnh thất.

Lâm Nguyệt lẳng lặng nhìn thiếu niên dựa sát vào lòng nàng, mãi một lúc lâu, mới thở dài một cái, ngón tay nhỏ điểm nhẹ lên mi tâm của thiếu niên chút.

Theo động tác của Lâm Nguyệt, thần sắc hai mắt vốn đại ra của thiếu niên đột nhiên khép lại, thân hình mềm mại ngã thẳng vào trong lòng Lâm Nguyệt.

Đờ thiếu niên hôn mê nằm cẩn thận, lúc này Lâm Nguyệt mới nghiêm nghị dùng ngón tay đè lại mi tâm thiếu niên, sau đó dùng tinh thần, tiến sâu vào trong biến ý thức của thiếu niên.

Trong thức hải của thiếu niên, chung quanh một mảng sương mù trắng, mà màn sương mầu trắng kia không phải là thuần trắng như trong óc tu sĩ bình thường, mà có dính chút màu xám.

Lâm Nguyệt nhìn sương mù hỗn tạp màu xám kia, trong lòng thấy nặng nề thêm.

Nhưng thứ sương mù xám kia nếu như nàng đoán không nhầm, hẳn là do Không Thần Đan tạo thành, Không Thần Đan đều có độc tố khổng chế lòng người, nhưng độc tố kia nếu xâm lấn trong cơ thể, sẽ nhanh chóng chiếm cứ thức hải của tu sĩ, sau đó biến biến ý thức hóa thành một mớ hỗn độn, cũng chính vì thế, nên mới có thể khiến cho con người ta mất đi thần trí.

Nói trắng ra là, những thứ sương màu xám này thực ra là độc tố của Khổng Thần Đan, với thần thức thần hồn của tu sĩ đều có thương tổn cực lớn, nếu đổi lại là người khác, thì giờ phút này dù biết rõ Diêm Tinh Vân trúng Khổng Thần Đan, cũng chẳng cách nào tiến vào trong óc hắn để quan sát cẩn thận được, nhưng Lâm Nguyệt thì lại khác, nàng vốn là độc tu, hơn nữa còn tu luyện là hương độc hiếm có thời thượng cổ có liên quan công pháp, có hương độc hiếm có thượng cổ bảo vệ, những độc tố này không ảnh hưởng gì tới nàng cả.

Thần hồn Lâm Nguyệt tản ra chung quanh thân mà sương mù hồng phấn, những màn sương mù hồng phấn này vây quanh nàng, những sương mù màu xám kia không dám tiến gần, có hương độc hiếm có mở đường, Lâm Nguyệt lần tìm thần hồn của Diêm Tinh Vân ở trong óc.

Ước chừng khoảng một nén hương, cuối cùng Lâm nguyệt cũng tìm được thần hồn của Diêm Tinh Vân ở tận sâu trong thức hải, thần Hồn Diêm Tinh Vân là một đoàn ánh sáng màu vàng kim mờ nhạt, mà giờ khắc này cả đoàn ánh sáng ấy ngập tràn một màu xám nồng đậm, ánh sáng của luồng sáng đó cực kỳ âm đạm yếu ớt, lặng lẽ bị những sương mù xám trắng vây chặt một chỗ không nhúc nhích.

“Diêm Tinh Vân, huynh có nghe thấy ta nói chuyện không?” Lâm Nguyệt yên lặng nhìn khối ánh sáng yên tĩnh kia, lông mày cau lại, cẩn thận phát ra thần niệm bản thân.

“Diêm Tinh Vân, ta là Lâm Nguyệt, huynh có nghe thấy không?” Mãi lâu mà chẳng có bất kỳ hồi đáp, Lâm Nguyệt lại phát ra thần niệm lần nữa, trong lòng có bất an mơ hồ.

Nàng lúc trước có tra được tài liệu liên quan tới Khổng Thần Đan, trên tài liệu đó có ghi lại, nếu người bị uống khổng thần đan mà không có đủ tính bền bỉ, rất dễ bị độc tố ăn mòn hoàn toàn, cuối cùng biến thành hình nhân chân chính.

Nếu người có tâm tính bền bỉ, chỉ cần có thể kiên trì trong một hai năm, chỉ cần bảo trì được thần hồn bất diệt, sau khi độc tố khổng thần đan tan dần đi, thì có thể khôi phục lại thần trí.

Lâm nguyệt cũng không biết Diêm Tinh Vân đã uống khổng thần đan vào thời gian cụ thể nào, vì thế trước hết nàng phải xác định xem Diêm Tinh Vân bây giờ thần hồn có còn duy trì tinh táo chút không, nếu không cho dù nàng có đi giải độc tố, chỉ sợ cũng thành một cái xác mà thôi.

“Diêm Tinh Vân?”

Thần niệm lần lượt phát ra, lại chẳng có bất kỳ hồi âm nào, Lâm Nguyệt càng ngày càng bất an, tâm tình cũng càng ngày càng nặng nề.

Nếu Diêm Tinh Vân thực sự ...

Chỉ sợ dù nàng có bản lĩnh thông thiên, cũng chẳng cách nào cứu hắn trở về rồi! Không có thần hồn, dù nàng có giải độc cho hắn, cũng chỉ được cái xác mà thôi, một cái xác không có hồn, thì cũng chẳng khác gì một cái xác cả!

“Diêm Tinh Vân..”

Nhìn khối ánh sáng kia chẳng có chút phản ứng nào, giọng Lâm Nguyệt bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, có một luồng cảm giác khủng hoảng khó chịu không cách nào hình dung nổi ngập tràn lòng nàng, lần đầu tiên nàng thấy luồng cuồng chân tay.

Nàng không cách nào tưởng tượng nổi, nếu Diêm Tinh Vân thực sự ra đi, nàng biết làm sao đây? Nàng không muốn tin, cái người thiếu niên từng tụ quanh mình một ánh hào quang đầy kiêu ngạo ấy lại cứ thế mà biến mất, nàng không tin, cũng không dám chấp nhận!

“Diêm Tinh Vân, huynh không phải nói là yêu thích ta sao? Bây giờ ta đang ở đây, nói chuyện với huynh nè!”

“Diêm Tinh Vân, nói chuyện với huynh được chứ? Huynh nói huynh yêu thích ta, ta vẫn còn chưa đồng ý với huynh, chẳng lẽ huynh lại cam tâm cứ vậy rời đi sao?”

“Diêm Tinh Vân, nếu hiện giờ huynh tỉnh lại, mặc kệ cái gì, ta đều đồng ý hết với huynh...”

“Diêm Tinh Vân, đừng có chết, được không?”

Nhìn khối ánh sáng không nhúc nhích, trong lòng Lâm Nguyệt chua xót vô cùng, một cơn đau đớn khó hiểu ngập tràn đáy lòng, gần như khiến nàng không thở nổi.

Người thiếu niên này, người mà cứ lúc nào cũng luôn miệng nói thích nàng ấy, đã từng bị nàng làm tổn thương, cũng mấy lần mạo hiểm chia tay ra giúp đỡ nàng, sau khi nàng đi vào cái thế giới này, là người thiếu niên duy nhất cho nàng sự ấm áp..

Chẳng lẽ hắn cứ vậy mà rời bỏ nàng đi sao? Diêm Tinh Vân, huynh sao dám làm vậy chứ? Huynh nói là huynh yêu thích ta, ở lại đợi ta tiếp cận huynh thì huynh lại rời bỏ ta mà đi, huynh sao dám làm thế chứ, sao huynh dám thế chứ!

Diêm Tinh Vân, nếu huynh chết rồi, ta sẽ hận huynh, vĩnh viễn hận huynh! Nếu huynh chết rồi, ta thề, một ngày nào đó, ta sẽ đem trọn mình giới chôn cùng huynh, kể cả Minh Vương!

Bọn họ là huynh, mà huynh cũng là bọn họ, nếu huynh chết rồi, sao bọn họ có thể sống một mình chứ?

Diêm Tinh Vân...

Diêm Tinh Vân...

Huynh có biết không, ta vốn chẳng có tình gì, nhưng giờ, vì sao ta lại thấy đau lòng chứ? Huynh đừng chết có được không? Ta thật đau quá, thật khổ sở quá...

“Diêm Tinh Vân, đừng chết được không? Hãy sống, để cho ta thử đi thích huynh, đi yêu huynh, ta nguyện ý ở cùng một chỗ với huynh...”

Thần hồn Lâm Nguyệt cẩn thận tới gần khối ánh sáng âm đạm đó, nhẹ nhàng ở gần kề với hắn, động tác nàng cực kỳ cẩn thận, nhưng trong lòng lại bi thương, tuyệt vọng...

Thần hồn không có nước mắt, nhưng Lâm Nguyệt giờ rất muốn khóc, trong lòng chua xót, đau đớn mãnh liệt, đè nén khiến nàng gần như không thờ nổi, khiến nàng lâm vào thống khổ tuyệt vọng cùng cực dưới vực sâu...

“Diêm Tinh Vân...”

Lâm Nguyệt áp ứng thì thảo, trong lòng tuyệt vọng hoàn toàn, nhưng đúng lúc này, khối ánh sáng gần kề sát nàng đột nhiên lóe lên, tia sáng lóe lên ấy cực kỳ yếu ớt, nhưng Lâm Nguyệt vẫn cảm thấy mặt thần hồn đó không ổn định.

“Diêm Tinh Vân?” Lâm Nguyệt gần như không tin nổi nhìn thẳng vào thần hồn Diêm Tinh Vân, chỉ sợ là mình nhìn nhầm, cảm giác sai rồi.

“Bé con...”

May quá, tất cả đó không phải là ảo giác, vào thời điểm Lâm Nguyệt cực thất vọng nhất, lại cảm ứng được thần niệm yếu ớt kia của Diêm Tinh Vân.

“Huynh tỉnh rồi...” Trong lòng Lâm Nguyệt nóng lên, nhưng giờ nàng không phải đang ở trạng thái thần hồn, gần như kích động, nước mắt trào ra.

“Huynh còn sống... Ta, ta rất vui...” Thần niệm Diêm Tinh Vân cực kỳ yếu ớt, yếu tới mức khiến Lâm Nguyệt gần như không cách nào nghe rõ hắn nói gì cả.

“Nàng, nàng là vì ta, mới vào tận trong này sao?”

Nghe thấy lời Diêm Tinh Vân nói, lòng Lâm nguyệt vừa chua xót, vừa khó chịu, lại cực kỳ buồn bực.

“Vì nàng... Không hối hận...”

Vì nàng, không hối hận. Lời Diêm Tinh Vân cũng không nói hết, nhưng Lâm Nguyệt lại nghe rất rõ, khối lòng trong veo lạnh lùng chợt rung lên mãnh liệt, một luồng vừa chua xót lại chất song lại xen lẫn ngọt ngào, cảm giác phức tạp sâu trong lòng dâng lên.

Đây là thuộc về tình của Lâm Nguyệt, không phải là Nguyệt Thần tôn.

“Ngốc ạ...”

Lâm nguyệt không biết giờ phút này mình nên nói gì, nhưng giờ phút này tinh thần nàng tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Tình thế gian, khó nhất là chạm tới, lại tồn tại cực kỳ mờ mịt, Minh Vương vì không cam lòng, rút đi tình dục của Nguyệt Thần tôn, lại không rút được của Lâm Nguyệt nàng, Minh Vương, đúng là vẫn không hiểu gì hết, lúc trước Nguyệt Thần tôn thống khổ, cũng không hiểu lúc trước Nguyệt Thần Tôn vì sao lại yêu Diêm Sát, mà biết rõ hắn và Diêm Sát cùng một thể, lại vẫn không cách nào thương hắn, tiếp nhận hắn được...

Hiện giờ cuối cùng Lâm Nguyệt cũng hiểu được tâm tình lúc trước của Nguyệt Thần Tôn, nàng không phải không biết yêu, mà ở chỗ yêu người có dung mạo giống nhau, thần thể giống nhau, nhưng tâm hồn lại khác nhau...

Diêm Tinh Vân và Diêm Sát đều là phân thân Minh Vương, nhưng bọn họ lại bỏ ra toàn bộ tình cảm với Nguyệt Thần tôn, còn Minh Vương mặc dù là một thể với họ, song lại bị ảnh hưởng nhiều hơn là vì bị ép tiếp nhận, hắn có lẽ cũng có tình với Nguyệt Thần tôn, nhưng phần tình cảm ấy lại đến từ Diêm Sát và Diêm Tinh Vân, thật sự không phải xuất phát từ lòng của hắn.

Tâm không đồng nhất thì sao gọi là yêu được chứ?

Phân thân và bản thể, tách ra làm ba người, sau khi dung hợp lại chỉ là một người, nhưng tình cảm thì cũng thay đổi, nó không hề còn thuần túy nữa, không còn nóng bỏng, đã có mấy phần tâm cơ, nhiều phần tính kế, có thể nghĩ lúc trước Nguyệt Thần tôn sau khi đối mặt với việc Minh Vương dung hợp, trong lòng cũng thống khổ rất nhiều.

Mà hiện giờ, nàng cũng bước lên trên con đường Nguyệt Thần tôn đi không lối về, lúc này đây, nàng tiếp nhận không phải là Diêm Sát, mà là Diêm Tinh Vân, cái người từng tồn tại trong trí nhớ của Nguyệt Thần tôn, là một thiếu niên thuần túy nhất.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn khác hẳn Nguyệt Thần tôn, so với Nguyệt Thần tôn, tâm nàng trong veo lạnh lùng, mỏng hơn lạnh, nhưng cũng càng tuyệt tình hơn, nàng tiếp nhận Diêm Tinh Vân, chỉ là bởi Diêm Tinh Vân bây giờ toàn tâm toàn ý với nàng, phần tình cảm này không pha tạp chất, hết sức thuần túy, rất sạch sẽ.

Mà nàng, chỉ là tiếp nhận mà không phải hồi báo, vì thế nàng vĩnh viễn sẽ không giống bi kịch lúc trước của Nguyệt Thần tôn, càng không vì tương lai xa xôi mà đau lòng, khổ sở.

Nàng tiếp nhận Diêm Tinh Vân, chỉ là không muốn mình tiếc nuối, nếu có một ngày, phần tình cảm này không còn thuần túy nữa, nàng dứt khoát chọn buông tay.

Được người yêu, cùng đi với người yêu, cuối cùng lại khác hẳn vậy, nói nàng vô tình cũng được, nàng tàn nhẫn cũng không sao, chẳng qua nàng đồng ý với cầu mong của Diêm Tinh Vân, như mong muốn của hắn mà thôi!

Cho hắn một cơ hội yêu nàng, để vì cho nàng những phần tiếc nuối đè nặng trong lòng kia. Chỉ thế mà thôi.

“Vị nàng... có ngọc một lần cũng không sao hết...”

Thần niệm Diêm Tinh Vân dứt quãng truyền đến, Lâm Nguyệt dường như có cảm giác được trong lòng hắn vô cùng vui sướng, giờ phút này, tâm hắn cứ vậy chẳng hề giữ lại mà mở ra trước mặt nàng, để cho tim nàng không kìm được run lên.

Trong giờ phút này, nàng gần như muốn chặt vật chạy trốn, nhưng nàng cuối cùng vẫn nhịn được.

Lâm Nguyệt, người lúc nào cũng tàn nhẫn, lạnh bạc, vô tình. Nhìn như có tình, song thực chất lại cực kỳ tàn nhẫn ích kỷ tới cực điểm, người như vậy, không xứng có người yêu, không xứng đi yêu người.

Chỉ là biết rõ tàn nhẫn với hắn vậy, nhưng vẫn không muốn buông tay, vẫn tham luyến phần tình cảm ám áp mà hắn mang tới.

“Diêm Tinh Vân, huynh kiên trì một tý bảo vệ chặt thần hồn của huynh, ta sẽ lên phương thuốc giải độc cho huynh” Không hiểu vì sao, nàng không muốn nghe những lời nói yếu ớt của hắn nữa, không muốn đi cảm thụ phần tình cảm nặng nề kia, nàng chỉ vô thức thay đổi đề tài nặng nề này.

“Được...” Thần niệm thiếu niên ngập tràn vui sướng, nói ngập tràn tin tưởng. Giải độc tổ khổng thần đan, với Lâm Nguyệt mà nói, là chuyện cực kỳ đơn giản, nàng vốn là độc tu, những độc tổ này với người khác mà nói, là trí mạng, nhưng với nàng mà nói, lại là đại bổ hiếm có, nàng chỉ cần lợi dụng hương độc trong cơ thể nàng đem thôn tính những độc tổ này là được.

Ở trong óc, Lâm Nguyệt dùng thần niệm không chế những hương độc hồng phần bắt đầu cẩn thận, từng chút từng chút một cắn nuốt độc tổ trong óc Diêm Tinh Vân.

Những thứ độc tổ này ở trong óc rất dễ giải quyết, cắn nuốt trực tiếp không những có thể giải độc được cho Diêm Tinh Vân, mà còn có thể gia tăng tu vi nàng không ít, mà phiền toái chính là, tủy độc tổ bọc thần hồn Diêm Tinh Vân và độc tổ trong thân thể Diêm tinh Vân, những độc tổ ấy nàng phải nghĩ ra cách khác.

Đặc biệt là độc tổ bọc thần hồn Diêm tinh Vân, đó mới là nghiêm trọng nhất, bởi những độc tổ đó sinh liên sát sao với thần hồn của Diêm Tinh Vân, nàng không thể trực tiếp thôn tính thẳng độc tổ đó được, bởi vì làm vậy hương độc sẽ gây tổn thương tới thần hồn Diêm Tinh Vân.

Vì thế để muốn thanh trừ sạch sẽ những thứ độc tổ bọc thần hồn Diêm Tinh Vân kia, nàng nhất định phải nghĩ ra cách loại trừ những độc tổ bọc thần hồn Diêm Tinh Vân ra, như vậy mới có thể thanh trừ hết những độc tổ đó.

Theo Lâm Nguyệt phóng ra độc khí hương khói càng ngày càng nhiều, những màu xám tràn ngập trong óc kia bắt đầu nao động, những thứ khói độc màu xám ấy như có linh tính vậy, gặp màn sương mù màu hồng phần thì kinh hoàng tránh ra, không ngừng vận vẹo, đến cùng cùng, mắt thấy sẽ không trốn được những làn sương mù màu hồng nữa, thì cùng dung hợp lại thành khối, đánh mạnh về phía làn sương mù hồng, muốn thôn tính lại làn sương mù hồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Tình Định

Thấy khói độc màu xám muốn phản kháng, Lâm Nguyệt hừ lạnh một cái, tốc độ cắn nuốt càng nhanh hơn, cùng lúc đó, nàng cũng cảm thấy có áp lực chưa từng có từ trước tới nay, những độc chất kia dù e ngại hương độc, nhưng số lượng lại quá nhiều, vì thế nàng nhất thời muốn thôn tính toàn bộ độc tổ thì cực kỳ khó khăn.

Chỉ là hiện giờ đã bắt đầu, nàng muốn dừng lại trên đường nhất định sẽ bị độc tổ cắn trả, đến lúc đó đừng nói là nàng bị thương nặng, mà cả Diêm Tinh Vân cũng bị đẩy tới nguy hiểm...

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, Lâm nguyệt bắt đầu cảm thấy thần hồn mình có bệnh trạng tán loạn, từng đợt cảm giác mê muội ập tới, nhưng nàng vẫn kiên trì cắn răng.

Lúc này đây, liên quan tới tính mạng Diêm Tinh Vân, nàng vốn chẳng còn đường lui nữa! Lúc này đây, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại!

Lúc này đây, là nàng chưa suy tính chu toàn, vì thế nếu nàng chết, nàng cũng không để Diêm Tinh Vân gặp chuyện không may!

Coi như nàng đền bù cho hấn phần thua thiệt kia...Nhìn.

Lâm Nguyệt đúng thật là tự tin quá mức rồi. Nàng vốn cho rằng với tu vi nguyên anh của nàng, lại có hương độc trong tay, vì Diêm Tinh mà giải phần độc tố này không dễ, cũng không quá khó, nhưng nàng sai rồi, nàng đã coi thường uy lực của Không Thần Đan. Đoán sai những chỗ lợi hại của độc tố này, để hiện giờ nàng tiến lùi không được, đâm lao đành phải theo lao!

Ở thời thượng cổ giới tu chân chân chính nổi tiếng, đều khiến người ta nghe thấy mà biến sắc chính là Không Thần Đan, là không thần đan suýt nữa phá hủy toàn bộ giới tu chân thời thượng cổ, chỗ đó nào có đơn giản như vậy chứ?

Những thứ này ở trong đầu Diêm Tinh Vân nhìn tưởng như vô hại, thực ra chỉ là mặt ngoài thôi, mặc dù độc tố vẫn còn kém hương độc, nhưng cũng hung mãnh vô cùng, cho dù với tu vi hiện tại của nàng, sau khi cắn nuốt những độc tố kia, cũng không nén được chút, bất cẩn thì toàn bộ sẽ uổng công, sẽ bị độc tố cản trở!

Hay nói cách khác, nếu nàng không tiếp tục kiên trì nữa, vậy đến lúc đó nàng bị thương nặng, mà Diêm tinh Vân thì sẽ chết!

Điều này, nàng tuyệt đối không cách nào tha thứ cho nỗi! Nàng hao hết tâm tư, mới cứu được Diêm Tinh Vân ra khỏi Phấn Y Cung, thật vất vả lắm mới xác định hấn còn sống, tại sao nàng lại có thể để cho hấn chết đi chứ?

Tuyệt đối không thể!

“Bé con, rất khó đúng không? Buông tha đi, ta không sao...” Thần niệm Diêm Tinh Vân hơi yếu truyền đến, mang theo sự đau lòng không thôi.

Nàng đang cố hao tổn tâm sức để giải độc cho hấn, nàng đang cố kiên trì, nàng làm tất cả, hấn đều nhìn thấy hết.

Hấn biết rõ, nếu hiện tại nàng buông tay, hấn nhất định sẽ chết, nhưng nàng cũng sẽ không sao, nếu nàng tiếp tục kiên trì, vậy kết quả khó mà biết trước được!

Hấn không muốn nàng gặp chuyện, có thể nhìn thấy nàng lần nữa, hấn đã rất vui rồi, rất thỏa mãn rồi, huống chi hiện giờ nàng không còn kháng cự hấn nữa, mà đã tiếp nhận hấn, lo lắng vì hấn, khổ sở vì hấn...

Bé con trước hấn từng gọi tên hấn hấn cũng đều nghe được hết, hấn nghe nàng nói, chỉ cần hấn không chết, nàng cái gì cũng đồng ý với hấn, chỉ cần hấn còn sống, nàng sẽ thử đi thích hấn, đi thương hấn... Hấn rất vui... thật đó.

Hấn không muốn chết, hấn muốn sống, muốn ở cùng một chỗ với nàng, nghĩ cách để lấy được nàng yêu, nàng thích!

Nhưng mà giờ hấn lại không chịu nổi nàng bị thương vì hấn, hấn không chịu nổi nàng đặt mình vào trong nguy hiểm vì hấn, nếu vì cứu hấn mà nàng gặp chuyện, vậy hấn nguyện buông tay...

Bởi vì dù hấn bỏ qua, hấn cũng không thật sự chết, mà bé con của hấn, lại khác... Với thần niệm Diêm tinh Vân vừa truyền đến đột ngột, Lâm Nguyệt gần như không nghe thấy, chỉ thấy trong lòng chột rung lên một cái.

“Bé con...”

Diêm Tinh Vân thấy Lâm Nguyệt không phản ứng, vẫn không ngừng cắn nuốt những độc tố kia, không vội vã đứng lên, mà thần hồn phát ra ánh sáng lại bắt đầu lóe lên bất ổn.

“Câm miệng, ổn định tinh thần, đừng quản ta, ta không sao, huynh cũng tuyệt đối không sao!”

Lâm nguyệt cảm giác được tinh thần Diêm Tinh Vân không yên, cứ việc giờ phút này đang trong tình cảnh nguy hiểm vạn phần, vẫn không kìm được giận dữ nói.

Không sao ư?

Diêm Tinh Vân nhìn trong óc, là thần hồn của Lâm Nguyệt, hiện giờ bé con nàng ấy chỉ còn một khối ánh sáng, hấn không nhìn thấy hi vọng ái ó (vui, giận, yêu, ghét) của nàng, những lại cảm giác được sự kiên trì của nàng, quyết tâm của nàng...

Quả nhiên, mặc kệ lúc nào, bé con vốn là thế, quật cường tới mức khiến người ta đau lòng...

Có lẽ hấn cần phải tin tưởng nàng, tin nàng có thể làm được, tin nàng không sao, cũng tin chính mình, có thể tiếp tục ở trong khối thân thể này sống sót...

Nói thì hay lắm, hấn và nàng, có phải có được một năm không nhỉ? Đây là thuộc về hấn và nàng, chỉ có hấn và bé con ở cùng một chỗ với nhau, không có Diêm Sát, không có “hấn”, không có người khác...

Hiện tại nàng đã đồng ý với hấn, nói sẽ thử thích hấn, thương hấn, tại sao hấn có thể buông tha chứ?

Đây là cơ hội duy nhất của hấn, cơ hội duy nhất có thể được ở cùng với nàng... Hấn, muốn sống sót, hấn cần phải tin tưởng nàng!

Nhìn luồng sáng vẫn khổ sở kiên trì, không hiểu vì sao, tận đáy lòng Diêm Tinh Vân phần nào nóng bất an dần biến mất, thần hồn cũng dần an ổn lại.

Độc tố màu xám trong óc càng ngày càng ít đi, cảm giác mê muội trong đầu Lâm Nguyệt càng ngày càng tăng, hấp thu độc tố càng nhiều, thần hồn nàng cảm thấy như kim châm đâm đau nhói vậy. Còn một chút nữa, chỉ cần kiên trì nửa nén hương nữa thì tốt rồi...

Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi, nàng tuyệt đối không thể buông tay..

Cảm giác mê muội càng ngày càng kịch liệt, ý thức lâm Nguyệt cũng dần trở nên mơ hồ, nàng tỏa ra làn sương mù màu hồng, dần không còn màu hồng thuần túy nữa, mà đã dính vào từng tia màu xám, bộ lọc hương độc không ngừng sôi trào co duỗi, màu sắc sương mù thay đổi liên tục, lúc thì màu hồng, lúc lại như có hai luồng lực lượng tranh đấu kịch liệt.

Giờ phút này, Lâm Nguyệt cũng không rảnh bận tâm tới Diêm Tinh Vân, nàng ngưng tụ thần niệm không còn thừa nhiều lắm của mình dùng để đối kháng với độc tố, chỉ cần triệt để cắn nuốt hết những độc tố kia, nàng và Diêm Tinh Vân mới có thể bình yên vô sự.

Chẳng biết qua bao lâu, ở trong óc, nổi lên một khối sương mù màu hồng không lồ, mà sương mù hồng kia lẫn lộn trong đám sương mù, mãi cho tới khi một tia khí độc cuối cùng bị thôn tính triệt để, màn sương mù hồng mới dần an tĩnh trở lại.

Ngay lúc sương mù yên tĩnh hoàn toàn trong nháy mắt, thần hồn Lâm Nguyệt đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, màn sương mù hồng như được chỉ dẫn vậy, chậm rãi bị thần hồn hút vào, mãi cho tới khi được hấp thu hoàn toàn.

Lại lần nữa đem hương độc hấp thu hoàn toàn vào thần hồn, Lâm Nguyệt vẫn còn chưa kịp nói gì với Diêm Tinh Vân, đã cảm giác được một sức lực vọt tới, thần hồn của nàng trong nháy mắt bị bắn ra khỏi biển ý thức của Diêm Tinh Vân.

Chậm rãi mở mắt ra, Lâm Nguyệt chạm phải đôi mắt tím trong suốt óng ánh, hai mắt lộ ra vui vẻ kích động.

“Diêm Tinh Vân..”

Nhìn thiếu niên yêu nghiệt thần sắc tỉnh táo trước mắt, môi hồng Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười tươi rói.

“Bé con...”

Diêm Tinh Vân đưa mạnh hai tay ra ôm chầm thiếu nữ trước mắt vào lòng, ra sức ôm chặt lấy nàng, ấn chặt nàng vào ngực, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài này bao gồm cả vui mừng, cũng xen lẫn cả tưởng niệm nồng đậm và kích động khó nói nên lời.

Bé con của hấn, hấn yêu rất lâu rồi, yêu tới mức trái tim đau nhức, yêu tận sâu trong xương tủy, cuối cùng hấn cũng tìm được nàng rồi...

Mặc kệ đã từng có chuyện gì, mặc kệ sau này thế nào, chỉ cần giờ khắc này nàng bình yên trong lòng hấn, thế là đủ rồi...

“Bé con, ta rất nhớ nàng...”

Ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc quen thuộc trong lòng, ngửi mùi hương nhàn nhạt thuộc về nàng, Diêm Tinh Vân cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, hận giờ khắc này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, hấn vĩnh viễn cứ vậy ôm lấy nàng, mãi cho tới khi vĩnh viễn sánh cùng trời đất...

Độc tố trên người hấn thực ra cũng chưa thanh trừ hoàn toàn, trong thức hải của hấn mặc dù độc tố đã được giải quyết, nhưng thần hồn còn lưu lại chút, trong thần thể cũng không thiếu, chuẩn xác mà nói, hấn hiện tại chỉ không còn đáng ngại thôi, song hấn vẫn không quan tâm, chỉ cần có nàng ở bên, hấn tuyệt đối không lo, có nàng ở đây thế là đủ rồi...

Đầu ngón tay thon dài vẫn còn tái nhợt nhẹ nhàng xoa mái tóc bóng mềm của Lâm Nguyệt, khóe môi Diêm Tinh Vân khẽ cong lên thỏa mãn vui vẻ.

Bé con, nàng cũng biết đó, với ta mà nói, có nàng, chẳng khác nào có được tất cả... Cứ việc sau này còn vô số nguy cơ, cứ việc sau này còn vô số đau khổ, cứ việc thời gian chung sống ngắn ngủi, nhưng ta không hối hận...

Trong tình thất, vì thiếu niên đã tỉnh nên khắp nơi đều toát ra ấm áp vui vẻ.

Lâm Nguyệt nằm yên tĩnh mềm mại trong lòng Diêm Tinh Vân, lúc này đây, nàng không kháng cự, không bất an, càng không tức giận, mà chỉ có bình tĩnh và an tâm.

Đã từng nàng bởi vì một thế giới sách, nàng vì nội dung vở kịch trong sách, mà kháng sự hấn tới gần, kiên quyết hấn vạn phần, giờ nàng lại phát hiện ra, những thứ đó thực ra không quan trọng.

Mặc kệ nàng có phải là nữ phụ không, mặc kệ hắn có phải nam phụ không, vận mệnh mọi người đều không phải hình thành thì không không thay đổi, nàng không biết đạo thể giới này là thật hay là do một quyển sách tạo ra thể giới, càng không muốn biết có liên quan tới Nguyệt Thần tôn không, hiện giờ nàng chỉ cần là mình, đối mặt cũng chỉ có trước mắt.

Nàng là người không biết yêu, cũng không có tình cảm, nhưng nàng lại khát vọng được yêu ấm áp, phần ấm áp này, nàng không muốn bỏ qua, cũng không muốn buông tha.

Với mặt tình cảm thuần túy không hề có tạp chất này, nàng nguyện ý dụng tâm đi thử một lần, cho dù nàng không còn là người có lòng dạ...

“Diêm Tinh Vân, sao huynh tới được đây vậy? Ta vẫn còn nhớ, lúc ấy huynh cũng không bị ảnh hưởng bởi không gian loạn lưu mà”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên có gương mặt nhỏ xinh đẹp như thần tiên kia nhỏ giọng hỏi. Trong lòng nàng nghi hoặc rất nhiều, vì thế không kim được hỏi.

“Ta nhớ nàng, vì thế mới tới...” Cánh tay thon dài của Diêm Tinh Vân xoa nhẹ gò má tái nhợt của Lâm nguyệt, trong đôi mắt tím ngập tràn yêu thương, “Bé con, nàng gầy quá...”

Trong lòng Lâm Nguyệt thấy ấm áp, một khắc sau lại bật cười.

“huynh đến là vì ta sao?”

“Đúng, chẳng phải là vì bé con, ta còn có thể vì ai đây? Ngược lại người nào đó không có lương tâm, chỉ sợ tới đây lại quên mất ta thôi...”

Nhớ tới lúc trước mình vì nữ nhân này còn chưa tỉnh, muốn sống chết tới đây, kết quả lại chẳng tìm được nữ nhân này không tỉnh, còn bị những nữ nhân đáng chết kia bắt đi, nghĩ tới Diêm Tinh Vân hẳn sống sướng mấy đời, mà chỗ đó lại bị ném thiết thòi lớn thế? Điều này điều là do cô bé này làm hại đó sao!

“Huynh tới trong này lại không nói cho ta biết, ta sao biết được chứ? Ngược lại huynh sao lại lọt vào trong tay những người Phấn Y Cung kia thế?”

“Ta...”

Nghe thấy Lâm nguyệt nói, sắc mặt Diêm Tinh Vân hơi khó coi, trong mắt chợt lóe lên sát khí, nhưng lại không biết đáp lại Lâm Nguyệt ra sao.

Hắn không thể nói là vì hắn đi tìm nàng, không tiếc mở ra huyết tể, chín sống một chết mới tới được đại lục này, kết quả còn chưa tìm thấy nàng, lại khiến tu vi mình bị giảm đi nhiều, bản thân bị thương nặng, sau đó lại bị những nữ nhân đáng chết kia bắt đi?

Chuyện mất mặt vậy hắn sao có thể nói với bé con được chứ?

“Huynh cái gì? Không dám nói, hay không muốn nói hả?” Lâm Nguyệt thấy bộ dạng vừa tức vừa thẹn của thiếu niên, bất giác cười bảo, “Diêm thiếu chủ không phải thời gian qua cao cao tại thượng cuồng bá đạo tự đại đó sao? Sao mà suýt nữa bị người ta vác về nhà làm chính phu thế?”

Thấy ngũ quan xinh xắn của thiếu niên cảm nhận ra, trong lòng Lâm Nguyệt cảm thán, quả nhiên là yêu nghiệt họa thủy mà, bộ dạng dung mạo này, đi tới nơi mà lấy nữ vi tôn, không thể khiến người khác nhìn trộm được sao?

“Bé con...” Nghe Lâm Nguyệt nói, sắc mặt thiếu niên tiếp tục đen sì.

“Chẳng lẽ không phải thế sao? Ý Đại Nhi kia mặc dù trọng chẳng có gì đặc sắc cả, nhưng ta thấy nàng ta có mấy phần thật lòng với huynh, nếu huynh đã đồng ý nàng ta, thật ra cũng là chuyện tốt mà...”

Lâm Nguyệt còn chưa nói hết, môi đã bị chặn lại, môi thiếu niên mềm mại lạnh lạnh dán sát vào nàng, rú rì bảo, “Bé con, ta không cần nàng ta, chỉ cần nàng, nàng giờ đang cười ta sao? Cười ta vậy vô dụng, bị người ta làm nhục...”

Cảm xúc mềm mại ấy khiến Lâm Nguyệt thất thần, lại không chán ghét, mãi lâu sau, nàng mới hơi mất tự nhiên quay đầu, nụ cười hồng lên.

“Bé con, cấm được cười ta, ta chính là vì nàng mà...”

Giọng Diêm Tinh Vân mềm mại, mang theo tia làm nũng, vốn thiếu niên tính bình thường giờ lại khôi phục lại bộ dạng vô lại quen thuộc mà Lâm nguyệt biết.

“Ta sao dám cười huynh chứ? Huynh đây là tự tìm khổ mà, rõ ràng là có điểm phúc, lại không biết quý trọng, nhất định bị những thứ này hành hạ, huynh sao không gầy được nhỉ?”

Nhớ tới Phấn Y Cung lúc thấy thiếu niên kia, không hiểu sao, trong lòng Lâm Nguyệt bất giác khó chịu bức mình.

“Bé con, nàng có phải ghét bỏ ta rồi không?” trong mắt thiếu niên đầy thấp thòm, cúi sát đầu bên tóc mai thiếu nữ, áp a áp ứng nói, “Bé con, ta không làm chuyện gì có lỗi với nàng cả, thật không có mà...”

Lâm Nguyệt đen mặt, không kim được phiền muộn nói, “Ai hỏi huynh cái đó chứ?”

“Bé con, ta thề, ta thật không có, thân thể ta chỉ có nàng có thể chạm vào, nữ nhân kia cũng chưa từng chạm qua ta...”

Thấy mặt Lâm Nguyệt đen kịt lại, mắt tím Diêm Tinh Vân lóe lên vui vẻ, lại nói ra mềm mại.

“nàng ta có chạm qua huynh không thì có liên quan gì ta chứ...” Lâm Nguyệt tức giận. Nhưng lời nàng chưa nói hết, lại nghe thấy tiếng cười trâm đục của thiếu niên truyền tới bên tai, giọng thiếu niên mang theo vui sướng nồng đậm, “Bé con thực ra trong lòng nàng vẫn để ý đúng không? Nếu không nàng cũng không giết nữ nhân kia, điều này nói rõ nàng vẫn để ý, nàng, thực ra trong lòng cũng có ta đúng không?”

“Không có!”

Lâm Nguyệt nghiêm mặt, nói ra lạnh lùng. Thực ra chỉ có mình Lâm Nguyệt biết, nàng cũng không sợ nói, nàng không có mấy phần tình cảm, yêu một người đến cùng có cảm giác gì, nàng không cách nào biết, nàng không thấy Diêm Tinh Vân một ngày như cách ba thu, một đêm không có cảm giác nhớ nhung điên cuồng, cũng không có sự vui sướng và mất mát, nàng với hắn, chỉ có quan tâm nhân nhạ, còn phần kia đến từ phần ảm ập của hắn.

Nàng không lừa hắn, nhưng vẫn không bật thốt lên, trong lòng nàng hơi run rẩy chút, như chua, như chát.

“Bé con, nàng lại không thành thật rồi...” Thân hình Diêm tinh Vân cứng đờ, rồi nhanh chóng trầm tĩnh lại, môi mỏng cong lên cười vui vẻ, môi mềm mại như có như không liếm láp vành tai trong suốt khéo léo của thiếu nữ.

Hơi thở ảm ập phả nhẹ lên tai, dẫn tới cảm giác rung mình mềm yếu, thân hình mềm mại của Lâm Nguyệt không kiềm được khẽ run lên, dùng tay đẩy hắn ra, nổi giận nói, “Diêm Tinh Vân!”

“Hử?” Thiếu niên bất động như núi, xương cốt vẫn mềm mại dựa vào nàng, miễn cưỡng nói, “Bé con, ta ở đây...”

“Huynh đứng đắn chút cho ta...”

Lâm Nguyệt thấy bộ dạng vô lại của Diêm Tinh Vân, trong lòng vừa thẹn vừa phiền muộn, định dùng sức đẩy hắn ra, nhưng lại ngại thân thể của hắn, hiện giờ mặc dù hắn tạm thời không sao, cũng tinh táo, thực ra người trước mắt này chỉ là được hình thức thôi, nàng chỉ động nhẹ, thì có thể làm hắn bị thương, vì thế nàng đánh phải giận dữ mắng hắn, hy vọng hắn có thể đứng đắn chút, không nên động tay động chân...

“Bé con, ta hết sức đứng đắn mà...”

Nhìn chân tay thiếu nữ luống cuống, rõ ràng rất tức giận, nhưng vẫn không đẩy hắn ra, khoe môi Diêm Tinh Vân càng thêm vui vẻ, tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, càng dùng sức hơn.

“Diêm Tinh Vân!” Thấy thiếu niên bộ dạng thừa cơ tấn công nàng, Lâm Nguyệt nghiêng răng trèo trẹo kêu lên.

“Bé con, ta ở đây...” Mắt thấy thiếu nữ sẽ thẹn quá hóa giận, Diêm tinh Vân thở dài, chậm rãi dán sát mặt nàng, nói khẽ, “Bé con, trong lòng nàng có ta sao?”

Lâm Nguyệt khẽ cứng đờ, trâm mặc không nói.

“Bé con, trước nàng ở trong thức hải của ta nói đều là thật sao?” Đối mặt với sự trâm mặc của Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân làm như không sao, tiếp tục nói khẽ.

“Ta nói gì à?”

“Nàng nói, chỉ cần ta không chết, ta sống, nàng sẽ thử đi yêu thích ta, tới yêu ta, nàng nói nàng nguyện ý sống cùng một chỗ với ta...”

“Huynh nghe thấy sao?” Nghe thấy Diêm Tinh Vân nhắc lại những lời nàng nói, trong lòng Lâm nguyệt hơi khó chịu.

“Đúng ta cũng nghe thấy” Diêm Tinh Vân đáp nhẹ một tiếng, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt tím không chớp nhìn thẳng dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ gần trong gang tấc, nói rặn từng câu từng chữ, “Bé con, thật ra trong lòng nàng có ta đúng không? Trong lòng nàng có ta đúng không?”

Lâm Nguyệt không nói gì, nàng chỉ yên tĩnh nhìn khuôn mặt tinh xảo yêu nghiệt kia của thiếu niên, trâm mặc, đôi mắt đen bình tĩnh không chút gợn sóng.

Ngưng mắt nhìn cặp mắt sạch sẽ trong veo ấy, lại trâm tĩnh tới kinh người, tim Diêm Tinh Vân lại dâng lên từng đợt nguội lạnh.

Một cơn đau nhức không khống chế nổi trào ra mãnh liệt, cơn đau ấy kịch liệt nhức nhối.

Vốn chỉ đánh giá ánh mắt, rồi dần lấy thất vọng, khoe môi cong lên vui vẻ khổ sở, có tự giễu, càng nhiều hơn là đau lòng. Quả nhiên là hắn hy vọng xa vời quá mức rồi sao? Phần tình cảm cuối cùng cũng chỉ có hắn tự lừa mình dối người, chỉ mình hắn có tình ý thôi sao?

Đúng vậy, hắn sao lại quên mất, nàng hiện tại vốn cũng không có tim, hắn chỉ vẫn đang lừa gạt mình mà thôi, là hắn không muốn buông tha, là hắn không nên có hy vọng xa vời...

Hắn biết rõ nàng không có tâm, dù lúc trước nàng có tâm, nàng có tình, nhưng tâm ấy tình kia, vẫn không rơi xuống trên người hắn, không phải là hắn,

vĩnh viễn không phải hần...

Tĩnh, hần còn hy vọng xa vời gì nữa chứ? Hiện giờ nàng có thể ở trong lòng hần, không phải đã đủ lắm rồi sao?

Ít nhất như vậy, hần cũng sẽ không còn tiếc nuối, sẽ không giống như trước, sâu trong nội tâm không cách nào đền bù nổi...

“Bé con...” Về mặt bị thương của thiếu niên mở miệng, hần định nói, nàng không thích hần, không yêu hần cũng không sao, có hần yêu nàng là đủ rồi...

Nhưng mà trong nháy mắt hần mở lời, thiếu nữ đột nhiên lại cất tiếng.

“Đúng”

“Ta...” Diêm Tinh Vân ngẩn ra, vốn định nói gì thì ngừng lại, đôi mắt tím tóa ra ánh sáng kinh người, vội vàng hỏi, “Nàng nói gì thế?”

“Ta nói là huynh nói đúng, trong tim ta có huynh” Đôi mắt của thiếu niên ấy sáng kinh lắm, trong lòng Lâm Nguyệt thở dài một hơi, giọng nói như thật chưa từng có từ trước tới nay.

Nếu đã quyết định tiếp nhận, vậy có còn hơn không, có gì khác nhau đâu chứ? Lâm Nguyệt nàng vốn là người chẳng có lòng dạ gì, dĩ nhiên cũng không tồn tại chuyện thay lòng, vì thế nàng tiếp nhận, chỉ là tiếp nhận, sau này người ở bên cạnh nàng chỉ có hần, sẽ không có người khác nữa.

“Nàng...” Diêm Tinh Vân không thể tin nổi trừng mắt nhìn thiếu nữ, mãi lâu sau mới cất giọng dè dặt nói, “Nàng nói là, trong lòng nàng có ta sao? Nàng nàng cũng yêu thích ta ư?”

Giọng Diêm Tinh Vân run lên khe khẽ, hần cứ nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm, cặp mắt tím lộ ra tia khẩn trương.

“Đúng”

Sợ với sự căng thẳng và sợ hãi, không dám tin của Diêm Tinh Vân, biểu hiện Lâm Nguyệt vẫn bình tĩnh hơn nhiều, nàng đón nhận ánh mắt khẩn cấp của thiếu niên, chậm rãi gật đầu.

“Bé con!” Giọng Lâm Nguyệt vừa dứt, đã bị Diêm Tinh Vân ôm chầm vào lòng, ngay sau đó truyền tới tiếng nghẹn ngào kích động của thiếu niên, “Bé con, ta thật vui lắm, vô cùng vui...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Hứa Hẹn

Lâm Nguyệt mặc mình được Diêm Tinh Vân ôm vào trong lòng, lại nghe tiếng con tim thiếu niên đập bình bịch đầy kích động bên tai, còn có mùi hương hoa lan nhàn nhạt chỉ thuộc về người thiếu niên ấy, bất giác cảm thấy an tâm vô cùng.

Diêm Tinh Vân, thực ra người vĩnh viễn không biết rõ, thật ra ta vốn không biết yêu, tiếp nhận người chỉ vì một mà ảm áp kia mà thôi.

Nhưng bởi phần ảm áp ấy, hiện giờ ta lại vô cùng vui vẻ... Nếu phần ảm áp này tồn tại vĩnh viễn, nếu tình cảm của người vĩnh viễn thuần túy, cuộc đời Lâm Nguyệt ta cũng quyết không phụ người...

Ta không yêu người, lại nguyện ý được người yêu, đơn giản là vì người yêu rất thuần túy, đơn giản là vì được hưởng phần ảm áp hồn nhiên của người mà ta chưa từng được hưởng qua, nhưng cũng lúc nào cũng khát vọng muốn có...

Lâm Nguyệt đã từng cho rằng, muốn tiếp nhận một người mình không yêu là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng giờ nàng lại cảm thấy chẳng khó như thế, nhìn đôi mắt tím sáng ngời, xinh đẹp tới kinh người trước mắt của thiếu niên, cảm thụ được sự vui sướng cuồng nhiệt của hần phát ra từ nội tâm, sóng lòng bình tĩnh của nàng lại có xen chút vui mừng.

Hóa ra tiếp nhận một người cũng không đến nỗi khó lắm, nếu không làm cho cả hai được vui vẻ, vậy chỉ một câu nói dối với ý tốt, cũng có thể mang tới kết cục đều vui vẻ cả.

“Bé con, ta cảm thấy như mình đang mơ vậy...” Buông vòng eo mềm mại không xương của thiếu niên ra, Diêm Tinh Vân dùng hai tay nâng nhẹ gương mặt nhỏ nhắn cổ bàn tay của thiếu nữ lên, nắm nàng hết sức thâm tình, dè dặt rủ rì nói.

“Vì sao lại là mơ chứ?” Lâm Nguyệt thu lại tâm tình phức tạp tận đáy lòng lại, nhìn thần thái thấp thòm của thiếu niên cười hỏi.

“Bởi vì hiện giờ quá tốt đẹp, tốt đẹp tới mức khiến người ta khó tin, nàng, trong lòng nàng dĩ nhiên cũng yêu thích ta, ta thật không thể tin nổi...” Diêm Tinh Vân ngừng mắt nhìn dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ, chẳng hiểu sao trong lòng lại nổi lên tia ảm ức, “Bé con, ta thật sự rất sợ, thật sự sợ đây chỉ là một giấc mộng, ta thật sự sợ những thứ này không phải là thật, làm sao bây giờ?”

Là mộng ư? Vị thiếu niên lúc nào cũng kiêu ngạo này, lúc nào đã trở nên lo lắng hơn thiết thế này chứ? Nhìn gương mặt tuấn tú đầy thấp thòm bất an của Diêm Tinh Vân, trong lòng Lâm Nguyệt bất giác vừa tức giận lại vừa buồn cười.

“Uổng cho huynh thân là tu sĩ, chẳng lẽ trong mơ và thực tế huynh còn không phân biệt được sao?”

“Ta dĩ nhiên là phân biệt rõ mà, nhưng vì trong lòng rất rõ nên mới khó chút mà tin nổi đó...” Diêm Tinh Vân cong môi lên bảo, “Ai bảo lúc trước nàng đối xử ác với ta chứ? Ta còn nhớ lúc trước nàng vốn rất muốn lấy mạng ta mà...”

Nhớ tới ban đầu ở Diêm Bảo, Lâm Nguyệt với bộ dạng tàn nhẫn quyết tuyệt kia, còn có lưỡi đao sắc bén nàng chẳng chút do dự cắm thẳng vào tim hán kia, trong lòng Diêm Tinh Vân lại đau dữ dội.

Mặc dù hán biết rõ điều đó cũng không trách Lâm Nguyệt được, dù sao lúc ấy Lâm Nguyệt cũng bị hán thi triển ma huyền ảnh hưởng tới tinh thần, nhưng cho dù có bị ảnh hưởng đi chăng nữa, song cử chỉ quyết tuyệt của Lâm Nguyệt cũng chứng minh quả thật trong lòng nàng không có hán, nếu thật sự có hán, cho dù tinh thần của nàng có bị ma huyền ảnh hưởng, cũng quyết không làm ra hành động tàn nhẫn tuyệt tình tới vậy...

Giống như lúc ấy, nàng lúc rời đi, nói với hán một câu kia, “Rất xin lỗi” mà cũng chính câu nói ấy làm tổn thương hán sâu sắc nhất.

Thực ra hán lúc nào cũng biết rõ, hán chỉ là một bên tình nguyện mà thôi, bất kể là lúc trước hay hiện giờ, trong lòng nàng vẫn không có hán. Nhưng hán vẫn không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Lúc trước nàng đem lòng trao cho đại ca, cuối cùng thì thế nào chứ? Đại ca cô phụ nàng, làm tổn thương tới nàng, mặc dù hán phần nộ, hán thống hận, nhưng hán lại không đứng trên lập trường mà đi chỉ trích Diêm Sát, bởi vì hán cũng thân bất do kỷ...

Mà giờ, sau luân hồi chuyển thế, ông trời thương cảm, hán lại gặp nàng lần nữa, lúc này đây, hán không muốn chấp nhận làm người thờ ơ lạnh nhạt nữa, lúc này đây, bằng bất cứ giá nào hán cũng cố đem toàn lực đi yêu nàng, đền bù kiếp trước nàng bị đau như thương tổn, chấm dứt sự tiếc nuối trong lòng mình. Cho dù kết cục cuối cùng của hán cũng đáng buồn như thế, hán cũng quyết không bỏ qua.

Như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ sẽ dân tới kiếp nạn thiêu rụi, vẫn cam lòng lao vào. Hán vốn cho là hán sẽ không được như mong muốn, hán cho là đời này hán cũng giống y trước vậy, chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng, sau đó đến cuối cùng, không thể không rời đi đầy tiếc nuối, nhưng lúc này đây, phần ngạc nhiên đầy vui mừng này tới quá đột ngột, chỉ một câu của nàng “trong lòng ta có huynh” đã khiến hán ngạc nhiên mừng rỡ, khiến hán không tin nổi, càng khiến hán gần như mừng phát điên mà khóc.

Có lẽ, “hán” sai rồi, đại ca cũng sai rồi, còn hán, mới đúng nhất. Hán và đại ca cùng người đó vốn là một thể, nhưng phần yêu nàng lại chia thành ba phần, kiếp trước đại ca bỏ lỡ nàng, “hán” cũng không cách nào chiếm được nàng, mà hiện giờ, trái tim ấy lại được hán chiếm được...

Như thế, cần gì cuối cùng hán sẽ bị người đó giận chó đánh mèo chứ, cần gì cuối cùng cũng bị xóa đi thần trí hoàn toàn chứ, hán cũng không hối hận...

“Chuyện đó, là ta có lỗi với huynh, sao nào? Hiện giờ huynh còn muốn tính sổ với ta sao?” Lâm nguyệt lờm hán đầy ôn hòa.

“Ta nào dám chứ, lúc trước nàng chẳng qua chỉ là một tu sĩ trúc cơ nho nhỏ thôi, có thể đã nhẫn tâm với ta như vậy, còn hiện giờ nàng đã là tu vi nguyên anh, còn ta tu vi lại giảm đi rất nhiều, nào dám tính nợ với nàng chứ?” Diêm Tinh Vân thấy Lâm nguyệt không vui, vội vã nịnh nọt cười nói.

Thiếu niên kia bộ dáng mềm mại dẻo dai, thoát nhìn đáng yêu vô cùng, nếu không phải Lâm Nguyệt hiểu rõ hán, chỉ sợ người trước mắt chẳng qua chỉ là một thiếu niên hồn nhiên vô hại thôi, lại không biết người này cũng có mặt cực tàn nhẫn.

“Lúc trước cũng là huynh tự chuốc phiền, huynh không động tay chân, ta sao dám xuống tay làm chuyện đó chứ?”

Nghe thấy Diêm Tinh Vân nhắc chuyện cũ, trong lòng Lâm Nguyệt khế cứng đờ, với việc làm tổn thương hán lúc trước đó, trong lòng nàng đúng thật vẫn còn chút áy náy, chỉ là ngoài miệng thì quyết không chịu thua mà thôi.

“Vâng vâng vâng, đều là ta tự chuốc lấy phiền phức, bé con ngoan, ta không trách nàng, đừng nóng giận được không?” Khóe môi Diêm Tinh Vân cong lên cười vui vẻ, vội vàng cúi đầu nhận thua.

Bé con của hán, bất kể trải qua bao kiếp luân hồi, đúng thật vẫn có tính tình giống y trước, vẫn là khuất cường điển hình, nhưng miệng cứng mà lòng lại mềm, còn hán hết lần này tới lần khác cứ vậy mà thích nàng, thích vô cùng!

Thấy Diêm Tinh Vân có bộ dạng chẳng đứng đắn chút nào, Lâm Nguyệt không nhịn được trừng mắt lờm hán nói, “Ta hỏi huynh, huynh đến cùng là sao? Tu vi huynh sao lại rớt xuống tệ hại vậy chứ? Nếu như ta không đoán nhầm, hiện tại tu vi của huynh chỉ có trúc cơ phải không?”

Ban đầu lúc ở La Châu, nàng cũng chỉ có tu vi trúc cơ, vì thế không cách nào nhìn r tu vi Diêm Tinh Vân cao tới cỡ nào, nhưng căn cứ suy đoán của nàng, ngay lúc ấy tu vi Diêm Tinh Vân chỉ sợ là đỉnh nguyên anh, cho dù không phải là hóa thân kỳ, chỉ sợ cũng là tu vi nguyên anh hậu kỳ, nếu không hán không thể nào mang nàng rời đi còn khiến những kẻ Côn Lôn kia toàn thân mà lui, sau đó bị Từ Ngọc đạo quân đuổi theo, vẫn còn có thể ngăn cản đối phương được.

Nhưng giờ nàng đã có tu vi nguyên anh, lại có thể nhìn thấu tu vi hiện tại của Diêm Tinh Vân, thiếu niên hiện giờ tàn nát ra hơi thở cực kỳ suy yếu, thực lực khó khăn lắm mới đạt tới trình độ trúc cơ, điều này khiến trong lòng nàng thấy cực kỳ nghi hoặc khó hiểu.

Chẳng hạn như hẳn rõ ràng lợi hại vô cùng, sao hiện tại tu vi lại giảm xuống tới tu vi trúc cơ sơ kỳ chứ? Còn nữa, sao hẳn sẽ đi vào Đông Cực Hải, và sao lại lọt vào trong tay những người Phấn Y Cung chứ? Còn nữa, hẳn đi vào Đông Cực Hải rồi, đến cùng đã được bao lâu rồi chứ? Là lúc trước gần Tử Ngoc đạo quân bị thương, bị cuốn vào không gian loạn lưu mới có thể bị chuyển tới bên trong, hay còn có nguyên nhân nào khác? Thực ra vấn đề này trước nàng đã hỏi rồi, chỉ là người này cứ thế mà bỏ lơ đi.

“Ta...” Thấy Lâm nguyệt lại nhắc tới chuyện này, Diêm Tinh Vân bắt giác thấy chột dạ, nhất thời không biết nói thế nào mới ổn được.

“Thế nào? Có gì khó nói lắm sao?” Lâm nguyệt thấy Diêm Tinh Vân vẫn né tránh chột dạ, trong lòng bất giác buồn cười, mặt ngoài nghiêm lại, lạnh lùng thốt lên.

“Không có...” Ánh mắt Diêm Tinh Vân lóe lên, quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn Lâm nguyệt, mãi lâu sau, mới nói ra dè dặt, “nếu ta nói, nàng phải đồng ý với ta, không được giận ta được không?”

“Không được” Lâm nguyệt vốn không hiểu kỳ cho lắm, nhưng giờ thấy Diêm Tinh Vân như vậy, ngược lại lại thấy hứng thú, song mặt nàng vẫn lạnh lẽo nói ra nhàn nhạt, “Huynh nghĩ ra rồi nói, không muốn nói thì thôi đi”

“Bé con...” Nghe thấy lời Lâm nguyệt lãnh đạm, Diêm Tinh Vân tức giận, đột nhiên cúi đầu xuống, cắn mạnh lên vai Lâm Nguyệt.

“...”

Thân thể Lâm nguyệt cứng đờ, không nói gì nhìn lên vai nàng, thiếu niên đang cắn nàng, mà trong đầu, bắt giác nhớ tới chuyện năm đó.

Nàng còn nhớ năm đó chuyện ở trong Vạn Bảo Lâu, thiếu niên trước mắt chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi, lúc đó hẳn cũng hung hăng cắn mạnh lên vai nàng một cái.

Nàng vẫn còn nhớ, sau khi hẳn cắn nàng, lại còn cực kỳ tà ác tuyên cáo bên tai nàng, hẳn nói, đó là ký hiệu hẳn để lại, để cho nàng nhớ, sau này nàng là người của hẳn.

Mà sau lần đó, sau mười năm bọn họ mới gặp lại nhau lần nữa, ở trong thùng gỗ tắm, hẳn cực kỳ vô lễ xé toang áo quần nàng, nhìn dấu ấn như mảnh trang mờ nhạt trên vai nàng, cười bảo, bé con, quả nhiên là bé...

Chuyện cũ từng cảnh dần tái hiện, lại có liên quan tới chuyện quá khứ của nàng và hẳn, toàn bộ xuất hiện rất rõ trong đầu. Nhưng Lâm Nguyệt vẫn đắm chìm trong hồi ức, lại không để ý thấy thiếu niên nằm trên bả vai nàng giờ phút này mặt mũi lóe lên tia vui vẻ giảo hoạt, cũng không để ý tới, thiếu niên sớm đã rời khỏi trận địa, liếm hôn lên cắn cổ mảnh mai như ngọc kia của nàng.

Đợi lúc Lâm nguyệt phục hồi lại tinh thần, chỉ cảm thấy một luồng hơi thở nóng rực ập vào mặt, ngay sau đó, môi hồng bị thiếu niên ẩm áp chặn lại.

“Bé con, ta thực sự không cố ý lừa nàng đâu, cũng không lừa nàng, nàng sau khi bị cuốn vào không gian loạn lưu, ta vô cùng lo lắng cho nàng, sau đó sử dụng bí pháp, biết rõ nàng ở nơi này, vì thế ta mới tới đây, chẳng qua, trong quá trình tới, có xảy ra chút sự cố, mới biến thành như thế...”

Diêm Tinh Vân dán sát môi Lâm Nguyệt, chậm rãi nói ra. Hẳn đúng thật không có lừa Lâm nguyệt, những lời hẳn nói toàn bộ đều là thật, chỉ có chút tránh nặng tìm nhẹ mà thôi.

Lúc trước Lâm nguyệt sau khi bị cuốn vào không gian loạn lưu, hẳn nổi giận thế nào, bắt an ra sao, hẳn không nói tới. Lúc trước hẳn cưỡng chế mở ra huyết tể, trong đó hung hiểm cỡ nào hẳn không nói. Còn phần sau này, bị thương nặng thế nào, cuối cùng lại bị bắt đi làm nô lệ ở Phấn Y Cung, sau đó do bởi có dung mạo nên dẫn tới Ý Đại Nhi nhìn thấy, bị nữ nhân kia dụ dỗ đe dọa ra sao, cuối cùng thậm chí còn thẹn quá hóa giận ép hẳn uống Khống Thần Đan, thì lại không nói.

Với Diêm Tinh Vân mà nói, đoạn kinh nghiệm ở Phấn Y Cung kia là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của hẳn.

Đặc biệt là vừa nghĩ tới cảnh hẳn và Lâm nguyệt trung phùng trong tình hình đó, hẳn liền hận muốn phá nát Phấn Y Cung ra, dùng máu những nữ nhân dơ bẩn ấy, rửa sạch sự sỉ nhục mà họ đã gây cho hẳn.

“Huynh...”

Bên tai nghe những lời nói nhẹ nhàng của Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt sao không biết hẳn nói đơn giản như thế chứ?

Nàng cũng không phải kẻ ngu dốt, mặc dù Diêm Tinh Vân và nàng cùng nói tới những chuyện đó, nghe cũng không thấy có bất kỳ mạo hiểm nào, có rất nhiều chuyện hẳn chỉ nói qua một câu, nhưng nàng sao không biết trong đó có hung hiểm tới cỡ nào chứ?

Đừng nói cái khác, chỉ cần nói hẳn đi từ La Châu tới nơi này, nếu không phải trả giá cao, nàng vốn không tưởng tượng nổi, rốt cuộc cần phải có tu vi sâu tới bậc nào, mới có thể cưỡng chế xuyên qua không gian loạn lưu mà đi tới trong này, mà sau khi Diêm Tinh Vân đi tới bên trong này, sở dĩ tu vi bị giảm đi nhiều, chỉ sợ nguyên nhân chính là xuyên qua không gian loạn lưu rồi.

Nhưng hẳn cũng không nói, không nói hẳn cưỡng ép xuyên không gian loạn lưu gặp phải nguy hiểm, là bởi hẳn sợ nàng áy náy, sẽ lo lắng sao?

Diêm Tinh Vân, người thật ngốc quá.. Người có biết, người càng tốt với ta, trong lòng ta càng thêm bất an không? Người như thế, bảo ta làm thế nào cho phải đây...

Tiếp nhận người, chẳng cách nào hỏi báo người được, nếu có một ngày, người biết ta không có tình cảm ngang hàng với người, người có hận ta không?

“Bé con, nàng trách ta sao?” Diêm Tinh Vân nhẹ nhàng cắn lên môi hồng Lâm Nguyệt, mắt nghiêm túc nhìn nàng.

“Ta trách huynh làm gì chứ? Chẳng qua chỉ cảm thấy huynh rất ngốc mà thôi...” Lâm Nguyệt thở dài, đưa ngón tay thon dài xoa nhẹ dung nhan tuấn mỹ của thiếu niên, nói áp ứng.

Diêm Tinh Vân, vì ta không đáng đâu. Dù cho ta đồng ý đi yêu người, nhưng lòng ta, vốn không cách nào làm được, ta làm, chỉ là bị động tiếp nhận tình cảm của người mà thôi. Người như vậy sẽ khiến ta thấy thẹn trong lòng...

“Bé con không trách ta thì tốt rồi, còn phần ngốc à, bé con chẳng lẽ thấy phu quân ta giống người ngốc lắm sao?” Khóe môi Diêm Tinh Vân cười nhẹ nhàng vui vẻ, giọng lại ngập tràn làm nũng.

Hắn ngốc, chỉ vì một mình nàng mà làm chuyện điên rồ thôi, hắn si, cũng chỉ si với mình nàng thôi.

“Diêm Tinh Vân, vì ta, huynh chẳng những phải nhận lấy chuyện người khác làm nhục, hơn nữa tu vi còn giảm hẳn, huynh không thấy hối hận sao?”

“Chỉ cần bé con ở đây, ta sẽ không hối hận”

Chỉ có có nàng ở đây, thật không hối hận sao? Không cần yêu cầu nàng yêu, chỉ cần có nàng ở đây thôi. Như thế, tốt lắm.

Khuôn mặt lạnh lùng trong trẻo của Lâm Nguyệt lộ ra vui vẻ, nàng đột nhiên duỗi tay ra, ôm khế thân hình gầy gò kia của thiếu niên, ấn nhẹ một nụ hôn lên môi thiếu niên.

“Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt ta xin thề, cả cuộc đời này nếu huynh không rời xa, ta cũng sẽ không chê, cho dù sau này có một ngày, huynh bắt buộc đi phải rời ta đi, vậy cho dù là lên trời hay xuống đất, ở trên núi cao hay xuống hoàng tuyền, ta cũng quyết tìm cho được huynh...”

Cần gì có một ngày, huynh bị ép dung hợp với Minh Vương, ta cũng cố đem hết sức cứu huynh ra, cho dù không cách nào đi yêu huynh thật lòng, tặng tình cảm ngang hàng với huynh, nhưng cũng có thể cho huynh được làm bạn vĩnh viễn.

“Bé con...”

Nghe thấy từng lời thề ngập tràn quyết tâm của Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân cứ như bị sét đánh trúng vậy, trong đầu trống rỗng. Cả cuộc đời này nếu huynh không xa rời, ta sẽ không chê..

Những câu nói tiếp theo của Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân cũng không nghe thấy, trong óc hắn trống rỗng, chỉ có mỗi một câu nói kia của nàng, “cả cuộc đời này nếu huynh không xa rời, ta cũng sẽ không chê” còn ngoài những lời này ra, thì không còn gì nữa...

Những lời này hắn đã đợi cả trăm vạn năm rồi, chờ biết bao luân hồi, những lời này, lúc trước đại ca đợi không được, người đó cũng đợi không được, mà hiện giờ hắn lại có được...

Chỉ tiếc thời gian hắn còn lại không nhiều lắm. ngoài mừng rỡ ra, thì kéo theo là đau đớn vô hạn, Diêm Tinh Vân vô thức ôm sát thiếu nữ vào trong lòng, ra sức ôm chặt, gần như dùng sức toàn thân.

Phảng phất chỉ có vậy mới có thể giữ được nàng lại, mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng, mới có thể làm cho trái tim kia đau nhức tới tận xương tủy giảm đi một chút...

Tim, như đang rỉ máu, lại như vui mừng như điên tới cực hạn. Lòng người lúc nào cũng khó dò, không đạt được trước thì lo lắng không chiếm được, mà sau khi đạt được rồi, lại sợ sẽ mất đi, nhất là hắn như vậy, biết rõ sẽ không có kết quả, lại hết lần này tới lần khác tham luyện phần tình cảm không cách nào đi tiếp được, cuối cùng kết cục chỉ là tuyệt vọng và bị thương...

Ở bên kia.

Cách Đông Cực Cung khoảng mấy ngàn dặm hải vực, một luồng độn quang nhanh như chớp từ không trung xoẹt xuống. Đột nhiên, độn quang ngừng lại, nam nhân áo đen đứng trên phi kiếm trong mắt chợt lóe lên thống khổ, bàn tay thon khê ấn nhẹ lên tim.

“Tinh Vân, tinh thần đệ bị chấn động mạnh như thế, chắc là đệ đã gặp được nàng rồi?”

Giọng nam nhân thanh thanh lạnh lẽo trên không trung cuồng lệ bay đi theo gió, phi kiếm cứ vậy trôi lơ lửng trên không, không hề tiến về phía trước. Nam nhân áo đen này đúng là Diêm Sát.

Ba năm trước, Diêm Tinh Vân không nghe hắn khuyên can, khẳng khái mở ra huyền tế, cưỡng chế phá vỡ hư không đi vào Đông cực Hải, mà ngay sau khi Diêm Tinh Vân rời đi, chẳng bao lâu hắn cảm ứng được huyết mạch liên quan Diêm Tinh Vân, hắn mơ hồ cảm giác được Diêm Tinh Vân khả năng đã xảy ra biến cố gì lớn, nhưng vẫn không cảm ứng được tới đối phương, không cách nào dẫn dắt được việc giống Diêm Tinh Vân lợi dụng huyết

mạch giữa họ để mở huyết dẫn, mở ra huyết tế cường chế phá vỡ hư không mà tới Đông cực Hải, rơi vào đường cùng, đành chọn cách xử lý ngu dốt mà phiền toái nhất, đó là vượt qua đại lục đi tới nơi này.

Bởi vì không cách nào phá vỡ được hư không, với tu vi hóa thân của hắn bay với tốc độ trên không, đi vào Đông cực Hải ước chừng hao phí mất ba năm, mà ba năm nay, hắn không cách nào cảm ứng được Diêm Tinh Vân, vì thế cho dù hắn đi tới Đông cực Hải, cũng không cách nào tìm được hành tung của Diêm Tinh Vân.

Nhưng vừa rồi, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên luồng rung động, cảm giác này cực kỳ quái lạ, giống như vui vẻ, giống như tuyệt vọng, lại giống như thống khổ.

Cảm giác như thế, tuyệt đối không xuất hiện trên người hắn, mà hắn có cảm giác như thế, tuyệt đối là nguyên nhân bởi Diêm Tinh Vân.

Hắn và Diêm Tinh Vân vốn là một thể, bọn họ là phần thân của Minh Vương, cho dù hai người có thân thể khác nhau, nhưng thần hồn ít nhiều cũng tồn tại sự dẫn dắt khó hiểu, vì thế lúc tinh thần đối phương rung lên kịch liệt chấn động, thì bên kia cũng cảm ứng được chút.

Vừa rồi trong lòng hắn rung động nhẹ, cũng không phải lỗi cảm giác của hắn, mà phần tình cảm mãnh liệt và phức tạp ấy, hắn là đến từ Diêm Tinh Vân, mà người có thể khiến tinh thần Diêm Tinh Vân bị chấn động mạnh như thế, chỉ sợ cũng chỉ có một người...

Nghĩ đến cô gái kia, trong mắt Diêm Sát chợt lóe lên tia đau đớn. Sự chấn động trong lòng kia càng hiểu thì Diêm Sát lại đau lòng tới mức không ngừng được.

Đã bao năm rồi, bởi vì chuyện trước kia, cô gái ấy đã thành cảm kị trong lòng hắn, hắn liên tục khống chế tinh thần của mình, cảm mình không được nghĩ tới nàng chút nào, hắn muốn quên nàng hoàn toàn.

Chỉ có vậy, hắn mới quên được phần khắc cốt ghi tâm ấy, xâm nhập vào linh hồn đầy thống khổ, chỉ có vậy, hắn mới có thể quên hẳn sự hối hận khiến hắn sắp điên khủng lên kia.

Lúc trước một hồi yêu say đắm, cuối cùng lại kết thúc bằng cách hắn phản bội hoàn toàn, sau đó cùng người kia dung hợp, hắn trở mất nhìn nàng và người đó ở trong sơn cốc ngăn cách trăm vạn năm, đúng vậy, hắn chỉ có thể nhìn, ngoài nhìn ra, hắn cũng không thể làm được gì.

Lúc ấy nhìn nàng và người đó ở cùng một chỗ không phải chỉ mình hắn, còn có Diêm Tinh Vân. Sau khi dung hợp, bọn họ đều trở thành một trong bộ phận linh hồn.

Mấy trăm năm qua, là những ngày hắn thống khổ nhất, cũng là những ngày hắn vui vẻ, khó quên nhất. Mãi cho tới khi nàng dùng cách cực quyết tuyệt, chặt đứt sự ràng buộc giữa nàng và người đó, từ đó, người kia gần như điên cuồng, còn nàng, thân hồn rời khỏi thân thể, tiến vào trong luân hồi.

Sau khi nàng rời đi, người đó như càng sa vào điên cuồng hơn, cuối cùng không cách nào chấp nhận được sự thống khổ cắn nuốt và hành hạ, đã giận lấy sang hắn và Diêm Tinh Vân, cuối cùng chọn cách chia lìa, để hắn và Diêm Tinh Vân cùng đi vào luân hồi, tẩy đi tình chướng.

Thật nực cười, người đó cho rằng tất cả những này đều do hắn và Diêm Tinh Vân dẫn tới, cho là bọn họ tẩy đi tình chướng, hắn sẽ không bị ảnh hưởng nữa, lại không biết, hắn sớm đã bị tình chướng nhập tâm, hết cách tẩy sạch.

Mà hắn, lúc trước cũng nghĩ như thế, tới hôm nay hắn mới hiểu được, thì ra bất luận bọn họ có luân hồi tới thể nào, thì phần tình cảm ấy sớm đã thâm nhập sâu trong linh hồn, vĩnh viễn không cách nào thoát ra nổi.

Người đó sai rồi, hắn cũng sai rồi, chỉ có Diêm Tinh Vân mới đúng. Tiếc là Diêm Tinh Vân và hắn bình thường, cho dù yêu cũng không cách nào cho nàng phần tình cảm đầy đủ được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Phát Rò

Chuyện cũ xoẹt qua trong lòng, cứ như cuộn tranh dần bay màu cho tới khi biến mất, cho tới khi tiền tán hoàn toàn trong trời đất. Con mắt Diêm Sát ngập tràn tâm tình phức tạp cũng dần biến mất, lại khôi phục về lạnh lùng vốn có.

“Tinh Vân, người đi đã quá lâu rồi, giờ là lúc cần phải về...”

Diêm Sát giọng lạnh như băng gào thét trong tiếng gió xoáy, thân ảnh đứng yên trên phi kiếm, trong một khắc, cứ như ánh sao chói quết một đường sáng vụt qua, sau đó thì biến mất giữa không trung.

Ba ngày sau. Trong tĩnh thất, Lâm Nguyệt nghiên cứu cẩn thận trình tự luyện chế Hóa Viêm Đan, và thủ pháp chế đan rồi mới bắt tay vào tĩnh tâm luyện đan.

Mấy ngày nay dưới sự an bài của Đông cực Dương, nàng và Diêm Tinh Vân được an bài vào Đông Cực Cung, nhưng do nội bộ Đông cực Cung phân liệt, Đông cực Dương sợ khiến cho cái vị thánh nữ Đông Cực kia chú ý, nên không công khai thân phận luyện đan sư của Lâm Nguyệt, mà lặng lẽ an bài cho nàng một gian tĩnh thất, hy vọng nàng mau chóng luyện ra Hóa Viêm Đan.

Mà an bài như thế cũng hợp ý Lâm Nguyệt, nàng vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của Đông cực Cung, ở lại chẳng qua cũng chỉ vì luyện chế ra Hóa Viêm Đan cho Đông Cực Dương mà thôi, hiện tại nàng chỉ hy vọng sớm đem luyện chế được ra đan dược, sau đó thì cùng Diêm Tinh Vân sớm rời đi nơi này.

Do trong cơ thể Diêm Tinh Vân vẫn còn chút độc tố chưa thanh trừ hoàn toàn, mà bất kể là độc tố trong kinh mạch hắc, như giò bám chặt vào trong xương vậy cứ dính chặt vào thần hồn, đều không phải là nàng đủ sức giải trừ, muốn triệt để thanh tẩy hoàn toàn độc tố trong người Diêm Tinh Vân, nàng nhất định phải tìm được một linh quả Kim Hồng Tảo, có loại Kim hồng Tảo này, nàng mới có thể luyện chế ra thuốc giải.

Vì nhớ tới độc trong người Diêm Tinh Vân, nên nàng không có ý trì hoãn nữa, sau khi Đông Cực Dương mở lời, đã đồng ý luyện đan ngay.

Hóa Viêm Đan là loại đan dược cấp tám, luyện chế cực kỳ khó, nếu không phải nàng đã đột phá nguyên anh, chỉ sợ chẳng cách nào luyện chế đan dược thành công, dù là thế, trong quá trình luyện đan cũng phải tăng cẩn thận gấp bội lên mới được, nếu không cực dễ dàng thất bại.

Lâm Nguyệt cẩn thận đem toàn bộ trình tự luyện chế Hóa Viêm Đan nhớ kỹ sau đó bắt đầu thao tác luyện.

Bước đầu tiên của luyện đan, dĩ nhiên là lấy lò luyện đan đốt lên, đợi sau khi lò luyện đan đạt được nhiệt độ nhất định, lúc đó mới đưa các nguyên liệu luyện đan lần lượt vào, mỗi lần đưa nguyên liệu luyện đan lên đầu dùng thần thức đem linh dược bên trong luyện chế tách tạp chất ra, cho tới khi nguyên liệu hóa thành nước thuốc, sau đó lại tiếp tục đưa tiếp nguyên liệu vào, mỗi một lần đưa đều phải tẩy tạp chất từng loại hoàn toàn, chỉ giữ lại phần thuốc nước thuần túy nhất để dung hợp làm một.

Nguyên liệu luyện chế Hóa Viêm Đan, ngoài Vạn Tử Hoa làm thuốc chủ yếu ra, còn cần gần một trăm loại khác, mỗi một loại lại luyện hóa một khác, cũng cực kỳ hao phí thần thức, cho dù với tu vi hiện tại của Lâm Nguyệt, luyện chế cũng gian nan vô cùng.

Lâm Nguyệt cũng cẩn thận ấn theo từng bước đi của quá trình luyện đan, hia tay càng không ngừng đánh pháp quyết đốt lò luyện liên tục, không dừng, trong thạch thất bay ra mùi thuốc nồng đậm.

Thời gian trôi qua từng tí từng tí một, chẳng biết bao lâu, Lâm Nguyệt lại nuốt một viên thuốc Bổ Linh Đan lần nữa, sau đó hít sâu một hơi, bỏ vào loại thuốc chủ yếu, Vạn Tử Hoa.

Vạn Tử hoa là thuốc chủ yếu của luyện chế Hóa Viêm Đan, đồng thời cũng là linh dược mấu chốt nhất, lần này Lâm Nguyệt dùng Vạn Tử Hoa chừng mấy vạn năm để luyện chế Hóa Viêm Đan, mà càng là linh dược lâu năm, thì việc luyện chế ra linh đan dược càng tinh thuần hơn, hơn nữa còn tăng cao tỷ lệ luyện đan thành công.

Đương nhiên linh dược lâu năm cũng cực kỳ khó luyện, những thứ linh thảo bỏ vào trong lò trước đó dưới sự nung đốt của lò đan, trải qua nhiều canh giờ chắc đã thành chất lỏng, cũng thuận lợi thanh trừ hết tạp chất trong linh thảo, nhưng Vạn Tử Hoa thì bỏ vào lò ước chừng một ngày rồi vẫn chưa có dấu hiệu hóa tan nào.

Kiên trì một ngày một đêm, cho dù tu vi Lâm Nguyệt thâm hậu, cũng cảm thấy một mỏi không chịu nổi, nhưng dưới sự kiên trì của nàng, cuối cùng Vạn Tử Hoa cũng bị luyện hóa.

Nhìn trong lò luyện đan đã hóa thành một chất đan dịch màu tím, Lâm Nguyệt dè dặt dùng thần thức đem lửa tách những tạp chất bên trong ra, lúc này cũng là lúc mấu chốt nhất, không được có chút sai lầm nào, chỉ lo là thì sợ cả cả lò luyện đan cũng hỏng cả.

Lại mấy canh giờ nữa trôi qua, Lâm Nguyệt nhìn đám thuốc nước màu tím trong lò, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng tạp chất bên trong thuốc nước cũng được thanh trừ toàn bộ, sau khi lấy ra, thì phải tăng lửa đốt lên, đợi sau khi lửa đủ độ, thì có thể ngưng lại thành đan.

Thời gian cứ từng chút từng chút một trôi qua, lúc mùi hương càng ngày càng đậm lên, khóe môi Lâm Nguyệt lại lộ ra nụ cười thần nhiên.

Xem ra, rất nhanh có thể luyện thành đan rồi... Nhưng, ngay lúc Lâm Nguyệt cho là sắp thành đan, trong lò lại vang lên một tiếng nổ trầm, cả lò luyện đan nổ tung, một mùi khét nồng nặc ngập tràn cả căn phòng yên tĩnh.

Lâm Nguyệt đột nhiên cả kinh, không dám tin nhìn lò luyện đan đổ nghiêng một bên, trên mặt lóe lên đau lòng. Thất bại! Lần nàng luyện chế đan này lại thất bại!

Nhìn toàn bộ thứ đen sì trong lò luyện đan, Lâm Nguyệt đau lòng không dứt.

Nguyên liệu luyện Hóa Viêm Đan này có không dễ, coi như ở giới tu chân La Châu, mỗi vị thuốc trong đó đều cực trân quý, đừng có nói là ở một nơi Đông Cực Hải vốn đã hiếm hoi linh thảo linh hóa tới vậy.

Hơn một trăm loại nguyên liệu luyện đan, hơn nữa lại có Vạn Tử Hoa mấy vạn năm, nếu đổi thành linh thạch, ít nhất cũng giá trị bằng mấy vạn linh thạch trung phẩm, hiện giờ tất cả đã biến thành thứ đen sì thế này rồi.

Nhìn đồng đen kẹt trong lò luyện đan, Lâm Nguyệt thở dài, nếu nói là tổn thất, thực ra nàng thấy tổn thất nhất là gốc cây Vạn Tử Hoa vạn năm thôi, còn những thứ khác đều do toàn bộ Đông Cực Dương chuẩn bị cả, chẳng qua cũng chính là vậy, nên nàng mới đau lòng, dù sao ở Đông Cực Hải những thứ linh thảo linh hoa tìm không phải dễ, những thứ này là do Đông Cực Dương cốp nhặt đã lâu rồi, giờ nàng lại làm lãng phí toàn bộ.

Hít thật sâu một hơi, Lâm Nguyệt không rời rắm nữa mà tiếp tục điều tức một lúc, đợi linh lực trong cơ thể khôi phục hoàn toàn rồi, lại bắt đầu rửa sạch những chất bẩn trong lò đan, sau đó chuẩn bị ra tay luyện chế lại lần nữa.

Nàng trở thành luyện đan sư đã lâu, bởi có hư vô chân hóa, tỷ lệ nàng luyện đan thành công tương đối cao, gần như đạt tỷ lệ bảy phần, còn lần này luyện chế Hóa Viêm Đan cấp tám, dù hơi khó chút, nhưng nàng không ngờ sẽ thất bại như thế, hiện giờ hiện thực tàn khốc này, như một cái tát tát mạnh lên mặt nàng!

Xem ra, nàng tính đã có thể luyện chế ra đan dược cấp chín, chẳng qua cũng chỉ là nhất thời may mắn mà thôi, nếu không với Hóa Viêm Đan cấp tám này, vì sao lại thất bại như thế chứ?

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt vứt bỏ tâm lý tự mãn lại, bình tức một lúc, bắt đầu tiếp tục luyện lò tiếp theo.

Lần này Đông Cực Dương chuẩn bị cho nàng chừng ba phần nguyên liệu, nàng cũng không tin là cả Hóa Viêm Đan nàng cũng luyện chế không được!

Uống tiếp một viên Bồ linh Đan bổ sung linh lực bị tiêu hao trong cơ thể, Lâm Nguyệt tiếp tục tập trung tinh thần quán chú ấn theo trình tự đem nguyên liệu bỏ vào trong lò đan.

Nửa tháng sau. Một mùi hương nồng đậm bay đầy cả căn phòng yên tĩnh, mùi thơm nồng đậm át, thậm chí cả bên ngoài cũng đều có thể ngửi thấy.

Ở trong tĩnh thất, sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt tiêu tụy nhìn linh đan màu lam lớn nhỏ lẫn trong lòng bàn tay, trên môi khẽ nở nụ cười thản nhiên.

Gần nửa tháng, ước chừng hao phí hết ba phần nguyên liệu, cuối cùng ở phần nguyên liệu thứ ba mới luyện chế thành công Hóa Viêm Đan.

Nửa tháng nay, nàng liên tục luyện đan trong tĩnh thất, không rời nửa bước, đặc biệt là lần cuối đó, do linh lực thần thức tiêu hao quá nhiều, suýt nữa cũng làm thất bại luyện đan, may mắn vượt qua nguy hiểm, cuối cùng dưới sự kiên trì của nàng, cũng luyện chế thành công Hóa Viêm Đan.

Mặc dù chỉ luyện chế được hai viên linh đan, nhưng thế đã đủ rồi. Hai viên Hóa Viêm Đan này nhưng là dùng Vạn Tử hoa trên vạn năm luyện chế ra, chỉ cần uống một viên thì có thể giải trừ được viêm độc trong cơ thể cung chủ Đông Cực Cung.

Hóa Viêm Đan đã luyện chế ra thành công, nàng cũng nên đi ra ngoài rồi. Lâm Nguyệt bỏ hai viên thuốc vào trong bình ngọc cất kỹ, sau đó đứng dậy mở cửa đá ra.

Một tiếng ầm vang lên, cửa đá nặng nề mở ra, ánh sáng bên ngoài chói mắt kèm theo không khí sáng khoái mới mẻ bên ngoài ập tới, khiến cả người Lâm Nguyệt cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

“Bé con, cuối cùng nàng cũng đi ra rồi...” Một bóng áo tím nhào tới, dây dưa quần quít bên người Lâm Nguyệt, bên tai truyền tới tiếng thiếu niên mềm mại, nũng nịu, ảm ức.

“Ừ, Đông Cực Dương đâu rồi?” Ánh mắt lạnh lùng trong trẻo của Lâm Nguyệt nhìn vào gương mặt tinh xảo của thiếu niên, thấy tinh thần hẳn rất tốt, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bé con, ta rất nhớ nàng, sao lâu thế nàng mới ra thế? Đan dược đã luyện chế thành công rồi sao? Lúc nào thì chúng ta rời khỏi chỗ này?” Hai tay Diêm Tinh Vân ôm lấy eo nhỏ Lâm Nguyệt, vui mặt vào bả vai của nàng, giọng nói ngập tràn bất mãn, “Bé con, ta không muốn ở lại chỗ này nữa...”

“Đan dược luyện chế được rồi, sau khi giao cho Đông Cực Dương, chúng ta sẽ rời đi ngay thôi”

Lâm Nguyệt thấy hành động nhào tới dây dưa của Diêm Tinh Vân thì không thèm để ý, hoặc nói nàng đã quen rồi, mặt không đổi dời nhàn nhạt.

“Thật ư?” Thiếu niên hơi hoài nghi.

“Thật đó”

Lâm Nguyệt gật khẽ. Từ sau khi Diêm Tinh Vân tỉnh lại, lúc nào cũng thích gần gũi nàng, lúc nào cũng có hành động cử chỉ thân mật, hơn nữa, hẳn cực không thích ở Đông Cực Cung tỷ nào, lại không thích Đông Cực Dương nữa.

Hắn trước mặt Lâm Nguyệt tựa như đứa trẻ lúc nào cũng thích làm nũng chơi xỏ lá, nhưng trước mặt người khác thì lại là khối băng vạn năm tỏa hơi lạnh lẽo, với biểu hiện hai thái cực của hắn vậy, Lâm Nguyệt có cảm giác khó nói nên lời, cũng không muốn hắn có thay đổi gì.

Bởi nàng biết rõ, người nam nhân Diêm Tinh Vân này vốn chính là người khó hiểu nhất, tính cách hắn nhìn có vẻ hồn nhiên, thực ra lại cực kỳ đen tối xảo trá vô cùng, có thể giữ thể diện khi thấy cảnh hòa bình giữa nàng và Đông Cực Dương, đã là cực hạn lớn rồi, nghĩ tới người nam nhân tính tình thay đổi thất thường này, chuyện còn khó hơn lên trời.

“Lâm tiên tử, người xuất quan rồi” Đông Cực Dương đi tới, hy vọng ngập tràn cõi lòng và thấp thòm nhìn Lâm Nguyệt, hỏi, “Thế nào? Có luyện chế đan

thành công không?”

Lâm Nguyệt như nhìn thấu sự khẩn trương và bất an trong lòng Đông Cực Dương, cười nhạt một tiếng, ném thẳng bình ngọc trong tay cho hắn, cười bảo, “Đan dược ở trong, ngươi nhìn kỹ xem, có đúng là Hóa Viêm Đan ngươi cần không?”

Đông Cực Dương nghe vậy mừng rỡ, vội vàng mở bình ngọc, đổ đan dược bên trong ra. Một mùi hương nồng bay ra, viên đan dược màu lam trong suốt lóng lánh dưới ánh sáng mặt trời, Đông Cực Dương rút cuộc không giấu được vẻ mặt vui vẻ, bỏ đan dược cất kỹ lần nữa, thành khẩn vái Lâm Nguyệt một cái, nói, “Đây đúng là Hóa Viêm Đan rồi, đã làm phiền Lâm tiên tử!”

“Thiếu chủ Đông Cực đừng khách sáo, chẳng quan giao dịch giữa ta và thiếu chủ đã xong, ta và Tinh Vân sẽ không làm phiền nữa, hôm nay hai người chúng ta sẽ chuẩn bị rời đi, mong rằng thiếu chủ lát nữa dẫn hai chúng ta ra đảo”

Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân nắm chặt tay nhau, nói lạnh nhạt với Đông Cực Dương đối diện. Thực ra nếu không phải đảo Đông Cực đề phòng nghiêm ngặt, vì an toàn trên đảo mà bày lớp lớp trận cấm, Lâm Nguyệt cũng không muốn làm phiền Đông Cực Dương làm gì, dù sao Đông Cực Dương chỉ coi như là quan hệ hợp tác miễn cưỡng, chẳng quen tới mức phải đích thân cáo biệt.

“Chuyện này...”

Đông Cực Dương nghe thấy Lâm Nguyệt nói, trên mặt lộ vẻ khó xử, trầm mặc một lát, mới cất lời, “Lâm tiên tử, nếu được, ngươi có thể ở lại chỗ này mấy ngày được không? Gia mẫu giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, trên đảo lại có mấy kẻ tâm hoài bất quỷ, ta sợ Lâm tiên tử cứ vậy rời đi, chỉ sợ gặp phải mấy kẻ ngăn cản...”

“Ý thiếu chủ là, có người muốn gây khó dễ với chúng ta sao?” Trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên sát khí, giọng vẫn lạnh nhạt, không chút hồi hộp nào.

“Người gây khó dễ cũng chưa tính, chỉ là...” Đông Cực Dương nhìn Diêm Tinh Vân một cái, do dự chút, vẫn nói ra, “Các nàng không phải làm khó Lâm tiên tử, mà là Tinh Vân công tử”

“Tinh Vân ư?” Lâm Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn thiếu niên một cái, đã thấy thiếu niên ôm lấy nàng, híp mắt lại trong vẻ lười biếng, cứ như chẳng chút nào để ý đến cuộc nói chuyện giữa nàng và Đông Cực Dương vậy.

“Thời gian trước Lâm tiên tử vì luyện đan mà bế quan, Tinh Vân công tử nhàm chán đi dạo trên đảo, kết quả bất cẩn đụng phải đại sư tỷ...”

“A? Vậy thì sao nào?” Ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe, lạnh nhạt nhìn Đông Cực Dương.

Bị ánh mắt lạnh lùng nhưng trong veo của Lâm Nguyệt nhìn tới mức nổi cả da gà, song Đông Cực Dương vẫn kiên trì giải thích, “Lâm tiên tử, người cũng biết đó, Tinh Vân Công tử trông... Tóm lại là Đại sư tỷ vừa gặp công tử đã yêu, cứ vài ngày lại phái người tới tìm ta, hy vọng ta có thể giao tinh Vân công tử ra, bị ta át đi...”

Nói đến đây, Đông cực Dương ngừng chút, thấy Lâm Nguyệt không nói, lại nói tiếp, “Ở trên đảo, mặc dù Đại sư tỷ bá đạo, nhưng vẫn còn kiêng kỵ ta vài phần, nếu hiện tại Lâm tiên tử và tinh Vân công tử lúc này cứ thế rời khỏi đảo, nếu Đại sư tỷ biết rõ, chỉ sợ không từ bỏ ý đồ...”

Nghe Đông Cực Dương nói, Lâm Nguyệt hơi ngần ra, lập tức hơi tức giận lườm Diêm Tinh Vân một cái. Người này, quả nhiên là họa thủy mà, đi tới đâu cũng chọc phải họa đào mà!

Diêm Tinh Vân thấy Lâm Nguyệt lườm hắn, bất giác cười to một tiếng, sau đó cả người mềm như bún dựa hẳn vào người Lâm Nguyệt, chẳng có chút ý thức mình là họa thủy tý nào.

“Vậy ngươi định thế nào? Để cho chúng ta tiếp tục ở chỗ này thì không được, ngươi biết đó, chúng ta cần đi ra ngoài tìm chút đồ” Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Đông Cực Dương.

Đông Cực Dương dĩ nhiên biết rõ muốn giữ nhóm Lâm Nguyệt ở lại là chuyện không thể, mặc dù trong lòng hắn thật sự hy vọng có thể giữ Lâm Nguyệt lại, dù sao tu vi Lâm Nguyệt không tầm thường, giữ lại, hắn cũng có thể thêm một trợ lực, đến lúc đó nếu vạch mặt với những kẻ kia, lấy tu vi Lâm Nguyệt, có thể giúp được hắn.

Nhưng hắn cũng biết có một số việc không thể ép được, Lâm Nguyệt tuyệt đối không thể nào ở lại giúp hắn, chưa nói tới Lâm Nguyệt vốn không muốn nhúng tay vào chuyện Đông Cực Cung, mà riêng chuyện đi tìm Cây Táo Hồng Kim cho Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt sẽ không ở lại.

Lâm Nguyệt làm người rất rõ ràng, nhưng những ngày này, hắn cũng nhìn ra, Lâm Nguyệt có tình cảm cực không đơn giản với nam nhân Diêm Tinh Vân này, vì người nam nhân này, Lâm Nguyệt quả quyết cũng không ở lại Đông Cực Cung.

Đã vậy, hắn cần gì phải làm người xấu chứ? Nghĩ đến đây, Đông Cực Dương chậm rãi mở miệng, “Ta dĩ nhiên biết rõ Lâm tiên tử và Tinh Vân công tử sẽ chẳng ở lại, ta chẳng qua thấy, hiện giờ Lâm tiên tử mang tinh Vân công tử rời đi, cũng không thích hợp thôi. Hơn nữa hiện tại Lâm tiên tử đã luyện chế ra Hóa Viêm Đan, nếu muốn rời đi, sao không đợi gia mẫu sau khi tỉnh lại thì rời đi chứ? Đến lúc đó có gia mẫu ở đây, Đại sư tỷ dù có lòng can lại, cũng sẽ phải kiêng kỵ vài phần, không dám làm chuyện gì quá mức đâu...”

Nhưng một câu Đông Cực Dương chưa nói hết, đã nghe có tiếng người cười lạnh nói, “Tiểu sư đệ, đệ nói đúng lắm, nếu sư phụ tỉnh lại, ta dĩ nhiên sao dám đối hợ thế nào chứ, vì thế, sư phụ tuyệt đối không thể tỉnh lại!”

Lời vừa dứt, một bóng người xoẹt nhanh như chớp qua, Đông Cực Dương chỉ thấy trên tay nhẹ bẫng, không kịp đề phòng, bình ngọc chứa Hóa Viêm Đan đã bị người ta cướp đi.

“Hà Ngọc Nhân, mang đan được trả lại cho ta!” Sắc mặt Đông Cực Dương lạnh xuống, chẳng chút do dự vuren tay chop tới!

“Ha ha...”

Người tới thoải mái tránh né, bóng dáng bay vọt lên không, sau đó xoay tròn một cái, rơi trên mặt đất, thành công tránh thoát công kích của Đông cực Dương, cười nói, “Tiểu sư đệ, đệ gấp gì chứ? Đan được này sư tỷ cũng không thể cho đệ được, nếu thật sự được đệ cứu sư phụ tỉnh lại, ta chẳng phải sẽ gặp tai ương sao?”

Lâm Nguyệt ôm Diêm tinh Vân mặt không đổi lúi lại sau vài bước, mắt lạnh nhìn người vừa tới.

Là một cô gái có dung mạo xinh đẹp, làn da cũng y như những phụ nữ Đông Cực Hải khác hơi ngăm đen, nhưng ngũ quan thì lại xinh đẹp vô cùng, hiện tại nữ nhân xinh đẹp như vậy ở Đông Cực Hải rất ít, cũng được coi như một mỹ nữ tuyệt sắc.

Chỉ là mặc dù cô gái này có dung mạo xinh đẹp, nhưng thoát nhìn lại khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo ác độc, nhất là hai hàng lông mày ngập tràn hơi thờ tàn nhẫn, miến cường làm giảm đi bảy phần xinh đẹp vốn có.

Nhìn cô gái ấy, Lâm Nguyệt bắt giác chau mày. Nữ nhân này chỉ sợ khó đối phó, nhất là tu vi đối phương đã ở đỉnh nguyên anh kỳ, so với Ý Đại Nhi, còn lợi hại hơn!

[Người...] Nghe thấy lời nàng kia nói, sắc mặt Đông Cực Dương biến đổi mạnh, nói thất thanh, “Hóa ra là người!”

“Là là thì sao nào?” cô gái tên Hà Ngọc Nhân kia liếc khinh thường Đông Cực Dương một cái, cười lạnh bảo.

“Hà Ngọc Nhà, mẫu thân ta có lỗi gì với người chứ? Người thế mà dám liên hợp với người Phán Y cung hạ độc thủ với bà ấy như thế?” Đông Cực Dương cũng không phải kẻ ngu, hẳn đoán ra từ trong lời Hà Ngọc Nhân, cũng đoán ra được đối phương chính là hung thủ đã hại mẫu thân hắn trúng độc. Huống chi, Hà ngọc nhân cũng chẳng có ý giấu diếm gì cả.

“Hừ, làm gì có lỗi với ta hả? “Nghe thấy Đông Cực Dương nói, trong mắt Hà Ngọc Nhân chợt lóe lên tàn khốc, trên mặt vốn xinh đẹp lại xuất hiện mấy phần oán độc, nàng ta lạnh lùng nhìn Đông Cực Dương, cười lạnh bảo, “Lão già kia vốn chính là có lỗi với ta! Thân thể ta là đại đệ tử thân truyền của bà, qua nhiều năm làm trâu làm ngựa cho bà ta, nhưng bà ta thì đối ta thế nào chứ? Lão bắt từ ấy thể mà lại muốn truyền ngôi cung chủ và TRẦN HẢI CHÂU cho người chứ! Ha ha... Thế mà lão già ấy lại chẳng chút niệm tình, chỉ cần con bà ta, ta cần gì phải nhớ tình thầy trò ấy chứ? Đó là do bà ta tự chuốc lấy!”

“Cũng vì mẫu thân cho ta thừa kế ngôi vị cung chủ, mà người liên hợp với người ngoài hạ độc bà ấy, muốn giết sư phụ sao? Hà Ngọc Nhân, người quả thật là điên rồi!” Đông cực Dương bị tức run cả người, gương mặt tuấn tú tức đỏ bừng, hẳn cũng không nhận được nữa, mắt đỏ rực bỏ nhào về phía Hà Ngọc nhân.

“Hừ! Bớt lảm lời đi, Đông cực Dương, bà ta bắt nạt ta bắt nể, hôm nay chính là ngày chết của mẹ con các người! Đã không có người, đến lúc đó toàn bộ Đông Cực Cung, thậm chí toàn bộ Nội Hải sẽ là của Hà Ngọc Nhân ta!”

Nói xong, Hà Ngọc Nhân đưa tay ra chụp Đông Cực Dương đang nhào đến, đồng thời quát lên, “Mau bắt bọn chúng lại cho ta! Nam giữ lại không làm bị thương, nữ tùy các người xử trí!”

Lời Hà Ngọc Nhân vừa dứt, bên ngoài lập tức có hai bóng người vọt ra, nhào tới Lâm Nguyệt.

Trong nháy mắt cả khu nhà cát đá bay lên, Đông Cực Dương và Hà Ngọc Nhân cùng giao đấu một chỗ, đấu pháp giết chóc của hai nguyên anh kỳ kinh thiên động địa, khiến người ta thấy mà kinh.

Còn Lâm Nguyệt ôm lấy Diêm Tinh Vân, cũng bị hai nữ tu nguyên anh sơ kỳ xuất hiện chặn đường không lùi được.

“Tinh Vân, huynh trước cứ tiến vào tỉnh thất trước đi, sau đó mở trận cấm ra, cứ ở trong đó thật kỹ vào” Lâm Nguyệt chậm rãi gỡ Hương lưởi đao trong tay ra, lạnh lùng nhìn hai nữ tu nguyên anh tới gần, về mặt lạnh nhạt nói với Diêm Tinh Vân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 188: Tàn Nhẫn

“Được” Trong lòng Diêm Tinh Vân hơi miễn cưỡng, những vẫn ngoan ngoãn đồng ý, dù sao hắn cũng biết, với tu vi hiện giờ của hắn, nếu tiếp tục ở lại sẽ gây vướng cho Lâm Nguyệt. Nhưng dù biết rõ thì vẫn biết, cảm giác bị trở thành kẻ vướng chân thật chẳng thích tí nào.

Thân phận của hắn vốn không bình thường, sau khi luân hồi chuyển thế, mặc kệ đời trước đều là người bề trên, nếu đã luân hồi, thì nguyên anh sơ kỳ giống như nhãi nhép tôm tép vậy, hắn chỉ động một đầu ngón tay thôi đã có thể bóp chết nàng, chưa từng bị uất ức thế bao giờ. Mà giờ lưu lạc tới đây, lại còn cần được người phụ nữ mình yêu bảo vệ nữa...

Lòng Diêm Tinh Vân sắp nghẹn chết, biết rõ không nhún nhường không được, nhưng lại không thể không có cảm giác thỏa hiệp, cảm giác thật sự khiến cho hắn thấy quá uất ức.

Nhưng dù thế nào khi nhìn thẳng vào cặp mắt trong veo lạnh lùng song đầy chân thật đáng tin của Lâm Nguyệt, môi hắn lên, vẫn không nói gì nhiều, cực không cam lòng đi vào tĩnh thất, sau đó phát tiết bất mãn, ngồi phịch xuống một cái, oán hận đóng cửa đá chặt lại.

Tĩnh ra thì hiện giờ trên người hắn vẫn còn độc tố, bé con không phải không biết, chỉ một lần, một lần thôi, bé con nhà hắn thông tình đạt lý như thế chắc không vậy mà coi thường hắn đâu...

Lặng yên đứng giữa thạch thất mờ tối, Diêm Tinh Vân nhìn cánh cửa đá đóng chặt chằm chằm giạt mình một lúc, sau đó mở ra cắm chế trong tĩnh thất, đôi mắt màu tím chợt lóe lên tia ác độc.

Phân Y Cung, đợi sau khi hắn khôi phục tu vi, những kẻ đó hắn sẽ không bỏ qua bất cứ ai! Đừng nói những kẻ đó đã từng tìm mọi cách làm nhục hắn, chỉ riêng lúc này đây, làm hắn mất mặt trước bé con nhà hắn, sát khí toàn thân lạnh lạnh, mãi một lúc sau mới thu lại sát khí, sau đó chậm rãi bắt đầu điều tức trong tĩnh thất.

Bên ngoài tĩnh thất.

Giữa không trung, Đông Cực Dương và Hà Ngọc Nhân cứ giao đấu khó phân thắng bại, giữa thanh thế khổng lồ, thỉnh thoảng lại phát ra từng tiếng nổ ầm ầm rung trời, mà đấu pháp giữa hai người kinh thiên động địa như thế, lại hoàn toàn không làm kinh động người ngoài, người ở chỗ này ngoài ba người Hà Ngọc Nhân ra, cũng chỉ Đông Cực Dương và Lâm Nguyệt, một tu sĩ Đông Cực Cung cũng không thấy.

Mà với sơ hở rõ ràng như thế, ba người Hà Ngọc Nhân nhìn chẳng thấy có vẻ kỳ lạ nào cả, cứ như là chuyện đương nhiên rất bình thường vậy, rõ ràng những người này trước khi tới đã chuẩn bị kỹ càng, tất cả đều có dự mưu hết.

Nếu không phải bị ba kẻ Hà Ngọc Nhân bày ra trận pháp ngăn cách, vậy thì chính là Đông Cực Dương đã bị đám Hà Ngọc Nhân khống chế rồi.

Chẳng qua bất kể là Đông cực Dương, hay Lâm Nguyệt, đều có khuynh hướng với người trước hơn.

Đông Cực Dương thân là thiếu chủ Đông Cực, ở đây có bao người trung thành với hắn, có bao người đầu phục Hà Ngọc Nhân, trong lòng hắn biết rất rõ, vì thế hắn cũng không thừa nhận vì với bản lĩnh bây giờ của Hà Ngọc Nhân, có thể dưới mắt hắn mà khống chế được toàn bộ Đông Cực Cung. Còn phần đối phương có tâm kế tính hắn, đã sớm bày ra trận pháp muốn giết hắn, đây có thể làm được.

Còn Lâm Nguyệt vì tin Đông Cực Dương, dù sao thân phận Đông Cực Dương ở Đông Cực Cung không thấp, nàng cũng có một thời gian ngắn ở cùng Đông Cực Dương, cũng hiểu chút về thế lực của Đông Cực Dương ở chỗ này. Nếu không nàng cũng không thể nào thuận lợi được Đông Cực Dương mang vào Đông Cực Cung, cũng không cách nào thuận lợi bề quan ở chỗ này luyện đan.

Một tiếng nổ ầm vang lên, trên không trung một vòi rồng đen và trắng đụng mạnh nhau, song phương thoát nhìn thế lực ngang nhau, mặc dù tu vi Hà Ngọc Nhân cao hơn một bậc, nhưng rõ ràng Đông Cực Dương cũng không phải dễ chọc vào, huống chi hắn và Hà Ngọc Nhân là tỷ đệ đồng môn, với thực lực và cách công kích của đối phương đều hiểu rất rõ.

Hai người đánh trên không trung khó phân thắng bại, mà bên dưới, Lâm Nguyệt còn bị ai nữ tu nguyên anh sơ kỳ áp sát từng bước, bầu không khí căng thẳng như dây đàn, nhưng hai nữ tu nguyên anh kia rõ ràng chỉ nhắm vào một mình Lâm Nguyệt, còn chuyện Lâm Nguyệt cho Diêm Tinh Vân tiến vào trong tĩnh thất cũng không ngăn lại, chỉ mất lạnh mà nhìn.

Mà hai người kia lúc Diêm Tinh Vân đóng cửa đá trong nháy mắt, phảng phất như có thần giao cách cảm vậy, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó hai người cùng giờ pháp bảo trong tay lên, đánh về phía Lâm Nguyệt!

Một người trong đó giờ pháp bảo lên, trong nháy mắt hóa thành cơn gió lốc cuốn tới Lâm Nguyệt, khí thế cực kỳ hung hăng, phát ra từng tiếng gào khóc thảm thiết nứt nẻ nghẹn ngào, thoát nhìn cực kỳ dọa người.

Còn vị nữ tu khác thần sắc thì lại lạnh băng, trong tay nhanh chóng bấm linh quyết, theo động tác nàng ta, trước mặt đã ngưng tụ xuất hiện một đầu lang thú khổng lồ, lang thú kia gầm lên giận dữ, giờ vuốt nhọn ra, chộp về phía Lâm Nguyệt.

“Muốn chết hả!”

Thấy cả hai xông lên ra tay ác độc, Lâm Nguyệt hừ lạnh một cái, Hương lưởi đao trong tay tăng vọt trong nháy mắt, hóa thành một chuỗi loan đao khổng lồ lấp lánh sáng, sau đó vung mạnh lên, đánh thẳng vào cơn gió lốc đang cuốn tới!

Vừa chạm tới trong nháy mắt, một luồng khí bí mật đồ rục rịch từ trong loan đao phát ra, đụng mạnh phải cơn gió lốc kia!

Cùng lúc đó tay Lâm Nguyệt vẽ một cái trên không trung, theo động tác nàng rơi xuống, chung quanh thân thể xuất hiện từng bông tuyết xoay tròn, vô số bông tuyết lơ lửng vây quanh nàng, giữa lửa điện chạm nhau tung tóe trong nháy mắt ngưng tụ thành bức tường băng dày đặc, từng luồng sáng chói từ bức tường băng trong suốt tỏa ra dưới ánh mặt trời, vừa nhìn cứ như cả người bị đặt trong ánh sáng thần hơ ảo vậy.

Mà bức tường băng nhìn xinh đẹp ấy lại khiến cho người ta thấy hoa cả mắt, chung quanh nàng tạo thành bức bình phong che chở vững chắc, chặn ngay khí thể lang thú hung hăng nhào tới.

Một tiếng nổ ầm vang lên, Lâm Nguyệt phát ra luồng khí bạo ngược đựng mạnh phải con gió lốc mãnh liệt, sau đó bùng phát ra luồng khí không cách nào khống chế nổi quét ngang bốn phía, dưới cợ công kích cường địa vậy, ngoài sau lưng Lâm Nguyệt, gian tinh thất có Diêm Tinh Vân, kiến trúc chung quanh đó và thảm thực vật đều bị luồng khí cường đại san phẳng, chung quanh một mảng hỗn độn.

Còn lang thú đang nhào tới tường băng trong nháy mắt, bị băng bị móng vuốt sói sắc bén phá, hóa thành mảnh vụn trong nháy mắt, bỗng lại biến thành vô số những băng châm sắc nhọn, đâm mạnh vào người lang thú, biến cả người lang thú không lồ thành con nhím.

“Graof...”

Lang thú phát ra tiếng kêu rên thống khổ, thân thể vỡ vụn từng khúc, cuối cùng hóa thành hư vô, biến mất trong không khí.

Đến đây hai người liên thủ một kích mạnh nhất đều bị Lâm Nguyệt hóa giải, hai nữ tu nguyên anh thấy Lâm Nguyệt cứ thế hời hợt đỡ công kích các nàng liên thủ, lập tức sắc mặt cực khó coi, cả hai cùng lùi lại sau một bước, nhìn về mắt Lâm Nguyệt với vẻ kiêng kỵ.

Ép được hai người lùi, Lâm Nguyệt cũng không dừng lại, cũng không tạo cơ hội cho đối phương có cơ hội công kích lần nữa, gần như cả hai cùng lùi lại trong nháy mắt, Hương lười dao lại quét ngang lần nữa, phát ra ánh sáng sắc bén đâm thẳng tới đối phương.

Đối phương lấy hai chọi một, nàng nhất định phải nhanh chân đoạt tiên cơ trước, hơn nữa nàng cũng chẳng kiên nhẫn để tiếp tục dây dưa với những kẻ này nữa, nếu không để Hà Ngọc Nhân giải quyết xong Đông Cực Dương, sẽ cùng liên thủ với hai nữ tu nguyên anh kia đối phó với nàng, đến lúc đó đồng thời phải đối mặt với ba tu sĩ nguyên anh, trong đó còn có một là tu vi nguyên anh hậu kỳ, Lâm Nguyệt dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Vì thế nàng nhất định phải thừa dịp Đông Cực Dương còn chưa tới lúc suy tàn, giải quyết cho xong hai nữ tu nguyên anh này, sau đó mới ra tay giúp Đông Cực Dương đối phó với Hà Ngọc Nhân!

Lâm Nguyệt nổi sát tâm, công kích dĩ nhiên không như cũ nữa, chiêu nào cũng tàn nhẫn, không chút lưu tình bức tới hai nữ tu nguyên anh kia.

Đối phương nếu đơn lẻ từng người một thì không phải là đối thủ của Lâm Nguyệt, nhưng đối phương có hai người, mặc dù chỉ là tu vi nguyên anh sơ kỳ, nhưng hai người phối hợp rất tốt, cứ việc thực lực Lâm Nguyệt mạnh hơn đối phương rất nhiều, đối mặt với tu vi mình chẳng xê xích hơn đối thủ bao nhiêu, trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa thể phân ra thắng bại.

Mấy tu sĩ nguyên anh không bản khoăn tới chuyện chém giết sống chết, cả một khoảng trời đất lập tức đen tối, hỗn loạn, những thứ gọi là phòng ốc tinh xảo tuyệt mỹ kia, toàn bộ bị đánh nát thành đồng hoang tàn, những thực vật được trồng trong sân cũng bị con lốc tốc tận gốc, sau đó hóa thành bột phấn.

Một tiếng nổ ầm vang lên, trong không trung phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, giữa trận đánh kịch liệt hai bên, Đông Cực Dương phun mạnh một ngụm máu, cả người bị đánh bay ra ngoài, bay ra xa vài chục trượng, thân hình lúc này mới miễn cưỡng đứng vững.

Nhưng còn chưa kịp đợi hân thờ, đã nghe thấy tiếng Hà Ngọc Nhân nhe răng cười, lại nhào tới hân lần nữa.

Gương mặt tuần tú của Đông Cực Dương tái nhợt, hơi thở hỗn loạn, nhưng trên mặt không chút sợ hãi, thấy Hà Ngọc Nhân nhào tới lần nữa, lập tức cũng giơ linh kiếm lên nghênh đón.

“Tiểu sư đệ, ngươi cần gì phải gây chết chứ? Làm thế càng khiến ngươi chết thêm khó coi mà thôi! Nếu ngươi chịu thu tay lại, đồng ý gả cho ta, ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống thấy sao?” Thấy Đông Cực Dương rõ ràng như nỏ mạnh hết đà, Hà Ngọc Nhân chẳng có ý tốt cười bảo.

“Đồ vô ơn phụ nghĩa, lang tâm cầu phế độc ác, thế mà còn vọng tưởng ta gả cho ngươi sao? Hà Ngọc Nhân, đừng lảm nhảm nói nhảm nữa, hôm nay, giữa ta và ngươi, chỉ có thể sống một người, có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi, nghĩ đến chuyện ta gả cho ngươi, đừng có mà mơ!”

Đông Cực Dương vùng kiếm lên đỡ công kích của đối phương, uống một viên thuốc bổ sung linh lực, mắt trắng nhợt khàn giọng nói.

“Đã vậy, vậy thì ngươi đi chết đi là xong! Đợi giết ngươi rồi, sư tỷ ta sẽ chiếu cố thật tốt lão già kia, nhưng không biết lão già kia mà biết rõ con trai bảo bối của bà ta mà chết trong tay ta, có phải bị tức chết không nhỉ?” Hà Ngọc Nhân cười ha hả một tiếng, nói giễu cợt, tư thế bừa bãi, vốn chẳng coi Đông Cực Dương ra gì.

“Muốn giết ta, không dễ như vậy đâu!” Khóe mắt Đông Cực Dương chợt lóe lên tia hận, “Hà Ngọc Nhân, hôm nay Đông Cực Dương ta dù có chết, cũng muốn kéo ngươi chết cùng!”

“Được, ta lại muốn nhìn chút, tiểu sư đệ của ta có bản lĩnh gì kéo ta cùng chết đây!”

Hà Ngọc Nhân cười lạnh một tiếng, công kích trên tay càng tăng mạnh, chẳng bao lâu đã khiến Đông Cực Dương chật vật mãi, nguy hiểm vạn phần.

Ngay thời điểm Hà Ngọc Nhân và Đông Cực Dương liều chết đánh nhau, phía dưới đầu pháp giữa Lâm Nguyệt và hai nữ tu nguyên anh cũng đi tới gay cấn. giờ phút này, trong mảng sương mù màu hồng phấn, một nữ tu nguyên anh anh cảnh giác đi tới, chỉ sau một khắc, thấy nàng ta quay mạnh đầu lại, pháp khí trong tay đâm mạnh về một chỗ bị sương mù bao phủ. Phịch một cái, chỉ thấy chỗ nàng ta công kích bị hụt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Kết Thúc

“Tiểu sư đệ, sư tỷ ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi nguyện ý gả cho ta chứ?”

Hà Ngọc Nhân đứng giữa không trung, nhìn thẳng xuống Đông Cực Dương đang chật vật cực điểm, ánh mắt rơi xuống mặt tuấn mỹ của Đông Cực Dương, trong mắt lóe lên tia sáng.

Đông Cực Dương không có dung mạo tinh xảo yêu nghiệt như Diêm Tinh Vân, nhưng cũng cực kỳ tuấn mỹ, từng được người ta tôn sùng là mỹ nam đệ nhất Nội Hải. Đương nhiên đó là trước khi Diêm Tinh Vân xuất hiện. Hiện giờ như trong hôn lễ ở Phần Y Cung kia, mỹ nam đệ nhất nội hải giờ đã biến thành Diêm Tinh Vân, vị thiếu niên có lai lịch không rõ này.

Hà Ngọc Nhân thời gian trước có gặp qua Diêm Tinh Vân, vừa thấy, lập tức giật nảy mình, gần như hận không thể chiếm người thiếu niên ấy ngay lập tức thành của mình, vì thế sau khi nàng ta biết rõ lai lịch của Diêm Tinh Vân, còn có quan hệ giữa hắn và Lâm Nguyệt, lòng ghen tị mãi. Vào thời điểm Lâm Nguyệt bế quan luyện chế đan, nàng ta từng mấy lần nghĩ muốn ra tay với Diêm Tinh Vân, nhưng vì có Đông Cực Dương ở đây nên nàng ta không cách nào ra tay thuận lợi được.

Mà mấy lần ra tay đều thất bại, khiến trong lòng nàng ta oán hận mãi, hơn nữa tới qua nàng ta nhận được tin thám tử truyền tới, nói Đông Cực Dương có mạng về một nữ tu là Luyện đan sư, đang luyện chế giải độc đan cho cung chủ, như thế khiến nàng ta không ngồi yên được, cuối cùng mới thiết lập ra bố cục này, muốn trực tiếp giết Đông Cực Dương và Lâm Nguyệt.

Chỉ cần Lâm Nguyệt chết, độc cung chủ không cách nào giải được, đến lúc đó Đông cực Dương bị nàng ta khống chế, từ đó, toàn bộ Đông Cực Cung sẽ trở thành vật trong tay nàng ta.

Hà Ngọc Nhân là nữ nhân sinh ra ở thế giới nữ tôn, nàng ta có lòng muốn trộm lấy tiểu sư đệ của tướng mạo tuấn mỹ này, mặc dù hiện tại nàng ta một lòng nhớ tới Diêm Tinh Vân, nhưng nếu Đông Cực Dương nguyện ý gả cho nàng ta, nàng ta cũng không muốn giết vị tiểu sư đệ tuấn mỹ này đâu.

Hơn nữa Đông cực Dương gả cho nàng ta, cũng cực kỳ có lợi với chuyện nàng ta ngồi trên ngôi vị cung chủ Đông Cực Cung này. Còn bức hôn Đông Cực Dương cũng là kế hoạch vốn có của nàng ta.

“Muốn ta gả cho ngươi sao? Hà Ngọc Nhân, ngươi đừng si tâm vọng tưởng nữa, muốn giết cứ giết, đừng nói lảm lòi!” Hai tròng mắt Đông Cực Dương đỏ ngầu nhìn chằm chằm Hà Ngọc Nhân, trong mắt ngập tràn hận ý.

Hắn thân là thiếu chủ Đông Cực Cung, cho dù chết, cũng sẽ không để mình chịu nhục lấy một kẻ giết sư đoạt vị, nhất là một nữ nhân độc ác như Hà Ngọc Nhân vậy, hắn chỉ nhìn thôi đã thấy ngứa rồi!

Hận ý ngập tràn mắt Đông Cực Dương khiến Hà Ngọc Nhân kinh hãi, đồng thời sắc mặt trầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tàn nhẫn, cười lạnh bảo, “Được! Ngươi đã không hài lòng như thế, vậy sư tỷ ta tốt bụng tiễn ngươi đi một đoạn cho tốt là được!”

Nói xong, sát khí trong mắt Hà Ngọc Nhân lóe lên, tay vung lên, linh kiếm trong không trung bỗng nháy mắt hóa thành ánh đao sáng, bắn cực nhanh tới Đông Cực Dương!

Giờ phút này Đông Cực Dương cả người bị thương nặng, linh lực trong cơ thể đã khô cạn, hiện tại chỉ như nỏ mạnh hết đà, giờ phút này đành trơ mắt nhìn Hà Ngọc Nhân ra tay lấy mạng hắn, muốn tránh mà không tránh nổi, đành nhắm mắt chờ chết. Hai tay Đông cực Dương nắm chặt lại, trong lòng lạnh lẽo, tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

Mắt thấy Đông Cực Dương sẽ dẫn tới kết cục đầu thân mỗi chỗ một nơi, đột nhiên một luồng sáng đỏ rực bắn nhanh tới, khó khăn lắm mới cản được công kích của Hà Ngọc Nhân.

“Đông Cực Dương, ngươi cứ vậy mà ngồi chờ chết sao?” Sắc mặt Lâm Nguyệt âm trầm, lạnh lùng quát lên. Song con sóng thần trong lòng dâng cao. Thời gian qua tính nàng lạnh lùng, với chuyện sống chết của kẻ khác nàng chẳng để tâm, nhưng vừa rồi lúc nàng nhìn thấy Đông Cực Dương gặp nạn trong nháy mắt, trong lòng nàng co thắt lại, gần như chẳng chút nghĩ ngợi ra tay trực tiếp đỡ công kích cho hắn.

Nói tới quan hệ giữa nàng và Đông Cực Dương cũng không tính là thân, thậm chí cả bạn bè cũng không phải, giữa bọn họ chẳng qua là quan hệ hợp tác

mà thôi, nhưng vừa rồi trong nháy mắt đó, trong lòng nàng lại có cảm giác mãnh liệt dâng lên, đó chính là nàng không hy vọng thấy Đông Cực Dương chết!

Cái cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, cứ như nếu nàng không cứu Đông Cực Dương thì nàng sẽ hối hận mãi vậy!

“Lâm Nguyệt...”

Đông Cực Dương mở bừng hai mắt ra, nhìn thiếu nữ chần trước mặt mình, trong lòng phức tạp vạn phần, đồng thời cũng có tia ngạc nhiên mừng rỡ thoải mái, cứ như cục gạch va đập chế trong lòng vừa rồi, lúc Lâm Nguyệt xuất hiện trong nháy mắt đã bị gỡ xuống hoàn toàn.

“Người chẳng phải rất lợi hại đó sao? Sao cả nữ nhân cũng không giải quyết được thế? Còn để mình chật vật tới mức vậy?” thấy mặt mũi Đông Cực Dương ngập tràn phức tạp nhìn mình, Lâm Nguyệt gần như không chút nghĩ ngợi, mở miệng quở trách.

“Ta...”

Đông Cực Dương thấy Lâm Nguyệt quát lớn mặt đỏ bừng cả lên, hổ thẹn mãi, chẳng nói được câu nào. Thực ra trong lòng hắn cực kỳ không phục, chỉ là không hiểu vì sao, bị Lâm nguyệt khiển trách như thế, hắn lại thấy xấu hổ, lại không có tí phần hận nào, thậm chí còn bởi vì mình liên lụy tới Lâm nguyệt mà cảm thấy hổ thẹn với đôi phương.

“Được rồi, nữ nhân này giao cho ta, người nhanh chữa thương đi là được!” Nói xong, Lâm nguyệt tiện tay ném cho Đông Cực Dương một chai linh đan chữa thương, bảo, “Uống những viên đan dược này vào, nửa nén hương thì có thể khôi phục tu vi ba phần!”

“Vậy à...”

Đông cực Dương tiếp nhận đan dược, chẳng chút do dự, uống đan dược vào, sau đó bắt đầu ngồi xuống điều tức trị thương. Mà hành động của hai người họ chẳng coi ai ra gì đã khiến Hà ngọc Nhân đứng giữa không trung tức giận vô cùng, nhất là hành động vừa rồi của Lâm Nguyệt ra tay cứu Đông Cực Dương, hơn nữa đôi phương xuất hiện ở nơi này, mà hai tu sĩ nàng ta phải đi chẳng thấy bóng đâu, kết quả vậy lại khiến cho Hà Ngọc Nhân khó tiếp nhận nổi.

“Người giết Chu sư muội và Diệp sư muội rồi sao?” Hà Ngọc Nhân nhìn thẳng Lâm nguyệt, trong mắt như tóe lửa, mặt lạnh âm trầm hỏi.

“Người nói là hai nữ tu trước đó sao? Đúng vậy, họ đã chết rồi, mà giờ, sẽ nhanh tới lượt người thôi!” Lâm Nguyệt ngẩng đầu, lạnh lùng cười một tiếng, chẳng ché dẫu sát khí trong lòng tí nào.

“Không thể nào!” Nghe Lâm Nguyệt nói, Hà Ngọc Nhân phản ứng đầu tiên là không tin. Chu tử Lan Hoa và Diệp Bình là sư muội của nàng ta, nàng ta hiểu rất rõ với thực lực hai người này, Chu, Diệp hai người là tu sĩ nguyên anh sơ kỳ, Lâm Nguyệt chẳng qua cũng chỉ có tu vi nguyên anh sơ kỳ, hai người nàng ta phải đi lúc trước đối phó với Lâm Nguyệt là nắm chắc mười phần, hiện tại Lâm Nguyệt không sao cả như lúc đầu xuất hiện ở đây, thậm chí còn ra tay cứu Đông Cực Dương, người nàng ta phải đi thì mất tích, vậy làm sao nàng ta chấp nhận nổi chứ?

Cũng là tu sĩ nguyên anh sơ kỳ, hơn nữa còn là hai chọi một, Lâm Nguyệt sao có thể giấu nàng ta, lặng yên không tiếng động giết chết hai người kia được chứ? Nếu thật là thế, vậy thực lực đến cùng của Lâm Nguyệt này là gì chứ?

Hà Ngọc Nhân mặt lạnh nhìn Lâm Nguyệt, ánh mắt cứ lóe lên mãi, đồng thời cũng không nhịn được thầm kinh hãi, một luồng cảm giác bất an tràn ngập cõi lòng.

Thực ra Hà Ngọc Nhân không biết, sở dĩ Lâm nguyệt có thể lặng yên dưới mi mắt nàng ta giết chết hai nữ tu kia, hoàn toàn là bởi nàng sử dụng mê hương huyền tạng thứ ba Phần Hương Cảnh.

Mặc Dù hương cảnh chỉ là ảo cảnh, nhưng cũng là trận pháp, trong ảo cảnh tụ thành trời đất một phương, đã ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài, vì thế khoảnh khắc nàng giết chết hai nữ tu kia, Hà Ngọc Nhân không phát hiện ra bất kỳ cái gì cả, mà đợi lúc hai nữ tu kia chết rồi, toàn bộ nguyên anh và thần hồn đều bị Lâm nguyệt phá hủy, Hà Ngọc Nhân càng không cách nào cảm ứng được.

Mê hương huyền là pháp thuật được ghi lại trong bí quyết thiên cổ Lưu Hương, pháp thuật này đang ở thời kỳ sơ cấp, cũng chưa có tác dụng mấy, có thể coi như một loại vô bổ tồn tại, nhưng nó có chỗ tốt là, được tăng lên theo tu vi, pháp thuật này cũng sẽ thăng cấp.

Mê Hương huyền tổng cộng được chia làm năm tầng, theo thứ tự là Mê Cảnh, Phần Cảnh, Hương Cảnh, Huyền Cảnh, Giới Cảnh, hiện tại tu vi Lâm Nguyệt đột phá nguyên anh, mê hương huyền cũng đột phá tầng thứ ba Hương Cảnh.

Uy lực Hương Cảnh thì Phần Cảnh không thể do được, Phần Cảnh thi triển ra, tối đa xúng chi vậy khổ được Kim Đan Kỳ trong thời gian một nén hương mà thôi, còn Hương Cảnh dù chỉ cao hơn một Bậc so với Phần Cảnh, nhưng uy lực của nó thì không giống, lấy tu vi hiện tại của Lâm Nguyệt, lúc thi triển Hương Cảnh, ại có thể vậy tu sĩ nguyên anh hoàn toàn bên trong nó.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ đủ để vậy khốn nguyên anh sơ kỳ mà thôi, nếu như Hà Ngọc nhân là tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, dù cũng có thể miễn cưỡng vậy khốn, nhưng cũng cách nào lợi dụng ảo cảnh và Hương độc để làm ảnh hưởng tinh thần của đối phương, từ đó chiêu thức ấy đối với tu vi cao thâm như tu sĩ Hà Ngọc Nhân vậy cũng không có tác dụng nhiều.

Hơn nữa thi triển Hương Huyền cực kỳ hao phí tinh thần và linh lực, trước Lâm Nguyệt biết sử dụng cách này là vì đối phương có hai người, nàng có thể lợi dụng Hương Cảnh để phân hóa đối phương, sau đó giải quyết từng người một, nhưng thủ pháp thì rõ ràng không thích hợp dùng trên người Hà Ngọc

Nhân.

“Lâm Nguyệt, các nàng ấy đang ở đâu? Giao người ra, ta có thể tha cho người một con đường sống!”

Hà Ngọc Nhân cuối cùng vẫn chưa tin Lâm Nguyệt giết chết hai người đó, tay chỉ một cái, phi kiếm trên không trung xoay tròn vây quanh nàng ta trong nháy mắt chợt ngừng lại, mũi kiếm lóng lánh đột nhiên chĩa xuống Lâm Nguyệt từ trên cao nhìn xuống mở miệng uy hiếp.

“Ta nói rồi, người sẽ nhanh thấy họ thôi, hơn nữa...” mặt Lâm Nguyệt không đổi cắt lời, vừa nói được một nửa, trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, Hương lười đao trong tay vung lên, chém về phía Hà Ngọc Nhân đang trôi lơ lửng trên không, “Ta cực kỳ không thích người khác nhìn ta nói chuyện như vậy!”

Hương lười đao phát ra luồng sáng sắc bén, nhanh như chớp đánh tới Hà Ngọc Nhân, còn sắc mặt Hà Ngọc Nhân sầm xuống, bấm niệm pháp quyết trong tay, dựng đứng linh kiếm trước mặt đồng thời cũng như bắn mũi tên ra nghênh đón.

Gió thổi mây phun, trong nháy mắt trời đất thay đổi, hai người anh tới tới đi, nhanh tới mức trên không trung càng đâu trời đất càng tối sầm.

“Vạn Vũ Băng châm!”

Lâm Nguyệt khẽ kêu lên, băng châm như mưa to bão đạn trong nháy mắt bắn ra, lần này nàng bắn Băng châm không trắng muốt giống như lúc đối phó với Ý Đại Nhi ở Phấn Y Cung nữa, mà băng châm hiện ra màu sắc hồng đậm.

Băng châm màu hồng phản dưới ánh mặt trời thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp chói mắt, nhưng chỉ mình Lâm Nguyệt biết rõ, màu hồng phản trong suốt nhìn trông có vẻ xinh đẹp chói mắt ấy, nhưng lại là độc tố khiến người ta mất mạng.

Đó là hương độc thượng cổ hiếm có, những độc tố này kịch độc vô cùng, dưới Kim Đan, dính vào chết ngay, còn như tu sĩ nguyên anh, bị dính vào cũng không được tốt tý nào.

Đem Hương độc gia tăng ở trong băng châm, lúc Lâm Nguyệt đột phá tới nguyên anh cũng đã nghĩ tới, hơn nữa tu tập không ít thời gian, trước khi đối phó với Ý Đại Nhi ở Phấn Y Cung, vì có tu sĩ nguyên anh khác nhìn chăm chăm, nàng cố ẩn nấp thực lực của mình, vì thế mới không dùng đến, hiện tại đối mặt với Hà Ngọc Nhân, lại không còn những băn khoăn kia nữa.

“Hừ!”

Nhìn băng châm hồng phản như mưa bắn nhanh đến, mặt Hà Ngọc Nhân biến sắc, trong mắt lộ ra tia kiêng kỵ, tay vung lên, một khối ngọc bài từ trong túi đựng vật bay ra, đón gió mà phồng lên, trong nháy mắt hình thành một tấm lá ngọc khổng lồ chắn trước bản thân cản vật cực kỳ chặt chẽ.

Có vô số băng châm như lông trâu rơi vào trên lá chắn ngọc, phát ra tiếng ròn tan, bị chấn động mà lập tức tan hết, mà dưới tấm lá ngọc chắn che chở Hà Ngọc Nhân nấp phía sau gần như không bị ảnh hưởng gì, ngược lại trong mắt càng lóe lên tàn nhẫn, trong tay bấm niệm pháp quyết, trên không trung vụn vụn xuất hiện một đám mây đen, trong đám mây đen đó ngưng tụ ượng thủy linh khí lớn, mà những thủy linh khí ấy dưới sự khống chế của Hà Ngọc Nhân, nhanh chóng hóa thành mười con thủy long (rồng nước), gầm thét lao thẳng tới Lâm Nguyệt.

Lâm nguyệt khẽ nhíu mày, tổng mắt chợt lóe sáng, miệng lầm bầm niệm, động tác không thay đổi, ngay khi rồng nước nhào tới trong nháy mắt, trong tay nhỏ không nhìn thấy, sau đó mới vung Hương lười đao lên dừng mảnh chém thẳng tới đám rồng nước đang gầm thét kia.

Lần vung này có màu hồng khác hẳn, là lần vung lên phát ra khí lạnh thấu xương, luồng hàn khí kia nồng nặc sương trắng, thoát nhìn cực kỳ vô hại, nhưng nơi nào sương trắng đi qua, thì không khí ở đó cũng bị vụn vụn, phát ra tiếng vỡ vụn nho nhỏ, cứ như cả không khí cũng bị đóng băng vậy.

Ngay khi sương trắng tán ra trong nháy mắt, có rất nhiều chú sâu nhỏ màu đỏ lóe sáng chết, xen lẫn trong băng châm yên lặng không tiếng động tiến về người Hà Ngọc Nhân, cùng lúc đó màn sương trắng đụng tới hơn mười con rồng nước gầm thét tới.

Mắt thấy rồng nước sẽ xuyên qua sương trắng, trên mặt Hà Ngọc Nhân lộ vẻ dờ dợn vui vẻ, động tác trong tay lại tăng nhanh thêm, khàn giọng quát lên, “Lâm Nguyệt, đi chết đi!”

Theo tiếng gào thét của Hà Ngọc Nhân, hơn mười con thủy long càng phát ra hình dáng dữ tợn, gầm thét rồi rít, bỏ nhào về phía Lâm Nguyệt, mắt thấy sẽ xuyên qua màn sương trắng, xé Lâm Nguyệt đứng đằng sau ra từng mảnh nhỏ, nụ cười trên mặt Hà Ngọc Nhân càng phát ra dữ tợn đắc ý hơn.

Nhưng ngay sau một khắc đó, có tiếng “răng rắc” giòn tan vang lên, nụ cười trên mặt Hà Ngọc Nhân chợt ngưng lại, ngay sau đó, không cam lòng trợn to hai mắt lên.

“Răng rắc răng rắc”

Tiếng rạn nứt giòn tan đơn điệu bắt đầu vang lên, dần trở nên dày đặc hơn, đến cuối cùng, chỉ nghe từng tiếng thủy tinh bị nghiền nát vang lên, hơn mười con thủy long lại bị về rét lạnh này miễn cưỡng đông cứng lại thành băng, sau đó như bị con gió lốc mãnh liệt xoắn thành mảnh vụn!

Nhìn những con rồng nước mình dùng bí pháp tạo thành trong nháy mắt bị đông lại thành băng, rồi bị vỡ vụn ra, tinh thần Hà Ngọc Nhân chấn động, thét lên chói tai, “Điều này không thể nào!”

Đối mặt với vẻ thất thố của Hà Ngọc Nhân, thần sắc Lâm Nguyệt không thay đổi, lạnh lùng nhìn đối phương, đầu ngón tay vung lên, một thanh băng châm nhanh chóng bắn ra, lúc này đây nếu có người nhìn kỹ sẽ phát hiện ra những băng châm này có thay đổi nhỏ khác lần trước.

Thoạt nhìn vẫn chỉ là màu hồng phấn trong suốt, nhưng nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện ra trên những băng châm này có dính vào một tia màu đen, chỉ là những tia đen này cực kỳ nhỏ, nhìn như bụi bặm dính vào vậy, không ai để ý cả.

Nếu bình thường với tu vi Hà Ngọc Nhân sẽ phát hiện ra bất ổn trong đó, nhưng lúc này nàng ta vì thủ đoạn trước của Lâm nguyệt mà tinh thần chấn động, dĩ nhiên không phát hiện ra những thức khác đó. Hơn nữa nàng ta cực kỳ tự tin với tấm lá chắn ngọc trước mình, cũng không tin đối phương có thể phá vỡ phòng ngự của nàng ta.

Nhưng nàng ta lại không biết rằng, chính vì điểm sơ sẩy này, lại khiến nàng ta trả giá quá đắt!

Hà Ngọc Nhân nấp sau tấm lá chắn ngọc, trong tay lại néo động linh quyết lần nữa, hai tròng mắt ngập tràn oán độc nhìn thẳng Lâm nguyệt, lại không hề phát hiện ra những băng châm kia như mưa to bắn nhanh tới, mặc dù vẫn bị chấn động thành bụi phấn, nhưng sau khi băng châm vỡ vụn, ở trên tấm lá chắn ngọc có để lại chút điểm đen, những điểm đen ấy dần dung hợp lại một chỗ, tạo thành một ngọn lửa nhỏ bằng hạt đậu nành.

Đôi lúc Hà Ngọc Nhân phát hiện ra khác thường, thì ngọn lửa màu đen đó đã bùng lên, trong nháy mắt bao trùm lấy tấm lá chắn ngọc, sau đó dưới con mắt chấn động của Hà Ngọc Nhân, tấm lá chắn ngọc từ từ bị hòa tan, chỉ trong mấy hơi thở ngắn, lá chắn ngọc đã hoàn toàn bị đốt thành tro.

Biến cố bất ngờ này khiến Hà ngọc Nhân quá sợ hãi, nàng ta chớp nhanh túi đựng đồ, muốn bỏ cứu, nhưng lại muộn một bước, chỉ thấy một mảnh băng châm tựa như tia chớp vọt tới, nhanh tới mức nàng ta không kịp phản ứng, lại cảm thấy trên thân thể bị đâm đau nhói ngứa ngáy, miếng băng châm kia hoàn toàn xuyên thấu qua phòng ngự của nàng ta, đâm thẳng vào cơ thể nàng ta!

“Ngươi, đi chết đi!” Trong mắt Hà ngọc Nhân chợt lóe lên hoảng sợ, trong nháy mắt bị hận ý vô tận thay thế, một chưởng đánh thẳng về phía lâm Nguyệt.

“ngươi đáng chết!”

Lâm Nguyệt vẫn không nói gì, đằng sau truyền tới giọng Đông Cực Dương lạnh tới cực điểm, ngay sau đó, Hà Ngọc Nhân chỉ thấy tim đau đốn, linh kiếm sắc bén đâm thẳng vào áo nàng ta, xuyên thẳng qua người nàng ta, lộ ra nửa đoạn kiếm lóng lánh lạnh lẽo.

“Đông Cực Dương...”

Trên mặt Hà ngọc Nhân lộ ra vẻ thống khổ, vốn tay vung mạnh về phía Lâm Nguyệt đột ngột thu lại, sau đó dùng toàn lực chớp về đằng sau.

Dưới con tuyệt vọng kinh sợ tốt độ, uy lực một chưởng của Hà Ngọc Nhân chợt kinh người, hơn nữa Đông Cực Dương đánh lên thuận lợi, giờ phút này lại cách nàng ta quá gần, mà tu vi của hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vì thế một chưởng này hắn gần như không cách nào tránh nổi!

Mắt thấy sẽ dẫn tới kết cục hai bên đều thiệt, Đông cực Dương quá tự tin tới mức không tránh nổi, đúng lúc này, bên tai lại truyền tới tiếng lâm Nguyệt kêu lên, “Cẩn thận!”

Giọng lâm Nguyệt vừa dứt, Đông Cực Dương chỉ cảm thấy trước mắt có tia chớp xoẹt qua, sau đó cả người bị kéo mạnh đi, cùng lúc đó chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang lên, chấn động đến mức khiến tinh thần hắn sắp nứt.

“Lâm Nguyệt...”

Mặc dù đã kịp thời kéo ra, nhưng Đông Cực Dương vẫn bị nhận lấy liên lụy không nhỏ, hơn nữa hắn bị thương vốn chưa lành, giờ phút này rốt cuộc không chịu nổi, phun mạnh một ngụm máu ra!

Song hắn vẫn không quan tâm mình bị thương, ngẩng mạnh đầu lên nhìn về hướng phát nổ, thất thanh kêu lên.

Luống khí nổ tung tan ra dần dần, lộ ra một bóng đứng trong gió lốc, giờ phút này nhìn Lâm Nguyệt cực kỳ chật vật, quần áo trên người vừa rồi bị xé nát không ít, cả làn tóc đen dài giờ phút này cũng rối tung không chịu nổi, trong người đầy vết thương lớn nhỏ, quần áo xanh nhiễm đỏ không ít máu tươi, nhưng nàng vẫn đứng vững ở giữa bầu trời trên đó.

Chính nhìn thân ảnh thoạt nhìn mảnh mai nhu nhược như vậy, giờ phút này trong mắt Đông Cực Dương lại cực kỳ cường đại, loại cường đại đó không hợp với hình tượng của nàng, mà phát ra từ nội tâm của nàng.

Cô gái này lại cứu hắn lần nữa rồi...

“Lâm Nguyệt, ngươi không sao chứ...” Nhìn Lâm nguyệt đứng thẳng giữa không trung, trong lòng Đông Cực Dương cực kỳ đau xót, gần như rút lệ.

Hắn đây đang bị cảm động, lần đầu tiên hắn thấy mình khác với Lâm nguyệt, phần khác ấy không phải xuất phát từ tình yêu nam nữ, mà là tới từ một phần người thần ràng buộc...

“Ta không sao, có việc là nàng ta”

Biểu hiện của Đông Cực Dương, khiến trong lòng Lâm Nguyệt thấy ấm áp, nàng cười nhạt một tiếng, giọng trở nên nhu hòa hẳn đi.

Đông Cực Dương nhìn theo ánh mắt lâm Nguyệt, thấy cách nàng xa hơn mười trượng, Hà ngọc nhân một thân máu tươi, chật vật không chịu nổi ngã

nhào trên đất, giờ phút này, nữ nhân đó đang giãy giụa đứng lên từ mặt đất, oán độc nhìn hân.

“Hà Ngọc Nhân, giao đan dược ra, ta có thể cho ngươi chết toàn thân!” Đông Cực Dương hận thấu xương với Hà Ngọc Nhân, giờ phút này thấy Hà Ngọc Nhân chẳng còn sức phản kháng nào nữa, lạnh giọng nói.

“Muốn đan dược ư? Có thể! Nhưng ngươi phải cho ta rời khỏi đây!”

Hà Ngọc Nhân giãy giụa đứng lên, cầm chặt linh kiếm trong tay, tay khác thì nắm chặt một bình nhọc nhỏ, mà bình ngọc ấy lại đúng là bình ngọc Lâm Nguyệt giao cho Đông Cực Dương, là bình ngọc dùng để đựng Hóa Viêm Đan.

“Hà Ngọc Nhân, ngươi và Phán Y cùng cấu kết với nhau, độc hại mẫu thân ta, hiện giờ âm mưu bại lộ, lại còn muốn rời đi sao? Ngươi vọng tưởng, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

Thả hổ về rừng, nhất định thành họa lớn, đạo lý này Đông Cực Dương sao không hiểu chứ? Huống chi Hà Ngọc Nhân còn là tu sĩ nguyên anh, gieo họa như thế, nếu hôm nay thả nòng ta ra, sau này nhất định thành họa lớn!

Hân và Hà ngọc Nhân vốn là sư tỷ đệ, từ nhỏ đã biết, tâm tính Hà Ngọc Nhân hân hiểu rất rõ, nữ nhân này lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, hơn nữa đầu óc nhỏ nhất, không chịu nổi kẻ khác ức hiếp nòng ta, nếu hôm nay thả nòng ta, sau này tất nhiên sẽ lọt vào việc bị nòng ta trả thù không kiêng kỵ, nữ nhân này ở chỗ tồi, hơn nữa thủ đoạn lại tinh vi, vậy thì thật không xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 190: Gặp Mặt

Trong lòng Đông Cực Dương hiểu rất rõ điều này, vì thế hôm nay bất luận thế nào cũng sẽ không bỏ qua Hà Ngọc Nhân, Hóa Viêm Đan vẫn còn trong tay đối phương, làm cách nào thu hồi lại lại là cả một vấn đề.

Mất lạnh nhìn mặt mũi ngập tràn dử tợn, ánh mắt oán độc của Hà Ngọc Nhân nhìn thẳng hân, Đông Cực Dương không hề nghi ngờ, nếu hân thật sự giết Hà Ngọc Nhân, nữ nhân kia nhất định sẽ chẳng chút do dự mà bóp nát bình ngọc đựng thuốc kia ngay.

Hân không muốn tha cho Hà Ngọc Nhân, bởi vì như vậy đồng nghĩa với việc sau này lúc nào cũng phải đề phòng bị đối phương trả thù, nhưng nguyên liệu luyện chế hóa viêm đan giờ không còn nữa, nếu bị Hà Ngọc Nhân hủy đan dược, độc mẫu thân không cách nào hóa giải, hân dĩ nhiên không thể trở mặt nhìn mẫu thân mình chết đi... Trong lúc nhất thời, Đông Cực Dương lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hà Ngọc Nhân hân nhất định phải giết, mà đan dược thì hân lại bị tình thế bắt buộc, hiện giờ không cách nào tính nổi...

Lâm Nguyệt thấy Đông Cực Dương lộ vẻ khó xử, dĩ nhiên hiểu trong lòng hân nghĩ gì, lập tức hé môi hồng, nói thân nhiên, “Hóa Viêm Đan ta vẫn còn một viên, nếu ngươi muốn giết nòng ta, thì cứ việc giết đi là được, đừng có khó xử như thế”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, Đông Cực Dương bất giác mừng rỡ, trong lòng mờ mịt lập tức sáng tỏ, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra tia khó tin, vội hỏi, “Ngươi vẫn còn sao? Không phải chỉ luyện được một viên sao?”

Đông Cực Dương không thể tin nhìn Lâm Nguyệt, cũng không phải hân không tin Lâm Nguyệt, mà Hóa Viêm Đan kia rất khó có được, mà chưa nói tới những nguyên liệu luyện chế đó trân quý cỡ nào ở Nội Hải, riêng Hóa Viêm Đan lại chính là đan dược cấp tám, tỷ lệ luyện chế đan dược cấp tám rất ít thành công, dù Đông Cực Dương không phải là luyện đan sư, hân cũng biết rất rõ.

Ở Nội Hải, đừng có nói là luyện chế thành công ra đan dược cấp tám, mà luyện đan sư có thể luyện chế ra đan dược cấp bảy đã không có rồi, trước mắt luyện đan sư nổi tiếng ở Nội Hải cũng chỉ có ba người mà thôi, chứ đừng có nói tới ba vị luyện đan sư trình độ chỉ có cấp sáu, có thể luyện chế ra đan dược cấp sáu đã coi như không tệ rồi!

Đây cũng là nguyên do vì sao lúc trước Lâm Nguyệt nói nòng có thể luyện chế ra Hóa Viêm Đan, hân lại vui mừng đến vậy.

Nhưng tính thế nào hân cũng không có hy vọng nhiều, chỉ là muốn mạo hiểm đi Phán Y Cung trộm đan dược, chẳng bằng để Lâm Nguyệt thử một lần, kết quả quả nhiên Lâm Nguyệt không để cho hân thất vọng, đã luyện chế ra được Hóa Viêm Đan, hơn nữa nòng còn thành công luyện chế ra hai viên!

Lâm Nguyệt mang tới nhiều ngạc nhiên vui mừng cho hân, bất kể thực lực nòng thế nào, còn có trình độ luyện chế ra đan dược, đều đã ngoài dự liệu của hân rồi!

Đan dược cấp tám, hơn nữa chỉ dùng ba lượt nguyên liệu đã luyện chế thành công ra hai viên, Lâm Nguyệt, ít nhất nòng ấy cũng là luyện đan sư cấp tám, thậm chí có khả năng còn đột phá tới trình độ cấp chín nữa rồi!

Lời Lâm Nguyệt nói với Đông Cực Dương, không những là sự vui mừng cự lớn, mà với Hà Ngọc Nhân mà nói, lại chính là kinh sợ khủng khiếp.

Sắc mặt Hà Ngọc Nhân méo mó vằn vẹo dữ tợn, ánh mắt ác độc nhìn thẳng vào Lâm Nguyệt, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt, khàn khàn, “Tiện nhân, ngươi định lừa ai chứ? Có thể luyện chế ra một viên Hóa Viêm Đan thôi đã là vận khí rồi, thế mà ngươi dám nói ngươi luyện chế ra hai viên? Thật không biết tự lượng sức mình! Ngươi cho là ngươi làm vậy có thể gạt được ta sao?”

Đối mặt với vẻ giễu cợt của Hà Ngọc Nhân, thần sắc Lâm Nguyệt lạnh nhạt, cứ như chẳng nghe thấy vậy, còn sắc mặt Đông Cực Dương hơi đổi, nhìn Lâm Nguyệt căng thẳng, như muốn nhìn ra chút gì đó trên mặt nàng.

Lâm Nguyệt cảm giác được Đông Cực Dương đầy nóng ruột và bất an, trong lòng khẽ thở dài, rồi gạt khề với hắn.

Thấy động tác của Lâm Nguyệt, Đông cực Dương lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Thực ra trong lòng hắn rất sợ Lâm Nguyệt lại lừa hắn, mục đích chính là để cho Hà Ngọc Nhân hết hy vọng, cho tới giờ, hắn nhận được sự khẳng định của Lâm nguyệt, lúc này mới tin Lâm Nguyệt vẫn còn một viên Hóa Viêm Đan nữa.

Thật sự không phải là hắn không tin Lâm Nguyệt, mà chuyện này liên quan tới tính mạng mẫu thân hắn, hắn không cách nào mà không khẩn trương cho được.

“Đông Cực Dương, thả ta, nếu không ta sẽ phá hủy đan dược này!” Trông thấy động tác Lâm Nguyệt, trong lòng Hà Ngọc Nhân hoảng hốt, không kìm được mở miệng uy hiếp.

“Hà Ngọc Nhân, hôm nay ngươi bất luận làm cách nào cũng không thoát đâu, ngươi chịu chết đi là xong!”

Xác định Lâm Nguyệt vẫn còn một viên Hóa Viêm Đan nữa, Đông Cực Dương dĩ nhiên không còn bị Hà Ngọc Nhân uy hiếp nữa, hắn cười lạnh một tiếng, nhắc theo linh kiếm chậm rãi đi đến HÀ ngọc Nhân, sua đó chỉ cách đối phương chừng mười bước chân nữa thì đứng lại, chậm rãi giờ linh kiếm lên!

“Đông Cực Dương, ngươi dám! Ngươi đừng quên, ta là sư tỷ của ngươi, mưu sát đồng môn, tội không thể tha!” Nhìn động tác của Đông Cực Dương trên mặt Hà Ngọc Nhân lóe lên sợ hãi, nhưng vẫn khàn giọng thét lên chói tai.

“Mưu sát đồng môn ư? Hà Ngọc Nhân, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn muốn đổi trắng thay đen, còn muốn ngụy biện sao? Ngươi và người ngoài cầu kết, mưu hại ân sư, vốn là tội ác tày trời, hơn nữa còn không biết hối cải, hôm nay còn mưu tính định giết ta, đại nghịch bất đạo như thế, chết cũng đáng lắm!”

Đông Cực Dương lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói ngập tràn sát ý, thần sắc lạnh lùng nhìn Hà Ngọc Nhân gãy giữa vùng chết, ánh mắt ấy lạnh băng tựa như nhìn một người chết vậy.

“Không, ta không sai! Ta là đại đệ tử của bà ta, hơn nữa luận về tư chất thiên phú hay tu vi đều tốt nhất, rõ ràng ta là một người ưu tú xuất chúng, vì sao lão thái bà kia không truyền ngôi vị cho ta chứ? Mấy trăm năm nay ta cúi đầu trước mặt bà ta, dè dặt hầu hạ bà ta, chưa bao giờ dám làm trái ý bà ta, vì sao trong mắt bà ta chỉ thấy mỗi con trai bảo bối của bà ta, lại không nhìn thấy ta chứ? Ta thật không cam lòng!”

Sắc mặt Hà Ngọc Nhân nhăn nhó dữ tợn, trong mắt trào ra oán độc nồng đậm, gần như hét lên điên cuồng, “Ta đến cùng có chỗ nào không bằng ngươi chứ? Ngươi chẳng qua chỉ là một thằng con trai, sao có thể trở thành cung chủ được chứ? Vì sao ngươi nhất định phải đối nghịch cùng ta hả? Ngươi, nếu ngươi chịu ngoan ngoãn nghe lời, gả cho ta, làm chính phu của ta, ta cần gì phải mạo hiểm mà đi tính toán với lão thái bà kia chứ? Đông Cực Dương, đều là ngươi sai, là ngươi!”

Hà Ngọc Nhân gần như gào thét điên cuồng, trên mặt đều ngập tràn oán hận và không cam lòng, rõ ràng tâm tình bị kích động tới cùng, mà theo tiếng gào thét giữa giữa của nàng ta, khí tức trên người nàng ta dần yếu đi, trên da thịt nổi lên một màu hồng quỷ dị.

Lâm Nguyệt mắt lạnh nhìn nàng ta, trong lòng biết rõ Hà Ngọc Nhân đã trúng hương độc phát tác, dù Đông cực Dương không ra tay, nữ nhân này cũng sống không được lâu nữa!

Từ lúc tu vi Lâm Nguyệt ngày càng cao, hương độc trong người nàng cũng ngày càng độc hơn, vừa rồi Hà Ngọc Nhân bị trúng độc châm của nàng bắn vào trong người, giờ phút này độc tố im hơi lặng tiếng bắt đầu xâm lấn kinh mạch toàn thân nàng ta, chỉ cần đợi nửa khắc đồng hồ nữa, lúc độc tố bộc phát hoàn toàn, kinh mạch toàn thân Hà Ngọc Nhân sẽ khô đi, một thân tu vi tan hết, giống như cung chủ Đông Cực Cung vậy, sẽ hoàn toàn sa vào hôn mê, sau đó chết lặng lẽ trong con hôn mê!

Điều này không thể nói là không báo ứng, Hà Ngọc Nhân và người ngoài cầu kết hãm hại sư phụ mình bị trúng độc, sa vào hôn mê sống chết không rõ, còn nàng ta hôm nay cũng bị trúng hương độc của Lâm Nguyệt, cuối cùng cũng có kết cục y như cung chủ Đông Cực Cung vậy.

Chỉ khác là, có Lâm Nguyệt luyện chế ra Hóa Viêm Đan, cung chủ Đông Cực Cung sẽ nhanh tỉnh lại, còn Hà Ngọc Nhân, đợi nàng ta chỉ có một con đường là chết!

Mà trạng thái quỷ dị trong người HÀ ngọc Nhân, Đông Cực Dương cũng phát hiện, hắn bắt giác nhìn về phía Lâm Nguyệt, không kìm được hỏi, “Nàng ta... Đây là có chuyện gì thế?”

Khí tức trên người Hà Ngọc Nhân tiếp tục suy yếu dần, khác hoàn toàn như thế, dĩ nhiên Đông Cực Dương cảm nhận thấy, hơn nữa sắc mặt Hà Ngọc

Nhân không đứng, hấn khẳng định chắc chắn đối phương vậy có liên quan tới Lâm Nguyệt.

Mặc dù Hà Ngọc Nhân bị hấn đâm một kiếm, lại bị thương không nhẹ, nhưng đối phương cuối cùng vẫn là tu sĩ nguyên anh, dù có bị thương nặng, cũng sẽ không cây ra tình trạng như thế mới đứng, tu vi tu sĩ nguyên anh thâm hậu, dù có bị thương nặng, chỉ cần không phải thân thể bị phá hủy hoàn toàn, thì hơi thở vẫn không giảm tí nào, còn trạng thái Hà Ngọc Nhân bây giờ, rõ ràng thân thể nàng ta xuất hiện biến hóa không ai biết, tình trạng vậy thoát nhìn không giống như do vết thương trên người tạo thành, mà lại giống như bị trúng kịch độc vậy.

“Nàng ta trúng hương độc, cho dù ngươi không giết nàng ta, thì nàng ta cũng không sống nổi nữa đâu!” Lâm Nguyệt cũng không giấu, nhân nhật nói ra.

“Hương độc ư?” Đông Cực Dương ngạc nhiên một chút, lập tức như nhớ ra gì đó, sắc mặt thay đổi, nói, “Ngươi, hương độc như lời ngươi nói, chẳng lẽ là hương độc thượng cổ hiếm có sao?”

“Đúng vậy” Lâm Nguyệt nhân nhật nhìn Đông Cực Dương, khóe môi cong lên cười khê vui vẻ, chậm rãi nói ra, “Ta là độc tu!”

“Độc tu ư? Chẳng trách...”

Đông Cực Dương kinh ngạc nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt, trong lòng khấp động mãi, trong đầu lại trống rỗng. Người thiếu nữ này tuổi còn trẻ, tu vi lại ngang với hấn, mà ngoài tu vi ra, nàng còn có thể là luyện đan sư cấp chín, mà giờ nàng lại là độc tu khiến người nghe mà biến sắc.

Độc tu, ở Nội Hải gặp không ít, trong những môn phái ở Nội Hải, trong đó có vài môn phái là môn phái độc tu, chỉ là độc tu bây giờ với độc tu thượng cổ khác hẳn nhau, độc tu bây giờ không rõ vì nguyên nhân gì, đã mấy ngàn năm qua không ai có thể đột phá nguyên anh, ở Nội Hải những người có tu vi cao nhất cũng chỉ tới Kim Đan Hậu kỳ, độc tu đột phá nguyên anh, vốn không tồn tại!

Mà trước mắt Lâm Nguyệt lại nói cho hấn biết nàng là độc tu, hơn nữa lại chân chính là độc tu nguyên anh. . .

Chẳng trách, chẳng trách mà ban đầu lúc ở Phấn Y Cung, nàng lại cho mình những độc dược quý dị kia, để mình lợi dụng trận pháp và độc dược đi vây khốn bốn trưởng lão Phấn Y Cung, chẳng trách nàng với tu vi nguyên anh sơ kỳ, lại có thể toàn thân mà lui với công kích của Ý Đại Nhi có tu vi nguyên anh hậu kỳ, chẳng trách mà nàng có thể đơn giản chém giết tu sĩ đồng cấp với nàng, hơn nữa còn có lúc đối chiến với Hà Ngọc Nhân lại bình thản làm chủ. . .

Độc tu, vốn chính là tu sĩ mà giới tu chân khó đánh nhất, thủ đoạn độc tu nhiều vô cùng, chỗ nào cũng có độc, ở Nội Hải, tu sĩ nguyên anh bình thường đều không dám chọc vào độc tu Kim Đan kỳ, bởi kiêng kỵ thủ đoạn hạ độc xuất quỷ nhập thần của đối phương, hơn nữa giết độc tu, bình thường sẽ phải chịu liên lụy bởi kịch độc trong cơ thể độc tu, cực ít người toàn thân lui ra an toàn.

Một độc tu Kim Đan kỳ đã khiến người ta kiêng kỵ đến vậy huống chi là độc tu nguyên anh chứ? Hiện tại Đông Cực Dương thấy mình vô cùng may mắn kết bạn với Lâm Nguyệt chứ không phải kẻ địch, nếu không chỉ sợ người có kết cục hiện tại như Hà Ngọc Nhân, lại chính là hấn. . .

Nghĩ đến đây, Đông Cực Dương ngoài may mắn ra, lại không nhìn được đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía Hà Ngọc Nhân, lúc này hấn mới phát hiện ra, Hà Ngọc Nhân bởi vì trúng độc đã ngã mềm nhũn xuống đất, dù nàng ta vẫn chưa hôn mê, nhưng chân tay lại run rẩy không ngừng, làn da toàn thân nàng ta biến thành màu hồng phấn quý dị, thoát nhìn đẹp vô cùng, song lại khiến trong lòng người ta không kìm được sợ hãi.

“nếu là loại độc khó hiểu, có phải nàng ta sẽ chết không?”

Nhìn chân tay toàn thân Hà Ngọc Nhân run rẩy, trong lòng Đông Cực Dương kinh hãi mãi.

Quả nhiên không hổ là độc tu nguyên anh kỳ, độc tố trong người lại có thể khiến cho một tu sĩ nguyên anh hậu kỳ chỉ ngần ngừ trong vài khắc đồng hồ, biến thành bộ dạng sống không bằng chết!

“Độc tố trên người nàng ta không đủ, tạm thời chưa chết được, nhưng sẽ bị hôn mê, bệnh trạng giống y như mẫu thân ngươi trúng Viêm Độc vậy” Lâm Nguyệt lạnh nhạt nói ra.

Thì ra là thế. . .

Nghe thấy Lâm nguyệt nói, trong lòng Đông Cực Dương phức tạp vô cùng, quả nhiên HÀ Ngọc Nhân bị lọt vào bẫy rồi sao? Nàng ta cầu kết với người ngoài hại sư phụ mình, giờ nàng ta lại rơi vào kết cục như vậy. . .

Nghĩ đến đây Đông Cực Dương có ý muốn giết Hà Ngọc Nhân cũng nhạt đi, với nữ nhân độc ác như Hà Ngọc Nhân vậy, giết nàng ta thật đúng là lợi cho nàng ta quá, để nàng ta như vậy, nhận hết sự hành hạ sống không bằng chết mới được, như vậy, với nàng ta mà nói, coi như là trừng phạt lớn nhất!

Đông Cực Dương thu lại tâm tình phức tạp trong lòng, đi tới chậm rãi nhặt bình ngọc chứa Hóa Viêm Đan rơi trên mặt đất lên, ánh mắt lạnh băng chống lại ánh mắt hoảng sợ đầy oán độc của Hà Ngọc Nhân, một lúc sai, mới chậm rãi đứng dậy, giọng đầy bình thản, “Sư tỷ yên tâm, hiện tại ngươi không chết được, rất nhanh thôi, ngươi sẽ bị đau nhức cũng không cảm giác được nữa, ngươi chỉ biết ngươi sẽ giống y như mẫu thân bị ngươi hại trước nằm trên giường chẳng còn sức sống nào nữa thôi, đợi cái chết tiến dần tới. . .”

“Ha ha. . .”

Hà ngọc Nhân mở to hai mắt hoảng sợ, trên mặt méo mó mãi, trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn, nhưng không cách nào phát ra thành lời, cuối cùng nàng ta chỉ đành co quắp toàn thân, dùng ánh mắt oán độc nhìn trừng trừng Đông Cực Dương.

“Bé con...”

Một bóng tím thon cao lướt nhanh tới trong nháy mắt, sau đó một tay ôm lấy Lâm Nguyệt vào lòng. Đông Cực Dương nhìn bóng nam nữ đang ôm nhau cách đó không xa, chẳng hiểu sao đột nhiên thấy Diêm Tinh Vân rất ngứa mắt.

Cảm giác ấy khiến lòng hắn chột dạ, bỗng nhớ tới cảm giác thân thiết quý dị lúc trước với Lâm Nguyệt, bất giác mở miệng nói, “Lâm Nguyệt, ngươi... Có thể cùng ta đi gặp mẫu thân một lần được không?”

Nghe thấy Đông Cực Dương nói, Lâm Nguyệt hơi ngần ra, lát sau lại nói thản nhiên, “Vì sao?”

Còn Diêm Tinh Vân nghe thấy Đông Cực Dương nói, trong mắt chợt lóe lên tia sáng nguy hiểm, đề phòng nhìn Đông Cực Dương.

Thấy Diêm Tinh Vân có biểu hiện như lâm vào đại địch vậy, Đông Cực Dương bất giác cười khở một cái, nói, “Ngươi là độc tu, nghĩ chắc hiểu độc được lắm, để đảm bảo an toàn, ta nghĩ lúc giải độc cho mẫu thân, ngươi có thể ở bên nhìn chứ?”

“Thực ra ngươi không cần lo, mặc dù ta không tận mắt nhìn xem lệnh mẫu bị trúng kịch độc ở đâu, vốn Hóa Viêm Đan có công hiệu, giải hết độc tố tổng người mẫu thân ngươi là không vấn đề”

Trước bị liên lụy vào nội loạn ở Đông Cực Cung là bất đắc dĩ, giờ chuyện đã được giải quyết, Đông Cực Dương cũng hết buồn khi ở nhà mình, hiện giờ nàng chỉ muốn lúc này rời đi mà thôi, mang theo Diêm Tinh Vân đi tìm quả Kim Sa, sớm ngày giải đi độc tố trong cơ thể Diêm Tinh Vân, để hắn khỏi phục lại tu vi.

“Lâm Nguyệt, coi như ta cầu xin ngươi, chỉ một lần cuối được không? Ngay sau khi mẫu thân được giải độc xong, ta sẽ không giữ ngươi lại nữa, hơn nữa còn sai đệ tử đi giúp ngươi tìm tung tích quả Kim Sa...”

Đông Cực Dương dĩ nhiên biết Hóa Viêm Đan có thể giải được viêm độc trong cơ thể mẫu thân hắn, sở dĩ hắn nói vậy là muốn lấy cớ giữ Lâm Nguyệt lại thôi, không hiểu vì sao, trong lòng hắn có cảm giác mãnh liệt, đó chính là hắn phải cho Lâm Nguyệt và mẫu thân hắn gặp mặt một lần, nếu không hắn sẽ hối hận...

Lâm Nguyệt nhủ mảy, trầm mặc không nói. Không thể không nói, nàng đúng thật hơi động tâm, dù sao nàng với chuyện đi tìm quả Kim Sa này cũng không quan trọng, mà bởi nguyên nhân vì Diêm Tinh Vân, tìm quả Kim Sa này lại trong tình thế bất buộc, hai người nàng và Diêm Tinh Vân đơn độc đi tìm, thực ra hy vọng rất mong manh, nếu Đông Cực Dương có thể trợ giúp, dĩ nhiên không gì tốt bằng...

Với thế lực Đông Cực Cung ở Nội Hải, nghĩ tìm quả Kim Sa, đúng thật khác so với chuyện chính nàng và Diêm Tinh Vân đi tìm loạn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt có quyết định, lập tức chậm rãi mở miệng nói, “Được...”

Thấy Lâm Nguyệt đồng ý ở lại, trong lòng Đông Cực Dương thở phào nhẹ nhõm, định nói gì đó, nhưng lúc này đột nhiên truyền tới một tiếng nổ ầm ầm, ngay sau đó có mấy bóng người bay vút đến.

Sắc mặt Lâm Nguyệt run lên, đầu ngón tay vừa động, Hương lười đào trong tay nháy mắt xuất hiện, mà tay kia ôm lấy Diêm Tinh Vân lùi lại phía sau, đề phòng người tới.

Trong lòng Đông Cực Dương cũng cả kinh, nhưng lúc hắn thấy rõ người đến, trên mặt căng thẳng cũng giãn ra, nhìn người đến, lạnh nhạt mở miệng. “Bạch trưởng lão!”

“Thiếu chủ, ta đã tới chậm, người không sao chứ? Hà Ngọc Nhân tên nghịch đồ kia bày trên pháp bên ngoài, ta mặc dù biết rõ đối phương có ý nhắm vào thiếu chủ, bất đắc dĩ không cách nào phá vỡ trận pháp, may mà thiếu chủ bình yên vô sự...”

Bạch Trưởng lão nhìn Đông Cực Dương bình yên vô sự, kích động mãi, giọng cũng trầm định hơn trước.

“Bên ngoài thế nào rồi?”

Đông Cực Dương không lạ gì họ, dù sao thủ đoạn Hà Ngọc Nhân hắn hiểu rõ nhất, nữ nhân kia đã có tâm kế tính hắn, dĩ nhiên là để lại một tay rồi.

“Thiếu chủ yên tâm, những kẻ kia đã đều nhập vào người Hà Ngọc Nhân, tất cả đã bị ta giải quyết sạch, hiện tại trên đảo đã an định lại rồi” Bạch Trưởng lão nhìn vết máu trên người Đông Cực Dương, hơi nhíu mày, lại không nhìn được quan tâm bảo, “Thiếu chủ chắc là bị thương nặng lắm? Thế Hà Ngọc Nhân đâu rồi?”

“Ta không sao. Còn phần Đại sư tỷ...” Nói đến đây, Đông Cực Dương không nói tiếp nữa mà quay đầu nhìn thoáng qua.

“Hi...”

Đám người Bạch Trưởng lão nhìn theo ánh mắt Đông Cực Dương, khi thấy toàn thân Hà Ngọc Nhân hiện ra màu hồng phấn ruy đi, chân tay co rút lại, thì vội vàng hít khí lạnh.

“Bạch Trưởng lão, ta sẽ đi giải độc cho mẫu thân bây giờ ngay, ở đây giao cho người!”

“Giải độc ư? Thiếu chủ, ngài, ngài nói là thật sao? Vậy cung chủ ngài ấy...” Nghe Đông Cực Dương nói, lúc đầu Bạch Trùng lão ngẩn ra, lập tức mắt trở nên vui mừng.

Đông Cực Dương khẽ gật đầu nói, “Lâm tiên tử đã luyện chế Hóa Viêm Đan thành công, hiện tại chỉ cần cho mẫu thân uống, viêm độc trong người mẫu thân sẽ được thanh trừ, đến lúc đó mẫu thân tự nhiên sẽ tỉnh lại thôi”

Nói xong Đông Cực Dương cũng không đợi đám người Bạch Trùng lão nói chuyện, đi thẳng tới Lâm Nguyệt, “Lâm Nguyệt, chúng ta đi thôi”

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không nói gì khẽ gật đầu với Đông Cực Dương, sau đó cùng Diêm Tinh Vân đi, đi theo Đông Cực Dương rời khỏi cái nơi bừa bộn hoang tàn này.

Bên trong gian thạch thất đơn giản, ngập tràn khí lạnh, trên giường hàn ngọc một phụ nhân đang nằm yên tĩnh trên đó.

Thực ra cũng không phải là Đông Cực Dương cố ý không để cho Diêm Tinh Vân tiến vào, mà vì tu vi Diêm Tinh Vân quá thấp, không ngăn nổi hàn khí trong thạch thất này, vì để hấn an toàn, chỉ đành giữ hấn ở bên ngoài.

“Đây là... Hàn ngọc vạn năm sao?” Lâm Nguyệt nhìn thạch thất đang không ngừng tỏa ra hàn khí nồng nặc trên vách tường, đôi mắt co rút lại, chậm rãi mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, gian thạch thất này đúng thực là được hàn ngọc vạn năm xây thành, lúc trước mẫu thân trúng viêm độc, ta chẳng còn cách nào tìm được thuốc giải, đành để mẫu thân ở đây, dùng hàn ngọc vạn năm tỏa ra hàn khí ngăn chặn viêm độc trong người mẫu thân, không để viêm độc phát tác”

Lúc nói, trong mắt Đông Cực Dương chợt lóe lên hận, nhưng nhanh chóng thu lại, sau đó dẫn Lâm Nguyệt tới trước giường, ánh mắt kính ý nhìn người phụ nhân nằm trên giường, nói, “Mẫu thân người đã hôn mê gần hai năm rồi, nếu không có gian thạch thất này, chỉ sợ...”

Lâm Nguyệt nhìn theo ánh mắt hấn rơi xuống trên mặt người thiếu phụ kia, nhưng vừa nhìn, trong đầu nàng như nổ ầm một cái, trong nháy mắt đầu như bị nổ tung trống rỗng, cả người ngơ ngác nhìn người thiếu phụ đó, thân thể bất giác không kiềm nổi run lên.

Con đầu đầu như thủy triều điên cuồng ập tới, cứ như linh hồn bị phong ấn sâu trong lòng bị thứ gì đột nhiên phá tan gông xiềng, trong đầu đột nhiên hiện lên nhiều hình ảnh đứt quãng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Nội Hải Vực Sâu

Gió rét vắng lặng trên đỉnh núi, hai nữ tu đi với tốc độ cực nhanh, một trong hai người có ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, chỉ là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nàng hai tay ôm chặt một đứa bé nhỏ nhỏ, bảo vệ đứa con trong lòng.

Một cô gái thoát nhìn tuổi lớn hơn chút, mặc dù trông không xinh đẹp bằng nữ tu xinh đẹp kia, song cũng là mỹ nhân hiếm có, giờ phút này nàng đan lo lắng nhìn cô gái ôm đứa con trong ngực, thấy chân nàng bước không yên, bất giác đưa tay ra đỡ một tý, vội vàng kêu lên, “Thanh Nhi, muội thể nào rồi?”

Cô gái tên Thanh Nhi kia định nói gì đó, nhưng vừa mở miệng ra thì lại phun trào một ngụm máu, nàng khổ sở cười một cái, đột nhiên đem đứa trẻ trong ngực đưa qua, bảo, “Tỷ, muội không được rồi, tỷ mang theo Nguyệt Nhi đi đi, nó nó không thể lọt vào trong tay người kia được...”

“Thanh Nhi...” Nữ tu tiếp nhận đứa trẻ, hai tay run rẩy, nói, “không, muội không thể bỏ nó được, muội mà xảy ra chuyện gì, thì Nguyệt phải làm sao đây? Muội đừng quên, nó vừa mới sinh ra không lâu...”

“Tỷ, xem như muội cầu xin tỷ, tỷ hãy mang Nguyệt Nhi đi trước đi, hấn, hấn sẽ không bỏ qua cho muội, nếu Nguyệt Nhi ở cạnh muội, sớm muộn gì cũng bị kẻ đó phát hiện ra...” Ánh mắt Đông Cực Thanh dịu dàng nhìn đứa trẻ được tỷ tỷ ôm trong lòng, trong mắt chợt lóe lên tia không cam lòng, nhưng rất nhanh đã bị quyết tuyệt thay thế.

“Thanh Nhi, muội cần gì phải thế chứ? Nguyệt Nhi còn nhỏ, muội chẳng lẽ lại nhẫn tâm để nó mất đi mẫu thân sao?”

“Tỷ, tỷ đi mau đi, đã không kịp nữa rồi...” Đông Cực Thanh đột nhiên mặt thay đổi, đánh mạnh một chưởng ra, chớp lấy tỷ tỷ bay ra ngoài, sau đó nhìn thật kỹ nàng ta một cái, xoay người chẳng chút do dự đi ngược lại nơi vừa đi...

“Thanh Nhi...”

Nữ tu kêu lên, vô thức định đuổi theo hướng Đông Cực Thanh, nhưng đúng lúc này, đứa trẻ tồng ngực đột nhiên khóc to, tiếng trẻ con khóc khiến nàng ta sửng sốt một tý, động tác đuổi theo bỗng ngừng lại, do dự chút, vẫn cần rằng xoay người bỏ chạy về một hướng khác.

Trên đường bên cạnh, nữ tu kinh ngạc nhìn đứa bé ngủ say trong lòng, mãi sau, đột nhiên tay vừa động, một luồng sáng chói mắt từ đầu ngón tay bắn ra, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống mĩ tâm của đứa bé.

“Đông Cực Nguyệt, cháu gái của ta, di chẳng cách nào mang con rồi chỗ này đi được, nhìn con trưởng thành, đoạn ký ức này, là lễ vật di tặng cho con, con là huyết mạch nhà Đông Cực chúng ta, nếu sau này con trưởng thành, tu luyện thành công, mà có nhớ tới mẹ mình, mẹ con là Đông Cực Thanh, còn ta là Nhị tiểu thư Đông Cực, mặc dù bà không cách nào ở cạnh chăm sóc con được, nhưng bà ấy rất yêu con...”

Ánh hào quang trên đầu ngón tay dần biến mất, nữ tu nhẹ nhàng đặt bé gái trên đường, sau đó cần rằng một cái, bóng dáng biến mất trong nháy mắt...

Con đau nhức như thủy triều ập tới, trong đầu một mảnh hỗn độn, sắc mặt Lâm nguyệt tái nhợt, từng đoạn hình ảnh cứ xoẹt qua trong đầu, cuối cùng hé lộ ra, cô gái có dung nhan tương tự giống nàng, cô gái tuyệt mỹ với ánh mắt yêu thương dịu dàng nhìn nàng, môi hồng hé mở, “Nguyệt Nhi, con của ta...”

Tiếng mẹ yêu thương ngập tràn kêu gọi, như ẩn sâu trong trí nhớ, giờ nghe thấy lại rõ vô cùng...

Tim Lâm nguyệt chợt nhói đau, con đau nhói khó hiểu ấy khiến nàng gần như không thở nổi... Người thân sao? Hóa ra là vậy..

Mãi một lúc sau, Lâm Nguyệt mới hồi phục lại tinh thần sau tiếng gọi âm ỉ lo lắng của Đông Cực Dương.

“Lâm Nguyệt, người sao vậy?” Đông Cực Dương hơi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Lâm Nguyệt, lúc trước tiến vào, hẳn đột nhiên phát hiện ra Lâm Nguyệt nhìn thẳng mẩu thân, trên mặt đầy vẻ thống khổ, tình hình đó khiến hắn sợ hết hồn.

“Ta không sao” Lâm Nguyệt lạnh nhạt nhìn Đông Cực Dương một cái, ánh mắt hơi phức tạp. Từ sau khi nàng xuyên không tới, hiểu rất rõ thể giới này, nhưng giới hạn ở chỗ nàng xem qua cuốn tiểu thuyết ở thế kỷ hai mốt kia, quyển sách ấy chỉ miêu tả ở góc độ quanh Diệp Khuynh Tuyết, còn Bạch Như Nguyệt trong truyện chỉ là một nữ phụ, ở trong truyện, có liên quan tới thân thể của nàng chẳng qua cũng chỉ miêu tả là được Bạch Ngọc Diệp nhặt được về, còn cha mẹ ruột nàng là ai, trong sách không nói tới.

Sau khi Lâm nguyệt xuyên không tới, lại cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hơn nữa hiện tại đường nàng đi đã khác một trời một vực với nội dung vở kịch trong truyện rồi, nàng thay đổi vận mệnh Bạch Như Nguyệt trong sách, chẳng những không có chuyện Diệp Khuynh Tuyết liên thủ với Liên Thành giết chết, hơn nữa còn thành công cách xa dây dưa với Diệp Khuynh Tuyết, đột phá tới tu vi nguyên anh.

Bởi vì lúc trước gặp phải trong di tích thượng cổ, nàng nghĩ tới mình là Nguyệt Thần Tôn chuyển thế, mà kiếp trước nàng ở thế kỷ hia mốt cũng là nguyên nhân chuyển thế luân hồi, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới, hiện giờ khổ thân thể này có thân thể thật sự.

Trong tiềm thức của nàng, nàng vẫn cho rằng cha mẹ Bạch Như Nguyệt hẳn là người bình thường, hơn nữa trong sách cũng không miêu tả về cha mẹ ruột của Bạch Như Nguyệt, mà nàng thật sự cũng không phải Bạch Như Nguyệt chân chính, vì thế nàng vẫn không thấy chuyện cha mẹ ruột quan trọng tới cỡ nào, cũng bởi thế mà tâm tính vậy khiến nàng quên mất chuyện này hoàn toàn.

Chỉ là nàng không ngờ được, thân thể có liên quan tới thân thể này lại liên tục bị phong ấn sâu trong biển ký ức của nàng, cũng bởi vì thế nàng không phải nguyên nhân linh hồn vốn có của thân thể này, vì thế, nàng đột phá nguyên anh, vẫn không cách nào mở ra phần ký ức đã bị phong ấn này.

Vốn là nếu nàng không phải vì thân xui quý khiến mà đi vào Đông Cực Hải, không gặp Đông Cực Dương mà nói, thì có lẽ nàng vĩnh viễn cũng không gỡ bỏ được phong ấn ký ức này, nhưng thế sự vô thường, vì hàng loạt trùng hợp, kết quả là nàng biết Đông Cực Dương, là biểu ca của khối thân thể này, hơn nữa bởi vì hắn, mà nàng gặp được chủ nhân phong ấn ký ức trong đầu nàng năm đó...

Mà lúc nhìn thấy cung chủ Đông Cực Cung, ký ức trong đầu nàng chủ động phá tan phong ấn, trong nháy mắt khiến nàng biết rõ thân thể của khối thân thể này.

Chỉ là một phần ký ức phong ấn cũng không hoàn chỉnh, nàng chỉ biết rõ trong trí nhớ có một cô gái tên là Đông Cực Thanh, là mẩu thân ruột của khối thân thể này, còn vị cung chủ Đông Cực trước mắt lại là tỷ tỷ ruột của Đông Cực Thanh, cũng là người năm đó bỏ nàng, hơn nữa còn là nữ tu phong ấn ký ức của nàng.

Còn phụ thân liên quan tới khối thân thể này là ai, lại không nhắc tới, mà trong ký ức kia, người trong miệng Đông Cực Thanh nhắc tới là ai, vì sao truy sát các nàng, Lâm nguyệt lại hoàn toàn không biết gì cả.

Xem ra, có chút chi tiết, nàng nhất định phải đợi người di này tỉnh lại mới biết được...

Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, dứt bỏ tâm tư phức tạp trong lòng, đứng một bên lặng yên, nhìn động tác Đông Cực Dương cẩn thận đưa viên Hóa Viêm Đan vào miệng người thiếu phụ nằm trên giường.

“Đan được hóa Viêm Đan sau nửa khắc đồng sẽ phát huy tác dụng, tới lúc đó viêm độc trong cơ thể mẩu thân người sẽ được tẩy sạch, sau khi độc tố được giải sạch, chỉ cần điều tức tốt một chút, thì không sao cả”

Nhìn người phụ nhân nằm im trên giường, Lâm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng.

“Mẩu thân ta, bà ấy... chừng bao lâu mới có thể tỉnh lại được?” nghe thấy Lâm Nguyệt nói, Đông Cực Dương thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không

nhìn được hỏi.

“Sau một nén hương sẽ tỉnh lại, nhưng ta khuyên ngươi giờ nên đổi một chỗ khác cho mẫu thân ngươi tốt hơn, đợi sau khi viêm độc trong người bà ấy được hóa giải, bà ấy tạm thời không cách nào ngăn được hàn khí trong thạch thất này đâu” Lâm Nguyệt lại nói lạnh nhạt ra.

“A, nếu không được ngươi nhắc, ta suýt quên mất, Lâm Nguyệt, cảm ơn ngươi...”

Đông Cực Dương nghe lời Lâm Nguyệt, mặt liền biến sắc, vội vàng bế người thiếu phụ trên giường lên, sau đó rời khỏi thạch thất.

Ba ngày sau.

Ngoài cánh cổng đảo Đông Cực, Lâm nguyệt và Diêm Tinh Vân đứng đón gió, còn sau lưng họ là Đông Cực Dương và một vị phụ nhân.

“Nguyệt Nhi, con thực sự muốn tự mình đi tìm quả Kim Sa kia sao?” Phụ nhân trung niên cũng chính là mẫu thân Đông Cực Dương, Đông Cực Băng lưu luyến nhìn mãi Lâm Nguyệt, trong mắt đầy ngập tràn yêu thương, “Để đi phải người đi tìm cho con là được không phải sao?”

“Dì à, người cũng biết đó, chỗ quả Kim Sa rất nguy hiểm, chuyến này nếu con tự mình đi, vẫn nắm chắc chút, nếu đổi là người khác, chỉ sợ cơ hội tìm không lớn”

Về mặt Lâm Nguyệt vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng lúc nói chuyện với Đông Cực Băng cũng nhu hòa không ít.

“Con đã khẳng khái muốn đi, dì cũng không cản được con, nhưng con phải đồng ý với dì, nhất định phải cẩn thận đó...” Đông Cực Băng nhìn cháu gái có tướng mạo tuyệt sắc, tu vi không tầm thường ấy, trong lòng cảm khái vạn phần.

Hai mươi mấy năm trước, vì tìm kiếm muội muội Đông Cực Thanh, bà đã sử dụng trận truyền tống thượng cổ đi qua đại lục trung nguyên, sau đó tìm được Chương muội muội rồi, lại vừa vấp gặp được muội muội sinh con, lại bị người ta đuổi giết, lúc ấy muội muội vì tránh đi những kẻ đó, đem giao cháu gái cho bà, hy vọng bà có thể mang cháu gái về Đông Cực Hải, nuôi dưỡng thành người.

Sau đó bà biết được tung tích muội muội đã chết, nhất thời không cách nào chấp nhận nổi, dưới cơn phẫn hận, bà muốn trả thù cho muội muội, đành để cháu gái ở phạm giới, hơn nữa còn nhìn thấy nó được hai vợ chồng người phạm mang đi, bà để lại thần thức truy tung trên người hai vợ chồng người phạm, lúc này mới rời đi, báo thù cho muội muội.

Sau đó bà ở giới tu chân Trung Nguyên chừng nửa năm, nhưng vẫn không cách nào tìm được tung tích những kẻ truy sát muội muội kia, đành chịu phải trở về, đi tìm vợ chồng người phạm năm đó mang cháu gái đi, nhưng khi bà tìm được đôi vợ chồng đó, thì đôi vợ chồng đó đã sớm bị người ta giết chết, còn cháu gái Đông Cực Nguyệt của bà lại không thấy bóng dáng đâu.

Bà vẫn chưa từ bỏ ý định, tìm vài năm, vẫn không có chút tin tức gì, rơi vào đường cùng, bà đành buông tha, rời khỏi giới tu chân Trung Nguyên, trở về Đông Cực Hải.

Chỉ là bà không thể nào ngờ được, sau hơn hai mươi năm, cháu gái thất lạc của bà lại xuất hiện trước mặt bà lần nữa, năm đó bà để lại phong ấn trên người cháu gái, vì thế sau khi bà tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nguyệt, thì biết rõ nàng là con gái của muội muội Đông Cực Thanh, cũng là cháu gái mất tích năm đó của bà.

Bởi dung mạo Lâm Nguyệt có năm phần tương tự như muội muội Đông Cực Thanh, khác duy nhất chính là, dung nhan Lâm Nguyệt còn đẹp hơn cả mẫu thân nàng, còn làn da của nàng trắng nõn hơn hẳn mẫu thân nàng.

NHưng với tính hướng nàng như thế cũng không thấy lạ, bởi vì năm đó muội muội Đông Cực Thanh ở cùng một chỗ với người nam nhân kia cũng không phải là tu sĩ Đông Cực Hải, mà là một người ngoại giới, người nam nhân ấy bà gặp một lần, người đó có phong thái tuấn mỹ như thần tiên, nếu không năm đó muội muội thân là đệ nhất mỹ nhân Đông Cực Hải cũng sẽ không coi trọng người nam nhân đó, còn liều lĩnh đi theo người nam nhân đó rồi đi.

Dung mạo Lâm Nguyệt, kết hợp toàn bộ ưu điểm giữa muội muội và người nam nhân kia, có năm phần của muội muội, còn ba phần khác là của người nam nhân đó.

Nhắc tới người nam nhân đó, sắc mặt Đông Cực Băng bắt gặp trầm xuống, người nam nhân đó là kẻ đầu sỏ hại chết muội muội, nhưng là cha ruột của Nguyệt Nhi, nếu sau này người nam nhân đó biết rõ sự tồn tại của Nguyệt Nhi, chỉ sợ...

Lâm nguyệt dĩ nhiên không biết rõ tâm tư Đông Cực Băng, mà dù có biết, cũng sẽ không để ý.

Nàng vốn không phải là Bạch NHư Nguyệt chân chính, quen với đám người Đông Cực Băng, chẳng qua cũng chỉ thấy hai mẹ con Đông Cực Băng và Đông Cực Dương đáng giá làm người thân của mình mà thôi, còn phần cha ruột của khối thân thể này, nói thật, nàng đúng là không để trong lòng, cũng không muốn biết kẻ đó là ai.

Đông Cực Dương đứng cạnh mẫu thân, nhìn Lâm nguyệt với ánh mắt đầy phức tạp. Lúc trước hẳn vì cảm giác thân thiết khó hiểu trong lòng với Lâm nguyệt, nên từng hoài nghi Lâm Nguyệt là người thân của hắn, nhưng hắn chỉ hoài nghi thôi, Lâm Nguyệt có lẽ là muội muội của hắn, là con gái lưu lạc bên ngoài của mẫu thân, nhưng hắn không cách nào nghĩ tới, Lâm nguyệt dĩ nhiên lại là con gái của dì nhỏ, là đường muội của hắn.

Với tiêu di Đông Cực Thanh, Đông Cực Dương biết rõ, hai mươi năm trước, hắn cũng đã sớm trưởng thành, hơn nữa còn là người sống tới hơn hai trăm tuổi, hắn còn nhớ hai mươi năm trước, tiêu di yêu một tu sĩ ngoại giới, sau đó không để ý mẫu thân ngăn cản, cứ thế đi theo người nam nhân đó rồi khỏi

đảo Đông Cực, sau đó mẫu thân đột nhiên rời đi tìm tiểu di, sau vài năm, mẫu thân đột nhiên trở về, từ đó về sau, mẫu thân cũng không nhắc tới tiểu di nữa, tiểu di tồn tại, là cấm kỵ ở Đông Cực Cung, mà hần không biết, tiểu di còn có một đứa con bên ngoài nữa...

“Đi yên tâm đi, con sẽ cẩn thận mà” Nhận ra sự lo lắng trong mắt Đông Cực Băng, Lâm nguyệt cười cười nói, “Đi à, đi về đi, sau này Nguyệt Nhi sẽ tới thăm đi là được rồi”

Nói xong, Lâm Nguyệt ôm Diêm Tinh Vân, ném Hương lười đao trong tay ra, khẽ gật đầu với mẹ con Đông cực Băng, hóa thành một luồng độn quang, bay nhanh về xa xa.

Đông Cực Băng và Đông Cực Dương cứ đứng lặng tại chỗ, nhìn Lâm Nguyệt dần biến mất ở chân trời, mãi lâu sau mới rời đi.

Bên đó, trên bầu trời vạn trượng, Diêm Tinh Vân miễn cưỡng dựa vào người Lâm Nguyệt, nói, “Bé con, giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đi vực sâu Nội Hải” Lâm Nguyệt nhàn nhạt nói.

Ba ngày trước, Đông Cực Băng tỉnh lại, rồi nhận biết nàng, hơn nữa còn đem mọi chuyện liên quan tới mẫu thân khối thân thể nàng nói ra, trong đó quá trình nàng thấy trong ký ức không khác nhau lắm, đơn giản là không biết nhìn người, cuối cùng chẳng những làm liên lụy tới cốt nhục mình sinh ra, lại dẫn tới kết cục bị chết, còn phần hưng thú là ai, cũng không rõ, chỉ biết những kẻ đó có liên quan tới cha ruột của khối thân thể này.

Với những chuyện máu chó năm xưa đó, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không hứng thú, chỉ nghe một lần, rồi cũng quên đi, chẳng qua những thứ này, Đông cực Băng tỉnh lại, lại khiến cho nàng thêm ngạc nhiên mừng rỡ.

Sau khi Đông Cực Băng biết nàng muốn tìm quả Kim Sa, mới nói cho nàng biết, vào năm mười năm trước, bà trong lúc vô tình có nghe được manh mối về quả Kim Sa, căn cứ vào tin tức bà nói, ở vực sâu Nội Hải từng xuất hiện tung tích quả Kim Sa, nhưng vực sâu Nội Hải là chỗ nổi tiếng nguy hiểm ở Nội Hải, chỗ đó có phần đông yêu thú, vực sâu không lường được, từng có vô số tu sĩ vẫn bị lưu lạc tại đó, nghe tu sĩ từng tiến vào Vực Sâu nội hải chút nói, ở đó có hải cốt tu sĩ chồng chất thành núi, chính là địa ngục con người chân chính.

Sau khi Lâm Nguyệt biết được tin này trong miệng Đông Cực Băng, lập tức vui mừng quá mức. vực Sâu nội hải có nguy hiểm tới cỡ nào nàng cũng không biết, nhưng nàng với quả Kim Sa là bị ép vào tình thế bất buộc, vì thế lần này hành trình tới vực Sâu nội hải nàng nhất định phải đi.

Đương nhiên, đề nghị này của nàng bị Đông Cực Băng phản đối cực lực, lý do chính là Vực Sâu Nội hải nguy hiểm quá mức, cả tu sĩ nguyên anh hậu kỳ cũng không dám đơn giản tiến vào, với tu vi hiện tại của Lâm Nguyệt, cùng lắm thì nàng nên phái người đi dò xét mới đúng.

Với ý tốt của Đông Cực Băng, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cự tuyệt, nàng vốn không muốn tiếp tục ở lại Đông Cực Cung nữa, mặc dù Đông Cực Băng đối nàng tốt vô cùng, nhưng dù sao ở đây cũng không phải là của nàng thật sự, nàng muốn giúp Diêm Tinh Vân giải độc tố, sau đó rời khỏi đây, trở lại giới tu chân Trung Nguyên lần nữa, tìm Diệp Khuynh Tuyết kết thúc ân oán giữa các nàng. Chỉ có sau khi giải quyết chuyện này, nàng mới thật sự an tâm tu luyện, mới có thành tựu lớn được.

“Bé con, thực ra ta không vội lắm đâu” Diêm Tinh Vân một tay ôm Lâm nguyệt, miễn cưỡng nhìn mây bay trời qua bên cạnh, trên khuôn mặt tuần mỹ ngập tràn vui vẻ.

Mặc dù độc tố trong thân thể chưa giải trừ sạch sẽ, tu vi hần không cách nào khôi phục được, nhưng trong lòng hần lại thấy tuyệt không thể tả, tới đa là chỉ thấy chút hối tiếc thôi. Mà tiếc nuôi ấy, cũng chỉ vì mình có tu vi không đủ, chẳng cách nào bảo vệ Lâm Nguyệt, lại khiến Lâm Nguyệt phải bảo vệ hần mà thấy tiếc nuôi.

Nhưng coi như chút tiếc nuôi, hần cũng không muốn Lâm Nguyệt mạo hiểm vì hần, tất cả có liên quan tới vực sâu Nội Hải, hần biết khá nhiều từ miệng Đông Cực Dương, nếu tu vi hần vẫn còn như cũ, nơi như thế hần dĩ nhiên chẳng coi là gì, đáng tiếc hiện tại tu vi đã giảm đi nhiều, tất cả đều cần dựa vào Lâm Nguyệt, đến lúc đó nếu gặp nguy hiểm, hần chẳng những không giúp được nàng mà còn trở thành gánh nặng nữa.

Bởi vì thế nên hần không muốn Lâm Nguyệt đi mạo hiểm, cho dù là vì hần hần cũng không muốn.

Với hần mà nói, độc tố trong cơ thể khó giải cũng không sao, chỉ cần có Lâm nguyệt bên cạnh là đủ rồi, cùng với nàng, với hần mà nói, là chuyện quan trọng nhất, thời gian với hần không còn nhiều lắm, trong lòng hần muốn duy nhất là, trong thời gian có hạn, được ở bên cạnh nàng, chẳng cần làm gì, chỉ cần như vậy hần cũng cam lòng.

Đáng tiếc bé con nhà hần rất cố chấp, vốn chẳng nghe lời hần, cứ khẳng khẳng muốn đi tìm cái quả Kim Sa gì gì đó, nhất định phải giải đi độc tố trong cơ thể hần, khôi phục lại tu vi cho hần...

Nghĩ đến đây, trong lòng Diêm Tinh Vân lại thấy tiếc nuôi, lại có chút ngọt ngào, trong lúc nhất thời, tâm tình phức tạp khó nói nên lời.

“Huynh không muốn khôi phục tu vi sao?” Lâm Nguyệt liếc nhìn Diêm Tinh Vân một cái, trong mắt chột lóe lên nghi hoặc.

Trong khoảng thời gian ở chung này, nàng gần như cảm giác được Diêm Tinh Vân có chuyện gì đó giấu nàng, hơn nữa với chuyện giải độc trên người hần cũng chẳng quan tâm tý nào, mà ngược lại càng thêm quán quít si mê nàng, lại khiến nàng thêm khó hiểu, bất an.

Cứ có cảm giác như sắp có chuyện không tốt xảy ra, nhưng lại không nghĩ ra được là chuyện gì.

“Không phải vậy, ta chẳng qua thấy ở cùng một chỗ với nàng là đủ rồi, còn chuyện giải độc không vội, bé con, đi tới nơi này, ta vẫn còn chưa đi dạo hết,

nàng theo giúp ta đi khắp nơi một chút được không?” Đôi mắt tím Diêm Tinh Vân khẽ lóe lên, rồi nhanh chóng khôi phục vẻ trong suốt vốn có, dặt dẹo tay Lâm Nguyệt, nói ra nhẹ nhàng.

“Diêm Tinh Vân, có phải huynh có chuyện gì giấu ta phải không?” Ánh mắt trong veo lạnh lùng của Lâm Nguyệt nhìn gương mặt tinh xảo của thiếu niên, hỏi nhàn nhạt.

“Không có, ta có gì giấu nàng đâu chứ?” Diêm Tinh Vân cười cứng đờ, sau đó hơi mất tự nhiên quay đầu đi nói.

Lâm Nguyệt thấy Diêm Tinh Vân như thế, xác định trong lòng hẳn có gì đó giấu mình, suy đoán này khiến trong lòng Lâm Nguyệt khó chịu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Kể từ sau khi Diêm Tinh Vân tỉnh lại, nàng đã phát hiện ra hắn thay đổi rất nhiều, mặc dù hắn vẫn ở trước mặt nàng, vẫn giống lúc trước vậy, thích làm nũng, thích chơi xỏ lá, thỉnh thoảng cũng xảo trá dùng ít thủ đoạn đùa giỡn chút, dường như không có gì khác cả, nhưng Lâm Nguyệt lại biết, hắn đã thay đổi, cứ như trong lòng có tâm sự nặng, không hề giống thời điểm trước họ gặp nhau, ngập tràn sức sống như ánh mặt trời nữa.

Hắn, chỉ ẩn mình thật sâu, còn không biểu hiện ra trước mặt nàng mà thôi.

“Bé con, ở giữa biển mê mông này khác hẳn, nàng hãy cùng ta đi dạo thật tốt được không?” Diêm Tinh Vân lặng nhìn Lâm Nguyệt, sâu trong đáy mắt tím, lóe lên tia đau đớn, nhưng lại bị hắn giấu rất khéo.

“Được...”

“Thật chứ?”

“Thật”

“Bé con, nàng tốt nhất...” Mắt tím Diêm Tinh Vân lóe sáng, hiện ra tia vui sướng, ôm chặt cổ Lâm Nguyệt, hôn mạnh lên mặt nàng một cái. Nhưng hắn lại không nhìn thấy đôi mắt mờ mịt và phức tạp của Lâm Nguyệt, trong đôi mắt ấy, chẳng có chút vui sướng nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Chương 182 (2)

Ba tháng sau.

Tại thành vực Sâu Nội Hải, nhất là với đôi thanh thiếu niên nam nữ có dung mạo thanh tú từ không trung bay tới, lúc tiến vào lối vào vực sâu, lại có hai nam một nữ đang châu đầu vào nhau thì thảo to nhỏ bàn luận gì đó, ba người này đang là tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Ba người đó vừa thấy đôi nam nữ tới, hai mắt lập tức tỏa sáng, trong đó một nữ tu dẫn đầu đón hướng đôi nam nữ bay tới, cũng dừng trước người đó một trượng, ôm quyền hành lễ đối phương.

“Lâm tiên tử, các người tới rồi!”

“Bạch tiên tử” Thiếu nữ nhìn thấy người tới, khẽ mỉm cười, đáp nhàn nhạt.

Đôi nam nữ này không phải ai khác mà chính là Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân. Bấy giờ cách lúc họ rời đảo Đông Cực đã qua ba tháng, dưới yêu cầu mãnh liệt của Diêm Tinh Vân, ba tháng này nàng liên tục cùng Diêm Tinh Vân đi khắp mọi nơi, dọc đường đi các nàng tựa như khác du lịch vậy, thấy đâu thú vị thì tới đó chơi, gần như sắp đi dạo hết cả Nội Hải rồi, cũng góp nhặt được không ít đồ tốt.

Bởi vậy, hành trình cứ trì hoãn mãi, mãi cho tới mười này trước, họ mới tới Thành Vực Sâu này.

Thành Vực Sâu được thiết lập ở Vực Sâu Nội Hải là cửa ngõ vào thành thị của người tu chân, thành phố này cũng khác hẳn những đảo nhỏ khác, bởi vì nơi này chỉ có người tu chân tới, mà người phàm thì không xuất hiện ở đây.

Thành Vực Sâu, nghĩa giống như tên, là được tạo dựng ở Vực Sâu Nội Hải, vực Sâu Nội Hải là nơi hung hiểm nổi tiếng Nội Hải, nhưng cũng là vùng đất giàu có trong mắt người tu chân, ở Vực Sâu Nội Hải, khắp nơi đều là bảo vật, bất kể là linh hoa linh thảo, hay một ít pháp bảo thượng cổ hoặc linh vật trời đất, bên trong cái gì cũng có, chỉ cần người có vận khí tốt, thì có thể tìm được đồ tốt trong đó.

Chính bởi thế, nên tất cả mọi người biết rõ ở Vực Sâu Nội Hải nguy hiểm vô cùng, nhiều người mạo hiểm vẫn tới không ngừng, cứ thế mấy ngàn năm qua, cửa cửa vào vực Sâu Nội Hải đã thành một thành Vực Sâu, mà ngoài một ít thế lực mở cửa hàng ở đây, thì phần lớn tu sĩ tới đây cũng vì tới mà tìm

bảo vật.

Mười ngày trước, Lâm nguyệt và Diêm Tinh Vân đi tới trong này, sau đó thăm dò tình hình, gặp được một nữ tu Kim Đan tên Bạch Phụng. Bạch Phụng này biết rõ họ muốn đi vào thành Vực Sâu thám hiểm, đã mời họ cùng nhau đồng hành.

Lúc ấy Lâm nguyệt đồng ý, ngày hôm nay, đúng là ngày nàng ước hẹn với họ.

“Lâm tiên tử quả nhiên là người giữ lời” Bạch Phụng nhìn Lâm Nguyệt khẽ mỉm cười, sau đó ánh mắt lạnh rơi vào trên người Diêm Tinh Vân bên cạnh, khẽ nhủ thầm nói, “Lâm tiên tử, vị công tử này, chẳng lẽ cũng cùng chúng ta đi vào sao?”

“Đúng” Lâm nguyệt khẽ gật đầu.

“Lâm tiên tử, xin thứ cho bốn tiên tử nhiều lời” Thấy Lâm nguyệt gật đầu, sắc mặt Bạch Phụng lập tức hơi khó coi, nói, “Lâm tiên tử đã từng tới Vực Sâu Nội Hải chưa?”

“Chưa bao giờ”

“Lâm tiên tử, người đừng trách bốn tiên tử nói chuyện khó nghe, trong Vực sâu Nội Hải này hung hiểm nổi tiếng, nghĩ tới chắc người cũng đã từng nghe rồi, mặc dù vị công tử này bốn tiên tử không rõ quan hệ giữa hắn và Lâm tiên tử thế nào, vốn dĩ với tu vi hiện giờ của vị công tử này, muốn đi vào chỗ hung hiểm đó, thật sự không ổn lắm...” Bạch Phụng nhàn nhạt nói ra, ánh mắt nhìn Diêm Tinh Vân hơi kỳ lạ.

Thực ra trong lòng nàng ta thật sự lo lắng không phải là an nguy của Diêm Tinh Vân, mà nói vậy chẳng qua chỉ lấy cớ thôi!

Nàng ta thật sự lo lắng Lâm Nguyệt mang theo vị tu sĩ trúc cơ Diêm Tinh Vân này, đến lúc đó sẽ trở thành gánh nặng của họ, hơn nữa nàng ta sở dĩ mời Lâm Nguyệt đi cùng chỉ là vì vừa ý với tu vi Lâm Nguyệt thôi, nàng ta cũng không biết Lâm Nguyệt ẩn giấu tu vi, nàng ta chỉ cho rằng Lâm Nguyệt cũng giống nàng ta, có tu vi Kim Đan hậu kỳ, vì thế nàng ta mới mời Lâm nguyệt đi cùng.

Dù sao nếu tu vi Lâm Nguyệt cao hơn nàng ta, dĩ nhiên nàng ta không yên tâm đồng hành với Lâm nguyệt, còn nếu tu vi Lâm Nguyệt quá thấp, nàng ta lại thấy chướng mắt, phải cùng tương đương tu vi với nàng ta, dĩ nhiên chẳng còn lựa chọn nào tốt hơn cả.

Đương nhiên, vị Diêm Tinh Vân có tu vi Trúc cơ kỳ này tự dung nàng ta coi chẳng là gì hết.

“Không sao hết, nếu là người ta mang đến, dĩ nhiên là do ta tự bảo vệ rồi” Lâm Nguyệt dĩ nhiên biết rõ tâm tư Bạch Phụng, cũng không vạch trần, chỉ đáp nhàn nhạt.

Bạch Phụng nghe thấy lời Lâm Nguyệt, sắc mặt lại khó coi, nói, “Lâm tiên tử lỗ mãng như thế, chẳng lẽ không sợ đến lúc đó vị công tử này gặp chuyện không may bên trong sao?”

“Nếu bốn tiên tử đã dám dẫn người vào, dĩ nhiên sẽ có cách đối phó, không nhọc Bạch Tiên tử hao tâm tổn trí!” Thấy Bạch Phụng vẫn dây dưa không dứt, vẻ mặt Lâm Nguyệt lập tức lạnh xuống.

Còn Diêm Tinh Vân thì đen mặt lại, lạnh lùng nhìn Bạch Phụng một cái, nữ nhân này không biết sống chết, cũng dám ghét bỏ hắn trước mặt bé con, ngầm nói hắn vương vãi sao? Quả thật muốn chết rồi!

Nếu không phải tu vi hắn vẫn chưa khôi phục, nữ nhân ở đó tùy ý làm cản trước mặt hắn thế sao?

Nghĩ đến đây trong lòng Diêm Tinh Vân oán hận mãi, hận ý với những người phần Y Cung lại sâu thêm.

Nếu không phải những nữ nhân Phần Y Cung kia, hắn đường đường là thiếu chủ Vân Bảo sao phải rơi vào hoàn cảnh khốn khổ như bây giờ chứ?

“Nếu Lâm tiên tử đã khẳng định như thế, ta dĩ nhiên không còn lời nào để nói nữa, nhưng nếu đến lúc đó có xảy ra chuyện gì bên trong, hy vọng Lâm tiên tử đừng có trách ta chưa nói đó” Bạch Phụng thấy Lâm Nguyệt quyết ý dẫn Diêm Tinh Vân đi theo, mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng cũng biết mình không thay đổi được quyết định của đối phương, đành phải nhỏ giọng nói một câu dứt khoát, tính là đồng ý để Diêm Tinh Vân gia nhập.

“Bạch tiên tử yên tâm đi, nếu thật có chuyện gì, bốn tiên tử cũng sẽ không trách tội các vị đâu” Lâm Nguyệt nói thản nhiên, “Các vị đừng lo, nếu thật sự không yên tâm, bốn tiên tử cũng không đồng hành cùng các vị làm gì rồi”

Thực ra ngay từ đầu Lâm nguyệt cũng không muốn kết bạn đồng hành, ý định của nàng là mang theo Diêm Tinh Vân đơn độc hành động, chỉ là nghĩ sau này bản thân mình chẳng hiểu rõ Vực Sâu Nội Hải, vì thế mới đồng ý với lời mời của đám Bạch Phụng, chỉ là hiện tại đối phương lại dám xem thường Diêm Tinh Vân, nàng tự nhiên sẽ không muốn cùng đồng hành với đám này nữa.

Bạch Phụng nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, lúc đầu thì sửng sốt, sau đó sắc mặt lập tức khó coi vô cùng, trong mắt chợt lóe lên tức giận, chẳng qua tâm cơ nàng ta thâm trầm, hơn nữa lại nhìn trúng tu vi Lâm Nguyệt, lập tức không biểu hiện ra ngoài, mà ngược lại cười bảo, “Lâm tiên tử nói thế, bốn tiên tử cũng chỉ vì lo cho sự an nguy của vị công tử này mà thôi, cũng chẳng có ý gì khác, nếu Lâm tiên tử đã quyết định dẫn vị công tử này đi cùng, vậy thì được rồi, có Lâm tiên tử cam đoan trước, ta dĩ nhiên cũng yên tâm”

“Đa tạ ý tốt của Bạch tiên tử, ta nghĩ, chúng ta vẫn nên tách nhau ra để hành động thì hơn” Lâm Nguyệt cười nhạt, trong mắt chợt lóe lên lạnh lùng. Lâm Nguyệt vốn dĩ quyết định đi cùng đám Bạch Phụng, nhưng sau khi nàng nhìn thấy người tu sĩ trúc cơ cách đó không xa đi tới, trong lòng trầm xuống, cự

tuyệt yêu cầu đồng hành với Bạch Phụng luôn.

“Lâm tiên tử..”

Bạch Phụng thấy Lâm nguyệt đột nhiên cự tuyệt đi cùng, vội vàng mở miệng giữ lại, chỉ tiếc Lâm nguyệt đã quyết định, tự dưng sẽ không đổi ý nữa, nàng chỉ đành xin lỗi Bạch Phụng một cái, sau đó dẫn Diêm Tinh Vân xoay người đi thẳng tới cổng chính.

Bạch Phụng nhìn theo bóng lưng Lâm Nguyệt, trong mắt chợt lóe lên tàn nhẫn, sau đó trao đổi mắt với tu sĩ cách đó không xa.

“Người đó là tu sĩ nguyên anh!”

Mặt lạnh xoẹt qua người tu sĩ cách đó không xa một cái, trong lòng Lâm Nguyệt lạnh lẽo. Nàng cũng không phải sợ tu sĩ nguyên anh kia, mà không muốn chọc vào phiền toái. Chuyến đi này nàng chỉ vì tìm kiếm quả Kim Sa, hơn nữa lại dẫn theo Diêm Tinh Vân, không muốn chọc vào phiền phức làm gì.

Mặc dù nàng không coi tu sĩ nguyên anh kia ra gì, nhưng cuối cùng vì bận tâm an nguy của Diêm Tinh Vân, nàng vốn mang theo Diêm Tinh Vân tiến vào Nội Hải vực Sâu đã là chuyện cực kỳ mạo hiểm rồi, nếu lại sa vào phiền phức nữa, chỉ sợ không được chu toàn.

Huống chi, vừa rồi nàng không nhìn nhầm, tu sĩ nguyên anh kia rõ ràng là biết đám người Bạch Phụng, mặc dù nàng không rõ tu sĩ nguyên anh kia có quan hệ gì với đám Bạch Phụng, nhưng thấy đối phương chẳng có ý tốt gì, biết đâu chừng lại là một nhóm với đám Bạch Phụng kia, mục đích chỉ là mượn cơ hội tiến vào vực sâu Nội Hải, rồi nhân cơ hội mưu sát đoạt mạng!

Mặc kệ Bạch Phụng và tu sĩ nguyên anh kia có âm mưu gì, điều này nói rõ, đi cùng đám Bạch Phụng cũng không phải là lựa chọn tốt, những người này nàng tuy không sợ, nhưng cũng không muốn bị theo dõi, miễn dẫn tới biến cố khác.

Hơn nữa mặc dù trong vực sâu nội hải nguy hiểm vô cùng, một người đơn độc hành động cũng nguy hiểm cực kỳ, nhưng Lâm Nguyệt dù gì cũng là tu sĩ nguyên anh, hơn nữa thực lực thủ đoạn cũng chẳng kém tu sĩ nguyên anh hậu kỳ bao nhiêu. Nàng tin rằng bằng năng lực của mình, chỉ cần cẩn thận chút, có thể bảo vệ Diêm Tinh Vân chu toàn.

Huống chi, nhưng kẻ đó cũng chẳng quen với nàng, hiện tại Diêm Tinh Vân vừa rồi không có năng lực bảo vệ, tùy tiện đi cùng một chỗ với những kẻ đó, cũng không phải là chuyện tốt.

Nghĩ thông suốt rồi, Lâm Nguyệt mất hứng đi cùng những người kết bạn, lập tức dẫn Diêm Tinh Vân bay thẳng vào phía cửa vào.

Sau khi hai người tiến vào vực sâu thành công, hơi sững sờ, nhưng lại mau chóng bình thường trở lại, tìm bừa một hướng, thi triển pháp thuật thu lại hơi thở, mang theo Diêm Tinh Vân bay lên phía trước.

Ước chừng sau một nén hương, bên tai Lâm nguyệt truyền tới tiếng Diêm Tinh Vân, “Bé con, chúng ta có người theo dõi, thoát nhìn hình như là nhóm nữ nhân trước đó đó”

Lâm nguyệt khẽ gật đầu, linh khí mờ mờ bắt đầu truyền tới từ đằng sau, nàng dĩ nhiên có thể cảm ứng ra được, chỉ là những kẻ đó nàng tạm thời chưa để ý tới thôi.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, thả ra thần thức cảm ứng một lần, lông mày Lâm Nguyệt cau chặt lại.

“Huynh có cảm giác linh khí nơi đây có vẻ gì là lạ không?” Lâm Nguyệt hạ giọng nói với Diêm Tinh Vân, ánh mắt lạc về tận xa.

Cảnh sắc ở vực sâu Nội Hải ngoài dự đoán của nàng, ở đây thoát nhìn, chẳng khác gì bên ngoài lắm, cũng là vực hải vô biên vô hạn, nhưng lại khác hẳn bên ngoài, linh khí ở đây dường như rất mạnh, cả nước biển cũng tựa hồ xoay động bất an, hơn nữa bầu trời bao la mờ mờ, cứ như bao phủ một tầng khí chết chóc xấu vậy.

“Bé con, ở đây dường như ngập tràn hỏa nguyên tố đó...” Sắc mặt Diêm Tinh Vân âm trầm, trầm giọng bảo.

“Hỏa nguyên tố ư?” Nghe thấy Diêm Tinh Vân nói, Lâm Nguyệt cảm ứng cẩn thận một tý, quả nhiên cảm thấy nồng nặc nguyên tố hỏa.

Chẳng trách sau khi nàng tiến vào đây, đã cảm thấy hơi khó chịu rồi, mặc dù nàng không phải là Thủ Linh Căn, nhưng Băng linh căn của nàng lại thuộc về Thủy Linh Căn thay đổi dị Linh Căn, với nguyên tố hỏa trời sinh bài xích, vì thế nàng mới cảm thấy khó chịu.

“Kỳ lạ, đây rõ ràng là Hải Vực, hẳn phải nồng Thủy nguyên tố mới đúng chứ, sao lại nồng nặc hỏa nguyên tố thế không biết?”

Diêm Tinh Vân nghi hoặc nghe âm thanh truyền tới, Lâm Nguyệt bất giác hơi ngần ra, vô thức cúi đầu nhìn về mặt biển.

“Bé con, sao vậy? Có phát hiện gì à?”

Lâm Nguyệt lắc đầu baok, “Huynh cảm thấy dưới Hải Vực này có khả năng là một núi lửa không?”

“Núi lửa đất á? Theo lý mà nói, ở đây nồng nặc nguyên tố hỏa, cần phải có một mảnh lớn địa hỏa tồn tại mới đúng, chẳng qua nơi này là Hải Vực, từ xưa nước không hợp với lửa, sao có Địa hỏa ở dưới nước chứ?”

Diêm Tinh Vân sống vô số vạn năm, lại trải qua mấy lần chuyển thế, kiến thức có thể nói là vượt xa Lâm Nguyệt, nhưng tình huống quý dị vậy cũng là lần đầu lần gặp.

Lâm Nguyệt nhìn thẳng mặt biển nổi sóng bập bềnh kia, neho neho mắt lại, đột nhiên môi mấp máy nói ra, “Đây chắc không phải là, nếu là... ở dưới có núi lửa thật sự mà không phải là địa hỏa bình thường, vậy thì núi lửa hoạt động ở đâu đây?”

“Ý nàng nói là, hải vực này thống với miệng địa hỏa, những địa hỏa kia bình thường sẽ không bộc phát, mà chỉ đang thời điểm đặc biệt thì những địa hỏa kia mới bộc phát ra sao?” Diêm Tinh Vân thông minh đăng cấp tới cỡ nào, gần như Lâm Nguyệt vừa nói ra thì hắn đã hiểu ngay ý nàng nói là gì.

“Đúng vậy, vì thế ở đây mới có nhiều tu sĩ chết như thế, mà có ít tu sĩ bình yên vô sự sống sót ra ngoài, những chuyện lật vật ấy đoán chừng là vận khí những tu sĩ đó tương đối khá, chưa đụng phải địa hỏa bạo phát thôi”

Lâm Nguyệt nhũn mày, trong mắt chợt lóe lên lo lắng, nói ra nhàn nhạt.

Chuyện có liên quan đến núi lửa hoạt động, nàng thật ra vào kiếp trước, ở thế kỷ hai mốt là biết rõ nhất, ở thế kỷ hai mốt, có không ít quốc gia có núi lửa hoạt động, những núi lửa ấy bình thường cũng không bộc phát, nhưng vào ngày đặc biệt, hoặc sau một thời gian ngắn không khác lắm, lại đột nhiên bộc phát, thời gian bộc phát có chút cố định, có chút không xác định được, vốn cũng không có bất cứ quy luật nào cả.

Chính vì nàng đã từng đọc qua tư liệu núi lửa hoạt động ở thế kỷ hai mốt, nên sau khi phát hiện ở đây nồng nặc nguyên tố hỏa, mới nghĩ đoán hải vực này có thể là một mảng núi lửa hoạt động.

“Bé con, nguyên tố hỏa ở đây nồng quá, đoán chừng địa hỏa có thể bộc phát nhiều lần, chuyện này chỉ sợ gặp nguy hiểm vô cùng” Diêm Tinh Vân nhìn Lâm Nguyệt, trong mắt chợt lóe lên lo lắng.

“Trước lúc rời đi xem một chút, hy vọng có thể mau chóng tìm được quả Kim Sa, lúc này mới nên rời đi” Lâm Nguyệt trầm tư một chút, liền dẫn Diêm Tinh Vân tiếp tục bay về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Hấn Hội Đau Lòng

Hai người lại phi hành một đoạn đường, Lâm Nguyệt lại tản ra thần thức thăm dò hải vực chung quanh lần nữa, quả nhiên hoàn cảnh chung quanh cũng không có bất kỳ thay đổi nào, trong không khí nguyên tố hỏa vẫn nồng nặc, thậm chí còn đậm hơn trước một chút.

Đập vào mắt có thể nhìn được, chỉ thấy một mảng hải vực nhìn vô cùng tối tăm màu xám, không có bất kỳ vật tham chiếu nào, nếu không phải cảm giác trong không khí nguyên tố hỏa dày lên khác hẳn, Lâm Nguyệt hoài nghi mình có phải đã đứng nguyên tại chỗ không hề động tí nào không nữa.

“Diêm Tinh Vân, huynh có cảm giác được nguyên tố hỏa vừa rồi lại càng đậm hơn trước không?” Dựa vào độ dày nguyên tố hỏa trong không khí để phân biệt vị trí hiện tại của mình, cảm giác phân biệt quá yếu, Lâm Nguyệt với phán đoán của mình của không chắc chắn lắm, không kìm được hỏi.

Mặc dù hiện tại tu vi Diêm Tinh Vân thấp đi, nhưng hắn vốn còn thần thức, hơn nữa Lâm Nguyệt có thể cảm giác được, thần thức Diêm Tinh Vân mạnh hơn nàng nhiều, có Diêm Tinh Vân hỗ trợ, họ cũng không đến mức bị mất đi phương hướng.

“Đúng là có nồng nặc hơn trước chút, nếu không cẩn thận phân biệt, chỉ sợ cũng không cảm giác được” Diêm Tinh Vân đánh giá chu vi, gương mặt tuấn tú trầm xuống, “Bé con, ở đây ta có cảm giác rất nguy hiểm, nàng cẩn thận một chút”

“Huynh có cảm thấy, có phải chúng ta đang bị nhốt vào trong trận pháp không?”

“Đây không giống trận pháp, chỉ tiếc ở đây tựa hồ có tác dụng áp chế thần thức, không nhìn thấy trăm dặm bên ngoài” Diêm Tinh Vân trầm mặc một lúc, mở miệng nói ra.

“Không phải trận pháp, vậy cảm giác của chúng ta cảm ứng không nhầm, ta cũng không cảm giác được bất kỳ khác thường nào, tiếc là hoàn cảnh nơi này giống nhau, không có bất kỳ dấu hiệu nào, nếu không cũng không tới mức phiền phức như thế”

Lâm Nguyệt lấy ra một ngọc giản, áp vào chính giữa, quan sát một lát rồi nói, “Trong ngọc giản có ghi lại, cây táo hồng Kim xuất hiện ở ngay cửa ra vào của Vực Sâu Nội Hải, sau đó chéch về hướng tây chừng bốn trăm dặm, ngọc giản này là năm đó di vô tình có được, đáng tiếc nội dung bên trong ầu quá mức, chẳng ghi rõ chỗ có cây táo hồng kim, hơn nữa đã mấy chục năm trôi qua, chẳng biết cây táo hồng kim có còn đó không nữa...”

“Cái này phải dựa vào vận may mà tìm, thật không dễ có, tính ra, độc tố trong người ta muốn giải được cũng không nhất thiết phải cần cây táo hồng kim, cunbgf lắm thì tới lúc đó nghĩ cách khác là được”

Chuyện có tìm được cây táo hồng kim không, Diêm Tinh Vân chẳng để tâm lắm, trong lòng hấn, chỉ cần có lâm nguyệt bên cạnh, thì chính là những ngày vui sướng nhất trong đời hấn rồi, cần gì chuyện có tìm được cây táo hồng kim không, hấn và người khác khác nhau, dù cho độc tố trong cơ thể không giải được, hấn cũng sẽ không chết.

Đương nhiên, những lời này hấn chẳng cách nào nói ra với Lâm Nguyệt được, có một số việc mặc dù hấn suy đoán là Lâm Nguyệt đã biết một chút, nhưng giờ Lâm nguyệt còn quá yếu, vẫn chưa tới lúc tiếp xúc với những chuyện đó, có một số việc, hiện tại nàng biết rõ cũng chẳng có chỗ tốt nào, ngược lại càng khiến nhiều loạn tinh thần, bất lợi với tu luyện.

“mặc kệ là thật hay giả, cần phải xem qua mới biết được” Lâm Nguyệt hơi nhúu mày, nhìn về xa xa, nói thản nhiên, “Phương hướng trước của chúng ta không sai, cứ tiếp tục đi lên trước, xem có phát hiện ra chút gì không?”

“Bé con, nàng không biết ở đây có chút kỳ lạ hay sao?” Diêm Tinh Vân nhìn sóng lớn trào lên mãnh liệt dưới chân, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la mờ mịt, đột nhiên mở miệng nói ra.

“Kỳ lạ ở chỗ nào?” Lâm nguyệt hơi nghi ngờ ngạc nhiên nhìn Diêm Tinh Vân.

“Ở đây hàng năm đều có rất nhiều tu sĩ tới thám hiểm, lại chẳng để lại bất cứ dấu vết nào...”

Nghe những lời Diêm Tinh Vân nói, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên giật mình, nhúu mày đánh giá một lát, xác định ở đây thật sự chẳng có chút dấu vết nào của tu sĩ để lại cả.

Theo lời Đông Cực Băng nói, ở vực sâu Nội Hải này ngàn năm trước đã được người ta phát hiện ra, qua nhiều năm vậy, tu sĩ tiến vào đây tìm bảo vật không ít, hơn nữa có nơi còn có cả giang hồ, bắt kẻ là giữa tu sĩ đánh nhau, hay là đánh với yêu thú, cũng sẽ không ít.

Hiện tại dám đi vào nơi này thám hiểm để tìm bảo vật tu sĩ ít nhất phải từ Kim Đan kỳ trở lên, thậm chí cũng có không ít tu sĩ nguyên anh tới, những đầu pháp của tu sĩ cao cấp này, đầu chi kinh thiên động địa? Nhưng ở trong hải vực lại chẳng để lại chút dấu vết nào cả, dùng thần thức thăm dò xuống dưới, thậm chí cả vật sống cũng không thấy, thật có chút quỷ dị.

Hơn nữa nói đi nói lại, nơi này là Hải Vực, dấu vết đánh nhau không để lại cũng là bình thường, nhưng ở đây cảnh sắc giống y nhau, qua nhiều năm vậy, chẳng lẽ không có tu sĩ khác đi ngang qua đây, có ý để lại dấu hiệu sao?

Bay trên không Hải vực, rất dễ mất phương hướng, đạo lý này cả Lâm Nguyệt là tu sĩ tới từ bên ngoài cũng hiểu cả, huống chi là những tu sĩ bản địa Nội Hải? Hơn nữa ở đây không có bất kỳ tung tích những tu sĩ kia để lại, chỉ sợ còn có nguyên nhân khác.

“nếu ta đoán không nhầm, những thứ quái dị này, cần liên quan tới địa hạo bạo phát dưới Hải vực, cho dù tu sĩ có để lại dấu hiệu, sau thời gian hạo bạo phát nhất định, nhưng dấu vết đó chắc chắn cũng bị xóa đi!” Diêm Tinh Vân nhúu mày nói ra nhân nhậ.

Với lời Diêm Tinh Vân nói, Lâm Nguyệt khẽ gật đầu, tán thành suy nghĩ của hấn, “Chẳng trách mà nhiều năm qua, tu sĩ đi vào nơi này vô số mà bên ngoài vẫn chẳng có bản đồ chi tiết liên quan tới Vực Sâu Nội Hải, hơn nữa ở đây có nguy hiểm gì cũng không ai biết, chỉ sợ những tu sĩ đó chết đi cũng đều liên quan tới hạo bạo phát mà chết, còn sống thì lại vì bỏ lỡ thời gian lửa bộc phát, nên chẳng biết chuyện gì”

“Hấn là đúng vậy rồi, nếu chúng ta không phát hiện ở nơi này có số lượng nguyên tố hỏa cực lớn, còn tưởng phiên hải vực này cất dấu nguy hiểm nào lớn vậy chứ?”

“Đúng”

Lâm Nguyệt khẽ thở dài một hơi, trong lòng lại thêm hiểu và đề phòng với vực sâu Nội hải nhiều hơn. Nàng có thể phát hiện nhanh nơi này không đối, là có liên quan tới tài liệu kiếp trước ở thế kỷ hai mốt nàng đã từng xem qua có liên quan tới núi lửa hoạt động, nếu không nàng cũng không liên tưởng tới phần này.

Ở giới tu chân, tuy thủ đoạn tu sĩ thần thông quảng đại, nhưng hiểu biết với địa lý thì lại không bằng thời đại công nghệ cao của thế kỷ hai mốt kia, ở trong đó, họ sẽ được tiếp xúc với núi lửa, thậm chí còn lợi dụng trận pháp mang núi lửa dẫn tới nền đất sâu, để họ dùng luyện khí luyện đan, ở trên đất bằng, họ cùng từng gặp qua miệng núi lửa, nhưng họ lại không biết, núi lửa ẩn sâu trong lòng đất này, chẳng phải chỉ có thể phun trào trên mặt đất mà thôi, mà có thể ở một nơi đặc biệt nào đó, cũng sẽ chủ động phun trào. Chẳng hạn như dưới đáy biển.

Lâm Nguyệt lúc ở thế kỷ hai mốt chỉ biết ở tận sâu dưới đáy biển giấu không ít núi lửa, thời điểm núi lửa phun trào, sẽ hình thành một loại như bão, tạo thành tai họa thật lớn.

“Bé con, mấy phụ nhân theo dõi, nàng định tính toán xử lý thế nào?” Cảm giác được phía sau có mấy linh lực dao động mờ mịt, mắt tím Diêm Tinh Vân chợt lóe lên lạnh lẽo, bỗng truyền âm nói.

“Những kẻ đó có thể theo tới hiện giờ, chắc cũng chẳng có ý tốt gì, một lúc tìm cơ hội giết là được” Lâm nguyệt nhúu nhúu mày, trong mắt lóe lên tia chán ghét, đối với những kẻ đầy bất lương này, những kẻ chỉ thích giết người đoạt bảo ấy, Lâm nguyệt chẳng có cảm tình gì cả.

Nàng vốn không phải là một người tốt, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, người chết trong tay nàng không ít, hai tay nàng đã sớm dính đầy máu, nàng vốn không sợ bị giết, chỉ là không thích lạm sát kẻ vô tội thôi, nhưng nếu những người đó ngứa mắt thích chọc tới nàng, nàng dĩ nhiên sẽ không chùn tay.

“Được, nhưng cũng đừng vội ra tay, xem trước một chút rồi mới nói, nơi này không phải là nơi ra tay tốt, ta sợ linh lực dao động sẽ dẫn tới núi lửa bộc phát” Diêm Tinh Vân rất hài lòng với quyết định của Lâm Nguyệt, với hấn mà nói, người dám khiêu khích tới hấn đều đáng chết cả.

Nghe xong lời Diêm Tinh Vân, sắc mặt Lâm Nguyệt bỗng thay đổi, hít mạnh một hơi, nói, “Diêm Tinh Vân, huynh nói đúng, phía trước chỗ này có tu sĩ chết, chắc là do đấu pháp trong này, khiến hỏa bạo bộc phát mới chết, nếu ta nói không nhầm thì nơi này tuyệt đối không thể để đấu pháp với người ta được, nếu không hậu quả không lường nổi đâu!”

Diêm Tinh Vân ngẩn ra, sắc mặt cũng hơi thay đổi, sau đó nặng nề gật gật đầu. Cảm giác được ở đây có linh lực dao động càng ngày càng lợi hại, Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân cùng liếc nhìn nhau, sau đó hai người không trì hoãn nữa, tiếp tục bay đi về phía trước.

Ngay sau khi Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân rời đi khoảng nửa nén hương, ngay chỗ họ vừa đứng, xuất hiện mấy độn quang, người cầm đầu đúng là tu sĩ nguyên anh mà Lâm Nguyệt đề ý thấy ở ngay lối vào Vực Hải, giờ phút này đi bên cạnh bà ta còn có nữ tu tên Bạch Phương đã mời Lâm Nguyệt đi cùng trước.

“Bọn họ đi rồi, sư thúc, người nói xem bọn họ có phải đã phát hiện ra chúng ta rồi không?” Bạch Phương cầm trên tay pháp khí hình tròn, nhú nhú mây quay đầu hỏi tu sĩ nguyên anh này.

“Không thể nào, bọn họ chẳng qua chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ thôi, còn thằng nhóc kia cũng chỉ có tu vi Trúc cơ kỳ, sao mà có thể phát hiện ra thuật ẩn thân của bản tôn chứ?” Nữ tu Nguyên anh này lạnh lùng nói, thần thái cực kỳ không vui.

“Nhưng sư thúc à, hiện giờ chúng ta cũng hết cách phát hiện ra vị trí của bọn họ mất rồi” Bạch Phương nhìn pháp khí vòng tròn trong tay, nói, “Bản giam linh đã mất dấu hiệu truy tung họ rồi, hiện tại chúng ta muốn tìm họ chỉ sợ rất khó”

“Không thể nào” nghe xong lời Bạch Phương nói, nữ tu nguyên anh này sắc mặt sầm xuống, đưa ta ra chụp lấy bản giam linh trên tay Bạch Phương lẳng không lên rồi nhìn cẩn thận.

Một lúc sau, sắc mặt càng thêm khó coi vô cùng ngẩng đầu, hừ lạnh một tiếng nói, “Quả nhiên là hết cách phát hiện ra vị trí bọn họ rồi, nhưng bọn họ muốn chạy sao? Không dễ vậy đâu! Phía trước ở bên ngoài bản tôn đã để lại ẩn ký thần thức trên người họ rồi, chỉ cần cự ly gần một chút bản tôn có thể tìm được bọn chúng!”

“Sư thúc, vì sao người cứ nhất định phải tìm được vị nữ tu họ Lâm kia chứ? Nếu mà con không nhầm thì người đó hẳn là đệ tử Đông Cực Cung, người như vậy, chúng ta cần gì phải chọc vào chứ?”

Bạch Phương với chuyện nữ tu Nguyên anh đề mắt tới Lâm Nguyệt thấy hơi khó hiểu, dù sao ngày xưa sư thúc cũng vốn không chọc vào đệ tử đại môn phái này, mà cái vị Lâm Nguyệt kia, mặc trên người áo bảo, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được là phúc súc thân truyền của đệ tử Đông Cực Cung ngay.

“Người có điều không biết đừng có hỏi!” Nữ tu Nguyên anh lạnh lùng lờm Bạch Phương một cái, sau đó tiếp tục ngự kiếm bay về phía trước, đôi mắt nhỏ âm trầm, lại khó tránh được chút lòng tham.

Ở bên đó.

Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân phi hành cấp tốc, điều khác duy nhất là, giờ phút này bọn họ bị một màn sương mù dày trong suốt lấp lánh bao phủ, ngăn cách hoàn toàn hơi thở bản thân ra bên ngoài, nếu có tu sĩ ở trong này, cũng không nhìn thấy bóng dáng của họ, nhiều nhất chỉ cảm giác được chút linh khí dao động thôi!

“Ồ?”

Lâm Nguyệt đang bay trên không đột nhiên ngừng lại, phát ra tiếng kêu kinh ngạc nho nhỏ, sau đó ngưng thần nhìn về phía xa xa.

“Phía trước có linh khí không ổn định, hơn nữa vô cùng kịch liệt, hẳn là có tu sĩ đánh nhau” Diêm Tinh Vân thả ra thần thức, ngưng thần một lát, rồi nói.

“Không, hình như không giống đấu pháp tu sĩ...”

Lông mày Lâm Nguyệt cau lại, ngưng thần suy tư một lúc, lát sau thần sắc hơi động, bỗng bảo, “Không phải là tu sĩ, hẳn là những vật khác, chúng ta qua xem một chút đi”

Với đề nghị của Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân dĩ nhiên không phản đối, vì thế hai người men theo hướng linh khí không ổn định bắn độn quang nhanh bay đi.

Ngay sau khi hai người cẩn thận bay trên không chừng mười dặm, cuối cùng thấy rõ nguồn gốc linh khí không ổn định kia.

Nhìn cảnh trước mắt này, Lâm nguyệt bất giác đỏ mặt hơi lạnh, sắc mặt thay đổi hẳn. Còn Diêm Tinh Vân cứ việc hiểu biết rộng, phản ứng không rõ như Lâm Nguyệt, nhưng sắc mặt cũng khó coi vô cùng.

Xuất hiện trước mắt họ không phải là tu sĩ gì cả, cũng không phải là đấu pháp tu sĩ gì hết, ở đây quả thật có thứ đánh nhau, nhưng cũng không phải tu sĩ mà là yêu thú.

Ở trước mắt họ, có hai yêu thú khổng lồ đang cắn xé kịch liệt trong biển, trong đó có một con cá yêu thú khổng lồ, mặt mũi trông dữ tợn, hàm răng sáng sắc nhọn, còn có đôi vây cá sắc như đao.

Mà cùng nó cắn xé một chỗ là một con độc giao, con độc giao kia có thân dài chừng mười trượng, thân hình to như thùng nước, cái cổ cao vồng lên, rõ ràng con độc giao này sừng sắp mọc dài ra rồi!

Giao hóa rồng vốn không dễ, mà giữa mi tâm độc giao kia sắp nứt phá cho thấy rõ, có thể thấy được cái này, ít nhất con độc giao này cũng là yêu thú cấp sáu, chỉ là yêu thú trong Hải vực bị thiên đạo khống chế, không thể biến hóa mà thôi.

“Hai con yêu thú này ít nhất đều trên cấp sáu, đoán chừng là bá chủ hải vực này”

Lâm Nguyệt nhìn yêu thú cắn xé nhau trong biển cách đó không xa, càng cẩn thận ép khí tức trên mình và Diêm Tinh Vân lại, không dám buông lỏng.

Nếu gặp phải hai tu sĩ nguyên anh, nàng cũng chưa tới mức phải cẩn thận để ý như thế, nhưng đồng thời gặp được hai con yêu thú cấp sáu thì lại khác, yêu thú vốn có thực lực cao hơn tu sĩ một bậc, hơn nữa da thịt yêu thú dày, tu sĩ mà gặp phải yêu thú, chỉ cần điểm này thôi, đã rút xuống hạ phong, huống chi tính tình yêu thú hung hãn dễ nóng giận, nếu bị quấn vào, nếu là yêu thú cấp thấp thì may rồi, cùng lắm thì phí chút ít công sức để chém giết là ổn, còn nếu là yêu thú cấp cao, vậy thì phiền phức to rồi.

Huống chi Lâm nguyệt hiện tại còn gặp phải hai con yêu thú cấp sáu, nếu tu vi Diêm Tinh Vân còn, họ cũng còn miễn cưỡng liều mạng một trận, hiện giờ tu vi Diêm Tinh Vân vẫn chưa khôi phục, chỉ bằng một người Lâm Nguyệt, dĩ nhiên không cách nào đối phó được với hai con yêu thú này rồi.

Hiện giờ họ chỉ có làm duy nhất là không kinh động tới hai con yêu thú này, lặng lẽ rời đi.

Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân cùng liếc nhìn nhau, trong lòng cũng hiểu ý đối phương, Lâm nguyệt ôm Diêm Tinh Vân, đang định lặng lẽ rút lui, nhưng đúng lúc này, con cá khổng lồ cắn xé độc giao kia chợt ngẩng đầu lên, cặp mắt lạnh lùng lãnh, to như đèn lồng nhìn thẳng về phía họ.

Toàn thân Lâm Nguyệt lạnh lẽo, cứ như bị độc xà để mắt tới vậy, động tác bất giác cứng đờ, nhưng đúng lúc này, con mắt độc giao chợt lóe lên khinh miệt, miệng đột ngột há to, phun mạnh một luồng nọc độc tanh hôi bắn nhanh về phía Lâm Nguyệt!

Lâm Nguyệt sợ hết hồn, trong nháy mắt phục hồi tinh thần, ôm cổ Diêm Tinh Vân, bảo vệ hắn trong ngực, sau đó vội vàng giục Hương lười đao bay về hướng xa xa, nhưng đúng là vẫn chậm một bước.

Tốc độ nọc độc kia cực nhanh, gần như vào thời điểm Lâm nguyệt hành động, thì đã tập kích tới, Lâm Nguyệt quá sợ hãi, trong cơ thể công pháp cấp tốc vận chuyển, chung quanh thân thể xuất hiện tầng băng lá chắn trong nháy mắt.

Gần như băng lá chắn xuất hiện thì nọc độc tanh hôi ấy đã ập tới, đập mạnh lên băng lá chắn, chỉ nghe bực một cái, nọc độc ấy lại đem băng lá chắn ăn mòn, may Lâm Nguyệt tránh cực nhanh, song vẫn nhỏ giọt lên lưng nàng.

“A!”

Trong lòng tan nát, cứ như bị lửa đốt đau nhức từ sau lưng ập tới vậy, Lâm Nguyệt không nhịn được khẽ rên lên một tiếng!

“Bé con...” Diêm Tinh Vân cảm giác được lâm nguyệt khó chịu, trong lòng trầm xuống, vẫn không kìm được mở miệng.

“Ta không sao, đừng nói chuyện!”

Lâm nguyệt chau mày, cố nén cơn đau trên lưng truyền tới tan nát cõi lòng, bịt chặt mồm Diêm Tinh Vân, đồng thời thúc giục linh lực, tựa như tia chớp lao vút đi xa xa.

Độc tính của độc giao kia thật lợi hại, thứ nọc độc phun ra đúng là cực bá đạo, với tu vi của nàng, đã dùng lá chắn băng chặn lại thế mà vẫn bị ăn mòn hòa tan, hơn nữa còn làm cho nàng tránh không tránh nổi!

Nọc độc lợi hại thế, nếu là tu sĩ bình thường bị phun tới, chỉ sợ chưa chết thì e rằng thực lực đã bị hủy phân nửa, muốn giải độc lại phiền phức vô cùng.

Còn nàng vốn là độc tu, thân thể chỗ nào cũng là độc tố, cho dù vậy vẫn không chịu nổi. Nàng bị nọc độc phun tới cũng không dễ chịu chút nào, cứ việc độc tố rót lên người nàng được hương độc cắn nuốt, nhưng loại ăn mòn đau đớn ấy vẫn khiến nàng ném đau đớn hơn.

Cảm giác được cơn đau truyền tới từng đợt đau nhức, Lâm Nguyệt khẽ nhíu mày, lại thấy bản thân thật may mắn, may mắn nàng là độc tu, nếu không chắc nàng hôm nay cùng Diêm Tinh Vân sẽ chết ở trong này rồi.

Chỉ là con Độc Giao kia quá nhỏ mọn, biết rõ họ sắp rời đi rồi mà vẫn không chịu tha cho họ, may là Độc Giao này vẫn còn một đối thủ ở đây, nếu không hôm nay họ cũng không toàn thân lui ra được.

Sau khi bay ra ngoài đủ trăm dặm, Lâm Nguyệt lúc này mới thả chậm tốc độ lại.

“Bé con, nàng sao rồi? Có phải bị thương rồi không?” Diêm tinh Vân không kìm được, sắc mặt lạnh lẽo vô cùng, vội vàng kéo Lâm Nguyệt, muốn nhìn vết thương trên lưng nàng xem sao.

“Ta không sao, chỉ là bị nọc độc phun tới, điều tức một chút là ổn thôi”

Lâm Nguyệt nhìn vẻ mặt lo lắng thần sắc khó chịu của thiếu niên, trong lòng thấy ảm áp, nói nhàn nhạt.

Sắc mặt Diêm Tinh Vân cũng không dịu lại vì lời Lâm Nguyệt nói, động tác hần mềm nhẹ ôm Lâm Nguyệt vào lòng, sau đó cẩn thận soi vết thương sau lưng nàng.

Vừa nhìn sắc mặt hần lại càng khó coi hơn, cặp mắt tím lóe lên tia ác độc, cả người trong nháy mắt bộc phát sát khí, luồng hơi thở bạo ngược này vừa phát ra đã thu lại, ngay sau một khắc thì biến mất tăm hơi, nếu không phải Lâm Nguyệt ở gần hần, thì còn cho rằng đó ảo giác nữa.

“Diêm Tinh Vân, ta không sao, miệng vết thương ấy chỉ là ngoài da, huynh có biết không, ta vốn là độc tu, độc tố này vô dụng với ta...” Lâm Nguyệt cảm giác được đầy mắt Diêm Tinh Vân tức giận, bất giác nắm nhẹ tay hần nói.

“Đừng động, ta biết rồi, ngoan nào, ta bôi thuốc cho nàng...”

Diêm Tinh Vân nhìn thẳng vào trong áo Lâm Nguyệt, làn da nàng vốn mềm mại trắng như tuyết, lại bị độc ăn mòn nhìn trông rất dữ tợn, đôi mắt tím lóe lên đau lòng, động tác trên tay lại cực kỳ dịu dàng vén quần áo chung quanh ra, rồi tay vừa động, lấy ra một lọ thuốc, bôi chất dịch màu xanh bên trong lên miệng vết thương.

Linh dược được bôi lên, Lâm Nguyệt cảm giác được sau lưng mát lạnh tới tận tâm can, cơn đau đớn nát tan ấy cũng giảm đi không ít.

“Diêm Tinh Vân, đây là linh dịch gì thế?” Chỉ ngẩn ngẩn trong nháy mắt, miệng vết thương đau đớn được được cơn mát lạnh thay thế, được hiệu như vậy khiến Lâm Nguyệt không kìm được mở miệng hỏi.

“Đây là ngưng linh lộ...”

“Ngưng linh lộ ư? Chẳng lẽ là...”

Nghe xong lời Diêm Tinh Vân nói, Lâm Nguyệt liền phát hoảng, thân thể vừa động mạnh, đứng bật dậy, nhưng ngay sau đó lại bị Diêm Tinh Vân đè lại, bên tai truyền tới âm thanh yếu ớt, đầy chân thật đáng tin, “Ng Sloan nào đừng động, đợi miệng vết thương đỡ hơn thì mới đứng lên, được không?”

Thân hình Lâm Nguyệt hơi cứng đờ, nhưng rất nhanh buông lỏng ra, nằm lặng trong lòng thiếu niên, trên má trắng mịn như ngọc chột đỏ bừng.

“Bé con, hãy đồng ý với ta, sau này đừng bị thương nữa nhé, ít nhất đừng vì bảo vệ ta mà bị thương, như vậy sẽ khiến ta rất đau lòng đó...” Diêm Tinh Vân ôm chặt lấy thiếu nữ trong lòng, nhẹ giọng ní non....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Yêu Thú Âm Mưu

Nghe lời nói mềm nhẹ dịu dàng của Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt vốn lòng đang nguội lạnh, chợt mềm nhũn hẳn ra, ở nơi Diêm Tinh Vân không nhìn thấy, đôi mắt trong như nước chột lóe lên phức tạp.

Nàng biết rõ Diêm Tinh Vân có tình sâu đậm với nàng, cũng tham luyện phần ảm áp và an tâm hần cho, nhưng mỗi lần đối mặt với tình cảm nồng đậm của Diêm Tinh Vân, nàng đều có một cảm giác vô cùng xấu hổ, thậm chí có cảm giác mình thật quá ích kỷ.

Nàng dựa vào đầu mà yên tâm hưởng thụ thoải mái tất cả mọi thứ của đối phương trao cho mình mà đôi lại nàng lại không có gì đáp lại chứ?

Đúng vậy, nàng đã quyết định tiếp nhận Diêm Tinh Vân rồi, vậy cả đời này nàng chỉ biết có hần bên mình, không còn ai khác, hơn nữa nàng vốn chẳng có lòng dạ nào, không yêu Diêm Tinh Vân, cũng tuyệt đối không yêu những người khác.

Từ lúc tiếp nhận Diêm Tinh Vân cho tới sau này, nàng cứ mãi dùng lý do này để tự an ủi mình, cây ngay không sợ chết đứng, tiếp nhận tất cả tình cảm của Diêm Tinh Vân trao cho.

Nhưng giờ lại cảm nhận được tình cảm tha thiết chân thành của người thiếu niên kia trao cho mình mà không hề giữ lại ấy, nàng đột nhiên cảm thấy mình mê man, tận sâu trong đáy lòng có luồng cảm xúc chán ghét bản thân dâng lên.

“Diêm Tinh Vân, đừng đối ta tốt như vậy, không đáng đâu...” Cảm thụ được hơi thở ảm áp truyền từ sau lưng tới, Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, khó khăn mở miệng nói.

“Ai bảo không đáng chứ? Bé con ta là đáng giá tốt nhất...” Diêm Tinh Vân ôm chặt thân thể mềm mại vào trong lòng, cúi đầu áp nhẹ lên cằm thon dài của nàng, nói áp ứng, “Nguyệt Nhi, thật ra ta rất vui, ta chỉ hận không thể cho nàng những thứ tốt nhất, để cho nàng bớt khổ hơn...”

Tu vi giảm đi, trong thời gian này, Diêm Tinh Vân biểu hiện ra trước mặt Lâm Nguyệt là bộ dạng không sao hết, nhưng trong lòng hấn lại để ý vô cùng.

Nếu không phải hấn bị thương, hấn sẽ không lọt vào trong tay những nữ nhân Phần Y Cung kia, nếu không phải tu vi hấn giảm đi, hấn cũng không bị người ta ép uống Khổng Thần Đan, hiện giờ lại liên lụy Lâm Nguyệt mạo hiểm vì hấn.

Trong Hải Vực nguy hiểm, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của hấn, hấn không thể ngờ được là, cuối cùng hấn cũng không cách nào ngăn được Lâm Nguyệt, hơn nữa tâm tư hấn, cuối cùng họ cũng vẫn tới.

Đúng vậy, hấn có tâm tư, hấn không muốn Lâm Nguyệt mạo hiểm vì hấn, nhưng trong lòng ý nghĩ ích kỷ này hấn vẫn không cách nào ngăn Lâm Nguyệt được.

Chỉ là vừa rồi thấy Lâm Nguyệt bị thương vì hấn, hấn thấy hối hận. Hấn hối hận bản thân nhất thời vì tâm tư mình khiến cho bé con nhàn hấn bị thương, lại càng hận mình vô dụng đã trở thành gánh nặng của nàng.

Trước ở trên đảo Đông Cực, hấn sau khi tỉnh lại đã nhanh chóng cảm ứng được hơi thở Diêm Sát ở gần, giờ cách thời gian ước định giữa hấn và Diêm Sát đã vượt quá hai năm, vì thế Diêm Sát đi vào Đông Cực Hải, hấn tuyệt đối không thấy lạ.

Chỉ là hấn không muốn gặp Diêm Sát nhanh vậy, sau khi đến Đông Cực Hải, hấn bị thương nặng một năm, sau đó lại hôn mê trong hai năm, cuối cùng còn bị Ý Đại Nhi dùng Khổng Thần Đan khống chế, khó khăn lắm mới gặp được Lâm Nguyệt, nhưng hấn vẫn còn chưa kịp gần gũi nàng thật tốt, sao hấn có thể rời đi được chứ?

Mặc dù hấn biết rõ hấn không cách nào tránh được kết cục như thế, nhưng giờ hấn thật sự không muốn rời bé con mà đi, hấn chỉ muốn được ở mãi bên cạnh nàng, cho dù cuối cùng vẫn phải rời đi, ít nhất họ cũng được ở bên nhau một thời gian, có thể kéo dài được bao lâu cũng được.

Chính bởi nguyên nhân đó, nên hấn mới không biến sắc tránh né Diêm Sát, cuối cùng vẫn chọn vào Hải Vực.

Mặc dù Hải Vực nguy hiểm, nhưng ở đây lại ngăn cách với bên ngoài, họ ở chỗ này, Diêm Sát muốn tìm được hấn không dễ, chỉ có vậy, hấn mới có thêm nhiều thời gian được ở bên nàng, được chia sẻ mọi vui buồn sướng khổ với nàng.

Mà chút điều này cũng là kỷ ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời hấn. Dù cho sau này hấn biến mất hoàn toàn, thì trong lòng cũng không cam thấy tiếc nuối.

Lâm Nguyệt cũng không biết Diêm Sát đã tới Đông Cực Hải, hơn nữa cũng mấy lần suýt tìm được họ, cũng không rõ lo lắng trong lòng Diêm Tinh Vân, nếu là hứa hẹn gì đó, thì nàng không biết trả lời sao với Diêm Tinh Vân, hiện giờ nàng không nói được, bởi vì nàng biết mình chẳng có tình với hấn, chỉ có nói chút lời nói dối, đó là vì thiện ý, nhưng có chút cũng khó mà vĩnh viễn nói ra lời, bởi vì đó là ác ý lừa gạt.

Vì thế Lâm Nguyệt chỉ có trầm mặc không nói, điều có thể làm duy nhất là an tâm dựa vào lòng hấn, cảm thụ hơi thở ấm áp của hấn.

Giờ khắc này không có phiền não, không có tâm tình phức tạp, không có mưa máu gió tanh, chỉ có ấm áp thoang thoang.

Chỉ là thời gian vậy cũng không nhiều, đang lúc nguy hiểm vĩnh viễn không cách nào cảm thụ được hết những thứ ấm áp bình thần đó.

Thời gian qua chừng một nén nhang, miệng vết thương trên lưng Lâm Nguyệt dưới tác dụng của ngưng linh lộ đã khôi phục hoàn toàn, da thịt sau lưng đã khôi phục lại vẻ trắng nõn mềm mại vốn có, không nhìn thấy bất kỳ tỷ vết nào. Mà độc tố trong cơ thể cũng bị Hương độc thôn tính hoàn toàn, thương thế trên người coi như đã khôi phục.

Sau khi vết thương lành rồi, hai người không tiếp tục trì hoãn nữa mà bay đi về phía Tây.

Mà lúc này Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân không ngờ được, ở ngay phía trước họ, cũng chính là mấy trăm dặm bên ngoài, ở trên hòn đảo nhỏ mắt nhìn vô tận ấy, đang trình diễn một trận giết chóc thảm thiết.

Đây là chiến tranh giữa tu sĩ và yêu thú Hải Vực, hay nói là cuộc tàn sát tìm thuốc nhân gian bắt đầu.

“Lục tiên tử, mau nhìn đi, ở đó có linh châu thú kia!” Ở trên một hòn đảo nhỏ màu xám, có một nữ tu da ngăm đen, mặt bình thường vui mừng chỉ động vật biển trắng muốt đang chơi đùa trong nước.

Một nữ tu tên Lục tiên tử khác vội vàng nhìn theo hướng chỉ của nữ tu kia, lập tức trên mặt hiện lên vui mừng bảo, “Quả nhiên là Linh Châu thú, giết mấy con linh châu thú này, chuyện này chúng ta chiếm được lợi nhuận lớn rồi”

Nói xong, Lục tiên tử đè ép con vui mừng trong lòng xuống, phân phó bảo, “Những linh châu thú này rất nhát gan, lúc nữa chúng ta hành động phải cẩn thận chút, cố sức không được kinh động tới chúng. Làm xong, ta sẽ lặng lẽ đi nấp trước, còn người đi tới bên kia, đến lúc đó hiệp trợ với ta, phát động công kích! Nhớ kỹ, nhất định phải trúng, tốc độ linh châu thú này cực nhanh trên biển, người cố sức dẫn chúng nó lên đảo”

“Lục tiên tử nói đúng lắm, tất cả làm theo Lục tiên tử xử lý”

“Những linh châu thú này mặc dù cấp bậc không cao, nhưng móng vuốt chúng nó cũng không tầm thường, phải cẩn thận, đừng để bị chúng bắt được,

biết chưa? Nếu không bị bắt vào trong biển, đến lúc đó ta không cứu được ngươi đâu!” Lục tiên tử kia không yên tâm bổ sung một câu.

“Được, Lục tiên tử yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận” Nữ tu có khuôn mặt mệt mỏi kia phụ họa theo. Thấy biểu hiện của nữ tu kia như thế, Lục tiên tử hài lòng gật nhẹ, sau đó nháy mắt với nữ tu, dẫn đầu thu lại hơi thở chạy về trước, hai mắt nàng ta nhìn linh châu thú chăm chăm, lại không phát hiện ra sau lưng nàng ta, trên mặt nữ tu kia chợt lóe lên tia châm chọc.

Hai người chia nhau hành động, lặng lẽ tiến gần mấy yêu thú đang chơi đùa ầm ĩ trong biển, Lục tiên tử đã nấp xong ra hiệu với nữ tu, sau khi nhìn thấy nữ tu dẫn đầu phát động công kích, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người định lùi ra.

Nhưng còn chưa đợi nàng ta làm xong, đột nhiên nàng ta giờ mạnh kiếm lên không trung đỡ, chỉ nghe phịch một tiếng, kiếm khí đã bị nàng ta ngăn lại.

Mà tiếng nổ này đã kinh động tới mấy yêu thú đang chơi đùa trong biển kia hoàn toàn, thấy thân hình Lục tiên tử bại lộ, mắt mấy con yêu thú lập tức phát sáng, cùng nhào tới Lục tiên tử!

“Mộc Anh, ngươi thật hèn hạ!”

Lục tiên tử bất đắc dĩ, đành đổi hướng, giờ pháp khí trong tay lên không hướng thẳng vào yêu thú, trên mặt ngập tràn oán độc, nhìn chăm chăm Mộc Anh đối diện.

“Lục tiên tử cần gì phải nói vậy chứ? Bỏ tiên tử chỉ lấy đạo làm người của ta mà đối xử thôi! Chẳng lẽ Lục tiên tử không phải vừa rồi muốn đẩy ta thành con mồi của mình đó sao?”

Mộc Anh ngự kiếm vững vàng trên không trung, mặt đầy mỉa mỉa nhìn Lục tiên tử và yêu thú, trên mặt ngập tràn khinh thường.

Nữ nhân này thật đúng coi nàng ta là quả hồng mềm rồi, thế mà dám lợi dụng nàng ta thành mồi của Linh châu thú chứ? Người nào mà chẳng biết mặc dù linh châu thú cấp bậc không cao, nhưng lại cực mang thù, với người đầu tiên ra tay đuổi giết không ngừng, nếu vừa rồi nàng ta ngu ngốc làm theo lời Lục tiên tử kia, ra tay trước, chỉ sợ hiện giờ đã bị yêu thú vây công kích mình rồi!

Sắc mặt Lục tiên tử thay đổi, dùng pháp khí ngăn cản yêu thú bắt, trong lòng biết mình đã coi thường đối phương, cũng biết giờ không phải lúc so đo với đối phương, lập tức nén giận kêu lên, “Mộc tiên tử, ta thừa nhận vừa với ta có lòng riêng là sai, nhưng giờ ngươi cứ muốn tiện tay đứng ngoài quan sát sao? Nếu không có ta, mấy linh châu thú này ngươi cũng không bắt được đâu!”

Nghe thấy Lục tiên tử nói, sắc mặt Mộc Anh lóe lên, trầm tư một lát, đúng là vẫn không bỏ được mấy con yêu thú này, cắn răng bảo, “Muốn ta ra tay cũng được, nhưng ta muốn ba viên thú đan và toàn bộ những móng vuốt của đám linh châu này!”

“Được!” Lục tiên tử nghiêng răng đáp, trong lòng lại thầm mắng đối phương hèn hạ vô si. ai mà chẳng biết linh châu thú trân quý nhất là thú đan và móng vuốt chứ? Ở đây tổng cộng có năm con linh châu thú, Mộc Anh cũng dám ngoác mồm sư tử ra, muốn ba viên thú đan, hơn nữa còn muốn vuốt toàn bộ vuốt nữa chứ!

Trong lòng Lục tiên tử cực hận, song không thể làm được gì, hơn nữa cùng bị năm con linh châu thú vây công, nàng ta đã nhanh không chống đỡ nổi nữa, vì thế đành nghiêng răng đồng ý!

Thấy Lục tiên tử đồng ý, Mộc Anh lúc này mới thông dong lấy pháp khí ra, đánh tới những yêu thú kia.

Mộc Anh đột nhiên tập kích, khiến mấy yêu thú chưa có linh trí sợ hết hồn, sau đó hung tính bốc lên, có hai con mãnh thú thay đổi thân thể cao lớn, bỏ nhào tới Mộc Anh!

Mộc Anh dẫn hai con yêu thú đi, áp lực bên Lục tiên tử cũng giảm nhiều, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu chuyển tâm đối phó với yêu thú trước mắt.

Hai người ra tay cực kỳ sắc bén, nhanh chóng năm con yêu thú đã bị giết ba, còn lại hai con chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng đúng lúc này yêu thú công kích Lục tiên tử đột nhiên rít lên tiếng thê lương.

Tiếng rít đột ngột xuất hiện dọa hai người nhảy dựng lên, động tác Lục tiên tử hơi ngừng lại, đang định công kích tiếp, lại phát hiện ra sắc mặt Mộc Anh thay đổi, hoảng sợ nhìn về phía sau lưng nàng ta.

“Mộc tiên tử, sao vậy?”

Thấy Mộc Anh không nhúc nhích, ngược lại còn lùi về sau, Lục tiên tử mắt lập tức lộ ra không vui, không nhận được hỏi.

Không ngờ Mộc Anh dường như không nghe thấy lời nàng ta vậy, sắc mặt trắng như tờ giấy, trong mắt ngập tràn vẻ hoảng sợ, nàng ta đột nhiên xoay người, cấp tốc bay về phía xa, hơn nữa còn run giọng kêu lên, “Chạy mau!”

Lục tiên tử thấy vậy lòng biết tình hình có biến, cũng cuống quýt tránh yêu thú đánh tới lần nữa, sau đó bớt chút thời gian nhìn lại sau, vừa nhìn, mặt biến sắc, cũng không cố vót vát những yêu thú kia nữa, nhanh chóng chém một kiếm cho yêu thú lui lại, rồi thừa dịp vài giây ngắn ngủi nhảy lên phi kiếm đuổi theo Mộc Anh.

“Mộc tiên tử, nhưng thứ đến kia là gì thế?”

“Là, là thú triều!” mặt Mộc Anh ngập tràn sợ hãi, run run giọng đáp lời Lục tiên tử, nhưng động tác bay trên không thì không dừng lại tí nào.

“Thú triều ư?” Sắc mặt Lục tiên tử kịch biến, vừa quay mạnh đầu đột nhiên phát hiện ra phía sau Hải Vực có một mảng lớn đen sì đuổi theo, những thứ đó dĩ nhiên là vô số yêu thú.

Nhìn những yêu thú như thủy triều tập tức ào tới, sắc mặt Lục tiên tử trong nháy mắt trở nên trắng bệch, vội vàng thúc giục linh lực đi tốc độ nhanh hơn, đầu cũng không dám ngoái lại bay về xa xa.

Nhưng lúc này nghĩ muốn chạy thì đã chậm, nhưng thú triều kia trong đó có mấy yêu thú cao cấp, nhưng yêu thú đó rất nhanh đã đuổi theo, như thủy triều cha mất tuyệt vọng của hai người.

“Không...”

Kẻ đầu tiên bị đuổi kịp là Lục tiên tử, nàng ta bị một con yêu thú cao cấp giờ móng chụp tới, chỉ hét thảm một tiếng, rồi trong nháy mắt bị xé tan thành mảnh nhỏ.

“Lục tiên tử...”

Mộc Anh trở mặt nhìn cảnh này, bị dọa đến mức mặt cắt không còn hột máu, liều mạng thúc giục linh lực bỏ chạy về trước.

Nhưng ngay phía trước nàng ta không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con yêu thú cao cấp, yêu thú kia có đôi mắt không lồ đang mỉa mai nhìn nàng ta, xúc tua rất dài tua tủa đã nhanh như chớp hướng nàng ta cuốn tới.

TRên mặt Mộc Anh hoảng sợ tuyệt vọng, đột nhiên cắn răng một cái, hét lớn một tiếng, chúc đầu xuống đánh, một tiếng nổ ầm vang lên, cả người và thú cùng nổ tung, luồng khí bạo ngược trong nháy mắt bùng ra, tất cả yêu thú Hải Vực đều lập tức chết một đồng.

Mộc Anh này dưới con tuyệt vọng, nhưng lại chọn tự nổ, cùng chết chung với yêu thú. Đáng tiếc yêu thú ở Hải Vực này quá nhiều, cho dù chết và bị thương không ít nhưng chẳng qua chỉ như nhúm lông trâu mà thôi, vốn chẳng tính là gì cả.

“Cả tu sĩ nhân loại này tính tình cũng cương liệt thật, thế mà lại tự bạo!” Thấy Mộc Anh tự nổ, yêu thú bạch tuộc cao cấp kia thế mà lại phát ra tiếng người.

“Hừ, cũng lợi cho nàng ta quá! Chết còn muốn giết nhiều yêu thú của ta như thế!” Một con yêu thú hình rùa khác chìm nổi trong biển lạnh lùng hừ nói!

“Hắc hắc, bất kể thế nào, trong khoảng thời gian này loại tu sĩ người tới đây càng ngày càng nhiều, chúng ta những yêu thú này có thể nhân cơ hội cướp đoạt một phen, biết đâu chừng có thể thu hoạch được không ít đan dược đó!”

“cũng không phải thế sao? Những tu sĩ người đó tham lam thế, coi như giết sạch họ, cũng vẫn có những tu sĩ nhân loại khác tới, cuối cùng chỉ có chúng ta mới cướp được những thứ tốt thôi!”

“Mấy ngày nay đã giết hơn mười tu sĩ nhân loại rồi, người đến Hải Vực này cũng không nhiều lắm, chúng ta cũng nên đổi nơi khác thôi”

“Nói đúng lắm, chúng ta đúng thật là nên đổi nơi khác rồi, ha ha...”

Mấy yêu thú cao cấp đang thương lượng cách nào săn được nhiều tu sĩ, nếu có ai ở chỗ này dĩ nhiên sẽ kinh hãi vô cùng.

Dù sao trong mắt tu sĩ, yêu thú vẫn tồn tại là con mồi, mà giờ những con mồi này lại ngược lại làm thợ săn, tự dung sẽ khiến họ hoảng sợ vô cùng, yêu thú bình thường thực ra không đáng sợ, đáng sợ chính là những yêu thú cao cấp kia, yêu thú đã mở ra linh trí, chỉ số thông minh của bọn chúng không dưới nhân loại, mà nơi đây là Hải Vực, là địa bàn của chúng, dưới tâm kế chúng tính toán, tu sĩ tiến vào đây có cơ hội chạy thoát cực ít!”

Chỉ tiếc, những tu sĩ đó không biết âm mưu của những yêu thú này, lại không biết mình đã sa vào thành con mồi trong miệng chúng, vẫn vì tư lợi bản thân, tranh đấu mãi không ngừng!

Có người ở đâu thì ở đó có tranh đấu, ở phiến Hải Vực nhìn có vẻ vô hại này, khắp nơi đều tồn tại gió tanh mưa máu, chỗ nào cũng có giết chóc!

“Ôn Như Ngọc, người đừng làm quá đáng, bức ta giận, người cũng chẳng có kết cục tốt đâu!”

Ở phiến Hải Vực khác, có hai nữ tu đang đánh nhau không ngừng.

“Ôn Thanh Oánh, hãy bớt nói nhảm đi, năm đó người hãm hại ta, hại mẫu thân ta chết oan, hôm nay ta dù chết cũng muốn kéo người xuống địa ngục!” Nữ tu tên Ôn Như Ngọc kia vẻ mặt điên cuồng sát ý, ra chiều nào cũng đều là công kích trí mạng.

“Người!” Sắc mặt Ôn Thanh Oánh khó coi vô cùng, cố gắng chống đỡ công kích của đối phương, khàn giọng nói, “Chuyện năm đó đã qua lâu rồi, người giờ chẳng phải cũng Kết Đan rồi đó sao? Ta thừa nhận năm đó là ta có lỗi lớn với người, nhưng hiện tại người đã kết đan thành công, sau đó còn có cơ hội lớn tiến thêm một bước, chẳng lẽ người cam lòng vì chút ân oán nhỏ mà vẫn lưu lạc ở đây sao?”

Lời Ôn Thanh Oánh vừa dứt, Ôn Như Ngọc càng công kích điên cuồng hơn, sắc mặt càng thêm dữ tợn điên cuồng cười to bảo, “Tiến thêm một bước

ư? Ôn Thanh Oánh, năm đó người hại ta không kết đàn được, suýt nữa thì bị chết oan uổng, hôm nay Ôn Như Ngọc ta vì muốn mạng người mà đến, cùng người không chết không thôi!”

“Năm đó là ta hại người, nhưng giờ người đã thành công kết đàn rồi.”

“Người có biết năm đó một chương kia của người, sớm đã tuyệt đường lui của ta! Ôn Thanh Oánh, Ôn như Ngọc ta kiếp này vô duyên kết anh, toàn bộ là vì người, người đi chết đi!” Không đợi đối phương nói xong, Ôn Như Ngọc đã điên cuồng gào thét lên.

“Vô duyên kết anh sao?” Nghe lời Ôn Như Ngọc nói, Ôn Thanh Oánh biết rõ nghĩ tới gì, cuối cùng sắc mặt biến đổi, kêu lên thất thanh, “người, không phải là người.Người đúng là điên rồi!”

“Điên khùng ư? Ha ha! Ta chính là điên khùng đó! Ta sớm đã điên khùng sống cho qua ngày rồi, cũng chỉ vì muốn giết chết người thôi!” Nói xong, Ôn Như Ngọc giờ pháp khí trong tay lên phát ra ánh sáng mãnh liệt, hướng đối phương tập kích tới.

“Được! Nếu người đã nhất định phải liều người chết ta sống, hôm nay ta sẽ thành toàn cho người!” Ôn Thanh Oánh cắn răng một cái, cả giận nói, “Cứ coi như người Kết đàn thì đã sao nào? Ôn Thanh Oánh ta chưa chắc đã sợ người đâu!”

Nói xong, cũng bắt đầu phản kích lại, trong nhất thời, đánh đi đánh lại, đánh tới trời đất u ám, nhật nguyệt tối đen.

Chỉ là Ôn Thanh Oánh kia cuối cùng mạng mỏng, đối mặt với công kích liều mạng của đối phương đã rơi vào thế thua. Một tiếng nổ ầm vang lên, lại hung hãn đánh mạnh lần nữa, Ôn Thanh Oánh phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trắng bệch, nhìn về phía Ôn Như Ngọc toàn thân đầm máu, trên mặt chột lóc lên tia bối rối, không nhìn được kêu lên, “Ôn như Ngọc, nếu người chịu dừng tay, ta sẽ để cho người trở lại Ôn gia, cũng thừa nhận mẫu thân người là huyết mạch của Ôn gia thấy sao? Chẳng phải là người vẫn muốn trở về Ôn gia sao?”

Ôn như Ngọc cười lạnh liên tục, vốn không hề bị lay động, vẫn bộ dạng điên khùng công kích hung hãn về đối phương, “Ha ha, trở về Ôn gia sao? Đã muộn rồi! Ôn Thanh Oánh, hôm nay người không thể không chết!”

“Người...A!” Thấy Ôn Như Ngọc chẳng hề bị lay động, Ôn Thanh Oánh đã hoảng hồn hoàn toàn, tâm ý vừa loạn đã bị đối phương đâm một kiếm, nhất thời không nhìn được kêu lên thảm thiết.

Thấy trên mặt Ôn Thanh Oánh lộ vẻ hoảng sợ, trên mặt Ngọc Như Ngọc càng vui vẻ dữ tợn hơn, nhìn về phía Ôn Thanh Oánh thêm tàn nhẫn. Nhanh chóng, nàng ta đã có thể báo thù rửa hận nỗi oan khuất năm đó, chỉ cần lấy được đầu Ôn Thanh Oánh, báo thù nhiều năm, nàng ta có chết cũng nhắm mắt!

“Ôn như Ngọc, bất kể thế nào, chúng ta cũng là tỷ muội chảy chung một huyết mạch...”

“tỷ muội ư? Người còn nhớ chúng ta là tỷ muội sao? Ôn Thanh Oánh, năm đó người hãm hại ta, lúc người hại chết mẫu thân ta, sao không nghĩ lại chúng ta là tỷ muội chứ!” Sắc mặt Ôn Như Ngọc dữ tợn, phi kiếm trong tay phát ra luồng sáng, chém thẳng tới Ôn Thanh Oánh.

Mất thấy kiếm quang vọt tới, Ôn Thanh Oánh tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng đúng lúc này dị biến nổi lên, một xúc tua to bằng quả đu đủ trè con từ mặt biển bắn ra, đánh thẳng tới Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc đứng giữa không trung, lại một lòng muốn báo thù giết Ôn Thanh Oánh, chỗ đó không nghĩ mình bị tập kích, nhất thời không kịp đề phòng, chỉ nghe một tiếng “phập” vang lên rách da thịt, Ôn Như Ngọc không dám tin nhìn xúc tua xuyên qua ngực, sắc mặt thay đổi, cuối cùng không cam lòng rơi từ trên không xuống.

Ôn Thanh Oánh tìm được đường sống trong chỗ chết, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã cảm thấy trước mắt tối sầm, “Phập” một cái, ngực bị con đầu đón kịch liệt truyền tới, đột nhiên bị một xúc tua đâm thủng tim!

“Yêu thú, yêu quái...”

Ôn Thanh Oánh không cam lòng mở to hai mắt, sau đó cả người bị kéo thẳng vào trong biển.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyết Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Đối Chiến Thú Tu

Ôn Thanh Oánh bị xúc tua yêu thú tùm rơi vào biển, trong nháy mắt yêu thú Hải Vực nhào tới, xé tan thành mảnh nhỏ, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt nước tối tăm.

Mà cách đó không xa, Ôn Như Ngọc rút từ trên không trung xuống, vô lực nằm trên nhám thạch khó khăn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thi thể Ôn Thanh Oánh bị yêu thú xé thành mảnh nhỏ, trên mặt tái nhợt lộ ra nụ cười như khóc, sau đó chậm rãi nhắm chặt hai mắt lại, để mặc những yêu thú kia kéo nàng ta vào trong biển...

Rất nhanh, đám yêu thú chẳng chịt đó liền rời khỏi Hải Vực này đi, chung quanh lại khôi phục lại bình yên, chỉ để lại hai mảng nước biển bị máu nhuộm đỏ còn chưa kịp tan đang nhấp nhô nhộn nhạo...

Cùng lúc đó, cách nơi này khoảng chừng hai trăm dặm ngoài Hải Vực, Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân đứng sóng vai nhau, thần sắc nhìn đề phòng nữ tu trung niên đối diện đuổi theo, nói lạnh lùng, “Vị tiên tử này, hai ta tự hỏi chưa từng đắc tội qua các ngươi, vì sao các hạ lại theo dõi chúng ta liên tục thế?”

“A...” Nữ tu trung niên cười lạnh một tiếng, vẻ mặt âm trầm liếm liếm môi, nhìn chăm chăm Lâm Nguyệt với ánh mắt mờ mịt đầy tham lam, “Lâm Nguyệt sao? Thực ra Bản tiên tử cũng không muốn thêm nhiều sát nghiệt đâu, nếu ngươi chịu ngoan ngoãn đưa túi đồ ra đây, bốn tiên tử sẽ tha ngươi một mạng thấy sao?”

Thần thái khinh cuồng của nữ tu trung niên, vốn chẳng coi Lâm Nguyệt ra gì, cứ như Lâm Nguyệt trong mắt bà ta, chẳng qua là con kiến hôi mà thôi.

Nghe nữ tu kia nói, sắc mặt Lâm Nguyệt lạnh lẽo, thốt lên, “Xem ra các hạ không chịu tha cho chúng ta rồi nhỉ?”

“Bản tôn đã nói qua rồi, nếu ngươi chịu giao túi đồ ra, bản tôn dĩ nhiên tha mạng cho các ngươi, nếu không chịu... vậy cũng đừng trách bản tôn không khách sao!” Nữ tu trung niên cười lạnh nói.

Giao túi đồ ra sao? Chưa nói tới nữ nhân này có phải thật sự tha cho họ không, chỉ cần ở chỗ Hải Vực đầy rẫy nguy hiểm này, đã không còn túi trữ vật, tu sĩ chẳng khác nào như đứt hai tay, đến lúc đó chỉ có đường là chết!

Huống chi, nàng cũng không thừa nhận là vì sau khi nàng và Diêm Tinh Vân giao túi đồ ra, nữ tu này sẽ thật sự tha cho họ, chỉ sợ họ giao đồ ra rồi, nữ nhân này sẽ giết họ diệt khẩu...

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, nháy mắt về phía Diêm Tinh Vân, ý bảo hấn lùi ra sau, sau đó đầu ngón tay động, Hương lưỡi đao trong nháy mắt xuất hiện, sau đó nhìn lạnh lùng về phía nữ tu đối diện.

Vốn vì kiêng kỵ đánh nhau ở chỗ này sẽ dẫn tới lửa phun trào, Lâm Nguyệt cũng không muốn ra tay, nhưng đối phương ép người quá đáng, dĩ nhiên không thể hiện không được, vì an nguy của mình và Diêm Tinh Vân, nàng nhất định phải tốc chiến tốc thắng, giải quyết nhanh nữ tu này mới được!

Thực ra nữ tu này Lâm Nguyệt cũng không thấy lạ gì, đối phương chính là nữ tu nguyên anh mà Lâm Nguyệt đã gặp ở ngay lối vào Hải Vực kia, trước cũng là bà tay truy tung hành tung của họ liên tục đằng sau, nhưng sau đó Lâm Nguyệt dùng thuật ẩn tức xóa dấu vết, lại không ngờ, gặp được ở chỗ này, nhưng đối phương giờ lại không ở cùng một chỗ với Bạch Phương nữa.

Chính Lâm Nguyệt cũng cảm thấy ngẫu nhiên quá mức, vốn đã thoát khỏi đối phương rồi, nhưng giờ lại bất ngờ đụng phải, hơn nữa chỉ điều này thôi, nữ tu kia không rõ uống lộn thuốc gì, vừa thấy nàng và Diêm Tinh Vân, tựa như bị dính máu gà vậy, cứ theo sát họ không ngừng, nên mới xuất hiện một màn kia.

Thực ra Lâm Nguyệt nghĩ không ra, nhưng trong lòng nữ tu kia lại rõ như ban ngày.

Nữ tu trung niên tên là Hoàng Hương, bà ta là Tôn trưởng lão Ngự thú Nội Hải, Ngự thú tông có thực lực đứng sau tam cung tứ đảo ở Nội Hải, cũng coi như là môn phái có tiếng, tu sĩ trong phái đều tu luyện thuật ngự thú, hơn nữa còn tinh thông dùng linh thú chiến đấu.

Tu vi Hoàng Hương này chẳng qua cũng chỉ là nguyên anh sơ kỳ, tương đương với tu vi Lâm Nguyệt, nhưng bà ta lại nuôi một con tim đan thú, Thú Tim Đan này trông nhỏ nhắn xinh xắn, thể tích chỉ nhỏ gọn trong lòng bàn tay người ta, ngoại hình nhìn giống con chuột màu xám tro bình thường, nhưng trên đầu lại có một đám lông đen bóng dài.

Con tim Đan thú này thích nhất là nuốt đan dược, hơn nữa khouró giác cực kỳ nhạy bén, nhạy cảm với hơi thở linh đan cao cấp, ở ngay cửa vào, nó cảm giác được trên người Lâm Nguyệt có mùi đan dược nồng nặc, vì thế mới xao động không ngừng.

Chính vì con thú tim đan này, mà Hoàng Hương mới theo dõi Lâm Nguyệt, với tu sĩ Nội Hải mà nói, đặc biệt là tu sĩ cao cấp, họ thiếu nhất không phải là linh thạch hay pháp bảo, họ thiếu nhất đúng là đan dược cao cấp!

Do linh thảo quá ít ỏi, khiến đan dược Nội Hải trở nên vô cùng khan hiếm, mà tu sĩ cao cấp muốn tiến giai không phải chỉ bẻ quan tinh tọa là được, họ muốn tiếp tục tăng tu vi lên, nhất định phải có đan dược trợ giúp. Như vậy mới có thể lấy tốc độ nhanh nhất tăng tu vi lên.

Đan dược Nội Hải đã quý hiếm như thế, Hoàng Hương lúc thú tim đan phát hiện ra dị động, dĩ nhiên rất mừng, lại không cách nào bỏ qua Lâm Nguyệt được, huống chi trong mắt bà ta, Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một tu sĩ Kim Đan Hậu kỳ mà thôi, bà ta vốn chẳng coi ra gì, còn phần Diêm Tinh Vân, tu sĩ Trúc cơ này, bà ta coi như không thấy.

Với giới tu chân cái gọi là lòng người hiểm ác, Hoàng Hương vì lợi ích, tuyệt đối sẽ không tha cho Lâm Nguyệt, còn Lâm Nguyệt dĩ nhiên cũng không chịu khoanh tay chịu chết, chuyện cho tới giờ, trận đấu sống chết này, dĩ nhiên không tránh khỏi!

Đây là sự thật cướp đoạt trần trụi, chuyện như vậy, Lâm Nguyệt cũng không phải chưa từng gặp qua, chỉ trách mình có vận khí không tốt thôi!

Lúc Lâm Nguyệt lấy hương lưởi đao ra trong nháy mắt, hai tay Hoàng Hương bấm niệm pháp quyết, từ bên hông túm một con màu xám tro ra ngoài, sau đó vung mạnh lên!

“Rống!”

Theo động tác Hoàng Hương, một tiếng thú rống vang, một con thú linh hồ như con nghé con trong nháy mắt xuất hiện, hướng về Lâm Nguyệt nhe răng gầm gừ, gào thét mãi.

Chỉ thấy Hoàng Hương đưa tay ra xa hướng Lâm Nguyệt chút, con linh hồ thú kia hét lớn một tiếng nhào mạnh về phía Lâm Nguyệt. Đầu ngón tay Lâm Nguyệt vừa động, trong nháy mắt chung quanh xuất hiện lớp lá chắn bằng, bao bọc hoàn toàn bản thân không một kẽ hở, đồng thời tay giờ Hương lưởi đao lên, chém mạnh về phía linh hồ thú!

Tốc độ Lâm Nguyệt không chậm, nhưng nhất chém này lại rơi vào khoảng không, chỉ thấy linh hồ thú kia hình thể nhẹ nhàng linh hoạt né tránh công kích, sau đó tiếp tục bổ nhào vào Lâm Nguyệt!

Linh hồ thú trong tất cả linh thú mặc dù tốc độ của nó không phải nhanh nhất nhưng lực bộc phát lại tốt nhất, hơn nữa nó còn có hàm răng sắc bén và móng vuốt nhọn, tu sĩ Kim Đan bình thường vốn không phải là đối thủ của nó, đây cũng là lý do Hoàng Hương chọn nó để đối phó với Lâm Nguyệt.

Một kích của Lâm Nguyệt bị trượt, chưa kịp đổi chiêu thức, linh hồ thú kia móng sắc bén đã Chop mạnh lên lá chắn bằng, phát ra âm thanh chói tai, sau đó trên lá chắn bằng xuất hiện vết rạn, móng vuốt sắc bén kia trực tiếp bẻ vụn bằng lá chắn, hướng Lâm Nguyệt Chop lấy!

Giữa cảnh phát sinh tóe lửa ấy, gần như Lâm Nguyệt trong nháy mắt lá chắn bằng bị linh hồ thú Chop lấy, hương lưởi đao trong nháy mắt trở tay ra đỡ, chặn ngay móng vuốt nhọn kia!

Một Chop không trúng, linh hồ thú kia chợt sững sờ, dường như không tin móng vuốt mình bị đối phương chặn lại, phục hồi tinh thần lập tức giận dữ, gần như không kịp nghĩ ngợi lại giờ móng vuốt khác lên, Chop mạnh về phía Lâm Nguyệt.

Lông mày Lâm Nguyệt nheo lại, đầu ngón tay vừa động, linh phù cao cấp xuất hiện nháy mắt trong tay, đồng thời đón móng vuốt đối phương Chop tới!

Linh trí linh hồ thú có vẻ không thấp, thấy linh phù cao cấp xuất hiện, trong mắt thú chợt lóe lên tia kiêng kỵ, thân hình khổng lồ lập tức lóe lên lùi lại, trốn khỏi công kích linh phù, rồi nhanh như chớp lại Chop tới đánh Lâm Nguyệt lần nữa.

Hoàng Hương đứng cách đó không xa, ngưng thần không chớp nhìn chăm chăm trận đấu một người một thú, sau khi thấy linh hồ thú công kích hụt lần đầu, sắc mặt dần trở nên nặng nề hơn.

Thực ra bà ta vẫn chẳng coi Lâm Nguyệt ra gì, đối phương chẳng qua chỉ là tu sĩ Kim Đan thôi, với tu vi bà ta vốn không cần ra tay, đoán chắc một con linh hồ thú có thể đơn giản lấy mạng đối phương.

Nhưng một màn trước mắt này, lại ngoài dự liệu của bà ta, cái vị nữ tu tên Lâm Nguyệt này thực lực thật sự không tầm thường. Chỉ riêng nhìn nàng thoải mái ngăn cản công kích của linh hồ thú như thế, thì chứng minh nàng còn chưa xuất ra toàn lực, hơn nữa đối phương lúc thấy linh hồ thú, ứng đối có độ, thần sắc chẳng có chút hoảng sợ nào, hơn nữa pháp khí loan đao trên tay đối phương kia cũng không phải là vật phàm...

Hoàng Hương lúc đang quan sát Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt cũng liên tục chú ý tới Hoàng Hương, nàng đề phòng đối phương ra tay đột ngột, hoặc thừa dịp ra tay với Diêm Tinh Vân, dù sao với tu vi hiện giờ của Diêm Tinh Vân, nếu đứng đối phương ra tay, hẳn vốn không có cơ hội đào thoát nào!

Không thể tiếp tục kéo dài nữa, nhất định phải tốc chiến tốc thắng! nếu không đợi đối phương phát hiện ra thực lực chân chính của nàng, chỉ sợ sẽ sinh ra tâm tư khác với Diêm Tinh Vân, hơn nữa với tu vi của đối phương, chuyện khám phá ra thực lực chân chính của nàng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, nếu đối phương phát hiện ra nàng chẳng hề đối phó như trong tưởng tượng, chỉ sợ đối phương sẽ lập tức ra tay với Diêm Tinh Vân!

Trong lòng Lâm Nguyệt đã có quyết đoán, lúc này tốc độ công kích nhanh hơn, đồng thời đem hư vô hóa ngưng tụ trên lòng bàn tay, nếu đối phương muốn ra tay với Diêm Tinh Vân, nàng lập tức bắn hư vô hóa ra, có hư vô hóa ở đây, cũng giúp Diêm Tinh Vân chặn được được một lát, đến lúc đó nàng có đủ thời gian để tới cạnh.

Trong lòng thầm tính toán, động tác trên tay Lâm Nguyệt không chậm nữa mà nhanh chóng dùng toàn lực công kích, linh hồ thú kia nhanh chóng không đỡ nổi, bị Lâm Nguyệt nhằm đúng cơ hội, Hương lưởi đao trong tay bắn ra nhanh chóng, nhanh như chớp chém đứt linh hồ thú!

“Rống!”

Linh hồ thú gào thét một tiếng rung trời, lại bị Lâm Nguyệt bổ thành hai nửa! Gần như linh hồ thú chết trong nháy mắt, sắc mặt Hoàng Hương tái nhợt, phun một ngụm máu ra, sắc mặt biến đổi, không dám tin nhìn Lâm Nguyệt kêu lên thất thanh, “Người dĩ nhiên là tu sĩ nguyên anh!”

Lâm Nguyệt lăm lăm, cũng không phủ nhận, hơi thở thuộc về tu sĩ nguyên anh trong nháy mắt bùng phát ra, lạnh lùng nhìn Hoàng Hương, tay vừa động, vô số linh phù cao cấp đánh tới đối phương!

“Hóa ra là tu sĩ nguyên anh, chẳng trách dám ra tay với bản tôn!” Sắc mặt Hoàng Hương lạnh lẽo, khó coi vô cùng, nghiêng rằng treo treo nói ra, động tác đồng thời cũng tránh, tránh được mấy miếng linh phù công kích, tay xé ra, lại kéo từ trong túi ra ném, lần này xuất hiện hai con lang thú!

Hoàng Hương là tu sĩ ngự thú tông, am hiểu nhất đúng là ép linh thú tác chiến, bà ta công kích trực tiếp thực lực không cao, thật sự lợi hại là tăng tăng

lốp lốp linh thú kia.

Với loại lang thú này là thời điểm bà ta đang ở trú cơ kỳ đi ra ngoài lịch luyện trong lúc vô tình lấy được con mới đẻ, trải qua huấn luyện mấy trăm năm, hao hết tâm tư mới nuôi dưỡng được như bây giờ, mặc dù với lang thú chỉ là linh thú cấp năm, nhưng lang thú lại thuộc về linh thú có thuộc tính gió, am hiểu nhất là tốc độ, tốc độ của chúng nhanh như tia chớp, mắt thường gần như không thấy, uy lực công kích cực kỳ nguy hiểm, hai con lang thú gió tấp dõ phi với một tu sĩ nguyên anh quá dư dả!

Quả nhiên tốc độ lang thú gió tấp cực nhanh, linh hồ thú trước không thể sánh được, với thực hôm nay của Lâm Nguyệt, cũng gần như không cách nào đuổi kịp tốc độ đối phương, may mà Lâm Nguyệt không phải là tu sĩ bình thường, mặc dù nàng không cách nào công kích thắng làm hại được lang thú, nhưng nàng có thể dùng độc, lặng lẽ phóng hương độc ra, đón lấy, nàng chỉ cần cẩn thận phòng thủ, ngăn cản sự tập kích của lang thú là được.

Chỉ cần có đủ thời gian, lang thú gió tấp tốc độ dĩ nhiên sẽ vì trúng độc mà hạn chế đi, lúc đó chính là lúc chết của đám súc sinh này!

Nhưng trước hết nàng nhất định phải nghĩ cách bảo vệ Diêm Tinh Vân chu toàn đã, còn phần Hoàng Hương, phải dựa vào ngự thú để đối địch với tu sĩ, dù cho đối phương là tu vi nguyên anh, nếu mất đi linh thú, cũng không đáng sợ!

Sắc mặt Hoàng Hương âm trầm nhìn Lâm Nguyệt, ánh mắt lóe lên, đột nhiên quay phắt đầu lại, lạnh lùng nhìn Diêm Tinh Vân đứng cách đó không xa!

Diêm Tinh Vân cảm giác được ánh mắt không có ý tốt của Hoàng Hương, mắt tím lạnh lẽo, trong mắt chột lóe lên sát khí. Trong lòng cười lạnh mãi, đồng thời trong tay nắm một đạo kim phù!

Hiện giờ mặc dù tu vi hấn giảm nhiều, không giúp gì được Lâm Nguyệt, nhưng không có nghĩa là hấn để mặc người ta bắt nạt, nếu xấu nữ kia dám đánh chủ ý lên người hấn, hấn cũng không ngại khiến đối phương ăn chút đau khổ đâu!

Tu vi hấn vốn không phải vậy, nhưng thủ đoạn đối phó với một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ thì hấn vẫn có, tối đa là phải trả một giá quá đắt tở thôi!

Hiện tại hấn đã không phải là người nằm trong tay những nữ nhân phần Y Cung lúc trước nữa, lúc trước hấn bị thương nặng, gần như không cách nào duy trì được tinh táo, vì thế mới bị người ta khống chế, sau đó đợi vết thương tốt hơn, lại bị người ta ép uống Khổng Thần Đan, mới khiến hấn không cách nào phản kháng được!

Nhưng giờ thì khác, độc tố trong đầu hấn đã được Lâm Nguyệt hóa giải gần hết, mặc dù tu vi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng thần thức không còn bị khống chế nữa, có thần thức, hấn có thủ đoạn đối địch!

Ngay thời điểm Diêm Tinh Vân âm thầm đề phòng, trên mặt Hoàng Hương lạnh lẽo lộ ra vẻ dữ tợn, bà ta lạnh lùng liếc nhìn lang thú gió tấp đang dấy dưng không ngừng với Lâm Nguyệt, đột nhiên nhẹ răng cười một tiếng, vung mạnh tay lên chụp lấy Diêm Tinh Vân!

Ngay tình huống Lâm Nguyệt khó đối phó được, bà ta quả thật có ý đánh lên đầu Diêm Tinh Vân, lúc trước bà ta nhìn ra quan hệ sâu xa giữa Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân, suy đoán hấn thiếu niên Trúc cơ này là bầu bạn song tu của Lâm Nguyệt, vì thế bà ta thấy không đối phó được với Lâm Nguyệt, liền tính định tóm lấy Diêm Tinh Vân làm con tin, dùng người này áp chế Lâm Nguyệt bức nàng giao đồ ra.

Điều này không thể không nói, Hoàng Hương tính toán rất hay, chỉ là kết cục lại không như mong muốn của bà ta!

Diêm Tinh Vân thấy Hoàng Hương bỗng gây khó dễ với mình, gần như không chút nghĩ ngợi, suất cần phải lờ, chuẩn bị khởi động tay chế trụ Kim Phù, nhưng đúng lúc này quanh thân hấn đột nhiên xuất hiện một tầng băng trong suốt, bao bọc hấn bên trong, hơn nữa có một luồng sáng đen bắn từ Lâm Nguyệt tới, đánh thẳng về phía Hoàng Hương!

Luồng sáng đen kia đúng là hư vô hỏa Lâm Nguyệt phát ra, hư vô hỏa xuyên qua công kích của Hoàng Hương, trực tiếp hóa giải toàn bộ một trào kia của bà ta với Diêm Tinh Vân, rồi lại bay thẳng tới bà ta!

Cảm giác được hơi thở nguy hiểm của hư vô hỏa, sắc mặt Hoàng Hương lập tức biến đổi, rút tay cực nhanh về, sau đó không chút nghĩ ngợi trực tiếp bay thẳng ra phía sau ra ngoài!

May mà bà ta phản ứng nhanh, nhưng cũng bị hư vô hỏa chạm qua, dưới nhiệt độ cực mạnh khiến áo bào và tóc trên người hóa thành tro bụi trong tích tắc!

Hoàng Hương bị dị hóa công kích dọa ra mồ hôi lạnh, nhưng còn chưa kịp đợi bà ta phục hồi tinh thần, bà ta đột nhiên cảm giác trong óc đau nhói một trận, thần thức liên lạc giữa bà ta và lang thú trong nháy mắt bị chặt đứt, đã không còn liên lạc, điều này thể hiện việc bà ta không cách nào ép buộc được tự do của lang thú nữa!

Với một kẻ tu luyện thuật ngự thú mà nói, điều sợ nhất cũng không thể chấp nhận được chuyện xảy ra. Hoàng Hương mất đi liên lạc với lang thú trong nháy mắt, trong lòng kinh hãi, vô thức nhìn về phía Lâm Nguyệt, sắc mặt bà ta chột biến, trong nháy mắt trở nên tái nhợt vô cùng.

Chỉ vừa rồi lang thú còn công kích Lâm Nguyệt, giờ phút này toàn thân run rẩy mãi, quý dị hơn là lông lang thú có màu xám giờ lại biến thành màu hồng phấn, mà lúc bà ta nhìn qua, vừa hay thấy cảnh Lâm Nguyệt ra một đạo thoải mái chém một trong hai con lang thú thành hai khúc!

“Không!”

Hoàng Hương phát ra tiếng thét chói tai thể lương, hai tròng mắt tròn tròn, vô cùng oán độc nhìn thẳng Lâm Nguyệt.

Lang thú của bà ta chết rồi! Bà ta vất vả, tốn sức mấy trăm năm, tốn biết bao linh vật quý hiếm để nuôi ra được lang thú gió táp thế mà chết rồi!

Hoàng Hương giờ phút này quả thật hận Lâm Nguyệt thấu xương, hận không thể đi lột da lột xương báo thù cho linh thú của mình!

Lâm Nguyệt vốn không để ý tới tiếng thét chói tai của Hoàng Hương, mặt nàng không đổi, giờ hương lười đao trong tay lên chém con lang thú khác thành hai khúc, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn lạnh lùng về phía Hoàng Hương.

“Linh thú của ta...”

Hoàng Hương trở mắt nhìn Linh thú trân quý của mình bị Lâm Nguyệt giết chết, thì thê rớt trên mặt biển, nhưng bà ta cũng không dám tiến lên, đám lông màu hồng phấn quý dị trên thì thê lang thú kia khiến bà ta kinh hãi mãi, bà ta thu mắt lại, nhìn mạnh về phía Lâm Nguyệt, trong mắt ngập tràn hận, khàn giọng nói, “Ngươi là độc tu!”

“Vậy thì sao?” Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Hoàng Hương, trong mắt lóe lên sát khí. Vừa rồi cảnh Hoàng Hương ra tay với Diêm Tinh Vân kia nàng không bỏ qua, mà hành vi đối phương đã chọc giận nàng, nếu nói lúc trước nàng vẫn chưa muốn đầu sỏ chết với Hoàng Hương, sợ khiến cho núi lửa bộc phát, thì giờ nàng lại thực sự muốn giết chết nữ tu này!

Đối phương ra tay với nàng nàng còn không chấp, nhưng mà ra tay với Diêm Tinh Vân thì không được! Thiếu niên này, là người duy nhất nàng bảo vệ ở thế giới này, nàng tuyệt đối không dễ tha thứ cho kẻ nào làm tổn thương tới hắn!

“Ngươi giết linh hồ thú của ta, lại giết cả lang thú gió táp của ta, cứ coi như ngươi là độc tu đi, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Lâm Nguyệt, đi chết đi!”

Biểu hiện trên mặt Hoàng Hương vô cùng dữ tợn, nhìn Lâm Nguyệt với ánh mắt đầy oán độc không nói ra lời, đang thét lên trong nháy mắt lại cầm trong tay một túi màu đen ném ra ngoài!

Lúc túi màu đen được ném ra một nửa, một hơi thở lạnh ngập tràn tác ác trào ra, theo luồng hơi thở này xuất hiện còn có một luồng khí đen đậm, trong màn sương mù đen đậm ấy có bóng một con khi con đứng lặng trong đó.

Luồng hơi thở tà ác rét lạnh ấy chính là phát ra từ trên người vật đó.

Hai mắt Lâm Nguyệt nhìn đề phòng bóng trong sương mù kia, từ lúc bóng đen kia xuất hiện trong nháy mắt, Lâm Nguyệt cũng cảm giác được một mùi máu tươi, ngoài mùi máu tươi ra, còn có một hơi thở vô cùng tà ác nữa.

Vậy rốt cuộc là vật gì thế?

Lông mày Lâm Nguyệt cau chặt lại, sự đề phòng trong lòng tăng cao cực điểm, bóng đen xuất hiện đột ngột kia, làm nàng cảm thấy kinh hãi, đồng thời hơi bất an.

Ngay lúc Lâm Nguyệt nâng cao tinh thần cảnh giác, Diêm Tinh Vân bên cạnh nàng cũng nhìn thẳng vào bóng đáng trong đám sương mù đen kia chăm chăm, cặp mắt tím chột lóe lên quý dị, lát sau, khóe môi hắn khẽ nhếch lên cười giễu cợt.

“Bảo bối, đến đây đi, mau tới đây, xé bọn họ thành từng mảnh nhỏ ăn no cho ta...”

Về mặt Hoàng Hương dữ tợn không thôi, đột nhiên trên cổ tay đâm mạnh một cái, máu tươi trong nháy mắt phọt ra ngoài, nhưng mà bà ta hoàn toàn không thèm để ý, trên mặt lộ vẻ quý dị, giọng đầy dịu dàng nói với bóng đáng ẩn trong đám khói đen kia.

Nghe được giọng Hoàng Hương, bóng đen nấp trong màn sương đen giật mình, một khắc sau, hóa thành luồng sáng, bắn nhanh tới Hoàng Hương, trong nháy mắt bám chặt trên tay bà ta, hàm răng sắc bén cắn mạnh lên cổ tay Hoàng Hương chảy máu tươi đầm đìa.

Lâm Nguyệt lúc này mới nhìn rõ diện mạo thật của bóng đen kia. Vừa nhìn, lại không nhịn được hít một hơi lạnh!

Nằm trên tay Hoàng Hương chính là một vật không khác gì khi, thoát nhìn giống như một đứa bé, lại vừa giống khi, nhưng mặt rửa nát dữ tợn, răng nanh sắc bén, còn chân tay đầy móng vuốt nhọn, vốn không ra dáng đứa trẻ hay con khi gì cả, mà là một quái vật chưa từng thấy bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Thu Phục Mị Anh

“Đây rốt cuộc là vật gì vậy?”

May mà những năm này Lâm Nguyệt ở giới tu chân có gặp qua không ít vật cổ quái kỳ lạ, cũng không nhận ra được quái vật đang hút máu trên cổ tay Hoàng Hương kia là vật gì nữa.

Về mặt quái vật xấu xí dữ tợn khiến người ta chán ghét mãi, Lâm Nguyệt chưa từng thấy, hơn nữa biểu hiện của Hoàng Hương quá mức quý dị, thế mà lại dùng chính máu tươi của mình nuôi nấng con vật kia, rõ ràng quái vật ấy cũng chẳng phải vật tốt gì, mà là một vật tà ác.

Chẳng trách mà ở tại đây sau khi quỷ đồ xuất hiện, nàng cảm nhận được một hơi thở rét lạnh tà ác. Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt không còn lo lắng nữa mà để phòng cảnh giác cao độ.

Mà nàng đang đắm chìm trong sự đề phòng cao độ, lại không để ý thấy Diêm Tinh Vân giờ phút này có vẻ mặt quý dị.

Diêm Tinh Vân từ sau khi quái vật kia xuất hiện, thì cứ liên tục nhìn thẳng quái vật kia, trên mặt lộ ra nụ cười như có như không, nhìn quái vật kia lại càng thêm khinh bỉ và khinh thường.

“Bảo bối, ăn ngon không?”

Giờ phút này Hoàng Hương thoát nhìn khiến người ta cực kỳ sợ hãi, trên mặt bà ta lộ ra nụ cười vui vẻ về cổ quái dữ tợn, mà ánh mắt nhìn về quái vật kia còn lóe lên tia sợ hãi, lại vừa xen lẫn tia dịu dàng khó nói, thoát nhìn khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Quái vật kia tựa như không nghe thấy lời nói dịu dàng của Hoàng Hương, nó như con khi cừ nằm trên cánh tay Hoàng Hương, chân tay ôm chặt lấy cánh tay, móng vuốt sắc nhọn thậm chí còn đâm sâu vào trong máu thịt Hoàng Hương, còn răng nanh dài của nó thì cắn chặt cổ tay Hoàng Hương không buông, cứ mút từng ngụm từng ngụm máu tươi, màu máu đỏ rõ từ miệng nó xuống thoát nhìn cực kỳ dọa người.

Theo quái vật kia cứ không ngừng hút máu, sắc mặt Hoàng Hương dần trở nên trắng bệch, nhưng rất nhanh, thấy bà ta cắn răng một cái, vỗ nhẹ lên quái vật kia, kêu lên, “Bảo bối, đi thôi, xé tan bọn chúng thành từng mảnh nhỏ! Giết chúng, ngươi muốn uống bao nhiêu máu cũng được...”

“Chi...”

Quái dị hơn là còn nghe hiểu cả lời Hoàng Hương nói, thả lỏng cổ tay cắn ra, phát ra tiếng thét chói tai khiến người sợ hãi, tiếng thét ấy cực kỳ chói tai, lại xen lẫn được hưng phấn khó nói ra lời.

Quái vật chậm rãi ngẩng đầu, nhìn sang phía Lâm Nguyệt.

Lúc này Lâm Nguyệt mới nhìn rõ bộ dáng thật của quái vật ấy, nhìn nó có vẻ giống khi mà không giống khi, giống người mà không phải mặt người, gờn mặt đó đều là thịt rữa thối nát, từng miếng thịt máu treo trên mặt, vốn chẳng phân biệt được rõ ngũ quan, mắt lạnh vừa nhìn, chỉ thấy miệng mở rộng có đầy răng sắc nhọn, và đôi mắt trắng dã.

Giờ phút này bị cặp mắt trắng dã quý dị kia nhìn thẳng, Lâm Nguyệt cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vô thức giờ Hương lưỡi đao trong tay lên cản trước mặt, đồng thời cũng bị bộ dáng quái vật kia làm cho chán ghét.

Có lẽ cảm giác được sự khó chịu trong lòng Lâm Nguyệt, Diêm Tinh Vân bất giác đưa tay lên nắm tay Lâm Nguyệt, nói khẽ, “Chi là một con mị anh nhỏ nhỏ thôi mà, thứ này ngoài trông có vẻ tà ác chút, cũng không có chỗ nào lợi hại cả đâu”

“Huynh biết vật này sao?” nghe thấy Diêm Tinh Vân nói, Lâm Nguyệt vô thức hỏi.

“Ừ, thứ này vốn không nên xuất hiện ở đây, đoán chừng là bị mụ la sát kia không rõ dùng thủ đoạn tà ác gì mà lôi ra được, bé con, đừng sợ, cứ giao thứ này cho ta là tốt rồi...”

Diêm Tinh Vân khẽ nắm chặt lấy tay Lâm Nguyệt, nói nhàn nhạt ra.

“Nhưng mà...”

Lâm Nguyệt vẫn có chút không yên lòng, đang định hỏi lại, nhưng lúc này quái vật kia lại phát ra tiếng rít khiến người ta sợ hãi, đột nhiên như quỷ mị hư vô nhào tới Lâm Nguyệt.

Lúc quái vật kia nhào tới còn mang theo một luồng hơi thở hắc ám nồng nặc, nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt bỗng giảm xuống, luồng hơi thở cực rét lạnh kia, coi như Lâm Nguyệt là tu sĩ linh căn băng cũng vẫn cảm thấy lạnh.

Gần như con quỷ vật đó tấn công trong nháy mắt, Lâm Nguyệt vô thức kéo Diêm Tinh Vân ra sau lưng mình, đồng thời theo thói quen giờ Hương lưỡi đao lên không trung hướng quái vật kia bổ tới!

Động tác Lâm Nguyệt cực nhanh, nhưng tốc độ quái vật kia còn nhanh hơn, gần như Lâm Nguyệt giờ Hương lưỡi đao lên trong nháy mắt, thì quái vật đó cũng quẹo trên không trung một cái, sau khi tránh đi công kích hoàn toàn, lại lần nữa đánh tới Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt kinh hãi, đợi khi nàng kịp phản ứng thì một mùi hôi thối nồng nặc ập tới, ngay sau đó gương mặt thối rữa ghê tởm xuất hiện trước mặt nàng, chỉ thấy bộ mặt ngập tràn thịt thối ấy run rẩy chút, ranh nanh dài nhọn nứt ra, gần như đang cười nhạo Lâm Nguyệt không biết tự lượng sức mình, đồng

thời móng vuốt sắc bén với tốc độ không nhìn thấy đâm thẳng tới cổ Lâm Nguyệt!

Tốc độ quái vật này nhanh quá! Lâm Nguyệt quá sợ hãi, định lùi mạnh về phía sau thì đã không còn kịp nữa, hơn nữa nàng nghĩ tới sau lưng nàng còn có Diêm Tinh Vân nữa, lập tức không chút chần chừ, khoe môi cong lên cười vui vẻ giễu cợt.

Tính toán nếu nàng lui, hoặc có thể nhặt lại một mạng, nhưng Diêm Tinh Vân sau lưng nàng chỉ sợ cũng thành mục tiêu trong mắt quái vật, quái vật này có tốc độ quý dị như vậy, với tu vi hiện giờ của Diêm Tinh Vân, vốn không tránh khỏi!

Trong lòng tâm tình phức tạp trong nháy mắt nổi lên tức giận, Lâm Nguyệt thật sự vẫn chưa lùi nửa bước, ngược lại cắn răng một cái, trên khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ chợt lóe lên tia tàn nhẫn, đầu ngón tay chuyển một cái, đem hương lưỡi đao trong tay đâm mạnh về phía quái vật kia!

Cho dù chết, nàng cũng muốn kéo quái vật kia cùng chết, không có ai ở sau nàng bị thương, còn có thể toàn thân mà lui! Cho dù con quái vật quý dị này cũng không được!

Chỉ đáng tiếc, sau này nàng không cách nào bảo vệ Diêm Tinh Vân chu toàn được nữa, với tu vi hiện giờ của hắn, sau khi nàng mất, chỉ sợ cũng không chạy thoát khỏi độc thủ của nữ tu nguyên anh kia...

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm nguyệt bất giác có phần áy náy với Diêm Tinh Vân, thiếu niên này, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cuối cùng nàng nợ hắn rất nhiều...

Mà Hoàng Hương đứng cách đó không xa, thấy cảnh như thế, nghe răng ra cười dữ tợn, trong mắt lộ ra ác độc chưa từng có bao giờ!

“Bảo bối, giết chúng, giết chúng đi! Đi chết đi, con tiện nhân...”

Trên mặt Hoàng hương rớt cuộc không giấu được sự hưng phấn vui vẻ. Chỉ cần Lâm Nguyệt chết, tất cả mọi thứ trên người nàng sẽ là của bà ta, có thể dẫn tới Thủ tìm đan xao động như thế, đan được trên người nữ tu này nhất định là không thể tầm thường, mà những đồ tốt ấy, sẽ nhanh chóng thành của bà ta thôi...

Hoàng Hương càng nghĩ càng hưng phấn, càng không kìm được hét lên chói tai. Mắt thấy Lâm Nguyệt sắp rơi vào kết cục hương tiêu ngọc vãn (chết), song đúng lúc này, trên mặt con quái vật đang đầy hưng phấn kia đột nhiên thét lên một tiếng thê lương tới chói tai.

Tiếng thét này cực kỳ chói tai, trong lòng Lâm Nguyệt cả kinh, động tác trên tay vô thức ngừng lại, ngay sau đó thấy một cánh tay ngọc thon dài vươn ra từ sau lưng nàng, hung hãn túm chặt cổ quái vật kia.

“Diêm Tinh Vân...”

Thấy cảnh như vậy, Lâm Nguyệt bất giác ngờ ngẩn cả người, vô thức kêu lên. Nhưng nàng vừa kêu xong, lại cảm thấy eo thon căng thẳng rồi được một tay thiếu niên ôm vào trong lòng, bên tai truyền tới giọng nói của thiếu niên nhàn nhạt mà đầy sủng ái, “Bé con, nàng ngoan ngoãn đứng bên nhìn là tốt rồi, lần này giao cho ta được chứ?”

Nhìn gương mặt tuần tú nở nụ cười nhẹ nhàng của thiếu niên, lại nhìn thấy hắn đang nắm cái cổ quái vật đang không ngừng giãy giụa mặt đầy hoảng sợ thét lên chói tai không ngừng kia, trong lòng Lâm Nguyệt im lặng, theo bản năng gật đầu.

Mà Hoàng Hương thấy cảnh trước mắt này, nụ cười hưng phấn dữ tợn trên mặt chợt cứng lại, bà ta không thể tin nổi mờ mịt trừng mắt, nhìn chằm chằm con quái vật bị Diêm tinh Vân túm chặt như con gà con trên tay đang phát ra tiếng kêu chói tai thê lương tới cực điểm, “Không thể nào, ngươi, làm sao ngươi có thể bắt được bảo bối của ta thế?”

“Bảo bối sao? Ngươi nói là con Mị Anh này à?” Diêm Tinh Vân cười lạnh một tiếng, cặp mắt tím trong suốt kia nhìn lên người quái vật trong tay, mắt thoáng lóe lên tia tàn nhẫn, nói lạnh lùng, “Chỉ là một con Mị Anh, mà dám ra dọa bé con ta sợ, ngươi có phải chán sống rồi không?”

Quái vật kia như cực sợ Diêm Tinh Vân vậy, toàn thân co rút thành một đùm, run rẩy không ngừng, giờ phút này lại nghe thấy lời Diêm Tinh Vân nói, càng run rẩy hơn, trong miệng càng thét lên những tiếng chói tai hơn.

“Ngươi nói là ngươi bị ép sao?” Diêm Tinh Vân đột nhiên cười lạnh, nói lạnh lùng, “Tốt lắm, ngươi nếu bị ép, vậy bỏn tọạ cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội, ngươi giúp bỏn tọạ giết nữ nhân kia, bỏn tọạ liền tha cho ngươi một mạng”

Nghe Diêm Tinh Vân nói, quái vật kia thoáng do dự chút, rồi nhanh chóng hiểu gật gật đầu. Còn Lâm Nguyệt và hoàng hương không hẹn mà cùng biến sắc mặt.

Sở dĩ Lâm Nguyệt làm vậy chẳng qua là bị thủ đoạn hàng phục của Diêm Tinh Vân thấy kinh dị mà thôi, còn nàng thấy ngạc nhiên hơn là, con quái vật tên Mị Anh ấy lại rất sợ Diêm Tinh Vân.

Nhưng Lâm Nguyệt nghĩ lại, cũng nhanh nhớ tới lúc trước nàng ở trước đá tam sinh thấy cảnh kia, đồng thời cũng nhớ tới thân phận vốn có của Diêm Tinh Vân.

Nếu nàng đoán không nhầm, con quái vật tên Mị Anh này hẳn là thuộc về sinh vật Minh giới, còn Diêm Tinh Vân lại là phân thân của Minh Vương, thân phận vậy, chẳng trách mà làm con Mị Anh kia thấy sợ hãi mãi.

Nhưng nàng cũng thấy lạ, con Mị Anh này lợi hại như thế, cả nàng suýt nữa còn bị tổn thất nặng nề, với tu vi hiện giờ của Diêm Tinh Vân, hẳn đến cùng đã dùng thủ đoạn gì để không chế đối phương nhỉ? Chẳng lẽ là áp chế đẳng cấp trong truyền thuyết sao?

Không thể không nói Lâm Nguyệt xác thực đúng sự thật. Sở dĩ Diêm Tinh Vân có thể áp chế con Mị Anh này, quả thật là trên người hắn có hơi thở Minh Vương, Minh Vương là chỉ tôn Minh giới, ở Minh giới, quý vật như Mị Anh vậy, vốn cả tư cách liếc mắt nhìn hắn cũng không có, hơn nữa hơi thở Minh vương trời sinh chính là khắc tinh với loại quý mị cấp thấp này, con Mị Anh này gặp phải Diêm Tinh Vân, dĩ nhiên không tránh được mà chẳng có tỷ lực phản kháng nào.

Còn phần Hoàng Hương, giờ phút này vì lời Diêm Tinh Vân nói mà thấy hoảng sợ vô cùng, Mị Anh đó là trăm năm trước bà ta lấy được một quyển công pháp quý tu trong di tích có ghi lại bí thuật luyện chế mà thành.

Sau khi bà tay lấy được công pháp quý tu, vì không cách nào tu luyện được công pháp đã ghi lại, nên hết cách đành nghiên cứu bí thuật ghi trong đó, mà luyện chế ra Mị Anh này, ép Mị anh cho mình sử dụng, ở cùng một chỗ với bà ta luyện thuật ngự thú, vì thế bà ta liền chọn luyện chế Mị Anh.

Bản thể Mị Anh lúc bà ta vừa luyện ra ra chẳng qua chỉ là một đứa bé một tuổi, bà ta dựa theo trình tự bí thuật ghi lại, trước tiên đem đứa bé đối đến chết, sau đó ép hồn phách đứa bé ra, rồi đem hồn phách và thân thể ấy dùng bí pháp luyện chế mất mấy chục năm, sau đó lại dùng bí thuật đem hồn phách đứa bé ngập tràn oán khí cưỡng chế lần nữa vào trong cơ thể, sau đó lại dùng máu bản thân nuôi dưỡng, như vậy mới thật sự luyện chế ra được một Mị Anh vô cùng quý dị.

Chỗ đáng sợ của Mị Anh là, Hoàng Hương sau khi biết rõ tất cả, bà ta đã sớm luyện thành Mị anh, nhưng lại rất ít ép nó đối địch, vì bà ta mỗi lần ép Mị Anh, đều phải dùng lượng máu rất lớn, mới có thể ép buộc thành công, còn máu huyết tổn hại thể nào cũng sẽ làm tổn thọ và tu vi của bà ta, đây cũng là nguyên nhân ngay từ đầu bà ta không ép Mị Anh đối phó với Lâm Nguyệt.

Chỉ là sau này mấy con linh thú bà ta nuôi dưỡng cẩn thận tất cả đều chết trong tay Lâm Nguyệt, bà ta phẫn hận tới mức gần như mất đi lý trí, lại ham bảo vật trên người Lâm Nguyệt, vì thế mới phải gọi Mị Anh ra.

Chỉ là bà ta không thể nào ngờ được, bà ta cho là ra đòn sát thủ lớn nhất, không những không đối phó được với Lâm Nguyệt, ngược lại còn bị vị thiếu niên chỉ có tu vi Trúc cơ kỳ đó chế trụ dễ dàng, hơn nữa hiện giờ đối phương còn muốn dùng Mị Anh để đối phó lại với mình!

Hoàng Hương cảm giác như mình bị điên mất rồi, nếu không phải tận mắt thấy cảnh này, bà ta vốn không thể tin nổi, thời gian qua mọi việc bà ta làm đều là những vũ khí bí mật rất thuận lợi, lại khinh địch bị một kẻ tiêu tu sĩ chỉ có Trúc cơ kỳ chế trụ, điều này sao được chứ?

Mà bà ta nghĩ nát cả đầu cũng nghĩ không ra thân phận thật sự của Diêm Tinh Vân, nhưng giờ cũng chẳng còn thời gian cho bà ta nghĩ nhiều, giờ phút này trong lòng bà ta chỉ còn lại tuyệt vọng và sợ hãi vô tận.

Bà ta vô cùng thấy hối hận bản thân như bị quý ám cứ theo dõi Lâm Nguyệt, lại càng hận lòng tham chính mình, tổn thất mấy con linh thú thì thôi đi, hay nói một cách chính xác là cả bà ta cũng có thể chết ở chỗ này nữa!

Đáng tiếc thể gian chẳng mua được thuốc hồi hận, Diêm Tinh Vân cũng không cho bà ta có thời gian hối hận, ngay trong nháy mắt sắc mặt Hoàng Hương đột biến, Diêm Tinh Vân cười lạnh một cái, ném mạnh con Mị Anh về phía Hoàng Hương.

Mị Anh phát ra tiếng thét chói tai khiến người sợ hãi, thân ảnh như quý mị hư vô bỏ nhào trên không trung, sau đó chẳng chút do dự bỏ nhào vào hoàng Hương.

Tốc độ Mị Anh cực nhanh, cả Lâm Nguyệt cũng không cản nổi hướng chỉ là hoàng Hương chứ? Nhanh chóng hoàng Hương bị Mị Anh như quý mị tấn công phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Theo tiếng bà ta kêu, trên người bà ta từng miếng máu thịt bị Mị Anh cắn xé xuống, toàn thân đầm đìa máu, nhìn cực kỳ kinh người.

Cũng không rõ trời sinh tính Mị Anh tàn nhẫn hay vì nịnh nọt diêm Tinh Vân nữa, Mị Anh vẫn không giết Hoàng hương ngay lập tức, mà không ngừng cắn xé thân thể bà ta, hút máu trong người bà ta, hoàng Hương nhanh chóng bị nhào nặn không còn hình người nữa.

Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân dặt tay đứng một bên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hoàng Hương không ngừng gãy giữa kêu thảm thiết, trên mặt không chút ngạc nhiên.

Nàng không phải thánh mẫu, với kết cục thê thảm của hoàng Hương, chẳng có bất kỳ lòng thương hại nào, nữ nhân này nếu trước đã muốn giết nàng và Diêm Tinh Vân đoạt bảo, vậy cũng ắt bị giết là đáng thôi.

Với một kẻ muốn giết mình, cướp đồ và người mình, dĩ nhiên Lâm Nguyệt chẳng có tia đồng cảm tí nào.

Mất lạnh nhìn hơi thở hoàng Hương càng ngày càng yếu, lại nhìn thân thể bà ta bị Mị Anh cắn xé tới mức chỉ còn bộ xương, nguyên anh vọt ra ngoài, lại bị Mị Anh tóm được, chết oan uổng thẳng căng, về mặt Lâm Nguyệt vẫn lạnh nhạt.

Hoàng Hương chết, bộ xương đầm máu vẫn còn treo túi đựng đồ, có thứ đồ tốt, dĩ nhiên Lâm Nguyệt không bỏ qua, mặc dù Diêm Tinh Vân cũng chẳng thêm thích thú gì thứ trên người Hoàng Hương, nhưng hắn vẫn nhìn ra tâm tư Lâm Nguyệt, lập tức tâm niệm vừa động, định bảo Mị Anh mang túi đồ tới, thì đúng lúc này đột nhiên trên mặt biển thò ra một xúc tua, trực tiếp cuốn lấy túi đồ của Hoàng Hương.

Một cảnh bất ngờ vậy khiến Diêm Tinh Vân giật dử, định nói gì đó nhưng sắc mặt Lâm Nguyệt đứng cạnh biến sắc, kêu lên, “Cẩn thận!”

Cùng lúc đó, Diêm Tinh Vân chỉ thấy bà vai căng thẳng, bản thân mình thân bất do kỷ bị níu lại tựa tia chớp lùi lại phía sau, đồng thời Lâm Nguyệt giờ Hương lưỡi đao trong tay chém mạnh về phía sau một cái!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ rung trời, Lâm Nguyệt chém một kích về phía mặt biển, khiến sóng dậy ngập trời. Diêm tinh Vân sau khi phục hồi lại tinh thần, áo lót lập tức thấy rung mình, vừa rồi nếu không phải Lâm Nguyệt phản ứng nhanh chỉ sợ lúc này thân thể của hắn đã bị xúc tua kia xuyên qua, đâu còn mạng nữa chứ!

Diêm Tinh Vân với chuyện sống chết không quan tâm, nhưng giờ hắn lại không muốn chết, bởi vì có Lâm Nguyệt bên cạnh, dĩ nhiên hắn không cam tâm cứ vậy mà chết đi, huống chi, lại chết trong tay một con yêu thú nữa!

Uất ức kiểu thế này, là Diêm Tinh Vân tuyệt đối không thể tha thứ, mà yêu thú kia đầu tiên là cướp đi túi đồ, hiện giờ lại đánh lên hắn, điều này đã chọc giận hắn hoàn toàn!

“Mị Anh!”

Ánh mắt Diêm Tinh Vân lạnh lẽo nhìn lên người yêu thú bạch tuộc khổng lồ trên mặt biển kia, trong mắt không giấu tia sát khí chút nào, lạnh lùng mở miệng.

Mị Anh hiện giờ thấy Diêm Tinh Vân nói gì nghe nấy, nghe giọng Diêm Tinh Vân, lập tức phát ra tiếng rít thê lương, trực tiếp hóa thành mị ảnh đánh thẳng tới yêu thú bạch tuộc kia.

Lâm Nguyệt ôm Diêm Tinh Vân, thần sắc nặng nề nhìn về phía mặt biển, chỉ mới vừa thấy mặt biển đang bình yên không gợn sóng, giờ phút này đã biến thành sóng lớn mãnh liệt, không rõ bắt đầu từ khi nào, trên Hải Vực đã xuất hiện chẳng biết vô số đủ loại yêu thú.

Những yêu thú kia gần như chật ních cả Hải Vực này, mặc dù trong đó có phần lớn là yêu thú cấp thấp, nhưng nhìn vậy cũng khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Huống chi ở trong số yêu thú này cũng không thiếu nhurgnx yêu thú cao cấp, trong những yêu thú cao cấp này, còn có hai con có tu vi tương đương Lâm Nguyệt nữa!

Một con là yêu thú hình rùa nằm dưới biển, dù nó ẩn nấp rất sâu nhưng cũng không tránh được thần thức cảm ứng của Lâm Nguyệt, còn con khác, chính là con yêu thú hình bạch tuộc vừa đánh lên kia.

Nhìn yêu thú chẳng biết chung quanh, Lâm Nguyệt đã hiểu ra hai người đã bị nhưng yêu thú này vây lại, hơn nữa nhìn tổn thể, nhưng yêu thú này hình như có dự mưu cả, nếu không cũng không đánh lên như vừa rồi.

Tình huống hiện tại với hai người Lâm Nguyệt là cực kỳ bất lợi, mặc dù Mị Anh lợi hại, song cũng chỉ có một mà thôi, còn những yêu thú kia mặc dù chỉ là đa số những yêu thú cấp thấp không có linh trí, nhưng số lượng quá nhiều, hơn nữa đã có hai con yêu thú cao cấp mở ra linh trí, bọn họ có muốn chạy trốn cũng trốn không thoát!

Giết, chắc chắn không giết hết, có trốn cũng không thoát! Lâm nguyệt mắt lạnh nhìn yêu thú chẳng biết dưới Hải Vực, trong đầu chuyển động nhanh, muốn tìm ra cách giải quyết.

Tâm tính Lâm nguyệt bên bị, tình cảnh càng nguy hiểm lại càng tỉnh táo, tinh thần cũng không bị nhân tố bên ngoài ảnh hưởng, đây cũng là chỗ của Lâm Nguyệt khiến người ta bội phục.

“Bé con, đừng sợ...”

Thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, không có bất kỳ động tác nào, Diêm tinh Vân cho rằng nàng đang sợ, bất giác ôm lấy nàng nhẹ nhàng, mắt tím lóe lên lạnh lùng nghiêm nghị và kiên định.

Hắn sẽ không để cho nàng có việc gì đâu, cho dù chết, hắn cũng muốn bảo vệ nàng chu toàn, chẳng cần bại lộ tung tích dẫn Diêm Sát tới.

Hiện giờ hắn chỉ hận, hận sao mình vẫn chưa khôi phục lại tu vi, nếu hắn mà khôi phục tu vi, cũng không để nàng phải lo lắng tới vậy...

“Ta không sợ...”

Lâm Nguyệt cũng không rõ trong lòng Diêm Tinh Vân có quyết định gì, ngược lại mắt lóng lánh nhìn xuống Hải Vực, môi hồng khẽ cong lên cười vui vẻ, đột nhiên nàng đè chặt tay Diêm Tinh Vân, nói, “Diêm Tinh Vân, ta đã có kế sách ứng đối đơn giản, những yêu thú này ta đã có cách ứng phó.

“Bé con, nàng...” Diêm Tinh Vân nghe vậy, hơi ngần ra, vốn định dùng mấy lời an ủi, sau đó kinh ngạc nhìn lâm Nguyệt, nói, “nàng, nàng bảo mình có cách à?”

“Đúng vậy!”

Đôi mắt trong như nước của Lâm Nguyệt phát ra ánh sáng chói mắt, giờ phút này nàng nhìn đẹp tới mức khiến cho người ta nhìn mà không dám rời mắt, chỉ nghe thấy giọng nàng chậm rãi thánh thót vang lên, nói ra đầy tự tin, “Những yêu thú này mặc dù nhiều, nhưng phần lớn là yêu thú cấp thấp, chỉ cần nghĩ cách cuốn lấy hai con yêu thú cấp cao kia, thì ta có cách một lưới đem bắt hết đám yêu thú của chúng! Đến lúc đó không có những yêu thú cấp thấp này, lại có Mị Anh tương trợ, muốn đối phó với hai yêu thú cấp cao kia cũng không khó!”

Nghe Lâm nguyệt nói, hai mắt Diêm Tinh Vân sáng ngời, bảo, “Ý nàng là...”

“Huynh đừng quên, ta là độc tu!” mắt Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn về hướng trong Hải Vực có Mị Anh và yêu thú bạch tuộc đang đấu nhau, khóe môi cong lên cười lạnh, nói, “Những yêu thú cấp thấp này xuất hiện ở đây hẳn là bị những yêu thú cấp cao kia ép tới, hai con yêu thú cấp cao kia hẳn đã mở ra linh trí, chúng nó đoán chừng là muốn dùng những thứ này vây chúng ta, đã vậy, chúng ta cũng không cần phải đại khai sát giới làm gì, cứ để cho yêu thú này nếm thử mùi vị trộm gà còn mất nắm gạo (ý là mất cả chì lẫn chài, mất sạch sành sanh) xem sao!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Đùa Giỡn

Yêu thú hải vực này, số lượng nhiều tới mức khiến người ta thấy tuyệt vọng, nếu đổi lại những tu sĩ khác, cứ coi như nguyên anh hậu kỳ đi, chỉ sợ cũng chỉ có kết cục bị vây chặt mà chết. Bởi vì những yêu thú cấp thấp này không cao, nhưng thắng ở số lượng nhiều, hơn nữa lại được yêu thú cao cấp điều khiển, hung hăng không sợ chết.

Từ khi Hải Vực được phát hiện ra, qua nhiều năm như vậy có vô số tu sĩ đi tìm bảo vật, cũng chết không ít trong miệng yêu thú này, đã trở thành phần lương thực của yêu thú.

Hơn nữa vì có yêu thú cao cấp đã mở ra linh trí, chỉ số thông minh cũng không kém nhân loại bao nhiêu, có chúng ở sau thao túng, những yêu thú này lại giao hoạt vô cùng, thấy tu sĩ Kim Đan, yêu thú cao cấp kia sẽ xuất hiện giết thẳng.

Nếu gặp phải tu sĩ có tu vi ngang ngửa với chúng, hoặc là tu sĩ nguyên anh như Lâm Nguyệt, chúng liền sai những yêu thú cấp thấp kia tấn công không ngừng, còn mình giao hoạt nấp ở đằng sau nhân cơ hội đánh lén, lợi dụng phương thức như thế để giết chết tu sĩ cao cấp!

Chính vì thế, nên những yêu thú này sau khi giết nhiều tu sĩ như vậy, vẫn không có ai để ý tới, bởi vì bất kể tu sĩ gì với tu vi nào, khi gặp chúng chỉ có một con đường là chết!

Bởi vì có để lại người sống, mặc dù âm mưu những yêu thú này chưa bại lộ ngay, song hiện giờ, chúng nó gặp phải Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt khác hẳn với các tu sĩ bình thường khác, tu sĩ bình thường mà gặp phải thú triều như thế chỉ có một con đường là chết, còn Lâm Nguyệt thì khác, mặc dù những yêu thú này số lượng nhiều, nhưng với chất độc năng tu luyện mà nói, thì không vấn đề!

Diêm Tinh Vân vốn là người cực thông minh, giờ phút này nghe thấy Lâm Nguyệt nói, có chỗ vẫn không rõ ý nàng, lập tức khuôn mặt tinh xảo chợt hiện lên vui vẻ, bảo, “Được, ta nghe lời nàng”

Do hẳn nghĩ quá nhiều, bé con nhà hắc, sao là người đơn giản chịu thua được chứ? Tính tình nàng bên bi kiên trì, bất luận gặp phải chuyện gì cũng đều tỉnh táo phân tích, sau đó nghĩ ra kế sách ứng đối.

Năm đó ở La châu, tu vi nàng quá yếu, vì thế mới bị những mũi trâu Côn Lôn kia bắt nạt, hiện giờ bé con nhà hắc đã đột phá nguyên anh, dĩ nhiên không dễ bị bắt nạt như thế nữa!

Huống chi, bé con nhà hắc còn là độc tu.

Nếu hẳn nhớ không nhầm, độc tu nhất mạch chỉ có từ một chi tộc Nguyệt, hiện giờ bé con sau khi luân hồi chuyển thế, vẫn tu tập công pháp liên quan tới chi tộc Nguyệt, chẳng lẽ đây gọi là duyên phận sao?

“Huynh hộ pháp giúp ta, nếu yêu thú cấp tận đáy biển kia ra tay đánh lén, huynh cứ đem bóp nát vật này đi!”

Lâm Nguyệt vung đao nhảy tới một con yêu thú đánh lén chém đứt, sau đó đưa linh phù cho Diêm Tinh Vân, nói nhàn nhạt.

Khối linh phù đó là linh phù cao cấp bảo vệ, là Lâm Nguyệt lấy được ở chỗ di tích thượng cổ kia, là vật thuộc về tu sĩ hóa thân kia để lại, tu sĩ hóa thân không phải bình thường, vật hắc để lại dĩ nhiên không kém, hiện tại nàng giao linh phù này cho Diêm Tinh Vân, dĩ nhiên là để phòng yêu thú cao cấp đánh lén.

Có linh phù này phòng thân, cho dù có yêu thú đánh lén, cũng có thể trong nửa nén hương ngăn được, chỉ cần nửa nén hương, thì nàng đã chuẩn bị xong hết!

“Được”

Cứ việc Diêm Tinh vẫn có thủ đoạn khác, nhưng hắn vẫn không cự tuyệt ý tốt của Lâm Nguyệt, mà nhận lấy khối linh phù kia, đồng thời dùng sức ôm lấy Lâm Nguyệt, lúc này mới buông nàng ra, bắt đầu nghiêm thần giới bị, đem chém sạch những yêu thú không ngừng nhảy lên công kích.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, thấy Diêm Tinh Vẫn tạm thời không sao, còn yêu thú bạch tước kia thì bị Mị Anh cuốn lấy, lúc này Lâm Nguyệt mới thả lòng tinh thần nhắm mắt ngưng thần, vận chuyển công pháp bắt đầu luyện độc.

Lúc Lâm nguyệt nhắm chặt hai mắt lại, thân thể bên ngoài của nàng dần dần xuất hiện màn sương mù hồng, rồi thời gian trôi qua, mà sương mù hồng kia càng ngày càng đậm, đến cuối cùng, cả người nàng bị màn sương mù hồng phủ bao phủ.

Trong sương mù, không ai thấy Lâm Nguyệt ở trong màn sương mù hồng ấy hai tay bấm niệm nhanh pháp quyết, từng tia sương mù đã được luyện hóa, sau đó dần ngưng tụ thành một chất lỏng đỏ thẫm như máu.

Giọt chất lỏng đỏ lặn nhẹ trên tay Lâm Nguyệt, theo động tác của nàng chất lỏng ấy càng ngày càng to, trong không khí tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

Chỉ là mùi thơm ấy sớm đã được Lâm Nguyệt bày trận ngăn ra, chưa tung ra.

Mà thời điểm Lâm Nguyệt ngưng luyện hương độc, Diêm Tinh Vẫn canh giữ bên cạnh không ngừng chém yêu thú liên tục đánh tới.

Tu vi hắn dù đã giảm xuống, nhưng đối phó với những yêu thú cấp thấp này thì không sao, nhưng dù là thế, hắn cũng không dám có chút khinh thường, vì hắn biết rõ, yêu thú công kích bây giờ chẳng qua là dò xét, ngoài con yêu thú bạch tước bị Mị Anh cuốn chặt ra, chỉ còn một yêu thú cấp cao nấp dưới đáy biển, kẻ đó mới là đối thủ khó dây nhất!

Thời gian cứ từng chút từng chút trôi qua, Lâm nguyệt ngưng tụ hương độc dần đã biến thành một quả trứng chim bồ câu, nhưng yêu thú vây bên ngoài công kích càng nhiều, độc tố trong người Diêm Tinh Vẫn vẫn chưa thanh trừ hoàn toàn, hơn nữa tu vi lại giảm tới Trúc cơ kỳ, theo đó linh lực trong cơ thể cứ tiêu hao dần, dần cũng có sức mà chống chọi!

Mất thấy nửa khắc nửa thì sẽ vừa đủ thời gian nửa nén hương, dưới mặt biển đột nhiên ào lên một con sóng ngút trời, một con yêu thú rùa biển khổng lồ nổi lên, giờ tay lên, há mồm phun một luồng nước, bắn mạnh tới Diêm Tinh Vẫn!

Chỉ có yêu thú cao cấp vẫn không kim được mà ra tay rồi! Guồng mặt tuần tú của Diêm Tinh Vẫn tái nhợt, trong mắt lóe lên nặng nề, còn áo bào tím trên người giờ đã đầm mồ hôi.

Luồng nước khổng lồ kia, thực ra cũng chẳng khác vòi rồng là mấy, cột nước khổng lồ ấy ở giữa không trung biến thành một con rồng nước dữ tợn khổng lồ, nhào thẳng về phía Diêm Tinh Vẫn!

Mục tiêu vòi rồng đó, như là công kích Diêm Tinh Vẫn, thực ra lại nhằm vào Lâm nguyệt.

Yêu thú rùa biển là một con yêu thú cao cấp, trong biển sâu này không rõ đã sống bao lâu rồi, sau khi nó đột phá cấp năm, thì đã có linh trí, hiện giờ linh trí chẳng kém nhân loại tý nào!

Trước nó liên tục ẩn nấp chưa ra tay, chỉ là muốn trốn một bên nhân cơ hội đánh lén mà thôi, hiện giờ nó thấy yêu thú Bạch tước bị một con quái vật giống khi cuốn lấy, đã không tự lo được, còn cử động của Lâm Nguyệt lại có chỗ kỳ lạ, không kháng cự không được, nên quyết định tự mình ra tay, đem giết hai người Diêm tinh Vẫn và Lâm Nguyệt tại chỗ.

Yêu thú rùa biển vô cùng thông minh, nó chỉ nhìn ra có một con quái vật giống khi không dễ dây vào, nên nó không chọn cách đi giúp yêu thú bạch tước, mà trực tiếp công kích Diêm Tinh Vẫn và Lâm nguyệt.

Vì nó nhìn không thấy, mặc dù con quái vật giống khi ấy lợi hại, song lại bị hai tu sĩ này ép, chỉ cần giết chết hai tu sĩ này, con khi quái vật kia tự đứng cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Điều này không thể không nói yêu thú rùa biển là tay tính toán rất tốt, song nó đã xem thường Lâm Nguyệt, Lâm nguyệt biết rõ bản thân mình ngưng luyện hương độc thì cần phải có thời gian, nên cũng chưa ra tay ngay được. Vì thế lúc yêu thú rùa biển phát động công kích, Diêm Tinh Vẫn chẳng nói câu nào, trực tiếp bóp nát linh phù mà Lâm nguyệt đưa cho hắn!

Hắn vốn là người cực thông tuệ, càng khó được là, hắn khác hắn với tu sĩ khác, hắn vô cùng biết rõ. Tu vi hắn nếu vẫn còn, cũng không để nữ nhân mình yêu bị mất mặt.

Nhưng hiện giờ tu vi hắn giảm nhiều, vốn chẳng cách nào địch lại nổi con yêu thú rùa biển này, hay nói cách khác, hiện giờ hắn quá yếu, mà yêu thú rùa biển kia chỉ cần hất hơi một cái, cũng có thể lấy cái mạng nhỏ ngay của hắn ngay!

Vì thế hắn không cựa mạnh, mà sau khi thấy yêu thú rùa biển công kích, đã trực tiếp nghe theo lời Lâm Nguyệt, bóp nát linh phù trong tay ra!

Theo động tác của hắn, khối linh phù trong nháy mắt hóa thành bột phấn, nhưng trong nháy mắt linh phù vỡ vụn ấy, một luồng ánh sáng vàng xuất hiện đột ngột, hình thành một cái lồng sáng vàng hình bầu dục, trực tiếp bao phủ hắn và Lâm Nguyệt ở bên trong.

Lòng sáng vàng kia vừa hình thành thì vòi rồng nước đã bỏ tới, đâm mạnh lên mạng sáng bao quanh.

Vì yêu thú rùa biển một lòng muốn mạng của Diêm Tinh Vân và Lâm Nguyệt, một kích này nhìn có vẻ bình thường, thực ra là dùng hơn nửa thực lực, vì cái gọi là một kích này, có uy lực lợi hại vô cùng, nếu Diêm Tinh Vân bị đánh trúng, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị vòi rồng xé tan thành từng mảnh nhỏ.

Chỉ là con sóng lớn mạnh kích đến thế, lúc chạm vào lòng sáng vàng chỉ lúc lắc một chút, vốn không gây ra chút tổn thương nào với hai người bên trong.

Dù sao chí bảo của tu sĩ hóa thân cất giữ cũng không phải là thứ vớ vẩn, mặc dù yêu thú rùa biển này lợi hại nhưng vẫn không đột phá được cái lòng sáng phòng ngự này.

Diêm Tinh Vân đứng ở trong lòng sáng vàng, để ý bảo vệ Lâm nguyệt, thấy rồi rồng kia không cách nào chọc thủng màn sáng vàng, trong lòng mới đỡ lo, lúc này mới từ từ trầm tĩnh lại.

Yêu thú rùa biển thấy một kích không thành thẹn quá hóa giận, lại gào thét lần nữa, mở miệng to phun tiếp một cột nước lớn nữa, lúc này sắc bén hơn hẳn lúc trước, uy lực công kích cũng cường đại hơn gấp mấy lần!

Một tiếng nổ ầm vang lên, như lũ quét tràn qua, cả mặt biển cứ như con hồng thủy bùng phát vậy ùn ùn ào tới hai người, tiếng nổ tung rung trời gần như vang khắp cả Hải vực, mà Lâm nguyệt và Diêm Tinh Vân vẫn ở trong màn sáng, giống như một chiếc thuyền lá lênh đênh giữa biển rộng, trong con sóng dữ bùng bình, thoát nhìn khiến người ta kinh hãi mãi.

Thấy thanh thế như vậy chỉ thời gian ngắn sắc mặt Diêm tinh Vân không đổi bằng thay đổi chút, chỉ là nhìn cái lòng sáng vàng trông có vẻ yếu ớt không chịu nổi một kích kia, dưới xung lượng khổng lồ, cũng chỉ lóe lên vài cái, rồi vẫn vững vàng bảo vệ trọn vẹn hai người, chỉ là trải qua lần thứ hai công kích, màn hào quang bao quanh trở nên mờ đi một chút.

Cùng lúc đó, Lâm Nguyệt ngưng luyện hương độc đã đến bước cuối cùng, chất lỏng đỏ thẫm trong tay nàng đã bằng quả trứng gà, đầu ngón tay Lâm Nguyệt khẽ nhúc nhích cuối cùng đã ngưng luyện ra một quả hương độc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn quả trứng gà chất lỏng trong tay, môi hồng lâm Nguyệt khẽ con lên cười vui vẻ. Có những thứ này, chuyện đối phó với yêu thú hải vực không còn là vấn đề nữa!

Hương độc thượng cổ cực kỳ độc, chỉ là lúc trước tu vi Lâm Nguyệt quá thấp vốn không cách nào phát huy hết độc tính của Hương độc thôi, nhưng giờ lại khác, tu vi nàng đã đột phá nguyên anh kỳ, có thể phóng thích hương độc trong cơ thể ra bất cứ lúc nào, chỉ là bình thường nàng vẫn phóng hương độc ra trong hình dạng sương mù, nên độc tính cũng không độc lắm.

Nhưng hiện tại trên tay nàng là thứ hương độc được ngưng luyện ra lại khác, vì trải qua quá trình ngưng luyện, đã đem độc tính vốn có của hương độc chiết xuất lên thành vô số lần, những thứ này trải qua ngưng luyện độc tính hương độc còn độc gấp mấy lần trạng thái sương mù, tu sĩ nguyên anh bình thường đều không thể cân nổi, còn từ Kim Đan kỳ trở xuống thì chạm vào chết ngay lập tức!

Vì thế có thứ hương độc được ngưng luyện này, chuyện đối phó với yêu thú Hải Vực không còn là vấn đề nữa, nếu không có đề phòng, chỉ sợ hai con yêu thú cao cấp kia cũng sẽ bị liên lụy!

Màn sương mù hồng phấn chung quanh người dần tan đi, thân thể mảnh mai mềm mại của Lâm Nguyệt dần lộ ra, thấy Lâm Nguyệt, mắt diêm Tinh Vân chợt lóe lên mừng rỡ, vô thức nắm chặt tay nàng, nói, “Bé con...”

Lâm Nguyệt nhìn gương mặt tái nhợt nhưng không giấu nổi vui mừng kia của Diêm Tinh Vân, trong lòng ấm áp, cũng không cố nhìn yêu thú, mà xui quý khiến lại đi veo veo gi hai má Diêm Tinh Vân, nói dịu dàng, “Vất vả cho huynh rồi.”

Cảm nhận được tay ngọc tàn sát má mình bừa bãi, Diêm Tinh Vân sững sờ tí, song nhanh chóng nở oánh một cái, đầu óc trống rỗng, gương mặt tinh xảo tuyệt sắc chợt hiện lên đồ ửng. Thoáng cái đã đồ bùng. Hân hơi cứng ngắc ngó mặt đi chỗ khác, nói lắp bắp, “Ta, ta không khô...”

Nghe Diêm Tinh Vân nói, Lâm Nguyệt cũng ngẩn ra, song nhanh chóng cười khi một tiếng, bật cười, nhất là nàng nhìn thấy tai Diêm Tinh Vân đồ bùng, lại không kìm được vui sướng. Nàng chưa bao giờ biết, thiếu niên này có mặt đáng yêu thế.

Thời gian qua, Diêm Tinh Vân trong cảm nhận của nàng, vẫn luôn xảo trá đen tối, hơn nữa da mặt còn dày vô cùng, sau đó cho dù nàng có tiếp nhận đối phương, rồi cùng xác định quan hệ với đối phương, nàng đều bị động tiếp nhận đối phương, vẫn là Diêm Tinh Vân luôn cuốn lấy nàng, hoặc dùng các loại tính tình nhỏ mọn trên nàng, mà giờ Diêm Tinh Vân xấu hổ vậy, nàng cũng chưa thấy bao giờ. Nhưng hành động vừa rồi hình như là nàng đùa giỡn đối phương vậy sao nhỉ?

Lâm Nguyệt nhìn bàn tay trắng nõn trong suốt của mình, trong lòng lặng lẽ chấp nhận. Đúng, cảm giác vừa rồi cũng không tệ lắm, sau này cần phải làm nhiều hơn như thế mới phải, không thể để mặc người này cứ đùa giỡn mình mãi được...

Nhớ tới cảm giác gò má mềm mại màu đỏ kia của thiếu niên, Lâm Nguyệt bất giác thấy ngứa ngáy chân tay, nếu không phải hiện giờ đang đối đầu với kẻ địch mạnh, nàng gần như hận không thể lại tóm lấy thiếu niên lần nữa, hung hăng tàn sát bừa bãi cái gương mặt tuyệt sắc kia lần nữa đâu.

Nhưng những thứ đó không vội, trước cứ xử lý tốt chuyện trước mắt đã, màn hào quang này sắp không chống đỡ nổi nữa rồi...

Bên này Lâm Nguyệt thu lại tâm tư, mũi chân điểm nhẹ một cái đã lác mình ra khỏi màn hào quang, sau đó thân hình như quỷ mị hư vô xoay trên không trung một cái, giờ cao tay ném mạnh về phía Hải vực!

Động tác Lâm Nguyệt cực nhanh, lại thêm yêu thú rùa biển không ngờ được Lâm Nguyệt lại đột nhiên rời khỏi màn hào quang, lập tức không kịp ngăn động tác Lâm Nguyệt lại, lúc nó kịp phản ứng Lâm Nguyệt đã đánh một chưởng xuống Hải Vực!

Một tiếng nổ ầm vang lên, sau trận nổ kinh thiên động địa, yêu thú Hải Vực tử thương vô số, mà theo tiếng nổ tung ấy, một luồng sáng đỏ bùng bắn ra, nhập xuống nước biển.

Lúc quả cầu sáng đỏ ấy xuất hiện, một mùi thơm nồng nặc trong nháy mắt lan tràn ra khắp Hải Vực.

Yêu thú rùa biển kia thấy không ổn, vô thức phát ra đạo công kích, có ý định ngăn luồng sáng đỏ kia bắn vào trong nước, nhưng vẫn chậm một bước, đúng nó là yêu thú cao cấp, nhưng thân lại là rùa biển, loại yêu thú rùa phòng ngự là tốt nhất, nhưng có một điểm trí mạng, đó chính là tốc độ của chúng chậm hơn tất cả các yêu thú khác, là loại chậm nhất.

Chẳng cần yêu thú cao cấp hay gì gì đó, vì thế mới nói, loại thú có thiên tính, không cách nào thay đổi được! Một kích thuận lợi, Lâm Nguyệt cũng không dừng lại, mà dùng tốc độ cực nhanh lại lách mình trở lại trong màn hào quang.

Nàng đâu có ngờ đến mức chủ động đi chiêu tặc con yêu thú rùa biển kia chứ, càng không ngu tới mức đứng đó làm mục tiêu cho yêu thú.

Thực lực của nàng mặc dù không kém, nhưng mai yêu thú rùa lại không phải là loại vớ vẩn, phòng ngự ấy, với tu vi hiện tại của nàng muốn phá vỡ nó, vốn là chuyện không thể, vì thế nếu đấu pháp với yêu thú rùa biển mà nói thì phần thua vẫn là nàng.

Ai nguyện ý mình bị đánh như vậy chứ, lại không đấu được với đấu pháp câu kẻ địch? Vậy cuối cùng vẫn chỉ có mình chịu thiệt!

Hơn nữa hiện giờ nàng đã thành công đưa hương độc vào trong nước biển, nếu nàng đoán không nhầm, chừng sau nửa khắc đồng hồ nữa, độc tố hương độc sẽ lập tức lan tràn khắp Hải Vực, đến lúc đó những yêu thú cấp thấp kia tự dung bị trúng độc sẽ chết hết.

Đội toàn bộ những yêu thú cấp thấp kia trúng độc chết hết, lúc này nàng mới ra tay thu thập hai con yêu thú cao cấp kia cũng chưa muộn!

Còn phần Diêm Tinh Vân, giờ phút này vẫn đắm chìm ngây ngất trong sự ngạc nhiên mà Lâm Nguyệt tạo ra cho hắn, đến cả Lâm Nguyệt rời khỏi màn hào quang lúc nào rồi trở lại ra sao hắn cũng không biết. Đúng vậy, thật sự là mừng rỡ tới kinh ngạc.

Cho tới nay, đều là hắn cuốn lấy Lâm Nguyệt, giữa hai người thường chỉ có những động tác thân mật ngẫu nhiên, thường là do hắn chủ động, chẳng hạn như ôm đối phương, hoặc hôn môi đối phương, thỉnh thoảng hắn cũng vì tâm tư chính mình, thậm chí dùng chút thủ đoạn đùa giỡn đối phương, sau đó nhìn đối phương chân tay luống cuống, bộ dáng thẹn thùng, trong lòng thỏa mãn.

Trong lòng hắn, bất kể là Nguyệt Thần Tôn kiếp trước, hay Lâm Nguyệt ở kiếp này, tính tình đều lạnh lùng trong trẻo, dù có thích một người thì thái độ biểu hiện ra ngoài cũng rất lạnh nhạt, nàng sẽ chỉ khẽ mỉm cười vui vẻ, lạnh lùng, chứ không chủ động thân mật với người mình thích.

Nhưng giờ Lâm Nguyệt lại dùng tay véo mặt hắn, thần thái ấy cực kỳ thân mật... Còn nữa, vừa rồi nàng bóp cổ về rất vui, hơn nữa nàng còn nở nụ cười nữa... nàng đang đùa giỡn với hắn.

Giờ phút này Diêm Tinh Vân đầu óc trống rỗng, cứ như bị kéo dính vậy, bị hành động quậy vừa rồi của Lâm Nguyệt khiến đầu óc loạn hết cả lên.

Tận sâu đáy lòng không cách nào nén được sự sung sướng ngọt ngào... Bé con của hắn, cuối cùng cũng lộ ra sự khác biệt với hắn rồi, điều này có phải nói rõ trong lòng bé con, đã hoàn toàn tiếp nhận hắn rồi không nhỉ?

Diêm Tinh Vân bị chính suy đoán của mình ngạc nhiên tới mừng rỡ, một luồng vui sướng không lồ xông lên đầu, trong nháy mắt che kín mắt hắn. Giờ khắc này tổng mất Diêm Tinh Vân, nguy hiểm gì, yêu thú gì đó, đều chỉ là mây bay, trong mắt hắn chỉ chỉ mỗi Lâm Nguyệt...

“Bé con...”

Diêm Tinh Vân đột nhiên ôm chặt lấy Lâm Nguyệt, ấn nàng vào lòng, áp úng kêu lên.

“Hử?”

Lâm Nguyệt ngẩn ra, nhưng không để ý, vẫn nhìn chăm chăm Hải Vực bên ngoài không chớp.

“Ta rất vui...”

“Ừ...”

Lâm Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm ra bên ngoài, lặng yên đáp một câu.

“Bé con”

Thấy thái độ không yên của Lâm Nguyệt, rất bất mãn, nhưng Diêm Tinh Vân không nhịn được nữa, dùng hai tay ôm Lâm Nguyệt xoay tròn.

“Hử? sao vậy...”

Lâm nguyệt bị hấn cường chế xoay người, bất giác ngẩng đầu lên định hỏi hấn sao vậy, nhưng nàng còn chưa kịp nói đã cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó một luồng hơi thở ấm áp tới, cánh môi mình bị một thứ mềm mại ấm áp chặn lại.

Thân thể Lâm Nguyệt cứng đờ, vô thức định đẩy thiếu niên ra nói, “Diêm Tinh Vân, huynh...”

“Đừng động...”

Diêm Tinh Vân hai tay ôm chặt lấy Lâm Nguyệt, không đợi Lâm Nguyệt nói chuyện đã mạnh mẽ chặn môi nàng lại, ngậm lấy cánh môi hồng mềm mại mát nhẹ, động tác cực kỳ dịu dàng, còn mang theo tình yêu quần quít si mê.

Đôi mắt tím kia như hai vì sao sáng nhìn gương mặt tuyệt mỹ của thiếu nữ, tham lam cướp đoạt vị ngọt của nàng, mùi vị ngọt ngào ấy, gần như bức hấn sắp điên lên mất!

Lâm Nguyệt bị động nhận lấy sự đòi hỏi vội vàng ấy, trong đầu trống rỗng. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là, Diêm Tinh Vân điên rồi!

Người này đột nhiên động tình chẳng nhìn gì cả, cũng không biết sống chết trước mắt, chẳng may sẽ mất tính mạng bất cứ lúc nào, lại có thể hôn vào lúc này được sao?

Ai mà cũng đột nhiên hóa điên như người này thì chắc không đủ ở cùng một chỗ với nàng, chắc còn muốn kéo nàng tự tử vì tình cùng nhau nữa, định làm quỷ uyên ương chắc?

Trong lòng Lâm Nguyệt vừa bức vừa giận, lại vừa xấu hổ lại tức nữa! Nàng không biết Diêm Tinh Vân bị lên cơn thần kinh gì, vì sao đột nhiên hôn nàng, hơn nữa còn ở trước mặt bao người nữa chứ... A không đúng, hấn là trước mặt đám yêu thú nhìn trừng trừng nữa chứ... May mà những yêu thú kia không có linh trí...

Nghĩ đến đây, thân hình Lâm Nguyệt đột nhiên cứng lại, gương mặt nhỏ như bàn tay trong nháy mắt đỏ bừng lên...

Linh trí, chết tiệt thật, nàng sao lại quên mất chứ, ngoài những yêu thú không có linh trí kia ra, ở đây còn có hai con yêu thú cao cấp đã có linh trí, nàng cứ coi như bị những con yêu thú kia nhìn thấy đi, cũng có khác gì là bị người nhìn thấy đâu cơ chứ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Hỏa Bạo Phát

Ngay lúc Lâm Nguyệt sắp nổi giận, một cột nước lớn đột ngột đập mạnh vào màn hào quang. Yêu thú rùa biển hoàn toàn bị hành động lớn lối kia của Lâm Nguyệt chọc giận rồi!

Nhân loại đáng ghét này, chẳng những đánh lên con cháu đời đời của nó, còn dám quang minh chính đại thân mật ở ngay trước mắt những yêu thú này chứ, đây chẳng phải là không coi chúng nó ra gì sao?

Nghĩ tới nó đường đường là yêu thú cao cấp còn biết sĩ diện có được không? Đôi nam nữ này thật quá ghê tởm, nó nhất định phải giết chết chúng mới được!

Yêu thú rùa biển tức giận bùng phát, hung dữ nhìn đôi thiếu niên nam nữ trong màn hào quang, bắt đầu điên cuồng công kích họ. Trong cơn giận dữ của nó, lại không phát hiện ra, nước biển chung quanh đã biến thành một màu hồng quý dị, mà màu hồng ấy với tốc độ mắt thường nhìn thấy đang không ngừng lan tràn ra khắp Hải Vực.

Theo màu hồng khuếch tán trong nước biển kia, phản ứng trước là số yêu thú cấp thấp, những yêu thú kia dao động thân hình dần trở nên cứng ngắc, cuối cùng lặng lẽ chết ngay.

Mà đó mới chỉ là bắt đầu, chết chóc bắt đầu là những yêu thú cấp thấp nhất, bởi vì yêu thú Hải Vực này nhiều vô số kể, vì thế không làm những yêu thú khác để ý tới, song thời gian dần trôi, yêu thú Hải vực nhanh chóng chết cả đám lớn, quy mô chết chóc lớn như thế, cuối cùng dẫn tới các yêu thú khác khủng hoảng!

Trong nháy mắt cả phiên Hải Vực đầy hỗn loạn, vô số yêu thú không ngừng giãy giụa, gào thét tuyệt vọng, song bất kể giãy giụa thế nào, vẫn không thoát khỏi vận mệnh chết chóc!

Ngay từ đầu yêu thú rùa biển trong con nổi giận, không ngừng tấn công màn hào quang, đợi nó phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện ra yêu thú hải vực đã chết hơn một nửa!

Phát hiện này khiến yêu thú rùa biển nổi trận lôi đình, thậm chí cả yêu thú bạch tuộc bị Mị Anh cuốn không thoát ra được cũng bị kinh động, chỉ là yêu thú bạch tuộc giờ khổ không chỗ nói, vốn không rảnh tay để đối phó với Lâm nguyệt.

Chỉ số thông minh của yêu thú bạch tuộc không thấp, thời gian qua nó đã chán ghét tu sĩ nhân loại vô cùng, giờ phút này lại càng hối hận mình tùy tiện dấn vào hai người Lâm nguyệt.

Nó đã mở ra linh trí mấy trăm năm rồi, ở cái Hải vực này gần như toàn bộ đều là thiên hạ của nó cả, ngoài mấy yêu thú cao cấp khác nó không dễ chọc vào ra, thì với những tu sĩ từ bên ngoài tới, nó cho tới giờ cũng không coi ra gì.

Nó và yêu thú rùa biển liên hợp, dùng quân đoàn yêu thú, làm mọi việc ở Hải Vực thời gian qua rất thuận lợi, tu sĩ nào mà bị chúng dễ mất tới thì chưa từng bị thua, còn lần này, gặp phải hai người Lâm Nguyệt, lại khiến nó bị ăn thiệt khá nhiều!

Trước nó đánh lên thất bại, sau đó lại còn bị một con quái vật giống khi cuốn lấy, vốn nó cũng chẳng coi quái vật này ra gì, nhưng mà lại ngoài dự liệu của nó, cái con quái vật giống khi này rất lợi hại rất quý đi!

Quái vật này chẳng những tốc độ cực nhanh, hơn nữa hàm răng và móng vuốt còn rất sắc bén, nó đã dùng hết toàn lực đi đối phó với con quái vật ấy, nhưng đối phương lại giáo hoạt vô cùng, với tốc độ quý mị, chẳng những thành công trốn khỏi công kích của nó, còn bắt ngờ nhào vào cắn xé một trận nữa!

Hết lần này tới lần khác nó thân là yêu thú, thể tích vô cùng to lớn, muốn tránh cũng không tránh được, đáng hận nhất là, thời gian qua đa thú nó rất dày thể mà không ngăn nổi hàm răng sắc bén của đối phương, có tám xúc tua đã bị cắn đứt ba cái, mặc dù nó vẫn còn có thể tiếp tục mọc ra được, nhưng lần này lại khiến nó tổn hao không ít linh lực!

Hơn nữa cứ tiếp tục kéo dài thế này, đừng có nói là nó giết được quái vậy và hai người tu sĩ này, mà không khéo bản thân nó còn khó bảo toàn nổi!

Từ đó, yêu thú Bạch tuộc lập tức nản lòng thoải chí, tiếc là chưa kịp đợi nó nghĩ cách chạy trốn thế nào, biến cố đã xảy ra bất ngờ trước mắt, đám yêu thú cấp thấp đã chết đi rất nhiều, hơn nữa theo những yêu thú cấp thấp kia chết đi, cả nước biển phía Hải vực này đã biến thành một màu hồng quý đi!

Cả Hải vực này bị tu sĩ nhân loại kia thả kịch độc xuống! Chỉ số yêu thú bạch tuộc cũng không khác con người lắm, thấy cảnh như thế, đã nhanh chóng tìm ra nguyên nhân cái chết của số yêu thú cấp thấp, điều này khiến nó lập tức thấy kinh hoàng!

Rõ ràng là giữa yêu thú với yêu thú không có tình cảm chân chính gì, sở dĩ yêu thú bạch tuộc kinh hoàng cũng không phải vì những cái chết của yêu thú cấp thấp kia, mà vì sợ kịch độc trong nước biển lan tràn tới gần mình!

Nó và yêu thú rùa biển khác nhau, yêu thú rùa biển có một thân vỏ cứng, dù độc tố có lợi hại gấp mấy chắc cũng khó làm nó bị thương, nhưng nó thì lại không có phòng ngự tốt vậy, hơn nữa nó lại đang bị thương, khả năng bị độc tố ăn mòn rất lớn!

Cảm giác mùi thơm lạ lùng đang lan trong không khí càng ngày càng đậm, màu nước biển càng dần biến thành màu hồng quý đi hơn, yêu thú bạch tuộc không nhìn được nữa, nó vùng mạnh xúc tua về phía Mị Anh bay tới, thành công bức Mị Anh lui, hét to, “Rùa biển, mau giết hai tu sĩ nhân loại kia đi, bọn chúng thả độc xuống nước biển đó!”

“Biết rồi!”

Yêu thú rùa biển lộ khí trùng thiên, lớn tiếng đáp lại một câu thô lỗ, sau đó bắt đầu không ngừng công kích màn hào quang. Màn hào quang dưới sự công kích không ngừng của yêu thú rùa biển, ánh sáng càng ngày càng âm đạm, bắt đầu lắt lắt không ngừng, nhưng vẫn vững vàng bảo vệ Diêm Tinh Vân và Lâm nguyệt bên trong.

Chỉ là ánh hào quang càng ngày càng âm đạm, còn yêu thú rùa biển kia lại càng công kích điên cuồng, bên trong đã bắt đầu chấn động kịch liệt. mà Lâm nguyệt bị chấn động kịch liệt này làm bừng tỉnh, nàng tỉnh táo lại, cuối cùng tránh khỏi ôm ấp của Diêm Tinh Vân, đỏ mặt giận dữ nói, “Diêm Tinh Vân, huynh điên rồi!”

Giương mặt tuấn tú của Diêm Tinh Vân ửng đỏ, mắt tím nhìn thẳng Lâm Nguyệt không hề chớp, khoe môi cong lên về hải lòng, tay thon dài duỗi ra lau nhẹ chất lỏng trong suốt cạnh khóe môi của thiếu nữ, giọng khàn khàn nói, “Đúng vậy, ta chính là điên rồi, bé con, ta thích nàng, thích sắp phát điên lên rồi...”

“Huynh...” Lâm Nguyệt mặt đỏ lên, trừng mắt lườm Diêm Tinh Vân một cái.

“Bé con, nàng ngọt quá, ta yêu mùi vị của nàng chết mất...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ tinh xảo tuyệt sắc của thiếu nữ đỏ bừng, Diêm Tinh Vân mặt không đỏ nói lời dễ dàng ngọt ngào, giờ phút này trong mắt hắn chỉ có mỗi Lâm Nguyệt, cái hôn điên cuồng vừa rồi, đến giờ vẫn khiến hắn thấy rung động mãi chưa bình phục.

Mùi vị ngọt ngào như thế, mặc dù hắn sớm đã hưởng qua, nhưng mùi vị ấy vẫn khiến hắn lâm vào tình trạng không thoát ra nổi, khiến cho hắn điên cuồng...

“Câm miệng!” Lâm Nguyệt tức giận trừng trị Diêm Tinh Vân, giận trách mắng, “Giờ còn nói điều này sao? Huynh xem đi, cũng chẳng phân biệt rõ đang ở tình huống nào nữa?”

“Ý bé con nói là, đổi một nơi chẳng có ai quấy rầy là được chứ hả?”

Diêm Tinh Vân nghe thấy Lâm nguyệt nói, trên mặt lộ vẻ giảo hoạt tươi cười, trêu tức nói.

“Ta...”

Trong lòng Lâm Nguyệt bực bội, không nói ra lời, đành tiếp tục lờm Diêm Tinh Vân một cái, chỉ là nàng không biết rõ, động tác ấy của nàng lọt vào mắt Diêm Tinh Vân lại đẹp rung động lòng người đến thế, khiến cho lòng Diêm Tinh Vân ngứa ngáy, gần không không kìm được nữa muốn ôm nàng kéo vào lòng lần nữa hung hăng chà đạp giày vò một trận!

Nhưng may là Diêm Tinh Vân vẫn còn chút lý trí, hắn chỉ ôm Lâm Nguyệt vào trong lòng, sau đó hôn nhẹ lên trán trơn bóng của nàng một cái, rồi buông nàng ra, cười bảo, “Bé con nói đúng, chúng ta trước đừng thân mật vội, muốn thân thiết gì đó cũng phải gạt những thứ chương mất gì đó đi đã mới thân thiết cũng chưa vội...”

Hơi thở ấm áp phun nhẹ bên tai, khuôn mặt nhỏ của Lâm Nguyệt bị hun đến mức đỏ bừng, nhưng màn hào quang kiên trì ấy cũng không duy trì được lâu nữa, đối đầu với kẻ địch mạnh, nàng cũng lười đi tính toán với hắn, đành phải giả vờ nhưng không có chuyện gì, mắt lạnh nhìn thẳng ra ngoài.

Trải qua trận hồ nháo của Diêm Tinh Vân, áp lực trong lòng Lâm Nguyệt cũng vô tình biến mất hoàn toàn, đợi lúc nàng nhìn xuống dưới Hải Vực, đã thấy trên Hải vực có biến hóa rất lớn!

Ánh mắt nàng chạm vào thấy cả vùng nước biển Hải vực đã biến thành màu hồng phấn, trên mặt biển màu hồng, có vô số các thi thể yêu thú nổi lênh bênh, thỉnh thoảng có yêu thú cũng hoảng sợ muốn chạy thực mạng ra khỏi Hải Vực để trốn, trong lúc nhất thời cả phiên Hải Vực này hỗn loạn tới mức không chịu nổi, so với thời điểm yêu thú vây công kích họ thì càng thêm hỗn loạn!

Chỉ là dưới hương độc ngập tràn, cả Hải vực đã biến thành vùng đất đoạt mạng, những yêu thú cấp thấp kia không ngăn được loại độc tố hương độc thượng cổ, bất kể có gãy giụa thế nào, cuối cùng cũng không chạy thoát khỏi vận mệnh tử vong!

Hương độc được chiết xuất quả là kịch độc vô cùng, chỉ trong thời gian ngắn ngủn, mà đã độc chết một đám yêu thú lớn, hơn nữa cứ tiếp tục trạng thái ấy, theo tình hình đó, chỉ sợ cả phiên Hải vực này sẽ biến thành một vùng biển chết hoàn toàn!

Nếu là vậy, đến lúc đó đừng có nói là yêu thú, chỉ sợ con người cũng không dám dấn vào, trừ phi đối phương giống Lâm Nguyệt cũng lấy hương độc để tu luyện, nếu không là độc tu bình thường cũng không dám dấn vào, nếu không chỉ có một con đường là chết!

Lâm Nguyệt nhìn cả mảng Hải vực đỏ hồng, bất giác cau mày! Ý nguyện của nàng vốn muốn lợi dụng hương độc để giết những yêu thú này, nhưng tạo thành hậu quả như thế, thì nàng lại không ngờ được, dùng thuốc độc giết chết những yêu thú này, Lâm Nguyệt chẳng có tí áp lực tâm lý nào.

Dù sao với tu sĩ mà nói, yêu thú vẫn là ngoại tộc, hơn nữa ngoài mấy yêu thú cao cấp ra, những yêu thú cấp thấp kia cũng không có linh trí, có bị giết cũng không sao. Bởi vì cái gọi là không phải tộc ta tất diệt, giết yêu thú với Lâm Nguyệt mà nói, như giết gà vậy.

Chỉ là nếu cứ tiếp tục vậy, nếu cả phiên Hải Vực này biến thành vùng đất chết, chẳng những sẽ giết sạch yêu thú, sau này còn dính líu tới tu sĩ vô tội, dù sao nơi này là Nội Hải vực Sáu, tu sĩ ở Nội Hải thích nhất là đi tìm bảo, sau này cũng khó tránh được có tu sĩ xông vào đây!

Lâm Nguyệt không sợ giết chóc, nhưng lại không muốn lạm sát kẻ vô tội, nếu bởi nguyên nhân vì nàng, mà hại chết những tu sĩ vô tội kia, phạm phải quá nhiều máu tanh, cũng bất lợi cho con đường tu hành sau này của nàng!

Mặc dù Lâm nguyệt trong lòng có chút nghi vấn với thiên đạo, nhưng cuối cùng nàng cũng tin có nhân quả, vì thế nàng nhất định bảo trì bản tâm, chỉ giết những kẻ đáng giết, cũng chưa từng lạm sát kẻ vô tội!

Vì thế nàng không thể để phiên Hải Vực này biến thành vùng biển chết bừa bãi được, sau khi giải quyết xong hai con yêu thú cao cấp kia, nàng phải nghĩ cách đem thu lại toàn bộ hương độc trong nước biển lại!

Ngay trong nháy mắt Lâm nguyệt hạ quyết tâm, màn hào quang bảo vệ nàng và Diêm Tinh Vân đột nhiên phát ra âm thanh vỡ vụn, ngay sau đó có tiếng “lách tách” giòn tan vang lên, biến thành luồng sáng vàng tiêu tán hoàn toàn!

Ngay trong nháy mắt màn hào quang biến mất, uy áp thuộc về yêu thú rùa biển kia ùn ùn kéo tới, tiếp đó là hàng loạt công kích như mưa to gió lớn của rùa biển kéo tới!

Lâm Nguyệt ngay trong nháy mắt màn hào quang vỡ vụn, đã chuẩn bị kỹ, chẳng đợi màn hào quang biến mất hoàn toàn, đã giữ chặt Diêm Tinh Vân như quý mị cuì ra khỏi màn hào quang, trong nháy mắt tránh được công kích câu yêu thú rùa biển, cùng lúc đó, giờ Hương lưỡi đao trong tay lên, chém mạnh về phía yêu thú rùa biển Hải Vực.

Một tiếng nổ ầm vang lên, hương lưỡi đao phát ra ánh sáng khổng lồ, chém mạnh trên lưng yêu thú rùa biển, nhưng một kích đó, chỉ để lại vết trắng trên chiếc mai rùa cứng kia thôi.

Lâm nguyệt thấy vậy, khẽ nhủ thầm. Mai rùa biển này cứng quá, đánh vậy rồi chỉ sợ tiêu hao hết linh lực của nàng, cũng không làm bị thương nửa sợi tóc

của đối phương

Nhưng trong lòng lại nghĩ, bất luận thế nào, trận đấu pháp này cũng không tránh khỏi, trừ phi đối phương chịu tha cho họ!

Vì thế trong lòng Lâm Nguyệt dù có chút nghẹn khuất, động tác trong tay lại không chậm chút nào, lại đưa tay lên lần nữa, bỏ mạnh tới yêu thú rùa biển kia.

Kết quả không ngoài dự đoán, quả nhiên yêu thú rùa biển vẫn không hề nhúc nhích cứ mặc nàng công kích, nhưng một kích này ngoài khiến trên mai rùa có một vết trắng ra thì chẳng còn có tác dụng gì nữa.

Ngược lại yêu thú rùa biển công kích, đã khiến Lâm nguyệt và Diêm Tinh Vật chật vật mãi, nếu không phải Lâm nguyệt lạnh tay lẹ mắt, lại thêm một lòng bảo vệ Diêm Tinh Vân nữa, chỉ sợ hai người bọn họ đã bị ném nước biển lạnh thấu rồi.

Nếu bình thường Diêm Tinh Vân bị những nước biển này tưới lên thì không sao, nhưng giờ thì lại khác, cả hải vực này nước biển hỗn hợp độc tố hương độc kịch liệt, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không sợ, nhưng Diêm Tinh Vân thì lại không ngăn nổi những độc tố kia!

Cứ vậy đánh đi đánh lại, đấu kịch liệt mất nửa nén hương, linh lực Lâm nguyệt tiêu hao không ít, thờ hồng học mồ hôi đầm đìa, nhưng yêu thú rùa biển lại không sao, ngược lại càng không ngừng phát ra công kích, khiến Lâm Nguyệt chật vật mãi.

“Chết tiệt thật!”

Lâm Nguyệt lau nước biển trên mặt tức giận răng kèn kẹt. Từ sau khi nàng đi vào thế giới này, vẫn chưa từng bị nghẹn khuất như thế bao giờ, ánh sáng bị đánh như thế cũng không cách nào làm cho đối phương bị thương thì tính sao đây? Chẳng lẽ còn muốn nàng tiếp tục đánh tiếp nữa ư? Đấu pháp như thế, thật sự khiến người ta tức hộc máu mà!

“Bé con, đừng vội, lão rùa già kia chắc ý không được lâu đâu!” Thấy sắc mặt Lâm Nguyệt tức đến trắng bệch, Diêm Tinh Vân ngoài đau lòng ra, cũng bất giác thấy hận lão rùa già này.

Nhưng hẳn vẫn trấn định hơn Lâm Nguyệt nhiều, sống đã không biết bao nhiêu vạn năm rồi, với loại yêu thú rùa biển này hẳn vô cùng hiểu rõ.

Loại yêu thú này có phòng ngự cực cao, tựa như con yêu thú rùa biển cấp năm này vậy, nếu muốn phá vỡ mai rùa của nó, không có tu vi hóa thân thì vốn không phá nổi.

Nhưng loại yêu thú này cũng có nhược điểm, phòng ngự của chúng cao, nhưng tốc độ và công kích của chúng lại chẳng có gì đặc sắc cả, hơn nữa chúng nó cũng giống y các yêu thú khác, mai rùa này có thể phòng ngự công kích, nhưng không cách nào phòng được độc tố, nếu tiếp tục kéo dài thời gian nữa, đến lúc đó yêu thú rùa biển này không cần họ ra tay, cũng sẽ trúng độc mà mất đi năng lực công kích!

Lâm Nguyệt nghe thấy lời Diêm Tinh Vân nói, hơi ngẩn ra, tâm tình lại dần bình tĩnh trở lại.

Nàng giữ chặt Diêm Tinh Vân tránh thoát công kích của đối phương lần nữa, lúc này nàng cũng không tiện ra tay, mà giữ chặt Diêm tinh Vân

Thân hình như quỷ mị hư vô bay lên, không ngừng tránh né công kích của đối phương, tiêu hao linh lực đối phương.

Nhưng đồng thời kéo dài thời gian, Lâm nguyệt cũng không phải ngồi yên, nàng thỉnh thoảng tranh thủ thời gian phát ra độc tiễn, tập kích yêu thú rùa biển kia, dùng cái này để tăng nhanh độc tố phát tác trong cơ thể nó hơn!

Thời gian trôi qua từng chút một, yêu thú bạch tuộc bị Mị Anh cuốn chặt không thoát ra được, tự thân khó bảo toàn, còn rùa biển thì cứ việc nổi giận, nhưng chẳng cách nào công kích được Lâm nguyệt, bởi vậy, hai bên lâm vào thế cân bằng tới quý dị.

Nhưng yêu thú rùa biển và yêu thú bạch tuộc cũng không phải kẻ ngốc, hành động của Lâm nguyệt như vậy nhất thời chúng nó chưa rõ, nhưng theo sự dĩ thường của thân thể, chúng nó nhanh chóng hiểu ra dụng tâm hiểm ác của Diêm Tinh Vân là Lâm Nguyệt, lập tức yêu thú bạch tuộc không nhịn được nữa, kêu lên, “Con người, chúng ta cùng hòa giải được không?”

“Hòa giải ư?” Lâm nguyệt nhìn cả người yêu thú bạch tuộc nhiều chỗ bị Mị Anh cắn xé đầm máu, cười lạnh bảo, “Tại sao lại lại phải hòa giải cùng các người chứ?”

Những yêu thú này cũng thật là coi nàng như kẻ ngốc sao? Lúc đầu là chúng nó ra tay đánh lén, sau đó lại dụng những yêu thú cấp thấp kia vây chết họ ở chỗ này, hiện giờ mắt thấy không ổn, còn muốn hòa giải cùng họ sao?

Với những kẻ muốn làm hại tới tính mạng mình, trong lòng Lâm Nguyệt chẳng có tình cảm tí nào! Mặc dù tu sĩ nhân loại và yêu thú vốn đứng đối lập với nhau, nhưng từ trước tới giờ yêu thú cao cấp bình thường cũng không đơn giản đi dây vào tu sĩ, tựa như tu sĩ cũng không dễ chọc vào những yêu thú cao cấp đã có linh trí, vì thế từ trước tới giờ dù yêu thú và nhân loại đều bất hoàn, cũng coi như bình an vô sự.

Nếu là ở bên ngoài, con yêu thú bạch tuộc và yêu thú rùa biển trước mắt là những yêu thú cao cấp liên kết với nhau là chuyện cực ít xảy ra, những yêu thú cao cấp đó tất nhiên sẽ lọt vào trong mắt những tu sĩ nhân loại liên kết để săn giết, vì thế ở bên ngoài, yêu thú cao cấp có linh trí tuyệt đối sẽ không đơn giản tập kích tu sĩ tí nào.

Yêu thú bạch tuộc và yêu thú rùa biển này đoán chừng là vì ngăn người quá lâu tận sâu trong Nội Hải, vì thế mới mới rõ ràng tập kích tu sĩ nhân loại như

thể!

“Nhân loại, người đã giết rất nhiều yêu thú của chúng ta rồi, đến cùng còn muốn thế nào nữa?” Yêu thú rùa biển cũng ngừng công kích, nhìn Lâm Nguyệt lớn tiếng thô lỗ mở miệng nói ra.

“Nực cười! Các người những yêu thú cao cấp này đầu tiên là đánh lén, sau đó lại muốn vây chết chúng ta ở chỗ này, chẳng lẽ ta phải ngoan ngoãn bó tay chịu troisk không thể đánh trả lại sao? Đừng có nói cho ta, nơi này là địa bàn của yêu thú các người, còn tu sĩ nhân loại chúng ta thì đánh chết hả!”

Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn yêu thú rùa biển, cười lạnh nói. Nghe Lâm Nguyệt nói, yêu thú rùa biển im lặng, bất giác không phản bác lại được, ngược lại yêu thú bạch tuộc kia cuối cùng không kiên nhẫn nổi nữa, thở phì phò kêu lên, “Tu sĩ nhân loại, mau bảo linh sủng của các người dừng tay, người muốn gì, chúng ta có thể từ từ nói chuyện! Ta ở chỗ này cộp nhặt được không ít bí bảo của tu sĩ nhân loại các người, nếu người muốn, ta toàn bộ có thể cho người hết...”

Nghe yêu thú bạch tuộc nói, Lâm Nguyệt cũng im lặng, nhìn thoáng qua Diêm Tinh Vân. Con Mị Anh đáng ghét kia không phải là của nàng, mà là của Diêm tinh Vân, nàng cũng chẳng có bản lãnh đi ép con quái vật kia được.

“Chỉ cần giết người, những thứ đó dĩ nhiên là của chúng ta rồi, vì sao ta phải hòa giải cùng các người chứ?” Diêm Tinh Vân với hành động đánh lén của yêu thú bạch tuộc tức giận vô cùng, không chịu đơn giản buông tha cho những yêu thú này.

“Những thứ đó ta không để trên người, dù có giết chúng ta cũng không lấy được! Tu sĩ nhân loại chỉ cần người tha cho chúng ta, cho chúng ta thuốc giải, các người muốn bảo vật gì, chúng ta cũng có thể tìm giúp các người, chúng ta tiếp tục sinh hoạt ở Hải Vực này, không chỗ nào là không biết”

Yêu thú bạch tuộc vội vàng nói, nó thật sự sợ Mị Anh, đấu pháp giữa nó và Mị Anh, cùng với Lâm Nguyệt và yêu thú rùa biển thì tương đương, đều bị ép tới quá mức rồi.

Khác nhau là vậy, công kích của yêu thú rùa biển không làm gì được Lâm Nguyệt, nhưng Mị Anh thì lại thỉnh thoảng cắn nó một tý, nó quả thật chịu đủ lắm rồi!

Nghe thấy lời yêu thú bạch tuộc, Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân nhìn nhau, sau đó Diêm Tinh Vân ngoắc tay, Mị Anh đang còn đang công kích yêu thú bạch tuộc rít lên một tiếng, sau đó bay mạnh trở lại bên Diêm Tinh Vân.

“Bạch tuộc, chúng ta tạm thời có thể bỏ qua cho các người, nhưng giờ lại không cho các người thuốc giải được, nếu nhà các người cần thuốc giải, nhất định phải đợi chúng ta thật sự tìm được thứ chúng ta cần đã!”

Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn yêu thú rùa biển nói ra, “Đương nhiên ngoài những thứ đó ra, thuốc giải vẫn cần người dùng những bảo vật khác để đổi”

Thấy Mị Anh không còn công kích mình nữa, yêu thú bạch tuộc cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nó trầm mặc một lát, tính là đồng ý với lời Lâm Nguyệt, nhưng lại đưa ra một yêu cầu.

“Độc trong thân thể chúng ta có thể tạm thời chưa cần giải, nhưng các người nhất định phải giải trừ đi độc tố của hải vực này, nếu không yêu thú sống ở đây sẽ chết hết”

Thực ra yêu thú bạch tuộc và yêu thú rùa biển cũng rất sợ hãi, dù chúng nó là yêu thú cao cấp, nhất thời những độc tố kia không làm chúng nó tổn thương được, nhưng chúng nó cũng không muốn mình ở lại cái Hải vực đã biến thành Hải Độc này.

Nên biết chúng nó là yêu thú Hải vực, không cách nào rời khỏi nước biển lâu được, nếu Hải vực này mà biến thành Hải Độc, vậy thì coi như đời nó xong rồi!

Đến giờ yêu thú Bạch tuộc thật sự thấy hối hận vô cùng, nó hối hận sao mình lại chọc phải hai tu sĩ nhân loại, hết lần này tới lần khác lại là nữ tu kia là độc tu chúng kiêng kỵ nhất, lần này thật sự trượt gà không được mà còn mất nắm gạo, yêu thú bị chết nhiều không nói, cả nó suýt nữa còn bị con vật giống khi có móng sắc nhọn đó hại chết.

“Cũng có thể! Độc tố trong biển ta có thể tinh lọc nó!”

Với yêu cầu của yêu thú bạch tuộc, Lâm Nguyệt cũng không cự tuyệt, dù sao cho dù đối phương không yêu cầu, nàng cũng có thể làm vậy, bởi vì nàng không muốn nguyên nhân vì nàng mà liên lụy tới những tu sĩ ở hải vực này.

Thấy Lâm nguyệt đáp ứng yêu cầu của họ, yêu thú bạch tuộc và yêu thú rùa biển thở phào nhẹ nhõm, cũng không nói gì nữa, mà bắt đầu lặng lặng điều tức, dù sao trước tranh đấu chẳng những yêu thú bạch tuộc bị thương nặng, mà linh lực của yêu thú rùa biển cũng tiêu hao không ít, hơn nữa chúng cũng có thể trúng hương độc hiểm có, vì thế chúng cũng cần thời gian để khôi phục linh lực và ép độc tố trong cơ thể xuống.

Lâm Nguyệt cũng không để ý tới chúng nữa, nàng và Diêm Tinh Vân liếc nhìn nhau, tiện tay bày phòng hộ quanh người Diêm Tinh Vân, rồi khẽ gạt nhẹ đầu với hắn, sau đó thân hình mềm mại mảnh mai chậm rãi bay từ trên không trung thấp xuống, từ từ đắm chìm trong mà nước biển màu hồng phấn.

Lâm Nguyệt dám yên tâm để Diêm Tinh Vân một mình ở bên ngoài, ngoài Mị Anh ra, còn xác định có hai con yêu thú kia không dám ra tay bừa bãi, dù sao hai con yêu thú kia cũng không ngu, nghĩ đến giờ phút này chúng nó cạnh Lâm Nguyệt mà không phải Lâm Nguyệt cạnh chúng nó.

Đương nhiên trong lòng yêu thú bạch tuộc và yêu thú rùa biển cũng rất rõ, hiện giờ chúng hận không thể đi nhìn Lâm Nguyệt, đâu còn dám đắc tội với

Lâm Nguyệt nữa chứ? Chẳng may chọc giận nữ tu kia, lại lần nữa trút kịch độc xuống toàn bộ Hải Vực, đến lúc đó chúng có khóc cũng khóc không nổi nữa!

Vì thế hai con yêu thú sau khi nhìn thấy động tác của Lâm Nguyệt, cũng chỉ ngẩn đầu nhìn thoáng qua, sau đó không để ý nữa, tiếp tục đi điều tức.

Dưới Hải Vực.

Lâm Nguyệt khoanh chân ngồi dưới đáy biển, hai tay bóp linh quyết cực nhanh, quanh thân thể chậm rãi tạo thành một cái lồng, xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh, màu hồng trong nước biển là sắc tốt được nàng hấp thu cực nhanh vào trong người.

Cái lồng quanh thân thể Lâm Nguyệt càng lúc càng lớn, dần dần tạo thành vùng nước xoáy khổng lồ trên mặt biển, toàn bộ nước biển điên cuồng xoay tròn, rồi khuếch tán theo cái lồng, cả Hải vực có màu hồng tràn ngập dần lui dần, tất cả đều hướng về tâm lồng mà ngưng tụ lại.

Diêm Tinh Vân ở trên không thấy cảnh như thế trên môi thoáng hiện lên nụ cười vui vẻ. Thực ra hẳn chẳng thêm để ý tới Hải vực này có biến thành Hải Độc không nữa, lại chẳng quan tâm tới chuyện sống chết của người hay yêu thú khác, chỉ với hành động vậy của Lâm Nguyệt lại khiến cho hắn cực kỳ vui vẻ.

Dù sao bé con nhà hắn luôn lạnh lùng trong trẻo, lòng dạ cũng thiện lương, tựa như kiếp trước, sau khi nàng biết cả tộc mình bị giết, dưới sự phản nỡ, đến cả Minh giới cũng tàn sát ba thành, nhưng đây cũng chẳng qua là bị vu hãm thôi, nàng chỉ giết toàn bộ những kẻ cấu kết với Hải tộc, mưu hại người trong tộc của nàng, những kẻ vô tội khác, nàng cũng không giết một ai.

Sau đó nàng đi Hải Tộc cũng thế, chỉ giết ít kẻ tham dự sát hại người trong tộc nhà nàng, còn những người Hải Tộc khác sống rất nhiều người, chẳng qua cũng bị chết trong trận giao phong giữa Thần Đế và người kia mà thôi...

Bé con nhà hắn là thiện lương nhất, cứ việc thoát nhìn nàng cũng chẳng thiện lương gì, biểu hiện trông có vẻ rất lạnh khốc vô tình!

Nhưng nàng càng như vậy, hắn lại càng thích, thích đến mức không thoát ra được, thích đến mức cả linh hồn cũng không chịu nổi run lên...

Yêu thú bạch tộc và yêu thú rùa biển thấy cảnh như thế, trong lòng hoảng sợ mãi, lại thấy may mắn. Chúng nó không ngờ tới Lâm Nguyệt với việc vận dụng kịch độc lại có thể thả ra thu vào tự nhiên đến thế, lúc phóng ra kịch độc lại có thể hấp thu lại, điều này không phải không có, trong yêu thú cũng tuyệt đối có những kẻ có thể làm được điều này, chẳng hạn như bọn chúng thấy đáng ghét nhất là độc giao vậy, nhưng như Lâm Nguyệt thế, đem kịch độc ngập vào trong nước biển, tràn ra trên trăm dặm còn có thể thu lại thì chưa từng thấy bao giờ?

Những thứ kịch độc kia thật khủng bố, họ chỉ cần nhìn vô số các thi thể yêu thú nổi lềnh bềnh trên mặt biển thôi cũng sẽ biết, với loại kịch độc quỷ dị vậy, chúng nó lần đầu tiên mới thấy, loại kịch độc thể mà có thể tràn ngập ở trong nước biển, mà không làm nước biển phai nhạt! Về điểm này cũng chính là điều chúng thấy kiêng kỵ nhất!

Theo thời gian trôi qua từng chút từng chút một, cái lồng trên mặt biển càng lúc càng lớn, thậm chí còn lan tới gần yêu thú bạch tộc và yêu thú rùa biển, khiến chúng nó không thể không đổi chỗ.

Nhưng thứ màu hồng phấn ngập tràn trong nước biển ấy, lại bị thu hút trong phạm vi của cái lồng, rồi dần thu nhỏ lại, co rút từng tí một, sau đó bị hút sạch vào trong lồng.

Chừng sau một nén hương, cái lồng đã hút hết màu hồng phấn trong nước biển lại, mà theo đó tổ màu hồng biến mất, cái lồng khổng lồ trên mặt biển cũng dần thu nhỏ lại, cuối cùng nhập vào trong nước biển biến mất không thấy tung tích nữa!

Sau khi độc tố hồng phấn lui sạch, toàn bộ Hải Vực lại khôi phục lại màu sắc mờ mịt vốn có, ngoài trên mặt biển còn những xác yêu thú kia, cũng không có bất kỳ thay đổi nào nữa!

Lát sau, một bóng dáng thon mảnh lại bắn vọt ra từ mặt biển, nháy mắt thấy thân hình mảnh mai của Lâm Nguyệt đã xuất hiện ngay cạnh Diêm Tinh Vân.

“Bé con, khổ cực cho nàng rồi...”

Lâm nguyệt vừa đứng vững còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hai má đã bị người ta bóp, sau đó bên tai truyền đến giọng nói mềm mại của thiếu niên kia...

Trong nháy mắt đầu Lâm Nguyệt đen sì, tên này thật là... Nhất định là đang trả thù chuyện nàng đùa giỡn đây mà, giờ lại dùng cách giống y lại đùa lại nàng.

“Bé con, xấu hổ sao?” Diêm Tinh Vân thấy bộ mặt cứng ngắc của Lâm Nguyệt, không nhịn được bật cười.

“Ai xấu hổ chứ? Đừng nghịch nữa...”

Lâm Nguyệt sắp điên lên, xấu hổ xoay mặt đi, không để ý tới Diêm Tinh Vân quấy rối nữa, đầu lạnh lùng quay về phía hai con yêu thú, lạnh lùng mở miệng, “Các ngươi có biết chỗ nào có quả Kim Sa không?”

“Quả Kim Sa sao? Các ngươi là vì Quả Kim Sa mà tới sao?”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, hai con yêu thú hơi kinh ngạc, nói chuyện là yêu thú bạch tộc, rõ ràng yêu thú rùa biển đã quen với tính của yêu thú bạch

tuộc rồi.

“Đúng vậy, ở đây đến cùng có quả Kim Sa không?”

Lâm Nguyệt không muốn phí lời với hai con yêu thú này, hiện giờ nàng chỉ muốn biết tìm được quả Kim Sa sớm chút, sau đó rời khỏi đây.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng nàng lúc nào cũng có cảm giác bất an, cứ tiếp tục ở lại đây cực kỳ nguy hiểm!

“Quả thật ở đây có quả Kim Sa, nhưng chúng ta không thể dẫn người đi được” Yêu thú bạch tuộc do dự chút, cuối cùng lên tiếng.

“Có ý gì hả?” Trong lòng Lâm Nguyệt trầm xuống, ngoài mặt thần thức không đổi hỏi, chỉ là giọng có vẻ mơ hồ không vui.

Có lẽ cảm giác được vẻ không vui của Lâm Nguyệt, yêu thú bạch tuộc vội vàng nói, “Không phải chúng ta không muốn dẫn người đi, mà người của ta cũng không rõ quả Kim Sa nó ở chỗ nào cả”

“Người nói là các người không biết? Vậy người vì sao khẳng định ở đây có quả Kim sa chứ hả?” Lâm Nguyệt nheo mắt lại, nói lạnh lùng. Dù trước vì bản khoản phạm vi đánh nhau lớn có thể dẫn tới núi lửa phun trào, vì thế Lâm Nguyệt mới tạm thời tha cho hai con yêu thú này, nhưng với lời yêu thú nói, nàng không tài nào tin được, dù sao yêu thú cao cấp giáo hoạt vô cùng, hiện tại chúng nó bị nàng quản chế, mặt ngoài thì không thể không thỏa hiệp, nhưng nàng cũng không thừa nhận điều này khiến sở yêu thú này nói thật ra với nàng!

Nhưng lần này Lâm Nguyệt lại hơi nghi, hai con yêu thú này thật sự rất giáo hoạt, song lần này chúng nó lại không lừa Lâm Nguyệt, vì mặc dù quả Kim Sa là đồ tốt, nhưng cũng chỉ là nguyên liệu dùng để luyện đan thôi, không thể ăn trực tiếp, vì thế với những yêu thú không luyện đan mà nói, quả Kim Sa cũng chẳng có bất kỳ tác dụng nào với chúng cả.

Chính bởi vì thứ vật vô dụng, chúng dĩ nhiên sẽ không lừa Lâm Nguyệt, hơn nữa chúng còn cần Lâm Nguyệt giải độc cho chúng, hơn nữa lúc thấy thủ đoạn dụng độc khó lường kia của Lâm Nguyệt, hiện tại không dám đơn giản đắc tội Lâm Nguyệt.

“Quả Kim sa thật sự chẳng có tác dụng gì với chúng ta cả, chúng ta không hỏi đâu đi lừa người, ở đây đúng thật có quả Kim Sa, vì năm mươi năm trước, đã từng xuất hiện một lần, mà lần đó cũng được tu sĩ nhân loại các người chiếm được. Sở dĩ ta nói chẳng cách nào dẫn người đi là bởi vì cây Kim Sa đó mọc ở một hòn đảo nhỏ bất thường, nó mọc ở trên một hòn đảo trôi lơ lửng, mà đảo trôi lơ lửng này cũng không ở một chỗ cố định, lại xuất hiện không có giờ giấc, vì thế các người muốn tìm cây Kim Hồng Sa, chúng ta khẳng định không dẫn các người đi được. Muốn lấy được cây Kim Sa các người chỉ có thể dựa vào vận khí thôi..”

Nghe thấy lời yêu thú bạch tuộc nói, Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân cùng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt hơi khó coi chút, nhất là Lâm nguyệt, trong lòng lại thất vọng vô cùng.

Lần này nàng tin lời yêu thú bạch tuộc nói, với đảo trôi lơ lửng trong miệng nó nói nàng cũng đoán được vài phần.

Chắc cái đảo trôi lơ lửng trong miệng yêu thú bạch tuộc, cũng không khác những đảo phiêu lưu ở trên Hải vực của thế kỷ hai mốt lắm, những đảo nhorr ấy tựa như bèo tấm không có rễ, phiêu đảng khắp hải vực không mục đích, khiến người ta thấy thỉnh thoảng lại xuất hiện, thỉnh thoảng lại biến mất không thấy như ảo giác vậy, mà tìm kiếm loại đảo phiêu lưu ấy, đúng thật là phải dựa vào vận khí.

Nếu như cây Kim sa thật sự có trên đảo phiêu lưu ở Hải vực, xem ra khả năng họ đoán tìm được đảo đó không lớn.

Tìm không được đảo nhỏ, dĩ nhiên không cách nào tìm được cây Kim Sa, từ đó chuyến đi này của họ lại phí hết tâm tư rồi, khiến người khác đầu đầu nhất chính là, nếu không tìm được cây Kim Sa, độc trong người Diêm tinh Vân lại phải tính cách kahcs, đó cũng không phải là chuyện tốt, dù sao với Lâm Nguyệt mà nói, nàng còn không biết có cách khác nào có thể giải được độc của Diêm Tinh Vân nữa.

“Nếu các người nguyện ý, chúng ta có thể dẫn người đi năm mươi năm trước, nơi mà cây Kim Sa đã từng xuất hiện một chút, ở đó cách nơi này không xa lắm” Đôi mắt xanh của Yêu thú bạch tuộc quay tít, mở miệng nói.

“Được rồi..”

Roi vào đường cùng, Lâm Nguyệt chỉ đành đồng ý, nếu đúng như lời Bạch tuộc này nói, vậy dù cho tới nơi mà năm đó cây Kim Sa xuất hiện cũng vô dụng, bởi hòn đảo ấy đã sớm không còn ở đó nữa. Nói một cách chính xác là, bản đồ Đông Cực Băng đưa cho nàng cũng mất đi tác dụng, nếu nàng đoán không nhầm, thì ký hiệu trên bản đồ ấy, nhất định là nơi năm mươi năm trước cây Kim Sa xuất hiện.

Cả đoàn nghỉ ngơi và phục hồi chút, đang định hành động, thì đúng lúc này, trên mặt biển yên tĩnh đột nhiên sôi trào lên, hơn nữa đáy biển lại truyền tới từng tiếng nổ chấn động từng đợt.

“Không ổn rồi, mau rời lúc này đi thôi, núi lửa sắp phun trào rồi...” Yêu thú bạch tuộc sợ hãi hét lên chói tai, thậm chí chẳng quan tâm đến Lâm Nguyệt, điên cuồng khua xúc tua, bỏ chạy về phía xa.

Yêu thú rùa biển kia cũng lộ ra tia bối rối, liều mạng vùng vẫy trong nước biển sôi trào, chỉ là tốc độ nó cực chậm, cho dù là ở trong biển, nó cũng chạy không nhanh được.

Sắc mặt Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân thay đổi, gần như không chút do dựm toàn lực thúc giục linh lực bay nhanh về phía trước.

Mà lúc này nước biển vốn sôi trào từng đợt đột nhiên dâng lên từng con sóng thần, trong không khí đậm mùi nguyên tố lửa, những nguyên tố lửa ấy ảnh hưởng tới tốc độ hai người Lâm Nguyệt, khiến cho tốc độ hai người bị ép chậm lại.

Tai nạn kéo tới rất nhanh, gần như trong một hơi thở, cả Hải Vực đã lâm vào trời đất tối sầm, chẳng những cuồng phong gào thét, hơn nữa còn sấm sét vang dội, đáy biển vốn đen kịt giờ xuất hiện ánh lửa chói mắt, ánh lửa ấy gần như chiếu rọi cả vùng Hải Vực.

Lần đầu tiên Lâm Nguyệt gặp phải thiên tai như thế, cũng cảm nhận rõ ràng được tai nạn tự nhiên khủng bố thế nào, với tu vi của nàng, trong cơn mưa giạt gió gào ấy, gần như dùng toàn lực mới duy trì miễn cưỡng được mình và Diêm Tinh Vân không bị luồng khí mãnh liệt ấy kéo vào trong biển.

Dưới từng đợt ào ào của biển gầm, Lâm Nguyệt khó khăn ôm lấy Diêm Tinh Vân phi hành vòng vo trên không trung, nàng không ngừng thi xuất linh lực, duy trì bằng lá chắn phòng hộ, sau đó cẩn thận tránh những cơn gió lốc, chạy ra xa phía ngoài.

Dưới cơn gầm của biển cả, Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân thoát nhìn như những con thuyền cô độc trên biển cả, không cẩn thận sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Mà ở phía dưới hai con yêu thú hoảng loạn chạy trốn, vì không cách nào bay trên không được, tình cảnh còn chẳng bằng Lâm Nguyệt, tốc độ yêu thú bạch tuộc xem ra nhanh hơn, lại phản ứng sớm, giờ phút này đã trốn ra khoảng cách khá xa, xem như đã cách xa được trung tâm nguy hiểm nhất, tạm thời không lo tới tính mạng nữa.

Nhưng yêu thú rùa biển thì không có vận khí tốt vậy, thân ở giữa trung tâm biển gầm gió lốc, yêu thú rùa biển nhanh chóng bị luồng xoáy kéo xuống dưới đáy biển sâu, hơn nữa bị nham thạch nóng phun trào dưới đáy biển bao phủ hoàn toàn, cả tiếng tiếng thảm thiết cũng chưa kịp kêu.

Yêu thú rùa biển bị dòng nham thạch nóng chảy bao phủ, yêu thú bạch tuộc cũng không thể tránh khỏi một kiếp, nhanh chóng bị cơn lốc xoáy dưới đáy biển cuốn lấy, sống chết không rõ.

Lâm Nguyệt thấy cảnh như thế, bất giác toàn thân rét run lên, nàng ôm chặt lấy Diêm Tinh Vân, sắc mặt tái nhợt.

“Bé con, thả ta ra...” Diêm Tinh Vân nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâm Nguyệt, bên môi thoáng lóe lên cười khổ, khó khăn mở miệng nói.

“Huynh câm miệng lại cho ta!” Nghe thấy lời Diêm Tinh Vân nói, Lâm Nguyệt hung dữ trừng mắt liếc hắt một cái, cười lạnh bảo, “Nghĩ tới muốn bảo ta bỏ huynh xuống định chạy một mình sao? Diêm Tinh Vân, huynh còn có tiền đồ sao? Nếu huynh thật sự yêu thích ta, vì sao không để cho ta chết chung một chỗ với huynh hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 199: Cách Nguyên Rửa Hồn

“Đừng, bé con, ta không bỏ được...”

Diêm Tinh Vân ngắm kỹ Lâm Nguyệt, chậm rãi nói ra. Hắn thật sự không bỏ được, hắn không chịu nổi nàng chết, chỉ cần được chết cùng một chỗ hắn với, hắn cũng không bỏ được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Lâm Nguyệt, lại còn có ánh mắt tức giận kiên cường nhìn hắn nữa, hắn lại thấy vui vẻ và đau lòng. Hắn vui là bởi hắn cảm giác được bé con nhà hắn để ý tới hắn, điều này chứng minh trong lòng nàng có hắn, hắn cũng không giống như kiếp trước vậy, chỉ có một bên tình nguyện.

Hắn đau lòng, là vì hắn làm liên lụy tới nàng, nếu như không có hắn, hiện giờ nàng cũng không cần phải khổ cực vậy, như thiên tai tự nhiên này mặc dù đáng sợ, nhưng với tu vi của nàng, nàng cũng không phải là không xông ra được.

Nhưng giờ vì có hắn, vì nàng bảo vệ hắn, đã tiêu hao lượng linh lực lớn, tốc độ cũng bị bức chậm lại, đây tất cả đều là vì hắn!

Dù cho tình cảnh hiện tại nguy hiểm vô cùng, sống chết trong tích tắc, nàng lại vẫn không buông hắn ra, vẫn thủy chung bảo vệ hắn trong ngực chặt chẽ, vì bảo vệ hắn không bị cơn cuồng phong gió lốc gây thương tích, thậm chí nàng còn không tiếc hao tổn lượng linh lực lớn, liên tục phóng lá chắn bằng ra bảo vệ chung quanh hắn.

Nhìn nàng vì tiêu hao linh lực quá độ mà khuôn mặt nhỏ trở nên tái nhợt, và hơi thở của nàng càng ngày càng nhiễu loạn, Diêm Tinh Vân lần đầu tiên thấy hận mình vô dụng!

Nếu tu vi của hắn không giảm xuống, hắn sẽ không làm liên lụy tới bé con nhà hắn, nếu hắn không bị trúng độc, có thể tu vi sớm đã được khôi phục, hiện tại cũng không làm cho họ bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế.

Hắn tức giận, hắn oán hận, hắn hối hận, nhưng giờ bất kể thế nào cũng không làm nên chuyện gì nữa rồi. Hắn không thể lại làm liên lụy tới nàng nữa, cho dù hắn không bỏ được, cũng không thể liên lụy tới nàng, nếu nàng không buông tay, họ có lẽ sẽ thật sự chết chung một chỗ, nhưng hắn không muốn nàng chết, hắn muốn nàng được sống!

Thực ra hắn không vĩ đại đến thế, mặc dù hắn không bỏ được nàng nhưng vẫn có tâm tư. Hắn vốn là phân thân của người kia, nói một cách nghiêm túc, chẳng qua chỉ là thần thức lâu nhất mà thôi, dù hắn có mất đi thân thể, cũng không chết thật sự, chỉ là không thể quay lại bản thể được thôi.

Còn bé con nhà hắn thì lại khác, nàng lúc này tự thân hồn phách đi vào luân hồi, vì thế nàng khác với những tu sĩ khác, trải qua kinh nghiệm luân hồi sống chết, nếu nàng chết, thì ở cái thế giới này thật sự là chết, sau cái chết, mặc dù hồn phách nàng vẫn tiếp tục luân hồi, nhưng sẽ quên sạch ký ức của kiếp này!

Chuyển thế luân hồi vô số lần, hắn khó khăn lắm mới gặp được nàng ở kiếp này, hơn nữa còn để nàng chấp nhận hắn, hắn tuyệt đối không cho phép nàng lại quên hắn!

Hắn, tình nguyện mình mất đi thân thể này, cũng không để nàng quên hắn, lại tiến vào luân hồi lần nữa...

“Bé con, nàng hãy nghe ta nói nè, ta sẽ không chết được...”

“Câm miệng!”

Lời Diêm Tinh Vân chưa nói hết, đã bị Lâm Nguyệt hung dữ cắt đứt, nàng thốt lên lạng lừng, “nếu huynh thật sự yêu thích ta, thì đừng nói tới những chuyện vớ vẩn kia nữa, hôm nay, chúng ta sống cùng sống, mà chết thì cùng chết với nhau! Muốn ta vứt bỏ bạn hữu của mình chạy trốn một mình, thì tuyệt đối không thể!”

Diêm Tinh Vân có thể chết, nàng không biết sao. Nhưng dù hắn không chết thật, vậy Diêm Tinh Vân sống sót, cũng không còn là Diêm Tinh Vân mà nàng quen biết kia nữa!

Tựa như Nguyệt Thần tôn không cách nào chấp nhận nỗi chuyện dung hợp giữa Minh Vương và Diêm Sát vậy, nàng cũng vậy không cách nào chấp nhận nỗi ngoài Diêm Tinh Vân ra còn có nam nhân khác nữa, cho dù người đó vốn là một người với Diêm Tinh Vân!

Phân thân thì sao chứ? Lâm Nguyệt nàng nếu đã chọn hắn, vậy thì không chịu được khi hắn nói không!

Mặt Lâm Nguyệt lạnh lùng, một tay ôm chặt lấy Diêm Tinh Vân, giờ phút này mặt trắng bệch người đỏ đầy mồ hôi, có lẽ cũng đã kiệt sức, nhưng nàng vẫn thủy chung ôm chặt lấy thiếu niên không buông!

Diêm Tinh Vân nhìn Lâm Nguyệt, trong lòng dâng lên từng cơn đau, mãi một lúc sau, hắn đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi duỗi hai tay ra, dùng sức ôm lấy Lâm Nguyệt thật chặt.

“Bé con...”

“Là nàng nói muốn được chết cùng một chỗ...”

“Sau này, ta đều sẽ không buông tay...”

Sau này hắn đều sẽ không buông tay, kể cả cái chết cũng không thể nào chia cắt được họ!

Nếu như nói, lúc trước là hắn muốn đền bù phần tiếc nuối kia trong lòng, vậy hiện giờ, hắn thật sự muốn tranh thủ một trận, không cần biết mình không có bất cứ hy vọng nào, hắn cũng muốn cố gắng đi tranh thủ một tý, làm thế dù tính sau này đến cuối cùng họ cũng không thể ở cùng nhau, hắn ít nhất cũng được nắm quan, cũng cố gắng...

Núi lửa trong Hải Vực phun trào hoàn toàn, trong biển xen lẫn tiếng gầm thét thì cơn gió lốc càng thêm tàn sát bừa bãi, có chỗ chất gió lốc kéo ập ập từng đợt tới, chỉ nghe thấy bên tai tiếng thì thầm ngập tràn tâm tình của thiếu niên, Lâm Nguyệt cảm thấy trong mắt cay cay.

Một giọt nước mắt trong veo lặng lẽ chảy xuống, Lâm Nguyệt không hề bấm niệm pháp quyết mà dùng hai tay ôm chặt lấy Diêm Tinh Vân, nhả từng câu từng chữ một, “Diêm Tinh Vân, ôm chặt ta...”

“Được...”

Giọng thiếu niên mang theo mấy phần thờ dài, lại ngập tràn vui sướng, hoàn toàn không có cảnh tuyệt vọng khi đối mặt với cái chết... Con gió lốc mãnh liệt ào tới, che khuất hai người hoàn toàn, đồng thời cũng che mất đôi thiếu niên nam nữ đang ôm nhau cùng một chỗ kia...

Bên kia. Côn Lôn, trên đỉnh Vân Vụ Phong.

“Sư phụ!” Diệp Khuynh Tuyết trong bộ áo trắng, cười khê đứng trước mặt Từ Ngọc đạo quân.

Mấy năm qua đi, vì đạt được chút kỳ ngộ, tu vi Diệp Khuynh Tuyết đã đột phá nguyên anh thời gian ngắn trước, Diệp Khuynh Tuyết đột phá nguyên anh, so với ba năm trước đây, hai đầu lông mày thêm phần mềm mại hơn, thiếu chút tàn nhẫn hơn.

Nàng ta bây giờ, đã hiểu được làm cách nào để thu lại mình, không còn để lộ tâm cơ rõ ra ngoài như năm đó nữa, chỉ là, nàng ta như vậy, càng đáng sợ hơn năm đó rất nhiều.

Ba năm trôi qua, Diệp Khuynh Tuyết thoát nhìn càng thanh lệ vô song, lúc trước vì Lâm Nguyệt mang ảnh hưởng tới, hiện tại cũng đã biến mất hoàn toàn. Dưới con uy áp của tử Ngọc đạo quân, các đệ tử Côn Lôn dần dần đã chấp nhận tiên tử thiên tài của Côn Lôn là Diệp Khuynh Tuyết này, vì thế có không ít tin đồn không tốt về Diệp Khuynh Tuyết đã dần bị người ta quên lãng.

Hiện tại Côn Lôn, đã không còn bao nhiêu người nhớ tới đệ tử ngoại môn có tên là Lâm Nguyệt kia nữa, chỉ có lúc ấy ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên có mấy đệ tử trong lòng vẫn nhớ rõ dung mạo của Lâm Nguyệt cũng ngẫu nhiên nghĩ tới, năm đó thiếu nữ có dung mạo tuyệt thế, cuối cùng cũng bị ép phải rời khỏi Côn Lôn không phải sao.

Ba năm qua đi, Côn Lôn xảy ra không ít chuyện, từ lúc Tử Ngọc đạo quân bắt đầu can thiệp vào ít việc vặt của Côn Lôn, Thanh chân đạo quân ần lui bước quan, chương môn mềm yếu, Quân Tử Huyền, Liên Thành đợi một nhóm đệ tử thiên tài đã đi du lịch bên ngoài, giờ Côn Lôn thành thiên hạ của Tử Ngọc đạo quân!

Mà thế lực của Tử Ngọc đạo quân mạnh như mặt trời giữa ban ngày, địa vị của Diệp Khuynh Tuyết ở Côn Lôn thân là đệ tử thân truyền của Tử Ngọc đạo quân như nước lên thì thuyền lên vậy, thật sự đã vượt qua Cô Anh Khiết, trở thành tiên tử đệ nhất nổi tiếng Côn Lôn, là đệ nhất mỹ nhân giới tu chân Trung Nguyên!

Hai năm trước, dưới uy áp của Tử Ngọc đạo quân, Thanh Chân đạo quân vẫn còn thỏa hiệp, Diệp Khuynh Tuyết và Quân Tử Huyền định ra hôn ước, chỉ là vào ngày đính hôn đó, Quân Tử Huyền không chào mà đi, rời khỏi Côn Lôn, vì Quân Tử Huyền không chào mà biệt, Diệp Khuynh Tuyết suốt nửa rơi vào thành trò cười cho toàn bộ giới tu chân Trung Nguyên.

Sau đó còn do Tử Ngọc đạo quân ra mặt, nói Quân Tử Huyền vì tu vi sắp đột phá, không thể không bế quan tu luyện, cũng không phải không hài lòng với hôn ước cùng Diệp Khuynh Tuyết, lúc này coi như đã ứng phó qua.

Đến cùng có người có tin lời Tử Ngọc đạo quân không, điều này cũng khó mà biết được, nhưng trải qua trận này của Tử Ngọc đạo quân, trong mắt người ngoài, Diệp Khuynh Tuyết đã là vị hôn thê của Quân Tử Huyền.

Chỉ là từ sau ngày đó, Quân Tử Huyền cũng không trở lại Côn Lôn, còn Diệp Khuynh Tuyết sau thời gian đính hôn thì bắt đầu bế quan, sóng gió đính hôn cứ vậy trôi qua.

Vì bản thân được kỳ ngộ, hơn nữa lại có Tử Ngọc đạo quân trợ giúp, Diệp Khuynh Tuyết chỉ trong ba năm ngắn ngủi cuối cùng thành công đột phá nguyên anh, hôm nay là ngày nàng ta xuất quan.

“Tuyết Nhi, đã xuất quan rồi?” Đôi mắt long lánh của Tử Ngọc đạo quân nhìn lên người Diệp Khuynh Tuyết, đánh giá nàng ta một lát, trên mặt lộ ra tia hài lòng, nói thân nhiên, “Đột phá nguyên anh rồi, tốt lắm!”

“Đây đều là công lao của sư phụ!” Trên mặt Diệp Khuynh Tuyết cười nhẹ nhàng, giọng mang theo mấy phần thân mật.

“là bản thân con tự cố gắng mà được, cần gì khiêm tốn chứ?”

Giọng Tử Ngọc đạo quân dù lạnh nhạt, nhưng nụ cười lại sâu vài phần, rõ ràng vô cùng hài lòng với thái độ của Diệp Khuynh Tuyết.

“Không có sư phụ tận tâm dạy bảo, đồ nhi sao có tu vi hôm nay được chứ? Đồ Nhi chỉ nói thật mà thôi, sao lại bảo là khiêm nhường ả?”

Thành đệ tử thân truyền của Tử Ngọc đạo quân đã mấy năm, Diệp Khuynh Tuyết sớm đã biết được tính cách của Tử Ngọc đạo quân, dĩ nhiên là ăn theo sự yêu thích của ông ta mà nói, lúc nào cũng nịnh nọt Tử Ngọc đạo quân cẩn thận.

Cũng chính vì thái độ nàng ta như thế, mấy năm nay Tử Ngọc đạo quân lại càng thêm hài lòng với nàng ta, phòng bị trong lòng cũng giảm đi không ít, mấy năm nay cũng dần cho Diệp Khuynh Tuyết chút quyền lợi, để nàng thật sự tiếng vào cao tẩn Côn Lôn.

“Được rồi, vì sư còn không hiểu con sao? Thế nào, vừa đột phá nguyên anh, không cố gắng củng cố tu vi cho chắc, hiện giờ xuất quan là vì sao?” tử Ngọc đạo quân nhìn Diệp Khuynh Tuyết hỏi lạnh nhạt.

“sư phụ, đồ nhi nghe nói, lần này người đi ra ngoài dạo chơi, đã tìm được hồn châu nguyên rửa rồi ả?” Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy lời tử Ngọc đạo quân, ánh mắt chợt lóe, như không quan tâm mở miệng hỏi.

“Đúng, vì sư đúng thật là tìm được hồn châu nguyên rửa rồi, con xuất quan, chính là hỏi vì sư điều này sao?” Tử Ngọc đạo quân liếc nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái, nói.

“Sư phụ. Người còn nhớ năm đó người đồng ý một chuyện với đồ nhi không ả? Ngoài để đồ nhi có hôn ước với Quân sư huynh, người còn đồng ý với đồ nhi, giúp đồ nhi diệt trừ một người...”

Diệp Khuynh Tuyết sau khi xác định tử Ngọc đạo quân thật sự có được hồn châu nguyên rửa, trong mắt chợt lóe lên tia vui mừng, nhưng mặt ngoài thì không biến sắc nói thông thả.

“Là nghịch đồ ngoại môn Lâm Nguyệt phản bội Côn Lôn năm đó sao?”

“Đúng vậy ạ” Diệp Khuynh Tuyết không phủ nhận, mà trực tiếp thừa nhận mình có tâm tư muốn giết Lâm Nguyệt, thực ra nàng ta ở trước mặt Từ Ngọc đạo quân, không che giấu bản thân có địch ý với Lâm Nguyệt, đây cũng là chỗ thông minh của nàng ta, nàng ta muốn từ Ngọc đạo quân thấy nàng ta không có bất cứ chuyện gì giấu ông ta cả, như vậy Từ Ngọc đạo quân mới có thể yên tâm với nàng ta được.

Vì thế bất kể là có địch ý với Lâm Nguyệt, hay có tâm dò xét Quân Từ Huyền, nàng ta cũng không hề có ý giấu Từ Ngọc đạo quân, bình thường làm việc ở Côn Lôn, cũng không cố sức mà giấu, cứ đem bản thân rõ ràng rành rành hiện ra trong mắt Từ Ngọc đạo quân.

“Lâm Nguyệt đó, năm đó vì sư tận mắt nhìn thấy nó bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, đừng nói hiện tại nó sống hay chết, mà dù nó không chết, có lẽ cả đời cũng không xuất hiện ở giới tu chân trung nguyên được nữa, còn con hôm nay là đệ tử thân truyền của vi sư, lại đột phá nguyên anh, với tu vi của con, chắc hẳn sau này có nhiều đất dụng võ, cần gì phải nhớ mãi một Lâm Nguyệt trong lòng như thế chứ?”

Từ Ngọc đạo quân sớm đã biết Diệp Khuynh Tuyết có lòng cố chấp với tiểu nữ tu tên Lâm Nguyệt kia, dù cho tiểu nữ tu năm đó đã bị ông ta đẩy vào không gian loạn lưu không rõ sống chết, Diệp Khuynh Tuyết cũng không buông xuống hoàn toàn, mà cố chấp hy vọng ông ta thi triển bí pháp nguyên rửa hồn, đem giết chết nữ tu kia hoàn toàn.

Với Diệp Khuynh Tuyết lúc nào cũng kiêng kỵ cái người tiểu nữ tu tên Lâm Nguyệt đó, Trong lòng Từ Ngọc đạo quân cũng vô cùng kinh ngạc, theo ông ta tra biết, giữa Diệp Khuynh Tuyết và tiểu nữ tu đó cũng thực ra không có thâm thù đại hận gì, nếu thật sự có ân oán gì, chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, ông ta thật không hiểu, Diệp Khuynh Tuyết vì sao lại phải muốn tiểu nữ tu kia chết chứ.

Thật ra ban đầu lúc ti thí ở phái Côn Lôn, ông ta cũng từng thi triển thuật bói toán, tính được mạng Lâm Nguyệt, kết quả lại khiến ông ta sợ hết hồn, ông ta phát hiện ra, ông ta không cách nào bói ra được số mạng của Lâm Nguyệt, kết quả bói toán của ông ta cũng giống y với thời điểm bói toán Diệp Khuynh Tuyết lúc trước.

Diệp Khuynh Tuyết không cách nào dự đoán tương lai, vì nàng ta là con cung của thiên đạo, hơn nữa trên người nàng ta có vận khí lớn, đúng là người được thiên đạo chọn trúng. Nhưng Lâm Nguyệt kia tương lai cũng không cách nào đoán nổi, số mệnh trên người nàng dù không kém nhưng cũng không nồng hậu bằng Diệp Khuynh Tuyết, người như vậy, phải là đứa con bị thiên đạo vứt bỏ.

Chính bởi thế, nên ông ta lúc trước bỏ qua Lâm Nguyệt, mà chọn Diệp Khuynh Tuyết. Nhưng chuyện phát sinh sau này, lại khiến ông ta càng thêm kinh hãi, vì ông ta phát hiện ra, sau trận tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, số mệnh trên người Lâm Nguyệt lại càng thêm ngưng tụ, còn số mệnh Diệp Khuynh Tuyết lại suy yếu dần đi.

Sự phát hiện này lại khiến ông ta hơi hối hận, có thể nghĩ sâu hơn số mệnh, số mệnh Lâm Nguyệt kia chắc cũng không phải là đứa con thiên đạo vứt bỏ đơn giản vậy, nàng hẳn là người nghịch thiên, nếu không nàng vốn không cách nào ảnh hưởng tới đứa con cung Diệp Khuynh Tuyết của thiên đạo được.

Con cung của thiên đạo, tuy có thể được thiên đạo ưu ái, nhưng người có số mệnh nghịch thiên cũng không phải gì đó mà thiên đạo động vào nổi, vì thế quả thật Lâm Nguyệt là kinh địch lớn nhất của Diệp Khuynh Tuyết!

Chuyện cho tới giờ, ông ta hối hận đã muộn, vì Diệp Khuynh Tuyết đã trở thành đệ tử thân truyền của ông ta, ông ta không cách nào bỏ được Diệp Khuynh Tuyết mà chọn Lâm Nguyệt được nữa, vì thế ông ta quyết định tự tay mình đi giải quyết Lâm Nguyệt.

Đương nhiên, vì Lâm Nguyệt là người nghịch thiên, lại là đứa con thiên đạo vứt bỏ, ông ta dĩ nhiên không thể tự tay giết chết Lâm Nguyệt được, bởi vì làm vậy sẽ bị thiên đạo can thiệp, ông ta không chịu nổi hậu quả như thế, lúc ấy ông ta đuổi theo giết Lâm Nguyệt, chỉ là muốn dẫn nàng trở về Côn Lôn, giao cho Diệp Khuynh Tuyết giải quyết mà thôi!

Bất kể là người nghịch thiên hay đứa con bị thiên đạo bỏ rơi, người có thể giết chết được đối phương mà không bị trời phạt chỉ có con cung thiên đạo. Thân là người có vận mệnh thiên đạo chọn trúng, Diệp Khuynh Tuyết là thí sinh giết người tốt nhất.

Vốn cho rằng với tu vi ông ta là tu sĩ hóa thần, đi truy bắt một tu sĩ Trúc cơ kỳ nhỏ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, ai ngờ, ông ta vẫn xem thường vận khí người nghịch thiên kia, một tu sĩ Trúc cơ kỳ nhỏ, chỉ là một đệ tử ngoại môn chẳng ra gì của Côn Lôn, thế mà bên cạnh nàng ta còn có một cao thủ đi theo!

Tu vi người thiếu niên ấy chẳng xê xích lắm với ông ta, dù đối phương thật sự chưa đột phá hóa thần, nhưng thực lực một thân quý dị của đối phương thật sự khiến ông ta kinh hãi mãi.

Cuối cùng, dưới tình huống ông ta dùng toàn lực, ông ta vẫn tìm được cơ hội ra tay với tiểu nữ tu kia, tiếc là còn chưa kịp đợi ông ta bắt được nàng, đối phương lại bị hút vào trong không gian loạn lưu.

Người nghịch thiên quả nhiên số mệnh nghịch thiên, nếu đối tu sĩ khác, sau khi bị cuốn vào không gian loạn lưu, chỉ sợ có một con đường là chết, song ông ta vẫn không hiểu vì sao, trong lòng liên tục khẳng định tiểu nữ tu tên Lâm Nguyệt đó không chết!

Sau khi trở lại Côn Lôn, vì trong lòng có kiêng kỵ, ông ta quyết định không muốn đi truy sát Lâm Nguyệt nữa, dù sao đối phương đã bị cuốn vào trong không gian loạn lưu rồi, cho dù không chết, tuyệt đối cũng sẽ không tái hiện ở giới tu chân Trung nguyên nữa, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của Diệp Khuynh Tuyết, ông ta vì muốn ổn định Diệp Khuynh Tuyết, vì thế mới không thể không đồng ý trợ giúp Diệp Khuynh Tuyết giết chết Lâm Nguyệt.

Ông ta sau khi đã đồng ý với Diệp Khuynh Tuyết, quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết bắt đầu yên tâm một lòng bế quan tu luyện, mặc dù trong mấy năm nay, Diệp Khuynh Tuyết mỗi lần xuất quan đều hỏi thăm chuyện liên quan Lâm Nguyệt, nhưng đều bị ông ta lấy cớ bỏ qua.

Có lẽ là nhìn ra tâm tư ông ta, vào một năm trước Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên muốn nói bẽ quan, muốn đột phá nguyên anh, mà điều kiện duy nhất nàng ta đột phá nguyên anh là thời điểm nàng ta bế quan thì ông ta nhất định phải đi tìm hồn châu nguyên rùa, sau đó khi nàng ta thành công đột phá nguyên anh, nhất định phải thi triển bí pháp nguyên rùa hồn để giết chết Lâm Nguyệt!

Ông ta một lòng muốn lấy được chí bảo Côn Lôn, hy vọng có thể mượn món đồ đó đột phá hóa thân trung kỳ, mà muốn lấy được chí bảo đó nhất định phải được Diệp Khuynh Tuyết tương trợ, vì thế rơi vào đường cùng, ông ta đành đồng ý điều kiện Diệp Khuynh Tuyết, đương nhiên làm vậy, ông ta tới đa cũng vì thi triển thuật nguyên rùa hồn mà bị tổn thất chút tu vi mà thôi, có máu của Diệp Khuynh Tuyết, người giết được Lâm Nguyệt dĩ nhiên là Diệp Khuynh Tuyết, chẳng liên quan gì ông ta, ông ta cũng sẽ không bị trời phạt.

Vì Diệp Khuynh Tuyết thuận lợi đột phá nguyên anh, vì để nắm chắc có được chí bảo côn Lôn đó, ông ta quyết định đồng ý với điều kiện Diệp Khuynh Tuyết.

Chớp mắt một năm trôi qua, mấy ngày trước Diệp Khuynh Tuyết đột phá thành công nguyên anh kỳ, ông ta cũng đúng lúc tìm được hồn châu nguyên rùa, đây biểu lộ tất cả, mặc kệ vì tiêu nữ từ tên Lâm Nguyệt đó còn sống không, ông ta đều phải thi triển hồn thuật nguyên rùa.

Đương nhiên tâm tư của tử Ngọc đạo quân, Diệp Khuynh Tuyết cũng không biết, những năm gần đây nàng mặc dù một lòng muốn bỏ nhào vào tu luyện, nhưng thực ra trong lòng nàng ta vẫn mãi nhớ tới Lâm nguyệt không quên, đương nhiên, đó cũng không phải là nàng ta nhớ Lâm Nguyệt, mà vì Lâm Nguyệt đã thành tâm ma của nàng ta, tâm ma ấy đã cắm rễ sâu trong lòng nàng ta, trở thành một cây gai, chỉ cần đụng vào sẽ đau nhức.

Đúng như năm đó nàng ta nói, Lâm Nguyệt phải chết, nếu Lâm Nguyệt sống một ngày, nàng ta đều không tiêu tan, nàng ta hận Lâm Nguyệt, hận tới tận xương tủy, còn những năm này tử Ngọc đạo quân cố ý thoái thác, càng khiến cho nàng ta bất mãn tới cực điểm!

Nàng ta và Tử Ngọc đạo quân khác nhau, Tử ngọc đạo quân cũng chỉ vì tính toán ra lâm Nguyệt là người nghịch thiên, vì thế mới suy đoán đối phương vẫn chưa chết, nhưng nàng ta lại biết, Lâm Nguyệt chắc chắn chưa chết, hơn nữa nàng ta chẳng những chưa chết, mà sớm muộn gì cũng có ngày xuất hiện trước mặt nàng ta!

Trong lòng nàng ta có một dự cảm, nếu nàng ta gặp lại Lâm Nguyệt lần nữa, chỉ sợ sẽ có chuyện xảy xảy ra, điều đó khiến nàng ta không cách nào chấp nhận nổi!

Vì thế nàng ta nhất định phải mượn lực của Tử Ngọc đạo quân để giết chết Lâm Nguyệt, chỉ khi nàng chết hoàn toàn, nàng ta mới có thể giải trừ tâm kết, mới có thể tiêu trừ tâm ma, mới có thành tựu tối cao!

“Sư phụ, con nói rồi, Lâm Nguyệt đã thành tâm ma của con, một ngày chưa chắc chắn nó chết, tâm ma của con sẽ không cách nào tiêu trừ hết, lần này đồ nhi là vì được sư phụ để lại cho Vạn Linh Quả và vận khí tương đối tốt nên mới đột phá nguyên anh, lần sau muốn tăng tu vi lần chỉ sợ không dễ như vậy, sư phụ cũng biết rồi đó, nếu tâm tình con không được yên tĩnh, không cách nào tiêu trừ được tâm ma, đến lúc đó đợi đồ nhi, chỉ có kết cục bỏ mạng mà thôi ạ”

Theo lời Diệp Khuynh Tuyết nói cũng không phải nói chuyện giật gân, tu sĩ sau khi tu vi đạt được nhất định, tâm tình đặc biệt quan trọng, càng không thể lấy dính chút tâm ma, nếu có tâm ma, chẳng những không cách nào đột phá tu vi, mà thời điểm đang đột phá tu vi bị tâm ma có cơ hội đánh lén, cuối cùng không tính là chết, cũng sẽ trở thành phế nhân mất đi thần trí.

Vì thế mới nói, lần này Diệp Khuynh Tuyết có thể để ý tới chuyện tình huống có tâm ma mà thuận lợi đột phá nguyên anh, thì vận khí không phải là bình thường đâu, quả thật là nghịch thiên rồi!\

“Được rồi, con đã khẳng khẳng muốn vì sư thi triển bí pháp nguyên rùa hồn kia, vì sư sẽ thi triển một lần vì con, nhưng lần này có thành công không, Lâm nguyệt kia có chết không, sau này con cũng không được báo vi sư ra tay vì con nữa đó”

Tử Ngọc đạo quân trầm ngâm chút, rồi đồng ý với Diệp Khuynh Tuyết.

“Vậy sư phụ định chuẩn bị làm phép khi nào thế?” Nghe thấy Tử Ngọc đạo quân nói, hai mắt Diệp Khuynh Tuyết ngời sáng, mở miệng hỏi.

“Nếu vì sư đã đồng ý với con, dĩ nhiên sẽ không nuốt lời, hôm nay chuẩn bị tốt một chút, ngày mai vì sư có thể làm phép ngay, đến lúc đó con cũng đến, lúc vì sư làm phép cũng cần con ở bên tương trợ”

“Vâng”

Khóe môi Diệp Khuynh Tuyết cong lên cười lạnh, ngoài mặt không đổi, nhưng hai tay vô thức nắm thật chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Tạm Biệt Diêm Sát

Côn Lôn, sâu trong đại điện của đình Vân Vụ.

Trong một trận pháp quỷ dị không lồ, từ Ngọc đạo quân ngồi ngay ngắn, hai tay không ngừng bấm linh quyết, động tác ấy nhanh chỉ để lại tàn ảnh. Trước mặt ông ta, dựng đứng một thủy kính khổng lồ, trong kính sóng nước lẫn tẩn, tỏa ra từng đợt linh khí đậm đặc.

Trên thủy kính có một hạt châu màu xanh quý dị chậm rãi chuyển động giữa không trung, màu xanh lục yếu ớt chiếu lên thủy kính, phản xạ ra màu sán xanh quý dị.

Diệp Khuynh Tuyết ở ngay cạnh trận pháp chuẩn bị sẵn sàng giúp, hai tay kết thành dấu tay quý dị, một giọt máu tươi xoay giữa hai tay nàng ta, trước mặt nàng ta bày ra ba khay ngọc.

Trong ba khay ngọc có chứa: một sợi tóc dài, một ít mẩu vải vụn đen, một giọt chất lỏng trong suốt không rõ.

Ba khay ngọc này được đặt trong một mô hình trận pháp có ký hiệu cổ quái, tương đối giống với huyết trận lớn đằng xa.

Đôi mắt đẹp của Diệp Khuynh Tuyết híp lại, căng ra nhìn chăm chăm mẩu vải vụn nhúm đầy máu trong khay ngọc, trong mắt lóe lên từng luồng hận.

Lâm Nguyệt, người yên tâm đi, ta sẽ nhanh tìm được người thôi, người nhá định không biết, ta có thể tìm được người, biết đâu người đến chết cũng không biết là ai giết chết người nữa!

Người nghịch thiên thì sao nào? Thế giới này vốn chẳng cần người nghịch thiên gì hết, sự tồn tại của người, ta không đồng ý, thiên đạo cũng không đồng ý!

Diệp Khuynh Tuyết ta mới là nhân vật chính của thế giới này, người không được phép tồn tại!

Thế giới này có ta là đủ rồi, vì thế mặc kệ người hiện giờ đang ở đâu, ta cũng phải tìm được người, một ngày người chưa chết, ta một ngày cũng không an tâm... vì thế Lâm Nguyệt, người chỉ có thể đi chết đi!

Ba năm qua, oán hận trong lòng Diệp Khuynh Tuyết chẳng những không phai đi mà càng ngày càng sâu thêm. Từ lúc vừa bắt đầu, giữa nàng ta và Lâm Nguyệt đã nhất định là kẻ địch, từ lúc nàng ta bắt đầu gấp ghé bảo vật trên người Lâm Nguyệt, các nàng chắc chắn phải chết mới thôi!

Chưa nói tới Lâm Nguyệt biết rõ bí mật trên người nàng ta, mà chính là ở thời điểm tiêu bí cảnh hoàng Thiên, dung mạo nàng ta bị hủy, suýt nữa cũng bỏ mạng, cũng vì Lâm Nguyệt!

Nàng ta cho tới giờ là người có thù tất báo, huống chi, Lâm Nguyệt sớm đã thành tâm ma của nàng ta, Lâm Nguyệt chưa chết ngày nào thì ngày đó nàng ta không thể bỏ qua được, chỉ cần nàng chết, nàng ta mới có thể an tâm hoàn toàn.

“Sur phụ, thế nào rồi? Đã tìm được chưa ạ?” Diệp Khuynh Tuyết thấy trong thủy kính không có phản ứng, bất giác không nhìn được hỏi Từ ngọc đạo quân.

“Hồn Châu nguyên rửa đã tỏa ra cảm ứng hơi yếu, Tuyết nhi, nữ tu kia chưa chết!” Hai tay Từ Ngọc đạo quân liên tục bấm pháp quyết, nhìn thẳng lên hạt châu màu xanh trước mặt nặng nề mở miệng nói.

“sur phụ có tìm được vị trí của nó không ạ?”

Nghe thấy lời Từ ngọc đạo quân, hai mắt Diệp Khuynh Tuyết tối sầm lại, vô thức cắn chặt môi dưới.

Lâm Nguyệt ta nghĩ đúng mà, quả nhiên người chưa chết! Chỉ là lúc này đây người tuyệt đối không may mắn như lần trước nữa! Chỉ cần tìm được vị trí của người, người tất nhiên sẽ chết dưới hồn thuật nguyên rửa, người, không trốn thoát được!

“Tuyết Nhi, con lại thêm một giọt máu nữa đi, vì sư sẽ gia tăng độ mạnh yếu lên truy tầm một lần nữa, mới có thể tìm ra vị trí của nó”

“Vâng, sư phụ!” Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên, chẳng chút do dự bấm mạnh lên đầu ngón tay một cái, sau đó bắn ra một giọt máu tươi. Trong mắt từ Ngọc đạo quân chợt lóe lên sát khí, bất kể thế nào, nếu đã thi triển thuật nguyên rửa hồn này, Lâm Nguyệt kia tuyệt đối không sống nổi!

Thuật nguyên rửa hồn cực kỳ bá đạo, mặc dù lần này ông ta lấy máu Diệp Khuynh Tuyết để dẫn, ông ta chẳng qua muốn đối phương trợ giúp khởi động trận pháp mà thôi, nhưng nếu không thành công, cuối cùng chẳng những Diệp Khuynh Tuyết sẽ bị trận pháp cản trở mà cả ông ta cũng bị liên lụy tới.

Nhệ thi bị thương nặng, nặng thì chết! Đây là kết cục tốt nhất, nếu không, chỉ sợ hai thầy trò ông ta và Diệp Khuynh Tuyết sẽ cùng chết! nếu thi triển thuật nguyên rửa hồn, bọn họ đã hết đường lui. Không phải Lâm Nguyệt chết thì chính là thầy trò họ chết, vì thế bọn họ lúc này chỉ có thể thành công không được phép thất bại!

Trong truyện này hung hiểm ông ta cũng từng nói cho Diệp Khuynh Tuyết biết rồi, chỉ là Diệp Khuynh Tuyết cố chấp mãi, khẳng khái muốn ép ông ta giết chết Lâm Nguyệt, hơn nữa ông ta xác thực là cần Diệp Khuynh Tuyết, không thể không ra tay giúp nàng ta giết Lâm Nguyệt, để hóa giải tâm ma của nàng ta. Chỉ là ông ta làm thế, đúng là vẫn còn để lại cho mình ba phần đường lùi.

Từ Ngọc đạo quân nhìn Diệp Khuynh Tuyết bắn ra giọt máu chậm rãi dung nhập vào trong hồn châu nguyên rủa, đôi mắt lóe lên, có giọt máu này, đến lúc đó dù bị trận pháp cản trở, ông ta cũng có thể tránh thoát trận tử kiếp này, nếu lần này thất bại, Diệp Khuynh Tuyết hẳn phải chết là cái chắc!

Từ Ngọc đạo quân lại bấm linh quyết càng nhanh, hồn châu nguyên rủa ở trên không trung của thủy kính chuyển động với tốc độ không ngừng, nhanh dần, cuối cùng hóa thành một vòng xanh.

Chỉ sau một nén hương, màu sắc trên hồn châu nguyên rủa đột nhiên bùng lên, ánh sáng chói mắt chiếu trên thủy kính, thủy kính bị ánh sáng xanh chiếu vào, bọt nước nổi lên mạnh mẽ, sau đó trên mặt nước trong dần tĩnh lặng, một hình ảnh xa lạ hiện lên, rồi hiện rõ dần trên thủy kính.

“Tìm được rồi!”

Từ Ngọc đạo quân lại bấm linh quyết không ngừng lại, nói, “Lâm Nguyệt này, đang ở Đông Cực Hải!”

“Ồ Đông Cực Hải ư? Rời khỏi giới tu chân Trung Nguyên tới một đại lục khác sao? Sư phụ, điều này sao được chứ ạ?” Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy lời từ ngọc đạo quân, đầu tiên là thấy vui trong lòng, sau đó nhanh chóng kinh ngạc hỏi lại.

Cùng lúc đó, sát khí lóe lên trong mắt nàng ta, hai tay vô thức nắm chặt lại! Lâm Nguyệt, rốt cuộc cũng tìm được người rồi...

Từ Ngọc đạo quân lại không biết suy nghĩ trong lòng của Diệp Khuynh Tuyết, ông ta dường như không nghe thấy lời Diệp Khuynh Tuyết, chỉ căng mắt nhìn hình ảnh mờ hồ trng thủy kính kia, lông mày cau chặt lại.

“Sao có thể vậy chứ? Ta rõ ràng đã sưu tầm vô số lần, nó vốn không có ở Đông cực Hải mà, sao nó lại có thể ở Đông Cực Hải chứ? Không đúng...”

Từ ngọc đạo quân nhìn thẳng vào bóng mờ hồ trong thủy kính, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng.

“Sư phụ, sao vậy?” Diệp Khuynh Tuyết lo lắng nhìn từ ngọc đạo quân, niềm vui sướng trong lòng chợt biến thành căng thẳng. Mắt thấy có thể giết chết được Lâm Nguyệt, nàng ta cũng hy vọng không phát sinh biến cố gì...

“Không có gì” Trong lòng từ ngọc đạo quân mặc dù nghi hoặc, nhưng giờ đàm lao phải theo lao, ông ta sẽ không nói ra nguyên nhân thực sự với Diệp Khuynh Tuyết, chỉ thu lại thần sắc, nói ra nhàn nhạt, “Tuyệt nhiên, người đã tìm thấy rồi, chắc chắn đối phương là Lâm Nguyệt không sai! Đem máu con nhỏ xuống bóng người trong thủy kính, vì sư sẽ khởi động thuật nguyên rủa hồn, con lại đem máu nhỏ lên mân ngọc!”

“Vâng, sư phụ!”

Diệp Khuynh Tuyết không chút do dự, nàng ta tin từ ngọc đạo quân sẽ không lừa gạt nàng ta, dù sao thì so với Lâm Nguyệt, nàng ta có vị trí quan trọng trong lòng từ ngọc đạo quân, huống chi, muốn Lâm Nguyệt chết, là chuyện nàng ta vẫn muốn làm mấy năm nay, hiện giờ cơ hội giết chết Lâm Nguyệt đang ở trước mắt, nàng ta dĩ nhiên không thể bỏ qua được!

Nàng ta không để ý tai họa ngầm, với tốc độ nhanh nhất tăng cao tu vi, dùng cái này để chiếm được sự hài lòng của từ ngọc đạo quân, những thứ này đều vì muốn giết chết Lâm Nguyệt! Hiện giờ mắt thấy sắp thành công, nàng ta sao chịu buông ra chứ?

Ở bên kia.

Trên một hoang đảo có cây cối sum suê ở nơi nào đó của Hải vực, Lâm Nguyệt chậm rãi mở mắt ra. Nàng vẫn chưa chết sao? Nhìn hoàn cảnh chung quanh có hương hoa chim hót, lại còn có màu xám tro phía xa xa, lại nghe từng đợt sóng biển truyền đến, Lâm Nguyệt hơi ngần ra.

“Nàng tỉnh rồi à?” Bên tai truyền đến giọng nam vui sướng, giọng nói dù lạnh nhạt, lại ẩn giấu một tia ân cần và căng thẳng.

“Diêm Tinh Vân...”

Lâm Nguyệt quay mạnh đầu lại, thốt ra những lời nói lại thấy nghẹn trong nháy mắt, lúc nàng nhìn thấy người, lông mày cau chặt lại, thốt lên lạnh lùng, “Diêm Sát? Tại sao người ở chỗ này hả?”

“Người và Tinh Vân gặp nạn, vào lúc nguy cấp Tinh Vân dùng máu dẫn ta tới, lúc ta chạy tới nơi, các người đã hôn mê, vì thế ta đành mang các người tới chỗ này”

Giọng Diêm Sát cực kỳ trong trẻo lạnh lùng, chẳng chút gọn sóng nào, cứ như đang nói tới một món hàng chẳng ra gì vậy, hoàn toàn không nói tới hung hiểm ngay lúc đó.

Thực ra mặc dù hẳn nói rất ít, nhưng Lâm Nguyệt sao không tưởng tượng được cảnh hung hiểm lúc đó chứ? Lúc ấy núi lửa Hải Vực đột nhiên phun trào, bọn họ trở tay không kịp, còn bị vây trong gió lốc, lúc ấy nàng đã kiệt sức, linh lực trong cơ thể tiêu hao hết sạch, còn với tu vi Diêm Tinh Vân cũng không cách nào mang nàng đi được, vì thế lúc ấy họ vốn không cách nào trốn nổi, trước khi nàng hôn mê, nàng và Diêm Tinh Vân bị cuốn vào trong gió lốc.

Ngay sau đó thì nàng không biết Diêm Sát làm cách nào mà cứu họ ra được nữa, nhưng dựa vào tình hình lúc đó, nghĩ tới Diêm Sát muốn cứu họ thì là chuyện không dễ!

“Diêm Tinh Vân...Huỳnh ấy không sao chứ?”

Cứ việc rất cảm kích lúc vào thời khắc nguy cấp ấy Diêm Sát ra tay cứu, nhưng lúc Lâm Nguyệt đối mặt với hắn, lại chẳng biết nói gì, đành phải chuyển đề tài.

Nàng có cảm giác vi diệu với Diêm Sát, lúc nào Diêm Sát cũng mang tới cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc, hơn nữa cảnh nàng thấy ở trên đá tam sinh kia, biết rõ kiếp trước Diêm Sát chính là người Nguyệt Thần Tôn thích, bởi vậy, lúc nàng đối mặt với Diêm Sát không tránh khỏi hơi lúng túng, hơn nữa trong lòng còn nhiều cảm xúc khó nói nên lời.

“Đệ ấy không sao, nếu người quan tâm tới đệ ấy, thì tự mình đi mà xem” Đáy mắt Diêm Sát lóe lên phức tạp, trên mặt lại chẳng có thay đổi nào, nói ra lạnh nhạt.

Ánh mắt Lâm Nguyệt đảo qua, nhanh chóng nhìn thấy Diêm Tinh Vân. Thiếu niên hai mắt nhắm chặt, nằm yên tĩnh mềm mại trên thảm cỏ, xung quanh có hoa dại nở trắng, cảnh này thoát nhìn cực kỳ hài hòa. Nhìn gương mặt tuấn tú của thiếu niên hơi tái, nhớ tới những lời thiếu niên nói ngọt ngào trong con gió lốc kia, trong lòng Lâm Nguyệt bất giác thấy âm ảm.

Nàng chậm rãi bước tới, sau đó ngồi xổm xuống cạnh thiếu niên, khẽ kêu lên, “Diêm Tinh Vân, huỳnh tỉnh lại đi..”

Mày Diêm Tinh Vân cau chặt lại, lông mi cong dài khẽ rung lên, sau một lúc chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt tím óng ánh ấy lúc đầu hơi mê man, đến cuối cùng lại nhìn Lâm Nguyệt rõ hơn. Bỗng Lâm Nguyệt được thiếu niên ôm chặt vào lòng!

“Bé con, nàng không sao... Chúng ta không chết...” Giọng Diêm Tinh Vân hơi khàn khàn, nhưng trong giọng nói lại ngập tràn vui sướng.

“Ừ, ta không sao...”

Hai tay Lâm Nguyệt chậm rãi vòng lại ôm lấy lưng thiếu niên, khẽ nói.

“Ta cũng biết chúng ta không chết mà, nhất định không...” Diêm Tinh Vân càng ôm Lâm Nguyệt chặt hơn, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt tím nhìn nam nhân đứng cách đó không xa, khóe môi cong lên, “Đại ca, cảm ơn huỳnh...”

Trong mắt Diêm Sát lóe lên âm ảm, lạnh lùng cực điểm, nói lạnh nhạt, “Tinh Vân, đệ cần phải về rồi”

Thân thể Diêm Tinh Vân cứng đờ, trong mắt chợt lóe lên tia khổ sở, một lúc sau, mới cười bảo, “Đại ca, đã tới giờ rồi, ta dĩ nhiên sẽ trở về, huỳnh vội gì chứ? Chẳng lẽ còn sợ ta bị lạc đường sao?”

“Thời gian một năm, hiện giờ đã qua ba năm rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Ánh mắt trong veo lạnh lùng của Diêm Sát lướt qua đôi nam nữ thiếu niên đang ôm nhau, trong mắt chợt lóe lên tia mù mịt tăm tối, hai tay giấu trong áo bỗng nắm chặt, nói ra lạnh lùng.

“Đại ca, huỳnh biết rõ ta nói chính là gì mà, ba năm đó, sao có thể tính được chứ?” Diêm Tinh Vân nhăn lông mày mại, giọng cũng lạnh mấy phần.

“Sao không tính chứ? Năm đó đệ chỉ nói là một năm, hiện giờ đã ba năm rồi, Tinh Vân, đệ đừng quá tùy hứng!”

Nhìn mặt mũi Diêm Tinh Vân ngập tràn bất khuất ôm chặt thiếu nữ, chẳng hiểu sao, trong lòng Diêm Sát đột nhiên dâng lên tức giận, thời gian qua giọng lãnh đạm trở nên tức giận chút.

“Đại ca, năm đó ta rõ ràng nói là...”

Mới nói một nửa, Diêm Tinh Vân dừng ngay lại, hắn tức giận nhìn Diêm Sát, đôi mắt tím lóe lên khó hiểu, một lúc sau đột nhiên nở nụ cười nói, “Đại ca, đây là bầu bạn song tu của ta, Lâm Nguyệt”

Nói xong, Diêm Tinh Vân lại cúi đầu nói với Lâm Nguyệt, “Bé con, huỳnh ấy là đại ca ta, Diêm Sát”

Lâm Nguyệt trước nghe thấy cuộc đối thoại khó hiểu của hai huynh đệ, trong lòng còn nghi hoặc, giờ lại nghe thấy lời Diêm Tinh Vân, trong lòng lại càng thấy kỳ lạ. Mặc dù nàng không rõ hai huynh đệ đang giấu cái gì, nhưng theo ý Diêm Tinh Vân, ngẩng đầu lên hơi mỉm cười, khẽ gật đầu với Diêm Sát, coi như chào gặp mặt với đối phương.

Bầu bạn song tu ư? Hóa ra bọn họ đã cử hành đại điển hôn lễ rồi sao? Nàng không phải không có tim sao? Chẳng lẽ nàng đã thật sự yêu Tinh Vân rồi?

Diêm Sát kinh ngạc nhìn người thiếu nữ mỉm cười với mình, trong lòng đột nhiên thấy đau đớn, con đau đớn thấu xương này tới đột ngột như thế, khiến hắn gần như không cách nào chấp nhận nổi, muốn lôi cô gái kia ra khỏi lòng Diêm Tinh Vân!

“Người, và Tinh Vân là bầu bạn song tu sao?” Giọng Diêm Sát hơi khô khàn, thậm chí còn xen lẫn chút run rẩy khó thấy.

“Đại ca không tin sao?” Diêm Tinh Vân chẳng đợi Lâm Nguyệt đáp, đã nhìn thẳng vào Diêm Sát cười bảo, “Đại ca, huỳnh nên vui cho ta mới phải chứ. Dù sao Đại ca đã có vô số thiếp thị, hiện giờ đệ đệ mới tìm được một bầu bạn mình thích”

“Người...”

Sắc mặt Diêm Sát trong nháy mắt thay đổi, hắn nhìn thẳng Diêm Tinh Vân rất lâu, mãi sau mới nói lãnh đạm, “Được lắm Diêm Tinh Vân, chúc mừng đệ”

Chúc mừng đệ.

Ba từ này cứ vậy mà được hắn nói ra, cả hắn cũng không ngờ được mình sẽ nói ra ba từ này. Lúc trước Diêm Tinh Vân có ý đi một mình, cứ khẳng khẳng muốn đi tìm nàng, trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi.

Hắn chưa từng nghĩ tới, nàng sẽ chấp nhận Diêm Tinh Vân. Bởi vì hắn biết rõ trái tim nàng đã sớm bị người đó rút đi, nàng hẳn phải là một người không tim, cũng là người không có tình cảm chứ.

Ba người một thể, hắn và Diêm Tinh Vân đều là phân thân của người đó. Kiếp trước vì người đó, hắn phản bội nàng, cuối cùng cũng đánh mất tình yêu của nàng. Còn người đó, lại vì thể lọt vào trong tình chướng, điên cuồng yêu chiếm hữu nàng, vì nàng không tiếc bất cứ thủ đoạn nào, giam nàng trong tiền cốc của Minh giới, ở mấy trăm vạn năm bên cạnh nàng.

Đáng tiếc, bất luận kẻ đó yêu nàng sâu thế nào, điên cuồng ra sao, cuối cùng vẫn mất nàng.

Nàng vì muốn rời đi, chẳng tiếc tước đoạt thân cách, chẳng tiếc đem thân đẩy vào luân hồi. Ngay lúc đó nàng mới quyết tuyệt làm sao, hắn biết rất rõ. Hắn lại càng rõ hơn, chuyện giữa nàng và người ấy.

Bởi vì hắn và người ấy là một người, mặc dù hắn không cách nào biết suy nghĩ của người kia, mà người đó lại có cách thao túng hắn tất cả.

Chính bởi thế, nên hắn sau khi nàng quyết tuyệt rời đi mới có thể nghe theo lời người đó, đi vào luân hồi, hy vọng có thể tẩy đi tình chướng, quên nàng hoàn toàn.

Một đời này, là mười kiếp hắn và Diêm Tinh Vân luân hồi chuyển thế, cũng là kiếp cuối cùng. Chín kiếp trước, nàng cũng không xuất hiện, Diêm Tinh Vân lại ứng với kiếp nạn từng người.

Một đời này, kiếp nạn của hắn là dục, vì thế hắn mới có thể tới gần những thứ mà hắn cho là dục đó – nhìn qua nữ nhân, mà hắn không cách nào nghĩ ra, chỗ ứng kiếp nạn của Diêm Tinh Vân lại dĩ nhiên là tình.

Hết lần này tới lần này tình kiếp tiến dần tới, người ứng kiếp lại là nàng. Chẳng lẽ đây mới là kiếp ứng thật sự sao? Hắn và Diêm Tinh Vân luân hồi chuyển thế mười kiếp, mắt thấy sau kiếp luân hồi cuối này, sau khi phục hạ luân hồi thì có thể triệt để tẩy sạch tình chướng, lại lần nữa trở lại thân mình, nhưng mà đời này, nàng lại xuất hiện, hơn nữa lại là người ứng kiếp của Diêm Tinh Vân!

Nếu là người khác, Diêm Tinh Vân có thể thành công vượt qua kiếp này, nhưng người ứng kiếp lại là nàng, Diêm Tinh Vân vốn không có một tí cơ hội nào!

Hay là nói, hắn vốn không muốn đi độ kiếp, hắn muốn được ở bên nàng, lấy được tim nàng, lấy được tất cả mọi thứ của nàng.

Diêm Tinh Vân biết rất rõ không thể làm được, nhưng hắn vẫn làm thế...

Người đó chỉ sợ cũng biết rồi đi? Bất kể là hắn hay Diêm Tinh Vân, họ làm tất cả, đều không giấu nổi người đó, vì người đó mới là chủ thật sự của họ!

Trong lòng Diêm Sát khổ sở, đau đớn và không cam lòng tận đáy lòng đang điên cuồng gào thét ngập tràn, luồng áp lực tình cảm sâu trong linh hồn cứ trào ra mãnh liệt, gần như bức hắn sắp điên lên mất.

Hiện giờ hắn cuối cùng cũng cảm nhận được sự thống khổ kiếp trước của Diêm Tinh Vân và người đó, loại đó rõ ràng là thuộc về mình, lại vĩnh viễn không cách nào đạt được mà thống khổ!

Ông trời nhất định là trừng phạt hắn rồi, trừng phạt hắn năm đó quay lưng phản bội lại nàng, một đời ở đây, người nàng ái một lại đổi thành Diêm Tinh Vân, cái vị tồn tại huyết mạch giống y hắn, có linh hồn giống nhau, lại vĩnh viễn không cách nào đạt được niềm yêu say đắm như thiếu niên kia.

“Cám ơn đại ca” Diêm Tinh Vân nở nụ cười, lần đầu tiên cười vui vẻ thỏa mãn đến mức gần như... khổ sở.

Nhìn Diêm Sát thất thố như vậy, hắn nên vui vẻ, nhưng trong lòng hắn lại chẳng thấy vui sướng tí nào.

Thời điểm lúc con lốc ào tới, trước khi hắn mất đi ý thức, đã khởi động huyết dẫn cầu cứu Diêm Sát, lúc ấy hắn làm ra lựa chọn đó, đã biết mình sắp phải đối mặt với hậu quả gì, chỉ là hiện giờ, hắn vẫn ôm một hy vọng xa vời!

Tính cách Diêm Sát hắn biết rất rõ, cùng là phân thân của người đó, Diêm Sát vĩnh viễn tinh táo và tàn nhẫn hơn hắn hẳn. Diêm Sát thừa kế sự vô tình của người đó, còn hắn, lại kế thừa sự phản bội kinh người của người đó.

“Đây là đâu vậy?” Cảm giác được bầu không khí giữa huynh đệ Diêm Tinh Vân và Diêm Sát hơi quái lạ, Lâm Nguyệt lạnh nhạt mở miệng hỏi. Nàng đã sớm biết thân phận của Diêm Sát và Diêm Tinh Vân, cũng biết hai người họ có chuyện giấu mình, nhưng nàng lại không để ý tới.

Nàng tiếp nhận Diêm Tinh Vân, nhận định Diêm Tinh Vân, thế là đủ. Dù cho bọn họ chỉ là phân thân Minh Vương thì sao? Nếu họ dung hợp, nàng dĩ nhiên sẽ rời đi, còn về tình yêu, nàng và Nguyệt Thần Tôn giống nhau, nàng không cho phép tình yêu của mình có vết nhơ, lại không tiếp nhận nổi chuyện ba người dung hợp thành một Diêm Tinh Vân.

“Không biết rõ” Diêm Sát lạnh nhạt nhìn Lâm Nguyệt một cái, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ tuyệt sắc một lát, rồi lại nhìn thẳng dấu hiệu vành trăng màu lam trong suốt trên mi tâm của nàng.

Lúc thấy dấu hiệu vành trăng màu lam ấy, sắc mặt Diêm Sát hơi đổi, ánh mắt lạnh lùng lần đầu tiên thấy bối rối.

“Bé con, nàng có cảm giác gì không, hình như đảo này... đang động đó!” Đôi mắt tím của Diêm Tinh Vân sáng ngời, nhìn mạnh về phía Lâm Nguyệt.

“Điều này...” Lâm Nguyệt xuất thần cảm thụ một lần, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cười bảo, “Diêm Tinh Vân, xem ra vận khí của chúng ta không phải tốt bình thường đâu, nếu ta đoán không nhầm thì đây chính là hòn đảo nổi đó! Trên đảo này chắc chắn có cây Kim Sa, chúng ta đi tìm thử xem!”

“Được...”

Diêm Tinh Vân nhìn hai mắt sáng lấp lánh của Lâm Nguyệt, cười một tiếng, trong mắt ngập tràn sủng ái. Lâm Nguyệt rất tự nhiên nắm chặt tay Diêm Tinh Vân, trực tiếp đi thẳng lên trước, lại quên mất Diêm Sát đứng cạnh.

Thực ra có lẽ cũng không phải quên hẳn, chỉ là với Diêm Sát, vì nguyên nhân ảnh hưởng của Nguyệt Thần Tôn để lại, Lâm Nguyệt vô thức không muốn có nhiều tiếp xúc với Diêm Sát.

Hiện tại Diêm Sát đã tới đây, hơn nữa hẳn còn có quan hệ với Diêm Tinh Vân, họ không cần thiết phải chọc hấn, chỉ là dù không tránh được ba người chạm mặt, nhưng Lâm Nguyệt cố sức không để mắt tới Diêm Sát. Bởi vì sau khi Diêm Sát xuất hiện, trong lòng nàng tựa hồ hơi bất an, cứ như có chuyện gì không hay xảy ra, còn Diêm Sát sẽ khiến nàng mất đi thứ gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Sát Khí Tới

Nửa tháng sau.

Cách Vực sâu mấy trăm KM trong một sơn cốc có cảnh sắc hợp lòng người, Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân dắt tay nhau sóng vai mà đi, Diêm Tinh Vân cầm tay Lâm Nguyệt, gương mặt tuấn tú nở nụ cười vui vẻ nhẹ nhàng, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại phát hiện nụ cười ấy rất nhạt.

Nửa tháng trước họ thuận lợi tìm được Cây Kim Sa trên tòa hoang đảo kia, sau khi lấy được cây Kim Sa cả ba người cũng không ở lại Hải Vực lâu nữa. Sau khi rời khỏi Hải Vực, Diêm Sát liền biến mất, nàng và Diêm Tinh Vân cùng đi tới sơn cốc này, bắt đầu ra tay chế luyện thuốc giải độc.

Có cây Kim Sa, giải số độc tố còn sót lại trong cơ thể Diêm Tinh Vân không còn vấn đề gì nữa, Lâm Nguyệt tốn mất thời gian bảy ngày dùng cây Kim Sa luyện chế ra thuốc giải độc, sau đó giao thuốc giải cho Diêm Tinh Vân, những ngày tiếp theo đó, Diêm Tinh Vân bế quan bức độc tố còn lại trong cơ thể ra, mà nàng thì lại tiếp tục hộ pháp cho hắn.

Chỉ chớp mắt đã bảy ngày nữa trôi qua, từ sau khi rời khỏi Hải Vực, đã nửa tháng đi qua, nửa tháng này Diêm Sát không thấy xuất hiện lại.

Thực ra Lâm Nguyệt biết rõ Diêm Sát cũng chưa có rời đi, nàng mặc dù không thấy hắn, nhưng gần như cảm ứng được hơi thở của hắn. Từ sau khi Diêm Sát xuất hiện, nàng cũng cảm giác được giữa Diêm Tinh Vân và Diêm Sát có bí mật, chỉ là họ cứ giấu nàng liên tục mà thôi.

Lâm Nguyệt cũng không phải người nhiều chuyện, nếu bọn họ đã không nói, thì nàng dĩ nhiên cũng coi như không cần biết. Huống chi Diêm Sát trong mắt nàng, chỉ là người xa lạ mà thôi, cứ việc nàng có tiếp xúc gần gũi với hắn mấy lần, nhưng quan hệ giữa hai người cũng không được coi là tốt đẹp gì.

Vì thế sau khi Diêm Sát tự động biến mất, Lâm Nguyệt cũng không hỏi nhiều, chỉ một lòng giải độc cho Diêm Tinh Vân.

Hôm nay là ngày Diêm Tinh Vân xuất quan, mặc dù hắn không nói nhưng Lâm Nguyệt lại cảm giác được tu vi hắn đã khôi phục lại, hay nói cách khác, độc tố trong cơ thể hắn đã thanh trừ sạch sẽ, nếu không hẳn cũng không thể nào khôi phục được tu vi.

Nhìn thiếu niên phong nhã tuấn lãng tuyệt mỹ bên cạnh, Lâm Nguyệt bất giác nhớ tới mấy năm trước cảnh gặp thiếu niên ở Vân Bảo kia, đã không bị độc tố gây trở ngại, dường như thiếu niên hăng hái sôi nổi năm đó đã trở lại, nàng vốn nên cao hứng vì hắn, chỉ là không hiểu sao sau khi Diêm Tinh Vân bế quan, mấy ngày nay sâu trong lòng nàng hơi bất an, cứ như sắp có chuyện không lành xảy ra vậy.

Lâm Nguyệt đang đột phá nguyên anh hậu kỳ, có thể mờ mờ đoán được chuyện có liên quan tới mình, cứ như có việc gì đó cụ thể sắp xảy ra vậy, nàng cũng không thể nào đoán nổi là hung hay cát (tức là dữ hay lành đó), nàng chỉ có chút dự cảm. Phản dự cảm này rất mơ hồ, nhưng Lâm Nguyệt có thể cảm giác được phần ác ý đến từ tăm tối, phần ác ý này khó giải thích được, khiến trong lòng Lâm Nguyệt vô cùng bất an.

“Bé con, nàng sao vậy?”

Diêm Tinh Vân cũng đang đắm chìm trong chuyện đề ý, mãi lúc sau mới phát hiện ra đôi mày của thiếu nữ đứng bên cau lại, như có tâm sự gì, bất giác không kìm được hỏi.

“Không có gì” Lâm Nguyệt ép sự bất an khó hiểu trong lòng lại, cười nói với Diêm Tinh Vân, “Tu vi của huynh đã khôi phục lại rồi?”

“Ừ” Diêm Tinh Vân thuận miệng đáp một câu, trên mặt cũng chẳng thấy vui mừng bao nhiêu, mà ngược lại mày càng cau chặt hơn.

“Diêm Tinh Vân, huynh có phải có chuyện gì giấu ta không?” Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, ánh mắt hơi phức tạp nhìn thiếu niên.

“Không có” Diêm Tinh Vân ngăn ra, tổng mắt chợt thoáng lóe lên tia đau đớn, nhưng nhanh chóng thu lại, lộ ra nụ cười tươi rói, hai tay ôm lấy eo nhỏ của Lâm Nguyệt, cười bảo, “Bé con, tại sao ta có thể có chuyện gì giấu nàng chứ? Chỉ là đại ca ta có chút việc tìm ta mà thôi!”

“Diêm Sát sao? Hẳn bảo huynh phải trở về à?” Nghe Diêm Tinh Vân nhắc tới Diêm Sát, Lâm Nguyệt khẽ nhủ mày. Mắt tím Diêm Tinh Vân chợt lóe lên âm đạm, nhưng nhanh chóng cười nói, “Không phải thế. Nàng yên tâm, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, đại ca vẫn còn đang đợi ta, nàng trước tiên cứ ở lại chỗ này đợi ta một hồi, ta sẽ cố nhanh về thôi”

Nói xong, Diêm Tinh Vân ra sức ôm lấy Lâm Nguyệt, sau đó hôn nhẹ lên trán nàng một cái, lúc này mới buông Lâm Nguyệt ra, ngẩng kỹ nàng bảo, “Hãy đợi ta trở lại”

“Được...” Nhìn đôi mắt tím trong suốt của Diêm Tinh Vân, Lâm Nguyệt đáp khẽ một câu, nhưng không hiểu sao trong lòng lại dâng lên chua xót.

“ngao đi...” Khóe môi Diêm Tinh Vân khẽ cong lên cười, không kìm được lại hôn nhẹ lên má Lâm Nguyệt, lúc này mới xoay người đi ra ngoài sơn cốc. Lâm Nguyệt đứng yên một chỗ, lặng nhìn thiếu niên đi xa dần, trong lòng con chua xót càng ngày càng đậm lên, nàng đột nhiên hơi bất an, không muốn để cho hắn lúc này rời đi, rời khỏi đây...

Cứ việc cảm giác bất an ấy tới khó giải thích nổi, nhưng Lâm Nguyệt chính là cảm giác như thế, cứ như sau khi thiếu niên này rời đi, thì nàng cũng mất đi hẳn hoàn toàn vậy!

Nhưng Diêm tinh Vân dần đi xa, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên dâng lên xúc động, định xông lên kéo thiếu niên trở lại, nhưng cuối cùng nàng vẫn kìm được, tro mắt nhìn bóng thiếu niên biến mất ở phía xa.

Hắn nói, hắn sẽ trở lại, hắn sẽ không bỏ nàng được. Lâm Nguyệt khẽ cắn nhẹ môi dưới, đem áp con khó hiểu bất an trong lòng xuống, hai tay nắm chặt vào nhau.

“Diêm Tinh Vân, huynh nhất định phải trở lại đó...”

Lâm Nguyệt cứ lăm bầm lăm bầm vậy rồi tiêu tan trong con gió nhẹ ở sơn cốc, nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, lại phát hiện ra bầu trời vốn xanh thẳm bao la chẳng biết từ bao giờ đã bị mây đen kéo tới.

Nhìn đám mây đen kia, thân hình Lâm Nguyệt khẽ run lên, đôi mắt trong như nước mê man trở nên lạnh lợi hẳn lên, cảm giác bất an trong lòng bất giác ngập tràn.

“Đây không phải là đám mây đen bình thường, trong đám mây đen có chứa sát khí...”

Hai mắt Lâm Nguyệt híp lại, nhìn chăm chăm lên bầu trời bao la, còn đám mây đen kia lúc đầu chỉ nhỏ như lòng bàn tay chỉ trong thời gian ngắn đã nhanh chóng to ra gấp vô số lần, gần như che cả nửa bầu trời, mà đồng thời lúc đám mây khuếch rộng, một luồng sát khí tà ác vô hạn đập thẳng vào mặt.

Trong nháy mắt, Lâm Nguyệt rợn cả tóc gáy, cứ như bị thứ gì đó theo dõi vậy, thấy lạnh cả người dâng lên từ tận đáy lòng.

“Cái này là nhắm về mình, đến cùng là ai, định muốn giết ta...”

Lâm Nguyệt nhìn đám mây áp trên đỉnh đầu đang vùn vụt không ngừng, chỉ trong nháy mắt trời đất u ám cuồng phong gào thét trên bầu trời meeng mông, gương mặt tuyệt sắc trong nháy mắt thẳm lại, nàng nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, hai tay bằng tốc độ mắt thường không thấy nhanh chóng bấm linh quyết, theo động tác của nàng, chung quanh người nàng xuất hiện từng lớp băng lá chắn cực nhanh, từng lớp từng lớp băng lá chắn bọc kín nàng không một khe hở.

Gần như toàn bộ xuất ra tất cả mọi thủ đoạn phòng ngự, Lâm Nguyệt vẫn không yên tâm, nàng dồn toàn tâm nhìn thẳng lên mảng mây đen trên bầu trời, môi hồng khẽ cong lên cười lạnh lùng vui vẻ!

“Đó cũng không phải là tu sĩ nguyên anh làm ra thủ đoạn này, người giết đây nhất định là tu sĩ hóa thân! Nhưng cho dù là ai, muốn giết Lâm Nguyệt ta cũng tuyệt không phải dễ! Hôm nay ta sớm đã không còn là con kiến hôi đệ tử ngoại môn Côn Lôn năm đó nữa, muốn giết chết Lâm Nguyệt ta thì dù cho ngươi có là tu sĩ hóa thân cũng phải trả giá tương xứng!

Trong mắt Lâm Nguyệt lóe sáng, tay nhanh chóng néo linh quyết, chỉ thấy mỗi tàn ảnh. Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, cứ việc cả bầu trời bao la bị mây đen bao phủ, như trời đất đã hoàn toàn bị bóng đen thôn tính vậy, cuồng phong tàn sát bừa bãi, tia chớp rạch ngang, Lâm Nguyệt vẫn thùy chung ngồi khoanh chân vững vàng trong sơn cốc.

Hai tay nàng vẫn chuyển động không ngừng, hư vô hóa trong nháy mắt tuôn ra từ trong cơ thể nàng, trong nháy mắt biến thành một ngọn lửa đen ngập tràn trong người Lâm Nguyệt, sau đó bao trọn Lâm Nguyệt trong ngọn lửa.

Hư vô hóa xuất hiện, chẳng qua chỉ là vừa bắt đầu, tiếp đó theo động tác không ngừng của Lâm Nguyệt, từng món pháp bảo cũng lần lượt hiện lên, dưới sự khống chế của Lâm Nguyệt, bắt đầu quay chung quanh thân thể, hơn nữa lấy nàng làm trung tâm, chậm rãi xoay tròn.

Với tu vi Lâm Nguyệt, nàng có thể làm được vậy, sau tầng tầng lớp lớp phòng ngự, lại có thể đồng thời thao túng nhiều pháp bảo đến thế, đây cũng là cực hạn rồi. Huống chi loại kẻ địch không biết này tự dung đến đột ngột, vốn không cho nàng có thời gian chuẩn bị, hơn nữa dù cho nàng có nhiều thời gian, nàng cũng khó mà tiếp nhận được hết, hiện tại nếu không phải nàng cảm giác cận kề sống chết, cũng không có tư thế sẵn sàng nghênh địch như thế.

Sau khi bố trí tốt tất cả, Lâm Nguyệt bắt đầu thu lại tinh thần, điều tức khôi phục lại linh lực trong cơ thể, nàng muốn dùng trạng thái tốt nhất để nghênh đón trận sinh tử sắp xảy ra!

Nàng, đang đợi! Đợi đối phương phát động công kích.

Thời gian trôi qua từng chút một, gió lốc trên không trung càng ngày càng tàn sát bừa bãi, bầu trời đen kịt, cứ như sắp sụp xuống vậy, một trận tiếng sấm và cuồng phong gào thét như nổ tung bên tai, nếu không phải Lâm Nguyệt có đầy đủ định lực, chỉ sợ bị ông trời uy áp như thế, cũng sẽ rối loạn tinh thần.

Đem tia linh lực cuối cùng trong kinh mạch hấp vào trong đan điền, Lâm Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt bình thản nhìn bầu trời đen kịt.

Toàn bộ bầu trời vào lúc nàng mở hai mắt ra trong chớp nhoáng, mây mù đen trên không trung bỗng nổi gió mây phun, ở chính giữa trung tâm, đột nhiên xuất hiện một màu đỏ tươi, màu đỏ tươi ấy chói mắt cứ tựa như máu tươi nhuộm đen cả màu đen của bầu trời, thoát nhìn khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Khi màu máu đỏ kia xuất hiện, hơi thở tà ác ấy càng phát ra nồng nặc, màu máu đỏ dần rõ hơn, hơn nữa tràn ra rất nhanh, cùng lúc đó một luồng uy ép khó hình dung nổi chậm rãi truyền ra từ trong màu máu.

“Rốt cuộc đã tới rồi!”

Hai mắt Lâm Nguyệt co rút lại, trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, song lại nhanh chóng trở lại bình thường, lạnh lùng nhìn bầu trời chằm chằm.

Về uy áp này kinh thiên động địa, trở truyền ra trong nháy mắt, cả vùng đất đều gần như run rẩy, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, cả thảm thực vật trong sơn cốc gần như bị bật tận gốc, thậm chí cả vách núi cách đó không xa có dấu hiệu sắp sụp.

Mà ngay trong lập tức ấy, con cuồng phong gào thét chợt ngừng lại, ngay sau đó luồng uy áp kéo từ bốn phương tám hướng tới Lâm Nguyệt đang ở trong sơn cốc, thanh thế kinh người.

Mây đen đầy trời như bị cuộn sóng bắt đầu khởi động quần quai, thờ, dùng tốc độ khó tả nhanh chóng đè xuống sơn cốc, trong nháy mắt cuồng phong lại nổi lên, cứ như trong mây đen có vô số yêu ma quỷ quái nấp trong đó đang phát ra từng đợt gào thét chói tai thảm thiết.

Chớp mắt sấm chớp vang dội, cả đám mây đen áp sát trong nháy mắt, con lốc xoáy lớn xuất hiện, mà ở giữa trung tâm con lốc ấy là vùng máu đỏ tươi kia, từng đợt nổ rung trời phát ra trong con lốc, trực tiếp xoay tròn đè xuống Lâm Nguyệt, ngay sau đó, ánh sáng máu bỗng như dòng nước xoáy bắn ra, hóa thành một tấm huyết phù khổng lồ gào thét lao thẳng tới Lâm Nguyệt.

Lúc tấm huyết phù kia xuất hiện trong con lốc thì chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, nhưng sau khi thoát khỏi con lốc xoáy, lại đón gió dài ra, nhanh chóng tăng vọt thành một tòa núi nhỏ, lúc này trên huyết phù được khắc đầy những phù văn quý dị méo mó, những phù văn đó dính sát trên huyết phù, gãy giữa không ngừng, cứ như có sinh mạng vậy.

Mà kèm theo huyết phù xuất hiện, luồng sát khí dày đặc ập vào mặt, cứ như cả đất trời đều ngập tràn hơi thở tà ác này vậy, huyết phù xuất hiện trong nháy mắt, trời đất nổ tung, gần như cả thiên địa sắp sụp vậy!

Trong nháy mắt cả vùng trời đất bị huyết phù kia phong tỏa triệt để, linh khí chung quanh trời đất cứ như bị một luồng lực lượng kỳ dị phong ấn, dưới uy áp của huyết phù, cả vùng thiên địa đã biến thành một khu vực chân không hoàn toàn, đến linh khí thiên địa cũng bị thôn tính triệt để.

Tốc độ huyết phù cực nhanh, gần như thoát khỏi lốc xoáy trong nháy mắt, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Lâm Nguyệt, sau đó trực tiếp áp thẳng xuống nàng!

Tốc độ nhanh như chớp, chẳng dừng lại tí nào, thậm chí còn không để cho Lâm Nguyệt có cơ hội phản ứng, công kích trí mạng kia đã tới ngay tức thì!

“Đây tuyệt đối là bút tích của tu sĩ hóa thân!”

Hai mắt Lâm Nguyệt lóe sáng, nhìn thẳng huyết phù đang áp trên đỉnh đầu, từ trong huyết phù ấy tỏa ra hơi thở tà ác, nàng còn cảm thấy có hai luồng hơi thở quen thuộc, một thuộc về hơi thở của lão tổ côn lân tử ngọc đạo quân, một nếu nàng đoán không sai hẳn là thuộc về... Diệp Khuyết Tuyệt!

Luồng uy áp khổng lồ kia thuộc về tử ngọc đạo quân, với hơi thở của tử ngọc đạo quân thì Lâm Nguyệt chẳng xa lạ gì, lúc đầu bị hút vào trong không gian loạn lưu, trước khi tới Đông Hải Cực, nàng từng tự mình cảm thụ qua, luồng hơi thở này thuộc về tu sĩ hóa thân tuyệt đối không nhầm!

Còn phần hơi thở khác, dù trong đó còn xen lẫn mùi máu tươi nồng nặc đầy tác ác lạnh lẽo, nhưng với luồng hơi thở này Lâm Nguyệt lại càng thấy quen

hon, đó là vì thuộc về hơi thở của Diệp Khuynh Tuyết, với Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt thậm chí còn hiểu hơn cả Tử ngọc đạo quân!

Vì thế người đang ẩn thân ra tay giết nàng, chẳng phải là tử ngọc đạo quân và Diệp Khuynh Tuyết sao!

Hơn nữa trên hơi thở có thể phân biệt ra được, tu vi của Diệp Khuynh Tuyết ngang ngửa với nàng!

Quả nhiên không hổ là nữ chính! Nàng trải qua thời gian may mắn mà xui quẻ khiến lại chiếm được thần cách nguyệt thần tôn bỏ xuống phạm giới, lại dung hợp với huyết mạch tộc Nguyệt, vì thế mới có tu vi hôm nay, còn tu vi Diệp Khuynh Tuyết lại có thể ngang ngửa với nàng, quả nhiên là người có số mệnh nghịch thiên, không hổ là nữ chính được thiên đạo chọn!

Chỉ là dù Diệp Khuynh Tuyết có số mệnh nghịch thiên thì sao? Dù cho Tử ngọc đạo quân là tu sĩ hóa thân thì sao nào? Lâm Nguyệt nàng hiện giờ đã không còn là đệ tử ngoại môn còn lớn mặc người bắt nạt năm đó nữa, lại càng không phải là con kiến hôi để tử ngọc đạo quân và Diệp Khuynh Tuyết muốn giết chết là được!

Bọn chúng muốn giết nàng, đâu có dễ vậy! Dù Lâm Nguyệt nàng thật phải chết, nàng cũng sẽ cản ngược trở lại một cái mới được!

Nàng muốn cho chúng biết, dù là con kiến hôi, cũng sẽ vì sinh tồn mà phản kháng, dù con kiến hôi có phải chết, nhưng trước khi chết cũng muốn kẻ địch phải gãy chết một trận!

Dưới áp chết của huyết phù trong nháy mắt, hai mắt Lâm Nguyệt lộ ra tia điên cuồng, nàng hừ lạnh một cái, thân hình đang ngồi xếp bằng ở giữa băng lá chấn đột nhiên nhảy thẳng lên, thân hình mảnh mai mềm mại ấy chẳng những không tránh mà ngược lại hóa thành vệt sáng, trực tiếp nghênh đón sự áp chế trực tiếp của huyết phù khổng lồ kia!

“Tu sĩ hóa thân thì sao? Muốn Lâm Nguyệt ta khoanh tay chịu chết, còn chưa có đủ tư cách đâu!”

Thân hình mảnh mai mềm mại của Lâm Nguyệt trôi lơ lửng trên không trung, một đôi mắt đẹp giờ phút này đều nồng đậm sát khí, nàng chậm rãi giờ Hương lưôi đao trong tay lên, linh lực trong cơ thể điên cuồng xoay tròn, tràn vào trong hương lưôi đao, sau đó dưới con áp chế của huyết phù trong nháy mắt, giờ mạnh đao lên hung hăng chém mạnh vào núi huyết phù khổng lồ kia!

“Thuận vận tầng băng lá chấn!”

Một kích của Lâm Nguyệt chưa ngừng, trong tay trái lại động ra một chút, theo động tác của nàng, một luồng linh lực cuồng bạo trong nháy mắt bộc phát, nhiệt độ chung quanh đột nhiên lạnh xuống tới cực điểm, trên không trung nhanh chóng tập trung thủy nguyên tố chẳng chừa, sau đó chỉ trong thời gian ngắn nhanh chóng kết thành từng tầng từng tầng băng lá chấn.

Một tầng, hai tầng, ba tầng...Chín ngàn tám trăm tầng, 9990 tầng...

Chưa đủ, vẫn còn thiếu một tầng nữa. Sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, trên mặt lộ ra tia điên cuồng, linh lực trong cơ thể cũng xoay tròn điên cuồng, vì linh lực vận chuyển quá nhanh, nơi đan điền truyền đến từng đợt đau nhức, nhưng thần sắc nàng không đổi, tay chỉ điểm liên tục, một luồng linh lực dồi dào được từ bỏ linh giới tràn vào nội thể!

Trong dòng linh lực tràn vào đó, cuối cùng một tia linh lực điên cuồng bộc phát ra từ đầu ngón tay trái Lâm Nguyệt! Linh khí bộc phát trong nháy mắt, cuối cùng mười tầng băng lá chấn cuối cùng đã đông cứng lại thành, thuận vận tầng băng lá chấn cuối cùng cũng tung ra thành công viên mãn!

“Mười vận băng châm thuật!”

Khi vận tầng băng lá chấn hình thành trong nháy mắt, hai tay Lâm Nguyệt kết hợp lại, xuất hiện một dấu tay quý dị, không khí trong chớp mắt cứng lại, có vô số băng châm lạnh lóng lánh xuất hiện trong nháy mắt, cùng lúc đó, kết ấn trong tay Lâm Nguyệt thay đổi, quát lên, “Thượng cổ băng long, hiện!”

Một tiếng vừa dứt, băng châm trên không trung trong nháy mắt xuất hiện biến hóa vô số băng châm ngưng tụ lại một chỗ, kết thành một con băng long khổng lồ, toàn thân nó đều là những băng châm dữ tợn, băng long ấy điên cuồng gào thét một tiếng, hung hăng đè huyết ảnh đánh tới!

Đây là lần đầu tiên Lâm Nguyệt phát ra phản kích với tử ngọc đạo quân! Nàng muốn đối phương hiểu, hiện giờ nàng đã không còn là con kiến hôi tu sĩ mặc hần thảo túng chuyện sinh tử nữa! Nàng bây giờ cũng không phải là kẻ hèn muốn giết thì giết được!

Băng long khổng lồ và vết máu áp chế lớn đụng mạnh vào nhau phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếng nổ này chấn động trời đất, cả vách núi sơn cốc bị chấn động làm sụp cả mảng lớn, luồng khí tức bạo ngược tràn qua, san phẳng cả ngọn núi trong sơn cốc.

Va chạm này khiến vết máu áp chế trên không trung hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục áp chế xuống, mà băng long kia sau một kích này cả thân thể băng long khổng lồ gần như tán loạn, song vẫn phát ra tiếng rống gầm, và thân thể cao lớn vận vẹo lại lần nữa đánh thẳng tới huyết phù, trong nháy mắt xông tới, đôi mắt băng long không còn thần sắc tựa như hàm chứa bi tráng.

Ầm ầm!

Thân thể băng long khổng lồ, lại đâm vào huyết phù lần nữa, cuối cùng băng long phát ra tiếng rên rỉ, thân thể cao lớn vỡ vụn một cái, hóa thành vô số băng ánh sáng, dần tiêu tán trong không trung.

“Tuyệt Thiên tên!”

Gần như băng long tiêu tán ngay trong nháy mắt, Lâm Nguyệt lại chỉ tay lên lần nữa, một luồng mũi tên màu đỏ cực lớn xuất hiện ngay tức thì, chỉ một ngón tay nàng chỉ, bắn thẳng tới vết máu!

Mũi tên khổng lồ ấy gào thét lao đi trong không trung, kéo lê theo từng luồng khí mạnh sụp đổ, tiếng gào thét chói tai ấy mang theo điên cuồng liều lĩnh, mang theo oán khí ngập trời và không cam lòng của Lâm Nguyệt, tựa như tia chớp bắn thẳng tới huyết phù!

Mũi tên Tuyệt Thiên này là pháp thuật được ghi trong bí quyết Lưu hương thiên cổ, có cấp bậc ngang với pháp thuật độc tiền cấp thấp, song uy lực của nó lại là độc tiền mạnh gấp ngàn vạn lần!

Tuyệt Thiên tên này được Lâm Nguyệt tu tập cho tới nay chưa từng sử dụng qua bao giờ, nhưng giờ đối mặt với nguy cơ sinh tử, Lâm Nguyệt gần như sử dụng toàn bộ đòn sát thủ của mình ra hết!

Ngay trong nháy mắt Tuyệt Thiên tên bắn ra, cả trời đất gần như run rẩy, mũi tên ấy lao đi với tốc độ không gì đỡ nổi, gào thét bắn thẳng tới huyết phù, đâm mạnh như phía huyết phù to như núi kia!

Ầm một tiếng, mũi tên Tuyệt Thiên tên bắn chuẩn xác vào trên huyết phù đó, huyết phù khổng lồ ấy, đã giảm đi xu thế bùng ngừng lại, sau đó như nghe thấy một tiếng khóc chói tai vang lên, từng tiếng rạn nứt nổ vang, huyết phù kia bị Tuyệt Thiên tên bắn trúng một góc đã nổ tung, cả mảng huyết phù lớn vậy thế mà lại bị một mũi tên bắn thủng một góc!

Góc huyết phù bị vỡ trong nháy mắt, tốc độ áp chế huyết phù giảm xuống một tỷ, gần như mơ hồ nghe thấy tiếng nói kinh ngạc từ trên không trung truyền tới!

“Không hổ là người nghịch thiên, mấy năm không gặp, hóa ra cũng có chút bản lĩnh! Nhưng muốn chạy thoát vẫn chưa đủ sức đâu!”

Giọng đó thuộc về Từ Ngọc đạo quân, cứ như từ chỗ tối tăm trên không trung truyền tới, thực ra còn kèm theo cả tiếng giễu cợt khinh bỉ của Diệp Khuynh Tuyết nữa!

Quả nhiên là Diệp Khuynh Tuyết!

Trong mắt Lâm Nguyệt bùng lên lửa giận, nhưng nàng chẳng quan tâm tới những thứ này, bởi vì lúc Từ Ngọc đạo quân mở miệng trong nháy mắt, một luồng uy áp cường đại từ không trung tràn xuống, hóa thành luồng khí tàn sát bừa bãi lao thẳng tới Lâm Nguyệt đè mạnh xuống.

Uy áp này mãnh liệt vô cùng xen lẫn cả luồng khí tàn sát, với khí thế không gì đỡ nổi rơi mạnh xuống người Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt phun mạnh máu ra, cả người cứ như có thiên quân vạn mã xông tới trên người, cả nửa người bị ép xuống khiến xương cốt toàn thân phát ra âm thanh lách cách, xương cốt ấy như không chịu nổi gánh nặng suýt vỡ vụn ra, và thân thể mềm mại của nàng trên không trung như không tự chủ được rơi xuống đập mạnh trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Huyết Chiến

Thân thể lục phủ ngũ tạng lộn nhào, dưới con uy áp cường đại, Lâm Nguyệt gần như không có sức phản kháng nào! Nếu là thân thể tu sĩ bình thường, chỉ sợ dưới một kích này đã sụp đổ hoàn toàn, nhưng thân thể Lâm Nguyệt lại thuộc về bán thần thể (nửa thần), dù chỉ là bán thần thể thôi cũng không phải chỉ một kích của tu sĩ hóa thần mà có thể bị phá hủy ngay!

Lâm Nguyệt bị đòn nặng rót từ trên không xuống, nhưng ngoài phun một ngụm máu ra thì thân thể cũng không bị thương nặng, nàng nhìn chằm chằm vào luồng khí xoáy trên không, dùng tay lau máu trên khóe môi, tay kia vùng mạnh lên, chụp về phía bầu trời, giọng rít lên nói, “Tuyệt Thiên Tên, vạn tên cùng bắn!”

Tiếng lâm Nguyệt gào lên mang theo sát khí điên cuồng, dưới nguy cơ sinh tử, nàng lại lần nữa xuất ra Tuyệt Ngày tên, linh khí trong cơ thể điên cuồng xoay tròn, nơi đan điền truyền tới từng cơn đau nhức kịch liệt, linh khí này gần như là dấu hiệu khô cạn, linh khí còn lại trong bổ linh giới không ngừng tuôn vào trong thể nội, nhưng vẫn không kịp tốc độ linh khí bị tiêu hao!

Giọng Lâm Nguyệt vừa dứt, không gian quanh thân thể đột nhiên xuất hiện vạn vệt trong nháy mắt, hơn mười mũi tên khổng lồ xuất hiện tức thì, sau đó đồng loạt bắn thẳng về huyết phù trên không trung!

Hai trong mắt Lâm Nguyệt ngập tràn khí lạnh, đầu ngón tay vẽ trên hư không một cái, môi hồng hé mở, phun mạnh một câu lạnh băng, “Nổ!”

Giọng vừa dứt, hơn mười mũi tên bắn mạnh về phía huyết phù, cùng lúc bắn trúng huyết phù thì đồng thời cùng nổ tung trong nháy mắt!

Trong nháy mắt, hơn mười mũi tên cùng nổ tung, một luồng khí cười đại bộc phát có khả năng hủy thiên diệt địa, tiếng nổ ầm ầm đó khiến trời đất chấn động suýt sụp đổ.

Tiếng nổ mạnh vang lên, góc huyết phù khổng lồ trong nháy mắt lại bị nổ tung thành mảnh vụn, huyết phù khổng lồ run rẩy, tốc độ cũng giảm đi mấy phần.

“Phốc!”

Sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, phun mạnh một ngụm máu ra. Nàng lao đảo lui lại sau vài bước, nhưng trong mắt vẫn tàn khốc không giảm, ngón tay nhỏ vừa động, một giọt máu tươi mơ hồ gần như xuất hiện trên đầu ngón tay, hai tay nàng bỗng néo động linh quyết, sau đó trên mặt lạnh lẽo, mạnh tay bắn giọt máu nhạt kia về phía luồng xoáy trên không trung!

“Tộc Nguyệt ta, Nguyệt Thần Linh, lấy thần huyết tế điện, phá!”

Lời thần chú vậy nói vang lên, giọt máu vàng nhạt trên không trung bắn ra đột nhiên biến thành một luồng sáng vàng, với tốc độ mắt thường không thấy bay vọt tới luồng xoáy trên không!

Huyết chú Nguyệt thần!

Đây là thời điểm Lâm Nguyệt lấy được thần cách khôi phục được huyết mạch của tộc Nguyệt nên đã sớm nhận được truyền thừa, Thần Huyết Nguyệt nguyên rủa này thực ra đã không còn như pháp thuật nữa mà nó thuộc về thần thuật, đây là thần thuật truyền thừa của tộc Nguyệt duy nhất!

Đây cũng là pháp thuật cường đại có uy lực nhất mà Lâm Nguyệt hiện giờ dùng tới, cứ việc với Thần Huyết Nguyệt nguyên rủa với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt mà sử dụng ra khiến uy lực của nó chưa đạt tới đỉnh cao, nhưng phần pháp thuật này cuối cùng cũng không thuộc về pháp thuật giới tu chân, nên dù chỉ có ba phần uy lực, cũng đã có thể kinh thiên động địa rồi!

Thần huyết Nguyệt nguyên rủa với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt mà lấy ra sử dụng chỉ coi là miễn cưỡng, nếu không phải nàng lấy được thần cách, lại khôi phục được huyết mạch của tộc nguyệt, thân thể đó đã là bán thần thể thì nàng cũng không cách nào thi triển ra được.

May mà nàng mặc dù thân thể chưa hoàn chỉnh, nhưng trong cơ thể cuối cùng cũng có một tia huyết mạch thần tộc, vì thế dưới việc dốc toàn lực cũng miễn cưỡng đem cách này xuất ra, nhưng dù chỉ là miễn cưỡng cũng thuộc về pháp thuật thần giới, uy lực của nó quả thật là kinh thiên động địa!

Thần Huyết Nguyệt nguyên rủa này vừa ra, rốt cuộc Lâm Nguyệt không chế không nổi nữa, lại phun ra ngụm máu lần nữa! Kinh mạch toàn thân vì linh lực khô kiệt, cứ như bị xé nứt ra vậy đau đớn mãi, dưới con uy áp cường đại trên không trung, xương cốt thân thể như bị vỡ nát ra vậy đau nhức kịch liệt, lại lần nữa xuất hiện cảm giác xé rách.

Màu sáng vàng vọt vào trong luồng xoáy trên không, mơ hồ nghe tiếng từ ngọc đạo quân và Diệp Khuynh Tuyết kinh hãi kêu lên truyền qua.

Nghe tiếng mơ hồ truyền tới, trên gương mặt tuyệt mỹ của Lâm Nguyệt thoáng hiện lên nụ cười nghiêm nghị vui vẻ lạnh lùng!

Từ Ngọc đạo quân, Diệp Khuynh Tuyết, nghĩ định giết ta sao, các người cũng phải bị trả giá lớn! Hiện giờ Lâm Nguyệt ta đã không còn là con kiến hôi mặc các người quyết định sống chết nữa!.

Bên đó, tại hậu điện của đình Vân Vụ.

Luồng sáng màu vàng chói mắt bỗng xuất hiện ở trên thủy kính, khi luồng sáng xuất hiện, hồn châu nguyên rủa đang lơ lửng trên thủy kính đột nhiên ngừng lại, phát ra tiếng răng rắc nho nhỏ, chỉ thấy trên hồn châu nguyên rủa xuất hiện từng vết nứt!

Cùng lúc đó, Từ ngọc đạo quân đang làm phép đột nhiên khó chịu hừ một tiếng, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch mãi, một tia máu tươi tràn ra từ khóe môi!

Mà Diệp Khuynh Tuyết đang đứng bên cạnh bảo vệ trận pháp nhỏ phản ứng càng thêm kịch liệt, chỉ thấy nàng ta hét lên một tiếng, phun mạnh một ngụm máu tươi ra, cả người như bị một con uy áp cường đại thật sự đánh bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

“Phốc!”

Lại phun tiếp ngụm máu lớn ra, Diệp Khuynh Tuyết giãy giụa, mặt đầy hoảng sợ hét to với Từ ngọc đạo quân, “Sư phụ!”

“Tuyệt Nhị, máu huyết!” Sắc mặt Từ ngọc đạo quân trắng như tờ giấy, trong mắt mơ hồ lóe lên tia sợ hãi, giọng khàn khàn đầy dữ tợn quát lên, “Đem máu huyết rót vào trong hồn châu nguyên rủa, mau lên!”

Từ ngọc đạo quân đã mất đi vẻ bình tĩnh lúc trước, sắc mặt dữ tợn, trên trán nổi đầy gân xanh, hai mắt nhìn chăm chăm thủy kính, trong mắt càng ngày càng thêm hoảng sợ.

Hai tay ông ta néo linh quyết cực nhanh, khàn giọng hét lớn, khóe môi lại không ngừng chảy ra máu tươi.

“Chết tiệt, Lâm Nguyệt kia dùng pháp thuật gì lại có thể xuyên thủng không làm ta bị thương ngược lại chứ!”

“Chỉ là một con kiến hôi Nguyên anh kỳ mà đã khó đây thế này, nữ tử này tuyệt đối không thể giữ lại, hôm nay nó nhất định phải chết!”

Trong lòng tử ngọc đạo quân lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi, cũng là lần đầu tiên kiêng kỵ với một tu sĩ nguyên anh!

Giờ phút này Diệp Khuynh Tuyết cũng hoảng sợ không thôi, tu vi nàng ta thấp, bị thương quá nặng hơn Tử ngọc đạo quân, vừa rồi luồng sáng vàng xuất hiện trong nháy mắt kia, nàng ta cho là mình chết ngay tức khắc, nếu như không phải thời điểm máu chốt tử ngọc đạo quân giúp nàng ta chia sẻ phần lớn áp lực, thì giờ phút này nàng ta đã biến thành cái xác rồi!

Diệp Khuynh Tuyết gầy gù đứng lên từ trên mặt đất, chạy cực nhanh tới hòn châu nguyên rửa, tự rót máu bản thân vào trong hòn châu nguyên rửa!

Giờ phút này trong lòng nàng ta lại vừa hoảng sợ vừa ghen tị, lại càng thêm hận ngập trời với Lâm Nguyệt. Vào mấy năm trước, mặc dù nàng ta kiêng kỵ Lâm Nguyệt, hơn nữa còn ghen ghét nàng, nhưng lại sợ Lâm Nguyệt, nhưng giờ, trải chuyện chuyện sống chết vừa rồi, nàng ta ngoài chuyện ghen ghét với Lâm Nguyệt ra thì còn thêm tia sợ hãi nữa!

Nàng ta không thể nào không sợ, không thể nào không sợ hãi, chỉ ngần ngừ trong mấy năm, nàng ta dưới sự giúp đỡ của tử ngọc đạo quân, hơn nữa bản thân lại có đại kỳ ngộ, vì thế mới có tu vi như hôm nay, nhưng Lâm Nguyệt chẳng có sư môn trợ giúp gì, nhưng lại dựa vào chính sức mình mà bước tới như hiện giờ!

Mặc dù nàng ta không biết tu vi hiện tại của Lâm Nguyệt cao thế nào, nhưng vừa rồi trải qua trận mạo hiểm kia, nàng ta cũng đoán ra được chút!

Tu vi Lâm Nguyệt, tuyệt đối không thấp hơn nàng ta, thậm chí có khả năng còn mạnh hơn nàng ta! Phải biết tu sĩ nguyên anh so với tu sĩ hóa thân, dù chỉ thấp kém hơn một bậc, nhưng thật ra lại chênh lệch khủng khiếp!

Một tu sĩ hóa thân muốn giết chết một tu sĩ nguyên anh, thật ra cũng không tốn nhiều công phu cho lắm, cho dù họ không cùng trong không gian, nhưng phương pháp nguyên rửa vốn cực kỳ lợi hại, hơn nữa người thi triển phương pháp này lại là tu vi hóa thân, muốn giết chết một tu sĩ nguyên anh không khó!

Dù sao tu sĩ hóa thân là bá chủ giới tu chân, trước mặt tu sĩ hóa thân, các tu sĩ khác chỉ tồn tại như con kiến hôi, không chịu nổi một kích!

Huống chi tử ngọc đạo quân là lão tổ Côn Lôn, thực lực cường đại khác xa với các tu sĩ hóa thân bình thường khác, mà lần này ra tay với Lâm Nguyệt, lại được một tu sĩ nguyên anh như nàng ta trợ trợ bên cạnh, vốn cho là chỉ trong khoảng khắc giết Lâm Nguyệt cực đơn giản, nhưng giờ thật sự lại tât mạnh cho họ một cái!

Ba năm, chỉ ngần ngừ trong ba năm, Lâm Nguyệt đã không còn là con kiến hôi ở Côn Lôn năm đó nữa, nàng bầu giờ, thực lực rất cường đại, với một tu sĩ hóa thân và tu sĩ nguyên anh liên thủ âm toán, thế mà còn có thể phản kích, thậm chí còn khiến họ bị thương nặng!

Những điều này khiến Diệp Khuynh Tuyết không ngờ tới, thậm chí nàng ta còn không tin, nàng ta nguyên tin là có người giúp Diệp Khuynh Tuyết, chứ không tin Lâm Nguyệt gây thương tích cho mình!

Nếu nói là khiếp sợ, thật ra tử ngọc đạo quân còn khiếp sợ hơn Diệp Khuynh Tuyết, nếu ông ta biết rõ Lâm Nguyệt này khó giải quyết thế, tu vi đó đã cường đại như vậy, ông ta nhất định không đồng ý với Diệp Khuynh Tuyết ra tay với Lâm Nguyệt!

Dù sao tu vi đối phương mặc dù không bằng ông ta, nhưng ông ta cảm giác được thực lực đối phương cũng không kém ông ta nhiều, với một kẻ có tu vi tương đương với mình, dù ông ta có muốn giết đối phương, cũng không thể tùy tiện ra tay như thế, ông ta nhất định sẽ cân thận chút, lên kế hoạch thỏa đáng, rồi mới ra tay, hơn nữa vừa ra tay thì muốn một kích phải trúng, tuyệt đối không thể thả hổ về rừng, nếu không sẽ có hậu họa vô cùng!

Chỉ tiếc là, hiện tại tất cả đã quá muộn! Ông ta ra tay bừa, đã đắc tội hoàn toàn với Lâm Nguyệt, khiến giữa ông ta và Lâm Nguyệt đã trở thành cục diện chết mới xong!

Hiện thời bất kể là ông ta hay là Diệp Khuynh Tuyết, ông ta đều muốn giết chết Lâm Nguyệt, nếu không sau này đợi Lâm Nguyệt thực sự lớn mạnh, tất nhiên sẽ thành một tai họa ngầm với ông ta!

Tử ngọc đạo quân thu lại tinh thần, hai tay bóp linh quyết cực nhanh, theo lượng máu lớn Diệp Khuynh Tuyết nhỏ xuống được hòn châu nguyên rửa hấp thu, màu xanh trên hòn châu nguyên rửa lập tức mạnh lên, luồng sáng vàng trên thủy kính tạm thời bị chế trụ.

Nhưng mặc dù luồng sáng vàng tạm thời bị áp chế, song hình ảnh ở trong thủy kính lại càng ngày càng rõ hơn, uy áp cường đại ấy, gần như sắp hủy thiên diệt địa ấy mặc dù bị hòn châu nguyên rửa giam cầm trong thủy kính, nhưng không tản đi, mà ngược lại dần dần xuất hiện một vầng trắng sáng màu vàng trong đó.

Được máu Diệp Khuynh Tuyết tưới vào, tạm thời áp chế được luồng sáng trong thủy kính, tử ngọc đạo quân thở phào nhẹ nhõm. Thần sắc ông ta dữ tợn nhìn bóng Lâm Nguyệt trong thủy kính, nghiêng răng kèn kẹt nói, “Lão phu ngược lại xem thường con kiến hôi nhỏ nhỏ như ngươi rồi, chỉ là thiên phú ngươi càng tốt, tư chất càng tốt, lão phu lại càng muốn bóp chết ngươi trong trứng nước, nếu không sau này đợi ngươi lớn mạnh, thiên hạ rộng lớn, đâu còn chỗ cho lão phu sống yên ổn nữa!”

Nói xong, ánh mắt tử ngọc đạo quân lạnh lạnh nhìn thẳng Lâm Nguyệt, phát mạnh tay vẽ một cái xuống thủy kính! Theo động tác tay ông ta, ánh sáng xanh của hòn châu nguyên rửa lại càng bộc phát mạnh hơn, dưới thủy kính vẩn vơ một trận, sau đó từng đạo văn bỗng ngưng tụ lại giống một hư ảnh của tử ngọc đạo quân như đức, hướng trong thủy kính về bóng Lâm Nguyệt bắn đi!

Bên đó, theo động tác từ ngọc đạo quân, mây đen trên bầu trời quần quai, cuồng phong gào thét, hư ảnh từ ngọc đạo quân bỗng xuất hiện từ trong luồng xoáy cuội đầu xa xa nhìn về Lâm Nguyệt phía dưới.

Hư ảnh này lại chính là phân thân của từ ngọc đạo quân! Thân là tu sĩ hóa thân, đã có thể tu luyện được phân thân của mình, chỉ là phân thân của tu sĩ hóa thân phần lớn chỉ là hư ảnh, không phải là thực thể thật sự mà thôi.

Mà muốn ngưng ra thân thể phân thân thực sự, nhất định phải có lực thần cấp, mà đôi khi tu vi đạt tới đó thì không được phép tồn tại ở giới tu chân, hơn nữa người thân giới lấy bản thể xuất hiện ở giới tu chân, chẳng cần đầu pháp, hơi thở khổng lồ trong người cũng khiến cả thế giới này sụp đổ rồi!

Lúc hư ảnh từ ngọc đạo quân xuất hiện trong nháy mắt, Lâm Nguyệt đứng trên mặt đất ngửa đầu nhìn lên, hai mắt bộc phát ra luồng sát khí!

“Từ ngọc đạo quân!”

Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn hư ảnh từ ngọc đạo quân, chẳng che giấu chút nào sát khí và hận ý trong lòng!

“Lâm Nguyệt, tên nghịch đồ này, hôm nay lão phu tất nhiên muốn ngươi chết tại đây! Nơi đây sẽ là nơi ngươi táng thân!” ngũ quan Từ Ngọc đạo mơ hồ vận vẹo đầy dữ tợn, giọng rét lạnh chậm rãi truyền ra!

“Từ Ngọc đạo tặc! Lâm Nguyệt ta tự hỏi chưa từng đắc tội ngươi, vì sao ngươi ba lần bốn lượt muốn hạ sát thủ với ta chứ? Năm đó ngươi truy sát ta, ta suýt nữa bỏ mạng, hôm nay ta ở phía Đông Cực Hải xa này, ngươi vẫn không chịu tha cho ta, ta với ngươi đến cùng có thù hận gì chứ?”

Với từ ngọc đạo quân, trong lòng Lâm Nguyệt thấy thống hận chẳng kém gì Diệp Khuynh Tuyết, người này thân là lão tổ Côn Lôn, thân là tu sĩ hóa thân cao cao tại thượng, vốn nên trở thành nhân vật trong phái khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng một đại nhân vật như vậy, lại năm lần bảy lượt muốn truy sát năng, năng thật sự không nghĩ ra.

Nếu đối phương là Diệp Khuynh Tuyết như vậy chuyện năng đã rời xa giới tu chân trung nguyên rồi, vì sao còn không thể bỏ qua cho năng chứ? Thế mà vì giết năng, chẳng tiếc xuyên giới làm phép, nếu năng chết rồi, có gì tốt với ông ta chứ nhỉ?

Chẳng trách mà địa vị Diệp Khuynh Tuyết lại quan trọng như thế trong lòng ông ta, quan trọng tới mức khiến ông ta không tiếc hao tâm tổn sức, vượt qua giới hạn không gian để dồn năng vào chỗ chết chứ?

Tu sĩ một là vì tư lợi, huống chi từ ngọc đạo quân còn là tu sĩ hóa thân nữa, nếu nói ông ta chỉ vì Diệp Khuynh Tuyết mới ép năng vào chỗ chết, Lâm Nguyệt bất luận thế nào cũng không tin được, dù sao người tu chân không tư lợi thì không dây vào, nếu không được lợi khổng lồ ấy, với một tu sĩ hóa thân như từ ngọc đạo quân, một tu sĩ kiến hồi như năng vốn chẳng đáng để ông ta tốn công nhiều sức, hao tổn tâm cơ như thế.

“Ngươi và lão phu chẳng có thù hận gì, nhưng ngươi vẫn không nên tồn tại trong thiên địa này! Lão phu vốn không muốn giết ngươi, chỉ là ngươi và đồ nhi Diệp Khuynh Tuyết của lão phu kết thù, đồ nhi lão phu chính là người thiên mệnh, lão phu sao có thể cho pháp ngươi người nghịch thiên này sống chứ?”

Từ ngọc đạo quân nói ra lạnh lùng.

Thực ra ông ta không nói dối, sở dĩ ông ta ra tay với Lâm Nguyệt ngoài phần tâm tư riêng của mình ra, thì nguyên nhân phần lớn là vì Diệp Khuynh Tuyết, hiện tại ông ta và Diệp Khuynh Tuyết đã như người ngồi cùng thuyền rồi, sống chết cùng chung, Lâm Nguyệt gây trở ngại cho con đường tiến thân của Diệp Khuynh tuyết, ông ta dĩ nhiên muốn loại trừ giúp Diệp Khuynh Tuyết rồi!

Hơn nữa sau ngày hôm nay, ông ta cũng có đại thù sống chết với Lâm nguyệt, dĩ nhiên càng không thể bỏ qua cho Lâm Nguyệt!

“Cái gì mà người nghịch thiên chứ, thật nực cười! Chẳng lẽ trong thiên hạ này, ngoài Diệp Khuynh tuyết năng ta có thể sống ra, thì những kẻ khác chỉ không thể sống được sao? Lão tặc Từ ngọc, lão muốn giết cứ giết cần gì kiểm soát chứ?”

Nghe thấy lời từ ngọc đạo quân nói, Lâm Nguyệt cười lạnh ra tiếng, trong lòng thấy lạnh lẽo vô cùng. Với lời người nghịch thiên trong miệng từ ngọc đạo quân, trong lòng năng suy đoán rất nhiều, cũng mơ hồ tán thành lời đối phương nói.

Năng vốn là u hồn đến từ dị giới, xuyên không tới thế giới một quyển sách, thế giới này Diệp Khuynh Tuyết là nhân vật chính, còn năng chỉ là nữ phụ, ẩn theo ý thiên đạo, năng vốn chỉ là vật hy sinh, một người nhất định phải chết, còn Diệp Khuynh Tuyết mới là người cuối cùng leo cao trên đỉnh thành tựu.

Chỉ là sự xuất hiện của năng, khiến nội dung vở kịch có biến cố, vốn nội dung vở kịch không có phát sinh, năng cũng không bị trục xuất khỏi Côn Lôn, cuối cùng còn bị Diêm Tinh Vân đưa đi Ma cung, nhận hết ngược đãi nhục nhã, cuối cùng còn chết trong tay Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành nữa.

Năng thay đổi nội dung vở kịch, những thứ đó vốn xảy ra mà trong vở kịch không có, ngược lại còn khiến năng thành công rồi khỏi cơn cơn, sau đó lại bị từ ngọc đạo quân đuổi giết mà rơi vào không gian loạn lưu, vô tình đi tới Đông Cực Hải.

Năng chẳng những rời khỏi Côn Lôn không chết, mà ngược lại còn thần xui quỷ khiến, ở trên chỗ di tích thượng cổ chiếm được đại kỳ ngộ, tu vi từ Trúc cơ kỳ nhảy lên Nguyên anh kỳ, thực lực tăng vọt lên gấp mười lần!

Cho tới tận giờ năng thấy thế nào cũng đều thoát khỏi vận mệnh nữ phụ, không còn là vật hy sinh mặc người chém giết trong truyện kia nữa.

“Lão phu muốn giết ngươi, cầm gì kiếm có chứ? Lâm Nguyệt, đi chết đi!”

Ánh mắt từ ngọc đạo quân lạnh lẽo nhìn Lâm Nguyệt, như nhìn một con kiến vậy, tay giờ lên chậm rãi, đánh về phía Lâm Nguyệt!

Tu sĩ hóa thân ra tay không phải chuyện đùa, cứ việc người xuất hiện này chỉ là một hư ảnh, cũng không phải là bản thân từ ngọc đạo quân, nhưng lại thuộc về uy áp cường đại của tu sĩ hóa thân áp chế từ không trung tới, mang đến cho Lâm Nguyệt uy áp và nguy cơ chưa từng có.

Nhìn cự chưởng áp chế trên bầu trời đang dần hạ xuống vốn chỉ dừng lại ở huyết phù trong không trung, hai lòng mày Lâm Nguyệt cau chặt lại, nguy cơ trước mặt, nhưng trong lòng nàng tỉnh táo vô cùng!

“Tu sĩ lão tặc từ ngọc này cao hơn ta, nếu đợi lão ta ra tay thật sự, ta nghĩ muốn tránh được kiếp này tuyệt đối không thể, hiện tại chỉ có đánh cược tất cả, liều mạng đánh cược, thì may ra còn có đường sống sót! Nhưng bất kể thế nào, ta cho dù chết cũng tuyệt không thể để lão ta sống yên được!”

Trên mặt Lâm Nguyệt lóe lên tia tàn nhẫn, thần sắc dần lộ ra điên cuồng, trong lòng lại bốc lên liều mạng. Thực ra Lâm Nguyệt thật sự không muốn liều mạng bằng bất cứ giá nào, cũng là bởi tu vi giữa nàng và từ ngọc đạo quân chênh lệch quá xa, cứ việc lấy thực lực nàng bây giờ, nàng có thể bình thường đánh một trận với tu sĩ hóa thân sơ kỳ, nhưng với từ ngọc đạo quân lão tổ còn Lôn này, nàng vốn chẳng phải là đối thủ!

Nếu không có huyết phù xuất hiện, nàng dốc sức toàn bộ, có lẽ nàng có thể miễn cưỡng đánh một trận với tu sĩ hóa thân, coi như thua cũng có thể có cơ hội chạy trốn, song vừa đối kháng với huyết phù đã tiêu hao lượng linh lực lớn của nàng, giờ phút này, từ ngọc đạo quân xuất hiện, nàng đã mất đi thực lực không chế rồi.

Huyết phù kia quý dị vô cùng, nàng vừa dùng thủ đoạn mới để huyết phù kia miễn cưỡng dừng lại, nhưng chẳng cách nào đánh nát nó được, mà giờ huyết phù chưa ta, phân thân từ ngọc đạo quân lại xuất hiện, đã đẩy nàng vào tuyệt cảnh. Tiên phát chế nhân, cho dù chết cũng muốn giữ chặt đối phương làm đệm lưng!

Gần như từ ngọc đạo quân ra tay trong nháy mắt, Lâm Nguyệt cũng giờ tay lên đột ngột, thân ảnh trong nháy mắt rời khỏi mặt đất, bắn thẳng về phía chân thân từ ngọc đạo quân, đồng thời trong tay xuất hiện một trường cung đen, ngón tay nhéo nhấn về một cái, quả này nhỏ gấp mấy lần so với tuyệt thân tên, một cung tên màu vàng đỏ đột nhiên xuất hiện trên dây cung!

Hia trông mắt Lâm Nguyệt nhìn thẳng hư ảnh từ ngọc đạo quân đang chậm rãi áp chết trong huyết phù kia, kêu lên một tiếng, đầu ngón tay kéo dây cung, trong nháy mắt bắn thẳng mũi tên vàng đỏ bay vút vào chính giữa huyết phù, nhắm ngay phân thân từ ngọc đạo quân bắn tới!

“Nguyệt thân tên, phá!”

Nguyệt Thân tên là pháp thuật thần tộc, dây cung và tên vũ đều là do máu huyết trong cơ thể Lâm Nguyệt tạo thành, uy lực công kích cường đại vô cùng, tên vừa ra, cả trời đất run rẩy, chỉ là một chiêu này xuất ra nhưng giết địch chết ngàn vạn tới tám trăm, Lâm Nguyệt trước khi dung hợp với thần cách và huyết mạch tộc nguyệt cũng thừa kế không ít pháp thuật thần tộc, song vẫn chưa dùng qua lần nào.

Bởi vì chút pháp thuật này mặc dù có uy lực vô cùng cường đại, thậm chí có khả năng hủy thiên diệt địa, vô dĩ tu vi hiện tại của nàng nếu xuất ra pháp thuật như thế thì cực kỳ khó khăn, thậm chí không cần thận, sẽ không chịu nổi, kinh mạch toàn thân đứt từng đoạn, nổ hết!.

Chỉ là vì pháp thuật thần tộc nguy hiểm thế nên Lâm Nguyệt mới không sử dụng, mà hiện tại có nguy cơ đe dọa trước mắt ép tới đường cùng!

Dùng, có lẽ cũng không phải chết, nhưng nếu không phản kháng, nàng hẳn chết là cái chắc!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Thảm Thiệt

“Từ Ngọc lão tặc, muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá thật lớn!”

Tay giữ chặt dây cung, đột nhiên buông ra, mũi tên vàng đỏ trong nháy mắt bắn ra khỏi dây cung, như một vệt sao băng bay thẳng lên bầu trời, mà ngay lúc tên bắn ra nhanh, kéo thành một vệt cong trên không trung, khiến hư không vận vẹo, cứ như không chấp nhận nổi sức mạnh của mũi tên, bắt đầu sụp đổ.

Mũi tên vọt lên không trung tạo thành một luồng sáng vàng chói mắt, ánh hào quang bộc phát tràn ra con uy áp hủy thiên diệt địa, tiếng gào thét sắc nhọn chói tai, khiến trời đất run rẩy mãi, thanh thể kinh hãi ấy đáng sợ tới cực điểm!

Chỉ một mũi tên, là toàn bộ huyết mạch tộc Nguyệt tập trung từ trong cơ thể Lâm Nguyệt ngưng tụ mà thành, kể từ lúc dung hợp được thần cách và huyết mạch, thân thể Lâm Nguyệt sớm đã biến thành bán thần thể, có uy lực của thần huyết mạch, chẳng phải chuyện đùa, từ huyết mạch thần tộc ngưng

tụ ra mũi tên uy lực của nó đã vượt xa với toàn bộ pháp bảo của giới tu chân!

Đây là đại sát cuối cùng của Lâm Nguyệt, cũng là lá bài tẩy cuối cùng của nàng! Mũi tên màu vàng đỏ phát ra tiếng rít sắc bén, chỉ xoẹt trong tích tắc, cả nửa bầu trời đen kịt đột nhiên bị chiếu sáng, từng đợt gào thét và tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, tựa như tia chớp vọt thẳng lên huyết phù áp chế trên không trung!

“Chỉ có chút thủ đoạn, nhưng trước mặt lão phu, bất cứ thủ đoạn nào của ngươi cũng vô dụng thôi!” Hư ảnh trên không trung của Tử ngọc đạo quân trôi lơ lửng trong lúc xoáy nhìn mơ hồ, song giọng lại lạnh lẽo vô cùng!

Ngay khi mũi tên vàng đỏ bắn tới trong nháy mắt, lại chụp mạnh tay xuống lần nữa!

“Để cho lão phu tiếp tục!” Tử ngọc đạo quân thét lạnh một tiếng, theo động tác của lão ta, một lực lượng kinh thiên động địa từ trong chưởng của lão ta bùng ra, hướng về phía huyết phù đang áp chế điên cuồng!

“Xụt..”

Một tiếng giòn tan rất nhỏ vang lên, mũi tên vàng đỏ như tia chớp đâm thẳng vào trong huyết phù khổng lồ, lực lượng vô hình có thể hủy thiên diệt địa của song phương nháy mắt đụng nhau, trong không trung nổi lên cuồng phong tàn sát cực lớn, trong nháy mắt hư không chung quanh đều bị ảnh hưởng con bão này, trong hư không xuất hiện từng vết rạn, cứ như không chịu nổi uy lực cường đại này, sụp đổ ầm ầm!

Ngoài tiếng vỡ giòn tan rất nhỏ ấy ra, tiếng va chạm lạng lẽ, thì không còn phát ra một tia thanh âm nào nữa. Toàn bộ trời đất trong nháy mắt như lọt vào trong cảnh tĩnh mịch, đến tiếng gió cũng biến mất hoàn toàn.

Chỉ có Lâm Nguyệt và Tử ngọc đạo quân biết rõ, ở không trung, một lực lượng cường hãn vô hình đang ở trong thiên địa điên cuồng muốn nổ tung rồi!

Chỉ sau giây phút tĩnh mịch ngắn ngủi, đột nhiên chung quanh truyền tới từng đợt ầm ầm, trong nháy mắt cả sơn cốc bụi đất mù mịt, núi non quanh sơn cốc bị con lốc khổng lồ làm sụp đổ từng khúc, cả vùng đất chấn động không ngớt, gió lốc ngập tràn khắp nơi, lại san bằng cả sơn cốc cứng rắn, thậm chí còn tạo thành hơn mười vết nứt khổng lồ trên mặt đất...

“Phốc!”

Sắc mặt Lâm Nguyệt trắng như tờ giấy, phun mạnh ngụm máu tươi, thân hình mảnh mai mềm mại của nàng bị con lốc tàn sát cuốn vào, thân thể ấy bị đánh bật ngược ra đằng sau, chỉ nghe “bình bình” mấy tiếng, tầng tầng lá chắn quanh người bị gió lốc đánh nát thành bụi phấn!

Khó khăn lắm mới đứng vững, Lâm Nguyệt ngẩng mạnh đầu lên hai mắt đỏ rực nhìn lên bầu trời, trên mặt giờ phút này trông cực kỳ dữ tợn, hai tay nắm mạnh linh quyết, một luồng hấp lực nháy mắt tràn ra trong cơ thể nàng, chung quanh linh khí hơn mười dặm ào tới, Lâm Nguyệt quát khẽ một tiếng, phát mạnh về phía không trung!

“Phá cho ta!”

Lại một lực lượng vô địch ào tới, trực tiếp cắm thẳng vào mũi tên vàng đỏ ở chính giữa trung tâm huyết phù, mũi tên vốn đang bị ép ở giữa run rẩy, màu vàng đỏ như máu trong mũi tên như chuyển động, đầu mũi tên lại đâm vào thêm vài phần!

Mà theo đầu mũi tên vàng đỏ đâm vào, huyết phù khổng lồ phát ra âm thanh ken két chói tai, một vết rất nhỏ xuất hiện ở trên huyết phù.

Động tác tử ngọc đạo quân cũng ngừng lại, song lại nhanh chóng hừ lạnh, lại chụp một chưởng xuống lần nữa!

“Thế mà dám to gan, đi tìm chết đi!”

Một chưởng của tử ngọc đạo quân, mang theo hơi thở áp chế hủy diệt tất cả, hướng thẳng mũi tên cầm giữ huyết phù kia mà đi, đúng thật muốn một chưởng đánh ta mũi tên kia!

Nguyệt Thần tên đã là lá bài tẩy cuối cùng của Lâm Nguyệt, cũng là máu chốt hóa giải nguy cơ duy nhất của nàng, sao nàng để mặc tử ngọc đạo quân phá hủy chứ?

Nàng vốn cực kỳ thông minh, mặc dù phân thân tử ngọc đạo quân này xuất hiện ở đây, nhưng bản thể đối phương lại ở rất xa bên ngoài, giờ phút này uy hiếp lớn nhất không phải là phân thân tử ngọc đạo quân, mà là đám huyết phù khổng lồ đang giáng từ không trung xuống kia!

Huyết phù ấy mặc dù Lâm Nguyệt không biết là gì, nhưng nó tỏa ra hơi thở tà ác lạnh lẽo khiến Lâm Nguyệt hiểu, thứ này mới chân chính là thứ uy hiếp đến tính mạng của nàng! Còn phân thân tử ngọc đạo quân nhìn hơi thở cực kỳ to lớn, nếu không có huyết phù làm dẫn, đối phương vốn không thể làm nàng bị thương tí nào được!

Vì thế bất luận thế nào, nàng đều phải lợi dụng kích cuối cùng này, đem phá hủy huyết phù kia!

Nguyệt Thần tên là sát chiêu duy nhất hiện giờ của nàng, cũng là thủ đoạn cuối cùng của nàng đối kháng tử ngọc đạo quân, nếu Nguyệt Thần tên không cách nào phá hủy được huyết phù này, vậy nàng chỉ có một con đường là chết!

“Tử Ngọc lão tặc, Lâm Nguyệt ta dù có chết, cũng phải kéo lão xuống địa ngục cùng!” Đột nhiên Lâm Nguyệt khàn giọng lên tiếng, chẳng để ý máu

tươi trào ra khỏi miệng tý nào, lại cố chống đỡ không ngã xuống, liều lĩnh giơ hai tay lên đẩy lên trên bầu trời.

Một chương của tử ngọc đạo quân chụp xuống, Lâm Nguyệt lại nghiêng tiếp một chương, hai người lấy huyết phù làm dẫn, lần đầu tiên xuất hiện song phương trực tiếp va chạm!

Từng đợt âm thanh ầm ầm trong trời đất vang vọng, khổng lồ, cứ như có thể phá hủy hết tất cả lực lượng khổng lồ từ trên không trung lao thẳng xuống Lâm Nguyệt!

“phốc!”

Trong miệng Lâm Nguyệt máu tươi tràn ra leng lảng, làn tóc đen dài bông bênh trong gió, da thịt như không chịu nổi áp lực lớn, xuất hiện từng vết nứt, máu tươi trong nháy mắt tuôn ra, khiến cả người biến thành người máu!

Khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay đầy vết dử tợn, dưới một kích thế này, nhưng thất khiếu cùng chảy máu, giờ phút này toàn thân nàng đầm máu tươi, mặt mũi càng thêm điên cuồng dữ tợn, cứ như ác ma bò ra từ địa ngục vậy, nhìn cực kỳ kinh người!

“A!”

Lâm Nguyệt phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, thân thể nghiêng nát rơi nặng trên mặt đất ngừng lại, sau đó lại vững vàng bước tới, thân thể trong nháy mắt rời khỏi mặt đất, liều lĩnh đánh tới huyết phù trên bầu trời!

Nàng không tin, đem hết toàn lực mà nàng vẫn không cách nào phá hủy được huyết phù kia! Nàng không tin, nàng đem hết toàn lực, dùng mạng miễn cưỡng xuất ra Nguyệt Thần Tên mà không phá hủy được huyết phù này!

Nàng không tin được!

Nàng nhìn ra, huyết phù này là do tử ngọc đạo quân lấy máu Diệp Khuynh Tuyết làm dẫn, lấy thân làm môi giới, dùng bí thuật quỷ dị, chỉ cần phá hủy được huyết phù này, chẳng khác nào phá hủy được Diệp Khuynh Tuyết và tử ngọc đạo quân!

Huyết phù này nếu bị hủy, đến lúc đó dù cho Diệp Khuynh Tuyết và tử ngọc đạo quân không chết cũng bị thương nặng!

Lâm Nguyệt tỉnh tỉnh trời sinh đã có một luồng tàn nhẫn, bất cứ cái gì muốn giết nàng, nàng đều muốn đối phương phải trả giá lớn!

Cần gì đối phương là tử ngọc đạo quân là tu sĩ hóa thân và Diệp Khuynh Tuyết là đứa con trời sùng chứ!

Thân hình mảnh mai mềm mại của Lâm Nguyệt tựa như tia chớp đánh tới huyết phù, hơi thở toàn thân giờ phút này ầm ầm bộc phát, mang theo tư thế làm việc không chùn bước, phóng thẳng tới!

Có lẽ bị lấy cảm xúc quyết tuyệt của Lâm Nguyệt, Nguyệt Thần Tên cắm trên huyết phù kia phát ra từng đợt không ổn định, màu vàng đỏ cứ chớp lên không ngừng, lại dừng lại trên mũi tên chậm rãi đâm thẳng vào giữa huyết phù lần nữa.

“Muốn chết!” Tử ngọc đạo quân liếc nhìn mũi tên cắm vào chính giữa huyết phù, trong mắt chợt lóe lên tia kiêng kỵ, song thần sắc nhanh chóng thu lại, ánh mắt chợt lóe lên, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên giơ mạnh tay bỏ thẳng xuống Lâm Nguyệt!

Một chớp này, đúng là tránh đi huyết phù, mà trực tiếp hướng thẳng tới Lâm Nguyệt! Năm ngón tay khổng lồ hư ảnh xuất hiện giữa không trung, trực tiếp hạ thẳng xuống thân ảnh Lâm Nguyệt giữa không trung, nhưng Lâm Nguyệt không tránh, mặt ngập tràn máu tươi lại lộ ra nụ cười quỷ dị, chậm rãi mở miệng, “Nguyệt thần tên, nổ!”

Giọng vừa dứt, bầu không khí chung quanh chợt cứng lại, cứ như tất cả không khí đều đông lại, mà màn phủ đầu ấy cũng khiến hư ảnh bàn tay năm ngón đồng thời ngưng lại!

Giữa bữa tiệc này đột nhiên phát sinh trong nháy mắt, nguyệt thần tên cắm giữa huyết phù đột nhiên sáng lóe lên, sau đó có tiếng máu bị vỡ ầm ầm, rõ ràng sắp nổ tung, mà theo luồng kim quang bùng phát, luồng sáng vàng ấy càng thêm thuần túy, nhưng cũng có tia sáng vàng chợt lóe lên sâu vào trong huyết phù kia!

Chỉ trong tích tắc, nghe thấy từng đợt răng rắc vang lên, cả màn huyết phù khổng lồ ấy chợt xuất hiện vết nứt, vết nứt ấy ngập tràn huyết phù liên tục, chỉ trong tích tắc cả núi huyết phù khổng lồ đã chẳng chịt đầy vết nứt ngang dọc.

Nhưng tất cả vẫn chưa hết, chỉ nghe tiếng răng rắc từng đợt vang lên ầm ầm thay thế, rồi huyết phù không thể phá vỡ ấy lần đầu tiên xuất hiện vỡ vụn!

Miếng thứ nhất sụp đổ, cả huyết phù khổng lồ trong nháy mắt ào ào sụp đổ nát vụn! Cảnh này xảy ra trong tích tắc, khiến người ta gần như không kịp phản ứng. Theo tiếng vỡ vụn của huyết phù, từng luồng sáng máu bùng phát ra cực kỳ chói mắt, hơi thở cực kỳ tà ác ầm uập tức tràn ra điên cuồng, trong nháy mắt cả bầu trời biến thành mảng máu lớn, cứ như cả trời đất bị nhuộm máu tươi thắm đậm vậy!

Điều này là do Lâm Nguyệt tự lấy huyết mạch bản thân để hiến tế, xuất ra đòn mạnh nhất của Nguyệt Thần Tên!

Dưới một kích này, cả huyết phù kia đã bị phá hủy hoàn toàn, nhưng lúc nổ tung cũng bùng lên hơi thở tà ác âm u cường đại, và bàn tay khổng lồ lại tiếp tục chụp về phía Lâm Nguyệt, hơi thở âm u tà ác và lạnh lẽo này mang theo mùi máu tanh nồng nặc gay mũi, trực tiếp xộc thẳng vào người Lâm Nguyệt,

điên cuồng tàn phá trong cơ thể nàng.

Lâm Nguyệt rất thông minh, hơn nữa lòng dạ thâm sâu, mặc dù gặp phải nguy cơ sống chết, nhưng nàng cuối cùng chưa tới một khắc, cố gắng tới mức cuối cùng khó khăn lắm mới nhất được mạng về!

Vì thế từ lúc huyết phù kia xuất hiện một khắc ấy, nàng đã đoán được kẻ đứng đằng sau muốn giết mình là tử ngọc đạo quân, còn có Diệp Khuynh Tuyết chen vào một chân, nàng cũng thấy không bất ngờ lắm.

Dù sao cũng giống y như nàng cũng muốn giết Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Khuynh Tuyết cũng không lúc nào là không muốn diệt trừ nàng! Mặc dù giữa các nàng thật ra cũng chẳng có chuyện thù hận sống chết lớn nào, ban đầu ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên nàng ra tay đối phó với Diệp Khuynh Tuyết, hủy diệt Diệp Khuynh Tuyết và âm toán nàng ta, cũng là do Diệp Khuynh Tuyết đánh lên nàng trước, nàng chẳng qua chỉ là tự vệ mà thôi.

Sau đó Diệp Khuynh Tuyết lại vì thù này mà để cho tử ngọc đạo quân đuổi theo giết nàng, hơn nữa còn hại nàng bị cuốn vào không gian loạn lưu, đi tới Đông Cực Hải!

Chuyến đi này, giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết cũng đã coi như xong, nhưng nàng không thể nào ngờ được, Diệp Khuynh Tuyết lại hận nàng tới mức này, kể cả nàng ở mãi tận Đông Cực Hải xa xôi, cũng không tiếc để tử ngọc đạo quân xuyên không đuổi giết nàng, hơn nữa còn ra một đòn đoạt mạng!

Nếu không phải trong mấy năm nay nàng cũng có chút tạo hóa, chẳng những nhận được thần cách Nguyệt Thần Tôn kiếp trước, hơn nữa còn dung hợp với huyết mạch tộc Nguyệt, thì ngay một kích tại đây thôi, nàng sớm đã bị huyết phù kia áp chế biến thành bột phấn mất rồi!

Mà dù là thế, vì để phá hủy huyết phù này, nàng cũng phải trả giá quá lớn, mặc dù huyết phù đó bị Nguyệt Thần Tôn phá hủy, nhưng sau khi phát hủy lại bùng lên luồng hơi thở cô quái vọt thẳng vào trong thân thể nàng, nàng có còn sống hay không thì cũng không rõ nữa.

Vì thế, nàng đứng vẫn xem thường uy lực của huyết phù này, cũng xem thường cả quyết tâm muốn giết chết nàng của Diệp Khuynh Tuyết!

Bất kể thế nào, cho dù nàng phải chết, vậy tử ngọc đạo quân và Diệp Khuynh Tuyết cũng tuyệt đối không dễ chịu chút nào! Ngay trong nháy mắt huyết phù vỡ vụn, sắc mặt tử ngọc đạo quân biến sắc, trong nháy mắt biến sắc, lại phát ra tiếng gầm giận dữ, “Không thể nào!”

Nhìn tận mắt huyết phù khổng lồ vỡ vụn từng mảng, sắc mặt tử ngọc đạo quân ngoài biến sắc ra cũng vô cùng giận dữ, sát khí trong mắt tăng vọt, năm ngón tay hư ảnh chớp mạnh xuống Lâm Nguyệt! Ông ta muốn trước khi huyết phù bị hủy hoàn toàn, một tay đánh chết Lâm Nguyệt!

Lâm Nguyệt sớm đã như nỏ mạnh hết đà, cũng vì cường chế xuất ra sát chiêu Nguyệt Thần Tôn lớn thế, linh lực trong cơ thể nàng đã sớm tiêu hao sạch sẽ, chẳng những linh lực bị tiêu hao sạch, mà kinh mạch trong đan điền đều bị thương rất nặng, gần như ở vào trạng thái trước khi chết vậy, giờ phút này cũng chẳng qua là cố chống lại, không để cho mình bị hôn mê đi mà thôi.

Mà luồng hơi thở tà ác âm u ấy chui vào trong thân thể nàng, vẫn không ngừng phát hủy tia sống sót trong nàng, khiến cho chân tay nàng trở nên cứng ngắc chết lạng, giờ phút này nàng mở to đôi mắt vô thần, trở mắt nhìn năm ngón tay đang gào thét chớp tới mình kia, bên môi miễn cưỡng cong lên cường vui vẻ khổ sở. Hiện tại nàng đã không còn chút lực phản kháng nào nữa...

Cuối cùng nàng cũng đánh giá quá cao uy lực của Nguyệt Thần Tôn, hao hết tâm cơ, chẳng tiếc cả tính mạng, chỉ bởi vì nàng có sát chiêu là Nguyệt Thần Tôn, nhưng mà huyết phù kia bị vỡ, còn hư ảnh tử ngọc đạo quân vẫn không tan, lần này đoán sai, miễn cưỡng bức mình vào tuyệt cảnh... Không cam lòng... Thật sự không cam lòng mà, rất hận...

Dựa vào đâu mà nàng phải chết còn những kẻ một lòng muốn giết chết nàng ấy lại có thể được sống chứ? Dựa vào đâu Lâm Nguyệt nàng nhất định là phối hợp diễn, còn kẻ lòng dạ độc ác âm hiểm vô sỉ Diệp Khuynh Tuyết ấy lại có thể cười tới tận cuối, trở thành chúa tể thế gian chứ? Diệp Khuynh Tuyết nàng ta không xứng!

Mặc dù Lâm Nguyệt nàng đây không phải người tốt, nhưng vẫn không phải là kẻ lạm sát người vô tội, trên tay nàng chưa từng có một oan hồn nào chết cả, những kẻ nàng giết đều là vì đối phương chọc nàng trước, nàng nào sai chứ?

Chẳng lẽ cũng bởi vì nàng ta là nữ chính của thế giới này, là người được thiên đạo chọn trúng, nàng đây chỉ là kẻ phối hợp để diễn rồi cũng phải thoái vị, nhất định phải hy sinh bản thân để đi thành toàn cho cái kẻ gọi là nhân vật chính kia sao?

Không! Nàng không cam tâm! Lâm Nguyệt nàng đây dù chết cũng không để cho mình trở thành đá kê chân của Diệp Khuynh Tuyết, bởi vì...nàng ta không xứng!

Lâm Nguyệt bị uy áp khổng lồ của tử ngọc đạo quân áp chế không cách nào nhúc nhích được, hai mắt tròn to ngập tràn sát khí, sát khí ấy điên cuồng có thể đủ để hủy thiên diệt địa không ngừng lóe ra, thân thể vốn sắp sụp đổ tại đây đột nhiên ngập đầy oán hận không cam lòng, rồi bộc phát ra một lực lượng khổng lồ tới mức không cách nào hình dung nổi!

Mà tại luồng lực lượng khổng lồ khó hiểu bộc phát ấy, Lâm Nguyệt cảm thấy trên không trung cao cao truyền tới một luồng khí yếu ớt quen thuộc không ổn định! Đó chính là hơi thở của Nguyệt Thần Tôn!

Đúng vậy, cũng không sai, đó chính xác là hơi thở của Nguyệt Thần Tôn. Nguyệt Thần Tôn cũng không phải bị phá hủy hoàn toàn dưới trận nổ tung ấy, nó vẫn còn tồn tại! Chẳng qua vì linh lực trong cơ thể nàng đã không còn, nên không cách nào cảm ứng được, mà giờ trong cơ thể nàng xuất hiện một luồng lực lượng khổng lồ, nên lại lần nữa cảm ứng được Nguyệt Thần Tôn tồn tại!

Nguyệt Thần Tên vốn là nàng lợi dụng máu huyết của bản thân để ngưng tụ ra, chỉ cần nó còn tồn tại, chỉ cần Lâm Nguyệt còn có một tia linh lực, thì vẫn cảm ứng được nó!

Nguyệt Thần tên tồn tại, trong lòng Lâm Nguyệt đột nhiên nổi lên một luồng khát vọng muốn sống mãnh liệt, nhìn qua dưới ý chí muốn sống mãnh liệt ấy, sức mạnh trong cơ thể Lâm Nguyệt lại bộc phát ra âm âm, có luồng lực lượng đó, nàng thể mà lại thoát khỏi áp chế của tử ngọc đạo quân, khó khăn giơ tay lên trong hư không vẽ mạnh một cái, cất giọng rít lên, “Nguyệt Thần Tên, bệnh!”

Giọng Lâm Nguyệt vừa dứt, trong không trung gió lốc bỗng nổi lên, bỗng có một luồng sáng vàng chói bùng ra, ở giữa không trung bắn nhanh về phía mi tâm của hư ảnh tử ngọc đạo quân!

Luồng sáng vàng bộc phát trong tích tắc, sắc mặt Tử ngọc đạo quân biến sắc, thậm chí cả bàn tay chụp vào Lâm Nguyệt cũng thu lại trong nháy mắt, lùi mạnh lại sau một bước, lọt hẳn vào trong lốc xoáy kia!

Đáng tiếc tốc độ Nguyệt Thần Tên quá nhanh, gần như ông ta có động tác trong nháy mắt ấy, luồng sáng vàng đó cũng đã tới, trực tiếp xuyên thấu phòng ngự của ông ta, bay thẳng tới mi tâm của hư ảnh tử ngọc đạo quân vọt vào!

Trong lòng tử ngọc đạo quân hoảng hốt, vô thức né tránh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lại quá sợ hãi, vì ông ta phát hiện ra mình đã bị một luồng hơi thở cường đại phong tỏa hoàn toàn, thân thể gần như bị chìm ngập trong bùn lầy, đúng là không thể động đậy nổi!

Chẳng mấy chốc mà ánh sáng tới chói mắt, đồng tử tử ngọc đạo quân co rút mạnh, thần sắc ấy lần đầu tiên xuất hiện hoảng sợ!

“Đây rốt cuộc là vật gì thế? Có thể xuyên thấu qua lĩnh vực phòng ngự của lão phu...”

Tử ngọc đạo quân nói chưa hết, lại cảm thấy giữa mi tâm chợt đau nhói truyền tới, lập tức ông ta kinh hãi gần chết, hét thảm một tiếng, xoay người chui ra sau lốc xoáy tránh, nhưng trong nháy mắt ông ta chui vào lốc xoáy, bỗng xoay mạnh người đánh một chưởng thẳng tới Lâm Nguyệt!

Ra được một chưởng, tử ngọc đạo quân cũng không cố nhìn xem Lâm Nguyệt đã chết chưa, hư ảnh đó trực tiếp chui thẳng vào lốc xoáy!

“Chết tiệt, Lâm Nguyệt này đến cùng là dùng cái quái gì thế!”

“Luồng sáng vàng này đến cùng là gì? Sao có thể trực tiếp xuyên thấu phân thân lão phu, làm tổn thương bản thể của lão phu chứ!”

“Diệp Khuynh Tuyết, ngươi lại để lão phu chọc phải phiền toái lớn thế, nếu lão phu có mệnh hệ gì, lão phu muốn ngươi chôn cùng!”

Trong lốc xoáy đen, truyền tới từng đợt gào thét nổi giận của tử ngọc đạo quân, thanh âm ấy dần đi xa, cho tới khi biến mất hoàn toàn.

Mà gió lốc giữa không trung, sau khi phân thân tử ngọc đạo quân rời đi, cũng dần co rút lại, chỉ trong nháy mắt biến mất, dường như bên trong còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đầy hoảng sợ của Diệp Khuynh Tuyết.

Ngay sau khi tử ngọc đạo quân rời đi, trên mặt Lâm Nguyệt ngập tràn máu tươi lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nguyệt Thần Tên, quả nhiên không để nàng thất vọng, tử ngọc đạo quân kia bị Nguyệt Thần Tên làm bị thương, dù không chết, cũng bị bóc một lớp da, còn có Diệp Khuynh Tuyết nữa, nghĩ tới huyết phù kia bị hủy, nàng ta cũng có thể bị cản trở lại, chỉ tiếc là không cách nào giết chết nàng ta..

Nhìn chường ẩn gào thét trên không trung rơi xuống, trên mặt Lâm Nguyệt không chút sợ hãi, chậm rãi nhắm mắt không cam lòng lại...

Ầm Ầm!

Một chưởng ấy đánh xuống, đánh mạnh lên người Lâm Nguyệt đã đổ nát, lực lượng khổng lồ tàn sát phá hủy thân thể Lâm Nguyệt, chỉ nghe mấy tiếng “bang bang” vang lên, thân thể Lâm Nguyệt nổ tung ra, máu thịt văng khắp nơi, cả thân thể mềm mại bị tàn phá rớt đập mạnh xuống đất.

Toàn thân Lâm Nguyệt đầm máu tươi có lẽ đã không còn sự sống, trên thân thể máu thịt tan nát ấy, cặp mắt mở to dần mất đi thần thái, ngập tràn u ám, chỗ trái tim, thực ra vẫn còn đập yếu ớt, nhưng rồi càng ngày càng yếu, mãi cho tới khi không còn đập nữa, chỗ trái tim ấy truyền ra tiếng nổ cực mạnh!

Tới lúc này, con lốc xoáy trên bầu trời cuối cùng đã biến mất hoàn toàn, mây đen lui dần, khắp nơi trở nên bình yên trở lại, chỉ để lại trên mặt đất một cái xác và đồng hỗn độn chung quanh. Con cuồng phong ào qua, mang tới tiêu điều, xa xa truyền tới tiếng gào thét đứt gan đứt ruột, “Không..”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 204: Diên Cuồng

Côn Lôn, trên đỉnh Vân Vụ Phong

Bên trong ám điện, nghe một tiếng phịch, sau khi hồn châu nguyên rửa đang trôi lơ lửng trên thủy kính nổ tung trong nháy mắt, Diệp Khuynh Tuyết hét thảm một tiếng, cả người chấn động tới mức bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất. Máu tươi trong miệng tràn ra, da thịt vốn trắng nõn xuất hiện một mảng xanh đậm nhìn cực kỳ quỷ dị.

Cùng lúc đó, một hư ảnh chợt lóe ra từ trong thủy kính, sau đó nhanh chóng dung hợp với bản thể của Tử Ngọc Đạo Quân, lúc hư ảnh bắn ra trong nháy mắt, mặt thủy kính không lồ ấy cũng “bốp” một cái, vỡ năm xẻ bảy.

“sư phụ... đến cùng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế ạ?” Diệp Khuynh Tuyết thông khổ gầy giữa trên mặt đất, hoảng sợ nhìn về phía Tử Ngọc Đạo Quân, hét to, “Lâm Nguyệt ấy, nó, nó đã chết chưa ạ?”

“Phốc!”

Tử Ngọc Đạo Quân đang ngồi xếp bằng trong trận thân thể run lên bần bật, sau đó cũng phun một ngụm máu tươi ra ngoài, quỷ dị hơn là, trên chính giữa trán ông ta có một mũi tên nhỏ màu vàng, đang lóe ra từng đợt sáng vàng liên tục, mỗi lần lóe lên, mũi tên ấy lại chui vào được một phần, hai hàng lông mày ông ta lập tức rịn ra từng tia máu tươi, thậm chí ông ta chẳng quan tâm tới Diệp Khuynh Tuyết, sau khi phân thân trở lại, lập tức lâm vào trạng thái điều tức, dùng tất cả tinh thần để đối kháng với Nguyệt Thần Tên đang đâm vào!

Thân là tu sĩ hóa thân, ở giới tu chân là đứng đầu, coi như Tử Ngọc Đạo Quân sống gần ngàn năm, hiểu biết rộng, cũng chưa từng thấy qua thủ đoạn công kích quỷ dị đến thế!

Thời điểm phân thân ông ta cùng đánh nhau với Lâm Nguyệt trước, Lâm Nguyệt xuất ra một chiêu này cũng khiến ông ta hết sức kiêng kỵ, khi đó ông ta cảm nhận được mũi tên vàng đó ấy có thể phá vỡ được huyết phù nguyên rửa hồn có một luồng lực lượng cực kỳ cường đại, nhưng lúc ấy ông ta cũng không để tâm, dù gì mặt dù tư chất Lâm Nguyệt cực tốt, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã đẩy tu vi lên tới nguyên anh, song trong mắt ông ta, tu sĩ nguyên anh chẳng qua cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi!

Với ông ta mà nói, nếu không phải ông ta và Lâm Nguyệt có khoảng cách quá rộng, ông ta muốn giết chết Lâm Nguyệt vốn không phải phiền phức tới vậy, nhưng dù là thế, cũng chỉ tốn thêm chút công phu mà thôi!

Với uy lực của thuật nguyên rửa hồn, Tử Ngọc Đạo Quân cực kỳ có lòng tin, đừng có nói là giết Lâm Nguyệt chỉ là một tu sĩ nguyên anh, mà kể cả tu sĩ hóa thân cũng chưa chắc thoát khỏi sát kiếp mà thuật nguyên rửa hồn đem lại!

Ít nhất, Tử Ngọc Đạo Quân tự hỏi mình cũng làm không được, nếu như ông ta gặp phải sát kiếp như thế, chỉ sợ kết quả sau cùng chắc cũng gần giống y Lâm Nguyệt!

Ông ta vẫn xem thường Lâm Nguyệt, vốn tưởng là phải ra một phân thân thì có thể đánh chết được Lâm Nguyệt, nhưng biểu hiện thực lực của đối phương đã vượt ra ngoài dự liệu của ông ta!

Pháp thuật công kích của đối phương quỷ dị vô cùng, bất kể là vàng trắng vàng sáng phản kích xuyên giới kia hay là mũi tên màu vàng đỏ sau này, đều khiến cho ông ta cảm thấy một luồng lực lượng cường đại có thể hủy diệt tất cả, mà những lực lượng ấy lại khiến ông ta bị thương nặng, thậm chí có thể khiến ông ta chết là cái chắc!

Huyết phù bị hủy, không cách nào Nguyên rửa giết chết Lâm Nguyệt thành công, ông ta và Diệp Khuynh Tuyết đều bị nhận được sự cản trở của thuật nguyên rửa hồn, mặc dù ông ta đã có chuẩn bị trước, ông ta có bị cản trở cũng không nặng lắm, nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại bởi vậy bị thương nặng!

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại không chết được, đây cũng khiến cho ông ta hơi ngạc nhiên, nhưng giờ ông ta cũng không có nhìn diệp khuynh tuyết, dù sao vì nguyên nhân Nguyệt Thần Tên, ông ta đã tự lo thân không xong, ông ta nhất định phải tập trung toàn lực, bức mũi tên vàng sáng từ mi tâm ra!

Nếu như nói, Tử Ngọc Đạo Quân trước còn đánh giá Lâm Nguyệt không cách nào làm ông ta bị thương được, thì hiện tại ông ta đã không dám xem thường Lâm Nguyệt tý nào nữa!

Tình huống ông ta trước mắt như thế, ông ta đã biết được sự lợi hại của mũi tên vàng này rồi, bình thường công kích của tu sĩ nguyên anh không cách nào làm ông ta bị thương, nhưng mũi tên màu vàng này khác hẳn, trên mũi tên màu vàng này ông ta cảm nhận được một lực lượng hủy diệt chưa từng có từ trước tới nay, nếu bị mũi tên này xâm nhập vào cơ thể, sẽ tạo thành tổn thương lớn trong cơ thể ông ta, thậm chí không cần thận, ông ta sẽ chết ngay!

Mũi tên màu vàng này chẳng giống vật thường chút nào, thân nó mang theo luồng lực lượng hủy diệt, đủ để giết chết một tu sĩ hóa thân!

Tử Ngọc Đạo Quân dồn hết tinh thần muốn bức Nguyệt Thần tên ra, giờ phút này trong lòng Diệp khuynh tuyết lại càng hoảng sợ không cách nào hình dung nổi!

Nàng ta cũng không rõ rốt cuộc vừa rồi có chuyện gì xảy ra, nàng ta cứ làm theo phản phó của Tử Ngọc Đạo Quân, lao thẳng tới tự rót máu bản thân vào hồn châu nguyên rửa, xuyên thấu qua thủy kính, nàng ta cũng có thể mơ hồ thấy bóng Lâm Nguyệt, nàng ta nhìn thấy sự không cam tâm của Lâm Nguyệt, thấy Lâm Nguyệt gầy giữa khổ sở cố sống dưới áp bách của Tử Ngọc Đạo Quân.

Cứ việc nàng ta vì muốn giết Lâm Nguyệt mà phải mất đi lượng máu lớn, trả giá quá cao, nhưng mất thấy cơ hội giết chết Lâm Nguyệt ngay trước mắt, trong lòng nàng ta cực hưng phấn.

Có phân thân Tử Ngọc Đạo Quân tự mình ra tay, lại có thuật nguyên rửa hồn ở đây, nàng ta cũng không thừa nhận là Lâm Nguyệt có thể tránh được kiếp này, vì thế lúc này Lâm Nguyệt nhất định chết là cái chắc!

Nhưng trong lòng nàng ta đang hưng phấn, đến mức không đợi được giây phút Lâm Nguyệt chết trong tích tắc kia, thì bỗng xuất hiện biến cố.

Nàng ta chỉ thấy trong thủy kính bộc phát ra luồng sáng vàng mạnh mẽ, sau đó cứ liên tục hồn châu nguyên rửa cứ xoay tròn trong không trung đột nhiên nổ tung ầm ầm, vỡ thành bột phấn!

Thuật nguyên rửa hồn này đã mở ra không phải dễ, vì Tử Ngọc Đạo Quân có thể thuận lợi thi triển thuật nguyên rửa hồn này, nàng ta đã phải dùng máu bản thân làm dẫn, vì thế thân hồn của nàng ta và hồn châu nguyên rửa có mối liên hệ chặt chẽ, nếu thuật nguyên rửa hồn này thành công giết chết Lâm Nguyệt, nàng ta sẽ bình yên vô sự, nếu thuật này thất bại, nàng ta sẽ bị cắn trả!

Hồn châu nguyên rửa đột nhiên vỡ vụn, nàng ta không biết thuật nguyên rửa hồn này có thành công không, Lâm Nguyệt có phải đã chết chưa, nhưng khi hồn châu nguyên rửa nổ tung trong nháy mắt, nàng ta lại bị liên lụy cực kỳ nghiêm trọng!

Phản lực lượng cản trở này cực kỳ hung mãnh, nếu không phải trong cơ thể nàng ta có thần khí không gian hỗn độn nghịch thiên tồn tại, giờ phút này sợ rằng nàng ta đã bị lực lượng hồn châu nguyên rửa cản trở tàn phá!

Nhưng cho dù có không gian hỗn độn ở đây, giờ phút này nàng ta cũng không ổn chút nào, lực lượng cản trở này không ngừng phá hủy kinh mạch nàng ta, khiến nàng ta thống khổ vạn phần, sống không bằng chết. Mà thống khổ trên thân thể, cũng không phải khiến nàng ta thấy sợ nhất, điều thật sự khiến nàng ta sợ nhất là, Tử Ngọc Đạo Quân thế mà lại bị thương!

Trong mắt nàng ta Tử Ngọc Đạo Quân là tu sĩ hóa thân sâu không lường được, mà Lâm Nguyệt thì lại có thể khiến ông ta bị thương, thậm chí là bị thương nặng!

Đổi mặt tình huống như thế, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết càng thêm bất an, nàng ta chẳng hề để ý tới sống chết của Tử Ngọc Đạo Quân, giữa nàng ta và Tử Ngọc Đạo Quân cũng không tồn tại tình thầy trò gì, chẳng qua chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, trong lòng nàng ta thật sự quan tâm là chuyện sống chết của Lâm Nguyệt, vì thế lúc nàng ta bị lọt vào sự cản trở của hồn châu nguyên rửa, đau tới mức không muốn sống nữa, nàng ta vẫn cố gượng gãi hỏi thăm, hy vọng đạt được tin chính xác Lâm Nguyệt chết.

Tiếc là Tử Ngọc Đạo Quân giờ thân thể đã lo không xong, đâu còn tâm tình gì mà trả lời nàng ta nữa chứ? Huống chi, mãi cho đến phút cuối, Tử Ngọc Đạo Quân cũng không biết rõ Lâm Nguyệt sống hay chết nữa!

Không có sự khẳng định của Tử Ngọc Đạo Quân, Diệp Khuynh Tuyết rất coi trọng chuyện bị thương, cuối cùng mắt cũng tối sầm lại, cực không cam tâm ngất đi.

Ở bên kia.

Khi khói thuốc súng tan hết, cả sơn cốc bừa bộn không chịu nổi, lại vang lên giọng rống giận bi thương tới cực điểm, xa xa, có hai bóng người cấp tốc độn quang bay tới.

“Bé con, Nguyệt Nhi...”

Một bóng màu tím xoẹt qua, Diêm Tinh Vân bỏ nhào lên thân thể không còn hơi thở nằm trên đất kia.

“Không...”

Hai tay run run, Diêm Tinh Vân dè dặt kéo toàn thân máu thịt lẫn lộn của Lâm Nguyệt vào lòng, cảm giác được Lâm Nguyệt đã tắt thở, thậm chí chút sự sống cũng không có, rốt cuộc hắn không chịu nổi nữa, sụp đổ gào thét.

“Bé con, vì sao...”

Toàn thân Diêm Tinh Vân không khống chế nổi run rẩy, hắn trợn to hai mắt tím lên, không tin nhìn cả người Lâm Nguyệt đầm máu đầy vết thương dử tợn, nhìn nàng đã không còn bộ dáng gì nữa, tim của hắn, vỡ vụn từng mảnh, trong mắt hắn, cả thế giới đã sụp đổ hoàn toàn!

Trong mắt tím dần trào lệ, lệ đó rõ ràng là màu máu đỏ, không, hắn không phải rơi lệ, mà đang đổ máu, từ trong mắt hắn nhỏ xuống chính là huyết lệ!

“Bé con, vì sao, vì sao lại đối ta như vậy chứ... Nàng, sao nàng lại tàn nhẫn vậy chứ...”

Diêm Tinh Vân vô lực quỳ trên mặt đất, toàn thân hắn không ngừng run rẩy, hĩa tay ôm chặt lấy thân thể đã không còn hơi thở, đôi mắt tím dần phát ra ánh sáng đỏ rực.

Từng giọt huyết lệ nhỏ xuống, lẫn với máu tươi của Lâm Nguyệt, trong đồng bừa bộn ở sơn cốc, lại lần nữa quanh quẩn tiếng gào thét đứt gan đứt ruột đầy tuyệt vọng của Diêm Tinh Vân.

Diêm Sát cứng ngắc thân thể, lặng đứng một bên, hai mắt nhìn thẳng vào thân thể nát bét Diêm Tinh Vân đang ôm vào lòng, đôi môi hắn run rẩy không ngừng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Một cơn đau đớn khó hình dung nổi từ đáy lòng điên cuồng tuôn trào, bị phản, khổ sở, tuyệt vọng, điên cuồng, hắn và Diêm Tinh Vân vốn là một thể, giờ phút này hắn rõ ràng cảm nhận được nỗi thống khổ và tuyệt vọng tận sâu trong linh hồn của Diêm Tinh Vân.

Đau đớn, rất đau, đau tới mức không thờ nổi, đau tới mức gần như muốn điên lên hủy diệt cả thế giới này vậy! Đó là cơn đau của Diêm Tinh Vân, cũng là cơn đau đớn của hắn.

Hắn cứ tưởng mình đã sớm quên, hắn tưởng mình có thể buông xuống, nhưng cho đến giờ hắn mới biết được, hắn không làm được. Thực ra hắn vẫn luôn không bỏ xuống được, lúc trước hắn lạnh lùng, không quan tâm, nhưng mà lại giống y người đó, đều là tự lừa mình dối người mà thôi!

Nàng... đã chết!

Kinh ngạc nhìn Diêm Tinh Vân điên cuồng, trong đầu Diêm Sát trống rỗng, gương mặt tươi cười của Lâm Nguyệt bỗng không khống chế được điên cuồng xuất hiện, đó là mặt của Lâm Nguyệt, mặt của Nguyệt Thần tôn, cuối cùng lại lộ ra nét lạnh lùng, vốn chẳng nhìn rõ bộ mặt thật sự là gì nữa.

Diêm Sát cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó móc thủng, trống rỗng, cứ như mất đi thứ gì đó quý giá nhất trong đời, mà cầu xin không được cảm giác điên cuồng cắn nuốt hắn, khiến hắn như mất đi lý trí, muốn đem vùng thiên địa này hủy diệt...

“Là người, là người đã hại chết nàng ấy...”

Chẳng biết bao lâu, Diêm Tinh Vân đặt nhẹ Lâm Nguyệt trên mặt đất, sau đó xoay mạnh người nhìn về phía Diêm Sát, đôi mắt tím ấy đã đỏ rực máu, hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt đầy thống khổ của Diêm Sát, trong mắt đỏ ngập tràn hận.

“tinh vân...”

Yết hầu Diêm Sát hơi khô khốc, hai mắt hắn khó khăn chống đỡ ánh mắt Diêm Tinh Vân, lúc đụng phải cặp mắt đỏ như máu kia của hắn, trong lòng đột nhiên cả kinh, rồi tiếp đó lại thấy hối hận và thống khổ vô hạn.

“Là người, là người đã hại nàng ấy, người đã sớm biết rồi đúng không? Người biết rõ nàng ấy sẽ gặp nguy hiểm, lại cố ý tách ta rời khỏi nàng ấy, người muốn nàng ấy chết, đúng không?”

Sắc mặt Diêm Tinh Vân vô cùng bình tĩnh, chỉ là cặp mắt đỏ rực máu kia ngập tràn hận tới mức kinh người, hắn bước từng bước tới gần Diêm Sát, trong miệng lại nói ra cực kỳ bình tĩnh, chứng tỏ đã bình tĩnh trở lại, song lại khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm hết hồn!

“Ta...”

Sắc mặt Diêm Sát trắng bệch, định nói gì đó nhưng không cách nào mở miệng ra nổi. Trong lòng hắn gào thét điên cuồng, gào thét, nghĩ muốn nói cho Diêm Tinh Vân, hắn cũng không muốn nàng chết, hắn yêu nàng, hiện giờ hắn cũng khổ sở như hắn, hôm nay hắn tìm thấy ta, chỉ muốn khuyên hắn ta trở về, cũng không ngờ được nàng sẽ gặp nguy hiểm, hắn cũng không phải cố ý, hắn thật sự không nghĩ tới, nàng sẽ gặp nguy cơ lớn như thế, hắn vẫn cho rằng, nàng không sao cả...

Nhưng hắn chẳng nói được gì, hắn chỉ đành yên lặng nhận sự chỉ trích của Diêm Tinh Vân. Bởi vì, đúng thật là vì hắn, Diêm Tinh Vân mới rời khỏi nàng, nếu hắn không gọi Diêm Tinh Vân, nàng sẽ không chết. Đều tại hắn sai, là hắn đã hại nàng chết...

“Diêm Sát, ta cho là người chỉ vô tình mà thôi, lại không ngờ người là người tàn nhẫn như thế? Người yêu nàng sao? Tại sao người lại trở mặt nhìn nàng chết chứ? Tại sao người lại làm thế? Năm đó người đã vì người đó mà hại nàng một lần, giờ vì sao lại còn muốn hại nàng lần nữa s!”

Tinh thần Diêm Tinh Vân gào thét điên cuồng, đột nhiên đưa một tay chẳng chút lưu tình chưởng một chưởng về phía Diêm Sát!

Có lẽ không ngờ được Diêm Tinh Vân lại ra tay với mình, có lẽ là bởi nguyên nhân khác, dĩ nhiên Diêm Sát cũng cứ vậy đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, không trốn tránh, để mặc Diêm Tinh Vân giáng một chưởng kia lên người!

Phịch một cái!

Diêm Sát cứng rần thừa nhận một chưởng này của Diêm Tinh Vân, phun một ngụm máu ra, ngực đau đớn kịch liệt, Diêm Sát vốn mặt tái nhợt, giờ phút này lại trắng tới kinh người, nhưng cơn đau trên thân thể, sao bằng sự đau đớn trong lòng được.

“Diêm Sát, người và nàng cùng chết được không? Người chết rồi, ta cũng đi cùng, đến lúc đó sẽ chẳng còn ai có thể tách nàng và ta ra được nữa...”

Lâm Nguyệt chết, khiến Diêm Tinh Vân lọt vào trong cơn điên cuồng, thế giới hắn đã sụp đổ, hắn còn sống có ý nghĩa gì nữa chứ...

Hiện giờ hắn chỉ còn lại có hận ý ngập trời! Hắn hận Diêm Sát, lại hận chính mình, lại hận cái kẻ đã giết chết Lâm Nguyệt kia! Nhưng thứ hận ấy, hiện tại lại chuyển hóa thành sát khí ngập trời trong lòng Diêm Tinh Vân!

Hắn không tìm được kẻ sát hại Lâm Nguyệt, vậy hắn sẽ giết chết Diêm Sát, rồi giết chính hắn, mình chết rồi, đến lúc đó hắn có thể được ở cùng một chỗ với bé con của hắn...

Sát khí điên cuồng bao phủ Diêm Tinh Vân, mắt đỏ như máu của hắn tròn tròn, thân ảnh nhanh như tia chớp đánh tới Diêm Sát, công kích đó chẳng lưu tình chút nào, động tác điên cuồng đó rõ ràng là muốn chết chung với Diêm Sát!

Họ vốn cùng một thể, cũng cùng là người phân thân, giữa phân thân cũng chẳng có cách nào giết chết đối phương, nếu giết đối phương thì bản thân mình cũng sẽ chết, trừ khi bản thể đem bóp chết phân thân.

Nhưng giờ người đó vốn không ở đây, mà dù có ở đây, người đó cũng không giết Diêm Sát, người bị xử lý cũng chỉ có Diêm Tinh Văn hấn, vì thế hấn muốn Diêm Sát chết, thực ra cũng chính là tự sát!

Tựa như Minh Vương hiểu rõ họ vậy, hấn cũng hiểu rõ bản thể của Minh Vương như thế, hấn vốn biết rõ tính tình người kia bá đạo tới mức nào, nếu người đó mà ở đây, hấn ta tuyệt đối không cho phép hấn và bé con của hấn ở cùng nhau, cho dù chết cũng không được!

Nhưng giờ Minh Vương cũng không có ở đây, hấn dù có thân thông quảng đại tới mức nào cũng không tới được đây, hấn muốn chết, người kia cũng chẳng cách nào ngăn được!

Đối mặt với công kích điên cuồng của Diêm Tinh Văn, sắc mặt Diêm Sát dần thay đổi, hấn không thể đứng mặc Diêm Tinh Văn ra tay với mình, mà bắt đầu né tránh.

“Tinh Văn, nguoi tinh táo lại chút đi!” Bị bức không thể lui được nữa, lại không muốn làm Diêm Tinh Văn bị thương, Diêm Sát cũng không kìm được cất lời.

“Tinh táo ư? Nàng chết rồi, nàng đã chết rồi, nguoi bảo ta phải tinh táo thế nào nữa đây!” Thần thái Diêm Tinh Văn điên cuồng gào thét, công kích trong tay càng thêm vô tình sắc bén.

“Nguoi...” Diêm Sát trong lòng đau xót, con đau giống như thủy triều lại lần nữa ập tới, khiến hấn suýt nữa bị Diêm Tinh Văn gây thương tích.

“Diêm Sát, nguoi ta vốn là một nguoi, hôm nay, chúng ta cùng chết được không? Cùng nhau chết, chết rồi, có thể được ở cùng một chỗ với nàng...”

Gương mặt tuấn tú yêu nghiệt của Diêm Tinh Văn thoáng nở nụ cười quỷ dị, tay thon dài vung lên, một thanh trường kiếm màu đen dài xuất hiện trong tay, hơi thở toàn thân đột nhiên tăng vọt, nhưng lại có cảm giác mơ hồ thất khống...

Nhìn thấy chuôi kiếm màu đen này, sắc mặt Diêm Sát thay đổi, kêu lên thất thanh, “Nguoi điên rồi, thanh u minh kiếm này với tu vi hiện tại của nguoi nếu dùng...”

“Đúng vậy, ta điên rồi đó...” Trên mặt Diêm Tinh Văn bình tĩnh lạ kỳ, không còn thần thái điên cuồng như vừa rồi nữa, mà chậm rãi giơ thành kiếm đen lên.

Theo động tác của hấn, trong phút chốc đất trời tối đen, gió nổi mây phun, một luồng uy áp cực lớn khó hình dung nổi tràn ra trong đất trời, luồng uy áp cường đại này khiến đất trời đều không chấp nhận nổi.

“Tinh Văn, nguoi tinh lại đi, nguoi đừng quên nơi này là giới tu chân không phải là Minh Giới, nếu lúc này nguoi cưỡng chế sử dụng thánh kiếm u Minh, thế giới này sẽ không chịu nổi sụp đổ mất, nguoi không thể phá hủy thế giới này được...”

“Hủy thì sao chứ? Nàng chết rồi, ta cũng muốn thế giới này chôn cùng nàng!”

Diêm Tinh Văn vốn không hề bị lay động, trên mặt hấn vui vẻ điên cuồng, khí tức trên người càng thêm hỗn loạn, mà thanh kiếm đen trong tay hấn càng bộc phát ra uy áp cường đại, gió cuồng gào thét, cả vùng đất bắt đầu sụp đổ, trên trời mây đen kịt, phát ra từng trận sấm sét, như trời đất đang run rẩy, không ngừng gãy gục rộng rãi...

Mà trong lúc hai người giằng co, lại không để ý tới Lâm Nguyệt đang nằm trên mặt đất, miệng đang mơ hồ lóe lên ánh sáng cực yếu ớt, chỗ mi tâm nàng ký hiệu vàng trắng đột nhiên lóe sáng, sau đó biến mất.

Giờ phút này ý thức Lâm Nguyệt đang lâm vào một mảng đen tối, trong bóng tối này, nàng có thể cảm giác được rõ thân thể nàng đang dần suy yếu, nàng cảm giác được cái chết đang dần tiến đến.

Lần này đánh một trận với Tử Ngọc Đạo Quân, là sau khi nàng đi vào thế giới này, gặp được nguy cơ lớn nhất, nàng đã dùng tất cả mọi thủ đoạn, thậm chí không tiếc cả mạng để đáp lại, cuối cùng vẫn không cách nào giết Tử Ngọc Đạo Quân được.

Nhưng nàng cũng không hối hận, một kích cuối cùng trước khi chết, Tử Ngọc Đạo Quân cho dù không chết, cũng tuyệt đối không thể sống ung dung nổi, không nắm chắc bề quan trăm năm chữa thương, thì ông ta vốn không cách nào khôi phục nổi!

Còn nếu nàng nhớ không nhầm thì mặc dù Tử Ngọc Đạo Quân đã có tu vi hóa thần, nhưng ông ta cũng sống không được lâu nữa, thời gian mấy trăm năm, ông ta có muốn tiếp tục sống tiếp được lâu không nữa thì cũng không nhiều.

Hóa thần sơ kỳ, chẳng qua chỉ sống thọ được một ngàn năm trăm năm mà thôi, còn mấy trăm năm nữa, nếu Tử Ngọc Đạo Quân không đột phá hóa thần trung kỳ, đến lúc đó ông ta cũng vẫn cứ phải chết như thường!

Còn phần Diệp Khuynh Tuyết, nàng tin qua trận này, Diệp Khuynh Tuyết cũng không sống ung dung được, tiếng hét thảm cuối cùng của nàng ta, nàng lại nghe rất rõ ràng rành mạch...

Nghĩ đến đây, sợi tơ không cam lòng trong nội tâm Lâm Nguyệt chợt nhạt đi chút, nàng không hề phóng túng phí tâm tư lên người Tử Ngọc Đạo Quân và Diệp Khuynh tuyết kia, cứ nằm yên tĩnh bỗng bĩnh tại mảnh không gian đen tối này.

Nàng cảm giác được sự sống đang dần biến mất, đợi khi nào tia sự sống tan hết, có phải nàng thật sự đã chết hoàn toàn rồi không?

Trong quá trình chờ đợi cái chết tới, nàng như nghe thấy tiếng kêu của Diêm Tinh Vân, giọng nói ấy của hân vợi vàng, vô cùng hoảng loạn, thậm chí còn có cả nỗi sợ hãi và tuyệt vọng nữa.

Người thiếu niên ấy cuối cùng trong lòng vẫn thật yêu nàng, mà nàng chết rồi, ở thế giới đó, người duy nhất đau lòng vì nàng chắc chỉ mình hân thôi chẳng? Diêm Tinh Vân... Đúng thật là nàng vẫn thấy có lỗi với hân...

Ý thức Lâm Nguyệt bắt đầu trở nên mơ hồ, nàng cảm giác được linh hồn nàng đang rời bỏ từ từ, càng ngày càng trở nên yếu ớt, trước khi mất đi ý thức hoàn toàn, có vô số mảnh vụn ký ức xuất hiện trong óc nàng.

Nàng nhìn thấy kiếp trước của mình, thấy được cả đời của Nguyệt Thần tôn, thấy khúc mắc tình yêu giữa nàng và Diêm Sát, Diêm Tinh Vân và Minh Vương. Nàng nhìn thấy kiếp thứ hai của mình, thấy nàng từng là một công chúa của một quốc gia phàm giới, cuối cùng lại chết vì mất nước nhà tan. Nàng nhìn thấy kiếp thứ ba của mình, thấy nàng là lưu học sinh trong thời chiến loạn lạc, vì quốc gia mà bốn ba đấu tranh không ngừng, ở ngoại quốc được tuyên truyền hiểu biết rộng, cuối cùng lại chết trong chiến loạn. Nàng nhìn thấy kiếp thứ tư của nàng... Cuối cùng, nàng nhìn thấy chính là, kiếp thuộc về Lâm Nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Giá Đắt

Hóa ra, sau mỗi một thế của Nguyệt Thần Tôn, nàng luân hồi chuyển thế đều có kết cục cuối cùng là chết không được yên...

Mà tại trong những mảnh vụn ký ức đó, đều xuất hiện một bóng nữ tử mờ mịt, mà người cuối cùng xuất hiện trong đầu nàng, có bộ dáng chính là Diệp Khuynh Tuyết... Điều này, đến cùng là trùng hợp hay là âm mưu đây? Đáng tiếc, hiện tại nàng sắp chết... Chỉ là không biết, lúc này đây nàng có còn có cơ hội để luân hồi nữa không... haizz.

Lâm Nguyệt mất đi ý thức hoàn toàn, lọt vào trong bóng tối mờ mịt...

Mà trong nháy mắt lúc nàng mất đi ý thức, không ai phát hiện ra, ở tận sâu trong thức hải của nàng, một ký hiệu ánh sáng lấp lánh tỏa ra hào quang yếu ớt, tia sáng ấy không dài, chỉ luân quần trong thân thể vỡ nát của nàng, chỉ một mạch máu rất nhỏ màu vàng đang không ngừng chảy chậm chậm trên kinh mạch đã bị nát...

Ký hiệu trong đầu lóe lên chớp mắt, rồi bị ngập chìm trong hương lười dao, nhoáng cái lại hóa thành một luồng sáng đỏ nháy mắt nhập vào mi tâm Lâm Nguyệt.

Ngay sau đó, trong sơn cốc đỏ nát, dần xuất hiện một luồng sáng trắng yếu ớt, nhưng ánh sáng trắng đó nhìn cực kỳ mờ mịt, cuối cùng ngưng lại lại một chỗ, sau đó dần tản về phía Lâm Nguyệt, cuối cùng lại dung nhập vào trong người Lâm Nguyệt.

Khi nhưng ánh sáng trắng đó dung hợp, trăm ngàn vết thương trên người Lâm Nguyệt đã cực nhanh có thay đổi, từng mảng máu thịt nát bét với tốc độ mất thường nhìn thấy nhanh chóng khép lại, chỉ trong tích tắc, những vết thương đó đã hoàn toàn biến mất khép lại, rồi có rất nhiều máu thịt đen kịt đã khôi phục lại thành làn da trắng nõn như cũ.

Chỉ là mặc dù vết thương trên người đã biến mất, nhưng Lâm Nguyệt vẫn chẳng chút động đậy, cứ như trước trận chiến ấy đã mang đi toàn bộ sự sống của nàng rồi.

Đến đây thì tất cả cứ như đều đã kết thúc. Ý thức Lâm Nguyệt chìm đắm trong một mảng đen tối, chậm rãi ngủ say. Thân thể của nàng cứ vậy nằm trên mặt đất, để mặc gió lạnh chung quanh gào thét, không nhúc nhích.

Mà nơi cách nàng không xa, cả trời đất đang run rẩy, bởi vì một thanh kiếm đen khổng lồ xuất hiện ở nơi này, kiếm này vừa xuất ra, gần như cả trời đất đều lọt vào trong khủng hoảng, trong nháy mắt thế giới này không thấy gì nữa, chỉ là đất trời đen kịt, đất trời biến sắc, cứ như ngày tận thế sắp tới vậy!

Tại phía Đông Cực Hải xa xa, một lão giả râu tóc bạc phơ, mở bừng hai mắt ra, trong mắt bộc phát ánh sáng hoảng sợ, kêu lên thất thanh, “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cả vùng đất trời này muốn sụp đổ hoàn toàn sao? Điều này, không thể nào!”

Còn ở giới tu chân Trung Nguyên, ở một góc nào đó không ai biết, một nữ tử tóc dài tung bay không thể tưởng nổi nhìn lên bầu trời tối tăm mờ mịt bao la, nói áp úng, “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì rồi? Đúng là đầu đầu cũng đều sợ cả”

Ở côn Lôn, phía sau núi, nơi bế quan bí ẩn.

Một lão già mặc áo xanh đang ngồi bế quan giắt mình tĩnh lại, hai tay nhéo nhanh, như tính gì đó, chỉ lát sau, sắc mặt ông ta biến đổi, phun mạnh ngụm máu tươi ra, kêu lên hoảng sợ, “Sao có thể chứ? Quỷ đạo thiên đạo thể mà thay đổi rồi! Đến cùng là ai? Là ai có bản lĩnh như vậy, phá vỡ quy tắc thiên đạo. khiến cả vùng đất trời này lâm vào trạng thái hỗn độn nữa?”

Địa ngục Ma Hải, sâu tận Hải Vực, một thiếu niên nam tử ngưỡng mộ nhìn lên bầu trời, trên mặt ngập tràn vui vẻ điên cuồng, “Ha ha thiên đạo sụp đổ rồi, tốt, tốt quá!”

Toàn bộ giới tu chân, trong nháy mắt gió nổi mây phun, mà theo thiên địa thay đổi, có thứ gì đó cũng lặng lẽ thay đổi.

Ở Côn Lôn, Diệp Khuynh Tuyết đang thống khổ gãy gãy, toàn thân nàng đầm máu, đang thừa nhận thống khổ vô cùng, cả người nàng ta, đang bị hồn châu nguyên rửa cần tra, nổ tung không ngừng nhưng dưới lực lượng không gian hỗn độn lại không ngừng khôi phục, cứ vậy lần nào cũng cả người tự nổ thống khổ kịch liệt, càng khiến cho nàng ta thấy đau không muốn sống nữa, thậm chí còn không bằng chết!

Nhưng ở sâu trong tĩnh không xa xôi, theo biến hóa của đất trời, một luồng ánh sáng không ai phát hiện ra đang chậm rãi từ tĩnh không bắn xuống, xuyên qua hết mọi chướng ngại, cuối cùng chiếu vào trên người Diệp Khuynh Tuyết, mà lúc được ánh sáng đó chiếu vào, Diệp Khuynh tuyết lại phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ chói tai cực điểm!

Luồng sáng trắng đó đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, thế giới này không có bất kỳ ai phát hiện ra, chỉ có Diệp Khuynh Tuyết trong cơn thống khổ cực độ, mơ hồ cảm giác như mất đi thứ gì đó, cảm giác vậy khiến cho nàng ta không tự chủ được hoảng loạn, sợ hãi...

Đất trời rung chuyển, tất cả đều lặng lẽ thay đổi, bên ngoài nhìn thấy không có tí thay đổi nào, nhưng có vận mệnh của nhiều người lại vì lần trời đất rung chuyển này mà thay đổi long trời lở đất...

Cùng lúc đó, Diêm Tinh Vân đã mất đi không chế hoàn toàn, mất thấy thanh kiếm đen khổng lồ nếu chém xuống sẽ phá hủy tất cả trời đất này, hai tay Diêm Sát nắm chặt, vẫn bỏ không ngăn hành vi điên cuồng của Diêm Tinh Vân lại. Cùng chết sao? Cùng với nàng sao? Có lẽ, vậy cũng không tồi...

Thánh kiếm U Minh vừa ra, cả vùng trời đất này sẽ bị hủy hoàn toàn, phá hủy thiên đạo này, phá hủy vô số sinh linh, cũng phá hủy hoàn toàn con đường luân hồi của cả ba người họ!

Thế giới này mà bị hủy, bất kể là Diêm Tinh Vân, hay nàng, hay là chính bản thân hắn, thậm chí kẻ cả kẻ đầu sỏ giết nàng kia, đều mất đi sự sống hoàn toàn!

Bởi vì kẻ phá hủy thiên đạo, nhất định sẽ không được tam giới lục đạo (ba giới: Minh giới, Ma giới, Phàm giới; sáu đường luân hồi: súc vật, người, tiên, thần, ...) tiếp nhận, đời họ, chỉ có tan thành mây khói hoàn toàn...

Như không cảm giác được hơi thở hủy thiên diệt đạo khổng lồ đó, ánh mắt Diêm Sát si ngốc nhìn về bóng dáng mảnh mai nằm yên tĩnh trên mặt đất kia...

Cả không gian màu đen khổng lồ trong thiên địa đã mang đầy hơi thở khổng lồ hủy diệt thế giới chỉ trong một nháy mắt, trong một tích tắc ấy, sẽ long trời lở đất, trên bầu trời có vô số rạn nứt, sẽ sụp đổ không ngừng.

Mất thấy thanh kiếm đen khổng lồ sẽ chém triệt để xuống, nhưng đúng lúc này lại đột nhiên phát sinh, trên không trung đột ngột xuất hiện một miệng xoáy lớn đen ngòm, mà lúc miệng xoáy lớn đen ngòm ấy xuất hiện, chính giữa miệng xoáy ấy xuất hiện một bóng người hư vô.

Mà bóng người hư vô ấy xuất hiện trong nháy mắt, một luồng hơi thở khổng lồ ầm ầm tràn ra, cả vùng trời đất vì hơi thở này trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, cảnh tượng trời long đất lở vừa rồi biến mất hoàn toàn, cả vùng thiên địa với tốc độ khó tin, không ngừng tự động khôi phục, nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng như cũ!

Mà thanh kiếm đen khổng lồ kia, lúc bóng người hư vô xuất hiện trong nháy mắt ấy, đã thoát khỏi không chế của Diêm Tinh Vân, hóa thành một luồng sáng đen, bị bóng người hư vô thu vào trong lòng bàn tay!

Không còn thanh kiếm đen khổng lồ nữa, hơi thở hủy thiên diệt địa cũng tiêu tán hoàn toàn, rất nhanh bầu trời hắc ám trở nên sáng như cũ, ngoại trừ trên bầu trời xuất hiện luồng xoáy đen ra, thì chẳng có bất cứ thay đổi nào khác.

“Là người...”

Chứng kiến bóng người hư vô trong nháy mắt, Diêm Tinh Vân đang lâm vào điên cuồng cũng đột nhiên yên tĩnh trở lại, hấn ngẩng mạnh đầu, cặp mắt đỏ như máu nhìn thẳng lên hư ảnh trên bầu trời.

Diêm Sát chứng kiến thấy hư ảnh kia xuất hiện chớp mắt, sắc mặt cũng hơi đổi, rồi thu lại như cũ, ánh mắt thoáng phức tạp nhìn về hư ảnh, nói khẽ, “Minh tôn...”

Hư ảnh đứng yên giữa không trung, toàn thân tỏa ra hơi thở cao quý nghiêm trang không gì sánh nổi, hắn cũng không nhìn về phía hai người Diêm Sát, mà ánh mắt lại phức tạp nhìn về Lâm Nguyệt đã không còn hơi thở nằm trên mặt đất, mãi lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng nói, “Là nàng sao?”

Giọng nói ấy nghe thật bình tĩnh, cũng rất lạnh lùng, nhưng Diêm Sát lại nghe được trong đó có kích động và run rẩy.

Diêm Sát mấp máy môi, cứ việc trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng dưới ánh mắt quan sát kỹ của hư ảnh, lại cúi đầu nói, “Vâng, nàng tên Lâm Nguyệt, là chuyển thể của Nguyệt Thần tôn”

“Lâm Nguyệt sao...”

Hư ảnh nói khẽ, trong giọng như có hoài niệm, lại như bi thương, lại còn có chút cảm thán...

“Nàng... ..” toàn thân hư ảnh tỏa ra một luồng bi thương nồng đậm, hần nhìn Lâm Nguyệt mờ mờ, mãi lâu sau mới lên tiếng, “Đã không còn hơi thở nữa...”

“Ta biết rồi...” Diêm Sát vẫn cúi đầu thấp, nhưng nghe thấy lời hư ảnh nói, hai tay nắm chặt một chỗ, nơi trái tim như bị khoan đau đớn, tràn ra từ tận đáy lòng, mãi lâu sau hần mới cắn răng nói ra, “Ngài... Có cách nào không...”

“Diêm Sát, lòng ngươi rối loạn, ngươi muốn bản tôn mất công thất bại hết sao?” Hư ảnh giọng lạnh băng truyền đến, phảng phất lạnh căm.

“Ta...” Trong lòng Diêm Sát run lên, cúi đầu không nói. Hần là phân thân Minh Vương, Minh Vương có thể khống chế toàn bộ hần, kể cả tình cảm của hần, nhưng hần vẫn không cách nào ảnh hưởng tới Minh Vương được.

Kiếp trước, sau sự kiện xảy ra kia, Minh Vương đã lọt vào điên cuồng hoàn toàn, khi đó Minh Vương so với Diêm Tinh Vân còn điên cuồng hơn, sau khi nàng biến mất, hần và Diêm Tinh Vân lại lần nữa bị Minh Vương phân ra, sau đó cho họ chủ động tiến vào trong luân hồi, trải qua luân hồi, tẩy đi tình chướng, còn Minh Vương lại tự động khép chặt nội tâm, tiến vào trong bế quan.

Diêm Sát biết rõ, Minh Vương phong bế nội tâm, là không có cảm tình, mà giờ xuất hiện tại đây, chẳng qua chỉ là một thoáng thần thức của Minh Vương mà thôi.

Nhưng dù chỉ là thoáng thần thức, hần và Diêm Tinh Vân cũng không thể làm trái được, bởi vì hư thần thức này xuất ra từ bản thể của Minh Vương, nó đại diện cho ý chí của Minh Vương.

Nếu Minh Vương ra tay, Diêm Sát biết rõ cứu Lâm Nguyệt sống lại không khó, nhưng từ sau khi sự kiện đó xảy ra, Minh Vương đã lọt vào trong điên cuồng, hần quyết tâm chặt đứt tơ tình của mình với Nguyệt Thần tôn, lại phong bế nội tâm, hiện giờ muốn hần ra tay cực kỳ khó.

Hần không muốn Lâm Nguyệt chết đi, nhưng lại không cách nào nghịch ý chí Minh Vương, nhất thời không biết nên làm thế nào cho tốt.

Lúc Diêm Sát lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, Diêm Tinh Vân lâm vào trầm mặc đột nhiên cười lạnh mở miệng, “Sợ mất công thất bại sao? Ngươi quả nhiên quá máu lạnh, quá vô tình, chẳng lẽ ngươi đã quên, năm đó ngươi ép nàng miễn cưỡng hủy đi thần cách đi vào luân hồi rồi điên cuồng đó sao? Ngươi đã quên lúc đó ngươi tuyệt vọng thế nào sao?”

“Làm càn!” Hư ảnh lay động một lát, sau đó lên tiếng giận dữ mắng.

“Ngươi nói ta to gan, vậy hôm nay ta to gan tới cùng là tốt chứ gì! Dù sao thì ta chẳng qua chỉ là một kẻ phân thân của ngươi mà thôi! Ta không ngu như Diêm Sát vậy, vì ngươi mà buông tha tất cả, ngươi có biết năm đó vì sao nàng cứ khẳng khái rời khỏi ngươi không? Cũng bởi vì ngươi quá ích kỷ, bá đạo!”

Hai mắt nhuộm máu đỏ của Diêm Tinh Vân nhìn về phía hư ảnh không chút sợ hãi, cười lạnh nói tiếp, “Năm đó ngươi biết rất rõ nàng ấy thích là Diêm Sát, mà hết lần này tới lần khác lại muốn ép chúng ta dung hợp lại lần nữa, năm đó ngươi biết rõ mình đã sớm động tình với nàng, lại vẫn liên hợp cùng lão thất phu Thiên Đế kia, ra tay với tộc nhân của nàng ấy! Ngươi vì lợi ích mà từ bỏ tình cảm của mình, nhưng sau khi đạt được mục đích còn vọng tưởng giam cầm nàng ở cạnh ngươi! Minh Vương, ngươi là Vua Minh giới, ngươi có pháp lực vô biên, là chúa tể một vùng, nhưng ngươi làm việc mới ích kỷ gì tiện làm sao, sao xứng với nàng chứ! Lại càng không xứng với cô được tình cảm của nàng!”

Diêm Tinh Vân càng nói càng kích động, càng nói càng cực hận, cuối cùng, hần thậm chí còn cất giọng khàn khàn nói với hư ảnh kia, “Nếu ngươi không ích kỷ, năm đó vì sao sau khi thần thể nàng tiêu tán, lại tự mình ép rút ra tình dục của nàng chứ? Nếu ngươi không ích kỷ, vì sao phải cưỡng chế dung hợp ta với Diêm Sát chứ? Nếu ngươi không ích kỷ, vì sao lại khép kín nội tâm chứ? Ngươi rút tình dục nàng ra, chẳng qua là sợ sau khi nàng đi vào luân hồi, sẽ yêu người nam nhân khác, ngươi cưỡng chế dung hợp ta và Diêm Sát, chẳng qua là đang ghen tị, ngươi khép kín nội tâm, là bởi ngươi không dám đối mặt với chính nội tâm của mình!”

Nói đến đây, trong mắt Diêm Tinh Vân chợt lóe lên đau đớn nồng đậm và mỉa mai, “Minh Vương, thực ra ngươi đã yêu nàng tận sâu trong xương, nếu không ngươi cần gì phải ghen tị với phân thân của mình chứ? Đó là bởi ngươi biết, mặc dù Diêm Sát là phân thân của ngươi nhưng hần vẫn có được toàn bộ tình cảm của nàng ấy, còn ngươi, lại không chiếm được, vì thế ngươi mới chọn cách dung hợp chúng ta lại, bởi chỉ có vậy nàng mới có thể ở lại bên cạnh ngươi...”

“Đáng tiếc, ngươi vẫn xem thường nàng ấy, một cô gái như nàng ấy, sao lại thêm muốn phần tình cảm không thuần túy chứ? Từ lúc Diêm Sát và ngươi làm tôn thượng nàng ấy, nàng ấy đã mất hết hy vọng với các ngươi rồi...”

“Nếu không thế, sao nàng ấy lại quyết tuyệt như thế, sao đến cả thần cách của mình cũng vứt bỏ, thậm chí vì muốn rời khỏi ngươi, chẳng tiếc đi vào luân hồi! Nàng ấy, tình nguyện lâm vào luân hồi, cũng không muốn ở cùng với ngươi”

Từng câu từng câu Diêm Tinh Vân chất vấn đầy máu, khiến cho hư ảnh trên bầu trời kia chột lay động dữ dội, cũng khiến cho sắc mặt Diêm Sát tái nhợt hoàn toàn.

Một con bi thương nồng đậm ngập tràn trời đất, khí tức bi thương quý dị này đã liên kết cả ba người họ cùng một chỗ, trong nháy mắt họ đồng thời cảm nhận được rõ ràng tình cảm ẩn nấp tận sâu trong lòng.

Diêm Tinh Vân không nhìn lại hư ảnh kia nữa, hần chỉ lặng nhìn Lâm Nguyệt nằm im trên mặt đất, vẻ mặt chết lặng, cặp mắt đỏ như máu kia cũng trống rỗng, dường như từ giây phút biết nàng đã chết ấy, tim hần cũng đã chết theo.

Một luồng tử khí nồng nặc tràn ra từ trên người hần, lúc trước hành vi điên cuồng của hần cũng không phải xúc động nhất thời, lúc hần cảm thấy được nàng đã không còn sống nữa, hần liền muốn phá hủy thế giới này, phá hủy tất cả, chôn cùng nàng!

Nàng không còn nữa, hần sống còn có ý nghĩa gì đây?

Năm đó là bởi vì người nàng yêu không phải hần, vì thế sau khi biết rõ nàng biến mất, hần vẫn tiếp tục nung nấu, bởi vì hần nghĩ muốn đi tìm nàng, nhưng giờ, người nàng thích không phải là Diêm Sát, mà là hần, cái này sao hần chấp nhận được thống khổ chuyện nàng ra đi chứ?

Không có nàng hần không sống nổi nữa, nếu như sống sót đại diện chia lìa, đại diện cho việc mất nàng vĩnh viễn, vậy hần nguyện không muốn sống nữa, bởi vì từ ngàn vạn năm trước, nàng là lý do tồn tại duy nhất của hần...

Diêm Sát cũng si ngốc nhìn Lâm Nguyệt nằm im, lời nói bi phẫn vừa rồi của Diêm Tinh Vân cứ như đâm mạnh trong lòng hần một đao vậy!

Mặc dù hần làm theo lệnh Minh Vương, cũng liên tục nói với mình, muốn cắt đứt hoàn toàn sợi tơ tình này đi, quên nàng hoàn toàn, nhưng hần không cách nào thừa nhận nổi, thật ra sâu trong lòng hần, không thể nào quên được nàng, bởi vì hần đã khắc sâu nàng vào trong linh hồn rồi, vĩnh viễn không cách nào xóa đi hoàn toàn dấu vết thuộc về nàng.

Lúc gặp lại nàng lần nữa, hần rõ ràng cảm giác được sâu trong lòng hần rung động, hần chẳng cách nào phủ nhận được chuyện năm đó, nó vẫn là cái gai trong lòng hần, cái gai ấy chỉ cần động cũng sẽ đau đớn.

Năm đó vì lệnh của Minh Vương, hần làm tổn thương nàng, vì thế sau khi gặp lại nàng ở kiếp này, mới không kìm lòng được mà xuất hiện trong ảo cảnh luyện tâm hần bố trí cho nàng, mà trong ảo cảnh đó ở cùng nàng mấy ngày, đúng là những ngày vui sướng nhất trong cuộc đời hần.

Rõ ràng yêu sâu sắc không thể nào quên, hần lại không muốn thừa nhận, rõ ràng hần đang ghen tị với Diêm Tinh Vân, lại không có dũng khí liều lĩnh như Diêm Tinh Vân, mà ngược lại bởi vì sự ghen tị trong lòng, lại lần nữa muốn ngăn Diêm Tinh Vân lại.

Hần ngăn cản Diêm Tinh Vân thật sự vì Diêm Tinh Vân sao? Lý do này tuy rất hay nhưng sâu trong lòng hần vẫn đúng là vì ghen tị, bởi vì phần ích kỷ ấy, lại cũng bởi vì phần hoảng loạn kia.

Hần sợ, sợ sự liều lĩnh của Diêm Tinh Vân, sẽ thật sự chiếm được lòng nàng... Thực nực cười làm sao, châm chọc làm sao!

Hần rõ ràng yêu nàng không cách nào kìm được, mà đến cuối cùng sau khi mất nàng hoàn toàn, mới hiểu ra...

Cả ba người lâm vào sâu trong hồi ức, hư ảnh trên bầu trời mãi lâu không động tĩnh, còn Diêm Sát và Diêm Tinh Vân thì đang chìm đắm trong cảnh bi thương của chính mình, quên hết tất cả.

Mãi cho tới khi Diêm Tinh Vân lại lần nữa dè dặt ôm lấy Lâm Nguyệt nằm trên mặt đất dậy, lúc này mới kinh động tới hai người khác.

“Diêm Tinh Vân, ngươi muốn cứu nàng ấy sao...” Giọng nói hư ảnh, chậm rãi truyền từ không trung tới, mang theo tâm tình đầy phức tạp. Thân thể Diêm Tinh Vân rung lên bần bật, ôm lấy Lâm Nguyệt bất động.

Còn Diêm Sát thì ngẩng mạnh đầu, chẳng dám tin nhìn thẳng về hư ảnh trong không trung kia.

“Mặc dù nàng ấy đã không còn sống nữa, nhưng linh hồn vẫn chưa tan hoàn toàn, vì nàng ấy đã lần nữa dung hợp với thần cách thuộc về nàng ấy, có thần cách ở đây, nàng ấy còn có thể tìm được một tia sống sót... Nếu có thể cứu vãn được tia sống sót kia, nàng ấy có lẽ sẽ sống lại lần nữa, chỉ là nếu muốn nàng ấy tỉnh lại, ngươi phải trả một giá quá lớn...”

Giọng hư ảnh lộ ra vẻ oái, chậm rãi truyền vào trong tai Diêm Tinh Vân và Diêm Sát. Cặp mắt đỏ như máu trống rỗng của Diêm Tinh Vân dần khôi phục lại, sau đó từ từ lóe ra ánh sáng chói ngời, hần không nói gì, mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dùng ánh mắt kiên định của mình nói cho đối phương biết rõ đáp án của hần.

Hư ảnh trên bầu trời thở dài một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn Diêm Tinh Vân, chậm rãi mở miệng, “Diêm Tinh Vân, ngươi là phần thân của bản tôn, cũng là một phần thân mà bản tôn không cách nào khống chế nổi, bởi vì ngươi thừa kế, là phản nghịch của bản tôn. Bản tôn có thể cho ngươi cơ hội cứu nàng, nhưng cứu nàng phải trả giá đắt, ngoài tu vi và máu của ngươi ra, sau khi nàng tỉnh lại, ngươi nhất định phải rời khỏi nàng, hơn nữa phục hạ luân hồi, trở lại bên cạnh bản tôn lần nữa...”

“Diêm Tinh Vân, ngươi, có bằng lòng hay không?”

Giọng Hư ảnh nhàn nhạt truyền từ không trung đến, mang theo lời nói đầy chân thật đáng tin cậy và uy nghiêm. Diêm Tinh Vân nở nụ cười, nụ cười hần

cực kỳ rõ ràng, nhìn về ánh mắt hư ảnh đầy giễu cợt nói, “Ngươi, thế mà vẫn ích kỷ vậy... năm đó là Diêm Sát, giờ là ta...”

Diêm Tinh Vân nói chuyện giọng cực kỳ thông thả, nhưng lại nói từng câu từng chữ, “Nhưng mà, coi như là thế, lúc này đây, ta cũng đồng ý với ngươi, chỉ cần nàng sống, đừng có nói là trở về bên cạnh ngươi, kể cả là chết cũng có sao?”

Nghe thấy lời Diêm Tinh Vân, hư ảnh trên không trung trầm mặc rất lâu không nói, mãi cho tới khi thân ảnh hần dần bắt đầu tiêu tán, mới nghe được một thanh âm chậm rãi truyền đến, “Nếu muốn cứu nàng ấy, thì trong thời gian một năm, dùng linh lực của ngươi tiếp tục bổ cứu kinh mạch của nàng, dùng máu của bản thân ngươi đi nuôi dưỡng thân cách và linh hồn nàng, ngày nào cũng phải rót linh lực một lần, mỗi ngày rót ba giọt máu vào đúng mi tâm của nàng, trong lúc đó vì muốn thi triển được thuật dưỡng hồn, linh lực của ngươi không cách nào khôi phục lại được, máu huyết ngươi hao tổn sẽ khiến thân thể ngươi dần khô kiệt, nếu ngươi có thể kiên trì được một năm, nàng sẽ tỉnh lại...”

Nói xong, hư ảnh sắp biến mất hoàn toàn trên không trung đột nhiên đưa tay, chỉ về hướng Diêm Tinh Vân xa xa một cái, “Đây cũng là thuật dưỡng hồn, Diêm Tinh Vân, bản tôn đợi ngươi trở lại...”

Giọng vừa dứt, hư ảnh trên không trung cũng biến mất hoàn toàn, lúc hư ảnh biến mất, luồng xoáy đen cũng dần tiêu tán, giữa thiên địa lại khôi phục bình yên như cũ.

Diêm Tinh Vân ôm lấy Lâm Nguyệt đi ra ngoài sơn cốc, không để ý tới ánh mắt phức tạp của Diêm Sát. Trong sơn cốc, gió cuồng gào thét, bóng Diêm Tinh Vân đi xa dần, cho tới cuối cùng biến mất hoàn toàn ở phương xa. Không ai biết Diêm Tinh Vân đến cùng mang theo Lâm Nguyệt đi đâu, thậm chí cả chính hắn cũng không biết nữa...

Diêm Sát sau khi Diêm Tinh Vân mang Lâm Nguyệt rời đi, cô độc đứng ở trên sơn cốc, mãi vẫn không chịu đi, chẳng biết bao lâu hần hít sâu một ngụm, thu lại đau đớn và mất mát ngập tràn trong lòng lại, ngự kiếm hướng trên cao bay đi.

Rời khỏi giới tu chân lâu như vậy, hần cũng cần phải trở về, còn phần Diêm Tinh Vân, hần sẽ ở Vân Bảo đợi hần ta một năm. Mà cô gái hần yêu sâu tận xương cốt kia, hần sẽ giấu sâu nàng tận trong linh hồn, phong bế ký ức thành lớp bụi... Bởi vì cho dù có một ngày nàng khôi phục lại tất cả ký ức, thì nàng đã không còn thuộc về hần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Chia Lìa

Đông Cực Hải, là vùng cực tây tiếp giáp trên Hải Vực, có tất cả hơn mười hòn đảo hoang vu lớn nhỏ khác nhau, trong những đảo nhỏ này, chỉ có mấy đảo còn lớn, diện tích chừng mấy trăm dặm.

Nơi này là chỗ giao giới hoang hải cực tây của Đông Cực Hải, cả cái Hải Vực này đã hỗn loạn không chịu nổi, phần đông mãnh thú, thậm chí cả ở trên một số ít đảo trong rừng rậm cũng có dấu chân mãnh thú, hơn nữa ở đây hung hiểm vô cùng, hơn nữa linh khí cực mỏng, bình thường cực ít người giao thiệp tới tận đây.

Ngày hôm đó trời trong nắng ấm, trên bầu trời là một màu xanh biếc. Một thiếu niên có dung mạo tuyệt sắc đang ôm một thiếu nữ tuyệt sắc ngủ say chậm rãi đi vào Hòn đảo lớn nhất nằm giữa trung tâm Hải vực này.

Đảo này là đảo trung tâm, diện tích lớn nhất, trên đảo có mảng rừng rậm rạp trải dài mấy trăm dặm, đã qua mấy ngàn năm ở trên đảo này có cực ít tu sĩ tới nơi này, bởi vậy, thật sự xưng bá trên đảo này phần đông là mãnh thú.

Nơi này là thiên hạ mãnh thú, ngày thường có các loài mãnh thú chiếm giữ một phương, khoanh tròn địa bàn rừng rậm thuộc khu vực của mình. Đây cũng là thế giới cá lớn nuốt cá bé, mãnh thú trên đảo nhỏ, sau khi cảm giác được hơi thở thiếu niên, cả phiên rừng rậm không lồ trong nháy mắt bùng lên, mãnh thú trong rừng phát ra tiếng gầm hung dữ làm rung chuyển cả cánh rừng, như bất mãn và kháng nghị với kẻ xâm lược, chỉ là những mãnh thú này gầm thét lại cảm giác được hơi thở cường đại tràn ngập của người thiếu niên, nhanh chóng yên lặng xuống.

Những thú dữ này mặc dù linh trí chưa mở, nhưng với nguy hiểm thì cực nhạy bén, lúc cảm giác được khí tức cường đại của kẻ xâm lược này, biết rõ người tới không phải là kẻ chúng có thể chọc vào, vì thế đã nhanh chóng tản ra, thậm chí có số ít tới gần thiếu niên, không kịp chạy trốn, chỉ đành nằm phục trên mặt đất, toàn thân lạnh run rẩy sợ gây họa sát thân, vốn không dám phát ra âm thanh nào.

Thiếu niên ôm lấy thiếu nữ đi sâu vào tận trong rừng rậm, ở trong một sơn cốc đầy chim hót hoa nở, để thiếu nữ xuống, sau đó mở ra một động phủ, hơn nữa đem cây to nhất vây chung quanh, sau khi làm xong những thứ này, thiếu niên mới dẫn thiếu nữ vào trong động, ngừng lại hoàn toàn.

Sau đó thiếu niên mỗi ngày đều ngồi đợi bên cạnh thiếu nữ, lúc thì ân cần rót linh lực vào săn sóc kinh mạch cho thiếu nữ, lúc thì cắn nát đầu ngón tay để rót máu lên mi tâm thiếu nữ, để đối phương chậm rãi hấp thu.

Ngoài những thứ này ra, thiếu niên còn tự mình bày trận dưỡng hồn, cũng rút linh lực và máu tươi của mình để duy trì trận dưỡng hồn với điều kiện cực kỳ hà khắc, điều kiện duy nhất để duy trì nó vận chuyển là lấy linh lực và máu tươi của bản thân làm chất dinh dưỡng, để trận dưỡng hồn hấp thu linh lực và máu huyết của hắn, rồi đem chuyển hóa toàn bộ linh lực và máu huyết thành tia sự sống, để người nằm trong trận hấp thu.

Mà mỗi lần trận dưỡng hồn hấp thu linh lực và máu huyết, người bày trận sẽ suy yếu một chút, hơn nữa trong quá trình bị hấp thu, thân thể sinh ra đau đớn khôn cùng, phần đau đớn này cứ phảng phất như đến từ sâu trong linh hồn, phảng phất như linh hồn bị xé nát sinh ra đau đớn vậy.

Mỗi một lần là một lần đau như thế, chẳng khác gì cực hình! Mỗi ngày trận dưỡng hồn hấp thu hai lần, mà mỗi lần hấp thu chất dinh dưỡng, người bày trận sẽ phải chấp nhận nỗi thống khổ linh hồn bị xé nát.

Cứ thế mỗi ngày trôi qua, mỗi lần thiếu niên bị đau đớn cực độ, thậm chí còn tàn khốc hơn cả lăng trì (xẻo từng miếng thịt), cực hình như thế, quả thật khó mà tưởng tượng ra nổi, cứ lần nào cũng bị hành hạ sống dở chết dở, nếu không phải là người có lòng cực kỳ kiên định thì vốn không cách nào kiên trì cho nổi.

Thời gian cứ thấm thoát trôi qua, sắc mặt thiếu niên càng ngày càng tái nhợt tiều tụy. Nhưng bất kể thế nào thiếu niên vẫn mãi kiên định bảo vệ bên thiếu nữ, lúc tinh thần tốt lên cũng sẽ kể một ít chuyện cũ cho thiếu nữ nghe, lần nào hắn cũng đang nói chuyện cùng thiếu nữ, ánh mắt nhìn về nàng đều cực kỳ dịu dàng, không có tí tia mất kiên nhẫn nào cả, lại càng không có tí phiền chán nào.

Thỉnh thoảng, lúc đang nghĩ tới chuyện vui vẻ, thậm chí thiếu niên còn nở nụ cười rõ tươi, cứ việc nụ cười tươi ấy nở trên gương mặt gầy gò tái nhợt kia, nhìn mà thật chưa xót cả cõi lòng. Thời gian trôi qua như nước chảy, thế mà sắp tròn một năm rồi. Đã một năm qua, thiếu nữ ngủ say dần xuất hiện chút thay đổi, vào thời điểm ba tháng, da thịt tái nhợt khô héo kia của thiếu nữ bắt đầu xuất hiện bóng loáng, sáu tháng sau, thiếu nữ dần xuất hiện tia sự sống, sau chính tháng, mạch thiếu nữ bắt đầu đập yếu ớt đến cực điểm.

Còn thiếu niên trong thời gian trôi qua cũng thay đổi cực lớn, từ lúc mặt bắt đầu tiều tụy cho tới tốc độ mất thường thấy được tiếp tục gầy xuống, sau nửa năm, cả người hắn gần như chỉ còn da bọc xương, mà chín tháng sau hắn dần bắt đầu cảm giác được mệt mỏi, tinh thần ngày càng kém, thậm chí trở nên rất buồn ngủ.

Gương mặt vốn tuyệt mỹ tinh xảo của hắn cũng có thay đổi cực lớn, do mất lượng máu quá lớn, nên khiến da thịt như mất đi vẻ bóng loáng khỏe mạnh, da trở nên vàng khô, gầy gò quá độ, khiến thoát nhìn cả người hắn như một bộ xương, trông cực kỳ dọa người.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, tình hình thân thể thiếu nữ ngày một tốt lên, còn thiếu niên càng ngày càng suy yếu hơn, nhưng mặc dù thân thể thiếu niên suy yếu tới mức như sắp chết vậy, song đôi mắt tím kia của hắn lại càng sáng hơn, đặc biệt là vào tháng cuối cùng kia, thiếu niên gần như không rời khỏi thiếu nữ tí nào, hắn liên tục bảo hộ bên nàng, nhìn gương mặt càng ngày càng có sức sống kia của nàng, không rời đi được phút nào.

“Diêm Tinh Vân, bản tôn cho ngươi một cơ hội cứu nàng, chỉ là ngươi phải trả một giá đắt là dùng tất cả tình cảm và ký ức của ngươi, đi vào luân hồi lần nữa lại lần nữa trở lại bên cạnh bản tôn, đến lúc đó, ngươi cũng sẽ quên nàng, ngươi có bằng lòng không?”

“nếu ngươi không muốn, bản tôn cũng chẳng so sso chuyện ngươi lần này suýt nữa gây tội ác phá hủy thế giới này, bản tôn cho ngươi cơ hội, hiện giờ ngươi theo bản tôn về Minh giới...”

Thiếu niên yên lặng nhìn thiếu nữ, bên tai vẫn vang lên quanh quẩn những lời Minh Vương nói hôm đó, chỉ là, khi nhìn thấy thiếu nữ xuất hiện sự sống, trên mặt hắn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Bé con, ta đã nói với nàng rồi, ta nguyện vĩnh viễn đợi bên cạnh nàng, hiện giờ, ta lại thất hứa mất rồi, chỉ là lúc này đây lại khác hẳn với lúc trước, lúc này đây là ta chính mình cam tâm tình nguyện...”

“Nếu nàng tỉnh lại, phát hiện không thấy ta, xin đừng trách ta, bởi vì ta thật sự yêu nàng...”

“Có lẽ sau khi nàng tỉnh lại sẽ cảm thấy ta nhu nhược, không dám gặp nàng, lại không chào mà biệt, nhưng xin hãy tha thứ cho ta, bởi vì ta không muốn để nàng nhìn thấy bộ dạng bây giờ của ta, nàng xinh đẹp như thế, như ta bây giờ, sao alj xứng với nàng chứ?”

“Ta biết rõ nàng cũng không phải là người hay thay đổi, nhưng xin nàng hãy tha thứ cho sự ích kỷ của ta, bởi vì ta không muốn trong trí nhớ của nàng lại lưu lại vẻ khó coi hiện giờ của ta, ta chỉ muốn trong lòng nàng, ta mãi mãi vẫn là tuấn mỹ vô song, bất kể là bề ngoài hay tu vi, đều là Diêm Tinh Vân ngang tài ngang sức với nàng...”

“Chỉ có vậy ta mới xứng thành bạn song tu của nàng...”

“Bé con à, nàng ngủ say đã lâu rồi, tới khi nào thì nàng mới tỉnh lại đây?”

“Có lẽ, ta không thể tiếp tục ở lại nơi này cùng nàng được nữa...”

“Bé con, ta thật sự rất luyến tiếc nàng...”

Thiếu niên nhìn thiếu nữ, cảm thụ được hơi thở đang dần khôi phục yếu ớt của thiếu nữ, ánh mắt dịu dàng tới mức sắp chảy thành nước vậy, hắn cứ tham lam như thế, kinh ngạc nhìn bộ mặt tuyệt mỹ ngủ say của thiếu nữ, cứ lăm bầm lăm bầm mãi, nói ra những lời dịu dàng mà đầy quyến luyến, lại khiến người khác nghe mà thấy chưa xót tận cõi lòng.

Cứ thế chẳng rõ bao lâu cuối cùng đã tròn một năm, ngày tháng cuối cùng ấy cũng tới. Hôm đó, thiếu niên vẫn bảo vệ bên cạnh thiếu nữ như cũ, nhìn

thiếu nữ đã thờ như người thường, sau khi lại nói lầm bầm ít lời với nàng, rồi cuối cùng lưu luyến không rời đứng lên, sau đó lao đảo thân thể, chậm chậm đi ra khỏi động phủ.

“Quý Ngũ...” Thiếu niên nhìn cái nơi mình ở một năm, son cốc quen thuộc tới vô cùng gọi khẽ.

“Thiếu chủ...”

Một bóng đen lóe ra, Quý Ngũ xuất hiện trước cửa động.

“Quý Ngũ, ta phải đi rồi, ngươi phải bảo vệ nàng thật tốt đó...”

“Thiếu chủ...” Quý Ngũ nhìn thiếu niên một năm trước còn tuyệt thế phong nhã hào hoa, mà giờ đã thành bộ dạng thế này, trong lòng chua xót mãi, giọng cũng không kìm được nghẹn ngào.

Một năm trước, lúc Diêm Tinh Vân tới đây không lâu, hắn dưới sự giúp đỡ của Bảo Chủ từng tới nơi này. Mà giờ đã một năm trôi qua, hắn tận mắt nhìn thấy Đại thiếu chủ phong nhã từng ngày gầy gò, tiếp tục suy yếu, hắn nhìn thấy ngài ấy dần tiều tụy, càng ngày càng khó coi, cuối cùng biến thành bộ dạng như hiện giờ.

Hắn từ nhỏ được Vân Bảo bồi dưỡng trở thành hộ vệ bên Diêm Tinh Vân, hắn không hiểu, vì sao thiếu chủ lại sẽ bảo vệ một cô gái tên Lâm Nguyệt như thế, vì nàng ấy, chẳng tiếc mạo hiểm xuyên qua thời không loạn lưu, đi vào một đại lục không rõ, hiện giờ lại vì nàng mà biến thành bộ dạng hiện giờ.

“Quý Ngũ, đồng ý với ta, nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt...”

“Vâng, thiếu chủ...” Quý Ngũ không đành lòng nhìn vị thiếu niên gầy trơ xương trước mắt, cổ nén chua xót trong lòng, nghẹn ngào đáp lại.

Được Quý Ngũ hứa hẹn, cuối cùng Diêm Tinh Vân cũng yên tâm chút, hắn lưu luyến không rời quay đầu nhìn thoáng qua tận sâu trong động, nơi thiếu nữ nằm, mãi lâu sau mới chậm rãi thu mắt lại, chậm rãi rời khỏi động.

“Bé con, rất xin lỗi...”

Đứng trong son cốc, Diêm Tinh Vân suy yếu tựa vào người Quý Nhất chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, khẽ gật nhẹ đầu với Quý Nhất. Quý Nhất vừa nhận được chỉ thị, cẩn thận bế Diêm Tinh Vân lên, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi son cốc cư ngụ một năm này.

Mà giờ khắc này Lâm Nguyệt ở trong động vẫn ngủ say yên tĩnh, ý thức nàng đã sớm bắt đầu thức tỉnh từ nửa năm trước, chỉ là không cách nào cảm ứng được tất cả bên ngoài mà thôi.

Sau khi nàng có ý thức, nàng mới phát hiện ra mình đang chìm trong vùng đen tối, chung quanh tất cả đều là màn sương đen kịt, ở đây đen đặc vô cùng, lại trống trải vô cùng, ở chỗ này, chỉ có nàng với hình thức hồn phách tồn tại như sinh linh.

Ý thức nàng vừa tỉnh, ký ức trống rỗng, cứ như một đứa trẻ vậy, thậm chí chẳng nhớ nổi cái gì. Nàng chỉ ở trong vùng đất trời này, du tẩu phiêu đảng không ngừng.

Ngay từ đầu, nàng đã chết lặng, rồi lại bị ý thức vô ý bùng bùng, nhưng dần dần, thời gian trôi qua lâu, nàng bắt đầu có chút cảm giác.

Nàng bắt đầu cảm giác cô đơn, sau đó thấy lạnh, loại lạnh này, càng ngày càng mãnh liệt, dần ngập tràn cả hồn phách, sau đó nàng cảm giác hồn phách mình ngày một suy yếu dần...

Có lẽ nàng sắp chết rồi...

Trong lòng nàng mơ hồ nghĩ ngợi, nhưng mà không rõ là sợ hãi hay vẫn sợ hãi, thực ra nàng bây giờ vốn cũng không biết sợ hãi là gì nữa.

Nàng cứ đi liên tục trong không gian hắc ám, cứ phiêu đảng không ngừng, nàng cảm thấy càng ngày càng lạnh, hồn phách nàng càng ngày càng yếu, thời gian, cứ trôi đi chậm chậm, nàng chẳng rõ đi bao lâu rồi, cuối cùng có một ngày nàng đột nhiên phát hiện ra phía trước có ánh sáng truyền đến.

Ánh sáng đầy sáng vàng rực rỡ chiếu rọi lên hồn phách sắp tán loạn của nàng, nàng cảm thấy một luồng ấm áp, sự lạnh lẽo bên trong hồn phách cũng giảm bớt chút.

Cũng bắt đầu từ đó, lần đầu tiên nàng có cảm giác vui sướng, nàng bắt đầu hướng tới nơi có ánh sáng vàng rực rỡ mà tới, mỗi khi nàng mệt không chịu nổi, cảm thấy khó mà chống đỡ nổi thì luồng sáng vàng ấy lại xuất hiện, sau đó nàng phát hiện ra, sau khi được ánh sáng vàng ấy chiếu rọi, hồn phách nàng cũng khôi phục được mấy phần, những mệt mỏi ấy lại cứ thế rời khỏi nàng.

Cứ vậy hết lần này tới lần khác, nàng dần mò tới quy luật luồng sáng vàng xuất hiện, nàng cũng từ đó bắt đầu bị động, cuối cùng cũng học được, lúc luồng sáng vàng xuất hiện, chủ động đi hấp thu những thứ hào quang kia.

Nàng bắt đầu phát hiện ra, nàng hấp thu càng ngày càng nhiều sáng sáng vàng rực, hồn phách nàng lại càng ngưng thực, rồi càng về sau, hồn phách nàng dần tạo thành một thân thể người không ra người, chẳng còn bộ dạng hư vô có thể tiêu tán bất cứ lúc nào như trước nữa.

Sau khi hấp thu ánh sáng vàng, trở nhớ nàng dần khôi phục, mặc dù chỉ là từng chút từng chút một, nhưng nàng lại phát hiện ra mình hiểu nhiều thứ,

những thứ đó lúc nàng vừa tỉnh không có.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, nàng không rõ mình đã ở chỗ này bao lâu, trong khoảng thời gian đó, nàng hấp thu càng nhiều sáng sáng vàng, trong ký ức nàng cũng xuất hiện nhiều hơn, càng ngày càng hỗn tạp.

Cuối cùng có một ngày, trong đầu nàng xuất hiện một đoạn ký ức xa lạ, nàng nhớ lại tên mình, biết rõ mình hiện giờ gọi là Lâm Nguyệt.

Biết điều này rồi, lại khiến nàng càng mừng rỡ ngạc nhiên vạn phần, nàng càng dùng tốc độ nhanh hơn, đi dọc hướng có ánh sáng vàng truyền tới, trong lòng nàng có dự cảm mơ hồ, nàng cảm giác nếu nàng cứ tiếp tục đi theo hướng này, nhất định sẽ lấy được thứ gì đó rất quan trọng, những thứ đó mặc dù nàng không biết là gì, nhưng trong ý thức của nàng lại cảm thấy nó rất quan trọng, quan trọng tới mức nàng không thể mất đi được.

Thời gian, cứ lần lượt trôi qua từng ngày, Lâm Nguyệt không rõ mình đã đi bao lâu, cuối cùng có một ngày nàng đi tới một chỗ. Chỗ này khác hẳn những nơi khác, ở đây có một quả thần bí màu vàng có phù văn, dưới những ký hiệu màu vàng ấy, còn lơ lửng một thanh loan đao màu đỏ.

Nhìn thấy chuôi thanh loan đao trôi lơ lửng ấy trong không trung, trong lòng Lâm Nguyệt cảm nhận được một luồng cảm giác thần thiết, loan đao ấy cho nàng cảm giác cực kỳ thần thiết, tựa như ký hiệu đó cho nàng cảm giác y thế vậy, cứ như hai thứ đó này vốn là của nàng, vốn là một thể với nàng.

Lâm Nguyệt cứ lặng đứng dưới loan đao đó, cảm thụ được ký hiệu màu vàng mang ám áp tới cho nàng, chẳng rõ bao lâu, nàng chợt thấy trên ký hiệu màu vàng, đột nhiên xuất hiện một luồng sáng đỏ tươi, luồng sáng đỏ ấy không ngừng bị ký hiệu màu vàng hấp thu, sau đó ký hiệu màu vàng lại tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ mà nàng thấy quá quen thuộc.

Lâm Nguyệt không rõ luồng màu đỏ tươi ấy là gì, nhưng nàng cũng mơ hồ đoán được, ký hiệu màu vàng ấy sở dĩ tỏa ra ánh sáng vàng rực kia, là có liên quan tới màu sáng đỏ tươi ấy.

Nàng liên tục quan sát thời gian luồng sáng đỏ xuất hiện, nàng phát hiện ra luồng sáng đỏ tươi ấy xuất hiện rất có quy luật, cùng y thời gian mà ánh sáng vàng kia xuất hiện.

Có ý thức này, Lâm Nguyệt bắt đầu ở lại trong này, không rời đi nữa, mỗi lần ánh sáng đỏ xuất hiện nàng đều chủ động hấp thu, dần dần, xuất hiện nhiều mảng ký ức trong đầu nàng. Chẳng biết qua bao lâu, có một ngày nàng đột nhiên thấy được một tấm hình. Trong hình này ở chính giữa cung điện xanh vàng rực rỡ, có một thiếu nữ có dung mạo tuyệt đẹp, thiếu nữ là một vị công chúa, trước lúc nàng được mười sáu, lại sinh hoạt trong cung điện rất vui vẻ hạnh phúc. Mỗi cho tới năm nàng mười sáu tuổi ấy, phụ vương nàng nói muốn tìm một phò mã cho nàng, nàng đi theo phụ vương tới một cung điện người khác, chỗ đó có mấy thiếu niên dung mạo tuấn mỹ đang đứng. Thiếu nữ nhìn thấy một thiếu niên áo trắng, tuấn lãng phong nhã, cây ngọc đón gió thì vừa thấy đã yêu. Nàng liền chỉ thẳng vào thiếu niên kia, nói với phụ vương là nàng muốn hắn làm phò mã.

Phụ vương nàng đồng ý, thiếu nữ rất vui vẻ, chạy xuống giữ chặt lấy tay thiếu niên, lại không phát hiện ra vẻ mặt khó coi và đầy chán ghét của thiếu niên.

Sau đó thiếu nữ thường xuất hiện cạnh thiếu niên, mà cùng với họ, thỉnh thoảng có xuất hiện một thiếu nữ xa lạ, dung mạo thiếu nữ đó thanh tú, lại có khí chất dịu dàng nhu nhược, thiếu nữ kia đối xử dịu dàng rất tốt với thiếu nữ, lúc đi tìm thiếu niên, thường thường mang nàng ta đi cùng.

Thiếu nữ rất thích thiếu niên, lần nào nhìn thấy hắn cũng si ngốc, trong lòng ngập tràn vui vẻ, nhưng nàng một lòng để lên người thiếu niên ấy, lại quên mất ánh mắt chán ghét của thiếu niên đó, còn có tình cảm mờ ám giữa thiếu niên và thiếu nữ dịu dàng kia.

Thiếu nữ dịu dàng kia trong lúc thiếu nữ không để ý, thường dùng ánh mắt giễu cợt nhìn nàng, ánh mắt ấy, tựa như nhìn một đứa ngốc vậy.

Ba người cứ vậy trải qua từng ngày, rồi một thời gian sau, nước láng giềng gây chiến với quốc gia thiếu nữ, thiếu nữ dưới sự cổ động của thiếu niên và thiếu nữ dịu dàng kia, lên trộm bản đồ trong thư phòng của phụ vương đi ra, giao cho thiếu niên kia.

Chẳng lâu sau, vào ngày đại hôn của thiếu nữ và thiếu niên, thiếu niên đột nhiên mang theo rất nhiều người, công phá hoàng cung, sau đó phụ vương thiếu nữ chết, thiếu nữ lớn tiếng chất vấn thiếu niên, thiếu niên lại dặt tay thiếu nữ dịu dàng kia, nói cho thiếu nữ biết, người hắn yêu là thiếu nữ dịu dàng, không phải là nàng.

Vào thời điểm đại hôn của thiếu niên và thiếu nữ dịu dàng, thiếu nữ bị ép hành hạ mà chết, trước khi chết, thiếu nữ gặp được thiếu nữ dịu dàng kia, thiếu nữ dịu dàng ấy nói, nàng ta không những đoạt người đàn ông nàng yêu, mà là nàng ta tới báo thù.

Thiếu nữ chết không nhắm mắt. Hình ảnh đoạn chuyện xưa đã kết thúc.

Tiếp đó, hình ảnh lại biến đổi, lúc này lại xuất hiện trong ảnh là một thiếu nữ tóc dài ngồi trên xe lửa, mặc áo khoác bên ngoài, quàng một khăn trên cổ, có phong cách của người trí thức rất phong độ.

Thiếu nữ là du học sinh vừa từ Mỹ du học trở về, nàng vốn xuất thân là một tiểu thư con nhà hiển hách ở Giang Nam, từ nhỏ đã được Thành gia bồi dưỡng thành người kế thừa gia tộc, lúc hơn mười tuổi, được phụ thân đưa ra nước ngoài học.

Mà năm ấy nàng học ở nước ngoài, trong nước bắt đầu có chiến tranh, người trong nhà vì lánh họa chiến tranh, chuyển từ Giang Nam tới Thượng Hải, rồi sau đó sống ổn định ở đó.

Mà giờ nàng sau bốn năm du học nước ngoài, là lúc về nước. Thiếu nữ thiên chất thông tuệ, lúc học ở nước ngoài biểu hiện rất tốt, sau khi nàng tốt nghiệp, giáo sư của nàng đã từng muốn giữ nàng lại, nhưng nàng cự tuyệt.

Bởi thiếu nữ là người yêu nước, trái tim luôn hướng về Tổ quốc, nằng đi ra nước ngoài du học, chẳng qua cũng chỉ muốn có thêm nhiều kiến thức để sau này đền đáp quốc gia mình mà thôi.

Vì thế sau khi thiếu nữ tốt nghiệp, dứt khoát bỏ qua ngoại quốc hậu đãi, trở lại Tổ quốc. Thiếu nữ trở lại trực tiếp nhà ở Thượng Hải, nằng phát hiện ra ngoài người quen thuộc trong nhà, lại còn có thêm một đôi mẹ con người giúp việc nữa.

Người trong nhà thiếu nữ những năm này phát triển rất tốt ở Thượng Hải, rất hoan nghênh thiếu nữ học trở về, đặc biệt còn chuẩn bị một yến hội cực lớn.

Trên yến hội này, vị hôn phu của thiếu nữ cũng tham gia, đó là một nam nhân cực tuấn mỹ, hẳn là con trai cầu người bạn thân của phụ thân, cũng là thanh mai trúc mã của thiếu nữ, trước khi thiếu nữ xuất ngoại, có tình cảm tốt với hắn.

Đêm yến hội đó, thiếu nữ mặc sườn xám trần trầu, lấy trần châu kết thành dây áo choàng, thoát nhìn như một công chúa.

Tư thái thiếu nữ trong yến hội rất thoải mái, nằng vì một lòng muốn làm gì đó cho Tổ quốc, nên không ngừng đi tiếp xúc với những nhân vật nổi tiếng Thượng Hải, hơn nữa còn thăm dò tin tức. Không ai biết, lúc thiếu nữ ở nước ngoài, cũng được bạn học mình giật dây, thành công gia nhập đảng ngầm.

Thiếu nữ một lòng vì nước, quên mất vị hôn phu, cũng không phát hiện ra trong nhà nằng giữ lại đôi mẹ con giúp việc kia nững nịu, thiếu nữ có vẻ mặt nhu nhược dùng ánh mắt ghen tị nhìn nằng.

Lại không nhìn thấy vị hôn phu bị nằng xem nhẹ kia chẳng biết từ lúc nào đã sáp vào ở cùng với vị thiếu nữ nhu nhược kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 207: Thức Tỉnh

Sau khi thiếu nữ về nước, cuộc sống trôi qua bốn bề nhiều việc, nằng không ngừng chạy đi chạy lại ở xã hội thượng lưu Thượng Hải, xâm nhập Tô Giới Thượng Hải, thăm dò tin tức.

Vì bận rộn quá mức, hoàn toàn không phát hiện ra, trong lúc vô tình, vị hôn phu trên danh nghĩa của nằng đã càng ngày càng tiếp xúc gần gũi thân mật hơn với thiếu nữ nhu nhược giúp việc kia, đến cuối cùng, đã âm thầm hình thành nên kiểu quan hệ tình nhân.

Hai người yêu nhau giấu thiếu nữ, thiếu nữ nhu nhược mấy lần đề nghị thiếu nữ và vị hôn phu của thiếu nữ giải trừ hôn ước, vị hôn phu của thiếu nữ cứ tìm mọi cách thoái thác, dần dần, thiếu nữ nhu nhược càng thấy ngứa mắt ghen tị với thiếu nữ, bắt đầu dần thấy hận.

Cứ vậy nửa năm qua đi, chiến tranh Bắc Bình cũng bùng phát, thiếu nữ dứt khoát đi tham gia kháng chiến Bắc bình trước, lần này vị hôn phu thiếu nữ cũng cùng đi với thiếu nữ, vào trước ngày đi đó, thiếu nữ nhu nhược cũng kiên trì muốn đi cùng thiếu nữ. Mặc dù thiếu nữ không thể đồng ý, nhưng được vị hôn phu khuyên bảo, vẫn đồng ý. Vì vậy ba người cùng nhau tham gia chiến tranh Bắc bình.

Ba tháng sau, tổ chức kháng chiến xuất hiện phản đồ, vì muốn cướp tiêu hủy danh sách, thiếu nữ chấp hành nhiệm vụ bị người ta tiết lộ hành tung, kết quả bị quân địch vây chặt, cuối cùng chết thảm trong tay quân địch. Nhưng trước khi chết, thiếu nữ mới biết được tin từ miệng quân địch, kẻ bán đứng nằng vốn là thiếu nữ nhu nhược, là phản đồ của tổ chức, và cả vị hôn phu của nằng nữa.

Đến đây hình ảnh câu chuyện xưa thứ hai cũng kết thúc.

Tiếp đó hình ảnh lại thay đổi lần nữa.

Hình ảnh lúc này cũng giống lần trước cũng là một câu chuyện xưa mới.

Trong tất cả các câu chuyện xưa cũng không giống nhau, mà thiếu nữ trong câu chuyện đó cũng có thân phận khác, dung mạo khác.

Nhưng kết cục cuối cùng của câu chuyện, đều là kết thúc chết thảm của thiếu nữ, hơn nữa mỗi một lần nằng chết, thì trong câu chuyện xưa ấy đều có liên quan tới một cô gái khác.

Cô gái kia cũng giống thiếu nữ, cũng có thân phận khác hẳn, dung mạo khác để xuất hiện trong câu chuyện, mà trong câu chuyện ngoài cô gái kia ra, cũng xuất hiện một nam nhân có quan hệ thân mật hơn so với thiếu nữ.

Chẳng hạn như câu chuyện thứ nhất, vị thiếu niên cây ngọc đón gió kia vậy, rồi trong câu chuyện thứ hai, là vị hôn phu thanh mai trúc mã của người thiếu nữ kia vậy...

Lâm Nguyệt yên lặng nhìn từng hình ảnh câu chuyện xảy ra khác nhau, mãi cho đến hình ảnh cuối cùng, trên tấm hình mới xuất hiện một người thiếu nữ

tên Lâm Nguyệt.

Nhìn cảnh tượng vô cùng quen thuộc xuất hiện trong hình, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy trong đầu như có vật gì đó nổ tung vậy, trong nháy mắt có vô số ký ức lớn trào lên mãnh liệt, kéo tới khiến linh hồn như bị xé nát đau đớn vậy.

“A...”

Lâm Nguyệt phát ra tiếng thét thống khổ chói tai, hai tay ôm đầu, ngã ngồi xuống đất. Cả khối ký ức khổng lồ ập tới, Lâm Nguyệt trong mơ ký ức hỗn loạn, nàng vốn không cách nào tiêu hóa hết được những ký ức ấy, những mảnh vụn ký ức đó, chập nhích trong biển ký ức của nàng, gây ra đau đớn kịch liệt, khiến nàng cảm thấy linh hồn mình như sắp nổ ra vậy.

Đau đớn tê liệt thống khổ kia, khiến nàng gần như không chịu nổi, đau tới mức không muốn sống nữa.

Mà ngay lúc nàng sắp không chống nổi ngất đi, đột nhiên ký hiệu màu vàng sáng lơ lửng trên không trung đột nhiên lóe sáng mãnh liệt chiếu rọi trên người nàng, trong nháy mắt cơn đau đớn kịch liệt ấy như thủy triều lui dần.

Cùng lúc đó, một giọng nói vui vẻ trong suốt truyền đến.

“Cửu thiên thần cách trở về, cải tạo thần thể...”

Giọng vừa dứt, ký hiệu tỏa ra ánh sáng càng thêm rực rỡ, ở chính giữa luồng sáng rực đó, từng tia sáng trắng như sữa được Lâm Nguyệt hấp thu vào trong thể nội, mà theo từng lượng ánh sáng trắng sữa được Lâm Nguyệt hấp thu, từng mảnh vụn ký ức trong thức hải của nàng dần dung hợp lại với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Mãi cho tới cuối cùng một tia sáng trắng màu sữa được hấp thu hoàn toàn vào trong thể nội, ý thức hỗn loạn kia của Lâm Nguyệt cuối cùng cũng xuất hiện một tia tỉnh táo.

“Hóa ra, ta là con gái của Thần Nữ Đế Nguyệt, những hình ảnh đó toàn bộ đều là ta luân hồi chuyển thế, một đời Bạch Như Nguyệt cũng là một kiếp trong đó, chỉ là ma xui quỷ khiến lại dung hợp cùng một thể giới khác với ta...”

“Một kiếp này, tên ta gọi là Lâm Nguyệt...”

“Hóa ra, luân hồi mười kiếp, đều có bóng dáng người kia...”

Nói đến đây, Lâm Nguyệt mở bừng hai mắt ra, nhìn về phía bóng tối vô hạn bên trên, khóe môi cong lên cười lạnh băng.

“Người đó quả nhiên vẫn còn chưa từ bỏ ý định, vào lúc ta luân hồi, đã mấy lần ra tay ám hại, nghĩ muốn hủy căn cơ của ta, lại không biết ta ngày đó sớm đã biết luân hồi của ta sẽ có kiếp nạn, bởi vậy mới bày ra tất cả, để lại một đường sống...”

“Vốn trí nhớ ta cũng không khôi phục được, lại không ngờ, hôm nay thần xui quỷ khiến, lại nhìn thấy một đời huyền cơ cuối cùng, kiếp trước, người hại ta quả nhiên cũng có bóng dáng của ngươi, chỉ tiếc ngươi lại không biết, hành động lần này của ngươi đã thành toàn cho ta!”

“Hiện giờ hai linh hồn hai kiếp của ta dung hợp, linh hồn kiếp trước ở giới tu chân đã hoàn toàn thức tỉnh, lại vì vậy mới thoát khỏi việc ngươi khống chế ngụy tình dục trên linh hồn ta!”

“Năm đó ngươi biết được Minh Vương đã rút tình dục ta ra, mà sau khi ta nhảy vào luân hồi rồi, chẳng tiếc trả giá đắt gieo nguy tình dục lên linh hồn ta bị cưỡng chế ở luân hồi, rồi lại động tay động chân, muốn ta ở trong luân hồi nếm hết mọi thứ được yêu mà không có, nhưng giả thì cuối cùng vẫn là giả, hiện giờ ta đã không bị nguy tình dục đó khống chế nữa, mục đích của ngươi, chỉ sợ chẳng cách nào đạt thành đâu...”

“Đế Huyền Nữ, ngươi cho ta tất cả, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, tóm lại có một ngày, ta sẽ tái nhập lên Cửu Trùng Thiên kia, để ngươi phải trả giá thật đắt!”

Câu nói cuối cùng vừa dứt, linh hồn Lâm Nguyệt trong thân thể bộc phát lên luồng sức sống mãnh liệt, từng tia sức sống ấy xuất ra từ trong linh hồn nàng tỏa ra, sau đó từ từ lan tràn, nơi nào có đường sống ngập tràn đi qua, cả mảng đất trời tối tăm dần sáng lên, ký hiệu màu vàng kia trên cao cùng loan đào màu đỏ khẽ run lên, phát ra âm thanh ong ong, như hưng phấn, kích động vì chủ nhân mình sắp tỉnh lại vậy.

Cùng lúc đó, thân thể Lâm Nguyệt trong động đột nhiên bộc phát một luồng khí tức cường đại, từ trong con bộc phát đó, một luồng khí tức cường đại bùng lên, linh khí chung quanh mây trầm dậm vội vã ngưng tụ lại kéo tới, mà lúc linh khí ngưng tụ lại càng ngày càng nhiều, cuối cùng tạo thành một luồng xoáy khổng lồ bọc lại Lâm Nguyệt.

Động tĩnh khổng lồ này, đã kinh động Quý Ngũ đang bảo vệ bên ngoài, Quý Ngũ nhìn linh khí khổng lồ đang ngưng tụ giữa trời đất, nháy mắt phát ra vẻ hoảng sợ!

“Cái này, linh khí khổng lồ vậy mà cũng bị dẫn tới, chẳng lẽ... Nàng ấy đang lên cấp sao?”

Quý Ngũ nhìn linh khí thiên địa nồng nặc bao phủ động phủ, trong lòng bất giác dâng lên lo lắng, linh khí khổng lồ như thế đánh tới, e rằng tòa động phủ này không cách nào chống đỡ nổi, cứ tiếp tục như thế, đến cuối cùng chỉ sợ động phủ này đều bị những linh khí thiên địa này làm sụp mất thôi.

Quý Ngũ hơi lo lắng chút cho Lâm Nguyệt, hẳn đã đồng ý với Diêm Tinh Vân phải ở lại chỗ này bảo vệ Lâm Nguyệt thật tốt, mãi cho tới khi nào Lâm

Nguyệt thức tỉnh, nhưng cảnh xảy ra trước mắt này lại khiến lòng hấn thấy bất an.

Hắn rất muốn xông vào động phủ mang Lâm Nguyệt ra, nhưng hấn sợ Lâm Nguyệt giờ đang là thời điểm đột phá quan trọng, nên biết tu sĩ lên cấp là nguy hiểm nhất, lúc này không thể bị một tí bên ngoài nào quấy rầy, nếu hấn cứ xông bừa vào, có thể mang Lâm Nguyệt thành công ra ngoài hay không thì chưa biết, mà nếu Lâm Nguyệt vì hấn mà lên cấp thất bại, chẳng cách nào đột phá được, vậy thì càng phiền toái hơn!

Vì trong lòng còn có chỗ băn khoăn, nên Quý Ngũ cuối cùng vẫn quyết định không đi quấy rầy Lâm Nguyệt nữa, dù sao xuất hiện dị tượng như thế, nhất định có liên quan tới Lâm Nguyệt, nếu không phải tu vi nàng đang đột phá, thì còn có nguyên nhân khác, mà chút linh khí ngưng tụ này dù nồng nặc, song lại không có hơi thở cuồng bạo, dị tượng xuất hiện vậy hấn là chuyện tốt.

Linh lực gắn kết trong thiên địa càng lúc càng kéo đến dày đặc, trong động phủ, Lâm Nguyệt bị linh khí dày đặc bao phủ, cuối cùng tạo thành một cái kén trắng không lồ do linh khí kết thành.

Cứ thế ước chừng nửa canh giờ trôi qua, linh khí ngưng tụ trong không trung mới dần tản đi, mà trong động phủ, ở trước giường Lâm Nguyệt nằm chỉ để lại một cái kén trắng khổng lồ lặng nằm ở đó, không nhúc nhích.

Dị tượng trên bầu trời tản đi, Quý Ngũ vẫn không dám tùy ý vào trong động phủ xem, mà chỉ lặng yên canh giữ ngoài cửa động.

Nhưng mà lần canh giữ này đã kéo dài chừng ba tháng!

Trong vòng ba tháng, cái bạch kén khổng lồ kia vẫn yên tĩnh nằm ở trên giường ngọc, nhưng có một ngày, cái bạch kén khổng lồ đó liên tục không có động tĩnh gì bỗng xuất hiện rung động, mà theo rung động đó, màu sắc trên bạch kén dần âm đậm đi, vốn là màu trắng tinh cứ như bị vật gì đó hấp thu vậy, dần chuyển sang màu vàng, rồi cuối cùng chỉ nghe một tiếng rắc giòn tan vang lên, trên kén khổng lồ xuất hiện một vết nứt lớn.

Mà lúc trên kén khổng lồ xuất hiện vết nứt đầu tiên, thì sau đó lại càng có nhiều vết nứt hơn, cuối cùng liên tục rạn nứt, hóa thành mảnh vụn rơi la tả.

Mà theo mảnh vụn cuối cùng rơi xuống, Lâm Nguyệt mở bừng mắt ra rống, cặp mắt trong veo như nước tỏa ra ánh sáng mát lạnh chưa từng có từ trước tới nay.

Ánh mắt lạnh lùng chậm rãi quét qua hoàn cảnh chung quanh, Lâm Nguyệt khẽ nhủ mảy, hơi mê man ngồi dậy từ trên giường ngọc.

Chạm phải cảm xúc lạnh băng từ trên giường ngọc, lúc này Lâm Nguyệt mới phát hiện ra toàn thân mình trần trụi, không mảnh vải che thân.

Nhủ nhủ mảy, ngón tay vừa động, một bộ quần áo tím nháy mắt xuất hiện, Lâm Nguyệt cầm quần áo mặc vào, lúc này trên đầu ngón tay đột nhiên xuất hiện một người cao trong nháy mắt xuất hiện trong thủy kính trước mặt.

Lâm Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào thiếu nữ trong kính. Thiếu nữ trong kính tuyệt đẹp tinh mỹ, một làn tóc đen dài tới tận mắt cá chân, mà giữa mi tâm có ký hiệu vành trăng lưỡi liềm cong cong nổi bật càng khiến da thịt thêm trắng nõn nhẵn nhụi, đôi mắt như nước câu hồn đoạt phách, con ngươi đảo vòng, không bút nào tả nổi phong tình đoạn trường, tuyệt thế tao nhã.

Nhìn dung mạo quen thuộc và xa lạ này, khéo môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười vui vẻ khổ sở. Quả nhiên, hình dạng nàng cũng lại thay đổi, nếu nói trước dung mạo nàng chỉ giống Nguyệt Thần Tôn tới ba phần, thì như hiện giờ, đã giống Nguyệt Thần Tôn tới sáu phần, mà bộ dáng của khối thân thể này nhưng dần đang biến mất.

Hơn thế giờ khí chất nàng cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất khác hẳn với lúc trước ở Côn Lô, nếu hiện giờ những cổ nhân ở Côn Lô kia mà có nhìn thấy nàng, vốn không cách nào tưởng tượng ra nổi nàng là một người.

“Hừ, người đã tỉnh rồi!”

Một giọng lạnh băng cắt lên cắt ngang trầm tư của Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt quay phắt đầu lại, đôi mắt như nước sắc bén nhìn người tới, lúc nhìn thấy bộ dạng Quý Ngũ, khi thấy dáng vẻ người này hơi thờ sắc bén trong nháy mắt thu lại, lạnh lùng mở miệng, “Là người?”

Ban đầu lúc ở Vân Bảo, Lâm Nguyệt đã gặp qua Quý Ngũ vài lần, lần này vừa thấy, đã nhận ra ngay, nàng biết rõ nam nhân che mặt cả ngày này là hộ vệ của Diêm Tinh Vân, lập tức yên tâm bỏ đi đề phòng.

Mà Quý Ngũ lúc chạm vào ánh mắt Lâm Nguyệt, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, một luồng hơi thở cực nguy hiểm đập vào mặt, hơi thở sắc bén ấy, phảng phất như giờ phút này hấn không phải đối mặt với một thiếu nữ tuyệt sắc vô song, mà là một thanh đao ra khỏi vỏ, cực kỳ nguy hiểm!

Sắc mặt Quý Ngũ bỗng biến đổi, trong lòng hoảng sợ vô cùng, theo bản năng lùi lại sau mấy bước, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong nháy mắt mồ hôi lạnh thấm đầm quần áo.

Ngay vừa rồi Lâm nguyệt nhìn sang trong tích tắc, Quý Ngũ như có cảm giác không thở nổi, loại cảm giác này cực kỳ nguy hiểm, cứ như dưới ánh mắt đối phương, hấn sẽ hóa thành tro bụi vậy, thậm chí cả thần hồn cũng không cách nào tránh khỏi.

“Hừ!”

Sắc mặt Quý Ngũ trắng nhợt, kêu lên một tiếng đau đớn, cổ nén luồng máu tươi đang trào ra khỏi miệng, trong lòng kinh hãi mãi!

Cô giả này thật lợi hại, chỉ mỗi ánh mắt đã khiến hần bị thương nhẹ. Quý Ngũ không cách nào không sợ hãi, hần thân là cận vệ của Diêm Tinh Vân, có địa vị cực cao ở Vân Bảo, hơn nữa tư chất hần tốt vô cùng, những năm này lại được Diêm Sát dốc lòng bồi dưỡng, bất kể là đan dược hay bảo vật khác, hần đều không thiếu, vì thế hần có thể ngăn ngừa trong mấy trăm năm Kết Anh.

Mà hiện giờ với tu vi nguyên anh kỳ của hần, thế mà không chấp nhận nổi một ánh mắt của Lâm Nguyệt, có thể thấy thực lực đối phương mạnh.

Quý Ngũ đang thấy kinh hãi, trong lòng vẫn mơ hồ nghi hoặc, vì Lâm Nguyệt vừa mới đột phá, vẫn chưa hoàn toàn thu lại khí tức trên người, vì thế hần có thể nhìn ra hiện tại Lâm Nguyệt chỉ có tu vi là nguyên anh hậu kỳ thôi.

Mặc dù tu sĩ cao cấp có tu vi chênh lệch rất lớn, chỉ kém chút thôi cũng đã chênh lệch lớn rồi, nhưng hần và Lâm Nguyệt như thế, thì quá mức đặc thù.

“Vi sao ngươi ở chỗ này? Diêm Tinh Vân đâu?” Lâm Nguyệt nhìn thấy Quý Ngũ, thấy vẻ mặt tái nhợt của hần, bất giác nhíu nhíu mày.

Nàng vừa mới đột phá thì tỉnh lại, vẫn không cách nào thu lại khí tức đã phóng ra tự nhiên trên người, vừa rồi Quý Ngũ đột nhiên xông tới, mới có thể bị thần trí của nàng gây thương tích, may nàng kịp thời phản ứng, vì thế mới không làm Quý Ngũ bị thương nặng, nhưng dù là thế, mạch nhỏ của Quý Ngũ cũng không tránh khỏi bị tổn thương!

Thật ra Lâm Nguyệt mặc dù hiện giờ đã đột phá tới nguyên anh hậu kỳ, nhưng thực lực của nàng cũng không cường đại như Quý Ngũ nghĩ, tối đa so với tu sĩ nguyên anh hậu kỳ chỉ mạnh hơn một bậc thôi, vừa rồi sở dĩ Quý Ngũ bị thương là hoàn toàn bởi hiện tại Lâm Nguyệt đã dung hợp với thần cách hoàn toàn, thần thức nàng đã sớm vượt qua trình tự của tu sĩ nguyên anh, đạt tới trình độ tu vi hóa thân hậu kỳ rồi.

“Ngươi nghĩ là ta nguyện ý ở lại trong này sao? Là do thiếu chủ bảo ta ở chỗ này bảo vệ ngươi, đợi ngươi tỉnh lại thôi!”

Mặc dù Quý Ngũ rất kiêng kỵ với Lâm Nguyệt, nhưng trong lòng vẫn oán hận Lâm Nguyệt hại Diêm Tinh Vân thành bộ dạng như thế, lập tức vừa mở miệng thì nói tức giận.

“Là Diêm Tinh Vân bảo ngươi tới sao? Thế huynh ấy đi đâu rồi?”

Nghe thấy Quý Ngũ nói, Lâm Nguyệt hơi ngần ra, nhíu mày hỏi. Trước khi nàng bị tập kích, Diêm Tinh Vân vì có ước hẹn với Diêm Sát, đã rời khỏi sơn cốc, sau đó nàng bị thương nặng hôn mê, đoán chừng là Diêm Tinh Vân cứu nàng, hơn nữa còn dẫn nàng tới chỗ này.

Những thứ này là sau khi Lâm nguyệt tỉnh lại đã nghĩ thông suốt nguyên nhân bên trong, nhưng điều khiến nàng thấy kỳ lạ là, với tính cách của Diêm Tinh Vân, lúc nàng bị hôn mê chưa tỉnh, cũng sẽ không rời đi bên nàng mới đúng chứ, nhưng hiện giờ, nàng tỉnh lại, lại không thấy bóng Diêm Tinh Vân đâu, mà ngược lại lại xuất hiện Quý Ngũ ở nơi này thành ra khi nàng hôn mê tỉnh lại lại nhìn thấy đầu tiên.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt hơi bất an. Quý Ngũ thấy Lâm Nguyệt hỏi Diêm Tinh Vân, trong lòng thêm tức giận khó nén nổi, hần nghĩ tới cảnh cuối cùng thiếu chủ nhà mình rời đi với bộ dáng thê thảm kia, cũng không nhịn được nữa, cười lạnh bảo, “thiếu chủ bảo ta ở chỗ này bảo vệ ngươi tỉnh lại, hiện giờ ngươi đã tỉnh rồi, ta coi như đã hoàn thành lời dặn của thiếu chủ, do đó nên cáo từ!”

Nói xong Quý Ngũ không đợi Lâm Nguyệt đáp lại đã xoay mạnh người, định rời đi.

“Đợi chút!”

Lâm Nguyệt thấy thần thái Quý Ngũ như thế, cảm giác bất an trong lòng càng thêm rõ hơn, bóng nàng chợt lóe, trong nháy mắt xoẹt qua, chặn Quý Ngũ lại.

Động tác Lâm Nguyệt nhanh như Quý mị, trong nháy mắt, nàng đã chặn ở trước mặt Quý Ngũ, thậm chí Quý Ngũ còn chưa kịp có thời gian phản ứng lại.

Thân hình Quý Ngũ ngừng lại, hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt, nói lạnh lùng, “Ngươi có ý gì? Ta đã hoàn thành lời dặn của thiếu chủ, dĩ nhiên là muốn rời đi rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn giết ta nữa sao?”

Quý Ngũ có oán khí rất lớn với Lâm Nguyệt, hần tức giận nàng hại Diêm Tinh Vân, nên dù dung mạo Lâm Nguyệt có vô song, trông khuynh thành tuyệt sắc thật, nhưng hần chẳng có chút cảm tình nào với Lâm Nguyệt cả.

Hần cũng không biết chuyện liên quan giữa đám Diêm Tinh Vân và Lâm nguyệt, trong lòng hần, Lâm Nguyệt vốn chẳng xứng với thiếu chủ tuyệt thế phong hóa kia, hơn nữa năm đó chuyện Lâm Nguyệt từng làm Diêm Tinh Vân bị thương, hần đều biết, vì thế hiện giờ hần càng phản cảm với Lâm Nguyệt hơn!

Nếu không phải có lời dặn của Diêm Tinh Vân, chỉ sợ giờ phút này hần còn muốn rút đao gặp Lâm Nguyệt mất!

Lâm Nguyệt thấy lời nói lạnh nhạt năm lần bảy lượt của Quý Ngũ, trong lòng cũng dâng lên tức giận, nhưng vì nể mặt Diêm Tinh Vân, nàng càng không muốn so đo với Quý Ngũ, lập tức hít sâu một hơi, nén giận, chậm rãi nói, “Ta cũng không có ác ý, ta ngăn ngươi lại, chẳng qua chỉ muốn hỏi ngươi mấy vấn đề thôi! Trong thời gian ta hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Diêm Tinh Vân hiện đang ở đâu?”

Quý Ngũ nghe vậy thì cười lạnh không thôi, mãi lâu sau, mới cười lạnh bảo, “Ngươi thật sự muốn biết sao?”

“Có ý gì thế?” Lòng mày Lâm Nguyệt chau lại thành hàng đen kịt, nói lạnh lùng, “Nếu ta đã mở lời thì dĩ nhiên thật sự muốn biết, chẳng lẽ Diêm Tinh Vân còn bảo ngươi giấu ta hay sao?”

“Người nói không sai, đúng thật thiếu chủ có ý giấu người!” Quỷ Ngũ trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, nói ra oán hận.

Ba tháng trước, lúc Diêm Tinh Vân rời đi, chắc chắn có thông tin cho hắn, bảo hắn đừng nói những chuyện xảy ra trong một năm này cho Lâm Nguyệt biết, bởi vì hắn không muốn nàng đau lòng vì hắn, càng không muốn nàng lo lắng.

Đặc biệt là chuyện phải phục hạ luân hồi, Diêm Tinh Vân lại cảnh cáo quỷ Ngũ, bảo hắn đừng nói, chỉ dặn dò hắn, nếu Lâm Nguyệt hỏi thì nói hắn đã trở về Vân Bảo bế quan rồi, không rõ thời gian bao lâu, sẽ xuất quan.

Quỷ Ngũ lúc nghe Diêm Tinh Vân dặn dò, trong lòng cũng cảm thấy Diêm Tinh Vân không đáng, nhưng hắn không muốn làm trái lệnh Diêm Tinh Vân, vì thế lúc Lâm Nguyệt tỉnh lại, chỉ muốn rời đi thật nhanh mà thôi, cũng không muốn nói gì thêm với Lâm Nguyệt nữa.

Chỉ là hắn không ngờ, Lâm Nguyệt sau khi tỉnh lại tu vi tiến nhanh, lại chặn được hắn lại.

“Huynh ấy đến cùng muốn giấu ta cái gì? Còn nữa, trong thời gian ta hôn mê, huynh ấy làm gì hả?”

Lâm Nguyệt nhìn Quỷ Ngũ cười lạnh mãi, chẳng bỏ qua được oán hận trong mắt hắn, lòng bất giác trầm xuống.

“Được, người đã muốn biết, ta sẽ nói cho người biết!”

Quỷ Ngũ thấy Lâm Nguyệt cứ hỏi mãi tung tích Diêm Tinh Vân, trong lòng hung ác, cắn răng nói mạnh mẽ, “Người có biết trong thời gian người hôn mê đã xảy ra cái gì không, vậy thì ta sẽ nói cho người biết. Trước đó người gặp phải chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ biết là người bị người ta đánh trọng thương, vốn hết khả năng sống sót, thiếu chủ vì cứu người, đã mang người tới đây, sau đó bày ra trận dưỡng hồn, tự lấy linh lực và máu huyết bản thân ngày ngày chữa thương cho người, cứ thế suốt cả một năm, cũng chỉ vì muốn cứu vãn cho người có một tia sống!”

Quỷ Ngũ nhớ tới một năm này Diêm Tinh Vân vì Lâm Nguyệt làm tất cả, trong lòng phần hận mãi, không chút cổ kị, cứ nói thật nhanh, “Người có biết, chỉ vì cứu người, mà thiếu chủ trong một năm nay, ngày ngày linh hồn bị xé nứt thống khổ không? Người có biết, thiếu chủ vì người, máu huyết toàn thân gần như tiêu hao không còn, cứ tiếp tục như thế chỉ có cách bị chết hay không?”

Nói đến đây, Quỷ Ngũ không nhịn được nữa, tay vừa động, đá ghi hình trong nháy mắt xuất hiện, rót mạnh linh lực vào, chớp mắt một bóng người gầy yếu chỉ còn da bọc xương xuất hiện trong hình ảnh.

Bóng người đó đứng ở vách núi, cả người toàn da bọc xương, cả bộ màu tím treo trên khung người, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt vàng như nến, trong người bao phủ luồng tử khí nồng đậm.

“Người cô mờ to mắt ra mà nhìn chút xem, thiếu chủ vì người biến thành bộ đáng gì đây này!”

Thần sắc Quỷ Ngũ bi phẫn, oán hận nhìn thẳng vào Lâm Nguyệt gào lên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Tông Thần Hải

Những lời này của Quỷ Ngũ, lọt vào tai Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt chỉ thấy như sét đánh ngang tai nổ tung lên, chấn động tới mức khiến toàn thân nàng rung rẩy kịch liệt!

Tận sâu trong đáy lòng, một cơn đau đớn kịch liệt nhanh chóng lan ra, cơn đau nhức sâu tận xương tủy ấy, đau tới mức khiến cả linh hồn nàng đều run rẩy.

Hai tay Lâm Nguyệt nắm chặt, nhìn thẳng chăm chăm vào cái bóng suy yếu trên không trng kia, thân hình mềm mại run rẩy mãi, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt liên tục.

Chân dung ấy thoạt nhìn gầy gò xương, suy yếu tới mức như người sắp chết vậy, đó chính là vị thiếu niên tuấn mỹ phong nhã tuyệt thế hào hoa vô song đó sao?

Nếu không phải chứng kiến tận mắt, mà Quỷ Ngũ nói chuẩn xác, nàng vốn không cách nào tin nổi!

Cái vị thiếu niên cao quý mỗi lần giờ chân nhắc tay đều cao quý ấy, cái vị thiếu niên sôi nổi có dung mạo tuyệt mỹ yêu nghiệt ấy, sẽ thành bộ dạng này sao?

Trong nháy mắt, một con đau lòng chưa xót chưa từng có ngập tràn điên cuồng trong lòng Lâm Nguyệt, khiến nàng không cách nào thờ nổi! Diêm Tinh Vân, hấn thế mà lại...

Đội nàng đến tận giờ!

Hiện giờ cuối cùng nàng cũng hiểu, vì sao ở trong không gian kia, ký hiệu màu vàng kim sẽ cứ cách một thời gian lại tự động mở ra ánh sáng vàng, vì sao cứ cách một thời gian sẽ có một luồng màu đỏ xuất hiện trên ký hiệu màu vàng ấy!

Luồng sáng đỏ đỏ, vốn không phải là luồng sáng đỏ gì cả, mà chính là máu huyết của Diêm Tinh Vân, chính vì ký hiệu màu vàng kim đó hấp thu máu huyết của Diêm Tinh Vân, mới có thể tỏa ra những luồng sáng vàng cực kỳ quan trọng với nàng!

Chẳng trách, chẳng trách mà nàng lại cảm thấy luồng sáng vàng ấy mang tới cho nàng ấm áp chưa từng có từ trước tới nay, chẳng trách mà lúc nàng sau khi tắt thở, hồn phách vẫn chưa tán loạn, mà ngược lại dần dần khôi phục.

Hiện giờ rốt cuộc nàng đã biết, ký hiệu màu vàng kim ấy cuối cùng tỏa ra ánh sáng trắng như sữa đó đến cùng là cái gì, hiện giờ rốt cuộc nàng cũng biết, vì sao nàng bị thương nặng chết ngay, sau khi tỉnh lại, chẳng những tu vi không giảm, mà ngược lại còn thành công đột phá nguyên anh hậu kỳ nữa!

Đây tất cả đều là vì nàng hấp thu tất cả máu của Diêm Tinh Vân, và toàn bộ linh lực trên người hấn! Nếu không có máu của hấn, nếu không có mỗi ngày rót vào trong cơ thể nàng lượng linh lực khổng lồ, kinh mạch của nàng không thể nào mà không bị tổn thương, càng không thể dưới tình trạng như thể tu vi lại thuận lợi đột phá!

Một năm, trong suốt thời gian một năm, lúc hấn trả giá vì nàng, hấn ngày nào cũng phải chấp nhận chịu đựng nỗi thống khổ việc linh hồn bị xé rách, thừa nhận bản thân càng ngày càng tiếp tục suy yếu, nhìn mình dần trở nên tiêu tụy!

Diêm Tinh Vân, huynh, đã vì ta, đến cùng cái gì cũng làm là vì sao, huynh như thế, bảo ta sau này biết phải đối mặt với huynh thế nào đây?

Giờ phút này, tim Lâm Nguyệt như bị vật gì đó chặn lại vậy, vừa khó chịu vừa chua xót, nước mắt chậm rãi lăn từ góc mắt ra, nàng cúi đầu xuống, nhìn đôi tay trắng nõn trong suốt kia của mình, cả mười móng tay màu hồng hồng khỏe mạnh, mà phần khỏe mạnh này, phần xinh đẹp này, đều là do Diêm Tinh Vân dùng máu và linh lực bản thân để trả giá đổi lấy!

Hiện giờ nàng đã tỉnh, tu vi cao hơn một bậc, mà hấn, lại chẳng rõ tung tích đâu...

“Thế nào? Không phản đối sao? Lâm Nguyệt, ngươi có biết, vì ngươi ngài ấy đã bỏ ra cái gì không? Vì ngươi mà ngài ấy biến thành bộ dáng đó, trước khi rời đi còn một lòng nghĩ đến ngươi, nhưng ngươi thì sao? Ngươi đã làm gì cho ngài ấy chưa?”

Quý Ngũ bị phản nhìn thiếu nữ cúi đầu im lặng trước mắt, giọng phẫn hận mang theo bị ai khó nói ra lời.

“Ngươi chưa làm gì cho ngài ấy cả, thậm chí ngươi vẫn luôn làm tổn thương ngài ấy, ngươi có biết không, lúc ngươi bị cuốn vào trong không gian loạn lưu, ngài ấy không tiếc cả tính mạng mình mở ra huyết điện, chỉ là vì tới nơi này tìm ngươi... Ngươi cũng biết với tu vi của ngài ấy, cưỡng chế mở ra huyết điện thì nguy hiểm tới cỡ nào không? Không cẩn thận, ngài ấy sẽ bỏ mạng ở trong không gian loạn lưu! Nhưng ngài ấy lại vì ngươi, vì tìm bằng được ngươi, chẳng tiếc đánh bạc với tính mạng của mình đó!”

“Lần trước là thế, hiện giờ cũng vậy! Lâm Nguyệt, ngươi thật sự là hồng nhan họa thủy mà, ngươi ngoài làm tổn thương ngài ấy ra, thì ngươi còn làm gì nữa đây? Nữ nhân không có tim phổi giống như ngươi, vốn chẳng đáng để cho thiếu chủ phải trả giá, lại càng không xứng với ngài ấy!”

“Đủ rồi!” Tim càng ngày càng đau nhức, Lâm Nguyệt ngẩng mạnh đầu, đôi mắt đầm lệ mờ mịt, mãi lâu sau, mới cất giọng run run, nhỏ giọng nói, “Huynh ấy, hiện giờ ở đó...”

Quý Ngũ nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ mơ hồ của Lâm Nguyệt, hơi ngẩn ra, oán giận trong lòng với Lâm Nguyệt cũng giảm chút, trầm mặc hồi lâu, mới nói lạnh lùng, “Ta không biết rõ”

“Nói cho ta biết đi” Lâm Nguyệt vốn không tin lời Quý Ngũ nói, nàng cố nén cơn đau nhức trong lòng lại, bảo, “Huynh ấy, có phải đã cùng Diêm Sát trở về Vân Bảo không?”

“Trở về Vân Bảo sao?” Quý Ngũ cười lạnh, trong mắt ngập tràn bi thương, hấn nhìn Lâm Nguyệt, mặt không đổi nói, “Thiếu chủ ngài ấy vào ba tháng trước đã rời đây đi rồi, hiện giờ ngài ấy ở đâu ta không rõ, nhưng ta từng biết từ trong miệng Quý Nhất có nói một chút về chuyện của thiếu chủ”

“Quý Nhất nói, thiếu chủ vì giúp ngươi có tia sống, nên đã phải trả giá quá đắt, ngoài một năm cho ngươi máu và linh lực bản thân ra, ngài ấy còn đồng ý với bảo chủ, sau khi cứu ngươi, lập tức phục hạ luân hồi, rồi khôi phục thế giới này đi...”

“Qua nhiều năm như vậy, phục hạ luân hồi, vẫn là chuyện duy nhất thiếu chủ nên làm, ngài ấy tu luyện để tăng cao tu vi cũng vì chuyện này, bởi vì thiếu chủ vốn không phải là người của thế giới này, ngài ấy sớm muộn gì cũng phải rời nơi này mà đi thôi!”

“Nhưng vì ngươi, cũng bởi vì thiếu chủ gặp ngươi, mấy năm nay ngài ấy mới chậm chạp không muốn rời đi, Quý Nhất nói, với tu vi trước mắt của thiếu chủ, nếu là ở thời kỳ đỉnh cao, sau khi phục hạ luân hồi sẽ còn có một nửa cơ thành công xuyên không được bình phong che chở trở lại thế giới thuộc về ngài ấy, mà hiện tại vì ngươi, thiếu chủ đã không còn một thân tu vi nữa, lại chẳng có tí linh lực nào, chuyện phục hạ luân hồi hấn phải chết là cái chắc!”

“Nhưng đây là điều kiện duy nhất có thể cứu được ngươi, vì muốn lấy được trận đường hồn, thiếu chủ đã đồng ý với bảo chủ, sau khi cứu được ngươi rồi sẽ lập tức phục hạ luân hồi, rời khỏi thế giới này đi!”

“Bức màn không gian xuyên không hung hiểm vô cùng, huống chi giờ phút này nguyên nhân vì cứu ngươi, chẳng những linh lực hao sạch, cả tia sống còn cũng mất đi hơn nửa, một thân tu vi bị tổn hao rất nhiều, tiêu hao cả sinh mạng, ngài ấy như thế đi xuyên qua bức màn không gian xuyên không, thì sao có thể sống được chứ! Trước đó vì thiếu chủ liên tục chống lại lệnh của bảo chủ, bảo chủ rõ ràng định trừng phạt thiếu chủ, để thiếu chủ phải đi chịu chết một cách vô ích mà!”

“Ngài ấy vì ngươi mà phải trả giá quá đắt, kể cả tính mạng của ngài ấy! Những thứ đó vốn ngài ấy không để cho ta nói với ngươi, bởi vì ngài ấy sợ ngươi sẽ lo lắng cho ngài ấy, nhưng ta dựa vào đâu mà không nói cho ngươi chứ? Ngươi hại ngài ấy như thế, tại sao ta lại phải để cho ngươi được sống thoải mái sung sướng vậy chứ? Ta chính là muốn cho ngươi biết hết tất cả đó! Để ngươi sẽ đau lòng cả đời vì ngài ấy!”

Trên mặt Quý Ngũ vẫn vẻ cười lạnh, nói năng sắc bén vô cùng, cứ như lưỡi dao sắc đâm thật sâu trong lòng Lâm Nguyệt vậy, khiến trong lòng nàng bị đâm máu thịt nát tươm!

Thân thể Lâm Nguyệt run rẩy kịch liệt, đau đớn kinh khủng, tinh thần nàng gần như sụp đổ! Diêm Tinh Vân... Huỳnh thật ngốc quá đi...

Huỳnh như vậy, ta sao nhẫn tâm để cho huỳnh trả giá vô ích cả một đời vì ta chứ? Cả đời này, Lâm Nguyệt ta đâu có chịu nợ bất cứ ai, chỉ có nợ mỗi mình huỳnh thôi!

Lần này, nếu huỳnh có thể được bình yên vô sự, sau này, trời đất bao la, nếu Lâm Nguyệt ta còn sống, dĩ nhiên sẽ có huỳnh ở bên suốt đời!

Lâm Nguyệt ta xin thề, tóm lại có một ngày, sau khi được trở lại Cửu Trùng Thiên kia, lại lần nữa đoạt lại thất tinh lục dục của ta, sau đó dùng linh hồn ta, cả thể xác của ta đều tận lực đi yêu huỳnh, bảo vệ huỳnh!

Trong người Lâm Nguyệt đột nhiên bùng lên một luồng hơi thở hủy diệt kinh thiên động địa, cơn giận lập tức bộc phát trong nháy mắt, quanh người tạo thành một luồng gió lốc cường đại, luồng gió lốc vừa phát ra, cả tòa động phủ trong nháy mắt sụp đổ, lúc có vô số đất đá bắn ra, khiến khắp nơi rung chuyển ầm ầm, cả vô số mãnh thú trong rừng sợ hãi kêu rên khiếp đảm.

Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc, hơi thở hủy diệt đó vẫn không ngừng bành trướng ra khắp chung quanh, đi qua chỗ nào, chỗ nấy lại phát ra tiếng nổ ầm ầm, khí thế kinh thiên động địa, cả tòa đảo nhỏ khổng lồ phún trào vỡ ra, cả hòn đảo xuất hiện rạn nứt, từng vết nứt khổng lồ xuất hiện, dưới lực lượng hủy diệt khủng khiếp phá hủy, chỉ trong chớp lát, cả hòn đảo đã bị chia năm xẻ bảy!

Ngay lúc hòn đảo sụp đổ trong nháy mắt, cả người Lâm Nguyệt sụp trong đồng hoang tàn chột phóng lên cao, một luồng thần thức cực lớn khó hiểu bùng phát từ trên người nàng, nơi nào có luồng thần thức này đi qua thì nơi đó đất trời run rẩy!

Thần thức cường đại, đây mới thật sự là kết quả tốt nhất của việc dung hợp Cửu Thiên Thần Cách! Trong vùng trời đất này, không ai có thần thức vượt qua nàng được!

Sau khi Lâm Nguyệt bay lên không trung, nhìn về Hải Vực nơi xa, tiện tay chớp một cái, một lực mạnh mẽ trong nháy mắt phát ra, tóm thẳng Quý Ngũ bị hành động kinh thiên động địa của Lâm Nguyệt mà kinh ngạc sững sờ tới, lạnh lùng nói, “Đưa ta đi Vân Bảo!”

Lâm Nguyệt nói vừa dứt, lộ ra một luồng uy nghiêm không để ai cự tuyệt nổi, vốn cũng không để Quý Ngũ cự tuyệt, trực tiếp thúc giục Hương Lưỡi đao lao nhanh như tia chớp trên không trung!

Sau khi Lâm Nguyệt nghe những lời Quý Ngũ nói, cũng hiểu được rõ ràng nguyên nhân chia lìa, mặc dù trong miệng Quý Ngũ, Diêm Tinh Vân vì cứu nàng, vì thế mới trao đổi điều kiện với Diêm Sát, nhưng nàng lại biết, người Diêm Tinh Vân trao đổi điều kiện tuyệt đối không phải là Diêm Sát, chắc chắn là Minh Vương!

Bởi vì trong lúc nàng đã tắt thở thời điểm ấy, mặc dù tu vi Diêm Sát cao, nhưng cũng chẳng qua chỉ là tu vi hóa thân hậu kỳ mà thôi, vốn không có năng lực cứu nàng, thuật đường hồn kia, cũng không phải là thứ mà Diêm Sát xuất ra, chứ đừng có nói gì cả, đều là phân thân Minh Vương hết, tình cảm giữa Diêm Sát và Diêm Tinh Vân rất sâu đậm, nếu Diêm Sát thật sự làm khó Diêm Tinh Vân, vốn không cần đợi tới bây giờ!

Lần này ở Đông Cực Hải, sau khi Diêm Sát cứu họ, hoàn toàn có thể mang Diêm Tinh Vân rời đi thẳng, với tu vi của hắn, lúc ấy Diêm Tinh Vân vẫn chưa khôi phục lại tu vi thì vốn không cách nào phản kháng nổi!

Vì thế, Diêm Sát tuyệt đối không thể là người giao dịch điều kiện với Diêm Tinh Vân được! Quý Ngũ nói, ba tháng trước Diêm Tinh Vân đã rời khỏi nơi này, vậy sau khi hắn rời đi, nơi có khả năng tới nhất chính là Vân Bảo! Nếu hắn muốn phục hạ luân hồi, chỉ biết ở Vân Bảo mới có thể tiến hành được!

Ba tháng, ba tháng, đủ để Diêm Tinh Vân trở lại Vân Bảo thuận lợi, hiện giờ nàng chỉ hy vọng, nàng vẫn còn kịp, kịp đuổi theo trước khi Diêm Tinh Vân phục hạ luân hồi, chạy về Vân Bảo, đi ngăn hắn lại!

Cho dù nàng bây giờ không phải là đối thủ của Minh Vương, nàng cũng muốn thử một lần, kể cả mất mạng nàng cũng không tiếc!

“Ngươi...”

Bị Lâm Nguyệt tóm lấy cổ, Quý Ngũ cực kỳ tức giận, nhưng lúc Lâm Nguyệt phát ra luồng uy áp khổng lồ, hắn vốn không cách nào phản kháng nổi, thân hồn của hắn đã bị ép chặt tới mức đừng có nói phản kháng, mà cả linh lực trong cơ thể cũng không cách nào vận chuyển được, đành trơ mắt nhìn

mình lọt vào trong tay Lâm Nguyệt.

“Người có biết, nơi cách đây gần nhất, ở đó có một trận truyền tống thượng cổ, ta muốn dùng tốc độ nhanh nhất, trở lại giới tu chân Trung Nguyên!”

Lâm Nguyệt ném Quỷ Ngũ lên Hương lười đạo, lạnh lùng nói ra. Nàng phải về, rời khỏi giới tu chân Trung Nguyên cũng chừng mấy năm rồi, nàng chưa từng nghĩ tới, nàng sẽ ở lại đây trong mấy năm ngắn ngủi, mà nghĩ muốn về giới tu chân Trung Nguyên, bởi vì nàng chưa từng nghĩ tới, trong mấy năm ngắn ngủi ấy, tu vi nàng có thể đạt tới trình độ cao như bây giờ!

Nguyên anh hậu kỳ!

Tu vi như thế, dù vẫn còn kém hóa thân, nhưng ở giới tu chân thì vẫn là một kẻ đứng đầu tồn tại, nàng hiện giờ, dù tính trở lại giới tu chân Trung Nguyên, cũng sẽ không phải là đệ tử Lâm Nguyên ngoại môn còn Lôn không có sức tự vệ năm đó nữa.

Nàng hiện giờ đã có đủ lực để bảo vệ mình, bảo vệ tất cả mọi thứ của mình!

Từ ngọc đạo quân Côn Lôn, còn có cái kẻ được thiên đạo sủng ái tạo ra nữ chính Diệp Khuynh Tuyết kia nữa, đều không còn là chương ngại gì của nàng nữa! Nàng phải về, nàng muốn đi cứu hấn... Đây mới là mục đích trở về thật sự của nàng! Muốn đi cứu hấn!

Giờ phút này trong lòng Lâm Nguyệt chỉ có một ý nghĩ duy nhất, ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã kiên định tòng lòng nàng, nàng chẳng còn chút do dự nào nữa, điều nàng phải làm duy nhất trước mắt, chuyện cần làm, chính là phải đuổi kịp trước khi Diêm Tinh Vân phục hạ luân hồi, tìm được hấn, ngăn hấn rời đi, chẳng cần biết nàng làm vậy chỉ tốn công vô ích, chẳng cần biết hiện tại dù nàng có tới Vân Bảo cũng không thể ngăn cản được Diêm Tinh Vân, nhưng nàng nhất định phải đi làm, hơn nữa phải nhất định làm được!

Nàng cố chấp như thế, không liên quan gì tới tình yêu, vì nàng đã sớm mất đi tình dục, vốn không cách nào động tình được, nhưng giờ trong cơ thể nàng lại chảy máu Diêm Tinh Vân, với nàng mà nói, bất kể là bạn cũng được, hay người yêu cũng tốt, Diêm Tinh Vân trong lòng nàng là người quan trọng nhất! Nàng tuyệt đối không thể mất hấn được!

Hình ảnh sống chung với Diêm Tinh Vân, chỉ có mấy hình, lại không khổng lồ nổi xuất hiện trong đầu, một cơn đau nhói tim từ tận sâu đáy lòng truyền đến, cơn đau này, gần như xuyên thấu xương cốt nàng, xâm nhập vào tận linh hồn nàng, khiến nàng không thể trốn, cũng không tránh nổi!

“Bé con, ta vĩnh viễn đợi bên cạnh nàng, chẳng cần người nàng thích không phải ta, chẳng cần nàng vĩnh viễn không cách nào yêu ta nổi...”

“Bé con, nàng cuối cùng đã tiếp nhận ta rồi, ta thật vui quá...”

“Bé con, nàng biết không? Chỉ cần có nàng bên cạnh, như vậy là đủ rồi...”

“Bé con, nàng là người của ta...”

“Nàng phải nhớ kỹ, sau này sẽ là người của ta...”

Những lời Diêm Tinh Vân từng nói với nàng, những lời bao hàm tình cảm thâm luyện, giờ vẫn rõ ràng trong đầu nàng, nàng còn nhớ, lúc hấn rời khỏi sơn cốc, hấn nói, bé con, nàng ở chỗ này đợi ta...

Đợi hấn...

Đây là ước định của hấn và nàng, chỉ là, giờ đòi lại là nàng đi tìm hấn, người cần phải đến là hấn!

Thời gian qua, lúc họ ở cùng nhau, người trả giá cho tới giờ đều là hấn, còn nàng cứ liên tục là người bị động tiếp nhận, lúc này, cứ để cho nàng chủ động đi tìm hấn đi, để nàng được đi theo từng bước tiến của hấn, đi bảo vệ hấn, một lòng làm bạn với hấn!

Nàng không có tâm, không biết rõ đi yêu một người là gì, vì thế chỉ có thể bị động tiếp nhận tình cảm của hấn, nàng đã từng cho rằng, mặc kệ nàng có đáp lại hấn không, chỉ cần nàng đồng ý ở lại bên cạnh hấn, chính là bỏ nể lớn nhất với hấn rồi, nhưng hiện giờ, hấn lại trả giá khiến nàng đau lòng, phần đau lòng này đã chuyển thành càng đau lòng hơn... Nàng không có tình, lại sẽ đau đớn vì hấn.

Diêm Tinh Vân, huynh có biết không? Huynh không oán không hối, huynh trả giá tất cả vì ta, đã sớm khắc sâu tận trong linh hồn ta, ta không rõ cơn đau đớn này đến tận cùng là vì đau lòng, hay là vì tình yêu của huynh với ta, nhưng nó vĩnh viễn tồn tại trong lòng ta, không ai có thể thay thế vị trí của huynh được!

“Bé con, nếu có một ngày, ta rời khỏi nàng, nàng sẽ nghĩ ta thế nào?”

Nàng còn nhớ, ở trên đảo Đông Cực, Diêm Tinh Vân từng hỏi nàng những lời này, lúc ấy nàng cũng không đáp, nhưng giờ, nàng lại muốn chính miệng nói cho hấn biết, nàng nghĩ tới hấn, rất nhớ rất nhớ hấn, nhớ hấn tới mức sắp sụp đổ rồi, sắp nổi điên lên rồi...

Nhớ nhưng tưởng niệm đầy mong mỏi cực đoan, nó điên cuồng ngập tràn trong lòng Lâm Nguyệt, nàng chưa từng bao giờ đi nhớ một người nào, chưa từng bị như thế, thật sự muốn được gặp người đó!

Diêm Tinh Vân, thực ra ta rất nhớ rất nhớ huynh... Huynh, nhất định phải đợi ta đó!

Đến lúc đó, trời đất bao la, trên trần gian hay dưới địa ngục Lâm Nguyệt ta đều nguyện được ở cùng với huynh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Chương 198 (2)

Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn lên trên Hương lưôi đao, nhìn về bầu trời xa xăm, lòng nàng không ngừng đau nhói, nàng muốn đi cứu Diêm Tinh Vân, đi cứu cái người đã vì nàng mà không tiếc cả tính mạng mình!

Mặc dù bây giờ tu vi nàng tới nguyên anh hậu kỳ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Minh Vương, sự thật như nàng đoán thế, với tình cảm điên cuồng mà Minh Vương dành cho Nguyệt Thần tôn kia, Minh Vương tuyệt đối không cho phép nàng ở cùng Diêm Tinh Vân, chuyện này nếu có liên quan tới Minh Vương, vậy chuyện đi Báo lâu này của nàng, nghĩ muốn cứu Diêm Tinh Vân cực kỳ khó!

Huống chi Diêm Tinh Vân đã rời được ba tháng, chẳng rõ hiện giờ hấn đã phục hạ luân hồi hay chưa nữa...

Chi là bất kể thế nào, nàng cũng phải đi một lần, chẳng cần biết lúc nàng tới Vân Báo, Diêm Tinh Vân đã rời đi hay chưa, nàng cũng muốn đích thân tới nhìn một cái mới cam lòng!

Bởi vì nàng nợ hấn quá nhiều, hấn trả giá quá đắt vì nàng, hiện giờ hấn gặp phải nguy cơ sống chết, nếu nàng không đi, cuối cùng cả đời này nàng sống trong bất an, sau này bất kể nàng đạt tới trình độ cao nào, nàng đều gánh lấy phần trách nhiệm này, cả đời nợ hấn một phần trái tim không cách nào bồi thường cho nổi!

Trên không trung cao, như luồng sao băng xoẹt về phía phương xa mà đi. Hiện giờ nàng chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Đông Cực Hải, với thời gian ngắn nhất, trở lại giới tu chân Trung Nguyên.

Thực ra nàng cũng không rõ làm cách nào trở lại giới tu chân Trung Nguyên, nhưng nếu Quý Ngũ đã xuất hiện ở đây, hấn dĩ nhiên biết rõ đường về!

Với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt, dốc toàn lực, với tốc độ nhanh đến khó tin ấy, giờ phút này nếu có tu sĩ nào ở đây, tất nhiên chỉ có thể nhìn thấy một luồng sao xẹt nhanh qua, vốn chẳng thấy rõ hình người.

Quý Ngũ kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt, trong lòng lại thấy hoảng sợ với tốc độ tận cùng kia của Lâm Nguyệt, khi Hương lưôi đao xẹt qua không trung, tạo thành vết rách dài, như chém cả bầu trời vỡ thành hai mảnh vậy!

Nhìn Lâm Nguyệt như thế, cuối cùng Quý Ngũ cũng tin lời nàng, đồng thời trong lòng thấy mơ hồ, Lâm Nguyệt cũng không phải là kẻ vô tình như trong tưởng tượng của hấn, cô gái nghiêng thành tuyệt sắc này, vẫn có mấy phần tình ý với thiếu chủ nhà hấn, cũng không uống công thiếu chủ nhà hấn trả giá đắt vì nàng như thế...

Nghĩ đến đây, Quý Ngũ cũng giảm oán hận đi nhiều với Lâm Nguyệt, cũng không còn trầm mặc nữa, mở miệng nói, “Lúc trước báo chủ vì tìm kiếm Thiếu bảo chủ, với tu vi bản thân bay thẳng từ giới tu chân Trung Nguyên tới Đông Cực Hải, sau khi ngài ấy tới Đông Cực Hải, có từng bày một trận truyền thống ở một hòn đảo hoang bên ngoài Đông Cực Hải, tọa độ trận truyền tông kia là giới Man Hoang thành Tử Châu, nếu muốn về giới tu chân Trung Nguyên, trước hết phải bắt đầu từ trận truyền tông ở Thành Tử Châu kia đã, sau đó lại từ thành Tử Châu chuyển sang một trận truyền tông khác, cứ thế mới có thể trở lại được giới tu chân Trung Nguyên...”

“Chỉ là ở đây là giao giới giữa vị trí Nội Hải Đông Cực và Tây Hải, cách hoang đảo Hải Ngoại cực xa, trên đường đi phải qua nhiều đại tông môn Nội Hải, đến lúc đó sợ sẽ có chút phiền phức!”

Quý Ngũ nhìn Lâm Nguyệt, hơi nhíu mày nói ra.

“Lúc ngươi tới nơi này, có phải vẫn đi dọc theo con đường này không? Cứ ấn theo đường ngươi biết, chúng ta chừng bao lâu mới có thể trở lại được giới tu chân Trung nguyên đây?”

“Lúc trước Báo chủ sau khi bày ra trận truyền tông, đã dùng mật pháp đem tọa độ trận truyền tông truyền cho ta, lúc trước ta và Quý Nhất ấn theo ý Báo chủ đi thẳng một mạch tới đây, cả hai chúng ta mất gần thời gian một năm mới tìm được thành Tử Châu, sau đó lại từ trận truyền tông thành Tử Châu đi vào Hải Ngoại, sau khi vào Hải Ngoại, lại tốn mất gần nửa năm thời gian nữa mới tìm được thiếu chủ đó”

Từ Hải ngoại tới nơi này mà mất gần nửa năm sao?” Nghe thấy lời Quý Ngũ nói, sắc mặt Lâm Nguyệt biến đổi sầm xuống.

“Nếu đi trực tiếp, chỉ cần mất một tháng là được, chỉ là từ nơi Hải ngoại này ra, dọc đường còn có mấy đại tông môn, vì tránh phiền phức không cần thiết, ta và Quý nhất không thể không vượt qua những tông môn đó, từ đó, hành trình mới chậm lại”

“Đi đường vòng tốn thời gian quá, chúng ta cứ đi thẳng là tốt rồi!” Lâm Nguyệt khẽ nhủ mày, nói.

“Chuyện này...” Quý Ngũ nghe Lâm Nguyệt nói, mày cau chặt lại, có vẻ không đồng ý. Hắn cũng không phải sợ những thế lực Nội Hải kia, chỉ là những tông môn đó đều là mấy thế lực lớn nhất Nội Hải, trong tông môn tu sĩ nguyên anh không ít, trực tiếp vượt qua, chỉ sợ sẽ gây phiền toái không cần thiết, đến lúc đó bị những kẻ kia cuốn lấy, sợ cũng ném trái thất bại.

Quý Ngũ không muốn đi thẳng, quyết tâm phản đối đề nghị của Lâm Nguyệt, nhưng thấy sắc mặt Lâm Nguyệt sầm sì, mặt nhỏ lạnh băng, do dự chút, vẫn còn không mở miệng khuyên bảo.

Dù sao Diêm Tinh Vân và Quý Nhất đã rời đây ba tháng rồi, mặc dù ba tháng, nhưng vẫn chưa đủ để cho Diêm Tinh Vân và Quý Nhất về tới giới tu chân Trung Nguyên, nhưng dù sao họ vẫn chậm hơn bọn họ lâu thế, muốn vượt qua, vượt qua được Diêm Tinh Vân và Quý Nhất, gần như là chuyện không thể.

Quý Ngũ nghĩ tới, Lâm Nguyệt cũng nghĩ tới, cũng chính bởi vậy, nàng mới có thể liều lĩnh dùng tốc lực gấp rút lên đường, ba tháng, với nàng mà nói, chênh lệch quá lớn, nàng muốn đuổi kịp trước khi Diêm Tinh Vân phục hạ luân hồi, nhất định phải dùng tốc độ gấp rút nhanh nhất lên đường, làm vậy mới có thể giảm bớt được chênh lệch giữa bọn họ.

*

Trên cao không trung, gió lạnh gào thét, tốc độ Lâm Nguyệt càng lúc càng nhanh, nàng đứng trên Hương Lưỡi Dao khổng lồ, một đầu tóc đen dài tung bay theo gió, gương mặt tuyệt mỹ lạnh tanh, chỉ có lạnh băng vô tận, toàn thân tỏa ra một hơi thở điên cuồng cường đại, đi qua đâu thì bất giác khiến người ta thấy mà biến sắc.

Hải vực Nội Hải rất lớn, hướng chi, vị trí Lâm Nguyệt ở trên đảo nhỏ lại là giao giới giữa Đông Cực Hải và Tây Hải, là nơi có khoảng cách xa nhất.

Vì tiết kiệm thời gian, Lâm Nguyệt sau khi rời đi hoang đảo, dùng toàn lực đi thẳng ra ngoài Hải Ngoại, dọc đường đi, vì thanh thế cực lớn ấy, cũng kinh động không ít yêu thú Hải Vực, ở trong Hải vực này, không thấy xuất hiện yêu thú cường đại nào, thấy Lâm Nguyệt bay qua, mới nhảy từ trong biển lên tập kích, song lần lượt các yêu thú cường đại đều bị Lâm Nguyệt đánh một kích, rớt xuống, định dây dưa tiếp, tiếc là chúng nó chưa kịp phản ứng thì Lâm Nguyệt đã đi xa mất rồi.

Cứ vậy cho tới ngày thứ hai, những yêu thú ẩn sâu trong Hải vực rút kinh nghiệm, gần như lúc gặp được Lâm Nguyệt, thì vội vã tránh đi, bởi vì chúng nó rõ ràng cảm nhận được tu sĩ nhân lại đi ngang qua này cũng không dễ chọc, hướng chi đối phương chỉ đi ngang qua mà thôi, cũng không có ý tìm chúng gây phiền toái, nếu chúng nó không biết sống chết ngăn cản đối phương, cuối cùng cũng không chiếm được cái gì tốt cả!

Từ đó, những yêu thú cường đại trong Hải vực đều vội vã tránh đi, làm như không thấy Lâm Nguyệt, đây cũng khiến Lâm Nguyệt đi cả một đoạn đường này giảm đi không ít phiền toái, tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh, gần như nhanh tới mức khiến cho mắt người ta không kịp nhìn, mỗi lần tới một nơi chỉ thấy một hư ảnh chợt lóe lên, rồi sau đó thì bay vút đi xa rồi!

Lâm Nguyệt dùng tốc độ tận lực này đi nhanh tới mức trực tiếp tới đường ngang Hải Vực tiếp giáp Đông Cực Hải và Tây Hải, thật sự tiến vào trong địa giới Nội Hải.

Tông Thần Hải là phần đông thế lực Nội Hải, thuộc về thế lực các môn phái, bởi vì tông môn Hải vực tương đối gần giới đất bờ tây bờ biển, trong tông môn có hai tu sĩ nguyên anh, vì thế ở Tông Thần Hải này chuyên là một tông hoành hành bá đạo suốt thời gian qua, ít tu sĩ dám chêu chọc họ.

Tông chủ Tông Thần Hải là một nữ tu có tu vi nguyên anh kỳ, ở Hải Vực này là thuộc về địa vị bá chủ, vì có vị tông chủ nguyên anh kỳ này, mà Tông Thần Hải mới khiến cho khắp nơi bốn phía thấy kiêng sợ.

Ngày hôm đó, tông chủ Hải Vực đang ngồi tĩnh tọa, đệ tử trong tông cũng như thường ngày làm những chuyện thuộc bổ phận của mình, nhưng đúng lúc này, trong phạm vi mấy trăm dặm trận hộ pháp khổng lồ do Tông môn Hải Vực bố trí đột nhiên xuất hiện chấn động kịch liệt, ngay sau đó chỉ nghe thấy trên không trung truyền đến từng đợt nổ long trời lở đất!

Theo tiếng nổ, toàn bộ phạm vi tông môn Hải vực chấn động kịch liệt. Thanh thế như vậy, trong nháy mắt làm kinh động tất cả tu sĩ tông môn Hải vực, tận một nơi mật thất nào đó trong Tông Thần Hải, một nữ tu trung niên trong nháy mắt mở bừng mắt ra, trng mắt lộ ra khiếp sợ, thân ảnh chợt lóe lên, nháy mắt lao ra khỏi mật thất!

Một khắc sau, lúc này có bóng năm nữ tu cũng xuất hiện giữa không trung, xuất hiện cùng lúc với họ, còn có một trưởng lão nguyên anh sơ kỳ khác của Tông Thần Hải nữa.

“Tông chủ, ngài xem, là gì vậy?” Sắc mặt trưởng lão Tông Thần Hải biến đổi, đột nhiên chỉ về trận hộ pháp nơi xa, kêu lên.

Lúc này năm nữ tu nhìn theo, lại nhìn thấy trận cấm pháp do tông môn đích thân bố trí chợt phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó dưới con mắt khó tin của họ, cả trận cấm hộ pháp khổng lồ ấy chợt phát ra tiếng rít chói tai, sau đó trong tiếng rít chói tai ấy, cả trận pháp khổng lồ sụp đổ ầm ầm!

Giữa trận pháp sụp đổ, một hơi thở cực khổng lồ từ trên không quét xuống, bao phủ toàn bộ trên dưới Tông Thần Hải.

Lúc này ánh mắt năm nữ tu cùng trưởng lão hoảng sợ nhìn về chỗ trận pháp sụp đổ, chẳng kịp đợi họ phản ứng, thì ở giữ không trung đã phát ra một âm thanh cực kỳ lạnh lùng trong trẻo, trong nháy mắt thanh âm ấy vang vọng khắp trời đất!

“Bản tôn cũng không có ý đả thương người, chỉ vì nóng lòng có việc gấp lên đường, mượn vùng đất trù phú của quý tông xuất hành, các người nên nhanh chóng đóng trận pháp lại, đợi bản tôn rồi đi rồi là được, nếu không... chết!”

Nữ tu trung niên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa bầu trời cao trên không có một cô gái mặc bộ tím tuyệt sắc tóc dài tung bay, phía sau cô gái đó có một người áo đen đứng, mà cô gái áo tím đó sắc mặt lạnh băng, giờ phút này đang nhìn về phía bà lạnh lùng, hơi thở khổng lồ này đúng là tỏa ra từ trên người cô gái áo tím.

Trái qua trận động tĩnh kinh thiên động địa này, đệ tử Tông Thần Hải bị kinh động, đi ra, ánh mắt Lâm Nguyệt nhân nhợt liếc mắt nhìn xuống dưới, dưới con uy áp khổng lồ xẹt tới, khiến tất cả tinh thần các đệ tử của Tông Thần Hải bị chấn động hoảng sợ mãi!

Có đệ tử với tu vi chênh lệch chỉ một cái nhìn thôi đã bị học máu làm vào hôn mê, còn trong đó có một tu sĩ tu vi cao hơn chút sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, tái nhợt mãi.

Trong lòng tông chủ Tông Thần Hải chợt run lên, trong mắt càng thêm hoảng sợ, bà không nhìn ra tu vi của đối phương, nhưng với hơi thở cường đại của đối phương kia, lại có thể cảm nhận rất rõ, huống chi, đối phương có thể thỏa mái đột phá trận pháp phòng hộ, tiến vào trong này, rõ ràng một thân tu vi rất cường hãn, tuyệt đối không phải là kẻ vớ vẩn!

Khí tức cường đại vậy, thần thức uy áp khổng lồ thế, không chỗ nào không biểu lộ tu vi đối phương cao hơn bà, thậm chí có thể là tu sĩ hóa thân trong truyền thuyết!

Ý nghĩ này vừa ra, trong lòng tông chủ Tông Thần Hải Vực lại kinh hãi ngập trời, ở Nội Hải, tu sĩ hóa thân chỉ tồn tại trong truyền thuyết, phần đông thế lực Nội Hải, tu sĩ nguyên anh trong đó không ít, đại năng tu sĩ nguyên anh hậu kỳ cũng có mấy vị, nhưng tu sĩ hóa thân thì chưa từng thấy bao giờ!

Ở Nội Hải, trong tất cả các môn phái, với thế lực tam cung tứ đảo mạnh nhất, ngoài Đông Cực Cung xếp hàng đệ nhất trong truyền thuyết có một vị lão tổ hóa thân ra, thì trong nhị cung khác tu vi cao nhất cũng chẳng qua chỉ là đại năng tu sĩ nguyên anh hậu kỳ mà thôi.

Huống chi, Đông Cực Cung xưng bá Nội Hải đã mấy trăm năm, vị tu sĩ hóa thân kia chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi, cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy đến chấn động!

Lâm Nguyệt cũng không lập tức ra tay, mặc dù vị tông chủ Tông Thần Hải này có tu vi nguyên anh, nhưng với nàng bây giờ mà nói, quả thật không chịu nổi một kích, nếu nàng muốn giết bà ta, chỉ là một cái vẫy tay mà thôi!

“Văn bối tông chủ Triệu Thanh Tông Thần Hải, xin bái kiến tiền bối! Văn bối sẽ cho các đệ tử môn hạ đem đóng cửa trận pháp lại ngay!”

Thái độ tông chủ Tông Thần Hải cực kỳ cung kính, chẳng chút do dự sai trưởng lão đứng cạnh mình tự đi đóng cửa trận pháp hộ môn lại, sau đó đứng lặng một bên cung kính Lâm Nguyệt.

Tông chủ Tông Thần Hải không thể không cung kính được, bà ta không hoài nghi tí nào, một khi mình có lòng phản kháng, hoặc chỉ có nửa chút do dự, thì đối phương tuyệt đối sẽ ra tay giết người, mà đứng mũi chịu sào sẽ là tông chủ bà đây.

Bởi vì bà có thể cảm giác được sự mất kiên nhẫn và sát khí của cô gái áo tím thần bí cường đại này.

Lâm Nguyệt thấy tông chủ Tông Thần Hải coi như biết điều, trong lòng đột nhiên thấy động, mở miệng hỏi, “Người rơi đây có thể có trận truyền tông trực tiếp thông ra Hải Ngoại không?”

Từ trong Nội Hải trực tiếp bay ra Hải Ngoại, lãng phí thời gian quá mức, mặc dù tu sĩ Nội Hải cực ít đi ra Hải Ngoại, nhưng cũng có không có là không thiết lập trận truyền tông ra Hải Ngoại, nếu có, năng cũng tiết kiệm rất nhiều thời gian.

“Bẩm tiền bối, văn bối ở đây mặc dù không có trận truyền tông trực tiếp ra Hải Ngoại, nhưng có thể có trận truyền tông hướng về thành Azurich, văn bối có biết, ở trong thành Azurich có trận truyền tông ra Hải Ngoại đó ạ!”

Tông chủ Tông Thần Hải không dám trả lời thất lễ, bà không dám lừa Lâm Nguyệt, tu sĩ cường đại như thế, đối phương lại chỉ có đi ngang qua, bà cũng không ngại dùng chút thủ đoạn nhỏ này để định đối phương, nếu được có thể kéo liên hệ với đối phương, dĩ nhiên không gì tốt hơn.

“Trận pháp hộ sơn thì thôi, mang bản tôn đi trận truyền tông!” Lâm Nguyệt lạnh lùng thốt lên.

“Vâng” Tông chủ Tông Thần Hải không dám thất lễ, vội vã cung kính đi trước dẫn đường cho Lâm Nguyệt.

Rất nhanh cả đoàn người đã tới chỗ trận truyền tông. Lâm Nguyệt cũng không chút trì hoãn, nàng tiện tay ném cho tông chủ Thần Hải Tông một bình ngọc, sau đó trực tiếp mở trận pháp ra, chỉ thấy trong trận truyền tông một luồng sáng chói mắt chớp qua, Lâm Nguyệt và Quý Ngưu đứng trong trận, nhanh chóng biến mất ngay trong tầm mắt mọi người.

Tông chủ Tông Thần Hải thấy thân ảnh Lâm Nguyệt biến mất, lúc này mới thả lỏng thở phào.

“sư phụ, người đó là ai thế? Ngài vì sao lại cung kính với nàng ấy như vậy chứ? Nhưng mà, nàng ấy trông thật sự là đẹp quá...” Thấy Lâm Nguyệt đã rời đi, một thiếu niên mặt mày thanh tú đi sau tông chủ Tông Thần Hải, đỏ mặt không đợi được cất lời hỏi.

“Câm miệng, mặc kệ nàng đó là ai, người sau này nếu nhìn thấy nàng, đều phải nhất mực cung kính với nàng, biết chưa?” Giọng Triệu Thanh lạnh lẽo

nhìn thoáng qua trò cung của mình, thần sắc nặng nề trách mắng.

“Vi sao chứ? Nàng ấy rất lợi hại à?” Thiếu niên hơi bất mãn bĩu môi lên nói. Các đệ tử khác của tông Thần Hải khó hiểu nhìn Triệu Thanh.

Triệu Thanh nhớ tới hơi thở khổng lồ mà Lâm Nguyệt vừa tản ra kia, trong lòng thấy run lên, trầm mặc không nói, ngược lại trưởng lão tông Thần Hải đứng một bên không đành lòng nhìn thấy vẻ thất vọng của đám đệ tử và thiếu niên kia nên bảo, “Nàng đó, hẳn là tu sĩ hóa thân trong truyền thuyết rồi, các ngươi bảo nàng ấy có lợi hại không đây?”

Lời trưởng lão tông Thần Hải vừa nói ra, các đệ tử tông Thần Hải chợt hít khí lạnh, trên mặt lộ ra nét sợ hãi song cũng có hưng phấn.

“Tu sĩ hóa thân ư? Sư thúc, Nội Hải chúng ta ngoài Đông Cực Cung ra còn có tu sĩ hóa thân khác sao? Biết đâu nàng ấy lại chính là lão tổ hóa thân của Đông Cực Cung cũng nên? Nhưng mà, nhìn bộ dạng nàng ấy thoạt nhìn còn rất trẻ mà?” Thiếu niên thanh tú mãi lâu sau mới mở miệng hỏi.

“Nàng ấy nhất định là tu sĩ hóa thân duy nhất của Đông Cực Cung kia!”

Triệu Thanh lãnh đạm mở miệng, “Bản tông chủ đề ý thấy, nàng mặc trên người là ký hiệu đạo bào của Đông Cực Cung, điều này chứng tỏ nàng ấy dù không phải là vị lão tổ hóa thân của Đông Cực cung, thì cũng có liên quan lớn tới Đông Cực Cung”

Nói đến đây, Triệu Thanh dừng chút, quay đầu nói với trưởng lão tông Thần Hải, “Sư muội, lát nữa muội hãy phân phó, để cho đệ tử trong môn khi gặp đệ tử Đông Cực Cung thì cố sức quan hệ thật tốt, nhất thiết đừng có đắc tội với người Đông Cực Cung, Đông Cực Cung có tu sĩ cường đại như thế ở đây, tông Thần Hải chúng ta vốn không dây vào nổi! Chẳng trách mà mấy năm trước, Phấn Y Cung muốn khiêu khích Đông Cực Cung, cuối cùng Ý Đại Nhi lại chết, hơn nữa, vào một năm trước, Phấn Y Cung cũng bị người ta san bằng, năm đó biết rõ Phấn Y Cung có dị tâm, bản tông chủ lúc ấy đã nghĩ, như Đông Cực Cung có thể lực to lớn xưng bá mấy trăm năm ở Nội Hải như thế, sao đến cả một Phấn Y Cung nhỏ nhỏ cũng không đối phó nổi, hiện giờ xem ra, thực lực Đông Cực Cung này, còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng của chúng ta nữa!”

“Đúng vậy, may là tông chủ đương thời bề quan, cũng không tham dự chuyện của Phấn Y Cung” Trưởng lão Thần Hải tông có vẻ mặt đầy may mắn nói ra.

Một năm trước, thế lực Phấn Y Cung bị diệt khó giải thích nổi, Đào Vạn Điều biến thành một đồng hoang tàn, mà mấy thế lực âm mưu tham dự cùng Phấn Y Cung năm đó hiện tại cũng bị Đông Cực Cung chèn ép, hiện giờ không ai mà không biết Đông Cực Cung đang trả thù chuyện năm đó chứ?

Thực lực Đông Cực Cung cường đại, vẫn là bá chủ trong Nội Hải, dưới sức ép mạnh của Đông Cực Cung, năm đó mấy thế lực hiện âm mưu tham dự cùng Phấn Y Cung hiện giờ đã không còn lớn như lúc trước nữa.

“Sư phụ, cô gái đó, cho ngài cái gì thế ạ?” Trong lúc Triệu Thanh và Trưởng lão Thần Hải tông đang cảm thán mãi, vị thiếu niên thanh tú kia đột nhiên thấy hứng thú với bình ngọc trong tay Triệu Thanh nên hỏi.

“Đúng vậy, tông chủ, ngài xem chút xem vị tiền bối kia tặng cho ngài cái gì nào? Tu vi vị tiền bối đó mạnh như thế, đồ nàng ấy xuất ra, chắc hẳn không đơn giản tý nào” Trưởng lão Thần Hải Tông cũng phụ họa theo.

Triệu Thanh giật mình, đầu ngón tay bắn ra trực tiếp mở bình ngọc ra. Trong nháy mắt một mùi hương nồng đậm ập vào mặt, chỉ trong tích tắc, mùi hương nồng nặc tràn ra, mọi người ngửi được mùi hương, tinh thần bất giác chấn động, có không ít đệ tử có tu vi đậm chân một chỗ chỉ cảm thấy tâm mạng chấn tu vi đột nhiên rực rạch, mãi không đột phá nổi, giờ lại có cảm giác như sắp đột phá vậy.

“Ngọc Linh Đan! Hơn nữa còn có hơn sáu viên!” Trên mặt Triệu Thanh lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, nhanh chóng đóng chặt miệng bình ngọc lại, cất đi. Sau khi làm xong, lúc này Triệu Thanh mới nghiêm mặt, nói với các đệ tử xung quanh, “Các ngươi nghe kỹ cho ta, chuyện hôm nay ai cũng không được truyền ra tý nào, biết rõ chưa?”

“Vâng!” Các đệ tử cùng đồng thanh đáp. Thấy phản ứng của các đệ tử, Triệu Thanh gật đầu hài lòng, sau đó phát tay cho các đệ tử lui đi, còn mình và trưởng lão tông Thần Hải đi vào trong một thất bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Trở Về

Trong thành Đá Xanh, tại một chỗ ngậm trong quảng trường, có hai tòa trận truyền tống. Chung quanh hai tòa truyền tống trận có khoảng hơn mười người nữ tu ngồi khoanh chân, ngoài hơn mười nam nữ tu sĩ này ra, còn có một tòa truyền tống trận bên cạnh cũng có hơn mười người nam nữ xếp hàng đội, tu vi những nam nữ tu này đều đang ở Trúc cơ kỳ gì đó, những tu sĩ này đều có địa vị ở Nội Hải hơn hẳn các tu sĩ cấp thấp, vì chỗ truyền tống trận ở thành Đá Xanh cho thuê này tống ra Hải Ngoại.

“Sur tỷ, trong thời gian này vì chuyện di tích Hải ngoại, mà có không ít tu sĩ Nội Hải tới đó, mấy ngày nay phí tổn truyền tống thu được nhiều hơn so với trước, nên biết nếu không phải có di tích thượng cổ xuất thế, thì tu sĩ Nội Hải cũng sẽ không tới Hải Ngoại một nơi có linh khí nghèo nàn hạng tới vậy đâu”

Một nam tu trông coi truyền tống trận cất giọng cười nói nhỉnh nọt với một nữ tu khác, lúc nhìn về phía nữ tu kia ánh mắt mang theo lòng ái mộ.

“Cũng không phải thế sao, một địa phương như hải ngoại thế, nếu không phải là chỗ tốt, thì ai mà đi chứ? Bình thường tu sĩ tới chỗ đó, nếu không phải không ở nổi trong Nội Hải hỗn loạn nữa, thì cũng là đắc tội với tu sĩ cao cấp bị đuổi giết, không như hiện giờ, những tu sĩ trú cơ này đều hướng về Hải ngoại vì gần đây ở Hải ngoại lại xuất hiện di tích thượng cổ thôi” Nữ tu nói ra nhàn nhạt.

“Sur tỷ nói đúng lắm, chỉ là không rõ trong di tích thượng cổ có thứ gì tốt nữa, tiếc là chỉ có tu sĩ ở hạng Trúc cơ kỳ mới có thể đi vào, nếu không với tu vi của sur tỷ, đánh cược có thể đi một chuyến, biết đâu lại thu hoạch được lớn ấy chứ!” Nam tử thanh niên kia cười nói.

“Hừ, người cho rằng chỉ có tu sĩ Trúc cơ kỳ hạn chế mới có thể đi vào di tích thượng cổ đó thì có vật tốt gì chứ? Hơn nữa trong di tích thượng cổ đó cũng chẳng có thứ tốt dễ lấy cả, muốn đồ tốt, cũng phải có vận khí tốt mới được!”

“Hả? Sur tỷ nói vậy là sao?” Nam thanh niên đơn giản chột nhứ mày, hỏi.

“Người không biết thôi” Nữ tu kia hạ giọng nói, “Hôm đó ta vô tình nghe được thành chủ và sư phụ nói, di tích Hải ngoại ấy hẳn là một vùng đất chết, nếu không người cho là vì cái gì mà lần này Hải ngoại lại tung tin chuyện di tích thượng cổ ra chứ, sư phụ và thành chủ lại không phải người đi hay sao? Ta đoán chừng sư phụ và thành chủ nhất định biết rõ cái gì, nên mới không phải người đi”

“Hóa ra là vậy, vậy thế...”

Đôi sư tỷ đệ này nói lặng lẽ, lại không thấy trong đội ngũ xếp hàng có một kẻ mặc đồ đen, một nam nhân đội mũ trùm nghe thấy lời họ, mắt chột lóe lên.

“Di tích hải ngoại à... Nhưng là chỗ đó sao?”

Nam nhân áo đen thì thảo ập ứng, dung mạo giấu dưới mũ trùm cực kỳ thanh tú, rõ ràng là giống kẻ năm đó đi vào di tích cùng Lâm Nguyệt, rồi là kẻ cuối cùng sống sót đi ra – Toàn Tuyệt.

“Được rồi sư đệ, thu lấy linh thạch đi, đợi lát nữa đem tống toàn bộ những người này đi, chúng ta cũng có thể thay ca với những hộ vệ khác rồi”

Nữ tu và nam thanh niên kia nói một lúc, định kết thúc cuộc nói chuyện.

“Được, lát nữa...”

Thanh niên nam tử định nói gì đó, đột nhiên có một người xuất hiện đột ngột trong truyền tống trận, rồi ánh sáng chói lòa lên.

Giọng thanh niên nam tử này chột ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lại.

“Ồ? Chẳng lẽ môn phái Nội Hải có người tới đây sao?”

Thần sắc thanh niên nam tử hơi kinh ngạc nhìn ánh sáng tăng mạnh trong truyền tống trận, mở miệng nói ra.

Mặc dù vị trí thành Đá Xanh ở Nội Hải, nhưng cũng là trung tâm tiếp giáp giữa Nội Hải và Hải Ngoại, hẳn thân là đệ tử thành Đá Xanh, chịu trách nhiệm trông coi cả hai tòa truyền tống trận này cũng khá bận rộn, dĩ vãng ở đây có thể cần dùng tới, cũng chỉ có tòa truyền tống trận ra Hải ngoại là dùng tương đối nhiều, mà một người khác truyền tống tới, còn lại đều là do những môn phái cấp Nội Hải kia sử dụng, tọa độ bên trên cũng chỉ có môn phái trong Nội Hải kia, chẳng qua cái truyền tống trận ấy cực ít có người dùng, mấy năm nay, người Nội Hải tới đây cũng rất ít, mà gần một năm nay, chỗ truyền tống trận này chưa từng phát sáng bao giờ.

“Hẳn là người Nội Hải đến, chỉ là không rõ là môn phái nào trong Nội Hải thôi” Nữ tu nhìn thẳng vào trận truyền tống, thần sắc hơi nặng nề nói ra.

Họ ở thành Đá xanh trong Nội Hải này cũng chỉ là một thế lực nhỏ, so với những môn phái lớn ở Nội Hải kia thì kém xa, với người ở thế lực Nội Hải này, thành đá Xanh của họ thời gian qua vẫn rất cẩn thận chờ đợi.

Mà lúc đôi nam nữ tu sĩ kia nói chuyện với nhau, ánh sáng trong trận truyền tống càng ngày càng sáng rực, chỉ chớp lóe một cái, một trận nổ vang lên, đột nhiên xung quanh trận truyền tống chột biến sắc, toàn bộ linh khí thành Đá Xanh đột nhiên điên cuồng ngưng tụ kéo đến, sau đó với tốc độ không đỡ nổi xông thẳng vào trong trận truyền tống kia!

Áp lực khổng lồ đó khiến cho trận truyền tống như chịu không nổi gánh nặng, phát ra âm thanh răng rắc, trên trận pháp khổng lồ ấy đột nhiên xuất hiện vết nứt!

Biến cố xảy ra bất ngờ, khiến cho thủ vệ bên ngoài trận truyền tống là hơn mười nam nữ tu sĩ biến sắc, tất cả vội vã đứng lên.

Thanh niên nam tử nói chuyện trước với nữ tu kia sắc mặt cũng trầm xuống, cả giận nói, “Người này thật to gan, thế mà cũng dám cưỡng chế ngưng tụ linh khí thiên địa để gia tăng tốc độ, chẳng lẽ nàng nghĩ muốn phá hủy trận truyền tống sao? Nếu trận truyền tống này bị hủy, thì dù cho nàng ta có phải là tu sĩ môn phái Nội Hải hay không cũng không gánh hết tội!”

“Sư tử, mặc dù trận truyền tông này là do thành Đá Xanh ta quản, nhưng mà ở Nội Hải này là do hơn mười người của các môn phái khác thiết lập nên chẳng may bị phá hủy, chúng ta sẽ bị gánh trách nhiệm tội bảo vệ bất lực đó!” Thân nhiên nam tử kia kinh sợ nói ra.

Lời vừa dứt, tu sĩ thủ vệ trận truyền tông khác cũng biến sắc, vội vã lời pháp khí ra, như lâm đại địch nhìn vào hướng truyền tông trận chầm chầm.

“Người này lớn mật như thế, dám tự tay hủy trận, mặc kệ năng ta là ai, đều không thể bỏ qua! Ta lại muốn nhìn chút xem, đến cùng là đệ tử môn phái nào cuồng vọng như thế, thậm chí cả trận truyền tông do thế lực Nội Hải liên hợp tạo thành cũng dám hủy!”

Thần sắc nữ tu lập tức sầm lại, tay thò vào trong túi đồ lấy một thanh phi kiếm ra, chẳng chút nghỉ ngơi, trực tiếp chém thẳng về phía trận truyền tông!

Nàng ta muốn bảo vệ trận truyền tông, nhất định phải chặt đứt dính líu giữa trận truyền tông và đối phương, còn phần nàng ta phá hủy trận truyền tông đang vận chuyển kia, người trong trận truyền tông đó có thể bị liên lụy chết hay trong không gian loạn lưu không thì nàng ta chẳng thêm quan tâm!

Bọn họ chẳng qua chỉ là thủ vệ thành Đá Xanh, chức trách của thủ vệ trận truyền tông của họ là nếu trận truyền tông bị hủy, tội bị đổ lên đầu cũng chính là mấy người họ!

Cùng việc để cho kẻ kia hủy trận truyền tông thì cả nhóm phải đương nhiên chịu tội, thà rằng trực tiếp hủy thẳng trận truyền tông đi để cho tên đầu sỏ gây ra cũng chết thẳng cẳng trong trận truyền tông là hay nhất!

Mất thấy phi kiếm sắp chém nát trận truyền tông, trên mặt nữ tu kia thoáng hiện lên tàn nhẫn! Nhưng đúng lúc đó trong trận truyền tông lại phát ra một luồng hơi thở không lồ động trời, mà lúc luồng hơi thở đó xuất hiện trong chớp mắt, cả trận truyền tông lập tức vỡ sụp, luồng sáng chói vừa rồi lại càng chói hơn, ngay chính giữa tâm trận truyền tông, bỗng xuất hiện hai bóng !

Hư ảnh kia sau khi hào quang tiêu tan, dần ngưng thật lại, bộ dạng cũng dần hiện rõ.

“Các người...” Nhìn cả trận truyền tông sụp đổ nát vụn, sắc mặt nữ tu kia biến đổi, nhìn thấy hai người đột nhiên xuất hiện chẳng nói nên lời, mà vì hơi thở không lồ kia của đối phương, phi kiếm nàng ta lơ lửng giữa không trung cũng chợt ngừng lại, không dám vọng động.

Mà ánh mắt những tu sĩ khác cũng vội vã nhìn lên hình dáng một người, mà ánh mắt Toàn Tuyết cũng cùng lúc nhìn lên người cô gái áo tím đỏ, trong nháy mắt biến sắc.

“Lâm Nguyệt! Nàng ta thể mà không chết!”

Năm đó cùng đi thám hiểm ở di tích thượng cổ, cuối cùng hần và Lâm Nguyệt lại chia ra hai lối đi khác nhau, sau đó hần tìm được lối ra rồi đi, đi tới nội hải. Trong lòng hần, hần vẫn cho rằng Lâm Nguyệt đã chết ở trong chỗ di tích đó rồi, lại không ngờ gặp Lâm Nguyệt ở chỗ này.

Lâm Nguyệt ổn định tinh thần, dùng ánh mắt trong veo lạnh lùng quét một lượt, sau đó lại nhìn lên người nữ tu có tu vi cao nhất trong đám tu sĩ, hỏi lạnh lùng, “Trận truyền tông ở đây có thể đi thẳng ra hải ngoại được không?”

“Bẩm tiền bối, trận truyền tông này đúng thật là trận truyền tông đi ra hải ngoại, nếu tiền bối muốn đi Hải ngoại, vẫn bối sẽ mở trận pháp cho ngài ạ!”

Bị ánh nhìn lạnh băng của Lâm Nguyệt xuyên thấu xương, nữ tu kia chỉ thấy tinh thần nổ vang, thần hồn kia gần như có cảm giác sắp sụp, lập tức hoảng hốt, vội vã sợ hãi trả lời.

“Lập tức mở trận pháp ra!” Lâm Nguyệt giọng tay ném cho nữ tu một túi đựng đồ, nói lạnh lùng, “Những thứ này là đền bù tổn thất trận pháp bị hủy!”

Nói xong, chẳng thêm để ý tới nữ tu kia nữa, nắm lấy Quỷ Ngủ, đi thẳng vào trong trận truyền tông.

Toàn Tuyết nhìn thẳng vào thần sắc lạnh băng của Lâm Nguyệt, do dự chút, cũng chậm rãi đi theo vào trong trận, nói, “Lâm tiền tử, à không, Lâm tiền bối, đã lâu không gặp!”

“Là người sao?” Lâm Nguyệt nhìn lướt qua người tới, nhận ra người này là Toàn Tuyết đã quen ở bên ngoài di tích Hải ngoại lúc ban đầu, long mày chau lại, thốt lên lạnh lùng, “Người muốn cùng truyền tông với chúng ta sao?”

“Lâm tiền bối, vẫn bối có việc cần gấp đi Hải ngoại trước, mong rằng tiền bối nể giao tình lúc trước, có thể cho vẫn bối ghé chút đoạn đường!” Giọng Toàn Tuyết cung kính vạn lần, ánh nhìn về Lâm Nguyệt đầy phức tạp.

Lúc trước khi biết Lâm Nguyệt, cô gái này chẳng qua có tu vi tương đương với hần mà thôi, còn hiện giờ, hần chẳng qua chỉ là tu vi Kim Đan hậu kỳ, còn tu vi cô gái này đã sâu không lường nổi, số mệnh kỳ ngộ như thế, thật sự khiến người ta há mồm.

Toàn Tuyết là người thông minh, lúc ban đầu ở di tích thượng cổ, hần dám tính toán Lâm Nguyệt, chỉ là bối tu vi của mình cũng tương đương tu vi Lâm Nguyệt, nhưng giờ tu vi Lâm Nguyệt rõ ràng cao xa hơn hần, hần dĩ nhiên phải biểu hiện cung kính gấp mười lần với Lâm Nguyệt rồi.

“Tùy người!” Lâm Nguyệt đối với người tên Toàn Tuyết này, cũng không thích, không ghét, huống chi lúc trước mặt dù Toàn Tuyết có chút tính toán với nàng, nhưng giờ nàng và Toàn Tuyết trình độ hai phía chênh lệch quá xa, nàng cũng coi thường so đo với hần.

“Đa tạ Lâm tiền bối”

Được Lâm Nguyệt cho phép, Toàn Tuyết mừng rỡ trong lòng, lập tức lùi lại sau một bước, đứng lặng sau lưng Quý Ngũ, đợi trận truyền tống mở ra.

Những tu sĩ khác thấy Toàn Tuyết biết Lâm Nguyệt, cũng vội vã dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hân, thực ra có rất nhiều người đều đi theo Lâm Nguyệt vào trong trận truyền tống, đặc biệt là có mấy tu sĩ cũng đứng lúc tới lượt họ, tiếc là khí thế Lâm Nguyệt quá lạnh, họ cũng không dám tiến lên, chỉ đành trợ mắt nhìn cả ba người trong trận truyền tống, ý gièm pha mãi.

Động tác đám người thành Đá Xanh cực nhanh, trận truyền tống nhanh chóng được mở, chỉ thấy một ánh sáng rực lên trên cao.

Mà ở trong trận truyền tống nháy mắt, hai tay Lâm Nguyệt nhanh chóng bấm linh quyết, chỉ thấy chung quanh toàn bộ thành Đá Xanh nổi lên trận gió thổi mây phun, linh khí vô số trong thiên địa nháy mắt ngưng tụ tới, tràn vào trong trận truyền tống!

Trước cảnh đó, lại xuất hiện trong mắt đám nữ tu lần nữa, chỉ thấy trong trận truyền tống sáng lóa lên, cả bóng ba người trong trận hoàn toàn biến mất trong luồng sáng lớn bộc phát đó.

Mà lúc đám người Lâm Nguyệt biến mất trong nháy mắt, trận truyền tống lại lần nữa vang lên tiếng rầm rầm, sau đó cả trận pháp khổng lồ hoàn toàn không cách nào chịu nổi áp lực khổng lồ, sụp đổ nát vụn!

Tro mắt nhìn thêm một trận truyền tống nữa bị hủy, đám người nữ tu khóc không ra nước mắt, trầm mặc giây lát, nữ tu lúc này mới hồi phục lại tinh thần, bảo vệ từ môn hạ đi bảo những tu sĩ đợi bên ngoài trận truyền tống đi đi, còn mình thì trực tiếp vào thành bấm bảo với thành chủ.

Cùng lúc đó, trong không gian ràng buộc với trận truyền tống, Lâm Nguyệt một tay kéo Quý Ngũ, một tay nắm Toàn Tuyết mặt mũi trắng bệch, thân ảnh đó như một vũ khí sắc bén phá vỡ những luồng khí bạo ngược kia, lao nhanh như tia chớp về phía trước.

Sắc mặt Toàn Tuyết tái nhợt như tờ giấy, trong mắt ngập tràn sợ hãi, trong lòng thấy hối hận mãi!

“Nữ nhân này, đúng là điên mất rồi! Trận truyền tống này chẳng qua chỉ ngăn ngừa trong nửa khắc đồng hồ thôi, mà chút thời gian đó nàng ấy cũng không muốn đợi, thế mà dám dùng linh lực bản thân cưỡng chế phá vỡ không gian loạn lưu ràng buộc với trận truyền tống, nghĩ muốn nhanh đạt tới mục đích, chẳng lẽ nàng ấy không biết là, làm vậy chỉ khiến cho họ càng thêm nguy hiểm hay sao? Nếu không cẩn thận, họ có thể bị những luồng khí bạo ngược của không gian loạn lưu xé thành mảnh nhỏ!”

Còn phần Quý Ngũ, sắc mặt dù tái nhợt, nhưng vẫn còn khá hơn Toàn Tuyết nhiều, cả đoạn đường này, Lâm Nguyệt điên cuồng thế nào hấn đều thấu cả, tinh thần của hân, cũng sợ hãi lúc mới bắt đầu, giờ thì bình tĩnh rồi.

Hơn nữa với Lâm Nguyệt điên cuồng như vậy, chẳng đề ý tới an nguy của bản thân, trong lòng hân vẫn rất bội phục, sau khi trải qua một loạt mạo hiểm, oán hận trong lòng hân cũng bớt đi nhiều với Lâm Nguyệt.

Dù sao Lâm Nguyệt có hành vi điên cuồng như thế, hoàn toàn là vì Diêm Tinh Vân.

Hải Ngoại.

BẠCH SA THÀNH, trận truyền tống trên quảng trường, một luồng sáng trắng rực lên cao, theo đó là hơi thở khổng lồ truyền tới, chỉ nghe phịch một cái, trong trận truyền tống phát ra tiếng nổ ầm ầm, cả trận truyền tống gần như sắp nổ tung trong nháy mắt!

Theo trận truyền tống nứt ngang nứt dọc, có ba bóng người đột nhiên xuất hiện trong trận truyền tống!

“Khá lắm! Kẻ tới là ai, lại dám hủy trận truyền tống của bốn thành...” Nữ tu trung niên là Thủ vệ cạnh trận truyền tống tức giận quát lên.

Nhưng người đến không kịp đợi bà ta nói xong, hai trong ba người đã hóa thành luồng sáng, bay vút đi, lúc này nữ tu chỉ thấy tay nặng xuống, đã thấy trong tay cầm một túi đồ, trên không trung truyền tới một giọng nữ lạnh lùng đầy trong trẻo, “Những linh thạch này đủ để cho các người tu bổ trận pháp!”

Cầm túi đồ trong tay, lúc này trong mắt nữ tu lộ ra vẻ hoảng sợ, cả người chây mò hơi lạnh ướt đầm áo bào trong nháy mắt! Người này khí tức cực kỳ cường đại...

Toàn Tuyết nhìn nữ tu rung niên đứng ngậy ra tại chỗ, khóe môi lộ ra nụ cười cay đắng, thân hình chợt lóe lên, thừa lúc nữ tu này còn chưa kịp phản ứng, đã biến mất trong đám đông.

Bên kia, Lâm Nguyệt mang theo Quý Ngũ bay cấp tốc trên không trung, thật sự cũng không muốn chậm trễ tí nào.

“Diêm Sát bố trí trận truyền tống ở hoang đảo, là ở đâu?” Về mặt Lâm Nguyệt lạnh nhạt mở miệng hỏi Quý Ngũ.

Bay trên BẠCH SA THÀNH, Lâm Nguyệt không thể không nhớ tới Bạch Băng,

Cái vị thiếu niên lúc trước ái mộ nàng, cuối cùng lại chết trong di tích. Nhưng giờ phút này trong lòng nàng lại nhớ tới Diêm Tinh Vân, chuyện cũ có liên quan Bạch Băng, chẳng qua chỉ là lướt qua trong đầu mà thôi!

Quý Ngũ tản ra thần thức, quét một lượt, nói, “Cách đây không xa, chừng bốn năm trăm dặm gì đó, chỉ trong nén hương chúng ta có thể tới nơi!”

Lâm Nguyệt không nói gì thêm nữa, bóng hai người như điện, hóa thành độn quang, cấp tốc bay về phía trước!

Sau một nén hương. Trên một đảo hoang nhỏ ở nơi nào đó thuộc Hải ngoại, một luồng sáng trắng bốc lên cao ngắt trời sau đó chung quanh lại khôi phục lại bình yên như cũ.

**

Ba tháng sau.

Lâm Nguyệt và Quỷ Ngũ cuối cùng cũng xuất hiện ở Vân Bảo. Mấy tháng liên tục gấp rút lên đường, may Quỷ Ngũ có tu vi nguyên anh mà cũng không chịu nổi, hiện giờ hần thoát nhìn gầy đi rất nhiều, hơn nửa trên mặt còn có chú phong sương.

Còn Lâm Nguyệt thì ngược lại, vẫn chẳng có thay đổi gì, ba tháng vội vã gấp rút lên đường, ngoài khí tức trên người nàng càng thêm lạnh lùng ra, thì cả người đã ẩn mình lại không ít, mà lúc trước vì mới vừa đột phá, chẳng cách nào ổn định lại tu vi, hiện tại cũng hoàn toàn bình ổn trở lại.

Đi vào Vân Bảo lần nữa, Lâm Nguyệt không ngừng lại, tóm lấy Quỷ Ngũ, thân ảnh chợt lóe, xông thẳng vào bên trong.

“Mang ta đi tìm huynh ấy!”

Quỷ Ngũ không giãy ra, mà nói rất tỉnh táo, “Nếu thiếu chủ mà ở Vân Bảo, thì nhất định ở trong Vân Điện!”

Lâm Nguyệt không nói nhiều, cứ đi thẳng theo hướng Quỷ Ngũ nói, mà lúc họ xâm nhập, đã kinh động tới đệ tử Vân Bảo, bởi vì trận truyền tống này mở ra, cách thủ vệ họ gần nhất, vội vã bay lên, xúm quanh hai người.

“Người nào! Dám to gan xâm nhập Vân Bảo!”

“Ồ? Là Quỷ Ngũ hộ vệ!” Đệ tử Vân Bảo bay gần tới thấy Quỷ Ngũ, thần sắc bình thường trở lại, cũng không ngăn hai người nữa, mà để mặc họ vào.

Lâm Nguyệt cũng không để ý tới những người đó, mà xông thẳng vào Vân Bảo Điện, thân hình như chớp, nhanh chóng xuất hiện trước một tòa đại điện hùng vĩ.

“Chính là chỗ này!”

Quỷ Ngũ chỉ tay vào đại điện trước mắt nói, hần nhìn thấy cửa đại điện trước mắt mở rộng, thần sắc kia hơi bất an.

Lâm Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, thả Quỷ Ngũ ra, chẳng nói câu nào xông thẳng vào.

Ở Đông Cực Hải lại lần nữa trở lại giới tu chân Trung Nguyên, nàng ước chừng dùng thời gian hơn ba tháng, mà Diêm Tinh Vẫn lại sớm rời trước ba tháng, từ đó chừng khoảng nửa năm đi qua rồi, nàng không rõ hiện giờ mình chạy tới có còn kịp không nữa, nhưng vẫn có chút hy vọng, nàng sẽ không buông tha!

Suốt dọc đường đi, nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu, đó là phải nhanh, nhanh trở về gấp, nhanh trở lại ngăn cản tên nam nhân ngốc kia, không để cho hắn roid đi!

“Diêm Tinh Vân, huynh nhất định phải đợi ta đó!”

Nhìn cánh cửa đại điện đóng chặt, Lâm Nguyệt thò tay ra run rẩy, chậm rãi ấn nút trên cửa định đẩy ra!

Dọc đường đi nàng không sợ, không bất an! Bởi vì nàng không có thời gian đâu mà đi nghĩ vớ vẩn tới những thứ đó.

Nhưng giờ nàng lại thấy khiếp đảm, tâm tình lại thấy bất an vô cùng, nàng sợ, sợ nàng tới chậm, càng sợ Diêm Tinh Vân đã rời đi rồi... Nhưng mà Lâm Nguyệt còn chưa kịp đẩy cửa đại điện, cửa điện lại có người chậm rãi tới đẩy ra!

“Diêm Tinh Vân..”

Lâm Nguyệt vô thức mở miệng, nhưng lúc nàng thấy người xuất hiện trước mặt, giọng chợt dừng lại. Người xuất hiện trước mặt nàng lại là Quỷ Nhất.

Giờ phút này Quỷ Nhất, đã không còn hơi thở sắc bén lúc xưa nữa, toàn thân ngập tràn luồng bi thương nồng đậm, hần cứ đứng lặng yên tại đó, lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt, trầm mặc không nói.

Nhìn Quỷ nhất như thế, trong lòng Lâm Nguyệt dâng lên luồng bất an mãnh liệt, sắc mặt nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hai mắt nhìn chăm chăm Quỷ Nhất, mãi lâu sau, mới nhúc nhích môi, rung giọng nói, “Huynh ấy, huynh ấy ở đó...”

Quỷ Nhất không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt, cặp mắt kia lạnh băng ngập tràn luồng hận ý!

“Quỷ Nhất, nói cho ta biết, huynh ấy vẫn còn, huynh ấy vẫn chưa đi đúng không? Diêm Sát đâu? Huynh ấy ở đó, ta muốn thấy huynh ấy...”

Quỷ Nhất trầm mặc, khiến cho Lâm Nguyệt khó hiểu hoảng loạn, nàng bước mạnh lên một bước, đẩy Quỷ Nhất ra, sau đó xông thẳng vào.

“Thiếu chủ không ở đây, bảo chủ cũng không ở chỗ này!”

Quý Nhất bị Lâm Nguyệt đẩy một cái lao đảo, cuối cùng mở miệng lạnh lùng nói ra. Lờn Quý Nhất nói, thành công khiến Lâm Nguyệt phải dừng bước, nàng xoay mạnh người lại, sắc mặt tái nhợt nhìn thẳng Quý Nhất, run giọng hỏi, “Họ ở đâu?”

“Ở đâu ư? Ha ha, người hỏi ta họ đang ở đâu sao?” Quý Nhất phẫn nộ nhìn Lâm Nguyệt, lại đột nhiên nở nụ cười điên cuồng, hấn ngang phất đầu gối tay lên chỉ thẳng Lâm Nguyệt, khàn giọng phẫn nộ kêu, “Nếu người có lòng tới tìm ngài ấy, vì sao không đến sớm chút chứ? Chỉ cần một canh giờ buổi sáng thôi, cũng có thể tìm tới họ mà! Nhưng mà giờ, hiện giờ...”

Đôi mắt Quý Nhất đỏ rực máu, chẳng che giấu hận ý trong mắt chút nào, nói hận, “Họ đã đi rồi, nếu người tới đây nửa canh giờ trước, thiếu chủ và bảo chủ đều phục hạ luân hồi cả rồi!”

“Đi...”

Trong đầu Lâm Nguyệt trống rỗng, hai tai đều vang lên ầm ầm, nàng kinh ngạc nhìn Quý Nhất, cứ phảng phất như mất hồn vậy, nói áp ứng, “Diêm Tinh Vân, ...Huỳnh ấy... Huỳnh ấy đi rồi ư?..”

Hắn đã đi, đã rời khỏi nàng rồi, còn nàng vẫn chậm một bước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Thiên Phượng Phường Thị

Hai mắt Lâm Nguyệt mơ hồ, trong đầu trống rỗng, nàng chẳng nghe thấy Quý Nhất nói gì nữa, cũng không nhìn thấy trong mắt Quý Nhất lóe lên hận, trong đầu nàng đều ngập tràn toàn bộ là hình ảnh thiếu niên. Tim, đột nhiên rất đau, đau như xé vậy. Nước mắt chảy tí tách từng giọt từng giọt xuống xuống phát ra tiếng tí tách nhỏ giọt. Lâm Nguyệt trong cơn hoảng hốt, cứ như cảm giác được cả thế giới này sụp đổ vậy...

Diêm Tinh Vân, huỳnh ở đó...

Nước mắt cứ lã lã chảy xuống, một giọt, hai giọt, sau đó là một chuỗi ngọc lệ chảy không dứt, lăn xuống má.

Diêm Tinh Vân, người thiếu niên yêu nghiệt ấy, lúc đầu nàng kháng cự, sau này lại từ từ tự động tiếp nhận, mà giờ nàng lại mất đi hẳn hoàn toàn rồi!

Nàng vẫn nhớ Quý Ngũ từng nói, nếu như tu vi Diêm Tinh Vân ở thời kỳ đỉnh cao, khi phục hạ luân hồi xuyên không có bức màn che chở, thì còn có một phần tỷ sống sót, nhưng hẳn hiện tại vì nàng, tu vi một thân đã bị tổn hao nặng nề hiện giờ phục hạ luân hồi vốn sống chết trong gang tấc..

Không đâu. Diêm Tinh Vân, huỳnh ấy nhất định sẽ không chết, tuyệt đối không chết! Mặc dù hiện giờ tu vi hắn tổn hại rất nhiều, nhưng vẫn còn có Diêm Sát ở cạnh không phải đó sao? Diêm Sát nhất định sẽ không để cho hắn chết đâu...

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt gần như thấy được ánh bình minh, nàng gần như muốn chứng minh gì đó, hơi hoảng loạn nhìn Quý Nhất bảo, “Huỳnh ấy, huỳnh ấy chỉ rời đi thôi, huỳnh ấy sẽ không chết có phải không?”

Quý Nhất im lặng. Mặc dù trong lòng hắn cực hận Lâm Nguyệt, nhưng giờ phút này thấy người thiếu nữ trong trẻo lạnh lùng chân tay luồn cuộn, cũng không kìm được cơn chua xót.

Chẳng ai biết rõ hơn hắn, lần này Diêm Tinh Vân có tình cảnh thế nào, dù cho Diêm Tinh Vân có sống sót trở về, chỉ sợ cuối cùng cũng dẫn tới kết cục tan thành mây khói mà thôi!

Hắn và Quý Ngũ khác hẳn, bởi hắn đã từng vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Diêm Sát và Diêm Tinh Vân, hắn biết rõ, Diêm Tinh Vân rời đi không đơn giản, hẳn là bị ép, là vì Lâm Nguyệt, mới đi tới bước đường này.

Nhưng Diêm Tinh Vân lại cam nguyện như thế. Nhìn người thiếu nữ có thần sắc hoảng loạn trước mắt, Quý Nhất thở dài một hơi cất giọng lạnh nhạt bảo, “Người đi đi...”

Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn Quý Nhất, hai mắt mở to vô thần, chẳng chớp. Quý Nhất thu mắt lại, nhìn vào sau lưng Lâm Nguyệt, nhìn lên người Quý Ngũ một thân chặt vật không chịu nổi, sắc mặt thay đổi liên tục, nhưng vẫn không nói gì, yên lặng rời đi.

Quý Ngũ vừa nhìn thấy Quý Nhất rời đi, do dự chút cũng theo gót Quý Nhất rời đi.

Ở đây, chỉ còn lại mình Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt cứ đứng tại đó kinh ngạc, không động đậy, như một tượng gỗ mất linh hồn vậy.

Gió lạnh gào thét, lá rụng đầy đất, Vân BẢO vốn náo nhiệt lúc trước giờ tiêu điều một hồi.

Thời gian trôi qua như nước chảy, đất trời thay đổi liên tục. Sau bảy ngày bảy đêm đứng suốt không ngủ, Lâm Nguyệt đột nhiên nghiêng người, ngã xuống đất, sau đó phun thốc một ngụm máu ra, cả người ngất đi hoàn toàn.

“Quý Nhất, chúng ta cứ mặc kệ nàng ấy thật sao?”

Đứng cách đó không xa, Quý Nhất và Quý Ngũ đứng cùng nhau, Quý Ngũ nhìn Lâm Nguyệt té xỉu trên mặt đất, trong mắt hiện lên tia không đành lòng.

“Nàng ấy không chết được đâu” Quý Nhất nói lạnh lùng, lời vừa dứt, bóng người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Quý Ngũ nhìn nhìn Lâm Nguyệt, lại nhìn về hướng Quý Nhất vừa rời đi, chần chờ chút, cũng vẫn theo Quý Nhất đi luôn.

Lúc hia người họ rời đi, Vân BẢO nổi tiếng hiên hách trong giới tu chân trước đây, đã hoàn toàn biến thành một toàn thành không bóng người.

Mấy ngày nay, đệ tử trong Vân BẢO đã được Quý Nhất cho thôi việc cả. Còn họ cũng là người cuối cùng rời khỏi, sau khi họ rời đi, toàn bộ Vân BẢO, chỉ còn lại mình Lâm Nguyệt.

Mà lúc này Lâm Nguyệt lâm vào hôn mê chẳng hề có cảm giác gì. Chẳng rõ bao lâu, Lâm Nguyệt mới chậm rãi mở mắt ra, tỉnh lại lần nữa, cả người nàng đã thay đổi, không còn trống rỗng như trước nữa, trong người có thêm sức giận, chỉ là cả người nàng càng khiến cho người ta có cảm giác như lạnh hơn, một thân hơi thở rét lạnh, khiến người ta thêm kinh hãi.

Ba ngày sau, Lâm Nguyệt đứng trên bầu trời ngoài Vân BẢO, nàng đứng lặng nhìn kiến trúc trước mặt, một lúc sau, bỗng thu ánh mắt lại, xoay người bay đi xa.

Bay cấp tốc trên không trung, con mê man trong mắt Lâm Nguyệt đã biến mất, thay vào đó là sự kiên định khó nói!

Diêm Tinh Vân, ta tin huynh sẽ không chết, cho dù huynh chết, ta cũng nhất định tìm được huynh! Diêm Tinh Vân, hãy đợi ta...

*

Mười năm sau.

La Châu và Hoa Châu giáp dưới dãy núi Thiên Phụng, có bốn tu sĩ nam nữ đang đi tới, cả nhóm người này nam thì tuấn mỹ, nữ xinh đẹp, cực kỳ dễ nhìn, mà dễ nhìn nhất cũng không phải là bề ngoài của họ mà là trang phục họ mặc trên người là đệ tử thân truyền của phái đứng đầu môn phái La Châu.

Nhóm bốn nam nữ này, nhìn cảnh tượng vội vàng, vượt thẳng qua đỉnh sơn mạch Phong Thiên, đi về phía phường thị tu chân dưới chân núi.

Nếu lúc này là Lâm Nguyệt thì nhất định sẽ nhận ra, bốn người này, đúng là những người năm đó nàng quen, bởi bốn nam nữ này cũng không phải ai khác mà là bốn người Từ Dẫn, An Từ Dạ, Diệp Chân Chân và Cô Anh Khiết.

Bốn người này là năm đó ở Côn Lôn, ngoài Cô Anh Khiết ra, ba người kia đều có chút liên quan tới Lâm Nguyệt, hiện giờ đã mấy năm không gặp, bốn người này cũng thay đổi cực lớn, thoát nhìn không còn táo bạo như năm đó nữa, mà ngược lại đã có khí chất trầm ổn hơn. Hơn nữa những người này là đệ tử Trúc Cơ năm đó, hiện giờ toàn bộ đều có tu vi Kim Đan, tốc độ lên cấp nhanh như vậy, không thể không nói bốn người này quả thật cũng được coi là thiên tài hiếm có.

Nhất là Từ Dẫn và An Từ Dạ, hiện giờ đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ, còn kém nhất là Diệp Chân Chân, cũng chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ.

“Từ sư huynh, huynh nói xem, tin tức Quân Sư Thúc ở trong phường thị Thiên Phụng, là thật sao?” Diệp Chân Chân nhìn Từ Dẫn mở miệng hỏi.

“Thực ra ta cũng không chắc lắm, chỉ là nghe nói có người ở đây gặp qua Quân sư thúc, nhưng mà bất kể thế nào, cho dù Quân sư thúc không có ở đây, chúng ta cũng nhất định phải đi một chuyến tới phường thị Thiên Phụng này” Từ Dẫn thần nhiên nói.

Nghe Từ Dẫn nói, Cô Anh Khiết cũng khẽ gật đầu bảo, “Từ sư huynh nói đúng lắm, bất kể chuyến đi này của ta có tìm được Quân sư thúc không, thì phường thị Thiên Phụng này cũng cần phải đến, dù sao chuyện ở phường thị Thiên Phụng có một vị luyện đan sư cấp chín ai ai cũng biết, mà vị luyện đan sư cấp chín này là người mà Côn Lôn chúng ta muốn mới về, cũng là nhiệm vụ sư tổ giao cho chúng ta đi chuyến này đó”

“Phường thị Thiên Phụng có vị luyện đan sư cấp chín, chúng ta chẳng qua chỉ là nghe nói mà thôi, luyện đan sư cấp chín, trong toàn bộ giới tu chân cũng rải rác có vài vị, mà mấy vị khác nghe đồn có thể luyện ra linh đan cấp chín hiện giờ cũng đã quy ẩn, không còn luyện đan nữa, chẳng rõ vị luyện đan sư cấp chín này đến cùng là thật hay giả nữa” Diệp Chân Chân nói giễu cợt.

“Bất kể là thật hay giả, đi xem là biết liền! Nhưng đối phương thật sự là luyện đan sư cấp chín, chỉ e chúng ta không có tư cách đi mời được đâu!”

“Hừ, ta hy vọng ông ta không phải thế, đến lúc đó, đỡ để những kẻ khác chiếm được lợi...” An Từ Dạ chẳng nói câu nào đột nhiên chen vào một câu.

Lời vừa dứt, mọi người vội vã lâm vào trầm mặc.

Mấy năm qua, Côn Lôn đã xảy ra hay đổi cực lớn, hiện giờ Tử Ngọc Đạo Quân Côn Lôn nắm quyền, đối với bốn đại gia tộc bị chèn ép không chịu được sự khống chế của ông ta, đặc biệt là Diệp gia, sau khi Diệp Khuynh Tuyết trở thành đệ tử thân truyền của Tử Ngọc Đạo Quân, Diệp gia liên tục bị nhắm vào, hiện giờ Diệp gia điêu đứng, đệ tử có tư chất trong gia tộc ngoài Diệp Chân Chân ra thì toàn bộ những kẻ khác đã chết sạch.

Còn Diệp Chân Chân sở dĩ có thể sống bình yên tới bây giờ cũng còn nhờ có ba đại gia tộc khác trợ giúp, cho dù là thế Diệp Chân Chân ở Côn Lôn cũng khó khăn cực kỳ.

Hiện giờ Tử Ngọc Đạo Quân nắm quyền, toàn bộ côn lôn gần như đều bị Tử Ngọc Đạo Quân khống chế, còn Diệp Khuynh Tuyết thân là đệ tử thân truyền của Tử Ngọc Đạo Quân dĩ nhiên có địa vị ở Côn Lôn là cực cao, hơn nữa hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết đã đột phá nguyên anh, Diệp Chân Chân dùng cái chết để đối đầu với nàng ta, dĩ nhiên là không được sống những ngày tốt lành rồi.

Thật ra Diệp Khuynh Tuyết không tự mình ra tay đối phó với nàng ta, nhưng chỉ bằng địa vị bây giờ của nàng ta ở Côn Lôn, thái độ của nàng ta đã đại diện tất cả.

Mặc dù Côn Lôn đang là môn phái đứng đầu La Châu, nhưng mặc kệ môn phái ấy cũng sẽ có những tiểu nhân ngông nghênh cao đạp thấp, những kẻ đó vì để nịnh bợ Diệp Khuynh Tuyết dĩ nhiên cũng tốn công sức rất nhiều áp chế Diệp Chân Chân, nếu không phải ở Côn Lôn vẫn còn có nhóm người Tử Duẫn tại đó, Diệp Chân Chân đã sớm bị người ta ép chết, đâu còn sống cho tới tận giờ được nữa.

“Bất kể thế nào, cấp trên đã dặn dò chuyện chúng ta phải làm tiếp theo rồi, chúng ta vẫn phải làm, bất kể là chúng ta hay là vì gia tộc của chúng ta”

Mọi người trầm mặc hồi lâu, Cô Anh Khiết chậm chậm nói.

“Được rồi, đừng nói nữa, không còn sớm, chúng ta phải nhanh lên mới kịp!”

Nói xong thân hình Tử Duẫn chợt lóe lên, bay về phía trước, ba người còn lại cũng vội vã đuổi theo. Rất nhanh cả đoàn người đã đi tới phường thị Thiên Phụng.

Tử Duẫn nhìn phường thị đông người trước mắt, trầm tư giây lát, mới cất lời, “Chúng ta trước tiên đi tìm Quân sư thúc đi, nếu tìm được Quân sư thúc, thì bảo Quân sư thúc ra mặt đi gặp vị luyện đan sư cấp chín kia, nếu Quân sư thúc không ở đây, chúng ta lại đi tìm vị luyện đan sư cấp chín ấy cũng không muộn”

Mấy người khác thấy đề nghị của Tử Duẫn cũng không dị nghị gì, cả đoàn người sau khi xác định xong mục tiêu, thì không do dự nữa bắt đầu tìm người ở trong phường thị.

Bốn người đi xuyên qua phường thị, một lòng tìm kiếm, lại không có ai ngăn cản, ở La Châu, uy danh Côn Lôn rất lớn, đệ tử Côn Lôn không ai dám dây vào.

“Phường thị Thiên Phụng này mới mở chưa lâu dù chỉ ngắn ngủn trong mấy năm, nhưng không kém phường thị La Châu tí nào! Xem thế lực đứng sau Phường thị Thiên Phụng cũng không nhỏ nha!”

Nhìn đường phố náo nhiệt trước mắt, Cô Anh Khiết hơi kinh ngạc thốt lên. Nghe Cô Anh Khiết nói, Tử Duẫn và An Tử Dạ bỗng cứng đờ người, trong đầu đồng thời hiện ra một dung nhan thiếu nữ tuyệt sắc.

Nhất là An Tử Dạ, thần sắc ấy như đang nhớ lại và có đau đớn sâu sắc. Năm đó hắn và Tử Duẫn từng ở trong thành La Châu gặp được Lâm Nguyệt, một lần đó, họ có cơ hội nhìn thấy dung nhan nghiêng thành tuyệt sắc của thiếu nữ kia, và đó cũng là lần duy nhất, trong lòng họ đều có hình bóng của nàng.

Đáng tiếc, những biến cố kia tới quá nhanh, họ còn chưa kịp hiểu chuyện tình cảm của mình, thì đã xảy ra hàng loạt chuyện, mà sau khi xảy ra những chuyện đó, người thiếu nữ tuyệt sắc như tiên nữ đó cũng biến mất hoàn toàn!

Những năm gần đây, thực ra họ cũng thăm dò tin tức Lâm Nguyệt liên tục, tiếc là hành tung giai nhân như mò kim đáy bể, họ vốn không cách nào tìm ra được tin tức liên quan tới nàng, nàng cứ như đột nhiên biến mất vậy, hơn nữa biến mất hoàn toàn triệt để, chẳng để lại chút manh mối nào.

Hiện giờ bao năm qua đi, mỗi lần họ nhớ tới Lâm Nguyệt trong lòng đều có tiếc nuối khó nói thành lời.

Tử Duẫn trầm mặc nhìn An Tử Dạ một cái, trong lòng thờ dài, quay đầu nói với Cô Anh Khiết, “Ta nhận được tin, nghe nói sau lưng Phường thị có bóng dáng Ma Cung, cũng không biết là thật hay giả nữa!”

“Bàn tay người của Ma Cung thò tới tận đây sao? Tử sư huynh, huynh nói thật chứ?” Diệp Chân Chân mặt biến sắc cất lời hỏi.

Tử Duẫn chậm rãi lắc đầu nói, “Ma Cung có thò tay tới La Châu không thì ta không rõ lắm, nhưng mà mấy năm qua, ma cung đã thu phục toàn bộ vai thế lực ma đạo, hiện giờ trở thành môn phái ma đạo đứng đầu, đó là thật, nghe nói, thiếu chủ Ma Cung Tử Mặc Ly là thiên tài ngàn năm hiếm có của giới tu chân, hiện giờ mới hơn bốn mươi tuổi, cũng đã là cao thủ nguyên anh rồi, so với thiên tài đệ nhất Diệp Khuynh Tuyết của Côn Lôn ta, vẫn còn cao hơn một bậc đó!”

Nghe Tử Duẫn nói, Diệp Chân Chân cười lạnh bảo, “Cái vị Tuyết tiên tử đó xem như là thiên tài, nhưng mà chẳng qua chỉ coi như có mệnh tốt hơn chúng ta mà thôi! Một kẻ tam linh căn, xuất thân tư chất hạ đẳng cũng xứng được gọi là thiên tài đệ nhất sao?”

Cô Anh Khiết mắt đẹp chợt lóe, cũng khẽ mỉm cười, nói, “Nói đến thiên tài, ta lại nhớ tới một người, nếu người đó vẫn còn ở Côn Lô, chỉ sợ mới được coi là thiên tài đệ nhất côn lô chúng ta đó”

“Hà? Không rõ Cô Anh sư muội nói tới ai nhỉ? Ta ở Côn Lô đã nhiều năm vậy, nhưng vẫn chưa từng thấy một nhân vật nào như thế!” Nghe Cô Anh Khiết nói, An Tử Dạ hơi tò mò hỏi.

“Người đó chúng ta ai cũng biết mà, nàng ấy chính là Lâm Nguyệt Lâm sư muội người đã đánh bại Diệp Khuynh Tuyết trên trận tỉ thí môn phái năm đó” Cô Anh Khiết cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói ra.

Nghe thấy thế, Tư Duẫn và An Tử Dạ đều cứng ngắc cả người, có cảm giác mắt mắt lần nữa xộc lên đầu.

Ngược lại Diệp Chân Chân lại gật đầu đồng ý nói, “Đúng vậy, nếu Lâm Nguyệt sư muội, đúng thật sự mới xứng là thiên tài nổi tiếng đó! Năm đó lúc tỉ thí môn phái, Diệp Khuynh Tuyết đã là đệ tử nội môn rồi, còn Lâm sư muội thì chỉ là đệ tử ngoại môn thôi! Nhưng chính vì muội ấy là một đệ tử ngoại môn như thế, lại âm thầm thành công Trúc cơ, hơn nữa trên trận tỉ thí đã đánh bại Diệp Khuynh Tuyết!”

Nói đến đây, Diệp Chân Chân không nhịn được cười nhạt, “Nói tới mới nhớ, Diệp Khuynh Tuyết lại cực kỳ hèn hạ vô cùng, rõ ràng là thua rồi, lại còn mặt dày làm cái gì mà người đứng đầu nữa chứ, thật sự là chẳng hiểu sao nữa!”

Thật ra Diệp Chân Chân năm đó cũng có quan hệ không tốt với Lâm Nguyệt, nàng ta đã từng muốn lợi dụng Lâm Nguyệt để đối phó với Diệp Khuynh Tuyết, nếu nói thật sự, Lâm Nguyệt và nàng ta chẳng qua chỉ là quan hệ đồng môn bình thường, hơn nữa còn là quan hệ đồng môn chẳng tốt tý nào cả.

Nhưng với năm đó Lâm Nguyệt ở trên trận tỉ thí đã nhắc nhở nàng ta, hiện giờ nàng ta ngược lại rất cảm kích Lâm Nguyệt, hơn nữa sau này chuyện ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên nàng ta cũng nghe nói, cực kỳ bất mãn với Diệp Khuynh Tuyết để cho Tử Ngọc Đạo Quân trực xuất Lâm Nguyệt ra khỏi Côn Lô, lại càng không ưa kiểu người như Diệp Khuynh Tuyết.

Cô Anh Khiết gật khẽ, thở dài bảo, “Diệp sư muội nói đúng lắm, Lâm Nguyệt sư muội đúng thật là thiên tài xuất chúng, năm đó muội ấy chẳng những đánh bại Diệp Khuynh Tuyết trên trận tỉ thí môn phái, mà sau đó còn ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên cũng khiến cho Diệp Khuynh Tuyết bị tổn thất nặng nề, chẳng những dung mạo bị hủy, suýt nữa còn sắp chết trong bí cảnh, nếu không phải có lão tổ tử ngọc quá mức thiên vị, những năm gần đây thiên tài đệ nhất côn lô nổi tiếng sao tới lượt Diệp Khuynh Tuyết chứ?”

Nghe Cô Anh Khiết nói, mấy người đều thầm đồng ý, chỉ là nói tới đây, mấy người họ cũng không nói gì thêm nữa, nhưng trong lúc mấy người đang giữ vững tinh thần để chuẩn bị đi tìm người cho được, trong một nơi ở phường thị chợt xuất hiện một luồng sáng đen, luồng sáng đen này phóng lên cao, đến cực kỳ đột ngột đã kinh động không ít tu sĩ phường thị.

Lão già họ Hồ xoay người nhìn, nhìn về chỗ cột sáng đó, với định lực của lão, giờ phút này cũng rung động theo đó.

“Đây là Ma Tu, có Ma tu ở đây, hơn nữa tu vi cực kỳ cao!” Tư Duẫn xa xa nhìn cột sáng đen phóng cao, càng nhìn càng hãi, bất giác nheo mắt nói ra lạnh lùng!

“Ma Tu cũng dám xuất hiện ở đây, hơn nữa còn dùng cách xuất hiện kiêu ngạo như thế, tên này thật quá to gan rồi!” Diệp Chân Chân thời gian qua cũng không ưa Ma đạo, lập tức mặt biến sắc nói đầy tức giận.

An Tử Dạ và Cô Anh Khiết cũng không lên tiếng, mà căng mắt ra nhìn chằm chằm cột sáng đen trên không trung.

Chỉ thấy luồng sáng đen đó bay tới chân trời, rồi lại vọt lên nổ tung, tạo thành một trận gió lốc khổng lồ trên không trung, cơn lốc xoáy khổng lồ ấy gầm thét trên không trung, ngay sau đó, một người thanh niên có dung mạo tuấn mỹ mặc áo bào màu đen thêu hoa văn vàng rộng thùng thình, bước bừa từ trong cơn lốc xoáy bước ra!

Ngay khi người thanh niên áo đen xuất hiện trong nháy mắt kia, cơn lốc xoáy sau lưng bỗng phát ra từng đợt gào thét, tiếng gầm thét ấy chừng khá lâu, mãi rồi mới từ từ tản đi, chỉ có người thanh niên áo đen vẫn đứng trên hư không, nhìn từ trên cao nhìn xuống dưới, cất cao giọng nói, “Thiếu chủ ma cung Tư Mặc Ly xin bái kiến Lâm đan sư, mong Lâm đan sư đi ra cho gặp!”

Tư Mặc Ly kia lời nói lớn lối vừa dứt, khiến cho vô số mặt tu sĩ trong phường thị biến sắc.

Mấy năm qua, tín phường thị Thiên Phụng xuất hiện một vị luyện đan sư cấp chín đã truyền ra khắp giới tu chân, mà hơn phân nửa tu sĩ tới đây đều hướng về vị luyện đan sư cấp chín kia mà đến, có thể mời được vị đại sư luyện đan là cực ít, nhưng đại sư ở trong phường thị mở một cửa hàng linh đan độc quyền lại là người ai cũng biết, đan đại sư bán trong cửa hàng được hiệu còn tốt hơn những nơi khác là thật, vì thế ở chỗ này có một vị luyện đan sư cấp chín, với những tu sĩ như họ vẫn có chỗ tốt.

Huống chi, vị trí phường thị Thiên Phụng này là chỗ giao giới giữa La Châu và Hoa Châu, ở đây luôn là địa bàn của tu sĩ chính đạo, hiện giờ đột nhiên có ma tu xuất hiện tại nơi này, hơn nữa thái độ kiêu ngạo, ngông cuồng như thế, dĩ nhiên khiến trong lòng họ rất ghét.

Vì thế lời Tư Mặc Ly vừa chấm dứt, toàn bộ phường thị trong nháy mắt yên tĩnh hẳn, người người đều cùng nhìn về một hướng, muốn biết vị luyện đan sư cấp chín thần bí kia có phản ứng thế nào.

Đáng tiếc, mọi người đợi hồi lâu, nhưng vẫn không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, vị luyện đan sư thần bí đó không xuất hiện, thậm chí cả lời nói cũng không thấy.

“Lâm đại sư, Tư Mã biết ngài đang ở đây, ngài cần gì phải trốn không ra gặp chứ?” Thấy phía dưới không có động tĩnh gì, hai mắt Tư Mặc Ly híp lại, nói ra lạnh lùng.

Nhưng ở dưới vẫn im lặng, cửa hàng bán đan dược kia vẫn đóng chặt, cứ như chẳng có ai ở trong vậy.

Thấy thế, trong mắt Tư Mặc Ly càng lóe sáng, cười lạnh bảo, “Nếu Lâm đan sư đã tránh không gặp, vậy cũng đừng trách Tư Mã không khách sáo!”

Nói xong, Tư Mặc Ly chỉ một cái, một thanh phi kiếm xuất hiện đột ngột, hướng phía dưới chém thẳng!

Nhưng ngay khi phi kiếm chém xuống trong chớp mắt, đột nhiên một luồng sáng trắng sắc bén đột nhiên xuất hiện, keng một tiếng, trực tiếp cản phi kiếm kia lại, cùng lúc đó trên không xuất hiện một hơi thở bất ổn định, một vầng trắng sáng thoáng hiện, một bóng cao ngất chậm rãi xuất hiện giữa không trung, đứng đối mặt xa lắc với Tư Mặc Ly.

“Tư thiếu chủ, nếu Lâm đan sư đã không muốn ra mặt, ngươi cần gì phải ép người ta quá đáng thế chứ?” Người đến cũng mặc một thân áo đen, ống tay áo thêu kim tuyến, nhìn có vẻ gần giống với Tư Mặc Ly, chỉ là người đến toàn thân ngập tràn lạnh lẽo, so với sự tà mị của Tư Mặc Ly, thì lại càng thêm lạnh lẽo hơn mấy phần!

“Là Quân sư thúc!”

Đám người Từ Duẩn đang quan sát phía dưới, vừa thấy người đến, bất giác cùng đồng thanh kêu lên, hơn nữa trên mặt đều ngập tràn vẻ mừng rỡ như điên.

Quân Từ Huyền như nghe thấy âm thanh của họ, ánh mắt chậm rãi quét tới, nhìn thấy họ, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị chợt mềm đi chút, khẽ gật đầu với họ, rồi thu mất lại.

“Quân Từ Huyền! Là người!” Tư Mặc Ly thấy Quân Từ Huyền xuất hiện chớp mắt, sắc mặt sầm xuống.

“Là ta thì sao nào?” Quân Từ Huyền dùng ánh mắt lạnh lùng trong trẻo nhìn lên người Tư Mặc Ly, cười lạnh bảo, “Tư thiếu chủ thật uy phong quá, ai cũng thành thế lớn của Ma cung, lại chẳng coi chúng ta những đạo sĩ chính đạo này vào mắt ra gì sao?”

“Quân Từ Huyền, Bồn thiếu chủ cũng không nghĩ nhiều đến thế, hôm nay bồn thiếu chủ tới, chẳng qua chỉ muốn tìm một người thôi! Nếu ngươi không muốn trận chiến Chính -Ma xuất hiện, thì cũng đừng có chỗ mớm vào mới tốt!” Hai mắt Tư Mặc Ly chợt lóe lên, mở miệng lạnh lùng uy hiếp.

“A, bản tôn cũng không biết, bản tôn lại được nể mặt lớn thế, lại có thể phiền thiếu chủ ma cung tự mình tìm tới!”

Quân Từ Huyền vẫn không nói gì, một giọng nói cực kỳ vui tai đột ngột truyền đến, cùng lúc đó cửa tiệm vừa rồi đóng chặt hiện giờ đã mở, một bóng hình mảnh mai đội mũ trùm chậm rãi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Ngạo Khí

Một giọng vui mừng bất ngờ vang lên, khiến toàn bộ mọi người trong phường thị ngẩn ra, cùng lúc đó, có lão giả râu dài nấp trong đám đông thấy người tới, vội vã cung kính đi lên trước, với cô gái đội mũ trùm, thần sắc cực kỳ kính trọng nói, “Chủ tử”

Cô gái đội mũ trùm hé nhìn lên người lão giả, cất giọng lạnh nhạt nói, “Hò Bá, vất vả cho bá rồi”

“Có thể làm việc vì chủ tử, là bổn phận của lão nô” Lão giả họ Hồ thần sắc cực kỳ kích động nói ra. Cô gái đội mũ trùm chậm rãi quay đầu, không để ý tới lão giả nữa mà ngẩng đầu nhìn về không trung bên trên.

Cô gái đội mũ này cũng không phải ai khác mà chính là Lâm Nguyệt. Mười năm trước, Lâm Nguyệt rời khỏi Vân Bảo, nàng vốn định đi tìm Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa còn muốn tiện tay diệt trừ Diệp Khuynh Tuyết, nhưng khi biết Diệp Khuynh Tuyết đã bế quan. Rơi vào đường cùng nàng liền bắt đầu phiêu bạt giang hồ khắp giới tu chân.

Mười năm nay, nàng lúc nào cũng chú ý tới côn Lôn và Diệp Khuynh Tuyết, chỉ muốn sớm giết được Diệp Khuynh Tuyết, mặc dù hiện giờ nàng đã biết, Diệp Khuynh Tuyết chẳng qua chỉ là thần thức do Đế Huyền Nữ lợi dụng tạo ra một thể thân mà thôi, nhưng sự tồn tại của nàng ta, với thế giới này mà nói là một chuyện xấu duy nhất.

Thiên đạo thể giới này bị ảnh hưởng bởi Đế Thần Nữ, Diệp Khuynh Tuyết được thiên đạo giới này coi như người thiên mệnh, nếu nàng nghĩ muốn thay

đổi vận mệnh của mình, chỉ có giết Diệp Khuynh Tuyết, mới có thể khôi phục hoàn toàn kiếp số trước của mình.

Vì thế giết Diệp Khuynh Tuyết, là việc mà hiện tại Lâm Nguyệt nghĩ cần phải làm nhất, cũng là chuyện nàng không thể không làm nổi.

Với nàng mà nói, Diệp Khuynh Tuyết là một trở ngại, có Diệp Khuynh Tuyết ở đây, nàng chẳng khác nào sống trong âm mưu của Đế Huyền Nữ, muốn bứt phá sửa lại mệnh thì phải trở lại Cửu Trùng Thiên, nhất định phải giết chết Diệp Khuynh Tuyết, ở đây phải nhất định phế bỏ vũ khí sắc bén duy nhất của Đế Huyền Nữ ở thế giới này!

Chỉ là tu vi trước mắt nàng dù tăng mạnh, hiện giờ đã là đỉnh nguyên anh, chỉ thiếu chút nữa thôi thì có thể hóa thân, tiếc là nàng vẫn chậm chạp không bước thêm lên được bước kia.

Không có thực lực trở thành tu sĩ hóa thân trước, Lâm Nguyệt sẽ không ngu tới mức đi thẳng tới Côn Lôn tìm Diệp Khuynh Tuyết tính sổ được, bởi vì Côn Lôn cũng không chỉ có mỗi tử Ngọc đạo quân là tu sĩ hóa thân!

Hiện giờ tuy nàng không còn sợ tử ngọc đạo quân nữa, nhưng vẫn không cách nào đối kháng được với công kích của hai tu sĩ hóa thân, vì thế nàng muốn giết chết Diệp Khuynh Tuyết, chỉ có thể đợi, đợi tới khi nào Diệp Khuynh Tuyết rời khỏi Côn Lôn, thì mới có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Đáng tiếc, lần đợi này, lại đợi mất gần mười năm, vào hơn mười năm trước, Diệp Khuynh Tuyết và tử ngọc đạo quân lợi dụng mật pháp đánh lên nàng ở Đông Cực Hải ngày đó, trận chiến ấy, tuy nàng bị thương nặng chết rồi, nhưng tử ngọc đạo quân và Diệp Khuynh Tuyết cũng bị thương không nhẹ.

Nghĩ đến đôi thầy trò này sau khi bị thương nặng, thì bắt đầu bế quan. Chỉ là khiến Lâm Nguyệt thấy lạ là, thời gian Diệp Khuynh Tuyết bế quan cũng không tránh khỏi quá dài.

Thực ra tử ngọc đạo quân bế quan không ra, nàng cũng không thấy lạ là bởi không có ai biết rõ uy lực của Nguyệt Thần Tồn hơn nàng, nguyên thần của tử ngọc đạo quân bị Nguyệt Thần Tồn gây thương tích, muốn khôi phục lại dĩ nhiên không dễ, nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại bế quan những mười năm không ra, cũng có chút ý vị sâu xa.

Lâm Nguyệt cũng không biết rằng Diệp Khuynh Tuyết là do nhận phải thuật nguyên rửa hồn cần trả, nàng thấy Diệp Khuynh Tuyết bế quan lâu vậy thì thấy lạ, nhưng Diệp Khuynh Tuyết cứ bế quan mãi không ra, kế hoạch ban đầu của nàng giết Diệp Khuynh Tuyết đành tạm thời dời lại.

Vì thế mà trong mấy năm nay, nàng cứ đi ngao du bốn phía giới tu chân La Châu, dùng du lịch này để luyện tâm cảnh của mình, còn Hồ Bá này, chính là người mà mấy năm trước nàng đi du lịch cứu được.

Tu vi bản thân Hồ Bá không cao lắm, chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ, nhưng làm người rất trung hậu thành thật, Lâm Nguyệt sau khi cứu được ông, ông vẫn trung thành và tận tâm với Lâm Nguyệt, đi theo bên cạnh Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt vốn không muốn thu nhận Hồ Bá, nhưng vào mấy năm trước trong một lần nàng đi du lịch, vô tình phát hiện ra âm mưu của một số người Ma Cung, nên ngừng chuyện đi du lịch luyện tâm cảnh lại, lúc đi qua phường thị Thiên Phụng, thì dừng lại ở đây.

Nàng ở trong phường thị Thiên Phụng mở một cửa hàng nhỏ bán đan dược, hơn nữa còn giao cho Hồ Bá xử lý, còn mình thì ẩn phía sau, tùy lúc luyện chế một ít linh đan giao cho Hồ Bá đi ứng phó với những tu sĩ tới cửa hàng mua đan dược, còn mình âm thầm quan sát tình hình động tĩnh giới tu chân mấy năm nay, hoặc thỉnh thoảng ra tay giúp người tìm tới tận cửa hàng luyện chế một ít đan dược cao cấp hiếm có.

Đương nhiên, những người mà có thể mời được nàng cũng không phải là người thường, thù lao trả cũng cực kỳ cao.

Chỉ là nàng không ngờ được, hành động lần này lại khiến cho nàng dần có danh tiếng ở trong phường thị Thiên Phụng, nhất là vào nửa năm trước, sau khi nàng ra tay giúp một vị trưởng lão Nguyên anh của Linh Kiếm Môn luyện chế ra Tái Sinh Đan, thoáng cái truyền ra khắp giới tu chân nói có một vị luyện đan sư cấp chín ở trong phường thị Thiên Phụng, từ đó, nàng nghĩ muốn an phận như trước đã không được nữa.

Thiếu chủ Ma cung Tư Mặc Ly tìm tới tận cửa, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao trong mấy năm nay, Ma cung khi thống nhất mấy môn phái Ma Đạo, sau khi trở thành môn phái Ma đạo đứng đầu, lại càng làm việc lớn lối không biết sợ, bắt đầu trực tiếp nhúng tay vào chuyện giới tu chân, gần đây trong một số danh môn chính phái giới tu chân đã xảy ra một chuyện lớn, mà đứng đằng sau đều có bóng dáng Ma cung.

Chẳng hạn như một vị trưởng lão Nguyên Anh phái Kiếm tu lúc ra ngoài du lịch bị người ta làm thương nặng, chẳng hạn như cháu Linh Hóa Môn thời gian trước trúng kỳ độc hôn mê bất tỉnh...

Bây giờ giới tu chân Trung Nguyên nhìn qua có vẻ bình thản, chỉ là bình thản trước giông bão sắp tới mà thôi, với mấy năm nay Lâm Nguyệt âm thầm quan sát, thật ra trong mấy năm nay, có không ít những môn phái nhỏ chính đạo đã ngầm lặng lẽ tìm Ma cung nương tựa, thậm chí có cả trong những môn phái lớn nữa, cũng có không ít thâm tử Ma cung.

Cứ như năm đó vậy, Tư Mặc Ly có thể thuận lợi bắt nàng ra khỏi Côn Lôn, bởi vậy có thể thấy được, Ma cung trong Côn Lôn cũng có một thế lực ngầm không nhỏ.

Mà một môn phái như vậy có dã tâm muốn thôn tước toàn bộ giới tu chân, đột nhiên biết rõ ở đây xuất hiện một vị luyện đan sư cấp chín, dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội tốt như thế.

Những năm gần đây Lâm Nguyệt rất để ý tới ma cung, cũng biết tu vi lão tổ Ma cung cứ dừng mãi ở hóa thân trung kỳ không cách nào tiến thêm được, mà tuổi thọ của ông ta thì không còn nhiều, lần này Tư Mặc Ly tới tìm nàng đoán chừng là muốn nàng luyện chế linh đan trợ giúp lão tổ Ma cung đột phá

cầm chế.

Vì thế mới nói, với tư Mạc Ly tìm tới tận cửa, Lâm Nguyệt cũng thấy không bất ngờ, mà ngược lại Quân tử Huyền xuất hiện đột ngột lại khiến nàng thấy bất ngờ hơn.

Thấy Lâm Nguyệt xuất hiện, đầu tiên trong phòng thị yên lặng, rồi tiếp đó cả đám người như bùng lên.

“A, mau nhìn kia, là Lâm Đan Sur đó!”

“Lâm Đan sur dĩ nhiên là một cô gái sao? Thật sự không thể nào tưởng tượng nổi đó...”

“Lâm Đan sur cứ ở nhà liên tục, chỉ có rất ít người mới gặp được Lâm Đan Sur thôi, nhưng lão phu đã từng có chút giao tình với Dương trưởng lão Linh Kiếm Môn, cũng biết được chút ít từng miệng Dương trưởng lão, Lâm Đan Sur đúng thật là nữ là chắc chắn”

“Đúng vậy, tại hạ cũng từng nghe nói Lâm Đan Sur là một cô gái, chỉ là Lâm Đan Sur lúc nào cũng đội mũ trùm che dung mạo, hình dáng nàng thế nào thì lại chẳng có ai biết cả”

“Ta thấy Lâm Đan sur tuyệt đối là một mỹ nhân tuyệt sắc, người xem Lâm Đan sur một thân khí chất trong trẻo lạnh lùng kia kia, cũng không phải là nữ tu bình thường có được đâu” Một nam tu thanh niên si ngốc nhìn thân hình mảnh mai mềm mại của Lâm Nguyệt, ấp úng nói.

“Hừ, khí chất tốt thì nhất định phải trông đẹp sao? Theo ta thấy Lâm Đan sur này hẳn là rất xấu không dám gặp ai mới đúng, nếu thật là mỹ nữ, sao chẳng dám lộ mặt ra chứ?” Một nam tu thanh niên đứng cạnh một thiếu nữ phì một tiếng khinh thường, phản bác giễu cợt.

“Người thì biết gì, Lâm Đan sur người ta là nhân vật nào chứ? Sao một cô gái bình thường có thể so nổi?”

“Đúng vậy! mặc kệ Lâm Đan sur trông đẹp hay xấu, chỉ bằng vào việc lâm đan sur một tay xuất thần nhập hóa luyện đan thuật thôi, đã đủ để hơn những nữ nhân không đáng không óc gấp mấy lần rồi...”

“Đúng thế, đúng thế! Luyện đan sur cấp chín đó, đây chính là chỉ có trong truyền thuyết thôi, hiện giờ ở giới tu chân, luyện đan sur cấp chín cũng chỉ rải rác có hai ba người thôi! Phòng thị thiên Phụng có Lâm Đan sur ở đây, thật sự là phúc của tu sĩ chúng ta rồi...”

Lời giễu cợt của cô gái kia vừa dứt, lập tức khiến mấy nam tu sĩ phản bác, thiếu nữ lập tức mặt đỏ lên, nói phiến muộn, “Người, các người...”

“Chúng ta thì sao anof? Đây vốn là sự thật!” Nam tu thanh niên kia vốn không ưa tính tình hay đồ kỵ của thiếu nữ, nói ra lạnh lùng!

Thiếu nữ nổi cáu, nhưng lại chẳng cách nào cãi nổi nam tu thanh niên, mãi lâu sau, mới dậm chân một cái, cười lạnh bảo, “Dù nàng ta là luyện đan sur cấp chín thì sao nào? Đám người các người có thể được lấy dính tỳ nào không? Các người thấy chưa? Nàng ta đã bị người Ma đạo theo dõi, biết đâu, người ta bị bắt đi luyện đan cho những kẻ Ma tu kia tu luyện cũng nên, đến cùng là lúc những ma tu kia lại quay lại đối phó với tu sĩ chính đạo chúng ta thôi!”

“ngươi!” Trên mặt nam tu thanh niên lóe lên tia giận dữ, cả giận nói, “Ngươi quả thật là nói quá đáng!”

Với nam nữ tu sĩ thanh niên này đầu khẩu liên tục, mà bên đó, Tư Mạc Ly đã nhìn thẳng vào Lâm Nguyệt.

“Người chính là Lâm Đan sur sao?” Nhìn cô gái đội mũ trùm màu đen không rõ dung mạo, trong mắt Tư Mạc Ly chợt lóe lên kỳ lạ. Nữ nhân này không đơn giản tỳ nào! Đây là cảm giác đầu tiên của Tư Mạc Ly với Lâm Nguyệt!

Bởi vì hẳn cũng không phát giác được khí tức bất ổn trên người Lâm Nguyệt, cô gái này đứng tùy ý ở đó, thoạt trông như người thường vậy, nếu không phải nàng vừa mở miệng nói, hẳn thật đúng không tin nổi cô gái có hơi thở cực bình thường này là luyện đan sur cấp chín nổi tiếng kia.

Mà càng khiến hắn thấy ngạc nhiên nghi ngờ là, trên đầu đối phương đội, nhìn như cái mũ trùm lụa đen bình thường, dĩ nhiên lại là một pháp bảo hiếm có, tầng lụa đen nhìn cực mỏng kia, lại có thể ngăn thần thức của hắn ra ngoài, hắn muốn lợi dụng thần thức để nhìn hình dáng đối phương cũng thất bại.

“Không rõ thiếu chủ mà cung tìm bản tôn có chuyện gì vậy?” Giọng Lâm Nguyệt nhàn nhạt truyền đến, xen lẫn sự trong trẻo lạnh lùng khó nói thành lời.

Mà Quân Tử Huyền vốn đứng đối diện giảng co giữa không trung với Tư Mạc Ly thì lại nhíu mày. Kể từ lúc cô gái đội mũ trùm lụa đen xuất hiện, hắn không hiểu sao trong lòng mơ hồ có cảm giác quen thuộc với cô gái thần bí này, cảm giác quen thuộc ấy tới không giải thích nổi, khiến cho trái tim vốn bình yên của hắn bỗng đập rộn lên mấy cái.

Hắn nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá cô gái áo đen phía dưới, thân hình mảnh mai của đối phương ấy khiến hắn càng nhìn càng thấy quen mắt, cứ như hắn đã từng gặp cô gái tương tự ở đâu đó rồi vậy, tiếc là thần trí hắn không cách nào xuyên qua tấm lụa đen kia, nên không nhìn thấy hình dáng cô gái đó thế nào.

Nàng, đến tột cùng là ai? Ngay lúc Quân Tử Huyền trầm tư, lại nghe thấy tư Mạc Ly nói ra, “Lâm Đan Sur, Tư mỗ cũng chẳng có ác ý gì, tư mỗ tới đây, ngoài có mấy vấn đề muốn hỏi lâm đan sur ra, thì còn có chuyện quan trọng khác cần Lâm Đan sur tương trợ nữa”

“Hừ?” Nghe thấy lời Tư mạc Ly nói, trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, nói ra lạnh lùng, “Bản tôn cũng không biết, đường đường là thiếu chủ mà cung mà cũng có việc cần bản tôn tương trợ sao, nếu tư thiếu chủ muốn bản tôn xử lý chuyện giúp người, vậy thì miễn đi! Bản tôn luyện đan, là xem tâm tình mà làm, lúc mất hứng, kể cả có là lão tử Thiên vương đi nữa, bản tôn cũng sẽ không ra tay! Còn phần mấy vấn đề như lời Tư thiếu chủ, bản tôn cũng chẳng

hơi đâu mà nghe, mời Tư thiếu chủ về cho!”

Những lời này của Lâm Nguyệt nói ra cực kỳ ngạo khí, nhưng lọt vào trong tai mọi người thì lại thấy đúng là phải vậy.

Đây là chỗ tốt của chuyện có thực lực, người có thực lực, dù tính cách có bá đạo, không tốt, nhưng trong mắt người khác thì lại bình thường, dù sao người có thực lực thật sự, lại không mấy ai mà không có tâm cao khí ngạo chứ?

Hơn thế, Lâm Nguyệt trong mắt những tu sĩ kia còn là Luyện đan sư cấp chín nữa, đừng có nói hiện giờ tu vi Lâm Nguyệt cũng chỉ có nguyên anh hậu kỳ, mà dù tu vi nàng kém chút cũng không sao, chỉ riêng nàng là Luyện đan sư cấp chín thôi thì nàng đã có tư cách kiêu ngạo, cuồng bạo rồi!

Nhưng mà lần này những kẻ khác nghe thấy lời nói thể là chuyện đương nhiên, còn lọt vào trong tai Tư Mặc Ly thì cảm giác chẳng tốt tới vậy.

Từ nhỏ tư Mặc Ly đã lớn lên trong ma cung có hoàn cảnh người ăn thịt người rồi, hần thân là thiếu chủ ma cung, lại có máu mủ liên quan tới hậu nhân lão tổ ma cung, ở M cung là dưới một người trên vạn người, hơn nữa những năm gần đây, hần tu luyện thành công, mới chỉ hơn bốn mươi tuổi mà đã có tu vi nguyên anh hậu kỳ, bằng tư chất yêu nghiệt kiểu như hần, lại còn có thể lực ma cung khổng lồ đứng đằng sau, ở giới tu chân, ai mà không kính hần ba phần chứ?

Hiện giờ bị Lâm Nguyệt chế nhạo một trận như thế, sắc mặt hần lập tức trở nên khó coi vô cùng. Trong lòng tư Mặc Ly, mặc dù đối phương là Luyện đan sư cấp chín, nhưng chẳng qua chỉ là một kẻ tinh thông luyện đan mà thôi, hần thân là thiếu chủ ma cung, chịu hạ mình tới mời nàng, đã là vô cùng nề mặt nàng rồi, đối phương làm vậy, rõ ràng là không coi hần ra gì!

“Lâm Đan sư, ngươi đây có ý gì? Chẳng lẽ Tư mỗ thân là thiếu chủ Ma cung, kính xin không động tới ngươi không được à?” Nghĩ đến đây, Tư Mặc Ly mặt lạnh hần, u ám nhìn Lâm Nguyệt chằm chằm.

“Bản tôn đã nói rồi, bản tôn luyện đan là phải xem tâm tình, hiện tại bản tôn tâm tình không được tốt lắm, dĩ nhiên không muốn nói vớ vẩn với Tư thiếu chủ!” Giọng Lâm Nguyệt trong trẻo lạnh lùng, chẳng coi Tư Mặc Ly ra gì.

Nói đùa à, ở trong truyện, Tư Mặc Ly và lão tổ ma cung đều là hung thủ hại thảm Lâm Nguyệt, mà một kiếp này, Tư Mặc Ly cũng cấu kết với Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí vào năm đó còn muốn bắt nàng đi, nàng có thể không tính toán với tư mặc ly những thứ này, nhưng bảo nàng ra tay giúp chúng luyện đan, tuyệt đối không đồng ý.

Huống chi, hiện giờ với tu vi của nàng, nếu chuyện nàng không muốn làm, thì ai cũng không ép được nàng!

“Lâm Đan Sư!” Sắc mặt Tư mặc Ly sầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn, quát lên, “Tư mỗ khuyên ngươi nên nghĩ cho kỹ mới phải, đừng có rượu mời không uống mà lại uống rượu phạt đó!”

“Tư Mặc Ly! Lâm Đan Sư đã cự tuyệt ngươi rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn ép nữa sao?”

Rõ ràng là Tư Mặc ly uy hiếp, Lâm Nguyệt vẫn chưa mở miệng, mà Quân Tử Huyền đứng ngoài quan sát đã mở miệng lạnh lùng nói ra.

“Quân Tử Huyền, đây là chuyện giữa Tư mỗ và nàng ấy, ngươi tốt nhất là đừng có nhúng tay vào! Người khác sợ Côn Lôn ngươi, tư mỗ cũng không sợ đâu!” Thấy Quân Tử Huyền ra mặt, Tư Mặc Ly cười lạnh nói.

Cả hai nam nhân đều xuất sắc như nhau, nhưng lập trường mỗi người khác hẳn nhau. Quân Tử Huyền xuất thân Côn Lôn, là thế hệ tu sĩ mới thiên tài đứng đầu môn phái chính đạo, còn Tư Mặc Ly là thiếu chủ Ma cung, cũng là tu sĩ có biểu hiện xuất sắc nhất trong đồng lứa mới, xuất thân hai người nhất định là ở thế đối lập nhau.

Huống chi, tu vi hai người họ cũng không chênh lệch nhiều, hiện giờ lại xảy ra chút xích mích, ở đây có chút người thông minh đều mơ hồ cảm thấy giới tu chân sắp tiến tới một trận gió giạt mưa đổ!

Hai thiên tài, không chung trận địa, mà phân biệt rõ, với bản thân họ đều có địa vị trong môn phái, nếu cả hai người này trở mặt, thì Chính Ma khai chiến, toàn bộ giới tu chân dĩ nhiên không tránh khỏi một trận gió tanh mưa máu.

“Gần đây Ma cung làm việc quá lớn lối bá đạo, ai cũng tưởng Tư thiếu chủ cho rằng phái chính đạo ta sợ Ma đạo các ngươi sao? Nếu Lâm Đan sư ở trên địa bàn phái chính đạo chúng ta, dĩ nhiên là được phái chính đạo chúng ta che chở rồi, người muốn cướp người, cũng phải qua được cửa ải Quân mỗ đây!”

Nói xong, Quân Tử huyền thò ngón tay thon dài ra, một phi kiếm lạnh lóng lánh màu xanh biếc xoay tròn bắn ra, cùng lúc đó hơi thở cường đại thuộc về người có nguyên anh hậu kỳ cũng bộc phát âm âm!

“Quân Tử Huyền, ngươi khẳng định muốn cùng tư mỗ đấu một trận sao?”

Thấy Quân Tử Huyền chưa nói lời nào đã lập tức triển khai tư thế khai chiến, sắc mặt Tư Mặc Ly ảm trầm tới mức sắp chảy ra nước vậy.

Hần cũng không sợ Quân Tử Huyền, mặc dù Quân Tử Huyền nổi tiếng hơn hần nhiều, nhưng hiện giờ tu vi của hần ngang ngửa với Quân Tử Huyền, sở dĩ hần không muốn phát sinh xung đột với Quân Tử Huyền, chỉ là có ý khác mà thôi!

Huống chi, mục đích lần này của hần đến là vì vị Luyện Đan sư cấp chín Lâm Nguyệt này, hần không muốn nguyên nhân vì Quân Tử Huyền, mà khiến

mục đích chuyến đi này của hắn thất bại.

Qua quan sát vừa rồi, hắn phát hiện cái vị Lâm Đan sư này thật sự không phải là Luyện đan sư cao cấp bình thường, mặc dù nàng ấy thoát nhìn cực kỳ bình thường chẳng có gì lạ cả, trong người không có tý linh lực bất ổn định nào, nhưng càng là thế, trong lòng hắn lại càng kiêng kỵ, có thể đem hơi thở bản thân giấu đi nghiêm mật như thế, vậy chỉ có thể nói rõ một vấn đề. Đó chính là, đối phương chẳng những luyện đan cao siêu, mà thực lực bản thân cũng cực mạnh.

Mà đối với người như thế, tôn chỉ ma cung luôn luôn là lôi kéo, mà lôi kéo không thành thì sẽ loại trừ.

Bởi vì loại người này thường là người không xác định được, nếu bất cẩn sẽ để lại họa lớn cho ma cung.

“Quân mã vô tình đối nghịch với người, chỉ là người làm việc chẳng coi Quân mã ra gì, Quân mã không thể không quản được!” Mặt Quân Tử huyền không thay đổi nói.

Tính cách hắn thời gian qua rất lạnh lùng, cũng là người rất ít quan chuyện người khác, lúc này hắn sờ đi ra mặt vốn không muốn một vị Luyện Đan sư cấp chín sẽ bị ma cung kéo đi mà thôi, nhưng giờ, vì hắn có cảm giác khó hiểu quen thuộc với Lâm Nguyệt, hắn càng kiên định có ý bảo vệ đối phương.

Ý nghĩ của Quân Tử Huyền, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết, mà có biết cũng không để ý. Nhưng dù Quân Tử Huyền có ý tốt, song nàng lại không cảm kích.

Quân Tử Huyền đã từng có ơn với nàng, nàng cũng từng có ý nghĩ khác với Quân Tử Huyền, thế nhưng chỉ chút ít ở bên ngoài tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, lúc Quân Tử Huyền đứng ngoài quan sát Trưởng lão Côn Lôn ra tay với nàng, sợi tơ cảm kích và ý lại trong lòng nàng với Quân Tử Huyền cũng biến mất hoàn toàn.

Nàng không quên Quân Tử Huyền từng trợ giúp nàng, cũng không quên hắn có ơn cứu mạng nàng, những điều đó sau này có cơ hội nhất định báo đáp hắn, nhưng giờ nàng lại không muốn nợ ân tình của Quân Tử Huyền nữa!

Đã hơn mười năm, nàng hiện giờ đã không còn là tu sĩ nhỏ không có năng lực tự vệ ở Côn Lôn lúc trước nữa, nàng bây giờ đã có đủ thực lực tự bảo vệ mình!

“Quân đạo hữu, đây là chuyện giữa bản tôn và tư thiếu chủ, kính xin người đừng có nhúng tay vào!”

Ngay trong lúc Quân Tử Huyền và Tư mặc Ly đang gay cấn, đột nhiên giọng trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt của Lâm nguyệt truyền tới.

Ngay lúc hai người giằng co, đồng thời cùng nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Nguyệt, vừa nhìn trong mắt Quân Tử Huyền thoáng lóe lên kinh ngạc, còn sắc mặt Tư Mặc Ly thì bỗng biến đổi.

Vì họ thấy, cô gái vốn đang đứng trên mặt đất kia, giờ phút này đang bước từng bước đi lên không trung. Đúng vậy, chính là đi.

Lâm Nguyệt bước chậm rãi, bước từng bước một lên, dưới chân nàng là mảng hư không, chẳng có bất cứ vật gì, mà cứ như đang bước từng bậc thang chậm rãi đi lên vậy!

Lãng không mà đi!

Điều này vốn không phải tu sĩ bình thường có thể làm nổi, tu sĩ có thể làm được điều này, nếu không phải có linh lực cực kỳ cường đại hoặc có pháp bảo ngự không, nếu không thì tu vi ấy ít nhất phải là trên nguyên anh hậu kỳ!

Nữ nhân này... Tu vi ấy không thua hắn! Không, hoặc là nói thực lực của nàng mạnh hơn hắn! Nhìn Lâm Nguyệt đi từng bước bay bổng mà lên, hai mắt Tư Mặc Ly tròn tròn bỗng co rút lại!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Thân Phận Bại Lộ

Lâm Nguyệt cách Tư Mặc Ly chừng nửa trượng thì dừng, nàng cứ vậy lạnh nhạt đứng ở giữa không trung trên cao, gió thổi mạnh qua lật một góc màn lụa đen len, thoáng mờ hồ lộ ra cái cằm nhọn khéo léo như ngọc.

“tư Thiếu chủ, người nghĩ lời bản tôn nói thế nào?” Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng chậm rãi truyền đến, thanh âm không lớn, nhưng lại truyền rất rõ vào trong tai mọi người.

Tư Thiếu chủ, người nghĩ lời bản tôn nói thế nào. Chỉ một câu nói vô cùng đơn giản, lại mang theo hơi thở kiêu ngạo khó nói lên lời, thậm chí còn có tia khinh bỉ với Tư Mặc Ly vậy.

Trong lòng Tư Mặc Ly giận dữ, vì thái độ Lâm Nguyệt, lại vì giọng nói khinh thường và khinh bỉ của nàng nữa!

Hắn mở miệng khiển trách nhưng vừa tới miệng thì lại bị nghẹn chặt lại. Mãi lâu sau Tư Mặc Ly mới miễn cưỡng ép con giận xuống trong lòng, cổ gạt bỏ vẻ tươi cười giả tạo, nói thản nhiên, “Lâm Đan sư nói đùa rồi, tư Mỗ tới đây thật sự không phải gây khó dễ cho Lâm Đan Sư, chỉ là muốn mời Lâm Đan sư hỗ trợ luyện đan thôi!”

“Bản tôn đã nói rồi, bản tôn luyện đan chỉ xem tâm tình mà làm, hôm nay tâm tình bản tôn không tốt, nên đành phải phụ lòng thành ý của Tư thiếu chủ rồi!” Lâm Nguyệt chẳng chút lay động, vẫn lãnh đạm cự tuyệt. Nếu được nàng thực ra cũng không muốn bại lộ thực lực của mình trước ánh mắt mọi người nhanh tới vậy, hơn nữa ở đây chẳng những có người của Ma Cung, còn có Quân Tử Huyền và đệ tử Côn Lôn ở đây nữa.

Nàng chẳng có tí cảm tình nào với người trong ma đạo, nhưng cũng không có gì chán ghét với đám người Quân Tử Huyền, nàng không muốn bại lộ chỉ là không muốn sau này lúc ra tay giết Diệp Khuynh Tuyết thì tăng thêm phiền toái mà thôi!

“Lâm Đan sư cần gì phải cự tuyệt nhanh đến vậy? chẳng lẽ người không hiếu kỳ xem Tư mỗ trả thù lao cho người sao?” Trong lòng Tư Mặc Ly tức giận vạn phần, gần như nụ cười giả tạo trên mặt đều không duy trì nổi nữa, hắn hít một hơi sâu, lúc này mới nói thông thả.

“Không cần, nếu bản tôn đã quyết định thì sẽ tuyệt không đổi!” giọng Lâm Nguyệt quyết tuyệt, chẳng có tí chỗ trống thương lượng nào.

“Người!”

Tư Mặc Ly giận tím mặt, khí tức trên người nhanh chóng tăng vọt, sát khí ngập hai mắt, nồng nặc tới mức như lợi kiếm sắc bén hung hăng đâm mạnh về phía Lâm Nguyệt! Nữ nhân này, thật chẳng coi ai ra gì mà!

Sát khí trong lòng Tư Mặc Ly nổi lên, nếu không phải có đông người trước mặt, lại còn có Quân Tử Huyền nhìn chăm chăm bên cạnh ở đây thì hắn gần như không kìm được mà ra tay thẳng dạy dỗ Lâm Nguyệt rồi!

Nhưng hắn vẫn không thể làm vậy! Bởi vì ngoại trừ những nguyên nhân đó ra, thì nguyên nhân lớn khiến hắn vốn không cách nào nhìn thấu nữ nhân đối diện kia, hắn không nhìn ra tu vi thật sự của đối phương, vì thế hơi kiêng kỵ không dám đơn giản ra tay!

Còn phần Quân Tử Huyền, từ lúc Lâm Nguyệt xuất hiện đã nhìn thẳng Lâm Nguyệt không chớp mắt, giờ phút này hắn càng nhìn càng thấy kinh hãi, đáy lòng tựa như có vật gì đó muốn phá chui ra, bất luận hắn áp chế thế nào cũng không cách nào khống chế nổi tâm tình kích động khó hiểu đó.

Rất giống... Người con gái đột nhiên xuất hiện này, rất giống với cái người trong trí nhớ kia... Là nàng thật sao?

Trong đầu Quân Tử Huyền không ngừng chế nôi lơ ra dung nhan thiếu nữ tuyệt sắc, mà gương mặt tuyệt sắc ấy càng ngày càng rõ, cuối cùng ảm một cái, toà lòng trong nháy mắt đứt phụt!

“Lâm Nguyệt...” Một cái tên, cuối cùng không kìm chế nổi bật thốt ra!

Lâm Nguyệt! Giọng Quân Tử Huyền không lớn, nhưng không cách nào giấu được lỗ tai mọi người, trong đám người, có mấy người vì lời nói bật thốt ra của Quân Tử Huyền mà mặt biến sắc, chỉ có ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng Lâm Nguyệt của Tư Mặc Ly là bình biến sắc!

Lâm Nguyệt! trong đầu Tư Mặc Ly bất giác nhớ tới dung nhan thiếu nữ tuyệt sắc đã từng thấy năm đó, cũng là gặp một lần năm đó, khiến hắn nhớ kỹ dung nhan tuyệt sắc khiến mình giật nảy mình kia!

Người thiếu nữ ấy tên Lâm Nguyệt, lúc nàng còn là đệ tử ngoại môn Côn Lôn, hắn đã từng dùng kế bắt nàng làm nô lệ ra khỏi Côn Lôn, giao cho thiếu chủ Vân Bảo Diêm Tinh Vân!

Cũng từ sau lần đó, hắn không còn gặp người thiếu nữ kia nữa! Chỉ là từ sau lần gặp thứ hai này, mỗi lần vào lúc vắng vẻ, hắn cũng sẽ lơ đãng nhớ tới gương mặt nghiêng nước nghiêng thành của người thiếu nữ kia, với chuyện giao Lâm Nguyệt cho Diêm Tinh Vân, sau đó trong lòng hắn vẫn hơi hối hận, dù sao ở giới tu chân con gái xinh đẹp dù nhiều, nhưng đẹp tới mức như Lâm Nguyệt vậy chỉ có một!

Hiện giờ toàn bộ giới tu chân Côn Lôn đều nói, Tuyết tiên tử Diệp Khuynh Tuyết Côn Lôn là đệ nhất mỹ nhân ở giới tu chân, song hắn biết rõ, Diệp Khuynh Tuyết so với nàng thì chẳng là cái gì cả!

Bất kể là bề ngoài hay là tâm tính tư chất, Diệp Khuynh Tuyết đều thua xa người con gái tên Lâm Nguyệt kia, chẳng trách mà Diệp Khuynh Tuyết một lòng muốn mạng của nàng ấy!

Nếu đổi lại là hắn, bị một người xuất sắc như thế hơn mình mọi thứ chặn ngang hắn cũng muốn phá hủy đối phương! Bởi vì, có Lâm Nguyệt ở đây, Diệp Khuynh Tuyết chỉ là một câu chuyện nực cười! Ở dưới đám người Tư Duẩn và An Tử đều kinh ngạc nhìn bóng dáng cô gái trên bầu trời. Lúc trước có lẽ họ không để ý lắm, nhưng giờ, họ càng nhìn lại càng thấy bóng dáng đứng bay bổng trên không trung ấy quen thuộc vô cùng, rất giống Lâm Nguyệt năm đó!

“Cái vị Lâm Đan Sư đó... Thật sự là sư muội Lâm Nguyệt sao?” Diệp Chân Chân nhìn thẳng Lâm Nguyệt suy nghĩ xuất thần, ấp úng nói.

“Nhìn thân hình, thật sự đúng như...”

Trong mắt Cô Anh Khiết chợt lóe lên tia sáng quý dị, sau đó trợn to mắt trong mắt lộ ra tia không dám tin kinh hãi! Một tia máu tươi trào ra từ khoe miệng Cô Anh Khiết, tia kinh hãi trong mắt nàng ta càng đậm, sắc mặt cũng trắng bệch trong nháy mắt! Sao vậy chứ!

Nàng ta không cách nào hình dung nổi chuyện có liên quan tới cô gái kia tỳ nào! Đây là lần đầu tiên nàng ta dùng huyền thuật mắt mà chẳng cách nào khám phá ra nổi!

Huyền thực mắt, cũng không phải nàng ta tu luyện tới mức thần thông, mà từ lúc nàng ta ra đời đã có thiên phú thần thông rồi, có được huyền thực mắt chỉ cần nàng ta nguyện ý nàng ta có thể thấy tương lai của bất cứ kẻ nào chỉ trong một nén hương!

Mặc dù nàng ta có thể biết trước, nhưng lại không thể thay đổi kết quả được, vì thế mới nói, môn thần thông này thực ra cũng chẳng có tác dụng nào mà ngược lại chỉ là chút việc làm vô bổ!

Chính bởi thế, nên bình thường nàng ta cực ít vận dụng huyền thực mắt, hiện giờ sở dĩ có dùng cũng vì thấy quá hiếu kỳ với thân phận của Lâm Nguyệt mà thôi! Nàng ta muốn biết, vị Luyện Đan sư cấp chín trong truyền thuyết trước mắt này, cô gái có xuất thân vô cùng thần bí này, đến cùng có phải là Lâm Nguyệt bị ép trục xuất khỏi Côn Lôn năm đó không!

Nhưng nàng ta lại không ngờ được thời gian qua hiệu quả rất tốt, huyền thực mắt chưa từng thất bại bao giờ thì lại thất bại lần này! Chỗ nàng ta thấy chỉ có trống rỗng, nàng ta vốn không nhìn thấy có bất cứ chuyện gì liên quan tới cô gái kia!

Không những thế nàng ta cũng vì sử dụng huyền thực mắt với đối phương mà bị pháp thuật cản trở! Tại sao lại vậy chứ? Chỉ một cái mà khiến nàng ta bị thương!

Cô gái này... Nàng ta tuyệt đối không phải là tu sĩ bình thường! Trong lòng Cô Anh Khiết chợt nghĩ tới một khả năng, lập tức sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Cô Anh Khiết khác thường, ba người kia cũng không phát giác ra, bởi vì toàn bộ sự chú ý đều bị người đứng trên bầu trời kia thu hút mất rồi.

Là nàng thật sao? An Tử Tử si ngốc nhìn bóng dáng đứng đón gió trên không tưng, trong lòng lặng nghĩ tới, mỗi lần nhớ đến dung nhan tuyệt sắc vô song của thiếu nữ, con tim hẳn thấy chua xót mãi không thôi!

Sau khi nàng biến mất hoàn toàn, hẳn không những hối hận một lần mà hẳn thậm chí còn thống hận bản thân! Hối hận bản thân mình quá mềm yếu năm đó, không kịp thời chia tay ra giúp đỡ nàng, hẳn thống hận mình năm đó quá mức nhỏ yếu, chẳng cách nào bảo vệ nàng được, chỉ trơ mắt nhìn nàng bị người ta ép rời khỏi Côn Lôn, rời khỏi tầm mắt của hắn...

Hắn từng nghĩ qua, chỉ cần nàng xuất hiện lần nữa trong thế giới của hắn, lúc này hẳn tuyệt sẽ không buông tay, hẳn nhất định sẽ dùng hết toàn lực để đi bảo vệ nàng, đi yêu nàng, kể cả phải trả giá đắt, kể cả tính mạng của hắn... Tiếc là đã nhiều năm qua như vậy, nàng mãi vẫn không có tin tức, thì hẳn tính ngộ, nhưng đúng là vẫn quá muộn... Hắn hiểu đã quá muộn, vì thế hẳn mất nàng, còn hiện giờ... là ông trời đền bù tổn thất cho hắn sao? Nàng, đến cùng có phải là nàng không?

Tâm tư Tư Dẫn chẳng khác An Tử Dạ là mấy, nhưng cuối cùng hắn cũng không bị chìm sâu như An Tử Dạ, nói hắn yêu Lâm Nguyệt, thực ra chỉ là một thoáng chấp niệm mà thôi!

Dù sao vào hơn mười năm trước, hẳn chẳng qua chỉ là một thiếu niên hơn mười tuổi dễ xúc động, với xinh đẹp gì đó, tồn tại là yêu thích mùi quáng và có chấp, năm đó hẳn lúc nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Lâm Nguyệt mà bị thu hút, nhưng sau này khi Lâm Nguyệt biến mất, trong lòng hẳn mặc dù vẫn tồn tại tia tiếc nuối, song phản tình cảm lại không còn rung động giống trước nữa.

Nếu Lâm Nguyệt không tái xuất hiện, có lẽ phản tiếc nuối kia cũng biến mất dần theo năm tháng, tan mất hoàn toàn, nhưng giờ hắn đột nhiên nghe được tên Lâm Nguyệt, phản tâm tư này vốn đã ngủ yên nhiều năm giờ đột nhiên không khống chế được đập lên kịch liệt! Là nàng sao? Tư Dẫn nhìn chăm chăm vào bóng trên không trung, trong mắt chợt lóe lên tia nóng rực. Là nàng sao?

Giờ phút này bất luận là Quân Tử Huyền, Tư Mặc Ly, hay Tư Dẫn và đám người An Tử Dạ ở dưới, trong lòng đều chỉ còn lại một ý nghĩ thế này.

Thiếu nữ tuyệt sắc biến mất mười năm, hiện giờ đã trở lại thật sao? Tên Lâm Nguyệt, thực ra cũng không phải chỉ có Tư Mặc Ly và Quân Tử Huyền cũng người ở Côn Lôn biết được, mà năm đó ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, lúc ấy có không ít đệ tử các phái khác cũng gặp qua hình dáng Lâm Nguyệt, năm đó nhìn thoáng qua ở tiểu bí cảnh Hoàng thiên đó, thiếu nữ có gương mặt tuyệt sắc như thần tiên ấy sớm đã được người ta khắc sâu trong tâm trí!

Sau khi lịch luyện ở tiểu bí cảnh Hoàng thiên kết thúc, tên Lâm Nguyệt đã sớm truyền ra khắp giới tu chân, xuất ra từ miệng các đệ tử tham gia lịch luyện năm đó, Lâm Nguyệt đã trở thành tiên tử tuyệt sắc chân chính trong suy nghĩ của tất cả mọi người!

Cứ việc mấy năm gần đây danh tiếng Diệp Khuynh Tuyết lan xa, còn Lâm Nguyệt vẫn chẳng có tin gì, nhưng vẫn không có tin thì lại được một số người hoài nghi, tự hỏi không rõ trên thế gian này có tồn tại một cô gái nghiêng thành tuyệt sắc thế không, nhưng có ít tu sĩ ủng hộ Diệp Khuynh Tuyết tự hỏi Lâm Nguyệt đã sớm nhanh chóng bị tu sĩ lịch luyện tham gia tiểu bí cảnh Hoàng Thiên lúc trước chìm xuống!

Năm đó những tu sĩ thí luyện tham gia tiểu bí cảnh Hoàng Thiên đều là những đệ tử tinh anh của các đại môn phái Trung Nguyên, từ sau khi những người đó từ thí luyện bí cảnh trở về, tu vi người nào cũng tiến nhanh, hiện giờ cũng đã hơn mười năm, gần như đã trở thành nhân vật thiên tài nổi tiếng lừng lẫy trong toàn bộ giới tu chân! Còn Lâm Nguyệt vì có sự ủng hộ của họ, nên tên Lâm Nguyệt này sớm đã truyền khắp giới tu chân. Vì thế lòng Quân Tử

Huyền không kìm được đã thốt lên tên Lâm Nguyệt, lại khiến cho đám người xuất hiện ở trong phường thị lại chấn động lần nữa.

“Lâm Nguyệt tiên tử ư? Chẳng lẽ Lâm Đan sư mà người ta nói tới là mỹ nhân tuyệt thế Lâm Nguyệt sao?” Một vị nam tu sĩ tuấn mỹ không kìm được thốt lên.

“Người khoan nói vội đã, biết đâu chừng là thật thì sao, người xem đi, Lâm Đan Sư chẳng phải họ Lâm đó sao? Đúng lúc Lâm Nguyệt cũng là họ Lâm, biết đâu chừng Lâm Đan sư lại chính là mỹ nhân Lâm Nguyệt thần bí đó!”

“Nghe nói Lâm Nguyệt tiên tử có dung mạo như thiên tiên, tuyệt sắc kinh người, chẳng rõ có phải là thật không nữa?”

“Đúng vậy, nếu Lâm Đan sư là Lâm Nguyệt, biết đâu chừng hôm nay chúng ta có thể nhìn trộm thấy dáng vẻ tuyệt sắc của Lâm Nguyệt tiên tử cũng nên, chẳng rõ Lâm Nguyệt tiên tử so với đệ nhất mỹ nhân Tuyệt tiên tử thì ai đẹp hơn nhỉ?”

“Hừ, chẳng qua chỉ là nghe đồn bậy mà thôi! Tuyệt tiên tử xinh đẹp như hoa, thanh nhã như lan, đúng là chúng ta tận mắt thấy, còn Lâm Nguyệt này bảo dung mạo như thiên tiên, ai đã thấy qua chứ? Theo ta thấy hơn nữa là giả rồi, một nữ nhân mà cả mặt cũng chẳng dám lộ ra, tại sao có thể là một mỹ nhân tuyệt sắc gì chứ?”

“Đúng vậy! Tuyệt tiên tử Côn Lôn mới hoàn toàn xứng là đệ nhất mỹ nhân, còn Lâm Nguyệt này chưa từng nghe thấy, chẳng ai biết trông nàng ta thế nào nữa?”

“Đúng thế, Tuyệt tiên tử ta tận mắt thấy rồi, là mỹ nhân tuyệt sắc, ta không tin trên thế gian này còn có ai đẹp cả Tuyệt tiên tử nữa”

Những năm nay cái đẹp của Diệp Khuynh Tuyết đã lan xa khắp giới tu chân, thậm chí còn tăng hơn cả Lâm Nguyệt, vẻ đẹp và tên nàng ta đã thu hút không biết bao nhiêu đệ tử danh môn giới tu chân, những người này đều là những tu sĩ ái mộ Diệp Khuynh Tuyết. Những tu sĩ này dĩ nhiên không tin có người lại đẹp hơn cả tuyết tiên tử của họ, hơn nữa càng không uống sức bôi nhọ Lâm Nguyệt.

Thực ra biểu hiện của những người này, chẳng khác gì những fan cuồng truy sao kiếp trước của Lâm Nguyệt, lời nói và việc làm hoàn toàn đồng nhất với nhau.

Nhưng tu sĩ ở trong phường thị rất nhiều, vừa vặn có các đệ tử môn phái tham gia thí luyện tiểu bí cảnh Hoàng Thiên năm đó, những người này kể từ sau khi nhìn thấy hình dáng của Lâm Nguyệt, đã nhớ mãi không quên Lâm Nguyệt, dĩ nhiên không cho phép kẻ nào khác bôi nhọ nữ thần trong lòng họ.

“Tuyệt tiên tử sao? Các người nói là Diệp Khuynh Tuyết Côn Lôn ư? Chỉ bằng nàng ta mà đã coi như đệ nhất mỹ nhân sao? Vậy thì chẳng qua là người điên thôi!”

“Nữ nhân ác độc đó, còn dám xưng là tiên tử sao, thật nực cười mà! Nếu không phải Tử Ngọc Đạo Quân Côn Lôn một lòng muốn bảo vệ nàng ta, thì hiện giờ nàng ta chỉ là một nữ nhân điên bị hủy dung mạo thôi! Còn đệ nhất mỹ nhân ư? Thật tức cười chết được!”

“Đúng vậy, Diệp Khuynh Tuyết so với tiên tử Lâm Nguyệt chẳng bằng một đầu ngón tay của Lâm Nguyệt tiên tử nữa kia!”

“Lâm Nguyệt tiên tử đẹp như tiên nữ, đó mới là mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có trên thế gian, Diệp Khuynh Tuyết nàng ta thì tính là gì chứ! Cũng chỉ có các người một đám ngu ngốc mới thích nữ nhân đó!”

Năm đó tu sĩ thấy Lâm Nguyệt, không phân biệt nam nữ, vội vã bảo vệ Lâm Nguyệt kéo tới, năm đó chuyện xảy ra ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên họ đều nhìn tận mắt, lúc ấy với kẻ điên Diệp Khuynh Tuyết kia chẳng có chút ấn tượng nào cả, vì thế họ cũng không có tí cảm tình nào với Diệp Khuynh Tuyết, lúc ấy dù bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, nhưng đại đa mọi người đều là người đồng tình kẻ yếu, hơn nữa lúc nguy hiểm lại nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Lâm Nguyệt kia, nên trong lòng họ tuyệt đối thiên vị Lâm Nguyệt hoàn toàn.

“Người nói cái gì? Ai ngu ngốc hả?”

“Thằng nhóc, người nói ai thế? Muốn chết sao?”

“..”

“...”

Cả đám đông huyền ảo, đôi bên đều vì ủng hộ từng người mà làm ầm lên, thậm chí có kẻ chẳng tiếc rút đao gặp nhau, tình thế bất giác hơi mất khống chế!

Đám đông phía dưới cãi vã, dĩ nhiên không giấu được ba người đứng giữa không trung, thậm chí Lâm Nguyệt còn hơi trợn mắt há mồm ngạc nhiên nhìn đám đông loạn ở dưới, trong lòng im lặng.

Năm đó lúc nàng rời đi Côn Lôn, chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn nhỏ của Côn Lôn mà thôi, nàng không ngờ được, sau mười năm nàng rời đi giới tu chân Trung Nguyên, thì ở đây vẫn có người nhớ đến nàng, hơn nữa những người đó nàng cũng không biết.

Tính cách Lâm Nguyệt lạnh lùng trong trẻo xa cách, cực ít xuất hiện, tình huống vậy khiến nàng không ngờ được, nhưng mặc dù tính cách nàng trong trẻo lạnh lùng thế, song với đám người xuất hiện tôn sùng ủng hộ nàng, trong lòng nàng vẫn thấy phức tạp, những người đó với nàng mà nói, chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi, đã có thể là người xa lạ, giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết lại chọn bảo vệ nàng.

Nhìn cảnh đám tu sĩ ồn ào phía dưới, khóe môi Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên vui vẻ. Xem ra, hào quang nữ chính Diệp Khuynh Tuyết cũng không lợi hại tới mức như vậy không phải sao?

Nàng còn nhớ, trong truyện, vào lúc này, Diệp Khuynh Tuyết ở giới tu chân đang sống cực kỳ sung sướng vui vẻ, hơn nữa cũng có danh tiếng không nhỏ trong giới tu chân, sau đó trong cuộc chiến Chính – Ma, người ủng hộ Diệp Khuynh Tuyết rất đông, những người đó đã giúp Diệp Khuynh Tuyết không nhỏ trong cuộc chiến Chính Ma, cũng vì nàng ta sau này trở thành người có vị trí nền móng vững chắc nhất đứng đầu giới tu chân.

Chỉ là hiện giờ nàng thay đổi nội dung vở kịch, có chút ít sự vật trong đó cũng thay đổi theo, hiện tại dù Diệp Khuynh Tuyết cũng khá giống với trong truyện, cũng có danh tiếng không nhỏ tồn tại trong giới tu chân, nhưng cách xa với miêu tả địa vị trong truyện rất nhiều...

“Lâm Nguyệt? Quân Tử Huyền, Lâm Nguyệt trong miệng người nói là đệ tử ngoại môn còn Lôn hơn mười năm trước sao?”

Ngay lúc Lâm Nguyệt trầm tư, lại thấy Tư Mặc Ly hơi kích động, mở miệng hỏi, nhưng đối tượng hỏi lại là Quân Tử Huyền.

Quân Tử Huyền tính cách vốn là người cực kỳ trầm ổn, nếu bình thường hẳn tuyệt sẽ không thất thố đến thế, nhưng hôm nay Lâm Nguyệt lại gây cho hắn có cảm giác quý dị, sự quen thuộc khó giải thích nổi khiến tâm tư hắn rối loạn hoàn toàn, vì thế hắn mới có thể đối với Lâm Nguyệt không kìm lòng nổi bật thốt ra tâm tư hắn che giấu nhiều năm.

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng hắn đã thấy hối hận! Lâm Nguyệt năm đó rời đi như thế nào, hắn cho tới tận giờ vẫn nhớ rất rõ ràng, hiện tại cô gái này mặc kệ nàng ấy có phải là Lâm Nguyệt không, mà kể cả chẳng có liên quan gì tới Lâm Nguyệt, bị hắn gọi như thế, chỉ sợ sẽ khiến những kẻ khác chú ý!

Nếu hành động hôm nay của hắn truyền đến tai Diệp Khuynh Tuyết và Tử Ngọc Đạo Quân, chỉ sợ đối phương sẽ đem tới tai nạn không tưởng tượng nổi!

Nhớ tới Diệp Khuynh Tuyết, trong mắt Quân Tử Huyền chợt thoáng lóe lên chán ghét, giờ phút này hắn chẳng còn tâm tình nào mà đáp lại lời Tư Mặc Ly nữa, hiện giờ hắn chỉ hy vọng người con gái trước mắt này không phải là Lâm Nguyệt, như vậy hắn mới không mang tới tổn thương cho nàng.

Không thể không nói giờ phút này tâm tình Quân Tử Huyền cực kỳ phức tạp, với Lâm Nguyệt hắn cũng không rõ mình có cảm giác gì nữa, có đau lòng, hối hận, cũng có tia chán ghét không rõ ràng cho lắm.

Những năm gần đây hắn vẫn muốn tìm được Lâm Nguyệt, mà hiện giờ, có một cô gái rất giống Lâm Nguyệt xuất hiện, hắn lại vừa hy vọng nàng ấy không phải là nàng...

Hắn khát vọng nhìn thấy nàng, nhưng vì chẳng cách nào bảo vệ được nàng, nên sợ nhìn thấy nàng... Mặc kệ giờ phút này trong lòng Quân Tử Huyền rối rắm thế nào, Lâm Nguyệt cũng không để ý, giờ phút này cảm xúc rối rắm và phức tạp giữa nàng và Quân Tử Huyền vừa rồi lại khiến cho tâm tình của nàng lại cực kỳ bình tĩnh.

Vừa rồi lúc Quân Tử Huyền gọi tên nàng, nàng cũng biết thân phận mình sắp bại lộ, mặc dù hiện giờ bại lộ cũng không phù hợp với kế hoạch của nàng, nhưng theo tình hình trước mắt nàng thấy nàng không giấu diếm nổi nữa.

Nếu đã không có cách nào giấu diếm được, vậy thì công khai là xong, cũng để cho người khác biết rõ, Lâm Nguyệt nàng đã trở lại!

Nàng muốn biết, lúc Diệp Khuynh Tuyết biết rõ tin nàng trở lại giới tu chân Trung nguyên thì sẽ có vẻ mặt thế nào, những kẻ năm đó ra tay với nàng sẽ có phản ứng gì!

Diệp Khuynh Tuyết, người vẫn muốn trừ khử ta để ăn mừng, lúc này đây ta công khai xuất hiện trước mặt người, xem người làm cách nào bỏ qua cơ hội này đây?

Mười năm nay, người vẫn đang bề quan, vốn dĩ ta rất hiểu người giống như người vậy có dã tâm vô cùng, chẳng tiếc tất cả mà bò lên trên, cứ coi như đang bề quan đi, cũng sẽ không tha cho việc thăm dò tin tức bên ngoài, đợi người biết ta trở lại giới tu chân, xem người có tiếp tục bề quan tiếp được nữa không?

Diệp Khuynh Tuyết, ta ở chỗ này đợi người! Ta tin, sau khi người biết ta xuất hiện, sẽ nhanh chóng tới tìm ta! Mà ân oán mười năm giữa ta và người, chẳng bao lâu sẽ chấm dứt hoàn toàn!

Nụ cười trên mặt Lâm Nguyệt càng thêm trong trẻo lạnh lùng hơn, nàng đưa tay, chậm rãi gỡ mũ trùm đầu lụa đen ra, lộ ra dung nhan tinh xảo tới mức không thể tưởng tượng nổi, cứ vậy xuất hiện không có gì che chắn trước mắt mọi người.

Chung quanh vang lên tiếng hít lạnh, đôi môi hồng khẽ nhếch lên cong cong, ánh mắt trong veo lạnh lùng của Lâm Nguyệt nhìn vào người Quân Tử Huyền, nói thản nhiên, “Quân sư thúc, đã lâu không gặp...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Hồng Nhan Họa Thủy

Ngay khi Lâm Nguyệt lộ hình dáng trong nháy mắt, xung quanh truyền tới một trận hít lạnh, ngay sau đó là yên tĩnh. Ngay khi Lâm Nguyệt gỡ mũ trùm đầu trong nháy mắt, tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng, ánh mắt từ bốn phương tám hướng dồn tới, bất giác rơi vào khuôn mặt đẹp tuyệt như mộng như ảo kia..

Là nàng...

Quân Tử Huyền nhìn thấy Lâm Nguyệt ý thức chợt hoảng hốt mơ hồ trong nháy mắt. So với mười năm trước, nàng trước mắt, ngũ quan đã không còn nét trẻ con nữa mà lại càng thêm tinh xảo hoàn mỹ. Lúc lần đầu tiên thấy hình dáng của nàng, là hắn biết người thiếu nữ này có gương mặt đẹp tới mức nào, nhưng giờ, sắc đẹp của nàng sớm đã không thể nào dùng từ đẹp để hình dung được nữa.

Tuyệt sắc như thế, đâu chỉ hiếm thấy trên thế gian chứ? Cho dù là tiên nữ, cũng chẳng hơn được nữa là.. Nhìn gương mặt quen thuộc và xa lạ trước mắt, Thân hình cao ngất của Quân Tử Huyền cứng đờ, đôi mắt đen như mực cứ nhìn thẳng Lâm Nguyệt không chớp, mãi sau mới chậm rãi mở lời, nói, “Đã lâu không gặp...”

Giọng Quân Tử Huyền thông thả, cứ như chẳng thèm để ý quá mức vậy, nhưng tay hắn núp trong tay áo kia lại nắm chặt lại, tiết lộ tâm tình giờ phút này của hắn vô cùng khẩn trương và phức tạp.

Hắn từng muốn được gặp nàng thêm một lần, trong tưởng tượng của hắn, lần họ gặp mặt nữa, có lẽ sẽ kích động, có lẽ sẽ vui sướng, nhưng giờ, hắn cũng chỉ có căng thẳng, hoặc miễn cưỡng giả vờ bình tĩnh.

Tư Mặc Ly cũng giật mình hoàn toàn, hai mắt hắn nhìn Lâm Nguyệt chằm chằm, trong một tích tắc ấy, hắn không cách nào không chế được tiếng tim đập kịch liệt trong ngực mình.

Đầu óc hắn trống rỗng, ánh mắt gần như tham lam nhìn vào dung nhan tuyệt mỹ như mộng ảo kia, tiếng tim đập bình bình, nghe thấy rất rõ.

Trong nháy mắt, hắn rõ ràng cảm giác được bản thân trầm luân, phần trầm luân này chẳng liên quan gì tới tình yêu, chỉ là vì một cái đẹp có một không hai trên thế gian mà thôi.

Mỗi người sâu trong lòng đều có phần cố chấp với những thứ đẹp nhất, cho dù là Tư Mặc Ly cũng thế, hắn là nam nhân có lòng dạ sâu như vậy, tình cảm con người với hắn mà nói, chỉ là thứ xa xỉ, nhưng một nam nhân không dễ động tâm như thế, lại dễ dàng bị những thứ tốt đẹp thu hút.

Chỉ là phần tốt đẹp này trong mắt hắn thật sự không nói lên là che chở, mà là cố chấp và cướp đoạt! Nếu như nói, năm đó Lâm Nguyệt còn hơi trẻ con, khiến hắn thấy hứng thú, thì Lâm Nguyệt bây giờ lại gọi lên lòng tham lam muốn chiếm giữ lấy của hắn.

Nam nhân như Tư Mặc Ly như vậy bình thường là rất ưu tú trong mắt người đời, không phải là tư chất thiên phú cực cao của hắn mà còn cả thể lực đáng sau hắn nữa, hoặc là chính bản thân hắn.

Điều kiện càng là nam nhân ưu tú, thì lại càng muốn đoạt được thứ tốt nhất. Mà Lâm Nguyệt hiện giờ, không những nàng có dung mạo tuyệt mỹ vô song mà nàng còn có thực lực là Luyện Đan sư cấp chín, hay là tu vi chính bản thân nàng, đều phù hợp với một nửa tiêu chuẩn hoàn mỹ trong lòng của Tư Mặc Ly.

Có nhiều thứ thực ra chẳng liên quan gì tới tình yêu, chỉ là có thích hợp không thôi, giờ phút này trong mắt Tư Mặc Ly, Lâm Nguyệt chính là bạn tình nữ nhân song tu thích hợp nhất của hắn.

Thực ra trong thời gian mười năm Lâm Nguyệt mất tích, quan hệ giữa Tư Mặc Ly và Diệp Khuynh Tuyết cũng sớm thành quan hệ tình nhân thân mật trong lòng rồi, chỉ là quan hệ của họ không ai biết mà thôi!

Trước hôm nay, trong lòng Tư Mặc Ly vẫn cho rằng ít nhiều hắn cũng có chút gì đó yêu Diệp Khuynh Tuyết, dù sao trong mắt người đời, Diệp Khuynh Tuyết chẳng những xinh đẹp như hoa, mà còn ưu tú đủ thứ, song hôm nay sau khi gặp được Lâm Nguyệt, hắn mới phát hiện ra, so với cô gái đẹp như tiên nữ này thì Diệp Khuynh Tuyết cũng chả là cái gì hết.

Chỉ có một người mà khiến Tư Mặc Ly đã quên tiết Diệp Khuynh Tuyết, hắn cứ nhìn Lâm Nguyệt chằm chằm, rõ ràng tồn tại sự nóng rực khó nói ra được.

Trong mắt Tư Mặc Ly, Lâm Nguyệt gần như trở thành con mồi của hắn, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là phải có được nữ nhân trước mắt này, để nàng trở thành duy nhất hắn độc chiếm!

Nữ nhân có thể xứng đôi với hắn, chỉ có nàng, còn phần Diệp Khuynh Tuyết, xem ra thân thể nàng ta vẫn còn giá trị lợi dụng, trước cứ lập lòe với nàng ta đã, dù sao Diệp Khuynh Tuyết cũng chẳng phải là kẻ tốt lành gì, rõ ràng ở chung một chỗ với hắn, lại còn chưa từ bỏ ý định với Quân Tử Huyền, nữ nhân có lòng lằng lơ ong bướm như thế, sao xứng trở thành bạn song tu của Tư Mặc Ly hắn chứ?

Trong lòng Tư Mặc Ly lặng lẽ tính toán, ánh mắt lại nhìn về phía Lâm Nguyệt càng phát ra ý không kiêng sợ gì. Lâm Nguyệt thì sao nào? Nếu năm đó

ngươi không chết, vậy ngươi nhất định trở thành nữ nhân của bổn thiếu chủ rồi!

Không nói tới trong lòng Tư Mặc Ly có tính toán, giờ phút này tâm tình Quân Tử Huyền cũng thêm phức tạp, Tư Duẫn và An Tử Dạ bọn họ đứng ở trong đám đông phía dưới ngay lúc Lâm Nguyệt vén mũ trùm lên, lại sợ ngây người.

Đừng có nói Tư Duẫn và An Tử Dạ là những người có lòng ái mộ Lâm Nguyệt, mà chính là thời gian quan với Cô Anh Khiết cực kỳ kiêu ngạo với dung mạo của mình, thế mà lúc nhìn thấy vóc dáng Lâm Nguyệt trong nháy mắt, cũng không kìm được mà cất lên tiếng kêu trầm trồ.

Năm đó Cô Anh Khiết tham gia thí luyện trong tiểu bí cảnh Hoàng thiên, với vóc dáng Lâm Nguyệt đã sớm thấy ở ngoài tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, nhưng giờ trong mắt nàng ta, Lâm Nguyệt đẹp còn vượt xa thời điểm nàng ấy năm đó, nếu như nói năm đó với dung mạo tuyệt sắc của Lâm Nguyệt thì nàng ta có thể miễn cưỡng tỉnh táo, nhưng như Lâm Nguyệt hiện giờ, chỉ lại càng khiến nàng ta thêm kinh diễm hơn thôi!

Cô Anh Khiết vốn là người có tướng mạo cực kỳ xuất sắc, nếu như lần lượt không phải là dung mạo, mà hiện giờ nàng đã hơn xa cái người được gọi là đệ nhất mỹ nhân Diệp Khuynh Tuyết kia, bề ngoài Diệp Khuynh Tuyết kém nàng, sở dĩ vì có thể thắng nàng một bậc, và được người ta gọi là đệ nhất mỹ nhân giới tu chân, chẳng qua là vì nàng quá an phận, rất ít lộ ra trước mắt mọi người, có lúc nàng cuối cùng cũng chỉ là một người cổ đại, không có linh hồn kia của Diệp Khuynh tuyết xuyên không đi giới tới là biết rõ thôi!

Thực ra Cô Anh Khiết cũng chính vì biết rõ điểm này nên nàng ta cũng không ghen tị với Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí còn hơi khinh thường Diệp Khuynh Tuyết.

Nhưng hôm nay, nàng ta lại thấy ghét, nàng ta ghen tị Lâm Nguyệt, dù sao bất kể là nữ nhân kia, đối mặt với sự ưu tú xuất sắc hơn nàng ta, thậm chí còn có thể vứt bỏ mình ra nấy con phố cũng chẳng được cảm tình nào của mọi người.

Đồng tính sẽ song hành với khiển trách, khác phái thu hút lẫn nhau, đây là đạo lý cố định không thay đổi, cho dù là ở trong mắt người khác thoát nhìn Cô Anh Khiết bằng thanh ngọc khiết không tranh quyền thế cũng giống vậy.

Bởi nàng ta biết rõ Diệp Khuynh Tuyết thực ra không bằng nàng ta, vì thế nàng ta không ghen tị, mà cũng chính bởi nàng ta biết mình không bằng Lâm Nguyệt, nên nàng ta không cách nào khống chế nổi mình, cực kỳ ghen ghét.

Địch ý của phụ nữ, thỉnh thoảng tới cũng khó giải thích nổi, đương nhiên, sở dĩ Cô Anh Khiết đột nhiên ghét Lâm Nguyệt vậy ngoài Lâm Nguyệt ưu tú hơn nàng ta ra, thì còn là bởi nàng ta vừa rồi thấy được sự thất bại của bản thân với Lâm Nguyệt.

Lần đầu dùng huyền thực mất thất bại, lại liên lụy tới bản thân bị thương không nhẹ, đây mới là nguyên nhân Cô Anh Khiết ghét Lâm Nguyệt thật sự.

Đương nhiên không phải người phụ nữ nào cũng giống Cô Anh Khiết, với Diệp Chân Chân mà nói, bởi năm đó Lâm Nguyệt cũng tính có ơn với nàng ta, vì thế dù Lâm Nguyệt xuất sắc thế nào, ưu tú ra sao cũng không khiến nàng ta thấy ghen tị, mà ngược lại Lâm Nguyệt càng xuất sắc, thực lực càng mạnh thì nàng ta lại càng cao hứng vì Lâm Nguyệt hơn.

Tâm tính Diệp Chân Chân là vậy, cũng không phải nàng ta rộng lượng hơn cô anh Khiết, thực ra nếu nàng ta giờ còn là Diệp Chân Chân của mười năm về trước, biết đâu chừng nàng ta còn ghét Lâm Nguyệt hơn cả Cô Anh Khiết nữa, lại càng ghét bỏ với nàng hơn.

Nhưng trong mười năm nay, dưới sự chèn ép của Diệp Khuynh Tuyết, rồi gia tộc trải qua suy sụp dần, Diệp Chân Chân bây giờ sớm đã không còn là thiên chi kiều nữ đầy tự phụ kiêu ngạo như năm đó nữa, trải qua việc ném trái tình người mười năm âm lạnh, tâm trí nàng ta cũng trưởng thành rất nhiều, mà với năm nàng ta phản cảm, căm thù với Lâm Nguyệt cũng là vì năm đó Lâm Nguyệt ra tay giúp đỡ nàng biến thành lòng căm kích, hơn nữa nàng ta biết rõ Lâm Nguyệt và kẻ địch Diệp Khuynh Tuyết cũng có thù oán, vì thế tâm tình của nàng ta cũng thay đổi như thế.

Kẻ địch là kẻ địch, còn bạn bè là của mình, điểm này trong lòng Diệp Chân Chân rất rõ.

Hơn nữa nàng ta còn rõ là với tư chất của bản thân nàng ta, đời này nàng ta muốn báo thù Diệp Khuynh Tuyết là tuyệt đối không thể, vì thế nàng ta muốn báo thù thì chỉ có thể mượn tay người khác, mà người duy nhất trong lòng nàng ta có thể ép chế được Diệp Khuynh Tuyết cũng chỉ có Lâm Nguyệt.

Bởi vì về nhiều mặt Lâm Nguyệt đều ưu tú xuất sắc hơn Diệp Khuynh Tuyết, nếu như nói thiên hạ này có ai có thể đứng trên đầu Diệp Khuynh Tuyết, vậy người này dĩ nhiên là Lâm Nguyệt rồi!

Giờ không thể không nói dự cảm của Diệp Chân Chân chuẩn xác kinh người, mãi cho tới nhiều năm về sau, nàng ta vẫn còn thấy may mắn vì lựa chọn hôm nay của mình.

Chưa nói tới Cô Anh Khiết và Diệp Chân Chân sau khi hai người thấy Lâm Nguyệt thì có tâm tư khác nhau, Tư Duẫn và An Tử Dạ vẫn nhìn người thiếu nữ trên không trung kia mà suy nghĩ tới xuất thân.

Dung nhan thiếu nữ tuyệt sắc vô song, trong mười năm nay từng hiện ra nhiều lần trong đầu họ, nhưng mỗi một lần lại chẳng rung động bằng chính mắt họ thấy ngày hôm nay.

Hơn mười năm không gặp, không nhìn thấy người thiếu nữ trẻ trung trong trí nhớ của họ, mà nàng thật sự trưởng thành trở nên càng hào hoa phong nhã tuyệt thế, dung nhan tuyệt sắc hiếm thấy đó cùng với khí chất thần tiên mờ ảo ấy, đã xinh đẹp tới mức khiến người ta thấy mà nín thở, chẳng dám nhìn thẳng.

Người thiếu nữ trong trí nhớ, sau khi trưởng thành, lại xuất sắc khác xa so với trong tưởng tượng của họ, mà lại càng khiến họ thêm tự ti mặc cảm, nếu

như nói, họ có mấy phần vọng tưởng với người thiếu nữ trẻ trung năm đó thì năng bây giờ lại càng thành sự mong muốn không tồn tại trong lòng họ. Nàng như thế, sao họ xứng đôi với nàng chứ?

Nhìn người thiếu nữ đứng giữa không trung phảng phất theo gió mà đi, Tư Duẩn và An Từ Dạ đều không khống chế nổi sự mắt mắt dâng lên trong lòng. Tư Duẩn thì may dù sao hắn bị chìm không sâu lắm, sau khi biết sự chênh lệch giữa mình và Lâm Nguyệt thì chẳng qua chỉ thấy mắt mắt mà thôi. Còn An Từ Dạ thì lại khác, mười mấy năm qua, hắn nhớ nhung và yêu thương với Lâm Nguyệt, sớm đã ăn sâu vào tận xương tủy mất rồi, giờ phút này mặc dù trong lòng hắn hiểu rõ mình và Lâm Nguyệt đã chẳng còn cơ hội nào, nhưng muốn hắn buông xuống hoàn toàn là không thể!

Bởi vì Lâm Nguyệt sớm đã biến thành chấp niệm trong lòng hắn, trừ phi có một ngày hắn sớm nhìn ra, nếu không hắn vĩnh viễn sẽ bị vùi lấp thống khổ trong tình yêu mà không có được ...

Lúc này, toàn bộ phường thị lọt vào trong trận tĩnh mịch tới quý đi, rất nhanh sau đó lại ồn ào hẳn lên. Tu sĩ trong phường thị, chưa kể tới đám người Tư Duẩn, ngoài có mấy người năm đó tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyệt ở bên ngoài tiểu bí cảnh Hoàng thiên ra, thì đại đa số mọi người mới chỉ nghe danh Lâm Nguyệt mà chưa từng gặp mặt một lần, hiện giờ tận mắt nhìn thấy Lâm Nguyệt tự nhiên bị giật nảy mình.

Dù sao trong thế giới mà tu sĩ không cách nào thay đổi được dung mạo của mình, như Lâm Nguyệt mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc như thế thật sự là hiếm thấy, Lâm Nguyệt đẹp đã sớm vượt ra khỏi phạm vi của thế giới này mất rồi.

Nhất là dung mạo Lâm Nguyệt bây giờ đã có năm phần giống như Nguyệt Thần tôn năm đó, cứ coi như thần giới có rất nhiều mỹ nhân đẹp huống chi là hạ giới như thế.

Dung mạo đẹp như yêu nghiệt vậy sớm đã vượt ra khỏi nhận thức của mọi người, sao không chấn động cho được chứ?

“Ông trời ơi, đây là Lâm Nguyệt tiên tử đó ư? Chẳng trách...” Có tu sĩ thất thần nhìn thẳng Lâm Nguyệt, ấp úng nói.

“Đây là tiên tử, thật sự là tiên nữ đó...”

“Ta đã nói rồi mà, Lâm Nguyệt tiên tử mới hoàn toàn xứng là đệ nhất mỹ nhân, còn Diệp Khuynh Tuyết gì kia, còn chẳng bằng một sợi lông của Lâm Nguyệt tiên tử nữa đó...”

“Lâm Nguyệt tiên tử chẳng những trông tuyệt sắc vô song, mà còn là luyện đan sư cấp chín nữa, trời ơi. Sao thế gian lại có người hoàn mỹ tới vậy chứ?”

“Nếu như ta có được mỹ nhân như thế, cho dù chết cũng bằng lòng...”

Có kẻ to gan lớn mật ao ước...

“Bằng người sao? Người như người mà cũng muốn có Lâm tiên tử sao? Chẳng nhìn hình dáng mình chút xem!” Có kẻ thấy ngứa mắt quá thì cười nhạo chế nhạo.

“Ờ, Lâm tiên tử tốt đẹp như thế sẽ không phải là người trông mặt bắt hình dong đâu, biết đâu, Lâm tiên tử lại yêu thích nữa nữa ấy chứ?” Đệ tử thế gia nào đó bất mãn phản bác lại.

“Đúng thế, với phong thái tuấn mỹ của bản thiếu, biết đâu Lâm tiên tử sẽ thật sự yêu bản thiếu cũng chưa biết chừng...”

“Đi chết đi, lại dám dâm ô làm nhục Lâm tiên tử thuần khiết của chúng ta sao, muốn chết à!” Có kẻ nào đó nổi giận mà rút kiếm ra.

“A! Người dám đánh lên bản thiếu, xem chiêu...”

“Lão tử sợ người chắc...”

Trong nháy mắt, đám đông khó lắm mới bình tĩnh trở lại lần nữa loạn, lần này còn nghiêm trọng hơn cả lần trước, trong tức khắc pháp bảo trong phường thị bay loạn tứ tung, các loại pháp thuật tầng tầng lớp lớp liên tục được người ta dùng loạn càng nhiều, cả phường thị lâm vào tình trạng hỗn loạn cực điểm. Cả đám người hỗn loạn cũng khiến đám Tư Duẩn cũng bị liên lụy.

Cô Anh Khiết cũng rút phi kiếm ra, chẳng rõ một pháp khí từ đâu bay tới công kích, trầm mặc nhìn Lâm Nguyệt đứng giữa không trung không hợp tác thì cười lạnh bảo, “Hong nhan họa thủy”

Giọng Cô Anh Khiết mặc dù nhỏ nhưng cũng khó giấu nổi đám người Diệp Chân Chân đứng cạnh, Tư Duẩn và An Từ Dạ lập tức đưa mắt thâm trầm nhìn nàng ta, còn Diệp Chân Chân thì đang nghĩ ngợi liếc Cô Anh Khiết một cái, khóe môi thoáng nhếch lên cười nhạo.

Đều là phụ nữ, dĩ nhiên Diệp Chân Chân cũng đoán ra tâm tư Cô Anh Khiết, chỉ là nàng ta không ngờ được, Cô Anh Khiết biểu hiện lạnh lùng thời gian qua cũng có mặt biết ghen tị.

Thật lòng mà nói, Cô Anh Khiết bình thường có quan hệ không tệ với Diệp Chân Chân, nhưng nếu để hai người lựa chọn, Diệp Chân Chân tuyệt đối chọn đứng bên cạnh Lâm Nguyệt.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lâm Nguyệt và nàng ta giống nhau, đều có chung kẻ địch! Còn Cô Anh Khiết dù có bất hòa với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng tính chất lại khác nhau, ít ra, Cô Anh Khiết cũng tuyệt đối không làm những chuyện đắc tội với Diệp Khuynh Tuyết.

Còn phần Tư Duẫn và An Tử Dạ, dù bất mãn với lời Cô Anh Khiết nói Lâm Nguyệt là hồng nhan họa thủy, nhưng giờ toàn bộ phường thị đã lâm vào tình trạng hỗn loạn, bọn họ cũng không có đi trách Cô Anh Khiết điều gì, chỉ đánh bốn người đồng tâm hiệp lực, lùi lại nơi khá an toàn rồi mới quyết định.

Cả bốn người không có ý rời đi, vì họ biết rõ tình trạng hỗn loạn hiện giờ của phường thị chẳng qua là nhất thời mà thôi, người phụ trách phường thị cũng không thờ ơ nhìn những kẻ kia tiếp tục đánh nhau nữa, chắc lát nữa sẽ có người đi ra ngăn tình trạng hỗn loạn này lại.

Phường thị đột nhiên hỗn loạn, cũng không ảnh hưởng tới ba người trên không trung, Lâm Nguyệt vẫn lạnh lùng trong trẻo như cũ, nàng mắt lạnh liếc nhìn một tý thấy Hồ bá đã lùi tới nơi an toàn, thì không để ý tới nữa.

Còn phần Tư Mặc Ly và Quân Tử Huyền. một vốn là ma tu lãnh khốc vô tình, sống chết của tu sĩ khác với hần vốn chẳng coi là gì, còn một thì giờ phút này trong lòng đều ngập tràn một người Lâm Nguyệt, giờ phút đầu mà để ý tới chuyện sống chết của những tu sĩ kia nữa chứ?

“Lâm đan sư quả nhiên có mị lực vô song, cô gái xinh đẹp như người vậy, Tư mỗi lần đầu tiên gặp, chẳng trách mà người vừa lộ mặt đã khiến những kẻ dưới lại ra tay vì người!” Tư Mặc Ly nhìn thẳng Lâm Nguyệt, cười nhạo một tiếng nói ra lạnh nhạt.

Lâm Nguyệt không để ý tới Tư Mặc Ly, thậm chí cũng chẳng thèm liếc nhìn hần, nàng thấy Quân Tử Huyền vẫn kinh ngạc tới xuất thần, thì thở dài, bảo, “Quân sư thúc, nhiều năm không gặp, hiện giờ người không muốn gọi một tiếng sư chất (cháu) hay sao?”

Năm đó Lâm Nguyệt được Diêm Tinh Vân ôm vào trong lòng ở ngoài tiểu bí cảnh hoàng Thiên, đã hôn mê, chuyện về sau nàng cũng không biết, cũng không rõ thì đã bị Tử Ngọc Đạo Quân tuyên bố trục xuất Côn Lôn, trong lòng nàng, cứ việc Côn Lôn đã không còn là sư môn của nàng nữa, nhưng Quân Tử Huyền lại là ân nhân cứu mạng của nàng, vì thế nàng vẫn gọi đối phương một câu sư thúc.

Năm đó Quân Tử Huyền tiện tay đứng ngoài quan sát, trơ mắt nhìn nàng bị những kẻ đó đẩy vào tuyệt cảnh, phải nói là trong lòng Lâm Nguyệt không oán, đó là không thể, dù sao lúc ấy nàng vẫn còn tính ý lại với Quân Tử Huyền, năm đó nàng nhỏ yếu ở Côn Lôn, một thân một mình, Quân Tử Huyền khi đó đã trở thành ánh mặt trời duy nhất trong lòng nàng.

Mà cũng chính bởi vì ánh mặt trời duy nhất này, cuối cùng lại vứt bỏ nàng, khiến trong lòng nàng rất tuyệt vọng, nếu không phải Diêm Tinh Vân đột nhiên xuất hiện, thì có lẽ sẽ hận Quân Tử Huyền thật sự.

Chỉ là bởi Diêm Tinh Vân xuất hiện, sự ảm áp này khiến lòng lạnh băng của nàng ấm lên, vì thế nàng mới không còn oán hận Quân Tử Huyền nữa, hơn nữa sau này nàng cũng nghĩ rõ ràng mình bạch, tình huống lúc ấy như thế, đúng thật không thể trách Quân Tử Huyền được, là do nàng quá mức chắc chắn là thế, Quân Tử Huyền vốn không phải như nàng nghĩ, là cái người có thể là ánh mặt trời duy nhất cho nàng dựa, Quân Tử Huyền bảo vệ nàng, chẳng qua là vì nàng là đệ tử Côn Lôn mà thôi, hay nói cách khác, với bất kỳ một đệ tử Côn Lôn nào, Quân Tử Huyền cũng chia tay ra giúp đỡ.

Vì thế trong mắt Lâm Nguyệt nàng Quân Tử Huyền cũng không còn là một người đặc biệt nữa, mà trong lòng hần, nàng chẳng khác gì đệ tử Côn Lôn khác, vì thế lúc Diệp Khuynh Tuyết vu tội cho nàng mưu hại đồng môn, hần mới có thể tiện tay đứng quan sát bên ngoài, là bởi vì nàng khi đó đã không còn đơn thuần là đệ tử Côn Lôn nữa, mà là một phần đồ mưu hại đồng môn.

Lâm Nguyệt nghĩ thông suốt những điều này, vì thế cũng buông tha, hiện giờ nàng đối mặt với Quân Tử Huyền tâm tình cũng bình thản như nước.

“Người... đã không còn là đệ tử Côn Lôn nữa”

Quân Tử Huyền nhìn Lâm Nguyệt, trong lòng bất giác đau xót, giọng nói dù vẫn mê hoặc và lạnh lùng như cũ, nhưng nếu nghe kỹ thì cũng không khó phát hiện ra chút khổ sở và bất đắc dĩ trong đó.

Thực ra Quân Tử Huyền cũng muốn nói, hần không muốn thành sư thúc của nàng chút nào, càng không hy vọng nàng trở thành sư chất của hần, hần muốn, là cùng nàng có địa vị ngang hàng, chỉ có vậy, hần mới có thể có đủ hy vọng xa vời tận sâu trong lòng kia.

Nhưng mà những lời này hần lại nói không nên lời, hần chỉ đánh nói ra với giọng lạnh băng, cứ việc lời nói ra không phải xuất phát từ thật lòng hần, lời nói cứ lạnh lùng như thế đâm tim hần đau nhói, khiến lòng hần rỉ máu.

Hần đã từng có cơ hội năm đó ở trên trận thí môn phái, ánh mắt nàng tràn trề tín nhiệm và ý lại hần đó khiến hần run sợ.

Ngay lúc đó nếu hần có thể chia ra ra giúp đỡ, mang tới nhiều ảm áp và bảo vệ cho nàng, hần hần có cơ hội đi vào nội tâm nàng, nhưng hần lúc đó đối mặt với ánh mắt khẩn cầu của nàng lại lựa chọn cự tuyệt.

Năm đó hần chưa hiểu rõ lòng mình, vì thế hần chọn lạnh lùng đứng ngoài quan sát, mà giờ hần hiểu ra thì cũng hối tiếc không kịp.

Cơ hội duy nhất đã bị hần bỏ qua hoàn toàn, hiện giờ lại nhìn thấy nàng lần nữa, trong mắt nàng đã không còn tình cảm ngưỡng mộ hần năm đó nữa, đôi mắt nàng trong suốt thấy đáy, nhìn về hần vô cùng bình tĩnh, rất bình tĩnh, tựa như đối mặt với người không quen biết vậy...

Mà sự bình tĩnh như thế lại đâm sâu vào tim hần đau nhói.

Người đã không còn phải là đệ tử Côn Lôn nữa. Hóa ra là vậy thật sao? Lâm Nguyệt cười khẽ một tiếng, mắt nhìn về Quân Tử Huyền lạnh lùng nhiều hơn, nàng thốt lên lạnh lùng, “Vậy Quân đạo hữu gọi ra thân phận bản tôn là vì cái gì thế? Chẳng lẽ là muốn bắt tên nghịch đồ là bản tôn đây trở về Côn Lôn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Đổi Trắng Thay Đen

Lâm Nguyệt trở lại giới tu chân đã hơn mười năm, với tình hình cơn lốc mặc dù không hiểu hết những cũng hiểu đôi chút. Nàng ở trong mắt một số người Côn lôn, chỉ sợ sẽ tồn tại là phản đồ, với tính cách chính trực như Quân Tử Huyền, hiện giờ biết rõ thân phận của nàng thì hẳn sẽ tính sao đây? Với người này Lâm Nguyệt lại thấy tò mò mà cũng không phải sợ.

Nói thật, nếu không phải bắt đắc dĩ nàng không muốn trở thành kẻ địch với Quân Tử Huyền, dù sao đối phương có ơn cứu mạng nàng, nhưng nếu đối phương nhất định ở cùng phe với Tử Ngọc Đạo Quân đối địch cùng nàng, thì nàng tuyệt đối cũng không để mặc cho người ta coi mình như quả hồng mềm để bóp đầu!

Quân Tử Huyền, người đã khiến ta thất vọng một lần, hy vọng lúc này người cũng không để ta thất vọng lần nữa!

“Ta... cũng chẳng có ý đồ” Giọng Quân Tử Huyền hơi nghẹn. Hắn phát hiện ra đối mặt với nàng mỗi lời hắn nói đều thấy khó khăn. Hắn biết rõ nàng hiểu lắm, nhưng hắn vẫn chẳng cách nào giải thích nổi, cũng không biết nên giải thích thế nào nữa.

Đã mười năm rồi, người và vật sớm đã thay đổi, nàng không còn là Lâm Nguyệt năm đó nữa, còn hắn cũng không còn là “Quân sư thúc” trong miệng nàng năm đó nữa. Mà thôi, cứ vậy cũng được...

Quân Tử Huyền nhìn Lâm Nguyệt thật sâu, đột nhiên cũng vậy ngoảnh đầu rồi đi. Lâm Nguyệt nhìn động tác của Quân Tử Huyền thì ngẩn ra, nàng nhìn về hướng hắn bay đi, chỉ thấy có mấy gương mặt quen thuộc.

Đụng phải hai cặp mắt ngập tràn đau đớn và nhớ nhung, Lâm Nguyệt chợt sững sờ, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Nàng lạnh lùng nhìn Quân Tử Huyền và đám người Tử Dẫn tụ họp, sau đó cả đoàn người đi xa dần, cũng không bày tỏ bất cứ điều gì.

Nàng hiện giờ đã không cùng một thế giới với họ nữa, Côn Lôn cũng không còn là sư môn của nàng nữa, mà đám người Quân Tử Huyền cũng không có bất cứ liên quan nào nữa.

“Lâm sư muội, là muội sao?”

Ngay lúc Lâm Nguyệt sắp rời mắt, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc của một cô gái truyền tới.

“Tỷ là...”

Nghe được giọng nói này, trong lòng Lâm Nguyệt hơi động chút, không biến sắc hỏi.

“Ta là Diệp Chân Chân nè, Lâm Nguyệt sư muội, muội có còn nhớ không?” Được Lâm Nguyệt đáp lại, trong lòng Diệp Chân Chân thấy kích động, nhưng vẫn không biến sắc cúi thấp đầu đứng cùng mọi người đằng sau Quân Tử Huyền.

“Diệp tiên tử có việc gì thế?”

Diệp Chân Chân, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của Diệp Khuynh Tuyết, lâm nguyệt đương nhiên nhớ rõ, nữ nhân này trong truyện cũng là một nữ phụ, thân phận đối phương như thế sao Lâm Nguyệt quên được chứ?

“Lâm Nguyệt sư muội, có một số việc hiện giờ ta cũng không tiện nói, nếu Lâm Nguyệt sư muội có hứng, năm ngày sau, hẹn gặp ở núi Hắc Phong” Diệp Chân Chân nói tới đây, dừng chút, như sợ Lâm Nguyệt không đồng ý, lại bảo, “Có liên quan tới Diệp Khuynh Tuyết, ta tin Lâm Nguyệt sư muội sẽ có hứng”

“Được...”

Lâm Nguyệt trầm mặc chút vẫn đồng ý với lời mời của đối phương.

“Được rồi, Lâm Nguyệt sư muội, năm ngày sau gặp lại” Giọng Diệp Chân Chân rất nhẹ, đáp lại một câu rồi không tiếp tục truyền âm nữa.

Thần sắc Lâm Nguyệt như đang suy nghĩ, khóe môi hơi cong lên cười giễu cợt nhẹ nhàng. Diệp Chân Chân, đúng là đang định lợi dụng nàng để đối phó với Diệp Khuynh Tuyết sao? Nàng ta cũng được coi là người thông minh đó!

Bởi vì nàng ta chắc chắn là nàng không cách nào cự tuyệt “ý tốt” của nàng ta được, biết rõ tâm tư đối phương không thuần khiết, nhưng vẫn lợi dụng

nàng, nhưng nàng lại tự nguyện để cho nàng ta lợi dụng.

Bởi vì không phải cái gì cả, chỉ vì mục đích nàng muốn giết Diệp Khuynh Tuyết là vĩnh viễn không đổi.

Tự như Diệp Chân Chân nghĩ vậy, kẻ địch là kẻ địch cũng là bạn của mình, Diệp Chân Chân lợi dụng nàng, nàng cảm giác không phải là muốn lợi dụng lại Diệp Chân Chân đó sao?

“Lâm Đan sư, người đã đi rồi, nhìn người thế này là không bỏ được sao?” Thấy Lâm Nguyệt kinh ngạc nhìn theo hướng Quân Từ Huyền rời đi, ánh mắt Tư Mặc ly chợt lóe lên, không kim được thốt lên lời giễu cợt.

“Đây là chuyện của bản tôn, liên quan gì tới người chứ?” Lâm Nguyệt phục hồi lại tinh thần, lạnh lùng liếc tư Mặc Ly một cái nói.

Tư Mặc Ly cũng hòng, trong mắt đen như mực lóe lên tia căm tức, song lại nhanh chóng ép xuống, cười nhạt một tiếng bảo, “Lâm Đan sư, nếu đám người linh tinh đã rồi đi rồi, có phải chúng ta nên tìm một chỗ ngồi xuống rồi bàn chuyện hợp tác của chúng ta một chút có được không?”

“Xin lỗi, bản tôn chẳng có hứng hợp tác gì với Tư thiếu chủ cả xin Tư thiếu chủ cứ tự nhiên cho, không tiện!”

Nói xong, Lâm Nguyệt cũng không thèm nhìn Tư Mặc Ly một cái, xoay người định rời đi. Nhưng ngay trong lúc nàng sắp rời đi nháy mắt, đột nhiên một luồng sáng đen đánh tới, thành công ngăn động tác của nàng lại.

Mặt Lâm Nguyệt đen lại, đầu ngón tay vừa động, hương lưỡi dao đột nhiên xuất hiện nháy mắt trong tay, lạnh lùng nhìn Tư Mặc Ly, lạnh giọng nói, “Tư thiếu chủ có ý gì đây?”

“Chẳng có ý gì cả, Tư mỗ chỉ muốn mời Lâm Đan sư đi một chuyến tới Ma cung thôi!” Tư Mặc Ly nói xong, tay vung lên, theo động tác rơi xuống của hắn, không gian chung quanh trong nháy mắt vạn vật kỳ dị, có bốn kẻ áo đen xuất hiện đột ngột, vây tròn Lâm Nguyệt vào giữa.

Thần sắc Lâm Nguyệt vẫn không đổi, lạnh lùng nhìn đám áo đen xuất hiện đột ngột, trong mắt chợt lóe lên sát khí, cười lạnh một tiếng nói, “Năm nguyên anh trung kỳ, Tư Thiệu chủ hào phóng quá ha, ai mà nghĩ được lại muốn công khai hành hung ở trong một cái phường thị Thiên Phụng thế này chứ?”

“Nếu được, dĩ nhiên Tư mỗ cũng không phải rat ay ở đây đâu, nhưng vì phải mời bằng được Lâm Đan sư, Tư mỗ cũng bất chấp tất cả!” Trên mặt Tư Mặc Ly cười tươi.

Hắn xuất thân từ Ma cung, tính cách cực bá đạo, nghĩ muốn được cái gì thì chưa bao giờ phải chịu thua! Trước hắn xem thường Lâm Nguyệt, lại biết thực lực của nàng chẳng kém hơn hắn là bao, hắn liền động tay động chân lạng lẽ bài bố người mai phục chung quanh, vì muốn bức Lâm Nguyệt đi Ma cung cùng hắn.

Hắn biết rõ tu vi Lâm Nguyệt không kém hắn, nếu chỉ mình hắn, tuyệt đối không thể ép Lâm Nguyệt làm bất cứ chuyện gì cả, nhưng nếu có thêm nhiều cao thủ nguyên anh, thì nói vậy cũng chưa chắc.

Trong mắt hắn, Lâm Nguyệt dù có thực lực mạnh hơn nữa, cũng không ngăn nổi sáu tu sĩ nguyên anh vây công.

“Người của Ma cung quả nhiên to gan thật, lại dám công khai khiêu khích ở phường thị, chẳng lẽ các người không sợ hành động lần này chọc giận tới người chủ Phường thị Thiên Phụng sao?”

Lâm Nguyệt nhìn Tư mặc ly vẫn duy trì bộ dạng không sợ, trong lòng trầm xuống, chứng tỏ lại không biến sắc cười nói.

Ở giới tu chân, đứng sau mỗi một phường thị đều có một thế lực cực mạnh chống đỡ, hơn nữa còn có một quy củ ngầm.

Đó chính là bất kể ai, có thân phận gì, đều không được rat ay ở trong phường thị, nếu phá quy củ này, cao thủ trấn giữ phường thị sẽ ra mặt xử lý.

Mà Lâm Nguyệt đã ở lâu trong phường thị này rồi, với thế lực đứng sau phường thị này biết rất rõ, nói ra những lời này chẳng qua chỉ dò xét mà thôi.

Phường thị Thiên Phụng này bên ngoài dựa vào thế lực là Linh Hóa Môn môn phái chính đạo giới tu chân, nhưng lúc trước Lâm Nguyệt điều tra đến đây lại có bóng Ma tu, hiện giờ mở miệng, chẳng qua cũng muốn chứng thực một chút, Linh Hóa môn có thật sự cấu kết với Ma tu không thôi!

“Chuyện Tư mỗ muốn làm, không ai ngăn cản nổi!”

Quả nhiên là thế, sau khi nghe Lâm Nguyệt nói, tư Mặc Ly chẳng chút do dự cười nói.

“Tốt lắm, bản tôn cũng không biết là, người phường thị Thiên Phụng này lại sớm có cấu kết với Ma cung, xem ra, tư thiếu chủ hôm nay muốn đẩy bản tôn vào tình thế ép buộc rồi! Nhưng mà cuộc đời bản tôn hận nhất là bị người ta ép, nếu tư thiếu chủ cứ khăng khăng bức bách như thế, vậy bản tôn đành phải nỗ lực đánh cuộc thôi!”

Lâm Nguyệt nói xong, hơi thở toàn thân bỗng nhiên bùng phát, một luồng uy áp của nguyên anh hậu kỳ chẳng giữ lại chút nào phóng thích ra.

“Hóa thân...”

Ngay lúc Lâm Nguyệt bộc phát ra uy áp trong nháy mắt, mặt tư mặc ly biến sắc, kêu lên thất thanh nhưng hắn đã nhanh chóng dừng lại, thần sắc hơi

ngạc nhiên nghi ngờ nói, “Không, người vẫn không phải là tu vi hóa thân...”

Tư Mặc Ly tự thân là tu vi nguyên anh hậu kỳ, có tu vi tương đương với Lâm Nguyệt, mặc dù với thực lực mạnh mẽ của Lâm Nguyệt hơi chấn động chút, song lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Hắn nhìn ra Lâm Nguyệt cũng chưa thật sự đạt tới hóa thân, tu vi đó chẳng quan ngang hắn, là nguyên anh hậu kỳ mà thôi, nhưng uy áp khổng lồ kia của đối phương ngược lại làm hắn thấy kinh hãi.

“Chỉ tý nữa thôi là có thể đủ hóa thân, nữ nhân này chỉ ngần ngừ trong mười năm thế mà đã đứng ở trên trình độ cao như thế...”

Tư Mặc Ly ngoài kinh hãi ra, cũng nghĩ muốn chiếm được lòng Lâm Nguyệt càng thêm vội vàng, hắn nhìn về phía mắt Lâm Nguyệt, càng phát ra nóng rực, đôi mắt như xuyên thấu Lâm Nguyệt vậy.

“Dù chưa phải là hóa thân thì sao? Bản tôn đã nói qua rồi, bản tôn không muốn nói chuyện, hay nói không cách nào bức bách bản tôn được!”

Đã quyết vạch mặt, Lâm Nguyệt dĩ nhiên cũng không muốn khách sáo với đối phương nữa, người bên đối phương đông, hơn nữa Tư Mặc Ly còn là một đối thủ mạnh, Lâm Nguyệt mặc dù không sợ, nhưng cũng biết rat ay trước mới chiếm được phần thắng, lập tức nói xong, sát khí khổng lồ của hương lưởi đao trong tay chọt lia qua!

Hương lưởi đao trong mười mấy năm qua, trong nhận thức của Lâm Nguyệt là đao nuôi, ngày ngày hấp thu ánh sáng thần phù, uy lực đã khôi phục hơn nửa, một đao đó nếu thật sự chém xuống, chỉ sợ toàn bộ phường thị sẽ bị hủy một nửa!

Mắt thấy đao đó sắp rơi xuống, mấy gã áo đen vây quanh Lâm Nguyệt và Tư Mặc Ly vô thức lùi lại sau vài bước, đồng thời trong lòng thấy kiêng kỵ với thực lực của Lâm Nguyệt mãi.

Nhất là Tư Mặc Ly, hắn thấy Lâm Nguyệt chưa nói câu nào đã trực tiếp ra tay, sắc mặt âm trầm như sắp chảy nước vậy!

Thế lực mạnh như thế, xem ra hắn vẫn coi thường nàng rồi! Nhưng mà Lâm Nguyệt này thực lực càng mạnh hắn lại càng không muốn buông tay, lại không bỏ được tu vi bí hiểm kia của nàng và dung mạo không ai sánh bằng, chỉ bằng thân phận nàng là Luyện đan sư cấp chín thôi, hắn nhất định phải có bằng được nàng!

Luyện đan sư cấp chín, hiện giờ ở giới tu chân đã gần như là một tuyệt tích, Phá Thần Đan chỉ có luyện đan sư cấp chín mới có thể luyện chế ra, vì muốn sư tổ đột phá bình cảnh của hóa thân hậu kỳ, bằng bất cứ giá nào hắn cũng phải đem Lâm Nguyệt tới Ma Cung, kể cả bức bách, cũng muốn ép nàng luyện chế ra Phá Thần Đan!

Vì thế hắn không tiếc bất cứ giá nào! Nghĩ đến đây, Tư Mặc Ly mờ mịt đưa mắt về một hướng khác, đồng thời ma kiếm đen trong tay giờ lên như nghênh đón.

Trong nháy mắt cuồng phong trong không trung gào thét, luồng khí mạnh mẽ tàn sát khắp mọi nơi, trận đấu sinh tử như muốn bắt đầu, nhưng đúng lúc này, một bóng người nhanh như chớp lao ra từ trong phường thị, còn kéo theo một luồng hơi thở khổng lồ không thua gì hơi thở của Lâm Nguyệt và Tư Mặc Ly.

Người đó tới cực nhanh, hơi thở khổng lồ này xuất hiện trong nháy mắt, hơn nữa còn ngăn Lâm Nguyệt và Tư Mặc Ly ra, đồng thời giọng người đó truyền tới, “Dừng tay!”

Giọng vừa dứt, người đã tới trước mặt đám người Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt mắt lạnh nhìn tới, thấy người đó là một tu sĩ trung niên mặc áo đạo màu xanh lá, râu đen dài, tu sĩ đó giờ phút này mặt lạnh lùng, lạnh lùng nhìn nàng.

Thấy người đến, trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, cũng không muốn mở miệng, Hương lưởi đao trong tay vẫn nắm trên không trung, vững vàng nhắm về phía đám Tư Mặc Ly.

“Lâm Đan sư, Tư thiếu chủ, trong phường thị không thể đấu pháp, lão phu mặc kệ các ngươi có ân oán gì, nếu muốn rat ay kính xin các vị rời khỏi phường thị rồi tự giải quyết! Nếu không lão phu tất sẽ rat ay can thiệp!”

Tu sĩ trung niên lạnh lùng nói ra, sau đó ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng Lâm Nguyệt u ám nói ra, “Lâm Đan sư, ngươi thân là Luyện đan sư cấp chín, lại là cùng một thế hệ tu sĩ nguyên anh với chúng ta, bình thường lão phu dĩ nhiên kính ngại ba phần, nhưng cũng không đại diện cho việc ngươi có thể tùy ý vu khống người khác! Lâm Đan sư có được tu vi hôm nay, nghĩ đến cũng chẳng phải là kẻ ngu, những lời có thể nói, những lời không thể nói, tại hạ tin Lâm Đan sư trong lòng chắc hiểu!”

Trong lúc này có năm tu sĩ trấn giữ phường thị đứng thật trường lão Hoa chân Tử của Linh Hóa Môn nguyên anh, thực ra Lâm Nguyệt đoán không sai, Linh Hóa Môn chắc chắn có liên quan tới Ma cung, hơn nữa thế lực đứng sau phường thị Thiên Phượng này không phải là Linh Hóa Môn mà là Ma cung.

Chuyện Phường thị Thiên Phượng vốn có luyện đan sư cấp chín chính là do Linh Hóa Môn tung tin ra ngoài, người tìm đến Lâm Nguyệt để luyện đan, cũng có người được Linh Hóa Môn bố trí, sau khi bọn họ xác định Lâm Nguyệt đúng thật là luyện đan sư cấp chín, thì mới bẩm báo với Tư Mặc Ly.

Vì thế mới có màn diễn hôm nay nhằm vào Lâm Nguyệt. Từ Mặc Ly xuất hiện tại đây, vốn là để tránh hiềm nghi Hoa Chân Tử không tiện ra mặt, dù sao môn phái Linh Hóa môn của ông ta vốn là môn phái chính đạo, hiện giờ chưa tới lúc, sớm bị người ta phát giác ra chuyện xấu Linh Hóa Môn cấu kết với Ma cung làm hỏng chuyện lớn sau này của chúng.

Vì thế ngay từ đầu, Hoa Chân Tử có ý thờ ơ lạnh nhạt, chỉ là ông ta và Từ Mặc Ly cũng không ngờ được, Lâm Nguyệt chẳng những là luyện đan sư cấp chín, hơn nữa thực lực cũng không kém bọn họ, càng khiến họ cảm thấy bất ngờ hơn là, Lâm Nguyệt thế mà lại cực tuyệt vời mời của Từ Mặc Ly, để Từ Mặc Ly không thể không sử dụng thủ đoạn cứng ép bức đối phương được.

Nếu đúng là vì vậy mà chịu khuất phục thì thôi đi, nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài dự đoán của chúng, đối phương chẳng những không chịu bức hiếp, mà còn vô tình hoặc cố ý thử dò xét, thậm chí cuối cùng còn nói thẳng ra chuyện cấu kết giữa Linh Hóa Môn và ma cung nữa.

Từ đó Hoa Chân Tử dĩ nhiên bị bức không thể không ra mặt, nếu dưới tình huống thế, mà ông ta không ra mặt nữa, chuyện Linh Hóa Môn và Ma cung cấu kết với nhau là thật.

Linh Hóa Môn thân là một trong năm đại môn phái Chính đạo, nếu bị người ta biết rõ chuyện cấu kết với Ma cung, vậy Linh Hóa Môn sẽ phải chịu sự trừng phạt của tất cả các môn phái chính đạo, kết quả vậy, không những Linh Hóa Môn và Ma cung muốn thấy, vì thế Hoa Chân Tử sau khi nhận được ý của Từ Mặc Ly, đã không chút do dự mà đứng ra.

“Vu tội ư? Bản tôn cho tới tận bây giờ chẳng bao giờ tùy tiện vu tội cho kẻ khác cả, chỉ là hành động của các hạ hôm nay, khiến bản tôn không thể không hoài nghi mà thôi!” Với Hoa Chân Tử kia một chân trong chân ngoài mang theo lời uy hiếp, Lâm Nguyệt cười lạnh mãi.

“Xin Lâm Đan sư ăn nói cho cẩn thận, Lâm Đan sư lại vu tội Linh Hóa Môn ta lần nữa, đến cùng là có tâm tư gì? Ai cũng thành chuyện Lâm Đan sư tăng lên để xảy ra cuộc chiến Chính Ma sao?”

Quả nhiên Hoa Chân Tử không hổ là lão hồ ly, đối mặt với những lời ngụ ý của Lâm Nguyệt, chẳng những thần sắc không đổi, mà còn nhanh chóng cắn lại một cái. Ý chỉ Lâm Nguyệt có lòng đen tối, còn muốn là kẻ đầu sỏ gây ra cuộc chiến Chính Ma nữa.

“Người bảo bản tôn vu tội sao? Vậy bản tôn hỏi các người, sư môn Linh Hóa Môn của các hạ có phải là một phái chính đạo không?” Lâm Nguyệt cười lạnh hỏi.

Ánh mắt Hoa Chân Tử chột lóe, mặt vẫn không đổi đầy chính khí đáp, “Đúng vậy!”

“Giới tu chân từ trước tới giờ, có phải Chính Ma đối lập không? Thân là tu sĩ Chính đạo, có phải nên khinh thường kẻ bạn với tà ma ngoại đạo không?”

Mặc dù Hoa Chân Tử không rõ mục đích của Lâm Nguyệt là gì, nhưng vẫn đáp, “Đúng vậy!”

Từ xưa đến nay, trong giới tu chân, Chính Ma quả thật là bất hòa liên tục, tu sĩ chính đạo cũng thường nói câu cửa miệng là diệt ma trừ đạo, tóm lại Ma Tu và Linh Tu trong giới tu chân không tới mấy ngàn năm, đều là kẻ thù không đội trời chung, tồn tại như nước với lửa vậy.

“Tốt lắm, vậy bản tôn hỏi lại người một câu, tên này...” Lâm Nguyệt đột nhiên chỉ vào Từ Mặc Ly đang đứng một bên trầm mặc không nói, hỏi nghiêm nghị, “Hắn có phải là Ma tu không?”

Trong lòng Hoa Chân Tử hồi hộp chút, có một dự cảm xấu dâng lên từ trong lòng, nhưng trước mặt bao người, vẫn không thể không đáp, “Đúng!”

Từ Mặc Ly là thiếu chủ Ma cung, thật phận đó ở toàn bộ giới tu chân ai mà không biết chứ? Vào thời điểm này, hắn dĩ nhiên không thể nói dối trước mặt mọi người được.

“Vậy bản tôn xin hỏi các hạ, các hạ là tu sĩ môn phái chính đạo, mà phường thị Thiên Phụng này lại là sản nghiệp của Linh Hóa Môn, vậy vì sao các hạ làm như không nhìn thấy Ma tu làm náo loạn phường thị chứ? Vừa rồi Từ thiếu chủ cứ vậy bức hiếp bản tôn, vì sao các hạ lại chậm chạp không ra nhỉ? Các Hạ là người trấn thủ phường thị, bản tôn thật không nghĩ ra, các hạ có lý do gì mà chậm chạp không phát hiện ra sự tồn tại của Từ thiếu chủ chứ! Nếu các hạ nói bản tôn vu tội các hạ, không biết các hạ có thể giải thích hợp lý cho bản tôn có được không?”

Lâm Nguyệt cười lạnh nhìn sắc mặt khó coi của Hoa Chân Tử, tên này thật đúng xem nàng như tên ngốc mà, chưa nói tới thực ra nàng đã sớm biết trong phường thị Thiên Phụng này có mờ ám trước, mà hành động hôm nay của lão ta, vốn chính là mình chứng tốt nhất có cấu kết với Ma cung!

Thân là người giặt dây bảo vệ phường thị, ngay sau khi Ma tu từ Mặc Ly này xuất hiện lại chậm chạp không ra mặt, thậm chí khi cả phường thị chìm trong hỗn loạn cũng không ra mặt giải quyết, điều này không phải là bởi trong lòng có quỷ nên mới cố ý tránh hiềm khích thì là gì!

Đối mặt với chỉ trích sắc bén của Lâm Nguyệt, sắc mặt Hoa chân Tử khó coi vô cùng, thậm chí cả Từ Mặc Ly cũng vì những lời này mà mặt mày biến sắc.

Nhưng Hoa chân tử cuối cùng vẫn là kẻ có lòng dạ tâm kế, sắc mặt lão ta chỉ thay đổi trong nháy mắt, rồi lại nhanh chóng khôi phục như thường, cười lạnh bảo, “Lâm Đan sư nói thật vô lý, trước sở dĩ lão phu không tiện ra mặt là vì đúng lúc hôm nay lão phu có chuyện phải ra ngoài mà thôi, còn phần theo lời Lâm Đan sư nói việc Từ thiếu chủ đến gây chuyện, lão phu ngược lại không thấy, lão phu chỉ thấy là Lâm Đan sư muốn gây chuyện ở phường thị của lão phu mà thôi! Vừa rồi không phải là vì lão phu ra mặt ngăn cản, chỉ e giờ phút này phường thị của lão phu bị hủy trong tay Lâm Đan sư rồi!”

Lại đổi trắng thay đen, bị cắn ngược lại một miếng sao? Tên này quả nhiên là lão hồ ly. Trong lòng Lâm Nguyệt tức giận, song ngoài mặt vẫn không biến sắc, cười lạnh bảo, “Các hạ thật giỏi ăn nói ghê, đen hay trắng chẳng qua cũng là do miệng các hạ nói mà thôi! Các hạ nói bản tôn gây chuyện, chẳng lẽ

các hạ mắt mù rồi sao? Nếu bản tôn là người thù diệt chuyện, vậy những kẻ này thì được coi là gì hả?”

“Hừ!” Hoa Chân Tử hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cũng sầm xuống, lạnh lùng thốt lên, “Lâm Đan sư có ý gì thế? Ngươi thân là Luyện đan sư, người trong ma đạo tới tìm ngươi để luyện đan được là chuyện bình thường quá còn gì, chẳng lẽ chuyện này cũng cần lão phu quản sao? Đây là chuyện giữa Lâm Đan Sư và bọn họ, có liên quan gì tới alox phu đâu? Chuyện cho tới giờ, ngược lại lão phu muốn hỏi Lâm Đan sư một câu, ân oán giữa mình Lâm Đan sư và Ma đạo, vì sao lại móc đến tông môn của lão phu thế? Hôm nay nếu Lâm Đan Sư không giải thích hợp lý cho lão phu, lão phu tuyệt đối không bỏ qua đâu!”

“Hay cho một câu không bỏ qua! Hay cho lời đòi trắng thay đen! Hôm nay bản tôn có nói Linh Hoa môn các ngươi cấu kết với Ma đạo thì sao nào? Muốn ra tay với bản tôn, thì cứ tự nhiên!”

Trong lòng Lâm Nguyệt thấy khinh bỉ sự trơ trẽn của Hoa Chân Tử tới cực điểm, nhưng trong lòng lại biết không thể tiếp tục dây dưa với kẻ leo mép này mãi, dù sao mục đích của nàng đã đạt được, ai đúng ai sai chẳng phải chỉ dựa vào lời nói, tin rằng hiện tại có nhiều người ở đây, dĩ nhiên người thông minh nhìn một cái là ra sự mờ ám trong đó ngay.

Hơn nữa nàng tin, có nàng đi trước chôn xuống mầm nghi ngờ trong lòng mọi người, sau hôm nay đoán chắc có môn phái cũng hành động!

Cho đến hiện giờ, nợ nhiều không lo, rận nhiều không sợ ngứa, nếu hai bên đã vạch mặt hoàn toàn, chi bằng triệt để náo loạn một trận, cũng để cho những người khác biết rõ, Lâm Nguyệt nàng thật sự không phải là người dễ bị người khác bắt nạt tùy tiện!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 216: Máu Tanh Giết Chóc

Hoa Chân Tử thấy bộ dạng Lâm Nguyệt cứng không ăn mềm, trong lòng bất giác thấy kiêng kỵ, lão ta lặng lẽ liếc nhìn Tư Mặc Ly một cái, sau khi âm thầm tiếp nhận chỉ thị mờ ám của đối phương, lập tức chỉnh lại sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, nói ra, “hiện tại lão phu cũng chẳng rảnh để dây dưa không rõ với ngươi, nếu Lâm Đan sư đã quyết đấu với Lão phu, xin hẹn lại ngày khác, lão phu lúc này sẵn sàng đợi bất cứ lúc nào!”

Nói xong, Hoa Chân Tử ngừng chút, lại chẳng khách sáo ra lệnh đuổi khách, “Còn phần ân oán giữa Lâm Đan sư và mấy vị này, vẫn nên tự động ra giải quyết bên ngoài cho thỏa đáng, phường thị là địa bàn của lão phu, chắc không chịu nổi cơn quét của các vị đâu!”

Nói xong, Hoa Chân tử sợ Lâm Nguyệt không chịu rời đi, lại thêm một câu, “Còn phần lâm Đan sư, nhân vật như ngươi phường thị Thiên Phượng ta chỉ là một nơi nhỏ chắc không chứa nổi, lúc này ngươi vẫn nên rời đi là xong! Không tiễn!”

Lời vừa dứt, ý tứ phách lối rõ ràng, mục đích thật sự của Hoa chân Tử chính là muốn đuổi Lâm Nguyệt ra khỏi phường thị Thiên Phượng, chỉ cần Lâm Nguyệt rời phường thị Thiên Phượng, đến lúc đó đám Tư Mặc Ly muốn ra tay với đối phương dĩ nhiên là dễ hơn nhiều!

Nếu Lâm Nguyệt tiếp tục ở lại phường thị Thiên Phượng, Hoa Chân tử sẽ lọt vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, dù sao trong mắt người ngoài Linh Hóa môn của lão ta vốn là môn phái chính đạo, nếu Lâm Nguyệt và Tư Mặc Ly ra tay ở chỗ này, đến lúc đó lão ta cũng không phải cứ trơ mắt nhìn mà không quan tâm, nếu lão ta thật làm vậy, chỉ sợ sau này danh tiếng Linh Hóa Môn sẽ bị hủy trong giới tu chân thôi!

Vì thế bất kể thế nào, Hoa Chân Tử cũng muốn đuổi Lâm Nguyệt ra khỏi phường thị Thiên Phượng, chuyện lớn mà Linh Hóa Môn của lão ta và Ma cung hợp mưu trăm năm, tuyệt đối không thể bị hủy trong tay Lâm Nguyệt được.

Đương nhiên nói gì thì nói, lão ta cũng không thể ra tay vạch mặt với Lâm Nguyệt hiện giờ được, nếu lọt vào trong mắt người ngoài, thì thật sự chứng minh rõ chuyện cấu kết giữa Linh Hóa Môn và Ma Cung.

Hoa Chân Tử là lão hồ ly đã sống mấy trăm năm, dĩ nhiên lão ta biết sẽ không để lộ ra đuôi của mình, lão ta không thể tự mình ra tay đuổi Lâm Nguyệt ra khỏi phường thị, nhưng lão ta vẫn có thể lợi dụng Lâm Nguyệt “vu tội” Linh Hóa Môn trong chuyện này, dùng lời lẽ ép Lâm Nguyệt đi.

Từ đó, dù trong mắt người ngoài có thể khiến họ thấy lão ta có lòng dạ hẹp hòi, không thể dung được người khác, nhưng về tổng thể thì coi như che mắt được, ít nhất cũng có những lời đệm lúc trước, người khác sẽ không hoài nghi Linh Hóa Môn có cấu kết với ma cung.

Còn phần Lâm Nguyệt, tâm tư Hoa Chân Tử dĩ nhiên có thể đoán ra bảy tám phần, thực ra không cần Hoa Chân Tử mở lời, sau hôm nay, nàng cũng sẽ không ở lại phường thị Thiên Phượng nữa.

Vì thế sau khi hoa chân tử nói ra những lời này, môi hồng Lâm Nguyệt cong lên, dùng thuật truyền âm nói mấy câu với Hồ Bá, sau đó cũng không thèm nhìn Hoa Chân Tử cái nào, thân hình chợt lóe, chẳng chút do dự mở trận pháp phường thị ra, bay ra ngoài.

Còn phần Tư Mặc Ly, khẽ gật đầu mờ mịt với Hoa Chân Tử, sau đó cũng mang theo năm gã áo đen đuổi theo hướng Lâm Nguyệt!

Dãy núi cách Thiên Phụng chừng hơn trăm dặm là một cánh đồng hoang vu, trên không trung, thân hình Lâm Nguyệt mảnh mai đón gió, ánh mắt lạnh băng nhìn về xa xa, có mấy điểm đen đang bay nhanh về phía nàng.

Trong nháy mắt, mấy điểm đen đã bay đuổi tới, người tới chính là Tư Mặc Ly và mấy gã tu sĩ áo đen nguyên anh.

Mấy người tới chỗ này, mặt không đổi tắn ra, mơ hồ hình thành phương thức vây quanh, vây chặt Lâm Nguyệt vào giữa.

“Lâm Nguyệt, Tư mỗ hỏi lại ngươi lần nữa, ngươi có bằng lòng theo tư mỗ trở về Ma cung không? Nếu ngươi đồng ý, Tư mỗ có thể cho ngươi vị trí Đại Trưởng lão, đến lúc đó ngươi là Đại Trưởng lão Ma cung ta, chẳng những có thể được hưởng ưu đãi của Đại Trưởng lão, hơn nữa cũng có vị trí nhất định trong giới tu chân! Có tư mỗ ở đây, Tư mỗ có thể đảm bảo, bất kỳ môn phái nào cũng không làm khó ngươi được!”

Ánh mắt Tư Mặc Ly nóng rực nhìn Lâm Nguyệt, thần sắc cực kỳ kiêu ngạo nói ra. Dưới sự giúp đỡ của mấy tu sĩ nguyên anh trung kỳ, mặc dù Tư Mặc Ly có lòng tin Lâm Nguyệt trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, nhưng hắn với Lâm Nguyệt, trong lòng vẫn kiêng kỵ mấy phần, dù sao tu vi đối phương cũng không kém hắn, hơn nữa nếu đầu pháp, lấy tu vi song phương, đến lúc đó dĩ nhiên không tránh được tình trạng từ vong.

Mặc dù năm tu sĩ nguyên anh trung kỳ này thoát nhìn thực lực mạnh mẽ, nhưng chỉ có trong lòng Tư Mặc Ly biết rõ, năm người này chẳng qua chỉ là ma cung bọn họ dùng bí pháp cưỡng chế bồi dưỡng ra được năm tu sĩ nguyên anh giả thôi, thực lực chân chính của chúng, cũng chẳng khác với nguyên anh sơ kỳ là bao, nếu đầu đơn độc, những tên này vốn không phải là đối thủ của Lâm Nguyệt!

Huống chi, vì để bồi dưỡng những tu sĩ nguyên anh giả này, Ma cung đã trả giá khá đắt, vì chính vào thời điểm mấu chốt, những kẻ này lại có thể mang tới tác dụng rất lớn, nếu hiện tại những tên này bị lọt trong tay Lâm Nguyệt thì nhất định ném thất bại!

Vì thế bất kể là vì lợi ích bản thân, hay không muốn những tu sĩ nguyên anh này bại lộ thực lực thật, Tư Mặc Ly đều không hy vọng vạch mặt với Lâm Nguyệt.

Chính bởi thế nên hắn mới không tiếc sức đi khuyên Lâm Nguyệt, hy vọng Lâm Nguyệt có thể chủ động ra nhập Ma cung, bởi thế, hắn dĩ nhiên cũng giảm đi không ít sức lực.

Chỉ là trong lòng hắn đang tính toán hơn thiệt, Lâm Nguyệt sao dám để hắn được như ý chứ? Đừng có nói Lâm Nguyệt có tình cảm tốt gì với Ma Cung, mà cho dù nàng chẳng có thành kiến gì với Ma cung, nàng cũng sẽ không gia nhập và môn phái Ma đạo như Ma cung.

Nói một cách chính xác, nếu không cần thiết, với thực lực hiện giờ của Lâm Nguyệt, nàng vốn khinh thường gia nhập vào bất cứ môn phái nào, nàng bây giờ có đủ thực lực để mình đạt được tự do tuyệt đối!

“Tư thiếu chủ đừng nói nhảm với bản tôn nữa, bản tôn đã nói rồi, chuyện bản tôn đã quyết, không ai thay đổi được!”

Lâm Nguyệt nói lạnh lùng dứt, không chút sợ hãi nhìn Tư Mặc Ly. Năm tu sĩ nguyên anh trung kỳ, một tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, đội hình lớn thế, dù Lâm Nguyệt không dám chắc mình thắng hoàn toàn không, nhưng nàng tự tin, dù nàng không phải là đối thủ của đối phương, cũng tuyệt đối có thể thoát thân đơn giản.

Nàng biết rõ Tư Mặc Ly cũng không phải tu sĩ nguyên anh bình thường, chỉ trong thời gian mười năm ngắn ngủi mà có thể từ Kim Đan hậu kỳ tăng tới tu vi nguyên anh hậu kỳ, tuyệt đối hẳn không đơn giản như thế, nhưng, dù thực lực đối phương có mạnh thế thì sao nào? Lâm Nguyệt nàng cũng chẳng phải là tu sĩ nguyên anh bình thường mà ai sánh nổi cả!

Thân thể nàng sớm đã được cải tạo qua, da thịt căn cốt cứng rắn tới mức chẳng thua gì một loại pháp khí nào, hay nói cách khác, nếu không có tu sĩ trên tu vi nguyên anh, muốn làm nàng bị thương là chuyện tuyệt đối không có, tu sĩ có tu vi từ Kim Đan trở xuống, dù Lâm Nguyệt đứng im để đối phương công kích, đối phương cũng đừng mơ mà làm bị thương một sợi lông của nàng!

Mà ngoài thân thể nàng được cải tạo ra, trải qua việc hấp thu linh lực và máu huyết do Diêm tinh Vân truyền cho, thực lực của nàng giờ đã tăng lên rất nhiều so với thời điểm đối chiến cùng Tử Ngọc Đạo Quân năm đó, dùng một chút pháp thuật có uy lực cực lớn cũng không còn khó khăn như năm đó nữa.

Có thực lực cường đại đầy đủ, khiến Lâm Nguyệt có lòng tin, vì thế nàng thấy giờ phút này dù nhìn hoàn cảnh có vẻ khá bất lợi, nhưng nàng không thấy lo lắng chút nào.

“Ngươi đã khẳng khái như thế, vậy cũng đừng trách Tư mỗ không thương hương tiếc ngọc đó!”

Thấy Lâm Nguyệt chẳng nề chút mặt mũi nào cứ năm lần bảy lượt cự tuyệt ý tốt của hắn, dù Tư Mặc Ly được rèn luyện vững, lòng dạ sâu hơn, giờ phút này cũng không nhịn được con tức, chỉ thấy sắc mặt hắn sầm xuống, vung mạnh tay lên, ý bảo mấy tu sĩ nguyên anh ra tay.

Mấy tu sĩ nguyên anh bao vây Lâm Nguyệt vào giữ thấy động tác của Tư Mặc Ly, lập tức không chút do dự vội vã lấy pháp khí ra, cùng đồng loạt công kích Lâm Nguyệt.

Trong nháy mắt cả bầu trời ngập tràn tiêu sát, gió nổi mây phun, có đủ loại pháp thuật xuất hiện, đủ loại con lóc tàn sát bừa bãi khắp nơi, thoát nhìn khiến người ta thấy mà kinh hãi hãi!

Phản ứng của Lâm Nguyệt cực nhanh, gần như mấy tu sĩ áo đen ra tay trong nháy mắt thì nàng cũng bắt đầu công kích. Kể từ sau trận chiến sống còn

với Tử Ngọc Đạo Quân mười năm trước, rồi trở lại giới tu chân Trung Nguyên mười năm nay, Lâm Nguyệt cũng chưa từng trải qua trận đấu pháp với tu sĩ ngang cấp nào như thế.

Cho dù mười năm nay nàng từng tham gia trận đấu pháp liên quan tính mạng nào, song không có nghĩa là thực lực của nàng sẽ bị bức lùi, mà ngược lại, trong thời gian mười năm, bởi vì có nhiều thời gian để luyện tập hơn, nên nàng vận dụng pháp thuật lại càng tăng tiến thêm một bậc!

Chính vì thế, hiện giờ đối mặt với năm tu sĩ nguyên anh cùng ra tay đồng loạt, Lâm Nguyệt vẫn thành thạo, dễ dàng né được công kích của đối phương, hơn nữa thỉnh thoảng còn dùng chút pháp thuật phản kích trở lại.

Thực lực Lâm Nguyệt vốn vượt xa mấy tu sĩ nguyên anh này, dưới sự vây công của năm người liên hợp lại này, vẫn có thể miễn cưỡng đầu ngang tay với Lâm Nguyệt, nhưng từ đó cũng bị Lâm Nguyệt nhìn ra thực lực thật sự của chúng!

Ánh mắt Lâm Nguyệt lợi hại tới mức nào, kinh nghiệm đấu pháp của nàng lại phong phú như thế, vì vậy hai bên song phương đánh nhau chưa đầy nửa thời gian nên hương, nàng đã nhìn ra thực lực thật sự của những tu sĩ nguyên anh này cũng không mạnh mẽ như vẻ ngoài, thực ra thực lực thậm chí còn kém với tu sĩ nguyên anh sơ kỳ nữa!

Xem thấu thực lực thật sự của đối phương, trong lòng Lâm Nguyệt trấn định, lập tức không nương tay, ngón tay nhỏ hơi động chút, một loạt Vạn Vũ Băng Châm bắn ra, cùng lúc đó còn xen lẫn trong băng châm là năm miếng độc tiễn, phân biệt theo năm hướng bắn tới!

Với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt, việc sử dụng Vạn Vũ Băng châm bắn ra cực đơn giản, mà uy lực của nó thì lợi hại gấp mấy lần năm đó, loạt Vạn Vũ Băng Châm này vừa bắn ra, lập tức khiến đối phương lâm vào chân tay luống cuống, không thể không bị gián đoạn với hành động công kích Lâm Nguyệt liên tục, ép mỗi người phải mở ra thủ đoạn phòng ngự.

Còn Lâm Nguyệt vào đúng thời khắc đó, trong mắt nàng tu vi năm người chẳng là gì, sợ dĩ đối phương khó dây dưa chẳng qua vì đối phương am hiểu cách phối hợp đấu pháp với nhau mà thôi!

Người như vậy nếu cứ để cho đối phương tiếp tục liên kết thành một đoàn, dĩ nhiên sẽ cực khó đối phó, nhưng nếu đem tiêu diệt từng phần đối phương, vậy là dễ xử lý hơn rất nhiều!

Mà Lâm Nguyệt đang đánh vào chủ ý này, vào lúc nàng phát hiện ra thực lực thật sự của đối phương không mạnh mẽ như trong tưởng tượng của mình, điều nàng muốn làm chính là trực tiếp dùng Vạn Vũ Băng Châm thích hợp để công phá pháp thuật liên kết của đối phương, sau đó giải quyết từng tên một!

Cách này là cách giải quyết hoàn mỹ nhất, nhưng cũng cực kỳ mạo hiểm, dù sao Kẻ địch của Lâm Nguyệt ngoài năm tên tu sĩ nguyên anh ra, vẫn còn một kẻ có tu vi chẳng kém gì nàng là Tử Mặc Ly đang đứng ngoài nhìn chăm chăm.

Vào thời điểm Tử Mặc Ly còn chưa ra tay, nàng không thể tiêu hao quá nhiều thể lực với năm tu sĩ nguyên anh này, dù gì Tử Mặc Ly thiếu chủ Ma cung này mới chính là kẻ địch lớn nhất của nàng!

Nàng lúc nào cũng đề phòng Tử Mặc Ly, hơn nữa còn định vào lúc hần chưa có phản ứng trước, giải quyết hoàn toàn mấy tu sĩ áo đen này, nếu không đợi Tử Mặc Ly nhìn ra kế hoạch của nàng, đến lúc đó cùng liên thủ với những tu sĩ áo đen này thì phiền toái to rồi.

Chính là bởi thế nên Lâm Nguyệt sau khi bắn Vạn Vũ Băng Châm ra không dừng lại tí nào, trực tiếp vung tay lên, trong lúc linh lực giữa không trung còn chưa ổn định đã trong nháy mắt ngưng tụ ra năm băng long khổng lồ, có móng vuốt và răng rất to, nhìn trông cực kỳ dữ tợn đánh tới hướng năm tu sĩ áo đen!

Đồng thời bóng Lâm Nguyệt chợt lóe, như quỷ mị vô hình lao về tu sĩ áo đen đứng gần nàng nhất, tốc độ nàng cực nhanh, gần như thân hình vừa động trong nháy mắt, đã tức khắc đi tới trước mặt tu sĩ áo đen kia rồi.

Tu sĩ áo đen kia quá sợ hãi, chỉ muốn có chỗ để ra tay, nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trong không khí có một bóng đỏ lóe lên, trong nháy mắt xoẹt qua cổ tu sĩ áo đen, mặt tu sĩ áo đen chợt lóe lên kinh hãi, cảm thấy cổ tê lại, ngay sau đó, bụng dưới truyền tới cơn đau đớn kịch liệt.

Đội hần phục hồi lại tinh thần thì đã phát hiện ra đầu và thân đã rời khỏi nhau, ở đan điền (bụng) có một hang lớn chảy máu đầm đìa, rớt thẳng từ trên không trung xuống, mà chính hần chỉ còn lại biến thành một nguyên anh bị một cánh tay trắng nõn thon dài bóp chặt.

“Người...”

Biến hóa xuất hiện đột ngột vậy, khiến cho tu sĩ kia kinh hãi sắp chết, gan mật đều vỡ, hần định nói gì đó, nhưng chỉ mới mở đã thấy trước mặt tối sầm lại, rồi ngất xỉu.

Trước khi ngất xỉu, hần mơ hồ chứng kiến tay chủ nhân của cánh tay đang nắm chặt lấy nguyên anh của hần với tốc độ nhanh tới khó tin đến gần đồng bọn của hần.

Thần sắc Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng, chẳng chút do dự bóp nát nguyên anh trong tay, bóng dáng đó lướt cực nhanh liên tục, hướng về phía hai tu sĩ áo đen khác!

Từ lúc nàng phát ra băng long công kích, cho tới khi nàng ra tay lấy mạng tu sĩ áo đen kia, một loạt động tác đó, chẳng qua chỉ như thở một hơi vậy, mà bốn vị tu sĩ áo đen ở bốn hướng, thậm chí kẻ cả Tử Mặc Ly cũng vậy đều chẳng kịp phản ứng.

Một màn này, chỉ có thể hình dung là nhanh tới mức không tưởng tượng nổi, vì động tác Lâm Nguyệt quá nhanh, nhanh tới mức gần như thần thức đối phương chưa kịp nhận ra, chứ đừng có nói tới phản ứng của đối phương.

Gần như ngay lúc Lâm Nguyệt bóp nát nguyên anh của một tu sĩ áo đen trong nháy mắt, nàng đã đi tới trước mặt tu sĩ áo đen thứ hai, có lẽ không ngờ được tốc độ Lâm Nguyệt lại nhanh tới vậy, ngay lúc Lâm Nguyệt hiện ra trước mặt hắn, tu sĩ áo đen này còn chưa kịp phản ứng, hắn đã thấy một luồng sáng đỏ lóe lên, ngay sau đó nguyên anh trong đan điền đã bị Lâm Nguyệt móc ra!

Gã áo đen thậm chí còn chẳng bằng tên trước, lúc nguyên anh của gã bị Lâm Nguyệt móc ra, trên mặt nguyên anh đó vẫn còn lưu lại thoáng kinh hãi, sau đó cũng theo gót chân tu sĩ áo đen trước.

Chỉ trong thời gian ngắn một hơi thở, đã liên tục giết chết hai tu sĩ nguyên anh của đối phương! Cứ việc tốc độ Lâm Nguyệt rất nhanh, nhưng khi giết chết hai người, cũng đủ để cho ba kẻ khác kịp phản ứng, cả ba người này tận mắt thấy Lâm Nguyệt dùng thủ đoạn cực máu tanh ép nát nguyên anh của đồng bọn thành một đám máu, vội vã sắc mặt biến sạch, đôi mắt lạnh lùng lần đầu tiên lộ ra sợ hãi.

Những tên này, kể cả Tư Mặc Ly nữa, không có một kẻ nào là người tốt cả, tu sĩ bình thường chết trong tay chúng đếm không xuể, trong đó chút thủ đoạn tàn nhẫn chúng dùng cũng không phải chưa từng dùng tới, nhưng như Lâm Nguyệt trực tiếp làm thế, trực tiếp chém bay đầu đối phương, hơn nữa còn không chùn tay móc thẳng vào đan điền đối phương lôi nguyên anh ra, rồi còn chẳng chút do dự mà bóp nát, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thủ đoạn của Lâm Nguyệt này tàn nhẫn vô cùng, cực kỳ máu tanh, khiến cho những ma tu như bọn chúng thấy mà kinh hãi, dù sao Lâm Nguyệt có thủ đoạn sắc bén đến thế, so với những ma tu như bọn chúng, còn càng giống một ma đầu hơn, giết chóc tàn nhẫn máu tanh như thế, hành động đó đâu giống tiêu chuẩn của một tu sĩ chính đạo làm chút.

Vì thế khi nhìn thấy cách sát phạt quyết đoán kia của Lâm Nguyệt, thủ đoạn máu tanh vô cùng tàn khốc đó, chẳng những khiến ba tu sĩ còn lại thấy sợ hãi vạn phần, cũng khiến Tư Mặc Ly đứng bên nhìn cuộc chiến thấy mà sợ hết hồn, sắc mặt biến sạch.

Trong lòng Tư Mặc Ly, Lâm Nguyệt vẫn thuộc về loại nữ tu nhu nhược yếu đuối, dù hắn sớm biết tu vi Lâm Nguyệt chẳng kém gì hắn, nhưng có lẽ nguyên nhân bởi đối phương là nữ tu, nên trong lòng hắn lúc nào cũng nhìn không được mà coi thường đối phương mấy phần.

Mà hắn không thể nào ngờ tới, đối phương thoát nhìn như một cô gái yếu ớt, nhu nhược vô hại, thế mà ra tay lại tàn nhẫn vô tình như thế, gần như chỉ trong nháy mắt, đã giết chết hai tu sĩ nguyên anh, hơn nữa giết chóc cũng không những đơn giản phá hủy thân thể đối phương mà nàng còn tàn nhẫn tới mức đến nguyên anh của đối phương cũng trực tiếp bóp chết, giết hoàn toàn đối phương chẳng có đường sống nào!

Thật là nữ nhân độc ác! Nhìn thấy cao thủ bí mật hao tổn bao tâm huyết và giá đắt để bồi dưỡng ra cứ vậy mà bị Lâm Nguyệt giết chết dễ dàng, Tư Mặc Ly đau lòng đến học máu.

Thực ra những chuyện này ngay từ đầu là có thể tránh được, dù sao nếu hắn không xem thường Lâm Nguyệt, không tự cao tự đại như thế, ngay từ đầu cũng liên kết với thuộc hạ của mình vây công Lâm Nguyệt, có hắn ở đây, Lâm Nguyệt muốn giết chết người của hắn đâu có dễ thế.

Nhưng cũng bởi hắn quá mức tự tin với thuộc hạ hắn cẩn thận bồi dưỡng ra, hơn nữa còn xem thường thực lực Lâm Nguyệt, cũng không ra tay ngay từ đầu với Lâm Nguyệt, ngược lại còn tiện tay đứng bên quan sát, chính bởi thế, hắn mới bị Lâm Nguyệt chui vào khe hở, nắm cơ hội giết chết hai người liên tục.

Hiện giờ Tư Mặc Ly thấy hối hận vô cùng, nhưng hắn có hối hận thì đã không kịp rồi, hắn cẩn thận bồi dưỡng ra cao thủ đã bị chết hai, chỉ còn lại ba kẻ tuyệt đối không để xảy ra việc gì nữa, vì thế, ngay lúc Lâm Nguyệt giết chết hai người, Tư Mặc Ly đã phục hồi lại tinh thần rồi cuộc cũng biết mình không thể tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt được nữa, hắn cố nén cơn lửa giận ngập trời trong lòng lại, tay vừa động, ma kiếm trực tiếp hóa thành một luồng sáng đen đánh thẳng tới Lâm Nguyệt!

Hắn nhanh, Lâm Nguyệt còn nhanh hơn hắn, ngay lúc Tư Mặc Ly ra tay nháy mắt, Lâm Nguyệt đã đi tới cạnh tu sĩ áo đen thứ ba rồi.

Vì đã có cảnh giác, tu sĩ áo đen thứ ba phản ứng cũng nhanh hơn hai gã lúc trước, gần như Lâm Nguyệt tới, hắn chuyển tay một cái, chém một kiếm thẳng vào Lâm Nguyệt, định ép Lâm Nguyệt lui lại.

Tu sĩ áo đen này tính cực kỳ chính xác, mà ý nghĩ của hắn cũng không sai, đáng tiếc, hắn lại xem thường thực lực Lâm Nguyệt, cũng đánh giá hắn quá cao.

Tu vi của hắn kém Lâm Nguyệt rất nhiều, với công kích của hắn, Lâm Nguyệt vốn chẳng coi ra gì, huống chi, giờ phút này Lâm Nguyệt một lòng muốn lấy mạng hắn, sao dễ lùi lại chứ?

Vì thế ngay lúc một kiếm của tu sĩ áo đen chém tới, Lâm Nguyệt không hề tránh, chỉ vừa động tâm niệm, chung quanh thân thể trong nháy mắt xuất hiện một tầng băng lá chắn dày, còn động tác kia lại không ngừng, Hương lưỡi dao trong tay hóa thành một luồng sáng đỏ trực tiếp lao thẳng về phía đối phương, đồng thời tay duỗi ra, hóa thành thành trảo, trực tiếp móc thẳng vào đan điền đối phương!

Một loạt động tác này của Lâm Nguyệt nhanh tới mức khiến cho con mắt người khác chưa kịp nhìn, gần như trong nháy mắt Hương lưỡi dao đã cắt cổ đối phương, phi kiếm của đối phương cũng chém rưng tầng tầng lớp lớp băng lá chắn bảo vệ chung quanh thân thể kia.

Chỉ nghe một tiếng kết rợn người vang lên, tầng chém của tu sĩ áo đen kia chỉ để lại vài vết nứt trên băng lá chắn, nhưng không cách nào làm Lâm Nguyệt bị thương được.

Tu sĩ áo đen không cam lòng, nhắm mắt lại vô thần, nguyên anh kia cũng bị móc ra, thi thể rớt thẳng từ trên không trung xuống, gần như không có bất kỳ do dự nào, nguyên anh đó đã bị Lâm Nguyệt dùng sức bóp một cái, biến thành một đám máu!

Tên thứ ba!

Từ lúc Lâm Nguyệt giết chết tên tu sĩ áo đen thứ nhất, cho tới tận bây giờ chỉ ngần ngừ trong mấy giây, mà ngay trong mấy giây đó, nàng đã ra tay giết chết, giết chết ba tu sĩ nguyên anh của đối phương!

Chỉ còn dư lại hai tu sĩ áo đen nguyên anh bị Lâm Nguyệt dùng thủ đoạn máu tanh hù dọa khiến mặt tái nhợt, mà Tư Mặc Ly nhìn thấy cảnh này, cứ tròn mắt như sắp nứt ra, cũng không nhận được nữa, kinh nộ quá lên, “Tiện nhân, dừng tay...”

Ngay trong lúc Tư Mặc Ly gầm lên, thì luồng sáng đen cũng tập kích tới, với Tư Mặc Ly, Lâm Nguyệt vẫn kiên kỳ vài phần, vì thế nàng cũng không trực tiếp đón lấy công kích của đối phương, mà ngược lại bóng hình chợt lóe, với tốc độ thần tốc khó ngờ, đơn giản lóe lên tránh được công kích đối phương, bóng dáng đó cũng không chút do dự đánh tới tu sĩ áo đen tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Biển Hoa Độc

Tốc độ Lâm Nguyệt cực nhanh, gần như tránh được công kích của Tư Mặc Ly trong nháy mắt, đã nhanh chóng tới gần tu sĩ áo đen thứ tư.

Cũng cách thức công kích tương tự, thủ đoạn tàn nhẫn tương tự, gọn gàng linh hoạt y hệt! Gần như pháp khí đối phương tiến gần trong nháy mắt, Lâm Nguyệt đã miễn cưỡng móc nguyên anh đối phương ra, chẳng chút do dự trực tiếp bóp nát thành đám máu!

Tên thứ tư!

Trước sau chỉ không tới một phút, bốn tu sĩ nguyên anh lần lượt bị Lâm Nguyệt giết chết, mỗi một kích giết chết từng tên kia, thủ đoạn tàn nhẫn máu tanh cực điểm khiến người ta ghê sợ lên!

Tư Mặc Ly tròn mắt sắp nứt, tức sùi bọt mép, gần như Lâm Nguyệt bóp nát nguyên anh tu sĩ thứ tư trong nháy mắt, hắn đã đánh tới, ma kiếm không lồ đâm mạnh về phía Lâm Nguyệt.

“Tiện nhân, để mạng lại!”

Tơ mắt nhìn tâm phúc mình cẩn thận bồi dưỡng ra liên tiếp bị Lâm Nguyệt dùng cách tàn khốc nhất sát hại, Tư Mặc Ly gần như phần nộ mất đi lý trí, giờ khắc này, hắn ra tay không còn chút lưu tình nào, sát khí điên cuồng đó, bộc phát ra hoàn toàn!

Ma kiếm khổng lồ, cuốn theo ma khí bạo ngược nồng nặc, hung hăng chém mạnh về phía Lâm Nguyệt, nếu mà bị chém thật, dù thân thể Lâm Nguyệt có mạnh tới cỡ nào đi nữa, thì cũng bị chém thành hai khúc!

Cùng lúc đó, một kích này của Tư Mặc Ly, cũng triệt để cắt đứt thủ đoạn ra tay của Lâm Nguyệt với tên áo đen cuối cùng!

Đối mặt với công kích của Tư Mặc Ly, dĩ nhiên Lâm Nguyệt không dám sợ ý đánh trận như đánh với đám áo đen trước, gần như ma kiếm chém thẳng tới trong nháy mắt, Hương lưỡi đao trong tay đón gió dài ra, vừa trở tay, đã đón phủ đầu ma kiếm chém tới!

Ầm!

Một tiếng nổ của đao kiếm đụng nhau truyền ra, đôi bên không phân biệt được lực lượng sàn sàn như nhau va chạm, sinh ra một luồng khí bạo ngược khổng lồ, trong nháy mắt tán ra khắp nơi, tu sĩ áo đen đứng cách đó không xa bị luồng khí mãnh liệt kia ập tới bức phải lùi lại sau không ngừng!

Một kích hai bên bất phân, mặt Tư Mặc Ly đỏ lên, không tự chủ được lùi lại sau mấy bước, còn thân thể mềm mại của Lâm Nguyệt cũng bị luồng khí mãnh liệt kia đụng bay ra ngoài, nàng nướn lực trong không trung xoay tròn một cái rất đẹp, cách xa phạm vi công kích của Tư Mặc Ly, lúc này mới đứng vững vàng trên không trung, lạnh lùng nhìn Tư Mặc Ly đứng cách đó mười trượng mặt đầy tức giận.

“Lâm Nguyệt, ngươi làm sao dám thế hả!” Hai mắt Tư Mặc Ly đỏ ngầu, răng nghiến kèn kẹt nhìn thẳng Lâm Nguyệt, ánh mắt ấy độc ác tới mức gần như sắp phun ra độc vậy.

“Tư Mặc Ly, thời gian qua bản tôn ân oán rõ ràng, nếu ngươi không phải nói một lời với bản tôn là tâm hoài bất quý, dĩ nhiên bản tôn sẽ không động vào người của ngươi, chỉ là ngươi khinh người quá đáng, đừng có trách bản tôn đại khai sát giới!”

Lâm Nguyệt cũng không phải là người thích giết chóc, nhưng cũng không phải hạng nhân từ nương tay, Tư Mặc Ly bức bách nàng như thế, dĩ nhiên nàng không cần ra tay nhẹ nhàng với chúng, huống chi những tu sĩ áo đen đó cũng chẳng phải loại tốt lành gì, thân là ma tu, tay chẳng phải nhuộm đầy máu tanh không ít sao, Lâm Nguyệt giết chúng, cũng thật không sợ chọc phải ân oán gì, mà ngược lại coi như thay trời hành đạo!

Chỉ tiếc, năm tên thì nàng mới giết chết được bốn, còn một con cá lọt lưới nè. Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác thấy tiếc nuối tận cõi lòng để mất một tu sĩ áo đen cuối cùng.

Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi, chỉ cần cho nàng hai giây, là nàng có thể giết chết đối phương, tiếc là Tư Mặc Ly ra tay quá nhanh, để nàng mất cơ hội hành động giết sạch toàn bộ đám tu sĩ áo đen này!

Hiện giờ Tư Mặc Ly đã ra tay, nàng còn cơ hội giết chết đối phương cũng hơi khó khăn! Dù sao tu vi Tư Mặc Ly cũng không kém nàng, vào lúc Tư Mặc Ly chẳng coi ra gì, nàng cũng hết chỗ lách, hơn nữa Tư Mặc Ly đã biết tâm tư nàng, càng không thể để nàng có cơ hội ra tay giết tu sĩ áo đen kia nữa!

Tu sĩ áo đen kia bị ánh mắt tiếc hận của Lâm Nguyệt khiến toàn thân thấy lạnh lẽo, trong mắt lóe lên sợ hãi mấy phần, hần vô thức lùi lại sau mấy bước, mặt đầy cảnh giác nhìn Lâm Nguyệt.

“Tàn sát bừa bãi! Tư mỗ đối người lúc nào cũng thương yêu, chưa từng nghĩ tới muốn hại mạng người, mà người lại ác độc như thế, liên tục chém giết thuộc hạ của tư mỗ, Lâm Nguyệt, hiện giờ người chỉ có hai lựa chọn, một là trở thành trưởng lão ma cung của ta, để ma cung ta sử dụng! Hai, Tư Mỗ và người quyết sống chết không thôi, sau này người là kẻ thù của Ma cung ta! Dưới sự truy nã của Ma cung, chân trời góc bể cũng không có chỗ cho người đặt chân!”

Sắc mặt Tư Mặc Ly dữ tợn, hung hăng trừng trừng Lâm Nguyệt, nghiêng răng kèn kẹt nói ra. Dù cẩn thận bồi dưỡng tâm phúc là cực đáng tiếc, nhưng nếu có thể thành công lôi kéo Lâm Nguyệt về Ma cung, cũng có thể đền bù được tổn thất này, dù sao một cao thủ nguyên anh cùng cấp với luyện đan sư cấp chín, cũng đủ lấp chỗ trống với bốn tu sĩ nguyên anh trung kỳ rồi!

Chỉ là Tư Mặc Ly tính toán rất hay, nhưng Lâm Nguyệt sao dễ để cho hắn được như ý thế chứ?

Thực lực Lâm Nguyệt thân là luyện đan sư cấp chín nổi danh, quả thật bốn tu sĩ nguyên anh kia cũng không so nổi, nhưng muốn kéo Lâm Nguyệt lại với giá đắt, Tư Mặc Ly sao trả nổi chứ!

Giới tu chân dù có tu sĩ hóa thân tồn tại, nhưng thật sự có thể đạt tới tu sĩ hóa thân lại rất ít, với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt, ở giới tu chân cũng được coi là tu sĩ cao cấp đứng đầu, nàng như thế, sao đơn giản bị người ta thu phục được chứ?

Huống chi, nàng bây giờ vốn khinh thường dựa dẫm vào bất kỳ môn phái nào! Ma cung những năm nay đứng thật ở Trung nguyên là thế lực ngấp trời, nhưng Lâm Nguyệt cả Côn Lôn tôn môn có thực lực đứng đầu cũng không sợ, thì sao sợ Ma cung môn phái ma đạo chứ?

Vì thế, phần tâm cơ này của Tư Mặc Ly, coi như phí công! Bởi vì Lâm Nguyệt vốn không chấp nhận đề nghị của hắn, với Lâm Nguyệt mà nói, nàng không coi ma cung là kẻ thù đã là không tệ rồi, đâu còn chỗ mà đi làm trưởng lão ma cung gì chứ!

Lâm Nguyệt dù không phải là những kẻ suốt ngày tung hô chuyện trừ ma diệt đạo, nhưng nguyên nhân bởi nàng lúc trước có kinh nghiệm trong truyện, cực kỳ phản cảm với những tên ma tu này.

Nên biết, lúc trước nàng đi vào thời đại này, vốn đã từng suýt chết trong tay một ma tu, nếu không phải có Quân Tử Huyền ra tay cứu giúp, thì nàng sớm đã biến thành một đống xương trắng mất rồi!

“Muốn đánh thì đánh, cần gì nói lảm lời thế? Người khác sợ ma cung các người, chứ bản tôn không sợ! Tư Mặc Ly, nếu người muốn bản tôn quy hàng người, để người lợi dụng, thì nằm mơ đi nhá!”

Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn Tư Mặc Ly, lạnh giọng nói ra. Ánh mắt nàng vẫn trong veo lạnh lùng bình tĩnh như thế, nhìn mặt chẳng đổi sắc, thực ra trong lòng đang thầm tính toán bước tiếp theo.

Tâm tư Lâm Nguyệt cẩn thận, cũng không phải là kẻ lỗ mãng, thời gian qua nàng thích nghĩ trước rồi mới làm, với những kẻ có tu vi không bằng nàng, nàng dĩ nhiên chẳng bận khoản tý nào, nhưng giờ nàng phải đối mặt với Tư Mặc Ly!

Tên nam nhân này có thể ngăn ngừa trong mấy chục năm, đem tu vi tăng lên tới trình độ hiện giờ, tuyệt đối không phải là nhân vật dễ chọc vào, huống chi mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của Lâm Nguyệt nhiều, nhưng kinh nghiệm đối chiến với ma tu thì lại cực ít, với thủ đoạn khó lường của đám ma tu quý thân đó, trong lòng cũng hơi có chút kiêng kỵ.

“Được lắm, người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách Tư mỗ không thương hương tiếc ngọc! Với người không thể dùng vì Tư mỗ, tư mỗ sẽ bóp chết trong trứng nước để trừ hậu họa!”

Tư Mặc Ly vừa nói ác độc vừa nhìn về Lâm Nguyệt với ánh mắt sắc bén, vừa nói xong, trong cơ thể ma khí nháy mắt bùng lên, một màn sương mù quỷ dị hiện dần ra, cuối cùng trong ma khí nồng nặng, thân thể Tư Mặc Ly biến thành một bóng dáng mờ nhạt như ẩn như hiện.

Bóng dáng trong luồng ma khí nồng nặc ấy lay động, thoát nhìn vô cùng quỷ dị, song khí tức trên người lại tăng vọt một bậc lớn!

Cái đó vốn chỉ là hơi thở tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, sau khi hóa thành ma ảnh quý dị, thế mà lại gần như biến thành hóa thần, nửa bước đã trở thành hóa thần!

Nhìn màn biến hóa quý dị này của Tư Mặc Ly, lông mày Lâm Nguyệt cau lại, trên mặt cũng xuất hiện mấy phần nặng nề!

Nửa bước hóa thần!

Cả Lâm Nguyệt cũng không ngờ được, Tư Mặc Ly lại còn có thủ đoạn như thế, lại có thể lợi dụng bí pháp, miễn cưỡng nâng cao tu vi mình lên gấp đôi!

Quả nhiên thủ đoạn Ma tu thật quý dị! trong lòng Lâm Nguyệt thâm cảnh ra, không chút do dự ra tay trước đối phương, cướp đoạt ra tay trước!

Chỉ thấy hai tay nâng bầm linh quyết, nung nấu quát lên, “Băng long!”

Đứt lòi, không khí chung quanh đông cứng lại, vô số linh khí trên bầu trời tụ tập tới, trong nháy mắt ngưng tụ thành hơn mười băng long khổng lồ màu bạc, hơn nữa chia thành hai nhánh, gầm thét theo hai hướng về Tư Mặc Ly và tu sĩ áo đen kia!

Tu sĩ áo đen kia đứng một bên, định nhân cơ hội đánh lên, nhưng còn chưa kịp làm, đã bị công kích bất ngờ của Lâm Nguyệt cắt đứt, tu vi hắn chênh lệch quá nhiều so với Lâm Nguyệt, dĩ nhiên không dám chủ quan tý nào, vào thời điểm băng long đánh tới trong nháy mắt, hắn hét lớn một tiếng, tu vi toàn thân ngưng tụ trên pháp khí trong tay, hung hăng chém thẳng xuống băng long!

Ầm ầm!

Công kích đôi bên đụng mạnh vào nhau, phát ra tiếng nổ rung trời, tu sĩ áo đen đem hết toàn lực vào một kích, chém mạnh lên thân rồng khổng lồ, trong nháy mắt bỏ lên người băng long thành ba đường, như chính gã đồng thời bị luồng lực lượng cường đại bắn ngược trở lại lùi sau hơn mười bước!

Ngay khi hắn lui lại liên tục trong nháy mắt, mấy băng long đang sau ập tới, tu sĩ áo đen hét lên một tiếng, không thể không ra tay lần nữa, đi ngăn lại những băng long đó đánh tới, trong nháy mắt, tu sĩ áo đen này hoàn toàn bị băng long cuốn chặt, vốn chẳng kịp ra tay tập kích lại Lâm Nguyệt.

So với tu sĩ áo đen chật vật không chịu nổi, biểu hiện của Tư Mặc Ly thoải mái hơn nhiều, vào lúc băng long ập tới nháy mắt, chỉ thấy Tư Mặc Ly giấu ma khí trong ma ảnh quý dị vận vẹo, lúc có mấy băng long đang tới, hắn cũng không có ý tránh, mà ngược lại đón băng long đụng tới!

Mà trong tích tắc băng long tiếp xúc với hắn, một chuyện quý dị đã xảy ra, những băng long kia đang gầm thét mà đến nếu chạm phải ma khí, cứ như tiếp xúc với mặt nước vậy, thế mà từ từ bị những ma khí kia hòa tan, hơn nữa dưới tác dụng của ma khí, băng long được ngưng tụ bằng linh lực sau khi hoàn tan lại chuyển hóa thành ma khí, trực tiếp bị đối phương cắn nuốt.

Tư Mặc Ly sau khi cắn nuốt băng long đã chuyển thành ma ảnh, khí tức trên người lại dày đặc thêm mấy phần, luồng uy áp kia còn cường đại hơn trước chút.

“Thuật thôn tính!”

Lâm Nguyệt thấy một màn vậy, sắc mặt hơi đổi, không rảnh nghĩ ngợi, đầu ngón tay bắn ra, có vô số miếng băng tiễn hồng phấn trong nháy mắt bắn ra, bắn về phía ma ảnh kia của hắn!

Tuổi Lâm Nguyệt còn nhỏ nhưng kinh nghiệm bản thân cũng không thiếu, trước nàng có nghe nói, lão tổ Ma cung tu luyện công pháp quý dị vô cùng, một thân ma công cũng chính là lấy thôn tính làm chính, đó là công pháp ma công sau khi vận chuyển đấu pháp với người khác, có thể đem công kích của đối phương chuyển hóa thành ma khí rồi được mình hấp thu, dùng thứ này để đề cao thực lực mình lớn mạnh, đây là dưới tình huống đó, đấu pháp với người ta, bất cần sẽ bị thua thiệt!

Chính là bởi công pháp lão tổ Ma cung tu luyện quý dị bá đạo vô cùng, vì thế mấy trăm năm qua, ma cung mới có thể quật cường đứng ở trong giới tu chân không ai dám chọc vào, nếu không chỉ bằng phong cách lớn lối bá đạo ấy của ma cung, ma cung sớm đã bị môn phái chính đạo tiêu diệt rồi!

Hiện giờ Lâm Nguyệt thấy thủ đoạn quý dị này của tư mặc ly, dĩ nhiên nhớ tới lời đồn đại của giới tu chân có liên quan tới lão tổ ma cung, trong lòng cũng xác định, Tư Mặc Ly hiện giờ dùng thủ đoạn, tất nhiên chính là ma công mà lão tổ ma cung tu luyện!

Huống chi mặc dù Tư Mặc Ly trong mắt người ngoài chỉ là đệ tử thân truyền của lão tổ ma cung, thực ra Lâm Nguyệt xem trong truyền lại biết, thân phận Tư Mặc Ly không đơn giản vậy, hắn chẳng những có liên hệ máu mủ với lão tổ, mà cũng là tồn tại sâu xa với Ma giới thượng giới.

Nàng còn nhớ, kết cục cuối cùng trong truyền, vào thời điểm đại diện song tu của Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, hơn nữa còn vào lúc chuẩn bị phi thăng, Tư Mặc Ly vẫn sớm hơn Diệp Khuynh Tuyết một bước, được ma giới cho người bí ẩn xuống đón trực tiếp đi ma giới.

Tư Mặc Ly trong truyền có tình cảm sâu đậm với Diệp Khuynh Tuyết, hắn biết rõ sau khi Diệp Khuynh Tuyết chọn Liên Thành, cũng không buông tay, hơn nữa còn một lòng muốn lúc sau khi phi thăng lên Ma giới thì tăng tu vi lên một bậc, rồi trở lại bên Diệp Khuynh Tuyết lần nữa.

Chính là bởi Lâm Nguyệt biết rõ quan hệ giữa Tư Mặc Ly và lão tổ ma cung, vì thế nàng mới có thể ngay trong nháy mắt Tư Mặc Ly sử dụng ma công, đã nhận ra xuất xứ công pháp của đối phương, hơn nữa còn nghĩ ra cách ứng phó với đối phương.

Ma công đối phương có năng lực thôn tính rất mạnh, thủ đoạn công kích bình thường ngoài làm thực lực đối phương lớn mạnh ra, thì chẳng còn tác dụng nào, vì thế muốn đối phó với Tư Mặc Ly, nhất định phải nghĩ ra cách khác.

Pháp thuật công kích bình thường vô dụng, dùng pháp khí công kích, mà đối phương lại là hư ảnh, vốn chẳng cách nào chạm tới được đối phương, nếu là tu sĩ bình thường, gặp phải đối thủ như Tư Mặc Ly, dĩ nhiên là khỏi nói rồi, song Lâm Nguyệt cũng không phải là tu sĩ bình thường, nàng là độc tu, tu luyện đó là loại kịch độc cực độc.

Mặc dù ma công đối phương lợi hại, có thể chuyển hóa hết thủy linh lực thể gian, nhưng lại có một khuyết điểm lớn, đó chính là nó không cách nào chuyển hóa được kịch độc, nếu nó có thêm kịch độc trong linh lực nữa, cũng sẽ bị trúng độc mà chết.

Vì thế sau khi Lâm Nguyệt nhận ra công pháp đối phương xong, chẳng chút do dự đã ra tay, băng tiễn hồng phấn dù số lượng không nhiều, nhưng mỗi một băng tiễn lại chứa loại hương độc lớn, nàng cũng không tin, Tư Mặc Ly ở vào hoàn cảnh không đề phòng, lại tránh thoát được độc tố của hương độc!

Quả nhiên, mọi chuyện giống như suy nghĩ của Lâm Nguyệt, thấy Lâm Nguyệt phát ra công kích lần nữa, Tư Mặc Ly chuyển hóa thành ma ảnh vẫn không tránh không né, trực tiếp nhào lên thôn tính băng tiễn, cũng tiếp tục đánh về phía Lâm Nguyệt.

“Lâm Nguyệt, chẳng ích gì đâu, tu vi của ngươi dù có cao hơn nữa, ở trước mặt Tư mỗ cũng chẳng có tác dụng gì đâu, ngươi nếu thức thời chút, ngoan ngoãn theo tư mỗ về ma cung, làm trưởng lão ma cung ta là xong!”

Ma ảnh quỷ dị lơ lửng trong ma vụ vụn vẹo, ma khí màu đen nồng nặc bên trong, truyền ra tiếng cười giễu cợt của Tư Mặc Ly.

“Biển Hoa Độc”

Trong lòng Lâm Nguyệt thầm quát lên một tiếng yêu kiều, hai tay néo linh quyết cực nhanh, bóng người phối hợp với linh quyết trên không trung chậm rãi xoay tròn, như nàng tiên nhẹ nhàng bay múa, đáng người thoát nhìn linh hoạt kỳ ảo tươi đẹp vô cùng.

Mà theo động tác nàng xoay tròn càng lúc càng nhanh, bóng hình đó dần hóa thành một hư ảnh bay múa giữa không trung, mỗi lần xoay tròn từ trong quần áo dần tung ra một đóa hoa màu đỏ tươi.

Ngay khi đóa hoa đỏ tươi xuất hiện trong nháy mắt, trong không khí tỏa ra một mùi hương hoa nồng nặc, động tác khuếch tròn của Lâm Nguyệt càng lúc càng nhanh, hoa đỏ tươi trong người lại bay ra càng ngày càng nhiều, dần dần, lấy Lâm Nguyệt làm trung tâm, trên không trung xuất hiện đóa hoa đỏ tươi càng dày, theo những đóa hoa đỏ tươi ấy bay theo gió, từ xa nhìn lại, Lâm Nguyệt tựa như một tiên nữ đang bay múa giữa biển hóa đỏ vậy, hình ảnh này thoát nhìn cực kỳ đẹp mắt!

Hoa tươi trên không trung càng ngày càng nhiều, trong không khí lại càng ngập tràn hương hoa, những thứ đó thoát nhìn như những đóa hoa đỏ tươi vô hại, phiêu lãng trong gió, tựa như những đóa hoa tươi bình thường chẳng có gì khác vậy.

Chỉ có Lâm Nguyệt và tu sĩ áo đen kia mới biết được, những thứ tưởng như vô hại này, loại hoa tươi cực kỳ xinh đẹp này, có lực sát thương lợi hại tới mức nào!

Sở dĩ Lâm Nguyệt biết rõ, đó là bởi vì pháp thuật đó là do nàng xuất ra, nàng đối với uy lực pháp thuật trong bí quyết thiên cổ Lưu hương có ghi lại dĩ nhiên biết rất rõ. Biển hoa hương độc này, vốn thích hợp nhất đối với công pháp pháp thuật tu công của Lâm Nguyệt, khi thi triển ra, sự lợi hại cũng không phải những cánh hoa sắc bén như pháp khí, mà còn ẩn chứa trong đó loại kịch độc nữa.

Còn phần tu sĩ áo đen kia, hoàn toàn là bị Tư Mặc Ly làm liên lụy, lúc trước hắn bị Lâm Nguyệt phát ra băng long vây khốn, hiện giờ thật khó khăn lắm mới giải quyết xong những băng long kia, còn chưa kịp thở một hơi thì đã bị biển hoa tươi kia che mắt hoàn toàn.

Mặc dù nhìn những vết thương có vẻ không nặng lắm, chỉ là chút thương ngoài da thôi, nhưng điều này cũng đủ để hắn thấy kinh hãi!

Nên biết mặc dù tu vi của hắn vẫn còn kém với tu sĩ nguyên anh bình thường, nhưng dù sao hắn cũng là tu sĩ nguyên anh, sau khi tu sĩ đột phá nguyên anh, thân thể cũng trải qua linh khí rèn luyện và cũng tiến hóa lần nữa, sau khi tiến hóa, da thịt tu sĩ nguyên anh cũng trở nên cứng rắn vô cùng, dù vẫn còn kém hoàn toàn với thân thể Lâm Nguyệt đã qua cải tạo, nhưng công kích bình thường cũng khó làm nó bị thương cho được.

Chỉ là vì biết rõ tu sĩ nguyên anh hùng mạnh thế nào, nên tu sĩ áo đen kia mới thấy nhưng vết cắt hoa tươi trên da thịt mình mà thấy khiếp sợ, trong cơn sợ hãi, hắn không dám khinh thường nữa, mãnh mẽ phóng ra khí tức cường đại, tạo thành màn sáng đen mờ mờ chung quanh thân thể, đem cách ly hoàn toàn với những đóa hoa tươi kia ra!

Đợi sau khi làm xong tất cả, tu sĩ áo đen mới thở phào nhẹ nhõm, đang định néo linh quyết để đối phó với Lâm Nguyệt, song đúng lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, cũng không có đối phó với Lâm Nguyệt nữa, mà kêu lên thất thanh với Tư Mặc Ly, “Thiếu cung chủ cẩn thận, những hoa này có độc...”

Tu sĩ áo đen còn chưa nói xong, sắc mặt vốn tái nhợt bỗng cứng đờ, sau đó xuất hiện một màu hồng phấn quỷ dị, màu hồng phấn đó với tốc độ cực nhanh bò đầy người tu sĩ áo đen, ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng kỳ lạ phát ra từ trong cổ họng của tu sĩ áo đen, pháp khí cầm trong tay vụn vẹo cứng ngắc có sức dính chặt trên cổ mình!

Một màn này, xảy ra trong giây phút ngắn ngủi, tu sĩ áo đen đó thần sắc méo mó dữ tợn, hai mắt lồi lên, mở trừng to nhìn Lâm Nguyệt chằm chằm, trong mắt toát lên oán độc và sợ hãi cùng cực.

Hai tay gã nắm chặt cổ họng, cứ như định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được gì, chỉ phát ra âm thanh kỳ lạ tuyệt vọng, chừng sau mười giây

chỉ thấy sắc màu hồng phấn trên người càng ngày càng đậm, sau đó da thịt căng nứt, có mấy tiếng “phốc phốc” vang lên, da thịt toàn thân của tu sĩ áo đen bỗng chốc nổ tung.

Điều khiến người ta thấy sợ hãi chính là, da thịt đó nổ tung, lại chẳng có tí máu nào chảy ra, bên trong cơ thể chảy ra là chất lỏng màu hồng phấn, thân thể tu sĩ áo đen cứ không ngừng nổ, lộ ra trong không khí chất lỏng màu hồng càng ngày càng nhiều, trong không khí lại càng nồng nặc mùi hương hoa.

Tư Mặc Ly hóa thân thành ma ảnh, cũng bị tình cảnh thê thảm của tu sĩ áo đen kia kinh hoàng, hai mắt hấn mở trừng nhìn lâm nguyệt xoay tròn giữa biển hoa đỏ kia, trong đôi mắt ngập tràn sự khó tin và kinh hãi!

“Đây rốt cuộc là vật gì? Thậm chí cả tu sĩ nguyên anh cũng không cần nổi thế?”

“Thế mà chỉ trong hơn mười năm ngắn ngủi, nàng ta đến cùng chiếm được kỳ ngộ gì, mà lại có một thân thực lực hùng hãn tới vậy!”

Tư Mặc Ly được tu sĩ áo đen nhắc nhở trước khi chết, biết rõ những đám hoa tươi này có độc, lập tức lợi dụng ma khí bao bọc lấy chính mình, hơn nữa còn nín thở, không dám dùng thuật thôn tính những đám hoa tươi kia nữa, chỉ là ánh mắt hấn nhìn về phía Lâm Nguyệt, lộ ra sự tham lam và nóng bỏng nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 218: Tính Toán

Bầu trời xanh lam ngập tràn hoa tươi, từ xa nhìn lại thấy cảnh này đẹp như mộng như ảo, trong không khí ngập nồng nặc mùi hương hoa, độc tố kịch liệt đó chỗ nào cũng có, cho dù tư mặc ly có phóng thích toàn bộ ma khí ra, vẫn không cách nào ngăn được những độc tố kia ăn mòn.

Cảm giác công pháp vận chuyển trong người dần dần cứng lại, gương mặt tuần tú của tư mặc ly thay đổi liên tục, vẫn thật không cam lòng nhìn Lâm nguyệt một cái, bóng dáng đó hóa thành một luồng sáng đen, trong nháy mắt bỏ chạy về hướng xa.

Hắn biết rõ, hắn thật sự vẫn còn xem thường Lâm Nguyệt, đối phương chẳng những có thực lực chẳng kém hắn là bao, hơn nữa còn có độc công cực kỳ quỷ dị.

Mà kịch độc, đúng là khác biệt với ma công thôn tính mà hắn tu luyện, nếu đấu pháp, hắn dĩ nhiên không sợ Lâm Nguyệt, nhưng thủ đoạn hạ độc xuất thần nhập hóa của đối phương đó, lại khiến hắn không thể không kiêng kỵ.

Hơn nữa, nhìn bộ dáng Lâm Nguyệt, nàng thực sự không phải là thủ pháp hạ độc bình thường, mà thuộc về pháp thuật đứng đầu phát ra kịch độc.

Điều này chứng tỏ Lâm Nguyệt chẳng những là vị luyện đan sư cấp chín, mà còn là một độc tu có tu vi nguyên anh hậu kỳ nữa!

Vạn năm trước độc tu nổi tiếng khắp toàn bộ giới tu chân Trung nguyên, lúc đó bá chủ của giới tu chân cũng không phải Côn Lôn mà là một môn phái độc tu, có ghi chép liên quan tới độc tu để lại, cho dù hiện giờ đã qua vạn năm nhưng vẫn còn chút điển tịch vẫn để lại ít dấu vết.

Thủ đoạn độc tu quỷ dị ở chỗ không thu gì ma tu, thậm chí còn vượt xa và khủng bố hơn cả ma tu, một độc tu cao cấp khi phóng thích ra kịch độc thì cực kỳ kinh người!

Tư mặc ly từng thấy một quyển điển tịch cổ có liên quan tới một độc tu ghi lại thời kỳ thượng cổ, nói đã tận mắt thấy một độc tu cấp bậc hóa thân, lúc bị kẻ thù vây công, cuối cùng đã tự bạo mà chết, sau khi tự bạo, đã phóng thích kịch độc, khiến cho trong mấy ngàn dặm trở thành một nơi chết. Như thế cũng đủ thấy độc tu cao cấp lợi hại tới cỡ nào.

Chính bởi thế, lúc tư mặc ly đang suy đoán Lâm Nguyệt có thể là độc tu đã quyết đoán rồi đi. Hiện giờ hắn rời đi không có nghĩa là hắn bỏ qua, mà trong lòng hắn hiểu rõ, với tu vi hiện giờ của hắn, vốn không bắt được Lâm Nguyệt, nếu tiếp tục đấu nữa, chỉ biết hai bên dẫn tới kết cục thiệt hại.

Kết quả thế, không phải là điều hắn muốn, hắn muốn là có được Lâm Nguyệt hoàn toàn, hơn nữa không chừa Lâm Nguyệt để mặc hắn sử dụng!

Đứng đón gió rét, sắc mặt tư mặc ly trầm mặc vô cùng. Thực lực nữ nhân kia càng mạnh hắn lại càng không cách nào buông tay nổi, nghĩ phải lấy được nữ nhân đó, xem ra hắn cần phải nghĩ ra kế sách thật hay mới được...

Nhớ tới dung nhan nghiêng nước nghiêng thành kia của Lâm Nguyệt, trong lòng tư mặc ly bất giác bốc lên trận hừng hực, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một gương mặt quyến rũ mê người khác.

“Diệp Khuyên Tuyết...”

Nhớ tới nữ nhân nào đó mà vẫn liên tục duy trì quan hệ thân mật với hắn, cánh môi mỏng của tư mặc ly khẽ cong lên cười giễu cợt.

Có lẽ, có thể lợi dụng nữ nhân kia chút, dù nữ nhân Diệp Khuynh Tuyết này cũng không phải là dễ đối phó, nhưng hắn tin vì dễ đối phó với Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết không đồng ý cự tuyệt mới là lạ!

Dù sao, với tính cách Diệp Khuynh Tuyết, sẽ không cho phép thế giới này còn có nữ nhân nào xuất sắc, hấp dẫn hơn nàng ta xuất hiện cả.

Dù gì cũng làm tình nhân bí mật của Diệp Khuynh Tuyết hơn mười năm, không thể không nói, tính cách Diệp Khuynh Tuyết tư mặc ly là người hiểu rõ nhất.

Có lẽ là bởi duyên có Lâm Nguyệt con bướm bướm này xuất hiện, Diệp Khuynh Tuyết thân là nữ chính, ánh hào quang nữ chính cũng không mạnh mẽ bằng trong truyện, cứ việc nàng ta y vậy cũng không thiếu nam nhân ái mộ, nhưng ở trong truyện, lại có mấy nam phụ xuất sắc đồng thời yêu nàng ta tới chết đi sống lại tình tiết như thế cũng chưa thấy xảy ra.

Hơn nữa trong mấy gã nam phụ, hiện tại ngoài Tư mặc ly, Long Ngao Thiên và Mộc Phi có tình cảm liên quan với nàng ta ra, những nam phụ khác cũng không giống y như trong truyện đều thích nàng ta.

Hơn nữa chuyển biến lớn nhất trong đó là, Diệp Khuynh Tuyết thân là nữ chính, đến giờ vẫn còn chưa có tình cảm cùng với nam chính Liên Thành, bởi vì nguyên nhân Lâm Nguyệt xuất hiện, Diệp Khuynh Tuyết cũng không có được lòng của Quân Tử Huyền, mà ngược lại vì lợi dụng từ Ngọc đạo quân áp bách, cưỡng chế mới lập thành hôn ước với Quân Tử Huyền, điều đó càng khiến Quân Tử Huyền bất mãn với nàng ta vô cùng.

Nhưng cũng bởi vì những nguyên nhân phụ này, không có nam phụ xuất sắc vây quanh, ngược lại quan hệ giữa Diệp Khuynh Tuyết và tư Mặc ly lại càng trở nên thân mật hơn nhiều so với trong truyện, tư mặc ly một lòng ái mộ Diệp Khuynh Tuyết, lại hoàn toàn không đạt được sự đáp lại của Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng còn bị Diệp Khuynh Tuyết lợi dụng, trở thành hòn đá kê chân cho Diệp Khuynh Tuyết dấn một bước lên đỉnh trong cuộc chiến Chính Ma.

Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết lợi dụng tư mặc ly có tình cảm với nàng ta, để cho hắn ám toán lão tổ ma cung, cuối cùng cũng lấy đại diện cho môn phái chính đạo hành động để đánh bại ma đạo, đem Ma cung san bằng, còn tư mặc ly vị thiếu chủ Ma cung này cũng hoàn toàn trở thành phân đồ của ma tu, cuối cùng bị ma giới phái người bí ẩn xuống mạng đi, trước khi rời đi còn nhớ mãi không quên Diệp Khuynh Tuyết.

Mà giờ, có lẽ là đạt được quá mức dễ dàng, có lẽ là bởi vì không có đối thủ mạnh để cạnh tranh như Quân Tử Huyền và Liên Thành ở đây, tình yêu ngầm phát triển giữa tư mặc ly và Diệp Khuynh Tuyết lại càng cực kỳ thuận lợi, điều này cũng dẫn tới tình cảm của tư mặc ly với Diệp Khuynh Tuyết cũng kém hơn nhiều so với trong truyện, cho tới bây giờ, tư mặc ly với Diệp Khuynh Tuyết chẳng qua chỉ là tâm tính lợi dụng nhau mà thôi.

Cũng bởi vì thế nên khi hắn nhìn thấy Lâm Nguyệt xuất sắc hơn Diệp Khuynh Tuyết lại khiến hắn động tâm, mới lập tức thay lòng, nghĩ mọi cách lấy được Lâm Nguyệt.

Đương nhiên cái hắn gọi là thay lòng này cũng chỉ vì lợi ích và lòng hư vinh của nam nhân là nhiều, phải nói là hắn thích Lâm Nguyệt nhiều hơn, còn yêu thật thì không bao giờ.

Hắn phải lấy được Lâm Nguyệt chẳng qua là bởi Lâm Nguyệt đẹp hơn, mạnh hơn Diệp Khuynh Tuyết, xứng với thân phận của hắn hơn mà thôi. Còn phần Diệp Khuynh Tuyết, đã có Lâm Nguyệt rồi thì dĩ nhiên không cần nàng ta nữa.

Trong lòng tư mặc Ly cứ tính toán một hồi, trong nháy mắt điều chỉnh phương hướng, cấp tốc bay nhanh về hướng Côn Lôn!

Cùng lúc đó, trong mật thất ở Côn Lôn.

Một nữ tử có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, mặc áo trắng khí chất như lan sắc mặt âm trầm cầm một truyền âm phù trong tay.

“Cô Anh Khiết... Nữ nhân kia lại muốn giờ trò quý gì thế?”

Nhìn truyền âm phù trong tay lóe sáng, thần sắc Diệp Khuynh Tuyết lóe lên khó hiểu.

Năm đó nàng ta bị thuật nguyên rửa hồn cản trở, may có không gian hỗn độn mới nhất được mạng về, nhưng dù thế trong hơn mười năm nay nàng ta cũng chịu không ít khổ đau, chẳng những thân thể gần như sụp đổ, mà tu vi cũng giảm xuống đến Kim Đan sơ kỳ.

Bởi vì thế, những năm gần đây nàng ta cũng không có phát triển thế lực của mình ở giới tu chân, không thể không dưới dưới bóng Côn Lôn để bề quan lâu dài, đem tu vi tăng lên lần nữa.

Giờ đã tới lúc xuất quan, qua hơn mười năm, khổ tu điều dưỡng hơn mười năm, cuối cùng nàng ta cũng hoàn toàn đem thương thế trong cơ thể chữa trị khỏi hẳn, tu vi lại lần nữa khôi phục nguyên anh kỳ, hơn nữa những năm này mượn linh lực tích lũy, lại lần nữa hành động phá tan bình cảnh Nguyên anh kỳ.

Hiện giờ tu vi nàng ta đã ở mức nguyên anh kỳ ổn định, hôm nay đúng là ngày nàng ta muốn xuất quan, lại không ngờ được đột nhiên nhận được truyền âm của Cô Anh Khiết.

Với Cô Anh Khiết, Diệp Khuynh Tuyết được coi là quen, mặc dù nguyên nhân nàng ta được Từ Ngọc Đạo Quân thu làm đệ tử chân truyền, bởi phận có cao hơn cô Anh Khiết, nhưng Cô Anh Khiết này từ lúc nàng ta tiến vào Côn Lôn đã biết rồi.

Cô Anh khiết, Thiên tài Đại tiểu thư gia tộc cô Anh, một trong tứ đại gia tộc của giới tu chân, chẳng những có dung mạo tuyệt sắc, hơn nữa còn có thiên phú dị bẩm, nghe nói lúc vừa sinh ra, đã được trời phú có kỹ năng huyền thực mắt, có thể nhìn thấy tương lai của người khác trong thời gian nửa nén hương.

Cô Anh Khiết đã từng là người mà nàng ta ghen tị kiêng kỵ nhất, nhưng sau này khi Lâm Nguyệt xuất thế ngang trời, chủ ý nàng ta với Cô Anh Khiết đã giảm, hai người ở côn Lôn cũng chưa từng xảy ra xích mích gì.

Nói thật, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết hơi chướng mắt với bộ dáng cô Anh Khiết lúc nào cũng cao ngạo lãnh diễm, thân là phụ nữ, thấy nữ nhân khác có dung mạo tuyệt sắc hơn mình, bao giờ mà chẳng có địch ý khó hiểu.

Dung mạo bản thân Diệp Khuynh Tuyết dù không được coi là xuất sắc, nhiều nhất cũng chỉ thanh tú thôi, dù nàng ta có một tay kỹ xảo trang điểm xuất thần nhập hóa, vốn gương mặt chỉ được coi là thanh tú ấy đã được nàng ta làm đẹp lên vô số lần, nhưng nàng ta không cách nào phủ nhận, nếu nói riêng về dung mạo thì đừng có nói là so với Lâm Nguyệt mà cả Cô Anh Khiết nàng ta cũng kém hẳn.

Diệp Khuynh Tuyết thấy ghét những nữ nhân có dung mạo xuất sắc hơn mình, vì thế nàng ta cũng chẳng có cảm tình nào với Cô Anh Khiết, chỉ là những năm gần đây, Cô Anh Khiết cũng coi như an phận, thế lực đó ở đằng sau không nhỏ, nên nàng ta mới không ra tay với nàng ta (Cô Anh Khiết) mà thôi.

Nhưng không đối phó với nàng ta thì cũng không thể nói lên chuyện nàng có quan hệ gần gũi với nàng ta, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết, Cô Anh Khiết hiện giờ ngoài khuôn mặt ra thì những thứ khác vốn chẳng đáng là gì, coi như Cô Anh Khiết có dung mạo cực kỳ đáng kiều ngạo thì sao, dưới ánh sáng khí chất thanh nhã như lan của nàng thì trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

Năm đó Tam tiên tử ở Côn Lôn, bất kể là Cô Anh Khiết, hay Diệp Chân Chân, đều chìm đắm liên tục, hiện giờ Côn Lôn chỉ còn có mình nàng ta là Tuyết tiên tử, hơn nữa còn là đệ nhất mỹ nhân được người ta ca tụng nữa.

“Hừ, mặc kệ nàng ta có ý gì, với ta mà nói, đều chỉ là một con kiến hôi mà thôi, thế mà nàng ta dám truyền âm tới, ta lại muốn coi xem rốt cuộc nàng ta có ý gì!”

Thần sắc Diệp Khuynh Tuyết lóe lên nháy mắt, rồi lại cười lạnh, cầm truyền âm phù trong tay khẽ dùng sức, trong nháy mắt truyền âm phù hóa thành một luồng sáng, khi luồng sáng xuất hiện nháy mắt, đồng thời cũng truyền tới giọng lạnh lùng kia của Cô Anh Khiết.

“Diệp sư thúc, có còn nhớ Lâm Nguyệt sư muội không ạ? Tiểu muội ở phường thị Thiên Phụng có nhìn thấy Lâm Nguyệt sư muội, hiện giờ Lâm Nguyệt sư muội thay đổi nhiều lắm, chẳng những còn xinh đẹp hơn mười năm trước, mà tu vi cũng sâu không lường được, còn nữa, muội ấy gần đây còn được giới tu chân truyền ồn ào huyền ảo là vị luyện đan sư cấp chín thần bí nữa đó..”

“Tiểu muội còn nhớ Diệp sư thúc từng có ý sâu xa với Lâm Nguyệt sư muội, thấy Lâm Nguyệt sư muội tái xuất ở giới tu chân, dĩ nhiên là không nhìn được muốn nắm bắt Diệp sư thúc một câu, tin rằng Lâm Nguyệt sư muội sẽ rất thích nhìn thấy Diệp sư thúc, hơn nữa nếu tiểu muội đoán không nhầm, Diệp sư thúc cũng đang rất nhớ Lâm Nguyệt sư muội có phải không ạ?”

Giọng Cô Anh Khiết đến đây thì ngừng chút, rồi ngay lúc Diệp Khuynh Tuyết tưởng truyền âm đã hết, lại nghe tới tiếng cười khinh thường của cô Anh Khiết kia, “À, tiểu muội ngược lại suýt quên mất, giờ Lâm Nguyệt sư muội không còn là tiểu muội muội nữa, tiểu muội cần phải xưng hô với đối phương là Lâm Nguyệt tiên tử mới đúng, năm đó ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, bởi vì Lâm Nguyệt tiên tử bất cẩn phá hủy mặt Diệp sư thúc, đã bị Tử Ngọc sư tổ trục xuất Côn Lôn, không phải thế sao ạ?”

“Ai nha, xấu hổ quá, tiểu muội nhất thời quên, nói tới chuyện cũ Diệp sư thúc không muốn nhắc tới, xem tiểu muội có ý tốt, nói cho Diệp sư thúc tin này, mong Diệp sư thúc cũng đừng có ghen vạ lần trách tội tiểu muội nha...”

Tiếng cười giễu cợt của Cô Anh Khiết vừa dứt, luồng sáng cũng biến mất, lại lần nữa hóa thành truyền âm phù rơi vào trong tay Diệp Khuynh Tuyết. Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết xanh mét, cầm truyền âm phù trong tay dùng sức bóp nát, bóp một cái, truyền âm phù đã bị nàng ta biến thành bột phấn!

“Tiện nhân! Nó là quái vật gì thế!”

Trong mật thất yên tĩnh, vang lên tiếng mắng tức giận của Diệp Khuynh Tuyết, dung nhan nho nhã xinh đẹp kia giờ phút này trông méo mó dữ tợn, bộ dáng nghiêng rằng kèn kẹt ác độc không nhắm được vào ai, đâu còn phong thái như thần tiên nhẹ nhàng không nhuộm chút bụi trần vừa nãy nữa.

“Cô Anh Khiết, ngươi thật to gan, chỉ bằng ngươi cũng dám khiêu khích ta sao? Quả thật không biết sống chết!”

Mặc dù tin tức Lâm Nguyệt tái hiện giới tu chân khiến Diệp Khuynh Tuyết oán hận mãi, nhưng giọng nói đầy giễu cợt khinh miệt cao cao tại thượng của Cô Anh Khiết lại càng khiến nàng ta phẫn nộ hơn!

Trong mắt nàng ta, Lâm Nguyệt cũng còn được coi là đối thủ có thực lực ngang ngửa với nàng ta, mặc dù nàng ta cực hận Lâm Nguyệt, nhưng trong lòng cũng hơi mơ hồ bội phục Lâm Nguyệt, dù sao thực lực đối phương không kém nàng ta, vì thế vị trí Lâm Nguyệt trong lòng nàng ta cũng chiếm tương đối.

Còn Cô Anh Khiết thì không thể, những năm gần đây, bởi vì danh tiếng nàng ta tăng mạnh, tu vi cũng càng ngày càng cường đại, lúc trước đứng tít trên cao quan sát Cô Anh Khiết, thiên tài đệ tử của gia tộc tu tiên, hiện giờ đã bị nàng ta dẫm tít dưới chân, trong mắt nàng ta, Cô Anh Khiết này cũng chỉ là nữ nhân có tu vi Kim Đan kỳ, giống một con kiến vậy, chỉ có nàng ta mới có thể bóp chết sự tồn tại đó được thôi.

Hiện giờ bị con kiến hôi Cô Anh Khiết khiêu khích cười nhạo mình, dĩ nhiên nàng ta thấy phần nộ vô cùng.

“Tạm thời cứ để cho nguoi đắc ý mấy ngày đã, con tiện nhân chết tiệt, sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ khiến nguoi sống không bằng chết!” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết bốc mùi, toàn thân tỏa ra sát khí lạnh mạnh, cười lạnh nói câu cuối, “Tứ đại gia tộc tu tiên thì sao chứ? Diệp gia đã suy sụp rồi, nhanh thôi, sẽ tới lượt nhà Cô Anh, nhưng trước tiên ta phải nghĩ ra cách loại trừ con tiện nhân Lâm Nguyệt kia đã...”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết lạnh băng vang lên trong mật thất kia, giọng nói lãnh khốc ấy khiến người ta nghe mà thấy kinh hãi.

Àm!

Diệp Khuynh Tuyết đánh một chưởng đập tan bàn đá trong mật thất, thu lại sắc mặt dữ tợn, sau đó từ từ đi ra ngoài, lúc rời khỏi mật thất, vẻ dữ tợn méo mó mờ mịt chợt biến mất không thấy đâu nữa, vẻ xinh đẹp nho nhã trên mặt như có như không lại trở lại, biến về lần nữa một Tuyết tiên tử có khí chất thanh nhã như lan.

Đệ tử đợi bên ngoài làm việc vặt thấy nụ cười dịu dàng nhẹ nhàng của Diệp Khuynh Tuyết, trên gương mặt thiếu niên trẻ trung chợt hồng lên, nói lấp bắp, “Diệp sư thúc, người xuất quan rồi ạ?”

“Ừ..”

Trong mắt người ngoài, Diệp Khuynh Tuyết lúc nào cũng biểu hiện như một đóa hoa trắng nhỏ đầy yếu ớt thiện lương, lòng dạ nàng ta sâu đậm cho tới giờ sẽ không bỏ qua cơ hội để thể hiện mình, lập tức khẽ mỉm cười nói với đệ tử sai vặt kia dịu dàng, “Vất vả cho nguoi rồi, nguoi đi tu luyện đi, chuyên ở đây không cần nguoi hầu hạ nữa”

“Đệ, đệ tử không thấy khổ, điều này, điều này là chuyện đệ tử cần phải làm ạ” Đệ tử sai vặt mặt đỏ lên, bị nụ cười dịu dàng của Diệp Khuynh Tuyết mê hoặc tới mức đầu óc choáng váng, nói lấp bắp một câu, rồi cả người nhìn ngơ ngẩn vô cùng.

Diệp Khuynh Tuyết cười khẽ một câu, giọng thánh thót như chuông bạc, sau đó lướt nhẹ đi, chỉ để lại một mùi thơm thoang thoảng.

“Diệp sư thúc thật sự là người dịu dàng quá...”

Đệ tử sai vặt cứ si ngốc nhìn theo bóng lưng thon thả của Diệp Khuynh Tuyết, mãi cho tới khi bóng Diệp Khuynh Tuyết biến mất, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, sau đó dề dặt trái tim đập kịch liệt lại, chậm dần rồi trở về tu luyện.

Cảm ứng được ánh mắt của đệ tử sai vặt biến mất, trên mặt Diệp Khuynh Tuyết lộ ra nụ cười đắc ý. Ở Côn Lôn, dù là đệ tử sai vặt cũng chỉ tồn tại như con kiến mà thôi, nhưng những kẻ này nếu lợi dụng được, thì vào thời điểm mấu chốt biết đâu cũng có thể gỡ được chút ít.

Tựa như nàng ta, những năm này nàng ta có thể đắm những thiên tài như Cô Anh Khiết, Diệp Chân Chân dưới chân, ngoài sau lưng nàng ta có tứ ngọc đạo quân làm chỗ dựa vững chắc, thì còn có không ít người trong lúc lơ đãng đã bị nàng ta thu phục, mặc kệ ở thế giới kia, dư luận đều là vũ khí giết người sắc bén không bỏ nhất không phải đó sao! Tâm cơ chơi đùa lần lượt, những người cổ đại này sao là đối thủ của nàng ta chứ?

Với thủ đoạn mê hoặc lòng người, Diệp Khuynh Tuyết tự tin vô cùng, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, nhưng nhanh chóng nàng ta chợt nhớ ra gì đó, dần thu lại nụ cười trên mặt, thần sắc cũng thay đổi âm trầm theo. Lâm Nguyệt, thế mà không chết!

Thật không ngờ được, lúc trước cùng liên thủ với sư phụ, bày ra sát khí tầng tầng lớp lớp, đến cuối cùng cũng bị con tiện nhân kia đào thoát!

Hơn nữa con tiện nhân ấy chẳng những không chết, mà lại trở lại La Châu lần nữa! Còn nàng ta và sư phụ, lại bởi vì trận chiến năm đó, bị thương nặng, bị ép không thể không bỏ quan những hơn mười năm!

Hiện giờ tu vi nàng ta đã khôi phục, thương thế trong người cũng khỏi hẳn hoàn toàn, chắc không có gì đáng ngại nữa.

Chỉ là trận chiến năm đó, không rõ con tiện nhân Lâm Nguyệt kia dùng thủ đoạn gì, thế mà lại khiến tứ ngọc đạo quân bị thương rất nặng, hiện giờ đã nhắm mắt bết quan, đoán chắc phải mười năm hoặc trên trăm năm chắc ông ta cũng không xuất quan được...

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết bất giác cau mày, thần sắc chợt thoáng lóe lên không vui.

Hiện giờ nàng ta đã đột phá nguyên anh trung kỳ, địa vị cũng được củng cố vững chắc ở côn Lôn, cho dù không có tứ ngọc đạo quân ở đây, những lão già côn lôn kia cũng không dám động vào nàng ta, mà ngược lại nàng ta muốn đối phó Lâm Nguyệt nếu không có tứ ngọc đạo quân ở đây cũng sẽ hơi khó giải quyết một chút.

Nàng ta cũng không sai khi biết tin tức Cô Anh Khiết truyền tới, dù nàng ta không rõ Cô Anh Khiết nói cho nàng ta biết những điều này là có tính toán gì, nhưng từ trong tin tức truyền đến nàng ta thấy rõ ràng Lâm Nguyệt bây giờ cũng giống năm đó, đã có thay đổi cực lớn.

Huống chi, nàng ta còn biết được từ miệng cô anh Khiết biết Lâm Nguyệt là luyện đan sư cấp chín!

Luyện đan sư cấp chín... Trước mắt trong giới tu chân luyện đan sư là cấp bậc cao nhất, cả nàng ta cũng không thể đạt tới trình độ cao thế!

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết vô thức nắm chặt hai tay, trên mặt không khống chế nổi thần sắc ghen ghét. Luyện đan sư cấp chín, thực lực cường đại... Có lẽ nàng ta cần phải đi tìm nữ nhân Cô Anh Khiết kia mới được...

Diệp Khuynh Tuyết trầm tư một lát, trong nháy mắt quay mạnh người lại, bay về phía đỉnh núi Đan Hoa mà Cô Anh Khiết đang ở.

Năm đó Cô Anh khiết bởi vì có linh căn Mộc hỏa thượng phẩm, trực tiếp được phân tới làm đệ tử nội môn của núi Đan Hoa, cùng một ngọn núi với Diệp Khuynh Tuyết và Lâm Nguyệt, sau này Diệp Khuynh Tuyết được Tử ngọc đạo quân thu làm đệ tử chân truyền, rời khỏi núi Đan Hoa, những năm này cũng chưa từng đi tới núi Đan Hoa, vì thế mới cực ít gặp đám người Cô Anh Khiết.

Diệp Khuynh Tuyết vội bước lên phi kiếm, đột nhiên thân hình dừng lại, ngón tay vừa động, một quả linh phù xuất hiện trong tay nàng.

Nàng ta ngưng thần cảm ứng một chút, trên mặt chợt lóe lên thần sắc mờ mịt, lóe xong, trên mặt lại khôi phục lại bộ dáng thanh nhã tuyết trần như cũ, sau đó bước lên phi kiếm, bay về phía trước.

Nhưng lần này hướng nàng ta đi không phải là núi Đan Hoa nữa, mà bay nhanh đi hướng về sau núi Côn Lôn. Lát sau, bóng Diệp Khuynh Tuyết đã đứng tại một rừng cây nhỏ ở sau núi.

“Tur Mặc ca ca...”

Diệp Khuynh Tuyết cau mày nhìn cả rừng cây không bóng người, không nhìn được kêu lên, nhưng nàng ta vừa mở miệng, đã cảm thấy eo thon căng thẳng, được người ta ôm chặt lấy.

Là hơi thở nồng đậm thuộc về giống đực ập tới, thân hình mềm mại của Diệp Khuynh Tuyết trở nên mềm nhũn, nàng ta kêu lên mấy tiếng yêu kiều, sau đó cả người nhũn ra nằm trong lòng người ta.

“Tur mặc ca ca, sao huynh lại tới đây thế?” Diệp Khuynh Tuyết để mặc mình tựa vào lòng Tur Mặc ly, nũng nịu hỏi.

“Nhớ nàng, dĩ nhiên là tới rồi” Tur Mặc Ly áp sát lên cần cổ thon dài trắng như tuyết của Diệp Khuynh Tuyết hôn nhẹ, giọng trầm thấp, khàn khàn như ản chứa thâm tình vô hạn.

“Đáng ghét, tur mặc ca ca lúc nào cũng thích trêu chọc Tuyết Nhi, nếu tur mặc ca ca nhớ Tuyết Nhi thật, vì sao Tuyết Nhi bé quan lâu vậy, huynh cũng không có tìm tới Tuyết Nhi vậy?” Diệp Khuynh Tuyết gắt giọng.

“Ta chẳng phải là sợ quấy rầy nàng bé quan đó sao? Tuyết Nhi ngoan, đừng giận, Tur Mặc ca ca thật sự rất nhớ nàng đó...” Nói xong, Tur mặc ly dùng sức xoay “Diệp Khuynh Tuyết lại, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa vừa hôn Diệp Khuynh Tuyết nóng bỏng, vừa diu nàng ta tới chỗ sâu trong rừng cây, tay còn lại lần dò xuống phía dưới bụng nàng ta, thở hổn hển nói, “Tuyết Nhi ngoan, nàng xem kìa, chẳng phải ca ca đang nhớ tới nàng đó sao? Tiểu ca ca của nàng đang nhớ tới nàng đến phát đau đây nè...”

“Tur Mặc ca ca, huynh, huynh đừng có như vậy mà...”

“Thẹn thùng gì chứ, nàng chẳng phải sớm đã là người của ta rồi đó sao...”

“Vâng, vâng, a...”

“Tuyết Nhi, tiểu yêu tinh này...”

Tận sâu trong rừng cây, lại không ngừng vang lên tiếng thì thảo đầy ái muội, tiếp đó là tiếng thịt va chạm không ngừng cùng giọng rên rỉ đứt quãng khiến người ta mặt đỏ tim đập, trẻ em không nên nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng

TRên không trung cao vạn trượng, Loan đao màu đỏ khổng lồ như một con thuyền nhỏ bay xuyên qua không trung, trên đó có một bóng mảnh mai ngồi xếp bằng. Lâm Nguyệt dùng ánh mắt lạnh nhìn ra xa, bàn tay mềm vừa động, bắn ra một luồng sáng chói, luồng sáng chói này chợt lóe trên không trung rồi biến mất.

Ba ngày trước cùng với đám Tur Mặc Ly đấu pháp một hồi, cuối cùng cũng để Tur Mặc Ly kết thúc rời đi.

Sau khi Tur Mặc Ly rời đi, Lâm Nguyệt tìm một nơi hẻo lánh, mở ra một động phủ, rồi ngồi trong động bế quan khôi phục tu vi, mãi cho tới ba ngày sau, toàn bộ linh lực tiêu hao hết trong cơ thể cũng khôi phục hoàn toàn, nàng có thể rời khỏi động phủ này rồi.

Tuy chỉ bế quan trong ba ngày ngắn ngủi, nhưng Lâm Nguyệt được lợi rất nhiều từ trận đấu pháp lúc trước, nàng ở giới tu chân hành tẩu nhiều năm, nhưng gặp được kinh địch thật sự thì chẳng có mấy, ngoài Tử Ngọc Đạo Quân là tu sĩ hóa thân ra, kẻ địch nàng gặp cũng có mấy người, mà Tử Mặc Ly được coi như là một kẻ có thực lực cường đại nhất.

Cũng nhờ trận đấu pháp này, khiến Lâm Nguyệt cũng hiểu thủ đoạn ma tu, cũng khiến cho nàng thấy kiêng kỵ hơn. Thủ đoạn Ma tu cực kỳ quỷ dị, thay đổi liên tục, khó đối phó hơn với linh tu, lần này nếu không phải nàng tu luyện công pháp vừa vận khắc chế với ma công của đối phương, chỉ sợ giữa nàng và Tử Mặc Ly đến lúc đó ai chết trong tay ai cũng chưa biết được.

Nhớ tới ma công thôn tính bá đạo quỷ dị của Tử Mặc Ly, Lâm Nguyệt bất giác khẽ nhủ mảy. Lần đầu tiên, bởi vì Tử Mặc Ly không hiểu rõ át chủ bài là nàng, vì thế cuối cùng mới bị nàng làm cho sợ chạy mất, với Tử Mặc Ly nàng tự tin có thể đối phó, nhưng nếu lần sau người tới là lão tổ Ma cung thì sao đây?

So với Tử Mặc Ly tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, lão tổ ma cung hóa thân trung kỳ khủng bố hơn nhiều, như tu vi hiện giờ của nàng, tuy miễn cưỡng có thể đấu một trận với tu sĩ hóa thân sơ kỳ, nhưng với đại địch như lão tổ ma cung thì không phải là đối thủ.

Tu vi Tử Mặc Ly tương đương với nàng, vì thế độc tố trong người nàng vẫn có ảnh hưởng với hắn, nhưng lão tổ ma cung có tu vi cao hơn nàng một bậc, trước mặt lão tổ ma cung, độc công của nàng không có tác dụng gì, nàng duy nhất có thể có được truyền thừa thần thuật của Nguyệt Thần tôn, vốn dĩ tu vi trước mặt nàng, vốn không cách nào sử dụng thần thuật được, mà nếu cứ cố sử dụng, kết quả cuối cùng chỉ biết giống kết cục lần trước đấu với Tử Ngọc Đạo Quân mà thôi.

Lần trước lúc nàng tắt thở, cuối cùng chính là nhờ Diêm Tinh Vân không tiếc tổn hao tu vi cả đời và máu huyết mới cứu được nàng, nếu có lần hai thì nàng phải chết là cái chắc.

Nói cho cùng, nàng bây giờ còn quá yếu! Vốn ở giới tu chân, tu sĩ nguyên anh hậu kỳ đã là một kẻ đứng đầu rất lợi hại rồi, nếu với người khác thì dĩ nhiên không cần phải cố nữa, nhưng nàng thì không được, bởi vì kẻ địch của nàng thật sự quá cường đại, tạm thời bất luận nàng có ân oán gì với Diệp Khuynh Tuyết, với Tử Ngọc Đạo Quân và lão tổ ma cung, ai trước mặt nàng cũng không thể đối phó được.

Tử Ngọc Đạo Quân là hậu thuẫn lớn nhất của Diệp Khuynh Tuyết, cũng càng là tử địch không chết không ngừng được cùng nàng, còn Ma cung nàng vốn chẳng muốn dây vào, nhưng lại ngại nếu đối phương tới tìm nàng.

Với tính cách Tử Mặc Ly, ân oán trước mà chưa kết thúc, sau này cũng không bỏ qua cho nàng, huống chi, nàng bây giờ còn có thân phận là luyện đan sư cấp chín nữa, bị bức nàng luyện đan, đừng có nói tới Tử Mặc Ly mà cho dù là lão tổ ma cung cũng có khả năng vô cùng tự mình ra mặt đối phó nàng.

Nhớ tới trong truyện miêu tả về lão tổ Ma cung, Lâm Nguyệt cau mày lại, theo kế hoạch trước của nàng, lần này nàng trở về giới tu chân, chính là nghĩ cách kết thúc ân oán giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết, rồi sau đó chuyển tâm tu luyện để đột phá Hoá Thân.

Nhưng kẻ hoạc lại thay đổi khó lường, Tử Mặc Ly đột nhiên xuất hiện, phá vỡ kế hoạch định sẵn của nàng, thậm chí bởi vì Quân tử huyền, nàng đã bại lộ thân phận hoàn toàn, từ đó nàng có muốn tiếp tục giấu mình nữa thì là không thể.

Trong truyện, còn có trăm năm nữa chính là cuộc chiến Chính Ma bắt đầu, đến lúc đó, nàng dĩ nhiên sẽ bị cuốn vào đó, mà như tu vi hiện giờ của nàng, trong trận chiến chính ma cũng không được lợi gì, vì thế nàng mới muốn trong một trăm năm này đột phá hóa thân.

Chỉ cần nàng thành công đột phá hóa thân, tại bề mặt giới tu chân, sẽ không còn địch thủ nữa, bất kể là Tử Ngọc Đạo Quân hay là lão tổ ma cung đều không còn uy hiếp nàng được nữa.

Nhưng hiện giờ nàng đừng có nói tới chuyên tâm tu luyện mà cả việc cơ hội tìm Diệp Khuynh Tuyết kết thúc ân oán cũng rất khó, vì nàng phải tránh lão tổ ma cung đuổi giết, lại muốn ngoài tích lũy linh lực ra, cũng muốn tăng thần thức lên, chỉ có thể mới có thể đắc đạo, mới có thể đột phá hóa thân thành công.

Hiện giờ toàn bộ kế hoạch cũ của nàng đã bị phá vỡ, lại có thêm một đại địch như lão tổ ma cung vậy, nàng muốn trong thời gian ngắn hóa thân là không thể, chỉ đành tìm một cơ hội khác, theo một mặt khác để đề cao thực lực của mình. Chỉ có thực lực đủ mạnh, đợi kẻ địch tìm tới cửa nàng mới có năng lực đấu một trận!

Tự thân tu vi vô dụng, thần thuật thì không cách nào dùng nổi, Lâm nguyệt khổ sở, rốt cuộc cũng tìm được cách để gia tăng thực lực của mình.

Năm đó ở Côn Lôn, nàng chiếm được một khối sắt, miếng sắt này vốn là tàn phiến tiên bảo, mấy năm nay, nàng lúc nào cũng dành thời gian để nghiên cứu khối tiên bảo tàn phiến này, cuối cùng vào một năm trước cũng hiểu thấu đáo tàn phiến, hơn nữa còn biết được mảnh tàn phiến khác ở chỗ nào.

Chỉ cần tập hợp đủ tàn phiến, đến lúc đó nàng có thể dùng tàn phiến này để dung hợp luyện hóa, đạt được một cực phẩm tiên khí hoàn chỉnh.

Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết trên chiến trường Chính ma, chính là dựa vào khối tiên khí cực phẩm này để đại sát tứ phương, bằng tu vi Nguyên anh hậu kỳ, chém chết Hóa thân.

Mà hiện giờ nếu nàng muốn lấy được tiên khí cực phẩm, dĩ nhiên sẽ không còn sợ đám người của lão tổ Ma cung nữa. Trong lòng đã quyết, lúc này Lâm Nguyệt quyết định đi tìm tung tích những mảnh vụn tiên khí khác, tạm thời không hội hợp với Hồ Bá.

Vì thế Lâm Nguyệt truyền âm cho Hồ Bá, dặn ông đi tới thành La Châu đợi nàng, sau đó ngự kiếm hướng về Thanh Châu bay đi.

Căn cứ vào mảnh mỗi mảnh tiên tiên bảo, trong đó có một mảnh vụn tiên khí ở trong Hoan Hi Tông Thanh Châu, vì thế Lâm Nguyệt quyết định đi tới Hoan Hi tông Thanh Châu để lấy, rồi lại tiếp tục tìm kiếm những mảnh vụn tiên khí khác.

Sở dĩ đi Thanh Châu trước, thứ nhất là vì so với những chỗ có mảnh vụn tiên khí khác thì Thanh Châu cách nàng gần nhất, thứ hai là lúc trước nàng tới thế giới này, đã kết thành phần nhân quả với Bạch Ngọc Diệp.

Người tu đạo, chú trọng nhất là nhân quả, nhất là tu vi Lâm Nguyệt đã tới đỉnh nguyên anh hậu kỳ, chỉ kém một bước là lên tới Hóa thần, nàng muốn thành công lên Hóa Thần, thì nhất định phải chấm dứt chút nhân quả, đây cũng là lý do tại sao trước khi nàng giết chết Diệp Khuynh Tuyết, là nguyên nhân chuẩn bị lên hóa thần.

Còn Bạch Ngọc Diệp, dù hẳn không có ý tốt gì, nhưng cuối cùng hẳn cũng có công nuôi dưỡng Bạch Như Nguyệt, phần ân tình này Lâm Nguyệt không thể quên, huống chi, sau đó nàng trốn đi, nghĩ kỹ thì Bạch Ngọc Diệp cũng không gây ra tổn thương nào cho nàng.

Vì thế mục đích Lâm Nguyệt đi chuyến này tới Thanh Châu, ngoài tìm mảnh vụn tiên khí ra, còn muốn chấm dứt phần ân tình giữa nàng và Bạch Ngọc Diệp nữa.

Côn Lôn, sau núi, trong ảo trận nào đó.

Diệp Khuynh Tuyết mặt ửng hồng, yếu điệu vô lực rúc vào lòng Tư Mặc Ly nói dịu dàng, “Tư Mặc ca ca, chuyện huynh nói trước với muội, khi nào thì mới có thể tiến hành được vậy?”

Tư Mặc Ly đặt tay lên bộ ngực cao vút của Diệp Khuynh Tuyết ra sức nắn bóp, lúc này mới cười bảo, “Lão già Tư Ngọc Đạo Quân kia chẳng phải là bề quan đó sao? Nàng gấp gì chứ?”

“Mặc dù sư phụ bề quan, nhưng dù sao lão cũng là tu sĩ hóa thần, ai mà biết lão có đột ngột xuất quan không nữa? Muội lo lắng chẳng may lão ta đột nhiên xuất quan, bức muội đi lấy thần kính Côn Lôn cho lão, đến lúc đó, muội...” Long mây Diệp Khuynh Tuyết cau lại, giọng mảnh mai bất lực, khẽ ngẩng đầu lên nhìn Tư Mặc Ly, thần sắc đó lộ ra yếu ớt, rất dễ khiến nam nhân thấy đau lòng thương tiếc.

Quả nhiên Tư Mặc Ly bị bộ dạng yếu liễu đào tơ này của nàng ta thu hút, trong con mắt tối đen chợt lóe lên thần sắc nhu hòa, nói dịu dàng, “Tuyệt Nhi, nàng đừng có lo, chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, đợi ta chuẩn bị xong hết thảy, đến lúc đó nàng không cần phải sợ lão già kia nữa”

“Tư Mặc ca ca, muội thật sự rất sợ... Huynh biết không, sư phụ lão ta thu muội làm đồ đệ, vốn chẳng có ý tốt gì, nhưng lão ta chỉ muốn muội vào trong cấm địa Côn Lôn lấy giúp thần kính Côn Lôn ra cho lão mà thôi, chưa nói tới trong cấm địa có nhiều nguy hiểm tới cỡ nào, chỉ nói tới mỗi thần kính Côn Lôn thôi, đây chính là thần khí nhà, cả tu sĩ hóa thần cũng đều không thu phục được nó, với tu vi của muội vậy, chỉ e còn chưa chạm tới thần kính thì đã bị khí thể của thần khí kia hóa thành tro bụi rồi!”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết hơi nghẹn ngào, nói ra vô cùng yếu ớt, “Muội vốn không thể chống lại lệnh sư phụ, tư Mặc ca ca, Tuyệt Nhi bây giờ chỉ có mỗi chỗ dựa là huynh mà thôi...”

Động tác Tư Mặc Ly dịu dàng vỗ Diệp Khuynh Tuyết nhẹ nhàng, dịu dàng an ủi nàng ta, nhưng sâu trong con ngươi đen nháy lại chợt lóe lên tia giễu cợt và mắt kiên nhẫn.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết cố tỏ ra đáng vẻ méo mó yếu ớt như thế, không hiểu sao trong lòng Tư Mặc Ly thấy cực phiền chán, trong đầu bất giác lại nhớ tới một gương mặt nghiêng thành tuyệt sắc khác.

Cô gái có vẻ trong trẻo lạnh lùng kia, mặc dù bề ngoài nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng tính tình thì cực kỳ cương liệt, so với đáng vẻ giả vờ, khí chất yếu ớt của Diệp Khuynh Tuyết lại càng thêm thu hút người khác.

Tiếc là cả người nữ nhân đó đều là gai nhọn, nghĩ muốn thuần phục cực kỳ không dễ. Nghĩ đến đây, trong lòng Tư Mặc Ly thấy tiếc hận mãi, nhưng ngoài miệng lại vẫn cứ dịu dàng khuyên giải Diệp Khuynh Tuyết, “Chẳng lẽ Tuyệt Nhi không tin ta nữa sao? Nếu ta đã đồng ý với nàng, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ ra tay, chuyện này nếu thành công, tới lúc đó, ta chẳng những có được thần khí, mà nàng cũng có thể được tu vi cả đời của Tư Ngọc Đạo Quân, chỉ cần đoạt được tu vi của Tư Ngọc Đạo Quân, nàng sắp đột phá tới Hóa Thần rồi, tới lúc đó nàng và tay tay dắt tay, đôi mắt khắp cả toàn bộ giới tu chân ai còn có thể ngăn được chúng ta nữa chứ?”

“Nhưng mà...”

Diệp Khuynh Tuyết định nói gì nữa, nhưng đã bị Tư Mặc Ly cắt lời, “Tuyệt Nhi, nàng cứ nóng lòng vậy, thì ai cùng sợ hết sao? Hay nàng vốn chẳng phải thật lòng với ta, hiện giờ như vậy, chỉ vì muốn ta giúp nàng đối phó với Tư Ngọc Đạo Quân chẳng?”

“Muội không có...”

Nghe thấy lời Tư Mặc Ly nói, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cứng lại, vô thức mở miệng phủ nhận.

“Tuyệt Nhi, nàng thành thật nói cho ta biết, sau khi nàng thành công lấy được tu vi của Tư Ngọc Đạo Quân, có phải thật sự cùng ta trở về Ma cung không?” Giọng Tư Mặc Ly hơi không vui, ôm lấy thân người ngọc, khiến người ta cảm giác như đang ghen vậy.

“Muội, muội...”

Cứ việc Diệp Khuynh Tuyết là cao thủ diễn trò, nhưng giờ phút này tâm bị Tur Mặc Ly nói thẳng toẹt ra, cũng khó tránh khỏi bất giác thất thần, nhưng tóm lại nàng ta là người có tâm cơ thâm trầm, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hai mắt đỏ hồng, ướt đầm lệ nhìn Tur Mặc Ly, nói nghẹn ngào, “Tur Mặc ca ca, huynh, sao huynh lại có thể không tin muội thế? Huynh, huynh biết rõ ràng muội đối với huynh là thật lòng mà...”

“Thật không?” Khóe môi Tur Mặc Ly cong lên hơi cười châm chọc, chỉ chợt lóe lên thôi, mặt vẫn cứ phụng phịu, đầy ghen tị nói, “Nàng đã là người yêu của ta rồi, vì sao vẫn còn muốn định ước song tu với Quân Tử Huyền hả? Cũng vốn chính là nàng đang lợi dụng ta, người trong lòng nàng là Quân Tử Huyền!”

“Tur Mặc ca ca, huynh biết rõ định ước song tu giữa muội và Quân sư huynh là bị ép mà, muội, muội đều đã là người của huynh rồi, huynh, vì sao huynh không tin muội chứ?”

Diệp Khuynh Tuyết khóc đầm lệ thoát nhìn rất đau lòng, nước mắt cứ như những hạt ngọc chảy từ trên gò má trắng nõn rơi xuống, hơn nữa nàng ta cố sức giả vờ tư thế cực yếu ớt, nhìn quả thật cũng đầy thương cảm thật sự.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ta tin muội là được chứ gì...” Mắt Tur Mặc Ly lóe lên, đưa tay ra ôm lấy Diệp Khuynh Tuyết vào lòng, lúc Diệp Khuynh Tuyết không nhìn thấy hân, biểu hiện trên mặt lạnh lùng vô cùng, đâu còn biểu hiện đầy thâm tình vừa nãy nữa chứ?

Đôi nam nữ này, hai bên ai cũng có mưu đồ riêng, đồng thời cũng là cao thủ diễn trò. Với tâm tư của Diệp Khuynh Tuyết, Tur Mặc Ly đã sớm biết, thực ra hân biết Diệp Khuynh Tuyết một mặt vừa thông đồng ở cùng hân, một mặt vẫn không hết hy vọng có được Quân Tử Huyền lại cố làm ra vẻ ta đây tro trên, song hân vẫn muốn lợi dụng Diệp Khuynh Tuyết, vì thế không nói toạc ra, nhưng hiện giờ thấy Diệp Khuynh Tuyết như thế, tia tình ý cuối cùng trong lòng với nàng ta cũng bị cắt đứt hoàn toàn.

Mà Diệp Khuynh Tuyết, tuy cũng không biết được Tur Mặc Ly đối với nàng ta chỉ là hư tình giả ý, nhưng nàng ta chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng Tur Mặc Ly mà thôi, nàng ta muốn mượn dùng thế lực của Tur Mặc Ly để thoát khỏi Tử Ngọc Đạo Quân, lại càng muốn lợi dụng Tur Mặc Ly để thôn tính cướp lấy Ma công và tu vi của Tử Ngọc Đạo Quân, còn phần nàng ta đồng ý sau khi Tur Mặc Ly thành công cướp được tu vi của Tử Ngọc Đạo Quân, rời khỏi Côn Lôn gia nhập Ma cung, dĩ nhiên là giả.

Nàng ta sở dĩ đồng ý với Tur Mặc Ly gia nhập Ma cung, chỉ là muốn trấn an Tur Mặc Ly, để hân trung thành với bản thân mình mà thôi. Trở thành Ma tu ư? Diệp Khuynh Tuyết liên tưởng cũng không nghĩ tới, nàng ta phải làm chính là trở thành Tuyết tiên tử bằng thanh ngọc khiết, cao cao tại thượng ở giới Tu Chân mà không phải là thanh danh Ma Nữ chói tai ở Ma đạo!

Huống chi, nàng ta cũng chẳng có mấy thật lòng với Tur Mặc Ly mấy, người trong lòng nàng ta vốn là Quân Tử Huyền, vì thế Tur Mặc Ly trong lòng nàng ta chẳng qua chỉ là công cụ nàng ta dùng để cướp lấy tu vi mà thôi!

Thấy vẻ mặt Tur Mặc Ly đầy đau lòng an ủi mình, Diệp Khuynh Tuyết chôn mặt sâu trong lòng Tur Mặc Ly đắc ý nở nụ cười, nam nhân này, đúng là vẫn còn luyến tiếc nàng ta mà...

“Tur Mặc ca ca, huynh lúc nào cũng bắt nạt muội...” Trong lòng cực kỳ đắc ý, Diệp Khuynh Tuyết vẫn không quên diễn trò tiếp.

“Aizzz, ai bảo trong mắt nàng hiện giờ lại chỉ có mỗi Quân Tử Huyền là vị hôn phu chứ? Nàng như vậy, có thể tưởng tượng ra tâm tư của ta thế nào sao?” Tur Mặc Ly thở dài, thần sắc âm trầm nói ra.

“Tur Mặc ca ca, thực xin lỗi...” Diệp Khuynh Tuyết cất giọng an ủi, “Người muội yêu chỉ có mỗi Tur Mặc ca ca thôi, giữa muội và Quân sư huynh chẳng qua chỉ là vị hôn bầu bạn trên danh nghĩa mà thôi, hơn nữa đến lúc đó, muội lại muốn đi cùng Tur Mặc ca ca tới Ma cung rồi, Tur Mặc ca ca cần gì phải lo lắng nữa chứ...”

“Vây, Tuyết Nhi à, nàng biết không? Lúc trước ta có gặp được Quân Tử Huyền đó, nàng nói xem, nếu hân mà biết vị hôn thê của hân sớm đã là nữ nhân của ta thì hân làm sao nhỉ?”

Ánh mắt Tur Mặc Ly chợt lóe lên, bỗng cười hời.

“Tur Mặc ca ca, huynh, huynh đã nói quan hệ của chúng ta cho Quân sư huynh rồi sao?”

Diệp Khuynh Tuyết nghe xong lời Tur Mặc Ly nói, trong lòng bất giác cả kinh, bật ra khỏi lòng Tur Mặc Ly, hai mắt tròn tròn không dám tin nhìn Tur Mặc Ly.

Thấy Diệp Khuynh Tuyết như thế, Tur Mặc Ly bất giác gợn tím mặt, giọng cực lạnh lùng, “Tuyết Nhi, nàng phản ứng mạnh như vậy làm gì hả? Chẳng lẽ nàng thực sự thích Quân Tử Huyền thật sao? Nếu không sao lại phải sợ hân biết quan hệ của chúng ta chứ?”

“Muội...”

Diệp Khuynh Tuyết cả kinh, thấy thần sắc Tur Mặc Ly khó coi, bất giác biết mình có phản ứng hơi quá, khiến đối phương hoài nghi, bất giác vội nói ra, “Không, không phải thế, Tur Mặc ca ca, muội chỉ sợ Quân Tử Huyền biết rồi, thì sẽ nói cho sự phụ, huynh có biết không, ước hẹn song tu này, là vì sự phụ định ra cho muội, nếu mà bị sự phụ biết muội và huynh ở cùng nhau, chỉ sợ...”

Nghe xong lời Diệp Khuynh Tuyết nói, sắc mặt Tur Mặc Ly giãn ra, chỉ là vẫn cứ lặng nhìn Diệp Khuynh Tuyết, trầm mặc không nói, một lát sau, vẫn cất giọng nhàn nhạt, “Nàng không phải lo, ta dĩ nhiên tin nàng, hơn nữa, Quân Tử Huyền này chỉ sợ cũng có người trong lòng rồi”

“Người trong lòng Quân sư huynh sao?”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết khẽ biến, hai tay theo bản năng nắm chặt lại, tạm ngừng chút, mới miễn cưỡng nói cười, “Tur Mặc ca ca sao biết Quân sư huynh có người trong lòng chứ? Người đólà ai thế? Muội biết không?”

“Nói ra thật đúng là khéo làm sao, người trong lòng Quân Tử Huyền đó, nói đi nói lại, Tuyết Nhi thật đúng là biết rõ, hơn nữa còn rất quen thuộc đó”.

Nói đến đây Tur Mặc Ly ngừng chút, cứ như không thấy sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết trở nên khó coi trong nháy mắt, cười bảo, “Nữ nhân kia nhìn trông rất đẹp, chẳng trách mà Quân Tử Huyền lại thích nàng ta. Đúng rồi, Tuyết Nhi, nữ nhân kia chính là nghịch đồ bị Tử Ngọc Đạo Quân trục xuất khỏi Côn Lôn, tên là nữ tu Lâm Nguyệt đó”

“Lâm Nguyệt...”

Người trong lòng Quân sư huynh thích quả nhiên là nàng ta sao? Hai tay Diệp Khuynh Tuyết nắm chặt lại, móng sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, gần như dùng hết sức lực khiến toàn thân mới miễn cưỡng ép con ghen ghét mãnh liệt xuống tận sâu trong lòng lại, miễn cưỡng mỉm cười, nói, “Hóa ra là nàng ta, nghe nói Lâm Nguyệt trông cực đẹp, Tuyết Nhi so ra kém tuyết đối, chẳng trách mà được Quân sư huynh ái mộ”

“Lâm Nguyệt đó mặc dù trông cực đẹp, nhưng trong lòng ta Tuyết Nhi là người đẹp nhất” Tur Mặc Ly nhìn thần sắc đầy ghen ghét của Diệp Khuynh Tuyết, trong mắt càng lóe lên châm chọc, ngừng chút, lại như lơ đãng nói ra, “Tuyết Nhi, ta vẫn nhớ, Lâm Nguyệt đó hình như có thù oán gì với nàng phải không?”

“Vâng, năm đó giữa muội và nàng ta vốn quan hệ tốt vô cùng, nàng ta so ra còn nhỏ hơn muội, muội thấy nàng ấy đáng thương, cũng coi nàng ấy như muội muội mà chiều cô chăm sóc, lại không ngờ, nàng ấy nhìn có vẻ ngoan ngoãn, nhưng tâm tư lại độc ác đến vậy, năm đó thời điểm ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, thế mà dám mưu hại đồng môn, sau đó bị muội vạch trần, lại còn muốn giết muội diệt khẩu, may mà lúc đó muội có pháp bảo của sư phụ bảo vệ tính mạng, mới tránh được một kiếp. Sau khi rời khỏi bí cảnh, muội đã vạch trần tội ác nàng ấy, cũng vì thế, sư phụ muội mới trục xuất nàng ấy ra khỏi Côn Lôn.”

Nói đến đây, Diệp Khuynh Tuyết ngừng chút, nhìn thoáng qua sắc mặt Tur Mặc Ly, lại nói tiếp, “Sau khi nàng ấy bị trục xuất khỏi Côn Lôn, thì biến mất, chẳng ngờ được hiện giờ đã qua hơn mười năm, nàng ấy lại xuất hiện, hơn nữa Quân sư huynh thế mà lại thích nàng ấy”

“Tuyết Nhi ghét nàng ấy lắm sao?” Tur Mặc Ly nghe lời thay đen đổi trắng của Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng thấy cực phản cảm, nhưng bên ngoài vẫn lạnh te, mỉm cười hỏi.

“Trước đây nàng ấy mưu hại đồng môn, chẳng để ý gì tới tình tỷ muội, muội dĩ nhiên là ghét nàng ấy rồi”

Diệp Khuynh Tuyết cúi gầm mặt xuống, nàng ta đâu chỉ không thích Lâm Nguyệt thôi đâu, mà nàng ta quả thật hận chi muốn giết chết nàng bằng được ấy chứ!

“Nếu Tuyết Nhi đã không thích, vậy tìm cơ hội giết chết là được rồi!” Ánh mắt Tur Mặc Ly chợt lóe, nói ra lạnh nhạt.

Hai mắt Diệp Khuynh Tuyết sáng ngời, ngẩng mạnh đầu lên, buột miệng hỏi, “Tur mặc ca ca có cách giết chết nàng ấy sao? Nhưng mà muội nghe nói, tu vi hiện giờ của nàng ấy rất mạnh, hơn nữa lại còn là luyện đan sư cấp chín nữa...”

“Tuyết Nhi, nàng thật sự muốn giết chết nàng ấy sao?” Tur Mặc Ly vẻ mặt kinh ngạc nhìn thẳng Diệp Khuynh Tuyết, cứ như thấy kinh ngạc với thái độ không thể dời nổi của nàng ta vậy.

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cứng lại, biết biểu hiện của mình quá vội vàng, không phù hợp với hình tượng yếu ớt thiện lương mà nàng ta giả vờ từ trước, vội vàng lộ ra vẻ mặt ảm đạm, u ám nói, “Thực ra muội cũng không muốn đâu. ... Mặc dù tâm tư nàng ta có độc ác thật, dù sao cũng là một mạng người, muội chỉ sợ nàng ấy lợi dụng sự quan tâm của Quân Sư huynh mà gây bất lợi với Côn Lôn thôi. ... Mặc dù sao này muội sẽ đi cùng Tur Mặc ca ca tới Ma cung, nhưng còn Côn Lôn cuối cùng vẫn là sư môn của muội...”

“Nếu Tuyết Nhi đã không muốn nàng ấy sống, ta dĩ nhiên sẽ giúp Tuyết Nhi rồi, thế này đi...” Giọng Tur Mặc Ly thấp dần, cuối cùng biến thành truyền âm. Mà hai mắt Diệp Khuynh Tuyết càng ngày càng sáng rực, một lát sau lại cười dịu dàng với Tur Mặc Ly, khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Gặp Long Ngạo Thiên

Biên giới Thanh Châu, trong khu rừng rậm rạp của dãy núi Lang Nha. Lâm Nguyệt ngồi xếp bằng dưới một gốc cây tán to rậm rạp, hai mắt khép hờ, bên

ngoài thân thể hiện ra ánh sáng mờ hồ, linh khí từ khắp nơi kéo đến chậm rãi được cơ thể hấp thu.

Chừng khoảng thời gian một nén hương, Lâm Nguyệt cảm thấy linh lực trong cơ thể đã bão hòa, mở bừng mắt ra, mũi chân điểm nhẹ, bay về hướng Tây trong dãy núi bay đi.

Mấy chục năm qua, nàng lại lần nữa đi tới dãy núi Lang Nha. Năm đó, nàng vì chạy thoát khỏi khống chế của Bạch Ngọc Diệp, đã dựa vào ký ức trong truyện, đi vào động phủ của tu sĩ thượng cổ, đoạt được cơ duyên vốn của Diệp Khuynh Tuyết, sau đó bất cẩn chạm phải trận truyền tống thượng cổ trong động phủ, được trận truyền tống tới đây.

Nàng năm đó chỉ là tiểu tu sĩ vừa mới đột phá luyện khí tầng một, mà nàng lúc đó cả năng lực tự vệ cũng không có, sau đó trong dãy núi Lang Nha hung hiểm ấy, còn xui xẻo đụng phải ma tu.

Đứng trên không trung, Lâm Nguyệt nhìn về sơn cốc cách đó không xa, trong lòng cảm khái vạn phần. Năm đó nàng chính là gặp ma tu ở trong sơn cốc hoang vu ấy, suýt nữa thì chết trong tay ma tu, sau đó lại được Quân Tử Huyền cứu, dẫn nàng tới Côn Lôn...

Hiện giờ đã mấy chục năm trôi qua, nàng sớm đã không còn là tiểu tu sĩ nhỏ yếu năm đó nữa, thời gian ba mươi năm, với một tu sĩ mà nói chỉ như một chuyện chớp mắt mà thôi, còn với nàng mà nói thì lại có biến hóa tới nghiêng trời lệch đất.

Năm đó gặp phải ma tu nàng hiện giờ vẫn còn nhớ rất rõ, nàng còn nhớ tên ma tu có tu vi trúc cơ ấy, trong mắt nàng mới mạnh mẽ làm sao, nàng hao hết tâm tư, tính toán hết thảy, cuối cùng vẫn không cách nào thoát khỏi tay đối phương, nếu không phải gặp được Quân Tử Huyền, thì đã sớm vùi thây ở nơi hoang dã này rồi.

Mà giờ đây đừng có nói là tu sĩ trúc cơ, mà kể cả là tu sĩ Kim Đan, trong mắt nàng chỉ như một con kiến hôi mà thôi, thời gian ba mươi năm, nàng đã trưởng thành hoàn toàn, hiện giờ, bất kể là tu sĩ trúc cơ hay là tu sĩ Kết Đan, đều không uy hiếp được nàng, chỉ là thực lực nàng càng mạnh, kẻ địch của nàng lại càng mạnh hơn, như đối mặt với lão tổ Ma cung vậy, hiện giờ tình cảnh của nàng thật ra cũng chẳng khác mấy so với lúc đụng phải ma tu kia, điều khác duy nhất là, năm đó nàng quá nhỏ yếu, cả sức phản kháng lại cũng không có, còn hiện giờ, nàng nhất định có tư cách phản kháng của bản thân.

Tu vi càng mạnh, lại gặp kẻ địch càng mạnh hơn, lão tổ ma cung chỉ là một vết khắc trong đường đời mà nàng gặp phải thôi, kẻ địch thật sự của nàng, là ở trên Cửu Trùng Thiên kia, những người đó, còn lợi hại gấp trăm ngàn lần hơn lão tổ Ma Cung nhiều, nếu nàng cả cửa ải trước mặt mà không qua nổi, thì sao có thể trở lại Cửu Trùng Thiên được chứ?

Hiện giờ nàng cần không phải gặp trở ngại mà lùi, mà cần phải có trái tim của một cường giả.

Nhìn dãy núi hoang vu, Lâm Nguyệt chỉ thấy một tiếng rắc giòn tan vang lên, sâu trong lòng như có vật gì đó phá vỡ, tâm tình trong nháy mắt như rõ ràng hẳn. Kể từ sau khi đột phá nguyên anh, cũng không thấy tâm cảnh động tĩnh gì, mà tại giây phút này thế mà lại đột phá.

Tâm tình tăng lên trong nháy mắt, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy một luồng khí mát lạnh từ đan điền dâng lên, rồi sau đó không ngừng chạy trong kinh mạch, linh lực trong cơ thể vốn dĩ động chút, bị luồng khí mát lạnh tiếp tục trấn an dần, tu vi càng thêm ngưng thực, vững chắc hơn.

Ngoài tu vi được củng cố thêm vững chắc ra, Lâm Nguyệt còn mơ hồ cảm ứng có một tia quy tắc mờ mịt, chỉ là cảm giác đó cực kỳ huyền diệu, thậm chí nàng vẫn còn chưa kịp ngắm nghía thêm thì nó đã biến mất.

Lâm Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định ngưng thân lần nữa, cẩn thận cảm ứng một lần, song cuối cùng vẫn đành bất đắc dĩ bỏ qua. Tia cảm ứng vừa rồi đó, dù chỉ trong tích tắc, nhưng nàng biết rõ nó có liên quan tới bí mật hóa thân, chỉ là loại cảm giác ấy quá mờ mịt, nàng chưa kịp nắm lấy ngược lại cũng mất đi cơ hội tốt để tăng tu vi bản thân lên.

Nhập định không thành, trong lòng Lâm Nguyệt cảm thấy hơi tiếc, nhưng cũng không miễn cưỡng, đột phá hóa thân phải có duyên, nếu cơ duyên không đủ thì có miễn cưỡng cũng không có được.

Hiện giờ việc cấp bách trước mắt là nên đi tìm mảnh vụn tiên khí trước rồi mới nói sau. Vị trí tông môn Hoan Hi Tông, cách dãy núi Lang Nha không xa, nếu tính toán ước chừng khoảng năm trăm dặm, với tốc độ hiện giờ của Lâm Nguyệt, năm trăm dặm đường không đến một ngày thì có thể tới nơi.

Hoan Hi Tông, đây là tông môn nơi Bạch Ngọc Diệp ở, trong sách cũng có miêu tả tới Hoan Hi tông song cũng không chi tiết, nhưng ấn theo miêu tả trong truyện, Hoan Hi Tông ở giới tu chân Trung Nguyên chẳng qua chỉ là một môn phái bậc trung, vẫn kém những môn phái lớn Côn Lôn kia, nếu nàng nhớ không lầm thì tu sĩ cổ nội tu cao nhất trong Hoan Hi Tông chỉ tới tu vi Kim Đan hậu kỳ mà thôi!

Trong truyện, sau khi Bạch Như Nguyệt mất tích, chẳng bao lâu Bạch Ngọc Diệp đã trở lại Hoan Hi Tông, chỉ trong thời gian mười năm ngắn ngủi, thành công đột phá Kim Đan, đã trở thành thế hệ trưởng lão mới nắm quyền ở Hoan Hi Tông.

Sau đó lại vì sự ghen tị của thái thượng trưởng lão Hoan Hi Tông, vu hãm ông mưu hại chương môn Hoan Hi Tông, ông không thể không bỏ chạy tới La Châu, sau đó gặp được Bạch Như Nguyệt, chống lại Diệp Khuynh Tuyết vì Bạch Như Nguyệt, kết quả đã chết trong tay Diệp Khuynh Tuyết.

Sau khi Bạch Ngọc Diệp chết, chẳng bao lâu Hoan Hi Tông đã bị đám người Diệp Khuynh Tuyết tiêu diệt, lý do diệt môn dĩ nhiên là vì mảnh vụn tiên khí.

Bên trong truyện miêu tả đủ loại liên quan tới Hoan Hi Tông, cũng không nói rõ tại sao Hoan Hi Tông lại không có nhân vật lợi hại nào cả, từ đó, Lâm Nguyệt muốn tiến vào Hoan Hi Tông để tìm mảnh vụn tiên khí dĩ nhiên là thoải mái hơn nhiều.

Lâm Nguyệt chỉ tính toán chút, hiện giờ vào lúc này, Bạch Ngọc Diệp vẫn còn ở Hoan Hi Tông, mà chuyến này nàng đi Hoan Hi Tông đúng lúc đem mọi chuyện của ông xử lý hết thảy, như vậy cũng giảm đi không ít thời gian.

Trong lòng đã quyết, Lâm Nguyệt không muốn trậm chễ nữa, đang định giục linh lực rời đi, song vào lúc này, có một trận linh lực kịch liệt bất ổn đột ngột truyền đến.

Nàng cau mày lại, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía xa đằng trước có một luồng độn quang vòng vèo bay tới, luồng độn quang đó nhìn cực kỳ suy yếu, chỉ xuất hiện trước tầm mắt Lâm Nguyệt một lát, rồi không kim được đã rút từ trên không trung xuống.

Người trên phi kiếm chắc là bị thương rất nặng, Lâm Nguyệt đứng cách hần vài trăm thước, vẫn ngửi thấy một mùi máu tanh nồng.

“Là hần sao?”

Thần thức Lâm Nguyệt quét qua người đó, bắt giác kinh ngạc nhú mày, trên mặt lộ ra kinh ngạc bất ngờ.

“Long Ngạo Thiên... sao hần lại ở chỗ này nhỉ? Tu vi của hần...”

Hai mắt Lâm Nguyệt mở căng nhìn chăm chăm vào nam nhân đang quỳ rạp ở trên mặt đất, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường. Đúng vậy, người xuất hiện đột ngột này, đúng là đệ tử ngoại môn Long Ngạo Thiên tỏa sáng rực rỡ trên trận tí thí Côn Lô, đồng thời cũng là nam phụ ái mộ Diệp Khuynh Tuyết nhất trong truyện.

Với Long Ngạo Thiên, Lâm Nguyệt cũng tiếp xúc không nhiều lắm, chỉ là hiểu rõ trong truyện, Long ngạo Thiên làm người có lòng dạ cực kỳ độc ác, lòng dạ sâu đậm, trong tất cả nam phụ, là một kẻ có lòng tham muốn giữ lấy Diệp Khuynh Tuyết nhất.

Nhưng nếu án theo nội dung vở kịch trong truyện, Long Ngạo Thiên hần là ở Côn Lô mới đúng, mặc dù hiện tại nội dung vở kịch đã bị nàng thay đổi rất nhiều, nhưng Lâm Nguyệt vẫn còn nhớ, trận tí thí ở Côn Lô năm đó, Long Ngạo Thiên cực có cảm tình với Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa nguyên nhân bởi Diệp Khuynh Tuyết mà cực kỳ căm thù nàng.

Chỉ là giờ Long ngạo Thiên khác xa với trong truyện miêu tả quá nhiều, điểm khác biệt nhất chính là tu vi của hần, đã hơn mười năm qua, với tư chất của Long ngạo Thiên, dù chưa thể Kết Anh, ít nhất cũng phải có tu vi Kim Đan hậu kỳ, dù sao hần cùng một đám đệ tử nhập môn Côn Lô, kể cả An Tử Dạ, hay Tư Duẫn, cũng đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ, mà Long Ngạo Thiên so với bọn họ tư chất cũng không kém, hiện giờ tu vi sao lại chỉ dừng lại ở Kim Đan sơ kỳ thôi nhỉ?

Hơn nữa khí tức của hần bây giờ rất nhiều loạn, tu vi đó rõ ràng là cô ép tăng lên, nên có lúc cũng rất nguy hiểm.

Ngay thời điểm trong lòng Lâm Nguyệt dâng lên nghi hoặc, lúc này ở xa bay tới mấy luồng độn quang, người đến đều mặc toàn thân áo bào tu sĩ màu hồng, trong đó có cả nam lẫn nữ, nam tuấn mỹ nữ kiều mỹ, vừa nhìn thì đã biết là cùng đệ tử tông môn.

Tu sĩ đuổi theo có bốn năm người, tu vi những kẻ này cũng không cao, trong đó có hai tu sĩ Kim Đan sơ kỳ dẫn đầu, ba kẻ còn lại có tu vi Trúc cơ hậu kỳ.

Những kẻ đuổi theo này, đã tỏa ra, bao vây quanh Long Ngạo Thiên, trong đó có một thiếu niên tuấn mỹ Kim Đan sơ kỳ thần sắc giễu cợt nhìn Long Ngạo Thiên, mở miệng nói, “Long Ngạo Thiên, giao nội đan Vân Long thú ra, ta có thể cho ngươi chết toàn thây!”

Sắc mặt Long Ngạo Thiên tái nhợt, nhưng thần sắc vẫn ngạo nghễ, lạnh lùng nhìn thiếu niên tuấn mỹ kia, cười lạnh nói, “Chu Văn Phong, ngươi đừng khinh người quá đáng, Vân Long Thú kia là do Long Mô giết, chẳng lẽ những kẻ Hoan Hi Tông các ngươi nghĩ muốn giết người đoạt bảo hay sao?”

“Là ngươi giết thì sao nào? Đây là Thanh Châu, cũng không phải là La Châu, ngươi chẳng qua chỉ là một tán tu, Chu Văn Phong ta muốn đồ của ngươi, là vinh hạnh cho ngươi lắm rồi đó!” Chu Văn Phong cười lạnh nói, nhìn về phía Long Ngạo Thiên với ánh mắt cực kỳ khinh miệt.

“Chu sư huynh, đừng như vậy mà...” Nữ tu Kim Đan kiều diễm yêu mị đứng cạnh Chu Văn Phong đột nhiên cười khanh khách nói, “Người này thoát nhìn cũng được, huynh cứ giao hần cho tiểu muội được không? Tiểu muội cũng không muốn lãng phí thứ lô đỉnh tốt như thế đâu!”

Nói xong, ánh mắt nữ tu yêu mị to gan nhìn Long ngạo Thiên từ trên xuống dưới, nói nũng nịu, “Vị tuấn ca ca này, huynh trở về cùng tiểu muội được không? Tiểu muội bảo đảm sẽ thương huynh...”

Đệ tử khác của Hoan Hi Tông, nghe thấy lời của nữ tu yêu mị, thần sắc cả đám ái muội nở nụ cười, hơn nữa còn mở miệng kêu lớn, “Đúng thế, sư tỷ Thủy Linh của chúng ta cực kỳ thương hương tiếc ngọc mà, ngươi đi theo sư tỷ Thủy Linh, tỷ ấy sẽ yêu thương ngươi thật tốt đó...”

“Đúng thế, mùi vị sư tỷ Thủy Linh cũng ngon lắm nha, bảo đảm có thể khiến ngươi lên đỉnh...”

“Hoan Hi Tông chúng ta cũng không hà khắc với Lô đỉnh lắm, tiểu ca ca à, ngươi đừng có lo lắng mà được không? Đừng có phụ lòng tốt của sư tỷ Thủy Linh nha...”

Mấy đệ tử Hoan Hi Tông thần sắc càn rỡ, chẳng chút kiêng kỵ lớn tiếng trêu chọc, nhìn về phía Long Ngạo Thiên với ánh mắt ái muội, có khinh bỉ, có khinh miệt, cũng có cả tham lam nữa.

Hoan Hi Tông vốn chẳng phải là danh môn chính phái gì, những đệ tử trong môn tu luyện đều là công pháp song tu, với chuyện nam nữ cũng không biết xấu hổ là gì, ngược lại còn rất hãnh diện nữa.

Hơn nữa Hoan Hi Tông ở Thanh Châu cũng được coi như một môn phái bá chủ, những kẻ người lớn lối quen rồi, vốn chẳng biết xấu hổ là gì, cả tu sĩ Trúc cơ kỳ cũng dám lớn tiếng châm biếm Long Ngao Thiên.

Giới tu chân lấy thực lực là chính, tu sĩ có tu vi thấp bình thường gặp phải tu sĩ cao cấp đều không dám thờ ơ, đâu dám to gan như mấy tu sĩ Trúc cơ này chứ? Chuyện như thế này, nếu ở La Châu tuyệt đối không xuất hiện, nếu xuất hiện tình huống vậy, trừ phi thân phận tu sĩ thấp đó không bình thường.

Nhìn thấy cảnh như vậy, Lâm Nguyệt cuối cùng cũng có chút hiểu về giới tu chân Thanh Châu, đó là hiểu biết của người ở đây rất nông cạn, chẳng biết gì cả, cứ ở một nơi nhỏ bé lâu như Thanh Châu, cũng chẳng biết trời cao đất rộng là gì hết.

Xem ra Long Ngao Thiên bị đám đệ tử Hoan Hi Tông làm nhục mặc xanh mét, Lâm Nguyệt bất giác cũng hơi đồng tình với hắn. Tuy nàng không biết Long Ngao Thiên từng một thời kiêu ngạo cao cao tại thượng, vì sao lại lâm vào hoàn cảnh đến mức này, nhưng thân từng là đồng môn, Lâm Nguyệt nhìn thấy hắn bị loại kiến hôi tu sĩ vũ nhục mọi cách như thế, trong lòng cũng thấy khó chịu.

Hơn nữa nàng còn nhìn ra, đệ tử Hoan Hi Tông này chính là muốn chọc giận Long Ngao Thiên, mà với tính cách của Long Ngao Thiên, bị nhục nhã như thế, hẳn dĩ nhiên chẳng cách nào giữ tinh tảo được nữa.

Quả nhiên, dưới sự trêu đùa nhục nhã không ngừng của đệ tử Hoan Hi Tông, sắc mặt Long Ngao Thiên càng ngày càng khó coi, đến cuối cùng trên trán nổi đầy gân xanh, cổ sức đứng dậy từ dưới đất, giờ phi kiếm trong tay lên, hung hăng chém mạnh về phía đám đệ tử làm nhục hắn!

“Câm miệng!”

Sắc mặt Long Ngao Thiên tái mét, phun mạnh một ngụm máu ra, phát ra công kích cực yếu, xem ra là bị thương rất nặng, đã như nổ mạnh hết đà vậy.

Phanh!

Bóng Chu Văn Phong chợt lóe lên, phi kiếm trong tay nhẹ như con diều, gần như chẳng phí chút sức lực nào đã đẩy được phi kiếm của Long Ngao Thiên ra, cười lạnh nói, “Long Ngao Thiên, nếu ngươi biết điều, đồng ý làm lô đỉnh của sư muội Thủy Linh, nếu không ta cũng không ngại giết chết ngươi ngay!”

Lô đỉnh sao? Long Ngao Thiên hẳn cho dù có chết cũng không thể làm lô đỉnh cho người khác!

Hai tay Long Ngao Thiên nắm chặt với nhau, lòng bàn tay bị móng tay đâm rách, chảy ra từng tia máu, không những thế, hắn bị nội thương rất nặng, dùng cố nói là đôi địch, mà cả vận chuyển công pháp cũng đều cảm thấy cô sức hết rồi, kinh mạch đã bị xé nát, nếu hắn mạnh mẽ dùng linh lực, sẽ khiến bị thương nặng thêm mà thôi!

Hắn biết, hắn đã như nổ mạnh hết đà, vốn chẳng chống đỡ được lâu, chỉ là, nếu muốn hắn trở thành lô đỉnh của kẻ khác, hắn nguyện chết cũng không nguyện ý tiếp nhận chuyện này. Lô đỉnh với hắn mà nói, chính là nhục nhã, cũng là công cụ để mặc người ta đùa cợt!

Long Ngao Thiên hẳn cho dù có nghèo, cũng không thể để người ta làm nhục bản thân mình như thế!

“Đáng giận!”

Long Ngao Thiên nhìn nụ cười đầy kiêu ngạo của Chu Văn Phong, trong lòng hận tới mức chỉ muốn xé nát đối phương ra từng mảnh nhỏ mà thôi!

Chu Văn Phong này, hắn đã sớm biết, hơn nữa cũng có quan hệ khá tốt với hắn ta, chỉ là hắn không ngờ được, lần này ở sơn mạch Lang Nha lại đụng phải hắn ta, sau khi đối phương nhìn thấy hắn giết chết thủ Văn Long, đã nổi lòng tham muốn giết người đoạt bảo, ý vào nhiều người, lại thấy hắn bị thương không nhẹ, đã âm thầm âm toán hắn.

Cũng may hắn đã nhận ra dã tâm của đối phương trước, có đề phòng, nhưng cho dù là thế, bị mấy người vây công, tuy cuối cùng hắn cũng chạy ra khỏi vòng vây, song vẫn bị thương nặng.

Hắn chạy trốn một mạch từ dãy núi Lang Nha tới nơi này, lại do bị thương quá nặng, chẳng cách nào ngự kiếm phi hành được nữa, kết quả lại bị những kẻ này đuổi theo kịp!

“Tuấn ca ca, huynh vẫn đi theo tiểu muội đi, nhìn huynh như thế, tiểu muội thật đau lòng quá đi!” Nữ tu yêu mị nháy mắt với Long Ngao Thiên, cười duyên khanh khách, đi về phía Long Ngao Thiên.

Nữ tu yêu mị thân yêu kiều, lúc đi đường thì phong tình vạn chủng, hơn nữa nụ cười kiều diễm và ánh mắt yêu mị tận xương trong nháy mắt khiến mấy nam đệ tử Hoan Hi Tông bị thu hút mà đỏ mặt, hai mắt nhìn say mê.

Long Ngao Thiên nhìn nữ tu yêu mị này, thần sắc vốn sáng giọng trở nên meeng meeng, trong mắt dần xuất hiện một tia mê sắc.

Nữ tu yêu mị thấy bộ dạng này của Long Ngao Thiên, nụ cười trên mặt càng kiều mị hơn, nàng ta chậm rãi tiến lên, đôi môi đỏ mọng cong lên, lúc đóng lúc mở, hà hơi như lan, “Bảo bối, mau tới đây, tiểu muội ta nhớ huynh muốn chết rồi nè....”

Trong mắt Long Ngạo Thiên dường như cố giãy giụa, nhưng rất nhanh sự giãy giụa này đã mất hẳn, thân hình nhích tới với vẻ mặt đầy si mê, hấn chậm rãi nâng tay, hướng về phía nữ tu yêu mị kia...

Nữ tu yêu mị thấy vậy bất giác mừng rỡ, đang định nhào vào lòng Long Ngạo Thiên, nhưng lúc này lại nghe thấy giọng Chu Văn Phong kêu lên, “Sự muội cẩn thận...”

Nữ tu yêu mị cả kinh, đang định lùi lại, nhưng đã chậm một bước, nàng ta chỉ cảm thấy một luồng sáng trắng lướt qua, ngay sau đó trên ngực đau nhức nhói, một thanh kiếm lóe sáng, trong nháy mắt xuyên tim nàng ta.

“Ngươi...” Máu trong miệng nữ tu yêu mị tràn ra, không dám tin nhìn Long Ngạo Thiên.

“Chỉ là chút mị thuật mà dám múa rìu qua mắt ta, ngươi thật cho là Long Mỗ sẽ bị nữ nhân dơ bẩn như ngươi mê hoặc hay sao?”

Hai tay Long Ngạo Thiên nắm chặt phi kiếm, dùng sức rút phi kiếm ra, giờ phút này sắc mặt sắc bén tới đáng sợ, đâu có bộ dáng si mê trước đó nữa chứ?

“Ngươi, ngươi...”

Long Ngạo Thiên rút phi kiếm ra, một luồng máu phọt mạnh ra ngoài, nữ tu yêu mị nhìn trừng trừng Long Ngạo Thiên, trong cổ họng phát ra âm thanh khục khục, không cam lòng ngã xuống.

Tu vi nữ tu yêu mị này cũng ngang ngửa với Long ngạo Thiên, hơn nữa lại cực kỳ tự tin với mị thuật của mình, ai ngờ, Long Ngạo Thiên mặc dù tu vi không cao, nhưng là người có tính bên bĩ, kết quả nữ tu yêu mị chẳng những không cách nào mê hoặc được Long Ngạo Thiên, cũng vì nàng ta quá chủ quan nên mới mất mạng.

“Sự tỷ Thủy Linh...”

“Sự muội...”

Thấy nữ tu yêu mị ngã xuống, đệ tử Hoan Hi Tông khác kêu lên sợ hãi, nhất là đệ tử Trúc cơ kỳ, thấy thi thể nữ tu yêu mị ngã trong vũng máu, sắc mặt tái nhợt mõi. Còn phần Chu Văn Phong, nhìn thấy Long Ngạo Thiên ngay trước mặt mình mà giết chết nữ tu yêu mị, bất giác tức giận vô cùng, rốt cuộc không kìm được vung mạnh phi kiếm trong tay lên, chém thẳng về phía Long ngạo Thiên, rít lên, “Long Ngạo Thiên, ta muốn chém ngươi thành trăm mảnh!”

Long Ngạo Thiên cầm phi kiếm trong tay chống lên mặt đất, cổ miến cường đờ lấy người mình, nhìn về phần nộ của Chu Văn Phong, bên môi lộ ra tia cười lạnh châm chọc.

Hắn đang cười Chu Văn phong dối trá, ở đây, tính cả Chu Văn Phong và tu sĩ nữ tu yêu mị là cao nhất, hơn nữa hắn từng quan hệ khá tốt với Chu Văn Phong, lúc trước hai người cũng từng hợp tác qua, thực lực Chu Văn Phong hắn cũng chưa hiểu hết cả nhưng cũng biết bảy tám phần, hơn nữa hắn đều không phải là kẻ dễ bị người ta mê hoặc.

Nhưng chính là vậy, vừa rồi lúc nữ tu yêu mị thi triển mị thuật với hắn, Chu Văn phong cũng không ngăn lại, rõ ràng là muốn mượn tay hắn loại bỏ nữ tu yêu mị, hiện giờ nữ tu yêu mị đã chết, Chu Văn Phong có thể ra tay giết hắn, cứ vậy, không phải là giết người cướp bảo mà là vì trả thù cho đồng môn.

Mất thấy một kiếm này của Chu Văn Phong sẽ chém đứt đôi Long Ngạo Thiên, nhưng Long Ngạo Thiên lại không tránh né, chỉ là thân sắc lạnh lùng đứng đó, đối mặt với cái chết sắp đến, nhưng trên mặt chẳng chút sợ hãi.

Thực ra, Long Ngạo Thiên không phải không sợ chết, với thương thế của hắn, có thể duy trì tới bây giờ đã là cực hạn rồi, lúc trước hắn còn có thể miễn cưỡng cố liều mạng, nhưng khoảng khắc vừa rồi hắn vì nữ tu yêu mị, muốn ngăn cản mị thuật của đối phương đã đem linh lực trong cơ thể tiêu hao sạch, hiện tại đối mặt với công kích sắc bén của Chu Văn Phong, hắn đã không còn sức chống cự nữa.

So với vùng vẫy giãy chết, cuối cùng vẫn bị đối phương làm nhục, chẳng bằng cứ vậy ngã xuống, ít ra cũng không chịu cảnh bị tra tấn nữa. Hai mắt Long ngạo Thiên vô thần nhìn về phía bầu trời, trong mắt lóe lên chút hận ý và không cam lòng.

Năm đó ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, hắn bị Diệp Khuynh Tuyết tính toán, thật khó khăn lắm mới thoát được mạng từ miệng yêu thú, lại bị thương nặng. Sau khi tiểu bí cảnh đóng cửa, hắn bị tiểu bí cảnh bắn ra, rớt xuống trong dãy núi không biết tên bé quan gần ba năm, mới chữa khỏi vết thương, sau khi lành vết thương, chuẩn bị trở về Côn Lôn, nhưng trên đường trở về Côn Lôn, lại gặp lại Diệp Khuynh Tuyết.

Hắn thật không ngờ, cô gái hắn một lòng ái mộ, lúc nhìn thấy hắn, đều không phải là cực kỳ vui mừng nhào vào lòng hắn ôm ấp, mà câu kết với thiếu chủ ma cung Từ Mặc Ly muốn mạng hắn!

Hắn dùng mọi thủ đoạn, chẳng tiếc sử dụng thuật giả chết, mới có thể trốn thoát khỏi tay đối phương! Tránh được đối phương đuổi giết, hắn lại chẳng dám về Côn Lôn nữa, vốn nghĩ muốn đề cao tu vi rồi trở lại báo thù, cũng không ngờ vì sử dụng bí pháp, khiến kinh mạch của hắn bị thương nặng, trở thành một tán tu, đã không có đan dược chữa lành vết thương, cuối cùng lại mắc bệnh nặng, cô ép để tăng tu vi lên thật khó như lên trời vậy.

Mười mấy năm qua, tu vi hắn lúc nào cũng dừng ở Trúc cơ hậu kỳ chẳng cách nào đột phá nổi, trong mấy năm cuối cùng, hắn gần như đã tuyệt vọng, rơi vào đường cùng, hắn chỉ đành cố ép để Kết Đan.

Mà làm vậy thì tu vi hẳn không cách nào tăng lên nổi nữa, vĩnh viễn dừng lại ở Kim Đan sơ kỳ. Báo thù vô vọng, cùng với sống thống khổ, có lẽ cứ vậy chết đi còn tốt hơn...

Khỏe môi Long Ngạo Thiên nhếch lên cười giải thoát, hai mắt chậm rãi nhắm lại, nhưng đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia sáng trắng, tia sáng này sáng rực bắn rọi tới, chạm đành một tiếng vào phi kiếm Chu Văn Phong, trực tiếp đập nát phi kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Giết Người

Mắt thấy sắp giết được Long Ngạo Thiên, trên mặt Chu Văn Phong trở nên vui vẻ dữ tợn. Hắn biết Long Ngạo Thiên vào ba năm trước ở phường thị Thanh Châu, sau đó hai người cũng hợp tác với nhau mấy lần, bởi thế mà quen biết nhau. Mặc dù Long Ngạo Thiên là tán tu, nhưng lại là người cực kỳ kiêu ngạo, hơn nữa hẳn hiểu gì đó còn nhiều hơn những tán tu bình thường khác, so với tán tu, hẳn lại càng giống như đệ tử một môn phái lớn đi ra ngoài.

Vì trong lòng có hoài nghi, hắn đã từng dò xét mấy lần nhưng Long Ngạo Thiên lại giấu rất kỹ, ngay từ đầu hắn còn sợ Long Ngạo Thiên là đệ tử của một tông môn lớn nào đó đi ra ngoài luyện, nên cứ muốn nhòm ngó gì đó trong tay Long Ngạo Thiên song vẫn không dám ra tay.

Nhưng lúc này đây, hắn và đồng môn sư huynh muội trúc cơ kỳ trong lúc tới trước đây núi Lang Nha để thí luyện tâm cảnh, lại không ngờ gặp được Long Ngạo Thiên.

Lúc ấy Long Ngạo Thiên vừa mới giết chết một con thú Vân Long trưởng thành, lại bị thương, vì thế hắn mới nổi lên tâm tư muốn giết người đoạt bảo.

Linh khí Thanh Châu rất hiếm, đồ tốt không nhiều lắm, nội đan thú Vân Long ở nơi giàu có thì không là gì, nhưng ở Thanh Châu lại cực kỳ trân quý, chiếm được nội đan thú Vân Long, tu vi của hắn sẽ đột phá Kim Đan kỳ, thứ tốt như thế, hẳn dĩ nhiên sao bỏ qua được chứ!

Vì thế hắn giả vờ tới gần Long Ngạo Thiên, muốn đánh lén hắn ta, lại không ngờ mặc dù Long Ngạo Thiên bị thương nặng, nhưng là người cực kỳ cảnh giác, đã khám phá ra ý đồ của hắn.

Đánh lén thất bại, hai bên vạch mặt hoàn toàn, hắn dứt khoát cùng đồng môn vây công Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên bị thương nặng, còn người bên hắn đông hơn, hơn nữa còn có hai tu sĩ Kim Đan sơ kỳ ở đây, vốn cho là có thể thuận lợi giết chết đối phương, lại không ngờ cuối cùng vẫn để Long Ngạo Thiên chạy thoát được.

May Long Ngạo Thiên bị thương quá nặng, cứ việc chạy thoát khỏi vòng vây của họ, cuối cùng cũng không trốn được bị họ đuổi theo. Thấy bộ dạng vùng vẫy giãy chết của Long Ngạo Thiên, hắn biết rõ đối phương đã không chống đỡ được lâu nữa, Long Ngạo Thiên lại lịch thần bí, hơn nữa đồ tốt trong người cũng không ít, hắn nổi lòng muốn chiếm, không có ý nhắc nhở sư muội, mượn tay Long Ngạo Thiên loại trừ đối phương!

Tất cả đúng như hắn suy tính, Long Ngạo Thiên kia quả nhiên không kháng địch bị mê hoặc, còn sư muội điều ngoa kia cũng chết trong tay Long Ngạo Thiên.

Tất cả cũng rất thuận lợi, hiện giờ chỉ cần hắn ra tay giết chết Long Ngạo Thiên, chẳng những có thể lấy được toàn bộ đồ của hắn ta, mà còn ý vào đó báo thù cho cái chết của đồng môn, tận tâm với sư môn!

“Đi chết đi, Long Ngạo Thiên, ngươi chết rồi, tất cả mọi thứ của ngươi đều là của ta...”

Thần sắc Chu Văn Phong dữ tợn, trong lòng gào thét điên cuồng, trên mặt không còn khí chất ôn nhã như ngọc lúc trước nữa. Nhưng ngay trong tích tắc, nét vui mừng điên cuồng trên mặt hắn ngưng lại, hắn chỉ cảm thấy một luồng sáng lóe lên trước mặt, ngay sau đó, mắt thấy phi kiếm sẽ chém Long Ngạo Thiên thành hai khúc bỗng nổ tung lên, mà ngay phi kiếm nổ tung, dính tới tinh thần hắn, hắn chỉ cảm thấy tim đau đớn kịch liệt, phun mạnh một ngụm máu ra!

Phi kiếm đó hẳn dùng linh lực nuôi nó hơn mười năm trời, sớm đã dung hợp cùng với tinh thần của hắn lại, hiện giờ phi kiếm bị hủy, hắn dĩ nhiên bị thương không nhẹ!

“Ài? Là ai? Cút ra đây cho ta!”

Mắt thấy chuyện tốt của mình bị phá hỏng, sắc mặt Chu Văn Phong dữ tợn, phần nộ kêu gào lên! Bất kể là ai, phá hỏng chuyện tốt của hắn, đều phải trả giá cực đắt!

Chu Văn Phong sa vào trong lửa giận ngút trời, đã không còn cẩn thận như bình thường nữa, hắn không nghĩ ra nếu đối phương đã dễ dàng đánh nát phi kiếm của hắn như thế, dĩ nhiên tu vi còn cao hơn hắn rất nhiều, muốn đối phó hắn, vốn chẳng phải là việc khó gì!

Long Ngạo Thiên cũng hơi kinh ngạc mở hai mắt ra, vốn đôi mắt đã hóa tro tàn chợt dấy lên tia hy vọng mong manh, vô thức mở miệng kêu lên, “Không biết vị tiền bối lúc này, mong tiền bối có thể ra tay tương trợ, vẫn bối cảm kích vô cùng, nguyện đem hết sức mình báo ơn tiền bối!”

Nếu không phải sa vào tuyệt cảnh, không ai nghĩ muốn buông xuôi, hiện giờ Long Ngạo Thiên cũng thế, nhưng kết quả hẳn phải chết có khả năng thay đổi tốt, cọng cỏ cứu mạng duy nhất này hẳn dĩ nhiên muốn nắm lấy rồi.

“Hừ...”

Trên không trung truyền đến tiếng hừ lạnh, ngay sau đó, trên bầu trời xanh bao la không có vật gì đột nhiên xuất hiện dao động, một thân ảnh thiếu nữ mảnh mai xuất hiện trên không trung.

Cô gái đó có một mái tóc đen dài tung bay trong gió, trên người mặc bộ đồ tím, trên chiếc eo mảnh mai thắt một sợi dây lụa tím, mặc rất đơn giản, trên người không có bất kỳ trang sức nào, nhưng lại làm nổi bật làn da trắng nõn như ngọc của nàng, hào hoa phong nhã, nghiêng thành vô song.

Thiếu nữ đột nhiên xuất hiện, khiến đám người phía dưới đứng ngây người nhìn, kể cả Long Ngạo Thiên lẫn trong đám người Chu Văn Phong, rồi rít thát thần nhìn thiếu nữ trên không trung, trong mắt lộ ra si mê.

Lâm Nguyệt chậm rãi từ không trung bay xuống, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng quét một vòng, sau đó nhìn trên người Long Ngạo Thiên, nhàn nhạt mở miệng, “Long sư huynh, nhiều năm không gặp, sao huynh lại chật vật đến vậy chứ?”

Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng, khiến Long Ngạo Thiên lấy lại tinh thần trong nháy mắt, trên mặt hấn lóe lên tia kinh nghi, nhưng nhanh chóng đỏ mặt vì lời của đối phương, trong lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Ngươi là...”

Cứ việc Long Ngạo Thiên xấu hổ vì lời nói của Lâm Nguyệt, nhưng vẫn không kìm được mở miệng hỏi. Dù sao nghe thấy giọng nói của đối phương, đối phương rõ ràng biết hắn, mà hắn thì có thể khẳng định chắc chắn hắn chưa từng gặp qua người thiếu nữ này, bởi vì dung mạo và khí chất của đối phương tuyệt sắc xuất trần quá mức, nếu mà hắn đã gặp qua rồi dĩ nhiên không quên được.

“Long sư huynh, nhiều năm không gặp, huynh không nhận ra ta sao?”

Lâm Nguyệt thấy nét mặt ngạc nhiên nghi ngờ trên mặt Long Ngạo Thiên, khóe môi bất giác cong lên hơi mỉm cười.

Năm đó ở Côn Lôn, nàng và Long Ngạo Thiên vốn chẳng gì mà cùng xuất hiện cả, sau đó nguyên nhân đối phương cũng chỉ vì Diệp Khuynh tuyết mà cực kỳ có thù với hắn, nghĩ đến đối phương không nhận ra nàng cũng không lạ, dù sao ngoài những thứ này ra, năm đó nàng cũng chưa lộ ra hình dáng thật của mình trước mặt Long Ngạo Thiên, chắc hẳn trong mắt Long Ngạo Thiên nàng chỉ là một nữ tu tầm thường ở Côn Lôn mà thôi!

“Ta... xin hỏi tục danh của vị sư muội này? Ta thật sự không nhớ ra nổi thân phận của sư muội...”

Long Ngạo Thiên nhìn Lâm Nguyệt, trong đầu cố nhớ lại nhưng mãi vẫn chẳng có ấn tượng gì. Nữ tử tuyệt mỹ như thế, hắn tuyệt đối không quên được, mà trong ký ức của hắn bất cứ ai cũng không giống người thiếu nữ trước mắt này, hắn dĩ nhiên không tin ký ức mình có vấn đề, nhưng mà người thiếu nữ trước mắt này rõ ràng biết hắn, đây rốt cuộc là sao ha?

“Ta tên Lâm Nguyệt, Long sư huynh có ấn tượng nào không?” Lâm Nguyệt nói ra nhàn nhạt.

“Lâm Nguyệt...”

Long Ngạo Thiên nhíu mày, cái tên này nghe rất quen, trong đầu hắn cũng mơ hồ có ấn tượng, trong ký ức hắn, đúng là năm đó ở Côn Lôn có một đệ tử ngoại môn gọi là Lâm Nguyệt, nhưng Lâm Nguyệt đó với người thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt này thật khác nhau quá xa...

Năm đó cái đệ tử ngoại môn tên Lâm Nguyệt ở Côn Lôn, trong lòng Long Ngạo Thiên vẫn còn rất ấn tượng, trong ký ức của hắn, người nữ đệ tử ấy thường có một đám tóc dài rối che mắt gần hết mặt, nhìn không thấy rõ, trong phần đông nữ tu thì hoàn toàn tầm thường.

Mà người thiếu nữ trước mắt này, lại tuyệt sắc vô song, chẳng có chỗ nào tương tự với nữ đệ tử vóc người nhỏ gầy chẳng có chút thu hút gì năm đó.

Chẳng lẽ người thiếu nữ này thật sự là đệ tử ngoại môn ở Côn Lôn tên Lâm Nguyệt năm đó sao? Năm đó sở dĩ nàng tầm thường như thế là vì nàng ấy che dung mạo của mình sao?

Nghĩ đến đây, Long Ngạo Thiên lập tức như bưng tỉnh hiểu ra, bật thốt lên, “Ngươi, ngươi chính là Lâm Nguyệt, Lâm sư muội ư? Năm đó ở trên trận tí thí là đệ tử ngoại môn đánh bại Diệp Khuynh Tuyết đó sao?”

“Xem ra Long sư huynh vẫn còn nhớ tới tiểu muội...” Lâm Nguyệt cười lạnh lùng trong trẻo, nụ cười như đóa bạch liên, trong nháy mắt khiến trăm hoa ảm đạm hẳn.

“Ngươi, ngươi...” Long Ngạo Thiên cứng lưỡi lại, nhìn Lâm Nguyệt không biết nói gì cho phải, trong lòng lại kinh hãi mãi. Năm đó lúc ở Côn Lôn thực ra hắn cũng không quá chú ý tới một nữ đệ tử ngoại môn có tư sắc bình thường, sau này hắn cũng hơi để ý tới Lâm Nguyệt, chẳng qua cũng chỉ vì nàng ở trên trận tí thí đánh bại Diệp Khuynh Tuyết mà thôi.

Năm đó hần tâm cao khí ngạo, trong lòng có tình cảm với Diệp Khuynh Tuyết, cũng từng nguyên nhân bởi Diệp Khuynh Tuyết mà cực kỳ căm ghét với Lâm Nguyệt, sau đó hần bị Diệp Khuynh Tuyết phản bội, lại trải qua nhiều chuyện, lúc hần nghe thấy có một đệ tử ngoại môn bị trục xuất khỏi Côn Lôn, trong lòng còn cảm thán mãi.

Hần không ngờ sau nhiều năm, hần dưới tình huống thế gặp được Lâm Nguyệt, mà hần hiện giờ đã chênh lệch cực lớn với Lâm Nguyệt!

Hần nhìn không thấu tu vi Lâm Nguyệt, nhưng hần biết rõ, tu vi đối phương đã vượt xa hần, kiếp này của hần cũng không cách nào sánh với độ cao đó được nữa.

Mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây, giờ phút này chính là khắc họa nội tâm của Long Ngạo Thiên (ý là tiếc nuối, mất mát).

Ai mà ngờ được, năm đó thoát nhìn nữ đệ tử ngoại môn lúc nào cũng khúm núm, chẳng chút thu hút lại trưởng thành tới bậc này chứ?

Lâm Nguyệt bị trục xuất khỏi Côn Lôn, Long Ngạo Thiên biết rõ, dù sao chuyện này cũng không coi là bí mật gì cả, chỉ cần có lòng hỏi thăm, dĩ nhiên sẽ biết. Hần không rõ vì sao lâm nguyệt bị trục xuất khỏi Côn Lôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng giờ hần đã biết, người thiếu nữ nhỏ yếu năm đó, hiện giờ đã trải qua vô số mưu gió, đã thật sự trưởng thành, tách ra trở thành một đóa hoa chói mắt...

Mà ngay lúc Lâm Nguyệt nói rõ thân phận mình với Long Ngạo Thiên, Đám người Hoan Hi Tông Chu Văn Phong cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, ánh mắt Chu Văn Phong tham lam đánh giá Lâm Nguyệt, trong mắt chợt lóe lên tia sắc nóng rực mờ mịt, nhưng cuối cùng hần cũng có chút kiêng kỵ tu vi Lâm Nguyệt, có ép rục rịch trong lòng lại, nhìn qua cũng không khó khăn lắm, mới bày ra tư thái cây ngọc đón gió cung kính nói với Lâm Nguyệt, “Đệ tử Chu Văn Phong Hoan Hi Tông bái kiến tiền bối”

“Các ngươi là đệ tử Hoan Hi tông sao?” Lâm Nguyệt cứ như giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của đám Chu Văn phong này, lãnh đạm liếc hần một cái, nói lạnh lùng.

“Chúng vẫn bồi đúng là đệ tử Hoan Hi tông” mặc dù Chu Văn Phong cũng giống các đệ tử Hoan Hi tông khác là yêu thích sắc đẹp, nhưng cuối cùng hần cũng không phải là kẻ ngu, trong lòng dù ngập ngề sự xinh đẹp của Lâm Nguyệt, nhưng cũng biết người thiếu nữ trước mắt không phải mình muốn ngập ngề là được, mặt ngoài thần sắc cực kỳ cung kính.

“Hà? Hoan Hi tông các ngươi, có một người tên Bạch Ngọc Diệp không đó?” Lâm Nguyệt hỏi nhàn nhạt, rất hưởng thụ với bộ dạng cung kính của Chu Văn Phong, cũng không có ý chất vấn hần vì sao phải giết Long Ngạo Thiên.

“Hóa ra tiền bối biết Bạch sư thúc sao ạ? Hôm nay Bạch sư thúc là trưởng lão Hoan Hi Tông chúng ta ạ” Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, hai mắt Chu Văn phong ngời sáng, nói vội vàng.

Chu Văn Phong không dám nhìn thẳng vào Lâm Nguyệt, đầu cúi thấp, thần sắc lóe lên không rõ. Người thiếu nữ trước mắt này không rõ có lai lịch gì, chỉ sợ là trên Kim Đan hậu kỳ, tu sĩ cao cấp như thế tuyệt đối không nên chọc vào, cũng không rõ nàng ấy có quan hệ gì với Long Ngạo Thiên, thoát nhìn thì hình như là sư muội đồng môn với Long ngạo Thiên, nhưng Long Ngạo Thiên không phải là tán tu đó sao? Sao hần có thể có sư môn chứ?

Hơn nữa, tu vi người thiếu nữ trước mắt này sâu không lường được, còn lợi hại hơn cả Long Ngạo Thiên, nếu Long Ngạo Thiên có sư môn lợi hại như vậy, sao lại luân lạc tới Thanh Châu trở thành một tán tu không quyền không thế như vậy chứ?

Trong lòng Chu Văn phong ngạc nhiên nghi ngờ mãi, đồng thời trong lòng cũng thầm hỏi hận mình trước ra tay giết Long ngạo Thiên, nếu người thiếu nữ trước mắt này có quan hệ với Long Ngạo Thiên, vậy thì không dễ rồi!

Nhưng nghe giọng đối phương thì hình như đối phương biết Bạch trưởng lão, không rõ nàng ấy có quan hệ thế nào với Bạch trưởng lão nhỉ?

Nhớ tới vị Bạch Ngọc Diệp xinh đẹp yêu nghiệt kia, lại lén nhìn Lâm Nguyệt một cái, trong lòng Chu Văn phong bất giác không kim được nổi lên ghen tị.

“Trưởng lão Hoan Hi tông sao? Quả nhiên không nhầm...”

TRên mặt Lâm Nguyệt lộ ra thần sắc nghi ngại, nói nhỏ một câu, rồi không để ý tới Chu Văn Phong nữa, quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Long Ngạo Thiên một cái, cau mày, tiện tay ném một bình đan dược cho đối phương, nói thản nhiên, “Đem uống đan dược này vào, nửa nén hương mới có thể tạm thời đẩy thương thể trong cơ thể này lại được”

Long Ngạo Thiên tiếp nhận bình đan dược, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Nguyệt, cong môi song vẫn nói khẽ, “Cám ơn”

Nói xong, hần chẳng chút do dự, trực tiếp đổ đan dược trong bình ra, uống vào. Đan dược vào miệng là tan ngay, trong nháy mắt biến thành một luồng mát lạnh chảy vào trong kinh mạch, kinh mạch vốn bị xé nứt đau đớn lập tức đỡ hơn rất nhiều.

Cảm nhận được hiệu quả của đan dược này, con mắt Long Ngạo Thiên bất giác lóe lên kinh ngạc, chỉ một lát đã bị luồng cảm kích thay thế.

Dù đã từng là đồng môn, nhưng hần và Lâm Nguyệt vốn chẳng liên quan gì, thậm chí quan hệ giữa họ cũng hơi ác liệt chút, mà hiện giờ, Lâm Nguyệt chẳng những ra tay cứu hần, còn cho hần linh dược quý hiếm có để chữa thương, điều này khiến Long Ngạo Thiên cảm kích mãi không thôi.

Thấy Long Ngạo Thiên uống đan dược rồi ngồi xuống điều tức, Lâm Nguyệt cũng không nói câu nào, chỉ đứng cạnh lạnh nhìn.

Mà Lâm Nguyệt không lên tiếng, Chu Văn Phong và mấy đệ tử Hoan Hi tông cũng không có bất kỳ động tác lạ nào, đành phải kiên trì đứng bên đợi.

Lâm Nguyệt không mở miệng khiến bọn họ dĩ nhiên cũng không dám rời đi, còn phần giết Long Ngạo Thiên, hiện giờ có muốn cũng đừng nghĩ nữa, đệ tử Hoan Hi tông, kể cả Chu Văn Phong, giờ phút này trong lòng đều hơi bất an, sợ Lâm Nguyệt giận chó đánh mèo với chuyện họ ra tay giết Long Ngạo Thiên.

Nhất là Chu Văn phong, sau khi tỉnh táo lại, trong lòng bắt đầu thấy sợ hãi, đặc biệt là khi thấy Lâm Nguyệt đưa đan dược trị thương cho Long Ngạo Thiên, trong lòng hẳn quả thật sợ hãi chưa từng có.

Cứ vậy, ngay sau khi Long Ngạo Thiên nhắm mắt điều tức, tình cảnh bỗng trở nên căng thẳng hẳn lên, đương nhiên phần căng thẳng này là với đám người Chu Văn Phong. Lâm Nguyệt thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Sau chừng nửa nén hương, Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng mở mắt ra, kết thúc tĩnh tọa. Trải qua điều tức nửa nén hương, hơn nửa hiệu quả đan dược tốt vô cùng, hiện giờ thương thế trong người Long Ngạo Thiên dù vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng tu vi đã khôi phục lại mấy phần, thoạt nhìn trông rất có tinh thần.

“Long sư huynh, những kẻ này huynh định xử lý thế nào?” Thấy Long Ngạo Thiên kết thúc tĩnh tọa, Lâm Nguyệt mở miệng hỏi nhàn nhạt.

Lời vừa nói ra, Long Ngạo Thiên hơi ngẩn người, sau đó hai mắt nổ bùng lên sát khí mãnh liệt, còn đám người Chu Văn Phong sắc mặt biến đổi!

“Long Ngạo Thiên, ngươi giết chết sư muội của ta, nể vị tiền bối trước mặt này, ta cũng không so đo với ngươi, hiện giờ ngươi thả chúng ta đi được không?” Chu Văn Phong thấy mắt Long Ngạo Thiên lộ ra sát khí, trong lòng cả kinh, chẳng đợi Long Ngạo Thiên mở miệng, đã vội vàng nói ra!

“Chu Văn Phong, ngươi tham bảo vật của Long Mỗ, nghĩ muốn giết người đoạt bảo, hôm nay Long Mỗ bỏ qua cho ngươi, quả thật là nằm mơ rồi!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên tối mịt, lạnh lùng nhìn Chu Văn Phong, giọng lạnh băng.

“Long Ngạo Thiên, ta biết rõ mình có lỗi với ngươi, nhưng không phải ngươi không sao rồi đó thôi? Hơn nữa sư muội ta cũng chết trong tay ngươi, ngươi đừng có ép người quá đáng đó!” Sắc mặt Chu Văn phong cực kỳ khó coi, cả giận nói, “Ngươi đừng quên, hiện giờ thương thế ngươi vẫn chưa lành hẳn, tu vi ngươi và ta tương đương, ngươi cho là ngươi giết chết được ta sao? Bức ta nổi nóng lên, ngươi cũng chẳng sống được yên đâu!”

Lời Chu Văn Phong lúc nói thế vẫn không quên liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, thấy thần sắc Lâm Nguyệt bình thản nghỉ ngơi đứng đó, cũng không có ý nhúng tay vào, trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật trong lòng hẳn kiêng kỵ là Lâm Nguyệt, nếu đối phương không nhúng tay vào, chỉ một Long Ngạo Thiên bị thương nặng, vốn chẳng đủ sợ.

Dĩ nhiên Long Ngạo Thiên biết tình trạng hẳn bây giờ, vốn không cách nào giết được Chu Văn phong, nhưng nếu mở miệng xin Lâm Nguyệt giúp, hẳn lại không cách nào mở lời được.

Dù sao Lâm Nguyệt đã cứu hắn trước, lại đưa đan dược cho hắn trị thương, hẳn đã nợ nần rất nhiều, mà giờ hắn sao dám làm phiền Lâm Nguyệt được nữa?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Long ngạo Thiên bất giác hơi khó coi, thần sắc cũng hơi do dự. Chu Văn Phong cũng không nhầm khi thấy vẻ do dự chột lóe lên trên mặt Long Ngạo Thiên, trong lòng lập tức vui mừng, vội vàng mở miệng nói ra, “Long Ngạo Thiên, chỉ cần ngươi để ta rời đi, ta có thể bảo đảm, từ nay về nay ân oán giữa ngươi và ta xóa sạch, thấy sao?”

Long Ngạo Thiên nhếch môi, nhìn chằm chằm Chu Văn Phong, trong mắt thoáng lộ ra không cam lòng, một lúc lâu, hẳn đang định cắn răng đồng ý, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lâm Nguyệt vang lên, “Long sư huynh nếu muốn giết người, thì cứ việc giết đi! Sư huynh đồng môn của tiểu muội, sao để người ta bắt nạt được chứ?”

Lời vừa nói ra, trong lòng Long Ngạo Thiên vui mừng, cả người lại bộc phát hơi thở lần nữa, gần như không chút nghĩ ngợi, liền cười nói, “Lời Lâm sư muội nói rất đúng, là sư huynh ta không chịu kém, làm mất mặt muội!”

Nói xong, hắn vùng mạnh tay lên, phi kiếm trong tay bùng phát ra luồng sáng, bắn mạnh về phía đệ tử Hoan Hi Tông đứng cách đó không xa!

“A...”

Đệ tử Hoan Hi Tông kia thấy Long ngạo Thiên bỗng ra tay giết, trong lòng cả kinh, đang định đánh trả, nhưng đúng lúc này, lại đột nhiên cảm giác được toàn thân căng thẳng, thân thể không rõ như có một lực lượng vô hình trói chặt vậy, vốn không cách nào nhúc nhích nổi, chỉ đành trơ mắt nhìn luồng sáng trắng bắn tới, cuối cùng hét thảm một tiếng, lập tức đầu thân văng hai nơi, tắt thở.

Khi một đệ tử Hoan Hi tông kia bỏ mạng, thì lại tiếp theo một người nữa cũng đi theo, bốn đệ tử Trúc cơ đi theo Chu Văn Phong đều toàn bộ chết dưới kiếm Long Ngạo Thiên, chỉ còn một là Chu Văn Phong đứng đó.

“Long Ngạo Thiên, ngươi dám giết đệ tử Hoan Hi tông chúng ta!”

Sắc mặt Chu Văn Phong trắng bệch, trong mắt đều ánh lên hoảng sợ, hẳn muốn phản kháng, lại phát hiện ra mình không thể động được, thậm chí linh lực chẳng cách nào vận chuyển nổi, lập tức sợ đến hồn phi phách tán, kinh hãi kêu lên thảm thiết, “Tiền bối, chúng vân bối là đệ tử Hoan Hi tông, người làm vậy chẳng lẽ không sợ trường lão Hoan Hi tông báo thù sao?”

“Chỉ là một Hoan Hi tông nho nhỏ, nếu không biết phân biệt, thì có biết sợ là gì đâu?”

Lâm Nguyệt chỉ nói nhẹ một câu đã khiến Chu Văn Phong lâm vào tuyệt vọng. Với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt, nàng nắm chắc chắn như thế, hơn nữa Hoan Hi tông thật đúng chẳng có ai là đối thủ của nàng, nếu nàng muốn diệt Hoan Hi Tông, chỉ cần một người là đủ.

Chỉ là những lời này của nàng lọt vào tai Long Ngao Thiên thì lại có tư vị khác. Long Ngao Thiên nhìn thiếu nữ thần sắc lạnh lùng, trong lòng thấy phức tạp mãi. Thế mà chỉ ngần ngừ mấy chục năm không gặp, thực lực của nàng đã mạnh tới mức ấy sao? Chỉ đơn giản một câu nói diệt Hoan Hi tông thôi, nói ra tùy ý như thế, tu vi của nàng, chỉ sợ ít nhất cũng là trên Nguyên anh kỳ!

Nghĩ đến đây, Long Ngao Thiên bất giác hít lạnh, không ngờ ba mươi năm đã kết anh, đây rốt cuộc là tư chất đẳng cấp nào thế? Diệp Khuynh Tuyết, chẳng bằng nàng!

Nhớ tới Diệp Khuynh Tuyết, sắc mặt Long Ngao Thiên sầm xuống, mờ mịt hoàn toàn, lập tức thu lại tinh thần, không nghĩ nhiều nữa, mà nắm chặt kiếm trong tay, bước từng bước về phía Chu Văn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Mưu Đồ

Thanh Châu, song song với dãy núi Lang Nha còn có một ngọn núi vô danh, đứng trên đó có một nam một nữ, nam từ một thân hơi thở lạnh, tuấn dung phức tạp. Khuôn mặt nữ tử tuyệt sắc vô song, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng. Hai người này đúng là Long Ngao Thiên và Lâm Nguyệt.

Nửa tháng trước, Long Ngao Thiên được Lâm Nguyệt giúp giết chết Chu Văn Phong, cũng xử lý tốt thi thể, rồi hai người rời khỏi dãy núi Lang Nha.

Dọc đường hai người kết bạn mà đi, Long Ngao Thiên cũng đem mọi chuyện trong mấy năm kể lại cho Lâm Nguyệt, thực ra hắn có cảm giác rất phức tạp với Lâm Nguyệt, sau khi bị Diệp Khuynh Tuyết phản bội, qua nhiều năm hắn hành tẩu giang hồ trong giới tu chân, cũng không phải chưa từng thấy qua nữ tử bày tỏ với hắn. Chỉ là vì có chuyện lúc trước với Diệp Khuynh Tuyết, hiện giờ hắn chẳng có cảm giác gì với nữ nhân nào hết.

Nhưng Lâm Nguyệt thì lại khác, tu vi Lâm Nguyệt cao, dung mạo tuyệt sắc, những thứ này đều khiến cho người ta dễ bị hấp dẫn vì bề ngoài của nàng, Long Ngao Thiên thừa nhận, nếu hắn vẫn còn là hắn năm đó ở Côn Lô, chắc hắn cũng sẽ bị cô gái tuyệt sắc như Lâm Nguyệt hấp dẫn.

Cũng như năm đó hắn bị sắc đẹp của Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn vậy, chỉ là giờ hắn trải qua tình cảm phản bội, sớm đã biến yêu thành hận với Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa còn đem phần hận này gien chó đánh mèo lên tất cả nữ tu trong giới.

Cứ việc Lâm Nguyệt có dung mạo nghiêng thành tuyệt sắc, tu vi mạnh vượt xa hắn thì sao, song Long Ngao Thiên chẳng chút động tâm, hắn với Lâm Nguyệt chỉ có cảm kích và tôn kính, cũng không có tâm tư gì khác.

Long Ngao Thiên vốn là một người cực kỳ kiêu ngạo, cũng là người có tình cảm độc nhất, năm đó tuổi còn trẻ sức còn khỏe đầy hăng hái, vừa gặp đã yêu Diệp Khuynh Tuyết, từ đó trong lòng vẫn nhớ mãi nàng ta không quên, tình cực kỳ thâm sâu.

Sau đó chuyện xảy ra trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, hắn bị Diệp Khuynh Tuyết tính toán vứt bỏ, hơn nữa còn bị thương nặng, nhưng ngay lúc đó hắn chỉ cảm thấy đau lòng vẫn không buông bỏ được tình cảm với Diệp Khuynh Tuyết.

Ở trong sơn cốc vô danh chữa thương ba năm ấy, hắn nghĩ đến Diệp Khuynh Tuyết nhiều nhất, tình cảm cũng không bỏ xuống được ngay, có thể bỏ xuống, mặc dù khi đó hắn đã mơ hồ đoán ra, Diệp Khuynh Tuyết chẳng có bất kỳ tình cảm nào với mình, chẳng qua chỉ lợi dụng hắn mà thôi, nhưng hắn vẫn không bỏ được.

Vì thế sau khi vết thương hắn lành hẳn, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là trở về Côn Lô, đi tìm Diệp Khuynh Tuyết, hắn trở về không phải là chỉ trích nàng ta hoặc chất vấn nàng ta, mà nghĩ nói với nàng, hắn cũng không trách nàng.

Đáng tiếc còn chưa kịp đợi hắn trở lại Côn Lô, giữa đường hắn đã gặp được Diệp Khuynh Tuyết, hắn thừa nhận, mặc dù hắn bị nữ nhân kia phản bội lợi dụng, xa cách ba năm, lại nhìn thấy nàng ta lần nữa, trong lòng hắn rất vui, một khắc kia, cái gì mà phản bội, cái gì mà oán hận, toàn bộ hắn không còn để tâm nữa, điều duy nhất hắn muốn làm chính là tiến lên ôm mạnh nàng vào trong lòng.

Nhưng chuyện tiếp theo xảy ra lại khiến cho lòng hắn đang hùng hực bỗng lạnh hẳn. Hắn nhìn thấy gì vậy? Hắn thấy người hắn yêu trong lòng lúc nào cũng thanh nhã như lan, băng thanh ngọc khiết, thế mà lại đang dây dưa thân mật một chỗ với ma tu, hơn nữa ma tu đó không phải ai khác mà chính là thiếu chủ Ma cung Tư Mặc Ly nổi tiếng giới tu chân.

Một khắc đó, hắn vô cùng phẫn nộ, thậm chí hắn còn muốn xông tới, định xé Tư Mặc Ly thành mảnh nhỏ, hơn nữa chất vấn mạnh mẽ Diệp Khuynh Tuyết, tại sao nàng phải đắm mình cấu kết một chỗ với ma tu như thế.

Chỉ là còn chưa kịp đợi hấn hành động, đối phương đã phát hiện ra hấn, nhìn thấy hấn, ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết cực kỳ lạnh lùng, sự lạnh lùng cỡ ấy đậm sâu nhói đau tim hấn, mà cũng vào thời điểm đó, cuối cùng hấn cũng thấy bộ mặt thật của nữ nhân đó, thấy được bộ mặt độc ác vô cùng của nữ nhân đó.

Hấn vẫn còn nhớ, lúc ấy khi Diệp Khuynh Tuyết nhìn thấy hấn, lúc đầu là sững sờ, còn có chút không tin, rồi vẻ mặt nhanh chóng trở nên tàn nhẫn giễu cợt, thậm chí hấn còn chưa kịp nói gì thì đã nghe nữ nhân đó nói một câu khiến hấn không thể nào tin nổi.

Nàng ấy nói, “Tur Mặc ca ca, tên này là đệ tử Côn Lô, nếu hấn đã phá hỏng quan hệ của chúng ta, thì tuyệt đối đừng để hấn sống trở về Côn Lô, nếu không chuyện của chúng ta sẽ bị bại lộ!”

Nữ nhân hấn một lòng yêu thể mà lại muốn giết hấn. Trong một khắc ấy, tình yêu say đắm ngập tràn của hấn trong nháy mắt đông lại, máu toàn thân đều như bị luồng hàn khí kia làm đông lại.

Chuyện xảy ra sau đó khiến hấn trở tay không kịp, dưới công kích của Diệp Khuynh Tuyết và Tur Mặc Ly, hấn suýt nữa thì bỏ mạng, cuối cùng vẫn cường chế dùng bí pháp, già chết mới nhặt được mạng về.

Một trận đấu pháp đó, mặc dù cuối cùng hấn cũng còn sống, nhưng lại trả giá quá đắt! Từ đó về sau, tu vi của hấn không tiến thêm được tấc nào nữa, kinh mạch bị tổn thương, khiến hấn không cách nào Kết Đan nổi, cuối cùng chỉ đành chọn cách cường chế Kết Đan, mà làm vậy hậu quả chính là tu vi của hấn vĩnh viễn dừng lại ở Kim Đan sơ kỳ!

Từ con cung kiều ngạo của trời lưu lạc thành tán tu trong giới tu chân mà người người xem thường, hấn đã từng yêu Diệp Khuynh Tuyết rất nhiều, hiện giờ lại hận nàng bấy nhiêu, thậm chí vì nàng ta, hấn còn đem phần hận này giận chó đánh mèo lên người nữ tu khác, những năm gần đây, những nữ tu đó có ý gần hấn đều bị hấn coi là hư tình giả ý, thậm chí có không ít nữ tu chết dưới kiếm của hấn.

Chính vì trong lòng hấn có hận ý với tất cả nữ tu, nên hấn mới không bị nữ tu Hoan Hi Tông kia dùng mị thuật mê hoặc, lúc dưới tình huống đối phương thi triển mị thuật, vẫn có thể duy trì tỉnh táo, hơn nữa còn nắm lấy cơ hội đem loại bỏ đối phương!

Sau khi bị Diệp Khuynh Tuyết phản bội, hấn hận tất cả nữ tu, mà ngay lúc hấn tuyệt vọng nhất, lại được Lâm Nguyệt cứu. Lâm Nguyệt, nữ tử mơ hồ trong trí nhớ, năm đó hấn có địch ý rất lớn, ác ý độc đoán nữ tử, hiện giờ ngay lúc hấn tuyệt vọng nhất thì lại giang tay cứu hấn. Nàng ấy nói, sư huynh của ta sao dám để mặc người ta bắt nạt chứ?

Một lời đó làm lòng hấn âm ập, từ lúc đó trở đi, trong lòng hấn thề, sau này tính mạng Long Ngạo Thiên hấn giao cho nàng.

Hấn có cảm giác với nàng không phải thích, cũng không phải yêu, mà là cảm kích và tôn kính. Cô gái như thế, nếu hấn thích thì là một vũ nhục với nàng.

Nàng, cuối cùng cũng khác hấn Diệp Khuynh Tuyết, cô gái như thế, đáng giá để hấn một đời thuần phục.

Vì thế sau này Lâm Nguyệt bảo hấn đi làm mấy chuyện, nàng có thể chữa khỏi vết thương trong cơ thể hấn, để hấn được tiếp tục tu luyện, hấn không chút do dự đồng ý.

Hấn cũng không phải là bởi nàng có thể chữa khỏi vết thương trong lòng hấn, mà hy vọng làm việc cho nàng, nhằm báo ơn cứu mạng của nàng.

Lâm Nguyệt cũng không biết tâm tư Long Ngạo Thiên, sơ dĩ nàng cứu Long Ngạo Thiên thực ra cũng chỉ muốn đoạt được một quân cờ để đối phó với Diệp Khuynh Tuyết mà thôi!

Nàng có cảm giác không hay lắm với Long Ngạo Thiên, không thể nói là ghét, hơn nữa trải qua mọi người từng là đồng môn với nhau, dĩ nhiên nàng không thể thấy chết mà không cứu được.

Chuyện xảy ra giữa Long Ngạo Thiên và Diệp Khuynh Tuyết, trước đó nàng cũng đã nghe Long Ngạo Thiên nói, nhưng nàng chẳng có hứng với tình cảm giữa Long Ngạo Thiên hay Diệp Khuynh Tuyết, nàng chỉ để ý chính là hiện giờ Long Ngạo Thiên hận Diệp Khuynh Tuyết, cũng nghĩ tới làm cách nào lợi dụng của Long Ngạo Thiên để đi đối phó với Diệp Khuynh Tuyết.

Lâm Nguyệt chưa bao giờ là người thiện lương, nàng cũng có tâm cơ lòng dạ chẳng kém Diệp Khuynh Tuyết, thậm chí có thể nói còn thâm trầm hơn Diệp Khuynh Tuyết, chỉ là nàng làm việc cũng không tàn nhẫn như Diệp Khuynh Tuyết mà thôi.

Nàng cũng không thừa nhận vì nàng lợi dụng Long Ngạo Thiên đi đối phó với Diệp Khuynh Tuyết có gì mà không đúng, dù sao thủ đoạn như thế, Diệp Khuynh Tuyết cũng từng dùng qua với nàng, chỉ là nàng sớm nhìn thấu, Diệp Khuynh Tuyết không cách nào biểu diễn được thôi.

Hơn nữa, nàng cũng không phải để Long Ngạo Thiên không đi làm việc thay nàng, nàng cứu Long Ngạo Thiên, đồng ý chữa khỏi nội thương trong người hấn, đây là giá trao đổi ngang nhau, cũng là một loại giao dịch.

Nhưng Long Ngạo Thiên từng có tình cảm với Diệp Khuynh Tuyết lại khiến nàng vô cùng kinh ngạc, nàng không ngờ được, năm đó Long Ngạo Thiên lại có tình sâu đậm với Diệp Khuynh Tuyết đến thế, sau đó nếu không phải Diệp Khuynh Tuyết tự mình tìm đường chết, chắc hiện giờ Long Ngạo Thiên cũng sẽ giống y trong truyện, trở thành một vũ khí sắc bén mà Diệp Khuynh Tuyết dùng để đối phó với nàng.

Tiếc là Diệp Khuynh Tuyết lộ mặt quá sớm với Long Ngạo Thiên, khiến cho nàng ta mất đi con cờ mạnh mẽ này hoàn toàn.

Chỉ là không rõ nếu Diệp Khuynh Tuyết biết Long Ngạo Thiên năm đó có tình cảm đến chết không đổi với mình, hiện giờ có hối hận không đây? Nghĩ đến đây, bên môi Lâm Nguyệt khẽ lên cười nhẹ trong trẻo lạnh lùng.

Diệp Khuynh Tuyết, có phải ngươi rất thích dùng sắc đẹp để đi mê hoặc đàn ông làm việc cho ngươi sao? Vậy ta cho ngươi một cơ hội là xong! Chẳng hiểu khi ngươi thấy Long Ngạo Thiên không chết, lại trở lại Côn Lôn lần nữa thì ngươi sẽ nghĩ sao đây?

Ta tin, nét mặt ngươi chắc chắn sẽ đặc sắc lắm! Hơn nữa ngươi nhàn nhã cũng lâu quá rồi, chuyện ngươi cầu kết ma cung, cũng đến lúc nên vạch trần rồi!

Thân là đệ tử Côn Lôn mà cầu kết với Ma tu, không rõ lúc đó Tử Ngọc đạo quân có còn bảo vệ ngươi được nữa không nhỉ?

Lâm Nguyệt nhìn về đỉnh núi xa xa, trong mắt chợt lóe lên lạnh lẽo, môi hồng hé mở, nói ra nhàn nhạt, “Long sư huynh, trước tiên tiểu muội đưa cho huynh đan dược, mỗi ngày huynh uống một viên trong bảy ngày, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, nội thương trong cơ thể huynh sẽ khỏi hoàn toàn, đến lúc đó huynh uống lại Thăng Hoa Đan lần nữa, tu vi của huynh dĩ nhiên cũng có thể đột phá Kim Đan kỳ, sau khi đột phá huynh nên tìm cơ hội trở về Côn Lôn là được!”

“Lâm sư muội, muội không về cùng với ta sao?” Long Ngạo Thiên hơi kinh ngạc hỏi.

“Ta sớm đã bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, còn về làm gì? Hơn nữa hiện giờ với ta mà nói trở lại Côn Lôn cũng chỉ như bị trói buộc mà thôi!” Khóe môi Lâm Nguyệt thoáng cong lên cười giễu, nói ra nhàn nhạt, “Long sư huynh, tu vi hiện giờ của Diệp Khuynh Tuyết đã tương đương với ta, huynh muốn tìm nàng ấy báo thù thì sợ không dễ, nhưng thời gian qua nàng ấy quá tự phụ, năm đó huynh cũng có mấy phần tình ý với nàng ta, e là cũng có thể lợi dụng một phen”

“Nàng ấy... hiện giờ đã là nguyên anh rồi ư?” Nhắc tới Diệp Khuynh Tuyết, Long Ngạo Thiên trong mắt chợt lóe lên hận đầy phức tạp.

“Đúng vậy, chắc là ít nhất cũng ở trên nguyên anh kỳ rồi, nhưng thời gian qua nàng ấy thích diễn trò, nếu huynh thành công trở lại Côn Lôn, nàng ta dĩ nhiên sẽ không trực tiếp vạch mặt với huynh, đến lúc đó, huynh chỉ cần làm như tình cũ chưa quên là được! Như vậy nàng ta là nữ nhân tự phụ, chưa bao giờ hoài nghi bản thân mình có mị lực với nam nhân đâu!”

Nói tới đây, Lâm Nguyệt ngừng chút, như lơ đãng quét qua Long Ngạo Thiên một cái, cười bảo, “Đương nhiên, Long sư huynh thật sự chưa quên tình cũ cũng có thể, ta cần chẳng qua là Diệp Khuynh Tuyết thân bại danh liệt mà thôi, cũng không nhất định muốn nàng ta phải chết, sau khi xong, có thể giao nàng ta cho Long sư huynh xử trí”

“Lâm sư muội, muội cho là ta vẫn còn thích nữ nhân ác độc kia ư?” Sắc mặt Long Ngạo Thiên hết sức khó coi, nghiêng răng ken két nói ra chẳng che giấu chút hận ý với Diệp Khuynh Tuyết chút nào.

“Không, ta chỉ sợ sau này Long sư huynh hối hận mà thôi!” Thần sắc Lâm Nguyệt không đổi, đáp lại trôi chảy một câu. Lâm Nguyệt tin mình không nhìn nhầm người, nhưng nàng cũng không đặt toàn bộ tiền cược lên người Long Ngạo Thiên, nàng có thể nhìn ra, Long Ngạo Thiên hận Diệp Khuynh Tuyết không phải giả, nhưng điều này cũng nói lên lúc trước Long Ngạo Thiên có tình cảm sâu tới mức nào với Diệp Khuynh Tuyết.

Tình cảm con người là tuyệt đối không tin được, cứ việc nàng không có tình, nhưng nàng lại không thể không đề phòng, Long Ngạo Thiên có thể nói lại tình xưa với Diệp Khuynh Tuyết hay không, vì thế nàng còn muốn đề lại đường lui.

Nếu sau khi Long Ngạo Thiên trở lại Côn Lôn, làm theo lời nàng thì thôi, nếu hắn phản bội nàng, lại lần nữa hướng về Diệp Khuynh Tuyết, vậy nàng tuyệt đối để hắn sống không bằng chết! Vì thế Long Ngạo Thiên, người tốt nhất đừng để cho ta thất vọng đó. Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Nguyệt lóe lên sát khí.

“Lâm sư muội yên tâm, mạng Long sư huynh này là do Lâm sư muội cứu, cho dù có chết, cũng tuyệt đối không phản bội Lâm sư muội!” Long Ngạo Thiên vốn là kẻ cực thông minh, hẳn biết rõ Lâm Nguyệt cũng chưa tin hẳn hoàn toàn, nhưng hắn cũng không thêm đề ý, chỉ cần hắn tự biết, hẳn trung thành và tận tâm với Lâm Nguyệt là được.

Còn phần Diệp Khuynh Tuyết, năm đó hắn quả thật là coi nàng ta như bảo bối trên trời, nhưng sau khi trải qua những chuyện đó, hẳn sớm đã nhìn thấu bản chất của Diệp Khuynh Tuyết, nữ nhân như thế, vốn chẳng đáng để hắn ái mộ, huống chi năm đó hắn có tình với Diệp Khuynh Tuyết giờ đã biến thành phản thù hận nồng đậm, hiện giờ hắn chỉ muốn báo thù, đem Diệp Khuynh Tuyết coi tình cảm của hắn nát như cám dằm nát dưới chân!

“Được rồi, ta tin Long sư huynh sẽ không để ta thất vọng” Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, nói lạnh nhạt, “Long sư huynh, cũng không còn sớm nữa, chúng ta cứ vậy mà từ biệt thôi!”

“Lâm sư muội, bảo trọng! Ta sẽ đợi muội ở Côn Lôn!”

Long Ngạo Thiên ôm quyền với Lâm Nguyệt, nhìn sâu nàng một cái, sau đó ném phi kiếm ra, nhảy lên, nháy mắt biến mất trong không trung.

Nhìn bóng Long Ngạo Thiên biến mất hoàn toàn, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười lạnh.

Mấy ngày nay nàng ngoài giữ nguyên kế hoạch tìm mảnh vụn tiên khí ra, còn cẩn thận định ra chuyện đối phó một chút với Diệp Khuynh Tuyết.

Mà bởi vậy cũng khiến nàng phát hiện ra, trong truyện, sở dĩ Bạch Như Nguyệt thất bại thảm hại vậy, ngoài nàng không đủ mạnh ra, còn có chính là bàn tay Diệp Khuynh Tuyết thò ra quá mức mạnh mẽ, bàn tay ấy thật sự không phải tự bản thân Diệp Khuynh Tuyết mà còn có những nam nhân ái mộ bên

cạnh nàng ta nữa.

Trong truyện, hậu cung Diệp Khuynh tuyết cũng có thể nói là cường đại, tất cả nam tu xuất sắc trong Côn Lôn, toàn bộ đều thần phục dưới váy nàng ta cả, người người yêu nàng ta muốn chết, mà ngoài Quân Tử Huyền Côn Lôn, Liên Thành, An Tử Dạ, Tư Dẫn ra, thì bên ngoài còn có Tư Mặc Ly và Diêm Tinh Vân, nếu nàng nhớ không nhầm thì hình như có cả thiếu chủ kiếm tu Dương Dương cũng là một nam phụ.

Những nam nhân này đều là con cưng của thế hệ giới tu chân, liên hợp lại, trở thành một thế lực mà không có lực lượng nào chống lại nổi, vì thế trong truyện, người đắc tội với Diệp Khuynh Tuyết không ai có kết cục tốt cả, đều là những người này ra mặt xử lý, đúng là những nam nhân ái mộ Diệp Khuynh Tuyết đó.

Như Bạch Như Nguyệt, ở trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết chỉ cần nở miệng trước mặt những nam nhân đó, đã khiến Bạch Như Nguyệt rơi vào vạn kiếp bất phục hoàn toàn, ngoài Bạch Như Nguyệt ra, những nữ phụ khác cũng như thế.

Diệp Khuynh Tuyết chưa từng tự mình ra tay, trong truyện từ đầu đến cuối đều là nàng ta sắm vai hình tượng tiên tử thiện lương trên cao, nhưng những kẻ đắc tội nàng ta cuối cùng cũng dẫn tới kết cục thể thảm, đều có liên quan tới nàng ta, đây là lực lượng của những nam nhân đứng đằng sau nàng ta.

Một kiếp này, bởi vì nàng, nội dung vở kịch đã bị thay đổi không ít, nam nhân bên Diệp Khuynh Tuyết không nhiều, trong những người nàng biết, ngoài Tư Mặc Ly ra, những nam phụ khác thậm chí cả nam chính đều không có quan hệ nhiều với Diệp Khuynh Tuyết, còn phần phải Kiếm tu Dương Dương kia, Lâm Nguyệt cũng chưa từng gặp qua, chẳng rõ hẳn có phải giống y trong truyện, cũng yêu Diệp Khuynh Tuyết không nữa.

Một kiếp này, Diệp Khuynh Tuyết cũng không rực rỡ như trong truyện nữa, nhưng Lâm Nguyệt cũng không dám lơ là, dù sao dưới sự thao túng của Đế Huyền Nữ, hào quang nữ chính cũng không phải chuyện đùa, ai biết vào thời điểm mấu chốt những nam nhân đó biết đâu lại đột ngột xuất hiện, khó giải thích nổi mà giúp Diệp Khuynh Tuyết đối phó nàng chứ?

Tựa như trong truyện, An Tử Dạ vốn vừa gặp Bạch Như Nguyệt thì đã thương, nhưng sau đó chẳng phải là yêu Diệp Khuynh Tuyết đó thôi? Mặc dù hiện giờ khả năng này không lớn, nhưng Lâm Nguyệt vẫn không cách nào yên tâm hoàn toàn được.

Vì thế nàng sau khi tự định giá cẩn thận, quyết định tìm cơ hội, đem những nam nhân bên cạnh Diệp Khuynh Tuyết kia cắt đứt hoàn toàn!

Đương nhiên đây chỉ là những nam nhân có quan hệ không nhiều với Diệp Khuynh Tuyết, còn phần Tư Mặc Ly, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không quản.

Còn Long Ngao Thiên, chính là quân cờ nàng thả ra, trong truyện, tất cả nam nhân ái mộ Diệp Khuynh Tuyết ngoài Tư Mặc Ly ra, thì còn lại toàn bộ đều là tu sĩ chính đạo, chỉ cần Long Ngao Thiên thành công vạch trần âm mưu cấu kết của Diệp Khuynh Tuyết với Ma tu, đến lúc đó, Diệp Khuynh Tuyết tất nhiên sẽ bị chỉ trích, bị tu sĩ chính đạo phỉ nhổ, mà những nam nhân đó, dĩ nhiên sẽ không còn yêu một ma nữ cấu kết với ma tu nữa, bởi vậy, xem như cắt đứt hoàn toàn bàn tay vàng lớn nhất của Diệp Khuynh Tuyết trong truyện rồi!

Diệp Khuynh Tuyết, một đời này, đã không có những nam nhân kia giúp đỡ nữa, thì coi như người là nữ chính của thế giới này, cũng tuyệt đối không giống như trong truyện vậy cứ thuận buồm xuôi gió bước lên đỉnh núi đầu!

Kể từ lúc đi vào thế giới này, vì bản khoán đủ loại, Lâm Nguyệt liên tục chưa từng làm chuyện ác mà nữ phụ từng làm, nàng cũng chưa từng chủ động đi hãm hại Diệp Khuynh Tuyết, mà hiện giờ nàng thật sự đã làm chuyện ác như nữ phụ trong truyện vẫn làm, nhưng lúc này là vì muốn kéo Diệp Khuynh Tuyết từ trên cao xuống!

Thân là nữ phụ vật hy sinh, mà Đế Huyền Nữ lại có quan hệ với Diệp Khuynh Tuyết nữa, nàng và Diệp Khuynh Tuyết bất kể là trong truyện hay ngoài đời, đều nhất định không chết không thôi, hiện giờ tu vi nàng tuy mạnh, nhưng đằng sau Diệp Khuynh Tuyết còn có thế lực khổng lồ của Côn Lôn, mà Côn Lôn làm chỗ dựa sau lưng cho Diệp Khuynh Tuyết, nàng muốn giết Diệp Khuynh Tuyết cực không dễ, vì thế nàng nhất định phải diệt trừ chỗ dựa vững chắc sau Diệp Khuynh Tuyết, như vậy mới nắm chắc có thể đánh một trận với Diệp Khuynh Tuyết!

Còn phần sau này lão tổ Ma cung và Tư Mặc Ly có trở thành chỗ dựa mới của Diệp Khuynh Tuyết hay không, chỉ cần nàng tập hợp đủ mảnh vụn tiên khí, đến lúc đó có tiên khí cực phẩm trong tay, dĩ nhiên là không sợ nữa!

Nghĩ đến đây, bên môi Lâm Nguyệt càng cong lên cười vui vẻ lạnh lùng, thân hình chợt lóe, bước lên Hương lưìi đao, bay về hướng xa xa.

Vì Long Ngao Thiên nàng đã chậm mất nửa tháng, hiện giờ cũng là lúc nên đi Hoan Hi tông một chuyến rồi.

Tại Hoan Hi Tông

Trong trọng địa tông môn, giờ phút này có mấy trăm tu sĩ thần sắc ngưng trọng đem bao vây một nam tử mặc áo đỏ thẫm, dung mạo yêu nghiệt tuấn mỹ vào giữa.

“Bạch Ngọc Diệp, người thân là trưởng lão Hoan Hi Tông, cũng dám tự mình mưu hại chương môn, bị tội gì?”

Trước mặt phần đông các đệ tử Hoan Hi Tông, có mấy nam nữ tu vi Kim Đan Hậu kỳ, trong đó có một tu sĩ trung niên khí chất nho nhã mặt như bạch ngọc phần nộ chỉ thẳng vào nam tử yêu nghiệt mặc áo đỏ nổi giận nói.

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không tìm ra chuyện chứ? Thái thượng trưởng lão cứ nói thẳng ra là ta mưu hại chương môn, vậy có chứng cứ gì không?” Bạch Ngọc Diệp nhàn nhạt nhìn thái thượng trưởng lão đối diện, thần sắc mỉa mai nói ra.

“Cần gì chứng cứ, chương môn đang bế quan ở điện Hợp Hoan, mấy ngày nay chỉ có người đi vào, hiện giờ chương môn đột nhiên bị hại trong điện Hợp Hoan, dĩ nhiên là người hạ độc thủ rồi!” Thái Thượng chương lão nghiêm chỉnh chính nghĩa nói.

“Thật nực cười, Bạch mỗ sở dĩ đi vào, chẳng qua là có chuyện muốn bẩm báo với Hưởng Chương môn mà thôi! Huống chi, thời gian Bạch Mỗ tiến vào điện Hợp Hoan, là năm ngày trước, mà chương môn bị hại cũng chưa tới ba ngày, sao người nói thẳng ra Bạch Mỗ là hung thủ chứ?”

Nghe thấy lời Thái thượng trưởng lão nói, Bạch Ngọc Diệp cười lạnh, nhìn về ánh mắt thái thượng trưởng lão kia, vẫn tồn tại sự khinh bỉ và khinh thường bên trong.

“Bạch Ngọc Diệp, hiện giờ người vẫn còn nguy hiểm, mặc dù năm ngày trước người tiến vào điện Hợp Hoan, nhưng thân là tu sĩ, thủ đoạn muốn mưu hại người nhiều không kể xiết. Biết đâu chính người sử dụng bí thuật gì, vô thức hại chương môn, lại len vào chỗ trống để rửa sạch hiềm nghi của mình thôi!” Thái thượng Trưởng lão cười lạnh một tiếng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Vu Hãm

“Lão thất phu, Bạch mỗ chẳng qua tôn trọng bối phận nên gọi người một tiếng thái thượng trưởng lão mà thôi, người thật sự là cái thá gì chứ? Định vu tội cho Bạch mỗ, người vẫn phải mang chứng cứ ra, nếu không muốn Bạch Mỗ nhận tội thì đừng hòng!”

Bạch Ngọc Diệp mặt lạnh, ánh mắt tàn nhẫn nhìn thẳng thái thượng trưởng lão, nói giễu cợt cương quyết.

“Người nói lão phu vu tội người sao? Ha ha, Bạch Ngọc Diệp, người cũng quá tự phụ rồi đó! Người cần chứng cứ sao? Được, lão phu lấy cho người, nhìn xem người có còn lời nào nói nữa không!”

Nói xong, thái thượng trưởng lão Hoan Hi Tông nháy mắt với một thanh niên tu sĩ dung mạo thanh tú đứng cạnh lão.

Tu sĩ kia hiểu ý, lập tức bước lên một bước, cười lạnh nói với Bạch Ngọc Diệp, “Bạch sư đệ, năm ngày trước sư huynh ta tận mắt thấy Bạch sư đệ từ trong điện Hợp Hoan của sư phụ ra, chẳng lẽ Bạch sư đệ còn muốn phủ nhận sao?”

“Vậy thì sao nào? Bạch mỗ đã nói rồi, hôm đó Bạch mỗ chỉ có chuyện mới tìm tới tận nơi để bẩm báo mà thôi!” Bạch Ngọc Diệp thấy tu sĩ thanh tú kia đứng ra, trong mắt chợt lóe lên hận, cười lạnh, đáp lại.

“thật không? Vậy không biết Bạch sư đệ có chuyện gì quan trọng nhất định cứ phải lúc chương môn bế quan mà tìm tới tận nơi chứ?” trong mắt tu sĩ thanh tú chợt lóe lên ý xấu, tiếp tục cười lạnh hỏi tiếp.

“Năm ngày trước, có đệ tử đến bẩm báo, nói trưởng lão Chu Văn Phong bốn môn và Trương Thủy Linh dẫn đệ tử bốn môn đi thí luyện ở dãy núi Lang Nha, kết quả lại không thấy bóng đâu, Bạch mỗ đi điện hồn bài nhìn trước, phát hiện ra hồn bài của Chu trưởng lão và Trương trưởng lão đã bị vỡ vụn, mấy vị đệ tử túc cơ khác cũng tương tự, bốn môn trong một lúc mà mất đi bốn vị đệ tử túc cơ và nhii vị trưởng lão Kim Đan, chuyện lớn như thế, dĩ nhiên Bạch mỗ muốn tự mình đi bẩm báo chương môn rồi, Trần sư huynh cảm thấy có gì không ổn sao?”

Mắt Bạch Ngọc Diệp nhìn tu sĩ thanh tú kia lạnh lùng, giọng đầy châm biếm nói.

“Thật không? Trong cùng lúc mà có hai vị trưởng lão Kim Đan và bốn vị đệ tử Trúc cơ bỏ mạng, chuyện lớn như thế, sao ta không biết nhỉ? Bạch sư đệ lúc trước vì sao không phái người đến báo cho ta biết, mà cứ phải đi tìm chương môn trước chứ? Chi e Bạch sư đệ sớm đã có dự mưu, nhân cơ hội tiến vào điện Hợp Hoan, có ý định hại chương môn là xong!”

Bạch Ngọc Diệp nghe lời tu sĩ thanh tú nói, trong lòng lạnh xuống, cả giận bảo, “Lúc ấy Bạch mỗ đã sai đệ tử trong môn đi thông báo cho các vị, sao các vị lại có thể không nhận được tin tức chứ? Trần sư huynh cũng đừng có ngậm máu phun người!”

“Hả? Thật không? Vậy tại sao ta đợi mãi mà chẳng nhận được tin tức gì cả thế? Tu sĩ thanh tú cười lạnh ép hỏi.

“Đừng vậy, Bạch Ngọc Diệp, nếu người đã nói người có phái người tới thông báo cho đám người lão phu, vậy người đó đâu rồi? Người tìm người đó ra, làm chứng cho người đi chứ?” Thái thượng trưởng lão mở miệng nói lạnh lùng.

Mà mấy nam nữ tu sĩ đứng sau thái thượng trưởng lão liếc nhìn nhau, trong đó có một nữ tu dung mạo xinh đẹp đi ra, nói với Bạch Ngọc Diệp, “Bạch sư huynh, ngày đó người sai người là đệ tử trong môn của người sao? Nếu thật có người này, người nên tìm ra hân chứ? Nếu Bạch sư huynh nói là thật, sư muội tin sư huynh không mưu hại chương môn”

“La sư muội, nói cũng không thể nói vậy, cho dù hân có tìm ra người kia, chẳng qua cũng chứng minh lời thái thượng trưởng lão và đệ tử đúng thật là bị

giết hại mà thôi, lại càng không chứng minh được hẳn không mưu hại chương môn!” Tu sĩ thanh tú nói lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Diệp đầy oán hận xen lẫn chút hả hê.

“Trần sư huynh, nếu Bạch sư huynh nói là thật vậy thì chứng minh huynh ấy không phải là cố tình đi tìm chương môn mà chỉ bởi vì có việc không thể không đi mà thôi, hơn nữa trong môn còn có hai vị trưởng lão Kim Đan và bốn đệ tử Trúc cơ bỏ mạng bất ngờ, không liên quan gì tới Bạch sư huynh, như thế thật sự đã chứng minh huynh ấy không phải là hung thủ mưu hại chương môn rồi” Nữ tu xinh đẹp kia phản bác lại.

Nghe thấy nữ tu xinh đẹp nói lại, ngoài thái thượng trưởng lão và tu sĩ thanh tú ra, mấy vị trưởng lão khác cũng trầm gật đầu, đồng ý với lời nữ tu xinh đẹp kia nói.

Thấy mấy vị trưởng lão khác bị động lòng bởi nữ tu xinh đẹp, thái thượng trưởng lão và tu sĩ thanh tú sắc mặt sầm xuống, tu sĩ thanh tú lập tức cười lạnh nói, “La sư muội, muội quá ngây thơ rồi, hai vị trưởng lão Kim Đan và bốn đệ tử Trúc cơ bỏ mạng quả thật là bất ngờ, nhưng cũng chỉ là Bạch Ngọc Diệp mượn cơ vào điện Hợp Hoan mà thôi! Bạch Ngọc Diệp mưu hại chương môn là thật, Trần mỗ không có tỷ vu oan nào cho hẳn cả!”

“Họ Trần kia, lời này của ngươi có ý gì hả?” Thấy tu sĩ thanh tú cứ một mực khẳng định mình là hung thủ mưu hại chương môn, Bạch Ngọc Diệp không kìm được cả giận nói ra.

“Có ý gì chứ? Bạch Ngọc Diệp ngươi cho là không có chứng cứ, ta nói vu khống có phải không?” tu sĩ thanh tú cười lạnh, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Bạch Ngọc Diệp, cười lạnh bảo, “Năm ngày trước, ngươi tiến vào điện Hợp Hoan, hạ độc thủ với chương môn, lúc ấy ngươi cho là thần không biết quỷ không hay sao, lại không ngờ được lúc ấy ở trong điện Hợp Hoan, ngoài chương môn ra còn có mặt kẻ khác nữa!”

Lời tu sĩ thanh tú này vừa dứt, đệ tử Hoan Hi Tông lập tức ồn ào hẳn lên, mọi người vội vã kinh nghi nhìn về phía Bạch Ngọc Diệp. Còn các trưởng lão khác cũng nhìn về Bạch Ngọc Diệp với ánh mắt dần trở nên không tốt hẳn lên.

Tu sĩ thanh tú thấy vậy, thần sắc cực kỳ đắc ý, tiếp tục nói ra lạnh lùng, “Ngươi vốn là muốn thần không biết quỷ không hay mưu hại chương môn, sau đó rửa tội hiền nghi của mình, nhưng người tính không bằng trời tính, lại tuyệt không ngờ được, lúc ấy trong điện Hợp Hoan cũng không phải chỉ có mình chương môn, mà còn có một vị thiếp thị nữa!”

Nói đến đây tu sĩ thanh tú dừng chút, trên mặt đột nhiên thoáng lộ ra nụ cười không tốt, cười bảo, “Nói tới, người thị thiếp của vị chương môn này Bạch sư đệ ngươi cũng không xa lạ gì, bởi vì nàng ấy chính là lễ vật ngươi tặng cho chương môn, Bạch sư đệ, ngươi không ngờ tới phải không? Ngươi vì nịnh nọt chương môn mà tặng lễ vật cho người, nhưng giờ lại thành nhân chứng duy nhất chỉ chứng ngươi mưu hại chương môn!”

Bạch Ngọc Diệp chống lại ánh mắt không ý tứ gì của tu sĩ thanh tú kia, sắc mặt khó coi tới cực điểm, nhưng không chút sợ hãi, cười lạnh nói, “Trần sư huynh nói dễ nghe thật đó, ngươi cho là tìm bừa chớ hay mẻo ra thì có thể vu tội cho Bạch mỗ sao? Chuyện Bạch mỗ chưa từng làm, ngươi muốn bức Bạch mỗ thừa nhận, ngươi còn chưa có tư cách đó đâu!”

“Bạch Ngọc Diệp, xem ra ngươi chưa tới phút cuối thì chưa dừng, được, ngươi đã muốn tìm cái chết, vậy ta thành toàn cho ngươi!” Nói xong, tu sĩ thanh tú ngẩng mạnh đầu nhìn đệ tử đằng sau hẳn nháy mắt, quát lên, “Dẫn người lên!”

Đệ tử kia lĩnh lệnh đi lên, còn những người khác cũng bắt đầu trầm mặc, đợi nhân chứng mà tu sĩ thanh tú kia nói.

Mọi người cũng đợi không lâu, đệ tử kia nhanh chóng dẫn một nữ tử có mấy phần tư sắc, ăn mặc mỏng manh trở lại.

“Là ngươi sao?” Bạch Ngọc Diệp khi thấy nàng ta, sắc mặt lập tức đen lại, trong mắt bắn ra tia sát ý mãnh liệt! Nàng kia nhìn Bạch Ngọc Diệp một cái, chẳng che dấu vẻ oán hận trong mắt chút nào, sau đó cúi đầu xuống, hành lễ với đám thái thượng trưởng lão, nói, “Tiểu nữ tư Liễu Yến Nhi, bái kiến các vị trưởng lão tiên sư”

Cô gái này cũng không phải ai khác, nếu Lâm Nguyệt ở đây dĩ nhiên cũng nhận ra người đó chính là người mà nàng năm đó xuyên không đi vào thế giới này, là một kẻ một lòng ái mộ Bạch Ngọc Diệp, vì ghen tị, thành hưng thủ hại chết Bạch Như Nguyệt, Liễu Yến Nhi.

Năm đó sau khi Lâm Nguyệt chạy trốn, Liễu Yến Nhi bị Bạch Ngọc Diệp giận chó đánh mèo, mặc dù không giống như trong truyện giết chết Liễu Yến Nhi, nhưng vẫn hành hạ nàng ta mạnh mẽ không ngừng, nhưng dù là thế, Liễu Yến Nhi vẫn không có bất kỳ oán hận nào với Bạch Ngọc Diệp, mà ngược lại vì Lâm Nguyệt biến mất thấy sung sướng vô cùng.

Không thể không nói Liễu Yến Nhi lúc đó, quả thật là cuồng dại vô cùng với Bạch Ngọc Diệp. Cứ việc nàng ta biết rõ trái tim Bạch Ngọc Diệp không ở trên người nàng ta, mà ái mộ Bạch Như Nguyệt, nhưng nàng ta cũng không thèm để ý. Chỉ cần Bạch Như Nguyệt biến mất, sau này nàng ta có thể chân chính được ở cạnh Bạch Ngọc Diệp, trở thành người thân gần gũi nhất của hắn.

Mà trong lúc nổi giận Bạch Ngọc Diệp dù hành hạ nàng ta, lại không giết nàng ta, điều này cũng để cho nàng ta tưởng rằng trong lòng Bạch Ngọc Diệp cũng có mấy phần tình ý với nàng ta, vì thế nàng ta cũng không oán hận Bạch Ngọc Diệp chút nào, mà ngược lại càng thêm cuồng dại với hắn hơn.

Ngay sau khi Bạch Như Nguyệt biến mất, mặc dù Bạch Ngọc Diệp bị Lạc Hoa Lão tổ trách mắng một trận, nhưng sau đó không biết Bạch Ngọc Diệp dùng thủ đoạn gì, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Lạc Hoa lão tổ trở lại Hoan Hi tông.

Bạch Ngọc Diệp trở lại Hoan Hi Tông cũng mang theo Liễu Yến Nhi, nhưng hẳn lại không xếp Liễu Yến Nhi vào làm môn hạ Hoan Hi tông, mà xếp nàng vào thân phận thị thiếp lô đình, hơn nữa sau khi trở lại Hoan Hi Tông, trực tiếp tống tặng nàng ta cho Lạc Hoa lão tổ!

Hành động này của Bạch Ngọc Diệp đã khiến Liễu Yến Nhi đau lòng mãi. Nhưng lúc ấy có lẽ Bạch Ngọc Diệp vì tu vi quá thấp, nguyên nhân quá yếu,

dù tổng nàng ta cho Lạc Hoa lão tổ, song ở trước mặt nàng ta lại đồ ngon ngọt một trận, để nàng ta đi làm nội ứng cho hắn bên cạnh Lạc hoa lão tổ. Hơn nữa đồng ý với nàng ta, sau này tu luyện thành công, sẽ mang nàng ta trở về, để cho nàng ta được làm nữ nhân của hắn.

Lúc ấy Liễu Yến Nhi rất cuồng dại với Bạch Ngọc Diệp, dĩ nhiên rất tin lời hắn. Mặc dù sau khi trở thành lô đỉnh của Lạc Hoa lão tổ, bị Lạc Hoa lão tổ hành hạ nhục nhã đêm ngày sống không bằng chết, nhưng nàng ta vẫn cứng rắn nhận xuống.

Nàng ta biết rõ Lạc Hoa lão tổ thích nữ nhân ngoan ngoãn nghe lời, nên cố gắng sắm vai nhân vật cực nghe lời, lúc bị ép thái độ, cũng chủ động nhường nhịn với đối phương, cố sức thỏa mãn mọi niềm vui của đối phương, sau một thời gian ngắn như thế, nàng ta dần chiếm được sự sủng ái của Lạc Hoa lão tổ, trở thành phần đông lô đỉnh, là người được Lạc Hoa Lão tổ thích nhất.

Chính bởi vì nàng ta nhu thuận mềm mại, thậm chí Lạc Hoa lão tổ không để nàng ta chết được, mặc dù vẫn coi nàng ta là lô đỉnh, nhưng cũng dạy cho nàng ta công pháp tu luyện, công pháp đó cũng không đơn thuần là công pháp lô đỉnh, vì thế nàng ta cứ thường thường được Lạc Hoa lão tổ đem thái độ, nhưng cũng không phải lo lắng như những lô đỉnh khác, sẽ bị Lạc Hoa lão tổ hút khô nguyên khí mà chết.

Cứ thế chỉ như chớp mắt, mà đã qua hơn mười năm, hơn mười năm nay, Nguyên nhân bởi vì có nàng ta làm nội ứng, Bạch Ngọc Diệp dần được Lạc Hoa lão tổ tín nhiệm, dưới sự giúp đỡ của Lạc Hoa lão tổ, địa vị của Bạch Ngọc Diệp trong Hoan Hi tông càng ngày càng được củng cố vững chắc, qua thời gian hơn mười năm, tu vi của hắn tăng lên không ngừng, đã nhanh chóng đột phá trúc cơ hậu kỳ.

Tu vi tăng mạnh, lại có chỗ dựa vững chắc là Lạc Hoa lão tổ, là đỡ đầu cho hắn, thân là đại đệ tử Trần Bản tông môn cũng không dám tùy tiện động tới hắn. Đến giờ xem như Bạch Ngọc Diệp mới thật sự đứng vững vàng trong Hoan hi Tông, mà tất cả công lao đều là do Liễu Yến Nhi cả.

Mười năm trước, Bạch Ngọc Diệp cuối cùng đột phá Kim Đan thành công, mà lúc hắn đột phá Kim Đan Kỳ không lâu, có một lần Lạc Hoa lão tổ ra ngoài, vẫn chưa trở lại, từ đó không thấy bóng dáng nữa, hơn nữa sau khi Lạc Hoa lão tổ biến mất không lâu, đã có đệ tử phát hiện hồn bài lão ta đặt trong tông môn đã bị vỡ vụn, điều này nói rõ, Lạc Hoa lão tổ đã bỏ mạng.

Những người khác trong Hoan Hi Tông lại cho là Lạc Hoa lão tổ vì du lịch bên ngoài mới bị giết, chỉ có Liễu Yến Nhi mới biết được, thật ra Lạc Hoa lão tổ là bị nàng ta và Bạch Ngọc Diệp mưu hại giết chết.

Sau khi Bạch Ngọc Diệp đột phá Kim Đan thành công, đã giăng ra một cái bẫy, hơn nữa còn để cho nàng ta dẫn Lạc Hoa lão tổ tới, cuối cùng giết chết Lạc Hoa lão tổ.

Nàng ta nhận được tin của Bạch Ngọc Diệp, dĩ nhiên mừng rỡ như điên, nàng ta đã chịu khuất nhục hầu hạ bên cạnh lạc Hoa lão tổ hơn mười năm, vì chính là để có một ngày được trở lại bên cạnh nam nhân mình yêu, vì thế lúc nàng ta biết được Bạch Ngọc Diệp chuẩn bị ra tay đối phó với Lạc Hoa lão tổ, dĩ nhiên chẳng chút do dự đồng ý ngay.

Làm một lô đỉnh, địa vị cực kỳ hèn mọn trong Hoan Hi tông, nhưng vì Liễu Yến Nhi đã làm được hơn mười năm, cũng có địa vị nhất định trong lòng Lạc Hoa lão tổ, vì thế với lời nàng ta nói, Lạc Hoa lão tổ vẫn có thể tin tưởng đối chút, nên lúc nàng ta đề ra chuyện muốn ra ngoài dạo chơi, Lạc Hoa lão tổ chẳng nói câu nào đồng ý ngay.

Cùng lúc đó, sau khi rời khỏi Hoan Hi Tông, nàng ta làm theo lời Bạch Ngọc Diệp, từng bước đưa Lạc Hoa lão tổ vào trong bẫy của Bạch Ngọc Diệp đã sớm bố trí sẵn, tận mắt nhìn thấy Lạc Hoa lão tổ ngưng tụ đột nhiên đại chết dưới kiếm Bạch Ngọc Diệp.

Lạc Hoa lão tổ chết, nam nhân mình yêu mến đã thành công kết đan, cũng không ai có thể uy hiếp họ được nữa, trong Liễu Yến Nhi rất vui theo sát Bạch ngọc Diệp trở lại Hoan Hi Tông, một lòng cho rằng sau này nàng ta có thể đi theo cạnh Bạch Ngọc Diệp, nhưng nàng ta lại không ngờ được, ngày tốt như thế chẳng còn mấy, Bạch Ngọc Diệp thế mà dám tổng tặng nàng ta cho chương môn! Nguyên nhân cũng bởi chương môn nhìn trúng công pháp tu luyện của nàng ta, vừa vặn thích hợp là lô đỉnh cho chương môn.

Ngày đó, lần đầu tiên nàng ta tưởng người nam nhân nàng ta yêu sâu sắc hơn hai mươi năm, nhìn thấy thần sắc lạnh lùng của hắn, giọng nói lạnh băng tổng nàng ta cho người khác một giấy kia, lòng nàng ta đã lạnh buốt hẳn.

Nàng ta không kim được hỏi hắn, trong lòng hắn đến cùng có nàng ta không, tại sao lại tổng nàng ta cho người khác lần nữa chứ. Nhưng câu trả lời của hắn đã khiến lòng nàng ta rét lạnh.

Hắn nói, nàng ta chẳng qua là công cụ tu luyện hắn cứu về mà thôi, lại vẫn dám liều có được tình yêu của hắn, quả thật là không biết điều!

Lòng nàng ta lạnh, đau sắp chết, cũng không kim được gào khóc, nói ra bí mật ẩn giấu trong lòng hơn hai mươi năm, nàng ta nói, người không yêu ta, người yêu ai chứ? Yêu con gái nuôi sao? Đáng tiếc, con tiện nhân đó đã chạy từ lâu, nàng ta không cần người nữa!

Nàng ta còn nhớ lúc nàng ta nói ra những lời đó, sắc mặt nam nhân kia trở nên tái mét, ánh mắt cũng thay đổi trở nên vô cùng khủng bố, hắn kéo lấy đầu nàng ta, tát mạnh nàng ta một cái, sau đó ép nàng ta uống thuốc độc, coi nàng ta như rác rưởi, tổng thẳng lên giường của chương môn.

Bắt đầu từ ngày đó, lòng nàng ta đã chết, tình yêu ngập tràn với Bạch Ngọc Diệp toàn bộ đã chuyển thành hận.

Lòng trả thù và ghen tị của nữ nhân cực kỳ đáng sợ, lúc nàng ta cực hận một người, nàng ta nguyện ngọc nát đá tan, muốn kéo đối phương cùng xuống địa ngục.

Liễu Yến Nhi sau khi bị Bạch Ngọc Diệp tặng cho chương môn, bởi vì thuốc độc khổng lồ, mặt ngoài làm ra vẻ trung thành và tận tâm với Bạch Ngọc Diệp, thỉnh thoảng cũng nói tốt về Bạch Ngọc Diệp với chương môn, nàng ta cực kỳ biết diễn trò, càng ngày càng được chương môn yêu thích, mà được

sự giúp đỡ của nàng ta, địa vị của Bạch Ngọc Diệp ở Hoan Hi tông lại bay cao hơn, cuối cùng trở thành trưởng lão nắm quyền ở Hoan Hi Tông.

Bạch Ngọc Diệp quật khỏi, dĩ nhiên thành trở ngại trong mắt kẻ khác, đầu tiên là đại đệ tử chương môn TRẦN Bân chân tay luống cuống, dù sao ở Hoan Hi Tông, ân oán giữa TRẦN Bân và Bạch Ngọc Diệp ai ai cũng biết, địa vị Bạch Ngọc Diệp ở Hoan Hi tông ngày càng ổn, quyền lợi càng lớn thì càng bất lợi với TRẦN Bân.

Lại nói tới thái thượng trưởng lão, trong Hoan Hi Tông, sau khi Lạc hoa lão tổ mất, cũng chỉ còn lại có hai vị tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, một chính là chương môn Hoan Hi tông, một chính là Thái thượng trưởng lão, tư chất Bạch Ngọc Diệp mặc dù không tính là cực tốt, nhưng vì mấy năm nay hắn được chương môn giúp đỡ, tu vi đột nhiên tăng mạnh, sớm chút đã đột phá tới Kim Đan kỳ, hiện giờ khoảng cách tới Kim Đan hậu kỳ chỉ còn bước rất ngắn.

Quan hệ giữa Bạch Ngọc Diệp và thái thượng trưởng lão cũng không được tốt lắm, cũng bởi vì hắn gần gũi với chương môn hơn, nên trong lòng thái thượng trưởng lão cực kỳ kiêng kỵ với hắn.

Liễu Yến Nhi lợi dụng sắc đẹp cố ý quyến rũ TRẦN Bân, hơn nữa ở trước mắt hắn nói mấy lời khiêu khích, TRẦN Bân dưới sự chi điểm của Liễu Yến Nhi, đã tìm tới thái thượng trưởng lão, hai người đều coi Bạch Ngọc Diệp là cái đinh trong mắt, dĩ nhiên rất ăn nhip với nhau, sau đó bắt đầu bày ra bày, chuẩn bị âm mưu hôm nay.

Chương môn Hoan Hi tông đột nhiên chết bất đắc kỳ tử từ khi đang bế quan, Bạch Ngọc Diệp thành kẻ hiềm nghi lớn nhất, tất cả điều này đều tiến hành theo kế hoạch của họ, hiện giờ chỉ cần Liễu Yến Nhi ra mặt chỉ chứng Bạch Ngọc Diệp nữa thì có thể ép Bạch Ngọc Diệp có tội hoàn toàn.

Mọi người ở đây thấy Liễu Yến Nhi được dẫn lên, cũng không thấy kinh ngạc, bởi tất cả họ đều biết, Liễu Yến Nhi là thị thiếp của Chương môn, mà thấy nàng ta xuất hiện, với lời TRẦN Bân nói thì cũng tin mấy phần.

Còn Bạch Ngọc Diệp, lúc nhìn thấy Liễu Yến Nhi, khóe môi lộ ra tia cười lạnh, sắc mặt mặt mày khó coi vô cùng. Thái Thượng trưởng lão khẽ gật đầu với Liễu Yến Nhi, rồi cũng giả vờ giả vịt hỏi, “Liễu Yến Nhi, năm ngày trước ngươi cùng ở với chương môn trong điện Hợp Hoan phải không?”

“Bẩm thái thượng trưởng lão, lúc ấy quả thật là tiểu nữ đang ở trong điện Hợp Hoan ạ” Liễu Yến Nhi cúi thấp đầu đáp.

“Ngươi nói láo! Lúc ấy chương môn đang bế quan sao cho ngươi vào trong điện Hợp Hoan chứ hả?” thái thượng trưởng lão thấy mặt mày vị trưởng lão khác lộ vẻ nghi ngờ, vội vàng quát lạnh.

“Tiểu nữ từ có nói ra cũng không sợ” Thấy thái thượng trưởng lão chất vấn, thân hình Liễu Yến Nhi khẽ run lên, như hơi sợ hãi, song vẫn nói, “Lúc ấy chương môn đang tu luyện tới bình cảnh, vì thế mới để cho tiểu nữ từ vào hầu hạ trong điện Hợp Hoan ạ”

Những lời này nói hợp tình hợp lý, sắc mặt mặt mày vị trưởng lão cũng hòa hoãn hẳn, dù sao toàn bộ công pháp của Hoan Hi Tông họ đều là công pháp song tu, muốn đột phá bình cảnh, dĩ nhiên phải cần lộ đỉnh trợ giúp rồi.

“Ngươi khai cho thành thật, năm ngày trước ngươi ở trong điện Hợp Hoan đã thấy cái, rồi làm cái gì!” Thái thượng trưởng lão thâm ý liếc Bạch Ngọc Diệp một cái, chậm rãi mở miệng hỏi.

“Tiểu nữ từ, lúc ấy tiểu nữ từ vừa hầu hạ chương môn xong, vì quá mức mệt mỏi, chương môn hơi thương xót tiểu nữ từ, vì thế mới để tiểu nữ từ nghỉ ngơi ở hậu điện, không lâu sau, tiểu nữ từ nghe thấy cuộc nói chuyện của chương môn và Bạch trưởng lão, lúc đầu tiểu nữ từ cũng không để ý, nhưng sau đó tiểu nữ từ như thấy chương môn rất giận, chẳng bao lâu, Bạch trưởng lão hình như có rời đi...”

“Ngươi có thấy Bạch trưởng lão làm cái gì không?” Thái thượng trưởng lão ép sát từng bước hỏi tiếp.

“Tiểu nữ, tiểu nữ cũng không thấy gì, tiểu nữ cũng không biết gì cả...” Liễu Yến Nhi như bị bức bách không chịu nổi, đột nhiên khóc rống lên tái nhợt, cả người run rẩy kêu lên.

“Ngươi nói láo! Nói mau, ngươi đến cùng thấy cái gì! Có phải ngươi cấu kết với Bạch trưởng lão mưu hại chương môn không!”

“Tiểu nữ, tiểu nữ không có, không phải tiểu nữ...” Bị thái thượng trưởng lão ra uy áp bức bách, cả người Liễu Yến Nhi như suy sụp khóc rống nói, “Chuyện không liên quan tiểu nữ, tiểu nữ bị ép, là Bạch trưởng lão, là Bạch trưởng lão ép tiểu nữ hạ độc, muốn tiểu nữ và hắn cùng hại chương môn, tiểu nữ quá sợ, vì thế mới... Tiểu nữ không có ý...”

Liễu Yến Nhi khóc run rẩy cả người, lời nói ra lại là những câu chỉ chứng Bạch Ngọc Diệp là hung thủ hại chết chương môn. Những lời nàng ta nói ra, cả đám người ồn ào hẳn lên, người người với ánh mắt sắc bén nhìn về phía Bạch Ngọc Diệp.

“Bạch Ngọc Diệp, chuyện cho tới bây giờ ngươi có còn gì để nói nữa không?” thái thượng trưởng lão lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Diệp, lạnh lùng quát.

“Chẳng qua chỉ là lời nói của một bên mà thôi, chẳng lẽ thái thượng trưởng lão nghĩ bằng chứng chỉ từ một phía của một lộ đỉnh hạ tiện thì đã định tội Bạch mồ hay sao?” Thần sắc Bạch Ngọc Diệp không sợ nghe tiếp ánh mắt gay gắt của thái thượng trưởng lão.

Liễu Yến Nhi đang cúi đầu mềm nhũn khóc thút thít dưới đất nghe những lời lộ đỉnh hạ tiện này, thân thể bất giác run rẩy, mặt giấu trong tay bỗng nắm chặt lại.

“Chỉ lời từ một phía sao?” Thái thượng trưởng lão nghe thấy lời Bạch Ngọc Diệp nói, lại cười lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay chế trụ cổ tay Liễu Yến Nhi, một lát sau mới lạnh lùng nói ra, “Ngươi nói theo như lời Liễu Yến Nhi chỉ từ một phía, nhưng nàng ta quả thật là đang trúng kịch độc, mà kịch độc này

lão phu nếu không đoán nhầm thì là phê tâm đan do Bạch trưởng lão luyện chế ra, chẳng lẽ độc phê tâm đan của Bạch trưởng lão cũng là giả sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Cha Con Gặp Nhau

Độc phê tâm đan đương nhiên là thật, nhưng sự thật lại không phải như Liễu Yến Nhi nói. Điểm này Trần Bản biết rõ, Liễu Yến Nhi biết rõ, và thái thượng trưởng lão cũng biết rõ.

Bạch Ngọc Diệp vì không chế Liễu Yến Nhi, đã ép nàng ta uống độc phê tâm đan, hiện giờ lại thành chứng cứ hiệu quả nhất ông mưu hại chương môn. Dù sao cả đệ tử Hoan Hi Tông cũng biết Bạch trưởng lão ngoài tu luyện ra, thì thích nhất chính là luyện chế độc đan, mà phê tâm đan chính do Bạch trưởng lão chế ra, là loại độc được có độc tính lợi hại nhất.

Liễu Yến Nhi là lỗ đĩnh do Bạch Ngọc Diệp tặng cho chương môn, điểm này toàn bộ đệ tử Hoan Hi Tông đều biết cả, vì thế chuyện Liễu Yến Nhi trúng phê tâm độc dễ dàng liên tưởng người làm ra là Bạch Ngọc Diệp, mà nguyên nhân ông làm như vậy cũng chính là muốn ép Liễu Yến Nhi giúp ông mưu hại chương môn.

Chuyện cho tới giờ, tất cả dường như chân tướng đều rõ cả, mọi người ai cũng chỉ mũi nhọn về phía Bạch Ngọc Diệp. Trần Bản và Thái thượng trưởng lão liếc nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ mờ mờ.

Cho dù thế lực của Bạch Ngọc Diệp ở Hoan Hi Tông có lớn thế nào chẳng nữa thì chuyện mưu hại chương môn là tội nặng nhất, đã khiến cho ông vĩnh viễn không đứng lên nổi!

“Bạch sư huynh ! vì sao huynh lại làm vậy?” thần sắc nữ tu lúc trước nói chuyện với Bạch Ngọc Diệp đau thương nhìn Bạch Ngọc Diệp.

“Đúng vậy, Bạch trưởng lão, thời gian qua chương môn đối với người không tệ, vì sao người lại hại ngài ấy chứ hả?” Những trưởng lão Hoan Hi tông khác cũng vội vàng cất tiếng chất vấn.

Từ khi Lạc Hoa lão tổ mất tích, mười mấy năm qua, vẫn là chương môn điều khiển Bạch Ngọc Diệp, Bạch Ngọc Diệp có thể trở thành trưởng lão có thực quyền trong tay ở Hoan Hi tông, cũng là do chương môn, họ thật sự không hiểu vì sao mà Bạch Ngọc Diệp lại ra tay với chương môn được.

“Hừ, ta sớm đã nói là không tin được Bạch Ngọc Diệp rồi mà, hết lần này tới lần khác, các người đều bị ông ta mê hoặc! Ông ta làm vậy, dĩ nhiên là muốn chiếm lấy vị trí chương môn hiện tại mà! Hiện giờ ở Hoan Hi Tông, nếu sự phụ mất, ai có cơ hội lớn nhất trở thành chương môn chứ?” Trần Bản cười lạnh nói.

Hắn là thủ tọa đại đệ tử chương môn, địa vị ở Hoan Hi Tông thấp hơn Bạch Ngọc Diệp, chỉ là những năm gần đây, do Bạch Ngọc Diệp đột phá Kim Đan Kỳ, tu vi cao hơn hẳn một bậc, mà sự phụ của hắn là chương môn Hoan Hi Tông lại cực kỳ coi trọng Bạch Ngọc Diệp, vì thế hắn mới không thể không cẩn thận chịu nhục.

Hiện giờ chương môn đã chết, Bạch Ngọc Diệp lại rơi vào tính toán của hắn, dĩ nhiên là có thể đứng ra nói chuyện được rồi!

“Đúng vậy, Bạch Ngọc Diệp, không ngờ người lại phát rõ, cả chương môn cũng dám mưu hại! Hôm nay lão phu đã nói không thể bỏ qua cho người được!” Thái thượng trưởng lão mặt âm trầm, lạnh lùng nói ra.

Đối mặt với chỉ trích của mọi người, Bạch Ngọc Diệp chẳng nói câu nào, cứ như người mọi người chỉ trích không phải là ông vậy, ông chỉ lạnh lùng nhìn Liễu Yến Nhi ngồi sụp dưới đất, một thân chật vật cúi thấp đầu khóc không ngừng, đột nhiên chậm rãi đi về phía nàng ta, lạnh lùng thốt lên, “Người nói bốn tọa bức người uống độc, lại bức người hợp mưu với bốn tọa mưu hại chương môn phải không?”

Nghe thấy lời Bạch Ngọc Diệp nói, thân hình mềm mại của Liễu Yến Nhi rung mạnh lên, vẫn cúi thấp đầu khóc nức nở không nói.

“Liễu Yến Nhi, ngẩng đầu lên nhìn bốn tọa!” Nhìn thân hình mềm mại của Liễu Yến Nhi vẫn run lên nhè nhẹ, trong mắt Bạch Ngọc Diệp chợt lóe lên sát khí!

Ông thế mà lại coi thường nữ nhân này, vốn chỉ coi nữ nhân này như con kiến hôi mà thôi thế mà cuối cùng lại có lá gan lớn thế, không những phản bội lại ông, mà còn dám dùng cái chết đối đầu cấu kết hãm hại ông, nữ nhân này thật không biết sống chết mà!

Nàng ta cho rằng nàng ta cấu kết với những kẻ hãm hại ông kia, thì có thể thoát khỏi khống chế của ông sao? Cho dù ông có chết cũng kéo nàng ta chôn theo cùng ông!

Những kẻ kia giết ông rồi, dĩ nhiên sẽ giết nàng ta diệt khẩu, chẳng cần một lý do gì, một câu hợp mưu với người khác đã định tội danh mưu hại chương

môn, đã đủ lấy mạng nàng ta rồi!

Bạch Ngọc Diệp nghĩ rất đúng, nếu ông chết trong tay những người như thái thượng trưởng lão, vì diệt khẩu, dĩ nhiên TRẦN BẢN cũng không để cho Liễu Yến Nhi sống, vì thế nếu như ông chết rồi, Liễu Yến Nhi cũng chết là cái chắc.

Nhưng cuối cùng ông lại xem thường Liễu Yến Nhi, hay nói ông đã đoán sai Liễu Yến Nhi vì yêu không được mà hóa điên.

Liễu Yến Nhi cũng không ngờ, Bạch Ngọc Diệp có thể nghĩ tới, nàng ta sao không nghĩ tới chứ? Trong lòng nàng ta dĩ nhiên biết rõ, nàng ta cùng hợp mưu với đám người TRẦN BẢN hãm hại Bạch Ngọc Diệp, chẳng phải là như đi lộ da hổ hay sao, nếu Bạch Ngọc Diệp chết, kết quả của nàng ta cũng chẳng tốt hơn.

Nhưng trong lòng nàng ta rất hận Bạch Ngọc Diệp, hận ngút trời, Bạch Ngọc Diệp cứ mỗi lần tổng tặng nàng ta cho người ta, thì tình ý ngập tràn trong nàng ta chỉ đổi được sự vô tình của Bạch Ngọc Diệp, nàng ta không cam tâm!

Nếu nói Bạch Ngọc Diệp không yêu nàng ta, nàng ta có thể chấp nhận, chỉ cần ông không yêu người khác là tốt rồi. Nhưng nàng ta trả giá tất cả vì Bạch Ngọc Diệp, Bạch Ngọc Diệp chẳng những không yêu nàng ta, thậm chí trong lòng còn yêu cả người khác nữa!

Điều này khiến nàng ta không cách nào chấp nhận nổi, trong lòng càng ghen ghét tới mức như nổi điên lên vậy, yêu không được, nàng ta yêu sâu như thế, vậy hiện giờ nàng ta chỉ biết có hận.

Sự ghen tị trong lòng đã găm nhám linh hồn nàng ta, khiến nàng ta điên cuồng, thậm chí chẳng tiếc làm hết tất cả mọi thứ để trả thù! Nếu đã không cách nào chiếm được, vậy thì cùng phá hủy hoàn toàn!

Đây là ý nghĩ duy nhất hiện giờ trong lòng Liễu Yến Nhi, dù sao nàng ta đã trúng phệ tâm độc rồi, ngay sau khi Bạch Ngọc Diệp chết, cho dù đám TRẦN BẢN không giết chết nàng ta, không có thuốc giải của Bạch Ngọc Diệp, nàng ta cũng không sống được!

Nếu sớm hay muộn cũng phải chết, vậy nàng ta không kéo hắn ta chết cùng chứ? Như vậy dù nàng ta không chiếm được lòng hắn, thì cũng có thể được cùng xuống suối vàng với hắn rồi!

Lòng Liễu Yến Nhi bị thù hận ngập trời cắn nuốt, nàng ta ngẩng mạnh đầu lên, nước mắt như mưa nhìn Bạch Ngọc Diệp, đôi môi tái nhợt khẽ cong lên cười vui vẻ mờ mịt điên cuồng, nhưng sự vui vẻ đó chấm dứt rất nhanh, thay vào đó là khuôn mặt ngập tràn nhu nhược khiếp sợ.

“Bạch, Bạch trưởng lão, Yến, Yến Nhi không phải cố ý, Ngài, ngài đừng phạt Yến Nhi, đừng giết Yến Nhi...” Liễu Yến Nhi ngồi bệt trên mặt đất, thân hình căng thẳng co rúm sợ hãi lùi lại phía sau, cứ như rất sợ Bạch Ngọc Diệp vậy.

“Bạch Ngọc Diệp, ngươi định làm gì hả? Chẳng lẽ ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?” thấy Bạch Ngọc Diệp tới gần Liễu Yến Nhi, con mắt TRẦN BẢN chuyển động, mở miệng phản nộ quát lên.

“Ngươi nói bốn tọa ép ngươi hợp mưu với bốn tọa mưu hại chương môn sao?” Bạch Ngọc Diệp cứ như không nghe thấy tiếng gầm rung trời của TRẦN BẢN, vẫn lạnh lùng nhìn Liễu Yến Nhi, con ngươi đen như hầm băng vậy, như muốn nhìn thấu toàn bộ bí mật trong lòng Liễu Yến Nhi vậy.

“Chuyện này, là chuyện Bạch trưởng lão sai Yến Nhi làm, chẳng lẽ Bạch trưởng lão đã quên rồi sao...” Ánh mắt Liễu Yến Nhi sợ hãi nhìn Bạch Ngọc Diệp, trong mắt đều ngập tràn khổ tinh si, bộ dáng ấy vừa đau thương vừa sợ hãi, thoát nhìn trông cực kỳ giống như thật, cứ như nàng ta hiện giờ là nữ tử si tình bị Bạch Ngọc Diệp ép đến đường cùng vậy.

“Hả? Thật sao? Vậy ngươi nói chút xem, bốn tọa đến cùng ép ngươi thế nào, làm cách nào cùng ngươi mưu hại chương môn nhi?” Bạch Ngọc Diệp cứ như không nhìn thấy tình yêu ngập tràn trong mắt Liễu Yến Nhi vậy, cười lạnh hỏi.

“Ta, ta...” Liễu Yến Nhi cứ do dự mãi, ấp a ấp úng nói không ra lời. Thấy bộ dạng này của nàng ta, sắc mặt thái thượng trưởng lão sầm xuống, trong mắt chợt lóe lên tàn khốc, còn TRẦN BẢN thì lắc đầu nhẹ với thái thượng trưởng lão.

So với thái thượng trưởng lão, TRẦN BẢN lại tin tưởng Liễu Yến Nhi không phản bội, bởi hắn quá rõ hận của Liễu Yến Nhi với Bạch Ngọc Diệp, đương nhiên, hắn cũng không biết được trong lòng Liễu Yến Nhi có thật sự yêu Bạch Ngọc Diệp không, hắn chỉ cho rằng, sở dĩ Liễu Yến Nhi hận Bạch Ngọc Diệp như thế là vì nguyên nhân Bạch Ngọc Diệp ép nàng ta trở thành lô đỉnh cho người khác.

Dù sao tư chất Liễu Yến Nhi thật ra cũng không kém hắn và Bạch Ngọc Diệp là mấy, tư chất như thế hoàn toàn có đủ tư cách để trở thành đệ tử Hoan Hi Tông, nhưng nguyên nhân vì Bạch Ngọc Diệp, Liễu Yến Nhi chỉ có thể trở thành lô đỉnh chẳng có chút địa vị và tôn nghiêm nào cả.

Với ý nghĩ trong lòng TRẦN BẢN thì dĩ nhiên cảm thấy đây là nguyên nhân Liễu Yến Nhi hận Bạch Ngọc Diệp, cũng chính vì thế, hắn tin Liễu Yến Nhi sẽ không đổi ý, lật lọng, lật ngược giúp Bạch Ngọc Diệp.

Không thể không nói, mặc dù TRẦN BẢN không đoán được nguyên nhân Liễu Yến Nhi hận Bạch Ngọc Diệp, nhưng hắn cũng đoán đúng một chút. Đó chính là Liễu Yến Nhi quả thật cực hận Bạch Ngọc Diệp, hận đến mức chỉ muốn chết cùng ông, tuyệt đối không mềm lòng!

Quả nhiên, mọi người ở đây đều cho rằng Liễu Yến Nhi sẽ không nói, đột nhiên Liễu Yến Nhi khóc mở lời.

“Bạch trưởng lão, Yến Nhi yêu người, Yến Nhi không muốn nói nhưng người ép Yến Nhi!” Liễu Yến Nhi đột nhiên gào khóc, cả người như sắp sụp đổ vậy, kêu khóc nói, “Bạch trưởng lão, người không thích Yến Nhi, trong lòng Yến Nhi rất hiểu, cũng không dám cưỡng cầu, nhưng mà nhưng mà Yến

Nhi thật sự không cách nào nhìn người làm sát kẻ vô tội được....”

Nói đến đây, Liễu Yến Nhi đã khóc nức nở không kịp thở, nghẹn ngào, nói tiếp, “Năm đó người hại chết Lạc Hoa lão tổ, hiện giờ lại muốn lợi dụng Yến Nhi hại chương môn, mặc dù Yến Nhi là lô đỉnh, nhưng lão tổ và chương môn đối Yến Nhi rất tốt, Yến Nhi thật sự không muốn trong lòng áy náy, rất xin lỗi...”

Liễu Yến Nhi cứ một câu nói toạc ra nguyên nhân cái chết của Lạc Hoa lão tổ, về mặt vô tội và đau đớn tội cùng khóc không kìm lại được.

Không thể không nói, Liễu Yến Nhi có thiên phú biểu diễn cực tốt, hơn nữa còn hiểu lợi dụng lòng người, lúc trước nàng ta nói ra chương môn bị Bạch Ngọc Diệp hại chết, đã khiến mọi người hoài nghi rồi, hiện giờ lại nói toạc ra sự thật cái chết của Lạc Hoa lão tổ, lập tức định tội Bạch Ngọc Diệp chắc chắn!

Lời vừa dứt, mọi người lại ò lên một trận, tất cả mọi người không dám tin nhìn Bạch Ngọc Diệp, thậm chí cả thái thượng trưởng lão và TRẦN BÂN biết rõ Liễu Yến Nhi đang diễn trò cũng không kìm được sửng sốt.

Nhưng trong lòng thái thượng trưởng lão và TRẦN BÂN lại nhanh chóng mừng rỡ như điên! Bây giờ họ đang lo làm cách nào định tội chắc cho Bạch Ngọc Diệp, hiện giờ thì tốt rồi, không ngờ hung thủ giết Lạc Hoa lão tổ lại là Bạch Ngọc Diệp, có thêm tội danh này, hơn nữa thêm tội danh mưu hại chương môn, hai tội kết hợp, xem lần này Bạch Ngọc Diệp thoát thân thế nào!

“Muốn chết sao!”

Ngay lúc Liễu Yến Nhi nói ra nguyên nhân cái chết của Lạc Hoa lão tổ, sắc mặt Bạch Ngọc Diệp nháy mắt trở nên dữ tợn, sát khí trong mắt tăng vọt, vung mạnh tay cohoopk thẳng về phía Liễu Yến Nhi!

“Àm!”

Ngay lúc Bạch Ngọc Diệp ra tay trong nháy mắt, Thân hình TRẦN BÂN chợt lóe lên, đồng thời cùng đánh ra một chương đỡ!

Chỉ nghe bịch một tiếng vang lớn, Bạch Ngọc Diệp bất động, còn TRẦN BÂN thì lui lại sau bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng vững, sắc mặt TRẦN BÂN dữ tợn, mặt mũi ngập tràn oán độc nhìn thẳng Bạch Ngọc Diệp, tức giận nói, “Bạch Ngọc Diệp, ngươi dám giết người diệt khẩu trước mặt mọi người sao?”

Cùng lúc đó thân hình thái thượng trưởng lão chợt lóe lên, xuất hiện bên cạnh TRẦN BÂN, thần sắc giống hần ta cùng nhìn Bạch Ngọc Diệp đề phòng, lạnh giọng nói, “Bạch Ngọc Diệp, ngươi muốn làm gì hả? Tội trạng bại lộ thì muốn giết người diệt khẩu sao? Có lão phu ở đây, ngươi đừng mơ nhé”

Mấy trưởng lão khác cùng liếc nhìn nhau, cũng chậm rãi bước lên một bước, lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Diệp. Tình cảnh trong nháy mắt, như cung đã lên sẵn tên, bầu không khí cực kỳ căng thẳng chết chóc.

“Bạch, Bạch trưởng lão, người, người muốn giết ta sao...” Liễu Yến Nhi nhìn Bạch Ngọc Diệp một cái, trong mắt gần như không giấu được vui mừng sướng khoái, mặt mũi ngập tràn bi thương nói khàn khàn, “Ta, ta yêu người như thế, người, người lại muốn giết ta sao? Trước người đã từng nói, chỉ cần ta giúp người giết được Lạc Hoa lão tổ, người sẽ để ta đi theo cạnh người, sau này người lại tặng ta cho chương môn...”

Hiện trường yên lặng hoàn toàn, chỉ có mỗi giọng Liễu Yến Nhi ngập tràn bi thương vang lên.

“Cứ coi như người tặng ta cho chương môn đi, ta cũng không trách người, ai bảo ta yêu người, ai bảo ta chỉ là một lô đỉnh chứ? Nhưng người lại vì quyền lợi, vì người muốn lên làm chương môn, lại muốn hợp mưu với ta hại chương môn, mặc dù ta không yêu chương môn, nhưng chương môn đối ta tốt như thế, sao ta nỡ nhẫn tâm chứ? Ta không chịu, người lại hạ độc ta, ép ta đi hại chương môn, ta thân bất do kỷ, lại sợ hãi, đành phải phối hợp với người, người giao ngũ độc tán cho ta lúc ta cùng chương môn hợp hoan, để chương môn tẩu hỏa nhập ma mà chết...”

“Ta chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, chẳng có tu vi mạnh mẽ gì, chỉ có mỗi thân khổ sở vì người mà thôi, giết người, ta cũng rất sợ, sau khi chương môn chết, ta thật sự không chịu nổi nữa, lúc này không kìm được mới nói ra, ta cũng không phải cố tình... Bạch trưởng lão, thật xin lỗi, người muốn hận ta thì hận đi, ta nguyện bị người giết, cũng không muốn người lại đi hại người nữa...”

Liễu Yến Nhi khóc đến mức khản cả tiếng, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn co rúm lại trên mặt đất run lẩy bẩy, nhưng theo lời nàng ta nói, nhưng câu chứa mũi nhọn về phía Bạch Ngọc Diệp, hơn nữa còn hình dung ra mình chỉ là một người vì yêu mới bị ép bất đắc dĩ mà thôi.

Nàng ta không phủ nhận mình là hung thủ sát hại chương môn, nhưng lại nói ra là bị Bạch Ngọc Diệp uy hiếp, không thể không đi hại người, từ đó dĩ nhiên là chiếm được sự đồng tình của mọi người, cũng khiến cho kẻ không rõ sự thật cũng tin lời của nàng ta.

Không thể không nói, lúc Liễu Yến Nhi biểu diễn xong, giờ phút này trong mắt người khác, nàng ta đã thành kẻ bị ép hại, là cô gái yếu đuối lầm đường lỡ bước, còn Bạch Ngọc Diệp thì thật sự sở thành kẻ ác.

Dù lúc trước có người còn chút nghi hoặc với Liễu Yến Nhi hoặc không tin, giờ phút này tất cả đều tin lời Liễu Yến Nhi nói.

Biết ra nói ra chân tướng, mình cũng sẽ chết, nhưng nàng ta vẫn cứ snois ra, như vậy Liễu Yến Nhi không coi mạng mình là gì, sao người khác không thể tin được chứ?

“Bạch Ngọc Diệp, ngươi phát rồ như thế, chẳng những âm thầm mưu hại thái thượng trưởng lão đời trước của bốn môn, mà còn mưu hại chương môn,

quả thật tội không thể tha, nhận lấy cái chết đi!”

TRần Bản thấy đệ tử trong môn được châm ngòi tới lúc rồi, lập tức cùng liếc mắt nhìn thái thượng trưởng lão một cái, sau đó mở miệng nổi giận nói, đồng thời tay thò vào túi đồ, lấy phi kiếm ra, chỉ thẳng về phía Bạch Ngọc Diệp!

“Các vị trưởng lão, người này giết trưởng lão và chương môn chúng ta, các ngài còn chờ gì nữa, còn không bắt hắn lại!” Thái thượng trưởng lão cũng mở miệng kêu lên, đồng thời vung hai tay lên, bỏ về phía Bạch Ngọc Diệp.

Mấy vị trưởng lão Hoan Hi Tông khác, thần sắc cũng nặng nề, nhìn nhau một cái, vội vã lấy pháp khí ra.

Mất thấy tình hình cực căng thẳng, sẽ có một trận chiến lớn xảy ra, Liễu Yến Nhi trên mặt thoáng lộ ra nụ cười lạnh độc ác.

Bạch Ngọc Diệp, ta một lòng say mê đời người vậy, mà người lại độc ác vứt bỏ, nếu ta đã làm nhiều vì người thế, người lại vẫn không yêu ta, vậy người đi chết đi là xong!

Người yên tâm, nếu người chết rồi, ta cũng sẽ đi theo người. Đến lúc đó, tới địa phủ, lại cùng ở bên cạnh người, chỉ có mình ta. Đến lúc đó chúng ta ở chung với nhau thật tốt, còn phần người có yêu ta không thì chẳng sao cả, người cùng chết với người chỉ có mình ta thôi...

Mất thấy đôi bên sắp ra tay, Bạch Ngọc Diệp cũng hoàn toàn lọt vào hoàn cảnh vây khốn, thần sắc trên mặt Liễu Yến Nhi càng ngày càng hưng phấn, vẻ mặt càng ngày càng điên cuồng, gương mặt vốn điềm lệ đột nhiên biến thành dữ tợn.

Đối mặt với phản đông trưởng lão Kim Đan và thái thượng trưởng lão Kim Đan hậu kỳ liên thủ, Bạch Ngọc Diệp dù thực lực có mạnh, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ, chỉ sợ chưa đến vài hiệp thì sẽ bị vây đánh mà chết.

Đối phương đủ mưu lược và sức đề ép sát từng bước, hơn nữa Liễu Yến Nhi phản bội, trong nháy mắt Bạch Ngọc Diệp lâm vào tuyệt cảnh, gần như không tìm được đường lui nào.

Nhìn thấy đồng môn đang chậm rãi tiến tới gần, trên mặt Bạch Ngọc Diệp đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh, ngay lúc ông ta lấy pháp khí ra, định cùng chết chung với đối phương, lúc này đột nhiên lại nghe được một tiếng cười cực kỳ lạnh lùng vui mừng truyền đến.

“Thật không ngờ, lần này tới Hoan Hi Tông, lại thấy một màn diễn hay đến vậy!”

Giọng trong veo lạnh lùng, vang lên trong nháy mắt, thần sắc mọi người ngẩn ra, vội vã quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy trên quảng tr

ường, chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một thiếu nữ áo tím, tóc thiếu nữ xõa dài, rủ xuống tự nhiên hai bên vai, gương mặt nhỏ bằng bàn tay, trong suốt như ngọc, vóc dáng đó đúng là tuyệt sắc chưa thấy bao giờ.

Hoan Hi Tông vốn lấy công pháp song tu làm chính, đệ tử trong môn lại vốn là người người thích sắc đẹp, giờ phút này thấy một thiếu nữ tuyệt sắc vô song đột nhiên xuất hiện, bất giác giật nảy mình, tất cả đều nhìn đến sững sờ. Nhất là vị thái thượng trưởng lão và Trần Bản kia, trong mắt chẳng giấu nổi tia sắc kinh diễm.

Chợt thấy thiếu nữ trong nháy mắt, Bạch Ngọc Diệp cũng giật nảy mình, hai mắt ông ta nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyệt, trong mắt lộ ra nghi ngờ ngạc nhiên và khó tin, thân hình cao ngất thậm chí còn rung lên do nội tâm kích động...

Còn Liễu Yến Nhi ngay khi Lâm Nguyệt xuất hiện trong nháy mắt, nụ cười trên mặt chợt ngưng lại, nàng ta nhìn Lâm Nguyệt chăm chăm, bất giác con ghen tị dâng lên, tận sâu trong lòng trào lên một cảm giác chán ghét.

Nàng ta có cảm giác mơ hồ khá quen với thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt, cứ như nàng ta đã gặp người thiếu nữ này ở đâu rồi vậy, nhưng nàng ta dám chắc chắn, thiếu nữ khó hiểu xuất hiện này nàng ta cực ghét, thậm chí còn ghét tới cực điểm.

“Nguyệt...Nguyệt Nhi?” Hai mắt Bạch Ngọc Diệp nhìn chăm chăm vào mặt Lâm Nguyệt, giọng run run, gọi ra cái tên tận sâu trong ký ức.

Bạch Ngọc Diệp đột nhiên mở miệng, khiến cả đám người ngây ra bưng tỉnh, còn thái thượng trưởng lão và TRẦN BẢN thì lấy lại tinh thần, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

“Người là ai? Tại sao xuất hiện ở đây? Người có biết, đây là trọng địa của hoan hi tông chúng ta không, không có thái thượng trưởng lão và chương môn chúng ta cho phép, người ngoài không được tự tiện tiến vào, nếu không sẽ bị phái ta coi là kẻ có mưu đồ, đệ tử bốn môn có tư cách giết chết người không cần luận tội!”

Thái thượng trưởng lão dù bị dung nhan tuyệt sắc của Lâm Nguyệt làm hoảng hồn, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, đã khôi phục lại nhanh chóng, lạnh lùng quát lên với Lâm Nguyệt.

Với tiếng kêu gào của thái thượng trưởng lão, Lâm Nguyệt hoàn toàn không thèm để vào mắt, ánh mắt nàng trong veo lạnh lùng nhìn lên gương mặt tuấn tú chẳng thay đổi mấy của Bạch Ngọc Diệp, môi hồng khẽ cong lên cười khế, chậm rãi mở miệng nói, “Cha nuôi, đã lâu không gặp...”

Cha sao?

Thiếu nữ tuyệt sắc vô song này, thế mà lại gọi Bạch Ngọc Diệp là cha, chẳng lẽ nàng ấy là con gái của Bạch Trưởng lão sao?

Lâm Nguyệt xưng hô với Bạch Ngọc Diệp, lập tức khiến cả đám người kinh hãi, những kẻ đó không dám tin nhìn Bạch Ngọc Diệp, rồi lại đưa mắt nhìn lên người Lâm Nguyệt, thần sắc ngạc nhiên nghi ngờ mãi.

Khác với ngạc nhiên nghi ngờ của các đệ tử Hoan Hi Tông khác, thái thượng trưởng lão và Trần Bản thì hoàn toàn hoài nghi, nhất là Trần Bản, vì hắn đã sớm có ân oán với Bạch Ngọc Diệp, với mỗi cử chỉ hành động của Bạch Ngọc Diệp rõ như lòng bàn tay, mà dạng thế này hắn chưa từng nghe thấy Bạch Ngọc Diệp có bạn song tu, chứ đừng nói là hắn còn có một người con gái nữa.

So với sự ngạc nhiên và hoài nghi của những người này, Liễu Yên Nhi có phản ứng kịch liệt nhất, gần như nàng ta ngay lúc Bạch Ngọc Diệp cất tiếng gọi Nguyệt Nhi lên trong nháy mắt, toàn thân không khống chế được run lay bầy, sau đó lại nghe thấy Lâm Nguyệt gọi Bạch Ngọc Diệp một tiếng phụ thân, sắc mặt nàng ta tiếp tục tái nhợt nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Cái Gọi Là Chứng Có

“Là người, không phải người đã đi rồi sao? Vì sao còn trở về nữa?” Bạch Ngọc Diệp lấy lại tinh thần sau khi khiếp sợ khủng khiếp và vui mừng như điên, Liễu Yên Nhi thì không kim được, giống như một kẻ điên vậy, bỏ mạnh từ trên mặt đất dậy, phần nộ hết to lên.

Tiếng thét chói tai bất ngờ, khiến toàn bộ ánh mắt mọi người đổ dồn vào Liễu Yên Nhi, Liễu Yên Nhi giờ phút này đâu còn tư thái nhu nhược nữa mà giờ phút này sắc mặt nàng ta dữ tợn, nhất là gương mặt đẹp ngập tràn ghen tị, hai mắt tròn to điên cuồng đầy oán hận.

Thấy một kẻ như Liễu Yên Nhi đột nhiên thay đổi thành người khác, trong lòng mọi người chột dạ, nhìn nhìn nàng ta, rồi lại nhìn thần sắc vô cùng kích động của Bạch Ngọc Diệp giờ phút này, cuối cùng lại đưa mắt nhìn lên người Lâm Nguyệt tuyệt sắc vô song nhưng trong trẻo lạnh lùng kia.

Trong nháy mắt, cả đám đệ tử Hoan Hi tông đều hiểu ra, hóa ra ba người này còn có phần ân oán khác, chỉ là ánh mắt Bạch trưởng lão nhìn về thiếu nữ tuyệt sắc kia, nhìn có vẻ hơi kỳ lạ...

Trần Bản nhìn nhìn Bạch Ngọc Diệp, rồi lại nhìn Lâm Nguyệt, bất giác nhủ mảy. Người thiếu nữ này thật sự là con gái Bạch Ngọc Diệp sao? Thoạt nhìn có vẻ không giống lắm...

Trần Bản chẳng hơi đâu là quân Liễu Yên Nhi nữa, với hắn mà nói, những lời nói kia đã nói ra trước giá trị lợi dụng của Liễu Yên Nhi đã hết, hiện giờ Liễu Yên Nhi sống chết chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất trước mắt là người thiếu nữ đột nhiên xuất hiện kia.

Thiếu nữ này có thể xuất hiện thần không biết quỷ không hay tại đây, có thể thấy tu vi đối phương cực cao, nếu đối phương thật sự là con gái của Bạch Ngọc Diệp, vậy thì không dễ rồi.

Ý hắn chỉ muốn diệt trừ Bạch Ngọc Diệp, cũng không muốn Hoan Hi Tông chọc phải kẻ địch lớn nào, người thiếu nữ trước mắt này tuổi còn trẻ mà có tu vi như thế, chỉ sợ phía sau còn có một thế lực không nhỏ, nếu một thiếu nữ tuổi còn trẻ như thế, dù có bắt đầu tu luyện trong bụng mẹ đi chăng nữa cũng không thể có thực lực đến vậy.

Trần Bản nghĩ ra, bất giác vô thức quan sát về mặt Bạch Ngọc Diệp, mà đúng lúc ấy, Bạch Ngọc Diệp vì Lâm Nguyệt xuất hiện đột ngột, trong lòng mừng như điên, thời gian qua đôi mắt trầm tĩnh chợt thoáng hiện lên tia tâm tình phức tạp, mà trong con mắt chợt lóe lên tình cảm phức tạp, khiến cho lòng Trần Bản đột nhiên bất ngờ, hắn cũng muốn thấy rõ hơn chút nhưng Bạch Ngọc Diệp đã thu lại về mặt rồi.

“Nguyệt Nhi... con, cuối cùng con đã trở lại bên cạnh vì phụ rồi” Bạch Ngọc Diệp không để ý đến vẻ mặt ghen tị như điên của Liễu Yên Nhi, cứ lặng nhìn Lâm Nguyệt hồi lâu, mới nhân nhật mở miệng.

Giọng điệu của ông ta nghe có vẻ rất bình tĩnh, nhưng nếu nghe kỹ thì sẽ phát hiện ra giọng nói ấy hơi run rẩy, như sợ hãi, lại như kích động, thậm chí còn có chút lo lắng...

“Thoạt nhìn phụ thân có vẻ không tốt lắm nhỉ?” với ánh mắt phức tạp kia của Bạch Ngọc Diệp, thần sắc Lâm Nguyệt vẫn lạnh nhạt như cũ, cả giọng nói cũng không thay đổi mảy.

Không có bi thương, không vui mừng, nàng bây giờ, sớm đã không còn là cô bé chịu uất ức phải nung nấu nịnh nọt hắn năm đó nữa, hai cha con xa cách mấy chục năm giờ gặp lại, trong lòng Lâm nguyệt bình tĩnh vô cùng.

Mặc dù nàng gọi Bạch Ngọc Diệp một câu phụ thân, song trong lòng nàng thật ra Bạch Ngọc Diệp chỉ như một kẻ không quen mà thôi! Nàng không phải là Bạch Như Nguyệt chân chính, không trải qua những miêu tả như trong truyện, có quan hệ thân mật cha con với Bạch Ngọc Diệp mười ba năm.

Trong truyện, Bạch Như Nguyệt vẫn còn chút tình cảm với người nuôi dưỡng nàng như cha là Bạch Ngọc Diệp, mặc dù nàng hận Bạch Ngọc Diệp, nhưng cuối cùng lúc gặp lại Bạch Ngọc Diệp, vẫn tha thứ cho ông ta.

Trong truyện, vì Bạch Ngọc Diệp xuất hiện không lâu, đã bị Diệp Khuynh Tuyết giết chết, vì thế Bạch Như Nguyệt cũng không biết Bạch Ngọc Diệp có phần tình cảm méo mó với Bạch Như Nguyệt, vì thế sau khi Bạch Ngọc Diệp chết, nàng còn vì thế mà đau lòng mãi, lại càng thêm căm thù tận xương tủy với Diệp Khuynh Tuyết, sau đó một lòng muốn chết, mãi cho tới cuối cùng dâng tính mạng mình ra.

Nhưng Lâm Nguyệt lại không phải Bạch Như Nguyệt, nhìn trong truyện, biết rõ Bạch Ngọc Diệp có phần tình cảm không phải với con gái nuôi, dù từ đầu chuyện Bạch Ngọc Diệp tính toán với nàng, nàng đều biết rõ tất. Vì thế trong lòng nàng cũng chẳng có cảm tình gì lắm với Bạch Ngọc Diệp, hiện giờ sở dĩ ra mặt chẳng qua là muốn báo ơn công nuôi dưỡng của ông ta mà thôi.

Không nói đến Lâm Nguyệt có cảm tưởng gì với Bạch Ngọc Diệp, khi Bạch Ngọc Diệp nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói chẳng có chút tình cảm gì, thoáng lộ ra nụ cười khổ.

Không tốt ư? Hiện giờ ông ta đâu chỉ không tốt, nếu như nàng tới chậm một bước, thì giờ nhìn thấy là xác ông ta mà thôi, hai cha con họ sao còn có cơ hội gặp nhau lần nữa chứ?

Nhưng tính ra ông trời vẫn còn thương, khiến ông ta được gặp lại người trong lòng nhớ mãi không quên, nhưng cảnh tượng nàng và ông ta gặp nhau cũng không tốt đẹp gì, ông ta thân là trưởng lão Hoan Hi Tông, lại bị người ta làm cho chật vật vậy, lần nào cũng bị nàng nhìn thấy, có phải nàng cảm thấy người cha này thật sự vô dụng lắm không?

Cứ việc trong lòng hẳn không muốn làm cha nàng tí nào, hẳn chỉ muốn làm... Có lúc yêu càng sâu, lại càng sợ mất, người trong lòng ông ta ngày nhớ đêm mong, đột nhiên xuất hiện trước mặt ông ta, mà ông ta chẳng bao giờ dám nói ra.

Năm đó mặc dù ông ta nuôi nàng lớn lên, nhưng ông ta cũng chẳng đối tốt gì với nàng, thậm chí muốn muốn tặng nàng cho Lạc hoa lão tổ là lô đỉnh, sau đó nàng trốn, ông ta hối hận mãi, hiện giờ nàng đã trưởng thành, hơn nữa còn trở mặt quyền rũ mẽ người, còn ông ta giờ chẳng dám đối mặt với nàng.

Phần tình cảm cảm kị kia không chọc rách, hoặc ông ta có thể vẫn duy trì quan hệ tình cảm cha con lạnh nhạt, chỉ e ông ta sẽ lập tức mất nàng...

Trong lòng Bạch Ngọc Diệp khổ sở vô cùng, sâu trong lòng có rất nhiều lời muốn nói với nàng, nhưng lại chẳng nói nên lời, mãi lâu sau, mới nói thân nhiên, “Vi phụ tốt lắm, con không cần quan tâm, hiện giờ con đã thấy vi phụ rồi, con cứ đi thôi...”

Mặc dù ông ta không rõ nàng xuất hiện ở đây thế nào, nhưng giờ thân ông ta còn khó bảo toàn, ông ta không muốn làm liên lụy tới nàng. Huống chi, hiện giờ ông ta đang bị người ta vu hãm, sa vào tuyệt cảnh, trong ngoài toàn bộ đều là đệ tử Hoan Hi Tông, chẳng may xảy ra đầu pháp, những kẻ đó sợ không đơn giản cho nàng rời đi, đặc biệt nàng trông thế này, chỉ sợ Trần Bản và thái thượng trưởng lão không bỏ qua cho nàng.

Nghe thấy lời Bạch Ngọc Diệp, Lâm Nguyệt hơi ngần ra, lập tức trong lòng hiểu ngay, ấn tượng với Bạch Ngọc Diệp cũng khác chút, nhưng ngoài mặt thì vẫn lạnh lùng, cười nói, “Phụ thân thật quá vô tình, bây giờ như vậy mà năm đó cũng vậy. Thế nào, năm đó phụ thân muốn tặng con cho người ta, hiện giờ không gặp mấy chục năm, còn muốn đuổi con đi sao?”

“Nguyệt Nhi...”

Bạch Ngọc Diệp thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Nguyệt, trong lòng đau đớn kịch liệt, thấy nàng vẫn cố chấp đứng đó không có ý rời đi, trong lòng vừa giận vừa vội, không kìm được định mở miệng giải thích, nhưng chưa nói ra miệng lại nuốt vào.

Ông ta muốn nói, thật ra ông ta cũng không phải muốn đuổi nàng đi, có thể được nhìn thấy nàng lần nữa, trong lòng ông ta còn vui chưa kịp nữa là, sao đuổi nàng đi chứ? Ông ta như bây giờ chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, nếu ông ta không sớm để cho nàng rời đi chút, chỉ sợ lúc nàng muốn rời đi cũng không đi nổi nữa.

Nàng tốt đẹp chẳng giống người phạm như thế, nếu lọt vào trong tay những kẻ Hoan Hi Tông này, chỉ sợ là bị giam lại, rồi trở thành lô đỉnh để người khác luyện công mà thôi.

Nàng là bảo bối mà cả đời ông ta yêu không được, là người phụ nữ ông ta nhớ mãi không quên mấy chục năm nay, sao ông ta dám trơ mắt để nàng bị người ta dày vò chứ? Ông ta thà chết cũng không thể nào nhắm mắt nổi.

Ngay lúc Lâm Nguyệt và Bạch Ngọc Diệp nói chuyện trong nháy mắt, những kẻ khác lại trầm mặc quý dị, thậm chí cả thái thượng trưởng lão và Trần Bản cũng không mở miệng ngăn lại.

Còn phần Liễu Yến Nhi, sau khi nàng ta hét lên một câu thì không nói gì thêm nữa, chỉ dùng đôi mắt ngập tràn thù hận nhìn Lâm Nguyệt, trên mặt càng ngày càng dữ tợn, càng ngày càng điên cuồng.

Sắc mặt Liễu Yến Nhi dữ tợn vạn phần, khó coi vô cùng, chỉ là toàn bộ mọi người đã bị Lâm Nguyệt và Bạch Ngọc Diệp thu hút cả nên không ai để ý tới nàng ta, cũng không để ý tới nàng ta vốn không có vật gì trong tay, giờ phút này trong tay lại cầm một thanh đao găm lóe sáng.

Hai mắt Liễu Yến Nhi nhìn chòng chọc vào Lâm Nguyệt, ánh mắt đó mới hung ác, độc địa như muốn xuyên thủng mấy lỗ trên người Lâm Nguyệt vậy, nàng ta trốn trong đám đông, chậm rãi di chuyển về phía Lâm Nguyệt.

Liễu Yến Nhi tự cho động tác của nàng ta đã rất bí mật rồi nhưng lại không biết mỗi cử chỉ hành động của nàng ta đều bị thần thức Lâm Nguyệt quan sát

thấy hết cả.

Thực ra bảy ngày trước Lâm Nguyệt đã tới rồi, với tu vi của nàng, trận pháp Hoan Hi tông bố trí vốn không cách nào ngăn cản được nàng, nàng chỉ đơn giản dùng chút thủ đoạn nhỏ, thì thần không biết quỷ không hay lên vào rồi.

Nàng vốn chỉ muốn lặng lẽ ẩn vào trong kho tàng Hoan Hi Tông để lấy mảnh vụn tiên khí ra, rồi mới đi tìm Bạch Ngọc Diệp để kết thúc nhân quả, ai ngờ, nàng đi tới trong này, lại thấy một cảnh tiết mục đặc sắc vô cùng.

Mấy ngày trước, nàng thừa dịp đêm tối lên vào trong bảo tàng Hoan Hi Tông, lại vô tình phát hiện ra cảnh hèn hò giữa Liễu Yến Nhi và Trần Bản, chuyện như vậy kể từ sau khi nàng vào Hoan Hi Tông thấy cũng rất nhiều, nàng vốn không muốn quản tới, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại vô tình nghe được chuyện hai người bàn bạc thương lượng mưu hại Bạch Ngọc Diệp thế nào.

Sống chết của những kẻ khác ở Hoan Hi tông dĩ nhiên Lâm Nguyệt sẽ không quản, nhưng người bọn chúng muốn hại lại là Bạch Ngọc Diệp, nàng không thể bỏ mặc được, dù gì Bạch Ngọc Diệp cũng vốn là cha nuôi trên danh nghĩa của khối thần xác này chẳng phải sao? Hơn nữa, giữa nàng và Bạch Ngọc Diệp vẫn còn đoạn nhân quả chưa kết thúc được.

Vì chuyện có liên quan tới Bạch Ngọc Diệp, Lâm Nguyệt bắt giác định thần nghe lên âm mưu của đôi nam nữ này xem thế nào, hơn nữa trong lúc nghe lên, nàng lại vô tình phát hiện ra thân phận của Liễu Yến Nhi. Ngay lúc nàng nhận ra Liễu Yến Nhi trong nháy mắt, trong lòng khá kinh ngạc, dù sao trong truyện, sau khi Bạch Như Nguyệt được đệ tử Côn Lôn cứu, Bạch Ngọc Diệp đã giết chết Liễu Yến Nhi.

Nhưng giờ do nàng thay đổi tình tiết nội dung vở kịch, Liễu Yến Nhi không chết, còn người Hoan Hi Tông muốn hãm hại là Bạch Ngọc Diệp cũng không còn là cái kẻ có tên Tiên Nhi, nhìn khá giống Bạch Như Nguyệt làm lộ đỉnh như trong truyện nữa, mà đổi thành Liễu Yến Nhi.

Sau khi nghe thấy âm mưu của Liễu Yến Nhi và Trần Bản, Lâm Nguyệt quyết định chưa lấy mảnh vụn tiên khí vội, mà thăm tiếp tục quan sát hành động của đám Liễu Yến Nhi.

Vài ngày sau, nàng thấy Trần Bản mặt lạnh cổ động Liễu Yến Nhi, cấu kết với thái thượng trưởng lão từng có ghen tị với Bạch Ngọc Diệp, hai người dựa theo kế hoạch Liễu Yến Nhi, bày ra trận bày ti mỹ.

Mà lúc âm mưu của chúng được bố trí khá hoàn hảo xong, thì tin đám người Chu Văn Phong chết đúng lúc truyền tới, Trần Bản cố tình sai một đệ tử tiết lộ tin này cho Bạch Ngọc Diệp biết, sau đó mặt lạnh dẫn Bạch Ngọc Diệp tới điện Hợp Hoan nơi chương môn đang bế quan.

Tất cả điều này, dưới sự can thiệp của thái thượng trưởng lão, bọn chúng làm không chê vào đâu được, Bạch Ngọc Diệp cũng không chút hoài nghi, vì trong môn đột nhiên có hai vị trưởng lão Kim Đan và bốn vị đệ tử Trúc cơ chết là chuyện lớn, ông ta thân là trưởng lão Hoan Hi Tông, dĩ nhiên phải tới chỗ chương môn để bảm bảo rồi.

Ngay sau khi Bạch Ngọc Diệp rời khỏi điện Hợp Hoan, Liễu Yến Nhi với sự giúp đỡ của thái thượng trưởng lão và Trần Bản đã lặng lẽ lên vào điện Hợp Hoan, hơn nữa còn lợi dụng bột phấn dẫn xuân mà thái thượng trưởng lão đưa, quyến rũ chương môn bộc phát thủ tính, chuyện tiếp theo dĩ nhiên là tiếp diễn như nước chảy mây trôi rồi.

Lúc Liễu Yến Nhi tiến vào trong điện Hợp Hoan, sớm đã uống ngũ độc phệ tán rồi, loại ngũ độc phệ tán này đúng là khắc tinh với công pháp hợp hoan mà chương môn tu luyện, lúc chương môn Hoan Hi Tông đang cùng cả nước thân mật (XXOO) với Liễu Yến Nhi, không đề phòng đã bị tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng chết trắng cảng.

Ngay sau khi chương môn chết, Liễu Yến Nhi và đám người Trần Bản giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, đợi sau vài ngày, lúc này mới đem chuyện này phát ra, hơn nữa còn có thêm một cảnh kia.

Lúc Lâm Nguyệt vừa mới xuất hiện, nói là xem kịch vui cũng không phải giả, mấy ngày nay, nàng ở Hoan Hi Tông, đúng thật được nhìn một màn trình diễn cực kỳ đặc sắc, nếu không phải thấy Bạch Ngọc Diệp gặp nguy hiểm, nàng thật sự vẫn chưa muốn hiện thân nhanh vậy đâu.

“Nguyệt Nhi, năm đó là vì phụ có lỗi với con, những năm này vì phụ cũng vô cùng hối hận, vì phụ không cầu con tha thứ, chỉ hy vọng con có thể bảo toàn bản thân, hiện giờ con đi mau đi, thừa dịp vì phụ vẫn có thể ngăn họ lại, con lập tức rời khỏi đây ngay đi...”

Thấy Lâm Nguyệt không chịu nghe khuyên cáo của mình, Bạch Ngọc Diệp sợ đám người thái thượng trưởng lão nổi lên nghi ngờ, nên lo lắng truyền âm cho Lâm Nguyệt, hy vọng nàng có thể hiểu nỗi khổ tâm của ông ta.

Đáng tiếc, nỗi khổ tâm của ông ta, Lâm Nguyệt cũng chắc chắn không cảm kích.

“Phụ thân, người có lời gì thì có thể nói thẳng ra đi, chẳng lẽ thân là phụ thân quan tâm tới con gái của mình còn sợ người khác nghe thấy hay sao?” Lâm Nguyệt nghe thấy lời Bạch Ngọc Diệp nói, trong lòng thấy hơi buồn cười, nhưng cũng không thấy phản cảm với Bạch Ngọc Diệp lắm.

Bất kể Bạch Ngọc Diệp có phải vì muốn đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào không, nhưng giờ khắc này ông ta quan tâm nàng cũng không phải giả, hơn nữa coi như trong truyện đi, tình cảm Bạch Ngọc Diệp với Bạch Như Nguyệt cũng là thật, ít nhất trong truyện, ông ta là người đàn ông duy nhất chết vì Bạch Như Nguyệt.

Đúng nhiê, ngoài ông ta ra, ở trong truyện Mộc Phi cũng có tình cảm thật với Bạch Như Nguyệt, chỉ là sau này mặc dù Mộc Phi chết trong tay Tư Mặc Ly, nhưng cũng không phải chết vì Bạch Như Nguyệt, mà chết dưới thiết kế của Diệp Khuynh Tuyết.

Khi đó Mộc gia là một trong tứ đại gia tộc giới tu chân, dưới thiết kế của Diệp Khuynh Tuyết bị sụp đổ, còn Mộc Phi chính là người chết cuối cùng của Mộc Gia, ngay sau khi Mộc Phi chết, Mộc gia coi như bị Diệp Khuynh Tuyết diệt môn hoàn toàn.

Trong truyện, thực ra người yêu Bạch Như Nguyệt thật sự cũng chỉ có hai người là Bạch Ngọc Diệp và Mộc Phi, còn những kẻ khác, chỉ cần xuất sắc chút tất cả đều trở thành bê tôi dưới vẫy Diệp Khuynh Tuyết hết.

Đương nhiên đây cũng chỉ là nguyên nhân vì hai người Bạch Ngọc Diệp và Mộc Phi không đủ xuất sắc, vì thế mới được bố trí cho Bạch Như Nguyệt – nữ phụ vật hy sinh này thôi.

Thật ra sau khi Lâm Nguyệt biết bản thân mình là Nguyệt Thần tôn, đã từng nghĩ tới bản nữ tiên đặc công và Đế Huyền nữa có liên quan tới nhau không thôi, sau này nàng cũng nghĩ kỹ chút thấy đây chẳng có liên quan gì tới Đế Huyền nữa cả.

Dù sao Đế Huyền Nữ cũng chỉ là một trở ngại được tạo ra trên con đường nàng luân hồi mà thôi, cũng không biết nàng sẽ xuyên không, mà chân chính để cho linh hồn nàng xuyên không, hơn nữa còn hướng dẫn nàng xem hắc là một người khác.

Chỉ là người này đến cùng là kẻ nào, Lâm Nguyệt cũng không rõ, nhưng nàng cũng biết đối phương hẳn có ý tốt. Thấy mình nghĩ hơi xa, Lâm Nguyệt vội vàng lấy lại tinh thần, không nghĩ những chuyện khác nữa, chuẩn bị giải quyết phiền toái trước mắt mới nói sau.

“Nguyệt Nhi, con...” Thấy Lâm Nguyệt cứng mềm không ăn, không cảm kích chút nào, trong lòng Bạch Ngọc Diệp thấy tức giận mãi. Mình là muốn tốt cho nàng, nàng ở lại đây càn quấy, có ý gì thế? Chẳng lẽ nàng không sợ những kẻ này giết chết ông ta rồi sau đó đối phó với nàng sao? Hay nàng vốn chẳng sợ hãi tí nào?

Thấy phản ứng như thế của Lâm Nguyệt, Bạch Ngọc Diệp cũng hơi mờ mịt, bất giác không biết nên làm thế nào cho đúng. Còn lời nói lúc trước của Lâm Nguyệt, Trần Bản thấy là một cố rất tốt, chỉ thấy hắn cười lạnh một cái, đứng ra nói, “Đúng vậy, vị tiên tử này nói rất đúng, Bạch trưởng lão, nếu người quan tâm lệnh ái, vì sao không nói thẳng ra chứ? Thân là vị phụ quan tâm tới con gái của mình, chẳng lẽ còn có lý do gì không nhận nữa sao?”

Thái thượng trưởng lão cũng mở miệng nói, “Đúng vậy, ta thấy người tu đạo, rất ít lưu lại huyết mạch, nếu Bạch Trưởng lão đã quan tâm con gái như thế, không nói thẳng ra cũng nên để cho ta được cảm thụ tình cha yêu thương với con gái mình chứ...”

“Đây là chuyện giữa con gái bản tọa và bản tọa, nếu các vị không có chuyện gì, kính xin tự động rời đi cho!” Với khiêu khích của thái thượng trưởng lão và Trần Bản, Bạch Ngọc Diệp lạnh lùng đáp lại, mặt âm trầm hẳn.

Ông ta đối với câu kia của thái thượng trưởng lão “thân là cha yêu thương với con gái” thấy chói tai vô cùng, ông thích Nguyệt Nhi, yêu Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi không chấp nhận ông ta, đó là chuyện giữa ông ta và Nguyệt Nhi, hiện giờ ông ta và Nguyệt Nhi bị người ta nói thành quan hệ cha con đơn thuần, trong lòng ông ta thấy cực kỳ khó chịu.

“Rời đi sao? Bạch Ngọc Diệp, người có phải đã mau quên rồi không, thân phận bây giờ của người đó!” Nghe thấy lời Bạch Ngọc Diệp, Trần Bản cười lạnh một cái, nói ra, “Người mưu hại Lạc Hoa lão tổ, cũng hại chương môn, còn vọng tưởng muốn thoát tội hay sao?”

Giọng Trần Bản cùng vẻ mặt nghiêm khắc quát to một tiếng, lập tức ngừng chút, rồi lại hòa hoãn lại, cười nói, “Nhưng người yên tâm đi, phụ thân có tội, không liên quan vợ con, chuyện của người, dĩ nhiên cũng không liên quan tới vị tiên tử này rồi!”

Nói xong, Trần Bản còn tự cho mình tiêu sái phong hoa tuyệt đại khẽ mỉm cười với Lâm Nguyệt, ngay người một lúc hắn đã nhìn quan quan hệ giữa người thiếu nữ tuyệt sắc này với Bạch Ngọc Diệp không tốt, vì thế hắn mới có thể nói ra như thế.

“Người đến cùng muốn thế nào?” Sắc mặt Bạch Ngọc Diệp khó coi tới cực điểm, Trần Bản ép sát ông ta từng bước một ngay trước mặt Lâm Nguyệt, khiến ông ta thấy chật vật vô cùng, hiện giờ ông ta thậm chí còn không dám nhìn Lâm Nguyệt, chỉ sợ thấy vẻ khinh bỉ và khinh thường trong mắt nàng.

“Chúng ta muốn sao dĩ nhiên trong lòng Bạch Trưởng lão cũng tự hiểu, chỉ là...”

Trong lòng Trần Bản vui mừng, đang định định tội chắc chắn cho Bạch Ngọc Diệp, nhưng đúng lúc này, lại nghe thấy giọng nói trong veo lạnh lùng của Lâm Nguyệt, chặn ngang lời hắn lại.

“Phụ thân, bọn họ nói người giết chương môn Hoan Hi Tông, là thật chứ ạ?”

“Nguyệt Nhi, con cũng không tin vì phụ sao?” Bạch Ngọc Diệp nghe thấy lời Lâm Nguyệt, cũng ngẩn ra, lại thấy đau lòng mãi.

“Con dĩ nhiên là tin phụ thân rồi, chỉ là muốn chính miệng phụ thân chứng thật một tí thôi” Lâm Nguyệt cười lạnh lùng, nói một câu lạnh nhạt.

“Mặc dù vì phụ không phải là người tốt gì, nhưng cũng chưa tới mức không dám thừa nhận chuyện đã làm, Lạc Hoa lão tổ chết, đúng thật có liên quan tới vị phụ, nhưng cũng chỉ vì lão ta muốn giết vị phụ, vì phụ mới bắt đầu dĩ thời, còn chương môn chết, thì không liên quan tới vị phụ, vì phụ và chương môn không thù không oán, chương môn bình thường lúc nào cũng quan tâm chiếu cố vị phụ, sao vị phụ phải giết ông ta chứ?”

Lúc Bạch Ngọc Diệp bị đám người thái thượng trưởng lão vu hãm, khinh thường giải thích, hiện giờ đối mặt với Lâm Nguyệt cũng không trầm mặc nữa.

“Bạch Ngọc Diệp, người giết chết chương môn chứng cứ rành rành, sao còn ngụy biện như thế hả!” Thấy Bạch Ngọc Diệp phủ nhận chuyện mưu hại chương môn, trong lòng Trần Bản trầm xuống, tia bất an trong lòng dâng lên, lập tức không kiềm được tức giận nói ra.

“Chúng có rành rành sao? Ai nói cha ta hại người chứ? Chỉ bằng nữ nhân kia thì người gọi đó là chúng có sao? Vậy đúng lúc ta cũng có một phần được gọi là chúng có đó, vừa vận chứng minh cha ta cũng không hại người!”

Bạch Ngọc Diệp còn chưa kịp phản bác lời Trần Bản nói, Lâm Nguyệt đã cướp lời trước, nhìn Trần Bản cười lạnh nói.

Lời Lâm Nguyệt vừa nói ra, cả đám đông cùng nhìn nhau, thấy nửa tin nửa ngờ với lời Lâm Nguyệt, còn trong lòng đám TRẦN BẢN lại thấy chột dạ, dự cảm xấu càng tăng lên.

“Người là cái thá gì, một tiện nhân, nếu người đã đi rồi, sao còn trở về chứ? Người đã không chịu trốn đi vậy thì người chết là xong...”

Ngay lúc lời Lâm Nguyệt vừa dứt trong nháy mắt, đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của Liễu Yến Nhi, ngay sau đó, đã thấy Liễu Yến Nhi mặt mũi điên cuồng giờ thanh đao găm sáng loáng nhào tới phía Lâm Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Chân Tướng

“Không biết sống chết!”

Lâm Nguyệt vẫn thăm quan sát Liễu Yến Nhi, gần như Liễu Yến Nhi nhào tới trong nháy mắt, đã phát hiện ra ngay mưu đồ của nàng ta, bất giác cười lạnh, định ra tay làm gọn nữ nhân này, nhưng có người động tác nhanh hơn nàng một bước.

Liễu Yến Nhi đột nhiên gây khó dễ, Bạch Ngọc Diệp đột ngột ra tay, chuyện xảy ra trong nháy mắt như tia chớp, mọi người chỉ thấy một luồng sáng trắng xoẹt qua trước mắt, thân hình cao ngất của Bạch Ngọc Diệp đã chặn ngay trước mặt Lâm Nguyệt, mà phi kiếm lóng lánh trong tay ông ta đã đâm thẳng vào sâu trong tim Liễu Yến Nhi.

Máu tươi vọt ra từ miệng vết đâm, sắc mặt Liễu Yến Nhi tái nhợt dữ tợn rất dọa người, nàng ta nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Diệp, mãi lâu sau, mới khó khăn nhếch môi, lộ ra nụ cười không cam lòng và đầy giễu cợt.

“Người, người vẫn còn vì nàng ta... giết chết ta...”

Lời Liễu Yến Nhi nói ra không đầy đủ, vừa nói máu đã trào ra từng giọt từ miệng vết thương, thoát nhìn trông kinh người.

“Người đáng chết!” Bạch Ngọc Diệp lạnh lùng nhìn nàng ta, trong mắt lạnh băng không chút tình cảm.

“Hắc...ha ha... Ta đáng chết...Người nói đúng lắm...ta thật sự là đáng chết, ta đáng chết là vì không nên yêu người, không nên yêu người mà lãng phí bản thân mình...”

Sắc mặt Liễu Yến Nhi càng ngày càng tái nhợt, trong mắt lại tuôn ra hận kinh người, đao găm cầm trong tay nàng ta không biết đã rút xuống đất tự bao giờ, nàng ta khó khăn giờ hai tay lên, định tóm lấy tà áo Bạch Ngọc Diệp, Bạch Ngọc Diệp lại nhu mày, lùi lại sau một bước, tránh động tác nàng ta, hơn nữa còn rút phát kiếm ra!

Theo động tác của Bạch Ngọc Diệp, một luồng máu ào ra, Liễu Yến Nhi không chịu được nữa, thân hình mềm mại ngã phịch xuống.

“Khụ khụ...người, nếu người cả chạm cũng không cho ta chạm vào...Người chê ta bẩn sao?” TRÊN MẶT Liễu Yến Nhi tuyệt vọng và cười điên cuồng, nàng ta gãy gập, như cố đứng lên, đôi mắt ngập hận lại vẫn cứ nhìn chòng chọc vào Bạch Ngọc Diệp không rời đi.

Lâm Nguyệt thấy Liễu Yến Nhi như thế, bất giác cau mày. Với Liễu Yến Nhi mà nói, vì nàng ta là nguyên nhân hại chết Bạch Như Nguyệt, vì thế nàng cũng chẳng có cảm tình nào với nàng ta, nhưng giờ phút này chứng thấy Liễu Yến Nhi như thế, không hiểu vì sao trong lòng nàng thấy mơ hồ khó chịu.

Liễu Yến Nhi bị đẩy tới bước đường này, ngoài người ngoài không biết ra, thì tất cả xem như gieo gió gặt bão, mặc dù Bạch Ngọc Diệp không yêu nàng ta, chỉ coi nàng ta như quân cờ, nhưng nếu nàng ta không phản bội Bạch Ngọc Diệp, không hy vọng xa vời cái tình cảm xa vời kia, vậy Bạch Ngọc Diệp cũng không giết nàng ta, tới đây là lo nàng ta đi mà thôi.

Nhưng nàng ta lại yêu mà sinh hận, không chiếm được Bạch Ngọc Diệp, thì muốn phá hủy tất cả, vì thế nàng ta mới có thể dẫn tới kết quả như vậy.

Lâm Nguyệt không đồng tình với Liễu Yến Nhi, nhưng với phần yêu mà không được của nàng ta, tình cảm yêu sinh hận ấy lại thấu hiểu, vì dạng Liễu Yến Nhi thế này mới khiến nàng nhớ tới Diêm Tinh Vân, nhớ tới cái người đó đã vì nàng, cả mạng cũng không cần.

Nàng có thể cảm giác được Diêm Tinh Vân yêu nàng mới sâu đậm làm sao, nhưng bản thân nàng vốn vô tình, ngoài bị động đáp lại ra, thì nàng cũng

chẳng cho được hán cái gì, tựa như Liễu Yên Nhi cảm thấy Bạch Ngọc Diệp bất công với nàng ta vậy, nàng với Diêm Tinh Vân có công bằng không?

Tình yêu thế gian có cũng tốt đẹp, nhưng yêu mà không được, lại khiến người ta thống khổ tột cùng.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bắt giấc thờ dài, trong đầu xuất hiện dung nhan yêu nghiệt của thiếu niên. Diêm Tinh Vân, huynh đang ở đâu? Hiện giờ huynh... vẫn khỏe chứ?

Ngay lúc Lâm Nguyệt thất thần một lát, lại nghe thấy từng tiếng đứt quãng thê thảm của Liễu Yên Nhi vang lên.

“Ngươi, ngươi chê ta bẩn... Đúng vậy, giờ ta thật sự rất bẩn... Nhưng mà ta cũng từng có lúc sạch sẽ, là ngươi, là ngươi không cần người sạch như ta, là tự tay ngươi đẩy ta vào hố lửa, là ngươi để cho ta bị vấy bẩn như thế...”

Liễu Yên Nhi nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Diệp, trong mắt có nhiều tia tình cảm phức tạp đan xen, lúc thì điên cuồng lúc lại hận, lúc thì yêu sâu đậm và si mê, mà trên mặt nàng ta thay đổi không ngừng theo tình cảm, lúc thì dữ tợn đáng sợ, lúc lại ngập tràn quyến luyến dịu dàng.

“Ngươi, ngươi có biết không? Ngay thời khắc ngươi bắt đầu cứu ta kia, ta đã thích ngươi... Nhưng ngươi vẫn không nhìn ta, trong mắt ngươi, ta chẳng qua chỉ là một công cụ giúp tu luyện mà thôi... Ta yêu ngươi như thế, tại sao ngươi không thấy ta chứ?” Liễu Yên Nhi như nhớ lại tình cảnh tốt đẹp gì đó, nụ cười trên mặt trong nháy mắt trở nên dịu dàng, nhưng lại nhanh chóng trở lại dữ tợn, giọng cũng trở nên sắc nhọn vô cùng!

“Đều là tại cái con tiện nhân kia hết! Ngươi đã có ta rồi, vì sao còn mang cái con tiện nhân kia về nữa chứ? Rõ ràng là ta gặp được ngươi trước mà, người yêu ngươi nhất cũng là ta mà, sao ngươi lại có thể đối xử với ta như thế chứ? Ta mới là người gần gũi bên ngươi, nhưng ngươi lại chỉ coi ta như nô tì để sai khiến, còn cái con tiểu tiện nhân kia thì ngươi lại che chở nó cẩn thận hết mức, rõ ràng chỉ là một kẻ bỉ ổi, bại hoại chẳng rõ lai lịch, thế mà ngươi lại nuông chiều nó như một thiên kim đại tiểu thư vậy... Ngươi có biết không? Mỗi lần thấy nó có tình chộc giận ngươi, ta rất hận muốn giết chết nó mà thôi!”

Có lẽ là do bị thương quá nặng nên sự sống của Liễu Yên Nhi dần tàn lụi, cảm xúc kích động quá mức khiến cho nàng ta gần như khó thở, nàng ta thấy sắc mặt Bạch Ngọc Diệp nhợt nhạt, chẳng nói câu nào, ngừng chút lại nở nụ cười điên cuồng.

“Ngươi, ngươi có còn nhớ rõ lần đó không? Con tiểu tiện nhân kia chẳng nghe lời, ngươi bảo người ta tới dạy dỗ nó, là ta tự mình ra tay đó... Ta thật sự muốn đánh nó chết tươi... Tiếc là mạng con tiểu tiện nhân kia lớn, ta đánh nó thành vậy mà nó cũng chỉ hôn mê có một ngày, thì đã tỉnh lại... Ha ha, ngươi có biết tại sao ta lại muốn con tiểu tiện nhân kia chết không? Là bởi... là bởi...”

“Câm miệng!” Nghe đến đó, trong lòng Bạch Ngọc Diệp cả kinh, mở mồm quát to lên, đồng thời nhìn Lâm Nguyệt mờ mịt một cái, thấy nàng vẫn bộ dạng như cũ, trong lòng thấy sợ, vô thức muốn ngăn Liễu Yên Nhi lại.

Nhưng hán vẫn chậm một bước, hơn nữa chẳng rõ Trần Bản vô tình hay cố ý, hán còn chưa kịp giết chết Liễu Yên Nhi, Liễu Yên Nhi đã nói bí mật hán giấu mấy chục năm nói ra!

“Thế nào? Bạch Ngọc Diệp, có phải ngươi sợ rồi không? Ngươi muốn giết chết ta lắm sao? Nhưng hiện giờ ta lại tuyệt không sợ... Ha ha... Bạch Ngọc Diệp, ta đã sớm nhìn ra ngươi có ý nghĩ xấu với con tiểu tiện nhân kia, ngươi thích cái con tiểu tiện nhân đó, cả chính ngươi cũng còn không biết, ngươi thích nó, thậm chí ngươi còn muốn tống tặng nó làm lễ đính hôn cho người khác nữa... Ha ha, cha nuôi lại yêu chính con gái nuôi tự tay mình nuôi dưỡng lên, tình cảm vậy chẳng dễ cho hậu thế, ngươi, thực ra mới là kẻ cực dơ bẩn kia! Ta đoán chắc cái con tiểu tiện nhân đó cũng đoán ra, nếu không sao nó lại phải trốn chứ...?”

“Cái con tiểu tiện nhân đó trốn, tin tức biệt tằm, ngươi dù có thích nó, có yêu nó, nó cũng không ở đây... Nhưng mà, nhưng mà vì sao con tiểu tiện nhân đó không chết phất đi chứ? Vì sao nó còn trở về chứ? Vì sao...”

Câu cuối của Liễu Yên Nhi kia, gần như dùng hết sức toàn thân, giọng khàn lên kêu, nhưng ngay lúc nàng ta nói ra những lời này, sát khí trong lòng Bạch Ngọc Diệp đã bộc phát trong nháy mắt, hoàn toàn không để ý tới ngăn cản của Trần Bản, lại ra tay lần nữa, một kiếm đâm thẳng vào tim Liễu Yên Nhi.

“Khụ khụ... Bạch Ngọc Diệp, ta hận ngươi, bởi vì ngươi là kiếp nạn cả đời của ta... Nếu như nếu như không gặp ngươi...”

Hai tay Liễu Yên Nhi nắm chặt lấy kiếm, miệng trào ra từng ngụm máu tươi, nói một câu chưa xong, mắt đã dần tắt cuối cùng ngọ đầu tắt thở.

Liễu Yên Nhi chết, cho dù chết trên mặt nàng ta vẫn lưu lại oán hận với Bạch Ngọc Diệp, có lẽ bị Liễu Yên Nhi gây kinh sợ trước khi chết, trong nháy mắt mọi người ai cũng trầm mặc, chung quanh yên tĩnh hẳn.

Bạch Ngọc Diệp không nhìn Lâm Nguyệt, ông ta chỉ kinh ngạc nhìn Liễu Yên Nhi, lần đầu tiên ông ta bị tình cảm của Liễu Yên Nhi làm chấn động, đồng thời trong lòng cũng có chút khổ sở.

Liễu Yên Nhi thích ông ta, yêu mà không được, còn cảm giác của ông ta có được coi là yêu không? Thực ra ông ta chẳng qua cũng giống như một Liễu Yên Nhi khác mà thôi...

“Bạch Ngọc Diệp, ngươi dám giết người diệt khẩu sao!” Trần Bản lấy lại tinh thần, phần nộ quát lên, nhìn về Bạch Ngọc Diệp với tia ghen tị. Trần Bản với cái chết của Liễu Yên Nhi chẳng có cảm giác gì, thậm chí Liễu Yên Nhi vì khinh địch mà bị Bạch Ngọc Diệp giết chết, cũng là do hán cố ý, chỉ là lời Liễu Yên Nhi nói trước khi chết kia khiến trong lòng hán thấy khó chịu vô cùng.

Vào nửa năm trước, hán và Liễu Yên Nhi cùng gần gũi, là do Liễu Yên Nhi chủ động quyến rũ hán, mặc dù hán biết Liễu Yên Nhi là người của Bạch

Ngọc Diệp, nhưng vẫn không cự tuyệt, hần cũng giống các đệ tử Hoan Hi Tông khác, vô cùng có lòng tin với mị lực của mình, hơn nữa sở dĩ hần không cự tuyệt Liễu Yến Nhi cũng chỉ muốn lợi dụng Liễu Yến Nhi để đối phó với Bạch Ngọc Diệp.

Trong lòng hần, Liễu Yến Nhi là thật lòng thích hần, vì thế hần mới phản bội Bạch Ngọc Diệp, mà giờ những lời Liễu Yến Nhi nói trước khi chết lại cho hần thấy rõ, thực ra hần mới là quân cờ của Liễu Yến Nhi.

Sở dĩ Liễu Yến Nhi chủ động quyến rũ hần cũng không phải coi trọng hần mà là muốn lợi dụng hần để trả thù Bạch Ngọc Diệp, mà lý do trả thù này dĩ nhiên là bởi nàng ta yêu Bạch Ngọc Diệp, Bạch Ngọc Diệp lại không yêu nàng ta, vì thế nàng ta mới vì yêu mà sinh hận...

Chân tướng như thế khiến cho Trần Bản cảm thấy mình không cách nào chấp nhận được mình thua kém Bạch Ngọc Diệp, hần dù không thích Liễu Yến Nhi, nhưng thời gian qua hần kiêu ngạo, song chẳng cách nào chịu nổi việc mình trở thành quân cờ lộ đỉnh!

Trần Bản vô cùng phẫn nộ, nếu giờ phút này Liễu Yến Nhi còn sống, chỉ e hần chưa đợi Bạch Ngọc Diệp ra tay hần đã băm vằm Liễu Yến Nhi thành trăm mảnh rồi, nhưng Liễu Yến Nhi chết, hần giận chẳng có chỗ phát tiết, nên đẩy tất cả lửa giận lên người Bạch Ngọc Diệp.

“Bạch Ngọc Diệp, ngươi mưu hại chương môn, lại giết người diệt khẩu, hôm nay ta tuyệt đối không tha cho ngươi!” Mắt Trần Bản nhìn Bạch Ngọc Diệp lạnh lẽo, sát khí đầy người.

“Đúng thế, Bạch Ngọc Diệp, ngươi tội không thể tha, nếu ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói, lão phu có thể cho ngươi chết toàn thân, cũng miễn cho ngươi khỏi chịu nỗi khổ rút hồn luyện pháp!” Thái thượng trưởng lão cười lạnh, đồng thời khí thế Kim Đan Hậu kỳ nháy mắt tràn ra, hung hăng áp chế về phía Bạch Ngọc Diệp!

“Giết người diệt khẩu ư? Chẳng qua chỉ là một lộ đỉnh mà thôi, Bạch Mỗ muốn giết thì giết, đâu cần lăm có vậy! Còn phần tội mưu hại chương môn, ngươi cứ thế áp lên người Bạch Mỗ, Bạch Mỗ cũng hết cách, chỉ là ngươi muốn Bạch Mỗ bỏ tay chịu trói thì e tuyệt đối không được rồi!”

Đối mặt với uy áp của thái thượng trưởng lão Kim Đan Hậu kỳ, sắc mặt Bạch Ngọc Diệp hơi tái nhợt nhưng vẫn đứng thẳng người lên, nói lạnh lùng, đồng thời phi kiếm dính máu tươi của Liễu Yến Nhi cũng chậm rãi đưa tới.

Thấy Bạch Ngọc Diệp có ý phản kháng, đệ tử Hoan Hi Tông khác thần sắc vội vã đề phòng. Liễu Yến Nhi đã chết, hơn nữa còn chết trong tay Bạch Ngọc Diệp, hiện giờ chết không chứng cứ, đồng thời cũng triệt để rửa sạch tội Bạch Ngọc Diệp mưu hại chương môn! Hiện giờ trong lòng mấy đệ tử Hoan Hi Tông ở đây, Bạch Ngọc Diệp đã trở thành hung thủ hại chết chương môn, dĩ nhiên họ không thể cứ vậy để cho Bạch Ngọc Diệp rời đi được.

“Thật là một vở kịch đặc sắc quá đi! Nhưng chỉ là một Kim Đan Hậu kỳ mà thôi sao dám lớn lối bấy chứ?”

Nhìn tình cảnh hết sức căng thẳng, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng không tiếp tục trầm mặc được nữa.

“Nguyệt Nhi...” Bạch Ngọc Diệp nhìn Lâm Nguyệt với ánh mắt hơi phức tạp, định nói lại thôi, không che giấu lo lắng trong mắt chút nào.

Lâm Nguyệt đón uy áp của thái thượng trưởng lão, bước từng bước lên trước, lại không nhìn Bạch Ngọc Diệp tí nào, chỉ nhìn đám thái thượng trưởng lão cười lạnh, “Các ngươi ngược lại thật vội quá ha, vội vã vậy là muốn giết người sao, chẳng lẽ các ngươi cho là giết hần rồi các ngươi có thể giấu hết tất thảy sao?”

Thấy Lâm Nguyệt đột nhiên ra mặt, thái thượng trưởng lão và Trần Bản sắc mặt đều hơi khó coi, thái thượng trưởng lão âm trầm nhìn Lâm Nguyệt một cái, cười lạnh nói, “Tiểu cô nương, lão phu mặc kệ cô có quan hệ thế nào với Bạch Ngọc Diệp, nhưng lão phu khuyên cô vẫn đừng nên xen vào việc người khác, nếu cô nương cứ tiếp tục ở đây quấy rối, đừng trách lão phu không hiểu được thương hương tiếc ngọc đó!”

“Đúng vậy, người như Bạch Ngọc Diệp tội ác ngập trời, tiên từ cần gì phải ra mặt vì hần chứ? Đến lúc đó lại liên lụy tới bản thân, sẽ không hay đâu!” Trần Bản cũng mở miệng nói ra, ánh mắt nhìn về Lâm Nguyệt thoắt nóng rực.

Những lời này của Trần Bản thoát nhìn có vẻ có ý tốt, nhưng trong lòng lại thầm tính toán, đợi sau khi thu dọn Bạch Ngọc Diệp xong, làm cách nào bỏ được thiếu nữ tuyệt sắc này vào trong túi, tuyệt sắc cực phẩm như thế, may hần là người đã từng nhìn thấy vô số mỹ nhân thế mà cũng không kim lòng được nữa là.

“Thật không?” Lâm Nguyệt cười lạnh một tiếng, đột nhiên tay giơ lên, một luồng sáng xanh lục từ trong tay nàng bắn ra.

Mọi người nhìn thấy động tác của Lâm Nguyệt, cho là nàng muốn gây khó dễ, trong nháy mắt cùng lùi lại sau, định phản kích, song lại phát hiện ra Lâm Nguyệt vốn cũng không phải công kích họ, mà luồng sáng xanh lục đó chẳng qua chỉ là ánh sáng của đá ghi hình mà thôi!

Tiếp đó cũng chứng thực ý nghĩ của mọi người, trên không trung bỗng xuất hiện một bức hình.

“Ừm...a...”

Lúc đầu là tiếng một nữ tử rên rỉ truyền tới, rồi sau đó là hơi thở phì phò nặng nhọc của một nam nhân. Trên hình tối đen, bị vùi lấp dưới bóng cây lớn, trong gió chập chờn, ở dưới tàng cây đó lại có thể thấy mơ hồ, có một nam một nữ đang tiến hành vận động nguyên thủy.

Thấy cảnh như thế, các đệ tử Hoan Hi Tông lộ ra thần sắc cổ quái, công pháp Hoan Hi Tông vốn lấy song tu là chính, với chuyện nam nữ, người Hoan Hi Tông dĩ nhiên sẽ không cảm thấy xa lạ, điều khiến họ thấy kinh ngạc là, họ không hiểu vì sao Lâm Nguyệt lại để cho họ xem cái này.

So với vẻ mặt kinh ngạc của người khác, sắc mặt Trần Bản thay đổi cực lớn, gương mặt tuấn tú bỗng trở nên tái nhợt trong nháy mắt, vì hắn nhận ra ngay cảnh tượng trong hình chính là nơi hắn và Liễu Yến Nhi hẹn hò, mà nhân vật chính trong tấm hình đó không phải ai khác mà đúng là hắn và Liễu Yến Nhi.

Thấy cảnh như thế, Trần Bản cũng không nề mặt mũi mỹ nhân tuyệt sắc gì nữa, vội vàng mở miệng nổi giận nói, “Người để cho chúng ta nhìn những thứ này, là muốn giễu cợt Hoan Hi Tông chúng ta sao? Nếu là vậy, dĩ nhiên không giữ người lại được rồi!”

Nói xong, tay Trần Bản vừa động, lấy ra pháp khí, chẳng nói câu nào đánh thẳng về phía Lâm Nguyệt! Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ trong đầu, đó chính là giết Lâm Nguyệt, chỉ cần giết nàng, đoạt lấy đá ghi hình rồi hủy đi, như vậy âm mưu của hắn và Liễu Yến Nhi sẽ bị bại lộ!

Ý nghĩ Trần Bản rất hay, nhưng phải xem xem Lâm Nguyệt có cho hắn cơ hội không đã! Thấy Trần Bản nhào tới, thân hình Bạch Ngọc Diệp lại động, vừa nghênh đón, lại bị Lâm Nguyệt kéo lại, “Phụ thân cứ đứng một bên nhìn kịch vui đi ạ, chuyện kể tiếp, cứ giao cho con gái là được!”

Bạch Ngọc Diệp ngăn ra, còn chưa kịp phản ứng sao Lâm Nguyệt lại giữ chặt ông ta, nhưng sau một khắc đã thấy hơi thở toàn thân Lâm Nguyệt biến đổi, một luồng khí thể khổng lồ bộc phát ầm ầm, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Hoan Hi tông.

“A...”

Phản động tu vi của đệ tử Hoan Hi Tông rất kém, dưới luồng uy áp này, vội vã cất tiếng kêu thảm thiết, hai tay ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất.

“Người, người là tu sĩ nguyên anh!” Ngay khi khí thể Lâm Nguyệt bộc phát, sắc mặt thái thượng trưởng lão đột biến, kêu lên thất thanh.

Còn phần Trần Bản, cũng ngờ ngẩn hoàn toàn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán ra không ngừng, hắn định giãy giụa, chạy trốn, nhưng cả người hắn lại bị luồng uy áp mênh mông cố định tại chỗ, không thể động đậy nổi.

Tu sĩ nguyên anh!

Lời này của thái thượng trưởng lão vừa ra, tất cả mọi người Hoan Hi Tông đều đột biến, hoảng sợ nhìn Lâm Nguyệt. Tu sĩ nguyên anh, ở một nơi như Thanh Châu này, cũng chỉ tồn tại như truyền thuyết, cũng là mơ ước cả đời mà những tu sĩ như họ theo đuổi.

Thanh Châu khác hẳn La Châu, linh mạch La Châu lớn, thiên tài địa bảo tầng tầng lớp lớp, thể lực tất cả tu sĩ đều cực mạnh, là thành địa tu luyện của giới tu chân Trung Nguyên. Mà Thanh Châu, thì linh khí rất mỏng, tu sĩ cao cấp cực ít giao thiệp tới đây, vì thế cũng có cực ít tu sĩ nguyên anh xuất hiện ở Thanh Châu, cho dù có ngẫu nhiên xuất hiện, chẳng qua là đi ngang mà thôi.

Nhưng hiện giờ ở trước mặt họ lại xuất hiện một tu sĩ nguyên anh trong truyền thuyết, mà tu sĩ nguyên anh này lại còn là một thiếu nữ nhìn có vẻ còn rất trẻ tuổi.

Đừng có nói những đệ tử Hoan Hi Tông này bị kinh hãi, cả Bạch Ngọc Diệp cũng bị khí thể bộc phát trong người Lâm Nguyệt làm sợ ngây người.

Ông ta kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt cao cao tại thượng không gì xâm phạm nổi ấy, trong lòng lại càng thêm khổ sở không kim được.

Chỉ ngần ngừ không kịp trong mấy chục năm, cô bé hay khóc lóc yếu ớt năm đó đã đứng ở tít trên cao vậy rồi... Tu sĩ nguyên anh, đó là chỗ mà hắn chỉ có ngước lên nhìn mà thôi...

Nhìn Lâm Nguyệt xuất sắc đến mức chẳng ai dám nhìn thẳng ấy, trong lòng Bạch Ngọc Diệp vừa tự hào lại vừa mất mát, và khổ sở thì nhiều hơn.

Hắn và thân phận của nàng, vốn chính là một khoảng cách cực xa khó vượt qua nổi, mà giờ, hắn và nàng lại càng không thể được...

Nguyệt Nhi, quả nhiên con hận ta lắm đúng không? Thậm chí cả tia hy vọng xa vời cũng không để lại cho ta nữa...

“Các ngươi yên tâm, nếu bản tôn muốn giết các ngươi, cũng không đợi cho tới tận giờ, hiện tại, các ngươi làm duy nhất chính là yên lặng, ngoan ngoãn xem cho hết trận diễn đặc sắc này đi”

Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng cất lên, nghe lời của nàng, tất cả đệ tử Hoan Hi tông thất kinh chột thở phào nhẹ nhõm, trái tim hoảng loạn sợ hãi cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Mà mọi người lòng bình tĩnh trở lại, dĩ nhiên lại đặt hết mọi chú ý lên tấm hình xuất hiện trên không trung. Trên tấm hình cảnh tượng vẫn không đổi, chỉ có tiếng rên rĩ ngấm nga và thở dốc lại càng thêm rõ hơn thôi.

Thực ra bình thường đá ghi hình cũng chỉ đủ để ghi lại hình, cũng không cách nào ghi lại được âm thanh, chỉ là Lâm Nguyệt sử dụng đá ghi hình cũng khác, nàng dùng là đá cực phẩm làm thành, chẳng những có thể ghi lại hết các hình ảnh, hơn nữa còn ghi lại cả âm thanh trong đó nữa.

Đá ghi hình cực phẩm có cấp bậc không chỉ cao hơn một bậc so với đá ghi hình bình thường, đá ghi hình bình thường chỉ cần một lần tiêu hao vật phẩm, chỉ có thể ghi chép được hình ảnh một lần, còn đá cực phẩm thì có thể sử dụng nhiều lần, chỉ cần trước khi sử dụng đem hình ảnh ghi lại trước xóa đi là được.

Đá ghi hình cực phẩm ở giới tu chân thượng cổ thì chẳng là gì cả, nhưng giờ lại là vật cực hiếm, khối đá trong tay Lâm Nguyệt này, là lấy được ở trong động phủ chỗ di tích ở Đông Cực Hải kìa, là vật do vị thần hồn hóa thân kìa để lại.

“A...”

Trong hình có tiếng hét lên cao vút chói tai của nữ tử, sau đó đôi nam nữ ra sức vận động dưới tàng cây cuối cùng cũng ngừng lại.

Một lúc sau, người nam đứng lên, mượn ánh sáng yếu ớt của trăng, dung mạo của hắn xuất hiện rõ ràng trước mắt mọi người.

Thấy rõ mặt nam tử đó, mọi người cả kinh, lập tức vội vã cùng nhìn về phía Trần Bản đầy há hê.

Người Hoan Hi Tông coi chuyện nam nữ là hết sức bình thường, dù sao phương thức họ tu luyện chủ yếu là song tu, nhưng lại không đại diện cho chính họ thích biểu diễn đông cung sống trước mắt mọi người, giờ thấy TRẦN BẢN xấu mặt, dĩ nhiên không kìm được cười thầm trong lòng.

TRẦN BẢN tái mặt, động tác cứng ngắc đứng đó, hai mắt lộ ra sợ hãi nồng đậm. Sắc mặt thái thượng trưởng lão cũng chẳng đẹp hơn mấy, chỉ ngại tu vi LÂM NGUYỆT, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thực ra bất kể là TRẦN BẢN hay thái thượng trưởng lão, họ cũng đều biết, chuyện họ hãm hại Bạch Ngọc Diệp hôm nay xem như đã rõ, có LÂM NGUYỆT ở đây, dĩ nhiên Bạch Ngọc Diệp không sao, có chuyện thật sự là bọn họ.

TRÊN HÌNH, TRẦN BẢN đứng dậy không lâu, nữ tử sau lưng hắn cũng quán lên, hai tay nàng đó ôm lấy TRẦN BẢN, ngược mặt lên cười duyên nói, “TRẦN TRƯỞNG LÃO, ngài lần ta sắp chết rồi đó...”

Do nàng kia ở phía sau ôm TRẦN BẢN mà hình ảnh được ghi lại là buổi tối nên không thể nào thấy rõ dung mạo của nàng ta, nhưng âm thanh của nàng ta ai ai cũng đều nghe ra là âm thanh của LIÊU YẾN NHI.

Nghe thấy giọng LIÊU YẾN NHI, sắc mặt các đệ tử Hoan Hi Tông cũng dần nặng nề hẳn lên, cố gắng giữ vững tinh thần, cố gắng nhìn thẳng vào hình ảnh trên không trung.

“TRẦN TRƯỞNG LÃO, chuyện ta và ngài nói lần trước, ngài chuẩn bị thế nào rồi? Ngài có biết không, ta yêu ngài như thế, ta tuyệt không muốn hầu hạ cái lão già kia đâu...”

“Bảo bối, nàng gấp cái gì, nhan thôi, nàng kiên nhẫn đợi hai ngày nữa, tặc tử Bạch Ngọc Diệp kia cực khôn khéo, nàng đừng để cho người ta nhận ra cạm bẫy gì mới hay”

“Ngài yên tâm, hắn đã sớm không để ý tới rồi, hừ, ta nhất định phải để hắn chết thật khó coi, hồi hận đối với ta như vậy!”

“Hắc hắc, thái thượng trưởng lão kia đã báo tin cho ta, hiện giờ lão già kia đã bế hoan ở điện Hợp Hoan, đến lúc đó mượn có đem tặc tử Bạch Ngọc Diệp kia dẫn quan, sau đó chúng ta lại ra tay! Chỉ cần mọi chuyện thuận lợi, chẳng những có thể loại trừ được lão già kia, cũng khiến cho tặc tử Bạch Ngọc Diệp kia vạn kiếp bất phục (không ngóc đầu lên nổi)!”

“hừ, đến lúc đó đem cái chết của lão già kia đổ lên đầu Bạch Ngọc Diệp, xem hắn còn sống thành thoi được nữa không!”

“Đúng thế, chỉ cần mọi chuyện thuận lợi, đến lúc đó Bạch ngọc Diệp chết là cái chắc, nhưng mà... Bảo bối, chuyện này cần nàng ra mặt mới được, nàng biết đó, lão già kia cũng không phải dễ đối phó, ta có thứ này...”

TRÊN HÌNH MỘT NAM MỘT NỮ KHÔNG NGỪNG THƯƠNG LƯỢNG LÀM CÁCH NÀO LOẠI TRỪ CHƯƠNG MÔN LẶNG LẼ KHÔNG AI BIẾT, SAU ĐÓ TÌM CÁCH VU HÂM CHO BẠCH NGỌC DIỆP, CÂU NÀO CÂU NẤY ĐỀU TRUYỀN VÀO TAI MỌI NGƯỜI RÕ RÀNG RÀNH MẠCH.

Sau đó, hình ảnh lại đổi, lại xuất hiện cảnh tượng thái thượng trưởng lão và TRẦN BẢN lén lút gặp mặt, hai người thương lượng nội dung cũng không khác lúc trước lắm, cuối cùng hình ảnh lại đổi lần nữa, lúc này là cảnh Bạch Ngọc Diệp tiến vào trong điện Hợp Hoan gặp mặt chương môn, Bạch Ngọc Diệp nói mấy câu với chương môn, bảo đảm chút chuyện trong môn rồi rời đi.

Chỉ nửa khắc đồng hồ trôi qua, trong hình lại xuất hiện hình thái thượng trưởng lão và TRẦN BẢN, sau đó cả hai mặt không biến sắc dẫn LIÊU YẾN NHI tiến vào trong điện Hợp Hoan, sau đó LIÊU YẾN NHI dùng phần dẫn xuân và ngũ độc tán hại chết chương môn.

Cảnh tượng xuất hiện sau khi chương môn chết thì đột nhiên dừng lại, toàn bộ hoan Hi Tông lâm vào cảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều bị những hình ảnh trong đá ghi hình kia làm cho sợ ngây người, thậm chí có mấy vị trưởng lão Hoan Hi Tông chẳng dám tin nhìn về thái thượng trưởng lão và TRẦN BẢN.

Vốn họ cho rằng Bạch Ngọc Diệp mới là hung thủ thật sự sát hại chương môn, ai ngờ được vừa rồi TRẦN BẢN và thái thượng trưởng lão còn về mặt đây chính nghĩa chỉ trích Bạch Ngọc Diệp mới thật sự là người mưu hại chương môn cả LIÊU YẾN NHI gọi là nhân chứng kia cùng cùng một nhóm với họ.

“Thái thượng trưởng lão, hóa ra người mưu hại chương môn là các ngươi, các ngươi quả thật làm chuyện khiến người ta giận sôi mà, chẳng những mưu hại chương môn, còn muốn đổ tội trạng lên đầu Bạch TRƯỞNG LÃO nữa, nếu không có vị này... tiền bối này, chúng ta đều bị các ngươi che mắt hết cả rồi”

Một nữ tu kim đan phần nộ nói ra.

“Đúng vậy, TRẦN BẢN, người thân là đại đệ tử chương môn, thế mà phát điên, cấu kết cùng thái thượng trưởng lão hại chết chương môn sư thúc, quả thật là thiên lý bất dung mà!”

“TRẦN BẢN, sư phụ đối với ngươi ân nặng như núi, thế mà ngươi tán tận lương tâm cấu kết người ta hại ông ấy? Ngươi thật đáng chết!”

Đối mặt với phần đông lời chỉ trích và phần nộ của đồng môn, biết rõ mọi chuyện đã lộ Trần Bản không nhịn được nữa, hai gối mềm nhũn ngồi sững trên đất. Xong rồi, tất cả đã xong rồi...

Trong mắt TRẦN BẢN lộ ra tuyệt vọng, cực không cam lòng nhìn thẳng Bạch Ngọc Diệp. Vốn tưởng đã thiết kết hết thầy không chê vào đâu được, hôm nay chính là ngày chết của Bạch Ngọc Diệp rồi, ai ngờ cuối cùng kẻ bị ép vào đường cùng lại chính là bản thân hắn.

Giờ phút này, thái thượng trưởng lão cũng chẳng cách nào trấn định được nữa, lão ta cũng không kìm được tức giận kêu lên, “Đây là vu tội, là giả, không phải lão phu!”

Nói xong, lão ta đột nhiên quay phắt đầu, hai mắt đỏ rực nhìn thẳng Lâm Nguyệt, cả giận nói, “Người đến cùng là ai? Tại sao phải hãm hại lão phu chứ? Người có phải là đồng bọn của Bạch Ngọc Diệp không, hại chết chương môn rồi lại muốn vu tội lên người lão phu sao?”

Phần nộ vì âm mưu bị vạch trần, khiến thái thượng trưởng lão như mất đi trấn định lúc trước, lão ta thậm chí còn quên hẳn tu vi Lâm Nguyệt, cũng quên cả sợ hãi. Hiện giờ lão ta cũng chỉ có nỗi giận vì bị người ta nhìn thấu.

Thấy thái thượng trưởng lão còn cố vùng vẫy giãy chết đôi trắng thay đen, Lâm Nguyệt giận tái mặt, sát khí lóe lên trong mắt, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiếng hừ này phát ra, lọt vào tai thái thượng trưởng lão lại khiến cho cả người lão như bị sét đánh, lão ta hét lên một tiếng đau đớn, lùi mạnh về sau mấy bước, mặt tái nhợt như tờ giấy, một dòng máu tươi chảy từ khóe môi ra.

Trong đầu như bị kim châm đau đớn, ngực như đựng phải một đòn nghiêm trọng, trong mắt thái thượng trưởng lão lộ ra hoảng sợ cực độ.

“Chuyện cho tới bây giờ, vẫn còn tà tâm không chết, dám gọi nước bần lên người bản tôn há? Nếu vậy bản tôn không tha cho ngươi!”

Giọng Lâm Nguyệt lạnh băng vang lên, tay thon dài chậm chậm giơ lên, đánh một chương về phía thái thượng trưởng lão! Một chương này của Lâm Nguyệt thoát nhìn cực kỳ bình thường không thấy có gì lạ, thậm chí còn không cảm giác được bất cứ linh lực nào, nhưng sắc mặt thái thượng trưởng lão thay đổi đột ngột, trong mắt ngập tràn sợ hãi, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Không...”

Tiếng kêu thảm thiết còn chưa dứt, cả người thái thượng trưởng lão như bị cố định lại vậy, sắc mặt dữ tợn xanh lên, hai mắt tròn tròn đầy sợ hãi, ngay sau đó, liền thấy thất khiếu chảy máu, thân hình vẫn duy trì cứng ngắc ngã thẳng xuống đất.

Tất cả điều này vẫn chưa hết, sau khi thái thượng trưởng lão ngã xuống, sự sống trong thân thể nhanh chóng biến mất, thi thể dưới con mắt nhìn chừng chừng của mọi người đã hóa thành tro bụi!

Chỉ một chương! Chỉ vèn vèn có một chương đã giết chết một thái thượng trưởng lão có tu vi cực sâu trước mắt họ! Còn đối phương thì vẫn không cách nào đánh trả lại được!

Tu vi của người thiếu nữ tuyệt sắc, phong hoa tuyệt thế này thật khủng khiếp, thật mạnh mẽ! Mọi người Hoan Hi tông thấy một cảnh như vậy, sắc mặt biến đổi lớn, hoảng sợ nhìn Lâm Nguyệt, cùng nhau lùi lại sau. Còn sắc mặt TRẦN BẢN thì tái nhợt dọa người, cả người run rẩy mãi không ngừng.

Tình cảnh này lại lọt vào yên tĩnh quý dị lần nữa, chẳng ai dám mở miệng nói, đệ tử Hoan Hi Tông gồm cả mấy vị trưởng lão Kim Đan kia nữa cũng không dám thở mạnh.

Nhưng người bình thường như họ có thể lực mạnh ở Hoan Hi tông Thanh Châu, đã quen phát uy phát tác rồi, nhưng giờ lần đầu tiên mới hiểu được sức mạnh khủng khiếp của tu sĩ nguyên anh, cũng biết cái gì là chênh lệch cỡ nào.

Mà họ hiểu chút là, những người như họ trong mắt Lâm Nguyệt chỉ như loại kiến hôi mà thôi, nếu Lâm Nguyệt muốn giết họ, chẳng cần tốn sức lắm cũng có thể làm được!

Bạch Ngọc Diệp chỉ vì thủ đoạn tàn nhẫn của Lâm Nguyệt mà thấy kinh hãi mãi, ông ta biết rõ Lâm Nguyệt rất mạnh, nhưng lại không ngờ thực lực của nàng còn mạnh tới mức vậy, chỉ một chương trong nháy mắt giết chết một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, tu vi như thế, ít nhất cũng phải là nguyên anh trung kỳ mới làm được, điều này nói lên cái gì nhỉ? Giải thích rõ tu vi Nguyệt Nhi của ông ta ít nhất đã ở trên nguyên anh kỳ rồi!

Nhìn Lâm Nguyệt đứng thong dong ở đó, trong lòng Bạch Ngọc Diệp vừa tự hào lại vừa khổ sở, cảm xúc lúc trước tại giờ khắc này đột nhiên phóng đại gấp bội.

Ông ta và nàng, đứng vẫn là người của hai thế giới, với tu vi hiện giờ của nàng, cuối cùng cả đời này chỉ sợ ông ta cũng không cách nào đuổi theo nổi nàng, lại càng không có tư cách đứng cạnh nàng!

Hít sâu một hơi, Bạch Ngọc Diệp thu lại tâm tình vào lòng, khẽ ho một tiếng, nhân nhạp mở lời, “TRẦN BẢN và thái thượng trưởng lão cầu kết, liên hợp hời Liễu Yên Nhi cùng mưu hại chương môn, tội đó không thể tha, kính xin các vị trưởng lão bắt TRẦN BẢN lại, xử lý ngay!”

Mấy vị trưởng lão Hoan Hi Tông cùng nhìn nhau, im lặng, rồi vị nữ tu Kim Đan kia đi ra, nói, “Ta nghe lời Bạch trưởng lão, hiện giờ chương môn đã không còn, ta xin đề cử Bạch trưởng lão lên nhậm chức chương môn, còn nếu Bạch trưởng lão không từ chối. Một tháng sau, Hoan Hi Tông sẽ cử hành đại điển cho Bạch trưởng lão tiếp nhận.”

Bạch Ngọc Diệp thấy lời nữ tu Kim Đan nói, cũng không bất ngờ, chỉ là ông ta cũng không tỏ thái độ ngay, mà nhìn về phía trưởng lão còn lại, hỏi nhân nhạ, “Các ngươi có đồng ý cho Bạch mỗ đón nhận chức chương môn không?”

Vị Dư trưởng lão kia nghe thấy lời Bạch Ngọc Diệp nói, mặc kệ trong lòng nghĩ gì, nhưng ngoài mặt thì vội và ủng hộ Bạch Ngọc Diệp. Thực ra nếu nói tất cả họ là thật lòng thật ý, vậy dĩ nhiên là giả, nhưng có mấy kẻ dù không cam lòng, hiện giờ cũng không thể làm gì được, có Lâm Nguyệt ở đây, bọn họ dĩ nhiên không cách nào tranh cùng với Bạch Ngọc Diệp cho được, mà cũng chẳng dám tranh.

Mấy vị trưởng lão biểu hiện lòng trung thành, sau đó cố định Trần Bản, kéo đi, Trần Bản sao chịu bó tay chịu trói như thế? Chỉ là bị uy áp của Lâm Nguyệt ép cho không thể động đậy nổi, không thể không bị người ta cố định, tự biết mạng sống vô vọng, cũng không kim được gào lên.

“Bạch Ngọc Diệp, ngươi chết không yên đâu, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi cho dù là chết, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu...”

“Bạch Ngọc Diệp, còn cả con tiện nhân kia nữa, các ngươi là đôi nam nữ chó chết không yên đâu...”

Nghe thấy Trần Bản nhục mạ Lâm Nguyệt, hai vị trưởng lão chế trụ hấn sợ hết hồn, một trong số họ móc ra khăn lau, nhét chặn miệng hấn lại, sau đó nhanh tay kéo hấn đi.

“Được rồi, các ngươi cũng tản hết đi!” Thấy Trần Bản đã bị bắt kéo đi, sát khí trong mắt Bạch Ngọc Diệp lóe lên, sau đó lạnh nhạt nói với mấy trưởng lão và đệ tử Hoan Hi Tông.

“Vâng, Bạch trưởng lão”

Mọi người Hoan Hi Tông như được đại xá, cùng thờ phào nhẹ nhõm, lầm lĩ với Bạch Ngọc Diệp, rồi sau đó nhanh chóng lui đi. Còn mấy vị trưởng lão Hoan Hi Tông khác, mãi cho đến khi cách xa ánh mắt Lâm Nguyệt, lúc này mới phát giác ra trong người lạnh rờn rợn, áo bào đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Sư muội, muội nói cái vị tiền bối đó, thật sự là con gái của Bạch trưởng lão sao?” Một trong các trưởng lão không kim được hỏi vị nữ tu Kim Đan.

“Bất kể có phải thật không, những thứ này cũng không phải chúng ta quản nữa, chúng ta vẫn nên trở về cùng thương lượng chút chuyện lên nhận chức của Bạch trưởng lão một tháng tới là được!”

Nữ tu kim đan kia nói lạnh một câu, sau đó dẫn đầu bay về trước. Thực ra quan hệ quý dị giữa Bạch Ngọc Diệp và Lâm Nguyệt, trong mắt họ đều hiểu cả chỉ là không dám nói ra mà thôi.

“Nguyệt Nhi...”

Đội các đệ tử hoan Hi tông rời đi cả, tại chỗ giờ chỉ còn lại hai người Lâm Nguyệt và Bạch Ngọc Diệp, thấy Lâm nguyệt chẳng có ý mở miệng, mặc dù Bạch Ngọc Diệp cũng thấy hơi lúng túng song vẫn không kim được mở lời trước.

“Đang kỳ Kim Đan, xem ra mấy năm gần đây phụ thân cũng trôi qua được lắm” Lâm Nguyệt liếc qua Bạch Ngọc Diệp một cái, mặt không đổi nói ra.

“Nguyệt Nhi, con... vẫn còn nghi vì phụ sao?”

“Không, không có thực lực, dĩ nhiên là bị người ta túm rồi, năm đó ta yếu hơn người, lại được người một tay nuôi lớn, dĩ nhiên mỗi cử chỉ hành động đều bị người khống chế, ta cũng chẳng có gì phải oán cả, huống chi, thực ra người cũng không có đa thương tới ta thật sự”

Đúng vậy, năm đó mặc dù Bạch Ngọc Diệp dù bất lương, nhưng cuối cùng cũng không tạo ra tổn thương nào cho nàng, Lâm Nguyệt dĩ nhiên cũng không có thù hận với ông ta, nhưng cũng chẳng có cảm tình mấy.

“Nguyệt Nhi, thật xin lỗi, đều là lỗi của vì phụ, năm đó vì phụ bị ma quỷ ám, muốn trở lại Hoan Hi Tông, mới muốn tặng con cho người ta, là vì phụ sai, nếu vì phụ sớm hiểu hơn...”

Nói đến đây, trong lòng Bạch Ngọc Diệp đau xót, rốt cuộc cũng không nói nổi nữa. Năm đó ông ta hiểu tình cảm với Lâm Nguyệt quá muộn, nếu ông ta sớm hiểu chút, thì cũng không đến mức làm ra chuyện như thế, khiến cho ông ta sống trong hối hận mấy thập niên nay.

“Phụ thân, có mấy lời không nên nói thì cũng đừng cưỡng ép, chuyện năm đó không có ai đúng ai sai, những thứ đã qua, con cũng không muốn nhắc lại nữa...”

Lâm Nguyệt nhân nhạ nói ra, giọng như mê hoặc nhưng trong trẻo lạnh lùng, chẳng có chút cảm tình nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Nói Như Rót Mật Vào Tai (1)

Đúng vậy, những ký ức năm đó với ông ta mà nói hoặc là những ký ức trân quý cả đời, cũng là căn nguyên thống khổ của ông ta, song với Lâm Nguyệt mà nói thì lại hoàn toàn là không chịu nổi, cần gì đoạn tình cảm cha con giữa nàng và ông ta, cũng vào lúc ông ta coi nàng như quân cờ chuẩn bị mang tặng người khác thì đã thì tiêu diệt hoàn toàn.

Hiện giờ nàng vẫn có thể bình tĩnh đối diện ông ta như thế không hề hận ông ta đã là kết quả tốt nhất rồi không phải sao? Bạch Ngọc Diệp cười khổ sở một chút, lặng yên đem phần tình cảm này chôn sâu tận đáy lòng, sau này đoạn tình này sẽ trở thành cảm kị của ông ta, chỉ là trong cuộc đời sau này của ông ta cũng không thể đụng chạm vào được nữa.

“Nguyệt Nhi, lần này con tới Thanh Châu...”

Cứ việc trong lòng đã sớm không nghĩ nữa, nhưng ông ta vẫn không cách nào le lói tia hy vọng xa vời, khát khao mãnh liệt trong lòng ông ta, lần này nàng tới là vì ông ta, mà không phải đúng lúc có chuyện mới tới.

“Lần này ta đến Thanh Châu quả thật có chuyện” Lâm Nguyệt nói lạnh nhạt, mục đích thật sự của nàng tới Thanh Châu dĩ nhiên sẽ không nói với Bạch Ngọc Diệp.

“Vậy con bây giờ...”

Nhìn vẻ mặt tuyệt sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng của thiếu nữ trước mặt, trong lòng Bạch Ngọc Diệp thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. Mấy chục năm trước, nàng trước mặt hắn là một cô bé yếu ớt nhất gan, mà giờ nàng trước mặt hắn lại sẫm thành một nhân vật phụ thân nghiêm khắc.

Sau mấy chục năm hôm nay hai cha con gặp lại nhau lần nữa, hắn đối mặt với nàng cũng đã có mấy phần dè dặt. Cũng không phải vì tu vi nàng hiện giờ cao hơn hắn, cũng không phải vì thực lực hiện giờ của nàng mạnh hơn hắn, mà vì hiện giờ nàng hoàn toàn đã đổi thành một người khác.

Bỏ phần yếu ớt và trẻ trung ra, hiện giờ nàng đã trở thành phượng hoàng bay lượn giữa Cửu Trùng Thiên rồi.

“Chuyện ta đã xử lý thỏa đáng, phụ thân, đây có lẽ là lần cuối chúng ta gặp nhau... Mong rằng phụ thân tự bảo trọng chính mình”

Nói xong, Lâm Nguyệt động đầu ngón tay, lấy một bình đan dược trong túi đồ ra đưa cho Bạch Ngọc Diệp, nói, “Những đan dược này là do tự tay con gái luyện chế ra, phụ thân có những đan dược này trợ giúp sẽ nhanh chóng đột phá nguyên anh trong nay mai thôi, làm con gái, ta cũng chỉ có thể giúp phụ thân được như thế, mong phụ thân sau này tự giải quyết cho tốt!”

Khỏi thân thể này nợ công ơn nuôi dưỡng của Bạch Ngọc Diệp, nàng chỉ có thể báo đáp lại ông ta bằng những linh đan tốt nhất, cố sức giúp ông ta tăng tu vi lên, làm những điều này cũng đồng nghĩa với việc cắt đứt phần tình cha con mong manh giữa hai người, sau này Bạch Ngọc Diệp ra sao cũng không có liên quan tới nàng nữa.

Tư chất Bạch Ngọc Diệp cũng được coi là tạm, nhưng để có thể đột phá lên nguyên anh thì đã là cực hạn, muốn hóa thân thì hoàn toàn vô vọng.

Mà nàng tặng cho thứ linh đan dù tốt nhưng cũng không biết Bạch Ngọc Diệp tu luyện công pháp có tốt không, trong tất cả các nguyên nhân, những linh đan này tới đa cũng chỉ đủ để cho ông ta tăng tu vi lên tới nguyên anh sơ kỳ mà thôi, muốn tiến thêm bước nữa thì cực kỳ khó khăn.

“Nguyệt Nhi...” Bạch Ngọc Diệp cầm bình thuốc trong tay hơi run run, ông ta nhìn về phía Lâm Nguyệt không có vẻ mừng rỡ mà còn có khẩn cầu nồng đậm.

“Phụ thân, ta còn có việc, chúng ta cáo biệt từ đây!”

Lâm Nguyệt không đợi Bạch Ngọc Diệp nói câu gì nữa, đầu ngón tay bắn ra, Hương lười đạo trong nháy mắt xuất hiện trên không trung, mũi chân khẽ điểm nhẹ nhảy lên, trong nháy mắt biến mất giữa không trung xanh thẳm.

Mảnh vụn tiên khí, hai ngày trước nàng đã tìm được thành công trong bảo tàng Hoan Hi Tông, hiện giờ lại giải quyết giúp phiền toái cho Bạch Ngọc Diệp, hơn nữa cũng kết thúc nhân quả giữa họ, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng không thể ngưng lại nữa.

Hơn thế, nàng và Bạch Ngọc Diệp ngoài quan hệ cha con trên danh nghĩa ra cũng chẳng có mấy cảm tình, vì thế cũng không có ý ôn lại chuyện cũ với đối phương.

“Nguyệt Nhi... Cảm ơn”

Thấy bóng Lâm Nguyệt đi xa dần trên không trung, mãi cho tới khi biến mất, Bạch Ngọc Diệp đột nhiên có cảm giác mất cay cay, ông ta cố nén đau đón quần quai điên cuồng trong lòng lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt ấy thoáng lộ ra nụ cười miễn cưỡng vui vẻ.

Nguyệt Nhi của ông ta đúng là vẫn rời xa ông ta, ngày này ông ta đoán chừng phải mấy cái thập niên nữa mới được gặp nhau, cũng trở thành lần gặp mặt cuối cùng của ông ta và nàng.

Lòng rất đau, không cam tâm, song lại vẫn hơi thoải mái. Thực ra như vậy cũng tốt, nàng thuộc về thế giới của nàng, mà ông ta cũng có cuộc sống của ông ta. Mặc dù nàng không muốn nhìn thấy ông ta nữa, cũng sẽ không còn nhận ông ta làm cha nữa, nhưng chỉ cần ông ta tu luyện tốt lên, biết đâu có một ngày ông trời thương tình có thể cho cha con họ được nhìn thấy nhau.

Bạch Ngọc Diệp nắm chặt bình thuốc trong tay, đứng tại chỗ nghĩ ngợi xuất thần hồi lâu, lúc này mới cất kỹ bình thuốc trong tay lại, phất tay áo một cái xoay người rời đi.

*

Một năm sau.

Côn Lôn yên tĩnh đã lâu, gần đây có xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ. Đệ tử thân truyền mất tích hơn hai mươi năm của côn Lôn, người đã từng lấy được vị trí đứng đầu trong top mười ở trận ti thí môn phái Côn Lôn năm nào – Long Ngạo Thiên, chẳng những lại trở về Côn Lôn lần nữa, hơn nữa tu vi cũng đã đạt tới Kim Đan Hậu Kỳ.

Năm đó Long Ngạo Thiên trên trận ti thí môn phái Côn Lôn, tỏa sáng kỳ lạ, là năm đó ngoài Lâm Nguyệt bị đuổi ra khỏi phái ra, chỉ có một đệ tử ngoại môn duy nhất trên trận ti thí thành công tiến vào top mười, đã được chọn là người thân truyền.

Ở Côn Lôn, mặc dù Long Ngạo Thiên không xuất sắc như thủ tịch đại sư huynh Liên Thành và Quân Tử Huyền, nhưng cũng được coi là một nhân vật lớn, trong mắt những đệ tử Côn Lôn khác hẳn cũng chẳng kém gì các đệ tử cùng thế hệ là An Từ Dạ.

Năm đó ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, Long Ngạo Thiên đột nhiên mất tích, hơn nữa sau ba năm hồn bài giữ lại ở Côn Lôn đã vỡ vụn, tất cả mọi người ai cũng cho là hắn đã chết, vì thế sư phụ Long Ngạo Thiên, nguyên anh Trường lão Hoàng Thiên Côn Lôn đã bùng nổ nổi nóng. Vì thế mới nói, lần này Long Ngạo Thiên đột nhiên trở về, quả thật cũng khiến cho Côn Lôn dậy sóng không ít.

Trước tiên, sau khi biết được tin này, sư phụ Long Ngạo Thiên là Hoàng Thiên chân nhân đã xuất quan trước, hơn nữa còn vui vẻ cười ha hả mãi, sao ông không vui vẻ được cơ chứ?

Đệ tử của hoàng Thiên ông chẳng những không chết, hơn nữa còn tu luyện giỏi chẳng kém gì mấy đệ tử thiên tài Côn Lôn khác, chỉ ngăn ngừa trong hơn hai mươi năm đã đột phá đến Kim Đan Hậu Kỳ, nếu ông mà dốc lòng dạy bảo thì với tư chất của Long Ngạo Thiên, sau này muốn đột phá tới nguyên anh thì hoàn toàn không là gì cả.

Ngoài Hoàng Thiên chân nhân thật lòng cao hứng vì sự trở về của Long Ngạo Thiên ra, thì có những đệ tử cũng có chút quan hệ không tệ với Long Ngạo Thiên cũng vội vã tới thăm, hơn nữa còn nhân cơ hội kể lại chuyện cũ.

Đám người An Từ Dạ và Tư Duẫn cũng có quan hệ không tính tốt lắm với Long Ngạo Thiên, nhưng bình thường vẫn là quan hệ đồng môn, họ thấy Long Ngạo Thiên trở về, cũng thấy không có tình cảm gì, lại cũng không cao hứng cho lắm, không thấy mất mát, cứ như cũ không có bất kỳ thay đổi nào.

Với những đệ tử bình thân kia, người cao tăng Côn Lôn còn lại thì vô cùng vui vẻ, Long Ngạo Thiên trở về, giải thích rõ Côn Lôn lại có thêm một vị tu sĩ Kim Đan hậu kỳ và một vị đệ tử thiên tài có tư chất xuất chúng.

Đương nhiên có chút hứng thú vui vẻ thực ra chẳng liên quan gì tới họ, nhưng trong lòng những kẻ này lại chột dạ, chuyện Long Ngạo Thiên và họ có mưu đồ cũng không có bất kỳ xung đột nào, dĩ nhiên họ cũng sẽ không để ý.

Phải nói người thấy Long Ngạo Thiên trở lại côn Lôn mất hứng nhất thậm chí còn tức giận nữa cũng chỉ có mình Diệp Khuynh Tuyết.

Từ một năm trước xuất quan, Diệp Khuynh Tuyết liên tục ẩn hiện ở các nơi trong giới tu chân Trung Nguyên, thoạt nhìn có vẻ như ra ngoài rèn luyện, thực chất chỉ có mình nàng ta biết rõ, nàng ta đang tìm kiếm hành tung của Lâm Nguyệt.

Mục đích nàng ta tìm Lâm Nguyệt dĩ nhiên cũng giống Lâm Nguyệt, muốn loại bỏ đối phương nhất. Do từ Ngọc đạo quân bế quan, nàng ta vốn không muốn chống lại Lâm Nguyệt nhanh đến thế, dù sao tu vi đối phương hiện giờ nàng ta cũng nghe nói tới, với tu vi nàng ta trước mắt, chỉ e không phải là đối thủ của Lâm Nguyệt.

Nhưng sau khi nàng ta lấy được sự ủng hộ của Tư Mặc Ly, dĩ nhiên lại khác. Tu vi Lâm Nguyệt là nguyên anh hậu kỳ, tương đương với tu vi Tư Mặc Ly, nếu thêm cả nàng ta cũng có tu vi nguyên anh kỳ nữa thì dù Lâm Nguyệt có thực lực mạnh hơn nữa cũng không phải là đối thủ của họ.

Mà sở dĩ nàng ta sớm chọn để đối phó với Lâm Nguyệt mà không phải đợi sau khi Từ Ngọc đạo quân xuất quan mới diệt trừ đối phương còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa.

Đó chính là Lâm Nguyệt bây giờ có thân phận là luyện đan sư cấp chín, thân là luyện đan sư cấp chín, bên cạnh dĩ nhiên không thể thiếu các loại linh đan dược liệu, mà tư chất Lâm Nguyệt khác xa so với nàng ta nhiều, dù đối phương không có thần khí vòng tay không gian hỗn độn nghịch thiên, nhưng đối phương càng sống dai thì tu vi lại càng mạnh.

Những năm nay nàng ta được không gian hỗn độn trợ giúp, lại có cung ứng vô số tài nguyên tu luyện của Từ ngọc đạo quân, cũng chỉ tăng tu vi lên tới nguyên anh kỳ mà thôi, nhưng Lâm Nguyệt thì chẳng có gì cả, tu vi đã miễn cưỡng cao hơn nàng ta một bậc, điều này khiến cho nàng ta thấy bất an vô cùng.

Hơn nữa chẳng biết có phải nàng ta đa tâm hay không, lúc nào nàng ta cũng cảm thấy, năm đó nàng ta ám toán Lâm Nguyệt không thành, sau khi bị

thuật nguyên rửa hồn cần trả, vận khí của nàng ta dường như cũng không tốt như trước nữa, một năm nay ra ngoài du lịch, cũng chẳng được thứ tốt gì lắm, mục đích của nàng ta vẫn không đạt được.

Nàng ta từng điều tra qua, phát hiện ra Lâm Nguyệt ngoài xuất hiện một lần ở phường thị Thiên Phụng ra thì sau đó biến mất hoàn toàn, không ai biết rõ nàng ấy đi đâu, nàng ấy cứ như một bóng ma vậy đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên lại biến mất.

Không tìm được Lâm Nguyệt để diệt trừ, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cứ rầu rĩ không vui, tận sâu trong lòng hơi bất an, vì thời gian gần đây cũng ít liên hệ với lão thần hồn, hơn nữa còn nói cho nàng ta biết, bây giờ số mệnh của nàng ta có tình huống xói mòn, những năm này nàng ta tích lũy số mệnh tăng lên, vốn đã lên tới gần màu đỏ thẫm, hiện giờ số mệnh xói mòn, lại lùi lại trở về màu đỏ nhạt rồi.

Điều này nói rõ nếu số mệnh cứ tiếp tục bị xói mòn, nàng ta sẽ không còn là con cưng được trời sủng ái nữa, mà trở thành đứa con bị trời vứt bỏ.

Còn hồn lão, cũng bởi số mệnh nàng ta xói mòn, thái độ cũng lãnh đạm rất nhiều với nàng ta, mặc dù chưa tới mức thờ ơ, nhưng điểm này lại khiến Diệp Khuynh Tuyết bất an, thậm chí còn nôn nóng. Nhưng vừa trở lại Côn Lôn, nàng ta mới biết tin Long Ngạo Thiên đã trở lại lần nữa, lập tức cả người khó chịu.

Long Ngạo Thiên chẳng qua chỉ là một con cò bị vứt bỏ, hơn nữa trong mắt nàng ta, Long Ngạo Thiên vốn đã là người chết, ai ngờ người nàng ta vẫn cho là chết rồi lại không chết mà còn trở lại Côn Lôn lần nữa.

Nghe được tin này, Diệp Khuynh Tuyết lập tức hơi luống cuống. Năm đó lúc nàng ta và Tư Mặc Ly hẹn hò, đúng lúc bị Long Ngạo Thiên cắt ngang, nàng ta sợ Long Ngạo Thiên sẽ nói ra chuyện nàng ta cấu kết với ma tu, nên nổi lên sát khí, liên thủ với tư Mặc Ly nghĩ cách giết Long Ngạo Thiên diệt khẩu.

Cuối cùng nàng ta cũng kiểm tra thấy ngay lúc đó Long Ngạo Thiên quả thật đã chết, chỉ là lúc nàng ta giết chết Long Ngạo Thiên, do đấu pháp đã dẫn tới con yêu thú cấp sáu, nàng ta không kịp phá hủy xác Long Ngạo Thiên, nên đã cùng tư Mặc Ly chạy trốn.

Trong lòng nàng ta, Long Ngạo Thiên đã là một người chết, dù xác chưa bị hủy, cuối cùng cũng bị yêu thú ăn thịt, vì thế nàng ta mới yên tâm cùng tư Mặc Ly rời đi.

Nhưng giờ Long Ngạo Thiên đã trở lại, hắn vẫn chưa chết, năm đó là hắn sử dụng bí pháp gì đó giả chết, giấu được nàng ta và Tư Mặc Ly. Giờ phải làm sao đây? Diệp Khuynh Tuyết nắm chặt hai tay, sắc mặt thay đổi liên tục, trong mắt lộ ra bối rối mơ hồ. Nàng ta khó khăn lắm mới có địa vị ở Côn Lôn như hiện giờ, là Tuyết tiên tử được người người trong giới tu chân yêu thích, nếu bị Long Ngạo Thiên nói ra quan hệ giữa nàng ta và Tư Mặc Ly thì sợ rằng hình tượng nàng ta trong mắt người khác sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Từ xưa tới giờ Chính Ma đối lập, nếu những người ở Côn Lôn kia biết rõ nàng ta cấu kết với ma tu, Côn Lôn sao còn dung hạ cho nàng ta được chứ? Kết quả của nàng ta chỉ sợ còn thảm hơn cảnh Lâm Nguyệt bị trục xuất khỏi Côn Lôn năm đó nữa kia!

Không được, tuyệt đối không thể để cho Long Ngạo Thiên nói ra, tiếc là Long Ngạo Thiên hiện giờ đang ở Côn Lôn, nàng ta không tiện ra tay, nếu ở bên ngoài, nàng ta đánh cuộc có thể tự tay diệt trừ hắn, tránh hậu họa...

Không thể giết người diệt khẩu vậy nàng ta đành nghĩ cách khác vậy...

Bên này Diệp Khuynh Tuyết đang tính toán làm cách nào giải quyết Long ngạo Thiên phiền toái kia, còn bên kia Long Ngạo Thiên vừa trở về Côn Lôn không lâu lại thay đổi tính cách trăm lần đi, bắt đầu chủ động tới gần đệ tử Côn Lôn hơn, hơn nữa còn quan hệ tốt với các đệ tử đó nữa.

Hắn trở lại Côn Lôn đã hơn tháng, từ sau khi trở lại Côn Lôn, hắn không rời đi lần nào, bình thường ngoài ngẫu nhiên đi gặp Hoàng Thiên chân nhân một lần, thời gian còn lại thì ngoài tu luyện ra vẫn chủ động tới tiếp xúc với các đệ tử Côn Lôn khác.

Ở đây ngăn ngừa trong một tháng, có lẽ là nguyên nhân bởi tính cách hắn đã thay đổi, coi như chuyện hắn tiếp xúc quan hệ với các đệ tử Côn Lôn đó cũng không tệ, hơn nữa còn có giao tình sâu với mấy người trong đó nữa.

Chuyện đáng nhắc tới chính là, chỉ ngăn ngừa trong vòng một tháng ở đây, quan hệ giữa hắn và đám An Từ Dạ, Tư Duẫn cũng đỡ hơn nhiều, chẳng giống như trước ngứa mắt không coi ai ra gì.

“Long sư huynh, những năm nay huynh ở bên ngoài gặp được cái gì thế? Hình như thấy huynh thay đổi rất nhiều đó”

Ngày hôm đó, Long Ngạo Thiên đang bàn luận chuyện liên quan tới trận pháp với một số ít đệ tử có thân phận tương đương với hắn, hiện giờ nhìn cả người Long Ngạo Thiên đều có khí chất, trong đó có một đệ tử không kim được mở miệng hỏi.

“Thực ra cũng không có gì cả, nhưng lại gặp được một số kẻ đối nhân xử thế thôi, có lẽ vì thế mà tâm tình tăng lên chẳng, nên cũng thay đổi khá nhiều” Long Ngạo Thiên cười nhạt nói.

“Đừng vậy, đệ nghe sư phụ nói, một người tâm cảnh thay đổi, ý nghĩ cũng sẽ thay đổi theo, tình huống Long sư huynh chắc là vậy” Một đệ tử Côn Lôn khác nói về mặt thành thật.

“Hóa ra là thế, bảo sao mà ta có cảm giác lần này gặp Long sư huynh, Long sư huynh lại thay đổi nhiều chứ, hóa ra là do tâm tình tăng lên!” Một đệ tử Côn Lôn khác nghe thấy thế bưng bình tĩnh ngộ đạo.

“thực ra Long sư huynh cũng rất lợi hại đó, những năm nay không có ở Côn Lôn, tu vi lại không rút xuống ngược lại cũng chẳng kém gì An sư huynh cả, thật sự là rất lợi hại!”

“Cũng không phải vậy sao? Bảo ta nói nha, trong những đệ tử thân truyền như chúng ta đây, tính ra Long sư huynh là lợi hại nhất!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“..”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Chương 216 (2)

Nghe thấy những đệ tử Côn Lôn này bàn tán khen liên tục, khoe mỗi Long Ngạo Thiên khẽ nhếch lên cười nhạt, chẳng nói gì, lại khiến người ta có cảm giác như tắm gió xuân vậy thấy thoải mái, hoàn toàn không có chút tự mãn kiêu ngạo nào.

Nhìn Long Ngạo Thiên như thế, mặc dù những đệ tử Côn Lôn khác hâm mộ tu vi của hắn, song cũng không ghen tị, ngược lại càng có cảm giác gần gũi với Long Ngạo Thiên không ít.

“Ồ? Đây chẳng phải là Tuyết tiên tử đó sao? Sao nàng ấy lại tới ngọn núi đạo trận của chúng ta thế nhỉ?” Đột nhiên một đệ tử Côn Lôn nhìn ra xa, hơi ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên.

“A! Đúng là Tuyết tiên tử rồi! Quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân giới tu chân, đến cả cách đi đường cũng đẹp mắt đến thế”

“Đúng vậy, thật xinh đẹp quá mà, sao núi đạo trận của chúng ta lại không có mỹ nữ như thế chứ?”

Nghe thấy lời người đệ tử kia nói, những đệ tử Côn Lôn còn lại vội vã quay đầu, mặt đầy si mê nhìn mỹ nhân cách đó không xa.

“Lư sư đệ, ta nghe nói, Tuyết tiên tử hiện giờ đã không phải là đệ nhất mỹ nữ giới tu chân nữa, hiện giờ nàng ấy chỉ có thể coi là mỹ nữ đệ nhất phái ta thôi, hiện giờ đệ nhất mỹ nữ giới tu chân lại là người khác đó!”

“Thật sao? Chẳng lẽ hiện giờ đệ nhất mỹ nhân ở đây còn đẹp hơn cả Tuyết tiên tử nữa sao?” vị đệ tử họ Lư kia rời mắt, hai mắt phát sáng nhìn thẳng vào đệ tử Côn Lôn nói chuyện kia.

“Nghe nói còn xinh đẹp hơn cả Tuyết tiên tử nữa, hơn nữa còn là vị luyện đan sư cấp chín, tu vi còn cao hơn cả Tuyết tiên tử đó”

“Thật thế không? Thật có người như thế sao? Vậy có phải là tiên tử chân chính không?”

“Lư sư đệ, ta tuyệt đối không lừa đệ, nghe nói an sư huynh bọn họ còn tận mắt thấy nữa kia, hơn nữa người đó Lư sư đệ cũng đã từng nghe thấy đó, nàng ấy là đệ tử ngoại môn Lâm Nguyệt bị lão tổ Từ Ngọc đuổi ra khỏi Côn Lôn năm đó đó, hiện giờ người ta là Lâm tiên tử nổi tiếng khắp giới tu chân, danh tiếng còn tăng hơn cả Tuyết tiên tử Côn Lôn chúng ta nữa đó”

“Lâm Nguyệt ư? Hình như có nghe thấy cái tên này...”

“A, ta nhớ ra rồi, vị Lâm Nguyệt đó chẳng phải là Lâm Nguyệt đánh bại Tuyết tiên tử trên trận thí môn phái năm đó sao? Năm đó trông nàng ấy thế nào, nàng ấy còn xinh đẹp hơn cả Tuyết tiên tử nữa sao?”

“Đĩ nhiên là thật rồi, chẳng lẽ ta còn lừa ngươi sao? Ta nhớ năm đó Long sư huynh cũng từng gặp Lâm tiên tử đó, không tin ngươi hỏi Long sư huynh xem” Đệ tử Côn Lôn nói chuyện mất bình tĩnh nói.

“Long sư huynh, Vương sư huynh nói có phải là thật không? Huynh thật sự đã gặp Lâm tiên tử đó rồi ư? Thế nào, trông nàng ấy có phải rất đẹp không?”

Long Ngạo Thiên nhìn đệ tử Côn Lôn hai mắt sáng ngời trước mặt, khẽ mỉm cười, nói lạnh nhạt, “TRông rất đẹp”

“Thật sự xinh đẹp hơn cả Tuyết tiên tử sao?”

“Đúng” Long Ngạo Thiên ừ một câu, chẳng nói gì thêm. Trong lòng hắn có một trực giác, cảm thấy Lâm Nguyệt không thích người khác bàn luận về dung mạo của nàng, nhất là đánh đồng nàng với Diệp Khuyên Tuyết.

Thực ra mặc kệ người khác nói gì, chỉ cần ai đã gặp Lâm Nguyệt đều biết dung mạo nàng ấy Diệp Khuynh Tuyết không thể nào so nổi, thậm chí cả khi chất cũng không bằng, so với Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết chỉ có thể hình dung một câu, đó là âm đạm không ánh sáng.

Còn nếu luận về tâm tính, Diệp Khuynh Tuyết ác độc giả nhân giả nghĩa như thế, sao so được với Lâm Nguyệt trong trẻo lạnh lùng chứ?

“Hà? Các người xem xem, Tuyết tiên tử đang đi về phía chúng ta kia! Có phải nàng ấy tới tìm chúng ta không nhỉ?” Đệ tử họ Lưu kia dường như phát hiện ra lực địa mới vậy, hét to lên.

“Ồ, đúng thật đó, không phải là nàng ấy tới tìm Long sư huynh đó chứ?”

“Điều này cũng chẳng biết được, ta nhớ ra năm đó quan hệ giữa Tuyết tiên tử và Long sư huynh cũng rất tốt mà, có phải không Long sư huynh?” vị đệ tử họ Vương kia thần sắc ái muội cười nói với Long Ngạo Thiên.

“Long sư huynh thật có điểm phúc thật đó, hay là chúng ta cứ rời đi trước, đừng ở đây làm chương mắt nữa!”

“Aizz, lúc nào thì chúng ta mới có một mỹ nhân như thế tới thăm hỏi thì tốt quá...”

Mấy đệ tử Côn Lôn vội vã đứng lên, trên mặt lộ ra xem kịch vui, mặt không biến sắc lùi lại phía sau. Diệp Khuynh Tuyết gương mặt xinh đẹp tuyệt trần ngập tràn vui vẻ dịu dàng, như liễu yếu đào tơ phong tình vạn chủng đi về phía Long Ngạo Thiên, mỹ nhân cười xinh đẹp như hoa ấy thoạt nhìn trông cực kỳ đẹp.

Thật ra nếu quan sát kỹ chút sẽ phát hiện ra nụ cười trên mặt Diệp Khuynh Tuyết hơi cứng nhắc méo mó, trong lòng nàng ta đang ngập trời lửa giận và ghen ghét.

Vừa rồi dám người Long Ngạo Thiên nói chuyện, với tư vị của nàng ta thêm vào đối phương cũng không có lần tránh nàng ta dĩ nhiên là nghe được rất rõ ràng. Những lời bàn luận của đệ tử côn Lôn kia nàng ta không thêm để ý, nhưng khi nghe Long Ngạo Thiên thừa nhận nàng ta không bằng Lâm Nguyệt, nàng ta cũng không kiềm chế nổi cơn ghen tị của mình nữa.

Dung mạo Lâm Nguyệt tuyệt sắc, mấy chục năm trước nàng ta đã biết, cũng biết bề ngoài của mình không bằng Lâm Nguyệt. Nhưng biết rõ thì biết rõ, những năm gần đây được người ta ca ngợi và theo đuổi với danh hiệu đệ nhất mỹ nữ giới tu chân đã khiến cho nàng ta cảm giác bề ngoài của mình cũng rất xuất sắc, cũng chẳng kém Lâm Nguyệt là bao, thêm nữa, trong lòng nàng ta, dù Lâm Nguyệt có dung mạo đẹp thì sao, khí chất vẫn kém mỹ nữ như nàng ta đây.

Diệp Khuynh Tuyết kiêu ngạo, mặc dù nàng ta không yêu Long Ngạo Thiên nhưng Long Ngạo Thiên từng là nam nhân ái mộ nàng ta, nàng ta có thể không yêu hắn, song tuyệt đối không thích nghe nam nhân từng ái mộ mình đi thừa nhận dung mạo nữ nhân khác còn tuyệt sắc hơn nàng ta.

Mặc dù Long Ngạo Thiên không nói thẳng Lâm Nguyệt xinh đẹp hơn nàng ta, nhưng thái độ của hắn lại thừa nhận điểm này, điều này khiến Diệp Khuynh Tuyết hơi tức giận.

Long Ngạo Thiên không phải là người ái mộ nàng ta sao? Sao lại bị dung mạo Lâm Nguyệt quyến rũ chứ? Quả nhiên đàn ông chẳng phải là thứ tốt gì!

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết oán hận mãi, ngoài mặt thì vẫn bộ dạng chẳng dính khói lửa nhân gian, mắt nhìn lên người Long Ngạo Thiên, lộ ra tia vui mừng, kêu lên, “Long sư huynh, thật sự là huynh sao?”

“Hóa ra là Diệp sư thúc, một tiếng Long sư huynh này Long mỗ không dám đâu” Long Ngạo Thiên nhìn Diệp Khuynh Tuyết, thần sắc buồn bã, nói ra lãnh đạm.

“Long sư huynh, huynh, chẳng lẽ huynh vẫn còn đang trách muội sao?” Diệp Khuynh Tuyết như bị tổn thương cực lớn vậy, mở to đôi mắt ngập nước không tin nhìn Long Ngạo Thiên, thân thể mềm mại run lên khe khẽ.

“Ta và Diệp sư thúc chưa từng xảy ra chuyện gì cả, sao trách Diệp sư thúc được chứ? Diệp sư thúc nghĩ nhiều rồi!”

Long Ngạo Thiên mắt lạnh nhìn Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng rối rắm vô cùng, cảm xúc yêu hận đan xen cứ sôi trào翻滚 quai sâu tận đáy lòng.

Hơn hai mươi năm không gặp, bề ngoài Diệp Khuynh Tuyết cũng chẳng thay đổi mấy, nếu thật phải nói rõ gì đó, thì đó chính là giờ Diệp Khuynh Tuyết không còn nét trẻ trung như năm đó nữa mà đã có một phong vận trưởng thành thuần thực hơn.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết làm ra vẻ đáng thương, Long Ngạo Thiên đột nhiên cảm thấy giả tạo vô cùng, tự dung hắn thấy hơi khó hiểu vì sao năm đó hắn lại coi trọng nữ nhân này chứ.

Năm đó trong nhóm đệ tử mới ở Côn Lôn, lúc đó Diệp Khuynh Tuyết cũng chẳng được coi là xuất sắc nhất, đừng nói cả Lâm Nguyệt, chính là tứ đại gia tộc tu tiên có Diệp Chân Chân và Cô Anh Khiết trông cũng chẳng kém nàng ta, chỉ là có vẻ hơi thiếu yếu ớt hơn nàng ta mà thôi.

Nếu nói lúc ấy Lâm Nguyệt che giấu hết dung mạo, an phận làm việc, hắn không để ý thì thôi đi, rõ ràng lúc ấy ở côn Lôn, nữ tu tốt hơn Diệp Khuynh Tuyết cũng không ít, sao hắn lại đi coi trọng Diệp Khuynh Tuyết chứ?

Hắn khi đó ngoài tu luyện ra, một lòng cứ muốn nhào vào Diệp Khuynh Tuyết, hoàn toàn không thấy được người nào khác, hiện giờ nhớ lại, quả thật cảm giác như mình bị quỷ làm mê hồn vậy.

Nếu không, một nữ nhân xảo trá như thế sao hẳn lại không phát hiện ra nàng ta hư tình giả ý chứ, lại còn coi nàng ta cực quan trọng ra sức che chở, giờ nghĩ lại lúc ấy nhất định trong lòng nữ nhân này đang cười thầm hân ngu cũng nên?

Nghĩ đến đây, Long Ngạo Thiên bất giác cười lạnh, tia tình cảm còn sót lại tòng lòng với Diệp Khuynh Tuyết cũng hoàn toàn bị chặt đứt.

“Long sư huynh...” Diệp Khuynh Tuyết nhìn thấy bộ dạng lãnh đạo của Long Ngạo Thiên, trong lòng thầm hận, nhưng trên mặt lại càng đau lòng khổ sở, “Chuyện năm đó, thật là là hiểu lầm...”

Hiểu lầm ư?

Trong lòng Long Ngạo Thiên cười lạnh mãi, chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Tuyết trầm mặc không nói. Năm đó Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với Tư Mặc Ly xuống tay với hắn như thế, hiện giờ hắn ngược lại còn muốn nghe xem Diệp Khuynh Tuyết nói gì nữa, xem nàng ta có phải lại tự biên tự diễn một “hiểu lầm” ra không!

Diệp Khuynh Tuyết không biết Long Ngạo Thiên đã nhìn thấu bản chất nàng ta, giờ phút này thấy Long Ngạo Thiên chẳng nói câu nào, ngược lại vui mừng, ý nghĩ vừa chuyển, trầm tư tím cổ để giải thích “hiểu lầm” năm đó của nàng ta.

Cuối cùng Diệp Khuynh Tuyết vẫn là Diệp Khuynh Tuyết, mặc dù vì Lâm Nguyệt xuất hiện, ánh sáng nữ chính sắp lung lay sụp đổ, song lúc nghĩ lại vẫn có thể tự biên ra đoạn nói dối cực kỳ có trật tự.

“Long sư huynh, muội biết rõ huynh vẫn còn buồn năm đó muội và Tư Mặc đại ca làm tổn thương huynh, nhưng muội cũng không phải cố ý, huynh không biết chứ, năm đó trong bí cảnh, thật ra sau đó muội cũng trở lại tìm huynh, chỉ là muội không tìm được huynh... Sau đó muội bị người ta phục kích trong bí cảnh, người đó thoát nhìn có vẻ giống y huynh, nên muội mới hiểu lầm...”

Nói đến đây, Diệp Khuynh Tuyết liếc trộm sắc mặt Long Ngạo Thiên, thấy mặt hắn không đổi, trong lòng thấy thư giãn chút, lại nói tiếp, “Sau khi tiểu bí cảnh Hoàng Thiên đóng cửa, muội cũng có ra ngoài rèn luyện, nhưng thật ra là muốn đi tìm huynh, nhưng muội vừa rời côn Lôn không lâu, lại bị người ta đuổi giết, người đó nói là do huynh sai tới, bảo muội bỏ rơi huynh trong tiểu bí cảnh, vì thế huynh mới nghĩ muốn giết muội... Sau này, muội được Tư Mặc đại ca cứu, sau đó chúng muội mới gặp lại huynh, vì thế...”

Nói đến đây, vẻ mặt Diệp Khuynh Tuyết khổ sở, ánh mắt nhu hòa xen lẫn khiếp đảm nhìn Long Ngạo Thiên, nói nhỏ nhẹ, “Long sư huynh, sau này muội tìm ra được kẻ muốn giết muội, muội mới biết được, là người đó cố ý giả trang thành huynh tới giết muội, mục đích chính là muốn hai chúng ta hiểu lầm, Long sư huynh, đây đều là thật, đây thật sự là hiểu lầm, huynh đối tốt với muội như thế, sao muội lại nỡ giết huynh chứ?”

“Thật không? Vậy trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, tại sao người bỏ ta lại mà rời đi? Người biết rõ lúc ấy ta đã bị thương nặng, nếu lúc ấy người không bỏ ta lại mà đi, chỉ cần vì ta tranh thủ chút thời gian, chúng ta cũng đơn giản có thể chạy thoát, nhưng mà người, vào lúc ấy chỉ lo cho chính mình...”

Nhớ tới năm đó Diệp Khuynh Tuyết chẳng chút do dự rời đi, bỏ lại hắn, trong lòng Long Ngạo Thiên thấy lạnh, mặc dù hiện giờ hắn đã không còn tình cảm với Diệp Khuynh Tuyết nữa, nhưng lúc ấy bị người ta phản bội vứt bỏ quên tiết, hắn vẫn còn nhớ rất rõ, cảm giác vậy hẳn cả đời này không muốn trải qua nữa.

“Thật xin lỗi, Long sư huynh, lúc đó quả thật là lỗi của muội...” Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy Long Ngạo Thiên nhắc tới chuyện trong bí cảnh, trong lòng bất giác trầm xuống, ngoài mặt thì khóc lóc âm ứ, khóc tới nước mắt như mưa nhìn cực đáng thương.

“Long sư huynh, là lỗi của muội, lúc ấy muội không nên bỏ lại huynh mà rời đi... nhưng mà... nhưng mà muội thật sự rất sợ...” Diệp Khuynh Tuyết hai mắt đầm lệ nhìn Long Ngạo Thiên lơ mờ, nói nghẹn ngào, “Long sư huynh, huynh tha thứ cho muội được không? Muội biết sai rồi...”

“Được, cho dù lúc trước người không cố tình bỏ rơi, vậy chuyện người liên thủ cùng Tư Mặc Ly giết ta thì sao? Cả cơ hội cho ta giải thích người cũng không cho, đã thẳng tay liên kết với ma tu hạ độc thủ với ta, Diệp Khuynh Tuyết, người đừng có nói người vốn không biết rõ thân phận ma tu của Tư Mặc Ly đó!”

Với cái có tự biên của Diệp Khuynh Tuyết đến cùng là thật hay giả, Long Ngạo Thiên biết rất rõ, bị người ta đuổi giết thế nào, truy sát ra sao đều do người của nàng ta nói hắn sai khiến, toàn bộ những điều này là nói dối, nguyên nhân chân chính chính là chẳng qua hắn đã phá vỡ gian tình giữa nàng ta và ma tu, nàng ta muốn giết người diệt khẩu mà thôi!

Nhưng nữ nhân này ngược lại rất thông minh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã biên soạn ra một cái có, đem tất cả tội ác đẩy lên một kẻ truy sát nàng ta tạo ra kia.

“Long sư huynh, muội không lừa huynh, mặc dù muội biết tư mặc ca là ma tu, nhưng huynh ấy cuối cùng đã cứu muội, còn huynh lại xuất hiện đúng lúc, vì thế...” Diệp Khuynh Tuyết vội vã giải thích, trong lòng thấy cực phiền chán với chất vât của Long Ngạo Thiên, song lại không thể không nhìn, cố giả vờ rất lo lắng.

“tư Mặc ca ca, người lại gọi thân mật thế!” Mặc dù Long Ngạo Thiên mặt vẫn tối sầm, nói ra hơi chua, cứ như đang ghen vậy. Diệp Khuynh Tuyết thấy hắn như thế, chẳng những không giận mà ngược lại thấy vui mừng.

Kiếp trước nàng ta thân là đặc công, vì nhiệm vụ không thiếu nam nhân xoay chung quanh, ngoài hiểu rõ hành động che giấu bản thân ra, cũng giỏi nhất là nhìn mặt để nói chuyện, biểu hiện của Long Ngạo Thiên như thế dĩ nhiên được nàng ta hiểu là đối phương vẫn còn chưa dứt tình với mình.

Nhìn Long Ngạo Thiên quay mặt đi, ra vẻ tức giận, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết thầm đắc ý. Xem ra, tên nam nhân này vẫn còn tình cảm với nàng ta, biết đâu trong lòng vẫn còn thầm yêu nàng ta, chỉ là vì chuyện lúc trước nên có chút vương mắt trong lòng thôi.

Chỉ cần hắn vẫn còn tình với nàng ta, vậy hắn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta rồi! Diệp Khuynh Tuyết nàng đây muốn dỗ một người đàn ông chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Như nam tử tư Mặc Ly kiều ngạo vậy cũng có thể bị nàng ta dụ dỗ, nói gì nghe nấy, nàng ta không tin nàng ta không thu phục được Long Ngạo Thiên này!

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết tiến lên mấy bước, túm được cánh tay Long Ngạo Thiên, bày ra bộ dạng mềm mỏng đáng yêu, giọng cất lên dịu dàng khấn cầu, “Long sư huynh, huynh tha thứ cho muội được không, sau này muội sẽ không thế nữa... Sau này muội nhất định sẽ không hiểu lầm Long sư huynh nữa, Long sư huynh... Huynh tha thứ cho muội đi!”

Long Ngạo Thiên trầm mặc không nói, nhưng cũng không đẩy Diệp Khuynh Tuyết ra, sắc mặt hơi giãn ra chút.

“Long sư huynh...”

Diệp Khuynh Tuyết ra sức ôm chặt lấy cánh tay Long Ngạo Thiên, chỉ kém nửa giây là treo cả người lên người hắn, giọng càng ra sức dịu dàng lấy lòng như sắp chảy ra nước vậy.

“Thật sự chỉ là hiểu lầm thôi sao? Nàng cũng không phải thật lòng muốn giết ta sao?” Long Ngạo Thiên như hơi tin lời Diệp Khuynh Tuyết nói, nhưng vẫn hơi hoài nghi hỏi lại.

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết rất vui, lấy kiểu lúc trước vội vàng nói, “Muội nói đều là thật hết, Long sư huynh, huynh nhất định phải tin tưởng muội!”

Thật sao?

Sâu tận trong mắt đen như mực của Long Ngạo Thiên lóe sáng, trong lòng khinh bỉ Diệp Khuynh Tuyết vô cùng.

Nếu là thật, vì sao Diệp Khuynh Tuyết cũng chẳng dám thề? Nếu nàng ta sợ hắn không tin, chỉ cần thề độc trước mặt hắn, hắn dĩ nhiên sẽ tin nàng ta ngay!

Thân là tu sĩ, thề tâm ma không thể làm bừa, nếu đã thề, nhất định phải làm được, nếu không sẽ bị tâm ma cắn trả mà chết, Diệp Khuynh Tuyết luôn mồm nói với hắn tất cả là hiểu lầm, để hắn tin tưởng nàng, mà cả thề tâm ma cũng không dám, chỉ với điểm này hắn đã chứng minh những lời nàng ta nói đều dối trá hết!

Hơn nữa nhìn bộ dạng này của nàng ta, dĩ nhiên cho là hắn vẫn chưa dứt tình với nàng ta rồi... Nhưng như thế cũng tốt, đây cũng chính là mục đích của hắn không phải thế sao?

Ánh mắt Long Ngạo Thiên âm u, mặt ngoài vẫn vô cùng nghiêm túc ngưng mắt nhìn Diệp Khuynh Tuyết, hỏi lại lần nữa, “Tuyết Nhi, nàng nói đều là thật, nàng không gạt ta chứ? NHững điều đó đều là hiểu lầm sao?”

“Là thật đó, đương nhiên là thật rồi, Long sư huynh, chẳng lẽ muội còn lừa huynh sao?” Diệp Khuynh Tuyết thấy Long Ngạo Thiên lại gọi nàng ta là Tuyết Nhi lần nữa, rõ ràng không còn tính toán chuyện cũ nữa, trong lòng càng thêm đắc ý mãi.

“Đáng giận! Đến cùng là ai lại giả mạo ta đi giết nàng chứ?” Long Ngạo Thiên cứ như đã tin điệp Khuynh Tuyết hoàn toàn vậy, tức giận nói ra.

Diệp Khuynh Tuyết thấy Long Ngạo Thiên nhắc tới kẻ nàng ta tự tạo ra, lập tức bắt giác thấy chột dạ, nói vội vàng, “Long sư huynh, muội cũng không biết hắn ta là ai hết, lúc muội tìm được kẻ đó, mới phát hiện ra muội hiểu lầm huynh, nhưng mà, kẻ đó chết rồi cũng không chịu nói ra huynh, cuối cùng còn tự nổ mà chết... Long sư huynh, huynh biết không? Lúc đó muội còn tưởng là muội đã hại chết huynh rồi, vẫn đau lòng mãi đó, may là huynh không sao, nếu không muội...”

Nói đến đây, Diệp Khuynh Tuyết bắt giác đỏ mặt lên, bộ dạng nhu nhược tới mức không chịu nổi ngó nhìn Long Ngạo Thiên. Chết không đối chứng sao?

Diệp Khuynh Tuyết, quả nhiên nguoi tìm được một cơ tốt quá! Trong lòng Long Ngạo Thiên cười lạnh, song trên mặt vẫn không lộ ra, có vẻ vô cùng phần nộ, “Kẻ tặc chết tiết, thế mà chết quá sớm, nếu không Long mỗ tất nhiên sẽ rút hồn luyện pháp chích hắn, để cho hắn sống không bằng chết!”

“Cũng đúng mà, kẻ đó chết thật đáng tiếc quá đi! Chẳng biết người đứng đằng sau hắn là ai nữa...” Về mặt Diệp Khuynh Tuyết cũng hơi cứng ngắc phụ họa theo, sau đó chẳng đợi Long Ngạo Thiên nói chuyện lại vội vã đổi đề tài, “Long sư huynh, huynh tha thứ cho muội rồi đúng không?”

“Ngốc ạ, nàng nói tất cả đều là hiểu lầm, ta chẳng phải tha thứ cho nàng rồi sao?” Ánh mắt Long Ngạo Thiên nhìn Diệp Khuynh Tuyết dịu dàng, dường như lại biến trở lại một Long Ngạo Thiên có mối tình thâm thiết với Diệp Khuynh Tuyết như trước kia vậy.

“Long sư huynh, huynh thật tốt...”

Diệp Khuynh Tuyết dịu dàng như nước nhìn Long Ngạo Thiên, trong mắt dịu dàng tới mức như sắp tràn nước ra vậy, trong lòng lại thấy thầm đắc ý mãi chuyện thu phục được Long ngạo Thiên, nàng ta không yêu Long Ngạo Thiên, lại thích có nam nhân như Long Ngạo Thiên vây quanh mình, chỉ có vậy nàng ta mới có cảm giác bản thân là nhân vật chính ở thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Nội Dung Vở Kịch Tái Hiện

“Tuyệt Nhi, nàng yêu ta không?” Long Ngạo Thiên đột nhiên mặt ngập tràn nhu tình ngắm nhìn Diệp Khuynh Tuyết, giọng nói dịu dàng xen lẫn chờ mong mơ hồ.

“Long sư huynh...”

Chạm vào ánh mắt thâm tình kia của Long Ngạo Thiên, Diệp Khuynh Tuyết giật mình, bất giác tim hơi đập mạnh, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại, về mặt thẹn thùng nói, “Muội...Muội...Muội không thêm nói chuyện với huynh nữa!”

Nói xong, nàng ta chẳng đợi Long Ngạo Thiên đáp, dậm chân, về mặt ngượng ngừng chạy mất.

Long Ngạo Thiên lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Diệp Khuynh Tuyết đi xa dần, đợi sau khi bóng lưng đối phương biến mất hoàn toàn, sắc mặt mới sầm xuống, trong con mắt đen nhanh lóe sáng, khỏe mỗi hơi cong ra.

Mềm nắn rần buông sao? Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng người, ta vẫn còn là một kẻ ngốc Long Ngạo Thiên chỉ một lòng ái mộ người năm đó sao? Người cho là chỉ bằng mấy câu nói của người thì thật sự khiến ta nhất mực với người sao? Ta có nên bảo người là quá tự tin vẫn cứ coi ta là kẻ quá ngu không nhỉ?

Diệp Khuynh Tuyết, người đã thích diễn trò như thế, ta sẽ từ từ diễn cùng người, trò chơi giữa chúng ta hiện giờ chỉ mới bắt đầu thôi không phải sao?

Long Ngạo Thiên ngưng cười lạnh, từ từ xoay người rời đi.

Bên đó. Bóng Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh Vân vụ Phong, nét thẹn thùng trên mặt sớm đã bay sạch, thay vào đó là vẻ âm trầm.

“Long Ngạo Thiên tựa như thay đổi quá nhiều...”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết âm trầm thay đổi liên tục, đi chậm chậm về động phủ của mình, trong đầu lại nhớ lại từng cử chỉ hành động vừa rồi đọng chạm với Long Ngạo Thiên.

“Thoạt nhìn kẻ đó có vẻ vẫn còn mấy phần tình ý với mình, cũng không biết lời mình vừa nói hấn ta tin mấy phần...”

Với Long Ngạo Thiên, cứ việc biểu hiện vừa rồi của hấn có bộ dạng tình thâm thiết với nàng ta, nhưng không hiểu sao Diệp Khuynh Tuyết hơi bất an.

Dù gì thì chuyện nàng ta phản bội Long Ngạo Thiên là thật, mà chuyện nàng ta muốn giết Long Ngạo Thiên diệt khẩu là thật, dù hiện giờ nàng ta viện có nói dối, tạm thời trôi qua, chỉ là ngày nào chưa xác định được mục đích thật sự của Long Ngạo Thiên trước, nàng ta không dám lơ là mất cảnh giác.

Long Ngạo Thiên biết rõ quan hệ giữa nàng ta và Tư Mặc Ly, đây là một ngòi nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, khiến nàng ta không cách nào an tâm cho nổi.

“Có lẽ là mình nghĩ quá nhiều rồi, Long ngạo Thiên vẫn còn cảm tình với mình không phải giả, hơn nữa, với tính cách của hấn, nếu thật sự hận mình dĩ nhiên cũng không kiên nhẫn diễn trò với mình đâu”

Diệp Khuynh Tuyết cắn môi, xuất phát từ tự tin, tâm lý nàng ta cuối cùng cũng nghiêng về hướng Long Ngạo Thiên vẫn còn tình cũ chưa quên với mình, mà không phải vì trả thù nàng ta, có hư tình giả ý với nàng ta.

Thân là phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp, cực kỳ tự tin với mỹ lực bản thân, mà Diệp Khuynh Tuyết chính là loại người này, hơn nữa nàng ta còn cho rằng mình chính là thân phận nữ chính của thế giới này là cái chắc, vì thế mới cho rằng Long ngạo Thiên vẫn yêu nàng ta.

Nhưng nàng ta lại không biết lòng nàng đã bị Lâm Nguyệt nhìn thấu, lại càng không ngờ được, Long Ngạo Thiên sẽ trở thành quân cờ bị Lâm Nguyệt lợi dụng để đối phó nàng ta.

Diệp Khuynh Tuyết hít sâu một hơi, tâm tình thả lỏng hơn nhiều, mặc dù tạm thời chán áp xong Long Ngạo Thiên, song nàng ta vẫn không yên tâm hoàn toàn, trong lòng vẫn cố sức theo đuổi, lại càng thấy nóng ruột hơn.

“Lão già từ Ngọc đạo quân kia đã bế quan lâu vậy rồi chẳng biết sẽ xuất quan lúc nào, lão già đó không xuất quan, ta chẳng làm được gì hết, thật đáng chết!”

NhỚ tới từ Ngọc đạo quân đã bế quan hơn mười năm vẫn chưa xuất quan, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết bất giác thấy bức bối vô cùng.

“Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy, nhất định phải mượn cơ hội lão già kia tới, đến lúc đó mới có thể triển khai được kế hoạch tiếp theo...”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết âm trầm, trong mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn, đột nhiên đứng phắt dậy, sải bước ra ngoài.

Thời gian như nước chảy, chỉ chớp mắt mà một năm trôi qua. Một năm nay, giới tu chân Trung Nguyên cũng không còn bình thản như cũ nữa mà khắp nơi đều là gió tanh mưa máu.

Trước tiên là chương môn Linh Hóa Môn và thái thượng trưởng lão chết, sau khi trải qua trận nội bộ tranh đấu, tân chương môn của Linh Hóa Môn được Trưởng Lão Thủy Minh Chân Nhân đoạt được, song trải qua nội đấu, thực lực Linh Hóa Môn cũng giảm mạnh, mặc dù vẫn chưa bị xóa tên trong ngũ đại môn phái, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng duy trì bị trí ngũ đại môn phái mà thôi.

Ngay sau đó, trong một đêm, toàn bộ gia tộc tu tiên lớn nhỏ trong giới tu chân bị diệt môn, dù biết hung thủ là ma tu nhưng lại không có ai thấy rõ bộ mặt thật của hung thủ.

Chuyện vậy trong một năm nay, cứ xảy ra liên tiếp trong giới tu chân, khiến một ít gia tộc tu tiên có thực lực nhỏ yếu run sợ, mà Diệp gia là một trong Tứ đại gia tộc tu tiên gia thế mặc dù đã sớm tụt dốc song vẫn không tránh được kiếp này, toàn bộ mấy ngàn mạng người Diệp gia bị diệt sạch, cuối cùng chỉ còn sống sót mỗi đại tiểu thư Diệp Chân Chân của Diệp gia ở Côn Lôn mà thôi.

Mà ba đại gia tộc khác dù không bị lọt vào độc thủ của ma tu, nhưng sản nghiệp của gia tộc cũng bị thế lực không rõ chen ép, đến cả tướng cũng không dám đương nổi.

Ngay sau khi những gia tộc tu tiên đó bị diệt môn, môn phái chính đạo kể cả Côn Lôn vội vã liên thủ chống lại thế lực ma đạo, nhưng hành động vậy cũng chẳng những làm Ma tu nương tay, ngược lại còn dẫn tới Ma tu giết chóc chẳng kiêng nể gì, lần giết chóc này thậm chí không những nhằm vào những gia tộc tu tiên đó, mà cả đệ tử của ngũ đại môn phái cũng chịu khổ theo.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ giới tu chân rung chuyển, lòng người bàng hoàng, mưa gió có xu hướng nổi lên. Mà trong một năm nay hai bên chính ma càng ngày càng có va chạm lớn, thù hận hai bên càng sâu, đây đều thể hiện rõ khoảng cách cuộc chiến Chính Ma sắp bắt đầu cũng không xa.

Mấy ngày gần đây nhất, ma đạo đứng đầu là thế lực Ma cung càng ngày càng lớn, thái độ những ma tu kia cũng càng ngày càng lớn lối, bắt đầu xuất hiện trong phạm vi thế lực môn phái chính đạo, hơn nữa còn thường xuyên xảy ra đánh nhau.

Thế lực các đại môn phái chính đạo tuy mạnh nhưng vì nguyên nhân bản thân, vốn không cách nào đồng tâm để đối phó với thế lực ma đạo được, từ đó trận chiến Chính Ma rơi vào giữa cuộc đọ sức, dĩ nhiên ma đạo mơ hồ chiếm ưu thế, còn chính đạo lại có không ít đệ tử các môn phái bị giết, hoặc là mất tích.

Trên không trung cao vạn trượng, Lâm Nguyệt ngồi trên Hương lưối đạo, lòng mảy may lại nhìn cảnh tối đen phía dưới, gần như thấy cả biển sương mù không giới hạn.

Hai năm trước sau khi nàng rời khỏi hoan Hỉ Tông, bắt đầu bước lên hành trình đi tìm mảnh vụn tiên khí.

Căn cứ vào tin tức in trên mặt khối sắt, nàng biết rõ mảnh vụn tiên khí tổng cộng có năm khối, ngoài hoan Hỉ tông ra, những mảnh khác đều được giấu ở những nơi khác nhau, hai năm nay nàng vì đi tìm mảnh vụn tiên khí gần như đã đạp chân lên toàn bộ giới tu chân Trung Nguyên.

Một lòng khổ tâm tìm kiếm, nàng cũng thuận lợi tìm được bốn mảnh, chỉ còn lại mảnh cuối cùng nhưng lại ở trên lãnh thổ Ma tu. Địa ngục Ma tu với Lâm Nguyệt mà nói cũng chẳng xa lạ gì.

Trong truyện, Bạch Như Nguyệt cuối cùng cũng chết thảm tại Địa Ngục ma Hải, lúc ấy Bạch Như Nguyệt vì báo thù, mới dẫn kế đem Diệp Khuynh Tuyết dẫn tới địa ngục Ma Hải, muốn lợi dụng trận pháp đẩy nàng ta vào trong địa ngục Ma Hải, cuối cùng lại vì Liên Thành xuất hiện đột ngột, vạch trần âm mưu của nàng, cứu được Diệp Khuynh Tuyết, sau đó hai người liên thủ, dùng sức ném Bạch Như Nguyệt vào địa ngục Ma Hải.

Đây cũng là tình tiết chính trong truyện, có giới thiệu liên quan tới địa ngục Ma Hải, trong sách cũng miêu tả rất rõ ràng tỷ mỉ.

Địa Ngục Ma Hải, nói là biển, thật ra cũng không phải là Hải Vực thật sự, mà là một biển sương mù không bờ bến.

Địa Ngục Ma Hải ở sát tận biên giới cánh đồng hoang Thái Châu, nơi đây quanh năm bị một luồng sương mù đen đặc bao phủ, những sương mù dày đặc này cực kỳ quỷ dị, hơn nữa lúc tu sĩ tiến vào trong đó, chẳng những không cách nào phóng xuất ra thân thức, mà những thứ sương mù đó cũng sẽ từ từ thôn tính thân hồn tu sĩ, khiến nơi đây biến thành vùng đất nguy hiểm nhất trong tam giới, hơn nữa còn là vùng đất nguy hiểm đứng hàng đầu.

Địa Ngục Ma Hải quỷ dị hung hiểm, khiến cho mỗi tu sĩ hiểu biết chút ít về nó thì đều sợ tránh không kịp, bình thường vốn chẳng có bất kỳ tu sĩ nào dám đặt chân ở đây, với địa ngục Ma Hải, trong lòng lâm Nguyệt cũng kiêng kỵ vạn phần, nhưng vì mảnh vụn tiên khí nàng vẫn phải tới.

Mặc dù ở trong truyện, Bạch Như Nguyệt cuối cùng sở dĩ chết tại địa ngục Ma Hải nguyên nhân lớn nhất cũng là vì Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, ngay lúc nàng bị ném vào địa ngục ma Hải, đã bị Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết đánh bị thương nặng, gần như chỉ còn một hơi thở, vì thế sau khi bị ném vào địa ngục Ma Hải mới chết.

Hiện giờ nàng đã có tu vi nguyên anh hậu kỳ, dĩ nhiên không thể đánh đồng cùng Bạch Như Nguyệt được, thêm nữa nàng sớm đã có chuẩn bị, vì thế mặc dù chuyển đi này phải vào địa ngục Ma Hải nàng cũng không lo lắng cho lắm.

Nhìn sương mù dày đặc ảm đạm không ngừng vẩn vơ phía dưới, Lâm Nguyệt điều tức một lát, rồi khôi phục lại tu vi đỉnh cao, lúc này mới từ từ hạ xuống biển sương mù.

Mà thời điểm nàng đang chuẩn bị tiến vào biển sương mù, đột nhiên xa xa có hai luồng độn quang cực nhanh lướt tới, người đến là một nam một nữ, đôi nam nữ này đều mặc áo trắng tung bay, khí chất phi phàm, lại khéo chính là, đôi nam nữ này với Lâm Nguyệt mà nói đều là người quen cả.

Thấy gương mặt nữ tử áo trắng kia quen thuộc tới mức không thể quen hơn, khóe môi Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên cười lạnh. Mà hai người vừa tới cũng không ngờ ở đây có người, thấy Lâm Nguyệt thì đều ngẩn ra, vô thức ngừng lại.

Lâm Nguyệt không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, nàng cũng không ngờ được ở chỗ này lại gặp được Diệp Khuynh tuyết và Liên Thành, đợi khi xác định người thật sự là nam nữ chính trong truyện rồi, trong lòng bất giác cảm thán nội dung vở kịch thật mạnh.

Mặc dù nàng đã cải biến nội dung vở kịch rất nhiều, cũng không giống y như trong truyện, thiết kế dẫn Diệp Khuynh Tuyết tới Địa Ngục Ma Hải, nhưng họ đúng là vẫn gặp nhau.

Thấy tình cảnh có chút giống như trong sách, thoát nhìn về mặt Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành cũng chẳng tốt cho lắm, hơn nữa quần áo đầu tóc đều hơi rối, dường như vừa trải qua một trận giết chóc vậy, song kết quả cuối cùng lại giống y như trong sách, nữ phụ nàng đây, vẫn gặp nam nữ chính tại địa ngục Ma Hải như trong truyện.

Nội dung vở kịch chỉ kém chút là sau vài chục năm, lại tái hiện lần nữa, chỉ là không rõ kết cục có giống hay không thôi?

Thấy Lâm Nguyệt trong một khắc kia, Diệp Khuynh Tuyết hơi ngơ ngác chút, song nàng ta cũng không nhận ra Lâm Nguyệt ngay, mà vì dung mạo tuyệt sắc của Lâm Nguyệt nên vô thức nhũn mảy, trong mắt thoáng lộ ra tia chán ghét nồng đậm, song trong lòng cũng không cách nào kìm được con ghen tị mãnh liệt.

Liên Thành lúc thấy Lâm Nguyệt cũng sửng sốt, song rất nhanh rời mắt đi. Lâm Nguyệt dĩ nhiên nhìn rõ ràng tường tận về mặt của Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, với biểu hiện của Diệp Khuynh Tuyết, nàng chẳng cần nghĩ cũng biết đối phương đang nghĩ gì, không ngoài việc so bản thân mình xinh đẹp gặp phải một nữ nhân xinh đẹp hơn mình, trong lòng thấy khó chịu, ghen tị mà thôi!

Nhất là trong truyện, nàng sớm biết Diệp Khuynh Tuyết có nhiều chấp nhất với bề ngoài của mình, còn trong truyện sở dĩ Bạch Như Nguyệt và cô Anh Khiết chết thể thảm vậy ngoài chuyện các nàng tự tìm đường chết ra thì còn có một ít nguyên nhân là bởi các nàng đều là nữ tử có dung mạo tuyệt sắc.

Chỉ là trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết là nhân vật chính diện, với lòng ghen tị của nàng ta không viết ra công khai mà thôi.

Còn biểu hiện của Liên Thành, hơi ngoài dự liệu của Lâm Nguyệt, nhưng thiết nghĩ thân phận đối phương trong truyện, Lâm Nguyệt lại bình thường trở lại.

Nam chính không hổ là nam chính, dĩ nhiên khác hẳn các nam phụ khác, đơn giản là bị sắc đẹp mê hoặc, hay hai người bọn họ xuất hiện tại đây chẳng lẽ cùng thông đồng ở cùng nhau sao?

Lâm Nguyệt tuyệt đối không hoài nghi ánh sáng nam nữ chính hấp dẫn nhau, hơn nữa hia người này lại cùng xuất hiện tại đây, nàng dĩ nhiên sẽ cho là Diệp Khuynh Tuyết đã ở cùng một chỗ với Liên Thành rồi.

Dù sao đời này nàng mặc dù đã thay đổi nhiều, nhưng lại chưa từng can thiệp vào tình cảm giữa Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, họ ở cùng với nhau là chuyện bình thường.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác thầm cảm giác mình yên tâm quá sớm, vốn cho rằng lợi dụng Long Ngạo Thiên vạch trần sự cấu kết giữa Diệp Khuynh Tuyết và Tư Mặc Ly, sẽ ngăn cản nam nhân khác dây dưa một chỗ với Diệp Khuynh Tuyết, giờ nhìn lại, động tác Long Ngạo Thiên vẫn còn quá chậm, vì thế cặp đôi Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết mới có thể thuận lợi đi cùng nhau như trong nội dung vở kịch vậy.

Lâm Nguyệt cũng không phải không hoài nghi Long Ngạo Thiên, song hai năm nay nàng nhận được không ít tin tức do Long Ngạo Thiên truyền đến, toàn bộ đều liên quan tới từng cử chỉ hành động của Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa hấn còn đem kế hoạch đối phó với Diệp Khuynh Tuyết nói ra, vì thế nàng mới không hoài nghi Long Ngạo Thiên phản bội.

Lâm Nguyệt cũng hiểu, mặc dù hai năm trước Long Ngạo Thiên đã trở về Côn Lôn, song Diệp Khuynh Tuyết lại có địa vị cực cao ở Côn Lôn, hơn nữa trong tay còn có một thế lực không nhỏ, Long Ngạo Thiên nghĩ muốn đối phó với nàng ta không dễ như thế, hấn nếu không có chứng cứ, trực tiếp liều lĩnh nói ra cấu kết giữa Diệp Khuynh Tuyết và ma Cung, chỉ sợ chẳng có ai tin hấn, ngược lại còn bại lộ bản thân nữa.

Kế hoạch Long Ngạo Thiên không sai, mà sở dĩ nàng ở chỗ này gặp Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, chỉ sợ cũng là nội dung vở kịch trong truyện giở trò, nhưng bất kể thế nào, hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành nghĩ muốn đối phó với nàng, lại không dễ như trong truyện, cho dù Diệp Khuynh Tuyết có liên thủ với Liên Thành, nàng cũng không sợ.

Có lẽ nàng chẳng cách nào giết được hai người này, nhưng hai người này muốn giết nàng thì không có dễ thế!

Có lẽ những năm này dung mạo Lâm Nguyệt thay đổi quá lớn, hoặc nguyên nhân là bởi những nơi Liên Thành đi qua chưa từng gặp Lâm Nguyệt, chẳng những Diệp Khuynh Tuyết không nhận ra thân phận Lâm Nguyệt, thêm vào hẳn cũng không biết giờ phút này Lâm Nguyệt đã coi hẳn và Diệp Khuynh Tuyết là một đôi rồi.

Thực ra lúc hẳn đang nhìn Lâm Nguyệt, trong lòng cũng không biểu hiện trấn định như bên ngoài như thế, kinh diễm chắc chắn có, dù sao bề ngoài Lâm Nguyệt thật sự kinh hãi thể tục, thể gian hiểm có.

Song trong lòng hẳn chẳng có ý vừa gặp đã yêu gì, ngược lại cảm thấy rất áp lực. Nữ nhân này, trông bộ dạng thể này, còn đẹp hơn cả bốn tóa, thật sự là quá lắm! Đây là lời trong lòng Liên Thành, nếu Lâm Nguyệt biết rõ, nhất định sẽ không bị mê hoặc khí chất nhẹ nhàng như tiên giáng trần kia, chỉ nói đầu óc thăng bé này bị cửa kẹp bẹp, một nam nhân như thế, lại còn ghen tị nữ nhân trông đẹp hơn cả hẳn nữa, chẳng phải là đầu bị kẹp cửa là gì?

Hai bên đối diện nhau, tình cảnh trong nháy mắt lọt vào yên tĩnh quý dị, Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành không mở miệng trước, Lâm Nguyệt cũng không có ý mở miệng, vì thế hai bên cầm cự quý dị đến thế.

Mãi lúc lâu, Diệp Khuynh Tuyết vẫn không nhịn được, lạnh lùng mở miệng nói, “Ngươi là ai?”

Thật ra Diệp Khuynh Tuyết lúc nhìn thấy Lâm Nguyệt trong nháy mắt, trong lòng có cảm giác quen thuộc quý dị, đã mơ hồ đoán ra thân phận Lâm Nguyệt, chỉ là bởi dung mạo Lâm Nguyệt cũng thay đổi quá lớn khiến nàng ta không cách nào tin nổi.

“A...”

Lâm Nguyệt cũng không đáp ngay lời Diệp Khuynh Tuyết, mà cất tiếng cười trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt nàng lạnh nhạt nhìn lên người Diệp Khuynh Tuyết đánh giá một lúc lâu, rồi ngay lúc Diệp Khuynh Tuyết không chịu nổi nữa, lúc này mới mở miệng nói chậm rãi, “Diệp Khuynh Tuyết, nhiều năm không gặp, đúng là không nhận ra ta thật sao?”

“Là ngươi!”

Cứ việc trong lòng mơ hồ đã đoán ra người thiếu nữ trước mắt này là Lâm Nguyệt, sau khi chứng thực được Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết vẫn không tin nổi, chỉ thấy mặt biến sắc, giọng vô thức cao vồng lên.

“Sao nào? Diệp sư thúc biết vị tiên tử này sao?” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Liên Thành cũng đơn giản hơi kinh ngạc mở miệng hỏi.

“Ta tên Lâm Nguyệt, nhưng chắc cả sư huynh cũng không nhận ra ta được!” Lâm Nguyệt không đợi Diệp Khuynh Tuyết nói, đã trực tiếp cất giọng lạnh nhạt nói ra.

Năm đó lúc nàng ở Côn Lô, địa vị chênh lệch quá xa với Liên Thành, hơn nữa cũng chưa từng gặp mặt Liên Thành, vì thế với Liên Thành không nhận ra mình Lâm Nguyệt cũng không thấy lạ.

“Lâm Nguyệt ư?”

Ngoài dự đoán, Liên Thành sau khi nghe Lâm Nguyệt nói, thoáng trợn to mắt lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Nguyệt nói ra, “Hóa ra là ngươi, người chính là nữ đệ tử ngoại môn năm đó đánh bại Diệp sư thúc, lại có Từ Huyền thích vị Lâm Nguyệt kia đó sao?”

Nghe lời Liên Thành nói, đầu Lâm Nguyệt đen sì. Đánh bại Diệp Khuynh Tuyết thì thôi đi, cái gì mà Quân Từ Huyền thích Lâm Nguyệt kia đó chứ? Nàng có quan hệ với Quân Từ Huyền sao? Nàng sao không biết người Quân Từ Huyền thích là nàng nhỉ?

So với Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết bị những lời Liên Thành nói đã kích lớn, mặt nàng ta đen sì lại, suýt nữa thì không duy trì nổi nụ cười giả tạo trên mặt nữa.

Lâm Nguyệt liếc Diệp Khuynh Tuyết một cái, nhướn nhướn mày. Dường như nàng nhầm rồi, thoát nhìn Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết không phải quan hệ đó? Dù sao ánh mắt Liên Thành nhìn về Diệp Khuynh Tuyết cũng chẳng có tí ái mộ nào.

“Lâm Nguyệt, thay đổi của ngươi lớn quá, đúng rồi, ngươi đã gặp qua từ Huyền chưa? Tại sao không trở về Côn Lô?” Lâm Nguyệt không đáp lại vấn đề của hẳn, Liên Thành lại không đề ý hỏi tiếp.

Thực ra hẳn bình thường cũng chẳng nói nhiều với ai, chỉ là trong lòng hẳn cực kỳ hiếu kỳ với Lâm Nguyệt, hẳn rất có ấn tượng với Lâm Nguyệt, năm đó lúc biết Lâm Nguyệt bị Từ Ngọc đạo quân đuổi ra khỏi Côn Lô, trong lòng cảm thấy tiếc hận thay cho Lâm Nguyệt, nhất là lúc biết rõ quan hệ sâu của Quân Từ Huyền với Lâm Nguyệt, lại bất mãn với hành vi của Từ Ngọc đạo quân.

“...”

Đối với Liên Thành quen thuộc, Lâm Nguyệt không nói gì. Nàng vốn chẳng quen Liên Thành gì cả, hiện giờ cảnh gặp lại người cũ này là sao thế?

Thêm nữa Liên Thành sư huynh, ngay trước mặt vị hôn thê là Diệp Khuynh Tuyết này, lại bàn luận đến chuyện của nàng và Quân Từ Huyền, có thật được không đó?

Có lẽ Liên Thành không đề ý tới song Lâm Nguyệt lại thấy mặt Diệp Khuynh Tuyết đen sì lại, thấy vẻ mặt dữ tợn kinh khủng của Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt thật sự cảm thấy lo lắng thay cho Liên Thành.

Thậm chí trong lòng còn hoài nghi, người này đến cùng có phải là kẻ phôi bỏ không, hẳn thật sự là nam chính Liên Thành lãnh điểm cao quý giống như thần tiên trong truyện kia sao?

Nhìn Liên Thành nói chuyện tán gẫu thân mật với Lâm Nguyệt, Diệp Khuynh Tuyết rốt cuộc cũng không kìm được phần nộ trong lòng, lạnh giọng nói, “sư chất Liên Thành, ngươi đừng quên, nữ nhân trước mắt này là phản đồ của Côn Lôn, hiện giờ ngươi phải làm không phải là nói chuyện cũ với nàng ta, mà cần phải tru sát phản đồ của Côn Lôn này chứ!”

“Phản đồ Côn Lôn à? Diệp Khuynh Tuyết, ngươi đang nói là ta sao?” Lâm Nguyệt cười khẽ một tiếng, nói thản nhiên.

Phản đồ Côn Lôn ư? Diệp Khuynh Tuyết thật đúng là để mắt tới nàng, phản đồ Côn Lôn chân chính là ai, người khác không biết thì thôi, lòng dạ Diệp Khuynh Tuyết biết rõ, nàng ta còn cho rằng đem tội danh đổ hết lên người nàng, thì có thể xóa hết tội nàng ta mưu hại đệ tử Côn Lôn sao?

Năm đó ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, Diệp Khuynh Tuyết và Từ Ngọc đạo quân dù có lợi hại tới cỡ nào, cũng đừng mơ tưởng bị được miệng thiên hạ!

“Lâm Nguyệt, năm đó ngươi mưu hại đồng môn, rồi hạ độc với ta, năm đó ngươi chạy nhanh thật, sư phụ chẳng cách nào bắt ngươi về Côn Lôn được, hiện giờ, nếu đã để cho ta gặp ngươi, ta dĩ nhiên muốn thanh lý môn hộ vì sư môn rồi!” Diệp Khuynh Tuyết lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt, lăm bằm đại nghĩa nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Liên Thành Phúc Hắc

“Vậy ngươi muốn thế nào? Muốn giết ta, rồi còn muốn bắt ta về Côn Lôn xử lý chắc?”

Với lời chỉ trích đối trắng thay đen của Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt khịt mũi coi thường, cổ nói ra. Với Diệp Khuynh Tuyết, hiện giờ nàng đã không còn kiêng kỵ gì nữa, Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính của thế giới này, song nàng ta chẳng qua là nữ chính do Đế Huyền Nữ chế tạo ra mà thôi!

Đế Huyền Nữ thân là Đế nữ trên Cửu Trùng Thiên, thế lực ngập trời, nếu thật sự muốn dùng cách gì đó có ảnh hưởng tới thiên đạo, thì rất dễ, hơn nữa còn có thể khiến thiên đạo vận hành theo quỹ đạo mà không thay đổi hạ giới, khiến cho số mệnh toàn bộ thế giới này đều tập trung cả quanh người Diệp Khuynh Tuyết.

Lúc trước Lâm Nguyệt sau khi dung hợp hoàn toàn với thần cách, cũng khôi phục hoàn toàn ký ức của chín kiếp trước, đã biết âm mưu của Đế Huyền Nữ. Đế Huyền Nữ hận nàng năm đó đồ sát mẫu tộc nàng ta, vì thế sau khi biết rõ nàng nhảy vào đường luân hồi, vì để ngăn cản nàng trùng tu luân hồi, nên mới chế tạo ra mấy kẻ như Diệp Khuynh Tuyết ở thế giới nàng luân hồi như thế, mục đích chính là muốn phá hủy đường luân hồi của nàng, ngăn cản nàng chữa trị thần cách lần nữa.

Tiếc là, thân phận Đế Huyền nữ dù cao quý, cũng không thể hoàn toàn can thiệp vào chuyện luân hồi, vì thế nàng ta không thể thừa dịp Nguyệt Thần Tồn đi vào đường luân hồi mà gạt bỏ Nguyệt Thần Tồn hoàn toàn, điều có thể làm duy nhất chính là mượn ngoại lực.

Khôi phục lại ký ức chín kiếp luân hồi Lâm Nguyệt biết rất rõ, thực ra chỉ thiếu chút nữa thôi, âm mưu Đế Huyền Nữ cũng đạt thành, mười kiếp luân hồi, nàng đột tử ở kiếp thứ chín, chẳng có một đời nào được chết già, chỉ còn thiếu một đời cuối cùng nữa, thì nàng cũng sẽ bị thiên đạo gạt bỏ hoàn toàn trong trời đất này, không còn khả năng luân hồi được nữa.

Chỉ là vào kiếp trước, lại xảy ra chút biến cố, đời trước mặc dù nàng cuối cùng vẫn chết, nhưng linh hồn chẳng hiểu tại sao lại xuyên không tới nơi này, mà khối thân thể này đúng lúc là kiếp luân hồi thứ mười của nàng, hơn nữa bởi vì nàng bây giờ là linh hồn đời trước, vì thế mới hoàn toàn thoát khỏi Đế Huyền Nữ khống chế linh hồn nàng, mà đã không có Đế Huyền Nữ can thiệp, nữ chính được tạo ra là Diệp Khuynh Tuyết này, chẳng có ảnh hưởng gì nhiều với nàng.

Đây cũng là lý do nàng có thể thoát khỏi vận mệnh của Bạch Như Nguyệt, là nguyên nhân có thể thay đổi nội dung vở kịch vốn có.

Có thể nói như thế này, hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết vẫn là nữ chính của thế giới này, nhưng bởi vì sự tồn tại của nàng, mà giảm bớt được ảnh hưởng với thế giới này, dù sao sự xuất hiện của nàng đều thuộc về chuyện xấu, vận mệnh Diệp Khuynh Tuyết dưới ảnh hưởng của nàng, ánh sáng của nữ chính cũng yếu bớt dần, dĩ nhiên không làm được như trong truyện được thiên đạo chiếu cố, cuối cùng bước lên đỉnh vinh quang.

Hiện giờ tu vi Lâm Nguyệt đã đột phá đỉnh nguyên anh hậu kỳ, giờ phút này lại đối mặt với Diệp Khuynh Tuyết lần nữa, nàng rõ ràng cảm giác được Diệp Khuynh Tuyết có gì đó khác.

Người thoát nhìn vẫn là người đó, vì nguyên nhân người tu chân chậm già, nên dù đã qua mấy chục năm rồi song dung mạo Diệp Khuynh Tuyết vẫn

không thay đổi là mấy, chỉ có Lâm Nguyệt cảm giác được, trên người nàng ta khí chất ít tỏa sáng khiến người ta chói mắt như trước, mà với nàng cũng không còn cảm giác uy hiếp nồng đậm như trước nữa.

Cảm giác như thế khiến Lâm Nguyệt dĩ nhiên coi nguyên nhân tu vi Diệp Khuynh Tuyết trước mắt không bằng nàng, lại thêm nguyên nhân nội dung vở kịch đã bị nàng thay đổi.

Mà nàng lại không biết rằng, vì năm đó Diệp Khuynh Tuyết và Từ Ngọc đạo quân hạ sát thủ cực hiểm với nàng đã khiến cho nàng bị thương nặng chết, còn Diêm Tinh Vân vì cái chết của nàng mà nổi điên, suýt nữa đã phá hủy cả trời đất, cũng bởi hành vi điên cuồng kia của Diêm Tinh Vân, mặc dù cuối cùng cũng bị Minh Vương ngăn cản, nhưng cũng ảnh hưởng tới thiên đạo của thế giới này, hiện giờ thiên đạo lại vận hành lần nữa, Diệp Khuynh Tuyết đã mất đi sự chiếu cố của thiên đạo.

Hay nói cách khác, giờ thiên đạo gây dựng lại, là một thế giới mới có quy tắc không cố định, còn Diệp Khuynh Tuyết cũng không còn là nhân vật duy nhất của thế giới này nữa, chỉ có thể được coi là một trong phần đông những nhân vật chính mà thôi!

Đây cũng là nguyên nhân mà hiện giờ Lâm Nguyệt nhìn thấy Diệp Khuynh Tuyết cũng không còn cảm giác kỳ lạ nữa.

“Lâm Nguyệt, ngươi phạm phải tội lớn mưu hại đồng môn, nếu hôm nay ngươi bó tay chịu trói, ta dĩ nhiên sẽ dẫn ngươi trở về Côn Lôn, giao cho giới Luật đường xử trí, nếu ngươi dám phản kháng, thân là phản đồ, ta có quyền giết chết!”

Diệp Khuynh Tuyết oán hận trừng mắt với Lâm Nguyệt, ghen ghét trong lòng không che giấu chút nào, nếu không phải kiêng kỵ tu vi Lâm Nguyệt thì giờ phút này nàng ta đã hận tới mức muốn bóp nhào tới, băm nát gương mặt như hoa như ngọc kia của Lâm Nguyệt rồi!

Lòng ghen tị của phụ nữ cực kỳ kinh khủng, nhất là dưới tình huống có thù oán với đối phương, giờ phút này Lâm Nguyệt có khí chất xuất trần, lại càng thêm hào hoa phong nhã tuyệt thế, mà Diệp Khuynh Tuyết lại càng thêm ghen ghét mãi với Lâm Nguyệt.

Nhất là hiện giờ nàng ta phát hiện mình cái gì cũng kém Lâm Nguyệt, trong lòng lại thấy tức tới mức muốn học máu ra vậy!

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết dù cứ việc ghen ghét tới mức gần như mất lý trí, song cũng không phải là kẻ dễ xúc động, nàng ta biết rõ với tu vi hiện giờ của mình, muốn bắt Lâm Nguyệt lại hoặc giết chết hoàn toàn là không thể, vì thế lúc nàng ta chỉ trích Lâm Nguyệt vẫn không quên kéo theo Liên Thành giúp một tay.

“Sư chất, Lâm Nguyệt này là phản đồ Côn Lôn, ngươi và ta cùng liên thủ bắt nàng ta lại!” Diệp Khuynh Tuyết lúc nói đầu cũng không quay lại nhìn Liên Thành nên không nhìn thấy gương mặt tuần tú của Liên Thành đen sì lại.

“Diệp sư thúc, sư muội Lâm Nguyệt là đệ tử Côn Lôn ta, biến thành phản đồ lúc nào vậy?” Với phản phó của Diệp Khuynh Tuyết Liên Thành miễn cưỡng nói ra.

“Sư chất, chẳng lẽ ngươi quên năm đó phản đồ này mưu hại đệ tử bốn môn, phạm vào tội lớn, bị sư phụ đuổi ra khỏi cửa sao? Nàng ta đã sớm bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, đâu còn là đệ tử Côn Lôn ta nữa chứ?”

Diệp Khuynh Tuyết suýt nữa bị học máu bởi lời Liên Thành nói, quay phắt đầu về phía Liên Thành phản nộ nói ra.

“Đuổi ra khỏi Côn Lôn sao? Đó chẳng qua là do lão tổ Từ Ngọc tự ý làm chủ mà thôi, chẳng được phần đông các trưởng lão và chưong môn đồng ý, vốn chẳng được coi là gì cả, hơn nữa, bản sư chất sao lại nghe nói là năm đó Diệp sư thúc mới là hung thủ mưu hại đồng môn chứ nhỉ? Còn lão tổ Từ Ngọc vì che giấu chuyện xấu của Diệp sư thúc nên mới đổ tội danh này lên đầu Lâm Nguyệt sư muội chẳng phải sao?”

Trên mặt Liên Thành ngập tràn nụ cười sáng rực ảm áp song lời nói ra lại là những câu chọc thẳng tim Diệp Khuynh Tuyết khiến Diệp Khuynh Tuyết tức tới mức mặt trắng bệch, nghiến răng trợn trạo.

“Ngươi, ngươi dám nói vậy với ta sao? Liên Thành, chẳng lẽ người muốn phản bội sư môn sao?” Diệp Khuynh Tuyết tức tới mức mặt mày dữ tợn, tức tới tới mặt hết lên, “Liên Thành, ngươi đừng có quên, vừa rồi là ai đã cứu ngươi đó! Trước đó nếu không có ta hiện giờ người đã chết dưới tay ma tu rồi! Ngươi cứ vậy mà đối đãi với ân nhân cứu mạng thế sao?”

“Ân nhân cứu mạng ư? Diệp sư thúc, những thứ người làm trước đó không phải là vì muốn bày tỏ với ta, quyến rũ ta đó sao? Vừa rồi nếu không phải là ngươi, thực ra ta cũng không phải trốn chặt vật tới vậy, nếu ta nhớ không nhầm thì ma tu đó hình như là hướng về Diệp sư thúc thì phải?”

Nụ cười tươi trên mặt Liên thành không đổi nhìn có vẻ rất vô tội nói ra.

“Ngươi...” Chính mình nhỏ mọn bị Liên Thành nói toẹt ra trước mặt Lâm Nguyệt, may mà da mặt Diệp Khuynh Tuyết đủ dày, giờ phút này gò má cũng bắt gặp xấu hổ nóng lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ trang điểm kỹ lưỡng, giờ phút này lại méo mó chẳng thành cái gì, nàng ta trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn thẳng Liên Thành định nói gì đó nhưng lại cứng họng cứng lưỡi chẳng nói được câu nào.

Lời Liên Thành nói thực ra không sai, lần này sở dĩ nàng ta và Liên Thành ở cùng một chỗ hoàn toàn là vì sau khi môn phái chính đạo thương nghị qua, rồi gần đây trong phái phái các đệ tử tinh anh đi chặn giết ma tu, còn lần này phái Côn Lôn phái một đội do nàng ta và Liên Thành dẫn đầu đi giết ma tu.

Trước đó nguyên nhân là bởi nàng ta đã thâm liên lạc với Từ Mặc Ly, đội của họ vô cùng thuận lợi, đi thẳng một mạch, những đệ tử các phái khác kẻ thì chết, người bị thương, không những bị ma tu tập kích một lần, còn đội Côn Lôn bọn họ thì vẫn bình an vô sự.

Điều này dĩ nhiên cũng không phải do họ có vận khí tốt mà là vì nàng ta sớm đã liên lạc trước với Tư Mặc Ly, dưới sự can thiệp của Tư Mặc Ly những ma tu kia mới không tập kích họ.

Mà vào ba ngày trước, Tư Mặc Ly đột nhiên thông báo cho nàng ta biết, nói sư phụ lão tổ ma cung của hắn đã xuất quan, cũng tự mình chuẩn bị ra tay đối phó với những tu sĩ chính đạo này, hơn nữa còn phối hợp với nàng ta diễn một tuồng kịch hay.

Hiện giờ nàng ta vẫn còn muốn dựa vào Tư Mặc Ly, dĩ nhiên không dám không nghe lời Tư Mặc Ly nói, hơn nữa với những đệ tử Côn Lôn kia, nàng ta cũng chẳng có cảm tình đồng môn mấy, lập tức đồng ý với Tư Mặc Ly ngay.

Sau đó dưới sự hướng dẫn cố ý của nàng ta, quả nhiên chẳng lâu sau họ đã gặp lão tổ ma cung, những đệ tử côn Lôn khác đều bị lão tổ ma cung săn giết chết, đã chết hơn một nửa, còn nàng ta cũng tỏ ra không địch lại nổi, sau đó nhân cơ hội chạy trốn.

Nếu đã diễn trò, nàng ta dĩ nhiên muốn giữ lại một người sống để làm chứng, như vậy lúc trở lại Côn Lôn mới có thể rửa thoát tội hoài nghi nàng ta dẫn đội bắt lặc.

Người chọn này nàng ta chọn Liên Thành, một là vì tu vi Liên Thành tương đương với nàng ta, cho dù nàng ta không dẫn hắn đi hắn cũng nhất định không chết, hai là vì dĩ nhiên Liên Thành là một mỹ nam tử thần tiên chẳng dính bụi trần, Diệp Khuynh Tuyết lại có tình cảm nhiều, chỉ là ngại lúc nàng ta và Liên Thành cùng ở Côn Lôn chẳng gặp nhau nhiều, mà nàng ta lại định hôn ước với Quân Tử Huyền rồi, nên chẳng tiện ra tay mà thôi!

Với ý nghĩ của Diệp Khuynh Tuyết, dĩ nhiên lần này là nàng ta ra tay cứu Liên Thành, sau đó hắn cảm kích với nàng, dần ái mộ nàng ta... mà nàng ta lại không ngờ tới. Liên Thành đã sớm xem thấu tâm tư nàng ta, thậm chí hiện giờ còn có Lâm Nguyệt đối thủ một mất một còn trước mặt nàng ta, lại vạch trần nàng ta chẳng nề nàng gì! Giờ khắc này vừa thẹn vừa căm, Diệp Khuynh Tuyết càng hận Liên Thành thậm chí còn hơn cả Lâm Nguyệt.

Còn Lâm Nguyệt vừa đứng cạnh xem kịch vui, cũng đồng thời trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt là nghe thấy Liên Thành nói ra những lời làm mất mặt Diệp Khuynh Tuyết thì không kìm được bật cười khi khi!

Thực ra trong lòng nàng thấy kinh ngạc vô cùng, nàng vốn tưởng rằng Liên Thành thân là nam chính của thế giới này, cũng sẽ bị nữ chính Diệp Khuynh Tuyết hấp dẫn, hai người hiện không có nam phụ nữ phụ nào cả, cứ dần tự nhiên nảy sinh tình cảm, rồi cuối cùng đi đến với nhau.

Dù sao trong truyện, nam chủ Liên Thành này có mối tình thâm thiết với Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng đánh bại những nam phụ khác thành công chiếm được vị trí kia, còn Diệp Khuynh Tuyết mặc dù ngay từ đầu thích là Quân Tử Huyền song cuối cùng lại lựa chọn Liên Thành. Nhưng giờ thì sao, đường như Liên Thành chẳng có cảm giác gì với Diệp Khuynh Tuyết thì phải nhỉ? Ngược lại Diệp Khuynh Tuyết lại hơi bị hoài nghi... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Một kiếp này, nàng hình như cũng không trở thành chướng ngại giữa tình cảm của họ, mà ngược lại bọn họ lại không đến được với nhau là sao? Chẳng lẽ nội dung vở kịch vốn có đã bị nàng thay đổi hoàn toàn dẫn đến sụp đổ rồi hả?

Lâm Nguyệt lòng rối như tơ vò, nhưng cũng không trở ngại chuyện nàng có tâm tư xem kịch vui. Diệp Khuynh Tuyết trong ấn tượng của nàng vẫn là loài hoa cao cao tại thượng, mà có duyên với nam nhân trước mắt ra, ngoài lúc đầu bị ngợp vì Quân Tử Huyền, đã bao giờ bị người ta chán ghét như thế kia chưa nhỉ?

Liên Thành này chẳng có tí cảm tình nào cả, chỉ sợ Diệp Khuynh Tuyết đã khiến hắn chết tâm mất rồi.

“Ta thì sao nào? Chẳng lẽ lúc trước Diệp sư thúc không quyến rũ lấy ta sao? Nếu không phải cố ý quyến rũ ta, vì sao rõ ràng tu vi Diệp sư thúc chẳng kém gì ta mà động chút lại cứ phải dựa vào người ta chứ?”

Hiềm khích Liên Thành cũng gần như chẳng đủ để chọc Diệp Khuynh Tuyết, lại mỉm cười lần nữa, nói ra thông thả.

“Ngươi, ngươi cảm miệng cho ta! Ngươi, ngươi quả thật là nói vớ vẩn, Diệp Khuynh Tuyết ta có mắt như mù, cũng sẽ không coi trọng ngươi!” Diệp Khuynh Tuyết tức đến mức sắc mặt dữ tợn, gần như học máu, rống to lên giận dữ, âm thanh sắc chói tai vô cùng!

“Nếu Diệp sư thúc đã không coi trọng sư chất, vậy thì cũng đừng đem yêu thương nhưng nhớ rõ như thế chứ, cứ vậy sẽ khiến sư chất hiểu lầm mất thôi!”

Liên Thành nhìn Diệp Khuynh Tuyết giận tái mặt, sớm đã không còn thanh nhã như lan nữa, trong mắt chợt lóe lên giễu cợt, nói ra lạnh nhạt.

“Liên Thành, ngươi dám vu tội ta như thế, ngươi muốn chết sao!” Diệp Khuynh Tuyết cũng không nhịn được nữa, giờ mạnh phi kiếm trong tay lên, xoay người chém thẳng tới Liên Thành!

“Ai da, Diệp sư thúc đây là quyến rũ không thành, thẹn quá hóa giận sao?” Thần sắc Liên Thành vẫn không đổi thêm dầu thêm mỡ, song động tác thì chẳng chậm chút nào, mũi chân điểm nhẹ chút, đã nhảy ra xa, tránh khỏi công kích của Diệp Khuynh Tuyết.

Lâm Nguyệt đứng một bên trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thể tưởng nổi chuyện cuối cùng lại phát triển tới mức đó, nam nữ chính trước mắt này còn chưa kịp đội nàng ta tay đã hoàn toàn đấu tranh nội bộ rồi. Nhưng mặc dù kết quả có chút ra ngoài dự đoán, song Lâm Nguyệt cũng thấu hiểu tính cách phức tạp của Liên Thành.

Trong truyện miêu tả người này là kẻ lãnh diễm cao quý, chẳng dính bụi trần, thực ra kẻ này là cao thủ phúc hắc, chỉ màn vừa rồi của hắn kia, sao phù hợp với khí chất thần tiên nhẹ nhàng kia chứ? Nhưng Liên Thành hình như đang giúp nàng thì phải? Vì sao nhỉ?

Lâm Nguyệt cũng không thừa nhận Liên Thành vừa gặp đã yêu nàng ngay, là vì nàng vừa rồi mới vạch mặt với Diệp Khuynh Tuyết, mục đích hẳn làm vậy lại khiến hiện giờ người ta nghi ngờ, dù sao nam nhân như Liên Thành vậy đâu phải là kẻ dễ bị sắc đẹp mê hoặc chứ?

Coi như đứng trong truyện đi, Liên Thành sẽ thích Diệp Khuynh Tuyết, cũng là ngay từ đầu bị tính cách kiên trì và lương thiện của Diệp Khuynh Tuyết thu hút, rồi từ từ mới nảy sinh hứng thú với Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng thì sau nhiều lần va chạm, mới phát ra tia lửa yêu, rồi yêu Diệp Khuynh Tuyết hoàn toàn.

Hiện giờ nếu nói Liên Thành vì sắc đẹp của nàng mà vừa gặp đã yêu nàng vậy thì cũng quá miễn cưỡng rồi, điểm này Lâm Nguyệt tuyệt đối không tin. Nếu không phải là vì nàng, vậy vì sao hẳn lại giúp nàng nhỉ?

Chẳng lẽ là bởi nguyên nhân Quân Tử Huyền kia sao? Hay là ngửa mặt với Diệp Khuynh Tuyết?

Không thể không nói, sự thật Lâm Nguyệt đoán sai hai chỗ, đúng là Liên Thành có ý chọc giận Diệp Khuynh Tuyết và vạch mặt rõ với nàng ta đương nhiên đây không phải là nguyên nhân chính, mà nguyên nhân thật sự là, lần này Liên Thành thông qua lần cùng Diệp Khuynh Tuyết cùng giết ma tu chặn giết, vô tình phát hiện ra chuyện Diệp Khuynh Tuyết cấu kết với ma tu.

Điểm này chẳng những Lâm Nguyệt không ngờ tới mà cả Diệp Khuynh Tuyết cũng tuyệt đối không ngờ được, nàng ta vốn không ngờ được là Liên Thành đã sớm phát hiện ra âm mưu của nàng ta và Tư Mặc Ly, sở dĩ không vạch trần nàng ta tại chỗ là vì còn đi theo nàng ta một mạch tới nơi này, một là vì không có chứng cứ xác thực, hai là bởi hẳn muốn biết mục đích Diệp Khuynh Tuyết muốn dẫn hẳn đi là gì.

Đương nhiên, hiện giờ trải qua trên đường đi Diệp Khuynh Tuyết có một loạt hành động ái muội với hẳn, hiện giờ hẳn đã biết mục đích Diệp Khuynh Tuyết dẫn hẳn đi là vì nữ nhân này muốn quyến rũ hẳn...

Vì thế mới nói, sau khi biết rõ mục đích của Diệp Khuynh Tuyết, Liên Thành cũng đã chuẩn bị không tiếp tục đi dây dưa một chỗ với nàng ta nữa, dù cho Lâm Nguyệt không xuất hiện, hẳn cũng đã chuẩn bị xong chuyện vạch mặt rõ với Diệp Khuynh Tuyết.

Chẳng qua là bởi Lâm Nguyệt xuất hiện đột ngột nên mới đem tất cả mọi chuyện nói ra hết mà thôi. Dù sao bởi vì nguyên nhân Quân Tử Huyền, Lâm Nguyệt trong mắt Liên Thành không phải là kẻ thù, còn có Lâm Nguyệt vị tu sĩ nguyên anh ở đây, đúng là thời cơ tốt nhất hẳn thoát khỏi Diệp Khuynh Tuyết.

Ân oán giữa Lâm Nguyệt và Diệp Khuynh Tuyết, hẳn biết rất rõ nên hiện giờ hẳn chọn trở mặt với Diệp Khuynh Tuyết, dĩ nhiên Lâm Nguyệt đứng về phía hẳn, có Lâm Nguyệt trợ lực, hai người hợp lực, muốn giết chết Diệp Khuynh Tuyết hoặc là bắt lại không vấn đề gì.

Tính toán trong lòng Liên Thành Lâm Nguyệt cũng không biết, mặc dù nàng thấy Liên Thành trở mặt với Diệp Khuynh Tuyết hơi nhanh, song kết quả vậy là hy vọng nàng mong muốn thấy nhất.

Tựa như Liên Thành lợi dụng nàng đối phó Diệp Khuynh Tuyết vậy, nếu như được Lâm Nguyệt cũng muốn lợi dụng Liên Thành để đối phó Diệp Khuynh Tuyết, dù sao hiện tại mặc dù thoát nhìn tu vi nàng cao hơn Diệp Khuynh Tuyết, nhưng nàng lại không quên được Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính của thế giới này, định luật nữ chính không chết nàng biết rất rõ.

Song với nàng mà nói, Diệp Khuynh Tuyết không thể không có lý do chết, vì thế giết chết nữ chính là tốt nhất, dĩ nhiên phải là nam chính của thế giới này.

Bây giờ gọi là ăn nhip với nhau, Lâm Nguyệt trong lúc vô tình đã cùng liếc nhìn Liên Thành một cái, đều là người thông minh, một tý đã hiểu tâm tư đối phương. Vì thế trong lúc Diệp Khuynh Tuyết đang đánh một kích chưa xong, chưa cần nàng ta ra tay lần nữa, bóng Lâm Nguyệt đã lóe lên, xuất hiện bên cạnh Liên Thành, lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Tuyết.

Diệp Khuynh Tuyết chứng kiến động tác của Lâm Nguyệt, lúc đầu sững sờ, song lại nhanh chóng thay đổi sắc mặt, trong lòng thâm hận mình xúc động quá mức, trúng phải quỷ kế của Liên Thành, lập tức nhìn thẳng Liên Thành đầy oán độc, nghiêng răng treo treo nói, “Liên Thành, ngươi thế mà dám cấu kết với phản đồ Lâm Nguyệt, quả thật đáng chết!”

“Cấu kết sao? Diệp Khuynh Tuyết, người khác không biết tâm tư độc ác của người ra sao, ngươi cho là ta không biết sao? Ngươi cấu kết với ma tu, mưu hại rất nhiều đệ tử Côn Luân ta, hiện giờ còn muốn trả đũa, ngươi thật coi Liên Thành ta là kẻ ngu, mặc người đùa giỡn trong tay sao?”

Như đã vạch mặt hoàn toàn, Liên Thành chẳng còn giả vờ nữa, cười lạnh nói thẳng ra chuyện cấu kết của Diệp Khuynh Tuyết với Ma tu.

Nghe thấy Liên Thành nói, mặt Diệp Khuynh Tuyết biến sắc, tiện đà cả giận nói, “Nói vớ vẩn, Liên Thành, ngươi đừng vội khẳng định thế! Ngươi là thủ tịch đại đệ tử Côn Luân ta, cũng đừng có bị yêu nữ Lâm Nguyệt kia mê hoặc, nếu không sau này hối hận cũng không kịp đâu!”

Cứ việc giờ phút này Diệp Khuynh Tuyết hận Liên Thành sắp chết, song nàng ta cũng biết giờ phút này bản thân mình vốn chẳng thể đối phó được với Lâm Nguyệt và Liên Thành, mặc dù tu vi nàng ta cao hơn tu sĩ bình thường khác, thực lực có thể sánh ngang tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, nhưng đối phương lại không phải là hai tu sĩ tầm thường, hơn nữa, tu vi Liên Thành và nàng ta tương đương, đều là nguyên anh kỳ, song Lâm Nguyệt lại là nguyên anh hậu kỳ, tu vi còn cao hơn nàng ta một bậc.

Một mình đối mặt với hai người này, dù nàng ta có không gian hỗn độn trong tay cũng không nắm chắc đánh bại đối phương.

Vì thế nàng ta mới nhịn xuống, cố ra vẻ khuyên bảo Liên Thành.

“Diệp Khuynh Tuyết, ta không thể không nói, những năm gần đây ngươi đúng thật nấp rất khá, chuyện ngươi và thiếu chủ ma cung Tư Mặc Ly đến lão

tổ Tử Ngọc cũng đều bị người lừa chứ đừng nói tới những đệ tử Côn Lôn như chúng ta đây, chỉ là lần này người chủ quan quá mức rồi, bất cẩn để lộ ra dấu vết, mới để ta phát hiện ra chuyện người cầu kết với ma tu, Diệp Khuynh Tuyết, hôm nay cứ coi như người ngụy biện hết cách đi cũng không xóa sạch được sự thật người cầu kết với ma tu, người hại chết nhiều đệ tử Côn Lôn ta, hôm nay ta muốn người nợ máu trả bằng máu, báo thù cho những đồng môn ta bị chết trong tay ma tu!”

Thần sắc Liên Thành lạnh băng, chậm rãi giơ pháp khí trong tay lên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết như nhìn một người chết vậy.

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết đen sì, nàng ta không ngờ được quan hệ giữa nàng ta và Tư Mặc Ly lại bị Liên Thành biết, mà kẻ này suốt dọc đường đi thể mà chẳng lộ ra tí sơ hở nào, mới thấy người này có tâm cơ thâm trầm thế nào, nếu không phải đụng phải Lâm Nguyệt, ngoài đối phương muốn liên thủ cùng Lâm Nguyệt đối phó nàng ta ra, chỉ sợ cũng sẽ không nói ra!

Quan hệ giữa nàng ta và Tư Mặc Ly, cùng với không gian hỗn độn là bí mật lớn nhất của nàng ta ra, người nào biết đều phải chết, nếu không bằng địa vị của Liên Thành ở Côn Lôn, chỉ cần hắn còn sống trở lại Côn Lôn sẽ là ngày chết của nàng ta!

Nghĩ đến đây toàn thân Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt bộc phát ra sát khí mãnh liệt, nàng ta dứt khoát không giả vờ nữa, cười lạnh một tiếng nói, “Liên Thành, quả thật người rất thông minh, đúng vậy, ta có quan hệ với Tư Mặc Ly thì sao nào? Người cho rằng hôm nay người còn sống mà rồi đi được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Lão Tổ Ma Cung

Lời Diệp Khuynh Tuyết vừa nói ra này, Lâm Nguyệt và Liên Thành đều ngẩn ra vô thức cau chặt lông mày. Liên Thành không rõ vì sao Diệp Khuynh Tuyết trong tình cảnh xấu, vẫn ngập tràn lòng tin uy hiếp nàng, chẳng lẽ nàng ta đang giấu tu vi, cảm giác mình có thể một người đối phó đồng thời với hắn và Lâm Nguyệt sao?

Với biểu hiện như thế của Diệp Khuynh Tuyết, Lâm Nguyệt lại không thấy bất ngờ, trong lòng nàng, Diệp Khuynh Tuyết cuối cùng là nữ chính, thân là nữ chính dù thân lâm vào tuyệt cảnh vẫn có thể thoát ra.

Tựa như trong truyện vậy, trong truyện Diệp Khuynh Tuyết cũng bị người ta đuổi giết nhiều lần, thậm chí có mấy lần sa vào hiểm cảnh, song cuối cùng vẫn hóa hiểm thành lành, hơn nữa còn chiếm được thứ tốt cực lớn. Đây là định luật nữ chính không chết.

Muốn gạt bỏ Diệp Khuynh Tuyết hoàn toàn, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, mặc dù nàng ta chỉ là nữ chính được ngụy tạo ra song có thể được thiên đạo chiếu cố là thật.

Lúc này đây loại trừ Diệp Khuynh Tuyết là cơ hội tốt nhất, nếu chỉ mình Lâm Nguyệt, nàng vẫn còn chút băn khoăn, song có Liên Thành ở đây, là nam chính có thể chống lại nữ chính của thế giới này, dùng để đối phó với Diệp Khuynh Tuyết là lựa chọn tốt nhất! Vì thế lúc này cơ hội giết chết Diệp Khuynh Tuyết nàng tuyệt đối không bỏ qua!

Ánh mắt Lâm Nguyệt hơi nghi ngờ xoẹt qua phía Diệp Khuynh Tuyết có vẻ mặt âm trầm ác độc, lông mày đen cau chặt lại, thần thức không lồ tản ra như thủy triều, dưới tầng tầng lớp lớp thần thức tìm tòi cẩn thận, cuối cùng ở cách xa trăm ngàn mét trong mây, Lâm Nguyệt phát hiện ra một tia linh lực yếu ớt bất ổn.

Cảm giác được tia yếu ớt này, nhưng thực chất như linh lực bất ổn, khóe môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười lạnh!

Nàng đoán không sai, quả nhiên Diệp Khuynh Tuyết còn có trợ thủ, hơn nữa trợ thủ này vô cùng mạnh mẽ! Sau khi phát hiện ra vị trí đối phương ẩn nấp, Lâm Nguyệt nhanh chóng rút thần thức lại, hơn nữa thân phận nhân vật nấp trong bóng tối kia nàng có thể mơ hồ suy đoán ra.

Nếu quả thật đúng là người nàng đoán, xem ra chuyện hôm nay cũng không dễ làm. . . Nghĩ đến đây, thần sắc Lâm Nguyệt lạnh xuống.

“Khẩu khí lớn thật, Diệp Khuynh Tuyết, người cho là người có thể giết chết cả ta và Lâm tiên tử ở đây sao? Chết đến nơi rồi còn mạnh mẽ, quả thật là nực cười!”

Trong lòng Liên Thành hơi bất an, song ngoài mặt vẫn không chịu thua, giờ phút này trong lòng hắn thấy chán ghét Diệp Khuynh Tuyết cực điểm, nhất là lúc nàng ta chính miệng thừa nhận chuyện mình cầu kết với ma tu.

Thật ra chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với ma tu, Liên Thành biết rất rõ, song chẳng có tí chứng cứ nào, dù sao Diệp Khuynh Tuyết giấu rất kỹ, hắn sợ dĩ biết được hoàn toàn là bởi trước khi hắn xuống núi, nhận được tin tức Long Ngạo Thiên truyền đến, nhắc nhở hắn chú ý Diệp Khuynh Tuyết.

Vì có sự nhắc nhở của Long Ngạo Thiên, trong lúc hắn vô tình hữu ý có thể nhanh chóng phát hiện ra Diệp Khuynh Tuyết có chỗ khả nghi, cho tới khi

một lần hấn chẳng tiếc sử dụng bí thuật, tách ra thần thức bám vào trên người Diệp Khuynh Tuyết, mới phát hiện ra nàng ta có liên lạc với tư mặc Ly.

Bởi vì tu vi Diệp Khuynh Tuyết tương đương với hấn, sau khi hấn không có lòng tin có thể bắt được đối phương, lại cố kỵ tới tính mạng các đệ tử khác, vì thế hấn mới giấu chuyện này trong lòng, chỉ muốn sau này trở lại Côn Lôn nghĩ cách để cho Diệp Khuynh Tuyết lộ ra mặt thật.

Nhưng kế hoạch lại thay đổi, hấn sao cũng không ngờ được Diệp Khuynh Tuyết thế mà phát rồ đem tất cả các đệ tử Côn Lôn đi chết sạch, lại dẫn ma tu cực mạnh tới giết sạch toàn bộ đệ tử, cuối cùng chỉ còn sót lại hấn và Diệp Khuynh Tuyết.

Mà nữ nhân ác độc này sau khi hại chết phần đông đệ tử, thế mà còn không biết xấu hổ quyến rũ hấn, nếu không phải hấn sớm đã biết bộ mặt thật của nàng ta, biết đâu cũng cảm kích với hành vi của nàng ta, thậm chí còn bị hành động nhỏ dịu dàng của nàng ta hấp dẫn cũng nên.

Tiếc thay hấn đã sớm biết nữ nhân này chẳng phải tiên tử chân chính thanh nhã như lan, mà là một ác phụ có tâm địa độc ác như rắn rết, bởi thế hấn sao lại bị mê hoặc bởi hư tình giả ý của nàng ta chứ?

“Nực cười! Chết đến đít rồi chính là nguoi! Hôm nay bất kể là nguoi hay con tiện nhân này đều phải chết!” Mặt Diệp Khuynh Tuyết tràn đầy oán độc, vẻ mặt ghen ghét méo mó vặn vẹo dữ tợn, nàng ta cười lạnh nói, “Lâm Nguyệt, con tiện nhân! Nguoi chẳng qua thời gian qua mạng lớn lắm sao? Hôm nay ta lại muốn nhìn chút xem nguoi có bản lĩnh gì mà sống sót rồi đi lúc này chứ!”

Nói xong, Diệp Khuynh Tuyết cười lạnh một tiếng, chẳng đợi nhóm Lâm Nguyệt nói, đột nhiên quay đầu kêu lên về phía không bóng người phía xa xa, “lão tổ ma cung, chỉ cần ngài giúp vân bối giết chết tiện nhân này, Diệp Khuynh Tuyết nguyện ý gia nhập Ma cung, trở thành một thành viên ma đạo, cùng chung đối phó với những tu sĩ chính đạo đó!”

Lão tổ Ma cung ư?

Liên Thành nghe thấy lời Diệp Khuynh Tuyết nói, sắc mặt lập tức biến đổi, phi kiếm cầm trong tay vô tình nắm chặt lại.

“Diệp Khuynh Tuyết, quả nhiên nguoi cấu kết với ma Cung!”

Liên Thành giận dữ, đôi mắt sáng rực nhìn Diệp Khuynh Tuyết chằm chằm, hận không thể lột da, uống máu nàng ta! Cho dù sớm đã đoán được sự thật, cũng biết trước được quan hệ của Diệp Khuynh Tuyết với ma cung theo sát họ không ngừng nghỉ, nhưng giờ phút này lại nghe chính miệng Diệp Khuynh Tuyết nói ra, Liên Thành thấy phần nộ vô cùng.

Hấn xem thế mới thấy vì sao tự nhiên Ma tu lại có thực lực mạnh mẽ như thế, cả hai người hấn và Diệp Khuynh Tuyết hợp lực cùng nhau cũng chẳng đối phó nổi, ai ngờ ma tu này dĩ nhiên lại là Ma cung nổi tiếng, lão tổ ma cung!

Thân là thủ tịch đại đệ tử Côn Lôn, Liên Thành cũng chẳng xa lạ gì với lão tổ ma cung này, lão tổ Ma cung cũng giống lão tổ Côn Lôn của tu sĩ thế hệ trước, cũng là một cường giả của ma đạo, một thân ma công đã sớm xuất thần nhập hóa, quý dị nguy hiểm cực kỳ.

Mặc dù tu vi người này cũng chỉ có hóa thần trung kỳ, nhưng thực lực thì chẳng kém lão tổ Côn Lôn có hóa thần hậu kỳ tỷ nào, như tu sĩ hóa thần là Thanh Chân đạo quân và Tử Ngọc đạo quân vốn chẳng phải là đối thủ của lão.

Sắc mặt Liên Thành khó coi vô cùng, hấn oán hận trừng trừng nhìn Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng thấy hối hận mãi việc mình đã xem nhẹ đối phương, cũng khinh địch quá mức.

Hấn không ngờ được Diệp Khuynh Tuyết thế mà trực tiếp quyến rũ với lão tổ Ma Cung! Chẳng trách mà sau khi bị hấn vạch trần, Diệp Khuynh Tuyết vẫn trấn định như thế, chẳng trách mà đối mặt với việc liên thủ giữa hấn và Lâm Nguyệt nàng ta vẫn mặt không đổi sắc, hóa ra đằng sau nàng ta còn giấu một quân bài nặng đến thế!

Không đợi Diệp Khuynh Tuyết mở miệng, đột nhiên một âm thanh thô khan cực kỳ chói tai truyền đến, “Hắc hắc, con nhóc họ Diệp kia, thế mà nguoi lại có chút thông minh, sao nguoi biết lão tổ ta ở chỗ này chứ hả?”

Thanh âm ấy lơ lửng không rõ, phảng phất cứ như đến từ trong trời đất, vốn khó nắm bắt được vị trí cụ thể, xem ra lão tổ Ma Cung tạm thời cũng chưa có ý định đi ra.

Nghe thấy lời lão tổ Ma cung nói, Diệp Khuynh Tuyết bất giác thấy khó chịu cau mày, nhưng bên ngoài thì vẫn cung kính vạn phần nói, “Thân phận lão tổ vân bối sớm đã biết rõ, chẳng qua cũng không phải vân bối tự mình phát hiện ra mà là do Tư mặc ca ca nói cho vân bối biết thôi ạ”

“Con nhóc kia, tư Mặc ca ca trong lời nguoi nói là Ly Nhi sao?” Nghe thấy lời Diệp Khuynh Tuyết nói, lão tổ Ma cung rõ ràng thấy hứng thú, lại mở miệng hỏi. Trên mặt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên vui mừng, mặc dù nàng ta đã có quan hệ thân mật với Tư mặc Ly, nhưng cũng hiểu rõ kẻ giống như lão tổ ma cung này không phải dễ để cho nàng ta tùy ý sai khiến, mục đích thật sự của nàng ta là muốn đem quan hệ giữa nàng ta và Tư Mặc Ly nói rõ ra với lão tổ Ma Cung, đối phương nể mặt tư Mặc Ly mà dĩ nhiên sẽ giúp nàng ta.

Dù sao thì thân phận nàng ta bây giờ lại là nữ nhân do ái đồ của lão thích.

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên ý nghĩ, ngoài mặt vẫn thập phần tôn kính như cũ nói, “Đúng vậy ạ, sở dĩ vân bối biết được thân phận tiên bối là vì trước đó Tư Mặc ca ca đã thông báo với vân bối, vì thế trước khi nhìn thấy tiên bối, vân bối đã đoán ra tiên bối là ai rồi ạ”

“Con nhóc kia, quan hệ của nguoi và Ly Nhi là thế nào vậy hả? Vì sao Ly Nhi lại lộ hành tung của bản tôn ra với nguoi thế?” giọng lão tổ Ma cung vẫn

bình thân, nhưng nếu nghe kỹ lại có thể nghe ra trong đó có điểm không vui và hiểu lầm.

Diệp Khuynh Tuyết nghe thấy lời lão tổ Ma cung, hơi ngẩn ra, trong lòng lạnh hẳn xuống. Tư Mặc ca ca nói tính tình lão tổ Ma cung rất đa nghi, lại thay đổi liên tục, quả nhiên là thật, xem ra trước khi đến đã khiến cho lão ta thấy hoài nghi rồi!

Không được, nàng ta vẫn còn muốn dựa vào Lão tổ Ma cung giúp nàng ta diệt trừ con tiện nhân Lâm Nguyệt kia và Liên Thành, nhất định phải nghĩ ra cách tiêu trừ sự nghi ngờ trong lòng lão ta mới được!

Lòng Diệp Khuynh Tuyết vừa nghĩ đã thay đổi nhanh, nhanh chóng lộ ra vẻ thẹn thùng nói, “Văn bối và Tư Mặc ca ca đã sớm xác định cả đời rồi...”

Diệp Khuynh Tuyết ra vẻ muốn nói lại thôi, bộ dạng có vẻ rất thẹn thùng, thoát nhìn lời chỉ nói lơ lửng, nhưng thực ra cũng đã làm rõ quan hệ giữa nàng ta và Tư Mặc Ly.

“Hóa ra là hồng nhan tri kỷ của Ly Nhi a, chẳng trách mà Ly Nhi lại đem tiết lộ hành tung của bản tôn cho người...” Lão tổ Ma Cung cất tiếng cười khê, tiếng cười sắc bén chói tai, the thé, song giọng nói đã hòa hoãn hơn nhiều, “Được rồi, bản tôn cũng không làm khó người nữa... Nhưng may mắn vận khí bản tôn không tệ, ở đây thế mà lại khiến cho bản tôn gặp được một thân thể lô đỉnh cực phẩm là ngọc tuyết hương cốt vạn năm khó gặp, có ngọc tuyết hương cốt, linh thể thủy linh của con nhóc nhà người nhìn có chút chương mất... Mà thôi, người đã có quan hệ với Ly Nhi, bản tôn có thể bỏ qua cho người, hơn nữa còn giúp người diệt trừ hai nhóc kia”

Ngọc tuyết hương cốt ư? Nghe thấy lời lão tổ ma Cung nói, Diệp Khuynh Tuyết sững sờ, song lại nhanh chóng biết rõ người lão ta nói tới là Lâm Nguyệt, trong lòng lập tức không kìm được thấy ghen tị cực kỳ.

Chẳng trách mà con tiện nhân Lâm Nguyệt này lại có bộ dạng mê hoặc đến thế, hóa ra đúng là thân thể ngọc tuyết hương cốt trong truyền thuyết sao? Tương truyền người có thể chất ngọc tuyết hương cốt dung mạo tự dung là nghiêng thành tuyệt sắc, quả nhiên không phải giả!

Nhưng lão tổ Ma Cung này rõ ràng có hứng thú không nhỏ với con tiện nhân này, có thân thể ngọc tuyết hương cốt thì sao, ngược lại lại trở thành bùa đời mạng của con tiện nhân đó!

Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết ngoài ghen tị ra vẫn có chút thấy hả hê, mặt mũi ngập tràn vui mừng nói với Lão tổ ma Cung, “Vậy thì xin đa tạ tiền bối rồi!”

Bị Ma cung lão tổ để mắt tới, Lâm Nguyệt, lần này ta xem con tiện nhân nhà người chết thế nào nào!

Không nói đến Diệp Khuynh Tuyết giờ phút này trong lòng ghen ghét tới mức nào với Lâm Nguyệt, không rõ là quá mức tự tin với mình, hay còn nguyên nhân nào khác, lão tổ Ma Cung và Diệp Khuynh Tuyết lúc nói chuyện cũng không cố sức tránh Lâm Nguyệt và Liên Thành đi.

Từ lúc hai người một hỏi một đáp, Liên Thành đã phần nộ tới cực điểm gần như hận không thể xé nát Diệp Khuynh Tuyết ra nhiều mảnh, nếu không phải Lâm Nguyệt ngăn hãm lại chỉ sợ hắn đã xông lên rồi.

Bình thường Liên Thành cũng không phải là người dễ xúc động, hiện tại sở dĩ hấn tức giận đến thế chẳng qua là vì Diệp Khuynh Tuyết ở trước mặt hắn lại cấu kết với lão tổ Ma Cung mà thôi, thân là thủ tịch đại đệ tử Côn Luân, cũng là chương môn Côn Luân tương lai, đệ tử trong môn và Ma tu cấu kết, điểm này khiến Liên Thành không cách nào tha thứ cho nổi.

Còn Lâm Nguyệt lúc nghe thấy lão tổ Ma cung nói ra nàng có thể chất ngọc tuyết hương cốt, trong lòng lạnh xuống, trong mắt chợt lóe lên sát khí!

Nếu như trước nàng còn định nếu lão tổ Ma Cung thật sự ra tay với họ, nàng sẽ nghĩ cách mang theo Liên Thành tạm lánh đi, nhưng giờ, đối phương lại khám phá ra thể chất của nàng, từ đó lại không thể nhìn được nữa.

Lão tổ Ma cung là tu sĩ hóa thân trung kỳ, chống lại lão ta, Lâm Nguyệt chẳng nắm chắc tí nào, nhưng trận chiến trước mắt này có tránh cách nào cũng không tránh được.

Ngọc tuyết hương cốt là thể chất lô đỉnh cực phẩm vạn năm khó gặp, chỉ cần có được người có thể chất ngọc tuyết hương cốt ở Trúc cơ kỳ, cũng đã có thể thái bỏ thuận lợi cho người ta đột phá bình cảnh nguyên anh rồi chứ đừng nói hiện giờ tu vi Lâm Nguyệt đã đến nguyên anh hậu kỳ, nếu lão tổ Ma Cung chiếm được nàng, muốn đột phá hóa thân hậu kỳ hoàn toàn không vấn đề gì!

Tu vi lão tổ Ma Cung đã dừng lại ở hóa thân trung kỳ đến gần ngàn năm rồi, mắt thấy vẫn chưa thể đột phá lên được, tuổi thọ cũng sắp hết, hiện giờ phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Nguyệt, sao lão lại buông tha được chứ?

Vì thế lời lão tổ Ma Cung nói ra trong nháy mắt, trong lòng Lâm Nguyệt đã liệu lĩnh ra quyết định đánh cược, chỉ tiếc mảnh vận tiền khí vẫn chưa thu thập đủ, nếu không hiện tại nàng cần gì phải khó xử đến thế?

Nhưng dù thế nào hôm nay nếu không liều mạng đánh một trận tử chiến chỉ sợ khó mà thoát thân cho được rồi! Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt nháy mắt với Liên Thành, ý bảo hắn đối phó với Diệp Khuynh Tuyết, còn mình trực tiếp gio thẳng Hương lười đao lên, đánh thẳng mạnh về chỗ ẩn thân của lão tổ Ma Cung.

Gần như Lâm Nguyệt ra tay trong nháy mắt, Liên Thành cũng đồng thời gây khó dễ với Diệp Khuynh Tuyết, hấn chỉ điểm, phi kiếm trong tay nháy mắt rời khỏi, hóa thành một luồng sáng, đánh thẳng tới Diệp Khuynh Tuyết!

“Liên Thành sư huynh, trên người Diệp Khuynh Tuyết có cổ quái, huynh phải cẩn thận đó!”

Một kích của Lâm Nguyệt rơi xuống, động tác cũng không dừng lại, mũi châm điểm nhẹ, trong nháy mắt nhảy lên cao, đồng thời ngón tay vung lên, vô số băng châm ngưng tụ trong nháy mắt, rồi hướng về phía ẩn thân của lão tổ ma cung bắn tới!

Đang công kích lão tổ Ma cung bên ngoài, Lâm Nguyệt vẫn không quên truyền âm nhắc Liên Thành, mặc dù Liên Thành là nam chính của thế giới này, nhưng nghĩ muốn đối phó với Diệp Khuynh Tuyết cũng không dễ, dù sao tu vi của hắn và Diệp Khuynh Tuyết tương đương, hơn nữa Diệp Khuynh Tuyết lại được chiếu cố hết mức.

“Sư muội Lâm Nguyệt yên tâm đi, sư huynh dù không địch lại cũng sẽ không kéo muội theo sau đâu!” gương mặt tuấn tú của Liên Thành lạnh lùng, ra tay không chút lưu tình, trong nháy mắt đã đấu với Diệp Khuynh Tuyết liên tiếp không ngừng.

Cấp bậc trên nguyên anh đánh nhau, uy lực của nó dĩ nhiên cũng kinh thiên động địa, nhưng trong khoảnh khắc công phu ấy, cả vùng đất trời linh khí cũng bắt đầu nhộn nhạo hẳn lên, mọi nơi đều có những luồng khí mạnh mẽ sắc nhọn, sắc trời cũng chớp mắt trở nên mờ tối không ánh sáng.

Lâm Nguyệt thấy Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết đấu ngang sức cũng yên lòng bắt đầu ngưng thần đối phó với kẻ địch lớn là lão tổ Ma Cung.

Hương lưỡi đao bổ ra luồng sáng đỏ, lúc sắc tập kích vào đám mây, lại cùng trong đám mây bắn ra luồng sáng sắc bén đụng mạnh vào nhau, trong nháy mắt phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Một kích hai bên, bộc phát ra khí thế cường đại chưa từng có từ trước tới nay, mặc dù một kích này của đối phương cũng không đụng phải lão tổ Ma Cung, thậm chí cả cơ hội gần cũng không có, nhưng trận nổ hỗn loạn cũng thành công ép lão tổ Ma Cung đi ra!

Ngay lúc lão tổ Ma Cung bị bức lộ rõ thân hình, ngay sau đó Lâm Nguyệt phát ra băng châm như mưa rào bắn tới ào ào, lão tổ Ma Cung hừ lạnh một tiếng, một tay vung lên, một luồng sương mù dày đặc trong nháy mắt tuôn ra từ trên người, băng châm chưa chạm vào sương mù xám đã như chìm trong biển lớn, lặng yên không tiếng động!

“Nhóc con, tu vi của ngươi cũng khá lắm, bản tôn cũng không muốn làm khó ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trở về cùng bản tôn, làm nữ nhân của bản tôn, bản tôn sẽ tha cho ngươi một mạng thấy sao nào?”

Lão tổ Ma Cung hí mắt tham lam nhìn Lâm Nguyệt, ánh mắt lúc chạm vào dung mạo Lâm Nguyệt, bất giác lóe lên tia kinh diễm, lão ta đứng thẳng giữa không trung, ngắm nhìn Lâm Nguyệt, nhàn nhạt mở miệng nói ra.

“Giỏi cho một lão không tu vô sĩ, chỉ bằng bộ dạng này của lão cũng dám nghĩ muốn bản tiên tử sao? Thật không biết xấu hổ!” Lâm Nguyệt cười lạnh, với đề nghị của lão tổ ma Cung cực kỳ khinh bỉ!

Rõ ràng là muốn ép nàng thành tu binh để đi làm lộ đỉnh, chẳng lẽ còn muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời nữa sao? Thực ra bề ngoài lão tổ Ma Cung cũng không phải già cho lắm, mặc dù lão ta là lão yêu quái sống hơn một nghìn năm, nhưng thoát nhìn cũng chỉ như một trung niên ba bốn chục tuổi mà thôi, hơn nữa dung mạo cũng nhìn khá tuấn mỹ, mặc dù không bằng Tư Mặc Ly, nhưng cũng có mấy phần ngũ quan tương tự như Tư Mặc Ly.

Giờ phút này lão ta đứng ở đó, nếu không phải toàn thân ngập tràn ma khí nồng nặc, chỉ sợ người ta sẽ hiểu lầm lão ta chỉ là một người bình thường, dù sao tu vi tới trình độ này, bản thân hơi thở cũng có thể thu lại tự nhiên, nếu không phải bắt đặc dĩ, người ngoài vốn không cách nào cảm giác được khí tức bất ổn trên người lão ta.

Cũng đúng là thế, vì vậy trước đó Lâm Nguyệt mới không phát hiện ra sự có mặt của lão ta, sau đó khi phát hiện ra chỗ ẩn nấp của lão ta, cũng là bởi thần thức Lâm Nguyệt vượt xa hơn tu sĩ nguyên anh bình thường mạnh mẽ khác!

“Bản tôn vừa ý ngươi, là phúc của ngươi, nhóc con, ai cũng là ngươi cho là chỉ bằng tu vi nguyên anh hậu kỳ như ngươi, thì có thể phản kháng được bản tôn hay sao?”

Nghe thấy trong trọng nói của Lâm Nguyệt có cự tuyệt và chán ghét, hai mắt lão tổ Ma Cung nhú lại, trong mắt bộc phát ra tia sáng rực, giận tái mặt, nói lạnh lùng.

“Bớt lắm lời đi, chẳng phải chỉ là hóa thân trung kỳ thôi sao? Ai chết trong tay ai còn chưa nắm đâu đó!” Lâm Nguyệt quát lạnh một tiếng, đầu ngón tay vừa động, hơn mười luồng băng long màu đỏ trong nháy mắt gầm thét lao về phía lão tổ ma Cung.

Nàng đột phá nguyên anh hậu kỳ, đối với việc vận dụng pháp thuật đã tới mức tùy tâm mà động rồi, chỉ cần nàng nghĩ, không cần có linh quyết, phát tay thôi cũng có thể tùy ý lấy tính mạng người ta với uy lực công kích cực lớn.

Mặc dù tu vi của nàng chỉ là nguyên anh hậu kỳ, nhưng thật ra thực lực đã sớm vượt qua trình độ tu sĩ nguyên anh hậu kỳ bình thường, thực lực trước mắt nàng chân chính thực ra cũng chẳng khác gì hóa thân sơ kỳ là mấy, nếu đánh liều, xử xuất thần thuật, cũng không phải không thể đánh một trận với hóa thân trung kỳ.

“Vô dụng thôi, những thủ đoạn này của ngươi vốn chẳng gây được thương tổn gì với bản tôn!”

Chứng kiến băng long đánh tới, lão tổ Ma Cung không trốn không tránh, chỉ vung tay lên, một luồng ma khí xoẹt qua, trong nháy mắt đánh tan băng long, cả một đám băng long tan ra trong nháy mắt. Lâm Nguyệt chứng kiến thấy cảnh này, đồng tử trong mắt co rụt lại!

Xem ra lão tổ ma Cung còn mạnh gấp nhiều hơn hình tượng của nàng, mấy lần trước công kích, mặc dù nàng cũng không có thực lực lắm, nhưng âm thầm tâm tư, uy lực công kích cũng đủ ảnh hưởng đến tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, nhưng những công kích này lại bị lão tổ Ma Cung hóa giải hơi hợt, hơn nữa nhìn có vẻ chẳng tốn tí sức nào cả.

“Kẻ đó là ma khí... hơi cổ quái...”]

Lâm Nguyệt nhìn thẳng đám ma khí màu đen ngập tràn bên ngoài thân thể lão tổ ma Cung, lông mày đen cau lại.

Nàng chợt nhớ tới chuyện lần trước đánh nhau với Tư Mặc Ly, lúc ấy thời điểm Tư Mặc Ly vận chuyển thôn tính ma công, cũng bị một đám sương mù màu đen bao phủ, khác với lão tổ ma cung là, thời điểm Tư Mặc Ly vận chuyển ma công, thân thể đó hóa thành một hư ảnh màu đen, còn lão tổ Ma cung lại là một thực thể (vật sống).

Chẳng lẽ ma khí này là ma công thôn tính chuyển hóa ra ma khí thôn tính sao? Nếu không sao lại đem hóa giải công kích của nàng lặng yên như thế chứ!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Nguyệt thấy khả năng là thế, mặc dù thoát nhìn lão tổ Ma Cung cũng sử dụng ma công chẳng khác tư Mặc Ly là mấy, nhưng đối phương lại khác tư mặc Ly, thiên tư tư Mặc Ly khá hơn, cũng chẳng qua mới chỉ luyện ma công thôn tính mới mấy chục năm ngắn ngủn mà thôi, còn lão tổ Ma cung thì là lão yêu quái sống hơn nghìn năm, cùng xuất ra loại công pháp, người xuất ra lại khác, dĩ nhiên hiệu quả cũng khác hẳn!

Nghĩ đến đây, trong lòng lâm Nguyệt thấy thâm hiểm kỳ, lúc trước mặc dù dùng độc ép Tư Mặc Ly đi, nhưng lão tổ Ma Cung lại không phải là Tư mặc Ly, hương độc thượng cổ sau khi đun hợp có tác dụng với Tư Mặc Ly, nhưng đối phó với lão quái vật lão tổ ma Cung này thì chẳng có tác dụng mấy, tình huống vậy khiến nàng có cảm giác chẳng cách nào ra tay được.

Chẳng lẽ thật sự sử dụng thần thuật không được sao? Nghĩ đến cách dùng Nguyệt Thần tên gánh phải hậu quả, trong lòng Lâm Nguyệt lạnh hẳn.

Nhưng ngay lúc Lâm Nguyệt trầm tư làm cách nào để đối phó với lão tổ Ma Cung, đột nhiên trong óc truyền tới cảm giác một trận dị động. Thần sắc Lâm Nguyệt vừa động, trên mặt hơi ngẩn ra, đây là... Sâu tiên đang chủ động liên hệ với nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Khí Thế Của Sâu Tiên

Thời gian Lâm Nguyệt chiếm được sâu tiên cũng không ngắn, đã mấy chục năm trôi qua, Lâm Nguyệt với hình thức nuôi thả tiên trùng trên người, mà sâu tiên cũng biểu hiện rất khéo léo, ngoài thỉnh thoảng ngẫu nhiên đi kiếm ăn một thời gian bên ngoài ra, còn phần lớn thời gian đều ngưng tụ thành một đám, hình thành một quả cầu bạc nhỏ nhỏ treo trên tà áo nàng chìm sâu trong giấc ngủ.

Lâm Nguyệt lúc chiếm được sâu tiên, thời điểm sâu tiên còn là ấu trùng, cũng không có tác dụng chiến đấu mấy với lâm Nguyệt, vì thế ban đầu Lâm Nguyệt ở Đông Cực Hải sau khi chiếm được túi đồ của Lâm tiên tử có cách thuần phục tiên trùng, chỉ đơn giản tiến hành nghi thức nhận chủ với sâu tiên, sau đó học cách dùng phương pháp khống chế Không Linh trùng, rồi vút sang một bên để mặc không quản nữa.

Dù sao ấu trùng sâu tiên lúc đầu cũng chẳng có tác dụng mấy với nàng, sâu tiên sở dĩ lợi hại đó chính là khi sâu tiên biến thành thực thể, truyền thuyết sâu tiên biến thành thực thể, cả tiên nhân cũng có thể thôn tính được, vạn vật tự nhiên thể gian không thể nói chơi được.

Vì liên tục không coi trọng quá mức nên hiện thời đã qua mấy chục năm, lần này nếu sâu tiên không chủ động liên hệ với nàng, chỉ sợ Lâm Nguyệt đã quên hẳn sự tồn tại của sâu tiên mất rồi.

TRãi qua mấy chục năm tiến hóa, mặc dù sâu tiên vẫn chưa hóa thành thực thể, nhưng đã tốt hơn lúc còn là ấu trùng rất nhiều, hiện giờ năng lực thôn tính của sâu tiên cũng đủ cho một tu sĩ nguyên anh phải tránh lui tới chín mươi dặm.

Nhưng dù sao sâu tiên cũng là loại sâu, cho dù đã nhận chủ có thể liên hệ với thần thức Lâm Nguyệt, song Lâm Nguyệt cũng không hiểu ngôn ngữ sâu, chỉ là giờ phút này biết rõ sâu tiên đang biểu hiện sự hưng phấn, cảm xúc vui sướng với nàng.

Dùng thần thức an ủi vỗ về sự xao động của sâu tiên chút, Lâm Nguyệt để phòng nhìn thẳng vào lão tổ Ma Cung, rồi rơi vào trầm tư. Nàng đã cùng sâu tiên lập thành nghi thức nhận chủ cũng mấy chục năm rồi, bình thường sâu tiên cực ít liên lạc với nàng, trừ phi gặp phải thứ chúng nó thích ăn, mấy chục năm qua, sâu tiên tổng cộng có liên lạc với nàng hai lần mà thôi, hơn nữa hai lần trước là bởi vì gặp phải linh mạch vô chủ, sâu tiên vì có khẩu phần lương thực mới chủ động liên lạc với nàng.

Mà giờ thì... Lâm Nguyệt cũng không thừa nhận ở đây có linh mạch gì gì đó, nếu nói thật nơi này có gì đó khiến sâu tiên thấy hứng thú, thì đoán là có liên quan tới lão tổ Ma cung rồi.

Dù sao ngay từ đầu lúc nàng tới nơi này, sâu tiên cũng chẳng có động tĩnh gì, ngược lại sau khi lão tổ Ma Cung xuất hiện, hiện giờ mới xuất hiện sao

động, nguyên nhân chính dĩ nhiên không cần đoán nữa.

Chỉ là trong người lão tổ Ma Cung có thứ gì mà khiến sâu tiên thấy hứng thú vậy nhỉ? Đây cũng là điểm Lâm Nguyệt thấy nghi hoặc chút, sâu tiên là loại sâu linh mẫn, liên tục lấy linh thạch làm thức ăn, nàng cũng không thừa nhận chúng nó có hứng thú với một thân ma khí của ma tu.

Ngay thời điểm Lâm Nguyệt trầm tư, sâu tiên cũng không còn như cũ nữa, vì được Lâm Nguyệt bình tĩnh an ủi trở lại, ngược lại lại truyền tới cảm giác xao động bất an, trải qua trao đổi thần thức, Lâm Nguyệt cảm giác rõ cảm xúc của sâu tiên truyền đến.

Chúng nó đề nghị với nàng ra ngoài kiếm ăn, hơn nữa còn làm nũng như trẻ con vậy, truyền tới tiếng ông ông thân mật. Cảm giác được sâu tiên khẩn cấp nóng vội, Lâm Nguyệt giật mình, đột nhiên mắt nhìn thẳng lão tổ Ma Cung lóe lên ánh sáng. Sâu tiên, thôn tính ma khí, chẳng lẽ giữ hai người không có quan hệ gì hay sao? Hay nói cách khác, sở dĩ sâu tiên xao động bất an như thế là vì lão tổ Ma Cung phóng thích ra ma khí thôn tính sao?

Nhưng nếu là vậy, lúc trước thời điểm nàng đấu pháp với Tư Mặc Ly, vì sao sâu tiên chẳng có bất cứ động tĩnh nào nhỉ? Nghĩ đến đây Lâm Nguyệt bắt giác cau mày, song nhanh chóng giãn mày ra. Bất kể đúng hay không phải thử một lần chẳng phải sẽ biết hay sao?

Nếu sâu tiên thật sự có thể khắc chế được ma khí thôn tính của lão tổ Ma cung, nàng đánh cuộc là có đầy đủ cơ hội để trốn thoát khỏi tay đối phương rồi!

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt chẳng do dự nữa, lòng vừa nghĩ, trong nháy mắt quả cầu bạc nhỏ gắn ngược dưới vạt áo nàng trong nháy mắt nổ bung ra, hóa thành một luồng sáng bạc, vây quanh Lâm Nguyệt bay múa một vòng, bày tỏ tình cảm thân mật với chủ nhân, sau đó gần như trong tích tắc nhanh như chớp vọt thẳng về phía lão tổ Ma Cung!

Chúng kiến thấy sâu trùng cứ thế không đợi mà bay thẳng tới lão tổ Ma Cung, Lâm Nguyệt cũng bắt giác giật mình, song lại mau chóng bình thường trở lại, hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay vung lên, trong nháy mắt có hơn mười băng tiễn mỏng bắn tới lão tổ Ma Cung!

Mặc kệ sâu tiên có thể đối phó với thứ ma khí thôn phệ kia không, Lâm Nguyệt cũng không đặt cược tất cả lên đám sâu tiên, huống chi, cho dù sâu tiên có thể thôn tính được những ma khí thôn tính kia, nàng cũng nhất định nghĩ cách rời khỏi sự chú ý của lão tổ Ma Cung, như vậy mới có thể khiến cho sâu tiên có cơ hội lợi dụng!

Ánh mắt Lâm Nguyệt với chủ ý đã định bắn về phía đối phương, pháp thuật này tới pháp thuật kia lập tức không cần xuất ra nữa, sau đó chẳng khách khí đem những pháp thuật công kích lên người lão tổ Ma Cung.

Sâu tiên xuất hiện trong nháy mắt, lão tổ Ma Cung dĩ nhiên cũng chú ý tới, nhưng lão ta dường như cũng không coi ra gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, không hề có bất cứ động tác nào, còn phản công kích Lâm Nguyệt phía sau, lão ta dường như cũng chẳng để ý tới. thoạt nhìn cực kỳ kiên nhẫn, thật ra là do tu vi ở trên đang tính đùa bốn lâm Nguyệt mà thôi.

Với nhân vật như lão tổ Ma Cung như thế, chính là Lâm Nguyệt một nguyên anh hậu kỳ lão ta chẳng coi ra gì, hiện giờ sở dĩ lão ta không ra tay là vì muốn dùng tu vi bức lâm Nguyệt đi vào khuôn khổ mà thôi.

Mà so với hình thức chiến đấu quý dị giữa Lâm Nguyệt và lão tổ Ma cung, bên đó đấu pháp giữa Liên Thành và Diệp Khuynh Tuyết còn đặc sắc hơn nhiều.

Tu vi song phương bọn họ tương đương, thực lực cũng sà sà như nhau, mặc dù Diệp Khuynh Tuyết là nữ chính, lại còn có cả không gian hỗn độn trong tay, nhưng Liên Thành cũng không kém, thân là thủ tịch đại đệ tử Côn Lôn, từ nhỏ đã được chương môn bồi dưỡng cẩn thận, thủ đoạn giấu kỹ cũng không ít.

Từ đó hai người họ ngược lại lực lượng đấu ngang nhau, đấu đi đấu lại vô cùng kịch liệt. Một tiếng nổ ầm vang lên kinh thiên động địa, Diệp Khuynh Tuyết đỡ được luồng kiếm sắc bén của Liên Thành, đồng thời mặt trầm xuống, hai tay bấm nhanh niệm quyết, nung nấu quát lên, “Xá Linh!”

Thanh âm vừa dứt, trong nháy mắt quanh người xuất hiện từng luồng sóng vô hình lẫn tẩn, những gợn sóng ấy dần nổi lên nhộn nhạo, cuối cùng huyền hóa thành một vòng xám tro sáng, những vòng xám tro xám này vừa xuất hiện, trong nháy mắt một luồng hơi thở hủy diệt ập tới!

Tâm pháp xá nữ là công pháp tu chính của Diệp Khuynh Tuyết, một chiêu này cũng lại là công pháp tu chính của nàng ta mạnh mẽ nhất không dễ chọc vào, một chiêu này có thể đem linh lực hóa thành hơi thở chết chóc hủy diệt ngập tràn, tồn tại tính thổi rữa cực mạnh, tu sĩ nào mà dính vào chút thì thân thể cũng sẽ bị ăn mòn hóa thành vũng máu.

Vòng tròn xám sáng bao quanh trung tâm Diệp Khuynh Tuyết, rồi cực nhanh lướt tới Liên Thành, từng luồng xám sáng gợn sóng ấy thoạt nhìn vô cùng quý dị!

Liên Thành ngay khi vòng tròn xám sáng ấy xuất hiện trong chớp mắt, trên mặt cũng thay đổi nặng nề. Chỉ thấy mày kiếm hần cau lại, tóc đen mềm mại phiêu diêu theo gió, ngón tay ngọc thon dài cảm thật chặt phi kiếm hàn ngọc, môi mỏng hé mở, nói từng từ từng chữ, “Tiên linh kiếm!”

Theo thanh âm vừa dứt, chỉ thấy cả không gian ngập tràn linh khí bất ổn kịch liệt, khí chất trên người Liên Thành đồng thời xảy ra thay đổi cực lớn, vốn hần là quân tử nhẹ nhàng, giờ phút này thoạt nhìn ngập tràn tiên linh khí, trên gương mặt tuấn mỹ ngập tràn nghiêm túc, lại vẫn không làm hoa tón chút phong thái nào của hần cả.

Một luồng sáng trắng như sữa bắn ra từ ngọc kiếm trong tay, ngay sau đó, thân thể Liên Thành bắn mạnh lên cao, hĩa mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Khuynh Tuyết, chậm rãi mở miệng phun ra một chữ “Phá!”

Thanh âm vừa dứt trong nháy mắt, Liên Thanh trong chớp mắt giống như cả người hóa thân thành kiếm vậy, hóa thành một luồng sáng trắng chém mạnh xuống.

Ầm ầm ầm...

So với tiếng nổ khổng lồ lúc trước, cả không gian lại bị khí thế khổng lồ này đánh thẳng vào khiến trong không gian xuất hiện khe nứt, có thể thấy một kích này uy lực mạnh tới mức nào!

Một kích song phương, vẫn chẳng phân biệt được ngang nhau, sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết hơi tái nhợt, lùi lại sau mấy bước, còn quần áo Liên Thành cũng hơi rối, sắc mặt cũng khó coi vô cùng!

Một kích của Liên Thành phá vỡ một kích của đối phương, cũng chưa dừng lại, ngọc kiếm trong tay vung lên, quát to, “Mưa kiếm đầy trời!”

Vung kiếm kia trong nháy mắt, từng bóng kiếm chồng chất lên nhau, rậm rạp chẳng chịt như mưa giặt gió gào hướng về phía Diệp Khuynh Tuyết bắn tới, uy thế ấy cũng chẳng kém so với vạn vũ băng châm của Lâm Nguyệt là mấy.

“Dây leo huyết sắc!” Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết hơi đổi, lập tức không chút sợ hãi nghênh đón. Có vô số dây leo đỏ như máu xuất hiện trong nháy mắt, giãy giụa ùn ùn kéo tới phía bóng kiếm tầng tầng lớp lớp kia, trong nháy mắt bóng hai người đã bị tầng tầng bóng kiếm và dây leo bao phủ, chỉ nghe từ đột tiếng gầm và thanh âm gọi to duyên dáng vang lên!

Bên này Diệp Khuynh Tuyết đầu não nhiệt với Liên Thành vô cùng kịch liệt, bên kia, theo thời gian trôi qua từng chút một, Lâm Nguyệt lại cứ lần lượt công kích liên tiếp, còn lão tổ Ma cung rõ ràng đã không nhận được nữa!

Chỉ nghe lão ta hừ lạnh một tiếng, chẳng còn đứng tùy hứng để Lâm Nguyệt công kích nữa, mà tay vung lên, phát ra hơn mười luồng ma khí màu đen to thô cản nát công kích lâm Nguyệt, đồng thời đưa tay hung hãn chụp tới Lâm Nguyệt!

Một chụp ấy nhìn có vẻ bình thường, song lúc xuất thủ nháy mắt kia, trong nháy mắt hóa thành móng vuốt đen kịt, năm ngón như tàn tầng lớp lớp vẫy đen bóng, móng tay như năm lưỡi dao sắc bén, đột phá mưa gió lướt tới Lâm Nguyệt.

Ngay khi nanh vuốt màu đen chụp tới trong nháy mắt, nụ cười Lâm Nguyệt khẽ trầm xuống, quát khẽ một tiếng, hương lưỡi đao trong tay vung mạnh một phát, trong nháy mắt biến thành luồng gió xoáy khổng lồ hướng thẳng tới nanh vuốt màu đen kia!

Trời đất đen kịt trong chớp mắt, tiếng gió rít khổng lồ thét gào như ngăn hết tất cả các âm thanh, chỉ thấy gió lốc đỏ tập kích lên nanh vuốt màu đen trong nháy mắt ấy, cứ như một lưỡi đao sắc bén vậy xoắn nanh vuốt màu đen đó thành mảnh vụn.

Thấy cảnh như thế, Lâm Nguyệt khẽ cau mày, trên mặt chẳng thấy vui mừng chút nào. Thân là tu sĩ hóa thân trung kỳ, Lâm Nguyệt không tin đối phó với công kích như thế lại có biểu hiện như không thể chịu nổi một kích vậy!

Quả nhiên đúng như suy đoán của nàng, ngay sau khi nanh vuốt đen bị gió lốc xoắn vụn ra, lại lần nữa biến thành ma khí màu đen, ngay sau đó những ma khí ấy dưới tầm nhìn của Lâm Nguyệt lại ngưng tụ lần nữa, lát sau biến thành một nanh vuốt màu đen khác!

Lâm Nguyệt phát ra gió lốc cũng chưa nghỉ, gần như nanh vuốt màu đen ngưng tụ lần nữa trong nháy mắt, lại đem xoắn nát! Cứ thế phục lại cản nát ba lần, bốn lần, cuối cùng gió lốc cũng dần tàn đi, còn ma khí màu đen lại ngưng tụ lại lần nữa trong nháy mắt! Chiều này thoát nhìn uy lực không lớn, song lại khó dây dưa, làm cách nào cũng không phá nát cho nổi!

Lông mày Lâm Nguyệt cau lại, sắc mặt hơi khó coi, lại lần nữa vung đao lên, phát ra luồng chém sắc bén chém tới nanh vuốt đen kia!

Lão tổ ma cung dĩ nhiên không bỏ qua vẻ mặt của lâm nguyệt, cười lạnh nói, “Nhóc con, ngươi đừng phí công giãy giụa nữa, nếu ngươi chịu theo bản tôn, bản tôn đồng ý với ngươi, ngay sau khi ngươi giúp bản tôn đột phá thành công hóa thân hậu kỳ, bản tôn sẽ giúp ngươi hóa thân, như thế không phải tốt hơn sao?”

Những lời này của Lão tổ Ma Cung, rõ ràng cho thấy đang dụ dỗ Lâm Nguyệt, dù sao với tu sĩ mà nói, chỉ cần có một tia cơ hội có thể hóa thân, cho dù phải trả giá đắt cũng không tiếc!

Nên biết, tu sĩ hóa thân ở trong vùng đất trời này, lại tồn tại mạnh nhất, cấp độ ấy chính là kết quả mà vô số tu sĩ giới tu chân theo đuổi không tiếc gì. Nếu đổi lại là một tu sĩ nguyên anh hậu kỳ khác, chỉ sợ chưa biết chừng đã đồng ý ngay với yêu cầu của lão tổ Ma Cung rồi.

Dù gì chẳng qua chỉ làm một lần lô đỉnh thôi, bị người ta thái bỏ một lần thôi, ở giới tu chân có biết bao nữ tu xinh đẹp vì muốn tăng cường tu vi mình, đều hao tổn rất nhiều tâm cơ muốn tới gần những nam tu cường đại đó, cho dù bị sa vào làm lô đỉnh cũng không tiếc.

Hơn thế, hiện tại lão tổ Ma Cung còn hứa hẹn giúp nàng hóa thân, hấp dẫn như thế, thế gian có bao nhiêu người có thể đủ sức chống cự lại chứ?

Tiếc là Lâm Nguyệt lại không phải là người thường, nàng không hiểu tình yêu thế gian, nhưng lại cực kỳ yêu quý thân thể mình, với những kẻ không muốn gần, muốn một ngón tay chạm vào nàng cũng không được, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, người có thân mật duy nhất cùng nàng chỉ có Diêm Tinh Vân!

Còn phần nàng thân là Nguyệt Thần Tôn lúc ở cùng Diêm Sát và Diêm Vương cũng từng có cử chỉ thân mật, đã được nàng chọn quên lãng.

Điều này thực ra không thể trách Lâm Nguyệt được, ai bảo ba kẻ đó cứ nhất định chỉ có thể là một người chứ? Mặc dù trước mắt nàng đối với ba người đó chỉ có tình cảm duy nhất với một người là Diêm Tinh Vân. Hơn nữa, trong lòng Lâm Nguyệt, Nguyệt Thần Tôn là Nguyệt Thần Tôn, mà nàng là nàng, cứ việc nàng đã tiếp thu một bộ phận ký ức của Nguyệt Thần Tôn, nhưng nàng cũng không thừa nhận vì có chút ký ức này mà nàng sẽ biến thành Nguyệt Thần Tôn.

Sau này khi nàng khôi phục toàn bộ ký ức, nàng có biến thành Nguyệt thần tôn hay không thì còn chưa biết, nhưng bây giờ trong lòng nàng rất rõ, linh hồn chủ đạo trong khối thân thể này vẫn thuộc về linh hồn Lâm Nguyệt. Còn phần có đồng ý với điều kiện của lão tổ Ma Cung hay không, vậy thì càng không thể!

Với lão tổ Ma Cung, Lâm Nguyệt chỉ có bốn từ để hình dung, đó là chán ghét, phản cảm!

Xem qua trong truyện nàng biết rõ Bạch Như Nguyệt từng bị Diêm Tinh Vân tự tay đưa tặng cho lão tổ Ma Cung, hơn nữa còn bị lão tổ Ma Cung giày vò sống không bằng chết, từ một mỹ nhân như hoa như ngọc, trong một đêm biến thành một lão già đầu bạc mặt mũi đầy nếp nhăn.

Với Bạch Như Nguyệt một nữ tử có tu vi Trúc cơ kỳ, lão tổ Ma Cung đều gần như hút khô nguyên âm nàng hoàn toàn, chứ đừng có nói là tu sĩ có tu vi nguyên anh như nàng.

Hơn thế nàng và Bạch Như Nguyệt trong truyện khác nhau, ở trong truyện, Bạch Như Nguyệt đã sớm bị ma tu phá nguyên âm, còn nàng hiện giờ tu vi đã đến nguyên anh mà nguyên âm chưa phá, linh khí trong cơ thể càng thêm tinh thuần, lại là thân thể ngọc tuyết hương cốt, nếu thật sự trở thành lô đỉnh cho lão tổ Ma Cung, đối phương sao chịu tha cho nàng chứ?

Chỉ sợ không trực tiếp hút khô nàng mới là lạ! Với lời lão tổ ma cung nói, Lâm Nguyệt cũng chẳng tin tí nào, chưa nói tới nguyên nhân trong truyện, hóa thân cũng không phải dùng ngoại lực thì có thể đạt được, muốn đột phá hóa thân, nhất định phải dựa vào chính mình tự hiểu ra, nếu hiểu ra, khoảng khắc hóa thân nếu không phải ngộ được thì cho dù ở thời kỳ nguyên anh hậu kỳ cho tới khi tuổi thọ hết sạch cũng không cách nào đột phá nổi!

Từ nguyên anh lên hóa thân là một bậc, bậc này khác hẳn phương thức tu vi đột phá lúc trước, dựa vào phải là người tự hiểu ra, đồng thời cũng hiểu cả thiên đạo nữa. Vì thế mới nói, lão tổ Ma tu kia chỉ lừa gạt nàng là chính, giúp nàng hóa thân là giả.

Mà lão ta lại không biết rằng, vì Lâm Nguyệt có thân là thần cách, lại đã xem qua tình tiết trong truyện miêu tả lúc Diệp Khuynh Tuyết hóa thân thành công, với hóa thân lại hiểu rất rõ không hề giống những tu sĩ nguyên anh cứ u mê như thế, mà ngược lại hiểu rất rõ ràng!

Nhưng mặt khác, dù cho Lâm Nguyệt chẳng hiểu rõ hóa thân thể nào cũng không đồng ý với điều kiện chính của lão tổ Ma Cung.

Trong lòng thấy coi thường lời lão tổ Ma Cung nhưng mặt ngoài Lâm Nguyệt vẫn không phá vỡ, chỉ cười lạnh bảo, “Giúp ta đột phá hóa thân ư? Khẩu khí lớn quá đấy, nếu người đã lợi hại như thế cần gì phải ép ta tu sĩ nguyên anh này chứ? Với tự bản thân thực lực của người cũng tự đột phá lên hóa thân hậu kỳ chẳng phải tốt hơn rồi sao?”

Tu sĩ tăng thực lực phải để ý làm đến kỹ càng, bước từng bước vững chắc tăng cao tu vi, như vậy tâm đạo mới có thể chắc chắn, không dễ bị tâm ma xâm lấn, nếu dựa vào ngoại lực cuối cùng chỉ thuộc về ta mà ngoại đạo mà thôi.

Dựa vào lô đỉnh để đột phá bình cảnh, mặc dù đơn giản mau lẹ, nhưng không bằng tự đột phá rào cản vẫn tốt hơn, lão tổ Ma Cung rõ ràng tuổi thọ sắp hết, lúc này mới chẳng tiếc mọi thứ mượn ngoại lực để đột phá tu vi bản thân, để chiếm được nhiều tuổi thọ hơn.

Có đôi khi, người có tu vi càng cao, lại càng sợ chết, những điều này tương tự như những kẻ đứng trên cao quyền quý đời trước của nàng, ngược lại là những thứ khiến chẳng ai đoái hoài đến ai, cũng không biết sợ.

Những lời này của Lâm Nguyệt chọc trúng chỗ đau của Lão tổ ma Cung, khiến cho lão ta trong nháy mắt tức tới xấu hổ giận dữ, giọng trở nên khàn khàn cười lạnh nói, “NHọc con, người đứng có quá đáng, ý tốt bản tôn khuyên người người không nghe, đến lúc đó đừng có hối hận!”

“Tuy hối hận nhưng cũng chẳng bằng người bị mất đi nhiều hơn!”

Lâm Nguyệt cười lạnh đáp trả lại, ánh mắt đó chẳng biết lạc tới chỗ nào đó có ma khí trở nên càng ngày càng mỏng manh, khóe môi khẽ cong lên cười lạnh băng vui vẻ.

Vừa rồi nàng nói chuyện với lão tổ ma cung trong nháy mắt kia, lúc nanh vuốt đen chớp tới nàng ấy chẳng biết đã tiêu tán đi từ lúc nào, ma khí đen ngưng tụ cũng biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại vài điểm sáng bạc chợt lóe lên rồi sau đó mất đi bóng dáng.

Lão tổ Ma Cung vì bị lời nói của Lâm Nguyệt thu hút, ngoài giận dữ ra thì lại không phát hiện được tầng ma khí bao phủ quanh người đã dần trở nên mỏng đi, ngược lại hừ lạnh, mười ngón tay bắn lên, phát ra vô số luồng sáng đen đánh về phía Lâm Nguyệt!

“Nếu người cứ khăng khăng như thế, bản tôn cũng không ngại tự mình bắt người lại! Thân thể ngọc tuyết hương cốt hiếm có trên đời chỉ thuộc về bản tôn mà thôi!”

Lão tổ Ma Cung cười lạnh, tay vừa động, định trực tiếp muốn ra tay với Lâm Nguyệt, nhưng đúng lúc này lão ta đột nhiên biến sắc, phần nộ quát lên, “Ma khí thôn tính của bản tôn! Người đến cùng đã dùng thủ đoạn gì thể hả?”

Nhưng vào lúc này, Lâm Nguyệt gần như ngay thời điểm lão tổ Ma cung tự phát hiện ra ma khí không ổn, đã ra tay!

Một mùi thơm nồng nặc trong nháy mắt phát tán ra không trung, khi mùi thơm xuất hiện, một cánh tay trẻ con thô đỏ như máu xuất hiện trong nháy mắt, sau đó với tốc độ không kịp nhìn đã hướng về lão tổ Ma cung đánh tới!

“Nha đầu miệng còn hôi sữa, nguoi thật to gan!”

Lão tổ ma cung vừa sợ vừa giận, với tu vi hiện giờ của lão ta và địa vị ở giới tu chân, lão ta đã lâu chưa thật sự nổi giận, giờ phút này dùng gần ngàn năm mới vất vả tu luyện được ma khí thôn tính bỗng vô duyên vô cớ biến mất một phần nhỏ, điều này khiến lão ta lâm vào tình trạng luống cuống.

Hơn nữa, ngay lúc lão ta tự phát hiện ra ma khí đang bị cắn nuốt, lão ta cũng phát hiện ra sự tồn tại của sâu tiên, những thứ đó thoát nhìn là những con sâu nhỏ yếu, ai ngờ lại khiến lão ta cảm thấy nguy hiểm.

Với tu vi lão ta đạt tới trình độ tu sĩ như thế, thường thường có thể sớm đã cảm giác tới nguy hiểm chút, chứng kiến thấy tính mạng nguy hiểm hoặc là có uy hiếp gì với bản thân sẽ tự động sinh ra cảm giác cảnh giác.

“Đây rốt cuộc là vật gì thế!”

Lão tổ ma Cung liên tục giặt mình, vận khởi linh lực đánh mạnh sâu tiên văng ra, đồng thời tay chop một cái, bắt được mấy con sâu tiên, cũng không thèm nhìn đã dùng sức bóp mạnh một cái!

Một bóp này, lão ta cho rằng sẽ bóp nát những con sâu nhỏ này thành bột phấn, nhưng lão ta đã nhanh chóng phát hiện ra, những sâu nhỏ kia mặc dù nhìn thoát rất nhỏ yếu, nhưng lại cực kỳ cứng, lão ta dùng toàn lực bóp một cái mà những con sâu đó vẫn bình yên vô sự.

Bóp một cái cũng không cách nào bóp chết được sâu tiên, lão tổ ma cung bắt giác sợ hết hồn, thậm chí lão ta đến cả công kích của Lâm Nguyệt cũng không để ý, đang định nhìn cho rõ, thì đột nhiên cảm giác lòng bàn tay đau xót, chỉ trong nháy mắt mấy con sâu lão ta đang nắm trong tay thế mà lại miễn cưỡng găm cán thủng mấy lỗ trên tay lão ta, sau đó ánh sáng bạc lóe lên bay ra ngoài.

Lâm Nguyệt thấy động tác lão tổ ma cung trong nháy mắt, sợ lão ta làm sâu tiên bị thương, vội vàng phát ra thần niệm, muốn triệu hồi chúng về, vốn đã thấy có mấy sâu tiên bị lão tổ ma cung bắt được, trong lòng nàng hơi tiếc, nhưng giờ phút này thấy một cảnh như thế, lại khiến cho nàng vui mừng vô cùng.

Quả nhiên nàng đoán không sai, uy lực của sâu tiên quả nhiên cực mạnh, hơn nữa còn là khắc tinh của đám ma khí thôn tính quỷ dị kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Tự Ăn Quả Đắng

Sâu tiên bị Lâm Nguyệt gọi về, mặc dù hơi không đồng ý nhưng vẫn bay về bên cạnh Lâm Nguyệt. Chỉ là lại không giống như trước tự lại thành một quả cầu bạc như cũ nữa, treo ở vạt áo Lâm Nguyệt, mà cứ thế vấy quanh nàng bay múa, hơn nữa còn phát ra tiếng bay vù vù hung phấn, thậm chí còn rục rịch muốn bay tới lão tổ ma cung nữa!

Ngay khi sâu tiên trở về trong nháy mắt, mũi tên màu đỏ đã tập kích tới, lão tổ ma cung hừ lạnh một tiếng, cũng không có nhìn vết thương trên tay, trực tiếp đưa ra chop, trong nháy mắt đã chop được một nắm mũi tên to thô như trẻ con kia!

Nhìn mưa mũi tên sắc bén lại bị lão tổ Ma cung tiện tay tóm được, rồi quỷ dị vỡ vụn ra, trong nháy mắt hóa thành một luồng sương mù màu đỏ sẫm ngập tràn hương.

Cảm giác được nhưng luồng dương mù đó khác thường, song lão tổ ma Cung lại chẳng thèm để ý, tu vi của lão ta đã tới cảnh giới như thế, chẳng có loại độc vật nào làm gì được lão ta, vì thế mặc dù lão ta biết những luồng sương đỏ sẫm này là loại kịch độc, song cũng không để ý cho lắm mà ngược lại với ma khí thôn tính bị loại sâu bạc thôn tính đã thương tay lão ta thì hơi kiêng kỵ.

Lão tổ ma cung nhìn miệng vết thương trên tay, sắc mặt cực kỳ khó coi, tay lão ta run lên, trong nháy mắt một đám ma khí đen bao trọn quanh tay, lát sau, ma khí tan đi, cả bàn tay đã khôi phục lại như ban đầu, trên tay lão ta chẳng có tí vết thương nào cả.

Nhưng thứ sâu bạc kia lại có thể khiến lão ta vị thương là do lão ta quá sơ xuất chủ quan! Thực ra lão tổ ma Cung biết rất rõ nhưng sâu bạc đó hẳn là một loại linh trùng, nhưng toàn thân có màu bạc như thế, thân thể linh trùng gần như trong suốt, cho dù lão ta có sống hơn một nghìn năm cũng chưa từng gặp qua bao giờ.

Nhất là những thứ này thoát nhìn như sâu tầm thường, chẳng những có thể thôn tính ra thứ ma khí thôn tính lão luyện ra được, lại còn có thể làm lão ta bị, đây là điều chưa từng có từ trước tới nay, loại linh trùng lợi hại như thế lão ta cũng chưa từng nghe thấy nói ở giới tu chân.

Tu vi tu sĩ sau khi đột phá lên nguyên anh thân thể sẽ trở nên cứng rắn, hay nói một cách khác là không có vật nào có thể khiến thân thể cứng rắn đó làm bị thương, mà loại linh trùng có thể khiến tu sĩ hóa thân bị thương lại càng ít, trừ phi là một trong mười loại linh trùng thượng cổ đứng hàng đầu trong truyền thuyết kia mới có lực công kích lợi hại như thế!

“Nha đầu thối, ngươi cho là bằng những con sâu này có thể đối phó được với bản tôn sao? Lại còn dám thôn tính ma khí của bản tôn nữa, quả thật không biết sống chết!” Lão tổ ma Cung nhìn thẳng vào đám sâu tiên đang bay múa quanh Lâm Nguyệt, sắc mặt đen kịt.

“Lão tổ Ma Cung, giữa ngươi và ta chẳng có thù oán gì lắm, là ngươi cứ nhất mực khăng khăng làm khó, ta bắt đắc dĩ lắm mới phản kháng mà thôi! Nếu ngươi chịu ta cho ta, ta dĩ nhiên cũng sẽ không đắc tội tới tu sĩ hóa thân như ngươi làm gì!”

Trong lòng Lâm Nguyệt biết rõ mình bây giờ không phải là đối thủ của lão tổ ma Cung, dựa vào sâu tiên, có lẽ cũng khiến đối phương tạm thời kiêng kỵ mấy phần, nhưng nếu thật sự chọc giận lão tổ ma Cung, chỉ sợ mình muốn toàn thân lui đi là rất khó!

Vì thể hiện giờ nàng chỉ hy vọng mượn uy thế của sâu tiên khiến lão tổ ma cung bỏ ý định bắt nàng lại. Đương nhiên, đối với điều này, trong lòng Lâm Nguyệt cũng chẳng hy vọng mấy, dù sao nàng có thể chất cực phẩm hiếm thấy, thật khó khăn lắm mới bị Lão tổ Ma cung bắt gặp, sao đối phương dám tha đơn giản như thế chứ? Hơn thế, chuyện này còn liên quan đến mấu chốt đối phương có thể đột phá lên hóa thân hậu kỳ nữa chứ?

“Nực cười, bản tôn phải làm thế nào còn cần nhóc con nhà ngươi nói nữa sao? Ngươi đã không chịu đi vào khuôn khổ vậy để cho bản tôn xem thử xem ngươi có bản lĩnh thế nào!” Nói xong hơi thở toàn thân lão tổ đột nhiên bùng phát ra trong nháy mắt!

UY lực dồi dào thuộc về tu sĩ hóa thân trực tiếp áp thẳng tới Lâm Nguyệt, màn khói đen quanh thân thể lại mãnh liệt thêm, lần nữa đưa tay ra chụp lấy Lâm Nguyệt!

“phốc!”

Uy áp khổng lồ nháy mắt ập tới, sắc mặt Lâm Nguyệt trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, nàng giờ mạnh tay lên, hai mắt nhìn lão tổ ma cung chăm chăm, tâm niệm trong đầu, sâu tiên quay quanh nàng như mũi tên bắn thẳng về phía lão tổ Ma cung, cùng lúc đó Hương lưỡi đao cũng đồng thời vung lên chém thẳng về phía lão tổ ma cung!

Trong lòng Lâm Nguyệt biết trận chiến này không thể tránh khỏi, còn nàng lại không phải là đối thủ của lão tổ ma cung, nếu nàng thua bị lão tổ ma cung bắt làm tù binh, vậy thì kết cục của Liên Thành cũng chẳng tốt tý nào!

Vì thế nàng nhất định phải nghĩ ra cách chặn lão tổ ma cung lại, lại còn phải nghĩ cách chạy trốn, hơn nữa còn phải mang theo Liên Thành, đương nhiên, nếu lúc này có thể nhân cơ hội diệt trừ Diệp Khuynh Tuyết thì đó chẳng còn gì tốt hơn cả!

Lâm Nguyệt vừa một bên dùng thân niệm chỉ huy sâu tiên công kích lão tổ ma cung, vừa không ngừng dùng mọi thủ đoạn đi hóa giải công kích của đối phương, cũng chậm rãi lùi về hướng chỗ Liên Thành.

Dưới uy áp của tu sĩ hóa thân, lại phải bắt giác đối mặt với công kích có uy lực cực lớn của đối phương, Lâm Nguyệt dù có mạnh mẽ tới mức nào chẳng nữa, giờ phút này cũng ứng phó luống cuống cả chân tay, chật vật vạn phần.

Ngoài thần thuật bên ngoài ra, lá bài tẩy lớn nhất của nàng chính là hương độc thượng cổ, vừa rồi nàng lợi dụng cơ hội lão tổ ma cung bị thương, đã phát ra độc tiễn, muốn nhân cơ hội lúc đối phương không đề ý bị độc tố xâm nhập, nhưng hương độc thượng cổ có ảnh hưởng đến đâu với lão tổ ma cung thì điểm này nàng hoàn toàn không cách nào xác định nổi!

Mặc dù hương độc thượng cổ lợi hại, nhưng sau khi trải dụng hợp với bí quyết thiên cổ Lưu hương, thì độc tố có thể phát huy tới đâu có liên quan tới nàng, tu vi của nàng ước chừng kém lão tổ ma cung hai cấp, vì thế hiệu quả của hương độc thượng cổ nàng thật sự chẳng có tỷ lệ tin nào.

Lâm Nguyệt cũng không phải là người cổ hủ, biết rõ mình không phải là đối thủ của đối phương, vẫn muốn như thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng dĩ nhiên không làm thế, vì vậy lúc lão tổ ma cung xuất hiện, nàng đã nghĩ cách xem chạy trốn thế nào, chỉ là liên tục không có cơ hội mà thôi!

Ầm!

Lại một tiếng nổ trầm đục vang lên, Lâm Nguyệt lại lần nữa giao đấu trên không với đối phương, bị đối phương đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt nàng chỉ cảm thấy ngực đau một trận kịch liệt, khí huyết sôi trào nhộn nhạo, lại phun một ngụm máu ra ngoài.

Sắc mặt Lâm Nguyệt hơi tái nhợt nhìn lão tổ Ma cung đang nhe răng cười đi về phía nàng, trong mắt chột lóe lên bối rối. Thấy sắc mặt Lâm Nguyệt tái nhợt, vẻ mặt hoảng loạn mãi, lão tổ Ma cung cho rằng nàng đang sợ hãi, lập tức phát một tay đánh văng sâu tiên ra, vừa đắc ý đi về phía Lâm Nguyệt cười lạnh bảo, “Nha đầu thối, ngoan ngoãn đi theo lão phu thôi!”

Nói xong, bàn chân bước một bước trong nháy mắt xuất hiện ngay bên cạnh Lâm Nguyệt, sau đó đưa tay ra tóm lấy Lâm Nguyệt.

NHưng đúng lúc này trong mắt Lâm Nguyệt chột lóe lên tia tàn nhẫn, hai tay néo động linh quyết, nhẹ nhàng hướng lão tổ ma cung, giọng nũng nịu quát lên, “Phản cảnh, mở!”

Giọng vừa dứt, cảnh vật chung quanh đột nhiên thay đổi, lão tổ ma cung chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, trong nháy mắt bầu trời xanh lam đã không thấy, lão ta đã đặt mình trong màn sương màu đỏ dày đặc, Lâm Nguyệt vốn ở trước mặt đã không thấy đâu nữa.

“Đây là... Ảo cảnh ư?”

Trước mắt đột nhiên biến hóa lại không thấy bóng Lâm Nguyệt đầu, lão tổ ma cung hơi ngẩn ra, tiện đà cười lạnh một tiếng.

“Nha đầu thôi, ngươi cho là một tu sĩ nguyên anh hóa ra ảo cảnh có thể vây khốn được ta sao? Quả thật là không biết lượng sức!” Lão tổ Ma cung cười lạnh mãi, hai tay liên tục cup, rõ ràng muốn trực tiếp cậy mạnh để phá vỡ ảo cảnh!

Trong nháy mắt toàn bộ ảo cảnh truyền đến một trận ầm ầm công kích, từng tiếng nổ vang lên, toàn bộ ảo cảnh bắt đầu không chịu nổi sắp sụp đổ.

Ngoài ảo cảnh, mặt Lâm Nguyệt tái nhợt như tờ giấy, trong miệng máu tươi tràn ra không ngừng, hai tay nhéo nhanh linh quyết, đem toàn lực không chế phản cảnh sắp sụp đổ.

Ảo cảnh được nàng khống chế, với tu vi hiện giờ của nàng, chỉ cần tạm vây khốn tử ngao Đạo quân có tu vi hóa thần sơ kỳ cũng không vấn đề gì, nhưng tu vi lão tổ Ma cung quá cao, thực lực quá mạnh, muốn vây lão ta hoàn toàn lại rất khó.

Với tu vi trước mắt của nàng, tối đa chỉ có thể vây khốn lão tổ ma cung chỉ trong mười giây ngắn ngủi, hơn nữa vào lúc này vì lão tổ ma cung trong ảo cảnh công kích thậm tệ nên nàng cũng phải trả giá không nhỏ!

Ảo cảnh do nàng khống chế cũng tương liên với thần hồn của nàng, ảo cảnh bị công kích, nàng cũng chịu một phần áp lực, dưới công kích không ngừng của lão tổ ma cung, nàng gần như bị thương nặng, thậm chí suýt nữa trong mười giây ngắn ngủi cũng hết cách chống đỡ!

“Liên Thành sư huynh!”

Trong ảo cảnh lại truyền tới trận nổ mơ hồ, thân thể mềm mại của Lâm Nguyệt run lên, lại phun ra ngụm máu tươi lần nữa, sắc mặt nàng tái nhợt, không kìm được truyền âm về phía Liên Thành!

Mới vừa rồi lúc nàng vây khốn lão tổ ma cung, đã lợi dụng truyền âm để nhắc nhở Liên Thành, muốn trong mười giây ngắn ngủi vây khốn lão tổ Ma cung thì giải quyết Diệp Khuynh Tuyết ngay, cho dù không giải quyết được cũng phải thoát khỏi dây dưa của đối phương, nhân cơ hội cùng nàng chạy trốn!

Gần như Lâm Nguyệt truyền âm về phía Liên Thành trong nháy mắt, trong không trung truyền tới một trận va chạm khổng lồ, ngay sau đó, trận đấu trên không trùn cùng lúc có hai bóng tách ra, sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết trắng bệch miệng đầy máu, chẳng dám tin nhìn Liên Thành. Nàng ta bị thương!

Nàng ta không sao nghĩ ra nàng ta thế mà bị thương dưới công kích của đối phương chứ! Mặc dù Liên Thành cũng chẳng khá hơn nàng ta là bao, hai người chỉ có thể coi là cả hai bên đều thiệt hại, nhưng kết cục như thế lại khiến cho Diệp Khuynh Tuyết suốt một thời gian kiêu ngạo chỉ coi Lâm Nguyệt như đối thủ duy nhất không cách nào tiếp nhận nổi.

Bởi vì có thần khí không gian hỗn độn nghịch thiên trong tay như thế, thực lực bản thân thời gian qua rất ổn với tu sĩ cùng cấp, thời gian qua Diệp Khuynh Tuyết chẳng coi tu sĩ ngang cấp ra gì, kẻ nàng ta kiêng kỵ duy nhất chính là Lâm Nguyệt.

Đương nhiên điều này có liên quan tới năm đó trên trận tử thí Côn Lôn nàng ta thu Lâm Nguyệt, nhưng dù là thế trong lòng nàng ta Lâm Nguyệt có thể thắng được chẳng qua là có vận khí tốt mà thôi, trong lòng nàng ta liên tục không tin thực lực Lâm Nguyệt mạnh hơn nàng ta!

Hiện giờ cùng đánh một trận với Liên Thành, lại khiến cho nàng ta bị đả kích nặng nề, nàng ta không ngờ, và cũng không tin nổi Liên Thành, thực lực không ngờ mạnh mẽ, không phân biệt cao thấp với nàng ta.

Trận đấu pháp này nàng ta đã mấy lần ra đòn sát thủ, mới miễn cưỡng khống chế được đối phương, mà đối phương phản kích cũng tương tự khiến cho nàng ta bị thương nặng!

Người này mạnh mẽ hung hãn, nếu cứ để cho hắn tiếp tục trưởng thành, sau này tất thành họa lớn, vì thế hôm nay hắn ta phải chết!

Diệp Khuynh Tuyết vẻ mặt dữ tợn, thần sắc oán độc nhìn thẳng Liên Thành, giờ phút này nàng ta chân chính nổi lên sát khí với Liên Thành! Mặc dù đối phương trông không tệ, là một mỹ nam, nhưng với nàng ta mà nói, không thể vì nam nhân nàng ta sử dụng mà chẳng có chút giá trị lợi dụng nào, hơn thế kẻ trước mắt còn trở thành chướng ngại của nàng ta nữa!

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết oán độc nghĩ tới, lại ra tay lần nữa, nhưng đúng lúc này, một luồng sáng đỏ ập tới, lúc nàng ta không kịp đề phòng đã chém mạnh lên đầu nàng ta!

Diệp Khuynh Tuyết quá sợ hãi, trong lúc nguy cấp, thân hình vội vàng lùi lại sau, song vẫn chậm một bước, dù tránh được không bị chém làm hai khúc, nhưng cánh tay thì đã bị chặt đứt đến vai!

“A...”

Diệp Khuynh Tuyết hét thảm một tiếng, tay trái đè chặt miệng vết thương chảy máu như suối, trợn to mắt như sắp nứt nhìn về phía Lâm Nguyệt rít lên, “Lâm Nguyệt!”

Sắc mặt Lâm Nguyệt chẳng tốt hơn Diệp Khuynh Tuyết là bao, thậm chí sắc mặt còn trắng bệch khó coi hơn cả Diệp Khuynh Tuyết, song nàng lại không lên tiếng, mà nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết ánh mắt bùng lên sát khí mạnh mẽ! Sau khi cho một kích chém đứt tay Diệp Khuynh Tuyết, lại lần

nữ tung một chưởng về phía đối phương!

Một chưởng này Lâm Nguyệt gần như dốc hết toàn lực, giờ phút này nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu đó là muốn xóa sạch Diệp Khuynh Tuyết hoàn toàn ở thế giới này đi!

Ảo cảnh sẽ bị lão tổ Ma cung phá bất cứ lúc nào, nếu lão tổ Ma cung phá được ảo cảnh, với Lâm Nguyệt mà nói, đó chính là họa ngập đầu, nhưng giờ giết Diệp Khuynh Tuyết là thời cơ tốt nhất, hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết bị thương nặng vì Liên Thành, nàng cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, nếu mà bỏ lỡ cơ hội này, đợi khi Diệp Khuynh Tuyết khôi phục lại, sau này muốn giết chết nàng ta cũng rất khó khăn!

Chính bởi thế nên mặc dù Lâm Nguyệt biết mình bây giờ mà cử động giết chết Diệp Khuynh Tuyết là cực mạo hiểm, song nàng vẫn làm vậy!

Bất ngờ bị Lâm Nguyệt chém đứt một cánh tay, khiến Diệp Khuynh Tuyết lúc nào cũng theo đuổi cái đẹp hoàn mỹ giờ phút này lọt vào điên cuồng.

Giờ phút này mặc dù nàng ta bị thương nặng, lại bị chém đứt một tay, nhưng thấy Lâm Nguyệt công kích nàng ta, nàng ta cũng không khoan tay chịu chết, chỉ thấy hai tròng mắt nàng ta đỏ ngầu lên, ánh mắt điên cuồng sắc như dao bắn về phía Lâm Nguyệt, mặt mũi méo mó vẩy vẩy ác độc, đồng thời tay trái tung một chưởng ra, thần thái điên cuồng cất giọng hét khàn khàn chói tai nói, “Lâm Nguyệt, ta muốn giết ngươi!”

Ầm! Một tiếng trầm đục, cả thân thể mềm mại của Lâm Nguyệt lao đảo, máu tươi trào ra, sắc mặt đỏ càng thêm trắng bệch không máu, còn Diệp Khuynh Tuyết bị một chưởng kia đánh mạnh bay ra ngoài mười trượng, rồi rớt thẳng từ trên không trung xuống, đập mạng xuống đất, đồng thời máu tươi tuôn trào như suối!

“Lâm Nguyệt!”

Diệp Khuynh Tuyết vừa kinh sợ, lần đầu tiên dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Lâm Nguyệt, giờ phút này Lâm Nguyệt trong mắt nàng ta, đã giống như một sát thần vậy, khiến nàng ta sợ hãi mãi.

“Lâm Nguyệt! Nếu ngươi giết ta, sư phụ Từ Ngọc đạo quân của ta tất nhiên không tha cho ngươi đâu!”

Cảm giác được Lâm Nguyệt giờ phút này muốn quyết tâm giết chết mình, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết ngoài hoảng sợ đồng thời cũng cực không cam lòng, thần sắc nàng ta dữ tợn như ác quỷ cứ nhìn trừng trừng Lâm Nguyệt, ánh mắt oán độc đến mức như sắp phun ra chất độc vậy.

Vẫn chưa chết sao? Lòng mày Lâm Nguyệt cau chặt lại, bàn chân điểm nhẹ, bước ra một bước, đồng thời đưa tay ra lần nữa, chuẩn bị loại bỏ Diệp Khuynh Tuyết hoàn toàn, nhưng đúng lúc này ảo cảnh lại xuất hiện chắn động lần nữa, Lâm Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt thay đổi lớn, động tác trong tay trong nháy mắt dừng lại!

“Đáng chết! Không còn kịp nữa rồi!”

Sắc mặt Lâm Nguyệt biến đổi, hơi tiếc hận nhìn Diệp Khuynh Tuyết một cái, sau đó thu mắt lại, quyết đoán lao thẳng về phía Liên Thành đang bị thương nặng, tóm một phát vào bả vai đối phương, rồi nhanh chóng lao thẳng về hướng địa ngục ma hải mà đi.

“Muốn trốn sao?”

Biến cố bất ngờ, Diệp Khuynh Tuyết dĩ nhiên đã nhận ra, giờ phút này nàng ta thấy Lâm Nguyệt mang theo Liên Thành phải đi ngay, tự nhiên cũng không trơ mắt để nàng rời đi, lập tức cố gắng gượng không để ý vết thương trên người, một tay vừa bấm linh quyết, phi kiếm trong tay nháy mắt hóa thành luồng sáng sắc bén đánh thẳng về phía Lâm Nguyệt.

Ánh đao sắc đánh tới trong nháy mắt, động tác Lâm Nguyệt cũng không dừng lại, Hương lười đao trong tay chẳng do dự vung lên!

Giờ phút này Diệp Khuynh Tuyết bản thân bị thương nặng, một kích này chỉ muốn ngăn chặn Lâm Nguyệt lại, ngăn cản nàng và Liên Thành rời đi trước khi Lão tổ Ma cung thoát khỏi vây khốn, vì thế một kiếm này mặc dù nhìn có vẻ sắc bén song chẳng có uy lực là mấy.

Lâm Nguyệt chỉ vung hương lười đao lên, đã hóa giải công kích đối phương, chỉ là vận tốc của nàng cũng bị ảnh hưởng khẽ dừng lại chút!

Mà đúng lúc này, một tiếng nổ âm không lồ vang lên, ảo cảnh đã bị phá vỡ hoàn toàn, bóng lão tổ ma cung trong nháy mắt xuất hiện, trực tiếp hóa thành luồng khí đen vọt theo hướng Lâm Nguyệt!

Ảo cảnh bị phá, tinh thần Lâm Nguyệt cũng bị đánh lay, lại không khống chế nổi phun ra mấy ngụm máu, thân thể mềm mại trên không trung bất giác lao đảo.

“Sư muội Lâm nguyệt...”

Liên Thành thấy nàng như thế, biết rõ nàng bị thương rất nặng, bất giác quan tâm. Song hần hiện tại cũng bị thương nặng như thế, mặc dù lo lắng cho Lâm Nguyệt song lại lực bất tòng tâm, thậm chí cả bay trên không cũng phải dựa vào Lâm Nguyệt mới làm nổi!

“Lão tổ Ma cung đã thoát khốn, không kịp nữa rồi, chúng ta vào thẳng địa ngục Ma hải thôi!” Lâm Nguyệt nhìn thoáng qua lão tổ Ma cung đuổi theo, cắn răng một cái, trên mặt lóe lên tia quyết tuyệt, cũng mặc kệ Liên Thành có đồng ý hay không, nín mạnh hần lại, lao về dưới địa ngục ma hải!

“Nha đầu thối, đừng mơ trốn!”

Lão tổ Ma cung nhìn ra ý đồ của Lâm Nguyệt, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, đưa một tay đánh thẳng về phía Lâm Nguyệt.

Ma khí khổng lồ, hóa thành một chưởng ấn khổng lồ đánh tới lâm Nguyệt, thần sắc Lâm Nguyệt chợt lóe, đồng thời cũng không chút do dự đánh ra một chưởng đỡ!

Bùm một tiếng, song phương cùng đánh trong nháy mắt, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình bị chưởng lực khổng lồ đó đánh cho vỡ nát, máu từ thất khiếu chảy ra thoát nhìn trong rất dọa người.

Mà nàng và Liên Thành đều cùng bị chưởng lực khổng lồ ấy đánh xuống, như điều đứt dây rớt thẳng xuống dưới, trong nháy mắt bóng hai người chìm hoàn toàn vào trong màn sương mù dày đặc kia.

“Đáng chết!”

Lão tổ ma cung nhìn biển sương mù dày đặc cuộn cuộn mênh mông sôi trào phía dưới, sắc mặt cực kỳ khó coi, toàn thân tỏa ra lệ khí nồng nặc, chưa từ bỏ ý định tỏa ra thần thức khổng lồ, thăm dò tra xét vào màn sương dày đặc, nhưng vẫn không dám tiến vào sâu trong biển sương mù đuổi theo Lâm Nguyệt.

Địa Ngục Ma Hải nổi tiếng khắp giới tu chân, với địa ngục ma hải, lão tổ ma cung với một lão yêu quái sống hơn nghìn năm đối việc này hiểu rất rõ, mà chính vì hiểu rõ địa ngục ma hải nguy hiểm tới mức nào, nên lão ta cũng không dám đi vào, cần gì bị ngọc tuyệt hương cốt mê hoặc chứ, đều khiến cho lão ta chẳng dám bước vào địa ngục ma hải một bước!

Địa ngục ma hải cực kỳ thần bí, cũng cực kỳ nguy hiểm, trăm ngàn năm qua, tất cả các tu sĩ tiến vào địa ngục ma hải chẳng một ai sống sót!

Vì thế cứ việc lão tổ ma cung không cma lòng, nhưng cũng không dám đuổi theo, mặc dù lão ta vô cùng tiếc hận mất một lô đỉnh cực phẩm, nhưng những thứ đó dù sao vẫn chẳng bằng tính mạng quan trọng của bản thân, sở dĩ lão ta muốn vội vã đột phá lên hóa thần hậu kỳ cũng chỉ vì tuổi thọ đã sắp hao hết, mục đích gì cũng là vì muốn được sống thêm lâu hơn chút mà thôi!

Vì thế giữa hai thứ lợi và hại, lão ta lựa chọn buông tha! Dù sao không có một lô đỉnh cực phẩm, thì đại khái lão ta có thể tìm cái khác, nhưng tính mạng không còn, thì cái gì cũng chẳng có nữa không phải sao?

Hơn thế, không có Lâm Nguyệt ngọc tuyệt hương cốt kia, hiện giờ ở chỗ này chẳng phải còn có một Thủy Linh thể hay sao? Mặc dù Thủy Linh Thể chẳng có hiệu quả tốt bằng ngọc tuyệt hương cốt, nhưng có ít còn hơn không, hơn nữa Thủy Linh Thể cũng được coi như một lô đỉnh khó được ở giới tu chân!

Nghĩ đến đây, tâm tình buồn bực của lão tổ Ma cung bị quét sạch, bỗng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Khuynh Tuyết.

Nữ tử ngã ngồi dưới đất đứt một cánh tay, thoát nhìn hơi chật vật chút, nhưng bất kể thể chất hay dung mạo đều kém hẳn với cái kẻ nữ tu tên Lâm Nguyệt kia, hơn nữa lại còn là kẻ bị phá nguyên âm, nhưng tư sắc thể này cũng coi như là một mỹ nhân hiếm có khó gặp của giới tu chân, hơn nữa còn là Thủy Linh Thể, nếu đã mất đi một đại mỹ nhân phía trước, thì đem nàng ta thay thế tạm cũng được lắm!

Đánh giá Diệp Khuynh Tuyết một lát, lão tổ Ma cung âm thầm gật nhẹ đầu, sau đó bước một bước ra, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Diệp Khuynh Tuyết.

Diệp Khuynh Tuyết dưới cái nhìn trong nháy mắt của lão tổ ma Cung, trong lòng lạnh xuống, làm nữ nhân, tâm tư thời gian qua của nàng ta rất nhạy bén, gần như lúc lão tổ Ma cung nhìn về phía nàng ta, nàng ta đã biết trong lòng lão tổ ma cung nghĩ gì rồi!

Thấy lão tổ ma cung đến, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cực kỳ bất an, nàng ta lặng lẽ lấy truyền âm phù ra, định truyền âm với tư Mặc ly xin giúp, nhưng truyền âm phù vừa lấy ra, nàng ta lại thấy thân thể cứng đờ, ngay sau đó tay chợt nhẹ hẫng, truyền âm phù đã bị lão tổ ma cung cướp được.

“Tiền bối...”

Mặc Diệp Khuynh Tuyết liền biến sắc, không kịp được mở miệng nói.

“Thế nào? Định truyền âm cho Ly Nhi sao?” Lão tổ ma cung mặt không đổi nhìn Diệp Khuynh Tuyết, lạnh lùng mở miệng.

“Tiền bối là sư phụ Tư mặc ca ca, vãn bối lại gặp được lão nhân gia ngài, vì thế muốn nói cho Tư mặc ca ca biết đề huynh ấy đến gặp ngài mà thôi!”

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết bất an, cố cười vui vẻ, thủ thi thủ thi nói, do bị thương nặng nên sắc mặt hơi tái nhợt, thần thái ấy thoát nhìn mới đáng yêu điểm đậm làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 234: Tâm Tư Liên Thành

“Không cần, Ly Nhi giờ còn có chuyện, cần gì phải lãng phí thời gian với nó chứ? Thêm nữa bản tôn và đồ nhi bản tôn muốn gặp, thì có thể gặp bất cứ lúc nào, cần gì người tới an bài chứ?” Lão tổ ma cung cười lạnh, cầm truyền âm phù trong tay khẽ dùng sức một cái, trong nháy mắt truyền âm phù hóa thành bột phấn.

“Nhóc nha đầu, người đừng phí tâm tư làm gì nữa, bản tôn nhìn trúng người, sau này người chính là người của bản tôn rồi!”

Nói xong, tay lão tổ Ma cung vung lên, trong nháy mắt chụp Diệp Khuynh Tuyết vào tay.

“Tiền bối! Ngài định làm gì thế?”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết thay đổi, vô thức muốn giãy giụa nhưng vì tu vi của nàng ta chênh lệch quá xa với tu vi lão tổ Ma cung, lại bị thương nặng, đã bị lão tổ ma cung kiềm chế không thể động đậy được.

“Hắc hắc, làm gì hả? Bản tôn nói rồi, người không nghe thấy sao?” Lão tổ ma cung cười hắc hắc lạnh lùng.

“Tiền bối, ngài không thể làm vậy, vãn bối là người của Tư Mặc ca ca mà! Thêm nữa, không phải ngài nhìn trúng Lâm Nguyệt đó sao? Nàng ta đã bị thương nặng, trốn không xa, vãn bối sẽ đi giúp ngài tóm nàng ta trở lại..”

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt, điềm đạm đáng yêu khẩn cầu, trong lòng hận tới mức suýt hộc máu. Tại sao có thể vậy chứ? Lão tổ Ma cung không phải coi trọng Lâm Nguyệt đó sao? Hơn nữa Lâm Nguyệt còn là thân thể ngọc tuyết hương cốt gì đó trong truyền thuyết nữa, một thể chất lô đỉnh cực phẩm như thế, sao lão ta lại có thể khinh địch mà tha như thế chứ?

Lão ta không phải là nên đuổi theo Lâm Nguyệt, sau đó đem con tiện nhân ấy đi, coi nàng ta là lô đỉnh để tu luyện sao? Vì sao hiện giờ lại ra tay với nàng ta chứ?

Không, không phải là vậy, kẻ hãn phải trở thành lô đỉnh là Lâm Nguyệt mới đúng, tuyệt đối không phải nàng ta!

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết hoảng sợ tột độ, hiện giờ tất cả mọi thứ đều thoát khỏi khống chế nàng ta, điều này khiến nàng ta thoáng sợ loạn cả lên.

Trong lòng nàng ta, hãn là lúc lão tổ Ma cung xuất hiện, sau đó coi trọng Lâm Nguyệt, rồi cưỡng chế mang Lâm Nguyệt đi, hơn nữa còn giúp nàng ta giết Liên Thành mới phải, chứ không phải là để lâm Nguyệt và Liên Thành chạy trốn, kết quả lại khiến cho nàng ta luẩn lạc trở thành lô đỉnh của lão tổ ma cung... Chuyện không phải là vậy...

Vì sao Lâm Nguyệt bị thương nặng vậy mà không chết, vì sao nàng ta ở trong tay lão tổ ma cung mà còn có thể chạy thoát chứ?

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết ngoài sợ hãi ra, thì lại càng thêm oán hận với Lâm Nguyệt, hận ý ấy ngập trời mãnh liệt, gần như không cách nào che giấu nổi, khiến cho mặt nàng ta trở nên méo mó vằn vẹo!

“Nhóc nha đầu, chút tâm tư này của người, còn muốn lừa gạt bản tôn sao? Người làm như bản tôn thèm muốn người lắm không bằng ấy hử? Bằng tư sắc này của người, lại là kẻ bị phá nguyên âm tàn hoa bại liễu, dĩ nhiên là kém hãn với con nhóc kia rồi, nếu không phải con nhóc kia rơi vào địa ngục ma hải, hãn phải chết là cái chắc thì người thấy bản tôn nguyện ý muốn người sao?”

“Gi? Vậy, tiền bối, ngài nói là bọn chúng đã chết rồi sao?”

Nghe thấy lời lão tổ ma cung nói, Diệp Khuynh Tuyết ngẩng phắt đầu lên, hơi không tin hỏi thất thanh. Về mặt nàng ta vẫn vì oán hận cực độ mà méo mó, nhưng hai mắt thì phát ra tia vui mừng mãnh liệt, thoát nhìn rất quý dị.

“Hừ, vào địa ngục ma hải rồi dĩ nhiên là chết không sống nổi, nếu không sao bản tôn lại đơn giản tha cho nó chứ?”

Nhớ tới thiếu nữ tuyệt sắc kia, trong mắt lão tổ ma cung chột lóe lên vẻ tiếc hận, nữ tu đó chẳng những tu vi đầy đủ, hơn nữa còn là thể chất lô đỉnh cực phẩm vạn năm khó gặp nữa, chết như thế, thật tiếc quá!

Lâm Nguyệt chết rồi ư? Ha ha, cuối cùng con tiện nhân kia cũng chết rồi!

Diệp Khuynh Tuyết mừng rỡ trong lòng, nếu không ngại có lão tổ ma cung ở đây, nàng ta gần như không kìm được cười lớn tiếng, mấy chục năm qua, nàng ta liên tục ước gì Lâm Nguyệt chết, Lâm Nguyệt sống một ngày, nàng ta như bị ghen hờn vậy, trong lòng khó chịu không nổi, hiện giờ con tiện nhân ấy cuối cùng cũng chết, chết hoàn toàn rồi!

Diệp Khuynh Tuyết cũng không hoài nghi lời lão tổ Ma cung nói, nàng ta thực sự không phải kẻ ngu, ngược lại còn rất thông minh, với tu vi hóa thân trung kỳ của lão tổ ma cung cũng không dám tiến vào trong vù hải kia, có thể thấy biến sương mù đó nguy hiểm tới mức nào, mà Lâm Nguyệt và Liên Thành hai người đó đều bị thương nặng như thế, trốn trong biến sương mù dĩ nhiên như lão tổ ma cung nói thì hãn phải chết là cái chắc!

“Thế nào? Người hình như có vẻ cao hứng lắm nhỉ? Người và nhóc con kia có thù oán gì hả?”

Lão tổ ma cung là ai cơ chứ? Với kẻ như lão yêu quái ấy sống hơn nghìn năm dĩ nhiên cũng không phải không phát hiện ra thay đổi của Diệp Khuynh Tuyết, lập tức sắc mặt khó coi lạnh giọng hỏi.

“Ta...”

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết cả kinh, vội phục hồi lại tinh thần, định mở miệng, lại bị lão tổ ma cung cắt ngang, “Nếu con nhóc kia đã chết rồi, thì bắt người thay thế nó, trận chiến này bản tôn tổn thất không ít ma khí, tất cả đều bởi vì người, vì thế dùng người để đền bù là tốt lắm!”

“Không, tiền bối, ngài không thể làm vậy, ngài làm vậy với vãn bối, sau này sao đối mặt với Tư Mặc ca ca được chứ? Tư Mặc ca ca vốn là đồ nhi của ngài cơ mà...” Hai tay Diệp Khuynh Tuyết nắm chặt, vui vẻ mở miệng khấn cầu.

“Sao nào? Người thấy bản tôn chương mất sao?” Thấy Diệp Khuynh Tuyết ba bốn lần cự tuyệt sắc mặt lão tổ Ma cung lập tức sầm xuống.

Trong lòng lão ta, mặt hàng Diệp Khuynh Tuyết như thế có thể trở thành lô đỉnh của lão ta là tạo hóa của nàng ta, giống như nàng ta là nữ nhân mất đi nguyên âm như thế, chỉ cần đối phương là Thủy Linh Thể, bình thường lão ta cũng thấy chương mất, nếu không phải lần này lão ta đấu pháp với Lâm Nguyệt bị tổn thất phần lớn ma khí thôn tính, lão ta cần phải trở về tu bổ lại ma khí, còn Lâm Nguyệt được xem trọng trước thì đã chạy tới Địa Ngục Ma Hải, lão ta cũng không thêm loại tàn hoa bại liễu như thế đâu.

“Không, không, vãn bối không có ý đó, vãn bối chỉ thấy, người giống như vãn bối vậy, vốn chẳng xứng với ngài, hơn nữa vãn bối sớm đã là người của Tư Mặc ca ca rồi, nếu mà theo tiền bối, vậy vãn bối còn mặt mũi nào mà đi gặp tư Mặc ca ca nữa chứ?”

Trong lòng Diệp Khuynh Tuyết vừa kinh lại hoảng, hơn nữa bản thân đang bị thương nặng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Kẻ thống minh như nàng ta, nơi đó sao không rõ, nếu bản thân thật sự trở thành lô đỉnh của lão tổ Ma Cung, lần này nàng ta hoàn toàn xong rồi. Sau này không cần nói tới Quân Tử Huyền mà chính là để tư Mặc Ly biết cũng sẽ không cần nàng ta nữa, ngày sau này cuộc sống của nàng ta có sống cũng không bằng chết.

Diệp Khuynh Tuyết nàng đây là nữ chính của thế giới này, vẫn còn chưa bước lên đỉnh cao nhất trên thế giới, vẫn còn chưa thực sự trở thành người đứng ở trên cao, được vạn người ngưỡng, nàng ta sao cam tâm để bản thân trở thành lô đỉnh hèn mọn mà người người giới tu chân khinh bỉ chứ?

“Hừ, điểm này người không cần phải lo, nếu Ly Nhi biết người là người của bản tôn, dĩ nhiên cũng sẽ không có quan hệ gì với người nữa!” Lão tổ ma cung vốn chẳng chút lay động, lạnh lùng hừ nói.

Tư Mặc Ly đúng là đồ nhi của lão ta, lão ta cũng rất coi trọng tư Mặc Ly, nhưng lão ta cũng không thừa nhận là vì Tư Mặc Ly vì một nữ nhân mà trở mặt với lão, tính cách đệ tử này của lão ta sao lão ta không rõ chứ? Nữ tử này nếu thật sự là người trong lòng hắn, sao hắn lại coi nàng ta như quân cờ đặt ở Côn Lôn chứ? Chỉ sợ sớm đã dùng mọi thủ đoạn đem người này tới Ma cung rồi.

Không thể không nói, lão tổ Ma cung không hổ là sư phụ của tư mặc Ly, lão ta đối với tính cách tư Mặc Ly quả thật rất hiểu.

Trong truyện, Tư Mặc Ly sau khi gặp và yêu Diệp Khuynh Tuyết, quả thật đã làm thế, hơn nữa còn có một lần bắt Diệp Khuynh Tuyết thành tù binh đi Ma Cung, mà cũng vì lần này, Diệp Khuynh Tuyết gặp được Bạch Như Nguyệt bị ép làm lô đỉnh cho lão tổ Ma cung, hơn nữa sau khi rời khỏi Ma cung, đã đem chuyện Bạch Như Nguyệt trở thành lô đỉnh của lão tổ ma cung đi rêu rao khắp nơi bên ngoài, khiến cho sau này Bạch Như Nguyệt chạy ra khỏi Ma cung, đi rất khó khăn trong giới tu chân, trở thành kẻ bị người người chửi mắng, yêu nữ không biết liêm sỉ.

Nhưng một kiếp này, do Lâm Nguyệt thay đổi toàn bộ kịch tình, nữ chính Diệp Khuynh Tuyết không còn mạnh mẽ như trong truyện nữa, một kiếp này tuy rằng nàng ta có dây dưa với Tư Mặc Ly, song cũng không được Tư mặc Ly yêu nàng ta thật sự, mà chỉ coi nàng ta như một quân cờ mà thôi!

Với những điều này, dĩ nhiên Diệp Khuynh Tuyết không biết, trong lòng nàng ta, nàng ta cũng chẳng chút nghi ngờ nào tình cảm của Tư Mặc Ly với mình, nàng ta thấy tư Mặc Ly là thật lòng thích nàng ta, vì thế nàng ta mới có thể nhắc tới Tư Mặc Ly, hy vọng lão Tổ ma cung bỏ đi ý nghĩ muốn bắt nàng ta đi làm lô đỉnh.

Chỉ là hiện giờ lời nàng ta nói cũng chẳng có tác dụng gì, Diệp Khuynh Tuyết bất giác càng hoảng hốt, nói, “Tiền bối...”

Đáng tiếc, lúc này lão tổ Ma cung lại càng không kiên nhẫn được nữa, vốn đã không muốn nghe nàng ta nói gì, điểm thẳng vào chính giữa mi tâm nàng ta, Diệp Khuynh Tuyết chỉ thấy đầu óc trống rỗng, nháy mắt tối sầm, rồi ngất đi.

Lão tổ Ma cung mang theo Diệp Khuynh Tuyết hôn mê đi, nhìn thẳng vào địa ngục Ma Hải cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng, rồi điểm nhẹ chân một cái giấy lát bóng dáng đã biến mất.

Bên kia.

Trong Địa Ngục Ma Hải, giữa màn sương mù màu xám không ngừng sôi trào điên cuồng, ở tận sâu trong hải vực, thấp thoáng có tia sáng rọi tới, nếu có người ở đây dĩ nhiên sẽ nhìn ra được tia sáng này được chia làm hai, một là luồng sáng trắng, lấp lóe trong biển sương mù dày đặc.

Một kích cuối cùng của lão tổ Ma cung đã khiến cho Lâm Nguyệt và Liên Thành bị thương rất nặng, sau khi rơi vào địa ngục Ma Hải, còn chưa kịp mở màn hào quang phòng ngự ra thì đã hôn mê bất tỉnh.

Cả hai mất đi ý thức dần chậm rãi chìm sâu trong biển mù, rồi sau đó vẫn không nhúc nhích, biến mất hoàn toàn trong biển sương xám dày đặc.

Thời gian trôi qua từng chút một, một ngày, hai ngày, ba ngày...

Trong vụ hải, không có trăng trời, cũng phẳng phất như không có cả thời gian nữa, nơi này chỉ có mây mù vô cùng tận, không thấy được chỗ bắt đầu khởi động ở đâu, chung quanh ngoài màu xám sương mù ra thì không còn gì nữa, đừng có nói tới vật sống, mà cả chút hoa cỏ thực vật cũng đều không có.

Nơi này chẳng có tí dấu vết sự sống nào, khắp nơi ngập tràn mùi tử khí, nơi này, giống như một thế giới khác, buồn tẻ, tĩnh mịch, chẳng có tí sự sống nào.

Chẳng biết qua bao lâu, luồng sáng lóe trong sương mù dường như yếu dần, giữa những đám sương mù quay cuồng dày đặc ấy, luồng sáng yếu ớt đó có nguy cơ tan biến bất cứ lúc nào.

Sương mù dày đặc này rất có hại với tu sĩ, nếu không phải Lâm Nguyệt và Liên Thành đều có bí bảo trong người, chỉ sợ sau khi bọn họ rơi vào vụ hải thì sẽ giống y như lời lão tổ ma cung nói đã chết rồi.

Mà hiện giờ sở dĩ bọn họ có thể sống sót, cũng là bởi vận khí của họ khác người thường, Lâm Nguyệt thân có thần cách, trong cơ thể lại có huyết mạch tộc Nguyệt, vì thế sau khi nàng lâm vào hôn mê, thần cách chủ động hộ chủ, lúc này mới khiến nàng tránh được một kiếp.

Còn phần Liên Thành, bản thân mệnh cách của hắn chính là nam chính của thế giới này, tự thân dĩ nhiên cũng có không ít bí mật, mà bí mật của hắn là gì, vậy thì không rõ rồi, chỉ biết là hắn sở dĩ có thể sống sót vì sau khi hắn hôn mê, trong cơ thể hắn chủ động xuất hiện một hạt châu sáng trắng, ánh sáng trắng ấy đúng là do hạt châu đó phát ra quanh thân thể hắn hình thành màn hào quang màu trắng, đã xua tan đám sương mù dày, lúc này mới khiến cho hắn bình yên vô sự.

Chính lúc này cũng tạm thời giữ được mạng hai người mà thôi, nếu bọn họ vẫn không kịp thời tỉnh lại, nếu màn hào quang vỡ tan, tình cảnh của họ sẽ nguy hiểm vạn phần.

Không có thứ gì là bất biến vĩnh hằng, Lâm Nguyệt may mắn một điểm, thân nàng đều có thần cách, vốn thuộc một phần trong người nàng, chỉ cần thần hồn nàng bất diệt, thần cách cũng không biến mất. Còn Liên Thành thì lại khác, tuy hắn tạm thời không ngại, nhưng cũng bởi hạt châu thần bí này, mà viên trân châu dù sao cũng là ngoại vật, nếu linh lực hao hết, hắn sẽ bị nguy hiểm ngay.

Thời gian trôi như nước chảy, chỉ lát đã qua. Một ngày này, màn hào quang màu vàng đột nhiên chớp động kịch liệt mấy cái, thiếu nữ trong mà hào quang chậm rãi mở mắt ra.

Đây là đâu?

Lâm Nguyệt nhìn sương mù ngập tràn dày đặc chung quanh, trong lòng hơi mờ mịt, song trí nhớ trong đầu nhanh chóng ập đến, sắc mặt nàng hơi trắng bệch, hai mắt trở nên sáng rực vô cùng!

Nàng đã nhớ ra rồi, trước khi nàng hôn mê, hình như nàng bị lão tổ Ma cung đánh rớt thẳng vào địa ngục ma hải, nơi này, hẳn ở tận sâu trong địa ngục ma hải rồi.

Đúng rồi, còn có Liên Thành nữa, chẳng biết hắn giờ thế nào rồi nhỉ? Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt nháy mắt ngồi dậy, tọa ra thần thức. Mà Thần thức vừa tản ra, nàng bắt giác biến sắc. Trong truyện có miêu tả liên quan tới địa ngục Ma Hải quả nhiên không sai, sương mù dày đặc này lại có thể cắn nuốt thần thức, tuy phòng ra thần thức này biến mất hơi quý dị, nhưng quả thật đúng là cắn nuốt, nàng tản ra thần thức chừng trăm thước cũng sẽ bị làn sương mù dày đặc này cắn nuốt hoàn toàn, mà tốc độ cắn nuốt như thế cho dù là Lâm Nguyệt cũng bắt giác thấy kinh hãi.

Nhưng may là nàng vốn cùng tề xuống với Liên Thành, vì thế hai người cách nhau không xa, lúc Lâm Nguyệt tản ra thần thức thăm dò hơn ba trăm thước đã tìm được vị trí của Liên Thành.

Lâm Nguyệt vội vàng dùng thần thức lướt qua Liên Thành, thấy hắn tuy vẫn còn hôn mê chưa tỉnh nhưng tạm thời cũng không nguy hiểm lắm, bắt giác thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra nàng và Liên Thành cũng chẳng có giao tình gì, nhưng bởi vì hắn đã từng có thân phận là nam chính của thế giới này nên trong lòng cũng có khác, song sau khi trải qua chuyện kinh hoàng phía trước, ấn tượng của nàng với Liên Thành cũng khá hơn, thêm nữa hiện giờ coi như hai người trải qua một trận hợp tác sinh tử, nàng dĩ nhiên chẳng cách nào mặc kệ Liên Thành được nữa.

Ngoài nguyên nhân này ra, thực ra trong lòng Lâm Nguyệt còn có một lý do cần phải cứu Liên Thành nữa, đó là phải để Liên Thành còn sống, sau này để hắn đi đối phó với Diệp Khuynh Tuyết.

Nhớ tới trước khi hôn mê, suýt nữa thì đã có thể giết được Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng lại bởi vì lão tổ ma cung thoát khốn mà thất bại, trong lòng Lâm Nguyệt thấy hơi đáng tiếc.

Dù sao thì đó là một cơ hội cực tốt để loại bỏ Diệp Khuynh Tuyết cuối cùng lại xảy ra sai sót như thế, điều này khiến trong lòng nàng thấy hơi khó chịu.

Nhưng nàng cũng không nghĩ quá nhiều, dù sao Diệp Khuynh Tuyết thân là nữ chính của thế giới này, chẳng phải dễ bị giết chết như vậy, về điều này trong lòng nàng sớm đã có chuẩn bị.

Thở phào một cái, Lâm Nguyệt nuốt vào một viên đan dược, điều tức một lát, cảm giác tu vi đã khôi phục lại không ít, thương thể trong cơ thể cũng

được ép xuống, có thể đứng lên được, chậm rãi đi về phía Liên Thành.

Tận sâu trong địa ngục ma hải, chung quanh đều là sương mù dày đặc, ngoài màn sương mù dày đặc này ra, cái gì cũng không nhìn thấy, muốn biết tình hình chung quanh, chỉ có dựa vào thần thức, mà màn sương mù quỷ dị này lại có thể cắn nuốt ăn mòn thần thức, trừ điều này ra, có lẽ còn có nguy hiểm khác nữa không rõ, không ngờ sẽ bị rơi vào kết cục thần hồn diệt sạch, chẳng trách mà trăm ngàn năm qua, ngay khi địa ngục ma hải hình thành, tất cả các tu sĩ tiến vào trong địa ngục ma hải đều không một ai sống sót.

Dựa vào chỉ dẫn của thần thức, Lâm Nguyệt nhanh chóng tìm thấy Liên Thành, thấy quanh người Liên Thành có viên hạt châu màu trắng quay quanh, Lâm Nguyệt hơi kinh ngạc, tuy nàng không rõ viên hạt châu màu trắng này là gì, nhưng có thể nhận ra, viên hạt châu màu trắng đó không phải là vật phẩm, hơn nữa ánh sáng trắng sữa do viên châu màu trắng này tỏa ra tựa như là khắc tinh của sương mù xám dày này vậy, chung quanh trong vòng vài thước, sương mù xám dày vốn không dám đến gần.

Chỉ là hiện giờ thoát nhìn viên châu trắng này có ánh sáng hơi âm trầm, luồng sáng phát ra hơi mong manh, chỉ có thể miễn cưỡng bao Liên Thành lại.

Nhìn đến đây, ánh mắt Lâm Nguyệt chợt lóe, nhưng cũng chẳng có mơ ước chiếm giữ, chỉ hơi cau mày, tay mềm gạt nhẹ, tách luồng sáng trắng bao Liên Thành lại ra, sau đó lấy một viên đan dược, bỏ vào miệng đối phương.

Sau khi làm xong tất cả, thấy sắc mặt Liên Thành đã đỡ hơn nhiều, Lâm Nguyệt lúc này mới tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh, bảo vệ Liên Thành, đồng thời cũng bắt đầu điều tức chữa thương.

Chỉ nháy mắt đã qua mấy ngày, Liên Thành vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Lâm Nguyệt đã hơi mất kiên nhẫn rồi.

Nàng không rõ mình đã hôn mê bao lâu, mà sau khi tỉnh lại, vì Liên Thành vẫn hôn mê, nàng lại chẳng cách nào tránh nổi, vì thế đành phải ở lại chỗ này đợi Liên Thành tỉnh lại.

Mà hiện giờ Liên Thành chẳng rõ là do bị thương quá nặng, hay là nguyên nhân nào khác, thế mà đã bảy tám ngày trôi qua, vẫn cứ mãi không tỉnh lại, điều này khiến Lâm Nguyệt đã mất hết kiên nhẫn.

Lần này nàng tới địa ngục ma hải vốn là vì tìm kiếm mảnh vụn tiên khí, cũng không ngờ trùng hợp gặp được Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành, sau đó lại bởi vì lão tổ ma cung xuất hiện, không thể không đấu pháp với đối phương, cuối cùng thân mang trọng thương, rơi vào bên trong địa ngục ma hải.

Hiện giờ cũng không rõ qua bao nhiêu ngày, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không muốn tiếp tục bị vây khốn ở chỗ này nữa. Dù sao nơi này chẳng có tí ngọn cỏ nào, một tia sự sống cũng không có, khắp nơi chỗ nào cũng lộ ra tử khí, cứ ở mãi chỗ này sẽ khiến mọi người trở nên trầm lặng, mà ở lâu dài, chỉ sợ sẽ nảy sinh tâm ma, nếu đúng như thế, vậy thì nhất định nếm trải thất bại rồi!

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt quyết định không tiếp tục ở lại chỗ này nữa, mà ẩn theo manh mối trên miếng sắt, đi tìm mảnh vụn tiên khí, chỉ là hiện giờ Liên Thành vẫn chưa tỉnh, điều này khiến nàng thấy hơi khó xử.

Nàng chẳng có ác cảm nào với Liên Thành, dĩ nhiên cũng không muốn ném thẳng đối phương ở chỗ này, mà khắp trong địa ngục ma hải này đâu đâu cũng nguy hiểm, nếu vội vàng mang hấn theo, đến lúc đó nàng ốc còn không mang nổi mình ốc nữa, sao chiếu cố cho Liên Thành được chứ?

Nhưng Nếu cứ thế mà ném hấn ở lại trong này, nếu hấn có thể tỉnh lại, dĩ nhiên không sao, nếu không thể... Để hấn lại trong này, hay ném hấn đi chịu chết có gì khác đâu chứ.

Lâm Nguyệt trầm tư một lát, cuối cùng cắn răng quyết định mang Liên Thành theo, nếu thật sự có nguy hiểm, cùng lắm thì nghĩ cách ứng phó là được, nếu không ứng phó nổi, thì ngưng ngưng cùng lắm là chết cũng hay...

Từ đó, tính sau này Liên Thành có tỉnh lại cũng không trách nàng được.

Trong lòng đã quyết, Lâm Nguyệt bắt đầu hành động, nhưng nàng cũng không vội xông loạn, mà tâm niệm một lòng, đem sâu tiên thả ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Chương 222 (2)

Ngay sau vài ngày nàng tỉnh lại, nàng đột nhiên phát hiện ra sâu tiên thả ra lúc trước để đối phó với lão tổ Ma cung đã trở lại, hơn nữa không biết có phải ảo giác của nàng không, nàng mơ hồ cảm thấy sau khi sâu tiên thôn tính ma khí của lão tổ ma cung, dường như đã xảy ra chút biến hóa.

Cụ thể biến hóa không lớn, nhưng nếu coi kỹ sẽ thấy trên lưng sâu tiên cả vật thể trong suốt màu bạc có xuất hiện một sợi rất nhỏ, giống như sợi kim tuyến, mà sợi kim tuyến này lóe ra ánh sáng, mà kim tuyến sâu tiên có răng sắc bén và móng vuốt, thoát nhìn rất dữ tợn, không còn đẹp như trước nữa.

Nhìn sâu tiên biến hóa, trong lòng Lâm Nguyệt hơi kinh ngạc, hơn nữa còn phán đoán. Nếu nàng đoán không nhầm thì ma khí tàn mát trên người lão tổ ma cung mới có thể đủ tác dụng để sâu tiên trở nên thành thực, nếu không sau khi sâu tiên này thôn tính ma khí, cũng sẽ không xuất hiện biến hóa như thế.

Nếu thật sự là thế, sau này để sâu tiên thôn tính vài lần, đó chẳng phải là để sâu tiên tiến hóa dần thành thực thể hay sao?

Nghĩ tới khả năng này, dù tính cách Lâm Nguyệt trầm ổn, vẫn không kìm được mà kích động trong lòng.

Sâu tiên thành thực thể, điều này cho dù là Thần Tiên cũng phải đi đường vòng mà sống, nếu có mấy trăm thực thể sâu tiên thế này, thì đến lúc đó, toàn bộ giới tu chân, còn ai là đối thủ của nàng nữa chứ? Mà nàng cần gì phải e ngại bất luận kẻ nào nữa? Cần gì không thể đột phá hóa thân, nàng cũng có đủ lợi thế để đối kháng với tu sĩ hóa thân.

Chưa đợi Lâm Nguyệt tiêu hóa được hết tin vui lớn này, sâu tiên đã nhanh chóng cho nàng một niềm vui vĩ đại. Bởi một cử chỉ vô ý, nàng ngẫu nhiên phát hiện ra sâu tiên này thế mà chẳng bị ảnh hưởng bởi sương mù dày đặc này, cứ đi lại tự nhiên trong vụ hải, hoàn toàn không có khó khăn gì.

Sâu tiên không bị ảnh hưởng bởi sương mù dày, tự thân nàng phiêu lưu sợ đại họa giáng xuống cũng giảm, trong địa ngục ma hải, ngoài đề phòng bản thân không thể dính vào sương mù dày đặc ra, thì nguy hiểm lớn nhất ẩn giấu trong đám sương mù này cũng chưa rõ.

Vì có đám sương mù xám dày ở đây, sau khi tu sĩ tiến vào địa ngục ma hải thì hai mắt mở to mà cứ như mù, vốn chẳng nhìn thấy hoàn cảnh chung quanh, nếu không muốn bước vào hiểm cảnh, chỉ sợ kết cục có con đường chết thôi.

Mà hiện giờ mấy vấn đề này sau khi Lâm Nguyệt có sâu tiên dĩ nhiên lại là vấn đề khác. Sâu tiên này không sợ sương mù xám dày, nàng hoàn toàn có thể thả toàn bộ sâu ra, rồi lại lợi dụng thân hồn dẫn dắt, đem sâu tiên trở thành mắt nàng dùng, cứ vậy thì không phải lo lắng đến thân thức của mình bị sương mù dày thôn tính nữa.

Đúng là nguyên nhân thế Lâm Nguyệt mới quyết định hiện giờ đi tìm mảnh vụn tiên khí, nếu không nàng dĩ nhiên không muốn vội vàng đi mạo hiểm như vậy.

Thả sâu tiên ra, chừng khoảng nửa nén hương, Lâm Nguyệt liền cùng Liên Thành đi về một hướng không nguy hiểm chậm rãi bước đi.

Mặc dù có sâu tiên đi trước dò đường, nhưng nàng vẫn bước đi rất chậm, dù sao nàng tuy đã xem trong truyện, nhưng trong truyện miêu tả liên quan tới địa ngục ma hải rất ít, vốn không viết rõ tình hình bên trong là gì, nàng dĩ nhiên không dám tự ý quá mức.

Dựa theo miếng sắt ghi lại, thì còn một khối mảnh vụn tiên khí cuối cùng nằm ở vị trí trung tâm địa ngục ma hải trên một tế đàn, mà hiện giờ Lâm Nguyệt đang ở vị trí hẳn là bên ngoài địa ngục ma hải, còn phân cách trung tâm bao xa nữa, Lâm Nguyệt cũng không biết.

Nơi đây chẳng có cách nào phát ra thân thức để thăm dò, chỉ dựa vào sâu tiên đi trước một bước dò đường, nếu không có nguy hiểm nàng mới có thể đi qua.

Vì thế lúc Lâm Nguyệt xác định phương hướng, thì bắt đầu chậm rãi đi trong hướng tâm của biển sương mù, trên đường đi rất chậm, bởi vì chẳng cách nào dùng thân thức để dò trước coi, còn sau lưng Liên Thành lại đang hôn mê, cứ vậy khắp nơi ngập tràn hung hiểm, Lâm Nguyệt cũng không vội phi hành, chỉ đành đi bộ.

Diện tích địa ngục ma hải cực lớn, có thể rộng tới cỡ nào, không ai biết rõ, dù sao từ sau khi địa ngục ma hải xuất hiện chưa từng có ai có thể sống mà ra khỏi đây, vì thế tình hình bên trong thế nào cũng không ai biết cả.

Vị trí của mảnh vụn tiên khí ở ngay giải đất trung tâm của địa ngục ma hải, Lâm Nguyệt muốn đi vào trong đó chỉ có thể đi chậm rãi tới, cứ vậy, rất lãng phí thời gian, nhưng lại không thể không nề hà.

Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, cả địa ngục ma hải đâu đâu cũng là biển sương mù dày đặc chen kín, vốn chẳng nhìn thấy Nhật Nguyệt mọc lặn gì, vì thế một lúc sau cả Lâm Nguyệt cũng không rõ là nàng đã đi trong này bao lâu rồi.

Nàng tính cẩn thận thì đại khái cũng tính ra chút, cảm thấy ước chừng bản thân đã đi một quãng khá dài, mà trong quãng thời gian nửa năm đó, tuy Liên Thành vẫn chẳng tỉnh tý nào, song nhờ đan dược tẩm bổ, hơi thở càng ngày càng vững vàng, thương tổn trên người cũng khỏi bảy tám phần, Lâm Nguyệt đoán chừng hẳn cũng sắp mau tỉnh lại rồi.

Thời gian nửa năm, Lâm Nguyệt không ngừng dò dẫm đi về tâm trong biển sương mù, mà suốt dọc đường đi lại không gặp phải uy hiếp nguy hiểm nào, tuy thỉnh thoảng ngẫu nhiên xuất hiện một loại vật chất màu đen do sương mù hình thành xuất ra đánh lên nàng, nhưng lực chút quái sương này lại cực yếu, gần như vừa lộ ra đã bị nàng một đao diệt sạch, hoàn toàn không phí tí sức nào.

Nhưng dù là thế Lâm Nguyệt vẫn không thả lỏng cảnh giác, ngược lại càng vì chậm chạp không gặp nguy hiểm lại càng thêm bất an hơn.

Địa ngục Ma hải tuyệt đối không vô hại như hiện tại nàng thoát thấy, nếu không cũng sẽ không có nhiều tu sĩ ngã xuống trong này đến vậy, mà cho tới tận bây giờ còn chưa có bất cứ kẻ nào có thể tiến vào địa ngục ma hải mà sống sót trở ra.

Điều này nói lên cái gì chứ? Nói rõ địa ngục ma hải ngoài màn sương mù dày đặc cực kỳ nguy hiểm ra, còn có mặt nguy hiểm khác, tuy Lâm Nguyệt không biết vì sao nửa năm nay nàng không gặp, nhưng nàng vẫn mãi tin tưởng có phần nguy hiểm tồn tại này.

Thực ra nàng cũng không phải nghĩ nhiều, mà trong khoảng thời gian này, thường thường có ảo giác bị người ta rình trộm, thật sự cứ như có một kẻ đang nấp ở một nơi bí mật gần đó lén lút nhìn thẳng nàng, giám thị nàng vậy.

Cảm giác ấy khiến Lâm Nguyệt thấy rất khó chịu, thậm chí còn có chút phát điên, không phút giây nào thả lỏng, nhất là trước khi Liên Thành chưa tỉnh lại, nàng càng không muốn mạo hiểm.

Cứ thế chớp mắt mà một năm đã qua. Tính toán, Lâm Nguyệt đã nghĩ người ở địa ngục ma hải này tổng cộng hơn một năm rồi.

Có một ngày, sau khi Lâm Nguyệt điều tức xong, tiếp tục công Liên Thành đi tiếp, nhưng ngay lúc nàng giải quyết xong một quái sương mù đánh lén, đột nhiên người sau lưng vốn không nhúc nhích lại có động tĩnh.

Lúc Liên Thành tỉnh lại chỉ nghĩ thấy một mùi thơm thoang thoảng, mùi hương thơm này rất dễ ngủ, hơn nữa cũng khiến hắn rất an tâm.

Mùi hương này thoang thoảng, lúc hắn đang hôn mê, thường thường nghĩ thấy, giờ phút này lại nghĩ thấy dĩ nhiên có cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Hắn mở to hai mắt, lại thấy một gương mặt tuyệt mỹ quay đi, mà người hắn được Lâm Nguyệt cõng trên lưng.

“Tỉnh rồi hử?” Bên tai truyền đến tiếng thiếu nữ nhàn nhạt, Liên Thành còn chưa kịp nói gì thì đã bị đặt xuống.

Rời khỏi cái mùi thơm ấm áp thoang thoảng đó, trong lòng Liên Thành bất giác thấy mất mát khó hiểu, khuôn mặt tuấn tú bất giác đỏ lên, hơi ngượng ngùng nói, “Sur muội Lâm Nguyệt, ta...”

Vốn định nói lời cảm tạ Lâm Nguyệt, không hiểu sao lúc nói tới miệng Liên Thành lại nuốt xuống, chỉ hơi kỳ lạ xoay mặt.

Thực ra Liên Thành bình thường cũng chẳng phải người hay ngại như thế, lúc hắn ở Côn Lôn, đã sớm có dính hôn với Cô Anh Khiết, tuy hắn cũng không cách nào thích Cô Anh Khiết, nhưng cũng không bài xích cho lắm, với chuyện nam nữ ở chung hắn cũng biết, chỉ là không hiểu vì sao giờ phút này khi hắn đối mặt với Lâm Nguyệt lại cảm thấy hơi xấu hổ.

Có lẽ Lâm Nguyệt là người đầu tiên hắn tiếp xúc thân mật như thế, hơn nữa từng có hành động thân thiết của cô gái này, có lẽ là bởi nguyên nhân khác, tóm lại lần này hắn tỉnh lại, cảm giác địa vị Lâm Nguyệt trong lòng hắn có thay đổi, mà cụ thể đến cùng là thay đổi thế nào hắn cũng không biết.

“Vết thương trên người huynh thế nào rồi?”

Với tâm tư Liên Thành Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết, nàng sờ đi cứu đối phương thứ nhất là vì sau này đối phó với Diệp Khuynh Tuyết, hai là vừa khéo nhìn thấy đối phương thuận mắt, còn những thứ khác nàng cũng không nghĩ nhiều.

Thực ra thân là nam chính, Liên Thành ngoài điều kiện tốt ra, diện mạo của hắn cũng thuộc hàng thần tiên, tuy không có dung mạo yêu nghiệt như Diêm Tinh Vân, nhưng cũng có thể ngang sức ngang tài với hắn, nếu không trong truyện cũng sẽ không thể nhường Bạch Như Nguyệt với hắn vừa gặp đã yêu.

Nhưng cho dù hắn xuất sắc, Lâm Nguyệt cũng không để ý, lại càng không nảy sinh tình cảm khác với hắn, bản thân Lâm Nguyệt không có thất tình lục dục, hơn nữa cả đời này đã có Diêm Tinh Vân chiếm vị trí quan trọng trong lòng nàng rồi, vì thế nàng vốn sẽ không nhìn tới những nam nhân khác.

“Không còn ngại nữa...” Nói đến đây, Liên Thành nhìn Lâm Nguyệt hơi phức tạp một cái, ngừng chút, vẫn nói, “Sur muội Lâm Nguyệt, cảm ơn”

“Không cần cảm tạ, ta cứu huynh chẳng qua là muốn sau này lúc chống lại Diệp Khuynh Tuyết, có thể thêm một người để giúp đỡ thôi! Hơn nữa ta còn cần một người có địa vị tương đối ở Côn Lôn, đi vạch trần bộ mặt thật của Diệp Khuynh Tuyết nữa”

Với lời cảm tạ của Liên Thành, Lâm Nguyệt cũng không muốn nhận phần nhân tình này, mà nói thẳng chuyện nàng lợi dụng hắn để đi đối phó với Diệp Khuynh Tuyết ra.

So với chuyện lợi dụng lừa gạt, Lâm Nguyệt càng thích lợi dụng công khai hơn, điểm này cũng là chỗ khác của nàng với Diệp Khuynh Tuyết.

Diệp Khuynh Tuyết thích dùng tình cảm lừa dối, một mặt lại muốn duy trì địa vị bản thân trong lòng người khác mặt khác lại tính toán đi lợi dụng người ta, không dám nghe thì nói chính là trong ngoài khác biệt, nói hơi khó nghe thì chính là đã làm kỹ nữ rồi mà vẫn còn muốn lập đền thờ trình tiết.

Còn Lâm Nguyệt, bình thường là người cực ít tính toán, mà nếu có tính cũng là nắm chắc trăm phần mới làm, hơn nữa nàng cũng cực kỳ ghét hành vi lén lút, vì thế trước khi nàng lợi dụng người khác, đều trực tiếp nói thẳng với đối phương, nếu đồng ý dĩ nhiên đều vui vẻ, nếu không đồng ý, nàng cũng chỉ sau khi sử dụng chút thủ đoạn xóa đi chút trí nhớ trong đầu đối phương mà thôi!

Tựa hư lúc cứu Long Ngạo Thiên vậy trực tiếp nói thẳng kế hoạch của nàng với hắn ta, hơn nữa còn chữa thương cho Long Ngạo Thiên, để đối phương cam tâm tình nguyện để cho nàng sử dụng, vì thế đối mặt Liên Thành nàng dĩ nhiên cũng sẽ không giấu đối phương.

Liên Thành nghe Lâm Nguyệt nói xong bất giác cười khổ, nhưng lại có thêm cảm tình với Lâm Nguyệt.

Với Lâm Nguyệt, người đã từng là nhóm tiểu sư muội đồng môn với hắn, hắn không hiểu lắm, lúc để ý thật sự thì chính là năm đó trên trận thí Côn Lôn, nàng đã bại Diệp Khuynh Tuyết mới khiến hắn chú ý.

Mà điều này cũng chẳng qua là để ý chút thôi, cũng không để trong lòng, dù sao lúc đó ở Côn Lôn, hấn và Lâm Nguyệt có thân phận kém xa, hai người vốn không thể nào cùng xuất hiện, sau này tiểu sư muội tao ngộ rồi bị đối xử bất công, dẫn tới

Quân Tử Huyền lúc nào cũng lạnh lùng đã ra tay giúp đỡ, khiến hấn mới thấy hứng thú chút với nàng.

Mà chút hứng thú này cũng được xây dựng lên nhờ quan hệ với Quân Tử Huyền, sau này ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên hấn cũng biết, hơn nữa còn biết chuyện Lâm Nguyệt bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, cũng thời điểm đó hấn đã biết người bạn thân Quân Tử Huyền của mình thích là nàng.

Hấn nhớ ra lúc đó thời điểm bạn thân tâm tư, trong lòng thấy kinh ngạc vạn phần, cảm thấy vượt ra ngoài tưởng tượng, dù sao trong mắt hấn, Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một nha đầu chẳng có thu hút gì, đến cùng có nị lực gì mà bắt được trái tim băng sơn vạn năm của Quân Tử Huyền kia chứ?

Sau này hấn có nghe qua một số lời đồn chuyện liên quan tới diện mạo tuyệt sắc của Lâm Nguyệt, nhưng hấn vẫn không tin, Quân Tử Huyền vì thích bề ngoài Lâm Nguyệt đoán chừng hấn còn có nguyên nhân khác.

Lúc đó hấn rất khó chịu với Lâm Nguyệt, hấn không thể lập tức đi tìm Lâm Nguyệt hỏi cho rõ, xem xem nàng đến cùng có gì tốt mà khiến Quân Tử Huyền lại một lòng hướng đạo lạnh lùng vô tâm lại rung động phạm trần chứ.

Tiếc là sau khi Lâm Nguyệt bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, thì mất tích, còn hấn dần dần cũng yên tâm về chút tò mò này, với Lâm Nguyệt cũng thỉnh thoảng uống rượu với Quân Tử Huyền có nghe hấn ta nói.

Mà bản thân Quân Tử Huyền hiểu Lâm Nguyệt không nhiều lắm, vì thế hấn mới nói, đơn giản chính là hấn năm đó ở dãy núi Lang Nha Thanh Châu đã cứu Lâm Nguyệt, còn có một ít chuyện phát sinh ở trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên nữa.

Hấn có thể cảm giác được bạn thân hối hận, thậm chí hơi đồng tình với tình yêu không được thuận lợi, nhưng hiện tại gặp được Lâm Nguyệt rồi, hấn lại bỗng cảm thấy Lâm Nguyệt không nhận bạn thân là đúng, với tính tình Lâm Nguyệt lạnh lùng như thế, ở cùng với bạn thân đúng là không thích hợp.

Còn Quân Tử Huyền yêu cô gái vậy, đoạn cảm tình này nhất định chẳng có kết quả gì. Hơn thế, Lâm Nguyệt đã bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, chỉ cần Côn Lôn một ngày còn có thấy trò Tử ngọc đạo quân, thì Quân Tử Huyền cũng không có cơ hội ở cùng với Lâm Nguyệt.

Nghĩ đến đây, Liên Thành bất giác nghĩ tới thân phận mình, Quân Tử Huyền như thế, còn hấn thì sao? Thân là chương môn tương lai Côn Lôn, cả bạn song tu hấn cũng không được tự chọn, chỉ cần hấn một ngày là đệ tử Côn Lôn, là người được chương môn bồi dưỡng, vì sự phát triển Côn Lôn, hấn nhất định phải thực hiện yêu cầu của trường bồi dưỡng, cũng chỉ định người hôn phối.

Nghĩ tới đây, Liên Thành theo bản năng nhìn Lâm Nguyệt, trong đầu chợt hiện lên bóng dáng Cô Anh Khiết, hấn bỗng cảm thấy phiền chán vô cùng, thậm chí sâu tận đáy lòng đột nhiên nghĩ không muốn trở lại Côn Lôn.

Từ nhỏ hấn đã lớn lên tại Côn Lôn, bởi vì tư chất xuất chúng, sự phụ lại cực kỳ yêu thương hấn, còn hấn lúc nào cũng tuân theo nhả cử nhất động của sư phụ, chưa từng làm trái ý sư phụ chút nào, nhưng hiện giờ không hiểu sao hấn đột nhiên thấy nghĩ vẫn với mục tiêu bản thân mình đã từng nỗ lực phấn đấu, hấn không rõ hấn đến cùng là muốn cái gì mới đúng.

Trở thành Chương môn Côn Lôn, đem Côn Lôn phát dương quang đại, vì chính đạo diệt trừ Ma đạo, điều này thật sự là hấn muốn sao?

Hay là... Liên Thành lẳng lặng nhìn Lâm Nguyệt điều tức một bên, bỗng giật mình, đột ngột cảm thấy thực ra luôn ở cùng với cô gái này một chỗ cũng được lắm.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, Liên Thành bất giác cả kinh, nháy mắt toàn thân ướt mồ hôi lạnh. Sao hấn lại có ý nghĩ vậy cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyển Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Lại Vào Phạm Trần

Sư phụ có công nuôi dưỡng hấn, Côn Lôn chẳng khác nào là nhà của hấn, hấn thân là thủ tịch đại đệ tử Côn Lôn, được sư phụ hao tốn biết bao tâm huyết mới bồi dưỡng ra người thừa kế, hấn có chức trách của hấn, sao lại có ý nghĩ thế này chứ?

Trách nhiệm của hấn là thủ hộ Côn Lôn, sư phụ kỳ vọng hoàn toàn vào hấn, còn phần khác, hấn vốn chẳng có tư cách hy vọng xa vời, đến cả nghĩ không nên có cũng không thể. Hơn thế người con gái trước mắt này cũng không phải là hy vọng xa vời của hấn...

Nghĩ tới đây, trong lòng Liên Thành thấy mát mẻ, không cam lòng, song lại càng thấy thoải mái hơn nhiều.

Hấn thân là thủ tịch đại sư huynh Côn Lôn, trên người hấn vẫn gánh chịu trách nhiệm với hưng suy của Côn Lôn, hấn không nên vọng tưởng tới điều

khác, dù sao hấn đạt được cũng đã rất nhiều...

Lúc này gặp gỡ Lâm Nguyệt, cảm giác khác thường trong lòng hấn là bất ngờ, nhưng may mắn, hấn tỉnh ngộ kịp thời, như vậy mới không lâm vào tâm ma...

“Liên Thành sư huynh, ta còn một số việc vẫn còn phải ở lại đây một thời gian, huynh đi với ta hay là rời nơi này trước?”

Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng cắt ngang suy nghĩ Liên Thành khiến cho hấn bỗng tỉnh táo lại. Ánh mắt Liên Thành nhìn Lâm Nguyệt phức tạp, chuyên chú thâm trầm, phảng phất cứ như cổ khắc sâu nặng tận đáy lòng vậy, trầm mặc một lát, lại nói giọng khàn khàn, “Sư muội Lâm Nguyệt, sư huynh chỉ sợ không thể đồng hành cùng muội được, ta còn phải về Côn Lôn, muốn vạch trần chuyện Diệp Khuynh Tuyết cấu kết với ma tu cho Chương môn nữa...”

“Được, vậy huynh ta từ biệt ở đây là được! Liên Thành sư huynh, Diệp Khuynh Tuyết không phải là người bình thường, huynh ta chậm trễ lâu ở chỗ này như thế, chỉ sợ Diệp Khuynh Tuyết đã trở lại Côn Lôn rồi, huynh cũng phải cẩn thận đó”

Lâm Nguyệt không thấy bất ngờ với lựa chọn của Liên Thành, ở trong truyện Liên Thành chính là một nam nhân có trách nhiệm vô cùng, mặc dù sau này hấn vì Diệp Khuynh Tuyết mà cự tuyệt chuyện cử hành đại điển song tu với Cô Anh Khiết, nhưng hấn lựa chọn làm vậy cũng không phải hấn yêu Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa là bởi vì cùng Diệp Khuynh Tuyết mới có lợi cho Côn Lôn tăng cao thực lực.

Có thể nói, trong truyện, mặc dù Liên Thành là nam chính, nhưng cũng chỉ là một trong những nam nhân ái mộ Diệp Khuynh Tuyết mà thôi, một người duy nhất cũng không phải là tình yêu duy nhất với nam nhân.

“Đa tạ sư muội Lâm Nguyệt quan tâm” Nhìn khuôn mặt nhỏ như ngọc lạnh lùng trong trẻo của Lâm Nguyệt, trong lòng Liên Thành thấy ấm áp, cũng không kìm được cất lời, “Sư muội Lâm Nguyệt, địa ngục ma hải này chẳng phải vùng đất tốt gì, sư muội phải cẩn thận đó!”

“Tiểu muội hiểu rồi” Lâm Nguyệt trầm ngâm chút, đầu ngón tay động, lấy ra một bình đan dược đưa cho Liên Thành dặn, “Thương thế Liên Thành sư huynh vẫn còn chưa khỏi hẳn, bình đan dược này có hiệu quả chữa thương tốt lắm, coi như đây là chút tâm ý của tiểu muội. Sương mù dày đặc nơi đây hơi quỷ dị, sư huynh đeo hạt châu trắng trên người có thể tạm thời ngăn cản sương mù dày đặc xâm lấn, cũng có thể bảo vệ sư huynh bình an rời đây đi”

Thần sắc Liên Thành nặng nề gập gập đầu, hấn biết rõ Lâm Nguyệt có ý tốt, vì thế cũng không có ý cự tuyệt, tiếp nhận bình ngọc cất kỹ, sau đó hai tay ôm quyền với Lâm Nguyệt, mũi chân điểm nhẹ, hướng trên không bay đi.

Lâm Nguyệt ngưng mắt nhìn theo bóng Liên Thành đi xa dần, thấy dưới sự bảo vệ của hạt châu trắng, đối phương vẫn bình yên vô sự tránh được màn sương mù xám dày đặc kia, nhưng vì có chuyện quan trọng khác, dĩ nhiên bản thân không thể nào tự mình đưa Liên Thành ra ngoài được. Hiện giờ thấy Liên Thành có thể tự mình rời đi được dĩ nhiên cũng thấy yên lòng.

Nàng ở lại trong này là vì tìm kiếm mảnh vụn tiên khí, hơn nữa bởi vì lúc trước bị thương hôn mê, sau đó Liên Thành cứ bất tỉnh liên tục, đã chậm trễ thời gian quá nhiều ở đây rồi, hiện tại Liên Thành đã tỉnh lại, dĩ nhiên là chạy về Côn Lôn trước, còn nàng, cũng cần dốc toàn lực đi tìm mảnh vụn tiên khí. Thu tâm mất lại, Lâm Nguyệt hít sâu một hơi bước nhanh về phía trước.

Ba năm sau.

Tận sâu trong địa ngục Ma Hải, Lâm Nguyệt lẳng lặng đứng trước một quảng sáng khổng lồ, nhìn trong màn sáng cổ xưa đó, chính là một đàn tề có ký hiệu điều khắc quỹ dị thần bí.

Trải qua ba năm tìm kiếm khổ sở, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng tìm được nơi mà trên miếng sắt thượng cổ có ghi, mà ở trong đó, chính là nơi sâu nhất trong địa ngục ma hải.

Thời gian ba năm nay, Lâm Nguyệt liên tục ở lại trong biển địa ngục ma hải, mà bởi vì nơi này cách bên ngoài cực xa, nên sau khi nàng từ biệt với Liên Thành, cứ liên tục đi theo hướng này, đi thời gian mất ba năm mới đến được đích.

Trong ba năm nay, nàng gặp vô số nguy hiểm trong biển địa ngục ma hải, cùng nhau đi tới, càng xâm nhập sâu thì những thứ sương mù quái lạ kia càng thêm cực mạnh, đến cuối cùng, thậm chí còn xuất hiện không ít Mị ảnh quỷ dị.

Những thứ quỷ dị đó, Lâm Nguyệt cũng không rõ là gì, nhưng những thứ đó khó đối phó hơn cả đám sương mù quái, nàng còn nhớ lần đầu tiên nàng gặp được những mị ảnh kia, gần như suýt nữa thì mất mạng, sau này nàng phát hiện ra những thứ đó e ngại độc tố, lúc này mới có thể đủ sức lên đường bình an tới tận đây.

Nếu không phải những thứ đó kiêng kỵ kịch độc trên người nàng, chỉ e nàng không thông dong đi trong biển địa ngục ma hải này như thế được mà cũng bị những thứ đó xé thành từng mảnh nhỏ rồi.

Nên biết những thứ đó mặc dù thoạt nhìn có bóng dáng cổ quái, song cũng chẳng có thực thể gì, mà số lượng lại quá nhiều, thêm nữa người nào người nấy có thực lực chẳng thua gì tu sĩ nguyên anh kỳ, thậm chí có một số ít còn trên cả nguyên anh kỳ nữa.

Lúc trước khi nàng gặp phải, cũng sợ hết cả hồn, thậm chí suýt nữa bị chết trong tay những thứ đó, sau này nguyên nhân có hương độc thượng cổ, nàng mới tránh được một kiếp.

Điều này nhờ có nàng là độc tu, nếu đổi lại là tu sĩ khác chỉ e có một con đường là chết. Chẳng trách mà địa ngục ma hải xuất hiện ở giới tu chân nhiều

năm vậy chưa từng có tu sĩ nào sống sót ra ngoài.

Cần gì là tu sĩ hóa thân hậu kỳ, lúc gặp phải ngàn vạn những quái vật có cấp bậc nguyên anh này chỉ sợ cũng không ngăn nổi.

Nghĩ tới đây, Lâm Nguyệt không những thấy vận khí mình may mắn rất tốt, nếu như nàng không phải có thân cách trong người, nếu như nàng không phải là độc tu, thì sợ rằng dù nàng có tất cả bản lĩnh, cũng đừng mơ mà rời khỏi địa ngục ma hải này, đừng có nói tới chuyện tiến vào sâu trong địa ngục ma hải để tìm mảnh vụn tiên khí.

Nhìn đàn tế được màn sáng bao phủ ở trước mắt, với những vật phẩm thờ phụng trên tế đài, trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên tia nóng rực.

Nếu đúng như những gì trên miếng sắt ghi lại, vậy mảnh vụn tiên khí cuối cùng chẳng phải là một trong những vật phẩm cung phụng trên tế đài sao, chỉ cần nâng phá được màn sáng này, có thể chiếm được một món tiên khí đây đủ rồi!

Mà chuyện có liên quan tới tế đàn này, Lâm Nguyệt đã từng đọc truyện dĩ nhiên biết rất rõ. Trong truyện, khối tiên khí được ghi lại trên miếng sắt ở trên người Bạch Như Nguyệt sau khi đã chết, rồi lọt vào tay Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Khuynh Tuyết căn cứ vào manh mối ghi trên đó, gom đủ năm khối vụn tiên khí, mà mảnh tiên khí cuối cùng lại chính là lấy được trên tế đài ở địa ngục Ma hải.

Lúc ấy trong sách cường điệu kinh nghiệm Diệp Khuynh Tuyết chiếm được mảnh vụn tiên khí ấy, mà tế đàn này cũng được miêu tả trong truyện.

Ở trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết dựa vào sự bảo vệ của không gian hỗn độn, thuận lợi tìm được địa điểm tế đàn, rồi lợi dụng thuật ngũ hành mở cửa quang sáng thành công đi vào, chiếm được đồ vật trên tế đàn, sau đó trong lúc vô tình phá giải được ký hiệu thần bí trên đài tế điện, biết rõ đàn tế này là tiên đài bị phong ấn.

Cũng chính là tu sĩ sau khi đột phá hóa thân hậu kỳ, chỉ cần khởi động tế đàn là có thể được thần quang dẫn tới Cửu Trùng Thiên, là nơi tiếp dẫn cho tu sĩ hạ giới thành công lên Cửu Trùng Thiên.

Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết sở dĩ cuối cùng có thể song hành cùng Liên Thành phi thăng cũng là nguyên nhân bởi tế đàn này.

Miêu tả trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết và Liên Thành mặc dù cùng song song vượt qua lời kiếp hóa thân hậu kỳ, thành công đem linh lực trong cơ thể chuyển hóa thành thần lực, nhưng bởi vì giới này đã sớm bị liên quan tới phong ấn, cả hai người họ cũng không trực tiếp phi thăng sau khi độ kiếp, chính là bởi thế, cuối cùng Diệp Khuynh Tuyết mới dẫn theo Liên Thành tới nơi này, sau đó hai người thành công mượn ánh sáng tiếp dẫn, phi thăng.

Trong đầu Lâm Nguyệt nhớ lại kỷ đoạn nội dung kịch này, tự nhiên cũng biết được Diệp Khuynh Tuyết trong truyện lợi dụng thuật ngũ hành để phá vỡ quang sáng.

Thuật ngũ hành, nếu đổi lại là các tu sĩ khác thì hơi khó, dù sao thuộc tính linh căn tu sĩ chỉ có một, thì đã đại diện cho tư chất càng tốt rồi, nếu thuộc tính linh căn càng phức tạp, thì tư chất đó lại thấp kém, vì thế ở giới tu chân, người có linh căn ngũ hành được người ta gọi là phế vật.

Trong truyện, Diệp Khuynh Tuyết dựa vào thần khí hỗn lão không gian hỗn độn mới thành công phá vỡ quang sáng, còn Lâm Nguyệt, thì lại đơn giản hơn nhiều, nàng tu luyện là bí quyết thiên cổ Lưu Hương, mặc dù là độc công nhưng công pháp này lại có một chỗ tốt, đó chính là lúc đang tu luyện thành công, có thể đem linh lực bản thân chuyển hóa thành linh lực có thuộc tính khác, cũng không ảnh hưởng gì tới bản thân nàng.

Vì thế nàng chỉ cần vận chuyển công pháp, đem linh lực thuộc tính băng của mình chuyển hóa thành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, là năm thuộc tính ngũ hành thì được rồi.

Nói là làm ngay, sau khi Lâm Nguyệt điều tức một lát, hai tay chậm chậm đặt lên quang sáng, chậm rãi đem linh lực chuyển hóa thành thuộc tính ngũ hành phát ra.

Quả nhiên sau khi dựa vào linh lực có thuộc tính ngũ hành, quang sáng vốn chắc chắn xuất hiện một trận sóng nước nhộn nhạo, sau đó dần dần bị ăn mòn mở ra một miệng nhỏ.

Theo việc Lâm Nguyệt rót linh lực càng ngày càng nhiều, quang sáng nhanh chóng xuất hiện một lỗ hồng to bằng hình người, Lâm Nguyệt thấy đã tới lúc, liền thu lại linh lực trong tay sau đó lặn mình đi vào.

Vừa tiến vào, một luồng tiên khí nồng nặc xộc vào mũi, khiến cho Lâm Nguyệt bị vây mấy năm trong địa ngục ma hải cảm thấy cả người vô cùng thoải mái, mọi khí ứ đọng bị quét sạch.

Mà ở đằng sau nàng, vì mất đi linh lực ngũ hành ăn mòn, lỗ hồng ở quang sáng cũng dần thu nhỏ lại, cuối cùng khôi phục lại bộ dáng như cũ hoàn toàn, cứ như trước giờ chưa từng có lỗ hồng nào xuất hiện vậy.

Lâm Nguyệt với chút ít điều này không thêm để ý, nếu nàng có thể tiến vào, dĩ nhiên có thể ra ngoài, rồi nhìn lại mình, biết rõ ở đây không có bất kỳ nguy hiểm nào, vì thế nàng sau khi thành công bước vào quang sáng, bước nhanh tới tế đàn.

Lại lịch liên quan tới tế đàn nàng đã sớm biết, dĩ nhiên cũng không muốn tốn tâm sức đi nghiên cứu ký hiệu trên tế đàn làm gì, mà trực tiếp đưa mắt lên vật phẩm cung phụng trên tế đàn.

Trên tế đàn tồn cộng có ba vật phẩm cung phụng, một là một quả ngọc giản cổ xưa, nhìn thì thấy có một thứ có vẻ giống như pháp khí thuộc tính kim loại, một là một bình ngọc có dòng sáng màu xanh đang chuyển động.

Ba thứ này, trong truyện là Diệp Khuynh Tuyết chiếm được, miếng ngọc giản kia là một thứ tâm đắc do tu sĩ thượng cổ hóa thân đại thần tu luyện được, mảnh vụn kia dĩ nhiên là đích năng đi của chuyến này, mảnh vụn tiên khí, còn bình ngọc màu xanh kia, bên trong ngập tràn linh tủy vạn năm.

Trong truyện, sở dĩ sau khi Diệp Khuynh Tuyết có thể thuận lợi hóa thân, hoàn toàn là vì chiếm được ba bảo vật này, hay nói chính xác hẳn là miếng ngọc giản và bình linh tủy vạn năm kia.

Nhưng hiện giờ những vật này toàn bộ đều thuộc về Lâm Nguyệt, mà mục đích năng tới đây, ngoài việc lấy được mảnh vụn tiên khí ra, thì chính là vì cái ngọc giản và bình linh tủy vạn năm này.

Đương nhiên, với thể chất hiện giờ của nàng, linh tủy vạn năm cũng chẳng có tác dụng lớn mấy, nhưng miếng ngọc giản kia lại không giống bình thường, bởi vì bên trong ghi lại những gì tâm đắc của đại năng hóa thân thượng cổ.

Những vật này cũng là do vị đại năng hóa thân thượng cổ để lại, là ông ta trước khi phi thăng có để lại cho người có duyên nào đó.

Còn phần tế đàn và quang sáng này đến cùng là do ai để lại, vị đại năng hóa thân kia cũng không biết, hơn nữa từ thời thượng cổ cho tới giờ, vị đại năng hóa thân đó cũng là người cuối cùng từ nơi này thành công phi thăng lên tu sĩ thượng giới.

Nửa tháng sau, Lâm Nguyệt rời khỏi nơi đây. Trong nửa tháng này, Lâm Nguyệt liên tục ở lại trong quang sáng, đây cũng không phải là gặp phải vấn đề khó khăn gì, mà vì nàng ở lại đây đem năm khối mảnh vụn tiên khí dung hợp hoàn toàn, chữa trị hoàn toàn tiên khí này, hơn nữa nàng vẫn nhớ trong truyện, sau khi Diệp Khuynh Tuyết dung hợp năm khối mảnh vụn tiên khí này, trong trời đất xuất hiện một dị tượng, lúc ấy kinh động không ít cao thủ giới tu chân, cũng khiến cho chuyện Diệp Khuynh Tuyết chiếm được tiên khí bại lộ, cuối cùng dẫn đến mọi người truy sát.

Lâm Nguyệt biết rõ tiên khí là thần vật, lúc xuất thế dĩ nhiên sẽ khiến cho trời đất có dị tượng, vì thế nàng quyết định ở lại trong quang sáng để dung hợp mảnh vụn. Dù sao ở chỗ này, cho dù có phát sinh dị tượng trời đất gì thì cũng không ai phát hiện ra được.

Mọi chuyện quả nhiên đúng như Lâm Nguyệt suy nghĩ, sau khi năm khối mảnh vụn tiên khí dung hợp, trong nháy mắt bộc phát ra năm luồng sáng ngũ sắc, nhưng chẳng biết có phải nguyên nhân bởi quang sáng không, cái gì mà trời đất u ám, sấm sét vang dội, trời đất chấn động, những thứ đó được miêu tả kinh thiên động địa trong truyện thì lại hoàn toàn không thấy phát sinh.

Mặc dù Lâm Nguyệt hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, không thấy xuất hiện những dị tượng đó, với nàng mà nói dù sao cũng là chuyện tốt.

Tiên khí có linh vật, có thể thay đổi biến hóa theo ý niệm của chủ nhân, bản thể tiên khí này là một bảo kiếm tỏa ra năm tia sáng lấp lánh, trên thân kiếm có khắc lưỡi đao phượng hoàng và mấy chữ nhỏ, nhưng sau khi Lâm Nguyệt thành công luyện tế nhận chủ, đã dùng ý niệm đem kiếm đổi thành giống y chang Hương Lưỡi Đao, cuối cùng hóa thành một loan đao khắc trên mu bàn tay nàng.

Lâm Nguyệt làm vậy dĩ nhiên là vì bề ngoài phượng hoàng đao quá mức chọc người, nàng cũng không muốn giống như Diệp Khuynh Tuyết trong truyện, bởi vì khối tiên khí này mà bị người ta đuổi giết.

Sau khi giải quyết triệt để tiên khí, Lâm Nguyệt cũng không rời ngay đi, mà bắt đầu nghiên cứu tới miếng ngọc giản.

Trước đó không cách nào giết chết được Diệp Khuynh Tuyết, trong lòng nàng thấy hơi tiếc, nhưng cũng biết, những chuyện đó không thể vội được, nói cho cùng, nàng không thể đủ sức giết chết Diệp Khuynh Tuyết cũng là bởi thực lực nàng chưa đủ mạnh, vì thế hiện giờ điều nàng cần làm là làm cách nào để cho mình đạt tới hóa thân kỳ!

Hóa thân kỳ, là thực lực cấp bậc cao nhất trong giới tu chân, cũng là đỉnh cao mà phần đông các tu sĩ nguyên anh dùng cả đời để cố đạt được, ở giới tu chân, có thể luyện từ Luyện khí kỳ lên tới Trúc cơ kỳ trong một trăm người, đoán chừng chỉ có hai mươi người, mà từ Trúc cơ kỳ đột phá tới Kim Đan, đoán chắc trong một ngàn người, cũng chỉ có mười người, mà từ Kim Đan đột phá thành công lên nguyên anh, trong một vạn đoán chừng cũng chỉ có năm sáu người, mà thành công từ nguyên anh đột phá lên hóa thân, trên vạn người cũng chưa từng thấy có một người nào có thể thành công!

Bởi vậy có thể thấy được, muốn thành công hóa thân rất khó khăn, nếu không phải lớn bình thường, thì biết trước mất toàn bộ giới tu chân, ngàn vạn tu sĩ tồn tại, tu sĩ hóa thân chân chính cũng chưa tới mười người, nắm tay thì có thể ra hết.

Tỷ lệ như vậy cũng đủ để giải thích rõ đột phá lên hóa thân khó khăn tới mức nào. Lâm Nguyệt cực kỳ khát vọng tăng cao thực lực bản thân, dù sao tu vi nàng mặc dù cầm trên đỉnh nguyên anh hậu kỳ thời gian chưa dài, nhưng nàng cũng không muốn đợi mấy trăm năm nữa mới có thể thành công hóa thân, dù sao kẻ địch cường đại đang nhìn chằm chằm, nàng chẳng có nhiều thời gian để đi từng bước như thế.

Chính bởi thế nên nàng mới có thể sau khi dung hợp thành công tiên khí, cũng chưa rời đi ngay, mà bắt đầu nghiên cứu miếng ngọc giản kia.

Tồn mất thời gian ba ngày, cuối cùng Lâm Nguyệt cũng tiêu hóa hết toàn bộ những gì ghi trong ngọc giản, trên ngọc giản có ghi lại cách đột phá hóa thân cũng gần giống với suy nghĩ vốn có của nàng, cũng không phải cứ có linh khí sung túc thì có thể đột phá, mà phải dựa vào tâm tình, chỉ có tâm tình đạt được, mới có thể đột phá nguyên anh, triệt để hóa đi phàm trần, thành tựu sơ bộ tu luyện thần lực thần thể.

Mà căn cứ vào những gì ghi trên ngọc giản, mỗi tu sĩ hóa thân cách tâm tình đột phá cũng khác nhau, có người thì tự động bế quan tìm hiểu, có người thì đột nhiên chứng kiến chút gì đó xúc động khiến tâm tình tự động nhập định, còn có người thì tiến vào trong thế gian phàm trần, mò từ từ, đi hiểu rõ, đột khi hiểu hết thấy tự nhiên thuận lợi đột phá thành công.

Vì cách đột phá của mỗi người khác nhau nên cũng không có cách nào tham chiếu với cách của tiền nhân (người đi trước), nhìn đến đây Lâm Nguyệt bất giác thấy hơi thất vọng. Nhưng nàng lại nhanh chóng bình thường trở lại.

Tu luyện vốn dựa vào người, bề quan tìm hiểu gì gì đó nàng dĩ nhiên không làm, bởi vì không thích hợp với nàng, còn cách thứ hai, đợi tâm tình xúc động rồi tiến hành nhập định, đoán chắc nàng chẳng có vận khí tốt đến vậy, vì thế nàng có thể chọn cách của người thứ ba.

Nàng còn nhớ trong truyện, Diệp Khuynh tuyết ở trên chiến cuộc Chính _Ma, lấy giết chóc để tăng tâm tình, nhưng nàng lại chọn con đường khác Diệp Khuynh Tuyết, vì thế không thể làm như cách Diệp Khuynh tuyết là giết chóc để hóa thân, nàng đành chọn cách bình thường nhất, đó là đi vào thế gian, tẩy đi phàm trần.

Cách này với nàng chẳng khác mấy lúc trước nàng đi vào luân hồi là mấy, lại thích hợp với nàng. Nói là làm, trước tiên định phương hướng, Lâm Nguyệt không chậm trễ nữa, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Một năm sau, là trong cảnh nhân gian thuộc về Châu Hoa, là giao giới giữa nước Tây Quốc và Đông Hoa Quốc, là một thành thị cổ xưa tọa lạc bình yên, Thành Mạc Dương.

Có một ngày, ước chừng cách thành Mạc Dương chừng ba bốn dặm trên đường đi, có một thiếu nữ dung mạo thanh tú, tầm thường đang đi tới.

Lâm Nguyệt mặc một bộ áo vải, tóc đen cắm một cây trâm gỗ đơn giản, trên tay đeo một bọc đồ nhỏ, thoạt nhìn chẳng khác gì người phàm cả.

Trên đường đi này, ngoài thiếu nữ ra, còn có những người khác đi nữa, những người đi đường này ai cũng đều đeo hành lý, phần lớn cảnh tượng khá vội, trong những người này, người già trẻ nhỏ chiếm đại đa số, thỉnh thoảng có mấy phụ nhân (phụ nữ có chồng, lớn tuổi), nhưng đều là những phụ nhân lớn tuổi, như nàng một thiếu nữ trẻ tuổi đi trên đường bị khá nhiều người để ý.

Lâm Nguyệt cảm giác được ánh mắt của những người đó đang quan sát, trầm ngâm một lát, đi tới một chỗ vắng vẻ, đầu ngón tay vừa động, một sợi thuốc trong nháy mắt xuất hiện, trong sợi có thể thấy thảo dược thượng vàng hạ cám, nàng đeo tùy tiện sau lưng, cũng tiện bỏ gói đồ nhỏ vào trong đó.

Sau khi giả dạng như thế, quả nhiên sau khi gặp người, ánh mắt người ta cũng không còn nhìn nàng kỳ quái nữa, dù sao Đông Hoa Quốc cũng không hà khắc quá mức với các cô gái khuê nữ trẻ tuổi, con gái người ta khổ chút, vì để giúp gia đình, cũng thường lên núi hái thuốc.

Người khác thấy Lâm Nguyệt đeo trên lưng cái sợi, dĩ nhiên cũng coi nàng như thiếu nữ cùng khổ của người ta lên núi hái thuốc vậy.

Lâm Nguyệt đi chậm chậm trên đường cái, chẳng khác gì một người phàm, nếu nàng đã chọn con đường này, dĩ nhiên nàng cũng tự coi mình như người phàm thật sự, mà chẳng phải người tu chân cao cao tại thượng.

Chỉ là Lâm Nguyệt ở lại giới tu chân thời gian quá lâu, nên quên mất, bất kể là ở đâu cũng đều xuất hiện chuyện mạnh hiếp yếu, mặc dù nhân gian không có đấu tranh ngấp trăn mưa gió như giới tu chân, nhưng ở đây vẫn là nơi tôn kẻ mạnh lên trên hết.

Dù sao ở đây cũng khác hẳn thế giới công nghệ cao kiếp trước của nàng, nơi này là cổ đại. Ở cổ đại, cường quyền đại diện tất cả, mà hoàng gia thì chính là thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Gặp Trên Đường Đi

Lâm Nguyệt đi trên con đường cái này chính là con đường giữa hai nước Đông Hoa Quốc và Tây Nước quốc hợp nghị lập thành, nơi này là biên cảnh tiếp giáp giữa Tây Nước Quốc và Đông Hoa Quốc, mà vị trí Thành Mạc Dương là quân hạt của Đông Hoa quốc mà thôi.

Thành mạc Dương thuộc về cứ điểm thành thị, vị trí cực kỳ nhạy cảm, là thành thị được thương nhân hai nước đi ngang qua thích dừng lại nhất, hiện tại Tây Nước Quốc và Đông Hoa quốc hai nước có mối quan hệ rất tốt, vì thế tòa thành này cũng khá giàu có.

Mà trên đường này người đi đi lại lại không dứt, Lâm Nguyệt dọc theo đường đi chỉ hơn một canh giờ đã thấy không ít các đoàn xe đi qua, thậm chí còn có một số ít nhân sĩ giang hồ cưỡi ngựa cao to, trực tiếp gào thét đi qua, những kẻ này với người đi trên đường cũng chẳng thèm nhìn cái nào, chỉ để lại một đường đầy bụi đất.

Đường cổ đại, ngoài trong thành trấn dùng đá xanh làm đường ra, thì toàn bộ ngoài thành đều là đường đất, mỗi lần có con ngựa nào đi qua thì cũng sẽ kéo theo một đám bụi mù mịt khiến cho người ta che mặt bịt mũi mũi.

Lâm Nguyệt cũng không để ý, ở đây ngoài tro bụi trời trong ra, đi chậm rãi, chợt thấy rất vừa mắt, chẳng khác gì những người khác đi trên đường, nhưng

nếu có ai nhìn kỹ sẽ phát hiện ra nàng đi lững thững nhàn nhã như vậy chẳng giống như đi trong đám bụi mù, mà ngược lại giống như đang tản bộ trong đình viện nhà mình vậy.

Có lẽ ông trời cũng chẳng ưa kiểu thanh nhàn này của nàng, ngay khi một đoàn xa vừa đi qua không lâu, đằng sau lại có một trận tiếng vó ngựa nện mạnh như mưa rào gió giật, hơn nữa đằng sau còn truyền đến một trận tiếng kinh hô.

Lâm Nguyệt khẽ nhíu mày, đang định quay đầu lại, chợt nghe thấy sau lưng tiếng vó ngựa dồn dập, ngay sau đó thì nghe tiếng hét thô cất lên, “Tránh ra!”

Giọng vừa dứt, cùng lúc đó có một luồng gió mạnh ập tới sau lưng, thân thể Lâm Nguyệt mềm mại hơi nghiêng sang một bên, gần như nàng thôi lui trong nháy mắt thì nghe được tiếng hí dồn dập, sau lưng có một con tuần mã màu đỏ chân cao vung lên, phát ra tiếng hí, cùng với tiếng hô, ào qua sát cạnh nàng.

Con tuần mã này vừa đi qua, thì ngay sau đó lại có tiếp con tuần mã khác gào hét lao tới.

Mắt thấy có một, không kịp thu cương sẽ đâm vào trên người Lâm Nguyệt, người trên ngựa vô thức túm chặt dây cương ghì mình lại, ai ngờ chạy quá nhanh, vốn chẳng thu lại được, gần như cả người lẫn ngựa sẽ vọt thẳng tới Lâm Nguyệt, nếu Lâm Nguyệt không tránh đi mà nói, chỉ sợ sẽ bị vó ngựa giẫm nát thành thịt vụn mất.

Mà ở ngay chính giữa đường, dưới chân Lâm Nguyệt như bị sai khiến, cũng không thấy nàng động thể nào mà đã an toàn đứng ngay tại ven đường, còn con ngựa kia bị kinh hãi, vó tung nghiêng, đem theo người cưỡi trên lưng ngựa ngã nhào xuống đất.

“Ôi da”

Người cưỡi ngựa bị ngã đầu kêu lên một tiếng, rồi nhanh chóng bò dậy, cũng chẳng để ý tới ngựa ngã trên mặt đất, ngược lại sắc mặt sầm xuống, trừng mắt bước từng bước lớn về phía Lâm Nguyệt, rồi ngựa quát vun vút về phía Lâm Nguyệt quát lên phần nộ, “Nha đầu thói, ngươi muốn chết sao?”

Thấy kẻ kia chẳng nói câu nào đã đánh luôn, lòng mày Lâm Nguyệt cau lại, thần sắc trong nháy mắt lạnh xuống, nhưng còn chưa kịp đội hấn ra tay, một thiếu niên mặc áo xanh trong đội ngũ đã nhảy từ trên ngựa xuống, tóm một phát được roi ngựa, quát lên, “Ngũ đệ, đệ làm gì thế hả?”

Kẻ vừa té ngựa kia thoát nhìn cũng chỉ mới chừng mười bốn mười lăm tuổi, giờ phút này thấy thiếu niên áo xanh ra tay ngăn cản, hơi ngưng ngừng thu roi lại, rồi hung ác trợn mắt trừng trừng Lâm Nguyệt một cái, cất tiếng, “Tam ca, nhóc thói này vừa rồi suýt nữa hại ta bị thương, huynh còn bảo vệ nó sao?”

“Chẳng qua chỉ là một dân thường vô tội thôi, cô nương nhà người ta đang đi yên ổn trên đường, là các người lỗ mãng quá mức, suýt nữa còn làm người ta bị thương nữa!”

Thiếu niên áo xanh chẳng khách sáo chút nào nói ra.

“Huynh nói thế ý là gì hả? Cái gì mà gọi chúng ta lỗ mãng chứ? Đây là đường cái, ai bảo nàng ta đi loạn chứ? Bị giết chết cũng đáng đời!”

“Câm miệng! Ngươi biết rất rõ chúng ta cần gấp rút lên đường, còn dám chọc phiền toái, nếu làm trễ nải chuyện của thiếu gia, ta không tha cho ngươi đâu!” Thiếu niên áo xanh nghiêm nghị trách mắng.

Thiếu niên đó bị thiếu niên áo xanh trách mắng mặt tái nhợt, cuối cùng hừ một tiếng quay đầu bước đi.

Thiếu niên áo xanh cũng không nhìn đối phương cái nào, xoay người nhìn qua Lâm Nguyệt, trên mặt áy náy nói, “Cô nương, cô không sao chứ? Vừa rồi là huynh đệ của ta không đúng, nhưng ta đang có chuyện quan trọng trong người, xin hẹn gặp lại”

Lâm Nguyệt lạnh nhạt liếc nhìn đối phương một cái, lắc đầu bảo, “Không sao”

Nói xong, chẳng để ý tới vẻ mặt áy náy muốn nói lại thôi của đối phương, vỗ vỗ tro bụi trên quần áo, lại tiếp tục đi về phía trước.

Thấy Lâm Nguyệt biểu hiện bình tĩnh như thế, thiếu niên áo xanh lập tức nhả mặt. May là hắn đã đi khắp giang nam đại bắc, hiểu biết nhiều, cũng chưa từng thấy qua cô gái nào như vậy, theo ý hắn, loại con gái mảnh mai như thế, động chút là rơi lệ, khóc nước mắt như mưa, nhát như chuột vậy phiền phức vô cùng, mà người con gái trước mắt này thoát nhìn chẳng qua mới mười lăm mười sáu tuổi, tuổi còn trẻ, mà sau khi gặp kinh hãi, biểu hiện lại cực kỳ bình tĩnh, thậm chí một tia kinh hoàng cũng không thấy.

Cô gái nhìn có vẻ yếu ớt nhu nhược thế, đoán chừng chỉ là một người bình thường thôi, không có bất kỳ dấu vết luyện võ nào, nhưng cô gái này lại có sự can đảm vô cùng, phong độ chẳng thua gì đám mày râu can quắc.

Nhìn theo bóng lưng mảnh mai của Lâm Nguyệt chẳng hiểu vì sao thiếu niên áo xanh đột nhiên giật mình, bước nhanh đuổi theo, ngăn Lâm Nguyệt lại, cười bảo, “Tại hạ Triệu Thành, xin hỏi cô nương là đi tới Thành Mạch Dương sao? Nếu không chê, thì có thể đồng hành cùng bọn ta”

Thấy thiếu niên áo xanh mời mọc, tỏ ra hơi đột ngột, nhưng giọng nói lại hết sức thành thật, hắn thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, sợ Lâm Nguyệt hiểu lầm lại vội vàng bảo, “Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ cũng không có ý mạo phạm cô nương, đoàn ta đi phía sau cũng có nữ quyến, vì thế mời mời cô nương cùng đồng hành thôi”

Lâm Nguyệt thấy ánh mắt thiếu niên áo xanh này trong suốt băng lạnh, bất giác cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Bây giờ nàng là thân phận người phạm, dĩ nhiên cũng không dễ dùng pháp thuật, cũng như lần này đi bộ đến thành Mạch Dương, chẳng bằng thuận tiện đi nhờ xen một tý.

Thấy Lâm Nguyệt gật đầu, thiếu niên áo xanh kia mừng rỡ, vội vã bảo Lâm Nguyệt, “Xin cô nương đợi cho chút, tại hạ đi tý sẽ trở lại ngay”

Nói xong ôm quyền với Lâm Nguyệt, sau đó phi người lên ngựa, kéo dây cương, vỗ lưng ngựa, lập tức ngựa tung vó hí vang, nhanh chóng quay đầu, đi về phía đằng sau mà đi, còn những kẻ khác cùng đồng hành với thiếu niên áo xanh, kể cả gã thiếu niên hung hăng kia thấy cảnh đó, cũng không nói gì nhiều, tất cả đều ngừng ven đường đợi.

Nếu đã đồng ý đồng hành với đối phương, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng sẽ không rời đi, mà đứng ngay tại chỗ, cũng mặc kệ ánh mắt hung ác của thiếu niên kia thỉnh thoảng lườm về phía nàng, đợi đến chán chết.

Sau nửa nén hương đợi, ở sau con đường cách ba bốn dặm xuất hiện một đội xe ngựa, đang chậm rãi đi về phía trước.

Lại qua chừng nửa canh giờ nữa, đội xe ngựa kia mới từ từ đến gần, Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy có ban chiếc xe ngựa được gần trăm hộ vệ cưỡi ngựa bao vây, những người này chỉ thoạt nhìn qua có thể thấy là những thị vệ được huấn luyện rất cẩn thận.

Mà vị thiếu niên áo xanh tên Triệu Thanh mời Lâm Nguyệt đi cùng kia chính là đang ngồi trên lưng ngựa, cùng đứng ở bên cạnh một chiếc xe ngựa thoạt nhìn có vẻ xa hoa tinh xảo nhất, dường như đang nói chuyện với người trong xe.

Lâm Nguyệt thoáng nhìn qua, rồi nghiêng mặt nhìn qua chỗ khác, mặc dù thoạt nhìn những thứ này cũng không đơn giản nhưng nàng lại cực kỳ bình tĩnh, cũng không thấy chấn động vì trận thế đông người của đối phương.

Mà bên đó, cái vị thiếu niên tên Triệu Thanh kia đang nói chuyện với người trong xe có liên quan đến Lâm Nguyệt.

“Thiếu gia, nếu thuộc hạ không nhìn nhầm, cô nương kia xác thật là người bình thường, lần này bất kể thế nào, đều do Ngũ đệ đắc tội với người ta, ta mời đối phương đi cùng, coi như biểu đạt áy náy của chúng ta”

“Người thấy rõ rồi chứ? Cô nương đó đúng thật không biết võ công sao? Mà không phải là thám tử do những kẻ kia phái tới à?” Một giọng nói tinh khiết, từ xe ngựa truyền tới, thỉnh thoảng xen lẫn một hai tiếng ho khan.

“Thiếu gia, thuộc hạ đã thấy rất rõ, cô nương ấy không hề giống người luyện võ tý nào, hơn nữa thuộc hạ thấy mắt mình nhìn không nhầm, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm người” Triệu Thanh khẳng định.

“Đã như vậy vậy thì đưa nàng ấy đi một đoạn đường cũng không sao, dù sao đây cách thành Mạch Dương cũng không xa, một cô gái bình thường đi một mình quả thật có vẻ không được an toàn”

“Thiếu gia, nàng ấy lai lịch không rõ, sao ngài có thể...” Lúc này có một giọng nữ sắc bén từ phía xe ngựa đằng sau truyền tới, cùng lúc đó có một tỷ nữ bộ dạng xinh đẹp nhô đầu ra, tròng mắt hung dữ nhìn Triệu Thanh một cái, nổi giận mắng, “Triệu Thanh, ngươi biết rõ sức khỏe thiếu gia hiện giờ không ổn, thế mà còn dám tự ý giữ người khác lại hả? Thị vệ như ngươi ăn tốn cơm mà sao chẳng biết gì hết thế?”

“Cô nương Tâm Nhi, cô nương đó chẳng qua là người bình thường thôi, cũng không ảnh hưởng gì tới chuyện của chúng ta cả...” Thấy cô gái xinh đẹp kia, Triệu Thanh nhú nhú mày giải thích.

“Cái gì mà không ảnh hưởng hả? Nếu bởi vì nàng ta mà chậm trễ hành trình, thiếu gia xảy ra chuyện gì, ngươi đảm đương nổi sao?” Cô gái tên Tâm Nhi kia tức giận nói.

“Ta...”

Triệu Thanh mở miệng giải bày, nhưng Tâm Nhi chẳng đợi hắn nói đã cười lạnh bảo, “Cũng chẳng hiểu Vương... lão gia sao lại để cho ngươi làm thị vệ bên cạnh huynh đệ thiếu gia chứ, đệ đệ là kẻ gây họa, ca ca thì hay rồi, nhìn có lòng tốt khắp nơi, huynh đệ hai người các ngươi, đúng thật coi mình như nhân vật lớn vậy! Theo ta thấy, những kẻ có lai lịch không rõ giết chết nàng ta chẳng phải tốt hơn sao! Những dân đen này, chẳng lẽ còn quý báu hơn cả thiếu gia nhà chúng ta sao? Lát nữa ta đi đuổi nàng ta, xem ngươi...”

“Tâm Nhi calm miệng!”

Tâm Nhi chưa nói xong, đột nhiên trong xe truyền tới một tiếng gầm, ngay sau đó là một trận ho khan liên tục.

Nghe thấy thiếu gia nhà mình lên tiếng, cô gái tên Tâm Nhi kia dù có chút không cam lòng, nhưng cũng không dám nói gì nữa, mà ngược lại lo lắng nhìn xe ngựa phía trước, kêu lên căng thẳng, “thiếu gia, người không sao chứ? Là nô tỳ không tốt, nô tỳ không nói nữa, người đừng giận, hiện giờ người không thể nổi giận được mà...”

“Khụ khụ... Được, được rồi, Triệu Thanh, ngươi đi dẫn cô nương kia tới, để nàng ấy ngồi cùng một xe ngựa với Tâm Nhi đi...” Người trong xe ngựa khó thở, phân phó.

“Vâng, thiếu gia”

Triệu Thanh hơi lo lắng nhìn thoáng qua người trong xe ngựa, sau đó vỗ lưng ngựa, chạy lên phía trước. Mặt mũi cô gái tên Tâm Nhi kia ngập tràn khó chịu nhìn Triệu Thanh chăm chăm một cái, cuối cùng không nói gì nữa, thả màn xe xuống, ngồi rụt lại trong xe.

Lâm Nguyệt lẳng lẳng nhìn Triệu Thanh đang giục ngựa phi tới, nhớ tới đoạn đối thoại vừa nghe, trên mặt hòa hoãn đôi chút.

Thực ra cũng không phải Lâm Nguyệt có ý nghe lén, nhưng với tư vị của nàng, gió thoảng có lay mưới dặm chung quanh đều không thể lừa được nàng, hơn nữa vừa rồi những người kia cũng chỉ cách nàng mấy dặm đường.

Vì thế những lời họ nói Lâm Nguyệt đều nghe rất rõ, cho dù nàng không muốn nghe cũng không được.

Nhưng sau khi nghe được đoạn về sau, ngược lại Lâm Nguyệt lại có cảm tình với cái vị tên thiếu gia mà Triệu Thanh gọi trong xe ngựa kia, tựa như người tỷ nữ tên Tâm Nhi kia nói vậy, tính cách chính trực như thế, rất dễ làm mềm lòng người giang hồ, sớm muộn gì cũng bị thiệt, nhưng biểu hiện vậy cũng chứng minh những người này có thể tin được, thật sự không phải là loại người ác.

Triệu Thanh chạy một mạch vội vàng, đảo mắt đã tới trước mặt Lâm Nguyệt, hần kéo dây cương, nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước Lâm Nguyệt, vừa cười vừa bảo, “Cô nương, thiếu gia đã đồng ý cho cô đi cùng rồi, cô cứ đợi ở đây lát nữa là được”

Thần sắc Lâm Nguyệt bình tĩnh nhìn Triệu Thanh, cười nhạt một tiếng, nói, “Vậy xin đa tạ Triệu công tử”

Triệu Thanh nhìn nụ cười thanh nhã như đóa sen nở trên mặt của Lâm Nguyệt, bất giác thoáng ngây người.

Ngũ quan người thiếu nữ trước mắt này thoát nhìn rõ ràng rất bình thường, còn với nụ cười tươi nhẹ nhàng vừa rồi lại khiến hắn thấy kinh diễm vô cùng, thậm chí có một ảo giác, cần gì tới phi tử dương kim thánh thượng sung ái nhất là đệ nhất mỹ nhân Đông Hoa Quốc Tiêu Quý Phi cũng không bằng phần nửa nụ cười nhẹ nhàng của thiếu nữ này.

Triệu Thanh nhìn nụ cười nhẹ nhàng tuyệt mỹ trên gương mặt bình thường của thiếu nữ kia mà ngẩn ngơ hoàn toàn, cho tới khi nghe thấy tiếng Lâm Nguyệt gọi lúc này mới phục hồi tinh thần, gương mặt anh tuấn bất giác đỏ lên, mãi một lúc lâu, mới định thần hơi chột dạ hỏi, “Không rõ cô nương xưng hô thế nào? Tại hạ thấy hành lý cô nương mang theo, hẳn đi Mạch Thành này là đi tìm thân sao?”

Triệu Thanh nhanh mắt sớm đã nhìn thấy bao đồ Lâm Nguyệt ném trong sọt, hơn nữa lại có lòng dò xét, nên mở miệng hỏi.

Đương nhiên hắn cũng nhìn thấy trong sọt của Lâm Nguyệt cũng có mấy thảo dược, nhưng lại không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Lâm Nguyệt hiểu về thuốc, lúc đi đường thì tùy tiện hái lấy mà thôi.

Ở Đông Hoa Quốc, là nước lớn sản xuất thảo dược, học sinh sống dưới tầng lớp dân chúng bình dân phần lớn sống dựa vào việc hái thảo dược, vì thế Triệu Thanh thấy nhưng không thể trách.

“Ta tên Lâm Nguyệt, Triệu công tử cứ gọi thẳng tên ta là được, lần này ta đi thành Mạch Dương chỉ là đi ngang qua thôi, ta là du y (thầy lang đi khắp nơi)”

Du y, là một nghề nghiệp thường gặp ở Đông Hoa Quốc, du y cũng khác các đại phu bình thường xem bệnh ở y quán, họ có một chút y thuật, nhưng lại không có chỗ ở cố định, thích làm nghề y chạy bốn ba khắp nơi.

Mà Đông Hoa Quốc là nước lớn sản xuất thảo dược vì thế du y Đông Hoa Quốc đặc biệt nhiều, đây cũng là thời điểm Lâm Nguyệt quyết định chọn lịch luyện tâm cảnh ở Đông Hoa Quốc đã lựa chọn thân phận cho mình.

“Hóa ra cô nương là du y, không biết... y thuật Lâm cô nương thế nào?” Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Triệu Thanh giật mình, vốn định mời thẳng Lâm Nguyệt chẩn bệnh cho thiếu gia, nhưng lại nhìn gương mặt vô cùng trẻ trung kia của Lâm Nguyệt, lập tức như bị hắt một chậu nước lạnh, trong nháy mắt đổi giọng hỏi y thuật của Lâm Nguyệt.

Bởi vì lúc nghe trộm, dĩ nhiên Lâm Nguyệt hiểu những gì mà Triệu Thanh nghĩ giờ phút này, mặc dù hắn hỏi thẳng hơi thất lễ chút, nhưng Lâm Nguyệt cũng không tính toán, dù sao nếu nàng đã chọn lấy thân phận du y này lịch luyện ở phạm giới thì tự nhiên cũng muốn làm một du y thật sự, là du y, dĩ nhiên là phải xem bệnh cho bệnh nhân rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt thật sự không có ý từ chối, mà hỏi thẳng, “Trong xe có bệnh nhân sao?”

Triệu Thanh do dự chút, cuối cùng cũng không phủ nhận, gật đầu nói, “Là thiếu gia nhà ta bị bệnh, mặc dù đang gấp rút lên đường đi tìm đại phu bốc thuốc, nhưng cả đoạn đường này bệnh tình vẫn không giảm, hơn nữa hiện giờ thiếu gia bệnh nặng, không chịu nổi lắc lư, mặc dù ở đây cách thành mạch dương chỉ có mấy dặm đường, vốn dĩ với tốc độ hiện giờ của đoàn xe, chỉ sợ tới kịp trong thành chắc mất nửa ngày, Lâm cô nương là du y, không rõ có thể xem bệnh một chút cho thiếu gia nhà ta được không?”

Mặc dù Triệu Thanh không tin y thuật của Lâm Nguyệt, nhưng vẫn ôm chút hy vọng muốn thử một tý, dù sao thiếu gia cái gọi là “Bệnh” kia trong lòng hắn biết rất rõ, lần này ra cửa, cũng là vì đi tìm thân y Tây Nước Quốc, kết quả mất công, bởi vậy nếu ngự y trong cung đã hết cách chỉ sợ thiếu gia cũng chỉ còn nước chờ chết.

Vì thế Triệu Thanh sau khi biết được thân phận Lâm Nguyệt là du y, mặc dù chẳng có mấy lòng tin với đối phương, nhưng vẫn ôm tâm tư chữa ngựa chết thành ngựa sống, vẫn mở lời mời Lâm Nguyệt xem bệnh cho thiếu gia nhà hắn.

Lâm Nguyệt biết rõ Triệu Thanh không dám nói thật với nàng, nhưng cũng không ngại chỉ bảo, “Bệnh nhân đâu? Mang ta đi xem chút”

“Chuyện này...” Triệu Thanh quay đầu nhìn về chiếc xe ngựa đang di động ở phía xa, do dự chút rồi nói, “Thiếu gia nhà ta đang ở xe ngựa phía sau, Lâm cô nương cứ đợi ở đây một lát, ta đi nói với thiếu gia nhà ta một chút, nếu thiếu gia đồng ý, Lâm cô nương mới nên đến xem bệnh cho thiếu gia nhà ta được không?”

Thực ra yêu cầu này của Triệu Thanh vô cùng vô lễ, nếu đổi lại là du y khác, chỉ sợ đã phát tay áo bỏ đi, nhưng Lâm Nguyệt thì lại không phải người thường, dĩ nhiên cũng sẽ không để ý tới thái độ coi thường của đối phương.

Thậm chí nàng còn có vẻ hiểu tâm tư của Triệu Thanh, dù sao bọn họ cũng là bè nước gặp nhau, đối phương không hiểu nàng, còn nàng là cô gái thoát nhìn vô cùng trẻ tuổi, chẳng giống những du y khác, phần lớn đều là những người độ tuổi trung niên, hoặc là những lão giả trên năm mươi.

Vì thế sau khi nghe thấy lời Triệu Thanh nói, Lâm Nguyệt chỉ khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của hắn.

Triệu Thanh thấy Lâm Nguyệt đồng ý, vừa rồi cũng không có ý tức giận, trong lòng lại đánh giá cao thiếu nữ này mấy phần, cũng không chậm trễ nữa, giục ngựa đi vội vã ra phía đoàn xe đằng sau.

Lại hơn nửa canh giờ trôi qua, đoàn xe đã dần đi gần đến, Triệu Thanh vốn đi bên cạnh chiếc xe ngựa đang đi từ từ tới, khi hắn thấy Lâm Nguyệt, lại giục ngựa đi nhanh vài bước, đi tới trước mặt Lâm Nguyệt, nói, “Lâm cô nương, thiếu gia ngài ấy đã đồng ý rồi, xô đi theo ta”

Mà ở đằng kia, đuổi theo xe ngựa đã dừng lại ven đường, cô gái tên Tâm Nhi kia giờ phút này đang ở trong xe ngựa, thần sắc lo lắng nhìn thiếu niên tuấn mĩ mặt tái nhợt có bệnh đang dựa trên giường nệm, cất giọng khuyên nhủ, “Thế tử, Triệu Thanh kia không tin được, sai ngài lại mặc hẳn hồ nháo thế? Cái gì mà du y chứ, chẳng qua chỉ là bọn giang hồ bịp bợm thôi, huống chi, đối phương còn là một cô gái chưa lấy chồng, tại sao có thể là du y được chứ? Chỉ sợ người đó lòng dạ bất lương, ngài ngàn vạn lần đừng có bị trúng kế...”

“Tâm Nhi, người nói năng vớ vẩn gì thế? Thế tử nhà người bị bệnh, người không phải không biết, cho dù người đó có giả thì sao? Có xấu cũng chỉ thế mà thôi! Thân ta bị bệnh thế này, cả thần y cũng hết cách, đâu còn cách nào nữa đâu? Triệu Thanh cũng có ý tốt, cứ thành toàn cho hắn là được”

Thần sắc thiếu niên bị bệnh ấy đỏ lên, ho hai tiếng, vẻ mặt vô tình nói ra.

“Thế tử, ngài không thể...” Thấy thần sắc thiếu niên bị bệnh như thế, Tâm Nhi bất giác nóng nảy.

“Được rồi, ý ta đã quyết, người đừng có nói nữa!” Nói xong, thiếu niên có thần sắc bị bệnh hơi mệt mỏi nhắm chặt hai mắt lại, chẳng để ý tới Tâm Nhi nữa.

“Nô tỳ...”

Tâm Nhi thấy vậy, chỉ đành không cam lòng xuống xe ngựa, mà đúng lúc nàng ta vừa xuống xe, vừa vặn thấy Triệu Thanh cũng dẫn Lâm Nguyệt đến, lập tức trừng mắt dung dữ nhìn Lâm Nguyệt một cái.

Triệu Thanh không để ý tới Tâm Nhi trầm mặt, dẫn thẳng Lâm Nguyệt đến xe ngựa, nói, “Lâm cô nương, thiếu gia ở trong xe ngựa, xin làm phiền cô rồi”

Nói xong, Triệu Thanh vén màn xe lên, định bảo Lâm Nguyệt đi lên, nhưng Tâm Nhi đã mạnh mẽ bước tới ngăn lại Lâm Nguyệt, lạnh lùng cất tiếng, “Người không thể đi lên, còn nữa, người như người ta thấy nhiều rồi, biết điều thì biến ngay lập tức, nếu không đừng trách ta không khách khí”

Sắc mặt Lâm Nguyệt trầm xuống, mặc dù bây giờ nàng lấy thân phận người phạm đi lịch luyện, nhưng cũng không phải là người dễ bị kẻ khác bắt nạt, cái cô gái tên Tâm Nhi này thật sự là khinh người quá đáng.

Nàng có thể hiểu người khác không tin nàng, nhưng sang đây chẩn bệnh là được Triệu Thanh mời, mà Tâm Nhi này lại ngăn nàng ở ngoài xe ngựa, không cho nàng đi vào, rõ ràng là muốn làm nhục nàng mà!~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Xem Chẩn

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng Lâm Nguyệt vẫn không biểu hiện ra ngoài, nàng chỉ đứng bất động, mặt không đổi nhìn thẳng về nữ nhân dùng ánh mắt khinh bỉ ở phía trước đang nhìn nàng.

Với tu vi của nàng, mặc dù nàng không cố sức thả ra thần thức, nhưng chỉ một xe ngựa này cũng không ngăn được nàng, vừa rồi nàng chỉ đơn giản liếc

qua liền biết rõ thiếu niên trong xe ngựa bị trúng độc, hơn nữa còn là một loại thai độc từ trong lúc mang thai, nếu trong vòng nửa năm không giải độc sạch thì e sẽ bị độc phát bỏ mình.

Người này, nếu nàng muốn cứu, thì chỉ như tiện tay mà thôi, chỉ là người khác lại có vẻ hình như không muốn cho nàng cơ hội vậy.

Thời gian qua tu sĩ luôn chú ý tâm, mặc dù giờ phút này Lâm Nguyệt với thân phận là du y người phạm, nhưng cũng sẽ không cần thiết phải xin xỏ, nếu đối phương thật sự cho nàng xem bệnh, nàng dĩ nhiên không để ý mà cứu một mạng người, còn nếu đối phương đã không tin nàng, nàng dĩ nhiên cũng sẽ không tự làm mất mặt mình, chỉ có thể nói rõ thiếu niên này vô duyên với nàng mà thôi!

“Nhìn gì thế? Còn không mau cắt đi? Muốn bốn cô nương coi người như tên lừa đảo bắt lại sao?” Tâm Nhi thấy Lâm Nguyệt một thân bình thường, chẳng che giấu chút nào sự khinh bỉ và khinh thường, đắc ý lớn tiếng trách móc!

Với nàng ta kêu gào, Lâm Nguyệt cũng không có phản ứng mấy, bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười, nữ nhân trước mắt này mặc dù luôn miệng nói nàng là kẻ lừa đảo, song nàng lại tình tường phát hiện ra cảm xúc ghen tị và đề phòng trong mắt đối phương, xem ra đối phương thật sự để ý không phải là thân phận của nàng mà là giới tính nàng.

Triệu Thanh thấy thái độ của Tâm Nhi thì nổi giận vô cùng, nói, “Tâm Nhi cô nương, người làm gì thế hả? Lâm cô nương tới là để xem bệnh cho thiếu gia, người thân là tỷ nữ bên cạnh thiếu gia mà đãi khách thế sao?”

“Khách gì chứ? Nàng ta chẳng qua là tên lường gạt thôi...”

Tâm Nhi bình thường thấy tính tình chủ nhân tốt nên quen lớn lối rồi, chẳng chút nghĩ ngợi đã mở miệng phản bác thẳng, nhưng lời nàng ta còn chưa nói hết, đã nghe trong xe ngựa truyền tới tiếng nằng mỗ giận dữ, “Tâm Nhi, cầm miệng!”

“Thiếu gia...” Tâm Nhi uất ức kêu lên.

“Đi đi”

“Nô tỳ...”

Tâm Nhi vẫn muốn giải thích nhưng lại bị một thị vệ đứng bên kéo lại, chỉ đành hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, dậm chân căm giận lui bước.

Thấy Tâm Nhi lùi sang một bên, lúc này Triệu Thanh mới thờ phào nhẹ nhõm, khách sáo nói với Lâm Nguyệt, “Lâm cô nương, mời”

Lâm Nguyệt cũng không khách sáo, nhìn thấy Triệu Thanh căng thẳng xoa mới lên xe ngựa.

“Lâm Nguyệt cô nương, tại hạ không biết dạy dỗ đầy tớ đã thất lễ, mong cô nương chớ trách!” thấy Lâm Nguyệt đi lên, thiếu niên có thần sắc bệnh ấy ấy nãy cười cười với nàng, mở lời nói.

Lâm Nguyệt khẽ gật đầu, không lên tiếng, mà đánh giá thần sắc thiếu niên vài lần, trong mắt chẳng có tí rung động nào.

Với biểu hiện vậy của Lâm Nguyệt, Triệu Thanh đứng bên âm thầm đề phòng khẽ gật đầu.

Thiếu gia nhà hắn nổi tiếng là nam tử xinh đẹp trong kinh thành, mặc dù thừa nhỏ sức khỏe không được tốt, bệnh tật quần thân, nhưng lớn lên dung mạo nhìn rất đẹp, có nhiều cô gái lần đầu tiên thấy thiếu gia, đều bị kinh diễm bởi dung mạo của hắn mà thất thần, nhưng cô gái lạnh nhạt như Lâm Nguyệt thì chưa từng thấy.

Thấy Lâm Nguyệt như thế, trong mắt thiếu niên có bệnh chợt lóe lên kỳ lạ, trầm mặc một lát, lại nhàn nhạt cười nói, “Tại hạ Mộ Kinh Vân, nhân sĩ kinh thành, nghe Triệu Thanh nói, cô nương Lâm Nguyệt là du y. Tại hạ thấy Lâm Nguyệt cô nương tuổi còn nhỏ, tương lai...”

“Duỗi tay ra đi”

Mộ Kinh Vân vừa nói được một nửa lại bất ngờ bị Lâm Nguyệt cắt ngang, lập tức hơi sững sờ một tý, những lời định nói nghẹn ở cổ họng.

Thấy Mộ Kinh Vân cứ lặng nhìn nàng, chẳng động đậy, Lâm Nguyệt hơi nhíu mày, nói lãnh đạm, “Ta bảo ngài duỗi ta ra, ngài không đưa ra, sao ta bắt mạch cho ngài được chứ?”

“Khụ khụ... được, phiền cô nương rồi” Mộ Kinh Vân bị Lâm Nguyệt nói sắc một cái, mặt lập tức đỏ bừng, hơi ngượng ngừng đưa tay ra.

Đồng thời trong lòng thấy buồn bực, người thiếu nữ thoát nhìn có vẻ yếu ớt, sao hung dữ vậy chứ?

Thấy Mộ Kinh Vân đưa tay ra, Lâm Nguyệt cũng không ngượng, trực tiếp đưa ngón ngọc tay thon dài đặt lên cổ tay Mộ Kinh Vân, chỉ lát sau buông tay, cũng không nói gì, tùy tiện bốc ở đằng sau cái sọt ra một cây thuốc, tâm niệm vừa động, rót linh lực vào trong cây thuốc, sau đó đưa thuốc cho Mộ Kinh Vân, nói ra nhàn nhạt, “Uống cổ này vào, ta giúp ngài thi châm, lát nữa là khỏi hẳn”

“Cái gì!”

“Lâm cô nương!”

Những lời Lâm Nguyệt vừa nói ra, hai thiếu niên trong xe ngựa trong nháy mắt bị lời nàng nói sợ ngây người, thậm chí suýt nữa còn cho là mình nghe nhầm nữa.

“cô, cô nói cô có thể trị sao?” Mộ Kinh Vân há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Lâm Nguyệt, nói lắp bắp.

Sở dĩ hắn đồng ý với Triệu Thanh để Lâm Nguyệt xem bệnh cho hắn chẳng qua là không muốn cô phụ lòng tốt của Triệu Thanh mà thôi, vốn chẳng ôm hy vọng gì.

Bệnh của hắn mà mang từ trong bụng mẹ mà ra, những năm gần đây, hắn vốn không biết đã cho bao nhiêu đại phu xem bệnh, thậm chí cả thái y nước Tây Quốc cũng đã đi rồi song những người đó chẳng có cách gì, chỉ để cho hắn điều trị từ từ, nhưng lại nói thật cho hắn biết, hắn chỉ có chờ chết mà thôi.

Sau khi trải qua thần y nước Tây Quốc chẩn bệnh, thực ra trong lòng hắn đã hết hy vọng, ai ngờ, trên đường về nước đụng ngay một thiếu nữ du y tên Lâm Nguyệt, mà khẩu khí đối phương lại to mồm và thần kỳ nữa.

Nàng đến cùng là ngu ngốc hay liều quá mức chứ? Bệnh của hắn cả thần y còn không chữa trị được, sao nàng đơn giản chỉ nhìn chút đã nói là có thể trị được chứ?

Triệu Thanh cũng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Lâm Nguyệt, rõ ràng không tin lời nàng, nhưng hắn thân là thị vệ, lo lắng cho an toàn của chủ tử, nên sau khi hắn khiếp sợ đã nhanh chóng trấn định, tiếp nhận thảo dược trên tay Lâm Nguyệt, cẩn thận đánh giá một lát, bất giác cau mày nói, “Lâm cô nương, cô chắc chắn là không nói đùa đó chứ? Đây chẳng qua là thứ cỏ rất bình thường, với trị liệu bệnh bình thường thì được, sao có thể trị được bệnh cho thiếu gia nhà ta chứ?”

“Người không tin ta sao?” Lâm Nguyệt hơi nhún mày, cô bình thường thì dĩ nhiên không thể trị được bệnh cho Mộ Kinh Vân được, song sau khi được nàng rót linh lực vào tự nhiên hiệu quả sẽ khác, dùng thứ này để trị bệnh nan y vẫn tốt chán!

“Tại hạ không phải không tin Lâm cô nương, chỉ là...”

Triệu Thanh thấy thần sắc Lâm Nguyệt không vui, bất giác ngừng nói, hắn nhìn thứ cỏ trong tay, trong lòng bất giác cười khỏ.

Vốn gặp được Lâm cô nương này tự xưng là du y, tuổi còn trẻ mà đã đi lang bạt, tưởng rằng nàng có mấy phần bản lĩnh, nên mới nổi lòng để nàng đi xem chút cho thiếu gia, giờ nhìn lại chắc là hắn nhìn lầm người rồi.

Loại cỏ này rõ ràng chính là một người dân bình thường ở Đông Hoa Quốc đi tìm cũng được hắn một bó cỏ, sao có thể trị thiếu gia khỏi bệnh được chứ? Lâm Nguyệt này thoát nhìn có vẻ là một tiểu cô nương bình thường, ai ngờ lại là một kẻ điên chẳng biết trời cao đất dày là gì nữa!

Nghĩ đến đây, Triệu Thanh giận tái mặt, định mở miệng đuổi khách, lại đột nhiên nghe thấy tiếng Mộ Kinh Vân nói, “Triệu Thanh, mang thảo dược cho ta”

“Thiếu gia, ngài không phải là...”

Triệu Thanh nghe vậy quá sợ, cũng không nể mặt có Lâm Nguyệt ở đây vội vã cất lời khuyên can, lại bị Mộ Kinh Vân cắt ngang, “Nếu Lâm cô nương đã nói có thể chữa khỏi cho ta, ta cũng phải thử xem sao”

“Thiếu gia, người đừng có miễn cưỡng mình làm gì, hay là chúng ta trở về kinh đi tìm người ta xem một chút...”

“Triệu Thanh! Cả lời ta nói người cũng không nghe sao? Huống chi thiếu gia nhà người rốt cuộc hiện giờ thế nào, chẳng lẽ trong lòng người không rõ hay sao?”

“Thiếu gia...” Sắc mặt Triệu Thanh buồn bã, định nói gì đó nhưng bị Mộ Kinh Vân lườm, đành ngậm miệng lại. Trong lòng lại thấy hối hận vô cùng, vì làm việc khinh suất mới để cho Lâm Nguyệt xem chẩn cho Mộ Kinh Vân, giờ loạn thành như thế cuối cùng chỉ có thiếu gia nhà mình bị tội thôi...

“Mang thảo dược cho ta” Mộ Kinh Vân lúc đang nói chuyện với Triệu Thanh, vẫn thăm quan sát Lâm Nguyệt, thấy đối phương vẫn mãi có thần thái tự nhiên, trong lòng bất giác chấn động, nhưng mơ hồ có chút mong đợi, bất giác mở miệng giục Triệu Thanh.

Triệu Thanh thấy vậy, đành bất đắc dĩ đem thảo dược trong tay tới, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Nguyệt thì trở nên khó chịu hẳn lên. Lâm Nguyệt này nếu quả thật có thể trị khỏi bệnh thiếu gia thì coi như thôi đi, nếu thiếu gia có mệnh hệ gì, cho dù đối phương là con gái hắn cũng muốn nàng ta sống không bằng chết!

Mộ Kinh Vân lấy thảo dược trong tay đánh giá một lát, sau đó hít sâu một hơi, nhìn về phía Lâm Nguyệt hỏi nhàn nhạt, “Lâm cô nương, chẳng biết ăn vật này có cần kiêng kỵ gì không?”

Lâm Nguyệt gần như suýt phì cười nhìn đôi chủ tớ trước mặt nói, “Cứ dùng sống là được”

“Được, ta tạm thời tin tưởng cô nương một lần!”

Nói xong Mộ Kinh Vân cắn răng một cái, bỏ thảo dược trong tay vào miệng, đang nhai, lại phát hiện ra thảo dược đó vào miệng là tan, trong nháy mắt hóa thành một chất lỏng ngọt ngào mát lạnh chảy xuống cổ họng, mà chất lỏng đó chảy xuống cổ họng trong nháy mắt, thế mà hắn cảm thấy rất ấm áp, thoải mái không nói nên lời.

Bất giác thần sắc Mộ Kinh Vân ngẩn ra, trong nháy mắt ngẩng phắt đầu lên, hia mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Lâm Nguyệt.

“Thiếu gia người sao rồi?”

Triệu Thanh nhìn Mộ Kinh Vân liên tục, không kim được lo lắng hỏi. Nhưng Mộ Kinh Vân cũng không để ý tới hắn, chỉ có ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Nguyệt, nói hơi kích động, “Lâm cô nương, cô...”

Mộ Kinh Vân cũng không phải là thiếu gia nhà giàu không hiểu biết gì, thảo dược vừa rồi có biến hóa bất thường, đã khiến trong lòng hắn biết người thiếu nữ trước mắt này chỉ sợ chẳng phải là người bình thường, hơn nữa hắn vừa dùng thảo dược xong, cũng tuyệt đối chẳng phải là loại cô bình thường, có lẽ cái vị thiếu nữ tên Lâm Nguyệt này cũng không nói dối, có lẽ nàng ấy thật sự có thể chữa lành bệnh cho hắn!

Thần sắc Lâm Nguyệt không đổi nhìn thoáng qua Mộ Kinh Vân, nói ra nhàn nhạt, “Đưa tay ra đi”

“A, được”

Lúc này Mộ Kinh Vân chẳng chút do dự đưa tay ra. Lâm Nguyệt cầm cổ tay hắn, đầu ngón tay vừa động, chỉ thấy ánh sáng bạc lóe lên, ngón châm xuất hiện đâm trên đầu ngón tay, sau đó thì châm vào bả vai của đối phương.

Động tác Lâm Nguyệt cực nhanh, thậm chí Triệu Thanh đứng cạnh xem cũng chẳng kịp có phản ứng gì, đợi lúc hắn kịp phản ứng, sắc mặt biến đổi, định tiến lên ngăn lại, đã thấy một dòng máu đen từ đầu ngón tay Mộ Kinh Vân bắn ra, rơi xuống vành xe ngựa, phát ra tiếng xèo xèo, chỉ lát sau, máu đen đó đã ăn mòn thanh nẹp với cái lỗ to bằng miệng chén.

“Đây là...” Thấy cảnh như thế, Triệu Thanh lập tức sợ ngây người. Lâm Nguyệt lại không để ý tới hắn, chỉ buông cổ tay Mộ Kinh Vân ra, nói thản nhiên, “Tốt rồi, độc tố trong người ngài đã tẩy sạch hoàn toàn rồi, mấy ngày nữa tiến hành bồi bổ một thời gian, sức khỏe sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ thôi”

Mộ Kinh Vân chỉ cảm thấy trong thân thể mình phẳng phất như dễ chịu đi rất nhiều, hắn không tin nổi mờ to hai mắt nhìn Lâm Nguyệt, kích động giọng run lên, “Lâm cô nương, cô nói là bệnh ta khỏi hẳn rồi ư?”

“Đúng vậy, ngài vốn chẳng có bệnh gì cả, chẳng qua là bị độc trong thời gian mẹ mang thai mà thôi, hiện giờ những độc tố này đã tẩy sạch rồi, dĩ nhiên thân thể ngài sẽ không sao”

“Ta, ta...” Trong lòng Mộ Kinh Vân gần như kích động không diễn tả nổi, bất giác đến cả nói cũng không nói ra được.

Bệnh từ nhỏ này đã khiến cho thân thể hắn yếu ớt bị hành hạ không ít, hắn sinh ra đã hiển hách, vốn người đang độ tuổi như hắn cần có đặt dựng võ, nhưng vì sức khỏe thể này, bình thường cả cửa lớn hắn cũng ít ra, chỉ có thể ở mãi trong nhà, đừng nói gì tới làm những việc khác. Dù phải thế mà sống cho tới tận bây giờ cũng không dễ gì, mà giờ đến cả thần y cũng đều nói bệnh tình của hắn đã hết cách chữa, hắn vốn đã tuyệt vọng, chỉ muốn về nhà, đợi cái chết tới, ai ngờ được...

Lúc đi cầu y ở Tây Nước quốc, phụ vương đã liên tục không tin bệnh hắn đều bó tay, cứ nói liên tục rằng hắn sẽ gặp được quý nhân, nhất định sẽ tốt lên.

Mà giờ nhìn lại, Lâm cô nương này cũng không phải đúng là quý nhân của hắn đó sao? Còn giờ phút này tâm tình của Triệu Thanh cũng chẳng kém Mộ Kinh Vân là bao, hắn hơi không dám tin nói, “Thiếu gia, bệnh của ngài đã khỏi rồi sao?”

Mộ Kinh Vân khẽ gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn định, hai tay ôm quyền với Lâm Nguyệt, hành một đại lễ, nói, “Lâm cô nương, có ơn với tại hạ, đại ơn cứu mạng này không có gì để báo đáp, sau này cô nương có việc gì cần nhờ tại hạ, xin cứ việc nói ra”

“Thân là thầy thuốc, cứu người chữa bệnh là chức trách của ta, Mộ công tử không cần đa lễ! Nếu Mộ công tử còn băn khoăn, chỉ cần đưa ta tới thành Mạch Dương là được rồi”

Lâm Nguyệt ngừng tay, nói ra lạnh nhạt.

“Điều này sao được chứ? Lâm cô nương, cô đã cứu thiếu gia nhà ta, dĩ nhiên chúng ta muốn báo đáp ân tình của cô, cô cứ khẳng khái cự tuyệt như thế, chẳng phải là càng để cho ta thêm áy náy hơn sao?”

Thấy Lâm Nguyệt vẫn bộ dạng thờ ơ, ngẩng lên nhóm người mình có thái độ như trước với nàng, trong lòng Triệu Thanh bất giác càng áy náy hơn, tự dưng thấy xấu hổ mặt đỏ bừng lên, giờ phút này thấy Lâm Nguyệt cũng không đòi ơn báo đáp, bất giác vội vã cắt lời.

Lâm Nguyệt thấy vậy, hơi nhú mày, trầm tư một lát, đột nhiên thấy trên xe bày một bộ bàn trà màu ngọc bích trong suốt, tiện tay cầm lên hai cái, nói, “Nếu nhà các người cứ khẳng khái muốn tạ như thế, vậy đem vật này tặng cho ta làm thù lao là được rồi”

Thấy hành động của Lâm Nguyệt, Mộ Kinh Vân và Triệu Thanh nhìn nhau, dù vẫn thấy Lâm Nguyệt thiệt thòi, song cũng biết đối phương đã quyết, lập tức không nói gì nhiều, đành mở miệng bảo, “Nếu Lâm cô nương đã thích, vậy thì cầm đi là được”

Lâm Nguyệt vô cùng hài lòng với hai kẻ thức thời, khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa, xoay người xuống xe ngựa.

Vừa xuống xe ngựa, đã bị Tâm Nhi canh chừng bên ngoài lều, sau đó một trận gió xoẹt qua, Tâm Nhi đã lên xe ngựa, bên trong truyền đến giọng đối phương ân cần căng thẳng, “Thiếu gia, ngài sao rồi...”

Lâm Nguyệt không muốn nghe những lời nhảm chán này nữa, dĩ nhiên đi đến một bên, mà nàng vừa đứng lại, Triệu Thanh đã theo tới, thái độ cực kỳ cung kính nói với Lâm Nguyệt, “Lâm cô nương, đoàn xe còn một cỗ xe bỏ trống, nếu cô không chê, có thể lên nghỉ ngơi chút, đợi khi nào tới thành Mạch Dương, tại hạ sẽ thông báo cho cô nương”

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không khách sáo với hắn, vô cùng tự nhiên lên một chiếc xe ngựa khác, tựa mình lên gối mềm nhắm mắt dưỡng thần. Thấy cảnh như vậy, Triệu Thanh bất giác ngơ ngác một chút, trong lòng hơi phức tạp.

Lâm cô nương này xem ra là người tính tình cổ quái, hy vọng chuyện lúc trước nàng ấy dừng ở trong lòng là được, người như vậy, nếu có thể kết giao, với thiếu gia mà nói, vốn là một việc tốt, chỉ tiếc, Lâm cô nương này tính tình lạnh nhạt, chẳng hề giống người thường coi tiền tài là tất cả.

Nhân vật như vậy, nếu thiếu gia có tâm tư lôi kéo, chỉ sợ không dễ gì, dù sao Lâm cô nương cũng không phải người bình thường, quyền thế với nàng ấy mà nói sẽ chẳng có tác dụng gì.

Nghĩ đến đây, Triệu Thanh bất giác cười khổ một cái, lắc đầu, định thần, bắt đầu chuẩn bị cho đoàn xe lên đường.

Đoàn xe đã chậm trễ trên đường hơn nửa canh giờ rồi, hiện giờ cuối cùng mới lên đường, bắt đầu hướng về thành mạch Dương chậm rãi đi tới.

Lâm Nguyệt dựa lên nệm trên giường, vén màn xe lên, nhìn xuyên qua cửa sổ ra phía ngoài, tầm mắt bao trùm bốn phía, ngoài cát bụi tung mù ra, thì đều có những người phàm đi qua, những cảnh sắc này thoạt nhìn bình thường chẳng có chỗ nào đặc biệt, có gì đó khiến người ta thấy nóng bức, nhưng lọt vào trong mắt lâm Nguyệt thì lại có một cảm giác thân thiết khó hiểu.

Nhìn khắp nơi bụi bặm bốc lên mù trời quang những người phàm đang đi trên đường, có một cảm giác đã rất lâu rồi từ từ xộc lên đầu, tại thời khắc này, linh lực trong cơ thể Lâm Nguyệt thể mà lại chậm rãi tự động vận chuyển, linh lực bốn phía, cứ như bị thứ gì đó dẫn dắt, nhanh chóng bắt đầu khởi động đến.

Lúc này nếu có tu sĩ hóa thân ở đây, nhất định sẽ khiếp sợ phát hiện ra, thân thể Lâm Nguyệt theo hấp thu linh lực, còn chậm rãi chảy ra từ trong thân thể một tia sương mù màu đen nhạt, mặc dù màn sương mù màu đen này cực mỏng, mắt thường gần như không thấy, nhưng quả thật có, phảng phất như rò rỉ từ lỗ chân lông người Lâm Nguyệt ra, sau đó từng tia một tan biến vào trong không khí.

Những thứ vật chất màu đen này, thật ra là lệ khí tích lũy ở trong cơ thể lâm Nguyệt, thân là tu sĩ, cuối cùng không tránh được giết chóc, mà nếu ta đã dính máu, thì trong cơ thể sẽ hình thành một loại lệ khí, mà tu sĩ càng giết nhiều người, phạm phải sát nghiệp càng nặng, thì lệ khí tích lũy trong cơ thể cũng càng nhiều, mà chút lệ khí này, nếu không kịp thời giải quyết, cuối cùng sẽ trở thành trở ngại lớn nhất trên con đường tu luyện của tu sĩ.

Còn Lâm Nguyệt, sở dĩ trước đó không cách nào thuận lợi hóa thân, ngoại trừ tâm tình chưa đủ ra, còn nguyên nhân rất lớn là vì chút lệ khí này, mà hiện giờ, dưới thân xui quý khiến, bỗng tâm tình thả lỏng, trong lúc vô tình đã đem những lệ khí này phóng xuất ra chút.

Làn gió thổi tới khiến tóc đen lâm Nguyệt bay lên, trong lúc bất giác thể mà nàng tiến vào nhập định, lúc tỉnh lại lần nữa, nàng tự dung hít sâu một hơi, trên mặt thoáng nở nụ cười thần nhiên.

Nhập định, quả nhiên là cách để tu sĩ tăng cao tu vi nhanh nhất, vừa rồi thời gian nàng nhập định dù ngắn, nhưng nàng có thể cảm giác rất rõ, trong cơ thể mình đã xảy ra biến hóa cực lớn, cả linh lực cũng ngưng thực được không ít, hiện giờ nàng chân chính chẳng có bất kỳ tai họa ngầm nào bước vào trình tự định nguyên anh hậu kỳ, đã có thể dụng chạm tới bình phong hóa thân, chỉ đợi sau này tâm tình tăng lên, dĩ nhiên có thể thành công hóa thân.

Còn phần vừa rồi trong thân thể tản mát ra vật chất màu đen, Lâm Nguyệt bất giác nhũn mày, nàng cũng chưa từng thấy qua vật chất nào như thế, nhưng cảm giác thứ vật chất đó cực kỳ không tốt, hơn nữa lại còn từ trong thân thể nàng tản mát ra, đến cùng là sao đây?”

Lâm Nguyệt trầm tư một lát, dùng thần thức tinh tế kiểm tra thân thể mình lần nữa, lại chẳng có phát hiện nào, trong lòng bất giác trầm xuống, tâm tình tốt vừa rồi cũng bị quét sạch.

Những thứ vật chất màu đen kia chẳng rõ là thứ gì, nhưng nàng kiểm tra không ra bất cứ dị thường nào, xem ra sau này nhất định phải cẩn thận một chút, lần sau có cơ hội nhập định, nhất định phải đem những thứ vật chất màu đen đó đem ra nghiên cứu cho rõ ràng.

Nàng cũng không thích trong thân thể mình tồn tại thứ tai họa ngầm không rõ, như vậy lại khiến cho nàng chẳng cách nào an tâm mà tu luyện tiếp được.

NHưng nói một cách tương đối, nàng chọn cách hóa thân này hẳn là đúng rồi, chỉ cần toàn tâm đi vào, thì mới có thể đủ để bức những thứ vật chất màu đen kia ra.

Nghĩ đến đây, tâm Lâm Nguyệt trấn định lại, lại khôi phục bình tĩnh lần nữa, chỉ là cũng không còn tìm được cảm giác huyền diệu như vừa rồi nữa.

Thực ra nàng không biết rằng, vừa rồi nàng nhập định trong nháy mắt, vì thu hút mà linh khí tới, cứ theo đoàn xe chậm rãi đi về trước cũng hơi có cảm giác, nhưng những thứ này đều là người phàm, hơn nữa vừa rồi không để ý lắm, vì thế mới có cảm giác thấy thoải mái trong nháy mắt, tâm trầm mê mà thôi.

Mà cảm giác thế, Triệu Thanh cách xe ngựa Lâm Nguyệt cảm thấy rõ nhất, gần như Lâm Nguyệt nhập định trong nháy mắt, Triệu Thanh cảm giác được

thân thể ấm áp, cứ như có một dòng nước ấm chạy qua thân thể vậy, mà hần thì đã lâu chưa dùng tới nội lực, nhưng lại rục rịch trong nháy mắt đột phá cảnh giới.

Lần nhập này khiến Triệu Thanh mừng rỡ trong lòng, đồng thời thấy cổ quái vạn phần, nhưng hần vẫn chẳng tìm ra nguyên nhân, cũng đành coi mình may mắn, chẳng có lý do gì, đột phá một cảnh giới, võ công lại càng cao thêm một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Tâm Tình Yên Tĩnh

Theo đoàn xe đi phía trước gần hai canh giờ, màn đêm dần phủ xuống, dưới an bài của Triệu Thanh, tất cả đoàn xe đều tìm chỗ ven đường, đóng quân bên ven đường.

Lần này Mộ Kinh Vân đi theo trong đội ngũ, ngoài hai tỷ nữ bên cạnh hần ra, nhưng người khác tất cả đều là những thị vệ trẻ tuổi, vì thế sau khi đoàn xe đóng quân xong, đã có người bắt đầu nhóm lửa, bắc lò, chuẩn bị thức ăn, hiện tại vị thị vệ trẻ tuổi này đã biết rõ thân phận của Lâm Nguyệt, ngoài lúc trước người thiếu niên kia suýt nữa đụng phải Lâm Nguyệt ra, thái độ những kẻ khác lại cực kỳ tốt với Lâm Nguyệt, thậm chí còn mang theo chút tôn kính.

Mà còn có một số ít thỉnh thoảng lại nhìn lên về phía Lâm Nguyệt. Thực ra cũng khó trách những thị vệ này làm như thế, mặc dù hiện tại Lâm Nguyệt thoát nhìn dung mạo cực kỳ bình thường, trên người cũng mặc cực kỳ đơn giản, nhưng dù là thế vẫn không dấu được khí chất xuất trần tỏa ra tự nhiên trên người nàng, phần lạnh nhạt và tôn quý, phảng phất như trời sinh đã khắc vào xương tủy nàng vậy, so với thân phận tôn quý của Mộ Kinh Vân cũng không kém mấy.

Lâm Nguyệt như thế, đừng có nói là những người khác, mà chính Triệu Thanh thấy cũng bất giác thấy thâm kinh ngạc, hơn nữa trong lòng càng thêm ngạc nhiên nghi ngờ với thân phận của Lâm Nguyệt mãi.

Cô gái có khí độ xuất trần phiêu dật như thế, thật sự là du y bình thường ư? Chỉ sợ thân thể Lâm cô nương này cũng không đơn giản như nàng ấy nói!

Trong lòng Triệu Thanh đang nghĩ gì, Lâm Nguyệt cũng không biết mà dù có biết cũng sẽ không để ý. Giờ phút này nàng có thần thái lười biếng ngồi xuống thăm cỏ, ánh mắt lạnh nhạt ngẩng lên nhìn bầu trời bao la đang dần tối, tâm tình dĩ nhiên yên tĩnh chưa từng có từ trước tới nay.

Có vô số ánh sao lấp lánh, sáng chói lóe lên, làm cho màn tinh không màu đen lam càng thoát nhìn vô cùng thần bí. Nhìn lên những điểm sáng trên không trung, Lâm Nguyệt bất giác nhớ lại cảm giác ở tinh cầu màu lam kiếp trước.

Trong lúc vô tình, nàng xuyên không tới đây, trải qua mấy thập niên, cũng đã lâu, thực ra cả nàng cũng đã quên nhanh mất. Với tu sĩ mà nói, thời gian chẳng là gì cả, tu sĩ khác người bình thường không có sinh lão bệnh tử, cũng không giống người thường suốt ngày gào cui mồm muối bồn ba phiền não, vì thế họ với thời gian trôi qua, cũng chẳng có nhận thức sâu sắc nào cả.

Cả đời tu sĩ, đều đang tu luyện, tăng cao thực lực mà vượt qua, tu sĩ có tu vi như nàng, thỉnh thoảng chỉ bề quan một lần, cho dù còn là người phạm lúc còn sống.

Tuổi thọ của người phạm quá ngắn, chỉ ngắn ngủn trong cuộc đời trăm năm lại trôi qua lên đèn, ngập tràn đặc sắc, còn tu sĩ mặc dù được kéo dài sinh mạng buồn chán, nhưng lại chỉ đạt được những ngày tu luyện buồn tẻ vô vị, hoặc là phải đối mặt với những gió tanh mưa máu hiểm ác tới bất ngờ.

Lâm Nguyệt không rõ mình đã bao lâu không nghĩ tới chuyện của kiếp trước rồi, nếu không có lần xuyên không đó, linh hồn chuyển đổi thời không hoặc là cả đời cuối cùng này của nàng, cũng sẽ chỉ là một quân nhân hợp cách, hoặc sau này sẽ giống người khác, sẽ kết hôn, sau đó từ từ già đi rồi chết.

Mà giờ, những thứ đó đã từng là cuộc sống của nàng đã cách xa nàng, từ lúc bắt đầu đi vào thế giới này, nàng cũng chỉ có một con đường để đi, đó chính là cố gắng trở nên mạnh mẽ, tăng cao thực lực chính mình, lật đổ vận mệnh của mình.

Nàng không có cách lựa chọn nào khác, biết được càng nhiều, nàng lại càng hiểu mình không có đường lùi, kẻ địch của nàng quá nhiều, đã không cho nàng lùi bước được nữa, nếu không nàng chỉ có kết cục là chết.

Nàng không thích kiếp sống giết chóc vĩnh viễn, nhưng lại không thể không lựa chọn cách sống như thế. Làm một người phạm bình thường, đã trở thành hy vọng xa vời của nàng.

Yên lặng thu hồi ánh mắt nhìn về phía đám thị vệ trẻ tuổi cách đó không xa vây quanh đồng lửa, nhìn về vô tư nụ cười sáng lạn trên gương mặt họ, đột nhiên Lâm Nguyệt thấy trong lòng bình thường trở lại.

Có lẽ, như vậy cũng rất tốt. Mặc dù người phạm cũng có chỗ khiến người khác hâm mộ, những cũng có chỗ bất đắc dĩ, chẳng hạn như sinh lão bệnh tử,

chẳng hạn như nghèo rớt mồng tơi, chẳng hạn như bị cưỡng quyền bất buộc, chẳng cách nào không chế được cuộc sống của mình.

Còn nàng, mặc dù đã mất đi phần hạnh phúc yên tĩnh ấm áp kia, nhưng cũng nhận được rất nhiều. Tu sĩ, thực ra thỉnh thoảng so với người thường hạnh phúc hơn, chỉ là không cảm thấy đủ như người phàm mà thôi.

Bởi vì ngu ngốc, nên mới có thể vui vẻ, bởi vì ngu ngốc, nên thỉnh thoảng mới thấy hạnh phúc. Tu sĩ có được sinh mạng lâu dài, nhưng cũng muốn có được quá nhiều, tình người tham lam, điểm này biểu hiện của tu sĩ còn tinh tế hơn cả người phàm rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác lộ ra nụ cười thân nhiên. Tâm tính đột nhiên thoáng nháy mắt trở nên bình thản vô cùng, linh lực trong cơ thể lại chủ động chậm rãi xoay tròn, mà linh khí bốn phía, lại mãnh liệt kéo đến lần nữa.

Chỉ ngần ngừ trong vòng một ngày, Lâm Nguyệt thế mà lại tiến vào cảnh tiên nhân nhập định lần nữa. Theo lòng dạ khoáng đạt, linh hồn nàng giờ phút này cũng giống như tinh không vậy, dưới ánh sao tỏa sáng, cứ chậm rãi được tẩy rửa, tinh thần trong chớp mắt trở nên sáng rực một mảnh.

Giống như lần trước, trạng thái như thế duy trì không lâu, chỉ ngần ngừ trong nửa khắc đồng hồ, Lâm Nguyệt đã thoát ly khỏi ý cảnh không rõ, song lúc này nàng lại không định chỉ vận chuyển công pháp, cũng không để ý tới những linh lực đang kéo đến mãnh liệt, giờ phút này nàng dồn toàn bộ sự chú ý, vào thứ thứ màu đen thuộc về vật chất kia đã tàn ra từ trong thân thể.

Loại vật chất màu đen này, tựa như chỉ có tinh thần nàng tiến vào ý cảnh mới có thể tàn mất ra được vậy. Lâm Nguyệt dùng thần thức đánh giá nhưng thứ vật chất màu đen đang tiêu tán dần trong không khí kia, trong lòng khẽ trầm tư.

Những vật chất màu đen này không rõ trong cơ thể nàng có bao nhiêu nữa, nếu tâm tính liên tục cứ tiếp tục bình tĩnh vậy, hoặc tóm lại có một ngày, có thể trục ra hết những vật chất màu đen đó, mà trước mắt dường như cũng chỉ có cách này, mới có thể tẩy sạch được những vật chất màu đen này, những thứ vật chất màu đen này nấp trong cơ thể nàng, nhìn không thấy, sờ không được, cả thần thức cũng không cách nào phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Vừa rồi vừa nhìn, nàng phát hiện ra những vật chất màu đen này đang chứa một luồng sát khí mạnh, thứ này trong thân thể nàng dĩ nhiên sẽ có ảnh hưởng, nhưng những thứ này do sát khí ác mà ngưng tụ thành vật chất, biết đâu chừng còn có cách dùng khác.

Nghĩ đến đây Lâm Nguyệt gạt mình, đột nhiên đưa tay ra, hướng vào trong không khí chớp lấy thứ sương mù màu đen chưa kịp tiêu tan. Thứ đó được nàng cầm trong tay, đồng thời cũng khiến cho tâm cảnh nàng xuất hiện bất ổn, mà giờ tâm tình bất ổn trong nháy mắt xuất hiện, thứ vật chất màu đen đó cứ như một vật sống vậy, giằng co, muốn chui vào trong cơ thể nàng.

Lâm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt bộc phát ra dòng linh lực bộc lấy thứ vật chất màu đen lại, nhưng thứ vật chất màu đen bị linh lực bao phủ trong nháy mắt tiêu tán.

Thấy một màn như thế, lông mày đen của Lâm Nguyệt cau lại, hít sâu một hơi, lại cố thử lại lần nữa, đột nhiên thần sắc vừa động, ngẩng đầu đã thấy từ xa có Mộ Kinh Vân khoác trên người một áo da lông cáo rất dày cùng với một thiếu nữ mặc áo váy xanh nhạt trên tay bưng thức ăn, chậm rãi đi về phía nàng.

Thiếu nữ đi cùng Mộ Kinh Vân cũng không phải là tỷ nữ tên Tâm Nhi kia, từ sau khi nàng chữa khỏi bệnh cho Mộ Kinh Vân, Tâm Nhi đó cứ liên tục tránh nàng, thậm chí đến nhìn cũng không dám, rõ ràng là sợ Lâm Nguyệt gây phiền toái cho nàng ta, dù sao hiện giờ nàng là ân nhân cứu mạng của Mộ Kinh Vân.

Mộ Kinh Vân rõ ràng cũng biết điều này, vì thế mới không để cho Tâm Nhi mang thức ăn tới cho Lâm Nguyệt, mà đổi lại bằng tỷ nữ khác.

“Lâm cô nương, ra bên ngoài tất cả mọi thứ đều đơn sơ, những vật này mặc dù không được tốt nhất, nhưng cũng đủ để no bụng, nếu cô nương không chê, thì có thể nếm thử được không? Chỉ là ẩm ướt cho cô nương, đợi ngày mai tới thành mạch Dương, tại hạ sẽ mở tiệc rượu tạ ơn cứu mạng của cô nương”

Một mùi thuốc thoang thoang ập vào mặt, chủ tớ Mộ Kinh Vân đã nhanh tới trước mặt Lâm Nguyệt, Mộ Kinh Vân ý bảo tỷ nữ để thức ăn xuống, cho lui, rồi lúc này mới nhìn về phía Lâm Nguyệt hỏi.

Với Lâm Nguyệt trong lòng Mộ Kinh Vân thấy cảm kích, nhưng lại càng hiếu kỳ hơn, thiếu nữ tuổi còn trẻ, mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng khí chất xuất trần, khí độ phiêu dật lạnh nhạt, khiến người ta cực kỳ chú ý, hơn nữa y thuật xuất thần nhập hóa, cả hần chẳng có thuốc nào chữa nổi cũng có thể giờ tay nhấc chân chữa khỏi hẳn, thật sự khiến người khác không tin nổi.

Nếu không phải chính Lâm Nguyệt chữa cho hắn, hắn có thể cảm giác rõ sự khác biệt trong cơ thể mình, thì hắn chỉ e cũng coi Lâm Nguyệt là kẻ lường gạt.

Nhưng tất cả đều là sự thật, Lâm Nguyệt chính xác đã chữa cho khỏi cho hắn, bây giờ thân thể hắn dù vẫn còn yếu nhưng cảm giác tốt hơn rất nhiều so với trước, thậm chí hiện giờ cũng có thể xuống xe ngựa đi bộ được chút.

“Vậy xin đa tạ Mộ công tử!” Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, dưới ánh trăng sáng tỏ, nụ cười tuyệt mỹ ngập tràn, khiến Mộ Kinh Vân cứ nhìn mà ngây ngốc.

Lát sau, Mộ Kinh Vân mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt trở nên đỏ hồng nói, “Lâm cô nương không cần khách sáo”

Lâm Nguyệt khẽ gật đầu, không nói gì nữa, tiện tay nhặt lấy một khối điểm tâm, ăn từng miếng một, động tác cực kỳ ưu nhã.

Từ sau khi trên Trúc cơ, thân thể có thể tích cốc (không cần ăn), thực ra Lâm Nguyệt đã rất lâu rồi chưa nếm qua thức ăn người phàm nấu, những vật này đều là những tạp chất, ăn vào quá nhiều, với tu sĩ mà nói chẳng có chỗ tốt nào, nhưng hiện tại nàng lấy thân phận người phàm đi ra lịch luyện, dĩ nhiên phải làm theo quy củ người phàm, nàng không muốn phá hỏng lần lịch luyện này của mình.

Mộ Kinh Vân ngơ ngác nhìn Lâm Nguyệt xuất thần, cũng không nói gì, chỉ lặng ngồi yên cạnh nàng.

Ý của hần vốn tới đây là định cùng Lâm Nguyệt tán gẫu, để tránh thấy nàng một thân một mình không quen, nhưng lại biết rõ, hiện giờ bộ dạng này của hần lọt vào mắt người khác lại có ý tứ hàm xúc khác.

ở chỗ không xa, cạnh một chiếc xe ngựa, gương mặt Tâm Nhi lạnh lùng nhìn thẳng vào cảnh chói mắt kia, nghiêng răng trèo trẹo nói, “Chẳng biết liêm sỉ, một cô gái một mình ra ngoài thì thôi đi, thế mà còn vọng tưởng quyền rũ thiếu gia, cũng không nghĩ xem thiếu gia là người thế nào, nàng ta có thể vọng tưởng được sao?”

Thiếu nữ mặc áo xanh lục bùng thức ăn đi cho Lâm Nguyệt nghe được lời này, sắc mặt khể tái đi, nói, “Tâm Nhi tỷ tỷ, Lâm cô nương nhưng là đại ân nhân của thiếu gia chúng ta, sao tỷ có thể nói có ấy như vậy chứ? Chẳng may mà thiếu gia nghe được, vậy thì phiền toái to rồi!”

“Ân nhân gì chứ? Chẳng qua là mèo mù đụng phải chuột chết mà thôi! Thiếu gia khỏi bệnh rồi, có liên quan gì tới con mui hồ kia chứ? Biết đâu chừng đây là công lao của thần y thì sao, thần y không phải bốc thuốc cho thiếu gia chúng ta đó sao? Hay là có lẽ giờ được hiệu mới có tác dụng, lại không biết một con tiện nhân này xuất hiện đoạt mất công lao đó rồi!”

Tâm Nhi thấy thiếu nữ áo xanh lục nói thay cho Lâm Nguyệt, tức giận càng phát ra những lời không suy nghĩ.

“Chuyện này... Thần y chẳng phải đã nói hết cách rồi đó sao? Huống chi, thiếu gia cũng là được Lâm cô nương sau khi xem bệnh, mới khá hơn mà, tại sao tỷ lại có thể nói vậy chứ?” Thiếu nữ áo xanh lục phản bác.

Với Lâm Nguyệt đã chữa khỏi cho Mộ Kinh Vân này, nàng ta chẳng hoài nghi chút nào, dù sao Mộ Kinh Vân đúng thật là sau khi được Lâm Nguyệt trị liệu mới tốt lên, mặc dù có tốt nhanh chút, nhưng đó cũng là sự thật, huống chi, thần y Tây Nước Quốc kia cũng đã hết cách chữa khỏi cho thiếu gia nhà nàng ta cũng chính nàng ta tận mắt thấy, dĩ nhiên nàng ta sẽ không tin lời nói dối trắng thay đen kia của Tâm Nhi.

“hừ, chữa bệnh gì chứ, ta thấy nàng ta là muốn quyền rũ thiếu gia mới là thật, giả vờ lạnh lùng trong trẻo thôi, còn chẳng phải là muốn quyền rũ thiếu gia để ý hay sao?”

Tâm Nhi nhìn về Mộ Kinh Vân đang xa đang nhìn thẳng Lâm Nguyệt ngẩn người, trong lòng hận tới mức suýt cắn nát môi.

Từ nhỏ nàng ta đã bị bán vào trong Mộ Vương phủ, ở cạnh Mộ Kinh Vân hầu hạ liên tục, rễ tình đã sớm bén sâu với Mộ Kinh Vân, hơn nữa Mộ Kinh Vân do nguyên nhân sức khỏe yếu, nên tới khi trưởng thành cũng chưa lấy vợ, điều này khiến cho lòng nàng ta càng thêm to gan, cũng có chút hy vọng xa vời không nên có.

Chính bởi thế, nàng ta mới thấy căm thù Lâm Nguyệt như thế, dù sao Lâm Nguyệt ngoài các nàng là tỷ nữ ra, thì là một người có nữ tính gần Mộ Kinh Vân nhất.

Thấy Tâm Nhi như thế, thiếu nữ mặc áo xanh lục há hốc miệng, gần như định nói gì đó nhưng vẫn chưa nói ra, chỉ khinh bỉ liếc nhìn Tâm Nhi một cái, rồi xoay người đi ra ngoài.

Nàng ta và Tâm Nhi khác nhau, Tâm Nhi nhìn không thấy rõ lắm, còn nàng ta thì lại thấy cực kỳ rõ ràng. Mặc dù nàng ta vào Mộ vương phủ thời gian ngắn hơn Tâm Nhi, nhưng được phái tới hầu hạ bên cạnh Mộ Kinh Vân cũng đã mấy năm, với tính tình ôn hòa nhẫn nại của Mộ Kinh Vân cùng với thiếu gia trông tuấn mỹ nói thật lòng là chưa từng có ý nghĩ gì khác, điều đó là không thể.

Nhưng nàng ta lại hiểu rõ thân phận của mình, cũng kịp thời không bị phần tình cảm này quán thân, người làm nô tỳ như các nàng, cho dù có được chủ tử để mắt tới, tới đa cũng chỉ là một người thông phòng mà thôi, đến làm thiếp còn chẳng có tư cách nữa là, chứ đừng có nói tới vị trí chủ mẫu.

Tâm Nhi những năm này được thiếu gia sủng quá mà hư, không đúng mực, nhưng lại muốn những thứ mà mình không nên có, đến cùng cũng chuốc lấy vô ích mà thôi, thân là nô tỳ, nếu có thể an phận được, thì sau này cũng còn đường sống hoặc là chết già.

Với ý nghĩ của Tâm Nhi, nàng ta biết rõ cũng rất khinh bỉ, song nàng ta lại chẳng muốn nói, dù sao Tâm Nhi đã sa vào ma chướng, cũng không nghe bất cứ lời nào nữa, trong mắt nàng ấy chỉ có nỗi Mộ Kinh Vân thôi.

Tranh chấp giữa các tỷ nữ, dĩ nhiên Lâm Nguyệt nghe thấy hết, với cái người tỳ nữ tên Tâm Nhi đó lại chửi bới nàng lần nữa, nói trong lòng không phiền muộn là giả, nhưng Lâm Nguyệt cũng chẳng muốn tính toán so đo với nàng ta!

Nhưng dù lười tính toán so đo, song không có nghĩa là cứ để yên cho nàng ta, Lâm Nguyệt đúng thật vẫn là người có lòng dạ hẹp hòi, nàng nhìn Mộ Kinh Vân tủm tỉm nói thân nhiên, “Mộ công tử, đêm khuya gió lạnh, sức khỏe ngài vừa khỏi, vẫn nên nghỉ sớm chút đi thì hơn”

“A, a, đa tạ Lâm cô nương đã nhắc nhở” Mộ Kinh Vân lấy lại tinh thần, chân tay luống cuống đứng lên, đối mắt với ánh mắt như cười như không của Lâm Nguyệt cảm thấy chột dạ vô cùng.

Mặc dù hần không nghe được lời Tâm Nhi nói, nhưng lúc Lâm Nguyệt nhìn về phía Tâm Nhi, hần cũng nhìn theo, đúng lúc thấy trên mặt Tâm Nhi có vẻ

phần hận, còn muốn đến trước Tâm Nhi coi lại thái độ với Lâm Nguyệt, bắt giác suy đoán ra mấy phần, cũng thấy đúng thế, khiến cho trong lòng hắn cũng vô cùng mất tự nhiên.

Thấy Mộ Kinh Vân đứng lên định rời đi, Lâm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng nói, “Mộ công tử, nếu không chê ta nhiều chuyện, ta lại có mấy lời muốn nói với Mộ công tử”

“Lâm cô nương, không cần khách sáo, có gì xin cứ nói thẳng là được” Thấy Lâm Nguyệt như thế, Mộ Kinh Vân nghiêm chỉnh sắc mặt, nói ra.

“Vốn đây chỉ là chuyện nhà của Mộ công tử, nhưng tỷ nữ bên cạnh Mộ công tử có vẻ rất khó chịu với ta, nguyên nhân trong đó chắc là vì Mộ công tử. Chuyện của Mộ công tử và tỷ nữ, ta dĩ nhiên không quản, nhưng người như ta vốn lười quen rồi, cực kỳ không thích phiền toái, vì thế trước khi tới thành Mạch Dương, mong rằng Mộ công tử quản chặt tỷ nữ của mình, đừng để cho nàng ấy lại gây sự với ta nữa”

Lâm Nguyệt lựa chọn thân phận người phạm lịch luyện, lại không có nghĩa là nàng cứ mặc người ta bắt nạt, vẫn cố nhịn, cho dù có là người phạm thì nàng cũng không muốn bị người ta khinh bỉ.

Đương nhiên ta dĩ nhiên cũng sẽ không ra tay với người phạm, song vẫn cảnh cáo Mộ Kinh Vân một trận, để hắn quản chặt từng người một vẫn là cần thiết, Tâm Nhi kia nhìn có vẻ cực hận nàng, nàng cũng không muốn mất bình tĩnh để ứng phó với những kẻ lên lút kia nữa.

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, đầu tiên Mộ Kinh Vân ngăn ra, sau đó sắc mặt dần trở nên nặng nề, hắn nói nghiêm túc với Lâm Nguyệt, “Lâm cô nương yên tâm, ta sẽ quản thúc các nàng ấy thật chặt, sẽ không gây bất cứ phiền phức nào cho cô nương nữa”

Nói xong, hắn hai tay ôm quyền với Lâm Nguyệt hành lễ, sau đó mới xoay người rời đi. Lâm Nguyệt nhìn theo bóng lưng Mộ Kinh Vân, cười nhạt một tiếng, chẳng nói gì nữa, đưa mắt nhìn về đồng lúa có thị vệ vây quanh cách đó không xa, đang ăn thịt uống rượu, từng trận hoa hô cười đùa âm ỉ từ chỗ họ truyền ra, lọt vào tai Lâm Nguyệt, trên mặt nàng trong trẻo lạnh lùng dần lộ ra mỉm cười.

Có lẽ là uống rượu vào nên những thị vệ kia cũng khác với bình thường rất nhiều, thậm chí có mấy thị vệ trẻ tuổi thừa dịp say, chạy tới chỗ thiếu nữ áo xanh lục nói gì đó, chọc cho mặt thiếu nữ áo xanh lục biến sắc ửng đỏ, thẹn thùng mãi.

Thấy cảnh như thế, Lâm Nguyệt bắt giác nhớ tới Diêm Tinh Vân. Trong đầu đều là những hình ảnh xảy ra ở Đông cực Hải với Diêm Tinh Vân, ở đó, là nơi bắt đầu đính ước giữa nàng và Diêm Tinh Vân, ở đó cũng là nơi cuối cùng Diêm Tinh Vân rời khỏi nàng.

Nàng thật sự không hiểu tình, không có tình, đến bây giờ nàng đã không còn biết mình có cảm giác gì với Diêm Tinh Vân nữa.

NHưng trong lòng nàng vĩnh viễn hiểu rõ một chút, đó chính là Diêm Tinh Vân là người yêu của nàng, chỉ cần hắn không phản bội nàng, ở mãi bên cạnh nàng, chỉ vĩnh viễn một mình hắn là đủ.

Bởi vì nàng nợ hắn quá nhiều, lòng nàng đã không còn vị trí nào cho người khác nữa.

“Lâm cô nương, có muốn nghỉ uống chút gì đó không?”

Triệu Thanh đi tới, mang theo một bầu rượu đưa Lâm Nguyệt, đồng thời cắt ngang suy nghĩ của nàng. Lâm Nguyệt lắc đầu, rượu của những người phạm tục này, nàng chẳng có hứng thú gì, hơn nữa thân phận nàng bây giờ, vốn không thích hợp uống rượu ở chỗ này.

Triệu Thanh thấy nàng cự tuyệt cũng không để ý, dĩ nhiên uống một ngụm rượu rồi nói, “Lâm cô nương, cô có thể nói cho ta biết, cô cho thiếu gia ăn thứ thảo dược kia là gì được không? Thảo dược ấy thần kỳ như thế, thế mà lại có thể bức độc tố trong người thiếu gia ra chứ?”

“Chẳng qua chỉ là thảo dược bình thường mà thôi, dùng được chỉ cần đúng bệnh là được” Lâm Nguyệt liếc nhìn hắn một cái nói ra lạnh nhạt.

“Thật không?” Triệu Thanh nghe vậy cười cười, cho là nàng không muốn nói, cũng không để ý, chỉ bảo, “Canh giờ cũng không còn sớm nữa, Lâm cô nương vẫn nên đi nghỉ thì hơn”

“Được”

Lâm Nguyệt tùy ý đáp lại một câu, trong lòng nàng biết Triệu Thanh trước tiên là cố ý dò xét, cũng không muốn cùng hắn tiếp tục tán gẫu nữa, liền đứng dậy đi tới chiếc xe ngựa.

Triệu Thanh nhìn theo bóng lưng Lâm Nguyệt mắt lóe lên, cũng không nói gì thêm, chỉ rút vào miệng một ngụm rượu lớn, sau đó nằm xuống, lạnh nhìn bầu trời bao la đầy sao trên kia.

Lâm Nguyệt trở lại trong xe, dĩ nhiên ngồi xuống điều tức, nàng đã sớm không cần ngủ rồi. Còn những người ở ngoài kia, vẫn nháo tới tận sáng, rồi cả đám mới rồi rít say nằm ngủ.

Ngoài một vài người có trách nhiệm gác đêm thỉnh thoảng đi đi lại lại bên ngoài ra, toàn bộ đoàn xe dần yên tĩnh. Suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, đoàn xe lên đường lần nữa, mãi cho tới tận lúc trời về chiều cuối cùng cũng tới thành Mạch Dương.

Lâm Nguyệt đi theo đoàn xe Mộ Kinh Vân, thuận lợi vào thành, không đợi đoàn xe tới nơi đã định cáo từ rồi đi.

Ai ngờ, Mộ Kinh Vân nghe tin nàng phải rời đi, vội vã chạy tới.

“Lâm cô nương, nghe nói cô muốn đi?” Mộ Kinh Vân nhìn ánh mắt Lâm Nguyệt hơi phức tạp, trong giọng nói mơ hồ một tia chờ mong.

“Đúng, hiện giờ đã tới thành mạch dương, ta dĩ nhiên không thể làm phiền tới các ngài rồi”

“Vậy Lâm cô nương đã có chỗ nào để đi chưa?”

“Cũng không có chỗ nào cố định cả, ta là một du y, dĩ nhiên đi ra để du lịch rồi” Lâm Nguyệt chậm rãi lắc đầu, chuyện lần nàng đi lịch luyện lần này, làm gì có chỗ nào cố định để đi chứ? Dĩ nhiên là đi tới đâu tính tới đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Phiền Toái

“Nếu đã không có chỗ nào để đi, sao Lâm cô nương không đi cùng chúng ta? Lâm cô nương là du y, nghĩ cũng sẽ không dừng lại ở chỗ này lâu, mục đích chuyến đi này của ta chính là trở về kinh, nếu Lâm cô nương không chê, có thể lên đường cùng chúng ta, như thế cũng đảm bảo an toàn chứ”

Mộ Kinh Vân kiên nhẫn khuyên nhủ, không rõ vì sao, hiện giờ hẳn không thể để Lâm Nguyệt cứ vậy mà rời đi, vì thế lúc nghe thấy Lâm Nguyệt phải đi, đã vội vã chạy tới khuyên bảo.

Lâm Nguyệt trầm tư một lát, vẫn không thể lắc đầu cự tuyệt ý tốt của đối phương được. Mặc dù lần này nàng đi ra ngoài là để lịch luyện, cũng không có chỗ cố định, song nàng lại không muốn ở cùng với bọn Mộ Kinh Vân, mặc dù bây giờ Mộ Kinh Vân cứ liên tục không muốn lộ ra thân phận thật sự của hắn, vốn dĩ khí chất hắn biểu hiện ra ngoài hài hòa, song xuất thân ở nhân gian lại cực kỳ giàu có, nàng hóa thân lịch luyện thành người phàm, chẳng qua chỉ muốn tăng tâm tính lên thôi, vô tình chọc phải phiền phức khác.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Lâm Nguyệt đi xa dần, trên mặt Mộ Kinh Vân lóe lên âm ỉ, trong lòng thấy hơi mất mát. Trong lòng thấy khó chịu, nhưng cuối cùng hắn cũng không lảng nhãng nữa, chỉ lặng nhìn theo Lâm Nguyệt đi xa dần.

Còn Lâm Nguyệt sau khi từ biệt với đám người Mộ Kinh Vân, cũng chưa rời đi ngay, mà đang từ từ đi dạo trên đường phố thành Mạch Dương.

Thành Mạch Dương thuộc về thành nhỏ biên cảnh của Đông hoa Quốc, là thành không lớn không nhỏ, nhưng cũng khá phồn thịnh, người đi trên đường đông đúc, cửa hàng hai bên phố san sát, nhưng những thứ này trong mắt Lâm Nguyệt chẳng có tí thần kỳ nào, dù sao thân là tu sĩ, đã từng đi qua thành thị, cũng không tránh khỏi xa hoa giàu có, chỉ là thành thị nhỏ nhỏ của người tu chân thôi, trình độ giàu có hoa lệ chẳng kém gì kinh thành Đông Hoa Quốc, chứ đừng nói tới cái thành thị biên cảnh nhỏ nhỏ trước mắt này.

Nếu thật sự chỗ thành mạch dương có gì đáng để nàng chú ý thì vậy cũng chỉ có tháp cao vút lên tận trên mây trong thành kia mà thôi.

Bởi vì tòa tháp này rất cao, tồn tại như có như không, linh khí hơi yếu ớt không ổn định.

Lâm Nguyệt dùng thần thức nhìn lướt qua, lại phát hiện ra trên tòa tháp này được người ta bày một linh tự trận đơn giản, chẳng trách nàng có cảm giác linh khí bất ổn.

Nhưng linh tự trận trong mắt nàng lại cực kỳ đơn giản, đến cả linh tự trận lúc trước nàng thấy bình thường nhất so ra vẫn còn kém, đoán chắc là do một tu sĩ Luyện khí kỳ bày ra, chỉ đủ sức có tác dụng miễn cưỡng kéo tụ linh lại mà thôi. Một toàn thành nhỏ của người phàm như thế, sao lại có người tu chân tồn tại chứ?

Với chút điều nhỏ này, Lâm Nguyệt thấy khá hứng thú, dù sao theo ý nàng, linh khí ở đây hẳn không chịu nổi, cực kỳ mỏng manh, vốn không thích hợp cho tu sĩ tu luyện, cũng không rõ người tu sĩ kia mất ra sao, lại dựng lên một tòa tháp cao ở chỗ này để làm nơi tu luyện chứ.

Nơi tất có thể dùng tụ linh trận, chỉ có tu sĩ tu luyện bề quan, nếu dùng vào những việc khác dĩ nhiên sẽ không bố trí tụ linh trận làm gì.

Lâm Nguyệt đứng giữa ngã tư đường, ánh mắt nhìn mãi lên trên tháp cao phía xa, trong lúc vô tình khiến người ngoài để ý, trong đó có một đại nương thoát nhìn hiền hòa, có lòng tốt đi tới nhắc nhở, “Vị cô nương này, chắc là lần đầu tiên đi tới thành Mạch Dương hả? Đừng nhìn chằm chằm thần tháp nhé, nếu bị người khác phát hiện ra, cô nương sẽ gặp phiền toái đó”

Lâm Nguyệt thấy ánh mắt thành khẩn của đại nương, không giống như người lừa đảo, cố ý ra vẻ nghi hoặc hỏi, “Đại nương à, quả thật cháu lần đầu tiên tới thành Mạch Dương, thần tháp đó là gì vậy ạ? Vì sao không được nhìn thế?”

Đại nương kia thấy bộ dạng u mê ngu ngốc của Lâm Nguyệt, lại tốt bụng hạ giọng giải thích, “Là thế này, thần tháp ở đây có một vị lão thần tiên, mà bản

lãnh thần tiên lớn thế nào, nghe nói còn có thể hô mưa gọi gió không gì làm được, là thành chủ của chúng ta hai mươi năm trước mới tới, giờ nghe nói thiếu chủ Thành chủ đã được lão thần tiên đó nhận là tiên đồ rồi, đề tở lòng tôn kính lão Thần tiên Thiếu thành chủ không cho phép người khác nhìn thẳng vào thần tháp đâu”

“Thần tiên à...?” Về mặt Lâm Nguyệt hơi dờ khóc dờ cười.

“Đúng vậy, chỗ chúng ta đây, có rất nhiều người đã gặp đó, nghe nói, thần tiên có thể bay tới lui trên không trung. Chúng ta ở đây cũng vì có thần tiên nên mới không có chiến loạn đó” Trong giọng nói Đại nương lộ ra ý tự hào, ánh mắt nhìn về thần tháp kia vô cùng thành kính.

Chỉ là bà không biết rằng giờ phút này người đứng cạnh bà nói chuyện với bà, còn mạnh gấp trăm ngàn lần vị thần tiên kia, thậm chí chỉ cần động một đầu ngón tay thôi là có thể khiến cho cái vị gọi là thần tiên trong miệng bà đó hóa thành tro bụi rồi.

Phải biết tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt thì những tu sĩ Luyện khí kỳ trong mắt lại tồn tại như cấp bậc lão tổ vậy.

“Hóa ra là vậy sao?”

Lâm nguyệt nói, rồi thu ánh mắt lại, mắt hần hứng thú với tòa tháp này, cười cười, khẽ gật nhẹ với vị đại nương tốt bụng, sau đó tự động rời đi.

Một chuyện nhỏ xen giữa chỗ này cũng không ảnh hưởng tới hứng thú du lịch của Lâm Nguyệt.

Nàng dừng lại ở thành mạch Dương gần nửa tháng, trong nửa tháng này, nàng cũng thường đi tới những trấn nhỏ hoặc thôn trang chung quanh hành nghề y, những ngày trôi qua tự do tự tại, với thân phận du y của mình, cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Bởi vì y thuật nàng cao siêu, hơn nữa lại có bộ dạng một thiếu nữ trẻ tuổi, chưa đến nửa tháng, nàng lại có chút danh tiếng quanh thành Mạch Dương, song Lâm Nguyệt lại chẳng để ý lắm, chỗ biên cảnh thành mạch dương, hoàn cảnh hỗn loạn, nàng cũng không định ở lâu chỗ này.

Vì thế ngày người ở đây gần nửa tháng, nàng liền rời khỏi thành mạch dương, đi tới một tòa thành thị khác. Còn phần nhóm người Mộ Kinh Vân, từ lúc tới thành Mạch Dương ngày thứ ba, cũng đã rời đi.

Trước khi đi, mặc dù Mộ Kinh Vân không tự mình tới cáo biệt, nhưng cũng cho Triệu Thanh tới, bảo Triệu Thanh đem tới hai cọc tiền, bảo Mộ Kinh Vân đền bù tổn thất cho chuyện nàng xem bệnh, để nàng không từ chối.

Mặc dù Lâm Nguyệt cũng không để ý quá mức tới tiền bạc của những người phạm này, song nếu đối phương đã nói thế, nàng cũng không cự tuyệt.

Dù sao với người phạm mà nói, chuyện bắt đầu ăn uống duy trì cuộc sống hàng ngày đều là những vật tục, hiện giờ nàng đã quyết định lấy thân phận người phạm đi lịch luyện, dĩ nhiên đều làm theo quy củ của người phạm.

Đi thẳng một mạch trên đường không ngừng nghỉ, mất gần một năm, Lâm Nguyệt cuối cùng cũng tới kinh thành Đông hoa Quốc.

Kinh thành, là thành thị trung tâm của một quốc gia, không hổ là dưới chân thiên tử, người đi trên đường rất đông, cửa hàng hai bên phố xa xoa, vô số, giàu có, toàn diện.

Quan trọng chính là, Lâm Nguyệt còn chưa vào thành bao lâu đã phát hiện ra trên đường phố kinh thành của người phạm, thấy khá nhiều tu sĩ.

Mặc dù tu vi những tu sĩ này cao nhất là tu vi luyện khí hậu kỳ, nhưng loại hiện tượng này ở một nhân gian khác là cực hiếm thấy, tựa như năm đó nàng ở Đông Cực Hải vậy, mặc dù Đông Cực Hải có không ít đảo có tu sĩ và người phạm hỗn hợp, nhưng thật ra tu sĩ lại vốn không xuất hiện cùng lúc với cuộc sống vốn có của người phạm, những người phạm kia cũng chẳng qua biết rõ trong đảo nhỏ mới có tu sĩ tồn tại mà thôi, thật sự có thể nhìn thấy thì không nhiều, chứ đừng nói tới tu sĩ xuất hiện trên đường phố người phạm.

Lâm Nguyệt trầm tư một lát, dùng thần sắc quét qua mấy chỗ có linh khí mơ hồ bất ổn, trong lòng đột nhiên nhớ tới Phong Nguyệt Lâu của Bạch Ngọc Điệp, nàng còn nhớ, năm đó Bạch Ngọc Điệp thành lập Phong Nguyệt Lâu, cũng là ở nhân gian.

Mà chút tu sĩ xuất hiện trong kinh thành này, thân phận đó đoán chừng cũng chẳng khác Bạch Ngọc Điệp lắm, hẳn là có một số ít môn phái phái đệ tử tới đóng tại phạm giới.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt đột nhiên thấy chẳng hứng thú gì với những tu sĩ xuất hiện ở đây nữa, cứ từ từ đi dạo trên ngã tư đường.

Dọc đường đi, lại khiến nàng phát hiện ra không thiếu thứ gì, nàng thấy, cửa hàng hia bên phố trong mấy gian cửa hàng thật sự vắng lạnh, mà chút ít cửa hàng nàng chẳng có người ở, song ngoài cửa hàng lại có một dấu hiệu khiến Lâm Nguyệt thấy cực kỳ quen thuộc.

Dấu hiệu đó chính là lúc nàng ở thị phường giới tu chân đã từng thấy, dấu hiệu đó đại diện cho ký hiệu của cửa hàng giới tu chân, cũng chứng minh những cửa hàng này do tu sĩ mở, đồ mua bán bên trong cũng chỉ phù hợp với tu sĩ, hơn nữa cũng chỉ có tu sĩ mới có thể đi vào, người phạm không thấy những cửa hàng này, họ chỉ thấy ở ngoài cửa hàng có bố trí trận mê ảo.

Nhìn những cửa hàng đó, Lâm Nguyệt cũng chẳng có ý đi vào, chỗ như thế, đồ mua bán đó vốn chẳng thích hợp với nàng, chỉ thích hợp với một số tu sĩ Luyện khí kỳ mà thôi.

Lâm Nguyệt đi mãi, cứ như đang lững thững nhàn nhả đi dạo trên đường vậy, lại không ngờ bản thân nàng ăn mặc quá mức mộc mạc khác hẳn chung

quanh, toàn thân nàng tỏa ra khí chất xuất trần phiêu dật như tiên, đã hấp dẫn không ít ánh mắt người khác.

Bởi vì cái gọi là người đứng trên cầu ngắm cảnh, còn người đứng trên lầu ngắm người.

Mặc dù Lâm Nguyệt đã giấu đi dung mạo, nhưng lại không giấu được khí chất bản thân, hơn nữa tại trong kinh thành này, có rất nhiều đệ tử con nhà giàu coi trời bằng vung, con nhà có quyền thế, vì vậy trong lúc vô tình nàng đã hấp dẫn chút phiến toái.

Ngay lúc nàng đi qua ngồi xuống một phùng trà, đột nhiên từ trong phùng trà xông ra một người ăn mặc giàu có, tướng mạo coi như tuấn tú, nhưng ánh mắt cử chỉ thì là một nam tử cực kỳ khinh bạc.

“Cô nương, bốn công tử thấy một mình cô cực kỳ nhàm chán, chẳng bằng cô cùng uống trà với bốn công tử thấy sao?” Nam tử kia dùng ánh mắt háo sắc nhìn đánh giá Lâm Nguyệt, trong miệng nói ra trêu ghẹo.

Lâm Nguyệt khẽ nhún mày, cũng không để ý tới đối phương, mà trực tiếp đi vòng qua đối phương, tiếp tục đi về phía trước.

Nàng đi ra lịch luyện cũng chừng một năm rồi, một năm nay, nàng thật sự không phải không gặp ít đồ háo sắc, nhưng gặp người như thế, Lâm Nguyệt bình thường không để ý tới, cứ lảng tránh thẳng.

Đương nhiên có cũng kẻ chẳng hết hy vọng dây dưa, nhưng những người đó cũng bị nàng chinh vô cùng thảm.

“Cô nương, cô đã không nể mặt mũi của bốn công tử hở? Cô có biết bốn công tử là ai không?” Nam tử kia lớn lối ở kinh thành quen rồi, rõ ràng chưa từ bỏ ý định, đuổi theo vài bước, ngăn Lâm Nguyệt lại.

“Nếu không muốn chết, thì rút ngay cho ta!”

Lâm Nguyệt mặt lạnh tanh, nàng đã không còn kiên nhẫn với những thứ công tử ăn chơi nào tàn chưa tẩy này lắm rồi, nếu ở giới tu chân nàng sớm đã giết chết ngay, chẳng qua hiện giờ nàng là người phạm, dĩ nhiên không thể đơn giản giết chóc cho được. Nếu không lịch luyện lúc này của nàng cũng coi như bị bỏ dở giữa chừng.

“Cái gì? Mày dám nói chuyện vậy với tao hả?”

Vương Trung lập tức giận dữ, cha hắn là người tâm phúc bên cạnh đương kim thánh thượng, là thừa tướng dưới một người trên vạn người, còn mẹ hắn là muội muội ruột của đương kim thánh thượng, là công chúa tôn quý, trong kinh thành này, ngoài mấy người hoàng gia có xuất thân tôn quý ra, có ai mà không nể mặt hắn đâu chứ?

Lúc đi, hắn thấy vừa ý nữ nhân nào thì không thể không chiếm cho bằng được, cho dù có bị cự tuyệt cuối cùng những nữ nhân đó còn chẳng phải được người làm tự mình đưa tới tận cửa sao?

Cái nữ nhân này nhìn một cái rõ ràng là một người xuất thân con nhà bình thường, cũng dám đuổi hắn sao? Thật sự là không biết sống chết, đợi nàng lọt vào trong tay hắn rồi, xem hắn hành hạ nàng ta thế nào!

Trong lòng Vương Trung hung hăng nghĩ tới, sắc mặt lại âm trầm xuống, dùng tay chỉ thẳng Lâm Nguyệt quát lên, “Người đâu, đem con tiện nhân không biết tốt xấu gì kéo về phủ cho bốn công tử, nàng ta đụng vào bốn công tử, bốn công tử muốn dạy dỗ nàng ta một chút”

“Vâng”

Theo lệnh Vương Trung, ào một cái, có hơn mười hộ vệ từ trong phùng trà tuôn ra, vây quanh Lâm Nguyệt.

Một người đi trên đường thấy cảnh như thế vội vã tránh, thậm chí có người còn không ngừng lắc mạnh đầu.

“Cô nương này thật đáng tiếc quá, nàng ấy hẳn là từ vùng khác đến ha? Chọc ai thì không chọc lại cứ chọc vào Vương gia mà vương gia, lần này chỉ sợ phiến toái to rồi”

“Cũng không phải thế sao? Vương gia này ở kinh thành, quyền thế ngập trời, ai dám chọc vào chứ? Vương Trung này lòng dạ lại độc ác, yêu thích sắc đẹp, nghe nói, thời gian trước, hắn ở thôn trang ngoài thành nhìn trúng một tiểu cô nương, trực tiếp làm nhục tiểu cô nương ấy trước mặt mọi người, người nhà tiểu cô nương ấy định ngăn lại, lại bị hắn nhẫn tâm đánh chết, cuối cùng tiểu cô nương đó không chịu nổi nhục đã tự tử rồi”

“Đúng vậy đó, thật sự quá đáng mà, mấy năm nay, Vương Trung này đã hại qua không biết bao cô nương rồi? Hết lần này tới lần khác đương kim thánh thượng lại sủng tin Vương thừa tướng kia, với mấy chuyện thế này cứ mắt nhắm mắt mở cho qua, thật sự là...”

“Aizzz, nhìn tiểu cô nương này cũng khó tránh khỏi nanh vuốt, thật sự đáng tiếc quá, một cô nương tốt trong nhà tinh khiết như nước thế kia, sẽ bị ma đầu này làm nát nát mất thôi...”

Đám đông vây quanh nhìn hộ vệ vương phủ vây lâm Nguyệt vào giữa, vội vã thở dài lắc đầu.

Lúc này, ở một cửa sổ gian tửu lầu lầu hai xa hoa đối diện phùng trà, đang có một thiếu niên đứng, mà người thiếu niên đó rõ ràng cũng bị kinh động bởi chuyện xảy ra trên đường, hắn lơ đãng nhìn lướt qua bên đó, định thu mắt lại, vẫn bất giác ngừng mạnh lại.

Đồng thời hắn không thể tin nổi mở to mắt kinh ngạc sững sờ một lúc, đột nhiên vội vàng xoay người kêu lên với người ngồi trong, “thế tử, thế tử, ngài mau tới đây, ta hình như thấy Lâm Nguyệt cô nương!”

“Cái gì?”

Mộ Kinh Vân đang ở trong phòng riêng thương lượng gì đó với đồng僚, lập tức bị kinh hãi đứng bật dậy, cũng chẳng coi thất thố, bước nhanh về phía thiếu niên, mở miệng hỏi, “Ồ đâu hả? Người thấy rõ chứ?”

“Đúng, ở ngay phía dưới, ngài xem, có phải Lâm nguyệt cô nương không? Nhưng mà hình như nàng ấy gặp phải phiền toái rồi đó!” Triệu Thanh chỉ chỉ phía dưới nói.

Mộ Kinh Vân vội vàng cúi xuống nhìn, đợi lúc thấy rõ tình hình phía dưới, mặc bất giác biến sắc, nói, “Là nàng ấy, nhưng sao nàng ấy lại chọc phải tân Vương Trung Lập kia chứ? Đáng chết!”

Nói xong Mộ Kinh Vân cũng không có nói gì với Triệu Thanh nữa trăm mặc, chẳng nói câu nào quay đầu đi luôn.

Triệu Thanh thấy hắn như thế cũng vội vã đi theo, những kẻ khác dĩ nhiên cũng rối rít đi theo sau.

Lâm Nguyệt nghe thấy tiếng ồn ào chung quanh, sắc mặt dần trầm xuống, nàng thấy ngay dưới chân thiên tử mà có kẻ dám to gan lớn mật làm vậy như thế, cũng dám cướp đoạt dân nữ trước mặt mọi người, hóa ra lại là con một quyền thần, từ đó lại càng thêm khó trách.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt nhìn về phía Vương Trung lập với ánh mắt lạnh băng. Còn Vương Trung Lập chẳng biết hắn đã chọc phải một sát thần, thấy Lâm Nguyệt không nói gì, chỉ cho là Lâm Nguyệt sợ hãi, liền dương dương đắc ý mở miệng nói, “Biết sợ rồi sao? Con nhóc quý này, nếu thức thời, thì ngoan ngoãn đi cùng bốn công tử, hầu hạ bốn công tử vui vẻ, bốn công tử sẽ khiến cho cuộc sống của ngươi tốt hơn chút, nếu không ngươi sẽ được nếm mùi đau khổ ngay!”

Nghe nói thế, thần sắc lâm nguyệt càng thêm lạnh băng, hàn khí gần như toát ra từ trên người. Chỉ một con nhà giàu mà thôi, hơn nữa còn làm nhiều việc ác, nếu cứ để hắn tiếp tục dây dưa không rõ, nàng cũng không ngại cho hắn chịu ăn chút đau khổ đâu!

Mặc dù không thể giết người, với thủ đoạn của nàng, nàng có trăm nghìn cách để cho con nhà giàu trước mắt này sống không bằng chết!

Ngay lúc lâm nguyệt định ra tay, đột nhiên truyền tới một tiếng quát, “Vương Trung Lập, ngươi muốn làm gì?”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, thấy dung mạo người đến mờ mờ quen thuộc, bất giác giật mình, vô thức nhíu mày cau mặt, miêng băng châm kẹp giữa ngón tay lạng lẽ biến mất.

Còn phần Vương Trung Lập, lúc nhìn thấy Mộ Kinh Vân, sắc mặt hết sức khó coi, nói lạnh lùng, “Vân thế tử, ngài đây là muốn cùng đối chiến với Vương mô ta sao?”

Mộ Kinh Vân cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, đi thẳng tới trước mặt Lâm Nguyệt, quan tâm hỏi, “Lâm cô nương, cô không sao chứ?”

Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, nói, “Ta không sao, từ biệt mấy năm, hiện giờ xem ra thân thể Mộ công tử rất tốt nhĩ”

“Mộ mô có được ngày hôm nay vẫn là nhờ Lâm cô nương, đại ân cứu mạng của Lâm cô nương, Mộ mô sao dám quên chứ, không ngờ được lại gặp được Lâm cô nương ở kinh thành này, thật sự là vui đến bất ngờ!”

Mộ Kinh Vân nhìn Lâm nguyệt, trong lòng ngập tràn vui vẻ, một năm trước sau khi từ biệt với Lâm Nguyệt ở thành Mạch Dương, trong lòng hắn vô cùng tiếc nuối, thậm chí cực kỳ thất lạc, vốn tưởng rằng kiếp này vô duyên khó gặp lại giai nhân, ai ngờ sau một năm lại bất ngờ gặp được Lâm Nguyệt ở kinh thành.

Lâm Nguyệt khẽ mỉm cười, không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu chào hỏi với Triệu Thanh người đang đi tới đằng sau.

Mộ Kinh Vân thấy Lâm Nguyệt vẫn một bộ dáng trong trẻo lạnh lùng, trong lòng hơi mất mát, nhưng hắn nhanh chóng liếc mắt nhìn nhanh về Vương Trung Lập đứng bên đang ngập tràn tức giận, hơi nghi ngờ hỏi, “Lâm cô nương, sao cô lại chọc phải hắn chứ? Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lâm Nguyệt lắc đầu, bày tỏ chính mình cũng không biết. Mộ Kinh Vân cũng không phải kẻ ngu, hơn nữa mặc dù lúc trước sức khỏe hắn không tốt, cực ít đi ra ngoài, nhưng với hành vi làm người của Vương Trung Lập, Vương đại thiếu gia này trong kinh thành cũng hiểu khá rõ. Hiện giờ thấy tình hình như thế, sao còn không hiểu nữa chứ?

Phụ thân Vương Trung Lập này là trọng thần trong triều, mẫu thân là công chúa, thường thường ở kinh thành thảnh thơi là chuyện nam nữ bá đạo, chỉ là quá khước hắn trêu chọc những người không có chút bối cảnh gì, hơn nữa Vương gia lại đúng là có chút quyền thế trong kinh thành, nên người khác cũng lười mặc hắn mà thôi.

Chỉ là hôm nay, hắn thế mà mất mặt dám chọc lâm Nguyệt, bất kể là vì công hay tư, hôm nay hắn không thể bỏ qua cho gã ta!

Nghĩ đến đây, Mộ Kinh Vân giận tái mặt, lạnh lùng nói với Vương Trung Lập, “Vương công tử, Lâm cô nương đây là khách quý của bản thế tử, vì sao công tử làm khó xử với nàng ấy chứ? Công tử có biết đây chính là kinh thành, là dưới chân thiên tử, công tử cho rằng không ai quản người, thì có thể coi trời bằng vung sao? Hôm nay nếu ngươi không nói rõ ràng cho bản thế tử, bản thế tử nhất định không bỏ qua đâu!”

Sắc mặt Vương Trung lập thay đổi liên tục, mặc dù cực kỳ không cam lòng, nhưng gã cũng không phải kẻ ngu, biết rõ thân phận của Mộ Kinh Vân không phải người bình thường, mặc dù gã không sợ Mộ vương phủ, song Mộ gia cũng là người hoàng gia, hẳn đơn giản không thể đắc tội nổi.

Vì thế sau khi cân nhắc thiệt hơn, gã cười ha hả nói, “Vân thế tử, cần gì phải nghĩ thế chứ? Chẳng qua chỉ là một trận hiểu lầm thôi mà! Bản công tử chỉ có ý tốt, muốn mời vị cô nương này đến uống trà cùng nhau, nếu nàng ấy đã không muốn, vậy thì bỏ đi!”

“Thật không? Sao bản thế tử lại thấy là Vương công tử ý thế hiếp người chứ nhỉ? Còn nữa, Lâm cô nương là một con gái nhà trong sạch, Vương công tử cứ tùy tiện mời mọc người ta đi uống trà như thế, chẳng phải làm hỏng danh tiếng của cô nương nhà người ta sao?”

Mộ Kinh Vân hận Vương Trung Lập có lòng bất chính với Lâm Nguyệt, thật sự không muốn khinh địch vậy mà tha cho gã. Hơn nữa Đông Hoa Quốc mặc dù không tính hà khắc với con gái, nhưng các cô gái khuê các trẻ tuổi cũng không phải tùy tiện gặp riêng nam tử xa lạ được.

Vương Trung Lập nghe thấy lời Mộ Kinh Vân nói, sắc mặt hơi đổi, trong mắt chợt lóe lên âm độc, vẫn cười nói, “Vân thế tử, Vương mỗ cũng không có ý cưỡng bách vị cô nương này, tất cả đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Được rồi, nếu vị cô nương này đã là người quen cũ của Vân thế tử, vậy Vương mỗ cũng không quấy rầy Vân thế tử nữa!”

Vương Trung Lập nói xong chấp tay với Mộ Kinh Vân, sau đó nháy mắt với thuộc hạ rồi xám xịt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Y Quán

Mặc dù Lâm Nguyệt không muốn có dính dáng nhiều tới Mộ Kinh Vân, nhưng gặp lại người quen cũ, lại gặp lại cả đoàn người ở tù lâu một trận, nên coi như thỏa mãn, năm đó Mộ Kinh Vân muốn thực hiện lời hứa mở tiệc chiêu đãi Lâm Nguyệt.

Thuận Hương Lâu, là tù lâu xa xỉ nhất trong kinh thành, bình thường khách lui tới đây phần đông là những người có quyền thế trong kinh thành, mà ông chủ đứng phía sau tù lâu này cũng chính là Mộ Kinh Vân.

Mộ Kinh Vân vào một năm trước sau khi thân thể khỏi bệnh hoàn toàn, trở lại kinh thành thì bắt đầu gắng sức gây dựng thế lực của mình, trải qua hơn một năm phát triển, hơn nữa được trong nhà tương trợ hết mức, hiện giờ hắn cũng cỡ thế lực ổn định ở kinh thành.

Thực ra sau một năm tù biệt trước, hắn vẫn chưa quên được Lâm Nguyệt, ngay từ đầu hắn vẫn cho là mình vì báo ân tình Lâm Nguyệt, sau đó hắn mới phát hiện ra kỳ thật tình cảm của hắn với Lâm Nguyệt cũng không có đơn giản như thế.

Nếu không lúc trước hắn cũng không vì một câu nói của Lâm Nguyệt mà đem Tâm Nhi hầu hạ mình từ nhỏ điều đi biệt trang, lại càng không nhớ mãi không quên nàng sau khi tù biệt với Lâm Nguyệt.

Thật ra vào một năm trước, sau khi hắn trở lại kinh thành cũng liên tục cho người đi tìm hiểu hành tung của Lâm Nguyệt, những năm này có tin tức nào liên quan tới Lâm Nguyệt hay hoặc biết ít nhiều, những cũng khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là, mỗi lần hắn biết được chút tin tức thì Lâm Nguyệt lại rời đi, khiến cho hắn lúc nào cũng muốn một bước.

Nhưng hắn lại không biết rằng Lâm Nguyệt vốn là có tình, nàng mỗi lần đến một nơi, cũng sẽ dừng lại một khoảng thời gian, nếu phát hiện có người thăm dò mình thì sẽ lập tức rời đi ngay, chỉ là nàng không ngờ được, chuyện lại khéo như thế, vừa tới kinh thành không lâu nàng đã gặp được ngay đám người Mộ Kinh Vân.

Lại thấy Lâm Nguyệt lần nữa, dĩ nhiên Mộ Kinh Vân mừng rỡ như điên, hắn vô cùng sợ Lâm Nguyệt sẽ chẳng nói câu nào mà cáo từ rời đi, mãi cho tới khi Lâm Nguyệt đồng ý lời mời của hắn, cùng đi vào Thuận Hương lâu, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đã có lòng mở tiệc chiêu đãi Lâm Nguyệt, dĩ nhiên Mộ Kinh Vân sẽ không chọn đại sảnh để ăn cơm, cả đoàn sau khi vào Thuận Hương lâu, hắn đã trực tiếp đi thẳng tới gian phòng chuyên dụng mình thường dùng.

Chưong quỹ Thuận Hương Lâu thấy chủ tử nhà mình mang theo một cô gái ăn mặc bình thường lên phòng riêng trên lầu hai, trong lòng biết rõ nàng đó không phải là người thường, rất biết điều lùi lại một bên chuẩn bị bảo tiểu nhị hầu hạ chủ quán, cũng tự mình tiến lên chuẩn bị.

Bữa tiệc cơm này, mặc dù không được vui vẻ hòa thuận cho lắm, nhưng cũng coi như chủ cố hết mình vì khách, Lâm Nguyệt cũng không phải người nói nhiều, bình thường đều nghe Mộ Kinh Vân nói chuyện, nghe thấy vẻ mặt đối phương thành thật giới thiệu phong thổ kinh thành và chút ít chuyện lý thú trong triều.

Nếu là trước đây Lâm Nguyệt dĩ nhiên chẳng quan tâm đến những người phạm tục này làm gì, nhưng giờ nàng đã sớm lịch luyện một năm ở đây, thật sự

đã hóa thành nhân vật người phạm thật sự, giờ phút này nghe rất hăng say, mãi cho đến khi ăn xong bữa vẫn còn chưa thấy thỏa mãn.

Mắt thấy thời gian cũng không còn sớm, lúc này Mộ Kinh Vân mới để chén trà trong tay xuống, trong mắt mong đợi hỏi Lâm Nguyệt, “Lâm cô nương đến kinh thành đã có chỗ nào ở chưa? Nếu không chê, thì đến Mộ vương phủ ở tạm một thời gian, cũng có thể nhân cơ hội này đi dạo khắp kinh thành hay hơn”

Lâm Nguyệt trầm tư một lúc, vẫn cự tuyệt đề nghị của Mộ Kinh Vân, “Không dám phiền thế tử, ta chỉ cần tìm một khách sạn ở tạm vài ngày là được”

Hiện giờ Lâm Nguyệt đã biết thân phận thật sự của Mộ Kinh Vân, đúng như nàng đoán, Mộ Kinh Vân đúng thật là xuất thân từ gia đình quyền quý, hẳn là vương gia duy nhất Đông Hoa Quốc, là con trưởng của Mộ Thân Vương, xuất thân tôn quý, đó chính là quý tộc hoàng gia.

Cha là đệ đệ ruột của hoàng đế Đông hoa Quốc, mẹ là con gái của phủ Quốc sư, lại là cục cưng bảo bối của đương kim thái hậu, nên một thân được coi như ngàn vạn sủng ái.

Đương nhiên nếu Lâm Nguyệt mà là người dân bình thường dĩ nhiên sẽ bị thân phận của Mộ Kinh Vân làm kinh hãi, tiếc là nàng lại không phải người bình thường, thân phận Mộ Kinh Vân dù có cao quý hơn nữa thì trong mắt nàng cũng chẳng là gì cả.

NHưng dù nàng chẳng coi những người phạm tục hoàng gia quyền quý ra gì, song cũng không thích phiền toái, vì thế nàng mới cự tuyệt đề nghị của Mộ Kinh Vân.

Thấy Lâm Nguyệt cự tuyệt lời mời của mình trong lòng Mộ Kinh Vân mặc dù hơi thất vọng nhưng vẫn nằm trong dự liệu. Trong mắt hắn, tuổi Lâm Nguyệt dù không lớn, nhưng tính cách thì lại cực kỳ trong trẻo và lạnh lùng, thật sự không phải là những cô gái ham quyền quý kia, vì thế Lâm Nguyệt cự tuyệt hẳn, hẳn cũng không thấy bất ngờ, chẳng qua chỉ hơi có chút tiếc hận mà thôi, nên biết, lúc trước trong lòng hắn còn muốn tính kế lâu dài, đợi sau này ôm được mỹ nhân về đó!

“Lâm cô nương, một cô gái yếu đuối như cô, thường thường đi một mình ở bên ngoài cũng không an toàn, nếu cô đã thích hành nghề y như thế, vì sao không tìm một nơi định cư, hay mở một y quán chứ? Từ đó chẳng những có thể tránh được nguy hiểm không cần thiết, cũng có thể hành nghề y cứu người, chẳng phải một công đôi việc hay sao?”

Trong lòng Triệu Thanh cũng hiểu tâm tư thế tử từ nhà mình, lập tức mở lời khuyên nhủ. Nghe thấy lời Triệu Thanh nói, trong lòng Lâm Nguyệt hơi động chút.

Trải qua thời gian làm thầy thuốc trong một năm, thực ra nàng cũng hơi ngán ngẫm, nếu nàng là nam tử thì không sao, nhưng là một cô gái thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ, thường lấy thân phận du y đi hành nghề chạy bên ngoài, trong mắt người khác quả thật có hơi kỳ lạ.

Hơn nữa lời đề nghị của Triệu Thanh rất đúng trọng tâm, cách lịch luyện tâm cách có rất nhiều, cũng không nhất định phải lấy thân phận du y để gặp người, hay mở một y quán cũng rất tốt, vừa là nơi để trú chân, đồng thời cũng có thể nhìn thấy hết trăm sắc thái thế gian.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt khẽ gật đầu, nói, “Lời Triệu Công tử nói không sai, lần này ta tới kinh thành, quả thật cũng muốn thu xếp một chỗ dừng chân, sau đó mở một y quán”

“Lời Lâm cô nương nói là thật ư?”

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, Mộ Kinh Vân lập tức vui mừng vô cùng. Hắn vốn tưởng Lâm Nguyệt chỉ ở kinh thành một thời gian ngắn rồi đi, ai ngờ, lần này Lâm Nguyệt lại nói ở lại kinh thành định cư, với hắn mà nói thật sự là một tin lớn tốt.

“Trong lòng ta quả thật có dự định thế, chỉ là trước mắt còn chưa quen thuộc kinh thành, chuyện mở y quán chỉ e phải mất mấy ngày nữa mới có thể định xong” Lâm Nguyệt nói ra nhàn nhạt.

“Điểm này Lâm cô nương có thể yên tâm, nếu Lâm cô nương có thể tin lời Mộ mỗ, chuyện mở y quán cứ việc giao cho Mộ mỗ được không?” Mộ Kinh Vân hơi vội vàng hỏi.

Vì người con gái trong lòng làm chút gì đó, hắn cực kỳ cam tâm tình nguyện, huống chi chuyện mở y quán ở kinh thành là nhỏ như thế? Nhất là những chuyện này với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, cực kỳ đơn giản.

Lâm Nguyệt trầm mặc một lát, vẫn cự tuyệt Mộ Kinh Vân nói, “Xin đa tạ ý tốt của thế tử, chuyện y quán, cứ để tự ta làm là được”

Nàng mở y quán, chẳng qua chỉ muốn lịch luyện tâm cảnh mà thôi, thật sự không phải kế sinh nhai, vì thế bất kể mở y quán ở đâu, vị trí địa lý trên đường phố có giàu có không, những thứ này không sao hết, huống chi, nàng chỉ có một mình, nếu y quán làm ăn quá tốt, nàng cũng ứng phó không nổi, cũng không phù hợp với mục đích vốn có của nàng.

“Đã vậy thì... Vậy cũng được, nhưng sau này nếu có chuyện gì xin Lâm cô nương cứ việc tìm ta, mặc dù Mộ mỗ cũng chưa tính là nhân vật lớn gì trong kinh thành song chút chuyện nhỏ vẫn có thể giúp được”

Mấy lần bị Lâm Nguyệt cự tuyệt, thần sắc Mộ Kinh Vân hơi ảm đạm, nhưng vẫn giữ vững tinh thần, miễn cưỡng cười nói.

Lâm Nguyệt nghe vậy khẽ mỉm cười, bảo, “Đó là dĩ nhiên, biết đâu sau này thật sự có chuyện cần phiền tới thế tử cũng chưa biết chừng”

Nói xong, Lâm Nguyệt lại liếc nhìn Mộ Kinh Vân một cái, nghĩ chút rồi lấy từ trong sọt ra một bình thuốc, đưa cho Mộ Kinh Vân nói, “Ta thấy thân thể thể tử dù không sao nữa, nhưng vì nhiều năm bị bệnh, cuối cùng bên trong vẫn còn chưa được khỏe lắm, đây là những viên thuốc ta nghiên cứu ra để bổ nguyên khí, nếu thể tử tin ta, cứ uống mỗi ngày một viên, chừng nửa tháng sau chắc chắn thân thể sẽ được điều trị tốt hơn”

Triệu Thanh nghe vậy mừng rỡ, vội vàng tiến lên tiếp nhận nói, “Vây xin đa tạ Lâm cô nương!”

Một năm nay, độc tố trong người Mộ Kinh Vân mặc dù đã được tẩy sạch, nhưng thể chất vẫn rất yếu, dù đã uống không biết bao nhiêu thuốc bổ nhưng cuối cùng vẫn không ổn định, mãi chẳng có hiệu quả là bao.

Bản lãnh Lâm Nguyệt dĩ nhiên Triệu Thanh biết rõ, vì thế hẳn thấy Lâm Nguyệt chủ động tặng Mộ Kinh Vân thuốc điều trị thân thể, dĩ nhiên là vui vẻ mãi rồi.

Nhưng trong lòng Mộ Kinh Vân lại đầy phức tạp, hẳn thích Lâm Nguyệt, dĩ nhiên không muốn nợ ân tình của Lâm Nguyệt, trước đó còn có ơn cứu mạng, hẳn khó khăn lắm mới mời người ta được một bữa cơm, vẫn còn chưa kịp tạ ơn thật tốt, giờ người ta lại tặng thuốc cho hẳn, điều này khiến hẳn cảm thấy Lâm Nguyệt có ý muốn phôi sạch quan hệ với hẳn.

Nhưng bất kể thế nào, Lâm Nguyệt đều có ý tốt, hẳn dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng bởi vậy trong lòng hẳn lại càng có chấp niệm với Lâm Nguyệt, nhưng càng lún sâu thì lại càng không biết là đúng hay sai nữa.

Mấy người họ tùy tiện tán gẫu mấy câu rồi thấy trời không còn sớm nữa lúc này mới tản đi.

Trước khi cáo biệt, Mộ Kinh Vân sai Triệu Thanh liên hệ với một phòng ở khách sạn tương đối cho Lâm Nguyệt, lúc này Lâm Nguyệt không cự tuyệt nữa.

Đối phương cũng có ý tốt, trước đó nàng đã cự tuyệt ở tạm Mộ Vương phủ rồi, hiện giờ mà cự tuyệt nữa như vậy lại tỏ ra làm kiêu quá mức.

Thời gian thoáng cái mà đã ba ngày rồi.

Ba ngày sau, Lâm Nguyệt rời khỏi đường phố phồn thịnh kinh thành, ở một nơi tương đối vắng vẻ thành Tây, dùng ba trăm lượng bạc thương lượng được một cửa hàng không lớn, sau đó đem sửa chữa gọn gàng, rồi vào đó ở.

Ở đây mặc dù khá vắng vẻ không bằng mấy đường phố phồn thịnh ở kinh thành, người đi đường không nhiều, nhưng hoàn cảnh ở đây yên tĩnh, lại khiến cho Lâm Nguyệt vô cùng hài lòng.

Sở dĩ nàng chọn chỗ này ở lại lâu dài là vì nơi này lại không ồn ã như trong thành, là nơi rất tốt để có thể dung nhập trong người phạm, cũng không thoát ly khỏi cảm giác lạnh xa trần thế.

Nàng tới đây cũng không phải để bế quan tu luyện, mà vì lịch luyện tâm cảnh sớm ngày đột phá hóa thần, vì thế nàng muốn tự mình dung nhập hoàn toàn thành người phạm, trở thành một người phạm tặc bình thường nhất, mà không phải một cao nhân lánh đời.

Theo trên ngọc giản có ghi lại, nếu muốn hóa thần, nhất định phải ngộ được cuộc đời, hiểu được vạn vật thiên địa, mà con người là vạn vật linh của thế gian, nhân loại xuất hiện sớm hơn người tu chân từ rất lâu, gọi là người tu chân chẳng qua cũng chỉ là do nhân loại tu luyện thành mà thôi.

Vì thế, giờ phút này Lâm Nguyệt phải làm chính là hiểu được cuộc sống, không phải là cuộc sống của bản thân mà chính là cuộc sống của hàng trăm hàng ngàn cuộc sống người phạm.

Đây là điều Lâm Nguyệt nghĩ đến, cách có thể đột phá từ nguyên anh hậu kỳ lên hóa thần, mà cách này cũng không phải nàng nghĩ ra, chẳng qua nàng đi theo bước chân của những người đi trước mà thôi!

Bình tĩnh nhìn lướt qua cách bài trí phòng đơn giản lịch sự tao nhã, Lâm Nguyệt yên tĩnh ngồi khoanh chân trên giường gỗ đơn sơ, bắt đầu nhắm mắt, lắng lắng cảm thụ cái thế giới thuộc về người phạm này.

Đưa thân vào trong kinh thành có nhiều người phạm, thần thức khổng lồ của Lâm Nguyệt giống như thủy triều lặng lẽ khuếch tán ra, chỗ nào thần thức đi qua, từng cọng cây ngọn cỏ thậm chí cả một hạt bụi đều xuất hiện rất rõ trong đầu nàng.

Nàng nhìn thấy trong ao sen hậu viện của một vị quan, có một con ếch đột nhiên nhảy lên, bắn lưỡi dài ra, dính chặt vào một con bướm đi ngang qua, lát sau cả ếch và bướm không thấy bóng dáng, chỉ để lại từng vòng sóng lăn tăn trên mặt ao sen.

Nàng nhìn thấy ở trong một nơi dân cư có một phụ nhân đang dạy con rất khó khăn, dùng thước đánh vào hai tay, sau đó lại ôm lấy đứa con khóc rống lên.

Nàng nhìn thấy, ở một hậu viện khuê các nào đó, có một tiểu thư khuê các chưa gả đang khổ sở nhớ người yêu, nàng nhìn thấy, có ái thiếp của phú thương nào đó, lại đang tính toán tìm cách hại chết phu nhân và con trai chính của bà ...

Nhân gian trăm sắc thái, mỗi người đều có một cuộc sống, mỗi người đều khác nhau, có yêu, có hận, có ác, thậm chí còn có cả ý mạnh hiếp yếu nữa ...

Lâm Nguyệt lắng lắng cảm ngộ hết thấy, cảm thụ được con người thay đổi liên tục, để có thể đột phá từ nguyên anh lên hóa thần, đã chuẩn bị toàn diện.

Cứ thế một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Nguyệt lại như những người bình thường đi trên phố vậy, sáng sớm đã đi rồi. Gian cửa hàng này của nàng cũng không phải ở ngay cạnh đường, mà ở một nơi khá vắng vẻ, thêm nữa diện tích cửa hàng không lớn, mặt tiền cửa hàng chỉ có bốn mươi mét vuông gì đó, thêm cả phòng sau, tổng cộng cũng trên trăm mét vuông, là nơi cực kỳ nhỏ hẹp, nhưng đây cũng là nơi lớn nhất trong địa bàn kinh thành rồi.

Vì để mở cửa hàng này, nàng đã dùng hết số tiền một năm xem bệnh. May mắn nàng mở y quán không phải là vì kế sinh nhai, vì thế dù cửa hàng có vắng vẻ, nếu không có lòng tìm kiếm kỹ, người đi ngang qua rất khó mà thấy, nhưng Lâm Nguyệt lại không ngại, bởi vì hoàn cảnh như thế lại vừa vặn phù hợp với tâm ý của nàng.

Ở ngay phía phòng đằng sau có một sân nhỏ để nước rửa mặt, Lâm Nguyệt mở cửa lớn ra, sau đó như một người phạm, đem quét dọn cửa hàng sắp xếp lại một lượt, rồi lại lấy thảo dược đã thu hái được một năm nay trong không gian lấy ra, một phần thì đặt xuống giá, phơi trên cao, lúc này mới ngồi phía sau quầy hàng, cầm một quyển sách thuốc nghiêm túc xem, lắng lắng đợi bệnh nhân đến.

Thời gian cứ trôi qua thật nhanh, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, lúc này Lâm Nguyệt mới thả sách thuốc xuống.

Có một ngày, vào ngày đầu tiên nàng khai trương y quán, cũng không có bất kỳ bệnh nhân nào đến cửa, nhưng Lâm Nguyệt cũng không để ý, đơn giản thu dọn một tý rồi đóng cửa tiệm lại, sau đó trở về phòng đằng sau tĩnh tọa điều tức.

|Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã một tháng trôi qua.

Trong một tháng này cuộc sống từng ngày của Lâm Nguyệt trôi qua đơn giản, trôi qua cực kỳ bình tĩnh, nửa tháng trước, nàng cuối cùng cũng nghênh đón một bệnh nhân, đó là nương tử của một Trang chương quý nhà ở phố đầu đông, bị bệnh cấp tính, lại là tối khuya, nhớ tới ở đây vừa mở một y quán, cái gì cũng thấy tuyệt vọng nên thử, đã chạy tới đây gõ cửa.

Lâm Nguyệt cũng không để ý lắm, đơn giản dùng châm cứu châm vài cái đã chữa lành cho bệnh nhân, lại viết đơn thuốc dặn dò bệnh nhân đúng giờ uống thuốc rồi mới cho người mang bệnh nhân về.

Một nhà chương quý cửa hàng quần áo đó dĩ nhiên vô cùng cảm tạ Lâm Nguyệt, lúc này lại thấy Lâm Nguyệt cô nương nhà người ta sống một mình, có lòng thương cảm, còn có ý cho nhiều tiền trị bệnh hơn, Lâm Nguyệt cũng không cự tuyệt, nhận thẳng.

Cứ vậy, có một thì có hai, do được cả nhà chương quý Bồ Trang có lòng tuyên truyền, dần dần bắt đầu có ít bệnh nhân tìm đến tận nơi nhờ Lâm Nguyệt xem bệnh, mặc dù bệnh nhân không nhiều, nhưng cuối cùng cửa hàng cũng có chút sức sống hơn so với lúc ban đầu khai trương.

Mà trong một tháng này, Lâm Nguyệt cũng dần quen với hàng xóm láng giềng, gần như cả con phố đều biết hết, ở đây có mở một y quán nhỏ, mà chủ quán lại là một cô nương tuổi còn rất trẻ.

Ngày hôm đó, Lâm Nguyệt cũng như ngày thường, ngồi sau quầy xem sách thuốc, đột nhiên có một thiếu niên mặt mày thanh tú, trong tay thiếu niên mang theo một cái rỏ, thấy Lâm Nguyệt thì nở nụ cười rất tươi.

“Lâm cô nương, đây là điểm tâm nương ta làm, bà ấy bảo ta đưa tới cho cô nếm thử này”

Vừa nói, thiếu niên vừa đặt rỏ lên quầy, mặt đỏ bừng liếc nhìn Lâm Nguyệt một cái, rồi lại thẹn thùng cúi thấp đầu xuống.

“Hóa ra là Hằng Ca Nhi ha, thật sự cảm ơn Thẩm tử, thật khó cho bà ấy vẫn còn nhớ kỹ tới ta”

Lâm Nguyệt cười cười đứng lên, tự tay lấy điểm tâm trong giỏ ra, nghĩ chút, lại xoay người đi đến cạnh một ít thuốc, đặt vào trong giỏ, nói, “mấy ngày trước, thẩm tử đến chỗ ta xem bệnh, thứ thuốc này người mang về, cổ cho Thẩm Tử uống vào, bệnh phong hàn cũng sẽ khỏi hẳn không bị nữa”

“Vậy à” Thiếu niên hơi thất vọng đáp lại một câu, sau đó tiếp nhận thuốc Lâm Nguyệt đưa, mặt rầu rĩ đi.

Lâm Nguyệt nhìn thấy thiếu niên lưu luyến rồi đi, trong lòng thở dài một cái, bất đắc dĩ lắc đầu. Thiếu niên này tên Trương Bằng, cũng là láng giềng ở ngay trên đường này, trong nhà mở một cửa hàng bán hoa quả ngay đầu phố, gia cảnh nhìn cũng có vẻ khá.

Mấy ngày trước, nương tử Trương gia bị cảm nhiễm phong hàn, đến y quán Lâm Nguyệt xem bệnh, nương tử Trương gia là một người nhiệt tình, bà thấy Lâm Nguyệt một thân một mình mở y quán ở đây, tuổi lại còn trẻ, mà tuổi cũng tương đương với con trai Trương Hằng của bà, cũng nổi lên chút tâm tư, mấy ngày nay thường mượn có này nọ bảo Trương Hằng mang đồ tới tặng, khiến Lâm Nguyệt cười khổ mãi.

“Lâm cô nương...”

Ngay khi Trương Hằng rời khỏi, Lâm Nguyệt đang định đọc sách tiếp, lúc này bên ngoài lại có một phụ nhân trẻ tuổi đi tới.

“Hóa ra là Lý tiểu tử, đại tiểu lúc này tới có chuyện gì sao?” Lâm Nguyệt thấy người đến, cười hỏi.

Một tháng nay, Lâm Nguyệt cũng đã quen với mấy láng giềng này, tâm cũng nắm gần như hết cả.

Hiện giờ phụ nhân trẻ tuổi này tới đúng là hàng xóm cạnh nhà nàng, chồng họ Lý, người trong nhà cũng ít, trong nhà chỉ có hai vợ chồng họ Lý và mẫu thân ba người, một nhà ba người ở ngay cạnh y quán Lâm Nguyệt mở một cửa hàng đèn lồng, vì tay nghề của Lý đại ca rất được, nên cũng coi như làm

ăn được, chỉ duy nhất không hài lòng chính là hai vợ chồng họ Lý đã lấy nhau được một năm nhưng vẫn chưa mang thai.

Mà sở dĩ Lâm Nguyệt quen với nương tử nhà họ Lý cũng là bởi sau khi nhà họ biết y thuật Lâm Nguyệt không tệ, đã tìm tới Lâm Nguyệt xem bệnh, điều trị thân thể.

“Không có gì, chỉ ghé thăm muội một chút thôi” Vừa nói, nương tử nhà họ Lý do dự chút lại hơi ngượng ngừng hạ giọng nói, “Lâm cô nương, lúc trước thuốc cô cho ta uống đã hết, giờ còn định uống nữa không?”

Lâm Nguyệt không nói gì, trước đó có bắt mạch cho nương tử họ Lý, lúc này mỉm cười bảo, “Thân thể Lý đại tẩu cũng đã tốt hơn rất nhiều, ta viết mấy phương thuốc cho tẩu, dùng xong thì yên tâm rồi”

Nương tử họ Lý cũng không phải mắc chứng bệnh gì khó, chẳng qua là do thể chất thể hàn, có vẻ khó mang thai được thôi, chỉ cần điều trị thích hợp, sẽ nhanh chóng có thai ngay.

“Vậy xin cảm ơn muội rồi” Nương tử họ Lý mừng rỡ, cất giọng cảm tạ Lâm Nguyệt liên tục.

Với y thuật của Lâm Nguyệt, qua một tháng, những lằng giằng như họ cũng đã hiểu khá rõ, đừng nhìn Lâm Nguyệt tuổi còn nhỏ, lại là một cô nương, nhưng bệnh nào tới tay nàng đều sẽ có thuốc trị khỏi, trước mắt chưa từng chịu thua bệnh nào cả.

“Lý đại tẩu đừng khách sáo, muội vốn là đại phu, những thứ này là muội nên làm”

Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, cầm thuốc tốt đưa tận tay nương tử họ Lý, nương tử họ Lý vội vàng đặt tiền bỏ vào sọt thuốc trong góc quầy hàng.

Lâm Nguyệt cũng không có ý gì, qua một tháng chung sống, thực ra tất cả mọi người đều đã quen cách Lâm Nguyệt xử sự, mặc dù nàng mở y quán, nhưng đối với bệnh nhân thì chưa từng mở miệng đòi tiền khám bệnh, đều để mặc đối phương tự đưa, đưa nhiều đưa ít không để ý.

Vì thế sau khi mọi người biết rõ thói quen của nàng, bình thường đến lấy thuốc hoặc khám bệnh đều chủ động thanh toán tiền, lúc này mới rời đi, đương nhiên, đừng phải nhà có gia cảnh khó khăn, không có tiền trả, Lâm Nguyệt cũng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Linh Dự (Nhân Sâm)

Thời gian như nước chảy, bình thần yên tĩnh lặng lẽ trôi. Cuộc sống bình thần như thế, với Lâm Nguyệt mà nói lại thấy rất ấm áp và yên bình. Cứ ngày ngày nhìn mặt trời mọc lặn, đến tâm hồn cũng thấy tinh khiết thông thấu.

Ở đây nàng quên mất mình là thân phận tu sĩ, quên mất giới tu chân mấy chục năm chém giết, hoàn toàn coi mình là người phàm mà sống, tại thế giới của người phàm, cảm nhận sự sướng khổ của người phàm.

Ở đây, Lâm Nguyệt sống rất bình thần, vô cùng thỏa mãn, trong một năm nay, nàng cũng có mấy lần nhập định thành công, sát khí hung ác trong cơ thể đã tiêu tán đi khá nhiều.

Nếu nói có gì đó không hài lòng, thì đại khái là dân ở đây nhiệt tình quá mức, nhất là với chuyện đại sự cả đời của nàng.

Có mấy đại nương nhiệt tình ở chung quanh nhiều lần muốn làm mai cho nàng, khiến nàng dở khóc dở cười, cuối cùng vì để tránh phiền toái, nàng đành bịa ra một câu chuyện, bản thân chạy nạn, nói nàng đã có hôn ước, muốn đợi vị hôn phu của mình, cũng không có ý muốn gả cho người khác.

Vì vậy, lằng giằng trên con đường này ai cũng biết, Lâm Nguyệt là một cô nương si tình, với vị hôn phu của mình mãi không rời, với chút ít này, có người tán thưởng nàng si tình, có kẻ lại nói nàng ngốc.

Bất kể thế nào, những đại thẩm muốn làm mai cho nàng kia cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Sau khi giải quyết phiền phức nhỏ nhỏ này, Lâm Nguyệt lại khôi phục lại bình tĩnh.

Mỗi sớm, Lâm Nguyệt cũng sẽ dậy sớm chút, mở cửa hàng ra, sau đó ngồi yên tĩnh trong y quán, đợi bệnh nhân tới khám, sau khi mặt trời lặn, sẽ đóng kín cửa tiệm, bắt đầu tĩnh tọa điều tức.

Hàng xóm láng giềng chung quanh, với Lâm Nguyệt vị đại phu nhỏ tuổi mà kiên cường ấy, vô cùng có cảm tình, cũng đồng tình với nàng, bình thường cứ có bệnh phong hàn gì đó đều thích tới y quán của nàng để lấy thuốc hoặc khám bệnh.

Thời gian cứ trôi qua, cứ vậy, y quán Lâm Nguyệt ở vùng này dần dần có chút danh tiếng, mặc dù tới cửa khám bệnh phần đông đều là dân chúng bình

thường, không có một quan lại quyền quý nào, nhưng với những y quán khác mà nói, cái y quán nhỏ này của Lâm Nguyệt làm ăn cũng coi không tệ.

Trong nháy mắt mà một năm đã trôi qua.

Hôm đó, Lâm Nguyệt thấy mặt trời đã ngã về tây, định đứng lên đóng cửa quán, lúc này lại có một thanh niên mặc quần áo đẹp đẽ giàu có vội vã chạy vào, mà theo sau có một thanh niên nữa là Trương Hằng.

“Lâm cô nương, đây là Thiếu Đông gia nhà ta, ngài ấy tới mua nhân sâm” Trương Hằng thấy Lâm Nguyệt vội vã mở miệng.

Lâm Nguyệt khẽ gật đầu với thanh niên kia, nói, “Công tử muốn mua loại thể nào có thể cho ta biết được không? Nếu là bệnh hoạn dùng thì có thể nói với ta”

Thần thái thanh niên mặc quần áo đẹp đẽ quý giá đó kiêu ngạo nhìn lướt qua cửa hàng, sau đó ánh mắt nhìn thẳng lên người Lâm Nguyệt, bảo, “Không cần, lấy toàn bộ thuốc trong tiệm người có mang ra, bốn công tử đều lấy tất”

Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng bảo, “Toàn bộ những thuốc ở đây của ta cũng không bán hết, nếu công tử muốn, thì có thể mua một cái mang về”

Nói xong, Lâm Nguyệt xoay người lấy ra một nhân sâm thô to bằng ngón tay cái đặt lên quầy.

Thanh niên kia có vẻ không vui, nhưng sau khi nhìn thoáng qua nhân sâm trên quầy, mắt lại phát sáng lên lần nữa.

Thanh niên này tên gọi Lâm Đông, cũng khác hẳn hàng xóm láng giềng ở đây, hẳn là một người từng trải, gia cảnh giàu có, là người quen biết không ít người quyền quý, buôn bán lớn trong kinh thành, thậm chí còn bán một tu sĩ làm sư phụ, cũng được coi là một người tu chân, nhưng tu vi của hắn thì rất thấp, chỉ có luyện khí bậc ba.

Lần này, hắn đi tuần tra, nghe nói nơi này có một y quán nhỏ, hiệu quả thảo dược trong quán tốt vô cùng, nhất là nhân sâm, quả thật linh khí bức người, bảo trì được hiệu rất tốt, hắn giật mình, lại gần nhìn kỹ mẫu thuốc xem, lại phát hiện ra trong đó có một tia linh khí cực nhạt.

Phát hiện này khiến hắn mừng rỡ trong lòng, vội vã bảo Trương Hằng dẫn hắn tới.

Ánh mắt Lâm Đông ngời sáng cảm lấy nhân sâm trên quầy dò xét một hồi, càng xem trong lòng càng kích động, đồng thời trong lòng cũng khiếp sợ vô cùng.

Đúng vậy, đúng thật là có linh khí, hơn nữa linh khí trên đó vô cùng nồng đậm, đoán chừng không dưới trăm năm!

Linh dược trăm năm, ở giới tu chân cũng được coi như bảo bối rồi, cả sư phụ của hắn cũng không có thứ tốt như thế!

Lâm Đông cảm lấy linh dược cẩn thận, không bỏ xuống được, hỏi, “Cô nương, cô còn linh dược nào nữa không? Nếu có, thì bán hết cho ta đi”

Lâm Nguyệt cười nhạt bảo, “Thuốc trong y quán của ta, giữ lại là để cứu người, nếu công tử muốn mua đi tặng, chỉ có thể, công tử có muốn hay không đều xem ý của công tử”

“Người...” Trong lòng Lâm Đông ghen lại, hơi tức giận nói ra, “Người ở y quán, chẳng qua cũng chỉ để buôn bán thôi, vì sao không bán?”

Thần sắc Lâm Nguyệt bình tĩnh, cũng không giận, chỉ khẽ cười một tiếng bảo, “Thế nào? Nếu ta không bán, công tử còn muốn ép mua ép bán nữa sao?”

“Người...”

Lâm Đông ngẩng mạnh đầu lên, định nói gì đó, đột nhiên cả kinh, chỉ thấy cặp mắt Lâm Nguyệt như thần kia sắc như lưỡi dao vậy bắn thẳng tới hắn, chớp mắt sát khí ngập trời ào tới mãnh liệt, một luồng tử vong chưa từng thấy ập vào lòng trong nháy mắt.

Trong lòng Lâm Đông hoảng hốt, lùi mạnh về sau mấy bước, trong nháy mắt mồ hôi ướt đầm quần áo.

“Người, người là...”

Sắc mặt Lâm Đông trắng bệch, thân thể nhỏ run lên, gần như nói không ra lời.

“Linh dược này, công tử còn muốn nữa không?” Lâm Nguyệt cứ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, cười nhạt một tiếng hỏi.

“Muốn, muốn, bao nhiêu tiền?” Mồ hôi từng hạt to trên trán Lâm Đông rơi xuống, trong lòng sợ hãi vô cùng.

“Một trăm lượng vàng” Lâm Nguyệt cười nói.

Trương Hằng mở to mắt, không tưởng nổi nhìn Lâm Nguyệt. Một trăm lượng vàng, chẳng khác gì một ngàn lượng bạc. Trương Hằng thấy Lâm Nguyệt điên rồi, chỉ là một cửa nhân sâm trăm năm thôi mà, cũng không đáng một ngàn lượng bạc. Huống chi nó chỉ là một linh dược bình thường?

Nhưng Lâm Đông chẳng nói câu nào, lập tức móc trong ngực ra một xấp ngân phiếu đặt trên bàn, sau đó dè dặt nhặt lấy linh dược bọc lại, dẫn theo Trương Hằng vội vã rời đi.

Lâm Nguyệt nhìn theo bóng Lâm Đông, cười cười, sau đó bắt đầu đóng cửa tiệm lại. Còn phần Lâm Đông, sau khi xuất hiện ở y quán, thậm chí cả quầy hàng cũng không tra xét, trực tiếp lên xe ngựa phi nhanh mà đi, hướng về phía kinh thành.

Lâm Nguyệt đóng cửa tiệm lại, nhặt ngân phiếu trên quầy ném vào trong sọt, sau đó lại bắt đầu về phòng bắt đầu điều tức.

Ban đêm, trong cảnh vắng vẻ, tinh thần Lâm Nguyệt lại lọt vào cảnh không rõ lần nữa.

Ngoài thân thể nàng, lại bắt đầu tán mát ra thứ vật chất màu đen, mà những thứ vật chất đen đó xuất hiện trong nháy mắt, chỉ thấy đầu ngón tay Lâm Nguyệt khẽ nhúc nhích, một luồng sương mù màu hồng phấn từ trong lòng bàn tay tuôn ra, đem bao những thứ vật chất đen chưa kịp tiêu tán lại, sau đó màn sương mù hồng từ từ co rút lại, để những vật chất đen kia xuống.

Chẳng rõ bao lâu, những vật chất đen kia đang bị sương mù hồng phấn đè xuống đã ngưng kết thành những viên đen nho nhỏ.

Trong khi viên đen đang ngưng kết hình thành, Lâm Nguyệt cũng dần tỉnh táo lại, nàng thấy vật chất đen trong tay đã đông lại thành viên, trên mặt thoáng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Trong thời gian một năm nay, nàng nghiên cứu ra cách làm đông lại những vật chất màu đen đó, sau vài lần thí nghiệm, hiện giờ đã có kết quả. Thật ra nàng cũng không biết những vật chất màu đen này đến cùng có lợi ích gì, nhưng trong lòng lúc nào cũng cảm thấy những vật này nếu để nó tiêu tan tùy ý thì sau này nhất định sẽ hối hận, vì thế trong lòng nàng lúc nào cũng có một thanh âm, để nàng nghĩ cách giữ lại những vật chất màu đen đó, còn phần những vật này đến cùng có ích lợi gì, đành đợi sau này từ từ nghiên cứu vậy.

Lâm Nguyệt tin tưởng, tóm lại có một ngày, nàng sẽ phát hiện ra tác dụng của những vật chất đen này, cho dù không dùng được thì thật ra cũng không sao, hiện giờ chẳng qua nàng không để ý quá sâu thôi.

Đem viên màu đen trong tay cất kỹ, Lâm Nguyệt cảm ứng được cơ thể mình một tý, mơ hồ cảm thấy linh lực bản thân như ngưng thực lại không ít, mà lúc này, bên ngoài trời cũng đã sáng.

Chậm rãi thu lại khí tức trên người, đợi lúc ra khỏi phòng, Lâm Nguyệt đã trở lại thành một người phàm bình thường.

Tắm đơn giản một cái, đang định mở cửa tiệm, nhưng lúc này lại nghe thấy bên ngoài cửa hàng có giọng của Lý đại ca ở cạnh vang lên, “Lâm cô nương, Lâm cô nương, cô đã dậy chưa? Mau nhìn nương tử của ta này...”

Lâm Nguyệt mở cửa, thấy Lý đại ca đang đỡ nương tử họ Lý đi tới.

“Lý đại ca, Lý đại tẩu làm sao vậy?” Lâm Nguyệt tiến lên đỡ nương tử họ Lý gia ngồi xuống.

“Chị dâu cô không biết vì sao mà sáng nay đã đau bụng, nên làm ta lo lắng quá”

Lý đại ca là một thanh niên tuổi chừng 23, 24 dáng bình thường, da ngăm đen, tính tình coi mở chân thật, làm người cũng không tệ. Một năm trước nương tử họ Lý gia đến cầu khám bệnh, Lâm Nguyệt sau khi điều trị qua thân thể cho nàng, đã nhanh chóng có con, hiện giờ cũng được sáu bảy tháng rồi.

Vì thế cả nhà họ Lý đều vô cùng cảm kích với Lâm Nguyệt, hai nhà càng thêm gần gũi, ngày thường vẫn thường xuyên qua lại.

“Đừng vội, để muội xem chút”

Lâm Nguyệt bắt mạch cho nương tử họ Lý gia, lát sau thì cười bảo, “Không sao, chẳng qua là ăn phải chút đồ hồng, lát nữa muội cho uống ít thuốc thì không sao đâu”

“Con không sao chứ?” Nương tử họ Lý vội vàng hỏi.

“Không sao, con rất khỏe mạnh” Lâm Nguyệt cười nói.

“Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi...” Hai vợ chồng họ Lý thờ phào nhẹ nhõm, lại hỏi han Lâm Nguyệt một số việc phụ nữ có thai cần kiêng.

Bên kia.

Lại nói tới Lâm Đông sau khi rời đi y quán, không dừng khắc nào tiến về phía kinh thành, mãi cho tới một chỗ phủ đệ xa hoa, tìm đập loạn bình bịch, mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, hần dè đặt nhìn linh dự gói kỹ trong tay, liếm liếm môi mắt lộ ra vui mừng.

Hắn không ngờ được, lần này chẳng qua là ra ngoài đi tuần tra sản nghiệp gia tộc lại gặp được chuyện tốt như thế, chiếm được linh dự hiếm có khó gặp.

Thời gian qua sư phụ rất thích thu thập các loại linh dược, nếu mình dâng linh dự này lên, sư phụ tất nhiên sẽ tán thưởng mình hơn, biết đâu còn có thể cấp cho hắn chút ngưng linh đan! Mà có thêm chút ít linh đan này, hắn có thể đột phá lên Luyện khí kỳ tầng thứ tư cũng chưa biết chừng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Đông tự dung phùng phùng một trận, nhưng hắn nhanh chóng hít sâu một hơi, ép mình tỉnh táo trở lại, vội vã đi về phía trong phủ.

Trong phủ, Lâm Đông đi đến một chỗ cung điện xa hoa bên ngoài, cất cao giọng, “sư phụ, đồ nhi có chuyện quan trọng cầu kiến”

Một lát sau, từ trong cung điện vang lên một âm thanh già nua, “Lâm Đông, không phải ngươi nói là đi tuần tra sản nghiệp đó sao? Tại sao nhanh vậy đã trở lại rồi? hôm nay vì sư còn có khách quý ở đây, có chuyện gì thì để mai hẵng hay”

Lâm Đông đứng nguyên tại chỗ do dự chút, hiện giờ sư phụ đang tiếp đãi khách quý, lẽ ra mình không nên tới quấy rầy mới phải, nhưng lần này hấn cực kỳ có lòng tin với linh dự vừa lấy được, cứ vậy rồi đi lại thấy hơi không cam lòng.

Do dự một lát, Lâm Đông cắn răng cất cao giọng lần nữa, “Sư phụ, đồ nhi quả thật có chuyện quan trọng vô cùng cần bẩm báo, hơn nữa lần này đi tuần tra, lấy được một thứ, sư phụ nhìn nhất định sẽ thích đó ạ”

Trong điện trầm mặc một lúc, lâu sau có một giọng già nua hơi bất mãn vang lên, “Vào đi, hy vọng ngươi nói là thật, nếu không vì sư cũng không tha cho ngươi đâu!”

Lâm Đông vội vã đi vào, đã thấy ở trong cung điện, có ba người sư phụ hấn đang ngồi ở ghế chủ nhà, dưới tay ông ta còn có hai vị nam tử trung niên mặc áo xám ngồi, cả ba lúc nhìn thấy hấn đến, thần sắc có vẻ không vui.

Lâm Đông không dám thất lễ, đơn giản thi lễ một cái, cũng không cố nói gì nữa, trực tiếp mở bao ra, dâng linh dự bên trong lên.

Ánh mắt cả ba người ngồi trên đang nhìn, khi nhìn thấy linh dự một khắc kia, lập tức sáng lên, đứng dậy, đi xuống mấy bước, tay phải thò ra nắm chặt lấy linh dự trong tay.

“Đây là...” Lúc này vị trung niên có sắc mặt âm độc ngồi ở dưới lập tức kinh hô lên, “Đây là linh dự trăm năm ư?”

Một vị trung niên khác cũng nhìn chằm chằm linh dự trên tay Tam Nhân, hai mắt tỏa sáng.

Tam Nhân quan sát kỹ linh dự trên tay, lại dùng móng tay bấm nhẹ một ít bỏ vào miệng, đôi mắt sáng lên mãnh liệt, cười to nói, “Quả nhiên là linh dự trăm năm! Không, linh khí còn hơn cả linh dự trăm năm nữa, chắc cũng phải chừng hai trăm năm nữa! Tốt, rất tốt! Lâm Đông, lần này ngươi làm được rất tốt!”

“Lâm đông, linh dự này ngươi có được từ đâu thế, đem kể hết mọi chuyện ngươi biết ra xem nào”

“Vâng..”

Mặc dù Lâm Đông không rõ thân phận đối phương, nhưng nếu đối phương đã ở cùng một chỗ với sư phụ, mà vừa rồi sư phụ không cất lời ngăn cản hấn, hấn cũng không dám thất lễ, đã đem mọi chuyện hấn có được linh dự kể hết một lượt.

“Ngươi nói, cái vị mở y quán là một cô gái mười mấy tuổi, hơn nữa nàng đó thật không đơn giản sao?” Tam Nhân Quan và hai người khác cùng liếc mắt nhìn nhau, nhíu mày hỏi.

“Vâng, nàng ấy rất cổ quái, nàng ấy nhìn con, thế mà con có cảm giác không thờ nổi, vì thế đồ nhi mới thấy nàng ấy hấn là tu sĩ, chỉ là không biết tại sao, lại ẩn cư ở tận con phố vắng vẻ những mười dặm”

Lâm Đông nhớ tới những gì xảy ra trong y quán kia, lòng vẫn thấy lo sợ, sắc mặt trắng bệch.

Nghe thấy lời Lâm Đông nói, trên mặt ba người lộ vẻ nặng nề. Mãi lâu sau, Tam Nhân Quan mới nói thản nhiên, “Được rồi, Lâm Đông, ở đây không còn chuyện của ngươi nữa!” Nói xong, Tam Nhân Quan lấy ra một túi đồ, ném một bình ngọc cho Lâm Đông, dặn, “Đây là mười viên ngưng linh đan, ngươi cứ thông thả tiếp tục tu luyện là được!”

“Vâng, sư phụ” Lâm Đông mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận đan dược, lui xuống. Ngay sau khi Lâm Đông rời đi, mấy người Tam Nhân Quan cùng chụm lại thương lượng, rồi sau đó tách ra vội vã rời khỏi cung điện.

Chừng sau nửa nén hương, cả ba người đi thẳng tới chính giữa đại điện của Mộ vương phủ, mà trong đại điện, đang có hai cha con mặc quần áo xa hoa cao quý đứng, nếu Lâm Nguyệt ở chỗ này dĩ nhiên sẽ nhận ra vị thiếu niên tuấn mỹ đó chính là Mộ Kinh Vân.

Cha con Mộ Kinh Vân thấy mấy người Tam Nhân Quan đang tiến đến, vội vàng nghênh đón, Mộ vương gia vội vã mở miệng nói, “Thúc thúc, người khuya thế này tìm đến cháu có chuyện gì vậy?”

Mộ Kinh Vân cũng tiến lên thi lễ với Tam Nhân Quan một cái, nói, “Cháu trai bái kiến Thúc gia gia”

“Không cần đa lễ” Tam Nhân Quan vung tay áo lên, mấy người lần lượt ngồi xuống, rồi mới cất lời, “Anh Nhi, lần này ta đến không phải là tới tìm ngươi, mà tới tìm Vân Nhi”

“Thúc gia gia tìm cháu ạ? Có chuyện gì thế?” Mộ Kinh Vân hơi nghi ngờ hỏi. Từ nhỏ hấn qua lời phụ thân biết được hấn có một Thúc gia gia là người tu đạo, bản lãnh cực lớn, tiếc là phụ thân không có thiên phú linh căn, chẳng cách nào đi theo thúc gia gia học tiên pháp được, còn hấn ngược lại có linh căn, nhưng vì thể chất quá kém, cũng không cách nào tu luyện nổi. Hiện giờ hấn đã khỏi bệnh, đánh cuộc là có thể tu luyện, nhưng cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi, trước mắt cũng chỉ vừa đột phá luyện khí kỳ tầng một.

“Vân Nhi, con nói độc trong cơ thể con là được một nữ du y tên Lâm Nguyệt trị khỏi phải không?” Thần sắc trên mặt Tam Nhân Quan hòa hoãn hẳn.

“Đúng vậy, y thuật Lâm cô nương vượt trội, quả thật nàng ấy đã chữa khỏi cho cháu trai” Mặc dù không rõ vì sao Tam Nhân Quan lại hỏi tới Lâm Nguyệt, nhưng Mộ Kinh Vân vẫn đáp lại cặn kẽ.

“Vân Nhi, cháu có nghĩ tới không, độc trong cơ thể cháu, cả thúc gia gia cháu đều không thể trị khỏi, vì sao cô gái họ Lâm đó chẳng qua chỉ là một du y mà thôi lại có thể trị khỏi bệnh cho cháu hả?” Trên mặt Tam Nhân Quan và hai vị trung niên khác đều liếc nhìn nhau vừa cười vừa hỏi.

“Ý thúc gia gia là... Lâm cô nương nàng ấy, nàng ấy không phải là người thường à?” Mộ Kinh Vân thật sự không phải kẻ ngu, chỉ vừa nghe đã hiểu ý cả ba người, bất giác, tim hắn đập mạnh lên kịch liệt, không rõ là mất mát hay kích động nữa.

“Đúng vậy, cái vị lâm cô nương đó, chỉ sợ không phải là người thường, Vân Nhi, có thể biết cao nhân như thế, là phúc duyên của cháu, hiện giờ nàng ấy ở tận con phố cách kinh thành mười dặm mở một y quán nhỏ, ngày mai cháu làm như vô tình đi qua chào hỏi một tý, nhớ lấy, nhất định không cần định tội đối phương, nếu cháu được nàng ấy trợ giúp, thì cũng là kỳ ngộ của cháu đó!”

Ánh mắt hiền hòa của Tam Nhân Quan nhìn Mộ Kinh Vân, thần sắc nghiêm túc dặn dò.

“Thúc gia gia, người có phải nghĩ sai rồi không ạ?” Lâm cô nương nàng ấy, nàng ấy thật sự là...”

Mộ Kinh Vân có chút không dám tin, lúc hắn biết Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một cô nương bình thường mà thôi, sao lại có thể là cao nhân gì đó chứ?

“Không nhầm đâu, Vân Nhi, cháu xem vật này đi” Tam Nhân Quan lấy linh dự trên người ra, nói, “Đây là Linh dự gần hai trăm năm, vật này không có nhiều ở giới tu chân, mặc dù thúc gia gia cháu tu đạo cũng đã gần trăm năm rồi, nhưng lại chưa từng gặp được linh dự nào có linh khí nồng đậm như linh dự này, nhưng thứ này lại có được từ trong tay vị Lâm cô nương đó, có thể lấy ra vật này tùy ý, hơn nữa còn mua bán như người bình thường, vậy chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất là đối phương chẳng biết phân biệt tốt xấu, lấy nhầm trân châu thành mất cả chết, thứ hai, là đối phương vốn chẳng coi vật này ra gì, những vật này trong mắt của nàng ấy chẳng qua chỉ là thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nên mới không thèm để ý thôi”

Nói đến đây, Tam Nhân Quan ngừng chút rồi lại nói tiếp, “Nhưng theo Lão phu được biết, Lâm cô nương đó cũng không phải người thường, mặc dù tu vi sư huynh Lâm Đông của cháu không cao, nhưng đã có tu vi luyện khí kỳ tăng ba rồi, thân hắn là tu sĩ, lại sợ hãi một người phàm, đây vốn là chuyện không thể nào nói nổi, nguyên nhân duy nhất chính là Lâm cô nương vốn không phải là người phàm gì hết, mà là một tu sĩ cao cấp!”

Mộ Kinh Vân nghe nói thế lập tức trầm mặc. Thực ra, Lâm Nguyệt trong lòng hắn, ít nhiều gì cũng vẫn không hết hy vọng, mặc dù Lâm Nguyệt hai lần không chào mà đi, nhưng trong lòng hắn lại nhớ kỹ đối phương, đã từng nghĩ tới muốn đón Lâm Nguyệt thành thế tử phi của hắn.

Nhưng giờ thúc gia gia lại nói cho hắn biết, Lâm Nguyệt vốn không phải là người thường, mà là một cao nhân lánh đời, là tu sĩ còn lợi hại hơn cả thúc gia gia nữa, từ đó si tình ngập tràn lòng hắn trở thành một truyện cười hoàn toàn.

“Vân Nhi, con hãy nghe thúc gia gia đi, nếu là cao nhân đó chữa khỏi bệnh cho con, điều này nói rõ các con có một phần giao tình ở đây, nếu có thể kết giao được với cao nhân đó, cũng là một chuyện tốt với Mộ vương phủ của chúng ta”

Mộ vương gia tự nhiên biết tâm tư trong lòng con trai mình, song cũng biết, con trai mình mặc dù có thân phận tôn quý ở Đông Hoa Quốc, nhưng trong mắt người tu chân thì chẳng là gì, vì thế đoạn tình cảm này của con nhà mình nhất định không bệnh mà chết (đứt hân).

Cùng chuyện đi cầu xin tình cảm vô vọng chẳng bằng nắm lấy cơ hội lôi kéo Lâm Nguyệt, như vậy bọn họ mới có thể đạt được thứ tốt nhất!

“... Vâng, Phụ vương, con biết rồi” Mộ Kinh Vân xóa tan mất mát trong lòng, về mặt trở lại kiên nghị, đáp trịnh trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Gặp Chuyện Không May

Ngày thứ hai, trước cửa y quán Lâm thị con phố mười dặm, có hai chiếc xe ngựa xa hoa đến, phu xe dừng lại, một quý công tử tuấn mỹ đi vào y quán.

Phố mười dặm thuộc về khu bình dân, bình thường có cực ít người giàu có đi tới đây, huống chi, quý công tử này có thể nhìn ra có một thân phận phi phàm, xuất thân không giàu thì có.

Láng giềng phố mười dặm, bình thường đều hết sức biết nhau, hiện giờ đột nhiên tới một người không quen biết hơn nữa lại còn là một quý công tử trẻ tuổi nữa, bữa này đã khiến láng giềng chú ý tới.

Thậm chí có người suy đoán, có phải là vị hôn phu của Lâm Nguyệt đến không, dù sao vị quý công tử kia thoát nhìn chẳng giống người tới coi bệnh tý nào.

Trong y quán, Lâm Nguyệt nhìn sắc mặt Mộ Kinh Vân hơi phức tạp và nóng ruột, cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Trước đó Mộ Kinh Vân có tình cảm lơ mờ với nàng, nàng cũng không phải không cảm giác được, mà cũng chính bởi vậy nên lúc ban đầu nàng mới hai lần không chào mà đi.

Lần này nàng ra đi, chỉ vì lịch luyện tâm cảnh, ai ngờ lại để lại ân quả ở phạm giới, vì thế biết rõ tình huống không thể, nên nàng mới không để cho Mộ Kinh Vân có tỷ hy vọng nào.

Chỉ là nàng không ngờ được, cho dù nàng đã rời đi, nhưng vì có chút ít nguyên nhân Mộ Kinh Vân vẫn tìm tới.

“Lâm tiên... Lâm cô nương, cô vẫn khỏe chứ?”

Trước gặp ở kinh thành, Lâm Nguyệt không chào mà biệt, Mộ Kinh Vân đã một năm không gặp Lâm Nguyệt rồi, giờ phút này nhìn dung mạo chẳng có tí thay đổi nào của Lâm Nguyệt, trong lòng Mộ Kinh Vân thấy vô cùng phức tạp.

Nhớ tới lời thúc gia gia nói, hẳn đã biết mình và Lâm Nguyệt là vô vọng, nhưng hẳn vẫn không biết nên đi đối mặt với nàng thế nào nữa.

Nếu như thân phận của Lâm Nguyệt thật sự là tu sĩ, vậy tuổi thật của nàng ấy chắc không phải còn trẻ như vẻ ngoài của nàng ấy đâu, có lẽ tuổi nàng ấy còn lớn hơn cả thúc gia gia nữa, dù sao hẳn cũng chỉ vừa mới bước chân tới ngưỡng cửa tu chân, nhưng cũng khá hiểu về chuyện ở giới tu chân, còn tu sĩ tu luyện không dễ, theo lời thúc gia gia nói, thực lực Lâm Nguyệt cao xa hơn ông rất nhiều, vì thế tuổi Lâm Nguyệt còn phải hơn cả thúc gia gia nữa, ít nhất cũng không thể ít hơn.

Chỉ là trong lòng hiểu là một chuyện còn lúc hẳn đối mặt thật sự với Lâm Nguyệt thì một tiếng tiên bối kia có nói thế nào cũng không cất lên nổi, vừa ra tới miệng thì đã đổi lại thành lâm cô nương rồi.

Phảng phất cứ thế mới khiến khoảng cách họ gần hơn, chỉ có thể hẳn mới có đủ một tia hy vọng may mắn xa vời.

“Mộ công tử, ta khỏe lắm. Hôm nay trước khi Mộ công tử đến chắc là có chuyện sao?” Về mặt Lâm Nguyệt vẫn lạnh nhạt, như thấy gặp được cố nhân chẳng vui fí, cũng không tới mức lạnh đậm quá mức.

Mộ Kinh Vân nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lâm Nguyệt, trong lòng thấy khổ sở, nói, “Không có gì, chỉ là nghe nói Lâm cô nương ở chỗ này mở y quán, nên mới tới thăm xem cô có khỏe không thôi”

“Đa tạ Mộ công tử quan tâm, hiện giờ ta khỏe lắm” Lâm Nguyệt khẽ mỉm cười.

“Ừ, vậy là tốt rồi, ta chỉ thuận đường tới xem chút thôi, Lâm cô nương không cần để ý, giờ thấy Lâm cô nương tất thấy đều tốt cả, vậy ta an tâm rồi” Mộ Kinh Vân miễn cưỡng cười một tiếng, cổ nén chua xót trong lòng, cười bảo, “Ta...ta còn có việc, sẽ không làm phiền Lâm cô nương nữa...”

Nói xong hẳn ôm quyền với Lâm Nguyệt, xoay người vội vã rời đi. Lâm Nguyệt nhìn theo bóng lão đạo của Mộ Kinh Vân, định nói thẳng nhưng thấy rời đi nhanh quá nên cười trừ một tiếng.

Tình yêu tuy tốt thật đấy nhưng không biết làm thế nào mà gặp được người không đúng, hy vọng qua lần này, Mộ Kinh Vân nghĩ rộng hơn chút, nếu vừa rồi nàng không nhìn nhầm mà nói thì một năm không gặp, hiện giờ Mộ Kinh Vân đã không còn là người phạm nữa, mà đã là một tu sĩ luyện khí kỳ, nếu hẳn có thể tu luyện thật tốt, biết đâu lại có thể gặp nhau ở giới tu chân cũng nên.

Sau khi Mộ Kinh Vân rời khỏi y quán, lên lên xe ngựa, rời thẳng phố mười dặm. Hẳn không làm theo lời của Thúc gia gia và phụ thân nói, đi nhìn Lâm Nguyệt, lại còn chưa nói là báai Lâm Nguyệt làm sư phụ nữa.

Bởi vì hẳn phát hiện ra, lúc đối mặt với Lâm Nguyệt, nhưng lời đối trá đó hẳn vốn không thể nói được, thậm chí trong lòng hẳn còn có cảm giác, Lâm Nguyệt đã nhìn thấu tâm tư hẳn, điều này khiến cho hẳn cảm thấy không thể chịu nổi, bởi vậy hẳn mới chạy trốn chật vật...

Hẳn đánh giá vị trí Lâm Nguyệt trong lòng hẳn quá thấp, cho dù biết đoạn tình cảm này chỉ là mình hẳn tình nguyện, nhưng hẳn vẫn không làm được bởi vì một nguyên nhân khác là đi lợi dụng Lâm Nguyệt, một chút cũng không được. Vì thế mà chuyến đi này hẳn nhất định khiến cho thúc gia gia và phụ thân thất vọng thôi.

Thời gian trôi đi vội vã, thế mà cũng qua năm năm. Trong năm năm này, phố mười dặm cũng thay đổi không ít, Lý nương tử ở nhà bên bốn năm trước sinh ra một con trai, tên Lý Duệ, giờ đã bốn tuổi, tính cách vô cùng hoạt bát đáng yêu, hơn nữa chẳng hiểu vì sao mà cứ bám chặt lấy Lâm Nguyệt.

Vào bốn năm trước, sau khi Lý Duệ ra đời, Lý đại ca nhận Lâm Nguyệt làm muội muội, vì thế bốn năm nay quan hệ hai nhà cực kỳ thân thiết, nhưng trong năm năm này cũng xảy ra một chuyện bất hạnh, đó là ba năm trước, vào thời điểm Lý Duệ được hai tuổi, Lý đại nương qua đời.

Lúc ấy Lâm Nguyệt cũng tới thăm, là do người già tuổi thọ đã hết, cho dù là nàng cũng chẳng có cách nào giữ được bà lão hiền hòa ấy ở lại, chỉ có thể làm điều duy nhất chính là giúp vợ chồng họ Lý lo hậu sự.

Hiện giờ Lý đại nương đã qua đời được ba năm, vợ chồng Lý gia cũng đã trở lại bình thường, lại có thêm Lý Duệ nên trong nhà mặc dù ít người song

cũng không thấy vắng lạnh.

Lý Duệ bốn tuổi cực kỳ hoạt bát nghịch ngợm, ban ngày thì thường chạy tới y quán chơi, hơn nữa thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ nửa ngày khiến cho nương tử Lý gia phải đi gọi nó về ăn cơm, mới bắt đắc dĩ rời đi.

Với Lý Duệ, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cực kỳ thương yêu, mỗi lần Lý Duệ tới, nàng cũng sẽ lấy chút ít linh trà giúp Lý Duệ điều trị thân thể, đáng tiếc là Lý Duệ không có linh căn, vì thế không cách nào tu tiên được.

Năm năm trôi qua, dung mạo Lâm Nguyệt cũng dần có thay đổi, thoát nhìn nàng cũng không còn bộ dáng thiếu nữ trẻ trung năm đó nữa mà theo thời gian dần dần nảy nở, trở nên trưởng thành rất nhiều.

Đương nhiên đây là Lâm Nguyệt cố ý dùng pháp thuật thay đổi dung mạo, dù sao nàng bây giờ đang ở nhân gian, thân là người thường, dung mạo dĩ nhiên mà không có thay đổi tỷ nào qua 5, 6 năm thì sẽ khiến người khác sinh nghi, vì thế nàng sử dụng ảo thuật.

Đương nhiên, với tu vi hiện giờ của nàng, mặc dù là sử dụng ảo thuật đơn giản nhưng nếu không phải tu sĩ có tu vi nguyên anh thì sẽ không nhìn thấu được.

Mà trong năm năm này, Mộ Kinh Vân ngoài lần năm năm trước đó tới thăm, sau đó cũng không đến nữa, mà ngược lại cứ cuối mỗi năm, Triệu Thanh sẽ đến một lần, mà mỗi lần Triệu Thanh tới, cũng sẽ mang đến một lượng ngân phiếu và chút hàng tết nhất định, nói một ít chuyện về Mộ Kinh Vân cho Lâm Nguyệt nghe.

Với đồ Triệu Thanh đưa, Lâm Nguyệt cũng không cự tuyệt, mặc dù nàng cũng không thêm muốn những vật này, nhưng cũng biết đây là chút tâm ý của Mộ Kinh Vân, vì thế nàng cũng không ngăn hành vi tặng quà của đối phương.

Còn phần Mộ Kinh Vân, theo lời Triệu Thanh, nàng cũng biết, vào hai năm trước, Mộ Kinh Vân được phụ mẫu an bài đã thành thân, hiện giờ cũng đã có một con, vừa tròn một tuổi.

Với cuộc sống Mộ Kinh Vân ra sao, thực ra Lâm Nguyệt cũng chẳng có tí hứng thú nào, nàng ở lại Kinh thành, cũng không phải là vì Mộ Kinh Vân mà chỉ vì muốn trải nghiệm cuộc sống người phàm, để tu vi mình đột phá lên hóa thân mà thôi, chỉ là vì Triệu Thanh không biết thân phận thật của nàng, lại biết rõ tâm tư của Mộ Kinh Vân với nàng, vì thế lần nào tới tặng đồ cũng sẽ vô tình hay cố ý nói chút chuyện liên quan tới Mộ Kinh Vân.

Nhưng dù Triệu Thanh không biết thân phận của nàng, sau này chắc cũng cảm giác được gì đó, vì thế sau khi Mộ Kinh Vân thành thân, trước mặt Lâm Nguyệt hẳn cũng bớt nhắc tới Mộ Kinh Vân hơn, hay là nói cũng chỉ có đã qua chút chuyện sinh hoạt bình thường mà thôi, còn phần Mộ Kinh Vân thường tưởng nhớ nàng, hoặc muốn đến gặp nàng, lại vì không rảnh nên cũng không nhắc lại nữa.

Mấy năm nay cứ vậy mà trôi qua bình an, trải qua mấy năm sống cuộc sống người phàm, tâm cảnh Lâm Nguyệt đã bình hòa rất nhiều, mặc dù cũng vẫn chưa thực sự bình yên hoàn toàn, nhưng cũng không còn xáo động giống như trước nữa.

Theo tâm tính thay đổi, khí chất Lâm Nguyệt cũng xuất hiện thay đổi cực lớn, nàng hiện giờ đã không còn hơi thở không thuận khí lửa nhân gian như trước nữa mà đã có một luồng hơi thở tạc khí bình thân.

Bình thường ngồi trong y quán, mặc bộ quần áo màu xanh, thần sắc an tường bình thân, nàng cũng chẳng có gì khác với những cô gái người phàm bình thường, bởi vì hiện giờ nàng không chỉ có bề ngoài tương tự người phàm, mà hình thần cũng đều giống cả, như tỏa ra từ trong xương vậy, đều là hơi thở nồng đậm thế tục, hoàn toàn chẳng thấy chỗ nào khác với người ta cả.

TRải qua bảy năm cuộc sống trần thế, trong ngoài Lâm Nguyệt đều hoàn toàn thành một người phàm, đến dung mạo của nàng dưới hiệu quả của pháp thuật cũng cho người ta có cảm giác chút sương gió, nếu nói thật nàng có gì khác người phàm, thì đó chính là ánh mắt của nàng, cứ việc trải qua nhiều năm như thế, nhưng vẫn trong suốt tận đáy, linh khí bức người.

Có lẽ, cũng chỉ có điểm này mới có thể phân biệt rõ nàng khác người thường ở chỗ nào, dù gì người thế tục, ngoại trừ trẻ con không biết gì ra, thì người trưởng thành cực ít người có đôi mắt trong suốt sáng ngời chẳng chứa chút tạp chất nào như thế.

Trong năm năm nay, tới nào Lâm Nguyệt cũng tĩnh tọa điều tức, mấy năm nay, nàng nhập định số lần nhiều hơn, từ lúc bắt đầu, nửa năm ngẫu nhiên một lần, càng về sau cứ mấy tháng đã thành công nhập định một lần.

Mà theo số lần nhập định càng nhiều, vật chất đen tỏa ra từ trong người nàng càng ngày càng ít, vào một năm trước, thân thể nàng đã không còn rỉ ra chất màu đen nữa, mà những chất màu đen đó tất cả đều được nàng ngưng tụ thành từng viên đen, cất đi.

Vật chất đen trong cơ thể đã hết sạch, song Lâm Nguyệt vẫn không có bất kỳ cảm giác đột phá nào, song nàng cũng không vội, nàng biết rõ, muốn đột phá hóa thân cũng không dễ, mà căn cứ trên ngọc giản ghi lại, có vài người thậm chí trải qua mấy trăm năm mới có thể đột phá hóa thân thành công, còn nàng, chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Thời gian trôi như nước chảy, đảo mắt đã hết một năm đến mùa đông giá rét.

Hôm đó, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, thời tiết như vậy có rất ít bệnh nhân đến khám bệnh, Lâm Nguyệt đốt lò lên, khoác áo thật dày, ở ngay sau quầy hàng độc sách, còn trên lò vẫn để một bình trà đun như bình thường.

Hương trà lượn lờ trong phòng, ấm áp như xuân. Lúc này cửa tiệm khép hờ, bị người dùng sức bổ nhào vào, mang theo cảm giác rét lạnh ập vào mặt,

một đứa nhỏ béo tròn dáo dác chạy vào.

“Lâm di...”

Đứa bé nhào vào trong lòng Lâm Nguyệt, cười khanh khách rất vui vẻ.

“Tiểu Duệ, sao con lại tới đây? Nương con có biết không?” Lâm Nguyệt xoa xoa mặt đứa trẻ hơi lạnh, lại đưa tay rót một chén trà nóng, bảo, “Mau uống ngụm trà đi cho ấm người”

Lý Duệ buông Lâm Nguyệt ra, bàn tay nhỏ bé đỡ chén trà, nhấp nhấp miệng một chút, sau đó vẫn không quên bí bô nói với Lâm Nguyệt, “Nương bảo tiểu Duệ đến gọi Lâm di qua ăn cơm”

“Được, Lâm di lát nữa sẽ đi với con” Lâm Nguyệt cười cười, giọng vô thức mềm mại.

Thực ra ngay từ đầu nàng cũng không biết cách làm thế nào chung sống với một đứa trẻ, nhưng kỳ lạ là, Lý Duệ từ lúc hiểu chuyện tới giờ lại dính chặt lấy nàng, vô cùng gần gũi với nàng, sau đó dần dần nàng cũng học được cách dỗ trẻ con thế nào, chọc trẻ con vui vẻ ra sao.

Hiện giờ, chuyện chung đụng gần gũi giữa nàng và Lý Duệ đã thuận buồm xuôi gió, hai người thường nói chuyện thân mật một chỗ với nhau, dẫn đến nương từ Lý gia cứ hay nói đùa, so với nàng ta, Lâm Nguyệt và Lý Duệ còn giống hai mẹ con hơn.

Thậm chí còn nói muốn Lâm Nguyệt nhận Lý Duệ là con nuôi, nhưng cuối cùng cũng bị Lâm Nguyệt cự tuyệt, nàng không nhận Lý Duệ làm con nuôi mà lại nhận Lý đại ca làm huynh trưởng.

Thực ra hành động lần này của Lâm Nguyệt xuất phát từ bất đắc dĩ. Qua nhiều năm như thế, bất kể là vợ chồng họ Lý hay là những láng giềng phố mười dặm khác cũng biết Lâm Nguyệt không có ý lập gia đình, vì thế vợ chồng họ Lý lần này cực kỳ quan tâm, họ thấy Lâm Nguyệt không muốn thành thân lập gia đình, sợ sau này nàng già rồi bơ vơ không nơi nương tựa, vì thế mới đặt vấn đề cho nàng nhận Lý Duệ làm con, từ đó sau này dù Lâm Nguyệt có già rồi cũng có chỗ dựa.

Nhưng đề nghị này lại bị Lâm Nguyệt cự tuyệt, vì thế Lý đại ca mới đành lùi một bước, chấp nhận Lâm Nguyệt là muội muội. Lâm Nguyệt không tiện cự tuyệt ý tốt của đối phương, đành phải đồng ý.

Mùa đông, đêm đến rất nhanh, sau khi Lâm Nguyệt rời khỏi Lý gia thì sắc trời cũng đã tối đen, còn tuyết lại càng rơi dày hơn.

Lý gia ở ngay sát cạnh y quán, đi cũng chỉ mất vào bước chân là tới, Lâm Nguyệt cáo biệt hai vợ chồng Lý gia xong một thân một mình đi trên mặt tuyết, từng bông tuyết nhỏ vụn xen lẫn gió rét, chui thẳng vào trong cổ, Lâm Nguyệt bất giác nắm chặt lấy cổ áo.

Chẳng hiểu vì sao, mùa đông năm nay cực kỳ rét, khác hẳn tuyết rơi mùa đông năm trước, năm nay vào lúc cuối thu đã có mấy trận bão tuyết xảy ra, vì thế năm nay trong kinh thành nhiệt độ cực kỳ lạnh.

Đi dần tới y quán, Lâm Nguyệt định mở cửa đột nhiên mặt thay đổi, xoay người đi thẳng trên đường. Động tác Lâm Nguyệt không nhanh, tựa như người bình thường vậy, đi từ từ trên con phố dày đặc tuyết, con phố mười dặm về đêm vô cùng yên tĩnh, không có ai ra đường, bốn phía đều vắng vẻ lạnh lẽo, thỉnh thoảng có gió rét lẫn tuyết ào qua, cả bầu không khí hơi quỷ dị.

Phố mười dặm, tên mười dặm, thực ra cũng chỉ là con phố chừng một dặm mà thôi, ở đây cách xa kinh thành, đêm xuống cực kỳ yên tĩnh, lại cực ít có người qua lại.

Cũng vì người trên phố mười dặm đều không phải là những người giàu có gì, cũng không có âm mưu tính toán phức tạp, vì thế ở đây rất ít xảy ra những chuyện bất ngờ. Láng giềng chung sống cạnh nhau, cũng cực kỳ bình thản, vốn không có mâu thuẫn gì lớn.

Nhưng bây giờ, Lâm Nguyệt lại ngửi thấy một mùi máu tươi, mùi máu tươi này truyền từ đầu phố đến, mà Lâm Nguyệt hiện giờ chính là đang đi đến đầu phố đó.

Lâm Nguyệt nhanh chóng đi tới đầu phố, đúng lúc này từ xa truyền tới một trận tiếng vó ngựa, mặc dù hiện giờ ngã tư đường tuyết trắng dày, song lại nghe rất rõ tiếng vó ngựa này.

Đội bóng Lâm Nguyệt xuất hiện ngay đầu phố, một con ngựa đen cũng phi nhanh tới, trên đó có một người trẻ tuổi năm sắp, sắc mặt tái nhợt, miệng trào máu tươi không ngừng, rõ ràng là bị thương rất nặng.

Còn người đó không phải ai khác mà chính là Lâm Đông kẻ đã tới y quán Lâm Nguyệt năm đó mua thuốc.

Lâm Đông cười ngửa vừa đi ngang đầu phố bỗng thấy Lâm Nguyệt, trên mặt lập tức lộ ra vui mừng, sau đó giật cương, trong tiếng ngựa hí vang, vội vã chạy về phía Lâm Nguyệt, lúc đi ngang qua người Lâm Nguyệt thân hình vừa động đã lẩn từ trên lưng ngựa xuống trước mặt Lâm Nguyệt.

Lúc rơi xuống đất trong nháy mắt, Lâm Đông phun mạnh ra một ngụm máu, song hắn vẫn như chẳng có cảm giác gì, mặt thảm tái nhợt, quỳ rạp xuống cất giọng kêu lên, “Lâm cô nương, cứu mạng, cứu cứu ta...”

Thần sắc Lâm Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn Lâm Đông một cái, cũng không nói lời nào.

“Lâm cô nương, van cầu cô...”

Lâm Đông thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, trong lòng thấy tuyệt vọng, năm năm trước hắn mới biết được từ trong miệng sư phụ Tam Nhân, Lâm Nguyệt thật sự không phải là người bình thường, mà rất có thể là một đại tu sĩ, vì thế mấy năm nay, hắn mỗi lần đi tuần tra tới phố mười dặm này cũng sẽ tới ngôi trong y quán Lâm Nguyệt một chút, mua ít dược thảo, nhưng lại rất ít trao đổi gì đó với Lâm Nguyệt.

Bởi vì hắn càng tiếp xúc với Lâm Nguyệt lại càng thấy kính sợ Lâm Nguyệt, nếu không phải sợ Lâm Nguyệt không thích, chỉ e những năm gần đây hắn đã sớm dâng vô số quà tặng để lôi kéo Lâm Nguyệt rồi. Chính bởi vì Lâm Nguyệt thoạt nhìn mặc dù dịu dàng, song tính cách cực kỳ lạnh lùng, với vàng bạc thế tục... lại chẳng coi ra gì, vì thế hắn mới không hành động thiếu suy nghĩ.

Ngày hôm nay, vì Mộ vương phủ không biết đắc tội với nhân vật lợi hại nào, mà kẻ đó dường như có chút dính dáng tới giới tu chân, hiện giờ phái tu sĩ đuổi giết Tam Nhân trên đường, hơn nữa còn phát ngôn bừa bãi muốn diệt môn Mộ Vương phủ, cũng bởi lai lịch đối phương quá lớn, cả Hoàng thượng cũng không giữ được Mộ vương phủ, hiện giờ Mộ vương gia và Vân thế tử cũng chỉ vì tạm thời có việc vào cung nên mới ngẫu nhiên tránh được một kiếp.

Mà bởi vì nguyên nhân sư phụ hắn là Tam Nhân Đường, hắn làm đồ đệ này dĩ nhiên không tránh khỏi tội nay lúc những kẻ kia đánh tới, sư phụ và hai vị sư thúc hắn liệu chết ngán cản, mới để cho hắn trốn thoát được.

Mà hắn sau khi trốn ra, ý nghĩ đầu tiên là tìm tới Lâm Nguyệt, dù sao cũng bởi Mộ vương phủ đắc tội với kẻ có lai lịch quá lớn, bình thường quan hệ của Tam Nhân Đường với tu sĩ cũng không tệ lắm cũng đã vội lánh tránh, chẳng ai dám ra mặt giúp, hắn chỉ có thể tìm người duy nhất là Lâm Nguyệt mà thôi.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng hắn có cảm giác mơ hồ, nếu Lâm Nguyệt chịu ra tay, hắn nhất định sẽ hóa hiểm thành lành, mấy năm nay mặc dù hắn chưa thấy Lâm Nguyệt ra tay, thậm chí cũng không phát hiện năng có khác gì với người phàm, nhưng hắn không hiểu sao cũng tin Lâm Nguyệt có thể hóa giải kiếp nạn lần này của Mộ vương phủ.

Huống chi, lúc trước hắn từng nghe sư phụ nói, Lâm Nguyệt này có đoạn giao tình với thế tử nhà Mộ vương phủ, tin rằng nếu nàng biết rõ Mộ vương phủ khó khăn, chắc sẽ không ngồi yên lơ đãng.

Nhưng giờ biểu hiện của Lâm Nguyệt khiến hắn thấy lạnh cả lòng.

“Ngươi muốn ta cứu ngươi? Ta vì sao mà phải cứu ngươi chứ?”

Vào lúc Lâm Đông sắp tuyệt vọng, lại nghe thấy Lâm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng. Lâm Đông lập tức không nghĩ nhiều, nói vội vã, “Lâm cô nương, à không, Lâm tiên bối, van cầu ngài cứu vãn bối với, cứu sư phụ vãn bối với, coi như Lâm tiên bối nể mặt biết Vân Thế tử, cầu xin ngài giúp đỡ Mộ Vương phủ, giúp sư phụ ta một chút được không?”

“Mộ Kinh Vân ư?” Nghe thấy lời Lâm Đông nói, lông mày Lâm Nguyệt nhăn tít lại hỏi, “Lâm Đông, đến cùng có chuyện gì xảy ra, ngươi nói hết mọi chuyện cho ta nghe xem nào”

“Vâng, ... vãn bối...”

Lâm Đông nghe vậy mừng rỡ, đang định nói chuyện nhưng lại phun ra ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn không chống đỡ nổi ngã trên mặt đất.

Thần sắc Lâm Nguyệt không đổi, đầu ngón tay vừa động, một viên thuốc bắn ra, rơi xuống trên mặt tuyết trước mặt Lâm Đông, thốt lên lạnh lùng, “Uống đan dược vào, tạm thời không có trở ngại gì”

Trong lòng Lâm Đông kích động một trận, không nói câu nào, nuốt đan dược lên, nuốt xuống, một lúc sau sắc mặt tốt hơn nhiều, cũng không còn hộc máu nữa.

Sau khi Lâm Đông uống thuốc xong, lấy lại bình tĩnh, bắt đầu kể mọi chuyện xảy ra.

Hóa ra thời gian trước, Mộ Kinh Vân đi ra ngoài, khoogn hiểu vì sao gặp được một cô gái, nàng ấy là một tu sĩ luyện khí trung kỳ, lại hết lần này tới lần khác coi trọng Mộ Kinh Vân, còn Mộ Kinh Vân sớm đã có vợ, hơn nữa cũng đã cưới ở thế tục rồi, vì thế mới cự tuyệt cô gái kia.

Ai ngờ nàng ấy không chịu bỏ qua, tuyên bố nhất định phải có bằng được Mộ Kinh Vân, nếu không sẽ giết chết thế tử phi, diệt cả nhà Mộ vương phủ, đối phương chỉ là một tu sĩ luyện khí trung kỳ nên Mộ Kinh Vân cũng không sợ, dù sao đứng sau Mộ vương phủ còn có Tam Nhân Đường tu sĩ Trúc cơ kỳ, trong cơn giận dữ Mộ Kinh Vân ra tay với đối phương, tu vi song phương cũng không chênh lệch nhiều, cuối cùng Mộ Kinh Vân thắng, đối phương bị thua, rồi chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Hồng Bá Chân Nhân (1)

Mộ Kinh Vân trở về kinh thành, qua một thời gian, không thấy nàng đó tìm tới tận cửa thì cho rằng chuyện này đã không sao, ai ngờ lúc hần cho là chuyện này đã ổn, cô gái kia lại xuất hiện, mở miệng ra là bảo Mộ Kinh Vân phải đi cùng nàng ta, Mộ Kinh Vân dĩ nhiên không muốn, nàng đó cười lạnh vài cái rồi không nói gì thêm rồi đi.

Cứ tưởng chuyện này tạm thời trôi qua, Mộ Kinh Vân cũng không để trong lòng, hôm nay vì trong triều có việc, cả nhà Mộ Vương gia cùng vào cung, không ngờ tới tới lại xảy ra chuyện.

Có mấy tu sĩ Trúc cơ tới tận cửa giết, chẳng thèm để ý trong vương phủ đều là người phạm, cứ ra tay giết người, trong nháy mắt toàn bộ Mộ vương phủ máu chảy thành sông, mặc dù sau đó nhóm Tam Nhân Đường chạy tới nhưng đã chậm, thế tử phi và vương phi đều bị giết chết, còn đứa con trai vừa đầy một tuổi của Mộ Kinh Vân may mắn mấy ngày trước được thái hậu triệu vào cung làm bạn nên mới miễn đi hoạ sát thân.

Sau khi Tam Nhân Đường tới, dĩ nhiên đã đấu một trận với đám tu sĩ giết người kia, song cũng không phải đối thủ của đối phương, cuối cùng mấy sư huynh đệ họ liều chết đánh cuộc, mới để Lâm Đông trốn thoát ra.

Mặt Lâm Nguyệt không đôi khi nghe Lâm Đông nói, nhưng đúng lúc này, từ xa trên phố, có một tu sĩ mặc áo bào trắng chậm rãi đi tới, sắc mặt người đó âm trầm, một thân sát ý, toàn thân lộ ra sắc thái kiêu ngạo, mắt lạnh băng nhìn hai người Lâm Nguyệt ở đầu phố, bước từng bước về phía họ.

Lâm Đông sau khi thấy tu sĩ kia, thân thể khẽ run lên, sắc mặt lại tái nhợt lần nữa, hần dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn qua Lâm Nguyệt, run giọng nói, “Lâm, Lâm tiên bối, hần, hần chính là người đã diệt cả nhà vương phủ đó...”

Nói xong, toàn thân Lâm Đông run lẩy bẩy, rõ ràng đã sợ hãi tới cùng cực. Lâm Nguyệt không nói gì, chỉ có ánh mắt bình tĩnh nhìn tu sĩ đang chậm rãi đi đến.

Tu sĩ kia nghênh tiếp ánh mắt Lâm Nguyệt, trên mặt lộ ra tia cười lạnh, tay đột nhiên vung lên, trong nháy mắt từng luồng sương mù đen từ tay hần khuếch ra khiến người phạm mắt thường không thể nhận ra, giữa không trung nháy mắt biến thành mặt quỷ cực kỳ không lồ dữ tợn, mặt quỷ đó cứ như có ý thức vậy, phát ra tiếng rít thê lương, há to miệng như bồn máu, hung hăng cắn mạnh về phía Lâm Đông.

Trên mặt tu sĩ này cười nhe răng ác độc, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí còn chưa thèm hỏi đã tính cả Lâm Nguyệt vào, định trực tiếp giết chết hai người.

Mà hần sợ dĩ không chút kiêng sợ ra tay giết chết Lâm Nguyệt chẳng qua là bởi hần không cảm ứng được linh khí dao động của tu sĩ trong người Lâm Nguyệt, giờ phút này trong mắt hần Lâm Nguyệt chỉ là một người phạm tục, mặc dù đối phương nhìn như một cô gái vô hại, song nếu đêm khuya đã xuất hiện ở đây, lại ở cùng Lâm Đông, chỉ sợ có liên quan với Lâm Đông, vì thế hần dứt khoát giết sạch.

Giết một người phạm, với hần mà nói vốn chẳng là gì, mặc dù trong giới tu chân có quy định, tu sĩ không thể tùy tiện giết người phạm, nhưng ở đây không phải giới tu chân, mặc dù kinh thành Đông Hoa Quốc này cũng có ít tu sĩ ở, nhưng những tu sĩ đó hần chẳng coi là gì, hơn nữa, thế lực đứng sau hần, những tu sĩ đó vốn không dám xen vào!

Nghĩ đến đây, trên mặt hần bắt gặp lộ ra nụ cười vui vẻ tàn nhẫn, so với chuyện chém giết các tu sĩ khác ở giới tu chân, hần lại càng thích giết những kẻ tay trái gà không chặt này, thứ người phạm chẳng có tỷ năng lực phản kháng nào, chỉ muốn nhìn thân sắc tuyệt vọng trên mặt họ lộ ra, trong lòng hần đã thấy hưng phấn khó nói rồi.

Lâm Nguyệt nhìn tu sĩ kia ra tay, mặt bắt gặp lạnh lẽo hần. mặc dù nàng biết Mộ Kinh Vân, cũng coi như có chút giao tình với hần, song lại không muốn chọc phải phiền toái vì hần, bây giờ nàng ở phạm giới là lịch luyện, không muốn cho bất cứ kẻ nào tới phá hỏng tâm cảnh của nàng.

Vì thế lần này Lâm Đông đành cầu giúp đỡ, thật ra nàng ngay từ đầu cũng không có ý ra tay, tới đa là lấy thân phận thầy thuốc, cho đối phương chút đan dược để chữa thương mà thôi, còn những kẻ đuổi giết người kia nàng dĩ nhiên không muốn quan tâm.

NHưng giờ, tiểu tu sĩ chỉ có tu vi Trúc cơ kỳ trước mắt này, lúc thấy nàng và Lâm Đông ở cùng một chỗ, chẳng nói câu nào, đã trực tiếp ra tay giết nàng, thủ đoạn độc ác lạnh lùng tới vậy khiến Lâm Nguyệt cực kỳ chán ghét.

Ngay lúc mặt quỷ đập xuống, thân sắc Lâm Nguyệt như thường, đôi mắt vẫn bình tĩnh không gợn sóng, đầu ngón tay khẽ nâng lên chậm rãi, phảng phất lơ đãng bình thường, hơi hốt vung lên, động tác ấy cực kỳ lười biếng, cũng cực kỳ tự nhiên, cứ như mặt quỷ hung ác ấy chẳng đáng gì cả.

Mà ngay lúc Lâm Nguyệt phát tay trong nháy mắt, mặt quỷ khổng lồ nhe răng cười đó lại rít lên một tiếng hoảng sợ, cứ như nhìn thấy một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ vậy, toàn bộ mặt quỷ run rẩy, ngũ quan dữ tợn méo mó, lui cực nhanh ra sau.

Nhưng dù nó có nhanh song vẫn chậm một bước. Ngay lúc Lâm Nguyệt phát tay trong nháy mắt, một luồng hơi thở khủng bố không kém ngập tràn, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ mặt quỷ kia, mặt quỷ kia hoảng sợ gào khóc đột ngột ngừng lại, như chỉ trong nháy mắt đã tan thành mây khói, biến mất hoàn toàn trong trời đất.

Tu sĩ ra tay kia thấy cảnh đó sắc mặt tái nhợt, ngay lúc mặt quỷ biến mất, sắc mặt tu sĩ trúc cơ kia tái nhợt, ngay sau đó tim đập kịch liệt đau nhức, pháp bảo luyện chế cẩn thận đã bị hủy, tâm thần dĩ nhiên cũng dính dáng mà bị tổn thương, phun mạnh một ngụm máu, chẳng nói câu nào, xoay người hoảng hốt chạy vội.

Chỉ một phát tay đã dọa cho tu sĩ trúc cơ trung kỳ kia chạy mất, Lâm Đông trong nháy mắt mở trừng lớn, gần như không tin nổi mắt mình nữa.

Lâm Nguyệt lạnh lùng nhìn chăm chăm theo bóng lưng tu sĩ Trúc cơ kia đi xa, cũng không có ý đuổi giết tên này, hiện giờ nàng đang lịch luyện tâm cảnh ở phạm giới, hiện giờ mới có hiệu quả, dĩ nhiên không muốn chút chuyện nhỏ mà tâm cảnh khó khăn lắm mới bình tĩnh lại hòng.

Lâm Đông ngơ ngác nhìn bóng Lâm Nguyệt nhỏ bé đứng trong gió tuyết, mãi cho đến khi không còn bóng tu sĩ trúc cơ kỳ trong gió tuyết nữa, hấn mới phục hồi tinh thần, vội vàng quỳ rạp xuống thần sắc cung kính nói, “Đa tạ Lâm tiên bối cứu mạng”

Lâm Nguyệt không nhìn hấn, chỉ ngắm gió rét tàn sát bừa bãi trong bóng đêm, nói lạnh lùng, “Người đi đi”

Trong lòng Lâm Đông cứng lại, vô thức mở miệng, “Lâm tiên bối, van cầu ngài giúp đỡ Mộ thế tử, hiện giờ tình cảnh Mộ vương gia và Mộ thế tử cực kỳ nguy hiểm, nếu tiên bối không ra tay tương trợ, chỉ e hai người sẽ gặp nguy hiểm... Hơn nữa hiện giờ tiểu thế tử mới vừa đầy một tuổi, van bối thật sự không đành lòng... Lâm tiên bối, van cầu ngài...”

Vết thương trên người Lâm Đông mặc dù tạm thời ổn định, nhưng giờ hấn lại chẳng quan tâm những thứ này, hấn không quên được sự phụ lúc liều chết để hấn chạy trốn nói, sự phụ để hấn sống nhất định phải nghĩ cách cứu ba cha con Mộ vương phủ, đó là huyết mạch của Mộ gia.

Thật ra Lâm Đông cũng chẳng được coi là người tốt gì, nhưng lại cực kỳ hiếu thuận với Tam Nhân Đường, hiện giờ Tam Nhân Đường chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, hấn dĩ nhiên không thể phụ nguyện vọng của sự phụ trước khi chết, tất nhiên sẽ dốc toàn lực, bảo vệ đám người Mộ Kinh Vân.

Chỉ là bản thân hấn mới có tu vi Luyện khí hậu kỳ, vốn không có khả năng bảo vệ Mộ vương phủ, điều duy nhất hấn chỉ có thể làm là hướng Lâm Nguyệt xin giúp đỡ.

Mặc dù vừa rồi hấn không thấy rõ Lâm Nguyệt ra tay thế nào, cũng nhìn không thấu tu vi Lâm Nguyệt, nhưng hấn vẫn biết rõ, cô gái trông có vẻ yếu ớt trước mắt này, tất nhiên là một tu sĩ cực mạnh, nếu được nàng giúp, Mộ vương phủ nhất định có thể tránh được kiếp này.

Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, nói thật, nàng thấy hơi phiền với Lâm Đông được voi đòi tiên, nhưng Mộ Kinh Vân được coi là có chút duyên với nàng, hiện giờ đối phương đến tận cửa cầu xin giúp đỡ, nàng cũng không thể bỏ mặc, chỉ là nếu nàng ra tay lúc này, tâm tình lịch luyện còn chưa kết thúc, một thứ không tốt, chỉ sợ sẽ khiến cho kết quả những năm này nàng vất vả lịch luyện hỏng hết. Bởi thế, đối mặt với thỉnh cầu của Lâm Đông, Lâm Nguyệt vẫn thấy hơi khó khăn.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt trầm mặc, mà ngay lúc nàng trầm mặc trong nháy mắt, một luồng khí tức kinh khủng ngập tràn từ trong người tỏa ra.

Lâm Đông cũng phục trên mặt tuyết, không dám thở mạnh, ngay lúc luồng hơi thở Lâm Nguyệt tỏa ra, hấn gần như không thở nổi, mà đến lúc này hấn mới hiểu được Lâm Nguyệt khủng bố tới cỡ nào, khí tức kinh khủng như thế, cực mạnh như thế khiến hấn không cách nào tưởng tượng nổi.

Lâm Đông ngay khi luồng hơi thở khổng lồ tràn ra, toàn thân không cách nào khống chế được run rẩy, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch không giọt máu, thương thế vốn tạm thời ổn định lại rục rịch lần nữa trào ra từ khóe môi.

Nhưng hấn không dám động, thậm chí cũng chẳng dám nói, hấn có một loại ảo giác, cứ như lúc này, Lâm Nguyệt chỉ cần phát nhẹ tay thôi thì có thể hóa hấn thành tro bụi rồi.

Lâm Nguyệt như vậy khiến hấn sợ hãi, song giờ phút này trong lòng hấn càng tuyệt vọng hơn. Hấn biết rõ, tu sĩ cực mạnh như Lâm Nguyệt vậy, nếu nàng không muốn thế gian có ai ép nàng làm chuyện gì được chứ, mặc dù hấn không rõ vì sao Lâm Nguyệt rõ rõ có tu vi cường đại đến vậy mà lại ở một phố mười dặm tâm thương trong kinh thành mở y quán, song hấn vẫn biết rõ, lời hấn vừa nói có vẻ như khiến đối phương khó chịu.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Nguyệt nhìn lên người Lâm Đông, khiến toàn thân Lâm Đông run lên, gần như sắp sụp xuống, song hấn vẫn cắn răng kiên trì quý vững, vẫn quý thẳng tập trước mặt Lâm Nguyệt, cứ việc sắc mặt ấy cực kỳ trắng bệch, cũng không lùi bước.

Trong lòng Lâm Nguyệt thở dài một hơi, thu lại hơi thở, mãi lâu sau, mới từ từ đi về phía y quán, không quản Lâm Đông đang quỳ trên mặt đất.

Lâm Đông nhìn theo bóng Lâm Nguyệt đi xa dần, khóe môi khẽ cong lên cười thâm, chán nản té trên mặt đất, hai tròng mắt lộ ra tuyệt vọng.

Quả nhiên là hấn hy vọng xa vời, đối phương cứu hấn, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên mà thôi, hoặc là nàng không thích có người ở trên phố, nơi nàng ở mà giết người, mà người khiến cho nàng ra tay cứu vốn không thể...

Nhưng lúc Lâm Đông đang tuyệt vọng cực điểm lại đột nhiên nghe được giọng nói lạnh lùng trong trẻo từ trong gió truyền đến, “Về đi, dẫn người đến y quán”

Lâm Đông hơi sững sờ, song lại vui mừng quá mức, lại đứng thẳng người lần nữa, nặng nề quỳ thi lễ sau lưng Lâm Nguyệt, sau đó đứng dậy cực nhanh, chạy vội về hướng hoàn cung.

Mà xa xa, trên đường phố trống vắng, bóng Lâm Nguyệt biến mất dần trong gió tuyết.

Lại nói tới tu sĩ trúc cơ kia sau khi rời khỏi phố mười dặm, mới bình tĩnh trở lại, trên mặt vẫn còn lại nét kinh hoàng, thấy chung quanh không có ai, mới lấy phi kiếm trong tay ra, hóa thành độn quang, bay nhanh về vùng ngoại thành phía tây mà đi.

Sau nửa nén hương, tu sĩ trúc cơ đã hạ xuống một tòa phủ đệ xa hoa trong rừng núi, tiện tay thu phi kiếm lại, vội vã đi vào trong phủ đệ.

Cảnh sắc trong phủ đệ cực đẹp, khắp nơi là cầu nhỏ nước chảy hòn non bộ, lầu các, chỗ nào trong phủ đệ còn có một cái hồ lớn trong như gương, liễu bên hồ tung bay theo gió, khói sắc lượn lờ, dù là đêm nơi đây là khảm đầy dạ quang thạch to bằng nắm tay, khiến cả phủ đệ sáng như ban ngày.

Chỉ là giờ phút này tu sĩ trúc cơ kia chẳng có tâm tư nào mà thưởng thức cảnh đẹp, hần chạy cực nhanh tới một tòa đại điện trong phủ đệ, lúc tiến vào đại điện trong chớp mắt, cũng không kịp được nữa, phun mạnh một ngụm máu, ngã rụi xuống đất.

Trong đại điện có mấy vị tu sĩ đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, thấy tu sĩ trúc cơ kia tiến vào, chưa kịp nói đã phun một ngụm máu, lập tức kinh hãi, mấy người vội vã tiến lên đỡ tu sĩ trúc cơ kia ngồi xuống.

Một trong đám tu sĩ đó thoát nhìn trầm ổn thấy một thân tu sĩ trúc cơ chật vật, không kịp được kinh ngạc hỏi, “Tam sư đệ, không phải đệ đuổi theo tên tiểu tu sĩ luyện khí kỳ kia sao? Chỉ là một tiểu tu sĩ luyện khí kỳ thôi, sao lại khiến đệ bị thương nặng thế này hả?”

Sắc mặt vị tu sĩ Trúc cơ kia trắng bệch, bắt một phát được tay vị tu sĩ kia, run giọng nói, “Đại sư huynh, chỉ sợ chúng ta lần này gặp phiền toái rồi!”

“Phiền toái gì hả? Tam sư đệ, đệ nói rõ một chút cho ta xem nào” Sắc mặt đại sư huynh trầm xuống, trầm giọng hỏi.

Mà đôi lại hai tu sĩ đứng ngoài thần sắc cũng nặng nề nhìn Tam sư đệ.

“Đại sư huynh, đêm nay chúng ta đi trút giận cho tiểu sư muội, sau đó các huynh có giết chết được ba tu sĩ trúc cơ kia không?” Sắc mặt tam sư đệ tái nhợt, hai mắt mờ to, run run giọng hỏi.

“Dĩ nhiên là giết chết rồi, tên Tam tán tu kia rất ương ngạnh, chi dù có tu sĩ trúc cơ thì có thể xưng bá ở nhân gian này sao? Thăng nhóc Mộ gia kia, cũng dám làm nhục tiểu sư muội, dĩ nhiên là hần đáng chết rồi!”

Vị đại sư huynh kia hừ nhẹ một cái, nói khinh thường, sau đó lại nhíu mày hỏi, “Tam sư đệ, đệ hỏi chuyện này làm gì hả? Hay đệ cũng không giết chết được tiểu tu sĩ luyện khí kỳ kia?”

“Tam sư đệ, đến cùng có chuyện gì nào? Đệ không đối phó nổi với tiểu tu sĩ Luyện khí kỳ hả? Còn nữa, vết thương trên người đệ, là thế nào?”

Một tu sĩ khác không kịp được hỏi.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh, quả thật là đệ không giết được tiểu tu sĩ luyện khí kỳ kia...”

“Gì? Tam sư huynh, huynh làm gì thế? Đến một tên tiểu tu sĩ luyện khí kỳ mà cũng chạy thoát khỏi tay huynh, vết thương trên người kia của huynh không phải của tên tiểu tu sĩ luyện khí kỳ kia chứ?” Một thiếu niên tu sĩ khác có dung mạo thanh tú, tuổi thoát nhìn chỉ mười bảy mười tám kêu lên.

“Tứ sư đệ, đệ tên gì? Đệ để cho Tam sư đệ nói hết đã chứ!”

Đại sư huynh thấy sắc mặt Tam sư đệ trắng bệch hơi thờ bất ổn, cũng vì lời Tứ sư đệ nói mà mặt thay đổi, mờ miệng trách mắng.

Tứ sư đệ bĩu môi, chẳng nói gì nữa.

“Tam sư đệ, đệ đừng vội, cứ từ từ nói” Thấy Tứ sư đệ an tĩnh lại, đại sư huynh lúc này mới hài lòng chuyển hướng về phía Tam sư đệ.

“Vâng, đại sư huynh!” Tam sư đệ mấp máy môi, lúc này mới mở miệng nói chậm rãi, “Đệ lợi dụng thuật thiên quý truy hồn, chạy một mạch đuổi theo tên tiểu tu sĩ luyện khí kỳ ra đến một đường phố ngoại ô vắng vẻ, cuối cùng đệ cũng đuổi kịp tên tiểu tu sĩ đó, nhưng lúc đệ đuổi tới, bên cạnh tên tiểu tu sĩ đó còn có thêm một người nữa, là một phụ nữ, thoát nhìn khoảng hai mươi tuổi. Lúc ấy đệ tưởng nàng ta là người phạm, lại chẳng thấy hơi thở tu sĩ nào trên người nàng ta, lại thấy nàng ta có vẻ như biết tiểu tu sĩ luyện khí kỳ kia, định giết luôn nữ nhân đó cùng, nhưng mà...”

Tam sư đệ nói đến đây, sắc mặt càng thêm trắng bệch, rồi thân thể không kịp được khẽ run lên, hần đem toàn bộ chuyện gặp Lâm Nguyệt nói hết ra.

“Nàng đó chỉ vung tay một cái, đã phá nát mặt quý truy hồn của đệ, lại khiến đệ trọng thương, đệ mới liều mạng chạy trốn nàng ta... Đại sư huynh, tu vi nàng đó rất mạnh, chẳng rõ nàng ấy có quan hệ thế nào với tiểu tu sĩ luyện khí kỳ kia, hiện giờ các huynh giết chết sư phụ tiểu tu sĩ luyện khí kỳ ấy, chỉ sợ nàng ấy không bỏ qua đâu...”

Những lời Tam sư đệ nói nửa thật nửa giả mà đương nhiên phần lớn là thật, còn phần nhỏ chẳng hạn như hần nói liều mạng chạy thoát trong tay Lâm Nguyệt, điều này dĩ nhiên là giả, hần chỉ vì không muốn mất mặt trước sư huynh đệ nên mới nói thế, còn tình huống thật là, Lâm Nguyệt vốn coi khinh ra tay giết hần, nếu không hần cũng không thể còn sống mà về được.

Mấy người nghe thấy lời Tam sư đệ nói, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, thần sắc có vẻ không tin, nhưng quả thật Tam sư đệ bị thương khá nặng, còn tu vi của hần, trong kinh thành ai có khả năng làm hần bị thương chứ, hơn nữa có họ chống lưng, những tu sĩ đóng trong kinh thành kia chẳng ai dám chọc vào bọn họ, trừ phi là có kẻ từ bên ngoài đến, là tu sĩ có thân phận cao cấp họ không biết rõ thì mới có thể ra tay nặng với bọn họ như thế.

Đại sư huynh trầm tư một lát, mới mở miệng bảo, “Tam sư đệ, đệ đã bị thương nặng, chuyện này không cần lo nữa, cứ chữa thương cho khỏi trước đã, còn chuyện đệ kể, nếu là thật, chỉ sợ lần này không lừa nổi sư phụ đâu. Dù sao trong kinh thành đột nhiên xuất hiện một tu sĩ cực mạnh, nhất định phải nói cho sư phụ biết, còn chuyện đã đắc tội với tu sĩ thần bí kia, cũng không phải lỗi của chúng ta, chúng ta chẳng qua chỉ vì giúp tiểu sư muội thôi, dù sư phụ có biết rõ, cũng không đến mức trách tội chúng ta được”

Chương 245: Hồng Bá Chân Nhân (2)

“Tần Thiên, chuyện gì sẽ không trách tội các ngươi thế?”

Lúc này, từ bên ngoài đại điện có một nam một nữ đi tới, nam thoát nhìn tuổi ước chừng khoảng năm mươi, nhưng có tu vi nguyên anh sơ kỳ, còn nữ mặt mày diễm lệ, mặc bộ đồ cung trang đồ thẩm, là tu vi Kim Đan sơ kỳ, mà vừa nói chính là cô gái áo đỏ này.

Thấy hai người, đám người đại sư huynh vội vã, cung kính đứng dẹp sang một bên, nói, “Bái kiến sư phụ”

Tu sĩ nguyên anh lạnh nhạt gật đầu, chẳng nói câu nào, còn cô gái áo đỏ lại hỏi tiếp, “Tần Thiên, ngươi vẫn chưa nói, các ngươi làm cái gì mà vì sao sư phụ ngươi sẽ không trách tội ngươi nữa hả?”

“Chuyện này...”

Tần Thiên nhìn về cô gái áo đỏ, lại khó khăn nhìn về phía tu sĩ nguyên anh.

“Thế nào? Tần Thiên, bảo ngươi trả lời ta, lại khiến ngươi khó xử tới vậy sao?” Cô gái áo đỏ thấy vậy, mặt lập tức thay đổi, nghiêng đầu nhìn tu sĩ nguyên anh, mặt ngập tràn âm ức nói, “Quân Thượng, ngài xem đó, đệ tử của ngài, bọn chúng cũng biết bắt nạt ta, ta biết rõ ta kém tỳ tỳ rất nhiều, nhưng mà ta thật lòng yêu ngài mà...”

“Ta biết rồi.” Tu sĩ nguyên anh đau lòng vỗ vỗ tay cô gái áo đỏ, sau đó nghiêng đầu nói với Tần Thiên, “Tần Thiên, ngươi có chuyện gì thì cứ nói thẳng là xong, Từ Đan là nữ nhân của vi sư, không nghe lời không được”

Đám người Tần Thiên nhìn mặt mũi đầy đắc ý của cô gái áo đỏ một cái, trong lòng thấy cực kỳ khinh thường với người nữ này, song cũng bất giác phải đáp lại, “Vâng, sư phụ”

Nói xong, Tần Thiên liền kể chuyện đã xảy ra, lại nói chuyện Tam sư đệ bị thương, sau đó bảo, “Sư phụ, nghe Tam sư đệ nói, tu vi cô gái làm đệ ấy bị thương kia cực mạnh, đệ tử chỉ sợ kinh thành có biến cố, chẳng dám giấu sư phụ nữa”

Ngay khi Tần Thiên nói xong Tam sư đệ liền vội vã quỳ sụp xuống nói, “Sư phụ, con bị thương chút này chưa tính là gì, chỉ sợ sư muội bị âm ức, Mộ vương phủ kia chẳng qua chỉ là một vương phủ phẩm giới, Mộ Kinh Vân đó cũng chỉ là một tiểu tu sĩ luyện khí kỳ, lại dám làm nhục tiểu sư muội như thế, huống chi, tiểu sư muội đã tung tin ra ngoài, muốn diệt cả nhà Mộ Vương phủ rồi, nếu Mộ Kinh Vân kia không chết, chẳng phải khiến người ta chê cười sư phụ vô dụng hay sao? Sư phụ, ngài kia biết rõ Mộ Kinh Vân đắc tội với chúng ta mà vẫn ra mặt vì chúng, hẳn là nghĩ có chỗ bất mãn với phái ta, sư phụ, ngài ngàn vạn lần đừng có tha cho nàng ta nha! Nếu không chúng ta đâu còn mặt mũi đặt chân ở kinh thành nữa?”

“Câm miệng! Anh Nhi làm loạn thì thôi đi, các ngươi thế mà cũng dám làm loạn theo nó nữa, các ngươi làm sư huynh chính là vậy sao? Chỉ vì một Mộ vương phủ mà không biết đắc tội với một tu sĩ cực mạnh nào, các ngươi thật không hổ là đồ nhi tốt của Hồng Bá Chân Nhân ta quá nhỉ!”

Hồng Bá Chân Nhân bị tức tới tái mặt, tức giận trách mắng. Cô gái áo đỏ đưa mắt quẩn rừ nhìn một cái, đột nhiên cất giọng nói dịu dàng, “Quân Thượng, chẳng qua chỉ là mấy tiểu bối không hiểu chuyện thôi mà, ngài cần gì phải tức giận tới vậy chứ, sau này cứ quản giáo thật tốt là được mà”

Hồng Bá Chân Nhân nhìn cô gái áo đỏ, sắc mặt hòa hoãn hơn, bảo, “Chỉ có nàng là tốt nhất, nếu Anh Nhi hiểu chuyện bằng nửa nàng thì ta cũng chẳng đến nỗi phiền não tới vậy”

Cô gái áo đỏ cười cười, “Anh Nhi còn nhỏ mà, đợi sau này trưởng thành dần sẽ hiểu thôi, Quân Thượng thương con gái Anh Nhi này tới mức vậy, sau này Anh Nhi sẽ hiểu ý tốt của Quân Thượng thôi...”

Nhưng cô gái áo đỏ chưa kịp nói hết, bên ngoài đã truyền tới một giọng nữ đầy phách lối, “Trần Từ Đan, ngươi là cái thá gì chứ? Đến ngươi cũng xứng gọi ta là Anh Nhi sao?”

Giọng vừa dứt, từ bên ngoài có một thiếu nữ chừng mười mấy tuổi mặc bộ quần áo hồng, thiếu nữ trông khá xinh đẹp nhưng mặt mũi ngập tràn kiêu ngạo, giờ phút này đang cười lạnh, dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô gái áo đỏ.

“Ta, ta...” Sắc mặt cô gái áo đỏ trắng bệch, mặc dù run rẩy sắp ngã như bị đá kích cực mạnh, giờ phút này nàng ta thoát nhìn yếu ớt như người phạm vậy, vốn chẳng giống như một nữ tu Kim Đan Kỳ gì cả.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Ngươi là con tiện nhân không biết xấu hổ, cha ta có thương ta không, có liên quan gì ngươi chứ? Ngươi chẳng qua chỉ là một lũ

đình hạ tiện được tặng tới cửa mà thôi, người cho là người có tư cách dạy dỗ ta sao? Hay người cho là người bỏ được lên trên giường cha ta thì có thể làm mẫu thân của ta chắc?”

“Anh Nhi... Không, Anh tiểu thư, ta không có ý thế...” Cô gái áo đỏ vội vã tới mức sắp khóc, nước mắt rùng rùng nhìn Hồng Bá Chân Nhân, ầm ừc nói, “Quân Thượng, muội không có...”

“Cũng biết giả vờ yếu ớt trước mặt phụ thân cơ đấy, thật mặt dày quá!” Thiếu nữ nhìn cô gái áo đỏ khinh khỉnh, cười lạnh bảo.

“Đủ rồi, Anh Nhi, con sao lại nói thế chứ? Từ Đan nàng ấy cũng không sai” Hồng Bá Chân Nhân kéo cô gái áo đỏ vào lòng, quay đầu lại mặt lạnh khiển trách.

“Phụ thân, người đừng có bị nữ nhân này lừa đó...”

Thiếu nữ vừa mở miệng đã bị Hồng Bá Chân Nhân cắt ngang, “Người cầm miệng cho ta! Chẳng bớt lo tí nào, cứ chộc phiền toái, ngoài để cho ta thu dọn cục diện rồi, người còn biết làm gì nữa hả? Từ Đan nàng ấy lại không tốt nhưng vẫn còn ngoan ngoãn hơn con nhiều lắm!”

“Phụ thân!”

Mặt mũi thiếu nữ ngập tràn không cam lòng, lại hơi e ngại Hồng Bá Chân Nhân, đành hung hăng lườm mắt nhìn cô gái áo đỏ một cái. Cô gái áo đỏ khinh thường trở lại nụ cười tươi rói, trong mắt chọt lóe lên tia tàn nhẫn.

Nếu Lâm Nguyệt ở chỗ này dĩ nhiên sẽ nhận ra ngay cô gái nói dối nghĩ một đằng nói một nẻo này ngay, đó chính là một đồng môn năm đó ở Côn Lôn của nàng Trần Từ Đan.

Cò vì sao nàng ta xuất hiện ở đây, trở thành thiếp thị của Hồng Bá Chân Nhân, nói đến thực ra có liên quan khá nhiều tới Lâm Nguyệt.

Năm đó Lâm Nguyệt là đệ tử ngoại môn Côn Lôn, quan hệ tốt với nàng chẳng có nhiều, ngoài An Từ Dạ và Tư Dẫn ra, cũng chỉ có Diệp Phàm và Trần Từ Đan này.

Năm đó Lâm Nguyệt phá hủy dung mạo Diệp Khuynh Tuyết, bị Từ Ngọc Đạo Quân đuổi ra khỏi Côn Lôn, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết rất hận, nhưng do Lâm Nguyệt bị cuốn vào không gian loạn lưu mất tích, không rõ sống chết, Diệp Khuynh Tuyết kìm nén cơn tức, dĩ nhiên muốn tìm người phát tiết.

An Từ Dạ và Tư Dẫn đều là con em tứ đại gia tộc tu tiên, đơn giản là không động vào được, hơn nữa lúc ấy Diệp Khuynh Tuyết vẫn thăm đối phó với Diệp gia, nên tự nhiên sẽ không giận chó đánh mèo lên An Từ Dạ và Tư Dẫn.

Mà ngoài hai kẻ này ra, những người còn sót lại có liên quan tới Lâm Nguyệt cũng chỉ còn lại có Diệp Phàm và Trần Từ Đan này.

Thật ra theo lời Diệp Khuynh Tuyết vì Lâm Nguyệt mà giận chó đánh mèo lên Trần Từ Đan. Thực ra Diệp Khuynh Tuyết bởi vì lời Diệp Phàm nói mà giận chó đánh mèo, lại vẫn có thể thông cảm được, dù sao Diệp Phàm thì có thể thông cảm được, dù sao Diệp Phàm một thời gian cũng có chiều cố qua Lâm Nguyệt, hơn nữa còn có quan hệ thân thiết với Lâm Nguyệt ai ai cũng biết, còn phần Trần Từ Đan, đó chính là tự gây nghiệt.

Quan hệ giữa nàng ta và Lâm Nguyệt thật ra không tốt gì, nàng ta quần lấy Lâm Nguyệt, chẳng qua cũng vì muốn biểu hiện mình cảm giác ưu việt hơn Lâm Nguyệt mà thôi, hơn nữa nàng ta ham thích món lợi nhỏ, còn Lâm Nguyệt thì lại chẳng cách nào so đo với nàng ta được, vì thế nàng ta mới thoải mái biểu hiện quan hệ thân thiết gần gũi giữa nàng ta với Lâm Nguyệt trước mặt người ngoài.

Từ đó, nhiều đệ tử Côn Lôn cũng biết quan hệ giữa nàng ta và Lâm Nguyệt rất tốt, mà đúng lúc Diệp Khuynh Tuyết cũng biết.

Nếu như nói quan hệ giữa Lâm Nguyệt và người này không tốt không phải là Trần Từ Đan mà là một nữ nhân khác, như vậy Diệp Khuynh Tuyết cũng sẽ không phóng đoán giận chó đánh mèo lên nàng ta, dù sao Diệp Khuynh Tuyết cũng không phải kẻ ngu, Trần Từ Đan này thật lòng làm bạn tốt với Lâm Nguyệt hay lợi dụng Lâm Nguyệt, nàng ta vẫn nhìn ra được, với một nữ nhân kiến thức hạn hẹp, lúc nào cũng tìm cách lợi dụng Lâm Nguyệt dĩ nhiên Diệp Khuynh Tuyết khinh thường để ý tới.

NHưng Trần Từ Đan này ngàn vạn lần không nên đi dây dưa với nam nhân nàng ta thích, sau khi Lâm Nguyệt mất tích, nàng ta lợi dụng chút thủ đoạn nhỏ đuổi Diệp Phàm đi, vốn không có ý xử lý Trần Từ Đan, nhưng Trần Từ Đan lại không biết sống chết, cũng dám đi dây dưa với Quân Từ Huyền, hành động lần này tự dung đã chọc giận Diệp Khuynh Tuyết.

Diệp Khuynh Tuyết vốn đã coi Quân Từ Huyền như vật sở hữu của nàng ta, với tính cách nàng ta, thấy nữ nhân khác dây dưa với nam nhân của nàng ta, tự dung sẽ không để cho đối phương sống yên, hơn nữa nàng ta vẫn còn nhớ Trần Từ Đan này có quan hệ rất tốt với Lâm Nguyệt, vì thế nàng ta cho Trần Từ Đan vào danh sách đen.

Nàng ta dùng kế nhỏ, lợi dụng mấy đệ tử Côn Lôn bị nàng ta mê hoặc lợi dụng làm nhiệm vụ, lừa Trần Từ Đan ra khỏi Côn Lôn, sau đó chuẩn bị để cho mấy đệ tử Côn Lôn giết chết Trần Từ Đan.

Tiếc là mặc dù cuối cùng đuổi Trần Từ Đan thành công ra khỏi Côn Lôn nhưng lại vẫn chưa giết chết được nàng ta, Trần Từ Đan lại chạy thoát.

Trước khi nàng ta trốn đi, biết được Diệp Khuynh Tuyết muốn đối phó với mình, tự dung không dám trở về Côn Lôn nữa, đành lưu lạc làm tán tu ở nhân gian, nàng ta vốn không phải là người chịu được khổ cực, cũng không thích khổ tu, không chịu nổi tịch mịch dĩ nhiên chạy tới nhân gian.

Ở nhân gian, với thân phận tu sĩ, dĩ nhiên trải qua những ngày tháng như cá gặp nước, song bởi vì nàng ta là nữ tu, hơn nữa lại trông xinh đẹp, bản thân bình thường lại không có ý che giấu, bởi vậy đã chọn không ít nam tu dòm ngó nàng ta.

Tâm Trần Tử Đan cao tận trời xanh, đã từng thích nam nhân xuất sắc như Quân Tử Huyền vậy, sao lại để ý tới mấy nam tu chẳng có mấy thực lực, đẹp trai cũng không, có tài cũng không ở nhân gian chứ?

Nhưng dù nàng ta thấy ngứa mắt với những nam tu đó, song cũng chẳng có hơi đâu mà đi đối phó với đối phương, dù sao lúc nàng ta rời khỏi Côn Lôn, cũng chẳng qua mới có tu vi luyện khí hậu kỳ mà thôi, đến cả Trúc cơ kỳ cũng chưa đột phá, mà những nam tu kia dù không chịu nổi nhưng ai ai cũng có thực lực Trúc cơ, rơi vào đường cùng, nàng ta cũng đành phải qua loa đại khái với những đám nam tu đó, cố sức học bộ dạng của Diệp Khuynh Tuyết, ra vẻ cao cao tại thượng, thanh nhả xuất trần.

Từ đó quả nhiên đã như thần dược mê đảo thần hồn những nam tu kia, chỉ tiếc, nàng ta không phải Diệp Khuynh Tuyết, nàng ta không có thực lực như Diệp Khuynh Tuyết, cũng không có thế lực như Diệp Khuynh Tuyết, làm chuyện ngược đời vậy, lúc đầu Diệp Khuynh Tuyết làm dĩ nhiên là thuận buồm xuôi gió, chẳng những thành công mê hoặc được một đồng nam nhân, hơn nữa cũng không thấy buồn phiền gì.

Song nàng ta thì lại khác, chỉ cần nàng ta biểu hiện cao quý xuất trần, lại bằng thanh ngọc khiết, nàng ta cũng không phải chỉ dựa vào thực lực tán tu không thôi, những nam nhân kia nhất thời cũng thương tiếc nàng ta nhưng cũng không được lâu.

Vì thế thời gian lâu dài, nàng ta vẫn bộ dáng chẳng chịu thỏa hiệp đã chọn đến những nam tu đó, những kẻ đó bắt đầu liều lĩnh, định giờ thủ đoạn mạnh mẽ ép nàng ta, thậm chí còn định cả đám nhảy xổ vào làm thịt nàng ta.

Ngay lúc nàng ta cho là mình sẽ bị những nam nhân kia ăn sống nuốt tươi ấy, đúng lúc Hồng Bá Chân Nhân đi qua, ra tay giết chết mấy nam tu đó, cứu nàng ta, còn nàng ta, cũng bởi vậy mà thành thiếp thị của Hồng Bá Chân Nhân.

Đương nhiên, trở thành thiếp thị của Hồng Bá Chân Nhân là nàng ta tự nguyện, dù sao mặc dù Hồng Bá Chân Nhân không được xuất sắc như Quân Tử Huyền, hơn nữa tuổi còn lớn chút, song hẳn vẫn là tu sĩ nguyên anh, có thể mang tới chỗ tốt khổng lồ, điểm này khiến Trần Tử Đan rất hài lòng.

Những năm gần đây, nàng ta cố sức nịnh nọt Hồng Bá Chân Nhân liên tục, giờ mọi thủ đoạn học được từ Diệp Khuynh Tuyết ở Côn Lôn ra, thoát nhìn vốn chẳng giống một nữ tu gì, mà lại càng giống một tiểu nữ nhân trong thuần tình khiết nhu nhược chẳng nơi nương tựa.

Quả nhiên, nam nhân thích chính là thế, Hồng Bá Chân Nhân bị nàng ta mê đảo, nhất là sau khi bạn song tu của Hồng Bá Chân Nhân chết đi, mà trong vòng gần mười năm, lại ưa thích nàng ta, chẳng tiếc dùng mọi giá để giúp nàng ta tăng tu vi, nếu không phải con gái Hồng Bá Chân Nhân phản đối, chỉ sợ nàng ta sớm đã trở thành bạn song tu của Hồng Bá Chân Nhân rồi.

Nhưng dù nàng ta không thể trở thành bạn song tu của Hồng Bá Chân Nhân, song lúc nào cũng đi bên cạnh Hồng Bá Chân Nhân, lại khiến cho nàng ta chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, đã thành công đem tu vi từ luyện khí hậu kỳ tăng lên tới Kim Đan sơ kỳ như bây giờ.

Tư chất Trần Tử Đan không tốt lắm, có thể ngắn ngủi trong vòng mấy chục năm mà đột phá kim đan, dĩ nhiên là nhờ công lao của Hồng Bá Chân Nhân, còn nàng ta vốn chẳng phải kẻ một lòng hướng đạo, hiện giờ chịu tu luyện chẳng qua chỉ vì muốn trả thù mà thôi.

Bị Diệp Khuynh Tuyết đuổi ra khỏi Côn Lôn, trong lòng nàng ta dù oán hận Diệp Khuynh Tuyết song nàng ta lại hận Lâm Nguyệt hơn, nàng ta cho rằng nàng ta bị liên lụy bởi Lâm Nguyệt, vì Lâm Nguyệt đắc tội Diệp Khuynh Tuyết, vì thế Diệp Khuynh Tuyết mới giận lây sang nàng ta ra tay đối phó với nàng ta.

Thực ra mặc dù Trần Tử Đan không thông minh cho lắm, nhưng vẫn hiểu rõ mấy phần, mặc dù nàng ta hận Diệp Khuynh Tuyết, song lại không muốn tìm Diệp Khuynh Tuyết báo thù, dù sao thân phận Diệp Khuynh Tuyết và nàng ta khác nhau một trời một vực, còn có Lôn Lôn làm chỗ dựa, dĩ nhiên không phải nàng ta dựa vào mình Hồng Bá Chân Nhân là có thể đối phó được.

Người nàng ta muốn trả thù dĩ nhiên là Lâm Nguyệt, trong lòng nàng ta, Lâm Nguyệt cái gì cũng kém nàng ta, năm đó lúc nàng ta biết Lâm Nguyệt bị trục xuất khỏi Côn Lôn, vẫn thấy hả hê mãi, chỉ thiếu chút nữa là vỗ tay khen hay thôi.

Dù sao năm đó trên hành trình La Châu Thành, Lâm Nguyệt ít nhiều cũng coi như đắc tội nàng ta, nhưng nàng ta không ngờ được nàng ta còn chưa vui được lâu vì Lâm Nguyệt, bị Diệp Khuynh Tuyết giận lây sang nàng ta, thậm chí còn sai người giết nàng ta.

May lúc ấy nàng ta nghĩ nhiều, lúc này mới trốn thoát, song lại chẳng dám trở về Côn Lôn, tự dưng sẽ chịu không ít khổ, điều này khiến nàng ta hận Lâm Nguyệt thấu xương, hơn nữa nếu Lâm Nguyệt chưa chết, nàng ta cũng có một ngày muốn rút hồn luyện pháp chích Lâm Nguyệt, khiến nàng ấy sống không bằng chết!

Hiện giờ nàng ta dưới sự giúp đỡ của Hồng Bá Chân Nhân, trước đó không lâu đột phá Kim Đan, trong lòng dĩ nhiên cũng có sức, lại càng mong đợi được gặp Lâm Nguyệt một khắc đó.

Mà ngay lúc trong lòng Trần Tử Đan đang thầm tính toán, con gái Hồng Bá Chân Nhân lại đang nói chuyện liên quan tới Mộ vương phủ.

“Phụ thân, con muốn Mộ Kinh Vân kia, hẳn ta ba lần bốn lượt làm nhục con gái, con gái không cam tâm!” Hồng Anh dậm chân nói ngang ngược.

“Vì một kẻ không thương mình, thậm chí còn cưới một người phạm làm vợ, con lại còn để sư huynh con chạy tới kinh thành người phạm trút giận cho con, thậm chí còn chẳng tiếc giết chết những người phạm đó hả? Anh Nhi, con bắt đầu trở nên tùy hứng từ lúc nào vậy hả?”

Với tính tình ngang ngược của con gái, Hồng Bá Chân Nhân vô cùng nhức đầu.

“Phụ thân! Người không thương Anh Nhi sao? Người đã nói, mặc kệ Anh Nhi muốn cái gì, người cũng giúp Anh Nhi mà, hiện giờ con muốn Mộ Kinh Vân, nếu hấn không chịu, thì con giết chết cả nhà hấn!” Hồng Anh chẳng thèm quan tâm kêu lên.

“Con!” Hồng Bá Chân Nhân thấy con gái nói vô lý như thế, trong lòng ngoài tức giận ra còn cảm thấy bất lực, “Anh Nhi, người đứng sau tiểu tu sĩ kia không đơn giản đâu, con không thấy Tam sư huynh con vì giúp con trút giận mà bị thương đó sao?”

“Vậy thì sao nào? Ở Đông hoa Quốc này, chẳng lẽ phụ thân còn sợ người ta sao?” Cho dù đằng sau Mộ Kinh Vân có người, kẻ đó cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của phụ thân!” Hồng Anh ngửa đầu lớn tiếng.

Nơi này là nhân gian, cả tu sĩ Kim Đan cũng hiếm, chứ đừng nói tới tu sĩ nguyên anh, mà Hồng Anh từ nhỏ đi theo phụ thân tới kinh thành trưởng thành, tính tình đã sớm bị Hồng Bá Chân Nhân và cái đám sư huynh của nàng ta chiều thành quen coi trời bằng vung rồi, vốn chẳng biết trời cao đất rộng là gì, chỉ thấy phụ thân Hồng Bá Chân Nhân của nàng ta là người lợi hại nhất.

“Con! Dù vì phụ không sợ, chẳng lẽ con còn muốn phụ thân con tự mình ra mặt đoạt nam nhân giúp con sao? Con làm vậy không nề mặt mũi vì phụ sao hả?”

Giờ phút này, Hồng Bá Chân Nhân không tát được đứa con gái hồ đồ này tính ra, nhưng lại không bỏ được, đành tức giận quát lên.

“Con mặc kệ, con mặc kệ, con mặc kệ! Con muốn Mộ Kinh Vân, thì phải có hấn! Hấn không bỏ được vợ và con trai, không bỏ được vương phủ của hấn, con sẽ giết hết tất cả những kẻ đó, con sẽ diệt sạch cả nhà hấn!” Hồng Anh chẳng thèm quan tâm kêu to, xoay người chạy ra ngoài.

“Anh Nhi...”

“Tiểu sư muội...”

Thấy Hồng Anh chạy mất, Tàn Thiên bất giác nháy mắt với Nhị sư đệ, Nhị sư đệ vội vàng đuổi theo. Còn Hồng Bá Chân Nhân thấy có đệ tử đuổi theo thì thở phào, lại ngồi trở lại.

Còn Trần Từ Đan thấy đúng lúc mới cất lời, ‘Quân Thượng, thật ra chuyện Mộ vương phủ kia chỉ là chuyện nhỏ thôi, thiếp ngược lại muốn biết nữ nhân kia trong kinh thành lợi hại thế nào, Quân thượng, hay là ngài đưa thiếp đi nhìn một cái xem, cũng tiện giúp Anh Nhi xử lý chuyện này được không?’

Hồng Bá trầm tư một lát, lúc này mới thở dài, nói, “Người tới là khách, nếu người ta đã tới kinh thành, ta làm chủ nhân này dĩ nhiên sẽ đi một bữa! Nếu Từ Đan đã muốn đi, vậy cùng ta đi dạo là được!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Sợ Hãi

Hơi thở thuộc về đình nguyên anh hậu kỳ, thậm chí gần như đã vượt qua hơi thở nguyên anh hậu kỳ bùng phát ra, không chút che giấu bao phủ về phía đám người Hồng Bá Chân Nhân.

Ngay lúc Lâm Nguyệt bùng phát hơi thở bản thân trong nháy mắt, sắc mặt Hồng Bá Chân nhân biến sắc, bất giác lùi lại sau vài bước, ngừng mạnh đầu, nhìn chăm chăm vào Lâm Nguyệt, đồng thời hấn cũng không quên, vừa lôi kéo Trần Từ Đan nổi điên, vừa không để cho nàng ta xông lên chịu chết.

Phốc! Phốc!

Mấy âm thanh phụt ra bất ngờ truyền tới, Hồng Bá Chân Nhân nghiêng đầu nhìn, đã thấy các đệ tử của lão ta vội vã phun trào máu, mặt tái nhợt đến dọa người.

Coi như Tàn Thiên là một trong những người tu tốt nhất đi, cũng phun máu chẳng khác gì, sắc mặt tái nhợt mãi, chỉ khác người khác là, hấn miễn cưỡng đứng lại được cũng không ngã xuống.

Tàn Thiên dùng hết sức chống lại, mãi rồi mới miễn cưỡng ổn định thân thể, giờ phút này trong mắt hấn cực kỳ kinh ngạc, vẻ mặt thâm trầm đã lâm vào kinh hoàng.

Còn những người khác thì tất nhiên không chịu nổi so với Tàn Thiên, nhất là La Minh bị thương và Tứ sư đệ, dưới con uy áp khổng lồ của Lâm Nguyệt, sớm đã không đỡ nổi ngất đi rồi!

Sắc mặt Hồng Bá Chân nhân tái nhợt, tiện tay tung ra một màn hào quang, bao bọc đám người Tàn Thiên lại, hơn nữa còn dùng tay kia khống chế cổ Trần Tử Đan, dùng sức bẻ một cái, chỉ nghe rắc một tiếng, Trần Tử Đan đang điên cuồng hét chói tai đột nhiên ngừng lại, hai mắt mở trừng trừng, song cổ đã bị gãy, người cũng mất hết sự sống.

Sau khi giết chết Trần Tử Đan, Hồng Bá Chân Nhân một tay tóm lấy thần hồn thất kinh trên thi thể Trần Tử Đan, động tác cực nhanh, luồng thần hồn đã bị phong ấn trong hộp ngọc, bỏ hộp ngọc vào trong túi đựng đồ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Nguyệt, thần sắc cực kỳ cung kính nói, “Tiền bối, vẫn bối mạo phạm trước, mong rằng ngài đừng tính toán! Còn phần chuyện thể tử Mộ vương phủ, là do văn bối bất lực quản giáo, sau này nhất định sẽ giữ chặt con gái, không để cho nó tìm phiền thoái với thể tử Mộ Vương phủ nữa”

Nói xong, hồng Bá chân nhân cung kính rũ tay xuống, mà hai tay giấu trong ống áo nắm chặt, do nắm quá chặt khiến đầu ngón tay trắng bệch, trên mặt lóe lên oán hận nồng đậm, nhưng chỉ một thoáng thôi, thần sắc ấy đã khôi phục lại nhanh chóng, cứ như luồng oán độc đó chưa từng xuất hiện qua!

Lâm Nguyệt lạnh nhạt nhìn Hồng Bá trầm mặc không nói, mãi lâu sau, mới nói thản nhiên, “Hôm nay bản tôn không muốn giết ngươi, các ngươi đi đi!”

Nói xong, Lâm Nguyệt vung ống tay áo lên, đóng chặt cửa tiệm lại, hoàn toàn không cho Hồng Bá Chân nhân có cơ hội nói chuyện tý nào.

Chỉ là một tán tu nguyên anh sơ kỳ mà thôi, chẳng đáng để nàng tổn hao tâm trí lên hắn, với tu vi hiện giờ của nàng, muốn thu thập một nguyên anh sơ kỳ không khó, vì thế cho dù không muốn giết đối phương cũng không sao, chẳng lẽ sau này kẻ này còn tới báo thù nữa sao?

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, cũng mặc kệ đám người Hồng Bá Chân nhân bên ngoài đã đi chưa, mở miệng nói thảng, “Các ngươi có thể đi ra”

Giọng vừa dứt, đám Mộ Kinh Vân bước nhanh từ sau phòng đi ra, ánh mắt Mộ Kinh Vân vội vã nhìn lên người Lâm Nguyệt, vô thức mở miệng, “Cô... Cô không sao chứ?”

Lần này hắn nhìn thấy Lâm Nguyệt, cũng là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, mặc dù giọng hơi cứng nhắc, nhưng lại có thể cảm giác được bên trong nồng đậm sự ân cần.

Lâm Nguyệt cười nhạt một tiếng, lắc đầu, nói, “Văn thể tử, sau này những kẻ đó sẽ không dây dưa với ngài nữa, các ngài có thể an tâm hồi phủ rồi”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, trên mặt Mộ Vương gia và Lâm Đông lộ ra vui mừng, còn Mộ Kinh Vân thì hơi sững sờ, rồi cúi đầu chán nản.

Mộ Vương gia và Lâm Đông cùng liếc mắt nhìn nhau, Lâm Đông hiểu ý, mở miệng hỏi, “Lâm tiền bối, những kẻ đó... là ai vậy?”

Lâm Nguyệt lạnh nhạt liếc nhìn Lâm Đông một cái, lông mày đen cau lại, lạnh giọng, “Lâm Đông, ngươi định báo thù, thì nên nghĩ cách đột phá nguyên anh đi, nếu không thì đừng đi tìm những kẻ đó báo thù, nếu ngươi đi thì chỉ có nước chịu chết thôi”

Trong lòng Lâm Đông lộp bộp, nội tâm cực kỳ kinh hãi. Ánh mắt nhìn về phía Lâm nguyệt chợt lóe lên hoảng loạn, rồi lại nhanh chóng bị cảm xúc sợ hãi thay thế.

Giờ nhớ lại lòng Lâm Đông vẫn thấy sợ, có cảm giác như sống lại một kiếp vậy. Lần này nếu không nhờ Lâm Nguyệt, chỉ sợ chẳng những Mộ vương phủ bị diệt, mà hắn cũng sẽ chết, mà e rằng cả thiên hạ toàn Đông Hoa Quốc cũng bị lật đổ nữa!

Mộ Vương gia và Hoàng Đế Đông Hoa Quốc chính là anh em ruột, nếu Mộ vương phủ bị diệt, dĩ nhiên Hoàng đế sẽ không bỏ mặc, song bọn họ chỉ là những kẻ phạm tội, sao dám đầu voi tu sĩ chứ?

Huống chi, lần này người bọn họ đắc tội lại là tu sĩ nguyên anh cao cao tại thượng, tu sĩ nguyên anh ở giới tu chân cũng tồn tại như một bá chủ vậy, huống chi đây là nhân gian, nếu tu sĩ nguyên anh ra tay, chỉ sợ toàn bộ Đông Hoa Quốc sẽ tan ra trong tích tắc, cần gì một quốc gia, mà có cả thiên quân vạn mã cũng vô dụng thôi.

Mà một tu sĩ nguyên anh, lại đơn giản bị Lâm Nguyệt đuổi đi, vừa rồi mặc dù hắn không đi ra, nhưng không có nghĩa là hắn không nhìn thấy, hắn thả ra thần thức, chuyện vừa rồi xảy ra, hắn nhìn thấy rõ toàn bộ, cũng chính vì thế, nên hắn mới thấy kinh hãi mãi.

Đám người cáo từ Lâm Nguyệt, ra khỏi y quán, hứng lấy gió rét, cứ như đang nằm mơ vậy.

Lâm Đông quay đầu lại, nhìn y quán cách đó không xa, đột nhiên phịch một tiếng quỵ xuống mặt đất, dập đầu mạnh về phía y quán, lúc này mới đứng lên, kéo Mộ Vương gia sắc mặt nặng nề cùng Mộ Kinh Vân thần sắc hoảng hốt lên xe ngựa, vội vã chạy về phía xa!

Tiếng vó ngựa đi xa dần, gió cuồng gào thét bên ngoài, tuyết rơi càng lúc càng lớn, mờ hồ, không rõ đâu đó truyền tới vài tiếng gà gáy, cả phố mười dặm dần yên tĩnh trở lại, còn vết máu trên tuyết bên ngoài y quán cũng dần bị đám tuyết mới rơi xuống phủ kín không để lộ dấu vết gì.

Tất cả lại không phục như bình thường, cứ như chưa từng có gì xảy ra vậy. Lâm Nguyệt thổi tắt ngọn đèn, yên lặng tĩnh tọa trên giường.

Sau đêm đó, cuộc sống Lâm Nguyệt lại khôi phục bình thường như cũ, Mộ Kinh Vân cũng không thấy đến, Lâm Đông và Triệu Thanh ngược lại năm nào cũng tới một lần, lần nào cũng mang tới mấy thứ, thoạt nhìn chẳng khác trước là mấy.

Nhưng Lâm Nguyệt lại biết thật ra đã không còn như nhau nữa, thái độ Lâm Đông tôn kính nàng vạn phần, cả Triệu Thanh cái gì cũng không biết lúc đối mặt với Lâm Nguyệt cũng dè dặt, sau mỗi lần đưa đồ đến, cũng không giống như trước ở lại tán gẫu với Lâm Nguyệt nữa, mà cung kính vội vã cáo từ rồi

đi.

NHững điều này thật ra chẳng ảnh hưởng gì tới Lâm Nguyệt, nàng cũng không có bất kỳ thay đổi nào, cho dù đối mặt với Lâm Đồng kẻ biết rõ thân phận nàng, cũng như người bình thường vậy, chẳng có chút dị thường.

Thời gian cứ vội vã trôi, chớp mắt mà đã hơn hai mươi lăm năm, trong hơn hai mươi năm đó, dung mạo Lâm Nguyệt cũng dần dần biến đổi theo thời gian già đi, nàng hiện giờ dung mạo thoát nhìn đã gần năm mươi tuổi, mái tóc vốn đen bóng, hiện giờ đã lốm đốm bạc, còn gương mặt tròn bóng, cũng đã có nếp nhăn, nhìn mặt mày cũng phong sương theo năm tháng.

Nàng thoát nhìn vẫn gầy yếu, song thân hình vốn lung linh tươi trẻ dần mất đi sức sống thanh xuân, trở nên còn xuông, hơn nữa tóc đã điểm bạc, thoát nhìn như một bà lão đã kinh qua phong ba bão táp.

Hai mươi lăm năm trôi qua, láng giềng phố mười dặm cũng thay đổi không ít, năm trước, nương tử Lý gia bị bệnh qua đời, mà hôm nay Lý đại ca cũng đi theo.

Tuổi thọ của con người quá ngắn ngủi, chỉ ngắn trong trăm năm, cũng không thoát khỏi luân hồi sinh tử, tuổi thọ hết, thì sẽ rời khỏi nhân gian.

Lâm Nguyệt đứng trong sân Lý gia, nhìn chung quanh treo đầy cờ trắng phiêu lãng, tai đồng lên lắng nghe tiếng khóc bi thương của Lý Duệ và thê tử trong phòng, cảm thấy đau lòng.

Chỉ chớp mắt mà nàng ở tại phố mười dặm này đã qua ba mươi năm, nàng vẫn mãi không thể nào quên, lúc trước nàng mới tới đây, những láng giềng thuần phác nhiệt tình kia, những chuyện lật vật của đứa trẻ nghịch ngợm lại đáng yêu đó.

Còn giờ theo thời gian già đi, thời gian cực nhanh, những láng giềng nàng từng quen thuộc đó cứ người này nối tiếp người kia qua đời, thay vào đó là lớp lớp trẻ con từng đứa lớn lên.

Nàng không quên được, vợ chồng Lý gia thiện lương, không quên được cái người Lý đại ca vì biết rõ nàng cả đời không lấy chồng, lại lo lắng nàng khi về già không nơi nương tựa mà nhận nàng làm nghĩa muội.

Tuổi thọ của một người mệnh đã định, gần như mỗi một người láng giềng qua đời, đều là nàng tận mắt chứng kiến trút hơi thở cuối cùng, hơn hai mươi năm nay, nàng cứ nhìn thấy một người già đi rồi mất, thấy họ trước khi mất đi thống khổ, nàng chẳng cách nào cứu được tính mạng của họ, chỉ cố sức giảm bớt sự thống khổ của họ thôi.

Nghe thấy tiếng khóc của vợ chồng Lý Duệ, chẳng hiểu sao, tâm tình Lâm Nguyệt rất nặng nề, nàng có thể cảm giác được nội tâm Lý Duệ rất đau thương, nỗi đau ấy khiến người ta như vỡ nát lòng vậy.

TRầm mặc bên ngoài một lát, Lâm Nguyệt định đi vào nhà thì lại thấy Lý Duệ chạy ra.

“Lâm di...”

Thấy Lâm Nguyệt, Lý Duệ sắp tròn ba mươi tuổi thế mà như một đứa trẻ vậy, cứ ôm chặt cổ Lâm Nguyệt buồn bã khóc thành tiếng.

Tay Lâm Nguyệt đầy nếp nhăn, nhẹ nhàng xoa đầu Lý Duệ, cất giọng khàn khàn nói ra, “Duệ Nhi, đừng khóc, con còn có Lâm Di, còn có vợ của con, còn có Phong Nhi nữa...”

“Lâm Di, con thật khổ sở quá...” Lý Duệ hai mắt sưng đỏ ngập tràn mồ hôi luồn cuống tựa như một đứa bé bị lạc đường vậy.

“Đừng khổ sở, cha con ra đi rất bình yên, ông ấy cười mà đi, Duệ Nhi, cha con cũng không muốn nhìn thấy con như vậy, vì thế đừng khổ sở nữa...”

“Lâm Di, di nói cha con còn có thể nhìn thấy con nữa sao?”

Ánh mắt Lâm Nguyệt rơi vào một thân ảnh hư vô, trên mặt thoáng lộ ra nụ cười mỉm, nói, “Ông ấy sẽ nhìn con, sẽ luôn ở cạnh con, phù hộ cho con...”

“Lâm di...”

“Đi thôi” Lâm Nguyệt vỗ nhẹ vai Lý Duệ, nói, “Đi cùng vợ con đi, làm tốt hậu sự cho cha con, sau này phải sống thật tốt...”

“Vâng...”

Lý Duệ lau khô nước mắt, xoay người đi vào nhà. Năm đó Lý Duệ vẫn là một đứa trẻ, hiện giờ đã biến thành một nam tử hán gần ba mươi tuổi, hấn cực kỳ tôn kính Lâm Nguyệt, cũng coi Lâm Nguyệt trở thành trưởng bối chân chính của mình, vì thế với lời Lâm Nguyệt nói, hắn sẽ nghe theo.

Thật ra nhìn Lý Duệ như thế, trong lòng Lâm Nguyệt cũng không đành, song Lý đại ca là người phàm, người phàm và tu sĩ khác nhau, sau khi tuổi thọ hết, sẽ qua đời, vào luân hồi.

Tu sĩ nếu không tu thành thần cách, cũng không có cơ hội đi vào luân hồi, với một số tu sĩ có tu vi thâm hậu, sau khi thân thể chết đi, thật ra cũng không phải thật sự là chết, họ chỉ cần có thần hồn bất diệt thì có thể cướp xác sống lại.

Mà một khi thần hồn họ tiêu tán, đó chính là thật sự tiêu tan trong trời đất này, cả cơ hội luân hồi cũng không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Thời Gian

Lý Duệ vào phòng, bóng hình Lý đại ca hư ảo, chậm rãi bay tới phía Lâm Nguyệt. Ông lặng lẽ nhìn Lâm Nguyệt, trong mắt tồn tại mê man, đôi môi như định nói gì đó song cuối cùng lại chẳng có thanh âm nào.

Bộ dạng bây giờ của ông, tựa như một cái bóng hư ảo, không có thực thể, người phàm không nhìn thấy ông, bởi vì đây là hồn phách của ông.

Ánh mắt Lý đại ca nhìn hơi mờ mịt, ông rút thân thể lại như rất lạnh, khuôn mặt kia hơi mơ hồ, bay trong không khí lạnh băng, phảng phất cứ như có thể tiêu tán lúc nào, ông cứ vậy lặng nhìn Lâm Nguyệt, hơi, hơi mờ mịt, lại có vẻ như hơi kinh ngạc.

Ông phát hiện ra, nhưng người khác vốn chẳng thể nào nhìn thấy ông, kể cả con ông, nhưng Lâm Nguyệt, là nghĩa muội ông biết, lại dường như có thể nhìn thấy sự hiện hữu của ông.

Song chỉ ngần ngừ trong mấy giây hồn phách Lý đại ca tựa như nhìn có vẻ yếu ớt đi không ít, gần như phải tiêu tan ngay lập tức vậy. Trong lòng Lâm Nguyệt thờ dài, tay chậm chậm nâng lên, một luồng sáng trắng mất thường khó nhận thấy chậm rãi rơi lên hồn phách Lý đại ca, Lý đại ca gần như sững sờ tở, sau đó vãi một cái rất sâu với Lâm Nguyệt, rồi chậm rãi bay lên tít trên thiên không biến mất.

Hồn phách Lý đại ca cuối cùng cũng yên tâm rời đi, đi vào luân hồi. Lúc còn sống, ông chỉ thấy người nghĩa muội này là một người yếu ớt bình thường, nhưng giờ chết rồi biến thành hồn phách, ông đã biết, người nghĩa muội ông biết ba năm mười năm ấy, cũng không phải người phàm. Có nàng thủ hộ Lý Duệ, ông có thể yên tâm hoàn toàn.

Hồn phách Lý đại ca bay lên không trung càng ngày càng cao, cuối cùng trong hư không biến mất hoàn toàn.

Còn cả cuộc đời ngắn ngủi của ông, cũng đi theo cái chết, trở thành lịch sử, để cho con cháu ông đời đời kiếp kiếp thương tiếc.

Ánh mắt Lâm Nguyệt nhìn xuyên qua tầng mây, chứng kiến tận mắt hồn phách Lý đại ca biến mất hoàn toàn giữa không trung, trong lòng cảm khái mãi.

Thiên đạo luân hồi, sinh tử tuần hoàn, không thể trốn, điều này đều là chuyện bình thường của con người khi còn sống.

Từ một đứa trẻ chưa biết gì học nói bi bô, dần trưởng thành, cho đến khi trưởng thành, sau đó lại dần già đi, cuối cùng là chết, chẳng qua chỉ nháy mắt trăm năm. Lâm Nguyệt hít sâu một hơi, từ từ đi ra khỏi sân nhỏ Lý gia, đi ra ngoài đường phố.

Ngẩng đầu lên, nàng thấy bông tuyết trên không trung bay xuống, từ màu xám tro trên cao, bỗng nổ bung ra, sau đó rơi trên mặt đất, lại từ từ hóa thành nước, nàng nhìn thấy trên đường phố, nửa đám lá rụng trên mặt tuyết, mà trên đám lá rụng đó có những cành cây trụi lủi.

Lòng đột nhiên hiểu, luân hồi, đâu đâu cũng có.

Với người phàm mà nói, trăm năm là một vòng trở về, còn với bông tuyết mà nói, từ trên không trung bay xuống, hóa thành nước, cũng là một luân hồi, với lá xanh mà nói, từ lúc vừa mới nhú chồi non ra, đến lúc trưởng thành một lá xanh, lại dần khô vàng bay xuống, đây cũng là một vòng luân hồi.

Tất cả thế gian mà nói, tựa như đang trong vòng luân hồi, mà chỉ có thời gian, mới là vĩnh hằng bất biến tồn tại. Nhưng thời gian lại tàn khốc nhất, cũng vô tình nhất.

Dù là cực khổ hay hạnh phúc, cũng sẽ biến mất trong thời gian, thời gian, là vĩnh viễn không ngừng vô cùng tận, vĩnh viễn không cách nào tiêu hao hết gì đó.

Chỉ có nó cũng vốn không thuộc về bất cứ vật gì trên thế gian cả, tất cả thế gian, đều nằm trong thời gian vĩnh hằng, đều chỉ là khách qua đường mà thôi.

Sắc trời dần tối, Lâm Nguyệt từ từ trở về phòng mình, một mùi thuốc quen thuộc ập vào mặt, nhìn thấy cửa hàng đã hơi cũ kỹ, nàng đột nhiên cảm giác tất cả trong phòng đều thân thiết đến thế.

Một chiếc giường êm, mấy cái ghế gỗ, một bàn dài, một quầy hàng, một khung thuốc.

Cách bày biện trong phòng chẳng chút thay đổi, nhưng lại như đã thay đổi, những đồ dùng ở đây, đã trải qua lắng đọng hơn ba mươi năm, đã mài dũa tỏa sáng, tất cả củ ấu cũng phai mờ theo năm tháng, đã không còn tỏa hương gỗ giống ban đầu, cũng không còn chút sự sống và ngăn nắp.

Tất cả thế gian, đều không thoát khỏi luân hồi, sống hay chết cũng không thoát, còn thời gian vẫn là sát thủ là chúa tể của mọi thứ.

Một khắc này, đột nhiên trong lòng Lâm Nguyệt hiểu ra một điều, mà điều hiểu ra này càng sâu, càng rõ hơn, chỉ trong nháy mắt, Lâm Nguyệt trong ba mươi năm nay, lần đầu tiên cảm thấy tâm tình biến hóa, lòng nàng, tại thời khắc này bắt đầu nảy mầm.

Đó là một loại đạo, hiện giờ mặc dù rất nhỏ không thể tính được, nhưng hạt mầm ấy cũng đã cắm rễ sâu trong lòng nàng, theo thời gian sẽ dần trưởng thành, cuối cùng sẽ trở thành một cây to lớn che trời.

Đó là một loại đạo chỉ thuộc về Lâm Nguyệt, một loại mà dựa vào bản thân tự hiểu mới có, đều là loại hai cực hóa đạo, thời gian trôi qua và thời gian bắt đầu.

Khoảnh chân ngồi trên giường, thần hồn của Lâm Nguyệt lại lung lay cơ rời khỏi cơ thể, giờ phút này tâm tình nàng sáng trong, trong đầu trống rỗng. Nàng gần như quên đi tất cả, tất cả tinh thần đã đắm chìm trong luồng thần niệm hiểu ra.

Nàng nhìn mình bay về phía y quán, nhìn mình trôi dạt trong không trung, thần niệm như chiếc xe không, như thủy triều lên rồi xuống tan ra, kinh nghiệm ba mươi năm làm người phạm, thời gian ba mươi năm xảy ra từng cảnh, hóa thành từng hình ảnh, cứ lớp lớp lóe qua trước mắt nàng.

Nàng nhìn thấy bệnh nhân bị ốm đau hành hạ đủ điều, sau khi khỏi, trong lòng lộ ra vui sướng, nàng nhìn thấy, người bị bệnh nặng chết đi, trước khi chết vẫn chấp nhất chuyện mưu sinh trên đời, nàng nhìn thấy thai nhi mười tháng, lọt lòng khóc oe oe, nàng nhìn thấy Lý đại ca và Lý đại nương từ thời thanh niên biến thành già cả, rồi yếu ớt dẫn đến chết.

Cuối cùng nàng nhìn thấy đứa trẻ là Lý Duệ, Lý Duệ bốn tuổi, cuối cùng biến thành một Lý Duệ có bộ dạng gần ba mươi tuổi.

Lý Duệ lớn lên trông rất giống Lý đại ca, tựa như sinh mạng lý đại ca được sống lâu thêm vậy, nó cứ theo quy tắc sống, đi theo từng bước chân trên con đường mà cha nó đã đi, bước từng bước về phía trước, ở tương lai, nó cũng sẽ già đi, cũng sẽ chết, mà con của nó, lại cũng bước trên con đường nó đi, tiếp tục đi tiếp quỹ đạo cuộc đời.

Trong trời đất, cứ như có một lực lượng, khiến cho vạn vật thế gian cứ ẩn theo quỹ đạo nó quy định mà tiến về trước.

Điều này, chính là thiên đạo tuần hoàn, cũng là thời gian để bắt đầu một vòng mới...

Mỗi ngày trên thế gian, đều là ngừng lại hoặc bắt đầu, mà thời gian trôi qua giống như thời gian mới bắt đầu, đều là chết, cũng là sống.

Àm một tiếng, cứ như có thứ gì đó trong đầu Lâm Nguyệt nổ tung vậy, thần trí nàng, rõ ràng chưa từng có từ trước tới nay, tâm tình cũng thấy thoải mái chưa từng có, cứ như nàng cười mây vượt gió vậy, tung bay ra, giờ khắc này nàng như cùng với trời đất dung hợp lại thành một thể thống nhất.

Thần hồn Lâm Nguyệt, ở trên không trung bỗng bồng bềnh không ngừng, nàng không biết mình đi xa đến tận đâu, cũng không rõ mình đi tới nơi nào. Nàng rời khỏi kinh thành, thấy được toàn bộ núi sông giới tu chân, thấy được Côn Lô, thấy được Hoan Hi Tông, thấy được toàn bộ vạn vật thế gian.

Nàng dường như chỗ nào cũng thấy cả...

“Dùng cảm thật, kẻ nào dám to gan làm nhiễu loạn thiên đạo...!”

Đột nhiên một tiếng hét lớn từ trong sâu thăm tới truyền đến, cứ như tiếng sét vậy, khiến trong đầu Lâm Nguyệt nổ vang.

Lâm Nguyệt cả kinh, trong nháy mắt tinh táo tránh xa, thần niệm đó như thủy triều thu lại, tinh thần cực kỳ đau xót, roi mạnh từ trên không trung xuống!

Cùng lúc đó, ở trong y quán, trong căn phòng nhỏ nhỏ đó, Lâm Nguyệt mở bừng hai mắt ra, phun mạnh một ngụm máu tươi ra ngoài, trong mắt chợt lóe lên kinh hãi! Toàn thân nàng đầm đìa mồ hôi, lớp vật chất màu đen dơ bẩn còn sót lại trong người kia, tỏa ra một mùi cực kỳ hôi thối gay mũi.

Đây là lúc nàng vừa đột phá tâm tình, xuất hiện tình trạng tẩy tủy, những thứ này đều là những tạp chất ẩn nấp sâu trong người nàng, những tạp chất này, cho dù lúc nàng kết anh cũng không thoát ra toàn bộ được, mà giờ, bởi tâm tình đột phá, mặc dù tu vi cũng không tăng lên, nhưng lại xuất hiện công hiệu tẩy tủy!

Với tu sĩ mà nói, quả nhiên tâm tình tăng lên cực kỳ quan trọng! Nghĩ đến đây, hai mắt Lâm Nguyệt tỏa sáng mãnh liệt trong bóng đêm, sáng tới kinh người.

Nhưng đúng lúc này, trên không trung như có tiếng sấm sét nổ tung, thanh âm kia lại truyền đến lần nữa, “Giới dân đen hèn mọn, lại dám quấy nhiễu thiên đạo, lần này niệm tình người vi phạm lần đầu, cảnh cáo, nếu còn có lần sau, sẽ gạt bỏ...”

Giọng vừa dứt, trong đầu Lâm Nguyệt đau nhức kịch liệt, thần hồn như có một lực lượng thần bí ép xé rách, sắc mặt Lâm Nguyệt biến đổi, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, ngẩng mạnh đầu, nhìn về thiên không, trong mắt ngập tràn tia tàn nhẫn!

“Thiên đạo!”

Trong mắt Lâm Nguyệt thoáng lóe lên hận ý chưa từng có từ trước tới nay! Đó chính là thiên đạo, là thiên đạo tự tiện thay đổi quỹ đạo luân hồi của nàng! Nếu không phải nó, chín kiếp luân hồi trước của nàng cũng sẽ không uổng mạng, nếu không phải nó, một đời Bạch Như Nguyệt này cũng sẽ không có kết cục thảm tới vậy, rõ ràng là luân hồi của nàng, là đạo của nàng, lại miễn cưỡng bị ngoại lực can thiệp vào, biến thành thành tựu đạo của

kẻ khác.

Đế Huyền Nữ, thiên đạo, các người đợi đó, món nợ này sớm muộn gì ta cũng sẽ tính toán rõ với các người!

Nàng bây giờ còn yếu, chẳng cách nào đối kháng với bọn họ được, nhưng cũng có một ngày nàng sẽ trở lại trên Cửu Trùng Thiên kia, những kẻ nợ nàng sẽ bị nàng đòi lại bằng hết!

Nỗi thống khổ thần hồn bị xé rách dần tiêu tán, Lâm Nguyệt giãy giụa đứng lên, trong mắt lóe sáng, một lúc sau mới dần khôi phục lại bình tĩnh.

Kẻ địch của nàng mạnh quá mức, hiện giờ nàng không thể chống chọi nổi, hiện giờ nàng cần phải tăng tu vi lên, tăng cường thực lực của chính mình.

Lâm Nguyệt ép con hận trong lòng xuống, khẽ than một tiếng, thu lại toàn bộ tâm tư, lại điều chỉnh tâm tình lần nữa, thu lại hoàn toàn hơi thở sắc bén, cả người lại trở lại thành người phàm lần nữa.

Nàng hiện giờ, thoát nhìn vẫn là một bà lão gần năm mươi tuổi, chỉ là chuyện xảy ra hôm nay, lại vì nàng lưu lại vững vàng trong ký ức, trận này không thể hiểu được bình thường, lại khiến cho nàng khó quên cả đời, cũng là lần luyện này có được thu hoạch lớn nhất.

Tâm tình đã tăng lên, đột phá hóa thần chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, đợi lúc nào thời cơ thích hợp tới, tất cả sẽ trôi chảy cả thôi.

Nàng hiện giờ cách hóa thần chỉ có một bước nhỏ thôi. Nhưng trong lòng Lâm Nguyệt lại cực kỳ bình tĩnh, không có tí vui sướng nào.

Tiếng gầm lúc trước đó nàng hiểu, lại còn có nỗi khổ thần hồn bị xé rách kia nữa, giờ phút này nàng hồi tưởng lại vẫn cảm thấy sợ.

Từ sau khi biết tất cả mọi thứ đều do Đế Huyền Nữ đứng đằng sau, những năm gần đây nàng lao thẳng đến con đường tu luyện trọng tâm, không ngừng theo đuổi nâng cao tu vi và thực lực, lại quên mất rằng, kẻ đứng sau thiên đạo chính là Đế Huyền Nữ.

Cả vùng trời đất này, tất cả đều bị thiên đạo thao túng trong tay, còn Đế Huyền Nữ nắm thiên đạo trong tay.

Trước đó tu vi nàng yếu, mặc dù đã thay đổi quỹ đạo vốn có của thế giới này, nhưng vì nàng nhỏ yếu quá mức nên cũng không làm kinh động tới thiên đạo, hiện giờ nàng sắp hóa thần, thần hồn cường đại đó đã vượt qua cả giới hạn của thiên đạo, vì thế mới kinh động tới thiên đạo, bị trời phạt.

Hóa thần, là cảnh giới mạnh nhất của tu sĩ giới tu chân, nếu tu sĩ đột phá hóa thần, cũng cách phi thăng không xa, nhưng tu sĩ sau khi hóa thần dù mạnh cũng chưa đủ để uy hiếp thế giới này, vì thế thế giới này thiên đạo cho phép tu sĩ hóa thần tồn tại.

Nhưng đó chỉ là tu sĩ hóa thần bình thường khác, Lâm Nguyệt thì lại khác.

Thần hồn của Lâm Nguyệt vốn mạnh mẽ hơn những người khác nhiều, hơn nữa nàng lại dung hợp thần cách và huyết mạch thần tộc, hiện giờ nàng có thể nói như một nửa thần vậy, mà nàng có thần hồn cường đại thế, sau khi đột phá hóa thần, thần hồn cực kỳ cường đại đó đã uy hiếp được thiên đạo, còn thiên đạo sẽ không để cho bất cứ thứ gì uy hiếp đến đồ của nó, vì thế sau khi nó phát hiện ra Lâm Nguyệt, mới phát ra cảnh cáo, hơn nữa cũng hạ xuống trời phạt.

Lần phạt này rất quan trọng, thiên đạo ra tay, dĩ nhiên chẳng chút lưu tình, nếu đối lại là tu sĩ khác, vừa rồi chỉ sợ thần hồn bị nổ tung mà chết., may mắn thần hồn Lâm Nguyệt mạnh mẽ vô cùng, lại còn có thần cách hộ thân, lúc này mới tránh được một kiếp.

Nhưng điều này mới chỉ tạm thời an toàn thôi, hiện giờ nàng vẫn chưa thật sự an toàn, đã đưa tới thiên đạo áp chế, đến lúc đó vào lúc nàng hóa thần, thiên đạo ra tay, kết quả nàng như thế, chỉ sợ chỉ có một con đường là chết.

Con đường hóa thần, rõ ràng không sống yên bình lặng được, ẩn chứa trong đó có vô số hung hiểm, hiện giờ Lâm Nguyệt coi như hiểu thấu đạo dụng tâm hiểm ác của thiên đạo.

Gạt bỏ ư? Với cách nàng hiểu rõ thiên đạo, vào ngày nàng hóa thần, nhất định là lúc thiên đạo sẽ gạt bỏ nàng, nhưng hiện giờ nàng nhất định phải đề phòng, nàng tin, đến lúc đó nếu thiên đạo thật sự xuống tay với nàng, nàng cũng có thể qua được, tuyệt đối không chết trước khi hóa thần được!

Trong mắt Lâm Nguyệt lóe lên tàn khốc, rồi nhanh chóng thu lại, dần biến mất, tay nắm chặt, cũng dần lỏng ra, đầu ngón tay vung lên, toàn bộ dơ bẩn trong người biến mất, sau đó chậm rãi tản ra ngoài.

Thời gian cực nhanh, chỉ chớp mắt mười năm trôi qua. Trong nháy mắt này, Lâm Nguyệt đã ở trên phố mười dặm được hơn bốn mươi năm, hiện giờ nàng sắp bảy mươi tuổi rồi, mà cả người nàng đã già nua hoàn toàn, đầu tóc trắng phau, trên mặt nếp nhăn chồng chất.

Mười năm trôi qua, Lý Duệ rõ ràng cũng già rồi, còn con của hắn Lý Sơn. Cũng đã trưởng thành một thiếu niên mười bảy tuổi.

Dung mạo trẻ trung ấy rất giống cha nó năm đó, tính cách cũng tương tự, là một đứa trẻ thuần hậu, hiện giờ cũng đi theo Lý Duệ, học cách sinh sống, học tính toán, học cách làm một thương nhân giỏi.

Thế gian luân hồi, cảnh này giống y cảnh năm đó, chẳng mấy chốc mà người đã thay đổi. Y quán Lâm Nguyệt đã sớm đóng cửa vào năm năm trước, không còn khám bệnh nữa, số tiền những năm này nàng kiếm được sớm đã đủ cho một mình nàng sinh hoạt, chưa nói tới là hàng năm Mộ vương phủ cũng sẽ mang đồ tới.

Bảy năm trước, Lâm Đông không thấy xuất hiện nữa, nghe nói là mất tích. Lúc Lâm Nguyệt nghe thấy tin này chỉ cười cười không nói gì.

Lâm Đông là tu sĩ, thân là tu sĩ, mặc dù mạnh mẽ hơn người phàm, nhưng lúc nào cũng ở trong gió tanh mưa máu, Lâm Đông có lẽ đã chết hoặc có lẽ bị vấy bẩn trong một nơi nào đó, đây là vận mệnh của tu sĩ.

Trong người phàm, có thể tu tiên rất ít, còn chân chính tu sĩ tiếp tục sống thì lại không thiếu.

Còn phần Mộ Vương phủ, mười năm nay ngược lại năm nào cũng mang đồ tới, chỉ là tám năm trước, người mang đồ lại đổi người khác thôi, người đó không còn là Triệu Thanh nữa, Triệu Thanh nghe nói đã chết rồi, không phải chết bởi áp bức vương quyền, cũng không phải chết bởi âm mưu quỷ kế mà là bệnh chết.

Lúc Triệu Thanh biết Lâm Nguyệt, chẳng qua mới chỉ hơn hai mươi, chết tám năm trước, cũng đã hơn năm mươi rồi, người phàm chính là thế, hơi ốm đau chút, thỉnh thoảng cũng mất mạng, thật ra cũng không có gì lạ.

Với cái chết của Triệu Thanh, trong lòng Lâm Nguyệt cũng không có cảm giác gì, tối đa là thấy cảm khái chút thôi.

Còn phần Mộ Kinh Vân, năm Triệu Thanh mất, hắn đã thành công đột phá Trúc cơ, tư chất vậy cũng coi như không tệ, vào bảy năm trước, hắn từng tới một lần, hắn trở thành tu sĩ, mặc dù hơn năm mươi tuổi nhưng thoát nhìn vẫn có bộ dáng như thiếu niên năm đó, dung mạo ấy cũng không thay đổi chút nào.

Chỉ là lúc hắn nhìn thấy Lâm Nguyệt đã về già, lại khóc, thực ra trong lòng hắn biết rõ, tu vi Lâm Nguyệt mạnh hơn hắn, dung mạo vốn không thể giống người phàm già đi được, song hắn chứng kiến Lâm Nguyệt biến thành vậy vẫn không tìm được thấy chưa xót khổ sở trong lòng.

Năm đó sau khi hắn rời khỏi y quán, gần như ba mươi năm cũng chưa từng tới, đây là trong ba mươi năm đó, lần đầu tiên hắn tới tìm Lâm Nguyệt, hắn nói cho Lâm Nguyệt biết, hắn đã thành công được xếp vào một môn phái gọi là Thanh Vân Môn, đã trở thành đệ tử Thanh Vân Môn, ít ngày nữa sẽ rời khỏi kinh thành, cuộc đời này chỉ sợ không trở lại nữa.

Con của hắn cũng đã lớn, hơn nữa còn tiếp nhận Mộ vương phủ, trở thành Tân Mộ Vương gia, không còn ràng buộc gì hắn sẽ không trở lại phàm giới nữa.

Đối mặt với cáo biệt của Mộ Kinh Vân, Lâm Nguyệt không nói gì, chỉ lặng nhìn hắn.

“Lâm Nguyệt, có thể cho ta nhìn bộ dạng thật sự của cô được không?” Trước khi Mộ Kinh Vân rời đi, hắn đưa ra yêu cầu cuối cùng. Lâm Nguyệt mỉm cười, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

Cuối cùng Mộ Kinh Vân vẫn đi, đi không được thỏa nguyện, cũng thấy mất mát. Hắn đứng bên ngoài y quán hồn bay phách lạc, ngơ ngác nhìn lâm nguyệt lần cuối, mãi mới xoay người rời đi.

Lần này Lâm Nguyệt đến phàm giới là lịch luyện, chỗ người quen biết gần như đã rời đi cả, yêu cầu cuối cùng của Mộ Kinh Vân nàng cũng không đồng ý, bởi vì nàng không muốn có quá nhiều dính dáng với hắn.

Mặc dù Mộ Kinh Vân là tu sĩ, nhưng hắn nhất định phải có đường mà đi, còn nàng, nguyện ý không phải là người có thể đứng ở bên cạnh hắn.

Ở đây, con đường đời của Lâm Nguyệt cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, những người quen biết kia, tất cả đều là khách qua đường trong đời nàng.

Nàng ở chỗ này, trải qua một luân hồi, nàng không muốn cùng người khác tham dự, lại không muốn thay đổi đường đời của người khác.

Vì thế, con đường đời của Mộ Kinh Vân, nàng sẽ không tham dự, cứ biệc nếu nàng đồng ý, nàng có thể trợ giúp hắn nhiều, thậm chí có thể tăng tu vi hắn lên.

Lâm Nguyệt gần bảy mươi, thân thể gần như sắp sụp đổ hoàn toàn, lưng nàng chẳng còn thẳng tắp nữa, mà trở nên còng xuống, đầu tóc bạc phơ, trên mặt toàn nếp nhăn, điều duy nhất không đổi chính là ánh mắt nàng, cặp mắt đó vẫn không thay đổi đục ngầu theo năm tháng, vẫn trong suốt sáng ngời như thế.

Mấy năm nay Lý Duệ dần giao cửa hàng cho con trai Lý Sơn, Lâm Nguyệt lớn tuổi, hắn lo lắng vô cùng, ngày nào cũng cùng vợ hắn ở bên cạnh hầu hạ lâm nguyệt, thực ra Lâm Nguyệt vẫn thấy hơi băn khoăn.

NHưng Lâm Nguyệt cũng không cự tuyệt ý tốt của Lý Duệ, nàng tự tay khắc ba khối ngọc bội, giao cho Lý Duệ, để cho cả ba người họ đeo trên người, ngọc bội đó thực ra là pháp khí bình thường, người phàm mang bên cạnh lâu dài, có thể có công hiệu cường kiện thân thể, thậm chí còn có chút công kích bình thường, nhưng chỉ có ba lượt.

Bởi vì Lâm Nguyệt không muốn thay đổi quá nhiều, một nhà Lý Duệ đều là người phàm, nàng không muốn thay đổi cuộc đời của họ, còn ba khối ngọc bội kia, chỉ là hồi báo những năm gần đây họ chăm sóc chiếu cố nàng thôi.

Lại một năm trời đông giá rét, Lâm Nguyệt đứng trước y quán, nhìn tuyết bay từ trên không xuống, trong lòng dần rõ ràng, có lẽ cũng là lúc nên rời đi...

Vào đêm. Lâm nguyệt ngồi một mình trên giường suy nghĩ xuất thần, tối nay, là trong mười năm nay, lần đầu tiên không ngồi tĩnh tọa điều tức.

Khoảng thời gian gần đây, trong kinh thành dường như có không ít tu sĩ đến, thậm chí tại con phố mùi đậm vắng vẻ này, Lâm Nguyệt cũng gặp qua vài lần.

Có một số việc, đang dần thay đổi, cứ việc Lâm Nguyệt không ở giới tu chân, nhưng cũng mơ hồ cảm giác được điều gì.

Ban đêm sâu dần, bông tuyết vẫn cứ tiếp tục rơi, chậm rãi bay từ trên không xuống, đầu chân ban ngày mọi người để lại trên đường phố dần bị che khuất, xa xa, đầu phố, có mấy bóng đen đang lướt gấp tới nơi này.

Mấy người nhanh chóng hạ xuống trước y quán của Lâm nguyệt.

“Đã điều tra xong chưa? Là nhà y quán này sao?”

“Đúng vậy, chính là chỗ này, nghe nói, thằng nhóc đó có người rất quan trọng ở đây!”

“Đã vậy, thì ra tay là xong!”

Người nói chuyện tiến lên, đưa tay ra phía cửa y quán chớp tới...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Tuyết Ban Đêm Vây Giết

“Đội chút!”

Người đang định ra tay trong nháy mắt, đột nhiên một người từ xa bay vút đến “Các ngươi định làm gì?”

Mấy kẻ thấy người tới, hơi ngần ra, một trong số người đó nói giọng lạnh băng, “Đạo hữu Diệp Phàm, ta phụng mệnh tới phạm giới quét dọn sạch tất cả tu sĩ chính đạo đang ở, mà nghe nói hành tung kẻ này cực kỳ khả nghi, thuộc phạm vi chúng ta giết, chẳng lẽ ngươi định ngăn cản chúng ta sao?”

Kẻ đến chậm rãi đi tới, cười lạnh bảo, “Dĩ nhiên ta biết, ở đây chẳng qua chỉ là một người phạm thôi! Chẳng lẽ các ngươi cả một người phạm cũng không tha sao?”

“Người phạm ư? Diệp Phàm, theo ta biết, ở đây cũng không phải người phạm gì, người này có quan hệ khá sâu với đệ tử Mộ Kinh Vân của phái Thanh Vân, hơn nữa vào ba mươi năm trước, còn cứu Mộ Kinh Vân, người có thể cứu được trong tay mấy đệ tử Hồng Bá Chân Nhân, cuối cùng bình yên vô sự, người này sao lại là kẻ bình thường được chứ?” Một kẻ áo đã Kim Đan Hậu kỳ trong đám cười lạnh nói.

“Được, dù cho nàng ấy không phải là người phạm, vậy có thể cứu được người từ trong tay Hồng Bá Chân nhân chẳng coi ai ra gì, hơn nữa hồng Bá chân nhân cũng không truy cứu, ngươi cảm thấy, người như thế chỉ bằng mấy người chúng ta có thể diệt trừ người ấy được sao?”

Người đến cười lạnh nói, thần sắc chợt lóe lên tia mờ mịt. Hắn đến bất ngờ đúng là người mà Lâm Nguyệt biết ở Côn Lôn năm đó, Diệp Phàm. Năm đó sau khi Lâm Nguyệt mất tích, Diệp Khuyên Tuyết giận lây sang hắn, sử dụng quý kình bức hắn phải rời đi Côn Lôn, thậm chí ngay sau khi hắn rời khỏi Côn Lôn còn âm toán hắn, khiến cho bản thân hắn bị thương nặng.

Mặc dù sau này hắn được người ta cứu, nhưng người cứu hắn lại là người trong ma đạo, hơn nữa thừa dịp hắn bị thương nặng hôn mê, rút thẳng ma khí vào trong cơ thể hắn, khiến cho hắn tẩu hỏa nhập ma, một thân tu vi bị phá, cuối cùng dưới bức bách của ma tu, hắn không thể không cải tu công pháp ma đạo, triệt để trở thành tu sĩ ma đạo.

Lần này hắn cùng với mấy kẻ này đến là phụng mệnh liên minh ma đạo, đến trước nhân gian, trong khoảnh khắc chút ít có tu sĩ chính đạo đóng ở nhân gian, ở kinh thành Đông Hoa Quốc, đúng là mục tiêu lần này của phái hắn.

Họ tổng cộng có năm người, ai cũng đều có tu vi Kim Đan, vì thế lần này hành động giết chóc cực kỳ thuận lợi, nhưng ngay lúc họ định nấp trong hoàng cung chỗ tu sĩ ở, lại bị phái Thanh Vân chính đạo ngăn lại, hành động thất bại, mấy người còn lại không hiểu vì sao nghe nói, ở con phố mùi đậm này có một nữ đại phu tên Lâm Nguyệt, có quan hệ mật thiết với đệ tử Mộ Kinh Vân vừa nhập môn phái Thanh Vân, vì thế trong cơn tức giận, muốn đến giết chết nữ đại phu đó.

Mặc dù Diệp Phàm bị ép nhập vào ma đạo, đã trở thành ma tu, nhưng hắn vẫn không có khát máu giết người như ma tu khác, mặc dù hắn bị bức phải tham gia hành động giết người lần này, song hắn lại chưa từng ra tay với người phạm vô tội nào.

Lần này nghe đồng bọn hắn muốn tới giết một nữ đại phu người phạm vô tội, hắn không kìm được tới ngăn lại.

Thực ra hắn cũng không phải thương cảm cho những người phạm này, thời gian qua hắn không phải là người có lòng tốt, mặc dù chính bản thân hắn luôn giữ vững nguyên tắc không giết người phạm, song cũng không có ý can thiệp vào những kẻ khác, lần này sợ đi hắn tới ngăn lại là hoàn toàn bởi vì đồng bọn hắn tới giết người có tên gọi là Lâm Nguyệt!

Cái tên Lâm Nguyệt này, vĩnh viễn khiến Diệp Phàm nhớ mãi trong lòng, dù sao, lúc hắn từng ở Côn Lô, có một vị tiểu sư muội gọi là Lâm Nguyệt.

Chuyện có liên quan tới nữ đại phu tên Lâm Nguyệt này, thực ra hắn cũng chỉ nghe qua những tu sĩ khác trong kinh thành nói tới thôi, cũng cảm giác được người này không đơn giản.

Lúc nghe thấy tới cái tên này, thậm chí trong lòng hắn nghĩ, vị nữ đại phu tên Lâm Nguyệt này chắc không phải là tiểu sư muội của hắn, là tiểu Lâm Nguyệt hồn nhiên năm đó đâu nhỉ?

Nhưng hắn cũng nhanh chóng hủy bỏ ý nghĩ đó, Lâm Nguyệt đã sớm mất tích, mặc dù năm đó giới tu chân có người từng nói, đã từng gặp qua nàng ở phường thị Phụng Thiên, song hắn vẫn không tin.

Cô bé năm đó, mặc dù rất chăm chỉ luyện tập, nhưng tư chất nàng ấy có hạn, hơn nữa lúc ở Côn Lô, trình độ nàng ấy luyện đan cũng rất bình thường, sao chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi, đã trở thành tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, hơn nữa còn là luyện đan sư cấp chín chứ?

Mặc dù lúc ấy toàn bộ giới tu chân truyền đi sôi sục, nói cái gì nàng ấy mới là đệ nhất mỹ nữ giới tu chân, chẳng những dung mạo như tiên nữ, hơn nữa còn chưa từng thấy thiên tài nào như vậy, sau khi bị trục xuất ra khỏi Côn Lô, chẳng những trong vòng mười năm ngắn ngủi đột đột tu vi nguyên anh hậu kỳ, còn trở thành một luyện đan sư cấp chín nữa.

Mà với tất cả những này, Diệp Phàm gần như nửa tin nửa ngờ, không phải nói là chỉ tin có ba phần! Dưới những lời tán gẫu bát quái đó, chỉ có một ít hình tượng là khá phù hợp với Lâm Nguyệt trong lòng hắn, những thứ khác thì không phù hợp tý nào, còn phù hợp nhất chính là, chính là xinh đẹp.

Lúc hắn biết Lâm Nguyệt, Lâm Nguyệt mới chỉ là một đứa bé gái mới có sáu tuổi, cứ việc lúc đó nàng ấy chỉ là một cô bé, nhưng dung mạo đã cực kỳ xuất chúng rồi, nếu nói sau này Lâm Nguyệt trưởng thành, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành như thần tiên, điểm này hắn rất tin.

Nhưng nếu nói hiện giờ Lâm Nguyệt có tu vi nguyên anh hậu kỳ, hơn nữa còn là luyện đan sư cấp chín, thì làm cách nào hắn cũng không tin nổi.

Một người có thể gặp kỳ ngộ, cũng có thể phát sinh thay đổi, nhưng thay đổi quá lớn ngược lại khiến cho người ta chẳng tin nổi.

Vì thế hắn không tin cái người nữ xấu tên Lâm Nguyệt ở phường thị Thiên Phụng năm đó là Lâm Nguyệt mà hắn biết, lại càng không tin vị nữ đại phu ẩn giấu trong đám người phạm ở kinh thành là vị tiểu sư muội ngoan ngoãn trong suy nghĩ của hắn.

Nhưng dù là thế ngay khi biết được đồng bọn hắn muốn tới giết ‘Lâm Nguyệt’ này, hắn vẫn không kìm được đi ra ngăn cản. Hơn nữa hắn làm vậy thực ra cũng không hoàn toàn là vì ‘Lâm Nguyệt’, hắn cũng không muốn đồng bọn mình vô duyên vô cớ chọc phải một vị tu sĩ thần bí, dù sao cũng có quan hệ một chút tới ‘Lâm Nguyệt’ này, hắn còn biết rất rõ, người này không dễ chọc vào.

Chỉ tiếc hắn có ý tốt song những kẻ khác lại chẳng cảm kích! Một gã tu sĩ áo đen khác cười lạnh nói, “Diệp Phàm, ngươi trở nên nhát gan như thế từ bao giờ vậy? Mặc dù ta không biết rõ người này năm đó tại sao không coi hồng Bá chân nhân ra gì mà ra tay cứu người, nhưng như ngươi nói vậy cũng khó mà xem thường chúng ta quá mức đó! Dù kẻ này có tu vi nguyên anh thì sao, chỉ cần năm người chúng ta hợp lại, hơn nữa còn có trận pháp, trừ phi người đó có tu vi nguyên anh hậu kỳ, nếu không nhất định phải chết là cái chắc!”

Diệp Phàm cười lạnh lùng, nói, “Các ngươi muốn thế ta cũng không theo, người này có thể có bản lĩnh trong thời gian ngắn khiến cho hồng Bá chân nhân bá đạo thời gian qua phải kiêng kỵ, thoát nhìn cũng không phải là người không có bản lĩnh, nếu các ngươi muốn giết người, cứ việc đi, hiện giờ cũng không muốn chết!”

Nghe nói thế, bốn tu sĩ áo đen liếc mắt nhìn nhau một cái, một trong số đó cười lạnh bảo, “Diệp Phàm, ngươi đừng quên, đây là mệnh lệnh ma minh, hiện giờ ngươi như thế, là muốn chống lại ma minh sao?”

“Ngươi cười, ma minh chỉ nói là giết chết các tu sĩ chính đạo đóng ở nhân gian, cũng không có nói muốn giết tán tu, thân phận người này chưa rõ, có phải là tu sĩ chính đạo không còn chưa biết, ta không ra tay, sao lại không đúng chứ?”

Đám áo đen kia định lấy ma minh ra uy hiếp Diệp Phàm, song Diệp Phàm cũng không mắc mưu, mặc dù hắn bị ép rơi vào ma đạo, nhưng lại vô cùng có nguyên tắc của chính mình, cũng không nổi lòng lam sát, sát hại và nhiệm vụ chẳng liên quan gì nhau.

Hơn nữa, tình huống bây giờ chưa rõ, đến cùng là ai giết ai cũng chưa chắc đâu! Không thể không nói, Diệp Phàm thật sự đã có dự kiến trước, từ lúc những gã áo đen này xuất hiện tại đây, thực ra đã đặt chân lên con đường chết người rồi.

Nhưng bốn ma tu áo đen kia lại không nghĩ thế, một ma tu giống kẻ cầm đầu vừa thất bại với nhiệm vụ vào hoàng cung giết sạch bị phái Thanh Vân tham gia, giờ phút này trong lòng cực kỳ tức giận, dĩ nhiên không chịu bỏ qua cho Lâm Nguyệt.

Vì thế hắn thấy Diệp Phàm không chịu hợp tác cùng chúng, cũng không nói nhiều, hừ lạnh một tiếng, nháy mắt với ba kẻ còn lại, cả bốn lặng lẽ tiến về chỗ y quán của Lâm Nguyệt, chỉ là lúc này không lớn lối như lúc đầu nữa, mà thêm cẩn thận hơn.

Diệp Phàm cười lạnh liên tục, hắn điểm nhẹ mũi chân, trong nháy mắt vọt lên xoay tròn trên không trung, sau đó rơi ra tận bên ngoài chừng hai mươi trượng, cảm giác đôi bên đấu pháp cũng sẽ liên lụy tới hắn ở đằng sau, lúc này mới hạ xuống, đứng một chỗ, trên nóc nhà dân, hai tay ôm ngực, lạnh lùng

nhìn bốn người kia.

Hắn ngược lại muốn nhìn chút xem, bốn kẻ cực kỳ cuồng vọng này làm sao đối phó với người ở trong kia. Hơn nữa, tận sâu trong lòng hắn, cũng muốn xem xem, Lâm Nguyệt này, đến cùng có phải là tiểu sư muội năm đó hắn biết không, nếu là đúng, hắn bất luận kiểu gì cũng đều muốn ra tay giúp nàng.

Năm đó chuyện xảy ra trên đỉnh Cửu Hoa Sơn Côn Luân, trong lòng hắn lúc nào cũng thấy đau lòng, lúc này đây nếu thật là nàng, hắn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn nữa!

Bốn ma tu áo đen kia dĩ nhiên không rõ giờ phút này trong lòng Diệp Phàm nghĩ gì, thấy hắn không rời đi, cũng không để ý, cả bốn nhanh chóng vây quanh Lâm Nguyệt lại, toàn bộ hơi thở trong người bùng phát, trong nháy mắt cả bầu không khí nhuốm màu giết chóc, sát khí nhẹ nhẹ đó, trong đêm đông rét lạnh lại càng sinh trường điên cuồng.

Giờ phút này Lâm Nguyệt vẫn ngồi trong y quán, nhấp môi trên chén trà, những gì xảy ra bên ngoài, chẳng giấu được cặp mắt nàng.

Từ lúc bốn gã ma tu áo đen kia xuất hiện, nàng đã phát hiện ra chúng, cả phố mọi người, thậm chí toàn bộ kinh thành, đều nằm dưới sự khống chế của thần trí nàng, mỗi hành động cử chỉ của đối phương đều không thoát khỏi mắt nàng.

Chỉ là khiến cho nàng thấy bất ngờ chính là, ở chỗ này, nàng thế mà gặp được Diệp Phàm, vị Diệp sư huynh năm đó ở Côn Luân cực kỳ chiều chuộng tới nàng đó.

Chỉ là đã nhiều năm như thế, trong người Diệp Phàm thay đổi quá lớn, nếu không phải những gã ma tu áo đen kia gọi tên hắn, chỉ sợ nàng cũng không nhận ra hắn nữa.

Thật ra ký ức Lâm Nguyệt rất rõ, ánh mắt cũng không sao, chỉ là do Diệp Phàm thay đổi quá lớn khiến nàng nhất thời không nhận ra người quen.

Năm đó họ ở Côn Luân đều là đệ tử Côn Luân, là đệ tử chân chính của môn phái chính, khi đó khí chất trên người Diệp Phàm khác hoàn toàn với hiện giờ, lúc đó là áo trắng tung bay, mặc dù khí chất còn kém Liên Thành chút, nhưng cũng là thiếu niên có phong thái phiêu dật xuất chúng như ánh mặt trời. Nhưng giờ hắn toàn thân ngập tràn ma khí, toàn thân áo đen, thoát nhìn cực kỳ âm trầm lạnh lẽo, cứ như đã thay đổi thành một người khác hoàn toàn vậy.

Song thời gian gần trăm năm, trên thân một người đã xảy ra thay đổi cực lớn như thế, Diệp Phàm, những năm này hắn đã gặp phải cái gì? Vì sao lại trở thành ma tu chứ?

Nếu như nói ở chỗ này Lâm Nguyệt gặp phải Trần Tử Đan mà thấy kinh ngạc, thì gặp được Diệp Phàm, lại khiến cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì nàng chẳng cách nào tưởng tượng ra vị thiếu niên rực rỡ như mặt trời đó tại sao lại biến thành bộ dáng như thế.

Thần thức quét qua Diệp Phàm đứng trên nóc nhà thờ ơ lạnh nhạt cách đó không xa, trong lòng Lâm Nguyệt thờ dài, xem ra, những năm này, chẳng những nàng thay đổi mà rất nhiều người cũng thay đổi. Như Trần Tử Đan, như Diệp Phàm.

Năm đó có thể xếp vào hàng đệ tử Côn Luân, đâu đâu cũng là con cưng kiều ngạo của trời, ai ngờ được thiếu niên thiếu nữ hăng hái năm đó hiện giờ lại có kết quả như thế?

Cảm giác được sát khí chung quanh càng lúc càng đậm, Lâm Nguyệt thu lại tinh thần, chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, từ từ đứng lên.

Đã nhiều năm sống cuộc sống ở phạm giới, tâm cảnh của nàng đã thay đổi cực lớn, trở nên cực kỳ bình thản, hiện giờ cũng không muốn giết chóc phá hỏng tâm tính của nàng.

Nhưng nàng cuối cùng vẫn là nàng, nàng là tu sĩ đỉnh nguyên anh hậu kỳ giới tu chân, cũng là một kẻ mạnh trong giới tu chân, cũng sống khi trời đất thay đổi, mà không phải Lâm đại phu trong kinh thành Đông hoa Quốc!

Nàng không thích giết chóc máu tanh, cũng không có nghĩa là nàng dễ tha thứ cho những kẻ mạo phạm mình, đặc biệt những kẻ này nếu đã muốn đến khiêu khích nàng, dĩ nhiên cũng muốn biết từ vong là gì rồi.

Hướng chỉ tâm cảnh nàng đã tăng lên thành công, lần lịch luyện này, cũng là thời điểm kết thúc rồi!

Mà bốn ma tu ở bên ngoài, giờ phút này một lòng dàn trận giết người, không biết tí nào, tối nay người bọn chúng chọc phải, là một sát tinh (kẻ giết người máu tanh), mà không phải là một con cừu nhỏ mặc người uy hiếp!

Tốc độ bốn người nhanh, rõ ràng đã trải qua hợp tác vô số lần, mới có sự phối hợp nhuần nhuyễn đến vậy, theo trong tay bốn người phát ra từng luồng sáng đen, dần dần toàn bộ y quán bị chìm trong màn sương mù đen kịt.

Màn sương mù đen kịt nồng nặc đó, dưới tuyết trắng bốn phía chiếu rọi, lại cực dễ thấy, nếu không phải ở đây sớm đã bày ra kết giới, chỉ sợ đã có người phát hiện ra sớm.

Nhưng đây là thủ đoạn của tu sĩ không muốn để người phạm biết rõ, người phạm tuyệt đối không cách nào biết rõ được, dù bốn kẻ này tối nay thật sự giết chết Lâm Nguyệt, thì đợi tới ngày mai, người khác cũng chỉ cho rằng Lâm Nguyệt chết bất ngờ mà thôi, hoàn toàn chẳng xuất hiện tí khác thường nào cả.

Ngoài y quán, làn khói đen sôi trào, gần như cả nửa phố bị trận pháp này bao phủ, nếu không phải Lâm Nguyệt sớm ra tay bảo vệ, chỉ e rằng cả nửa phố người phạm này cũng sẽ bị ma khí xâm lấn mà chết.

Ma tu, thủ đoạn quả nhiên tàn nhẫn, vì muốn giết chết một người, thế mà lại không tiếc góp thêm trăm mạng người vào!

Thần thức Lâm Nguyệt cố định bốn tu sĩ áo đen lại, hai mắt trong suốt, trong đáy mắt lóe lên tia sáng sắc nhọn, hơi thở toàn thân lạnh băng tỏa ra!

Những kẻ này, đáng chết!

Ngay khi ma khí tràn vào trong nháy mắt, Lâm Nguyệt bước lên trước một bước, cửa tiệm vốn đóng chặt lặng lẽ mở ra, ngay khi thân thể nàng bước ra khỏi cửa tiệm trong nháy mắt, bốn ma tu đợi bên ngoài không kịp được đã đồng loạt ra tay.

Trong nháy mắt bốn pháp khí mang theo sát khí sắc bén ập tới, Lâm Nguyệt khẽ rung mình, tay mềm khẽ chậm nâng lên.

Tại thời khắc này, Lâm Nguyệt từ một người phạm tục bình thường, trong tích tắc biến thành một tu sĩ cực kỳ cường đại sao? Khuôn mặt ấy thoát nhìn vẫn già nua thế, thân thể vẫn còn thế, nhưng toàn thân lại tỏa ra sát khí bảm sinh, sát khí đó bùng phát ầm ầm, trực tiếp áp chế sát khí của bốn kẻ kia!

Linh khí khổng lồ, miễn cưỡng ép ma khí chung quanh ra ba trượng, đây là do nàng cố sức thu lại hơi thở, nếu để nàng thoải mái, chỉ cần dùng uy áp bản thân, có thể biến bốn kẻ này thành tro ngay!

Bọn chúng, chênh lệch quá xa! Vốn chẳng có kẻ nào có thể sánh được! Cả bốn tu sĩ kim đan hậu kỳ đồng loạt ra tay, uy lực công kích đúng thật kinh người, theo mấy tiếng quát khê, ánh sáng từ bốn pháp khí tỏa ra xen lẫn tạo thành một chiếc võng vây chặt, phong kín con đường phía trước Lâm Nguyệt.

Tay mềm Lâm Nguyệt cứ đưa lên chậm chậm, động tác ấy thoát nhìn như rất chậm, song ngay lúc tay nâng lên trong nháy mắt, ngón tay ngọc thon dài đã điểm xuống.

“Thời gian bắt đầu đếm...”

Giọng trong veo lạnh lùng, phát ra chậm rãi từ miệng nàng, chỉ điểm chút thời gian, đã hóa thành gọn sóng mắt thường không thấy, gọn sóng ấy nhộn nhạo lẫn tẩn như mặt nước, nếu giờ phút này có tu sĩ hóa thân ở đây, chỉ e sẽ khiếp sợ khi thấy trong gọn sóng lẫn tẩn đó có chứa từng tia quy tắc kỳ dị!

Cái này nhìn thì có vẻ cực đơn giản, song lại ẩn chứa lực quy tắc tối cao của trời đất! Trong lúc gọn sóng lẫn tẩn nhộn nhạo tán ra, bỗng xuất hiện một biến hóa cực kỳ quỷ dị, chỉ thấy nơi nào gọn sóng ấy đi qua, chạm đến pháp khí, như thủy triều co rút lại, tỏa ra ánh sáng hào quang, cứ như có sinh mạng vậy, lại lẫn nữa bị pháp khí hút lại, mà pháp khí cũng cực nhanh biến trở về nguyên dạng, bay về tay bốn ma tu.

Động tác bốn ma tu không ngừng lùi lại, ẩn lại động tác như ban đầu của chúng, cả trận pháp đang bày ra đó cũng bắt giác lấy tốc độ chậm rãi, từng luồng khí đen lại bị hút lại lẫn nữa, hóa thành những viên đá tròn màu đen, sau đó tự động bay trở lại trong tay ma tu.

Tất cả mắt thường đều có thể thấy, đã khôi phục rất nhanh, đợi tay Lâm Nguyệt hạ xuống trong nháy mắt hoàn toàn, bốn ma tu kia chẳng hiểu sao lại đứng ở trước y quán như trước, cả bốn vẫn duy trì tư thế vừa mới đến!

Dưới một tay của Lâm Nguyệt, tất cả dường như trở lại như cũ, khác duy nhất chính là, trên mặt bốn ma tu đó không có vẻ ác độc như ngay từ đầu đến, mà trở nên cứng ngắc vô cùng.

Cả bốn duy trì tư thế kỳ lạ không nhúc nhích, trên mặt trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, tròn to hai mắt bùng phát sợ hãi ngập trời!

Mà vào lúc này, Lâm Nguyệt lại đưa tay lẫn nữa, động tác nàng có vẻ rất chậm, nhưng thực ra cực nhanh, trong nháy mắt, ngón tay đã ấn trên đầu một trong ma tu áo đen đó, chỉ nghe phịch một tiếng, trán ma tu đó đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt máu óc phọt ra vãi đầy đất, rơi xuống mặt tuyết trắng phau nhìn cực kỳ chói mắt.

Bịch, lại một tiếng trầm đục cất lên, là thi thể ma tu đó đập mạnh xuống mặt tuyết phát ra tiếng nặng nề. Chỉ một cái, đã giết chết kẻ này! Ma tu này đã chết hoàn toàn, cả thần hồn cũng không kịp chạy thoát!

Ba kẻ còn lại tròn trừng hai mắt, trên mặt càng lóe lên hoảng sợ, chúng định chạy trốn, song thân thể lại cực kỳ cứng nhắc, vốn chẳng cách nào nhúc nhích được, thậm chí cả chút nội lực cũng không phát ra được. Chỉ đành trơ mắt nhìn cảnh khủng bố máu tanh xảy ra trước mặt, thân hình run rẩy kịch liệt mãi.

“Diệp Phàm! Cứu ta...”

Thân thể bị giam cầm, song lại có thể phát ra âm thanh, kẻ ma tu cầm đầu kia bị thủ đoạn tàn nhẫn của Lâm Nguyệt dọa cho hồn bay phách tán, hoảng sợ gào thét.

Bốn người chúng, một đã chết, còn lại ba đã bị giam cầm hoàn toàn, trở thành thịt cá trên thớt gỗ, mà hấn duy nhất hy vọng cũng chỉ còn Diệp Phàm!

Thực ra hiện giờ hấn đã biết, Lâm Nguyệt không phải là người bọn chúng có thể giết bừa, tu vi bà lão này còn mạnh mẽ hơn chúng tưởng tượng nhiều, vốn chẳng phải là kẻ bọn chúng có thể chọc vào, cho dù Diệp Phàm có cứu chúng, cũng không có bản lĩnh đó.

Nhưng người lúc đối mặt với cái chết, sớm đã mất đi lý trí, bọn chúng chỉ muốn nắm lấy cơ hội giữ được tính mạng, còn giờ phút này Diệp Phàm trở thành cây cỏ cứu mạng của chúng!

Hơn nữa tâm tư kẻ ma tu cầm đầu kia cực kỳ độc ác, trước Diệp Phàm không tham gia kế hoạch giết người của chúng, nếu hắn trốn thẳng, hoặc Lâm Nguyệt sẽ không truy cứu nữa, song giờ bị kẻ cầm đầu ma tu này gọi, Diệp Phàm lại rơi vào hoàn cảnh tiến lùi không song.

Cứu người ư? Hắn đoán chắc chẳng có bản lĩnh này, dù có cứu cũng chỉ chịu chết, còn không cứu? Rời đi ư? Nhưng giờ hắn đã khiến cho Lâm Nguyệt để ý, với tu vi và thực lực của đối phương, sẽ thả cho hắn rời đi sao?

Cử chỉ lần này của kẻ ma tu cầm đầu rõ ràng chính là muốn kéo Diệp Phàm chết cùng, mà không phải hướng hắn cầu cứu!

Trong mắt Diệp Phàm lóe lên tức giận, nhưng trên mặt vẫn không đổi, hắn nhìn Lâm Nguyệt một cái, sau đó dùng giọng bình thản nói với kẻ ma tu cầm đầu kia, “Dự Tà Tử, muốn giết chết vị tiền bối này là ngươi, hiện giờ tài nghệ chẳng bằng người, bị giết cũng là bình thường, có liên quan gì ta đâu?”

Nghe nói thế, Lâm Nguyệt nhú mày, cũng không để ý, lại chỉ vào một ma tu áo đen khác, ma tu đó kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt đầu nổ tung, cũng theo gót đồng bọn ra đi!

Chỉ trong một hơi thở đã giết chết một người! Hơn nữa thủ đoạn cực kỳ máu tanh tàn khốc, gọn gàng linh hoạt, chẳng nương tay chút nào!

Mặt ma tu cầm đầu kia trắng như tờ giấy, mặt mũi ngập tràn oán độc nhìn thẳng Diệp Phàm, rít lên, “Diệp Phàm, ngươi cùng bọn ta đi chấp hành nhiệm vụ, nếu chúng ta chết, ngươi cũng không có kết cục tốt đâu, Ma Minh tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Hóa Thân

Diệp Phàm cười lạnh nói, “Là chính các ngươi muốn chết, có liên quan gì ta chứ? Cùng lắm thì, ta về nói thẳng ra, chẳng lẽ người Ma Minh còn dám tới tìm vị tiền bối này chắc?”

“Ngươi!” Sắc mặt ma tu cầm đầu kia biến đổi, nhìn Diệp Phàm chằm chằm, rốt cuộc cũng chẳng nói ra lời. Với kẻ ma tu cầm đầu cãi nhau với Diệp Phàm, Lâm Nguyệt cũng hoàn toàn không để ý tới, cứ như không nghe thấy vậy, nằng tiếp tục bước về phía một ma tu khác.

Ma tu đó thấy động tác của nàng, dưới con hoảng sợ cực độ, thể mà tinh thần sụp đổ, đột nhiên gào to điên cuồng, “Đừng giết ta, đừng giết ta...”

Ầm!

Một tiếng trầm đục vang lên, ma tu đó hét chói tai đột nhiên ngừng lại, thi thể đó lại đổ nặng nề trên mặt tuyết, óc máu văng tóe trên mặt đất.

Người thứ ba!

Tham dự kế hoạch giết người có bốn, đã chết mất ba rồi! Ngay lúc Lâm Nguyệt ra tay, chỉ ngần ngừ trong vòng mười giây, đã giết chết ba người.

“Không!” ma tu cầm đầu là kẻ sống sót duy nhất đến giờ, tinh thần kinh hãi cực độ sắp nứt toác ra, phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng!

Hắn không muốn chết! Hắn muốn sống! Hắn muốn chạy trốn! Bà lão trước mặt này, vốn không phải là người, bà ta là ma quỷ, là kẻ giết người máu tanh!

Hiện giờ hắn cuối cùng cũng biết vì sao năm đó bà già này lại có thể chẳng coi Hồng Bá chân nhân ra gì mà cứu Mộ Kinh Vân, với tu vi của người này, Hồng Bá chân nhân vốn chẳng dám dấn vào!

Hắn thật ngu xuẩn mà, hồng bá chân nhân là nhân vật nào chứ? Ông ta vốn là một tán tu nổi tiếng, tính tình cực kỳ nóng nảy, là tu sĩ nguyên anh cực kỳ bao che khuyết điểm, mà ông ta ức vậy trước mặt bà lão họ Lâm này trực tiếp phá hủy ái thiếp của ông ta, đã thương đệ tử ông ta, lại vẫn chẳng có phản ứng nào! Đây vốn không phải bình thường mà!

Không hoặc nói, Hồng Bá chân nhân vốn biết rất rõ tu vi bà già họ Lâm này, vì thế mới không dám ra mặt báo thù cho người yêu và đệ tử của mình! Ông ta chẳng những không dám báo thù, hơn nữa cũng không dám ở lại trong kinh thành, từ năm đó ông ta đã rời khỏi đây đi rồi!

Thấy ma tu cầm đầu kia định phản kháng, trong mắt Lâm Nguyệt chột lóe lên trào phúng. Hiện giờ mới muốn trốn sao? Đáng tiếc, quá muộn!

Lâm Nguyệt chậm rãi tiến lên, chẳng đếm xỉa gì đến vẻ mặt kinh hãi cực độ của ma tu áo đen kia, đầu ngón tay giơ lên, điểm nhẹ một cái! Trong nháy mắt, một đám máu đỏ bùng ra, thân thể và thần hồn của ma tu kia đã toàn toàn bị tuyết gió đem vùi lấp hoàn toàn.

Ánh mắt trong veo lạnh lùng, chậm rãi quét qua từng thi thể và máu tươi trên mặt đất, trong miệng Lâm Nguyệt phát ra một tiếng than nhẹ lạnh băng.

“Làm hỏng đạo lịch tâm của ta, các người đáng chết!”

Nói xong, đầu ngón tay nàng vung lên, một luồng sáng chói xoẹt qua, trong nháy mắt đám thi thể trên mặt tuyết biến thành tro bụi biến mất mất không thấy gì nữa, mà vết tích vũng máu trên tuyết kia cũng biến mất hoàn toàn, trên đường phố, ngoài tuyết trắng thật dày ra, thì chẳng có gì nữa, cứ như trước đây chưa từng xảy ra bất cứ gì vậy.

Làm xong tất cả, lúc này Lâm Nguyệt mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về vị trí Diệp Phàm. Thần sắc Diệp Phàm nhìn như bình tĩnh, song chỉ mình hắn biết, giờ phút này trong lòng mới thấy giật mình sợ hãi thế nào, áo đen trên người, sớm đã bị mồ hôi làm ướt đầm, giờ phút này thấy Lâm Nguyệt nhìn đến mình, trong lòng đập mạnh, tâm niệm vừa động, dưới bàn chân đã điểm nhẹ chút, trong nháy mắt rơi xuống cách Lâm Nguyệt chừng mười bước.

Hắn hai tay ôm quyền thi lễ với Lâm Nguyệt nói, “Văn bói Diệp Phàm, bái kiến tiền bối!”

Lâm Nguyệt chỉ lạnh nhạt nhìn hắn trầm mặc không nói. Trong nháy mắt yên tĩnh, khiến bầu không khí chung quanh trở nên đè nén. Trong lòng Diệp Phàm căng thẳng, khỏe mỗi không kim được lộ ra cười khổ, cúi đầu không nhúc nhích.

Bà lão này, tu vi cực cao, hắn vốn khó tưởng tượng ra nổi, trước đối phương giết chết cả bốn người, chẳng qua chỉ giờ tay một lúc, có thể thấy tu vi cao tới mức nào, vốn hắn không thể chống lại được.

Tư chất Diệp Phàm không tính là cực tốt, nhưng cũng không kém, mặc dù trên đường bị ép cải tu công pháp ma đạo, nhưng trong thời gian mấy chục năm, tu vi của hắn cũng đã tới Kim Đan hậu kỳ.

Lần này mặc dù hắn không tham dự kế hoạch của đám người Dự Tà Tử, nhưng dù sao hắn cũng là đồng bọn đám Dự Tà Tử, nếu nữ tu thần bí này muốn giết hắn, cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, nữ tu này muốn giết hắn, hắn vốn chẳng có cơ hội chạy trốn được, thủ đoạn trước Lâm Nguyệt giết người hắn cũng thấy, hơn nữa vì thủ đoạn tàn nhẫn của đối phương mà thấy kinh hãi mãi.

Ngay lúc Diệp Phàm căng thẳng vô cùng, lại nghe thấy Lâm Nguyệt than nhẹ một tiếng, ngay sau đó, lại nghe thấy tiếng Lâm Nguyệt nói ra, “Người đi đi!”

Diệp Phàm hơi ngẩn ra, vô thức ngẩng đầu nhìn Lâm Nguyệt một cái, thấy đối phương vốn không nhìn hắn, mà ánh mắt lạnh nhạt nhìn ra bóng đêm meeng mông.

Một tích tắc đó, trong lòng Diệp Phàm lại thoáng cảm giác khó hiểu, song hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ thi lễ sâu một cái với Lâm Nguyệt, sau đó điểm nhẹ mũi chân, lao đi về hướng thật xa, bóng đó nhanh chóng biến mất giữa bóng đêm meeng mông.

Lâm Nguyệt cũng không muốn nhận biết với Diệp Phàm, chỉ vì nàng không muốn.

Tất cả đã qua, đã sớm qua rồi, năm đó Diệp Phàm mặc dù có quan hệ không tệ với nàng, nhưng cuối cùng vẫn có mấy phần lợi dụng, sau này nàng bị từ Ngọc Đạo quân gây khó dễ, bị Diệp Khuynh Tuyết hãm hại, khi đó Diệp Phàm chọn rời xa nàng, vì thể diện giờ, nàng cũng nhất định không muốn quen biết với hắn.

Nếu lúc trước chọn buông rồi vậy cứ buông đi hoàn toàn là được, bất kể thế nào, cũng chẳng qua chỉ là một câu chuyện cũ năm xưa mà thôi!

Hiện giờ Diệp Phàm sớm đã không còn là Diệp sư huynh quan tâm nàng năm đó nữa, nàng cần gì phải tái xuất hiện, làm nhiễu loạn tinh thần của hắn chứ?

Ngẩng đầu nhìn bông tuyết rơi trong đêm, ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc đó, thần sắc trên mặt Lâm Nguyệt dần lạnh hẳn.

Mấy năm gần đây, bởi vì có tu sĩ xa lạ xuất hiện liên tiếp trong kinh thành, khiến trong lòng nàng đã sớm có suy đoán mơ hồ.

Mà hiện giờ, mấy gã ma tu áo đen này xuất hiện, nàng càng khẳng định suy đoán trong lòng. Xem ra, bây giờ các trận thảm chiến Chính ma không còn xa nữa, nhanh chóng sắp xảy ra rồi, còn nàng, cũng là lúc nên rời đây đi thôi.

Những tu sĩ chính đạo ở trong kinh thành bị giết, mà do ma đạo, nếu nàng nhớ không lầm thì hiện giờ những ma đạo ẩn giấu thế lực trong môn phái chính đạo kia cũng đã bắt đầu hành động. Đoán chắc không bao lâu, toàn bộ giới tu chân sẽ vì trận chiến Chính – Ma mà lâm vào hỗn loạn, mà ở trong truyền, trận chiến Chính ma này, đúng là con đường để Diệp Khuynh Tuyết quét khởi bước lên tới đỉnh cao. Chỉ là lúc này đây, chỉ sợ không thể để cho nàng ta được như ý được!

Năm đó ở địa ngục ma hải, Diệp Khuynh Tuyết bị nàng đánh gãy một tay, cho dù không chết, cũng bị thương rất nặng, mà ở Côn Lôn, âm mưu nàng ta sớm cấu kết với ma tu Long Ngạo Thiên đã sớm biết, cho dù nàng ta không bị trục xuất ra khỏi Côn Lôn, thì giờ còn Lôn cũng không còn y nguyên như cũ nữa, trở thành giá hời, vì thế nàng ta muốn cứ vậy mượn cuộc chiến tranh này bò lên vốn không thể!

Song với tính cách của Diệp Khuynh Tuyết, thì không cách nào ở lại Côn Lôn, chỉ sợ đã nhảy về phía ma tu rồi, nhưng kết cục cuối cùng của nàng ta thế nào, vậy cũng không thể biết chắc được..

Còn nàng hiện giờ, chuyện cấp bách trước mắt là tìm một nơi bí ẩn để bế quan hóa thân, nếu nàng đoán không nhầm thì trong năm mươi năm này, trận chiến Chính Ma sẽ bùng nổ, đến lúc đó, tin tức Côn Lôn có thần khí cũng bị ma tu truyền ra.

Ở trong truyện, sau khi cuộc chiến Chính ma bùng nổ, người của ma cung vây công Côn Lôn, định cướp lấy thần kính côn Lôn, cuối cùng bùng nổ trận chiến cực kỳ thảm thiết trên đỉnh Côn Lôn, kết quả tranh đoạt thần khí trận chiến này, đệ tử Côn Lôn tử thương vô số, tất cả môn phái chính đạo đều bị thương nặng, mà cuối cùng được lợi chỉ có Diệp Khuynh Tuyết, là bởi vì Diệp Khuynh Tuyết chiếm được thần kính côn Lôn.

Nhưng lúc này Lâm Nguyệt cũng không định để cho thần kính Côn Lôn rơi vào trong tay Diệp Khuynh Tuyết, mặc dù nàng chẳng thích gì với thần kính Côn Lôn, nhưng dù sao cũng là thần khí, nếu thuộc về côn Lôn, dĩ nhiên là giao nó cho đệ tử Côn Lôn mới đúng, chẳng hạn như quân Tử Huyền, như Liên Thành, những người này còn có tư cách đạt được thần kính Côn Lôn hơn Diệp Khuynh Tuyết!

Cuộc chiến Chính ma, Lâm Nguyệt không muốn can thiệp, cũng không muốn tham dự, nhưng thần kính Côn Lôn, nàng tuyệt đối sẽ không để cho Diệp Khuynh Tuyết chiếm được!

Lâm Nguyệt hứng lấy gió rét, nhìn bông tuyết bay bay tự đắc trên không trung, lại nhìn lại nơi đã ở, đường phố quen thuộc, khẽ nói, “Đến lúc rồi đi rồi..”

Nói xong, nàng xoay người trở lại y quán, để lại tờ giấy trên quầy, sau đó chẳng có chút lưu luyến nào ra khỏi y quán, đóng cửa lại.

Đứng trước cửa y quán, Lâm Nguyệt trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi đi về phía trước, mỗi một bước đi, trên người nàng xuất hiện biến hóa cực lớn.

Cái lưng còng xuống kia, dần thẳng tắp, nếp nhăn trên mặt lui đi như thủy triều, lúc nàng bước đi được mười bước, cả người đã khôi phục lại bộ dáng nghiêng thành tuyết sắc như cũ.

Mà nàng vẫn không dừng lại, vẫn từ từ đi tới, mãi cho tới khi bóng nàng mờ dần, cuối cùng biến mất trong tuyết trắng đất trời.

Trên bầu trời, lâm Nguyệt đứng trên Hương Lưỡi Dao, lấy tốc độ cực nhanh bay trên không về phía trước, đằng sau nàng kinh thành dần xa dần, cuối cùng biến mất hoàn toàn trong bóng đêm mờ mịt.

Một đường bay trên không mà đi, Lâm Nguyệt bất ngờ gặp được không ít tu sĩ, phần lớn những tu sĩ này cũng chỉ có tu vi Trúc cơ Kim Đan, mà những người này xuất hiện ở giới tu chân thì chẳng là gì, song có nhiều tu sĩ Trúc cơ Kim Đan xuất hiện ở nhân gian, cũng khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ.

Lâm Nguyệt cũng chẳng để ý tới những tu sĩ này, còn những tu sĩ kia do tu vi quá thấp, không cách nào phát hiện ra sự tồn tại của Lâm Nguyệt, vì thế cả đoạn đường Lâm Nguyệt đi ngược lại cực kỳ thuận lợi.

Ước chừng phi hành khoảng hơn mười ngày, Lâm Nguyệt đã tới giao giới giữa La Châu và Hoa Châu, nơi này có một mảng rừng lớn rậm rạp. Hơn nửa phần đồng trong rừng là yêu thú, linh khí lại cực mỏng, vì thế bình thường có cực ít tu sĩ đặt chân tới đây.

Dù thỉnh thoảng cũng có tu sĩ tới, chẳng qua cũng chỉ là tới đây để hái linh thảo, giết yêu thú tăng cấp tu sĩ lên mà thôi, những người đó không gặp được Lâm Nguyệt.

Hiện giờ đang vào thời kỳ đông giá lạnh, cánh rừng rậm này dù không tới mức bị tuyết bao phủ toàn bộ, nhưng cũng tiêu điều hơn bình thường, khắp nơi chỉ thấy có cành cây trụi lá, trên đó đọng một lớp tuyết thật dày, tỏa ra từng đợt khí lạnh.

Chỗ khe núi này, ba mặt đều là vách núi, chỗ có cửa duy nhất hiện giờ đã bị tuyết phủ trắng xóa, yêu thú phía ngoài đơn giản không vào được, mà ngược lại đây là nơi cực kỳ an toàn.

Lâm Nguyệt đứng ở trước vách núi, nghe trên không trung từng đợt gió rét gào thét ào ào, mạnh mẽ, trên mặt cực kỳ bình tĩnh, nàng chậm rãi giờ hương lưỡi dao trong tay lên, dùng tốc độ nhanh nhất mở vách núi ra.

Chỉ trong nửa nén hương ngắn ngủi, nàng đã mở ra một động phủ đơn giản, không có nhiều trang trí, chỉ đơn giản bày ra mấy trận pháp, rồi bắt tay vào công việc chuẩn bị bế quan.

Đột phá hóa thân cực kỳ khó, hiện giờ lại có thêm một thiên đạo đang nhìn chăm chăm, nàng không thể không chuẩn bị một gì đó để đề phòng.

Mặc dù nàng không rõ lúc đó thiên đạo sẽ ra tay hay không, nhưng nàng không quen đem vận mệnh mình giao cho người khác nắm, vì thế chuẩn bị trước khi hóa thân, nàng nhất định còn cần một số thứ nữa.

Hiện giờ nàng muốn làm chính là, luyện đan! Nàng muốn luyện đan phá kiếp nạn! Tu sĩ hóa thân, sẽ phải nghênh đón thiên kiếp, cũng do bị ông trời ghen ghét, nếu là những tu sĩ khác, vào lúc hóa thân, tất nhiên sẽ mời bạn bè thân thiết của mình đến hộ pháp, hơn nữa được người khác trợ giúp, cũng vượt qua thiên kiếp.

Còn Lâm Nguyệt lại chỉ có thể dựa vào chính mình, mặc dù nàng không biết uy lực của thiên kiếp đến mức nào, vốn dĩ thiên đạo đã không thích nàng, chỉ sợ lần độ kiếp này của nàng cũng không đơn giản, vì thế nàng mới phải luyện chế đan phá kiếp nạn.

Đan phá kiếp nạn là loại đan dược mà tu sĩ giới tu chân thượng cổ lúc độ kiếp sử dụng, nhưng hiện giờ phương thuốc dân gian luyện chế đan phá kiếp nạn đã sớm thất truyền ở giới tu chân, Lâm Nguyệt cũng vì chiếm được cuốn phương thuốc dân gian cổ đó, mới lấy được cách luyện chế đan phá kiếp nạn.

Loại đan phá kiếp nạn này cần nguyên liệu không phải là chuyện đùa, có rất nhiều loại linh thảo vạn năm đã tuyệt tích ở giới tu chân, may trong nhần không gian của Lâm Nguyệt đúng lúc có những linh thảo đó.

Bởi vì cái gọi là vạn lúc có đủ hiện giờ chỉ còn đợi cơ hội thôi! Chỉ cần đợi luyện được đan phá kiếp nạn thành công, nàng có thể bế quan hóa thân được rồi! Trong nháy mắt lại một năm trôi qua.

Ngày hôm đó, Lâm Nguyệt cuối cùng cũng rời khỏi nơi luyện đan. Trong một năm nay, Lâm Nguyệt trải qua thất bại vài lần, cuối cùng vào lúc linh thảo sắp dùng hết, đã thành công luyện chế ra đan phá kiếp nạn!

TRải qua một năm không ngừng luyện chế đan dược, hiện giờ hơi thở Lâm Nguyệt càng thêm sâu sắc, linh lực trong người nàng đã đến điểm giới hạn, chỉ thiếu chút nữa thôi là có thể bước vào cảnh hóa thân.

Một bước này, là nàng đã trải qua trăm năm tu luyện gian nan, chỉ cần bước một bước này thành công, nàng sẽ bước chân lên đỉnh cao thực lực của giới tu chân! Từ đó, khắp vùng trời đất này, cũng không còn ai dám bắt nạt nữa!

Thu lại đan phá kiếp nạn, Lâm Nguyệt thu dọn đơn giản chút, cũng chưa bế quan ngay, mà ngồi xuống tĩnh thất, bắt đầu buồn chán trầm tư.

TRải qua hơn mười năm lịch luyện phạm giới, khiến cho nàng hiểu ra ý cảnh thời gian trôi qua và thời gian bắt đầu, cũng hiểu được con đường tương lai mình phải đi.

Qua lần hiểu đó, khiến cho tâm tình nàng lột xác hoàn toàn. Nàng ở giữa nhân gian mê mông, phát hiện đạo, hơn nữa cũng tìm được đạo thuộc về mình. Lúc này tĩnh tọa, thế mà lại khiến cho nàng càng hiểu sâu hơn, cảm thấy trong tối tăm mơ hồ có một lực lượng không rõ, chỉ dẫn nàng, đi lên một con đường mới chưa từng có ai bước!

Con đường này cực kỳ khó đi, hiện giờ bị sương mù bao trùm, khiến nàng mãi vẫn không thấy rõ, con đường phía trước thông tới hướng nào. Cảm giác thế khiến Lâm Nguyệt vô cùng mê man, nàng không nhìn thấy, song trong lòng lại cảm nhận rõ, đợi lúc nàng nhìn rõ hơn, song lại bó tay. Nhìn vậy mà cảm giác không sờ được, khiến nàng vô cùng mê man. Nhưng nàng hiểu, hiện giờ chẳng qua là nàng hiểu chưa sâu mà thôi, chỉ cần nàng làm rõ tất cả, tự nhiên sẽ nhận được kết quả như nàng muốn. Cứ thế, mà chớp mắt mười năm đi qua.

Trong vòng mười năm này, Lâm Nguyệt liên tục trải qua trầm tư, nàng không điều tức, cũng không tu luyện, vẫn đang tìm kiếm đáp án trong lòng kia.

Mà trong mười năm nay, thần trí của nàng liên tục nhìn ra bên ngoài, thậm chí nhìn cả cánh rừng, nàng nhìn thấy xuân qua hạ tới, nhìn nữa thì hạ qua đông đến, nàng nhìn thấy mặt trời mọc lặn mỗi ngày, thấy hoa nở hoa tàn, thấy cây khô héo nhú ra chồi non, thấy cả vùng đất hoang vu lại hồi sinh sức sống lần nữa.

Cứ thế vòng lặp đi lặp lại, một năm lại thêm một năm... Hiện giờ là ngày nàng lần đầu tiên nhìn thấy ánh bình minh nhú lên, đột nhiên cảm thấy tinh thần sáng rõ, đột nhiên nàng nở nụ cười nhạt.

Chết đi, thực ra mới chính là bắt đầu, cũng chẳng qua là vì chết đi... Nàng hiện giờ đã biết, nàng phải lấy được đáp án là gì!

Lâm Nguyệt rời khỏi tĩnh thất, đây là trong mười năm nay lần đầu nàng đi ra. Nàng đứng lặng trong động phủ, đánh giá một lát, sau đó lại trở lại trong tĩnh thất. Nàng nhất định phải hóa thân ở chỗ này!

Sau nửa tháng, Lâm Nguyệt từ trong điều tức tỉnh lại, về mặt bình thường nâng hai tay lên, ấn nhẹ lên vùng đan điền của mình. Từ trong đan điền truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, Lâm Nguyệt khó chịu hừ một tiếng, cắn chặt môi dưới, không nhúc nhích.

Linh lực trong cơ thể nàng tràn ra như thủy triều, lại bởi vì trong tĩnh thất bày cấm chế nên không tiêu tán. Trên mặt tuyết mỹ của Lâm Nguyệt lộ ra tia thống khổ, mặt tái nhợt dọa người, nhưng ánh mắt nàng lại mãi cố định, từ từ, linh lực trên người nàng rò rỉ ra ngày càng nhiều, tu vi của nàng giảm xuống cực nhanh.

Nàng làm trước một chút dĩ nhiên là phá hủy tu vi bản thân! Linh khí cứ tiết ra không ngừng, tu vi Lâm Nguyệt cũng từ lúc mới bắt đầu là đỉnh nguyên anh hậu kỳ dần rút xuống nguyên anh kỳ, rồi xuống sơ kỳ, trong nháy mắt tu vi của nàng tụt xuống Kim Đan!

Trải qua lúc mới bắt đầu rồi lại trôi qua, phá rồi lại lập! Đây là cách Lâm Nguyệt muốn đột phá hóa thân!

Hành động lần này cực kỳ nguy hiểm, không cẩn thận, tu vi nàng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, nhưng Lâm Nguyệt vẫn kiên định lựa chọn con đường đi gian nan nhất này. Nếu nàng thành công, nàng sẽ là người đứng đầu hòa thân toàn bộ giới tu chân!

Linh khí điên cuồng tiết ra từ trong người Lâm Nguyệt, một lúc lâu sau, tu vi của nàng đã rút xuống luyện khí kỳ, mà hết thấy cũng chưa ngừng hẳn, mặc dù linh lực trong cơ thể càng ngày càng ít, nhưng da thịt mặt ngoài dần rịn ra màu máu đỏ tươi như ngọc, dần dần, máu trong cơ thể nàng rỉ ra ngày càng nhiều, cả người gần như biến thành một người máu.

Sắc mặt Lâm Nguyệt càng ngày càng tái nhợt, trên mặt vẻ thống khổ càng ngày càng đậm, song nàng vẫn khổ sở kiên trì.

Mà tu vi đã rút xuống luyện khí sơ kỳ, còn máu tươi trong người, đang rỉ ra với tốc độ cực nhanh, lượng máu lớn cứ chảy dọc theo người nàng, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, khắp nơi nhìn một màu máu đỏ tươi mà thấy kinh người cực kỳ!

Mà theo tu vi rớt xuống của nàng, cả người nàng cũng xuất hiện trạng thái già nua, tóc đen đầy đầu cũng biến thành màu trắng, da trên người đều nhăn nheo.

Chưa đủ! Vẫn chưa đủ! Chỉ kém chút xíu nữa thôi! Cuối cùng, ngay lúc tu vi Lâm Nguyệt rớt xuống tới luyện khí kỳ tầng một, chỉ nghe thấy trong cơ thể một tiếng “răng rắc” giòn tan vang lên, đan điền Lâm Nguyệt bỗng nhiên vỡ vụn ra, mà đúng lúc này, từ trong đan điền bộc phát ra một luồng sáng vàng cực mạnh!

Trong nháy mắt thân thể xuất hiện trạng thái nghịch chuyển không thể chống lại nổi, vô số linh lực dồi dào mãnh liệt ào đến, điên cuồng chui vào trong cơ thể Lâm Nguyệt.

Đúng lúc này, Lâm Nguyệt mở bừng hai mắt ra, đầu ngón tay chạm vào mi tâm của mình chút, linh lực dồi dào đó, điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Lâm Nguyệt, còn tu vi của nàng, cũng lấy tốc độ kinh người khôi phục.

Luyện khí tầng một, tầng hai, tầng ba... Trúc cơ sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ... Kim Đan...

Tu vi nàng nhanh chóng khôi phục lại đỉnh nguyên anh hậu kỳ, hơn nữa vẫn không ngừng tăng lên, hướng về bình cảnh đỉnh nguyên anh hậu kỳ điên cuồng nhào tới!

Một lần, hai lần, linh lực dồi dào trong cơ thể điên cuồng đụng chạm lấy bình phong che chở thật dày, mà bình phong che chở đó ngay từ đầu cứ đứng sừng sững không động, dần dần đằng sau xuất hiện rung động!

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên nghe một tiếng răng rắc truyền tới, bình phong che chở không cách nào rung chuyển đó, cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt!

Lần lượt cọ rủa, cuối cùng bình cảnh cũng xuất hiện vết rách, mặc dù chỉ là một vết rách nhỏ thôi nhưng cũng khiến Lâm Nguyệt có hy vọng chưa bao giờ có từ trước tới nay!

Chỉ cần chọc thủng bình cảnh này, nàng thật sự có thể bước chân lên đỉnh cao mới, trở thành một người đứng đầu đương kim hóa thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Độ Kiếp

Linh lực như thủy triều đánh thẳng vào tầng bình phong che chở đó, cứ lần lượt, Lâm Nguyệt cũng không rõ mình đánh sâu tới bao lâu, chỉ biết là linh lực trong cơ thể không ngừng xông tới trước đụng phải, chung quanh thân thể đã sớm ngưng tụ một tầng linh khí đặc nồng đậm.

Cứ thế không rõ qua bao lâu, vết rách trên bình phong che chở càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, cuối cùng dưới lần đánh thẳng lần nữa, phát ra thanh âm răng rắc, ngay sau đó tám bình phong che chở cuối cùng cũng xuất hiện một lỗ hổng nhỏ.

Mà ngay khi lỗ hổng nhỏ đó xuất hiện trong nháy mắt, linh khí trong tĩnh thất trong nháy mắt dao động, với tốc độ điên cuồng gắn kết mà đến, lao mạnh mẽ về phía Lâm Nguyệt, được nàng hấp thu tiến vào trong cơ thể, lại chạy dọc theo kinh mạch, như tìm được miệng để thở lộ vậy, điên cuồng dùng mảnh lao thẳng tới cái lỗ nhỏ nhỏ đó.

Cùng lúc đó, bên ngoài động phủ, cũng xuất hiện dị tượng cùng lúc, gần như linh khí cả khu rừng tụ tập toàn bộ tới, tạo thành một dòng xoáy linh khí khổng lồ trên động phủ.

Dòng xoáy linh khí này cứ điên cuồng xoay tròn trên không trung, với tốc độ mắt thường nhìn thấy, càng lúc càng lớn, cuối cùng như con lốc bình thường vậy, cực kỳ kinh người!

Tại thời khắc này, trên bầu trời vạn trượng, cũng xuất hiện dị biến, vốn trên không vạn dặm không mây, đột nhiên xuất hiện từng đám mây đen, đám mây đen đó từ đầu chỉ nhỏ xíu, sau tích tụ to dần, cuối cùng ngưng tụ thành một tầng mây rất dày, đen kịt che lấp cả bầu trời.

Từng đợt tiếng sầm ầm ầm gần như truyền từ trong mây đến, kèm theo tiếng sấm, còn xuất hiện tia chớp ầm giáng trong đám mây đen kia nữa...

Ngay lúc đám mây đen xuất hiện, trong động phủ Lâm Nguyệt hình như xem xét, đột nhiên mở bừng hia mắt, ngẩng đầu nhìn về phía hư không bên trên!

Thấy cảnh như thế, trong lòng lâm Nguyệt chấn động, trên mặt thêm nặng nề via phần, song cũng không có chút bối rối.

Với kiếp vận khí thế hung hăng đó, nàng chỉ nhìn lướt qua, rồi không để ý tới nữa., ngược lại nhìn lên trên không động phủ đó, luồng linh khí xoay tròn điên cuồng kia!

Thời điểm tu sĩ hóa thân, trong cơ thể nguyên anh sẽ lại chuyển hóa, trong quá trình nguyên anh chuyển hóa, cần hấp thụ một lượng linh lực khổng lồ, nếu linh khí không đủ, nguyên anh không cách nào chuyển hóa được hoàn toàn, từ đó rất dễ khiến hóa thân thất bại.

Vì thế, lúc nguyên anh bắt đầu chuyển động, cũng là thời khắc nguy hiểm nhất, dưới tình cảnh đó, người đột phá chỉ có hết sức hấp thụ lấy linh khí bên ngoài, lợi dụng linh lực khiến cho nguyên anh triệt để chuyển hóa thêm một bước nữa hoàn toàn, lúc này mới có thể thật sự đủ để chuyển hóa thân thành công.

Hiện giờ Lâm Nguyệt đúng là đang gặp nguy cơ như thế, nguy cơ chân chính chẳng những đối mặt với nguy hiểm hóa thân thất bại, mà còn phải đối mặt với uy hiếp của thiên kiếp!

Thật ra nếu là những tu sĩ khác đột phá, mặc dù vẫn gặp phải nguy hiểm thất bại, song cũng không thật sự hóa thân hoàn toàn, cũng không có thiên kiếp hạ xuống, hơn nữa mặc dù đối mặt với đột phá hóa thân hung hiểm vô cùng, nhưng cũng là một cơ duyên lớn nhất, dù sao đây là một lần hiếm có chẳng chút bản khoãn hấp thụ lấy linh khí, cơ hội tăng cao thực lực bản thân!

Nhưng Lâm Nguyệt tình cảnh hiện giờ rõ ràng khác hẳn các tu sĩ khác, nàng vẫn chưa hoàn toàn đột phá hóa thân, thậm chí nguyên anh trong cơ thể cũng chỉ vừa mới bắt đầu chuyển hóa, thiên kiếp kia đã tới rồi!

Đây vốn không phải là điều bình thường! Lâm Nguyệt mắt lạnh nhìn lên giữa không trung trên cao, kiếp vận tối đen, trong mắt phát ra tia sáng lạnh!

Thiên đạo! Đây nhất định là thiên đạo giờ trò quỷ! Nàng sớm đã đoán được thiên đạo cấm không cho nàng hóa thân thuận lợi, song nàng không ngờ tới, thiên đạo ra tay cũng cực nhanh bất ngờ, thậm chí còn chưa đợi nàng chuyển hóa thành công, đã có thiên kiếp kéo tới!

Không thể cứ tiếp tục vậy nữa, nếu lúc thiên kiếp rơi xuống, vẫn chưa đột phá thành công, nàng chỉ có một con đường là chết!

Trước khi tới thời khắc này, Lâm Nguyệt cũng nghĩ thông suốt, nàng tuyệt đối không thể bó tay ngồi yên được! Linh Lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, với xu thế không gì cản nổi, hung hãn đánh thẳng vào bình cảnh!

Ầm một tiếng, sau khi có tiếng từng đợt binh phong che chở vỡ vụn, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân rất nhẹ, có vô số linh lực điên cuồng xông vào trong đan điền, mà tiểu nguyên anh trong đan điền trong lúc này đang phát ra bảy luồng sáng chói!

Nguyên anh bắt đầu chuyển hóa!

Đón nhận lấy, chỉ cần có linh khí dồi dào, nàng có thể đột phá hóa thân thành công!

Ngay trong lúc nguyên anh phát ra bảy luồng sáng chói trong nháy mắt, trên bầu trời cũng xuất hiện từng đám mây màu, từng đám mây màu trên bầu trời cao vạn trượng bắn thẳng xuống, xuyên qua kiếp vận dày đặc, xuyên thấu qua động phủ thạch bích, chiếu thẳng lên người Lâm Nguyệt, sau đó hóa thành từng luồng sáng rực rỡ, dung nhập hoàn toàn vào trong cơ thể Lâm Nguyệt.

Áng sáng đám mây màu này là lực quy tắc thiên địa, cũng là mấu chốt tu sĩ đột phá hóa thân, ngay lúc nguyên anh chuyển hóa trong nháy mắt, sẽ liên thông với lực lượng trời đất, trên chín tầng trời sẽ hạ xuống ánh sáng đám mây màu, khiến cho nguyên anh tiến thêm một bước chuyển hóa, cũng đem linh lực trong cơ thể tu sĩ chuyển hóa thành công chứa nửa điểm thần lực!

Mà tu sĩ cũng bởi vì dạng chuyển hóa này, thực lực phát sinh nghiêng trời lệch đất, sở dĩ tu sĩ hóa thân cực mạnh khác xa với nguyên anh là hoàn toàn nhờ tu sĩ hóa thân tiếp xúc với quy tắc thiên địa, người đó có thể đem lực quy tắc thiên địa sử dụng cho mình!

Ánh sáng đám mây màu phủ xuống, biểu hiện Lâm Nguyệt đã đột phá hóa thân được một nửa! Mà cùng lúc đó, kiếp vận đen kịt trên bầu trời cuối cùng cũng ngưng tụ xong, kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, một luồng sét khổng lồ hướng thẳng động phủ Lâm Nguyệt đánh tới!

Ngay lúc kiếp lôi rớt xuống, về mặt Lâm Nguyệt không đổi, thậm chí cũng chẳng thêm để ý tới, ngược lại ngay lúc luồng lôi kiếp thứ nhất đánh xuống, chung quanh thân thể bộc phát ra một luồng sáng, luồng sáng đó tạo thành một cái lồng bảo hộ, vững vàng bảo vệ Lâm Nguyệt bên trong!

Luồng sáng vàng này đúng là trận pháp mà Lâm Nguyệt trước khi bế quan đã bày ra trận phòng hộ, lấy lực trận phòng hộ này cũng đủ để cản được ba đạo lôi kiếp giáng xuống!

Với lôi kiếp gầm thét trên đỉnh đầu, Lâm Nguyệt gần như không thấy, nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, không ngừng hấp thụ linh lực, mà linh lực nàng hấp thụ càng nhiều, trong người dần lộ ra một tia sáng bảy sắc, tia sáng bảy sắc kai chiếu vào người nàng đan xen với ánh sáng mây màu đã dung hợp hoàn toàn trong người nàng, giờ phút này thoạt nhìn nàng cứ như bị một luồng sáng bảy sắc bao phủ, tỏa ra thần thánh trang nghiêm vô cùng.

Cảm giác này, như trong người Lâm Nguyệt bùng phát ra một hơi thở trời áp bình thường vậy, hơi thở cực mạnh đó khiến người ta thấy cực kỳ kinh hãi!

Ầm ầm, cánh tay lôi kiếp, hung hăng bổ mạnh vào cái lồng sáng vàng, màn hào quang loang loáng, lại dần trở lại yên tĩnh, vững vàng bảo vệ Lâm Nguyệt ở chính giữa.

Ầm ầm...

Ngay lúc đạo lôi kiếp thứ nhất giáng xuống, ngay sau đó trên bầu trời lại truyền tới từng tiếng sấm kinh thiên động địa, chỉ trong tích tắc, lại một tiếng sét đánh xuống!

Đạo lôi kiếp này lớn gấp đôi luồng lôi kiếp lúc trước, uy lực của nó không chỉ lớn một lần!

Mà vào lúc này Lâm Nguyệt cuối cùng cũng tới thời khắc mấu chốt, trên người tỏa ra bảy tia sáng càng ngày càng chói, tốc độ hấp thu linh lực càng lúc càng nhanh, chút rảnh rỗi với tốc độ mắt thường nhìn thấy, dung nhập cực nhanh trong nguyên anh!

Theo thời gian trôi qua từng chút một, nguyên anh Lâm Nguyệt đã rời khỏi đan điền hoàn toàn, xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, mà khuôn mặt nhỏ nhỏ nguyên anh đó, đã có hừng hực tia sáng bảy sắc chuyển hóa thành, chỉ còn chút nhỏ nữa vẫn chưa chuyển hóa thành công.

Mà lúc này, trên không trung lôi lôi kiếp đã giáng xuống luồng thứ tư!

Lôi kiếp lúc này đã to như một thùng nước, uốn lượn từ trên không trung xuống, hung hăng đánh mạnh vào màn hào quang, cái lồng sáng vàng kia vì lúc trước ngăn ba luồng lôi kiếp vốn đã lung lay sắp đổ, lúc này đây cũng không chịu nổi nữa, dưới lôi kiếp giáng xuống trong nháy mắt, lóc lên mạnh liệt mấy cái, sau đó ầm một cái, vỡ vụn ra, hóa thành luồng sáng vàng biến mất hoàn toàn.

Mà ngay lúc lồng sáng vàng vỡ vụn trong nháy mắt, Lâm Nguyệt giờ tay thon lên điểm, một luồng sáng màu hồng từ trên người nàng bùng lên, hình thành một quang sáng ngược úp lại, khó khăn lắm mới ngăn cản được lôi kiếp đánh xuống.

Mà ngay lúc ngăn được lôi kiếp thứ ba thứ tư trong nháy mắt, tia hào quang cuối cùng cũng hoàn toàn được nguyên anh Lâm Nguyệt hấp thu, dưới ánh hòa quang tiêu tán trong nháy mắt, nguyên anh bùng phát ra bảy tia sáng cực kỳ chói mắt, điều đó có nghĩa là đã chuyển hóa thành công hoàn toàn!

Mà tại thời khắc đó, Lâm Nguyệt thực sự đã bước chân vào ngưỡng cửa hóa thân, trở thành một tu sĩ hóa thân chân chính!

Nguyên anh chuyển hóa hoàn toàn trong nháy mắt, linh lực bốn phía, lập tức điên cuồng vọt tới, cứ như một quang hồ dán đặc quánh bọc lấy nguyên anh vậy, ngay sau đó, hai tay nguyên anh từ từ giờ lên, trong tay nhéo động một linh quyết cực kỳ phức tạp.

Theo động tác đó, bảy tia sáng trong người nguyên anh càng ngày càng sáng, sáng tới chói mắt, thân thể đó dần trở nên trong suốt, dần biến mất, cuối cùng hóa thành một luồng sáng bảy màu, lại lần nữa bắn thẳng vào trong đan điền của Lâm Nguyệt!

Nguyên anh chuyển hóa, hóa thân cảnh!

Đỉnh đầu, đột lôi kiếp thứ nhất hóa thành sét rồng khổng lồ, gầm thét xuống, cả khối thiên địa run rẩy!

Lâm Nguyệt mở bừng hai mắt ra, trong mắt bắn ra hai luồng sáng chói, ánh sáng đó cứ bắn thẳng về phía đỉnh đầu, rồi nhanh chóng thu lại hoàn toàn, lại khôi phục lại trong suốt, chỉ thấy nàng hừ lạnh một cái, ngay khi lôi kiếp giáng xuống trong nháy mắt, hai tay vừa nhấc, đẩy mạnh lên trên!

Một tiếng nổ ầm vang lên, màn sáng màu hồng hoàn toàn bị đánh trúng tan tành, khối sét khổng lồ đó bay thẳng về phía Lâm Nguyệt, đụng mạnh vào song chướng Lâm Nguyệt đẩy tới!

Lôi kiếp thứ bảy, bị Lâm Nguyệt đánh lui thành công, nhưng giờ phút này, trận pháp nàng bày ra trong động phủ cũng bị lôi kiếp phá hủy hoàn toàn.

Lâm Nguyệt chậm rãi đứng lên từ trong đông đồ nát, ngửa đầu lạnh lùng nhìn kiếp vân đề xuống trên không trung, trong mắt càng tỏa ra lạnh lẽo.

Chi kiếp hóa thân tổng cộng có chín luồng, được gọi là chín luồng lôi kiếp, hiện giờ nàng đã thành công đỡ được bảy luồng, còn hai luồng nữa! Mà hai luồng này mới có uy lực lớn nhất, cũng là chi kiếp nguy hiểm nhất!

Quả nhiên, ngay sau khi Lâm Nguyệt đỡ lôi kiếp thứ bảy xong, rất nhanh kiếp nạn trên không lại bắt đầu tuôn ra, mây đen chung quanh không ngừng vọt tới, ngưng tụ toàn bộ một chỗ, ngay giữa trung tâm tại kiếp, mờ hồ xuất hiện luồng sáng đỏ như máu!

Lôi kiếp huyết lôi!

Ngay lúc luồng sáng đỏ xuất hiện chớp mắt, cả đất trời ngập tràn thiên uy nồng nặc, dưới luồng thiên uy đó, vạn vạn trên thế gian gần như đang run rẩy, thiên uy không thể đối chọi, uy lực như thế, coi như sinh linh trên thế gian bị gạt bỏ hoàn toàn!

Cứ việc Lâm Nguyệt đối với lôi kiếp lần này đã có chuẩn bị, song giờ phút này thấy mà kiếp vân đỏ như máu kia, vẫn không tìm được kinh hãi!

Nàng đã đột phá hóa thân thành công, thực sự đã đề cao hơn trước không biết bao nhiêu lần, song giờ phút này đối mặt với trận uy áp ép xuống, vẫn có cảm giác bản thân nhỏ bé vô cùng, cứ như dưới con uy áp thiên cổ này, nàng vốn chẳng cách nào phản kháng nổi, thậm chí cả chút tâm tư phản kháng cũng không!

Giống như mình chỉ là một con kiến nhỏ, đối phương có thể nghiền nát mình thành phần lúc nào không biết! Một kiếp này, nàng chẳng cách nào ngăn nổi!

Sắc mặt Lâm Nguyệt lạnh băng, trong mắt chợt lóe lên tia tàn nhẫn, tay phải đặt trên mu tay trái, một luồng sáng năm màu chợt bùng lên trong nháy mắt, ngưng tụ thành một thanh kiếm tiên có năm màu!

Lưỡi đao phượng hoàng, chính là tất cả những mảnh vụn tiên khí mà năm đó Lâm Nguyệt thu thập dung hợp lại thành tiên khí, cũng là thứ công kích mạnh nhất của nàng hiện giờ! Mà giờ khắc này, Lâm Nguyệt định dùng lưỡi đao phượng hoàng, phá tan kiếp nạn thứ tám này!

Ngay khi lưỡi đao phượng hoàng xuất hiện trong nháy mắt, lời kiếp máu đỏ trên bầu trời cũng đã ngưng tụ thành công, chỉ thấy trên bầu trời, từng đợt sáng đỏ, từng đợt ánh sáng đỏ như máu tụ thành một con rồng sét to thô, gầm thét từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng xuống lâm Nguyệt!

Mà ngay lúc rồng sét máu đỏ giáng xuống trong nháy mắt, tay Lâm Nguyệt cầm chặt lưỡi đao phượng hoàng, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, trong mắt chẳng có chút tia máu nào, chỉ tỏa ra từng đợt sáng lạnh lẽo khiến người ta run rẩy.

Ngay lúc lưỡi đao phượng hoàng bỏ ra nháy mắt, linh lực trong cơ thể điên cuồng hấp thu, theo linh lực trên lưỡi đao phượng hoàng tụ lại càng nhiều, trên thân kiếm ánh lên tia sáng cực kỳ chói mắt, một lực lượng khiến người ta khó thở bùng phát trong chớp mắt, tạo thành một con lốc xoáy năm màu kinh người, lốc xoáy năm màu đó ẩn giấu từng đợt kiếm khí, đập thẳng vào mặt lời kiếp chém tới!

Một kiếm Lâm Nguyệt bỏ ra này, sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt, từng tia máu trào ra từ khoe miệng. Oai tiên khí, không ai ngăn nổi, tức là cũng ngang ngửa với đối mặt thiên kiếp!

Ngay lúc Lâm Nguyệt bỏ ra một kiếm, kiếm khí cùng lời kiếp đụng thẳng vào nhau phát ra từng đợt nổ ầm ầm, kiếm khí ngất trời, trực tiếp chém con rồng sét thành hai khúc, nhưng kiếp lời dù vẫn đánh tới trên người Lâm Nguyệt song uy lực của nó đã giảm một nửa, Lâm Nguyệt miễn cưỡng chống đỡ.

Một tiếng nổ ầm vang lên, đem tới lời kiếp đánh thẳng lên người Lâm Nguyệt, chỗ Lâm Nguyệt đứng bị biến thành một hố lớn.

Phốc! Thân hình Lâm Nguyệt hơi lung lay lắc lư, phun mạnh một ngụm máu ra, giờ phút này thoát nhìn nàng trông cực kỳ chật vật, toàn thân cháy đen, luồng sấm sét cắt lên người thành từng vết thương, mười tươi trào ra, nhưng thân hình nàng vẫn đứng thẳng, không có tí khuất phục!

Lâm Nguyệt nhìn chăm chăm vào kiếp vân trên không trung, trong mắt càng lóe sáng hơn, nàng cầm chặt lưỡi đao phượng hoàng trên tay, khẽ run lên.

Uy lực tiên khí quả nhiên đủ cường đại, song linh lực tiêu hao cực khủng không cách nào kìm được, một kích vừa rồi kia, thế mà làm tiêu hao phần lớn linh lực trong cơ thể nàng, mà một kích này cũng khó khăn lắm mới ngăn cản được lời kiếp thôi, thậm chí còn khiến nàng bị thương không nhẹ!

Vẫn còn có lời kiếp cuối cùng nữa! Nhưng lưỡi đao phượng hoàng này lại không thể dùng nữa rồi!

Trong mắt Lâm Nguyệt càng lóe sáng, tay vừa động, lưỡi đao phượng hoàng hóa thành một đường viền rơi xuống cổ tay nàng, đầu ngón tay nàng vừa động, một bình ngọc con xuất hiện, Lâm Nguyệt chẳng chút do dự, trực tiếp lấy viên phá kiếp nạn ra dùng!

Lúc đan dược vào tới miệng, trong nháy mắt hoàn tan ngay trong cơ thể thành, vòa lúc đan dược hòa tan trong nháy mắt, một linh lực khổng lồ đầy sức sống sôi trào, bộc phát trong cơ thể nàng, mà linh lực lúc nàng bị tiêu hao trong nháy mắt khôi phục hoàn toàn, vết thương trên người cũng băng mất thường nhìn thấy khôi phục rất nhanh như cũ!

Mà vào lúc này đạo lời kiếp cuối cùng, trong tiếng sét gầm thét cuối cùng, cũng trút xuống! Lúc này, Lâm Nguyệt không tránh, thậm chí cũng chẳng có ý phản kháng, nàng khoanh chân ngồi xuống, hai tay捏 động linh quyết, hai mắt chậm rãi nhắm lại, rõ ràng ở trạng thái cứ mặc cho đánh xuống.

Nếu giờ phút này mà có người ở đây, chỉ sợ cho là Lâm Nguyệt bị điên rồi! Nên biết, lời kiếp thứ chín này, còn có uy lực nhất trong các luồng sét, càng gần cuối, uy lực lời kiếp càng lớn.

Từ xưa đến nay, có biết bao tu sĩ đang lúc độ kiếp, bị tầng tầng lớp lớp lời kiếp đánh đến hồn bay phách tán, còn Lâm Nguyệt thì cứ vậy chẳng phòng ngực gì, cũng không có ý tránh, quả thật là tự tìm cái chết!

Nhưng Lâm Nguyệt tự tìm cái chết sao? Rõ ràng không phải vậy. Sở dĩ nàng dám lấy trứng trời lời kiếp thứ chín đó hoàn toàn là bởi nàng có loại đan phá kiếp nạn.

Loại đan phá kiếp nạn này là loại linh đan giúp tu sĩ ngăn cản lời kiếp, tác dụng đó chẳng những ngăn được lời kiếp, mà khiến cho lời kiếp không cách nào làm người uống linh đan bị thương được, thậm chí được lực của nó còn có thể trợ giúp tu sĩ hấp thu lời kiếp, hóa thành tác dụng lực lượng của bản thân.

Hơn nữa còn có chút tu sĩ lúc uống đan dược phá kiếp nạn, có thể lúc đang độ kiếp, dưới tác dụng của đan dược, tiến hành tẩy tủy lần hai!

Vào lúc tu sĩ độ kiếp, có thể mượn lời kiếp tẩy tủy, điểm này gần như ai ai cũng biết rõ, song uy lực của lời kiếp chẳng có mấy ai ngăn cản nổi, với tu sĩ khác mà nói, có thể thành công vượt qua thiên kiếp, đã vô cùng may mắn rồi, đâu còn nghĩ tới chuyện hấp thu lời kiếp để tẩy tủy nữa chứ?

Hơn nữa, lời kiếp này cũng không phải vô dụng, không cần thận chỉ sợ sẽ tan thành mây khói, vì thế cứ việc ai cũng biết có thể hấp thu lời kiếp để tẩy tủy có tác dụng lớn, song từ xưa tới nay, lại chẳng có mấy ai dám nếm thử.

Hoặc đã từng có, nhưng những người đó cũng không thành công, cuối cùng toàn bộ đều chết dưới thiên kiếp.

Mà Lâm Nguyệt làm vậy, cũng không nắm chắc mười phần, song nàng vẫn cứ chọn con đường này!

Nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc mình có thể gánh nổi một kiếp này, dù sao ngoại trừ nàng uống viên phá kiếp nạn ra, trong thân thể nàng còn có huyết mạch thần tộc nữa, lại còn có thần cách đã ngưng tụ thành!

Chỉ với những thứ này, nàng tin, nàng tuyệt đối có thể gánh qua kiếp này! Không thể không nói, giờ phút này tâm tính Lâm Nguyệt cực kỳ điên cuồng,

thậm chí còn liều lĩnh, hoàn toàn chẳng có bất cứ cảm giác nào!

Không thành công, thì xả thân!

Ầm ầm!

Một kiếp cuối cùng, cuối cùng cũng giáng xuống, sấm sét màu máu như thủy triều trào lên mãnh liệt mà đến, bao phủ Lâm Nguyệt hoàn toàn!

Mà ngay lúc lôi kiếp đến trong nháy mắt, trên da thịt Lâm Nguyệt hiện ra luồng sáng trắng như sữa, từng luồng sấm sét như rắn kia cứ du tẩu trên da thịt nàng không ngừng, không ngừng phá hủy kinh mạch của nàng, khiến kinh mạch toàn thân nàng vỡ vụn từng đoạn.

Kinh mạch vỡ vụn thống khổ, khiến Lâm Nguyệt phát ra tiếng kêu thê lương, rồi rất nhanh, nơi đan điền đó dâng lên luồng khí mát lạnh, luồng khí đó chạy dọc theo kinh mạch du động, đi qua đâu thì kinh mạch bị xé rách thống khổ dần biến mất, kinh mạch lại lần nữa khôi phục như ban đầu.

Nhưng kinh mạch được chữa trị lại nhanh chóng bị từng luồng sấm sét phá hủy, phá hủy rồi lại chữa trị, chữa trị rồi lại bị phá hủy.

Cứ liên tục như thế, lại khiến Lâm Nguyệt lâm vào thống khổ tột độ, dưới cơn xé rách không lồ, da thịt nàng cứ nổ ra từng khúc, máu tươi chảy ra, rồi lại nhanh chóng biến thành người máu.

Nhưng trong cơ thể nàng, lại xảy ra thay đổi cực lớn, bị luồng lôi điện tẩy rửa qua gân cốt kinh mạch, cứ như chiếm được sức sống mới, gân cốt ban đầu vốn chưa đầy tạp chất, cũng bị luồng sấm sét kia hóa thành tro bụi hoàn toàn, cặn kèm máu tươi cứ trào ra bên ngoài.

Mà tạp chất trong gân cốt bị loại sạch hoàn toàn càng trở nên bền bỉ hơn, tỏa ra một luồng sáng trắng như ngọc.

Cứ thế không biết qua bao lâu, lâu tới mức Lâm Nguyệt gần như không đỡ nổi nữa, được lực của đan phá kiếp nạn sắp hết, sấm sét cuối cùng như thủy triều đỏ cuối cùng được Lâm Nguyệt hấp thu vào trong cơ thể hoàn toàn.

Mà kiếp vân trên không trung, phát ra trận gầm thét không cam lòng, tiêu tán dần, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Cả vùng trời bao la, lại khôi phục lại sáng rực như cũ, không một gợn mây.

Trong nháy mắt mây tan mưa tạnh, gió nhẹ phe phẩy, mọi thứ hài hòa, nếu không phải khắp nơi còn rải rác đồng hoang tàn bừa bộn thì vốn chẳng có ai tin ở đây vừa trải qua một trận nguy hiểm cực kỳ, cảnh tranh đấu sống chết giữa người và trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Tuyệt Vực

Hai mươi năm sau.

Giới tu chân La Châu, đã rất gần biên cảnh Thái Châu, Lâm Nguyệt ở giữa rừng núi hoang vu không bóng người từ từ đi tới. Hai mươi năm trước hành động một lần nàng bé quan đột phá hóa thân, hơn nữa còn thành công lợi dụng đan phá kiếp nạn, thành công vượt qua thiên kiếp.

Nhưng nàng đúng là vẫn coi thường uy lực của thiên kiếp, cứ việc trong người nàng có huyết mạch thần tộc, lại còn có thần cách hộ thân nữa, thêm cả được lực của đan phá kiếp nạn, song dưới tầng tầng lớp lớp phòng hộ đó, chỉ kiếp huyết lôi vẫn khiến nàng bị thương nặng! nàng đánh giá hiệu quả đan phá kiếp nạn quá cao, đánh giá sai cả uy lực của kiếp lôi, năm đó nàng vì muốn đạt được hiệu quả kiếp lôi tẩy tủy, đã tự thân lấy máu thịt bản thân chống chọi với lôi kiếp, từ đó cứ việc thân thể nàng biến thái hơn tu sĩ khác rất nhiều nhưng vẫn khó có thể ngăn cản được uy lực của lôi kiếp.

Hơn nữa đan phá kiếp nạn vốn có hiệu quả thu lôi kiếp thành lực lượng bản thân, nhưng đạo lôi kiếp cuối cùng đó gần như nàng đã hấp thu vào trong cơ thể toàn bộ, vốn là nếu nàng có thể luyện hóa lôi kiếp này hoàn toàn, dĩ nhiên là một chuyện tốt, nhưng lôi kiếp có tính hủy diệt sát thương cực mạnh, lúc ấy bản thân nàng đã bị thương nặng, trong khoảng thời gian ngắn vốn không cách nào chuyển hóa được những lôi kiếp kia, vì thế nàng bị ép tới mức không thể không chọn bé quan!

Bởi vì số lượng lôi kiếp nàng hấp thu quá mức khổng lồ, khiến lần bé quan này ước chừng qua mất chừng hai mươi năm, lại hận chính là, trải qua hai mươi năm bé quan luyện hóa, nàng mới miễn cưỡng ép lôi kiếp kia xuống mà thôi, vốn không cách nào đem luyện hóa hoàn toàn được.

Nếu nàng muốn luyện hóa toàn bộ lôi kiếp trong cơ thể, thì nhất định phải mượn ngoại lực, rơi vào đường cùng, Lâm Nguyệt chỉ đành cố ép lôi kiếp xuống, bản thân xuất quan, đi tìm cách giải quyết.

Nàng tra xét toàn bộ tài liệu thượng cổ, biết có một loại linh đan khiêu hóa lôi có thể giúp tu sĩ luyện hóa kiếp lôi, mà hóa lôi đan này là loại đan được không thể thiếu được của tu sĩ có linh căn lôi tu luyện, hóa lôi đan này có thể trợ giúp tu sĩ luyện hóa lôi kiếp trong cơ thể, hơn nữa còn chuyển hóa thành

lực lượng bản thân.

Nhưng tài liệu luyện chế hóa lôi đan cực kỳ phức tạp, phần lớn linh thảo trong đó chỉ có trong nhấn không gian của Lâm Nguyệt, nhưng lại có ba vị linh dược Lâm Nguyệt lại không có.

Nhưng may là ba vị linh dược này cũng không tính là vật quý hiếm gì, trong đó cáo hai vị cũng thường thấy trong giới tu chân, sau khi Lâm Nguyệt xuất quan, nhanh chóng đi tìm ngay, ngược lại thứ cuối cùng mới là thứ cực kỳ hiếm thấy ở giới tu chân, Lâm Nguyệt cũng chỉ nghe đồn gần đây có được manh mối duy nhất.

Vị linh dược cuối cùng này thực ra là cô bích tuyết sinh trưởng trong đồng tuyết giá lạnh, mà toàn bộ giới tu chân, cũng chỉ có biên cảnh cực bắc giao giới giữa Thái Châu và La Châu mới thấy xuất hiện qua.

Vì thể hiện giờ lâm Nguyệt xuất hiện ở tại vùng núi giá lạnh hoang vu này. Chậm rãi đi trên núi đọng tuyết dày, thần thức khổng lồ của Lâm Nguyệt như thủy triều tản ra, nòng tới vùng đất giá lạnh hoang vu này đã hơn mười ngày, trong mười ngày này, nòng lại mãi vẫn không tìm thấy tung tích cô bích tuyết đầu.

NHưng hiện giờ tâm cảnh Lâm Nguyệt đã lên tới cảnh giới nhất định, dĩ nhiên không vì không tìm được linh thảo mà thấy bất an nôn nóng, ngược lại giống như bây giờ chậm rãi bước trên núi khiến cho tâm cảnh nòng khoáng đạt không ít, luồng khí buồn bực tuôn ra cũng tiêu tán đi rất nhiều.

Lợi dụng thần thức tản ra cẩn thận quét mỗi một lượt trong rừng núi, gần như chỗ nào có linh thảo sinh sống thích hợp thì Lâm Nguyệt đều không bỏ qua, mà ngay lúc thần trí nòng quét qua một khe núi nhỏ ở cách đó không xa, cảm giác được linh khí rất nhỏ bắt ổn.

Trong nội tâm Lâm Nguyệt động dậy, định cất bước đi qua, đột nhiên ánh mắt nòng ngưng tụ nhìn về phía bầu trời xa xăm. Mà lúc nòng ngẩng đầu trong nháy mắt, từ xa trên bầu trời đột nhiên có mấy luồng độn quang bay tới, mấy luồng độn quang đó khi nhìn thấy Lâm Nguyệt, động tác đột nhiên ngưng lại, lập tức đổi hướng, bay về phía Lâm Nguyệt.

Chỉ thấy mấy luồng sáng chợt lóe qua, trong chớp mắt thấy có bốn năm tu sĩ trẻ tuổi, hạ xuống nhanh chóng, hơn nữa gần như có ý vây lâm Nguyệt lại, ánh mắt mấy người này nhìn về phía Lâm Nguyệt kỳ lạ.

Mà trong những người này, bắt mắt nhất chính là một thanh niên, dung mạo vị thanh niên kia tuấn mĩ, thoát nhìn có vẻ rất thư sinh yếu đuối, nhưng một thân tu sĩ đã lên tới cảnh giới Kim Đan hậu kỳ, tu vi cực kỳ không tầm thường.

Thanh niên này mặc áo bào trắng giống những người khác, điểm khác duy nhất chính là ở vật áo của hắn, dùng chỉ thêu một hình cây cỏ, rõ ràng đã phân biệt thân phận hắn khác người khác.

Áo trắng mấy người này tung bay, phi kiếm dưới chân tỏa ra một luồng linh lực xanh biếc toàn thân, thoát nhìn rất có phong độ của đệ tử danh môn chính phái.

Lúc này thanh niên nam tử kia dùng ánh mắt hoài nghi, lạnh lùng nhìn thẳng Lâm Nguyệt, lạnh giọng hỏi, “Người là ai? Tại sao xuất hiện ở đây?”

Lâm Nguyệt nhướng nhướng mày, nói thần nhiên, “Tiểu nữ tử chẳng qua chỉ là một tán tu, tới đây là tìm một linh dược mà thôi”

Lâm Nguyệt thấy mấy người này mặc dù có thần sắc đề phòng mình, song không có sát ý, lạnh nhạt nói ra mục đích chuyến đi này của mình.

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói, trên mặt thanh niên nam tử khẽ ngưng chút, rồi nói, “Chúng ta là Đệ tử Tuyệt Kiếm môn, đây Tuyệt vực này thuộc về cấm địa chúng ta quản lý, vì tiên tử đột nhiên xâm nhập, vì thế mới hỏi thăm trước, nếu có đường đột, mong tiên tử thông cảm cho”

“Không sao, ta nhất thời xông lầm cấm địa quý phái, định rời đi, cũng là hiểu lầm thôi” Thần sắc lâm Nguyệt trong veo nói ra lạnh lùng.

Lâm Nguyệt vì muốn loại bỏ chút phiền toái không cần thiết, sau khi xuất quan, liên tục dùng pháp thuật che giấu dung mạo của mình, nòng bây giờ thoát nhìn chẳng qua nữ một nữ tu thanh tú đơn giản, cũng chẳng có chỗ nào thần kỳ cả, vì thế nam thanh niên kia cũng tin mấy phần với lời nòng.

Về mặt nam thanh niên kia lập tức tỏa ra hòa hoãn, nói, “Tiên tử đến Tuyệt Vực là vì tìm kiếm linh dược ư? Không rõ tiên tử muốn tìm linh dược gì, có tiện nói ra nghe không, ta thừa nhỏ sống tại vùng Tuyệt Vực này, biết đâu có thể giúp tiên tử được”

Nghe thấy lời nam thanh niên nói, trong lòng lâm Nguyệt hơi động chút, ngược lại cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng, “Vậy thì đa tạ, không rõ các vị đạo hữu có biết, có nghe qua loại cô bích tuyết không? Tiểu muội chuyến này đi đúng là tìm vật này vậy”

Mặc dù cô bích tuyết là vật cực hiếm trong giới tu chân, nhưng cũng không phải là vật cần thiết gì, vì thế Lâm Nguyệt chẳng có ý giấu diếm.

“Cô bích tuyết ư?” Nam thanh niên hơi ngần ra, song nhanh chóng nói ngay, “Hóa ra tiên tử muốn tìm là cô bích tuyết, chẳng trách mà tới Tuyệt Vực, nhưng mặc dù cô bích tuyết này cũng chẳng phải là vật gì quý hiếm lắm, nhưng cũng là vật cực kỳ khó tìm, cô bích tuyết năm mươi năm mới trưởng thành, năm nay đúng là thời gian cô bích tuyết trưởng thành, chỉ là tiên tử tới chậm một bước rồi, vào một tháng trước, cô bích tuyết đã có người hái, hiện giờ tiên tử nghĩ muốn có được sợ không thể rồi”

Lâm Nguyệt nghe thấy lời nam tử nói, bất giác nhíu nhíu mày. Nòng cũng không nghi ngờ đối phương nói dối, bởi vì quả thật cô bích tuyết không tính là linh thảo trân quý gì, mà bây giờ có rất ít tu sĩ dùng tới, vì thế nam thanh niên này cũng không cần đến mức nói dối nòng.

Chỉ là nàng không ngờ cô bích tuyết cũng bị người ta hái trước một bước, mà không có cô bích tuyết, nàng chẳng cách nào luyện được hóa lôi đan, từ đó, cũng có chút phiền phức!

Dù sao những kiếp lôi đó trong người nàng cũng giống như quả bom hẹn giờ trong người nàng vậy, chẳng rõ sẽ phát nổ lúc nào, nếu nàng không có cách nào ép những lôi kiếp kia xuống, chỉ sợ nàng có thể nổ tung nguy hiểm.

Có lẽ thấy sắc mặt Lâm Nguyệt không tốt, nam thanh niên do dự chút lại nói, “Người lấy được cô bích tuyết, chắc cũng không dùng được, nếu tiên tử muốn mà nói, có thể nửa tháng sau tới tham gia buổi đấu giá Tuyết Vực, đến lúc đó, biết đâu chừng tiên tử có thể lấy được như ý cũng nên!”

Nói xong, nam thanh niên kia ngừng chút, lại chụp từ trong túi đồ ra, lấy một ngọc bài bằng bàn tay ném cho Lâm Nguyệt, lại bảo, “Đây là ngọc bài thân phận tham gia buổi đấu giá, đến lúc đó tiên tử có thể dùng ngọc bài này đi Tuyết vực tham gia đấu giá, tại hạ tên là Từ Ly Thanh, là đệ tử Tuyết kiếm môn, đến lúc đó biết đâu chừng có cơ hội gặp tiên tử, hôm nay tại hạ còn có chuyện quan trọng, cứ vậy xin từ biệt!”

Nói xong, nam thanh niên ôm quyền thi lễ Lâm Nguyệt một cái, sau đó liền cùng mấy người ngự kiếm rời đi.

Đội đám người hần đi rồi, lúc này lâm Nguyệt mới nhìn lướt qua ngọc bài trên tay, ngón tay vừa động, đem ngọc bài cất kỹ, cũng không ở lại lâu, trực tiếp xuất Hương lưôi đao ra, rời khỏi dãy núi này.

Bất kể tu sĩ Từ Ly Thanh có mục đích gì, vì sao lại đưa ngọc bào cho nàng tham gia đấu giá, nhưng cô bích tuyết đã bị người ta hái đi là thật, vậy theo lời Từ Ly Thanh nói buổi đấu giá đó nàng cũng không phải đi lấy được vận khí!

Vì quen thuộc địa hình, cũng vì buổi đấu giá nửa tháng nữa, Lâm Nguyệt quyết định đi bộ tới thành Tuyết Vực, thuận tiện mua chút tài liệu khác luyện chế hóa lôi đan.

Sau nửa canh giờ, bóng Lâm Nguyệt xuất hiện ở trên thành Tuyết Vực, nàng không chút do dự, ngay khi cửa thành hạ thẳng xuống, sau đó thần sắc lạnh nhạt bước vào thành.

Thành Tuyết Vực, mặc dù vẫn kém thành lớn La Châu phần thịnh nhưng cũng có một quang cảnh không khác lắm.

Thành Tuyết Vực xây dựng ở giữa giao giới thành La Châu và Thái Châu là thành thị cho người tu chân giao thiệp, bất luận kiến trúc hay quần áo tu sĩ ở đây đều hơi khác.

Nhiệt độ ở đây rất thấp, quanh năm tuyết rơi, giá lạnh vô cùng, vì thế phần lớn tu sĩ ở đây đều lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, lợi dụng khối băng lớn để kiến tạo thành, vì thế toàn bộ thành Tuyết Vực thật ra có thể nói là thành thị băng đá chân chính. Tượng đá óng ánh trong suốt đó, dưới ánh nắng mặt trời rọi chiếu, sáng lấp lánh, sắc sở lóa mắt, thoát nhìn mỹ lệ vô cùng.

Mặc dù Lâm Nguyệt đã trở thành tu sĩ rất lâu rồi, nhưng cũng đã từng thấy không ít cảnh sắc nhân gian tráng lệ, nhưng vừa nhìn thấy tòa băng thành to lớn vô cùng này vẫn kinh ngạc mãi.

Song nàng nhanh chóng thu lại thần sắc, đi theo dòng người tới ngã tư đường, thoát nhìn cũng chẳng khác các tu sĩ khác là mấy, chỉ khác duy nhất đó là cách ăn mặc trên người nàng.

Lâm Nguyệt với quần áo thời gian qua rất thích đơn giản, song tu sĩ ở địa bàn Tuyết Vực lại thích mặc những bộ y phục điểm lệ, hoặc là màu trắng tinh khôi, hoặc là màu áo xanh đỏ tím vàng gì đó.

Vì thế đi giữa một đám quần áo điểm lệ, hoặc một đám người mặc quần áo trắng phau, Lâm Nguyệt một bộ áo vải màu xanh lại cực kỳ dễ thấy nhất, song Lâm Nguyệt cũng không để ý cho lắm.

Đi dạo trên ngã tư đường một lúc, Lâm Nguyệt không đi nữa mà chọn mấy cửa hàng nhìn có vẻ làm ăn được, tiến vào đi sưu tập một số nguyên liệu luyện đan, tới khi các nguyên liệu đã thu thập được khá, lúc này Lâm Nguyệt mới chậm chậm rời khỏi thành Tuyết Vực.

Trong thành Tuyết vực dĩ nhiên là có khách sạn cho các tu sĩ dừng chân, nhưng Lâm Nguyệt lại vẫn không có thói quen nghỉ ở trong căn phòng băng trong suốt đó, mặc dù nàng biết rõ, thực ra phòng băng đó cũng không phải trong suốt thật sự, nhưng nàng vẫn không quen, ở trong một phòng băng sáng loáng như thế khiến cho nàng có cảm giác mất an toàn.

Vì thế nàng nguyện đi ra bên ngoài đào một cái hố, cũng không muốn ở lại thành Tuyết Vực, để tự mình tìm phiền phức làm gì.

Sau khi rời khỏi thành Tuyết Vực, Lâm Nguyệt bay thẳng một mạch về phía đông, đi tới một nơi khá vắng vẻ, lúc này mới hạ xuống. Nhưng còn đang đứng trên tuyết, Lâm Nguyệt cũng không mở động phủ ngay, mà cười lạnh một cái, đầu ngón tay vừa động, hương lưôi đao đã xuất hiện trong nháy mắt, đánh mạnh về phía mặt đất đằng trước!

Tốc độ Lâm Nguyệt cực nhanh, hương lưôi đao trong tay trong nháy mắt bỏ mạnh về mặt đất, chỉ nghe ầm một tiếng, trên mặt đất vốn đọng đầy tuyết đã bị nàng bổ thành một khe sâu, bắn ra một bóng người chặt vật dính đầy bùn tuyết, chặt vật lăn trên đất một vòng, rồi mới đứng lên chưa kịp hoàn hồn nhìn Lâm Nguyệt.

“Người là ai? Vì sao lại lén lút theo dõi ta?” Lâm Nguyệt nhìn người này, lạnh giọng hỏi.

Người đó là một thanh niên hai mươi tuổi, tướng mạo bi ối, đôi mắt xảo quyết lẫn tròn, khoát tay có vẻ hoảng loạn, vừa cười vừa nói, “Vị tiên tử này,

người đừng có hiểu lầm, đừng hiểu lầm nha!”

Nói xong, người đó lại vội vàng giải thích, “Tại hạ là Tiền Phú, cũng không phải cố ý đi theo tiên tử, chuyện này thật ra là hiểu lầm thôi, trước đó sau khi ta rời khỏi thành Tuyệt vực, trên đường đi bị người đuổi giết, ta vội ẩn nấp, vừa đứng tới chỗ này, lại ngẫu nhiên gặp được tiên tử, ta thật sự không phải cố ý đâu...”

Thần sắc Lâm Nguyệt lãnh đạm nhìn thanh niên bô ô kia một cái, cũng không nói gì, cũng chẳng để ý gì tới đối phương, trực tiếp đi lướt qua người đó tiến lên phía trước.

Tu sĩ tên Tiền Phú kia nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Nguyệt, trông mắt đảo nhanh, vội vã đi theo, hơn nữa còn ngượng ngùng cười hỏi, “Tiên tử, người thuộc môn phái nào thế, ta là đệ tử của phái Thiên Hồng”

Thấy kẻ này mặt dày đi theo, lòng mảy Lâm Nguyệt khê cau chặt lại, đột nhiên ném hương lưởi dao trong tay ra, bước lên bay vọt lên phía trước, hoàn toàn không để ý tới Tiền Phú ở đằng sau.

Tiền Phú nhìn theo bóng lưng Lâm Nguyệt một cái, cười lạnh, song mặt ngoài vẫn lạnh te, hần chớp lấy túi đồ, rút một thanh phi kiếm ra, hóa thành độn quang đuổi cực nhanh theo Lâm Nguyệt.

Hắn rất nhanh đã đuổi kịp Lâm Nguyệt, cũng bắt kẻ sắc mặt lạnh băng kia của Lâm Nguyệt, lại tiếp tục mở miệng nói, “Tiên tử, nhìn hướng người đi, là đi Tuyệt lâm cốc sao? Nếu là vậy, hay chúng ta cùng đi được không? Còn nữa, nghe nói buổi đấu giá ở thành Tuyệt vực nửa tháng nữa mới bắt đầu, chẳng biết tiên tử có hứng thú không? Nghe nói, trên hội đấu giá lần này có không ít thứ tốt đó!”

Tên này đúng là lảm lời! hơn nữa còn bụng dạ đen tối nữa!

Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, đột nhiên dừng phất lại trên không, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt đó lạnh băng, nhìn thẳng Tiền Phú cho tới khi hắn run lên, song ngay lúc hắn không kim được nữa định mở miệng nói, thì thấy Lâm Nguyệt đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười trong veo lạnh lùng ấy của Lâm Nguyệt khiến Tiền Phú thấy sợ hết hồn hết vía, đột nhiên hắn cảm giác được chút bất an trong lòng, song cảm giác ấy chỉ chợt lóe qua, rồi nhanh chóng bị hắn bỏ qua.

Nữ tu trước mắt này, thoạt nhìn chẳng qua là tu vi Kim Đan sơ kỳ thôi, hắn có gì mà phải sợ chứ? Cho dù đối phương có thực lực thì cũng không phải là đối thủ của hắn!

Hơn nữa, gần đây Tuyệt vực có vẻ không yên bình nữa, nữ tu có chút tư sắc càng ngày càng ít, nghĩ muốn chiếm được một lô đỉnh tốt cũng rất khó, hắn đã nãy tháng nay chẳng làm ăn được gì, giờ khó lắm mới gặp được một vị thoạt nhìn không tệ, sao đơn giản mà buông tha cho chứ?

Thêm nữa, vừa rồi ở trong thành Tuyệt vực hắn đã quan sát qua, nữ tu này chỉ có một mình, cũng không có đồng bạn, hơn nữa ra tay rất hào phóng, thứ tốt trong người không ít, nhất là pháp khí năng sử dụng nữa...

Nghĩ đến đây, Tiền Phú thấy lòng dao động, có chút kiên định hẳn lên, hơn nữa nhìn lướt qua hương lưởi dao mờ mịt dưới chân Lâm Nguyệt, trong mắt chợt lóe tia tham lam, nuốt nước bọt đánh ực, cười ngượng nói, “Tiên tử, người thấy đề nghị của tại hạ thế nào? Xem ra tiên tử vừa tới thành Tuyệt Vực không lâu, nên biết buổi đấu giá Tuyệt vực cũng không phải ai cũng có thể vào được, tất cả tu sĩ Kim Đan kỳ, đều phải có ngọc bài mới có thể đi vào, không có đăng cấp hạn chế chỉ dành cho tu sĩ trên nguyên anh thôi, tại hạ vừa lúc có ngọc bài mời, nếu tiên tử muốn đi, tại hạ có thể mang tiên tử đi vào...”

Lâm Nguyệt nghe Tiền Phú nói thế, trong mắt chợt lóe lên châm chọc, nhưng lại nhanh chóng cười bảo, “Nếu Tiên đạo hữu đã có lòng vậy, vậy xin làm phiền Tiên đạo hữu rồi. Dù sao buổi đấu giá ở Tuyệt Vực nổi tiếng đến thế, đúng lúc tiểu muội cũng muốn đi xem một chút”

Thấy Lâm Nguyệt đồng ý dễ dàng, tiền Phú bất giác ngẩn người, hắn còn cho là Lâm Nguyệt không để mắc câu, trong lòng đang nghĩ cách khuyên đối phương thế nào, ai ngờ đối phương thế mà lại đồng ý ngay, hơn nữa còn đồng ý sáng khoái như thế, thậm chí chẳng có tí tia do dự nào cả!

Nữ tu này, đến cùng là ngây thơ đơn thuần hay ngu xuẩn quá mức vậy nhỉ? Hay là nàng ấy đã có chỗ khác theo rồi?

Thái độ Lâm Nguyệt dứt khoát như thế khiến tiền Phú thấy ghen lòng, song hắn nhanh chóng phản ứng kịp, lập tức lộ ra nụ cười cực kỳ thành khẩn, nói, “Tại hạ đang lo một mình cô đơn tịch mịch kia kìa, nếu tiên tử đã có hứng thú, vậy dĩ nhiên chẳng còn gì tốt hơn! Đúng rồi, không rõ tiên tử xưng hô thế nào đây?”

“Ta tên Tử Nguyệt, là đệ tử Tuyệt Kiếm Môn”

Trên mặt Lâm Nguyệt lộ ra nụ cười nhẹ, dáng cười thoạt nhìn hồn nhiên không rành sự đời, hơn nữa bây giờ tướng mạo của Lâm Nguyệt thoạt nhìn cũng thanh tú, thấy Tiền Phú động tâm mãi, trong lòng vạch ra một kế hoạch, người tặng tới tận tay, mình có phải nên hưởng thụ một trận trước một phen rồi mới đem bán người đi hay không đây...

Song tiền Phú lại là kẻ vô cùng giao hoạt gian trá, hắn lại trở lại bình thường rất nhanh, con ngươi đảo đảo, chấp tay về phía Lâm Nguyệt, cười nói, “Hóa ra là tiên tử Tuyệt Kiếm Môn, thật sự là thất kính thất kính”

Nói đến đây, Tiền Phú ngừng lại chút, lại như lơ đãng nói ra, “Từ Tiên Tử, tại hạ nghe nói đại sư huynh Tuyệt Kiếm Môn các ngươi vốn là một thiên tài nha, tuổi chưa đến một trăm, tu vi đã đột phá Kim Đan hậu kỳ rồi, đúng rồi, ngươi là đệ tử Tuyệt Kiếm Môn, chắc phải biết đại sư huynh của các ngươi

chứ nhỉ? Hơn nữa, hần còn tên là gì nữa chứ?”

Tên này tâm tư cẩn thận thật, là định dò xét nàng sao? Trong lòng Lâm Nguyệt cười lạnh mãi, song trên mặt lại lộ ra ngưỡng mộ, nói, ‘Người nói hần là đại sư huynh Từ Ly Thanh chăng? Huynh ấy đích thực là thiên tài đệ nhất của Tuyết Kiếm môn ta đó’

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, ánh mắt Tiền Phú lóe lên, lộ ra nụ cười bùng ỉnhr, bảo, “Đúng đúng, chính là Từ Ly Thanh, nhưng mà, nói gì thì nói Từ Tiên Từ và Từ Ly Thanh có vẻ như có họ hàng hay sao đó, chẳng rõ tiên từ có quan hệ thế nào với Từ đạo hữu vậy?”

Lâm Nguyệt đơn giản cúi đầu, thoát nhìn có vẻ mất mát, nói, “Đó chẳng qua là ngẫu nhiên thôi! Ta chẳng qua chỉ là đệ tử ngoại môn của Tuyết Kiếm Môn, đâu có quan hệ gì với Từ sư huynh chứ”

Nghe thấy Lâm Nguyệt nói chẳng liên quan gì tới Từ Ly Thanh, hơn nữa chỉ là đệ tử ngoại môn của Tuyết Kiếm Môn, trong lòng tiền phú thờ phào nhẹ nhõm, cười nói, “Từ Ly Thanh đạo hữu mặc dù là thiên tài khó gặp trong vạn người, nhưng ta thấy tiên từ cũng không kém mà, nhìn tuổi của tiên từ, chắc cũng hơn trăm tuổi đi, hiện giờ tu vi tiên từ đã là Kim Đan kỳ rồi, tư chất như thế cũng rất khó gặp đó”

“Nói đến tư chất, Tiên đạo hữu cũng không kém là bao chẳng phải sao?” Lâm Nguyệt lạnh nhạt nói, nói xong còn nhìn Tiền Phú đầy thâm ý.

Tiền Phú cười ngượng hai tiếng, chẳng đáp lại Lâm Nguyệt, mà khéo léo chuyển lời nói, “Tiên từ, hướng đó không xa, lát nữa là tiến vào truyền tông trận của Tuyết Lâm cốc rồi”

“Thật không? Vậy chúng ta gia tăng tốc đi, nếu không lát nữa có thể muộn mất, ta cũng không muốn tiến vào Tuyết Lâm cốc tối đâu!”

Lâm Nguyệt nói, bay trên không tiến về trước, Tiền Phú dĩ nhiên đi theo nửa bước không rời, trong miệng như lơ đãng hỏi, “Tiên Từ, trong cốc Tuyết Lâm này nguy hiểm vô cùng, tiên từ cứ nhất định phải đi một mình vào sao?”

Sâu tận đáy lòng Lâm Nguyệt cười lạnh, mặt ngoài thì lại coi như chẳng có chút tâm cơ nào nói, “Lần này là ta tự mình rời môn phái, nghe nói trong cốc Tuyết lâm có Hoán Dung Linh Quả, ta muốn đi xem xem”

Nói xong, Lâm Nguyệt như hơi ngượng cúi đầu nhìn xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Sợ Hãi

Hoán Dung Linh Quả là loại linh quả có công hiệu dưỡng nhan, không không phải là vật trân quý cho lắm song rất được các nữ tu yêu thích.

Mặc dù tu sĩ giới tu chân vì muốn tăng tu vi lên mới có thể bảo trì được dung nhan không già, song cũng chỉ lùi lại thời gian già yếu đi mà thôi, về lâu dài, dung nhan cũng dần già đi, vì thế tồn tại của Hoán Dung Linh Quả với những tu sĩ thích làm đẹp đó cho dù tư chất không tốt mấy song lại cực kỳ trân quý.

Mà khi nghe thấy Lâm Nguyệt nói muốn đi Tuyết Lâm Cốc để tìm Hoán Dung Linh Quả, Tiền Phú cũng không nghi ngờ gì hết.

“Hóa ra tiên từ đi cốc Tuyết lâm là để tìm Linh Quả Hoán Dung, nhưng tiên từ cứ nhất định đi một mình thôi sao? Nghe nói dù là linh vật thiên địa nào cũng có yêu thú bảo vệ, chỉ với tu vi của tiên từ, chỉ sợ...”

Tiền Phú nói, lại còn giả vờ giả vịn nhìn Lâm Nguyệt một cái có vẻ như hơi lo lắng, trong mắt Lâm Nguyệt chợt lóe lên giễu cợt nhưng bên ngoài thì vẫn có vẻ lộ ra kinh hoàng, nói, “Hả? Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là ta đi gọi mấy vị sư huynh sư tỷ đồng môn đến được không?”

Thấy bộ dạng có vẻ hoảng loạn này của Lâm Nguyệt, trong lòng Tiền Phú cười lạnh, nói vội vàng, “Vậy chẳng phải lộ ra tiên từ lên xuống núi rồi đó sao? Giờ có gọi người thì chẳng phải lộ rồi ư?”

Nói đùa chắc, hần khó khăn lắm mới đụng phải một kẻ nai tơ, một nữ tu trông cũng coi khá được, sao lại đơn giản để cho những kẻ khác biết tới chuyện xấu của hần chứ?

Cái vị nữ tu tên Từ Nguyệt này, bất kể nàng ta nói thật hay giả, hôm nay nếu nàng ta đã gặp được Tiền Phú hần đây, thì đó là do chính nàng tự tìm lấy xui xẻo nhá!

Chỉ cần có thời cơ đợi một lát nữa, bắt được người rồi, đợi mình hưởng thụ đủ, rồi lại thần không biết quỷ không hay đem bán người đi, đến lúc đó chẳng nhẽ còn sợ Tuyết Kiếm Môn tìm tới tận nơi sao? Mà cho dù người Tuyết Kiếm Môn có đến cũng chẳng có tỷ chứng cứ nào hết!

Trong lòng tiền Phú thăm tính toán, mặt ngoài lại tỏ vẻ như cố gắng khuyên Lâm Nguyệt. Nếu đôi phương đã muốn diễn trò, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng sẽ không để đôi phương thất vọng, với tu vi hiện giờ của nàng, người giới tu chân có thể uy hiếp được tính mạng nàng thật sự cũng gần như không có, kể cả Từ Ngọc đạo quân có tới đây nàng cũng không sợ, huống chi kẻ giấu tu vi thực sự có đúng là một tu sĩ Kim Đan Hậu Kỳ hay không?

“Vậy thì phải làm sao?” Tay chân Lâm Nguyệt luống cuống nói ra, trong lòng lại thầm cười lạnh mãi, nàng đánh cuộc chút xem, tên Tiền Phú này đến cùng muốn làm gì?

Tiền Phú thấy Lâm Nguyệt cắn câu, trong lòng lập tức vui mừng, vội vàng vỗ vỗ vào một túi đựng đồ, lấy ra một linh phù thông tin ngay trước mặt Lâm Nguyệt, nói, “Từ tiền tử, hay là vậy, trong Tuyết Lâm cốc này thực sự hung hiểm vô cùng, cho dù cả tại hạ đi vào cùng tiền tử cũng sợ mà khó bảo toàn tính mạng, nếu nàng tin lời tại hạ nói, hay để tại hạ gọi thêm bằng hữu đến, bằng hữu tại hạ ở gần đây thôi, đợi huynh ấy tới, đến lúc đó ba người chúng ta cùng nhau đi vào thấy sao?”

Thần thức Lâm Nguyệt như thủy triều tràn ra, cách mấy chục dặm quả nhiên phát hiện ra một tu sĩ ở sát đó không xa không gần, nàng dùng thần thức quét qua tu sĩ đó một cái, thì phát hiện ra đôi phương cũng là một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, trong lòng bất giác hiểu được chủ ý của Tiền Phú là gì.

Tên này, đúng là hơi cẩn thận tý, đối phó với nàng chỉ vẹn vẹn là một Kim Đan sơ kỳ, có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ thì thôi đi, thế mà còn cần người khác trợ thủ nữa, xem ra nàng nên đánh cuộc xem tên này làm gì chút.

Nếu nàng thực sự là một nữ tu sĩ đơn độc Kim Đan sơ kỳ thì chỉ sợ khó mà tránh thoát khỏi những kẻ này ra tay hạ thủ! Huống chi tên Tiền Phú này cực kỳ giáo hoạt, dọc theo đường đi cứ lúc nào cũng không ngừng dò xét nàng, cho tới giờ mỗi lời nói cử chỉ hành động không sơ xuất tý gì. Xem ra, chưa tới phút cuối, kẻ này cũng chưa vạch mặt với nàng, lộ ra bộ mặt thật!

Lâm Nguyệt mặt lạnh tanh khẽ gật đầu, cùng tính là đồng ý với đề nghị của Tiền Phú. Thấy Lâm Nguyệt đồng ý, Tiền Phú đem linh phù thông tin trong tay áp vào mi tâm, sau đó tay nhéo một linh quyết, theo động tác của hắn, chỉ thấy linh phù thông tin đó léo lên mấy cái, sau đó hóa thành một luồng sáng trắng biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi linh phù thông tin phát ra, cả người Tiền Phú như dễ chịu không ít, đi cùng Lâm Nguyệt thẳng tới trận truyền tống hướng cốc Tuyết Lâm bay đi, đương nhiên tiền Phú vẫn không quên hỏi thăm Lâm Nguyệt xem có biết rõ đường đi không, sau khi biết Lâm Nguyệt cũng chưa thạo đường đi cho lắm thì nổi máu nhiệt tình hăng hái dẫn đường.

Lâm Nguyệt thấy Tiền Phú “tốt bụng” đề nghị dĩ nhiên cũng không phản đối, nàng mắt lạnh nhìn theo đôi phương dẫn nàng về hướng rặng núi hoang vu bay đi càng ngày càng xa.

Họ bay trên không, cảnh sắc chung quanh dần bắt đầu thay đổi, dường như họ đã rời khỏi dãy núi, đi đến một vùng núi đá, khắp nơi ngập tràn tuyết trắng, phóng hết tầm mắt ở đây đều là một mảng tiêu điều hoang vu, rõ ràng là vùng đất hoang vắng cực ít người đặt chân tới.

Như sợ Lâm Nguyệt nghi ngờ, Tiền Phú cười giải thích, “Tiền tử đừng nóng vội, trận truyền tống cốc Tuyết Lâm này ở ngay không xa đằng trước. Gần đây vì nguyên nhân buổi đầu giá ở thành Tuyết Vực mà cốc Tuyết Lâm này có rất ít người đến, nhưng như vậy cũng tốt, đến lúc đó, chúng ta có thể chuyên tâm đi tìm bảo vật! Nhưng phía trước có đặt ít cấm chế, tiền tử à, chỉ sợ chúng ta phải đi bộ rồi!”

Nói xong, Tiền Phú đi trước một bước, không chế phi kiếm hạ xuống. Khi cả hai cùng lúc đặt chân lên mặt đất, Lâm Nguyệt nhìn lướt chung quanh, vẻ mặt dần lạnh băng, cười bảo, “Có cấm chế không chừng nhẽ ta không biết sao, nhưng ở đây có vẻ rất vắng vẻ, thì ngược lại lại là một nơi rất tốt. Như người ta nói là nơi dễ giết người đoạt bảo, chẳng sợ bị ai bắt gặp, thật tốt lắm!”

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt, biểu hiện trên mặt Tiền Phú cứng đờ, cổ miễn cưỡng cười méo mó, nói, “Tiền tử cứ nói đùa...”

Lâm Nguyệt cười lạnh, cũng không nói tiếp, mà ngẩng đầu lên nhìn về phía phương xa.

Đúng lúc này, đột nhiên từ xa một âm thanh gió lạnh gào thét truyền đến, rồi một luồng độn quang bay nhanh tới nơi này, trong nháy mắt người nọ tới gần, sau khi luồng độn quang tiêu tán, lộ ra một người tu sĩ trung niên vóc cao gầy, mặt mũi nanh ác, mặc trên người áo choàng mà tu sĩ Tuyết Vực hay mặc màu sắc rực rỡ, trên cổ treo một chuỗi lục ngọc chạm khắc đầu lâu, trong mắt lóe lên tia sắc nhọn.

Sau khi tên này tiến tới, cũng không hạ từ phi kiếm xuống, mà vẫn đứng trên phi kiếm, toàn thân tỏa ra làn khí lạnh buốt, hắn quét mắt nhìn Lâm Nguyệt một cái, từ trên cao nhìn xuống Tiền Phú nói lạnh giọng, “Nàng ta chính là mục tiêu người tìm lần này sao?”

Giọng kẻ này có chút không vui, mày nhíu lại, rõ ràng không mấy hài lòng với Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt không nói gì, chỉ đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt, với tên tu sĩ xuất hiện đột ngột này, như đã sớm đoán được vậy, trên mặt chẳng có tí kỳ lạ nào.

Nhưng tu sĩ này lúc này lại vượt ra ngoài dự đoán của nàng, nàng lợi dụng thần thức nhìn lướt qua cho rằng đôi phương giống Tiền Phú, là tu sĩ Kim Đan Hậu Kỳ, nhưng giờ với khoảng cách gần thế này, lại phát hiện ra đôi phương giấu tu vi đi, tu vi đó thật sự còn cao hơn Tiền Phú một bậc, là một tu sĩ nguyên anh chân chính, nhưng cũng mới chỉ có tu vi nguyên anh sơ kỳ mà thôi.

Thấy tu sĩ này, Tiền Phú lập tức ngược mặt lên tươi cười, tiến lên vài bước, cũng hơi nịnh nọt tu sĩ đó nói, “Sur huynh, huynh cũng biết đó, qua chuyện bằng cung lần trước, nơi tuyết vực này đâu còn nữ tu nào đơn độc đi ra ngoài nữa chứ? Mặc dù nữ tu này trông cũng không đặc sắc cho lắm, nhưng cuối cùng vẫn không ngại gì, hơn nữa còn có tu vi Kim Đan cũng thích hợp chút mà!”

Nói xong, Tiền Phú ngừng chút, trong mắt đảo nhanh mở miệng nói, ‘Sur huynh, lão thất phu Thiên Sơn kia chẳng phải đang muốn tìm một lô đỉnh Thủy Linh Căn đó sao? Qua quan sát của sư đệ, nữ tu này đúng lúc tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, đến lúc đó, chúng ta đem tặng nàng ta cho lão thất

phu Thiên Sơn kia, chẳng phải cũng được lợi nhuận lớn hay sao?”

Lúc này tu sĩ trung niên kia nghe thấy tiền Phú nói, sắc mặt mới hòa hoãn chút, đảo mắt, nhìn thẳng về phía Lâm Nguyệt, với vẻ trấn định của Lâm Nguyệt, trong lòng cũng thấy hơi kinh ngạc.

Bọn họ làm việc này cũng chẳng phải mới, trước kia những nữ tu đó lúc phát hiện ra bọn họ chẳng có ý tốt, mặt tái nhợt cất giọng mắng họ, hoặc mặt mày khốc lóc suốt muốn trốn, mà nữ tu trước mắt này vẫn ở đó, biết rõ mình bị bắt đi làm nô lệ, vẫn ngẩng ngực đứng một bên, chẳng biết đường chạy trốn tí nào.

Cũng không rõ nữ nhân này bị sợ tới choáng váng, hay còn có chỗ nào dựa vào, nhưng dù thế nào cũng chỉ là một nữ tu có tu vi Kim Đan sơ kỳ mà thôi, hẳn vốn chẳng coi ra gì.

Mắt lạnh quét qua Lâm Nguyệt một cái, lúc này tu sĩ cuối cùng cũng mở miệng, lạnh giọng nói với Lâm Nguyệt, “Ta mặc kệ ngươi là đệ tử môn phái nào, ngươi đã lọt vào trong tay chúng thì tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì ngươi bị ăn khổ đó!”

Nói xong, phi kiếm dưới chân hắn lóe lên, cả người trong nháy mắt bắn ra, vuron tay, năm ngón xòe ra chộp thẳng về phía Lâm Nguyệt.

Tiền Phú cũng cầm phi kiếm trong tay, lùi lại sau vài bước, chặn kín mọi đường lui của Lâm Nguyệt, nhưng không có ý nhúng tay vào, mà đứng một bên mắt lạnh nhìn.

Thấy tu sĩ trung niên kia chộp về phía mình, trong mắt Lâm Nguyệt thoáng hiện lên sát khí, trên mặt vẫn lạnh băng kinh người, làm như không thấy năm ngón tay lạnh băng đang chộp tới của tu sĩ trung niên, cánh tay mềm chậm chậm nâng lên, thoát nhìn động tác cực chậm, nhưng trong nháy mắt, tay kia đã điểm tới ni tâm của tu sĩ trung niên, thanh âm trong veo ngập tràn hủy diệt lọt thẳng vào tai tu sĩ trung niên.

“Hủy diệt!”

Giọng trong veo đầy lạnh lùng vừa dứt, lúc này tu sĩ trung niên chỉ cảm thấy một luồng lực lượng hủy diệt khổng lồ từ ni tâm ập vào trong nhận thức của mình, điên cuồng hủy diệt tất cả trong óc hắn, kể cả thần hồn của hắn đều bị luồng lực lượng đó hủy diệt thành tro bụi từ xa!

Thậm chí hắn còn chẳng kịp phản ứng, chỉ thấy trong đầu đau xót, hai mắt tối sầm, đã ngất đi! Tất cả điều này chỉ xảy ra trong tích tắc, trong mắt người ngoài, lúc này tu sĩ trung niên chỉ bị Lâm Nguyệt điểm nhẹ một cái lên ni tâm, thì trong tích tắc hai mắt đã nhắm chặt, sau đó thân thể mềm nhũn, ngã nặng nề trên mặt đất, điều duy nhất chỉ thấy trên mặt đã mất hết sự sống còn lưu lại vẻ mặt méo mó sợ hãi.

Tất cả xảy ra quá nhanh, gần như tu sĩ trung niên ra tay thì cũng chết ngay, nhanh tới mức Tiền Phú đứng bên vốn chưa có phản ứng gì, vẫn còn ngơ ngác đứng cạnh, không tin vào hai mắt mình nữa.

Lâm Nguyệt cũng không thèm để ý tới Tiền Phú đang ngây người bên cạnh, ngay khi thi thể tu sĩ trung niên rớt mạnh xuống đất trong nháy mắt, đầu ngón tay thò ra, móc thẳng vào đan điền (dưới ức, bụng) của đối phương, khiến đối phương máu chảy đầm đìa, mất đi sự sống, chỉ còn lại một năng lượng nguyên anh thuần túy bị móc ra.

Sau đó chẳng thèm chớp mắt tí nào, tay vừa động đã lấy ra một hộp ngọc nhỏ, phong ấn nguyên anh kia lại trong hộp ngọc rồi cất đi.

Nhìn một loạt động tác Lâm Nguyệt nhanh nhẹn gọn gàng song lại cực kỳ máu tanh tàn nhẫn, may Tiền Phú thời gian qua cũng vốn là một kẻ lòng dạ độc ác, thế mà cũng không kim được, thậm chí trong lòng dâng lên một luồng cảm giác ghê tởm!

Cũng chính vì luồng cảm giác ghê tởm đó mà khiến cho hắn phục hồi lại tinh thần, hắn hoảng sợ lùi lại sau vài bước, chẳng còn dũng khí mà nhìn Lâm Nguyệt nữa, không nói câu nào đạp hai nhát dưới chân, vọt đi, trong nháy mắt thân thể hóa thành luồng sương trắng, chui thẳng vào lòng đất, điên cuồng bỏ chạy về tận phía xa!

Tiền Phú chui vào lòng đất, gần như dùng hết toàn lực điên cuồng mà bỏ chạy, cho đến giờ nếu hắn còn không biết mình dấy vào người nào nữa thì chính là kẻ ngu!

Đâu còn nữ tu trông vô hại nũng nịu kia nữa chứ? Nàng ta quả thật là nữ sát tinh giết người chẳng chớp mắt! Hiện giờ hắn đâu còn dám có ý đồ gì với Lâm Nguyệt nữa, giờ phút này hắn chỉ hận cha mẹ không sinh thêm hai chân nữa cho hắn để hắn chạy được càng xa càng tốt! Tốt nhất là vĩnh viễn đừng nhìn thấy nữ sát tinh này nữa!

Lâm Nguyệt ngay sau khi Tiền Phú chạy trốn, liền tán ra thần thức, đem khóa chặt lại người dưới thần thức, sau đó thông thả đuổi theo về hướng Tiền Phú chạy trốn.

Chỉ đuổi như thế trong chốc lát, Lâm Nguyệt lại phát hiện ra tốc độ Tiền Phú đó chạy trốn khác thường, khẽ ồ lên một tiếng, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo Tiền Phú!

Nàng vốn chẳng coi Tiền Phú ra gì, dù sao đối phương cũng chỉ là một tiểu tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mà thôi, tu vi chênh lệch quá xa với nàng, vốn không thể nào có khả năng chạy thoát khỏi tay nàng.

Nhưng giờ, nàng lại thấy có mấy phần hứng thú với Tiền Phú đó, bởi vì nàng phát hiện ra, tốc độ bỏ chạy của đối phương cực nhanh, vốn không phải là tốc độ của một tu sĩ Kim Đan căn cơ.

Nên biết hiện giờ Lâm Nguyệt là Hóa thần kỳ chân chính, tốc độ đó dĩ nhiên không cần phải nói rồi, nhưng Tiền Phú đó chẳng qua chỉ là một tu sĩ Kim Đan, Lâm Nguyệt cũng không dốc toàn lực đuổi theo, thế mà lại chẳng cách nào vượt qua được hắn, bởi vậy có thể thấy, thân pháp bỏ chạy của Tiền Phú này không tầm thường chút nào, nếu không sao có tốc độ như vậy chứ!

Vậy thì chỉ có bí pháp mới có thể gia tăng tốc độ, đánh cuộc xem chút, nhưng trước đó phải bắt được Tiền Phú giao hoạt này đã!

Trong lòng vừa chột nghĩ, Lâm Nguyệt đã quyết định lập tức không chậm trễ nữa, gia tăng tốc độ toàn lực, đuổi theo hướng Tiền Phú! Cảm giác được Lâm Nguyệt ở đằng sau đang theo sát không ngừng, Tiền Phú sợ thật sự!

Hắn vốn là một đệ tử thuộc môn phái chính đạo hàng trung đẳng ở Tuyệt vực, sau đó vì phạm vào môn quy, bị trục xuất ra khỏi phái, sau này được xếp vào làm môn hạ của Lục Diệt Chân Nhân, Lục Diệt Chân Nhân vốn là một tán tu mang tiếng xấu, kẻ cả đệ tử trong môn nữa, đều thích làm những kẻ giết người đoạt bảo, thủ đoạn buôn bán nữ tu làm lô đỉnh, thời điểm hắn báii nhận sư phụ đang là Luyện khí kỳ, đến giờ ước chừng cũng gần hai trăm năm, trong hai trăm năm này, hắn cứ liên tục làm chuyện ác giết người đoạt bảo, lại chưa từng thất thủ bao giờ!

Bởi vì hắn là người rất cẩn thận, chưa bao giờ tìm mục tiêu có tu vi cao hơn mình, cũng không tìm tu sĩ đồng bạn, chỉ tìm một chút tu sĩ thoát nhìn có tu vi chẳng đặc biệt cho lắm, tuy vậy, trước khi ra tay, hắn cũng tìm mọi cách dò xét thử xem, mãi cho đến khi xác nhận đối phương không có vấn đề gì, lúc đó mới ra tay.

Hơn nữa hắn chưa bao giờ mạo hiểm đơn độc hành động, mỗi lần ra tay cũng sẽ gọi sư huynh sư đệ đồng môn tới cùng ra tay, tâm tính hắn giao hoạt gian trá, hơn nữa cực kỳ quý cái mạng nhỏ của mình, vì thế chỉ cần có chút nguy hiểm tới tính mạng mình thì chuyện gì hắn cũng không làm, đây cũng là nguyên nhân hắn làm nhiều chuyện ác đến thế mà vẫn còn sống yên ổn tới nay.

Ở giới tu chân, cách đoạt được tài vật nhanh nhất chính là thủ đoạn giết người cướp của, trên thực tế đúng là thế, tư chất của hắn cũng không được coi là tốt, thậm chí có thể nói là tư chất cực kém, nhưng trong vòng hai trăm năm nay, hắn vì cướp tài vật của người khác, giết người cướp của, cũng lấy được vô số pháp bảo, tài liệu, linh thạch.

Mà những thứ này, tất cả đều được hắn mang đi đổi lấy đan dược tăng tu vi lên, vì thế hắn cho dù có tư chất cực kém cỏi, nhưng trong hai trăm năm ngắn ngủi đã đem tu vi tăng lên tới Kim Đan hậu kỳ.

Mà theo tu vi hắn tăng càng cao, đan dược bình thường cũng không có hiệu quả, còn loại đan dược cao cấp mặc dù giới tu chân có không ít, nhưng những đan dược đó giá cả lại cực đắt, còn hắn cướp của giết người đều là những tài vật của những tu sĩ bình thường đã không còn cách nào thỏa mãn được nhu cầu tu luyện của hắn nữa, rơi vào đường cùng hắn quyết định mạo hiểm vượt qua kiếp nạn kiếm chút trên nữ tu Kim Đan kỳ, rồi đem những nữ tu này bán trở thành lô đỉnh, dùng thứ này để đổi lấy lượng linh thạch lớn.

Nên biết ở giới tu chân, nữ tu Kim Đan kỳ cực kỳ khó kiếm, vì thế giá cả cũng cực kỳ đắt, hơn nữa không lo không có người mua, như thế cũng kiếm được lượng linh thạch khá lớn, so với lúc trước hắn giết người cướp của còn kiếm được nhiều hơn.

Từ đó, hắn lại càng điên cuồng, mấy năm nay kiếp nạn nữ tu Kim Đan kỳ ở Tuyệt vực này không có mấy chục, trước đó vì hắn chọn đều là những nữ tu môn phái nhỏ hoặc tán tu nên vẫn bình an vô sự, mà thời gian trước, hắn bắt được một nữ tu Kim Đan kỳ, cứ tưởng rằng đối phương cũng chỉ là một đệ tử thuộc môn phái bình thường thôi, ai ngờ, nữ tu đó lại dĩ nhiên là đệ tử thân truyền của một trong ba Đại môn phái băng cung ở Tuyệt Vực, hơn nữa tính tình nữ tu đó cũng cực kỳ kịch liệt, bất cẩn thế mà lại để cho nàng ta tự bạo, cũng như toi công.

Sau khi nữ tu đó tự bạo, hồn bài băng cung vỡ vụn, dẫn tới Băng Cung để ý, sau này Tuyệt Vực bị đệ tử Băng cung miễn cưỡng lực soát mấy tháng, đồng thời cũng tòi ra chuyện nữ tu độc thân ra ngoài mất tích, chẳng những làm cho nữ tu đơn độc ra ngoài Tuyệt Vực ít đi, mà bọn họ nếu không không phải thoát thân nhanh hơn, suýt nữa còn bị những đệ tử băng cung đó bắt được nữa.

Cũng bởi thế, hắn bất động trong nhiều tháng, mãi cho tới tận hôm nay ở trong thành Tuyệt Vực gặp được Lâm Nguyệt, lúc hắn thấy Lâm Nguyệt mua nguyên liệu, lại ra tay rất hào phóng, như một nữ tu lạc đàn không có đồng bạn vậy, trong lòng nổi lên tâm tư, cứ đi theo Lâm Nguyệt rồi khỏi thành Tuyệt Vực, định tìm một chỗ tốt để ra tay.

Mà ngay từ đầu, đúng thật là cực kỳ thuận lợi, nữ tu này thoát nhìn chưa có nhiều kinh nghiệm lắm, không rõ lòng người hiểm ác, đơn giản cứ bị hắn đồ lừa, song chuyện xảy ra sau đó lại nằm ngoài dự liệu của hắn!

Nghĩ đến cảnh mình thấy tận mắt mà rợn cả người, Tiền Phú hận không thể mọc thêm hai chân nữa, có thể chạy nhanh hơn chút!

Cho tới bây giờ, thủ đoạn tàn nhẫn trước kia của Lâm Nguyệt, còn có cảnh máu tanh kia nữa, đều in sâu trong óc hắn không đi, cứ như cơn ác mộng vậy, khiến hắn sợ tới hồn bay phách tán!

Người khác không biết chứ hắn thì biết rõ tu vi của vị đại sư huynh này, song hắn vẫn biết rõ, đại sư huynh chân chính là tu sĩ nguyên anh sơ kỳ, kẻ cả sư phụ kia của hắn nữa, Lục Diệt Chân Nhân nguyên anh hậu kỳ cũng muốn giết hắn thật không phải dễ!

Nhưng mà bây giờ một tu sĩ nguyên anh lại dễ dàng bị người ta giết chết, mà người giết hắn lại còn là một nữ tu thoát nhìn có tu vi Kim Đan sơ kỳ nữa chứ!

Nếu như nói vị nữ tu tên Từ Nguyệt kia dùng pháp bảo lợi hại hoặc bảo vật giết đại sư huynh thì hắn cũng không sợ tới mức vậy, pháp bảo dù có lợi hại hơn cũng chỉ là vật ngoài thân thôi!

Nhưng lúc đối phương rat ay giết đại sư huynh vốn chẳng có pháp bảo nào hết, hắn chỉ thấy đối phương giơ nhẹ tay lên vùng tung bay điểm một cái, sau

đó thì nghe thấy nữ tu đó phun ra hai từ “hủy diệt”, rồi sau đó đại sư huynh lập tức té thẳng xuống mặt đất chết ngay.

Nhớ tới cảnh Lâm Nguyệt móc Nguyên anh ra kia, thủ pháp cực kỳ quen thuộc, Tiền Phú chỉ cảm thấy trong lòng rét run.

Chỉ giờ chân nhắc tay thôi đã giết chết ngay một tu sĩ nguyên anh, thậm chí cả nguyên anh cũng không cho chạy thoát, vậy cái vị nữ tu tên Từ Nguyệt đó có tu vi bậc nào thế? Chẳng lẽ nàng ấy lại là tu sĩ nguyên anh hậu kỳ sao?

Không đúng! Người đó tuyệt đối không phải là tu vi nguyên anh hậu kỳ! Tu sĩ nguyên anh hậu kỳ hần không phải chưa từng gặp, như sư phụ Lục Diệt Chân Nhân của hần chính là tu sĩ nguyên anh hậu kỳ đó, song lại chẳng dễ giết chết một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ tí nào, sư phụ Lục Diệt Chân Nhân của hần không cách nào làm được!

Không phải là nguyên anh hậu kỳ, vậy cũng chỉ có... Nghĩ đến đây, trong lòng Tiền Phú run lên, một cơn sợ hãi từ trong sâu thẳm chợt tuôn ra! Nữ tu đó là Hóa Thần Kỳ!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Tiền Phú kinh hãi đầu óc trống rỗng, toàn thân run rẩy kịch liệt không ngừng! Hần, hần thế mà có mắt không trông dám đi trên chọc vào một tu sĩ hóa thần kỳ! Xem ra lần này cái mạng nhỏ của hần thật sự vứt đi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Mưu Tính

Tiền Phú càng nghĩ càng kinh hoàng, dưới cơn khủng hoảng không lồ, hần gần như dùng hết sức lực cấp tốc bỏ chạy. Hần vốn là tu sĩ tinh thông công pháp thổ hệ, sở trường nhất chính là thuật độn thổ, mà tốc độ thuật độn thổ này cực nhanh, những năm gần đây, dựa vào thuật độn thổ này mà mấy lần thoát khỏi truy sát nguy hiểm, hiện giờ hần mong đợi duy nhất cũng chính là pháp môn bảo vệ tính mạng này.

Đáng tiếc trong lòng hần mặc dù ôm chút tia may mắn, nhưng Lâm Nguyệt nào đơn giản để hần chạy thoát chứ?

Mặc dù tốc độ thuật độn thổ của Tiền Phú cực nhanh, nhưng hần nhanh cũng không nhanh bằng Lâm Nguyệt – cao thủ hóa thần chân chính này.

Lúc Tiền Phú tưởng mình có thể sống sót, đột nhiên một cảm giác sợ hãi mãnh liệt ập tới khiến hần thấy khó thở, điều này cũng làm cho hần trong thời gian qua cẩn thận hơn, chẳng quan tâm gì mà chạy trốn chết, nhất là cảm giác không đứng lập tức liền dừng bước ngay! Mà cũng chính phản cảnh giác ấy cũng để Tiền Phú sống sót!

Gần như cùng lúc hần dừng bước thì một luồng lực lượng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, một tiếng nổ vang, bùn đất trước mặt hần sụp đổ từng đợt, bị một cỗ mạnh của cơn người nứt ra một khe hở lớn.

Bùn đất lẫn đá vụn lăn xuống rơi ào ào lên người Tiền Phú, nếu không phải hần kịp dừng chân lại thì sợ là hần đã bị đứt thành hai đoạn rồi! Nhìn khe hở lớn trước mặt, Tiền Phú kinh hãi toát mồ hôi lạnh, trong lòng sợ hãi mãi, nếu không phải hần phản ứng nhanh, thì chắc giờ phút này đã chết rồi!

Mà hiện giờ cảnh tượng xảy ra trước mắt này khiến hần càng thêm chắc chắn Lâm Nguyệt chính là cao thủ hóa thần, mà mình mất mù mới chọc phải một cao thủ hóa thần truy sát, hiện giờ bị xui xẻo là phải thôi.

Đường phía trước đã bị chặn lại hoàn toàn, đằng sau lại có một tu sĩ hóa thần có tu vi sâu không lường được chặn, Tiền Phú biết mình chạy không được nữa!

Kế sách hiện giờ là nên ngây ngốc bỏ tay chịu trôi tại chỗ, hoặc chẳng bằng mình tự chủ động dâng lên miệng, có lẽ đối phương mà thấy hần ngoan ngoãn nghe lời biết đâu có thể tha mạng cho hần cũng chưa biết chừng.

Trong lòng Tiền Phú vừa nghĩ cũng không dám hy vọng may mắn, cắn răng một cái, thân hình vừa động, phịch một tiếng, thân thể trực tiếp xuyên thẳng tầng đất bay vọt ra khỏi mặt đất.

Mà ngay lúc hần lộ mặt trong nháy mắt, hơn mười miếng băng tiễn phóng nhanh đến, Tiền Phú kinh hoàng kêu lên, vội vàng giơ phi kiếm trong tay lên đỡ, ngăn được mấy băng tiễn bắn nhanh đến kia, may là hần phản ứng nhanh, hơn nữa cũng đã thấy chặt vật không chịu nổi, áo choàng bên ngoài bị thùng trăm ngàn lỗ, trên người cũng thêm nhiều lỗ máu thùng hơ.

Nhưng may Lâm Nguyệt thật sự không muốn mạng hần, ra tay cũng lưu tình mấy phần, hần mới miễn cưỡng nhặt lại được mạng nhỏ.

Chỉ là trải qua lần dạy dỗ này Tiền Phú đã bị dọa đến run rẩy, ngờ ngác đứng nguyên tại chỗ, chẳng dám cử động, trên mặt ngập tràn hoảng sợ, không dám có chút tâm tư khác nào.

Lúc này, Lâm Nguyệt cũng đuổi theo. Mặc dù nàng không biết thuật độn thổ, nhưng thần thức vẫn khóa chặt trên người Tiền Phú, dưới cuộc truy đuổi của nàng, Tiền Phú vốn chẳng cách nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.

Đây là chỗ tốt của việc có thực lực cường đại, nàng có được tu vi hóa thần, nghĩ muốn đối phó với Tiền Phú một tu sĩ có Kim Đan hậu kỳ thì cực kỳ đơn giản, chẳng phí chút sức lực nào.

Nếu không phải cảm thấy hứng thú với thuật độn thổ của Tiền Phú, nàng đã sớm giết chết ngay, đâu còn lãng phí thời gian với đối phương nữa.

Lâm Nguyệt đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn về mặt ngập tràn sợ hãi của Tiền Phú bên dưới, từng từng nói, “Thế nào? Không trốn nữa hả?”

Toàn thân Tiền Phú run lên, cứ như mới phản ứng vậy, hai đầu gối nhũn ra, quỳ mạnh xuống đất, khóc lóc nức nở nói, “Bà cô ơi, là ta sai rồi, ngài đại nhân đại lượng tạm tha cho tiểu nhân đi! Tiểu nhân trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, thật sự không chịu nổi dằn vặt của ngài... Ngài nổi lòng thiện lương, tha cho tiểu nhân có được không?”

Đầu Lâm Nguyệt đen xì, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiền Phú đang quỳ trên mặt đất khóc rống cầu xin tha thứ. Nói thật, kể từ sau khi bước chân vào giới tu chân, bao sóng to gió lớn Lâm Nguyệt gặp không ít, loại người nào cũng đã thấy, lại chưa từng gặp được nhân vật nào mặt dày như Tiền Phú.

Song điều này cũng nói lên Tiền Phú này mặc dù là một kẻ cực kỳ xảo hoạt xảo trá, nhưng cũng lại nhát như chuột, là nhân tài có thể co được giãn được.

Nhìn Tiền Phú chẳng có tí phong cách của một tu sĩ, không còn chút tự tôn, Lâm Nguyệt đột nhiên cảm giác dở khóc dở cười, sát ý trong lòng tiêu tán đi không ít. Nhưng kẻ này thật sự là một tiểu nhân hèn hạ, muốn Lâm Nguyệt đơn giản tha cho hắn thì đừng hòng.

“Người nói xem trên người còn mẹ già, dưới còn con nhỏ, theo bản tôn thấy, với tư chất của người, có thể tu luyện tới tu vi Kim Đan hậu kỳ, năm nay ít nhất cũng hơn hai trăm tuổi rồi nhỉ? Nếu người còn có trường bối có thể sống cho tới bây giờ, chưa nói đến tu vi cao hơn người, ít ra cũng không thể kém hơn người mới phải nhỉ, thân là tu sĩ chẳng lẽ còn sợ không có ai dưỡng mẹ già sao? Còn về phần bên dưới có con nhỏ, người khẳng định là có chứ hả?”

Giọng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng, không nghe ra vui bực, song lọt vào tai Tiền Phú lại khiến tinh thần hắn như sắp vỡ nát.

Lúc trước mặc dù hắn còn ngại tu vi Lâm Nguyệt, song hắn thấy Lâm Nguyệt trông tuổi còn trẻ, lại là nữ tu, tự dung không tránh khỏi trong lòng có chút khinh thường. Với hắn trước kia mà nói rất nhiều thiếu nữ tử, những nữ nhân này thoát nhìn có vẻ lợi hại song lại cực dễ mềm lòng, chỉ cần giả vờ đáng thương, đối phương tự dung sẽ mềm lòng tha cho hắn ngay.

Chiều này lúc trước hắn đã dùng nhiều, nhưng giờ lại có Lâm Nguyệt ở đây, đã lật tẩy hắn ngay. Nghe thấy những lời này của Lâm Nguyệt, Tiền Phú gần như hận không tát cho mình mấy bạt tai!

Sao hắn lại ngu đến vậy chứ? Dù có kiêu có, cũng nên tìm một lý do hoàn mỹ hợp lý hơn mới phải, chuyện hắn bịa ra kia, chỉ lừa được những cô gái còn nhỏ tuổi chưa có nhiều kinh nghiệm sống mà thôi, còn muốn lừa vị bà cô trước mặt này, quả thật là tự tìm quả đắng!

Hắn cũng không nghĩ ra, người ta có thể tu luyện tới hóa thần kỳ, mặt ngoài thì trông có vẻ trẻ, nhưng bên trong không chừng đã là lão yêu quái sống gần ngàn năm rồi, đâu còn dễ bị hắn lừa đơn giản như vậy chứ!

“Tiền bối, tiền bối, bà cô ơi, tiểu nhân nói sai rồi, ngài, ngài ngàn vạn lần đừng giận...” Tiền Phú thấy ánh mắt không tốt của Lâm Nguyệt, trong lòng run lên, vội vàng cất tiếng cầu xin liên tục.

“Người chẳng phải là nói trên có mẹ già dưới có con nhỏ cơ mà? Sao hiện giờ lại nói là sai nhỉ?” Lâm Nguyệt chậm rãi hạ từ trên không trung xuống, dù bận vẫn ung dung nhìn Tiền Phú.

“Không không, là văn bối sai rồi, là văn bối nói linh tinh, mong tiền bối ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo với văn bối... Sau này văn bối không dám nữa, cầu xin tiền bối tha cho văn bối đi...”

Tiền Phú tự biết có chạy trốn cũng vô vọng, lại không lừa được Lâm Nguyệt, mà cũng chẳng dám nghĩ gì nữa, chỉ một lòng cầu xin tha thứ, hy vọng Lâm Nguyệt có thể tha cho hắn.

Hiện giờ hắn cực kỳ hối hận, hận hận mình suốt ngày đánh nhau, giờ bị nhận mỗ mất, vốn tưởng là một con cừu vô hại, kết quả lại gặp phải một kẻ giết người máu tanh không nháy mắt!

Giờ phút này lòng hắn ngập tràn hối hận, trong lòng lại thấy oán hận Lâm Nguyệt mãi, người nói người là một tu sĩ hóa thần, là nhân vật lớn có thể vượt trên giới tu chân, lại giả vờ làm một tiểu nữ tu Kim Đan sao? Thật sự là quá hại người mà...

Đi nhiên Lâm Nguyệt cũng chẳng có nhiều thời gian mà đi đoán tâm tư của Tiền Phú, nàng trầm mặc một lát, rồi nói lạnh lùng, “Người giao công pháp độn thổ ra, ta có thể tha mạng cho người”

Nghe thấy Lâm nguyệt nói, Tiền Phú hơi ngần ra, mặc dù trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng sợ uy của Lâm Nguyệt, không dám chần chừ, lấy thẳng một miếng ngọc giản ra, cung kính đưa tới.

Đầu ngón tay Lâm Nguyệt vừa động, ngọc giản đã tự động bay tới tay nàng, nàng trực tiếp dùng thần thức lướt qua, xác định chắc chắn là công pháp mình cần, thu ngọc giản lại.

Tiền Phú thấy động tác của Lâm Nguyệt, cũng không dám nói gì, chỉ cúi đầu ủ rũ ở đó.

“Nửa tháng sau ở buổi đấu giá Tuyệt Vực, vật phẩm ghi chép trong buổi đấu giá ngươi cũng biết rồi chứ? Bên trong có cở Bích Tuyệt không?” Lâm Nguyệt thu ngọc giản lại, ngẩng đầu hỏi lạnh nhạt.

“Tiền bối định tìm cở Bích Tuyệt à?” Tiền Phú thấy hơi kinh ngạc nhìn Lâm Nguyệt một cái. Cở Bích Tuyệt ở giới tu chân mặc dù rất ít, nhưng cũng không phải thứ quý giá gì, bình thường các tu sĩ đều không để ý, cũng chỉ có một chút ít tu sĩ tầng thấp cần tu luyện công pháp tu sĩ thuộc tính băng mới dùng cở bích tuyệt để luyện chế ra một loại đan Tuyệt Ngọc, dùng để tăng tu vi của mình.

“Bản tôn chỉ hỏi ngươi, trên buổi đấu giá có cở bích Tuyệt không thôi” Long mày đen của Lâm Nguyệt nhíu lại, giọng lạnh lùng.

“Nếu tiền bối cần cở bích tuyệt mà nói, thì không cần đến buổi đấu giá nữa, ở đây vẫn bối cũng có..”

Tiền Phú vừa nói vừa vỗ cái túi đựng đồ bên hông, lấy cở bích tuyệt trong hộp ngọc ra, trong lòng lại thấy thâm may mắn, sau khi bản thân mình lấy được cở bích tuyệt, vì một việc tri hoãn mà chưa bán cở bích tuyệt đi, nếu không hiện giờ có hối hận cũng chẳng kịp.

Cở bích tuyệt này vô cùng quan trọng với vị nữ máu lạnh trước mắt này, chỉ hy vọng sau khi nữ máu lạnh này thấy hắc chủ động dâng cở bích tuyệt ra thì có thể tha mạng cho hắn.

Chỉ cần nữ máu lạnh này tha cho hắn, hắn thề, sau này không dám gieo họa lên nữ tu khác nữa, cùng lắm thì hắn lại trở lại nghiệp cũ, tiếp tục dùng thủ đoạn giết người cướp của như cũ là tốt rồi.

Lâm Nguyệt đưa tay ra tóm lấy, chộp hộp ngọc trong tay, mở ra dò xét một lúc, xác nhận vật trong hộp đúng là thứ nàng cần trong chuyến đi này, trên mặt lạnh băng chợt giãn ra nhiều.

Nàng thu lấy cở bích tuyệt lại, lạnh nhạt nhìn Tiền Phú một cái, nói lạnh lùng, “Nè có cở bích tuyệt, bản tôn không giết ngươi, nhưng nếu sau này bản tôn mà bắt gặp ngươi làm xằng làm bậy, bản tôn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! Tự giải quyết cho tốt đi”

Nói xong, Lâm Nguyệt phát tay áo một cái, trực tiếp vọt lên cao trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng.

Đợi sau khi Lâm Nguyệt đi khỏi, chừng một lúc lâu, hai đầu gối Tiền Phú mới mềm nhũn, vô lực ngã ngồi dưới đất.

“Mẹ ơi, suýt nữa thì mạng nhỏ này không còn rồi...”

Tiền Phú lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng sợ hãi, cho tới bây giờ, hắn đều có cảm giác như nằm mơ vậy, không thể tin nổi vị nữ máu tanh kia lại dễ dàng tha cho mình như thế.

Lần này thật sự quá nguy hiểm, sau này muốn làm gì cũng phải cẩn thận chút, nếu không mà lại chộc phải một sát tinh như thế nữa thì sợ rằng vận khí của hắn cũng không tốt như lần này nữa đâu!

Tiền Phú hít sâu một hơi, mãi lâu sau mới định thần gạt mình bỏ dậy từ trên mặt đất, vội vàng xuất ra phi kiếm, rời khỏi mảnh đất hoang vu này.

Bên đó, sau khi Lâm Nguyệt thu thập đủ nguyên liệu luyện hóa lõi đan xong, thì tìm một chỗ vắng chuẩn bị luyện đan.

Hóa lõi đan là loại đan được cấp sáu, Lâm Nguyệt muốn luyện chế ra thì đơn giản vô cùng, nàng chuẩn bị luyện chế ra hóa lõi đan trước rồi sau đó mới có thể luyện hóa được kiếp lõi đan trong cơ thể.

Còn phần nửa tháng sau Tuyệt Vực mở buổi đấu giá, nàng cũng không định đi, dù sao hiện giờ cở bích tuyệt mà nàng cần nhất đã có, còn buổi đấu giá là chuẩn bị cho tu sĩ cuối cấp, nàng thật sự thấy không cần thiết tham gia.

Nàng tính toán thời gian, đoán chừng qua hơn hai mươi năm gì đó, cuộc chiến Chính Ma sẽ bắt đầu, mà nàng thì muốn luyện hóa hoàn toàn kiếp lõi trong cơ thể, chỉ sợ cũng cần phải bế quan những hia mươi năm, đến lúc nàng bế quan đi ra, cũng vừa đúng lúc cuộc Chính Ma tới.

Còn chuyện tranh giành Thần Khí Côn Lôn, nàng không muốn bỏ qua.

Đương nhiên nàng đây cũng cần phải cẩn thận hết sức, tranh giành Thần Khí trên đỉnh Côn Lôn, đến lúc đó xuất hiện cũng không phải là một hai vị hóa thân, nếu nàng muốn đoạt được thần kính côn Lôn trong tay các tu sĩ hóa thân đó, thì nhất định phải tăng thực lực bản thân lên, nếu mà trước đó có thể luyện hóa được lõi kiếp trong cơ thể hoàn toàn, đến lúc đó cho dù có phải đối mặt với những tu sĩ hóa thân kia, nàng cũng có thủ đoạn đối phó!

Bên kia, Côn Lôn.

Trong hậu điện Vân Vụ Phong, nơi từ Ngọc đạo quân bế quan, Diệp Khuynh Tuyết đứng bên ngoài, trong tay bóp chặt một linh phù thông tin, thần sắc mờ mịt không rõ.

“Ngươi xác định lão già Từ Ngọc kia hiện giờ thương thế trên người vẫn chưa khỏi hẳn sao? Theo bốn tọa biết, lão già Từ Ngọc này bế quan cho tới tận giờ đã gần trăm năm rồi, năm đó lão đến cùng là bị cái gì làm bị thương thế? Thật không ngờ thương thế lại nghiêm trọng vậy, đến bế quan gần trăm năm mà vẫn chưa khỏi hẳn nữa hả?”

Tiếng nói khàn khàn lạnh lạnh này, cực kỳ chói tai, lọt vào tai Diệp Khuynh Tuyết lại khiến cho cả người nàng ta không nhịn được run lên.

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết tái nhợt, khuôn mặt tiều tụy, mặc bộ áo trắng thoát nhìn yếu đuối, đã nhiều năm không gặp, hiện giờ nàng ta đã không còn thanh nhã như lan, khí chất phiêu dật xuất trần như trước kia nữa, mà trên người đã xuất hiện luồng phong tình quyến rũ, thoát nhìn khác hẳn cái vị Tuyết tiên từ thanh nhã cao thượng năm đó.

Nghe thấy lời kẻ nọ nói, trong mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên sợ hãi, song lại nhanh bị n?i hận nồng đậm che lấp, nói nhút nhát, “Lão tổ, thiếp không nói láo, năm đó sư phụ ông ấy quả thật là bị thương rất nặng, nếu không ông ấy không bẻ quan cho đến tận bây giờ cũng chưa xuất quan”

“Thật không? Ngươi tốt nhất là nên nói thật, nếu không bốn tọa cho ngươi sống không bằng chết!”

Giọng lạnh lẽo âm trầm, như gỏi bằm trên xương chui vào trong đầu Diệp Khuynh Tuyết, Diệp Khuynh Tuyết cắn răng, cúi đầu xuống, giọng lại càng phát ra mềm mại nhất gan, “Thiếp sớm đã là người của lão tổ, đầu dám lừa gạt lão tổ chứ?”

Nói xong, Diệp Khuynh Tuyết ngừng chút, giọng nói càng phát ra mềm mại đáng yêu, “Thiếp tuyệt đối không hai lòng với lão tổ, hơn nữa thân phận thiếp sớm đã bại lộ, vốn chẳng cách nào đứng ở Côn Lôn nữa, sao dám gạt lão tổ chứ? Hiện giờ thiếp muốn, chính là dưới sự giúp đỡ của lão tổ, lấy được tu vi của sư phụ, đến lúc đó nếu thiếp có thể thành công đột phá hóa thân, lão tổ không thể tiến thẳng vào hóa thân hậu kỳ hay sao?”

“Hừ, như thế tốt hơn! Bốn tọa tạm thời tin ngươi một lần! Còn nữa, bốn tọa nếu có thể giúp ngươi đột phá hóa thân, cũng có thể phá hủy ngươi, ngươi tốt nhất là đừng có giở trò gi trước mặt bốn tọa!”

“Thiếp không dám, thiếp đã hạ tâm ma rồi, cuộc đời này toàn tâm toàn ý với lão tổ, tuyệt không hai lòng”

Diệp Khuynh Tuyết cúi thấp đầu, nói khẽ. Nàng ta như vậy, thoát nhìn trông cực kỳ ngoan ngoãn yếu ớt, cực dễ dàng khiến người khác đau lòng.

Chỉ là nàng ta để tay dưới ống áo, do dùng sức quá mức khiến móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, rách ra rỉ máu từng giọt từng giọt.

Năm đó ở địa ngục Ma Hải đánh một trận với Lâm Nguyệt và Liên Thành, nàng ta bị Lâm Nguyệt đánh gãy một tay, sau này mặc dù đã có một cánh tay mới khá tốt, song nàng ta lại bị lão tổ Ma cung bức làm lô đỉnh của lão!

Thời gian qua nàng ta tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu, sao lại nguyện ý làm lô đỉnh để người khác luyện công cơ chứ? Mặc dù lão tổ Ma Cung trông cũng không đến nỗi khó coi, hơn nữa còn có tu vi hóa thân, song trong lòng nàng ta vẫn không cam tâm bị sa vào làm lô đỉnh.

Vì thế sau khi nàng ta được lão tổ Ma cung mang về, vẫn chưa chết tâm, mấy lần tìm cách chạy trốn, chỉ là lão tổ Ma Cung nhìn rõ tâm tư nàng ta, chẳng biết dùng thủ đoạn gì thế mà cầm giữ tu vi nàng ta khiến nàng ta không cách nào thoát đi được.

Sau này bị ép vào đường cùng, nàng ta không thể không lén lút liên lạc với Tư Mặc Ly, nàng ta vốn tưởng rằng Tư Mặc Ly một lòng ái mộ nàng ta, mặc dù không dám cãi nghịch lão tổ Ma Cung nhưng cũng không giận mà không để ý tới nàng ta chứ, chắc chắn sẽ nghĩ cách giúp nàng ta thoát khỏi Ma cung.

Nhưng nàng ta lại đánh giá địa vị mình quá cao trong lòng Tư Mặc Ly, người nam nhân đó khi biết được nàng ta đã trở thành lô đỉnh của lão tổ Ma Cung, hơn nữa sau khi đã bị lão tổ Ma cung kia thái bỏ qua, thì lật mặt tại chỗ, chẳng những không cứu nàng ta, mà còn thừa dịp lão tổ Ma Cung không ở đây, cưỡng ép nàng ta cá nước thân mật, hơn nữa còn coi nàng ta như lô đỉnh để tu luyện nữa.

Nếu không phải sợ lão tổ Ma Cung truy cứu, chỉ e hiện giờ nàng ta dù có tu vi nguyên anh kỳ cũng không thể bảo vệ nổi nữa.

Tư ma cách vô tình, khiến nàng ta bị đá kích lớn, hận ý trong lòng càng thâm bực phát hoàn toàn. Nàng ta hận lão tổ Ma Cung biến nàng ta thành lô đỉnh, cũng hận Tư Mặc Ly vô tình, người nàng ta hận nhất vẫn chính là Lâm Nguyệt.

Trong lòng nàng ta, năm đó không phải vì Lâm Nguyệt thì nàng ta vốn không lưu lạc tới như bây giờ, lại càng không lọt vào trong tay lão tổ Ma Cung, trở thành lô đỉnh của lão ta.

Tất cả điều này đều do Lâm Nguyệt làm hại, hơn nữa, sau này nàng ta mới biết được Liên Thành cùng Lâm Nguyệt rơi vào địa ngục Ma Hải vốn không chết, hẳn chẳng những không chết, mà hoàn toàn thuận lợi trở lại Côn Lôn, cùng Long Ngao Thiên vạch trần chuyện nàng ta cấu kết với Ma tu, cắt đứt hoàn toàn đường lui của nàng ta.

Mà điều càng khiến nàng ta thấy hận chính là, sau khi chuyện nàng ta cấu kết với ma tu lọt ra ngoài không lâu, nàng ta trở thành thị thiếp của lão tổ ma cung cũng bại, hiện giờ nàng ta đã trở thành yêu nữ danh tiếng xấu xa, khiến ai ai trong giới tu chân cũng muốn đánh.

Mà tất cả những điều này đều là do Lâm Nguyệt, là do nàng ta hại nàng thành như thế, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Hết đường lui, dù không tình nguyện nhưng cũng bất giác tạm thời thu lại tư thế mềm xuống, đành dựa vào lão tổ ma Cung.

Không thể không nói, đối với chuyện nam nhân đòi vui, Diệp Khuynh Tuyết vẫn là kẻ có nhiều thủ đoạn, trải qua gần trăm năm cẩn thận nịnh nọt, giả vờ yếu ớt rất thích hợp, thái độ lão tổ Ma Cung đối với nàng ta cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Ngay từ đầu lão tổ ma Cung bắt nàng ta đi làm nô lệ, hoàn toàn coi nàng ta như công cụ tu luyện, nhưng bây giờ, lão tổ Ma Cung dần thay đổi thái độ

khá nhiều với nàng ta, mặc dù cũng chưa tới mức ngoan ngoãn phục tùng, nhưng bình thường nàng ta có chút yêu cầu nhỏ nhỏ, lão ta cũng không còn cự tuyệt nữa, thậm chí có lúc còn hăng hái giúp nàng ta tăng chút tu vi lên.

Mà nàng ta bước từng bước tới giờ, lợi dụng bấy rập nhu tình, nắm chặt lòng lão tổ Ma Cung, hơn nữa vào thời điểm lão tổ Ma Cung dần tín nhiệm, lợi dụng lão tổ Ma Cung khẩn cấp muốn đột phá hóa thân hậu kỳ, coi nàng ta như Tư Mặc Ly nói ra kế hoạch của mình.

Hơn nữa lợi dụng lão tổ Ma Cung mang nàng ta tới Côn Lôn, chuẩn bị liên thủ cùng lão tổ Ma Cung ám toán Tử Ngọc Đạo Quân đang bế quan, lợi dụng bí pháp ma đạo, đoạt lấy tu vi của Tử Ngọc Đạo quân thành của mình, hành động thành công một lần đột phá hóa thân.

Đương nhiên kế hoạch năm đó giữa nàng ta và Tư mặc Ly cũng có chút thay đổi, năm đó mặc dù nàng ta dây dưa liên tục không rõ với Tư mặc Ly, nhưng chút tình huống vốn có nàng ta vẫn biết, nàng ta biết rõ tu luyện không thể qua cấp, đột phá hóa thân nhất định phải tăng tâm tình lên, không thể vì cái lợi trước mắt, nếu không rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, nặng thậm chí còn bỏ cả mạng.

Vì thế năm đó mặc dù nàng ta có kế hoạch muốn chiếm đoạt tu vi của Tử Ngọc Đạo Quân, nhưng cũng chẳng qua định giam Tử Ngọc Đạo Quân lại, biến thành lô đỉnh tiêu hóa từ từ mà thôi, hơn nữa lợi dụng linh lực khổng lồ của bản thân Tử Ngọc Đạo Quân, giúp nàng sớm ngày đột phá hóa thân.

Mà chút ít này cũng cần có thời gian, cũng không thể muốn được ngay mà làm liền.

Nhưng bây giờ, nàng ta đợi không được nữa, cũng hết cách đợi rồi, với tu vi hiện tại của nàng ta, nàng ta vốn chẳng cách nào thoát khỏi lão tổ Ma Cung, vì thế nếu nàng không muốn muốn bị người khống chế, không muốn bị làm lô đỉnh khiến người người khinh bỉ, nàng ta nhất định phải nghĩ cách tăng cao thực lực của mình! Chỉ cần nàng ta đột phá hóa thân thành công, kể cả là cường chế đột phá cũng được, nàng ta cũng có cách thoát khỏi lão tổ Ma Cung hoàn toàn!

Làm tăng cao tu vi, vì có thể báo thù, vì thoát khỏi thân phận lô đỉnh, Diệp Khuynh Tuyết đã liều, biết rõ cường chế đột phá khiến con đường tu luyện sau này của mình bị ảnh hưởng lớn, nàng ta cũng chẳng quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Ám Toán

Quả nhiên lúc nàng ta nói ra kế hoạch giữa nàng ta với Tư Mặc Ly cho lão tổ Ma Cung, lão tổ Ma Cung chẳng thêm nghĩ, đã đồng ý ngay, hơn nữa còn trực tiếp dùng bí thuật ẩn thân, đem nàng ta thần không biết quỷ không hay tới trên Côn Lôn.

Tu vi lão tổ Ma Cung cực cao, hơn nữa địa hình Côn Lôn Diệp Khuynh Tuyết vốn rất quen thuộc, cả hai yên lặng không tiếng động xông vào Côn Lôn, đi thẳng tới nơi bế quan của Tử Ngọc Đạo Quân, toàn bộ Côn Lôn không ai biết hết.

Đương nhiên, với tu vi lão tổ Ma Cung, muốn làm được điểm này không khó, hơn nữa mặc dù Diệp Khuynh Tuyết đã bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, nhưng vì thời điểm bại lộ chuyện nàng ta cấu kết với ma tu, Tử Ngọc Đạo quân vẫn đang bế quan nên cũng không biết chuyện bên ngoài xảy ra.

Tử Ngọc Đạo quân làm người cực kỳ ích kỷ lạnh lùng, mặc dù tu vi lão ta rất cao, nhưng cả đời cũng chỉ có một đệ tử duy nhất là Diệp Khuynh Tuyết. Hơn nữa, lại còn dưới mọi tình huống rập tâm thu nhận Diệp Khuynh Tuyết.

Tử Ngọc Đạo Quân có thể có tu vi hóa thân như ngày nay, vẫn là lão quái vật sống ngàn năm, cũng hiểu được vô số bí thuật. Năm đó lão sờ dĩ nhìn trúng Diệp Khuynh Tuyết là bởi lão ta hiểu được cách xem vận thuật.

Lão ta nhìn ra số mệnh Diệp Khuynh Tuyết cực cao, hơn nữa còn mơ hồ suy đoán ra, Diệp Khuynh Tuyết có duyên phận với thần kính thần khí Côn Lôn, mặc dù lão ta suy đoán kết quả không phải là rõ ràng hết, nhưng do lão ta đã sớm có tham niệm với thần kính Côn Lôn, chỉ là bởi tu vi bản thân không đủ, hơn nữa thân mình lại chẳng phải là người mệnh trời, nên không cách nào thuận lợi liên tục.

Thần kính Côn Lôn từ ba ngàn năm trước đã được sư tổ môn phái sáng lập ra Côn Lôn phong ấn trên đỉnh Côn Lôn, hơn nữa trước khi vị tổ sư đó tọa hóa, đã từng đề lại giới huấn, nói thần kính Côn Lôn sẽ xuất thế sau ba ngàn năm sau, mà người có thể phá bỏ được phong ấn đặt được thần khí, phải có phúc duyên thâm hậu, số mệnh sinh ra là con cung của trời.

Mà hiện giờ khoảng cách năm đó thần kính Côn Lôn bị phong ấn cũng đúng lúc qua ba ngàn năm, mà Diệp Khuynh Tuyết cũng xuất hiện vào đúng lúc này, Tử Ngọc Đạo Quân một lòng muốn chiếm thần kính Côn Lôn làm của riêng, vì thế năm đó mới có thể thu Diệp Khuynh Tuyết làm đệ tử.

Lão ta muốn lợi dụng Diệp Khuynh Tuyết phá vỡ phong ấn, từ đó chiếm được thần kính Côn Lôn.

Vốn tất cả đều nằm trong kế hoạch của lão, lão ta thu nhận Diệp Khuynh Tuyết làm đệ tử, chỉ đợi Diệp Khuynh Tuyết đột phá thành công nguyên anh hậu kỳ, là có thể thuận lợi phá vỡ phong ấn lấy thần khí ra.

Nhưng lão ta tính không bằng trời tính, lại không ngờ được, năm đó lão ta vì muốn làm Diệp Khuynh Tuyết an tâm, mới đồng ý giúp Diệp Khuynh Tuyết loại trừ Lâm Nguyệt, cuối cùng ám hại Lâm Nguyệt không thành, lại khiến mình bị thương nặng.

Năm đó lão ta cùng liên thủ với Diệp Khuynh Tuyết, bày ra thuật nguyên rủa hồn, có ý đồ giết chết Lâm Nguyệt, cuối cùng lại thất bại, khiến Diệp Khuynh Tuyết bị thuật nguyên rủa hồn cản trở, còn lão ta vì trúng thần thuật Nguyệt Thần tên của Lâm Nguyệt mà bị thương nặng.

Bởi thế, lão ta dĩ nhiên chẳng thèm quan tâm tới Diệp Khuynh Tuyết nữa, không thể không bề quan chữa thương, mà lần bề quan này, đã vượt qua gần trăm năm.

Nguyệt Thần Tên, vốn cũng không thuộc về pháp thuật của giới tu chân này, thuật này là thuật truyền thừa của tộc Nguyệt, là thần thuật chân chính, thần thuật có uy lực cực lớn như thế, tu sĩ không cách nào tu tập được, mà sở dĩ Lâm Nguyệt có thể sử dụng ra thuật này, chẳng qua là vì trong cơ thể nàng dung hợp huyết mạch và thần cách mà thôi.

Năm đó nếu không phải tu vi Lâm Nguyệt chưa đủ, hơn nữa còn chưa dung hợp thần cách hoàn toàn, thì Nguyệt Thần Tên vừa bắn ra, Từ Ngọc Đạo Quân đâu còn mạng ở đây nữa, bị Nguyệt Thần Tên bắn trúng, chắc chắn lão ta sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán mà thôi.

Đáng tiếc lúc ấy tu vi Lâm Nguyệt quá yếu, chỉ miễn cưỡng sử dụng ra Nguyệt Thần Tên, vì thế mới chỉ đã thương được Từ Ngọc Đạo Quân, nhưng không cách nào gạt bỏ lão ta hoàn toàn.

Nhưng những thứ này dĩ nhiên Diệp Khuynh Tuyết không biết, đừng có nói là nàng ta, kể cả hồn lão sống không biết bao nhiêu vạn năm trong vòng tay hỗn độn cũng không biết.

Nguyệt Thần Tên là thần thuật, coi như ở thần giới cũng thuộc về thần thuật cao cấp, là pháp thuật truyền thừa của nhánh Tộc Nguyệt, ngoài người có huyết mạch truyền thừa của tộc Nguyệt ra, thì người ngoài vốn chẳng cách nào tu luyện được.

Mặc dù hồn lão sống đã vài ngàn năm, nhưng nó cũng chỉ là bí bảo thần giới do Đế Huyền Nữ sử dụng luyện chế ra món thần khí kém khí linh mà thôi, với chuyện thần giới, lão ta vốn chẳng biết gì.

Mà cả hồn lão cũng không biết chuyện, sao Diệp Khuynh Tuyết lại biết rõ cơ chứ? So với hồn lão, nàng ta còn không chịu nổi hơn, nàng ta chỉ là hình nhân do Đế Huyền Nữ dùng tách một tia thần hồn chế tạo ra mà thôi.

Những điều này Diệp Khuynh Tuyết vĩnh viễn không biết, hiện giờ nàng ta một lòng coi Lâm Nguyệt là đối thủ lớn nhất, kẻ thù nàng ta thống hận nhất, song nàng ta lại không biết, từ lúc Lâm Nguyệt biết rõ tất cả đều là âm mưu của Đế Huyền Nữ, Lâm Nguyệt đã chẳng thèm coi nàng ta là đối thủ nữa.

Thực ra Diệp Khuynh Tuyết vốn không phát hiện ra, giữa nàng ta và Lâm Nguyệt, thật sự cũng không có thù hận mấy, giữa nàng ta và Lâm Nguyệt đi tới cực điểm bây giờ, nguyên nhân lớn nhất cũng ở trên người nàng ta.

Ngay từ đầu, nàng ta ham muốn bảo vật trên người Lâm Nguyệt, muốn ra tay hạ độc thủ với Lâm Nguyệt, sau khi thất bại, lại không giải thích nổi ghi hận Lâm Nguyệt.

Lại nữa, chính là ở trên trận tử thí Côn Lôn đó, nàng ta một lòng muốn chiếm được vị trí người đứng đầu, kết quả lại thua trong tay Lâm Nguyệt, hai lần bị nhục, khiến cho kẻ là Đế Huyền Nữ kẻ thừa lòng dạ hẹp hòi, tính cách có thù tất báo, nổi lên hận thù với Lâm Nguyệt.

Rồi tiếp đó ở tiểu bí Cảnh Hoàng Thiên, bởi vì bản thân tâm hoài bất quý, định ám toán Lâm Nguyệt, kết quả lại bị Lâm Nguyệt hủy dung, thậm chí còn suýt nữa bị chết giữa vây công của yêu thú.

Chuyện cứ liên tiếp như thế, khiến nàng ta mới hận Lâm Nguyệt hoàn toàn, giữa nàng ta và Lâm Nguyệt đã dần biến thành kết cục không chết không dừng.

Kỳ thực, nếu Diệp Khuynh Tuyết không bị thù hận che mắt, tỉnh táo nghĩ lại chút hành động của mình, nàng ta cũng không rơi xuống hoàn cảnh như bây giờ.

Năm đó, nàng ta kết thù hận với Lâm Nguyệt ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên, nếu sau khi Lâm Nguyệt mất tích, nàng ta có thể buông tha cho phần thù hận này hoàn toàn, không bị tâm ma gì đó, như vậy với địa vị lúc ấy của nàng ta ở Côn Lôn, sau này thành tựu tự nhiên cũng chẳng kém đi tí nào, dù sao thì nàng ta là đệ tử thân truyền của Từ Ngọc Đạo Quân, có địa vị cực cao ở Côn Lôn, mà một Lâm Nguyệt mất tích, với nàng ta mà nói cũng chẳng có bất cứ uy hiếp gì.

Đương nhiên, nếu không phải nàng ta chưa từ bỏ ý định liên tục, cứ một lòng muốn giết Lâm Nguyệt, tất nhiên Lâm Nguyệt cũng sẽ không đi gây sự với nàng ta, vì thế mới nói, Diệp Khuynh Tuyết rơi vào kết cục tới giờ, tất cả đều là gieo gió gặt bão.

Chẳng qua nếu như nàng ta có thể nghĩ lại, Diệp Khuynh Tuyết cũng không phải là Diệp Khuynh Tuyết chân chính.

Nàng ta vốn là do Đế Huyền Nữ sáng tạo ra, là công cụ lợi dụng để hủy diệt Lâm Nguyệt, dù Lâm Nguyệt không chọc nàng ta, sau khi nàng ta gặp Lâm Nguyệt, cũng vô thức nhắm vào Lâm Nguyệt, bởi vì Đế Huyền Nữ đã lưu lại một phần ý thức trong thần hồn nàng ta, nàng ta sẽ có địch ý với Lâm Nguyệt mà chẳng giải thích nổi.

“Đã phát truyền âm đi chưa? Ngươi chắc chắn lão già Từ Ngọc kia sẽ gặp mặt ngươi chứ?”

Giọng lão Tổ Ma Cung lạnh lẽo truyền đến, Diệp Khuynh Tuyết nắm chặt linh phù thông tin, nói, “Đây là linh phù truyền tin mà trước khi bế quan sư phụ đã giao cho ta, nói nếu có chuyện quan trọng thì có thể trực tiếp tri thông cho ông, ông ấy nhất định sẽ gặp ta”

Đối với chút điều này, Diệp Khuynh Tuyết cũng không nói dối. Từ Ngọc Đạo Quân trước khi chưa có được Thần kính Côn Lôn, vẫn khá quan tâm tới tên đồ đệ Diệp Khuynh Tuyết này, trước khi bế quan, chính xác là đưa cho Diệp Khuynh Tuyết linh phù thông tin, bảo nàng ta có việc thì có thể tìm lão ta.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại có chỗ đề phòng Từ Ngọc Đạo Quân, vì thế sau khi Từ Ngọc Đạo Quân bế quan, cũng không tìm lão ta ngay, sau đó chuyện nàng ta cầu kết với Tư Mặc Ly bại lộ, nàng ta càng không có ý tìm Từ Ngọc Đạo Quân.

Nhưng giờ lại khác, nàng ta muốn lợi dụng lão tổ Ma Cung để ám toán Từ Ngọc đạo quân, mà với khối linh phù truyền tin tự tay Từ Ngọc Đạo Quân giao cho, đúng lúc phát huy công dụng.

“Tốt, đã như vậy bôn tọa trước hết tiến vào trong ngọc bội, miễn cho tới lúc đó bị lão già Từ Ngọc kia phát hiện ra, lát sau ngươi đeo ngọc bội này trên người, sau khi đi vào, bôn tọa dĩ nhiên sẽ lựa thời cơ chuẩn mà ra tay, giúp ngươi một tay!”

Nói xong, lão tổ Ma cung cũng chẳng đợi Diệp Khuynh Tuyết đáp lại, thân ảnh vốn hư ảo, bỗng hóa thành làn khói đen, trực tiếp chui thẳng vào khối ngọc bội Diệp Khuynh Tuyết đeo bên hông.

Ánh mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên, định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, linh phù thông tin trên tay đột nhiên sáng lóe lên, ngay sau đó, giọng nhàn nhạt mất bình tĩnh của Từ Ngọc Đạo Quân truyền tới.

“Tuyết Nhi? Con có chuyện gì thế? Nếu không có gì, thì đừng có quấy rầy vì sư bế quan!”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên giễu cợt, lời nói ra khỏi miệng thì lại mang theo vài phần kinh hoàng, “Sư phụ, đệ tử quả thật có chuyện muốn tìm người, nếu người không gặp đệ tử, đợi sau này người xuất quan chỉ sợ cũng không còn gặp lại đệ tử nữa...”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết mang theo mấy phần hoảng loạn và căng thẳng, phảng phất cứ như có chuyện gì đó lớn sắp xảy ra vậy.

“Cái gì? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả? Con là đệ tử thân truyền của bôn tọa, chẳng lẽ còn có kẻ dám bắt nạt con hay sao?”

Từ Ngọc Đạo Quân ở trong mật thất sau khi nghe thấy lời của Diệp Khuynh Tuyết, bất giác nhíu mày.

Lão ta cũng không thích mấy với đệ tử tên Diệp Khuynh Tuyết này, ngay từ đầu cũng chỉ ôm tâm tư lợi dụng thôi, nhưng sau khi quan hệ thầy trò chung đụng lâu, mà Diệp Khuynh Tuyết lại là một kẻ cực kỳ biết nịnh nọt, vì thế lão ta hiện giờ cũng có mấy phần tình cảm với Diệp Khuynh Tuyết.

Hơn nữa lão ta phải lấy được thần kính Côn Lôn, vẫn còn dựa vào Diệp Khuynh Tuyết, nếu Diệp Khuynh Tuyết thật sự gặp phải việc gì khó, lão ta dĩ nhiên cũng không bỏ mặc được.

Chỉ là Từ Ngọc Đạo Quân lại không biết rằng, đồ đệ ngoan hiền giờ của lão ta đã bị Chương Môn Côn Lôn đuổi ra khỏi Côn Lôn, trở thành yêu nữ mà người người giới tu chân muốn đánh, hiện giờ lại còn cầu kết với lão tổ Ma Cung, chuẩn bị tính toán tới lão ta.

“Sư phụ, lão nhân gia người đã bế quan gần trăm năm rồi, lại không biết được, bây giờ Côn Lôn đã không còn là Côn Lôn năm đó nữa, chương môn ngài ấy... Ngài ấy nghe tin lời người khác nói, vu hãm đồ nhi cầu kết với ma tu, ở Côn Lôn, đệ tử đã không còn nơi để sống yên ổn nữa rồi...”

Diệp Khuynh Tuyết nửa thật nửa giả nói ra, giọng cực kỳ mềm yếu bất lực, cứ như bị một trận uất ức cực đại vậy!

“Cái gì? Bọn chúng dám sao!”

Quả nhiên Từ Ngọc Đạo Quân nghe thấy thế lập tức giận dữ. Với Từ Ngọc Đạo Quân mà nói, Diệp Khuynh Tuyết vẫn còn giá trị lợi dụng với lão, trước khi lão ta không có được thần kính Côn Lôn, ai cũng không thể động vào Diệp Khuynh Tuyết.

Kể cả chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với ma tu, lão ta cũng muốn bảo vệ Diệp Khuynh Tuyết, không có Diệp Khuynh Tuyết, lão ta biết đi đâu tìm một người để giúp lão ta lấy thần kính Côn Lôn chứ?

“Sư phụ, Chương môn và các vị trưởng lão Côn Lôn đã quyết định muốn đuổi đệ tử ra khỏi Côn Lôn rồi, mặc dù đệ tử không bỏ được người, nhưng cũng không muốn làm sư phụ khó xử, lần này đệ tử tới, cũng không có ý làm khó sư phụ, đệ tử chỉ muốn đến cáo biệt cùng sư phụ thôi...”

Diệp Khuynh Tuyết cúi đầu rù rì thì thầm nói, nhưng những câu nói ấy đều lấy lùi làm tiến, mặt ngoài thì nàng ta nói không muốn làm khó Từ Ngọc đạo Quân, cứ như đã quyết tâm rời khỏi Côn Lôn vậy, thực ra nàng ta đã sớm biết tâm tư của Từ Ngọc Đạo Quân.

Từ Ngọc Đạo Quân một lòng muốn lợi dụng nàng ta để đạt được thần khí, đâu chịu đơn giản cứ vậy để nàng ta rời đi như vậy chứ?

Diệp Khuynh Tuyết vốn tinh thông tính toán, lòng dạ sâu đậm, nàng ta và Từ Ngọc Đạo Quân làm thầy trò đã lâu, với tính cách của Từ Ngọc Đạo Quân, đã sớm hiểu rõ tường tận, trông thì có vẻ ta đây, chẳng những sẽ không khiến Từ Ngọc Đạo Quân nghi ngờ, mà ngược lại càng khiến Từ Ngọc Đạo Quân tin tưởng lời nàng ta hơn.

Quả nhiên, những lời này nằng ta vừa nói ra, bên trong linh phù thông tin truyền đến giọng Từ Ngọc Đạo Quân ngập tràn tức giận.

“Cái gì mà gây khó dễ cho con hả? Con là đệ tử của bản tọa, chẳng lẽ bản tọa cứ trơ mắt nhìn con bị bắt nạt vậy sao? Tốt lắm, con trước tiên vào đi, đem mọi chuyện nói lại cho vi sư rõ ràng, có chuyện gì, vi sư sẽ giúp con giải quyết!”

Giọng Từ Ngọc Đạo Quân vừa dứt, ngay sau đó bên ngoài động phủ bề quan, vốn có trận pháp phòng ngự như thủy triều chợt chủ động tách ra một lối đi, mà ở ngay sau trận pháp là tấm cửa đá đóng chặt, cũng vang âm lên một tiếng, mở ra.

Diệp Khuynh Tuyết thấy vậy, trên mặt chợt lóe lên tia vui mừng cực nhanh, song chỉ lóe qua thôi, rồi nhanh chóng cúi thấp đầu, cung kính đáp một tiếng, sau đó bước nhanh đi vào.

Trong bí thất, Từ Ngọc Đạo Quân ngồi khoan chân trên một tòa ngọc liên, khi thấy Diệp Khuynh Tuyết tiến vào, thì mở miệng nói, “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Vì sao bọn chúng nói con cấu kết ma tu hả?”

Diệp Khuynh Tuyết mím môi, trông bộ dạng có vẻ cực kỳ uất ức, nói, “Sư phụ, người phải tin tưởng đệ tử, đệ tử không cấu kết ma tu, thật sự không có...”

Vừa nói, Diệp Khuynh Tuyết như sợ hãi Từ Ngọc Đạo Quân không tin vậy, đột nhiên òa khóc nhào tới Từ Ngọc Đạo Quân.

Từ Ngọc Đạo Quân cũng không phát hiện ra Diệp Khuynh Tuyết có dụng ý khác, thấy nàng ta khóc sụt sùi, cũng chỉ xem như nàng ta bị uất ức, lập tức chỉ đơn giản nhũn mày lại một cái, quát lên, “Có gì cứ nói, khóc lóc sụt sùi cái gì? Có sư phụ ở đây, chẳng lẽ còn để cho người khác bắt nạt con nữa sao?”

“Sư phụ...”

Diệp Khuynh Tuyết bước nhanh tới bên cạnh Từ Ngọc Đạo Quân, trông có vẻ định nói lại thôi, sợ hãi đưa tay ra, định kéo ống tay áo của Từ Ngọc Đạo Quân, đương nhiên nếu xem nhẹ tia chợt lóe trong mắt nàng ta ra, thì lời nói mờ mịt hưng phấn ấy, xem ra rất giống một đứa bé đang hướng trường bối khóc lóc kể lể.

Chỉ tiếc là Từ Ngọc Đạo Quân không phát hiện ra dụng ý khác của Diệp Khuynh Tuyết, hoặc là, trong lòng lão ta, lão ta cũng chẳng coi Diệp Khuynh Tuyết ra gì.

Với lão ta mà nói, Diệp Khuynh Tuyết không cách nào hại tới lão ta hoàn toàn, huống chi đây lại là Côn lân, là nơi lão ta bề quan, trong mắt lão ta, nơi này là nơi cực kỳ an toàn!

Mà lão ta không ngờ được, Diệp Khuynh Tuyết không thể thương tổn được lão ta, song không có nghĩa là người khác không thể, giờ phút này lão tổ Ma Cung đang ẩn giấu trong mảnh ngọc bội của Diệp Khuynh Tuyết, có thể ra tay hạ sát bất cứ lúc nào.

“Tốt rồi, con...”

Từ Ngọc Đạo Quân vẫn còn mấy phần tình nghĩa thầy trò với Diệp Khuynh Tuyết, mà đúng lúc lão ta đang định mở miệng an ủi Diệp Khuynh Tuyết thì lúc này đột nhiên có tình huống phát sinh đột biến!

Diệp Khuynh Tuyết vốn đang hướng về lão ta, nghĩ cách phải túm được tay áo của lão ta, lại đột nhiên thay đổi phương hướng, vung mạnh một nắm bột đen màu tím về phía lão ta trong nháy mắt, cùng lúc đó, lại hét lên yêu kiều, “Lão tổ, ra tay đi!”

Giọng Diệp Khuynh Tuyết vừa dứt, trên mảnh ngọc bội treo trên người, bỗng thoát ra một luồng khí đen, đoàn khí đen kia nhanh chóng hóa thành một hư ảnh màu đen, ngay khi hư ảnh xuất hiện trong nháy mắt, đồng thời cũng chớp thẳng một chương về phía Từ Ngọc Đạo Quân!

Từ Ngọc Đạo Quân quá sợ hãi, sắc mặt trong nháy mắt xanh mét, lại không kịp đề phòng, lão ta đã hít vào những bột phấn màu đen kia không ít, lúc hư ảnh kia đánh tới trong nháy mắt, có muốn tránh đi cũng không thể, chỉ đành đưa một tay ra đỡ, ngăn cản được công kích của hư ảnh kia!

Nhưng lão tổ Ma Cung vốn có tu vi cao hơn Từ Ngọc Đạo Quân một bậc, mặc dù hiện tại chỉ xuất hiện là một phân thân của lão, nhưng dưới tâm tính cực kỳ hèn hạ, Từ Ngọc Đạo Quân sao có thể né qua đơn giản thế chứ?

Chỉ nghe một tiếng âm vang, Từ Ngọc Đạo Quân đã bị lão tổ Ma Cung một chương đánh bay ra ngoài, từ đài sen ngã xuống, hơn nữa phun ra một ngụm máu tươi.

“Diệp Khuynh Tuyết, con tiện nhân này, ngươi cũng dám ám toán bản tọa sao?”

Từ Ngọc Đạo Quân phản ứng kịp, từ trong kinh sợ, chẳng quan tâm tới chuyện bản thân bị thương nặng, nghiêng đầu định tìm Diệp Khuynh Tuyết tính sổ.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết lại cực kỳ giảo hoạt, sau khi tung một kích thuận lợi, đã trực tiếp lùi sang một bên, đâu còn đứng đó đợi Từ Ngọc Đạo Quân ra tay nữa chứ?

“Ngươi...”

Từ Ngọc Đạo Quân tròn tròn xoe mắt, nhìn chăm chặp Diệp Khuynh Tuyết đứng thẳng một bên cứ như chẳng liên quan tới mình vậy, tức giận bốc lên, lại phun trào ra ngum máu tươi, cả người nhanh chóng uể oải, sắc mặt tái nhợt kinh người.

“Ha ha, lão thất phu Từ Ngọc, ngươi còn nhớ bốn tọa chứ hả?” Giọng thô lỗ của lão tổ Ma Cung khàn khàn truyền đến, trong đó còn xen lẫn ý hưng phấn khó nói.

“Hóa ra là ngươi! Lão tổ Ma Cung, ngươi lại dám xâm nhập Côn Lôn, chẳng lẽ ngươi không sợ lão tổ người xé xác ngươi sao?”

Lúc này Từ Ngọc Đạo Quân cũng nhận ra lão tổ Ma Cung, sắc mặt hơi đổi, nhưng trong lòng thì lại quá sợ hãi.

Với lão tổ Ma Cung, lão ta dĩ nhiên không xa lạ, lão không ngờ được, người cầu kết cùng Diệp Khuynh Tuyết ám toán lão ta dĩ nhiên là ma tu, hơn nữa lại còn là lão tổ Ma Cung như nước với lửa với Côn Lôn thời gian qua.

Ngay khi nhận ra lão tổ Ma Cung trong nháy mắt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong lòng Từ Ngọc Đạo Quân chính là chạy trốn, nhưng trước đó Diệp Khuynh Tuyết không biết ném độc phần gì vào lão, lão hít phải một ít, giờ phút này linh lực trong cơ thể như bị giam cầm vậy, toàn thân mềm nhũn, vô lực, có muốn chạy trốn khỏi tay lão tổ Ma Cung thì vốn không thể.

“Lão Tổ Côn Lôn sao? Ha ha, nếu là lão quỷ kia vẫn còn sống, bốn tọa dĩ nhiên không dám bước vào Côn Lôn nữa bước rồi! Nhưng ngươi gạt được người khác, lại không lừa được bốn tọa, vào ba trăm năm trước, lão quỷ lão tổ Côn Lôn đó đã sớm chết rồi!”

Nghe thấy lời Từ Ngọc Đạo Quân nói, sắc mặt lão tổ Ma Cung hơi đổi, nhưng rất nhanh trấn định, lại cười ha hả nói.

Bối phận Lão tổ Côn Lôn cao hơn lão tổ Ma Cung nhiều, vào hơn một nghìn năm trước, khi lão tổ Ma cung còn là tu sĩ Kim Đan, thì lão tổ Côn Lôn đã là một tu sĩ hóa thân bậc cao cấp, rồi sau đó khi lão tổ Ma Cung đột phá hóa thân, đã từng đến Côn Lôn khiêu khích, kết quả bị lão tổ Côn Lôn trực tiếp đánh thương nặng, ném ra khỏi Côn Lôn!

Năm đó sau khi lão ta bị lão tổ Ma Cung đánh bị thương nặng, ném ra khỏi Côn Lôn trước mặt mọi người, hơn nữa còn bị bức ép phải phát ra lời thề độc, sau này không được đặt chân nữa bước tới Côn Lôn nữa.

Trận chiến ấy, là sự sỉ nhục cả cuộc đời của lão tổ Ma Cung, cũng trở thành mũi dùi đâm sâu trong lòng lão ta, mà đến hôm nay, mặc dù lão ta đã sớm biết lão tổ Côn Lôn vào ba trăm năm trước đột phá không thành, bỏ mình, song lão ta vẫn cố kỵ lời thề độc, nên mấy trăm năm qua vẫn chưa có tới Côn Lôn.

Nhưng hiện giờ lão ta không đợi được nữa, bởi vì nếu lão ta không thể đột phá lên hóa thân hậu kỳ, tuổi thọ của lão ta sẽ hết, từ đó, sau khi biết được kế hoạch của Diệp Khuynh Tuyết, lão ta cũng không cố kỵ gì lời thề độc, quyết định nhanh chóng mang Diệp Khuynh Tuyết tới Côn Lôn này!

Hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết là thị thiếp của lão, cũng là lô đỉnh giúp lão tăng cao tu vi, chỉ là với lão ta mà nói, tu vi nguyên anh của Diệp Khuynh Tuyết quá thấp, cho dù lão ta có hút khô nguyên âm của Diệp Khuynh Tuyết cũng không thể đột phá lên hóa thân hậu kỳ được.

Nhưng nếu Diệp Khuynh Tuyết có thể hấp thu tu vi của Từ Ngọc Đạo Quân, đột phá lên bình cảnh hóa thân, như vậy lão ta có thể hoàn toàn mượn tu vi của Diệp Khuynh Tuyết để đột phá!

Lô đỉnh cấp bậc hóa thân, lại là thủy linh thể, đầy đủ để lão ta đột phá! Mà cũng bởi nguyên nhân này, nên lão ta mới không thèm để ý đến lời thề độc năm nào, đến trước Côn Lôn.

Đương nhiên, vì đề phòng chẳng may, lão ta còn để lại đường lui cho bản thân, lần này lão ta chỉ cho phân thân mình đến, còn bản thể cũng không tới.

Mà để đảm bảo cẩn thận hết sức, lão ta còn đặc biệt hao tổn tâm tư, luyện chế ra loại độc phần tạm thời giam cầm linh lực, lợi dụng Diệp Khuynh Tuyết đến gần Từ Ngọc Đạo Quân, thừa dịp lão ta chưa kịp chuẩn bị mà ra tay hạ độc, sau đó lão ta mới có thể hiện thân, cho Từ Ngọc Đạo Quân một kích trí mạng, từ đó, Từ Ngọc Đạo Quân sao tránh được tính kế của lão chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Xuất Quan

Sắc mặt Từ Ngọc Đạo Quân thay đổi liên tục, nhưng giọng vẫn đều đều cả giận nói, “Đừng có nói vậy, lão tổ chẳng qua chỉ đang bế quan mà thôi! Lão tổ ngài ấy tu vi thông thiên, sao đơn giản lại bỏ mình chứ? Tư Viêm Hoa, bốn tọa khuyên ngươi mau mau rời đi cho nhanh, nếu bị lão tổ phát hiện, ngươi hẳn phải chết là cái chắc!”

“Từ Ngọc, chết đến đít rồi mà còn dám nói láo lừa bốn tọa sao, thật muốn chết mà!”

Lão tổ Ma Cung cười lạnh, từ từ đi tới bức Từ Ngọc Đạo Quân, khí tức trên thân bộc phát hoàn toàn, đem giam chặt Từ Ngọc Đạo Quân một chỗ.

Lúc này Diệp Khuynh Tuyết ngay trong mất mát bày một trận truyền tống đơn giản, nàng ta nhẫn nại nén con mừng trong lòng, vội vàng nói với lão tổ Ma Cung, “Lão tổ, trận pháp đã bố trí xong, chúng ta nên rời đi trước rồi mới nói sau được không?”

Động tác lão tổ Ma Cung ngừng lại, gật đầu nói, “Người nói không sai, dù sao ở đây lâu cũng không được”

Nói xong, lão ta hướng về phía từ Ngọc đạo Quân, một luồng khói đen chui ra từ đầu ngón tay, bay thẳng về phía Từ Ngọc Đạo Quân, chui vào trong mi tâm của lão.

Từ Ngọc Đạo Quân quá sợ, lão muốn phản kháng, nhưng linh lực trong cơ thể bị giam cầm hoàn toàn, vốn chẳng cách nào phản kháng nổi, đành trơ mắt nhìn làn khói đen ấy đi tới chui thẳng từ mi tâm vào trong người.

Trong đầu đau đớn kịch liệt khiến vẻ mặt Từ Ngọc Đạo Quân méo mó dữ tợn, lão giãy giụa cố trốn to mắt nhìn Diệp Khuynh Tuyết, rít lên, “Diệp khuynh Tuyết, con tiện nhân ngươi khi sư diệt tổ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, cho dù chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi....”

Chuyện cho tới bây giờ, đôi bên đã vạch mặt hoàn toàn, có lão tổ Ma Cung ở đây, dĩ nhiên Diệp khuynh Tuyết cũng không sợ Từ Ngọc Đạo Quân, lập tức cười lạnh bảo, “Lão già kia, ngươi nghĩ là ta không biết chút tâm tư của ngươi sao? Ngươi sờ dĩ nhận ta làm đồ đệ chẳng qua cũng chỉ muốn lợi dụng ta mà thôi! Nếu mà ta thật sự giúp ngươi lấy được thần khí, chỉ sợ người ngươi muốn giết đầu tiên chính là ta đó!”

“Ngươi...”

Từ Ngọc đạo quân vừa sợ vừa giận, bất giác không phản bác lại được lời nào. Theo lời Diệp Khuynh Tuyết, quả thật là sự thật, năm đó lão ta thu Diệp Khuynh Tuyết làm đồ đệ đúng thật chẳng có ý tốt gì, về sau mặc dù cũng có mấy phần tình thầy trò với Diệp Khuynh Tuyết nhưng phần tình cảm này rất nhạt.

Trong lòng lão ta, điều cực kỳ quan trọng chính là thần khí, còn Diệp Khuynh Tuyết chỉ là quân cờ lão ta lợi dụng để có được thần kính Côn Lôn mà thôi, nếu thần khí bị lấy ra, con cờ Diệp Khuynh Tuyết này dĩ nhiên là bỏ, cũng không cần thiết tồn tại.

“Ta cái gì hả? Lão già kia, ngươi muốn lợi dụng ta, lại không biết, ta sớm đã xem thấu ngươi có dụng ý khác, đã như vậy, ta dĩ nhiên sẽ không khách sáo với ngươi nữa! Ngươi yên tâm, bây giờ lão tổ sẽ không giết ngươi, dù sao cũng không thể lãng phí một thân tu vi tốt của ngươi như thế đúng không? Đợi sau khi ta cướp sạch tu vi của ngươi rồi, thì đó cũng chính là lúc ngươi chết!”

Diệp Khuynh Tuyết chẳng thèm che giấu dã tâm của mình, trực tiếp nói thẳng ra mục đích của nàng ta.

Nơi này là bí thất bế quan của Từ Ngọc Đạo Quân, hướng chi còn có lão tổ Ma Cung ở đây, nàng ta vốn chẳng cần băn khoăn sẽ bị người khác nghe thấy lời nàng ta, vì thế nàng ta vốn không cần che giấu làm gì.

“Ngươi quả nhiên là lòng muông dạ thú, bốn tọa rất hận, rất hận...”

Từ Ngọc Đạo Quân bị ma khí giầy vò đau tới mức chẳng muốn sống, trước đó còn liên tục chống lại, nhưng giờ rõ ràng cho thấy chẳng chống đỡ nổi, lão ta biết mình không trốn thoát, nhưng lại dễ dàng cho Diệp Khuynh Tuyết và lão tổ Ma Cung quá, cực kỳ không cam lòng.

Dưới con tuyệt vọng, Từ Ngọc Đạo Quân dùng hết toàn lực, điều động tia linh lực lần cuối cùng trong cơ thể, thừa dịp lão tổ Ma cung và Diệp Khuynh Tuyết không đề phòng, bắn một linh phù truyền tin phát ra!

Mà trong lúc lão ta phát động linh phù truyền tin trong nháy mắt, lại bị lão tổ Ma Cung cảm thấy linh lực không ổn định, sắc mặt lão tổ Ma Cung hơi đổi, giậm quất một tiếng định tiến lên can thiệp, tiếc là vẫn chậm một bước, linh phù truyền tin đó đã được phát ra.

“Đáng chết! Lão già này thế mà lại truyền linh phù tin ra, xem ra chúng ta nhất định phải rời khỏi chỗ này đi ngay, nếu không những người Côn Lôn kia sẽ nhanh chóng phát hiện ra!”

Mặt lão tổ Ma cung âm trầm, đưa tay chụp lấy từ Ngọc Đạo Quân, đánh lão ta hôn mê, sau đó túm một cái tóm lấy Từ Ngọc Đạo Quân, đồng thời kéo Diệp Khuynh Tuyết, không chút chậm trễ, trực tiếp bước thẳng vào mô hình trận truyền tống nhỏ kia.

Chỉ thấy trận truyền tống bộc phát ánh sáng rực rỡ, rồi nhanh chóng mấy bóng người bên trong cũng biến mất trong trận truyền tống.

Mà ngay khi họ vừa biến mất, bên ngoài mật thất từ đằng xa có mấy luồng độn quang tới đây, ánh sáng tan hết, xuất hiện hai bóng người bất ngờ, một mặc bộ đồ trắng tung bay, đây đúng là chương môn thủ tịch đại đệ tử Liên Thành.

Mà ở bên cạnh hắn, một nam nhân mặc bộ đen tuấn mỹ chẳng phải ai khác mà chính là Quân Tử Huyền.

“Liên Thành, huynh khẳng định linh phù tin vừa phát ra là do Từ Ngọc Sư thúc sao?” Quân Tử Huyền nhìn trận pháp tầng tầng lớp lớp vây quanh mật thất, mày nhíu chặt, cất giọng nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, đúng thật là truyền âm của sư tổ Từ Ngọc, hơn nữa... Ông ấy có khả năng gặp phiền phức”

Liên Thành nhìn mặt thất, sắc mặt hơi khó coi chút.

“Kỳ lạ, gần trăm năm nay, sư thúc Từ Ngọc vẫn đang bế quan, sao lại đột nhiên phát ra truyền âm cầu cứu chứ? Hơn thế, với tu vi của ông ấy...”

Quân Từ Huyền cũng không nói hết, song trong ý nói, lòng dạ cả hai đều biết rõ.

Từ Ngọc Đạo Quân vào trăm năm trước bắt đầu bế quan, đến giờ cũng đã gần trăm năm trôi qua, những năm gần đây, Từ Ngọc Đạo Quân chưa từng xuất quan, mà vì có Từ Ngọc Đạo Quân, nên quan hệ giữa hắn với Diệp Khuynh Tuyết, bọn họ cũng vui vẻ được Từ Ngọc Đạo Quân không để ý, thậm chí còn hy vọng ông ta cứ bế quan suốt hai ba trăm năm cũng tốt.

Vì thế ngay khi vạch trần chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với ma tu, hơn nữa bọn họ còn đem chuyện Diệp Khuynh Tuyết bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, không nói cho Từ Ngọc Đạo Quân biết.

Nhưng ngay vừa rồi, bọn họ đang ở trong điện chuông giáo thương lượng xem có cách nào đối phó với chuyện ma tu, Liên Thành lại đột nhiên nhận được Từ Ngọc Đạo Quân đưa tin, ám hiệu bên trong tin cho thấy ông ấy gặp nạn, hơn nữa còn có ý tứ xin bọn hắn giúp đỡ.

Mặc dù bất kể là Liên Thành hay Quân Từ Huyền đều thấy Từ Ngọc Đạo Quân hơi lơ đãng, nhưng dù sao Từ Ngọc Đạo Quân cũng là trưởng lão Côn Lôn, đồng thời còn là tu sĩ hóa thân, vì thế bọn họ sau khi nhận được tin, cũng bắt đầu lo lắng cho chuyện này.

“Trận pháp lão tổ Từ Ngọc bày ra cũng không bị ảnh hưởng, đến cùng là ai, có thể thần không biết quỷ không hay tránh được trận pháp do tu sĩ hóa thân bày ra, đi thẳng vào trong mật thất chứ?”

“Người Có thể tránh thoát được trận pháp của sư thúc Từ Ngọc bày ra, ở giới tu chân hiện giờ, đếm trên đầu ngón tay, người có thể xâm nhập được mật thất đủ để làm sư thúc Từ Ngọc bị thương, dĩ nhiên phải có tu vi cực cao, cứ coi như huynh và ta phút này xông vào cũng không phải là đối thủ của đối phương!”

Quân Từ Huyền và Liên Thành cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt nặng nề nói ra.

Thật ra còn có những lời hắn không nói ra, đó chính là, đối phương đã có thủ đoạn cao siêu thế, giờ phút này dù họ có xông vào, chỉ sợ Từ Ngọc Đạo Quân cũng lãnh ít dữ nhiều, cả Từ Ngọc Đạo Quân cũng không phải đối thủ của đối phương, chẳng qua cũng đi chịu chết thôi.

Cứ việc những lời này Quân Từ Huyền không nói ra, nhưng Liên Thành thông minh tuyệt đỉnh, Quân Từ Huyền nghĩ tới, hắn dĩ nhiên cũng nghĩ tới, hơn nữa hắn từ nhỏ đã được bồi dưỡng trở thành chương môn Côn Lôn, người nói nghiệp, tâm tư cận kề Quân Từ Huyền không sánh được.

Liên Thành trầm tư một lúc, đột nhiên mở miệng nói, “Từ Huyền, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản vậy, cho dù đối phương là cao thủ thật sự, thậm chí có tu vi hóa thân hậu kỳ chẳng nữa, cũng tuyệt đối không thể nào im hơi lặng tiếng lên vào trong mật thất bế quan của Từ Ngọc lão tổ được”

“Ý huynh định nói gì?” Nghe thấy Liên Thành nói, Quân Từ Huyền hơi ngần ra, mở miệng hỏi.

“Ta cảm thấy người đến có lẽ cũng không phải chỉ có một, ngoại trừ tên tu sĩ cao cấp không biết tên ra, thì còn phải có một người biết rất rõ lão tổ Từ Ngọc, hơn nữa lại còn là người không có lòng dè phòng ngừa! Mà xem ra trận pháp cũng không bị phá hủy, đoán chừng người đi vào là do chính Từ Ngọc lão tổ cho phép, còn chuyện xảy ra sau này, cũng khó mà nói được”

Liên Thành mặt lạnh nhìn cửa mật thất trong trận pháp đóng kín, trầm ngâm một lát, chậm rãi nói ra.

“Nói như thế, cũng không phải là không thể, chỉ là lòng sư thúc Từ Ngọc dè phòng thời gian qua rất nặng, đến cùng là ai...”

Nói đến đây, giọng Quân Từ Huyền đột nhiên ngừng lại, cùng liếc mắt nhìn Liên Thành một cái, đồng thanh nói, “Diệp Khuynh Tuyết!”

“Nếu như Diệp Khuynh Tuyết mà nói, vậy người khác kia chẳng phải chính là lão tổ Ma Cung sao!”

Sắc mặt Liên Thành khó coi không nói tiếp nổi. Chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với ma tu là bị hắn vạch trần, bị tuyên bố đuổi thẳng ra khỏi Côn Lôn, không lâu sau, Diệp Khuynh Tuyết đảm mình trở thành thị thiếp của lão tổ Ma Cung, dĩ nhiên được giới tu chân truyền đi sôi sục.

Đối với sự kiện này, tất nhiên Liên Thành cũng biết, nhưng năm đó lúc ở địa ngục Ma Hải, cũng biết chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết với lão tổ Ma Cung, vì thế hắn thấy Diệp Khuynh Tuyết trở thành thị thiếp của lão tổ Ma Cung cũng không bất ngờ.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết sau khi bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, tên nàng ta thế nào, có đảm mình không, chẳng ảnh hưởng đến Côn Lôn, hắn dĩ nhiên không để trong lòng.

Chỉ là hắn không ngờ được, Diệp Khuynh Tuyết sau khi bị trục ra khỏi Côn Lôn, còn chưa chết tâm, nếu lúc trước hắn suy đoán không sai, chỉ sợ chuyện lần này không thoát khỏi quan hệ với Diệp Khuynh Tuyết.

Dù sao chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết ma tu bị trục xuất khỏi Côn Lôn, hắn có lòng giấu diếm, ngay lúc Từ Ngọc Đạo Quân bế quan cũng không biết, nếu Diệp Khuynh Tuyết có người khác giúp đỡ, lặng lẽ lên vào Côn Lôn, sau đó nhân cơ hội ra tay ám toán Từ Ngọc Đạo Quân cũng không phải là chuyện không thể.

Dù sao Từ Ngọc Đạo Quân cũng chẳng biết gì về Diệp Khuynh Tuyết nên lão cũng không có bất kỳ đề phòng nào, chuyện Diệp Khuynh Tuyết cầu kết

ma tu Tử Ngọc Đạo Quân không biết, trong mắt Tử Ngọc Đạo Quân, Diệp Khuynh Tuyết vẫn là đệ tử của lão.

“Tử Huyền, xem ra chuyện này chúng ta không thể giải quyết được, nhất định phải đi thông báo cho lão tổ khác, nếu là... lão tổ Tử Ngọc xảy ra chuyện thật, lại có liên quan tới Diệp Khuynh Tuyết, chẳng qua cụ thể thế nào, còn phải đợi phá xong trận pháp đi vào xem một chút rồi mới nói sau”

“Ta đi thông báo cho sư phụ, huynh đi nói với Chương môn một tiếng!”

Nói xong, Quân Tử Huyền cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp ngự kiếm rời đi. Liên Thành cũng không rời đi, chỉ lấy ra linh phù thông tin, phát ra vài tin tức.

Không nói tới Côn Lôn bên này vì Tử Ngọc Đạo Quân đột nhiên mất tích mà khiến cho lòng người Côn Lôn bàng hoàng nữa, ở bên kia, lão tổ Ma Cung mang theo Tử Ngọc Đạo Quân và Diệp Khuynh Tuyết đã trở lại Ma Cung.

Trong mặt thất hậu điện ma Cung, xuất hiện trận pháp rậm rạp chẳng chút không lồ nhuộm đầy máu tươi.

Lão tổ Ma Cung ném thẳng Tử Ngọc Đạo Quân vào trong tâm trận pháp máu, đối với vẻ mặt đầy hưng phấn của Diệp Khuynh Tuyết bảo, “Người đi xuống đi, đợi bốn tọa mở trận pháp ra, người liền có thể từ từ hấp thụ tu vi của hắn ta rồi biến thành linh lực của mình”

“Vâng, lão tổ”

Trong mắt Diệp Khuynh Tuyết lóe lên tia vui mừng, cũng chưa tránh đi, mà trực tiếp ở ngay trước mặt lão tổ Ma Cung, cõi từng món y phục trên người ra.

Mặc dù dung mạo Diệp Khuynh Tuyết chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng vóc người thì cực kỳ tốt, hơn nữa nàng ta còn có ý quyến rũ lão tổ, lão tổ Ma Cung định mở ra trận pháp động tác chợt ngưng lại, sau một khắc cũng không có ý mở trận pháp ra nữa, mà ngược lại sải bước về phía Diệp Khuynh Tuyết, một tay kéo Diệp Khuynh Tuyết vào lòng.

“Lão tổ...” Giọng Diệp Khuynh Tuyết mang theo ba phần e lệ, bảy phần mong chờ, nhu hòa tới mức gần như sắp chảy nước ra vậy.

Đối mặt với ôm ấp của lão tổ, nàng ta chẳng những không khước từ, mà ngược lại trên mặt thoáng hiện lên hưng phấn đồ ỉn mong chờ.

“Tiểu yêu tinh, người cõi chậm như vậy chẳng phải là muốn quyến rũ bốn tọa sao? Đã vậy bốn tọa dĩ nhiên khiến người được như nguyện!”

Nói xong, bàn tay lão tổ Ma Cung chụp lên đỉnh trong cao ngất của Diệp Khuynh Tuyết, cúi đầu xuống hôn.

Rất nhanh trong đại điện vang lên từng đợt thở dốc, hỗn hển cùng từng đợt rên rỉ...

*

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Chỉ chớp mắt đã qua hai mươi năm.

Hai mươi năm trôi qua, toàn bộ giới tu chân theo chính đạo ma đạo không ngừng ma sát, bắt đầu trở nên hỗn loạn rung chuyển, mà giờ, giữa chính ma ngay từ đầu đã bắt đầu lên lời rạn nứt, biến thành đôi bên vạch mặt hoàn toàn, chính thức khai chiến.

Hai mươi năm trước, Trưởng lão hóa thân tử Ngọc Đạo Quân phái Côn Lôn đột nhiên mất tích trong động phủ một cách ly kỳ, tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng về môn phái đứng đầu trong ma đạo là Ma Cung.

Chương môn Côn Lôn thù tích đại đệ tử Liên Thành, lại trực tiếp chỉ ra là do phản đồ Diệp Khuynh Tuyết và lão tổ ma cung gây nên, hơn nữa còn mạnh mẽ yêu cầu ma cung giao Diệp Khuynh Tuyết ra.

Diệp Khuynh Tuyết thân là thị thiếp được lão tổ Ma Cung sủng ái nhất, dĩ nhiên lão tổ Ma Cung sao chịu giao ra, cũng không thừa nhận chuyện tử Ngọc Đạo Quân mất tích có liên quan.

Từ đó, đôi bên bên nào cũng cho là mình đúng, tự dung cãi vã, đến cuối cùng từ trận chiến nước miếng, biến thành ra tay thật sự.

Mâu thuẫn giữa hai bên ngày càng tăng dần lên, đôi bên như nước với lửa không tan, bởi vì cái gọi là kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ bừng lên, hống chi mâu thuẫn giữa Chính Đạo và Ma Đạo vốn rất nhiều, từ đó phát triển thành đệ tử Côn Lôn khi nhìn thấy đệ tử Ma Cung chẳng nói câu nào, đã trực tiếp tiến lên giết chóc, còn Ma cung cũng không cam chịu yếu thế phản kích mấy lần.

Ngay từ đầu, đệ tử hai phái cũng chẳng qua chỉ là hôm nay ta giết mấy đệ tử nhà người, ngày mai người giết mấy đệ tử của ta, đôi bên đều có người chết. Nhưng theo thời gian trôi qua, hai môn phái lớn Chính Ma tranh giành, dần phát triển thành trận quyết đấu chính thức giữa Chính Đạo và Ma Đạo.

Những môn phái khác cũng bị cuốn theo, năm đại môn phái chính đạo liên hợp lại, cùng đối kháng với ma tu, còn Ma cung cũng chinh hợp tất cả môn phái Ma Đạo, cùng đối phó với tu sĩ Chính Đạo.

Vốn thế lực đôi bên ngang nhau, mà xem ra thì bên Chính Đạo còn chiếm được phần hơn, song tình hình vậy cũng đã đột nhiên thay đổi ở đoạn thời gian

trước, chỉ trong một đêm, có hơn mười môn phái nhỏ cùng gia tộc tu tiên trong Chính Đạo bị ma tu diệt môn, đổi lại còn có thêm mười người môn phái nhỏ và gia tộc tu tiên phản bội, đầu phục Ma tu.

Từ đó, Chính Đạo cũng bị ảnh hưởng chút, còn Ma tu ngược lại lớn mạnh lên không ít.

Thế nhưng có chút ít môn phái nhỏ và gia tộc tu tiên làm phản đều chỉ là một số tu sĩ cấp thấp, mặc dù trận làm phản này khiến Chính Đạo cũng trở tay không kịp, nhưng nhanh chóng có phản ứng lại, cũng không bị Ma Tu chiếm được lợi nhiều.

Thế lực đôi bên tương đương, trận chiến nếu đã bắt đầu thì không phải trong thời gian ngắn có thể kết thúc được.

Trong hai mươi năm nay, những cuộc chiến lớn nhỏ giữa đôi bên cứ xảy ra không ngừng, nhưng vẫn luôn có lúc dừng lại, cũng chưa dốc hết sức, ý tứ đánh liều mạnh một trận, vì thế trận này cứ đánh giành co, cứ vậy mà kéo dài kéo dài tới gần hai mươi năm.

Ngày hôm đó, ở sâu trong rừng Sơn Tuyết biên cảnh Tuyết Vực, có một bóng thon mảnh bắn thẳng ra, hướng gió rét trên bầu trời bay về phía xa xa.

Nàng đứng là Lâm Nguyệt bế quan hai mươi năm, mới xuất quan không lâu.

Hai mươi năm trước, sau khi Lâm Nguyệt lấy được cò bích tuyết, thì bắt đầu bế quan luyện hóa lõi đan, mất thời gian gần một tháng nàng mới thành công luyện chế ra hóa lõi đan.

Sau khi thành công luyện chế ra hóa lõi đan, Lâm Nguyệt bắt đầu bế quan kéo dài hai mươi năm.

Trong hai mươi năm này, dưới sự giúp đỡ của hóa lõi đan, nàng luyện hóa dần kiếp lõi khổng lồ trong cơ thể, trong quá trình luyện hóa, vì kiếp lõi quá mức bá đạo, nàng cũng chịu khổ không ít, có mấy lần thậm chí không khống chế nổi lực lượng này mà suýt nữa nổ chết.

May mà cuối cùng nàng vẫn thành công áp chế, cũng chính bởi vậy, nàng không dám vì cái trước mắt mà lợi dụng dòng nước ấm để đạt được ngay, cứ từ từ, rút lấy từng tia lõi kiếp ra, luyện hóa hoàn toàn.

Bởi vậy, nàng cũng miễn đi không ít nguy hiểm và tai họa ngầm, nhưng cần thời gian, lại mất tương đối dài.

Vì muốn luyện hóa hoàn toàn kiếp lõi trong cơ thể, nàng ước chừng dùng hai mươi năm thời gian mới có thể chiếm dụng được lực lượng này hoàn toàn.

Mà mặc dù hai mươi năm bế quan, thời gian có dài chút, nhưng Lâm Nguyệt lại đạt được chỗ rất tốt, sau khi luyện hóa kiếp lõi trong cơ thể hoàn toàn, tu vi của nàng thể như lại lần nữa đột phá hóa thân sơ kỳ, thành công tiến vào hóa thân hậu kỳ.

Người khác hoặc tu luyện ngàn ấy năm cũng chưa chắc đột phá bình cảnh, còn nàng chỉ ngàn người trong mấy chục năm đã đột phá, nhưng lại đột phá với tốc độ tu vi như thế, quả thật nghe mà rợn người.

Ngồi trên Hương Lữ Đạo, cảm giác được linh lực trong cơ thể hùng lực, khỏe mẽ Lâm Nguyệt khẽ nhếch lên cười vui vẻ nhẹ nhàng.

Hóa Thân trung kỳ!

Với tu vi hiện tại của nàng, cũng đã quét sạch toàn bộ giới tu chân! Còn lão tổ Ma cung, Từ Ngọc Đạo Quân lưu truyền đã không cách nào uy hiếp được nàng nữa...

Tính toán chút thời gian, cuộc chiến Chính Ma cũng cần bắt đầu rồi, mà nàng hiện giờ cũng nên đi Côn Lôn một chuyến, chẳng hiểu hơn một trăm năm qua, đám Quân Tử Huyền và Liên Thành thế nào rồi, hiện giờ Côn Lôn có phải đã bị Diệp Khuynh Tuyết khống chế hay không...

Từ năm đó đánh xong một trận ở địa ngục Ma Hải, Lâm Nguyệt cũng chưa từng nghe tới tin Diệp Khuynh Tuyết nữa, nàng vẫn còn liên lạc với Long Ngạo Thiên, cũng bởi vì sau khi nàng xuống địa ngục Ma Hải, cũng hoàn toàn mất đi liên lạc.

Sau này mặc dù nàng có ra khỏi địa ngục Ma Hải nhưng lại đi nhân gian, còn Long ngạo Thiên cũng chưa từng liên lạc qua với nàng.

Với Long Ngạo Thiên người này, thật ra Lâm Nguyệt cũng chẳng có cảm giác mấy, giữa nàng và Long ngạo Thiên chẳng qua chỉ là quan hệ giao dịch, nàng chữa lành thương thế cho Long Ngạo Thiên, sau đó Long Ngạo Thiên trở lại Côn Lôn, còn truyền tin tức lại cho nàng, những thứ này chỉ là giao dịch giữa họ.

Còn phần sau đó mất liên lạc với Long Ngạo Thiên, Lâm Nguyệt cũng không cho là Long Ngạo Thiên phản bội nàng, dù sao sau khi tiến vào địa ngục Ma Hải, Long Ngạo Thiên vốn không cách nào liên lạc được với nàng, mà thời gian lâu dài, Long Ngạo Thiên cũng không hề truyền tin tức cho nàng cũng là chuyện bình thường.

Lâm Nguyệt ở trên bầu trời, lấy tốc độ cực nhanh hướng về La Châu.

Khoảng Cách từ Tuyết Vực tới La Châu Côn Lôn phải đến mấy ngàn dặm hành trình, chính là tu sĩ nguyên anh dốc hết sức cũng phải bay mất mấy ngày, còn tốc độ bây giờ của Lâm Nguyệt, thì không quá nửa ngày đã bước chân vào giải đất trung tâm La Châu rồi.

Chỉ là suốt đoạn đường này, Lâm Nguyệt cảm thấy giới tu chân có thay đổi, nàng từ Tuyết Vực bay trên không một mạch về phía La Châu, dọc đường đi, gặp không ít tu sĩ chém giết nhau, hơn nữa ngoài nguyên nhân tranh đấu bên ngoài ra, thì những thứ khác đều là đấu pháp giữa tu sĩ Ma Đạo và Chính

Đạo.

Tình Cảnh giết chóc khắp nơi, khiến cho toàn bộ giới tu chân lâm vào cảnh gió tanh mưa máu, cả Lâm Nguyệt cũng cảm thấy có cảm giác mưa gió nổi lên. Phía trước truyền tới mấy tiếng hét thảm, gần như có tiếng đầu pháp của tu sĩ truyền tới.

Lâm Nguyệt lạnh nhạt nhìn lướt qua, cũng không để ý tới, nhưng ngay lúc nàng định rời đi, lại đột nhiên nghe được một giọng nữ đầy tức giận truyền tới.

“Cô Anh Khiết, Diệp Chân Chân ta tự hỏi đối đãi ngươi không tệ, kết bạn với ngươi cũng thật lòng, vì sao ngươi lại hại ta thế hả?”

“Diệp Chân Chân ngươi thật đáng thương, đến giờ ngươi vẫn không hiểu vì sao ta giết ngươi sao?” Lúc này một giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên, mang theo mấy phần ý tứ mỉa mai, “Diệp Chân Chân, ngươi không phải rất bội phục cái kẻ bị Côn Lôn vứt bỏ là Lâm Nguyệt kia sao? Tiếc là người ngươi bội phục nhưng chẳng cách nào tới cứu ngươi được! Còn phần ta muốn giết ngươi, chẳng qua là lập trường hai bên khác nhau mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256: Phản Bội

Lâm Nguyệt nghe được hai giọng này, động tác dừng lại một tí, sau đó bay xuống phía dưới. di chuyển qua một ngọn núi, Lâm Nguyệt nhìn thấy ở phía dưới ngọn núi có một đám tu sĩ đang vây ba nam nữ tu sĩ vào giữa, giờ phút này đang giằng co, trên đất có mấy thi thể nằm, nhìn qua có thể thấy là đệ tử Côn Lôn. Mà mấy nam nữ tu sĩ đang bị vây bên trong lại có mấy người Lâm Nguyệt cũng quen.

Nàng nhìn lướt qua phát hiện ra ba tu sĩ bị vây bên trong là hai nữ một nam, ba người này Lâm Nguyệt đều biết cả, họ theo thứ tự là Diệp Chân Chân và chị em sinh đôi Mộc Linh và Mộc Phi.

Hình như Mộc Linh đã bị thương, giờ phút này đang được Mộc Phi đỡ, thần sắc đề phòng nhìn bọn tu sĩ đang vây chung quanh, mà trước mặt họ có Diệp Chân Chân đang đứng chắn.

Diệp Chân Chân mặc bộ trang phục trắng tinh của đệ tử nội môn Côn Lôn, trên trang phục đã dính loang lổ máu, sắc mặt hơi trắng bệch, mà người nàng ta đang giằng co lại khiến cho Lâm Nguyệt thấy hơi bất ngờ, người đó chẳng phải là ai khác mà chính là Cô Anh Khiết có hôn ước với Liên Thành.

“Ngươi... Cô Anh nhà các ngươi đã đầu phục ma tu rồi ư? Vì sao? Cô Anh Khiết, môn phái đối đãi gia tộc các ngươi không tệ, vì sao các ngươi lại làm như vậy chứ?”

Đối mặt với phản bội của Cô Anh khiết, Diệp Chân Chân rõ ràng rất tức giận, khuôn mặt nhỏ thoát nhìn có vẻ tái nhợt, thân hình mềm mại thậm chí hơi run lên khe khẽ, nhưng mặt nàng ta vẫn ngập tràn tức giận nhìn cô Anh Khiết, cất tiếng chất vấn.

Thật ra đừng có nói là Diệp Chân Chân, mà chính Lâm Nguyệt cũng thấy hiếu kỳ, vì sao Cô Anh Khiết lại phản bội Côn Lôn, nên biết nàng ta vốn có hôn ước với Liên Thành ở Côn Lôn, nếu không có gì thay đổi, tương lai nàng ta chắc chắn làm bạn với Chương môn Côn Lôn, nếu nàng ta thật sự trở thành bạn của Chương môn côn Lôn, thì cả gia tộc nàng ta cũng sẽ như một bước lên trời vậy, trở thành một gia tộc tu tiên quan trọng ở thành La Châu.

“Vì sao ư? Ha ha, hỏi hay lắm!” Cô Anh Khiết giờ phút này trên mặt chẳng còn bộ dáng trong veo lạnh lùng cao thượng như trước nữa, khuôn mặt vốn xinh đẹp thoáng hiện lên vẻ oán độc, cười lạnh nói, “Diệp Chân Chân, ta nói cho ngươi biết, ta và gia tộc của ta sớm đã nhìn đủ những kẻ giả mù sa mưa kia rồi! Ngươi cho là những kẻ ở Côn Lôn kia có gì tốt chứ? Trong mắt bọn họ, chúng ta những gia tộc tu tiên này chỉ là những quân cờ của chúng mà thôi”

Nói đến đây, Cô Anh Khiết ngừng chút, khuôn mặt lại méo mó vặn vẹo cười lạnh, “Hừ Cô Anh Khiết ta có kém gì người khác chứ? Từ dung mạo tới tư chất, thậm chí cả xuất thân nữa, có chỗ nào không tốt chứ? Không xứng với hần chứ hả? Rõ ràng hần không cự tuyệt hôn ước, ta mới là bầu bạn song tu của hần, vì sao hần cứ lúc nào cũng một lòng nghĩ tới người khác chứ?”

Diệp Chân Chân nghe thấy lời cô Anh Khiết nói, không kim được khuyên, nàng ta đã kết bạn hơn một trăm năm với Cô Anh Khiết, với nàng ta vẫn có mấy phần tình chị em, hiện giờ mặc dù hai bên đã trở mặt, Cô Anh Khiết cũng vẫn là người thuần khiết không tranh quyền thế như trong tưởng tượng của nàng, nhưng tình cảm nhiều năm cũng không phải nói cắt là đứt, nàng ta cũng không muốn Cô Anh Khiết lạc lối.

Chỉ là Cô Anh Khiết đã sớm sa vào ma chương, đâu còn chịu lắng nghe lời nàng ta nữa chứ? Từ năm đó gặp nhau ở phường thị Phụng Thiên, một khắc gặp được Lâm Nguyệt kia, tâm tính Cô Anh Khiết cũng bắt đầu thay đổi.

Nàng ta xuất thân từ tứ đại tu tiên của La Châu trong gia tộc nhà Cô Anh, chẳng những là con gái duy nhất của gia tộc Cô Anh, hơn nữa còn là một thiên tài có thiên phú bẩm sinh khó gặp nhất!

Nàng ta như thế, từ nhỏ chính là con gái yêu kiều, sau khi lên năm lại được gia tộc kiểm tra đo lường tư chất phát hiện là trời phú song linh căn thượng

phẩm, từ đó về sau lại được toàn bộ gia tộc cung như trứng mỏng.

Tư chất cực tốt, lớn lên cũng cực xinh đẹp, gần như có thể nói là xuất sắc hơn tất cả những người khác, Cô Anh Khiết như thế, từ nhỏ đã được dưỡng thành tính cách kiêu ngạo thanh cao, sau khi được xếp vào Côn Lôn, lại vì tư chất cực tốt đó mà tiến thẳng vào nội môn.

Mặc dù là con gái của con trưởng trong tứ đại gia tộc cũng tiến thẳng vào nội môn, song trong mắt nàng ta, bất kể là Diệp Chân Chân nhà họ Diệp hay là An Từ Dạ nhà An gia, hay Tư Duẫn nhà họ Tư cũng đều kém nàng ta.

Mà sự thật cũng chứng minh, nàng ta quả thật là một trong những hàng đệ tử xuất sắc nhất, bởi chỉ có nàng ta mới được Chương môn Côn Lôn nhìn trúng, hơn nữa còn có thể định ra hôn ước với đứa con cưng của trời là Liên Thành.

Với Liên Thành, một nam tử tuấn mỹ vô cùng, phiêu dật như thần tiên ấy, lần đầu tiên Cô Anh Khiết nhìn thấy Liên Thành đã nổi lòng ái mộ, mà trong cảm nhận của nàng ta, cũng chỉ có người nam tử xuất sắc như Liên Thành mới có thể xứng đôi với nàng ta.

Dù sao Liên Thành chẳng những về ngoài xuất sắc hơn nữa tư chất cũng cực tốt, kể cả xuất thân, cũng là thủ tịch đại đệ tử của Chương môn Côn Lôn, còn tốt hơn nàng ta nhiều.

Chính bởi thế nên nàng ta lúc biết mình có hôn ước với Liên Thành trong lòng thấy mừng thầm mãi. Mà điều duy nhất khiến nàng ta thấy không hài lòng có lẽ chính là thái độ lãnh đạm của Liên Thành.

Chẳng qua những điều đó nàng ta không thêm để ý, bởi vì nàng ta mãi cảm thấy, trong phần đông nữ tu ở Côn Lôn, chỉ có nàng ta mới là người xứng đôi với Liên Thành, hiện giờ Liên Thành có thái độ lãnh đạm với nàng ta, chẳng qua là chưa hiểu rõ nàng ta mà thôi, không biết nàng ta tốt thế nào mà thôi!

Nàng ta tin, chỉ cần nàng ta có thời gian, một ngày nào đó, Liên Thành cũng sẽ yêu nàng ta thật sự.

Ôm mãi ý nghĩ này, sau khi định hôn ước với Liên Thành, nàng ta liên tục biểu hiện vô cùng bình tĩnh, bất kể những năm đó, lực lượng Diệp Khuynh Tuyết mới xuất hiện, gần như đoạt hết danh tiếng của nàng ta, nàng ta cũng không thêm để ý.

Với nàng ta mà nói, tư chất không bằng nàng ta, dung mạo Diệp Khuynh Tuyết không bằng nàng ta, chẳng qua là có vận khí tốt nên mới được Từ Ngọc Đạo Quân thu làm đệ tử thân truyền, vì thế mới trở thành loại tôm tép nhãi nhép có thành tựu như hôm nay mà thôi!

Huống chi, bất luận Diệp Khuynh Tuyết nổi tiếng bên ngoài thế nào, dung mạo nàng ta vẫn không thay đổi, dung mạo Diệp Khuynh Tuyết không bằng nàng ta là sự thật, còn phần danh hiệu mỹ nhân đệ nhất giới tu chân kia, Cô Anh Khiết này chẳng thêm thứ danh tiếng vô dụng đó, nếu nàng ta có lòng, chỉ bằng bộ dạng giả vờ giả vịt kia của Diệp Khuynh Tuyết, sao tranh được với nàng ta chứ?

Do trong lòng khinh thường, nên vài năm đó, mặc dù nàng ta chẳng ưa gì Diệp Khuynh Tuyết, song cũng không để ý cho lắm, dù sao thì với nàng ta mà nói, chỉ cần Diệp Khuynh Tuyết không chọc tới Liên Thành thì những thứ khác nàng ta cũng chẳng coi là gì hết.

Mà quan trọng nhất là, nàng ta cực thông minh, biết rõ đứng sau lưng Diệp Khuynh Tuyết có Từ Ngọc đạo quân làm chỗ dựa, cả bản thân Diệp Khuynh Tuyết cũng không dễ dây vào, nàng ta đâu có bản lĩnh gì để đi đối phó với Diệp Khuynh Tuyết chứ.

Một là trong lòng vẫn còn nổi băn khoăn, hai là vì người Diệp Khuynh Tuyết thích là Quân Tử Huyền, chẳng có xung đột lợi ích gì với nàng ta, nên nàng ta cũng chẳng coi Diệp Khuynh Tuyết ra gì.

Nàng ta vẫn đứng cao cao tại thượng, với người nàng ta khinh, nàng ta hoàn toàn chẳng thêm đếm xỉa tới, lạnh nhạt. Nhưng tất cả thời điểm gặp Lâm Nguyệt ở phường thị Phụng Thiên năm đó đã thay đổi.

Thực ra nàng ta cũng không tính là quen Lâm Nguyệt cho lắm, nhưng lúc ấy ở Côn Lôn, cũng từng tiếp xúc vài lần, chuyện Lâm Nguyệt đắc tội Diệp Khuynh Tuyết bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, cũng từng đồng tình với Lâm Nguyệt, nhưng chẳng qua chỉ là với thân phận cấp trên, ngẫu nhiên có tia thương cảm với thân phận hèn mọn mà thôi.

Với nàng ta mà nói, Lâm Nguyệt cứ như một con kiến hôi là loại đệ tử ngoại môn, thân phận khác xa một trời một vực với nàng ta, cứ việc năm đó trên trận ti thí Côn Lôn, biểu hiện của Lâm Nguyệt cực kỳ xuất sắc, thậm chí còn đánh bại cả Diệp Khuynh Tuyết, song trong mắt nàng ta, Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một kẻ ngu xuẩn, một nữ nhân ngu xuẩn chẳng biết dấu mình, lại bị người ta đuổi ra khỏi Côn Lôn cũng chính là gieo gió gặt bão thôi.

Với Lâm Nguyệt người này, trong lòng Cô Anh Khiết vẫn không là gì, tồn tại như một trò đùa, có thể nói nàng ta vốn chẳng coi trọng Lâm Nguyệt gì hết.

Nhưng một con kiến hôi nàng ta chẳng coi ra gì ấy, sau khi bị trục xuất khỏi Côn Lôn, chỉ ngắn ngủn trong mấy chục năm, thế mà trở nên cực kỳ xuất sắc, chẳng những hé lộ dung nhan nghiêng thành tuyệt sắc, mà còn đột phá tới tu vi nguyên anh, thậm chí còn được người ta ngưỡng mộ là luyện đan sư cấp chín nữa!

Lâm Nguyệt như thế, thật sự quá chói mắt, ánh sáng quá chói, sáng tới nỗi khiến nàng ta không tìm được ghen ghét.

Đúng vậy, sau khi nàng ta gặp được Lâm Nguyệt ở phường thị Phụng Thiên đó, trong lòng nàng ta lần đầu tiên có cảm giác ghen ghét, nàng ta ghen tị Lâm Nguyệt, bởi vì đối phương xuất sắc vượt xa nàng ta nhiều lắm, bất kể là mặt nào nàng ta cũng kém Lâm Nguyệt.

Cảm giác như thế đối với một thiên tài trời sinh, từ nhỏ đã được người người ca ngợi sùng bái, mà có một ngày nàng ta phát hiện những tiếng vỗ tay những bó hoa tươi đỏ đột nhiên không thuộc về mình nữa, mà thuộc về một người khác, cảm giác chênh lệch lớn thế cũng khiến cho người khác khó mà

chấp nhận nổi.

Nếu là người có tính cách rộng lượng thật sự, hoặc tư tưởng nhanh thông thì khác, nhưng Cô Anh Khiết lại không phải vậy.

Tình tình của nàng ta thoạt nhìn trong trẻo lạnh lùng, nhưng thực chất rất kiêu ngạo, người kiêu ngạo như nàng ta, chẳng cách nào dễ tha thứ cho kẻ khác xuất sắc hơn mình, sự thật vẫn tốt nhất, vì thế nàng ta không cách nào chấp nhận nổi, hơn nữa trong lòng sinh ra tật hận.

Một người nếu trong lòng mang ghen tị, thì không cách nào duy trì được vẻ lạnh nhạt nữa, vì thế sau năm nàng ta gặp Lâm Nguyệt ở phường thị Thiên Phụng đó, đã có ý nghĩ muốn nói lộ hành tung của Lâm Nguyệt cho Diệp Khuynh Tuyết kẻ thù của Lâm Nguyệt biết, thực ra là muốn mượn tay Diệp Khuynh Tuyết để loại trừ Lâm Nguyệt mà thôi.

Tiếc là mặc dù Diệp Khuynh Tuyết xuất quan, nhưng cũng vẫn chưa tìm ra Lâm Nguyệt, sau đó chuyện cấu kết với ma tu bị phơi bày, rồi bị trục xuất ra khỏi Côn Lôn, cuối cùng chìm ngấm, trở thành thị thiếp của lão tổ Ma Cung.

Nhưng Diệp Khuynh Tuyết như thế nàng ta cũng không thêm để ý, người nàng ta để ý là Liên Thành, trong lòng nàng ta, Liên Thành và nàng ta đã định hôn ước, vì thế Liên Thành đã là nam nhân của nàng ta, không chịu nổi bất cứ một ai nhúng chàm.

Song sau khi Diệp Khuynh Tuyết bị trục xuất ra khỏi Côn Lôn, nàng ta lại phát hiện ra Liên Thành thay đổi, thay đổi như thế, nếu trong mắt người ngoài thì không rõ cho lắm, nhưng trong mắt nàng ta thì thay đổi đó cực kỳ lớn.

Nàng ta yêu Liên Thành rất sâu, vì thế thường thường không tự chủ được mà quan sát hắn, nhưng nàng ta phát hiện ra, kể từ sau khi Diệp Khuynh Tuyết bị trục xuất ra khỏi Côn Lôn, Liên Thành thường cứ một mình ngắm người, ánh mắt như thế nàng ta thấy rất quen thuộc, đó rõ ràng là tưởng niệm, hoặc là ánh mắt ái mộ tưởng niệm người khác.

Sau khi phát hiện ra Liên Thành khác, nàng ta lại chẳng cách nào bình tĩnh cho nổi, nàng ta bắt đầu không tự chủ được hoảng loạn, lo lắng, sợ Liên Thành sẽ yêu người khác.

Nhưng dù nàng ta có lo lắng thế nào, sợ hãi ra sao, người khác trong lòng Liên Thành vẫn là sự thật, điểm này có thể thấy thái độ lãnh đạm của Liên Thành với nàng ta.

Phát giác ra Liên Thành càng ngày càng bất hòa với mình thậm chí còn có cảm giác chán ghét khi gần mình khó mà giải thích nổi, cuối cùng Cô Anh Khiết không kìm được, oán hận hỏi người trong lòng Liên Thành là ai.

Từ đầu nàng ta cho rằng người Liên Thành ái mộ là Diệp Khuynh Tuyết, nhưng sau đó nàng ta lại hủy suy đoán này ngay, bởi vì nàng ta mấy lần cố ý ở trước mặt Liên Thành lơ đãng nhắc tới Diệp Khuynh Tuyết, nàng ta lại phát hiện ra trong mắt Liên Thành lóe lên vẻ chán ghét thật sự, vì thế nàng ta hủy bỏ người đó là Diệp Khuynh Tuyết ngay.

Nhưng với nàng ta mà nói, một kẻ không biết còn là uy hiếp lớn nhất với nàng ta. Nàng ta không sợ người Liên Thành ái mộ là Diệp Khuynh Tuyết, dù sao Diệp Khuynh Tuyết cấu kết với ma tu bị đuổi ra khỏi Côn Lôn rồi, hơn nữa còn trở thành thị thiếp của lão tổ Ma Cung, dù Liên Thành có thích nàng ấy thì cũng không thể nào được.

Hơn nữa nàng còn hiểu Liên Thành, Liên Thành là một người cực kỳ có trách nhiệm, thân là thủ tịch đại đệ tử Chương môn, vốn không thể nào có quan hệ gì với ma tu được.

Song người Liên Thành thích không phải là Diệp Khuynh Tuyết, mà là một người khác, điều này khó mà nói chính xác được.

Nàng ta không rõ người Liên Thành thích là ai, trong nỗi bất an và khủng hoảng, nàng ta quyết định liều lĩnh tìm bằng được người đó.

Cả quãng thời gian ấy, nàng ta hao tổn nhiều tâm tư, cuối cùng có một lần tình cờ nàng ta thấy một bức họa trong phòng Liên Thành, mà cô gái trong bức họa đó khiến cho nàng ta như bị sét đánh ngang tai.

Cô gái trong bức họa đó rõ ràng là Lâm Nguyệt mà nàng ta đã gặp một lần ở phường thị Phụng Thiên! Hóa ra người Liên Thành thích lại là người mà nàng ta lúc nào cũng thấy ghen ghét mãi!

Thời gian qua nàng ta tự cho mình ở trên cao, tin rằng trong giới tu chân, chẳng có mấy nữ tu nào có thể so được với nàng ta, nhưng lúc đối mặt với Lâm Nguyệt, nàng ta lại chẳng có chút cảm giác ưu việt nào cả!

Ngay lúc biết rõ người trong lòng Liên Thành là Lâm Nguyệt trong giây phút ấy, một cảm giác nguy cơ không lồ ập tới trong nháy mắt, ập tới như sét đánh không kịp tránh nát tim, nát lòng đề phòng của nàng ta, giờ phút này nàng ta phẫn nộ tới mức gần như sắp mất đi lý trí, thậm chí còn liều mạng đi chất vấn trước mặt Liên Thành.

Nàng ta mới là người có hôn ước với hắn, vì sao hắn lại thích nữ nhân khác biệt kia chứ? Thậm chí chẳng thêm để ý đến sự tồn tại của nàng ta, còn tự mình vẽ bức họa của nữ nhân khác nữa!

Còn để cho nàng ta không thể nào chấp nhận nổi là, đối mặt với chất vấn của nàng ta, thế mà Liên Thành chẳng thêm nói câu nào thậm chí còn chẳng buồn giải thích nữa.

Giờ khắc này tất cả tình yêu của nàng ta với Liên Thành toàn bộ chuyển hóa thành căm hận! Nàng ta hận Liên Thành, lại hận cả Lâm Nguyệt!

Oán hận mãnh liệt, khiến cho tính cách nàng ta trở nên méo mó hoàn toàn, nàng ta muốn trả thù tất cả những kẻ có lỗi với nàng ta, nhất là Liên Thành và Lâm Nguyệt.

Hành tung Lâm Nguyệt không rõ, nàng ta chẳng cách nào tìm được, vì thế đối tượng trả thù của nàng ta đổi thành Liên Thành.

Nàng ta lén lút liên lạc với Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa còn thông qua Diệp Khuynh Tuyết, đồng ý liên kết với ma tu, dưới sự thuyết phục của nàng ta, cả gia tộc nhà nàng ta cũng lén lút đầu phục Ma cung.

Tất cả điều này, đều được tiến hành lặng lẽ, không người nào ở Côn Lôn phát giác ra, mà hiện nay, nàng ta cùng đám người Diệp Chân Chân rời Côn Lôn đi diệt ma tu, thì nàng ta lại âm thầm liên lạc với ma tu, chỉ muốn diệt trừ Diệp Chân Chân và tỷ đệ họ Mộc, muốn mượn tay để chấm ngòi nổ gia tu chân khác liên quan tới Côn Lôn.

Bởi thế mới có cảnh như miêu tả ở trên.

“Bị lừa sao? Diệp Chân Chân, ngươi nói đúng lắm, Cô Anh Khiết quả thật là bị lừa, nhưng người lừa ta chẳng phải ai khác mà chính là Liên Thành! Hắn đã sớm thông đồng với Lâm Nguyệt nữ nhân bị ôi kìa trước rồi, lại cứ hết lần này tới lần khác làm nhục ta!”

Nghe thấy lời Diệp Chân Chân, thần sắc Cô Anh Khiết lại cười lạnh dữ tợn, “Điều này không thể nào! Chưa nói tới hiện giờ Lâm sư muội vốn chẳng có ở Côn Lôn đây, đại sư huynh cũng không phải là người như thế! Còn nữa, Cô Anh Khiết, ta thật sự không hiểu vì sao người lại cứ nhắm vào Lâm sư muội thế, ngươi và Lâm sư muội vốn chẳng quen thân không phải sao?” Diệp Chân Chân nhìn về mặt dữ tợn của Cô Anh Khiết, không kìm được hỏi.

“Ta nhắm vào nó sao? Tại sao ta lại phải nhắm vào con tiện nhân đó chứ!” Như bị lời nói của Diệp Chân Chân chọc thẳng vào tâm tư mình, giọng Cô Anh Khiết đột nhiên rít cao.

“Cô Anh Khiết, ngươi nói người không nhắm vào Lâm sư muội, vậy sao năm đó ngươi lại đem hành tung của Lâm sư muội nói cho Diệp Khuynh Tuyết biết chứ? Lúc ngươi ở phường thị Thiên Phụng, vì sao lại nói năng lỗ mãng với Lâm sư muội chứ? Ngươi làm những điều đó, tự cho là thần không biết quỷ không hay, chẳng chê vào đâu được, nhưng ngươi lại không biết, mỗi hành động cử chỉ của ngươi, sớm đã bị người khác biết rồi!”

Thần sắc Diệp Chân Chân thương xót nói ra, trong cuộc đời nàng, người nàng thống hận nhất chính là Diệp Khuynh Tuyết đã hại nàng tan cửa nát nhà, năm đó chuyện Cô Anh Khiết lặng lẽ liên hợp với Diệp Khuynh Tuyết đối với Lâm Nguyệt, nàng cũng không phải không biết, chỉ vì nể tình ti muội nhiều năm mới không nói trắng ra thôi.

“Ha ha, hóa ra ngươi cũng biết đó chứ, nhưng vậy thì sao nào? Con tiện nhân đó thông đồng với Liên Thành, làm nhục ta như thế, ta chính là muốn nó phải chết!”

Nói xong, sắc mặt Cô Anh Khiết trong nháy mắt lạnh lẽo, nàng ta nhìn thẳng vào Diệp Chân Chân, cất giọng khàn khàn, chất vấn, “Có phải người không? Năm đó có phải ngươi đã sớm báo cho con tiện nhân kia biết không? Vì thế Diệp Khuynh Tuyết mới không tìm ra nó?”

“Là ta thì sao nào? Chẳng phải ta thì sao? Ngươi cho là Diệp Khuynh Tuyết có thể giết được Lâm sư muội sao?”

Nhìn Cô Anh Khiết đã rơi vào ma chướng hoàn toàn, Diệp Chân Chân thở dài, nói khẽ, “Sư tỷ Cô Anh, có hôn ước với đại sư huynh chính là tỷ, hiện giờ chính là lúc Chính Ma sắp khai chiến, tỷ thân là bầu bạn tương lai của đại sư huynh chương môn, tỷ như vậy, sao đáng giá để đại sư huynh chương môn thích, yêu chứ? Tỷ xem vẫn không hiểu sao? Lâm sư muội cho tới tận bây giờ cũng chẳng phải là chương ngại giữa tỷ và đại sư huynh, tỷ cần gì phải nhắm vào Lâm sư muội chứ?”

Thân là người ngoài cuộc, Diệp Chân Chân thấy rất rõ, chưa nói tới Liên Thành có thích Lâm Nguyệt thật không, cứ coi như là thật, Lâm Nguyệt cũng sẽ không thích Liên Thành, mặc dù nàng không biết Lâm Nguyệt, song cô gái lạnh lùng trong trời như Lâm Nguyệt vốn không dễ tiếp nhận người khác.

Nói tới Quân Tử Huyền cũng chẳng kém gì Liên Thành, hơn nữa với tính cách của Quân Tử Huyền, còn thích hợp với Lâm Nguyệt hơn, song Lâm Nguyệt cũng vẫn không tiếp nhận Quân Tử Huyền, sao lại có thể tiếp tục chấp nhận đại sư huynh Liên Thành sắp trở thành Chương môn Côn Lôn chứ?

Lùi một bước mà nói, dù Liên Thành và Lâm Nguyệt cũng thật sự có tình, song có Quân Tử Huyền, Liên Thành cũng tuyệt đối không động tới người mà người khác đã yêu, hơn nữa, hắn còn có Cô Anh Khiết người có hôn ước với hắn nữa.

Diệp Chân Chân cũng không tính là hiểu rõ Lâm Nguyệt, nhưng lại có thể hiểu Liên Thành chút, Cô Anh Khiết và Liên Thành định ra hôn ước đã hơn một trăm năm, mặc dù vẫn chưa cử hành đại điển song tu, nhưng đã nhiều năm như thế, Liên Thành vẫn chưa nói ra chuyện giải trừ hôn ước, vậy thì cũng rõ hắn cũng không có ý giải trừ hôn ước với Cô Anh Khiết.

Mặc dù trong lòng Liên Thành thầm yêu người khác, quả thật cũng có lỗi với Cô Anh Khiết, nhưng Cô Anh Khiết lại vì chút nghi kỵ trong lòng này, phản bội Liên Thành, phản bội cả sư môn của mình, làm thế thật sự khiến người ta không thể nào chấp nhận nổi.

“Diệp Chân Chân, ngươi câm miệng cho ta, ngươi thì là cái thá gì, có tư cách gì mà nói ta như thế chứ?” Cô Anh Khiết bị Diệp Chân Chân nói toạc ra thì thẹn quá hóa giận, bật kêu lên, “Ngươi và con tiện nhân kia rõ ràng cùng một phe, cần gì phải giả mù sa mưa ở đây chứ? Nếu ngươi đã bảo vệ con tiện nhân đó như thế, vậy thì ngươi đi chết đi! Bất kể thế nào, hôm nay là giờ chết của ngươi, các ngươi cũng đừng hòng chạy trốn!”

“Diệp sư tỷ, tỷ còn nói nàng gì nữa chứ? Nữ nhân này, vốn bị điên lâu rồi! Nói gì mà đại sư huynh và Lâm Nguyệt sư muội phản bội tỷ chứ, chẳng qua là tỷ ghen tị quá với Lâm Nguyệt sư muội thôi!” Mộc Phi phản hận nhìn Cô Anh Khiết, giọng đầy căm hận.

Hắn cũng không có ác cảm với Lâm Nguyệt, nhưng với Cô Anh Khiết đã thương tỷ tỷ mình hắn hận tới tận xương tủy, hắn và Mộc Linh tỷ tỷ vốn là sinh đôi, từ nhỏ tới lớn đều như hình với bóng, tâm ý hai tỷ đệ tương thông, tình cảm tốt vô cùng.

Trước đó người bị Cô Anh Khiết đánh lén là hắn, bởi vì trong số họ, thì chỉ có tu vi của hắn là cao nhất, song tỷ tỷ lại vì hắn mà đỡ được một kiếp này, hiện giờ bị thương nặng, vì thế hắn hận tên phản đồ Cô Anh Khiết này tới mức chỉ muốn giết chết mà thôi, báo thù cho tỷ tỷ mình.

“Câm miệng, câm miệng!” Bị Mộc Phi chọc trúng vết sẹo trong tim, Cô Anh Khiết rốt cuộc không khống chế nổi nữa, hét lên chói tai, đồng thời cũng giơ phi kiếm trong tay lên đâm về phía Mộc Phi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Bạt Tai

Bên dưới đấu nhau, trong nháy mắt pháp bảo linh phù bay tán loạn, nhìn cực kỳ hỗn loạn. Bên phía Cô Anh Khiết, người đông thể mạnh, còn bên Diệp Chân Chân, cũng chỉ có ba người, trong đó Mộc Linh còn bị thương nặng, vốn không cách nào đấu pháp nổi, chỉ có Mộc Phi và Diệp Chân Chân đang miễn cưỡng chống cự, tình hình không mấy lạc quan.

NHưng may mà bất kể Mộc Phi hay Diệp Chân Chân, mặc dù tu vi không bằng Cô Anh Khiết, nhưng cũng không kém là mấy, nhất là Mộc Phi, tu vi đó đã đột phá tới Kim Đan Hậu Kỳ, so với Cô Anh Khiết đang ở đỉnh Kim Đan hậu kỳ cũng chẳng qua kém tý xíu mà thôi.

Bởi thế, dù bên Cô Anh Khiết số người khá đông, nhưng ngoài Cô Anh Khiết là cao thủ đỉnh Kim Đan Hậu kỳ ra, thì phần đông đều là Trúc cơ kỳ, chỉ có ba bốn tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, hiện giờ Mộc Phi miễn cưỡng ngăn được Cô Anh Khiết, Diệp Chân Chân với tu vi Kim Đan kỳ ứng phó với bốn người cũng Kim Đan Kỳ là khá lắm rồi.

Song dù là thế, tình hình bọn họ cũng không lạc quan, nếu như trước đây những đệ tử Côn Lôn kia còn sống, thì họ còn có chút cơ hội chạy trốn, nhưng giờ, chỉ còn lại ba người họ, Mộc Linh cũng bị thương, MỘC Phi thì chỉ có thể ngăn cản được chốc lát, chẳng cách nào kéo dài nổi, dù sao tu vi hắn không bằng Cô Anh Khiết, nếu kéo dài thời gian thì rất khó.

Nếu Mộc Phi bại, hoặc bị giết, thì Diệp Chân Chân cũng chỉ có một con đường là chết. Còn phần Mộc Linh bị thương nặng, dĩ nhiên cũng chẳng tốt gì hơn.

Mà Cô Anh Khiết rõ ràng cũng nghĩ tới điểm này, vì thế mới nhân cơ hội ra tay đánh lén, vốn nàng ta nghĩ muốn giết Mộc Phi có tu vi cao nhất, nhưng lại bị Mộc Linh là hồng chuyện tốt, còn những đệ tử Côn Lôn khác thì không may như Mộc Phi, lúc vừa mới đánh lén đã bị giết sạch hết.

Hiện giờ đệ tử Côn Lôn còn sống cũng chỉ có ba người, số người còn lại toàn bộ đều là của nàng ta, thấy thế nào thì tình hình trước mắt cũng có lợi với nàng ta.

Nhưng không hiểu vì sao mà Cô Anh Khiết lại cảm thấy có chút bất an. Lúc trước thời điểm nàng ta đánh lén Mộc Phi, cũng từng dùng đôi mắt huyền thực thần thông trời phú để nhìn trước, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy tất cả những đệ tử Côn Lôn bị bọn họ đánh lén đều chết cả, vì thế nàng ta mới có thể phát động tập kích, một lòng muốn diệt trừ thẳng đám người Diệp Chân Chân.

Nhưng mới vừa rồi thôi lúc nàng ta nói chuyện với Diệp Chân Chân, lại triển khai mắt huyền thực, và lại phát hiện ra lúc này chẳng nhìn thấy cái gì hết, chỉ thấy một mảng sương mù màu trắng. Điều này vốn đã trở thành thói quen ỷ lại mắt huyền thực của nàng ta, nên cực không quen thậm chí còn cực kỳ bất an nữa.

Tâm tư lòng dạ nàng ta sâu đậm, thời gian qua lại thích để ý từng tí chuyện, nên tất cả mọi thứ đều nắm hết trong lòng bàn tay, nhưng lúc vừa rồi mới triển khai mắt huyền thực lại thất bại, biến hóa bất ngờ khiến trong lòng nàng ta thấy khủng hoảng, cứ như có thứ gì đó đang thoát khỏi khống chế của nàng ta vậy.

Vì sự bất an trong lòng, Cô Anh Khiết công kích càng thêm ác liệt, hiện giờ nàng ta chỉ một lòng muốn tốc chiến tốc thắng, đem diệt trừ đám người Diệp Chân Chân, rồi sau đó nhanh rời khỏi nơi này thôi.

Thân là thiên tài có thần thông trời phú, cảm giác của Cô Anh Khiết nhạy cảm hơn nhiều tu sĩ khác nhiều, trong lòng nàng ta mơ hồ cảm giác được tia nguy hiểm, nhưng lại không xác định được nguy hiểm đó đến từ đâu, song cũng chính cảm giác khác thường nhỏ này cũng đã đủ nảy sinh lòng cảnh giác của nàng ta.

Tính cách Cô Anh Khiết thẳng tưng nhưng lại cẩn thận, lòng dạ tâm kế không kém, nếu không phải nàng ta vì yêu sinh hận, lòng nổi ma chướng, thì sau này nhất định có ảnh hưởng lớn, tiếc là nữ tử thiên tài như thế, lại bại trên phần tình cảm, nghĩ sai thì hỏng hết, nàng ta cũng nhất định có kết cục cuối.

Lâm Nguyệt ẩn thân ở trên một cây lớn cách đó không xa, mắt lạnh nhìn mọi người đấu pháp bên dưới, nàng ta thấy đám người Diệp Chân Chân tạm thời cũng không nguy hiểm, nên tạm thời cũng chưa có ý ra tay.

Chỉ là cuộc đối thoại lúc trước giữa Diệp Chân Chân và Cô Anh Khiết lại khiến cho nàng thấy bất ngờ mãi. Nàng thật không ngờ được Cô Anh Khiết lại oán hận nàng, thậm chí còn đem nàng và Liên Thành buộc cùng một chỗ với nhau nữa.

Nói thật, lúc nàng và Cô Anh Khiết ở Côn Lôn, chẳng qua cũng chỉ gặp mặt hai lần mà thôi, hai bên cũng chưa tới mức quen thuộc, thậm chí cả lời nói cũng không vượt quá mười câu, nếu không phải lần này gặp được Cô Anh Khiết ở đây, nàng gần như đã quên là có một người như thế.

Nàng không phủ nhận ngay từ đầu là bởi nàng biết rõ nguyên nhân nội dung vở kịch trong truyện, đã từng đề phòng Cô Anh Khiết, dù sao Cô Anh Khiết ở trong truyện cũng là một nữ phụ ác độc, giỏi tính toán, tâm cơ thâm trầm, Diệp Khuynh Tuyết thân là nữ chính mà còn bị tổn thất nặng trong tay nàng ta nữa.

Với loại người thích âm thầm tính toán người khác, Lâm Nguyệt dĩ nhiên không thể không phòng.

NHưng sau này, nàng sớm đã đem thay đổi nội dung vở kịch vốn có, hơn nữa còn rời khỏi Côn Lôn, không còn xuất hiện cùng đám người Cô Anh Khiết nữa, hơn thế, nàng do bởi khôi phục lại ký ức của Nguyệt Thần Tôn, nên biết rõ thân phận chân chính của Diệp Khuynh Tuyết, vì thế lại càng không thêm đề ý tới đám người Cô Anh Khiết.

Với Lâm Nguyệt mà nói, Cô Anh Khiết cũng được, mà Diệp Chân Chân cũng chẳng sao, những người này trong truyện là nữ phụ, nhưng giờ với Lâm Nguyệt nàng mà nói chẳng qua chỉ như những kẻ qua đường mà thôi.

Song nàng lại không ngờ được mình dính chương, nói thực, vừa rồi khi nghe được lời của Cô Anh Khiết nói, Lâm Nguyệt có cảm giác như mình hơi oan uổng chút vậy.

Nàng và Liên Thành chỉ gặp duy nhất một lần, chẳng qua là lúc ở địa ngục Ma Hải, bị ép liên thủ cùng hắn để đối phó với Diệp Khuynh Tuyết và lão tổ ma Cung, sau này cũng chẳng qua thuận tay cứu hắn mà thôi.

Ngay sau khi Liên Thành tỉnh táo thương thế khỏi hẳn, rời rời đi, nàng cũng không nhìn ra tí nào chuyện Liên Thành có gì khác với nàng, mà nàng với Liên Thành cũng không có cảm giác nào cả.

Nàng thật sự không hiểu, Cô Anh Khiết nhìn ra từ đâu là Liên Thành thích nàng chứ? Giờ phút này sắc mặt Lâm Nguyệt hơi khó coi, nàng nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra Cô Anh Khiết vì sao lại cứ cho rằng Liên Thành thích nàng, thật sự không nghĩ ra nguyên nhân, nàng chỉ có thể nói, nào Cô Anh Khiết bị hỏng rồi.

Chẳng phải là thế sao? Chỉ vì một chút chuyện giả dối hư ảo thì đã phản bội ngay sự môn của mình, phản bội vị hôn phu của mình, thậm chí còn không tiếc tàn sát cả đồng môn mình nữa, đây chẳng phải là nào hỏng thì là gì chứ?

Bên này Lâm Nguyệt buồn bực mãi, còn phía dưới cuộc chiến giữa Cô Anh Khiết và Mộc Phi đã đi đến giai đoạn gay cấn.

Cuối cùng do tu vi Cô Anh Khiết cao hơn Mộc Phi, mặc dù Mộc Phi khổ sở chống đỡ, nhưng một lúc sau, thì đã xuất hiện tình hình xấu, bất cẩn bị pháp bảo Cô Anh Khiết đánh trúng, bị đánh bay ra ngoài, rớt nặng nề xuống đất.

Còn Mộc Linh đứng bên cạnh, mắt thấy đệ đệ mình đang trong nguy cơ sống chết, chẳng đề ý tới vết thương, tiến lên định ngăn Cô Anh Khiết lại, song lại bị một chương Cô Anh Khiết đánh bay.

Mộc Linh vốn đã bị thương nặng, giờ phút này lại bị lọt vào một chương chẳng chút lưu tình nào của Cô Anh Khiết, cả người lập tức như đứt dây vậy, bay thẳng ra ngoài, đập mạnh xuống đất, phun ra một ngụm máu lớn, mặt tái nhợt như tờ giấy, không rõ sống chết.

“Tỷ tỷ!” Mộc Phi nhìn kinh hãi, tay vừa động, giờ phi kiếm lên chém cực nhanh tới Cô Anh Khiết.

“Muốn chết sao!”

Thấy Mộc Phi nhào tới, trong mắt Cô Anh Khiết lóe lên tàn khốc, hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay vừa động, một luồng sáng trắng bay về phía cổ tay Mộc Phi, cực tàn nhẫn, nếu lần này bị nàng ta cuốn vào, Mộc Phi tuyệt đối sẽ chết là cái chắc! (nguyên tác: đầu thân hai nơi)

Nếu là trước kia, Mộc Phi sẽ chọn cách tự vệ tránh né, nhưng giờ phút này, hắn lại không thể lùi bước, bởi vì nếu hắn lùi lại, Cô Anh Khiết tuyệt đối sẽ không chút do dự ra tay với Mộc Linh ngay, hiện giờ tính mạng Mộc Linh ngàn can treo sợi tóc, Cô Anh Khiết chỉ cần động một ngón tay thôi đã giết chết nàng ấy rồi, hắn làm đệ đệ, sao có thể để chính tỷ tỷ ruột của mình đẩy vào chỗ chết chứ?

Hắn chẳng thêm đề ý đến hành động lần này của mình chắc chắn chết là cái chắc, hắn cũng đành làm vậy, hắn chẳng cách nào trơ mắt nhìn người thân của mình chết ngay trước mắt.

“Đồ ngu!”

Thấy Mộc Phi chẳng tránh né, xông thẳng tới, Cô Anh Khiết cười lạnh một tiếng, sát khí trong mắt lóe lên sắc bén, mắt thấy Mộc Phi bỏ kiếm tới, thân hình mềm mại của nàng ta chợt lóe lên, thành công thoát khỏi công kích của đối phương, đồng thời dải lụa trắng trong tay cũng vươn ra cuốn về phía cổ của Mộc Phi.

“Cô Anh Khiết, ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi!” Mộc Phi một lòng muốn chết, trong mắt mở to gần như sắp nứt toác.

Ngay lúc hần bị dải lụa trắng vọt tới trong nháy mắt, chẳng tìm cách tránh, mà duỗi tay ra, cuốn lấy Mộc Linh đang hôn mê dưới đất, sau đó vỗ mạnh một chưởng lên người Mộc Linh, ném nàng ta bay về phía hướng Diệp Chân Chân, một loạt động tác ấy chỉ hoàn thành trong nháy mắt.

Đợi lúc Mộc Phi đã đưa Mộc Linh tạm tới nơi an toàn, công kích của Cô Anh Khiết đã tới ngay, mà vì cứu Mộc Linh, chậm trễ thời gian, giờ phút này điều hần có thể làm duy nhất chính là tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, đợi cái chết tới.

Mắt thấy dải vải trắng như con rắn kia chắc chắn cuốn lấy cổ Mộc Phi, sắc mặt Diệp Chân Chân biến sắc, kêu lên thất thanh, “Mộc sư đệ...”

Diệp Chân Chân định đi cứu người, thế như rõ ràng lại bị bốn tu sĩ Kim Đan nhìn ra tâm tư nàng ta, đầu ể nàng ta được như ý chứ? Ngay lập tức từng người phát ra công kích không ngừng sắc bén, cuốn chặt lấy Diệp Chân Chân, chẳng để cho nàng ta có tấc cỏ hội nào.

Mắt thấy Mộc Phi sẽ chết chắc trong tay mình, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Cô Anh Khiết lộ ra tia cười lạnh dữ tợn, nói, “Diệp Chân Chân, ngươi đừng có vội, sẽ nhanh tới lượt ngươi thôi! Ta nói rồi, hôm nay các ngươi không một ai thoát được! Tất cả đệ tử Côn Lôn hôm nay đều phải chết!”

“Ngươi...”

Tinh thần Diệp Chân Chân căng như sắp nứt, giờ phút này chút tình cảm tận đáy lòng đối với Cô Anh Khiết đã biến mất, hiện giờ nàng ta chẳng có bất kỳ tình ty muội nào với Cô Anh Khiết nữa, chỉ còn hận ý sâu đậm.

Nghĩ đến bản thân do dễ tin người, lại không phát hiện ra lòng dạ rắn rết của Cô Anh Khiết, lại nghe theo lời nói dẻo quẹo của ả, rồi cùng ả rời khỏi Côn Lôn đi tiêu diệt Ma tu, kết quả chui nhầm vào âm mưu của người khác, chẳng những hại chết tỷ đệ Mộc gia, mà cũng hại chết cả những đồng môn kia của hần nữa, đến cuối cùng, chỉ sợ cả tính mạng nàng ta cũng sắp mất tại đây.

Vừa nghĩ tới khả năng mình sẽ chết trong tay nữ nhân Cô Anh Khiết rắn rết dối trá này, trong lòng Diệp Chân Chân không cam tâm, thậm chí hận tới mức chỉ muốn rút hồn Cô Anh Khiết để luyện pháp, lột da hủy xương ả ta!

Nàng ta bị Diệp Khuynh Tuyết hại tan cửa nát nhà, từ một đại tiểu thư con nhà đại gia tộc tu tiên lớn, lại trở thành một cô gái mồ côi, cả cha mẹ nàng ta, còn có cả người trong tộc nàng ta nữa, tất cả đều bị Diệp Khuynh Tuyết hại chết, hiện giờ thù lớn nàng ta chưa trả được, mà kẻ thù thì vẫn sống ung dung, nàng ta sao có thể chết được chứ?

Không thể giết chết Diệp Khuynh Tuyết để trả thù cho người trong tộc mình, nàng ta có chết cũng không nhắm mắt nổi!

Nàng ta hận, hận mình có mắt không trông, hận tâm địa Cô Anh Khiết ác độc, lại hận con tiện nhân Diệp Khuynh Tuyết kia đến giờ vẫn còn sống!

Con giận bùng lên, trong đầu Diệp Chân Chân chợt lóe lên muôn vàn ý nghĩ, nhưng nàng ta lại chẳng làm được gì, chỉ đành trơ mắt nhìn Mộc Phi sắp chết.

Song trong lúc tất cả mọi người, kể cả bản thân Mộc Phi đều cho rằng hần chết là cái chắc, thì đúng lúc này đột nhiên có chuyện phát sinh, chỉ thấy một luồng sáng trắng với tốc độ không tưởng tượng nổi vọt tới, đánh mạnh lên trên dải lụa trắng của Cô Anh Khiết.

Luồng sáng trắng kia sắc bén vô cùng sau khi đập trúng dải lụa trắng, cả dải lụa trắng nứt từng khúc, biến thành những mảnh vải vụn tung tóe.

Đồng thời lúc dải lụa trắng nát vụn trong nháy mắt, có một luồng lực lượng khổng lồ không rõ từ đâu bao trùm lấy Mộc Phi đang đứng ngơ ngẩn, túm thẳng lấy hần lên không, cách xa hoàn toàn Cô Anh Khiết, rơi xuống dưới một gốc cây lớn.

Biến cố bất ngờ, khiến mọi người trở tay không kịp, trong lòng Cô Anh Khiết kinh hãi, biến sắc, còn Diệp Chân Chân thì mừng rỡ.

Về phần Mộc Phi, tìm được đường sống trong chỗ chết, chưa tỉnh hồn, vẫn còn ngây ngốc đứng tại nơi đó.

“Là ai? Đến cùng là ai? Đi ra cho ta!”

Pháp bảo của mình đơn giản bị người ta hủy diệt, trong lòng Cô Anh Khiết vừa sợ vừa giận, không kìm nổi cất giọng khàn khàn kêu lên, “Là ai làm hỏng chuyện của ta? Có giỏi thì đi ra cho bản tiên tử, cứ tránh né gì...”

Bốp!

Cô Anh Khiết còn chưa nói xong thì đột nhiên có tiếng tát bốp cực kỳ mạnh vang lên, ả ta chỉ cảm thấy một lực lượng sắc bén trong nháy mắt đánh tới, còn chưa kịp phản ứng thì trên mặt bị hứng trọn cái tát nặng nề.

Một tát này coi như rất nặng, gò má Cô Anh Khiết vốn trắng nõn nà tron bóng chợt sưng đỏ trong nháy mắt, khóe môi cũng rịn máu, thoạt nhìn khiến người ta thấy mà giật mình.

Cô Anh Khiết bị một cái tát bất ngờ, đánh đến nỗi khiến cả người ngơ ngẩn, một lúc lâu ả ta mới kịp phản ứng, trên mặt lộ vẻ méo mó dữ tợn tới cực điểm, như bị điên vậy hét lên chói tai khàn khàn, “A... Ta muốn giết ngươi, ngươi đi ra cho ta, đi ra ngay!”

Cô Anh Khiết quả thật bị điên rồi, bị giận tới điên lên, ngoài tiếng thét chói tai ra, dĩ nhiên cũng không quan tâm ngó ngàn chung quanh, lấy pháp bảo ra đánh loạn xạ, thậm chí còn chẳng thèm để ý tới những tu sĩ kia là người mình nữa.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tu sĩ Kim Đan điên cuồng công kích, khiến người chung quanh chẳng kịp đề phòng bị hại, ngoài Diệp Chân Chân và mấy tu sĩ Kim Đan khác thấy tình hình không ổn, kịp thời tránh ra xa, thì có hơn mười tu sĩ trúc sơ kỳ ở trong thế mà bị liên lụy chết đầy đất.

“Đại tiểu thư! Người tỉnh táo chút đi!”

Mấy tu sĩ Kim Đan thấy tình hình không đúng, cũng không để ý tới Diệp Chân Chân, vô thức nghĩ muốn tiến lên ngăn Cô Anh Khiết lại.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ đến gần, đã bị Cô Anh Khiết công kích.

Giờ phút này Cô Anh Khiết quần áo hỗn loạn, tóc tai bù xù, hai mắt đỏ ngầu, thoát nhìn như kẻ điên vậy, đầu còn bộ dáng thanh cao lãnh tuyết như năm đó ở Côn Lôn nữa chứ?

Thực ra Cô Anh Khiết có thể luyện tu vì tới hiện giờ vốn phải có tâm trí cứng rắn mới đúng, nhưng trong mấy chục năm gần đây, ả ta trước thì gặp Lâm Nguyệt nảy sinh ghen ghét, sau lại bị Liên Thành thay lòng đổi dạ công kích nên tâm ma đã sớm ăn sâu vào.

Cả đời ả ta đề ý nhất chính là kiêu ngạo, tự ái, cái loại lòng tự trọng đó của ả ta cực mạnh, là người cực kiêu ngạo.

Hơn nữa con đường ả ta đi lại thuận lợi quá mức, chẳng gặp bất cứ trở ngại nào, vì thế mới dễ bị đá kích, mới khiến cho tâm cảnh có tâm ma.

Bởi vì cái kẻ được gọi là kiêu ngạo thanh cao, lại càng không chịu nổi người khác xuất sắc hơn mình, bởi vì Lâm Nguyệt xuất sắc hơn nàng ta, ánh hào quang quá chói mắt, khiến cho nàng ta sớm sinh lòng ghen ghét, sau đó lại phát hiện ra người Liên Thành thích là Lâm Nguyệt, dĩ nhiên tâm tình bị kích thích mạnh, tích cách cũng trở nên cực đoan hơn nhiều.

Sở dĩ nàng ta phản bội Côn Lôn, phản bội Liên Thành, thật ra cũng chẳng qua cũng chỉ vì tự ái của ả ta không cho phép ả ta cúi đầu trước Liên Thành mà thôi, ả ta phản bội, là vì điểm này chọc phải tự tôn đánh thương của ả ta, ả ta muốn Liên Thành phải hối hận, ả ta cảm thấy về mặt tình cảm Liên Thành làm nhục ả ta, ả ta lại càng muốn hủy diệt bất cứ thứ gì của Liên Thành, đem Liên Thành giẫm dưới chân hoàn toàn!

Ả ta giết Diệp Chân Chân, giết tỷ đệ Mộc gia, giết chết những đồng môn Côn Lôn khác, chẳng qua chỉ muốn nói cho Liên Thành biết, Cô Anh Khiết ả, cũng chẳng phải kẻ dễ chọc, nhưng hẳn lại vô tình như thế, làm nhục nhả ả ta như thế, sẽ có giác ngộ bị ả ta trả thù!

Nhưng giờ ả ta lại thất bại, ả ta mặc dù giết không ít đệ tử Côn Lôn, nhưng cũng không thể giết chết Mộc Phi, cũng không giết được Mộc Linh và Diệp Chân Chân!

Có người đã phá hỏng kế hoạch của ả, người đó đến mặt mũi của họ cũng không lộ, đã đơn giản đem Mộc Phi ngay dưới mắt ả cứu đi, thậm chí còn hung hăng tát ả một tát ngay trước mặt mọi người.

Thời gian qua Cô Anh Khiết ả quá kiêu ngạo, ả ta là tiên tử tính khiết cao cao tại thượng chẳng ai dám nhìn thẳng, là thiên tài đại tiểu thư có tư chất cực tốt của nhà Cô Anh, chưa từng có ai làm nhục ả ta như thế, ả ta cũng không ngờ được sẽ có người dám bặt tai ả trước mặt mọi người, khiến cho ả trở thành trò cười hoàn toàn trước mặt mọi người!

Vì thế, cái tát này, chẳng những đập nát mặt Cô Anh Khiết, còn đập nát cả lòng yếu ớt bạc nhược trong lòng ả, dưới cơn kích thích cực lớn, tinh thần của ả cũng vì vậy mà sụp đổ!

Tinh thần Cô Anh Khiết sụp đổ, mắt thấy cứ tiếp tục vậy sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất hết tâm trí, mấy vị tu sĩ Kim Đan nhà Cô Anh kia thấy sốt ruột vô cùng, cũng chẳng để ý tới người khác cùng nhau ra tay, miễn cưỡng chặn Cô Anh Khiết lại, cũng không để ý tới cả đám người Diệp Chân Chân, vội vã mang Cô Anh Khiết rời đi.

Lâm Nguyệt mắt lạnh nhìn họ rời đi, cũng không ra tay ngăn lại, Cô Anh Khiết xem như bị phá hủy, nàng khinh thường chuyện đi giết chết một kẻ đã mất trí.

Thấy đám người Cô Anh Khiết rời đi, Diệp Chân Chân thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không tiến lên ngăn lại, lúc trước nàng ta ứng phó với mấy tu sĩ Kim Đan, cũng bị thương không nhẹ, hơn nữa nàng ta cũng không quên, ở đây còn có một cao nhân đang ẩn nấp.

Diệp Chân Chân đã phục hồi lại tinh thần cùng liếc mắt nhìn Mộc Phi một cái, cẩn thận bảo vệ Mộc Linh hôn mê bất tỉnh bên trong, sau đó Diệp Chân Chân mở miệng, nói lớn tiếng, “Đệ tử Côn Lôn Diệp Chân Chân, đa tạ tiên bối đã ra tay tương trợ, nếu tiên bối không chê, chẳng biết có thể hiện thân để được gặp mặt không ạ?”

“Sư tỷ Diệp Chân Chân, nhiều năm không gặp, tỷ không còn nhận ra muội sao?”

Một giọng trong trẻo lạnh lùng êm tai truyền đến, Diệp Chân Chân và Mộc Phi chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, một thiếu nữ mặc áo tím đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, giờ phút này đang đưa mắt nhìn họ lạnh nhạt.

“Ngươi là... Lâm Nguyệt sư muội ư?”

Vừa nhìn thấy Lâm Nguyệt, Diệp Chân Chân thật vừa mừng vừa sợ, nhưng lời nàng ta vừa thốt ra, đã ý thức được mình nói sai, vội vàng thu lại thần sắc, cực kỳ cung kính thi lễ một cái với Lâm Nguyệt, nói, “Văn bói Diệp Chân Chân, bái kiến tiên bói Lâm Nguyệt”

Mộc Phi vốn bị dung mạo tuyệt sắc kinh diễm của Lâm Nguyệt làm cho thất thần, nhưng giờ phút này thấy Diệp Chân Chân như thế, cũng kịp phản ứng vội vã cúi đầu, nói, “Văn bói Mộc Phi, đa tạ tiên bói Lâm Nguyệt đã xuất thủ cứu giúp”

“Được rồi, chẳng qua chỉ là tiện tay thôi”

Lâm Nguyệt thấy thái độ họ như thế, trong lòng mặc dù hơi cảm thán, nhưng cũng không ngăn lại.

Thật sự không phải là nàng ý vào có tu vi cao cao tại thượng, mà là đang ở giới tu chân, vốn lấy người mạnh là vua của thế giới, lúc trước, nàng là đệ tử ngoại môn Côn Lôn, có tu vi thấp kém, chẳng có địa vị gì ở Côn Lôn cả, còn đám người Diệp Chân Chân đều là những đệ tử nội môn, bất kể là địa vị hay tu vi đều cao hơn nàng, vì thế bọn họ sẽ đều gọi nàng là Lâm sư muội cũng không có bất cứ bất ổn nào.

NHưng giờ, nàng đã sớm rời khỏi Côn Lôn, không còn là đệ tử Côn Lôn nữa, hơn thế bây giờ nàng là tu sĩ hóa thân, thân là tu sĩ cao cấp, dĩ nhiên có phong độ của tu sĩ cao cấp, cũng phải có quy tắc của người mạnh trong người, hiện giờ đám người Diệp Chân Chân dĩ nhiên không thể gọi nàng là Lâm sư muội như trước được.

Hơn thế, với tu vi hiện giờ của Lâm Nguyệt nàng, trong lòng cũng cảm khái vạn phần, chẳng có chút gì là mất tự nhiên, cũng không ghen tị.

Nàng ta khác hẳn Cô Anh Khiết, nếu vào trăm năm trước, nàng ta vẫn còn là đại tiểu thư Diệp gia ngang ngược kia, thì nàng ta có thể còn ghen tị với Lâm Nguyệt, nhưng giờ, khi thân nhân bị hại rồi, cửa nát nhà tan đã đã kích Diệp Chân Chân một loạt, trở nên trưởng thành hẳn.

Nàng ta không còn là Diệp Chân Chân tự cao tự đại ngông cuồng mắt cao hơn đầu năm đó nữa, sau khi Diệp gia bị Diệp Khuynh Tuyết diệt môn, địa vị nàng ta ở Côn Lôn rớt xuống thảm hại, hơn một trăm năm qua đi, nàng ta đã ném hết cay đắng ngọt bùi, tâm trí của nàng ta cũng liên tiếp bị đá kích, trở nên kiên cường trưởng thành rất nhiều.

Hiện giờ nàng ta đã hiểu một đạo lý hoàn toàn, cứ lúc nào cũng đi ghen tị với kẻ khác chẳng bằng bản thân mình cố gắng, chỉ có để cho mình mạnh mẽ lên, thì mới có thể đạt được tất cả mong muốn bản thân cần.

Chính vì nàng ta sớm đã nhìn ra, nên những năm gần đây nàng ta mới không bị Diệp Khuynh Tuyết dẫm nát dưới chân, nếu không, nàng ta đã sớm bị tâm ma xâm nhập, chỉ e đã hóa thành đồng xương trắng chồng chất, đâu còn sống sót tới tận giờ nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Đột Biến

Cần phải biết, hơn một trăm năm qua, ngay trước khi Diệp Khuynh Tuyết bị trục xuất khỏi Côn Lôn, nữ nhân ác độc đó cũng hãm hại nàng ta không ít, thậm chí có mấy lần suýt nữa giết chết nàng ta.

Nếu nàng ta không có tâm trí kiên định mà nói, thì nàng ta sớm đã không chống đỡ nổi nữa.

Vì thế Diệp Chân Chân chẳng những không ghen tị gì với Lâm Nguyệt mà ngược lại càng thấy cực kỳ bội phục nàng ấy trong lòng.

Thời điểm Lâm Nguyệt xuất thân đều so ra kém nàng ta quá nhiều, tư chất cũng không tốt như nàng ta, (năm đó lúc Lâm Nguyệt tiến đến Côn Lôn, cho thấy đều có tư chất tam linh căn), nhưng giờ, chẳng qua mới hơn một trăm năm mà đối phương lại có tu như bây giờ.

Hiện giờ tu vi Lâm Nguyệt đến tột cùng là cao thế nào, Diệp Chân Chân không nhìn ra, nhưng nàng ta có thể khẳng định, tu vi Lâm Nguyệt tuyệt đối sẽ không kém tý nào, dù sao vào trăm năm trước, Lâm Nguyệt đã có tu vi nguyên anh hậu kỳ, hiện giờ một trăm năm qua đi, có phải nàng ấy đã đột phá hóa thân không nhỉ?

Hơn một trăm năm hóa thân, trên thế gian thực sự có thiên tài như thế sao? Nghĩ đến đây trong lòng Diệp Chân Chân run lên, chẳng dám nghĩ gì nữa, nhưng nhìn về ánh mắt Lâm Nguyệt lại vô thức phát ra tôn kính.

Mà Mộc Phi đứng ở một bên cúi đầu, giờ phút này trong lòng cũng phức tạp vô cùng. Năm đó lúc Lâm Nguyệt còn là đệ tử ngoại môn Côn Lôn, hẳn từng đem được số lượng gặp mặt Lâm Nguyệt, ngay lúc đó Lâm Nguyệt chẳng qua chỉ là một con nhóc cực tầm thường, hẳn cũng chẳng chú ý đặc biệt cho lắm.

Mà ngược lại năm đó, hẳn có ấn tượng cực tốt với Diệp Khuynh Tuyết, còn từng lén vụng trộm thích Diệp Khuynh Tuyết, sau này hẳn nghe nói Lâm

Nguyệt ở tiểu bí cảnh Hoàng Thiên đã thương Diệp Khuynh Tuyết, bị Từ Ngọc Đạo Quân đuổi ra khỏi Côn Lôn, trong lòng cũng có chút hà hê, cảm thấy kẻ làm Diệp Khuynh Tuyết bị thương tổn cũng chẳng phải là người tốt lành gì, bị trục ra khỏi Côn Lôn là đáng đời.

Hắn năm đó cực kỳ trẻ trung đơn thuần, yêu hận rất rõ ràng, trong lòng hắn thích Diệp Khuynh Tuyết, thì lại thấy Lâm Nguyệt trở mặt với Diệp Khuynh Tuyết càng ngứa mắt, có ác ý giấu nằng ta.

Lại chưa từng nghĩ tới, trong đó đúng đúng sai sai lẫn lộn, ai đúng ai sai, vì thế mới nói, thiếu niên thanh xuân tình độc ban đầu của hắn đã bị cái đẹp của tình yêu ảo tưởng trong lòng che mắt, vốn không phân biệt được thật lòng hay giả dối, cũng không có năng lực phân biệt được thiện ác.

Sau này, khi Lâm Nguyệt rời đi, Diệp Khuynh Tuyết có chỗ dựa là Từ Ngọc Đạo Quân, thế lực ngày càng lớn mạnh ở Côn Lôn, hơn nữa bắt đầu trong tối ngoài sáng chen ép tứ đại gia tộc tu tiên, hắn mới dần thấy rõ cách làm người của Diệp Khuynh Tuyết.

Ngay từ đầu, hắn cùng với những người khác đã bị Diệp Khuynh Tuyết lừa, vốn không biết được Diệp Khuynh Tuyết là kẻ có lòng dạ ác độc đầy tâm cơ trong ngoài khác nhau, ngay thời điểm Diệp gia bị diệt môn, Diệp Chân Chân nói cho hắn biết, hung phạm đằng sau diệt môn Diệp gia chính là Diệp Khuynh Tuyết, lúc ấy hắn vốn không tin, thậm chí còn ngốc tới mức chạy tới chất vấn Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng còn bị à ta đùa giỡn chung quanh, vẫn không biết gì.

Sau này có vài lần, vì tỷ tỷ Mộc Linh bị Diệp Khuynh Tuyết tính toán, chạy tới khóc lóc kể lể với hắn, lúc này hắn mới dần dần cảm thấy, Diệp Khuynh Tuyết cũng không phải là người đơn giản như trong tưởng tượng của mình.

Cùng là vào thời điểm bắt đầu ấy, hắn có lòng phòng bị với Diệp Khuynh Tuyết, nhưng vẫn chưa hết hy vọng hoàn toàn, mãi cho tới sau này, bởi vì Long Ngạo Thiên trở lại Côn Lôn, hắn mới biết được từ trong miệng Long ngạo Thiên thuật lại chuyện xảy ra trong tiểu bí cảnh Hoàng Thiên năm đó, lúc này hắn mới thật sự tin Diệp Khuynh Tuyết quả thật là một nữ nhân tâm tư, lòng dạ độc ác, không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Sau khi biết rõ bộ mặt thật của Diệp Khuynh Tuyết, đoạn tình cảm chưa kịp bén rễ trong lòng hắn đã bị mất đi hoàn toàn, từ trực tiếp cách xa Diệp Khuynh Tuyết ra.

Sau khi dứt bỏ hoàn toàn lòng ái mộ với Diệp Khuynh Tuyết, năm đó bởi vì bị Diệp Khuynh Tuyết hãm hại mà Lâm Nguyệt bị đuổi ra khỏi Côn Lôn, trong lòng hắn lần đầu tiên có tia hối hận.

Nhưng hắn và Lâm Nguyệt cuối cùng cũng chẳng tính là quen, vì thế tia tiếc hận nhỏ nhặt ấy chỉ chọt lóe lên mà thôi, sau đó thì hoàn toàn không còn nhớ nữa.

Sau này hắn cũng có nghe tới tin tức Lâm Nguyệt qua mấy tu sĩ khác kể lại, trong lòng lại có tia hiếu kỳ đối với vị tiểu sư muội bị trục ra khỏi Côn Lôn kia, nhưng với lời đồn đãi liên quan Lâm Nguyệt trong giới tu chân ấy hắn cũng không để ý lắm, cũng không tin tưởng.

Lời đồn dù sao cũng chỉ là lời đồn, cũng không thể tin nổi, trong lòng hắn, vẫn mãi không tin, năm đó cái vị Lâm Nguyệt khư khư, chẳng chút nào thu hút ở Côn Lôn đó sẽ có thay đổi lớn đến thế.

Hoặc nói hắn vốn không tin, như lời đồn đại về Lâm Nguyệt kia, là vị mà hắn biết tới đệ tử ngoại môn Côn Lôn Lâm Nguyệt.

NHưng giờ hắn lại biết mình sai rồi, thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt này, mặc dù thoát nhìn chẳng có chút giống Lâm sư muội không thu hút năm đó, nhưng các năng ấy quả thật là một người.

Hơn nữa thay đổi lớn của Lâm Nguyệt, khác xa so với trong tưởng tượng của hắn. Thế mà chỉ ngắn ngủn trong hơn trăm năm, lúc trước chỉ là một tiểu nữ tu có tu vi trúc cạp, hiện giờ lại lột vỏ thành cao thủ đứng đầu giới tu chân!

Mộc Phi không rõ hiện giờ tu vi Lâm Nguyệt cao thế nào, nhưng chỉ bằng hành động đơn giản của nàng ấy mà phá được công kích cực mạnh của Cô Anh Khiết, có thể tưởng tượng ra, tu vi Lâm Nguyệt tuyệt đối cao xa hơn Cô Anh Khiết, ít nhất cũng là đỉnh cao của tu vi nguyên anh hậu kỳ!

“Đây là hồi xuân đan, các người uống đi, có thể trị hết thương thế trên người các người”

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết tâm tư phức tạp của Diệp Chân Chân và Mộc Phi, giờ phút này thấy trên người họ đầy thương tích, hơn nữa còn có một người đang bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, tâm niệm một lòng, thì tiện tay lấy ra một chai đan dược ném cho Diệp Chân Chân, còn bản thân thì ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Nếu nàng đã ra tay cứu họ, dĩ nhiên hiện giờ cũng không thể buông tay mặc kệ, dù sao mục đích chuyến đi này của nàng là đi Côn Lôn.

Hơn thế, Lâm Nguyệt cũng không có ác cảm với hai người Diệp Chân Chân và Mộc Phi, Diệp Chân Chân ở trước mặt Cô Anh Khiết bảo vệ nàng, là chính tai nàng nghe được, vì thế ấn tượng về Diệp Chân Chân cũng thay đổi không ít, đương nhiên, điểm quan trọng nhất là Diệp Chân Chân và nàng có chung một kẻ địch, vì thế tuyệt đối không có lợi ích xung đột nào cả.

Còn phần Mộc Phi, Lâm Nguyệt tuyệt đối có tình cảm tốt với hắn, dĩ nhiên là đến từ trong truyện, ở trong truyện, Mộc Phi chính là người kiên định ái mộ Bạch Như Nguyệt, vì Bạch Như Nguyệt chẳng tiếc đối nghịch với Diệp Khuynh Tuyết, cuối cùng cũng bị Diệp Khuynh Tuyết làm hại cửa nát nhà tan, còn bản thân thì chết trong tay Diệp Khuynh Tuyết.

Vì thế cứ việc một đời này, Lâm Nguyệt và Mộc Phi cũng chẳng có quan hệ mấy, nhưng cũng không ảnh hưởng tới ấn tượng tốt của nàng với Mộc Phi.

Vì thế bất kể nàng có phải cùng thù oán với Cô Anh Khiết không, thấy Mộc Phi gặp nạn, nàng đều ra tay cứu, hành động lần này coi như trả ơn đời trước, tình bảo vệ của Mộc Phi với Bạch Như Nguyệt, cũng coi như giúp Bạch Như Nguyệt chấm dứt nhân quả giữa nàng ấy và Mộc Phi.

“Đa tạ Lâm tiên bối”

Diệp Chân Chân tiếp nhận chai thuốc, trên mặt lóe lên tia vui mừng, chẳng chút do dự lấy ra một viên đan được uống vào sau đó đưa chai thuốc cho Mộc Phi, còn mình thì khoan chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức chữa thương.

Còn Mộc Phi cảm kích nhìn Lâm Nguyệt một cái, nhưng cũng chưa uống thuốc chữa thương ngay, mà đồ ra một viên đút cho Mộc Linh đang hôn mê bất tỉnh, hơn nữa còn đưa linh lực trợ giúp Mộc Linh làm thuốc tan ra, lúc này mới nuốt đan được chữa thương vào.

Lâm Nguyệt lấy linh đan ra, không cần biết thì cũng là thứ hồi xuân đan bình thường nhất, nhưng cũng không phải vật phẩm, sau khi mấy người Diệp Chân Chân dùng thuốc xong, chỉ ngăn ngừn trong một nén hương, vết thương trên người cũng đã khôi phục hoàn toàn, chỉ có Mộc Linh bị thương nặng hơn nên giờ phút này sắc mặt cũng đỡ hơn rất nhiều, đoán chắc không bao lâu nữa thì sẽ tỉnh lại.

Thấy Diệp Chân Chân kết thúc điều tức, Lâm Nguyệt liền cất giọng nhân nhậ nói ra, “Các ngươi là đệ tử Côn Lôn, sao lại xuất hiện ở đây? Cô Anh gia đã phản bội Côn Lôn rồi sao?”

Thấy Lâm Nguyệt hỏi, Diệp Chân Chân dĩ nhiên không dám giấu tí nào, lập tức đem hết tình cảnh Côn Lôn hiện giờ nói lại, sau đó lại đem chuyện bọn họ và mấy đệ tử Côn Lôn bị lừa ra sao, sau đó bị mai phục trên đường thế nào, rồi lại còn chuyện ra tay đánh lén họ nữa nói ra hết.

Đương nhiên với chuyện Cô Anh khiết ghen ghét Liên Thành mà ghét luôn cả Lâm Nguyệt thì Diệp Chân Chân không dám nói, nàng không rõ Lâm Nguyệt đến cùng có nghe được câu chuyện nàng ta nói với Cô Anh khiết không, nhưng không muốn để Lâm Nguyệt lúng túng, những lời nói mất vui đó nàng ta dĩ nhiên sẽ không nói.

Hơn nữa nàng ta tin Lâm Nguyệt dù có nghe được cũng sẽ không vì chuyện nàng ta giấu diếm mà trách cứ nàng ta, dù sao bất kể là Cô Anh khiết nói thật hay giả, thì đều là chuyện của ba người họ, chẳng có liên quan gì tới nàng ta cả.

Không thể không nói Diệp Chân Chân là một nữ nhân biết điều vô cùng, hơn nữa lại còn là một nữ nhân thông minh.

Tư chất nàng ta cũng không được coi là tốt mấy, nhưng tâm tính nàng ta thì cực kỳ thông thấu, bất luận là Cô Anh Khiết hay Diệp Khuynh Tuyết, đều vẫn kém nàng ta.

Đương nhiên nàng ta cũng chính vì điều này sau khi trải qua hàng loạt trận đá kích mới sống được tốt.

“Thì ra là vậy, vậy hiện giờ các ngươi trở về Côn Lôn hay còn tiếp tục đi tiêu diệt Ma tu nữa hả?”

Lâm Nguyệt lạnh nhạt liếc Diệp Chân Chân một cái, giọng nói trong trẻo lạnh lùng hỏi. Hiện giờ nàng cũng thấy có vẻ khá thích thú với Diệp Chân Chân, đôi phương có tâm tính thông minh hiểu thấu vậy khiến nàng hơi bất ngờ.

Nàng còn nhớ ở trong truyện, từ đầu tới cuối Diệp Chân Chân đều thành vật hi sinh, đều là một đại tiểu thư lớn lối ngang ngược, mặc dù có chút tâm kế, nhưng cũng chẳng có vẻ thông minh lắm, tối đa cũng chỉ được coi như là một kẻ dây dưa Bạch Như Nguyệt ngu ngốc mà thôi, vốn chẳng phải là đối thủ của Cô Anh Khiết hay Diệp Khuynh Tuyết, đến cuối cùng trở thành vật hi sinh cũng là chuyện bình thường.

Mà Diệp Chân Chân bây giờ dù không phải nói đã thông minh hơn, nhưng tâm tư lạnh lẽ, lại làm người chân thật thành khẩn, đâu còn kiểu đại tiểu thư ngang ngược trước nữa, biểu hiện vậy so với một Diệp Chân Chân trong truyện khá hơn rất nhiều.

Trong tu sĩ người có tâm tính như thế không nhiều, Diệp Chân Chân có thể nhìn thông thấu chắc hẳn sau này sẽ có tiến bộ không ít.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác lặng lẽ thờ dài, xem ra từ lúc nội dung vở kịch thay đổi, tính cách nhân vật trong truyện cũng thay đổi theo rồi.

Trong truyện, ngoài nữ chính Diệp Khuynh Tuyết thông minh ra, thì những nữ phụ khác như Cô Anh Khiết có thủ đoạn khá tinh vi lợi hại, những nữ phụ khác đều là kẻ óc ngẩn, thường quá kích động nên hay gây ra một số chuyện hại người, khiến cho Diệp Khuynh Tuyết len vào chỗ trống đó được không ít lợi lộc.

Nhưng giờ, có lẽ là bởi nguyên nhân nàng thay đổi nội dung vở kịch vốn có, khiến cho tất cả cũng thay đổi, đã không còn Bạch Như Nguyệt dây dưa, Liên Thành cũng không yêu Diệp Khuynh Tuyết, dưới những mà đùa giỡn của ả ta, những nam phụ khác cũng không còn có tình sâu với Diệp Khuynh Tuyết nữa, mà kẻ duy nhất Long Ngạo Thiên yêu thích Diệp Khuynh Tuyết nhất, cũng chỉ vì Diệp Khuynh Tuyết ép vào đường chết mà cũng không còn.

Còn Diệp Khuynh Tuyết cũng đi trên con đường không còn giống như trong truyện nữa, đã không có một Bạch Như Nguyệt ngu ngốc hãm hại, thì dĩ nhiên đâu còn có thứ gì phụ trợ để tôn Diệp Khuynh Tuyết lên thành tốt đẹp thiện lương nữa, mà cũng bởi vì sự xuất hiện của nàng, khiến Diệp Khuynh Tuyết lại lần nữa rớt vào chuyện lần lượt bị đá kích mạnh, khiến tính cách ả ta không còn duy trì vẻ bình thân vốn có như trong truyện nữa.

Hơn thế, cũng bởi lần nàng thắng Diệp Khuynh Tuyết trên trận tỉ thí côn Lôn, khiến Tử Ngọc Đạo Quân nhìn trúng Diệp Khuynh Tuyết, hơn nữa, còn thu ả ta làm đệ tử thân truyền, vì thế Diệp Khuynh Tuyết cũng không còn giống y chan trong truyện nữa, từ tầng thấp nhất trong Côn Lôn mà bò lên từng bước trên cao, cũng chậm rãi khiến cho mấy con cưng của trời ở Côn Lôn chú ý tới, từ đó mới có được cảm tình của tất cả nam phụ.

Bởi vì cái gọi là có được có mất, có đôi khi, bò lên quá nhanh, thân phận quá cao thật ra cũng không thể coi là chuyện tốt được.

Một kiếp này của Diệp Khuynh Tuyết có được sự coi trọng của Tử Ngọc Đạo Quân thì lại mất đi cơ hội lấy được lòng người, mà bởi vì ả ta làm đệ tử thân truyền của Tử Ngọc Đạo Quân, khiến cho Cô Anh Khiết, Diệp Chân Chân và những nữ phụ có lòng kiêng kỵ, chẳng dám dùng thủ đoạn nhỏ để chơi đùa với ả ta, khiến cho ả ta mất đi cơ hội biểu hiện về thiện lương vô tội, đóa sen trắng của mình.

Nội dung vở kịch thay đổi, khiến cho tất cả chuyện vốn xảy ra thì không xảy ra nữa, tất cả đều đi theo một hướng không rõ, hiện giờ, ánh hào quang của nữ chính Diệp Khuynh Tuyết đã mờ đi hẳn một nửa.

Thấy Lâm Nguyệt không hỏi về chuyện liên quan tới Cô Anh Khiết, trong lòng Diệp Chân chân thở phào nhẹ nhõm, nàng ta và Mộc Phi vừa mới điều tức xong cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó nấp náy môi nói ra, “Hiện giờ cô Anh Khiết đang dẫn đầu cả họ Cô Anh làm phản, đám người vân bối nhất định phải trở về báo cáo tình hình với sư môn, vì thế đám vân bối quyết định về côn Lôn trước”

Nói xong, Diệp Chân Chân lên nhìn Lâm Nguyệt một cái, sợ những lời này của mình khiến Lâm Nguyệt sinh lòng không thích.

Dù sao năm đó Lâm Nguyệt đã bị trục xuất ra khỏi Côn Lôn, hiện giờ nói tới, Lâm Nguyệt cũng coi như kẻ bỏ đi của côn Lôn, nàng ta không biết lâm Nguyệt có thể vì chuyện năm đó mà oán hận Côn Lôn không nữa.

Nhưng năm đó Tử Ngọc Đạo Quân kẻ trục xuất Lâm Nguyệt ra khỏi Côn Lôn hiện giờ đã mất tích, mà Diệp Khuynh Tuyết cũng bị trục xuất khỏi Côn Lôn rồi, hiện tại Chương Môn Côn Lôn là đại sư huynh Liên Thành và sư thúc Quân Tử Huyền, chỉ hy vọng Lâm Nguyệt nể mặt tình cảm năm đó với Quân sư thúc, không so đo chuyện bị trục xuất nữa.

Dù gì thì hiện giờ tình cảnh Côn Lôn cũng không tốt cho lắm, mặc dù hiện tại Côn Lôn vẫn là môn phái đứng nhất nhì trong giới tu chân chính đạo, song những năm gần đây, có không ít môn phái và gia tộc phản bội đầu phục ma đạo, mà một số đại môn phái khác cũng có vẻ ngoài hòa nhã nhưng trong lòng thì lại không hòa, nếu có thêm kẻ địch lớn Lâm Nguyệt đây thì e rằng tình cảnh Côn Lôn lại càng thêm khó khăn hơn.

“Thật không? Đúng lúc ta cũng có việc phải đi côn Lôn một chuyến, các người về thì cứ về đi, tiện có ta đi cùng đường là được” Lâm Nguyệt cứ như chẳng nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm kia của Diệp Chân Chân, nói lạnh nhạt.

Nghe thấy lời Lâm Nguyệt nói, sắc mặt Diệp Chân Chân và Mộc Phi hơi đổi, nhưng cũng không dám mở miệng cự tuyệt, đành thừa dạ đồng ý. Thần sắc của họ Lâm Nguyệt dĩ nhiên thấy hết nhưng không vạch trần, chỉ vung tay lên, cuốn cả ba lên Hương Lưỡi đao bay thẳng về hướng Côn Lôn.

Hai canh giờ sau.

Dãy côn Lôn xa mờ trước mặt, càng tới gần, đám người Lâm Nguyệt lại càng thấy bầu không khí khác lạ, Diệp Chân Chân và tỷ đệ họ Mộc sắc mặt càng thêm nặng nề hơn, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên tia sầu lo.

Từ lúc họ lên đường tới giờ cũng không lâu, Mộc Linh bất tỉnh cũng đã tỉnh táo trở lại, sau khi nàng ta biết được họ được Lâm Nguyệt cứu, trong lòng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy khó có thể tiếp nhận nổi mà thôi.

Nhưng nàng ta cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhìn bây giờ và năm đó Lâm Nguyệt khác nhau hoàn toàn, giờ biết rõ Lâm Nguyệt không còn là Lâm sư muội chẳng có tý thu hút nào như năm đó nữa, vì thế mặc kệ trong lòng nàng ta nghĩ gì, nhưng thái độ bên ngoài ngược lại cực kỳ cung kính với Lâm Nguyệt.

Còn Lâm Nguyệt với cảm giác khó gần của Mộc Linh cũng chẳng cảm tình lắm, thấy Mộc Linh đã tỉnh lại thì chẳng qua cũng chỉ khẽ gật nhẹ đầu mà thôi.

Hiện tại thân phận nàng sớm đã khác hoàn toàn, dĩ nhiên cũng không thêm để ý tới nhân vật Mộc Linh như thế, hiện tại tất cả tâm tư nàng đều đặt lên Côn Lôn, thần trí nàng cực kỳ cường đại, hiện giờ nàng đã đột phá tới hóa thần trung kỳ, thần thức ấy ở giới tu chân có thể nói là chẳng ai sánh bằng, từ lúc chưa tới nội cảnh côn Lôn, nàng đã cảm thấy bất bình thường rồi.

Dù gì Côn Lôn cũng là môn phái đứng đầu ở giới tu chân La Châu, cảnh nội ở môn phái nào, bên dưới đều là những rừng núi, lại còn có những môn phái lớn nhỏ và các gia tộc tu tiên khác dựa vào Côn Lôn, nhưng cả đoạn đường này họ đi lại phát hiện ra khắp nơi đều đổ nát, phần lớn môn phái đều trở thành đồng hoang tàn, mà một phần kiến trúc nhỏ trong môn phái thì lại yên tĩnh, ngoài cả đám thì thể lớn ra thì chẳng thấy gì hết.

Người thấy mùi máu nồng đậm trong không khí, trong lòng Lâm Nguyệt có dự cảm xấu. Tình hình xảy ra trong nội cảnh côn Lôn như thế chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Ma tu đã bắt đầu tấn công với quy mô lớn vào Côn Lôn, còn bên trong truyện thì chính là cuộc chiến tranh đoạt thần khí, chỉ sợ cũng bắt đầu rồi.

Hiện tại cũng chỉ hy vọng thần khí vẫn chưa rơi vào trong tay Diệp Khuynh Tuyết. Dù sao nàng cũng vì đột phá hóa thần mà tiến vào lịch luyện ở phạm giới mấy chục năm, sau đó lại bế quan lâu như thế, mà trong thời gian một trăm năm này, tu vi Diệp Khuynh Tuyết chắc hẳn cũng có bước đột phá, nếu Diệp Khuynh Tuyết cũng thành công đột phá hóa thần, lại đến vì thần kính Côn Lôn nữa, đến lúc đó ngoài nàng ra thì e lại phí bao công sức thôi.

Thực ra cũng không phải Lâm Nguyệt nghĩ quá nhiều, mà nàng không thể không phòng. Dù gì thì ánh hào quang của nữ chính Diệp Khuynh Tuyết hiện tại cũng bị nàng gần như phá hỏng hoàn toàn, song có thiên đạo ở đây, đã chứng minh Diệp Khuynh Tuyết chưa xong cũng đều bị thiên đạo cho qua, nếu nàng nhỏ nhen như đối phương, thì cuối cùng bị thương tổn cũng sẽ là nàng.

Nàng cho dù không coi Diệp Khuynh Tuyết ra gì, nhưng dù gì Diệp Khuynh Tuyết cũng là một công cụ do Nữ Huyền Đế chế tạo ra, chẳng lật nổi sóng gió gì, nhưng nàng không tin thiên đạo.

Lúc trước vào thời điểm nàng hóa thân, thiên đạo đã chẳng cách nào ngăn nổi nàng, hiện giờ thiên đạo sao lại dễ buông tha cho nàng chứ? Vì thế mới nói, hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết cũng chính là công cụ mà thiên đạo dùng để đối phó với nàng.

Nếu nàng đoán không nhầm, thì gần trăm năm nay, tu vi của nàng đột phá liên tục, chỉ e Diệp Khuynh Tuyết cũng có kỳ ngộ khác.

Lâm Nguyệt cũng không biết nguyên nhân Diêm Tinh Vân, hiện giờ thiên đạo không còn hoàn chỉnh nữa, cũng không rõ số mệnh Diệp Khuynh Tuyết tiêu tán đi ít hay nhiều, trở thành thị thiếp của lão tổ Ma cung, nếu không nàng cũng sẽ không nghĩ nhiều như thế.

Tiếc là những điều này nàng lại không biết, còn đám người Diệp Chân Chân thì cũng bởi biết rõ thù oán giữa nàng và Diệp Khuynh Tuyết nên cũng không nói hết mọi chuyện của Diệp Khuynh Tuyết ra, vì thế nàng cũng chẳng hay biết gì cả.

Đoàn người chỉ trong nháy mắt đã đi tới chân núi Côn Lôn, mặc dù đám người Diệp Chân Chân có tu vi thấp nhưng giờ phút này toàn bộ Côn Lôn bị bao phủ mùi máu tanh nồng nặc và chết chóc, bọn họ cũng cảm thấy Côn Lôn có thay đổi, lập tức sắc mặt biến hẳn.

Mộc Linh không kìm được hét lên thất thanh, “Diệp sư tỷ, là là Ma tu, ma tu đã tới đây..”

Thấy sắc mặt Mộc Linh tái nhợt, trong hoảng sợ thất sắc, Diệp Chân Chân cố nén sự bất an trong lòng lại, định nói chuyện, đột nhiên thấy phía trước có độn quang bay tới, mắt nàng ta sắc đã nhận ra người tới ngay, vội vàng kêu lên, “Đó là An sư huynh!”

Mà người đến rõ ràng cũng đã nhìn thấy họ, luồng độn quang chuyển một cái hướng họ bay tới, một lát sau, An Tử Dạ toàn thân nhuốm máu xuất hiện trước mặt mọi người.

“an sư huynh...”

Thấy bộ dạng này của An Tử Dạ, Mộc Linh là người kêu lên đầu tiên, Mộc Linh bước nhanh về phía trước, tóm một phát được cánh tay của An Tử Dạ, kêu lên, “an sư huynh, sao huynh lại bị thương thế? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Diệp Chân Chân thấy động tác của Mộc Linh, ánh mắt lóe lên, nhưng cũng không nói gì thêm, thần sắc chỉ lo lắng nhìn An tử Dạ.

Còn An Tử Dạ lại cứ như chẳng nghe thấy lời của Mộc Linh vậy, đôi mắt trong vắt ngơ ngác nhìn lên người Lâm Nguyệt. Nhìn người thiếu nữ tuyệt sắc đứng cạnh, An tử Dạ gần như cho là mình đang nằm mơ.

Đã biết bao nhiêu đêm, người thiếu nữ xuất hiện trong mộng của hắn, giờ phút này vẫn sống sò sò xuất hiện trước mắt hắn, nàng vẫn đẹp như thế, chói mắt như thế, thu hút ánh nhìn của người ta như thế, dường như thời gian cũng không có tác dụng gì trên người nàng, nếu phải nói thật cho khác mà nói thì nàng còn đẹp hơn so với thời điểm ở phường thị Phụng thiên năm đó thôi.

Là nàng thật sao? Sao nàng lại xuất hiện ở đây vậy? Sao lại ở cùng một chỗ với nhóm Diệp sư muội thế? Chẳng lẽ hắn lại xuất hiện ảo giác đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Là Nàng

Côn Lôn, vốn có kiến trúc cực kỳ xinh đẹp, tinh xảo, giờ phút này phần lớn đã trở thành đồng hoang tàn đổ nát. Trong môn phái Côn Lôn rộng lớn kia, khắp nơi diễn ra màn giết chóc sống chết, đâu đâu cũng la liệt các xác chết, có ma tu mặc đồ đen, cũng có các đệ tử chính phái mặc trang phục môn phái.

Trong không khí tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc, Côn Lôn vốn như tiên cảnh giờ phút này trong như địa ngục.

Điện Chương môn Côn Lôn đã bị công phá, đại điện vốn rực rỡ đã sụp một góc, và dưới từng bước ép của ma tu, đệ tử Côn Lôn và các tu sĩ chính đạo khác đang vội vã lùi lại phía sau, từng người từng người đang tìm kiếm đường ra rất khó khăn.

Đâu đâu cũng có giết chóc, khắp nơi ngập tràn máu tươi, đủ các loại tay chân cụt gãy, thi thể không trọn vẹn nằm ngổn ngang trên mặt đất, liếc mắt nhìn như lâm vào địa ngục vậy.

Lúc Lâm Nguyệt đi vào, thấy đúng là một cảnh như thế. Thần trí nàng như thủy triều tỏa ra, cuối cùng tỏa định trên đỉnh Côn Lôn. Đôi môi hồng phấn khẽ cong lên cười lạnh, mọi người đều đến cả, xem ra, cuộc chiến tranh đoạt thần khí đã bắt đầu rồi.

Còn nàng vừa tới kịp lúc. Trên đỉnh ngọn núi Cửu Hoa, giữa sườn núi có mấy tu sĩ chính đạo đang khổ chiến cùng nhau.

Hai mắt Tư Duẫn đỏ ngầu, toàn thân máu tươi, giờ phút này đang cùng đấu với một ma tu nguyên anh kỳ, còn cách họ không xa có hai ma tu áo đen, giờ phút này đang nhìn Tư Duẫn và ma tu nguyên anh kỳ chém giết nhau, rồi nhìn tới mấy thi thể mặc áo đen.

“Tư Duẫn, ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của bốn tọa sao? Nếu biết điều thì ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi, như vậy lão phu còn có thể cho ngươi chết toàn thân!”

Giọng ma tu nguyên anh trung kỳ khàn khàn cười lạnh nói, tay kia thì ra tay thông thả, bức Tư Duẫn lùi về sau từng bước, chặt vật không chịu nổi.

“Ngươi muốn mạng Tư mỗ, cứ việc tới lấy, muốn Tư mỗ bó tay chịu trời thì đừng có mà mơ!”

Trên người Tư Duẫn khắp nơi đều là những vết thương lớn nhỏ trông cực kỳ dữ tợn, toàn thân đầm máu, cả áo bào trắng cũng bị rách lỗ chỗ, máu nhiễm đỏ cả áo bào nhìn cực kỳ chói mắt.

Song trên mặt hắn lại không chút sợ hãi, cho dù đối thủ có là ma tu nguyên anh kỳ thì vẫn cố sức chống đỡ khổ sở.

“Đã vậy thì ngươi đi chết đi là xong!”

Ma tu nguyên anh kia rõ ràng đã hết kiên nhẫn, đánh một chiêu Tư Duẫn bay ra sau, đồng thời đâm một kiếm ra, rõ ràng là muốn giết chết ngay đối phương.

Tốc độ đối phương cực nhanh, mắt thấy kiếm kia sẽ đâm thẳng vào ngực Tư Duẫn, song đúng lúc này sau lưng lại truyền tới một tiếng hét thảm, một luồng sáng đánh nhanh tới, phịch một tiếng, đâm thẳng vào kiếm của ma tu nguyên anh, phá rồi kiếm của hắn đi.

Đồng thời một bóng sáng chột lóe lên, một bóng người xuất hiện trước mặt Tư Duẫn, cầm kiếm trong tay, đối diện với ma tu nguyên anh kia.

“Diệp Phàm, ngươi làm gì thế? Chẳng lẽ ngươi lại muốn phản bội lại Ma minh sao?”

Hai mắt ma tu nguyên anh nhìn chăm chăm vào tu sĩ chắn trước mặt Tư Duẫn, sắc mặt khó coi quát lên.

“Ma minh ư? Diệp Phàm ta lúc nào nói là muốn thuận phục Ma minh chứ nhỉ?” Diệp Phàm lạnh lùng nhìn ma tu nguyên anh đối diện, mặt không thay đổi cười nói lạnh lùng.

Còn phần Tư Duẫn, giờ phút này đã chậm lại, hắn chậm rãi đứng lên cùng sánh vai với Diệp Phàm, với sự tương trợ đột ngột của Diệp Phàm, cũng không nói gì nhiều, thần sắc đề phòng nhìn ma tu đối diện.

“Tốt! Thật sự là tốt lắm! Xem ra, chúng ta thực sự đã xem thường ngươi rồi!” Ma tu nguyên anh kia giận quá hóa cười, nói lạnh lùng, “Hóa ra ngươi là gian tế Côn Lôn, thực là nực cười, uống cho Côn Lôn tự xưng là danh môn chính đạo, lại là quân cờ nằm vùng, không tiếc tự chuyển công pháp chính đạo sang công pháp ma tu, bởi thế mới giấu được tất cả chúng ta!”

“Sát Hoa Chân nhân, ngươi cần gì nhiều lời như thế? Diệp Phàm ta sớm đã không còn vấn đề gì với Côn Lôn rồi, dù chưa tính là đệ tử Côn Lôn, song phần ta tại sao lại chuyển sang tu công pháp ma đạo, điều này liên quan gì tới ngươi hả?”

Thần sắc Diệp Phàm không đổi, cười lạnh nói.

Bị ép trở thành ma tu, là nỗi đau nhức cả đời của hắn, song những điều này chẳng liên quan gì tới Côn Lôn, kẻ đầu sỏ chính gây ra phải là Diệp Khuynh tuyết và Tử Ngọc Đạo Quân kia kìa, bởi vì cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, kẻ thù của hắn là Diệp Khuynh Tuyết và Tử Ngọc Đạo Quân, không liên quan gì tới những người Côn Lôn khác.

Hơn thế, năm đó lúc hắn ở Côn Lôn, cũng làm đồng môn với Tư Duẫn không tệ, nên hiện giờ hắn cũng không thể thấy chết không cứu. Còn chuyện phản bội ma minh, nếu hiện giờ đã không giấu được nữa thì cũng chẳng sao hết.

Dù sao, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay với các đệ tử Côn Lôn khác, trước nhiều người, lúc hỗn chiến, hắn còn có thể lơ đãng, hiện giờ thời gian trôi qua, người sống sót càng ngày càng ít, nếu hắn không ra tay thì dĩ nhiên sẽ bị người ta phát hiện ngay.

“Diệp Phàm, lão phu không hiểu ngươi đến cùng làm vậy là vì sao, nhưng ngươi cũng quá ngây thơ rồi, ngươi cho rằng hiện giờ ngươi giúp Côn Lôn, thì sau này Côn Lôn sẽ chấp nhận lại ngươi sao? Ngươi đừng quên, ngươi bây giờ là ma tu! Những kẻ tự xưng là tu sĩ chính đạo trừ ma kia sao có thể chấp nhận ngươi được chứ?”

Trong mắt Ma tu nguyên anh kia lóe lên tia tàn nhẫn song lại nhanh chóng nói chế giễu, rõ ràng là tới giờ vẫn không quên khiêu khích quan hệ giữa Diệp Phàm và Tư Duẫn.

“Thế thì sao? Ta không thèm quan tâm!”

Thần sắc Diệp Phàm không đổi, nói lạnh lùng, đồng thời phi kiếm trong tay vung lên, bổ thẳng tới ma tu nguyên anh kia.

“Hừ! Không biết tốt xấu! Nếu ngươi đã khẳng khái như thế, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi! Cùng tiễn các ngươi xuống hoàng tuyền!”

Thần sắc ma tu nguyên anh ánh lên ác độc, phi kiếm trong tay nghênh đón, trong nháy đã đấu một trận với Diệp Phàm. Tư Duẫn dĩ nhiên cũng không tiện

quan sát bên ngoài, trực tiếp gia nhập chiến đấu.

Hai chọi một, tu vi Tư Duẫn và Diệp Phàm so ra cũng kém chút với ma tu nguyên anh kỳ kia.

Diệp Phàm là nguyên anh sơ kỳ, Tư Duẫn cũng giống thế, nếu bình thường hai nguyên anh sơ kỳ chống lại một nguyên anh trung kỳ, thì dù không phải là đối thủ của đối phương, nhưng cũng có thể ứng phó được kha khá, nhưng giờ Tư Duẫn đang bị thương nặng, rõ ràng không giống nhau.

Thương thế trên người Tư Duẫn rất nặng, vốn như nỏ mạnh hết đà, giờ phút này chẳng qua chỉ cố chống đỡ mà thôi.

Vì thế mặc dù hai người họ cùng liên thủ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của ma tu nguyên anh kia, vẫn bị bức thua từng bước.

Ma tu nguyên anh kia rõ ràng cũng nhìn ra điểm này, ném thẳng một món pháp khí cuốn lấy Diệp Phàm, sau đó buông tay, dùng nhiều chiêu nhằm vào Tư Duẫn, từ đó Tư Duẫn nhanh chóng không chống đỡ nổi, chẳng bao lâu đã bị ma tu nguyên anh kia đâm một kiếm trúng bả vai.

Phụt một tiếng theo kiếm ma tu kéo ra, một luồng máu tươi phun trào ra ngoài, sắc mặt Tư Duẫn trắng bệch, thân thể loạng quạng, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy ma tu kia tung chưởng Chop thẳng về phía hân.

Tốc độ ma tu kia cực nhanh, như chớp lóe vậy, đã tới trước mặt Tư Duẫn, mắt thấy móng vuốt sắc bén đó sẽ cắm thẳng vào vùng đan điền, trên mặt Tư Duẫn lộ vẻ tuyệt vọng.

Hân hôm nay thật phải chết ở chỗ này sao? Cứ việc kết quả đúng như Tư Duẫn dự đoán đã lâu, song giờ thực sự nhìn thấy cái chết trong tích tắc, trong lòng hân lại dâng lên không cam tâm.

Trong cảnh nước sôi lửa bỏng ấy, tận sâu đáy lòng hân dâng lên không phải tia sợ hãi khi đối mặt với cái chết mà là một tia tiếc nuối.

Trong đầu hân bất giác hiện lên dung nhan tuyệt sắc, đó là một gương mặt thiếu nữ tuyệt mỹ, giờ phút này chưa bao giờ lại rõ trong đầu hân đến thế.

Hân không sợ chết, hân chỉ hối tiếc là trước khi chết lại chưa được tạm biệt nàng một lần...

Vốn tưởng mình sẽ buông bỏ rồi, cho tới tận bây giờ hân mới biết thì ra hân chưa từng buông bỏ, hân chỉ giấu nàng tận sâu đáy lòng, chỉ không dám đối mặt liên tục mà thôi...

Hóa ra, trong bất chợt hân đã sớm sa chân vào vũng bùn, buồn cười cho hân là trước khi chết mới hiểu được sự thật.

Lúc nào hân cũng cho rằng tình cảm của hân không sâu đậm như An Tử Dạ với nàng, nhưng giờ hân mới hiểu cảm tình của hân với nàng cũng tuyệt đối chẳng kém gì An Tử Dạ...

Lâm Nguyệt nếu mà chết ta nhất định cũng không tiếc là đã yêu nàng cả đời, nếu có chết, chúng ta ở cùng nhau có được không?

Trong đầu dung nhan tuyệt mỹ kia dường như mỉm cười, nụ cười ấy đẹp như trong tưởng tượng của hân, rung động lòng người đến thế.

Bờ môi mỏng của Tư Duẫn bất giác khẽ cong lên cười vui vẻ. Nàng, nếu được nguyện ý, kiếp sau, họ nhất định sẽ được ở cùng nhau...

“Tư Duẫn...”

Diệp Phàm nất thấy Tư Duẫn sắp chết trong tay ma tu, trong lòng vừa sợ vừa giận, hân định đi tới giúp song ma tu rõ ràng biết tâm tư của hân, lại tiện tay ném ra một pháp khí, cuốn chặt lấy hân, khiến hân không thể dùng tay được, chỉ đành trơ mắt nhìn ma tu kia đang đánh thẳng tới Tư Duẫn...

Nhưng lúc ma tu kia sắp chạm tới Tư Duẫn, đúng lúc này, đột nhiên có chuyện phát sinh đột ngột, một luồng sáng đỏ trong nháy mắt đánh tới, chỉ thấy luồng sáng đỏ đó chợt lóe, còn ma tu kia chưa kịp phản ứng, trên mặt vẫn nở nụ cười dở tợn, sau đó ngã lộn xuống đất.

Cùng lúc ma tu kia trán và người đập mạnh xuống đất, một luồng sáng đỏ lóe lên, một nguyên anh nhỏ nhỏ trong nháy mắt chui ra từ trong xác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn kinh hoàng, hân hoảng sợ nhìn chung quanh, độn quang chợt lóe định bỏ chạy về phía xa xa. Song hân còn chưa kịp trốn đã cảm thấy toàn thân căng thẳng, rồi rơi vào một bàn tay ngọc trắng nõn nà mềm mại.

Trên khuôn mặt nguyên anh nhỏ đó lộ ra hoảng sợ, hét lên chói tai định mở miệng cầu xin tha, nhưng ngay tức khắc hân đã thấy trước mặt tối sầm, rồi bất tỉnh.

“Uống thuốc này vào, rồi rời đi ngay đi!”

Một giọng nói trong veo lạnh lùng cất lên, đồng thời còn để lại một bình thuốc, mà chủ nhân thì đã đi xa rồi.

Từ lúc ma tu nguyên anh chết kia, đến lúc Lâm Nguyệt xuất hiện, chẳng qua chỉ xảy ra trong nháy mắt, sau khi nàng giết chết ma tu, vốn không dừng lại mà trực tiếp lao thẳng lên đỉnh Côn Lôn, động tác nhanh tới mức khiến cho người ta không nhìn rõ bóng nàng.

“Nàng ấy... là ai vậy?” Diệp Phàm kinh ngạc đứng yên tại chỗ, trong miệng nói ấp úng. Hân cũng không nhìn rõ mặt người đến, chẳng qua chỉ cảm thấy người vừa ra tay cực kỳ quen thuộc, nên vô thức mở miệng hỏi vấn đề này ra.

“Là nàng...” Tur Duẩn không đáp lại lời Diệp Phàm, chỉ kinh ngạc nhìn giữa sườn núi chẳng còn bóng người nào, thần sắc trên mặt vừa đau thương lại vừa như vui vẻ, ngập tràn phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Kết Thúc

“Người... biết nàng sao?” Diệp Phàm nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của Tur Duẩn, trong lòng chợt lóe lên ý nghĩ mơ hồ, song lại nhanh chóng vứt bỏ ngay. Mặc dù hơi thờ người kia rất quen thuộc, song tuyệt đối là không thể! Người đó, đã sớm rời khỏi Côn Lôn rồi, sao có thể xuất hiện ở nơi này chứ?

Tur Duẩn thu ánh mắt lại, đồng thời đè nén tâm tình phức tạp trong lòng, hắn cũng không đáp lại lời Diệp Phàm, chỉ nắm chặt lấy bình thuốc trong tay, mãi một lúc sau, mới cất giọng khàn khàn bảo, “Diệp Phàm, chúng ra rời khỏi chỗ này thôi...”

“Huynh...” Diệp Phàm hơi ngần ra, trong lòng nháy mắt hoảng hốt song lại nhanh chóng không sao, nói, “Được...”

Chỉ là trong nội tâm của hắn cũng không biểu hiện trấn định như bên ngoài, một luồng tâm tình đầy phức tạp cứ chiếm hoàn toàn tinh thần hắn.

Diệp huynh...

Với quan hệ giữa hắn và Tur Duẩn thì xưng hô thế quá mức xa lạ. Chỉ là hắn lại không trách Tur Duẩn, dù sao hắn cũng sớm không phải là đệ tử Côn Lôn nữa, không phải thế sao?

Hơn nữa hắn bây giờ còn là một ma tu, cùng Tur Duẩn không có kiểu chính ma kết hợp cả.

Bên kia, trên đỉnh Côn Lôn.

Vàng sáng sát khí bao phủ, trên tế đài đỉnh núi, thỉnh thoảng tỏa ra từng luồng sáng nhiều màu, mà trong quang sáng đó, có một chiếc gương nhỏ cỡ bàn tay đang bị phong ấn trong trận chậm rãi xoay tròn.

Dưới tế đài, có bảy tám tu sĩ chính đang vây quanh, mặt Thanh Chân đạo quân vàng như nến, cùng với Liên Thành và Quân Từ Huyền vị vây trong trận pháp sáng lóng lánh, cạnh họ còn có chuông môn Côn Lôn và hai vị trưởng lão nguyên anh Côn Lôn nữa.

Chỉ có ba người này thấy rõ là đang bị thương nặng, giờ phút này đang khoanh chân ngồi dưới đất nhắm mắt điều tức.

Còn đối diện với họ ở bên ngoài trận pháp, có hai nam một nữ đang đứng, cầm đầu ba kẻ này đúng là lão tổ Ma cung, còn một nam và một nữ khác đó chính là thiếu chủ Tur Mặc Ly Ma cung và Diệp Khuynh Tuyết.

Ba người này giờ phút này đang lạnh lùng nhìn mọi người trong trận pháp, toàn thân nhuốm đầy hơi thở mạnh mẽ, nhất là Tur Mặc Ly và Diệp Khuynh Tuyết, trên người hai người bùng phát hơi thở, không lộ sắc nhọn, là luồng uy áp không phải của tu sĩ nguyên anh, chậm rãi tản ra từ trên thân hai người đó.

Thế mà chỉ ngắn ngủn trong thời gian hai mươi năm, Diệp Khuynh Tuyết đã thành công đột phá hóa thần!

Hơn nữa chẳng những nàng ta mà cả Tur Mặc Ly cũng đột phá, chẳng qua hai người mới đột phá không lâu, khí tức trên người bất ổn, nhất là Diệp Khuynh Tuyết, mặc dù nàng ta cho thấy bản thân chính là có tu vi hóa thần, song không hiểu sao, khí thế yếu hơn Tur Mặc Ly nhiều.

Song dù là thế cuối cùng tu sĩ hóa thần cũng vẫn là tu sĩ hóa thần, chỉ cần đột phá bình phong chắn kia, những tu sĩ nguyên anh khác vốn không phải là đối thủ của họ.

Trước đó họ đã xảy ra một hồi đại chiến, mặc dù người trên Côn Lôn nhiều, còn có cả Thanh Chân đạo quân nữa, song cuối cùng tu vi không địch nổi đối phương, vì thế vừa đánh xong trận chiến ấy, Côn Lôn đứng đầu một cõi có thể nói là thất bại thảm hại.

Mặc dù bên Côn Lôn ngoài Thanh Chân đạo quân ra, còn có Quân Từ Huyền trước đây cũng đột phá hóa thần không lâu, song đối phương lại có những ba hóa thần, hơn nữa Thanh chân đạo quân vốn không phải là đối thủ của lão tổ Ma Cung, vì thế trận chiến ấy bọn họ thua, hơn nữa còn thua tới cực thảm.

Nếu không phải Thanh Chân đạo quân nhanh mắt, kịp thời rời tới trận pháp phòng ngự trên đỉnh núi, chỉ e bọn họ sớm đã lọt vào trong tay đám người lão tổ Ma Cung rồi.

Trên toàn bộ đỉnh núi ngoài tế đàn ra thì khắp nơi đều hỗn loạn, có thể thấy trận chiến vừa rồi mới kinh khủng tới mức nào.

TRận chiến này, khiến cho quần thể núi chung quanh đỉnh Côn Lôn sụp đổ, nếu không phải ở đây còn có trận pháp phòng ngự, chỉ sợ cả tế đàn cung phụng thần khí cũng bị liên lụy.

“Thanh Chân, ngươi nghĩ đám các người trốn ở trong trận pháp, bản tôn không thể làm gì được các người sao? Bản tôn sẽ đập nát trận pháp này, xem xem các người còn thủ đoạn nào nữa không!”

Về mặt lão tổ Ma cung đầy sát khí, ánh mắt chớp lóe nhìn mọi người trong trận pháp, chẳng che dấu sát ý trong mắt chút nào.

“Đúng thế, Quân sư huynh, hiện giờ Côn Lôn đã suy tàn, huynh cần gì phải một lòng đi theo những kẻ này chịu chết chứ? Chỉ cần huynh chịu gia nhập Ma cung, muội có thể đảm bảo, lão tổ ngài ấy sẽ đối xử tử tế với huynh, đến lúc đó, địa vị huynh ở Ma cung không ai sánh được đâu”

Diệp Khuynh Tuyết đưa đôi mắt đẹp nhìn lên toàn thân ngập tràn băng hàn của Quân Tử Huyền, mở miệng cười khanh khách nói, hai đầu lông mày nhíu chặt ngập tràn mỉa ý.

“Đúng vậy đó, may mắn Tuyết Nhi nàng ấy bất kể hiềm khích lúc trước mà chịu tiếp nhận ngươi, Quân Tử Huyền, sao ngươi nỡ nhẫn tâm cự tuyệt ý tốt của mỹ nhân thế hả?”

Từ Mặc Ly đưa tay ra trước ngực căng đầy của Diệp Khuynh Tuyết bóp một cái, giọng nói đầy khinh bạc, lại đưa mắt nhìn về phía Quân Tử Huyền, mang theo ý tứ khiêu khích.

Ánh mắt Quân Tử Huyền lạnh băng quét qua mấy người ngoài trận pháp, trong mắt chợt lóe lên chán ghét, giọng cười lạnh nói, “Quân mô ta thực không chịu nổi ơn của mỹ nhân thế đâu, mặc dù các hạ không chê, nhưng Quân mô đây lại cực chán ghét!”

“Quân Tử Huyền, ngươi cầm miệng lại cho ta!” Diệp Khuynh Tuyết bị lời nói của Quân Tử Huyền tức tới xanh mặt, thẹn quá hóa giận nói, “Không còn chỗ dựa Côn Lôn phía sau, hiện giờ chẳng qua ngươi chỉ là một con chó nhà có tang mà thôi, Diệp Khuynh Tuyết ta để ý tới ngươi là phúc khí của ngươi đó, thế mà ngươi không biết tốt xấu!”

“Thật nực cười!” Quân Tử Huyền còn chưa cất tiếng, đã nghe Liên Thành cười lạnh nói, “Diệp Khuynh Tuyết, ngươi có tư cách gì mà nói những lời thế này với Huyền chứ? Ngươi cho là mình cao quý lắm sao, chẳng qua cũng là thứ đồ chơi cho thầy trò lão tổ Ma cung mà thôi! Nếu mà ta đoán không nhầm, Từ Mặc Ly có thể đột phá hóa thân thành công, chẳng phải người cũng có chút công lao đó sao? Chẳng trách, rõ ràng đã đột phá hóa thân rồi mà khí tức trên người lại bạc nhược yếu kém thế kia, thật không hổ là lô đỉnh vừa ý nhất của lão tổ Ma cung nhì!”

“Liên Thành, ngươi muốn chết à!”

Vết sẹo tận đáy lòng thực sự bị xé rách toạc khiến Diệp Khuynh Tuyết giận dữ mãi, gương mặt xinh đẹp bất giác tức giận tới đỏ bừng.

“Cần gì phải lắm lời với chúng như thế, ra tay phá hủy trận pháp này rồi nói sau đi, đến lúc đó, bọn chúng còn không phải mặc nàng xử trí hay sao?”

Lão tổ Ma Cung liếc Diệp Khuynh Tuyết một cái, nói lạnh lùng. Lời lão tổ Ma cung vừa nói ra, mặc dù Diệp Khuynh Tuyết không cam lòng, song không nói gì nữa, cả ba cùng đồng loạt ra tay, bắt đầu công kích trận pháp.

Trong trận pháp, sắc mặt Thanh Chân đạo quân nặng nề nhìn trận pháp phòng ngự bị công kích lay động mãi, hít sâu một hơi nói với Quân Tử Huyền, “Tử Huyền trận pháp này mặc dù là do sư tổ năm đó bố trí, vốn có thể ngăn cản được công kích của tu sĩ hóa thân, nhưng dù sao đã trải qua mấy ngàn năm rồi, linh lực trận pháp này sớm đã yếu lắm, giờ phút này cả ba kẻ kia cùng công kích, chỉ sợ không chặn được lâu đâu”

“Sư phụ...” Quân Tử Huyền mơ hồ đoán được ý Thanh Chân đạo quân định nói gì, trên mặt lộ ra tia bi thương.

“Con hãy nghe ta nói đây” Sắc mặt Thanh Chân đạo quân tái nhợt, ông phát tay áo, cất ngang lời Quân Tử Huyền, lại nói tiếp, “Lát nữa nếu trận pháp bị phá, ta và sư đệ Hồng Hoa cùng hai vị trưởng lão sẽ ngăn cản bọn chúng, con mau mang theo Thành Nhi rời đi đi, Tử Huyền, con nhất định phải nhớ kỹ lời vi sư nói, nhất định phải mang Thành Nhi rời đi an toàn! Sau này... Nếu tu luyện thành công, lại xây dựng lại Côn Lôn, báo thù cho vi sư...”

“Sư phụ, chúng ta cùng đi đi...”

Mặc dù tính cách Quân Tử Huyền lạnh lùng, nhưng tình cảm bản thân từ nhỏ với sư tôn Thanh Chân đạo quân nuôi dưỡng lại rất sâu đậm, hắn không thể trơ mắt nhìn Thanh Chân đạo quân ở lại chịu chết được.

“Tử Huyền, đừng tùy hứng! Con, hãy đồng ý với vi sư đi!” Thanh Chân đạo quân dùng sức nắm chặt tay Quân Tử Huyền, nhìn chăm chăm vào mắt Quân Tử Huyền.

“Vâng... Đồ nhi đến lúc đó nhất định sẽ mang sư cha rời đi an toàn...”

Quân Tử Huyền một mình cảm thấy lời nói ra sao khó khăn đến thế, tuy hắn không muốn nhưng giờ phút này cũng không thể không đồng ý với Thanh Chân đạo quân.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết, nếu trận pháp bị công phá, họ vốn không cách nào toàn thân mà lui nổi, nếu chỉ có hắn và Liên Thành, thì may ra còn có tia khả năng trốn thoát, còn Thanh Chân đạo quân, Chương môn và hai vị trưởng lão nguyên anh khác thì không cách nào chạy trốn nổi, họ phải nghĩ cách ngăn cản đám người lão tổ Ma Cung, tranh thủ để cho họ có thời gian chạy trốn an toàn.

Ngoài Quân Tử Huyền và Liên Thành trong cuộc ra, thì Chương môn Côn Lôn và hai vị trưởng lão khác cũng đồng ý đề nghị của Thanh Chân đạo quân.

Liên Thành vốn là ái đồ của Chương môn Côn Lôn, dĩ nhiên Chương môn Côn Lôn không hy vọng hắn chết tại đây, còn hai vị trưởng lão nguyên anh khác đều là những người trung thành tận tâm với Côn Lôn, dĩ nhiên cũng không hy vọng hương hỏa của Côn Lôn bị cắt đứt.

Dù gì thì bất luận là Quân Tử Huyền hay Liên Thành, tư chất của họ cũng không tệ, chỉ có họ còn sống, thì Côn Lôn mới có hy vọng.

Ầm ầm...

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đám người lão tổ Ma cung ngoài trận đã công kích trận pháp mấy trăm lần, mặc dù trận pháp phòng ngự này mạnh, song bị ba tu sĩ hóa thân công kích liên tục đã nhanh chóng dưới trận công kích của ba người, trận pháp càng lúc càng bất ổn, hào quang trên trận pháp cũng càng ngày càng yếu đi, mất thấy trận pháp sẽ bị công phá, trên mặt lão tổ Ma Cung thoáng cười lạnh dữ tợn.

Bùm!

Lại một đợt công kích đánh tới, roi thẳng vào quảng sáng của trận pháp, chỉ nghe rắc một tiếng giòn tan vang lên, cuối cùng trận pháp vốn cực kiên cố đã xuất hiện tia rạn nứt!

Sau đó vết rạn dần lan tràn như mạng nhện vậy, chỉ trong nháy mắt đã tỏa khắp mọi hướng, cuối cùng bùng phát chút quảng sáng rồi biến mất hoàn toàn trong không khí.

Trận pháp đã bị phá!

Thanh Chân đạo quân ngay trong lúc trận pháp bị phá vỡ hoàn toàn, hai tay cùng tóm lấy Quân Tử Huyền và Liên Thành ném thẳng xuống chân núi, đồng thời cùng xông thẳng về phía trước nghênh đón ba người lão tổ Ma Cung.

Trông thấy động tác của Thanh Chân đạo quân, lão tổ Ma Cung lúc đầu ngẩn ra, rồi nhanh chóng cười dữ tợn lên tiếng, “Muốn trốn hả? Không dễ vậy đâu! Ly Nhi, con đi giết hai người kia, còn những người này để lại cho vi sư đối phó!”

Vừa nói, lão tổ Ma Cung hua hai tay liên tục, từng đợt ma khí tản ra, bao trùm lên mấy người chương môn Côn Lôn, chỉ là trong tích tắc, đội ma khí tản đi thì trên mặt đất lại có thêm ba thi thể khô quắt!

Chỉ một chiêu!

Thế mà chỉ một chiêu, ba vị tu sĩ nguyên anh hậu kỳ đã biến thành thi thể hoàn toàn, cả tia cơ hội phản kháng cũng không!

Ngay sau khi giết chết Chương môn Côn Lôn và hai vị trưởng lão nguyên anh xong, lão tổ Ma cung lúc này mới chính diện chống lại Thanh Chân đạo quân, lão một mặt vừa đánh nhau với Thanh Chân đạo quân, một mặt lại quát với Diệp Khuynh Tuyết:

“Tuyết Nhi, đi phá phong ấn Tế đàn đi!”

“Vâng!”

Trên mặt Diệp Khuynh Tuyết chợt lóe lên tia vui mừng, vọt một cái bay thẳng lên tế đàn. Trên tế đàn, Diệp Khuynh Tuyết cũng không ra tay phá phong ấn ngay, mà dùng ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào thần kính Côn Lôn trong phong ấn.

Lần này ả ta sở dĩ đến Côn Lôn, ngoài muốn một lần hành động san bằng Côn Lôn ra thì mục đích thực sự của ả chính là muốn đoạt được thần kính Côn Lôn.

Thần kính Côn Lôn là thần khí lưu truyền từ thời thượng cổ, uy lực của nó không ai có thể ngăn nổi, nếu ả có thể đoạt được thần kính Côn Lôn, thì có thể thoát hoàn toàn khỏi kiềm chế của lão tổ Ma Cung, không bị ai bày bố, là thứ lô đỉnh mặc người làm nhục nữa!

Vì thế bất kể thế nào ả đều phải lấy bằng được thần kính Côn Lôn. Nghĩ đến đây, Diệp Khuynh Tuyết cố nén cơn kích động trong lòng xuống, thò tay ra run rẩy chậm rãi đặt tay lên phong ấn.

Một lúc sau, ả dựa theo cách cướp được chỗ Từ Ngọc đạo quân, hai tay đánh ra cực nhanh một đồng linh quyết cổ quái.

Theo tay ả néo đồng linh quyết tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ thấy từng đồng linh khí không ngừng bị phong ấn hấp thu, mà phong ấn hấp thu linh khí càng ngày càng nhiều cuối cùng cũng xuất hiện thay đổi.

Ánh hào quang phong ấn vốn óng ánh, bắt đầu từ từ tỏa ra từng đợt sáng, mỗi khi đợt sáng đó tỏa ra thì lực lượng trên phong ấn càng ngày càng yếu đi, ước chừng nửa nén hương chỉ nghe rắc một tiếng nhỏ, phong ấn đã bị phá hoàn toàn!

Mà thần kính Côn Lôn ngay lúc phong ấn bị phá giải hoàn toàn đột nhiên bốc lên luồng sáng mạnh mẽ, dưới ánh sáng xuất hiện trong nháy mắt, thần kính Côn Lôn trong chớp mắt hóa thành một luồng sáng trắng bay thẳng lên trời cao.

Diệp Khuynh Tuyết trên mặt đều tỏa sắc vui mừng, giờ phút này thấy thần kính Côn Lôn tự động bay đi, lập tức chẳng thèm nghĩ ngợi, bay thẳng lên

trên không, thò tay ra định tóm lấy thần kính Côn Lôn!

Song lúc ả sắp chạm phải thần kính Côn Lôn trong nháy mắt, thần kính Côn Lôn lại lắc lư, trốn thoát khỏi tay ả, bầy thẳng về một hướng khác bay đi.

Sắc mặt Diệp Khuynh Tuyết trầm xuống, ả ta dĩ nhiên biết rõ thần khí có khí linh, vừa rồi thần kính tự động tránh né, rõ ràng chính là không chấp nhận ý của ả, song chuyện cho tới giờ ả sao chịu đơn giản buông tha chứ?

Lập tức bất chấp cả lão tổ Ma Cung, ả trực tiếp đuổi theo thần kính Côn Lôn. Hiện giờ Diệp Khuynh Tuyết đã đột phá tu vi hóa thần, tốc độ dĩ nhiên cực nhanh, còn thần kính Côn Lôn mặc dù là khí linh nhưng nó cuối cùng cũng bị phong ấn nhiều năm trên tế đài, hiện giờ sao nhanh hơn Diệp Khuynh Tuyết được chứ?

Vì thế chỉ trong thời gian ngắn, Diệp Khuynh Tuyết đã đuổi kịp, ả hừ lạnh một tiếng, định tóm lấy thần kính, nhưng lại có kẻ còn nhanh hơn ả, một bàn tay trắng nõn trong suốt bỗng xuất hiện nắm chặt lấy thần kính Côn Lôn.

Còn thần kính Côn Lôn ở trong tay đó miễn cưỡng giãy giụa mấy cái, rồi ánh hào quang mờ dần đi.

“Là ai...” Thần khí tới tay lại bị cướp đi, Diệp Khuynh Tuyết giận dữ, định nói gì đó, đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, căn cổ căng thẳng, linh lực toàn thân trong nháy mắt bị giam cầm, còn bản thân thì lại lọt vào trong tay kẻ khác.

“Là ngươi! Lâm Nguyệt!”

Diệp Khuynh Tuyết thấy rõ kẻ tóm chặt ả, mặt mày lập tức thất sắc, thét lên chói tai. Ả vô thức định giãy giụa, song linh lực trong cơ thể ả đã bị giam cầm, hiện giờ cũng chỉ như một người bình thường mà thôi, đâu có thể thoát khỏi bàn tay của Lâm Nguyệt được nữa?

Giãy giụa không kết quả, trong lòng Diệp Khuynh Tuyết càng thêm hoảng sợ, mặt ả thể thảm tái nhợt, gần như không thể tin nổi trọn tròng mắt nhìn Lâm Nguyệt, trong mắt chậm rãi lóe lên điều không tin nổi và ngập tràn sợ hãi.

Sao có thể chứ?

Lâm Nguyệt, con tiện nhân này sao có thể có tu vi mạnh như thế chứ! Ả rõ ràng đã đột phá hóa thần rồi chẳng phải sao? Vì sao vẫn không phải là đối thủ của Lâm Nguyệt thế?

Càng khiến cho ả không chấp nhận nổi là, ả thực sự không ngờ bị Lâm Nguyệt đơn giản tóm chặt!

Biết như thế khiến thần khí Diệp Khuynh Tuyết gần như sụp đổ, ả gần như không cách nào kiềm chế nổi thét lên chói tai, “Tiện nhân, thả ta ra, ta muốn giết ngươi...”

“Diệp Khuynh Tuyết, ân oán giữa ngươi và ta, đến đây chấm dứt...”

Về mặt Lâm Nguyệt lạnh nhạt, đôi mắt sâu thẳm không chút gợn sóng nhìn về mặt méo mó vặn vẹo dữ tợn của Diệp Khuynh Tuyết, nhìn xuyên thấu oán độc nồng đậm, nàng thấy rõ sự sợ hãi tận đáy mắt Diệp Khuynh Tuyết.

Nhìn Diệp Khuynh Tuyết như thế, Lâm Nguyệt đột nhiên không có cảm giác gì cả, mà hơn một trăm năm qua, Diệp Khuynh Tuyết ở lại trong lòng nàng như một bóng ma, cũng tại thời khắc này, tiêu tán hoàn toàn.

Đã không có tu vi, thì không có gì hết, Diệp Khuynh Tuyết chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường mà thôi! Thậm chí tâm tính ả còn chẳng bằng một người phạm nữa, mà người như thế, lại từng là kẻ địch lớn nhất kiếp này của nàng, hiện giờ nhớ tới, lại cảm thấy hơi nực cười.

“Tất cả đã kết thúc...”

Lâm Nguyệt than nhẹ một tiếng, đầu ngón tay sắp đưa thẳng tới đan điền Diệp Khuynh Tuyết móc tới.

Diệp Khuynh Tuyết hoảng sợ trọn tròng hai mắt, sắp chết nên thấy sợ hãi, càng khiến ả thêm điên cuồng hét to, “Lão tổ cứu thiếp, lão tổ...”

Một khắc sau, tiếng thét chói tai của Diệp Khuynh Tuyết đột nhiên ngừng lại, trên mặt vẫn lưu lại vẻ hoảng sợ, ngón tay Lâm Nguyệt tóm lấy nguyên anh Diệp Khuynh Tuyết, cũng không giết chết ả, mà đem phong ấn lại ả, phát ổng tay áo một cái, thi thể Diệp Khuynh Tuyết trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi nổ mạnh một tiếng lớn, tiếng nổ rơi xuống, bóng lão tổ Ma Cung như mũi tên bắn nhanh thẳng tới phía Lâm Nguyệt.

“Ngươi đã giết chết Diệp Khuynh Tuyết rồi?”

Thấy Lâm Nguyệt đứng yên giữa không trung, lão tổ Ma cung hơi ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

Lão ta dĩ nhiên đã nhận ra Lâm Nguyệt, cũng biết rõ Diệp Khuynh Tuyết chỉ sợ đã chết trong tay nữ tu này, nhưng giờ phút này lão ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao lão ta cảm thấy trong người Lâm Nguyệt không thua hơi thở mạnh mẽ của lão tỷ nào.

Không, phải nói là tu vi nữ tu trước mắt này còn mạnh hơn cả lão ta! Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trong lòng lão tổ Ma cung đột nhiên hoảng sợ, vô thức lùi

lại sau một bước, thần sắc đề phòng nhìn Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt không nhìn lão ta, chỉ lặng nhìn linh lực bạo động ở đằng xa, nàng có thể cảm giác được, Thanh Chân đạo quân vừa rồi đã tự bạo chết, đáng tiếc cho dù ông tự bạo vẫn không thể làm lão tổ Ma Cung bị thương nặng.

Một đời tu sĩ hóa thần, lại bỏ mình như thế thực sự đáng tiếc quá. Trong lòng Lâm Nguyệt thầm thờ dài.

Thanh Chân đạo quân và Từ Ngọc đạo quân khác hẳn nhau, mặc dù Lâm Nguyệt chưa gặp Thanh Chân đạo quân lần nào, nhưng không có ác cảm với ông, hơn nữa người này ở trong truyện, là người duy nhất ghét Diệp Khuynh Tuyết, có thể nhìn thấu bản chất của Diệp Khuynh Tuyết.

Ở trong truyện, Quân Từ Huyền sau khi chết vì Diệp Khuynh Tuyết, Thanh Chân Đạo quân chán ghét Diệp Khuynh Tuyết tới cực điểm, cuối cùng cũng rời khỏi Côn Lôn, biệt tích.

Mà giờ Thanh Chân Đạo quân lại chết ở đây, trong lòng Lâm Nguyệt dĩ nhiên tiếc hận mãi.

Lão tổ Ma Cung thấy Lâm Nguyệt trầm mặc không nói, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc nghi ngờ, một lát sau, không biết lão tổ Ma Cung nghĩ tới gì, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, quay phắt đầu, bỏ chạy thật xa.

Lâm Nguyệt nhìn theo bóng lưng lão tổ Ma Cung, mảy mai cau lại, cười lạnh một tiếng.

“Thời gian bắt đầu đếm...” Lâm Nguyệt đưa tay, ngón tay nhỏ nhắn gầy nhẹ về phía bóng lão tổ Ma Cung một cái, trong miệng khẽ quát, “Trở lại cho ta!”

Chỉ thấy một luồng sáng nhạt u ám mắt thường khó thấy bắn ra với tốc độ khó tin mở ra khắp mọi hướng, ngay sau đó, cảnh tượng chung quanh thay đổi khó tin, lão tổ Ma Cung vốn đã trốn rất xa, chỉ cảm thấy chung quanh có một luồng lực lượng khó hiểu xuất hiện, rồi sau một khắc, lão ta lại trở lại nơi cũ, còn Lâm Nguyệt thì đứng ngay trước mặt lão ta.

“Ngươi...”

Lão tổ Ma cung quá sợ, định nói gì đó nhưng đúng lúc này lại cảm thấy trước mặt tối sầm, ngất đi.

Trước khi hôn mê, lão ta thậm chí nghe thấy một giọng nói trong veo đầy lạnh lùng, “Hiện giờ ta mặc dù không phải là đệ tử Côn Lôn, nhưng cũng đã từng bái sư ở Côn Lôn, Côn Lôn, đâu phải nơi ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi chứ? Nếu đã tới đây vậy thì cũng đừng có đi nữa...”

Người này, tu vi cực cao...

Đây là một ý nghĩ cuối cùng trước khi lão tổ ma cung ngất đi. Tựa tay phát một cái, thì thể lão tổ Ma Cung hóa thành tro bụi, về mặt Lâm Nguyệt vẫn trong veo lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Thần trí của nàng, xuyên qua từng tầng núi non, rơi xuống lưng chừng núi, nàng nhìn thấy Quân Từ Huyền đang đánh nhau với tư Mặc Ly, nhưng tình hình vậy cũng duy trì không được lâu, rất nhanh Tư Mặc Ly như không biết cảm ứng được gì, sắc mặt lập tức thay đổi, đột nhiên xoay người bỏ chạy về một hướng.

Còn Quân Từ Huyền cũng không đuổi theo, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua đỉnh núi, rồi cùng nhìn thoáng qua Liên Thành, cả hai cùng nhau phi lên đỉnh núi.

Một lát sau, cả hai lại trở lại đỉnh núi Côn Lôn lần nữa, mà nghênh đón bọn họ, chỉ có bóng dáng Lâm Nguyệt trong veo lạnh lùng.

“Là nàng...”

Đột nhiên thấy Lâm Nguyệt ở chỗ này, Quân Từ Huyền giờ phút này cảm xúc ngổn ngang trăm mối, lòng ngập phức tạp.

Vừa rồi hẳn cảm giác được sư phụ đã chết, nhưng còn chưa kịp nghĩ thậm chí cả đau lòng cũng chưa thì Tư Mặc Ly ở đâu đột nhiên chạy ra đầu pháp với hắn, biến cố bất ngờ, khiến hắn mơ hồ đoán được biến cố xuất hiện trên đỉnh núi. Lập tức bất chấp cả lời dặn dò của sư phụ, đã cùng Liên Thành trở lại đỉnh núi.

Chỉ là hắn không thể nào ngờ được hắn lại nhìn thấy Lâm Nguyệt ở chỗ này.

Đúng vậy, bất kể là Diệp Khuynh Tuyết hay lão tổ Ma Cung, đều chẳng thấy bóng dáng đâu, ở đây chỉ có một mình Lâm Nguyệt, rõ ràng biến cố vừa xuất hiện, có liên quan với Lâm Nguyệt.

“Lâm sư muội, hóa ra là muội!”

Có tâm tình phức tạp khác hẳn Quân Từ Huyền, Liên Thành lúc bỗng nhìn thấy Lâm Nguyệt trong lòng lại vui vẻ mãi.

Lâm Nguyệt không nhìn Quân Từ Huyền, chỉ khẽ gật đầu với Liên Thành, sau đó lấy thần kính Côn Lôn và một khối đá ghi hình giao cho Liên Thành nói lạnh nhạt, “Đây vốn là thần khí Côn Lôn tổ tiên Côn Lôn để lại, hiện giờ vật quy nguyên chủ, còn phần các ngươi muốn biết, toàn bộ đã được đá ghi hình lưu lại bên trong, sau này không còn bất cứ kẻ nào có thể uy hiếp Côn Lôn được nữa!”

Nói xong, nàng cũng không đợi Liên Thành nói chuyện, đã trực tiếp xoay người bước ra một bước, bóng dáng ấy chỉ trong nháy mắt dung nhập trời đất, hoàn toàn biến mất.

Liên Thành cảm thần kinh Côn Lôn và khối đá ghi hình, sợ run lên một lúc, lúc này mới khẽ sở cười một tiếng, nghiêng đầu nói với Quân Tử Huyền, “Từ Huyền, chúng ta đi thôi, trong môn còn có việc cần ta xử lý”

Quân Tử Huyền không nói gì, trực tiếp lấy phi kiếm ngự bay lên, hướng về phía dưới chân núi đi rất xa, thoạt nhìn bóng lưng hần ngập tràn cô đơn. Liên Thành dè dặt cảm giác chua xót trong lòng lại, cũng điểm nhẹ mũi chân đuổi theo hướng Quân Tử Huyền.

Trận chiến này, khiến cho toàn bộ kiến trúc Côn Lôn biến thành đồng đồ nát hoang tàn, đệ tử trong phái chết bị thương vô số, thậm chí sau Từ Ngọc đạo quân thì Thanh Chân đạo quân cũng bỏ mình, cùng chết với ông có sư phụ chương môn của hần, và nhiều vị trưởng lão khác.

Với chuyện sư phụ đã mất, trong lòng Liên Thành cũng rất khó chịu, nhưng giờ không phải lúc khổ sở, hiện tại Côn Lôn một mảnh hỗn loạn, mặc dù ma tu vây công đã tàn đi, đến cả Linh Hòa Môn phản bội Côn Lôn cũng chạy trốn, nhưng chuyện làm cách nào để xây dựng lại Côn Lôn, thì còn phải suy nghĩ cho thật kỹ.

May cuộc chiến tranh này cũng không tổn hại lắm đến linh mạch trong núi Côn Lôn, nếu không chỉ e cả dãy núi Côn Lôn đã bị hủy hoàn toàn, mà hiện giờ, linh mạch vẫn còn, hần chỉ cần một đêm xây lại Côn Lôn là ổn.

Còn trận chiến này, mặc dù Côn Lôn tổn thất không ít, song tổn thất ma đạo càng lớn hơn, nếu hần đoán không nhầm, lão tổ Ma Cung chắc đã chết, kết cục Diệp Khuynh Tuyết cũng dĩ nhiên chẳng tốt hơn bao nhiêu, ma đạo, hiện giờ chẳng qua chỉ còn lại Từ Mặc Ly một mình chống đỡ mà thôi.

Ma đạo có Từ Mặc Lym còn Côn Lôn cũng có Quân Tử Huyền ở đây, hơn nữa lời nói trước của Lâm Nguyệt, đoán chừng trong tương lai một thời gian rất dài, ma đạo không dám phạm vào.

Nghĩ đến đây, Liên Thành nắm chặt đá ghi hình trong tay, tâm tình vốn bị cái chết của chương môn mà u buồn, giờ phút này cũng thông thoáng không ít, còn phần chuyện khác hần cũng không muốn nghĩ nhiều.

Lâm Nguyệt, người đó, nhất định không có duyên với hần, dù sao khoảng cách giữa họ quá xa, chưa nói tới người bạn tốt Quân Tử Huyền của mình cũng có lòng nghĩ tới nàng, cho dù không có Quân Tử Huyền thì một cô gái sáng chói như thế cũng không thuộc về hần.

Bên đó, Lâm Nguyệt đã rời khỏi Côn Lôn. Tất cả mọi chuyện cũng đã kết thúc, còn nàng, cũng nên một lòng đi tăng cao tu vi của mình rồi.

Hóa thân hậu kỳ, chỉ cần đột phá hóa thân hậu kỳ thì nàng có thể thông qua đàn tế thông thiên trong địa ngục ma hải, trực tiếp phi thăng lên thần giới, đến lúc đó, nàng nhất định sẽ đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình.

“Diêm Tinh Vân, huynh nhất định phải đợi muội...”

Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, nhìn bầu trời cao xanh thăm thẳm, trong đầu chợt lóe lên gương mặt thiếu niên tuấn tú tuyệt mỹ. Diêm Tinh Vân, rất nhanh, nhanh thôi, ta có thể trở lại thế giới đó, nhanh thôi ta có thể gặp lại huynh rồi!

TA biết rõ huynh nhất định còn sống, huynh đang ở thế giới đó đợi ta...

Thời gian trôi mau, một trăm năm sau.

Đông Cực Hải, trong mỗi một môn phái phương thị.

Một cô gái mặc áo xanh dung mạo thanh tú vẻ mặt nịnh nọt đi theo sau lưng một thiếu niên tuấn mỹ lạnh lùng.

“Vô Lam, vì sao huynh không chịu gả cho ta chứ? Ta đến cùng có gì không tốt nào?” Cô gái áo xanh ở phía sau thiếu niên, miệng lâm nhảm.

“Ta nói rồi, ta đã có thể chủ, ngươi đừng có cuốn lấy ta nữa!” Người thiếu niên tên vô Lam kia khó chịu nói ra.

“Huynh gạt người, nếu huynh đã có thể chủ, vì sao bao năm rồi chẳng thấy nàng ấy đâu chứ? Huynh cho dù không muốn gả cho ta thì cũng đừng lấy cớ để gạt ta chứ!”

Thiếu nữ áo xanh đau lòng nhìn thiếu niên, phản bác lại.

“Ta không lừa ngươi, ta, ta thực sự đã có thể chủ, cuộc đời này của Vô Lam ta ngoài nàng ấy thì sẽ không gả cho bất cứ ai...”

Vô Lam nói khề, không biết nhớ ra cái gì, thần sắc hơi hoảng hốt.

“Vô Lam, ta thật lòng mà, huynh, dù huynh có thể chủ đi nữa, ta, ta cũng sẽ không buông tha đâu!” Thiếu nữ áo xanh dậm chân một cái, hậm hực nói.

“Ngươi, ngươi cần gì phải thế chứ?” Vô Lam nói không lại cô gái đó, lập tức không muốn dây dưa với nàng ta nữa, xoay người định đi.

NHưng lại bị cô gái kia kéo lại, “vô Lam...”

“Người...” Vô Lam định nói gì đó, người không cần cuốn lấy ta, thì hần trong lúc vô tình lại thấy được một bóng hình, lúc thấy bóng hình đó trong nháy mắt, thân thể Vô Lam cứng đờ, sau đó bỏ cô gái áo xanh lại, đuổi theo!

Là nàng sao? Lâm cô nương, thật sự có phải là cô không?

Trong lòng vô Lam lo lắng, bước nhanh tới trong đám đông, bất luận hần tìm thế nào cũng không tìm được bóng hình quen thuộc kia nữa.

“Lâm cô nương...”

Vô Lam đứng tại chỗ, toàn thân ngập tràn thất vọng, cứ như bị mất hết khí lực vậy.

“Vô Lam, huynh sao vậy?” Thiếu nữ áo xanh đuổi theo, lo lắng nhìn thiếu niên.

“Vì sao, vì sao nàng không tới tìm ta chứ, vì sao...” Vô Lam ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt nhìn thiếu nữ áo xanh, đột nhiên tóm một phát lấy cánh tay của thiếu nữ, nói áp úng đầy đau thương, “Ta, ta đi tìm nàng rất lâu, nhưng mà, nhưng mà nàng lại không muốn gặp ta... Ta thật khổ sở lắm, thật sự là khổ sở lắm...”

Thiếu nữ áo xanh thấy thiếu niên như thế thì đau lòng vô cùng, lập tức ôm hần vào lòng, nhẹ giọng an ủi, “vô Lam, đừng khổ sở, huynh còn có ta mà, ta sẽ không rời bỏ huynh, vĩnh viễn sẽ không...”

Người đến người đi trên phố, với đôi nam nữ ôm nhau chặt giữa đường thoạt nhìn rất rõ song lại khó nói ra rất hài hòa.

Đứng cách đó không xa, trong một góc tầm thường, một thiếu nữ áo tím lặng nhìn cảnh đó, cánh môi mím khẽ cong lên cười, lát sau, thiếu nữ áo tím chậm rãi hòa vào trong dòng người, không quay đầu lại.

Bên đó, trên hòn đảo hoang vu, số tu sĩ vây một thanh niên tu sĩ lại.

“Toàn tuyết, người có gan quyền rũ thế chủ ta, hôm nay sẽ là ngày chết của người!” Một nam tu có dung mạo thanh tú, mặc áo bào dài điểm lệ, lạnh lùng nhìn thanh niên tu sĩ bị vây ở giữa.

“Ha ha, chỉ là một nữ nhân thôi mà, các người cần gì phải làm lớn chuyện thế chứ? Cùng lắm thì ta bỏ nữ nhân đó là được chứ gì!” Nam tu tuần mỵ tên Toàn tuyết kia cười châm chọc.

“Người, dám vũ nhục thế chủ ta, muốn chết hả!” Nói xong, nam tu kia vung tay lên, mấy người cùng nhảy vây đánh Toàn Tuyết.

Một lúc sau, có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, Toàn tuyết vung lên bắn ra mấy viên hỏa cầu, đem thi thể trên đất hóa thành tro bụi, cười lạnh nói, “Chẳng phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Nữ nhân xinh đẹp lão tử ta gặp rất nhiều, cũng chỉ có mấy tên ngu xuẩn các người mới coi nữ nhân kia như bảo bối, bỏ mạng vì nữ nhân đó như thế thôi!”

Trên bầu trời mênh mông, một bóng áo tím xoẹt qua, ánh mắt xuyên qua tầng mây mù trước mắt, rơi xuống trên người thanh niên tu sĩ kia, một lát sau, lắt đầu, lại tiếp tục bay về phía trước.

Trên đảo nhỏ, Toàn tuyết hình như có cảm giác gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Một lúc sau, Toàn Tuyết thu hồi ánh mắt, cười khổ.

“Nữ nhân kia chắc đã sớm rời khỏi Đông Cực Hải rồi, sao có thể xuất hiện ở chỗ này chứ?”

Nói xong, Toàn tuyết xuất phi kiếm ra, chậm chạp độn quang bay về phía xa.

Đảo Đông Cực.

Đông Cực Dương từ trong bế quan tỉnh lại, định rời khỏi mật thất, đột nhiên ánh mắt nhìn thấy hơn mười lọ thuốc cách đó không xa.

Đông Cực Dương hơi ngẩn ra, nhưng một khắc sau, hần đã nhanh chóng thu lại hơn mười bình đan dược, dùng tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài.

“Mẫu thân, Lâm Nguyệt biểu muội có phải đã trở lại rồi không ạ?”

Đông Cực Dương xông vào đại điện, thần sắc kích động hỏi thiếu phụ bên trong.

“Cái gì? Nguyệt Nhi đã trở lại rồi sao? Con bé ở đâu?” Đông Cực Bằng nghe thấy lời con nói, cũng kích động mãi hỏi.

“Con...” Đông cực Dương thấy Đông Cực Bằng như thế, bất giác sững sờ, tiện tay lôi mười bình đan dược ra nói, “Con đang bế quan trong mật thất thì phát hiện ra những đan dược này, con cho là Lâm Nguyệt biểu muội trở lại rồi chứ...”

Đông Cực Bằng trầm mặc nhìn đan dược trên tay Đông Cực Dương, một lúc sau mới thở dài một hơi, lặng lẽ nói, “Dương Nhi, biểu muội đúng thật đã trở lại, nhưng hiện giờ con bé đã rời đi rồi”

“Mẫu thân, vì sao biểu muội không gặp chúng ta chứ? Chẳng lẽ nàng ấy không biết là chúng ta là người thân nhất của nàng ấy sao?” Đông Cực Dương

khó hiểu hỏi.

“Biểu muội con không gặp chúng ta dĩ nhiên nó có lý do của nó, được rồi, con trở về tu luyện đi, sau này, cũng có thể có một ngày chúng ta sẽ còn gặp lại nhau...”

Đồng Cực Băng thờ dài, không để ý tới Đồng cực Dương nữa, xoay người đi vào trong phòng.

Thực ra bà cũng không nói cho Đồng cực Dương biết, vào ba mươi năm trước, bà nhận được tin của Lâm Nguyệt, biết rõ muội muội Đồng Cực Mai đã mất, còn Đồng Cực Thanh thì không có ở đây, Lâm Nguyệt đã không còn ràng buộc gì, mặc dù các bà cũng được coi là người thân của nàng, nhưng cũng không đủ sức để giữ nàng ở lại...

Mười năm sau...

Trong dải đất địa ngục Ma Hải.

Lâm Nguyệt lặng đứng cạnh tế đàn thông thiên, thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt. Trải qua hơn trăm năm, nàng gần như đã đi khắp toàn bộ giới tu chân, mà tu vi của nàng cũng trong hơn một trăm năm này thành công đột phá hóa thân hậu kỳ, chỉ thiếu chút xíu nữa thôi thì có thể đột phá hóa thân, chuyển hóa thân thể.

Nhưng dù sao đây cũng là giới tu chân, ở đây chỉ có linh khí, không có tiên khí, vốn chẳng cách nào giúp nàng chuyển hóa thành công, hơn nữa khắp nơi chỗ nào cũng có kẻ hồ yêu ớ, không cách nào dung nạp được thân tu tồn tại chân chính. Nếu nàng lúc này cưỡng chế đột phá thì chỉ sợ sẽ khiến cho thể giới này sụp đổ mất.

Vì thế nàng nếu muốn tiếp tục tăng tu vi lên, thì đành chọn cách rời đi thể giới này, tới thần giới.

Thần giới vốn là nơi nàng sinh ra, mà sau mười lần chuyển thể luân hồi, cuối cùng nàng cũng đợi được tới ngày này.

Nhìn trên không u ám, bên môi Lâm Nguyệt khẽ cong lên cười lạnh. Để Huyền Nữ, người đã phát hiện ra rồi sao? Đáng tiếc, người tạo ra nhiều phiền toái như thế cuối cùng cũng chẳng cách nào cản được ta trở lại Cửu Trùng Thiên (Chín Tầng Trời), năm đó ta bị các người ám toán, còn lần này, ta lại muốn nhìn một chút xem ai mới là người có thể cười cuối cùng!

Lâm Nguyệt hít một hơi thật sâu, chỉ ngưng thần một lát, đem loại bỏ hết mọi tạp niệm, sau đó duỗi ngón tay nhỏ nhắn ra, bắn một giọt máu vào chính giữa tế đàn.

Giọt máu rơi vào trong vùng tròn, cả tế đàn dần phát sáng lên, ký hiệu cổ quái điêu khắc trên tế đàn như vật sống vậy, không ngừng xoay tròn, dần trên tế đàn xuất hiện cột sáng hư ảo.

Cột sáng đó bắn ra từ chính giữa tế đàn, bắn thẳng lên không trung, mà lúc cột sáng xuất hiện trong nháy mắt, trên Cửu Trùng thiên đột nhiên xuất hiện một lực lượng mê mông, dưới tác dụng của lực lượng đó, cột sáng vốn hư ảo đột nhiên dần ngưng lại thành thật, cuối cùng chuyển hóa thành một lối đi thông Cửu Thiên!

Mà lúc lối đi hình thành trong chớp mắt, Lâm Nguyệt cũng không biết toàn bộ giới tu chân xuất hiện dị biến, khắp nơi sấm sét vang dội, mưa to rơi xuống, một lúc sau mây lại đầy trời, trên bầu trời xuất hiện từng ráng màu cực kỳ chói mắt, dưới từng luồng sáng ấy, gần như hiện ra một con phương tượng hoàng vô cùng to lớn, hướng thẳng lên không trung bay lượn.

Dị tượng đột nhiên xuất hiện ở giới tu chân dẫn tới một trận hỗn loạn khó ngờ, mà giờ khắc này ở trước mặt Lâm Nguyệt lối đi thông thiên kia đã hình thành hoàn toàn, cả lối đi có vô số ánh sáng xanh tỏa ra trong suốt lỏng lẻo, thoát nhìn cực kỳ thần bí mê người.

Lâm Nguyệt cũng không đi vào ngay lập tức, mà thả thần thức ra, sau khi quan sát cẩn thận, cũng không phát hiện ra có bất kỳ nguy hiểm nào, lúc này mới chậm rãi bước vào thông đạo.

Ngay tại lối đi trong nháy mắt, Lâm Nguyệt chỉ cảm thấy thần thức nhoáng lên một cái, lúc phục hồi lại tinh thần thì nàng đã đứng ở giữa một tinh không cực kỳ mê mông huyền bí, một lối đi màu lam trong suốt hướng lên trên, mà giờ phút này Lâm Nguyệt đang đứng ở ngay lối đi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Thể Tu

Thần giới, một vùng đất ở đâu đó không có một ngọn cỏ, có một thiếu nữ áo tím lặng nằm trên mặt cát lạnh buốt, gió hoang mạc khô ráo thổi nhẹ, khiến vạt áo nàng bay lất phất, trong tâm tối dường như có một loại lực khó hiểu dẫn động, khiến cho Lâm Nguyệt trong hôn mê tỉnh lại ngay.

Lâm Nguyệt mở hai mắt ra, hơi mờ mịt nhìn bầu trời xanh lam bên trên, dần cảm thấy một luồng hơi thở cực kỳ quen thuộc ập vào mặt.

Nơi này là thần giới, nàng có thể có cảm giác rất rõ hơi thở ở đây khác hẳn với giới tu chân, ở đây không có linh khí, mà khắp nơi tồn tại tiên khí dư thừa, tiên khí nồng nặc khiến Lâm Nguyệt cảm giác vô cùng thoải mái, cứ như tất cả mọi trói buộc đều được cởi bỏ, khiến cho cả người nàng trước nay thoải mái chưa từng có.

Nếu có thể, nàng hận không đi tìm ngay một chỗ bí ẩn để bế quan tu luyện cho tốt một trận, tiếc là hiện giờ bản thân nàng đang bị thương nặng, chẳng thể làm được gì, chỉ có thể lẳng lặng nằm ở chỗ này, đến nhắc cả đầu ngón tay cũng khó.

Lâm Nguyệt không rõ mình hôn mê bao lâu, nhưng nàng biết rõ hiện giờ nàng đã rời khỏi giới tu chân, mặc dù nàng không biết nơi nàng đến ở thần giới là chỗ nào, nhưng quả thật đây là thần giới không sai.

Bởi vì bầu trời ở đây rộng lớn bao la, có năm mặt trời tồn tại, đây là sự khác biệt cực lớn của thần giới với giới tu chân.

Lâm Nguyệt nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cảm thụ được sự nóng ran trên mặt đất, lẳng lặng nhìn trên bầu trời mặt trời mọc rồi lặn, đồng thời trong lòng thầm tính toán thời gian.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, nếu Lâm Nguyệt nhớ không nhầm thì không kể thời gian nàng hôn mê, thì lúc nàng tỉnh táo lại nàng đã nằm ở chỗ này gần một tháng rồi.

Thần trí tinh táo như thế lại chẳng nhúc nhích được tý nào, khổ sở cực kỳ, song Lâm Nguyệt cũng hết cách rồi. Vì thời gian có thể tốt hơn một chút, nàng đành phải ngày đêm nhắm mắt nhìn mặt trời trên không trung, rồi tối tối lại nhìn trăng sáng lơ lửng, chỉ có vậy nàng mới có thể cảm giác thời gian đã trôi qua.

Thần giới nhiệt độ ban ngày chênh lệch cực lớn với ban tối, ban ngày trên bầu trời có năm mặt trời, sức nóng rực của mặt trời đã khiến cát vàng dưới cực nóng, buổi tối sau khi mặt trăng hiện lên, nhiệt độ lại giảm xuống kịch liệt, cực kỳ rét lạnh.

Nhiệt độ chênh lệch cực lớn như thế, nếu Lâm Nguyệt không phải là người bình thường mà là tu sĩ bán thần thể mà nói, chỉ e nàng đã sớm đi đòi nhà ma rồi.

Chỉ là mặc dù nàng vẫn chưa chuyển hóa hoàn toàn thành thần thể, nhưng nguyên nhân có huyết mạch và thần cách sớm đã là bán thần thể rồi, vì thế nàng mới có thể sống sót trong hoang mạc này.

Nhìn cảnh sa mạc cát vàng mênh mông, lại còn có mặt trời chói mắt tới cực điểm trên bầu trời, nhớ tới ngày đó sau đó đi vào lối đi thời không, sắc mặt Lâm Nguyệt bất giác hơi khó coi, cho tới bây giờ vẫn thấy mơ hồ sợ hãi mãi.

Vốn cho rằng sau khi mở ra tế đàn thông thiên đi qua, nàng có thể thuận lợi phi thăng lên thần giới, nhưng nàng không ngờ được lúc nàng tiến vào lối đi thời không lại gặp phải gió lốc không gian, nếu không phải nàng quyết định nhanh, lợi dụng thân pháp bảo hộ tự bạo, miễn cưỡng bảo vệ nhục thể của mình, thì e nàng đã sớm bị gió lốc trong không gian thổi bay sạch sẽ.

Song dù là thế, pháp bảo nàng thu thập nhiều năm ở giới tu chân cũng bị hủy gần hết, thậm chí cả hương lưôi đạo ở với nàng lâu nhất cũng bị hủy diệt cả, hiện giờ nàng ngoài không gian tím ra, thì cũng chỉ còn lại có lưôi đạo tiên khí Phụng hoàng, nàng có thể đào thoát khỏi gió lốc không gian cũng nhờ có công của lưôi đạo phụng hoàng, đương nhiên đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng bị thương nặng.

Lưôi đạo phụng hoàng là tiên khí, mà nàng hiện tại vẫn chưa chuyển hóa thần thể hoàn toàn, vốn chẳng cách nào khống chế được lưôi đạo phụng hoàng hoàn toàn, vì thế nàng cố sức dùng toàn lực sử dụng lưôi đạo phụng hoàng hậu quả chính là, bị lưôi đạo phụng hoàng cản trở, không phải là bởi vì nàng có thể chất bán thần thể thì chỉ e nàng cũng sẽ bị cản trở đến chết.

Nhưng dù là thế, lực cản trở của lưôi đạo phụng hoàng vẫn không thể xem nhẹ, luồng lực lượng kia vọt vào trong cơ thể Lâm Nguyệt, không ngừng phá hủy kinh mạch trong người nàng, nếu không phải thần cách có thể hấp thu tiên khí chuyển hóa thành năng lực sống, không ngừng chữa trị thần thể nàng, thì giờ phút này thân thể nàng chỉ sợ đã chia năm xẻ bảy rồi.

Mà đây cũng là nguyên nhân Lâm Nguyệt không thể nhúc nhích cho đến nay được, bởi vì luồng lực lượng hủy diệt đó vẫn không ngừng phá hủy, còn thần cách thì lại không ngừng hấp thu tiên khí, liên tục bổ sung sự sống trong cơ thể cho nàng, cứ vậy không ngừng bị phá hủy lại chữa trị, quá trình cứ quay lại nhiều lần thế, quả thật còn thống khổ cực hình hơn bao giờ hết.

Hơn nữa, trong quá trình này, Lâm Nguyệt chẳng cách nào điều động được pháp lực, nên thân thể cũng không cách nào nhúc nhích cho nổi.

Sau khi Lâm Nguyệt tỉnh lại, đã từng nghĩ tới, lợi dụng thần thức từ trong nhãn không gian lấy đan dược ra chữa thương, nhưng đáng tiếc nàng đánh giá quá cao thương thế của mình, mặc dù bị lực lượng của lưôi đạo phụng hoàng cản trở không đã thương tới thần trí nàng, nhưng vào thời điểm nàng gặp gió lốc ở lối đi không gian kia, thần trí nàng cũng đã bị thương rất nặng, hiện giờ cả năng lực mở nhãn không gian ra cũng khó làm nổi.

Từ đó Lâm Nguyệt cũng chỉ đành có một lựa chọn, đó chính là lẳng lặng nằm ở đó, tự động khôi phục.

May là mặc dù hoàn cảnh ở đây thoát nhìn hoang vu, nhưng không nguy hiểm gì, ít nhất sau khi Lâm Nguyệt tỉnh lại cũng không phát hiện ra có chỗ nào nguy hiểm cả.

Phát hiện điều này khiến Lâm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cũng hoàn toàn tỉnh tâm hẳn.

Thời gian cứ trôi đi, chỉ chớp mắt mà đã qua một tháng, Lâm Nguyệt cảm thụ được chút thương thế của mình, đoán chừng phải hơn nửa tháng nữa thì nàng mới có thể khôi phục lại năng lực hành động.

Lâm Nguyệt thở dài một hơi, trong lòng thấy cực bất đắc dĩ.

Lúc ở giới tu chân, nàng đã đi tới đỉnh ngọn núi, mãi lâu cũng chưa thử qua cảm giác vô lực như thế, ai ngờ, vừa đúng lúc trở lại thần giới, lại rơi vào hoàn cảnh thế thảm đến thế.

Chuyện xảy ra rồi thì không thể tránh, hiện tại nàng thấy duy nhất may mắn là nơi nàng dừng chân coi như an toàn, mà không phải là bị vứt vào không gian loạn lưu nguy hiểm kia.

Dù sao ở đây mặc dù nhìn hơi hoang vu, song ít ra không nguy hiểm, nếu không nàng dù có bản lĩnh bằng trời thế nào cũng sợ không sống nổi.

Thời gian như nước, trong nháy mắt mười ngày cũng qua đi.

Ngày hôm đó, Lâm Nguyệt vẫn như ngày thường, lẳng lặng nhìn mặt trời lặn về phía tây, đợi hoàng hôn tới, nhưng đúng lúc này, nàng đột nhiên mở to mắt, cố ép mình nhìn về phía xa, trong đôi mắt sâu thẳm chợt lóe sáng.

Chẳng bao lâu, ở trên sa mạc xa xa, mơ hồ truyền tới tiếng thú gầm rú, tiếp đó có mấy chấm đen lục tục xuất hiện trên biên giới sa mạc, những chấm đen đó đang dần tiến về phía Lâm Nguyệt.

Thân là tu sĩ, thị lực Lâm Nguyệt kinh người, mặc dù khoảng cách còn xa, nhưng Lâm Nguyệt vẫn nhìn rõ những chấm đen kia tường tận.

Đó là một đội ngũ người, những người đó cười một loại yêu thú thân báo mình sư tử, đang đi dần về phía nàng, những yêu thú bị cười như ngựa kia trong trí nhớ của Nguyệt Thần Tôn đã gặp qua, đó là báo sư thú, là loại thể tu thần giới thích cười nhất, là một phương tiện giao thông hết sức bình thường ở thần giới.

Tốc độ của những báo sư thú kia cực nhanh, chỉ ngắn ngủn trong nửa khắc, đội ngũ đó đã tới trước mắt, những người đó thấy Lâm Nguyệt nằm trên mặt đất, trên mặt vội vã đề phòng, cũng không có ý mở miệng nói, mà đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng đánh giá Lâm Nguyệt.

Mà trong lúc những người đó quan sát Lâm Nguyệt thì đồng thời Lâm Nguyệt cũng quan sát bọn họ, lúc phát hiện ra những người này chẳng qua là thể tu không cách nào tu luyện được thần lực ở thần giới, lúc này Lâm Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở thần giới, thực ra cũng chẳng khác người phạm ở giới tu chân là mấy, chẳng qua người phạm ở đây cho dù không thể tu luyện thần lực, nhưng có thể lựa chọn trở thành thể tu, thậm chí còn có thể tu có lực lực cao cấp, cũng chẳng kém tu sĩ là mấy, khác duy nhất chính là, bọn họ không cách nào đạt được tuổi thọ lâu như tu sĩ mà thôi!

Ở tại thần giới, coi như thể tu cấp chín thậm chí là cấp mười, đều chỉ có tuổi thọ ngắn ngủi là ba trăm năm mà thôi, tuổi thọ của bọn họ sơ với người phạm thì lâu hơn hai trăm năm, nhưng so với tuổi thọ vô hạn của tu sĩ mà nói thì thực ra cực ngắn.

Từng có ít thiên tài thể tu, nghĩ hết cách muốn tăng cao tuổi thọ thể tu, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Bởi vì thể tu chỉ dựa ngưng tụ nguyên lực, không cách nào tu luyện thần lực, vì thế cũng không cách nào chuyển hóa thần thể, vốn không cách nào thay đổi tuổi thọ bản thân.

Nhưng vì người phạm thần giới có thể tu luyện công pháp thể tu, nên mặc dù ở tại thần giới bị tu sĩ quản chế thống trị, song địa vị phạm nhân thể tu cũng không phải ở tận dưới đáy, thậm chí có một số tu sĩ cấp thấp vốn không dám chọc vào những thể tu cấp cao đó, bởi vì thể tu thường có tính tình không tốt, một lời không hợp thì sẽ khiến người chết không thôi.

Nói thẳng ra, thì bọn họ vốn chẳng sống được lâu, có thể giết chết một tu sĩ sống lâu cũng coi như đủ vốn rồi.

Đương nhiên, đó là thể tu cao cấp, hoặc thể tu có tuổi thọ sắp hết, còn trong tình huống bình thường, thể tu bình thường cũng không dễ dây vào tu sĩ, dù sao tu sĩ có thiên phú tu luyện, hơn nữa tuổi thọ lại dài, ai biết chọc giận hắn, sau này hắn có thể diệt hậu thế của người không nữa?

Chuyện như vậy thực ra gặp không ít ở thần giới, cũng là một trong nguyên nhân quan trọng tu sĩ kỵ thể tu.

Lúc Lâm Nguyệt trầm tư một lát, những thể tu đang cười báo sư thú này gần như nhận ra Lâm Nguyệt không có uy hiếp gì với họ, thần sắc đề phòng cũng bớt đi nhiều, có một thiếu niên thể tu trong đám đông đi cùng người bên cạnh nói mấy câu gì đó, sau đó đi từ từ tới Lâm Nguyệt.

“Cô nương, sao cô lại xuất hiện ở đây vậy?” Thiếu niên đó đứng cách Lâm Nguyệt chừng năm bước chân, dừng lại cất lời hỏi.

Thiếu niên nói đều là ngôn ngữ thần giới, song với ký ức của Nguyệt Thần Tôn Lâm Nguyệt tiếp nhận được thì không hề có chút trở ngại nào, hiện tại nàng vẫn không thể động được, chỉ đành nằm ở đó, quay mặt sang, nói với thiếu niên kia, “Ta bị thương, không thể đi được...”

Lâm Nguyệt vì bị thương sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn có vẻ khá ốm yếu phong tình, hơn nữa dung mạo nàng vốn vô cùng tuyệt mỹ, thiếu niên kia cứ thế nhìn đến ngây dại.

“Cô, cô gặp phải bão cát sao? Có cần phải ta giúp gì không?” Mãi một lúc lâu thiếu niên đó mới hồi phục tinh thần, mặt hơi đỏ hỏn. Đồng thời hắn cũng

không biến sắc phóng xuất ra nguyên lực quan sát Lâm Nguyệt, sau khi phát hiện nàng chỉ là một người bình thường, bất giác thấy hơi ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Phần Nộ

Cung Thần Đế.

Cạnh đầm sen, tiên hạc bay lượn, màn sương mù trắng tràn ngập, một vóc dáng mảnh mai mềm mại đầy phong tình vạn chủng khẽ tựa trên lan can bạch ngọc điêu khắc tinh tế, áo trắng tung bay, toàn thân tiên khí mờ mờ, một cảnh này thoát nhìn đẹp biết bao, tựa như ảo mộng.

Chỉ là không ai thấy trên mặt cô gái tuyệt mỹ ấy giờ phút này lộ ra vẻ phần nộ dữ tợn, khăn lụa nắm trong tay phát ra thần lực nhẹ nhàng bỗng biến thành tro bụi!

“Họa Nhi, có tra được tin tức về con tiện nhân kia không?”

Một giọng thiếu nữ cực kỳ ngọt ngào thánh thót vang lên, nhưng đáng tiếc giọng nói ấy lại nhiễm vẻ giận dữ đã khiến nó phá hỏng phần đẹp đẽ này rồi.

“Bẩm Đế Nữ, nô tì không tra được hành tung của Nguyệt Thần Tôn, tin tức truyền từ hạ giới về có nói hơi thở của Nguyệt Thần Tôn đã biến mất, còn có...”

Tiên Hủ Họa Nhi nói đến đây bỗng do dự chút lại nói tiếp, “Hơi thở phân phách cũng đã biến mất rồi, kể cả Hỗn Độn Khí đeo bên người phân phách cũng không tìm được tung tích nữa”

“Đáng chết!”

Đế Huyền Nữ xoay mạnh người lại, nâng tay tát cho Họa Nhi một tát, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc ngập tràn phần nộ tới khó tin!

“Phé vật! Tất cả đều là phé vật! Phân phách kia mất thì thôi đi, hỗn độn khí trên người nàng ta thì nhất định phải tìm về bằng được cho bản tôn!”

Họa Nhi bị một cái tát, khuôn mặt lập tức sưng phồng lên, song trên vẻ mặt vẫn không đổi, vẫn cứ cung kính quý trên mặt đất, cúi đầu không nói.

“Đế Nữ điện hạ, Hỗn Độn Khí có phải đã bị kẻ đó lấy đi rồi không ạ?? Nếu là thế, kẻ đó có phải đã đoán được thân phận của phân phách rồi không ạ?” Một trong tứ đại Tiên thị đứng cạnh, Cẩm Nhi ánh mắt lóe sáng, tiến lên khẽ nhỏ nhẹ nói ra.

“Không thể nào!” Nghe thấy lời Cẩm Nhi nói, Đế Huyền Nữ gần như phủ định ngay, cười lạnh bảo, “Tiện nhân kia mặc dù khôn khéo, song nó đã đi vào luân hồi, cũng từng mất trí nhớ, vốn không thể nào phát hiện ra thân phận phân phách được! Bản tôn tính toán nhiều năm như thế, gần như sắp lấy được hết tất cả rồi, song giờ lại toi công thất bại! Thật đáng chết, đến cùng là ai đang chơi bản tôn đây, là ai nấp trong tối giúp con tiện nhân kia đây!”

Đế Huyền Nữ càng nghĩ càng phần nộ, cuối cùng gần như cố sức khàn giọng gào lên chói tai.

Năm đó ả nhìn trộm thiên cơ, biết rõ Nguyệt Thần tôn tự nguyện tách thần cách, một lần nữa nhảy vào luân hồi, ả đã nghĩ ra độc kế, ả muốn phá hủy đường luân hồi của Nguyệt Thần Tôn, thừa dịp nàng đi vào con đường luân hồi, cướp lấy số mệnh của nàng, bóp chết nàng hoàn toàn tại hạ giới, khiến cho nàng vĩnh viễn mất đi tư cách trở lại Cửu Trùng Thiên.

Vì cướp lấy số mệnh của Nguyệt Thần Tôn, cũng muốn ngăn cản luân hồi của đối phương, ả không tiếc sức tự mình tiến vào thần điện lấy trộm một tia Hỗn Độn Khí, Hỗn Độn Khí là phách thượng cổ khai thiên, lưu lại công đức nguyên thủy sinh khí của đại thần, cũng là căn cơ chính của toàn bộ Thần giới.

Tại Thần giới, cũng chỉ có Chí Cao Vô Thượng trong thần điện mới có một ít Hỗn Độn Khí như thế, thần điện tồn tại ở Thần giới có địa vị cực cao, kể cả phụ thân của ả, Thần Đế vốn cũng không cách nào thâm nhập vào được Thần Điện.

Ả lại lợi dụng bản thân có thân phận là Đế Nữ, mượn cơ hội tế thiên Thần giới, lén lút rút trộm một tia Hỗn Độn ra, cũng chỉ có một tia song thế cũng đã đủ.

Sau khi ả rút trộm tia Hỗn Độn Khí thành công, lấy pháp bảo Vòng Tay thiên luân của bản thân luyện chế thành vòng tay Hỗn Độn, sau đó thấy đúng thời cơ, để cho vòng tay Hỗn Độn lọt vào tay phân phách ả luyện chế ra, dùng để hấp thu số mệnh Nguyệt Thần Tôn.

Mà phân phách kia, thì ả lợi dụng một tia thần thức của bản thân luyện chế ra một phân thân giả, mà phân thân giả này, sẽ xuất hiện sau mỗi một kiếp đi theo Nguyệt Thần Tôn, rồi lợi dụng đủ loại lý do, đem giết chết Nguyệt Thần Tôn chuyển thế.

Từ đó, vốn mỗi một kiếp thì cũng có thể sống đến hết quãng đời còn lại, mà Nguyệt Thần Tôn dùng luân hồi lịch luyện này sẽ chết đột ngột, chẳng cách nào hoàn thành luân hồi, rồi sau khi nòng mứt, vị trí số mệnh luân hồi của nàng cũng sẽ bị vòng tay Hỗn Độn hấp thụ, mãi cho đến khi hấp thụ hết số mệnh luân hồi lần cuối, thì vòng tay hỗn độn đó sẽ được ả thu lại, tới lúc đó ả có thể đạt được tất cả số mệnh của Nguyệt Thần Tôn.

Mà toàn bộ số mệnh Nguyệt Thần Tôn bị hấp thụ thì cũng là lúc hồn bay phách tán, biến mất hoàn toàn. Ngay từ đầu, ả đã nghĩ tới tất cả mọi chuyện sẽ như thế, cực kỳ thuận lợi. Chuyển thế sau của Nguyệt Thần Tôn, vì không có ký ức, cứ đơn giản bị kẻ phân thân cướp đi hết sạch, còn số mệnh của nàng cũng được hấp thụ thành công.

Mười thế luân hồi, chín thế của Nguyệt Thần Tôn đã thất bại, chỉ cần hấp thụ số mệnh đời cuối của nàng thì tất cả mọi thứ đã hoàn thành!

Vốn tất cả đều vô cùng thuận lợi, mặc dù bản thể của ả ở trên tận Cửu Trùng Thiên, chẳng cách nào liên lạc được với kẻ phân thân, song ả cũng có thể mơ hồ cảm giác được tình hình của kẻ phân thân, vì không có cách phát hiện ra biến cố gì, vì thế ả không cách nào cảm ứng được chuyện của kẻ phân thân, chỉ đành đợi sau khi mọi chuyện thành công mới thu lại vòng tay Hỗn Độn là được.

Dù gì ả cũng là Đế Nữ, nhưng cũng không thể tùy tiện nhìn trộm hạ giới, ả muốn cảm ứng được tình hình của kẻ phân thân, thì nhất định phải trả giá rất cao, còn phân thiên đạo hạ giới, sớm đã bị ả động tay chân, hơn nữa chín kiếp trước cực kỳ thuận lợi, vì thế ả cũng dần không để ý tới chuyện của hạ giới nữa!

Nhưng ả không ngờ được, vào lúc ả cho rằng mọi chuyện sắp đại công cáo thành thì lại nhận được tin truyền từ thiên đạo hạ giới tới, mặc dù thiên đạo không phải người, cũng chẳng có tư tưởng gì, chỉ biết tuân thủ theo quy tắc trời đất để làm việc, song dù sao thiên đạo hạ giới cũng bị ả động vào nên không còn là thiên đạo chân chính nữa.

Mà lúc trước ả đưa vào quy tắc đối với thiên đạo chính là, lấy kẻ phân thân làm chính, còn kẻ chính là phân thân của Nguyệt Thần Tôn chuyển thế thì hủy diệt, cướp lấy số mệnh của Nguyệt Thần Tôn.

Do thiên đạo lúc nào cũng tuân thủ bản năng làm việc nên vào thời điểm không cách nào hoàn thành được nhiệm vụ thiên đạo cũng hỏng, bị thiên đạo mới chiếm vị trí, mà vào lúc thiên đạo sụp đổ, lúc trước ả lưu lại một tia thần thức ở chỗ thiên đạo đó dĩ nhiên cũng đem tin tức mang về cho ả. Tin mang về chỉ tiếc không phải là tin mà ả cần!

Ả không ngờ được tất thảy ả bố trí, kế hoạch lâu như thế, cuối cùng lại bị Đế Nguyệt tránh được một kiếp!

Nhớ tới Đế Nguyệt, lại nhớ tới gương mặt tuyệt mỹ trong trẻo đầy lạnh lùng kinh người ấy, Đế Huyền Nữ càng nghĩ càng oán hận, càng nghĩ càng không cam lòng!

Đế Huyền Nữ ả mới là người con gái Thần Đế yêu thương nhất, là Đế nữ có thân phận cao quý nhất Thần giới, muốn gì được đó, ả phải nỗ lực biết bao lâu rồi chứ? Mẫu phi ả đã tốn công sức thế nào mới có được địa vị cho hai mẹ con ả như ngày hôm nay!

Tất cả những này vốn hẳn là thuộc về của ả, Đế Nguyệt, nàng ấy thì là cái thá gì chứ?

Dựa vào đâu mà nàng ấy chẳng làm gì cũng là Đế nữ đứng đầu danh chính ngôn thuận của Thần giới, dựa vào đâu mà nàng ấy mới là con của vợ cả Thần Hậu chân chính, còn ả chẳng qua chỉ là con gái của một vị thần phi chứ?

Càng khiến thêm phần nộ không cam lòng chính là, Đế Nguyệt rõ ràng là một phế vật, chỉ là một phế vật có thần lực cấp bốn thôi, sao lại có thể có tu vi thần lực cấp chín chứ?

Thần lực cấp chín, là sứ giả thần tôn chân chính, là mục tiêu ả không biết phải cố gắng tới bao lâu, là mục tiêu mà ả có cố thế nào cũng không đạt tới, còn phế vật Đế Nguyệt kia thì lại dễ dàng đạt được!

Con tiện nhân đó lúc nào cũng giấu thực lực thật sự của mình, nó lúc nào cũng nấp trong Nguyệt Thần Điện, khiến cho mẫu phi ả buồn lòng cảnh giác, cuối cùng lại cho mẹ con ả một kích mạnh mẽ!

Chẳng những nó đoạt đi Ma tôn, vị hôn phu nổi tiếng của ả, còn dùng thủ đoạn mê hoặc đi quyền rũ trái tim của Minh Vương Tôn, con tiện nhân ấy thực sự quá đáng hận. ả nhất định không thể tha cho nàng ấy, tuyệt đối không thể!

Hiện giờ Đế phụ đã già rồi, tu vi cũng không cách nào đột phá được nữa, cũng không cách nào trở thành chỗ dựa cho ả và mẫu phi ả được nữa, vì thế ả nhất định phải dựa vào bản thân!

Đế Nguyệt đã đi vào luân hồi, sau khi trải qua lịch luyện luân hồi, tu vi nàng ấy sẽ càng tiến thêm một bước, nếu mà nàng ấy được trở về truyền thừa, chỉ sợ đến lúc đó đến cả Đế phụ cũng không thể ngăn được nàng ấy, nếu là vậy, chỉ sợ ả và mẫu phi cũng chỉ có một con đường là chết!

Mà giờ, Đế Nguyệt đã thoát khỏi khống chế của ả hoàn toàn, ả muốn cướp lấy số mệnh của nàng ấy thì đã hết cách, vì kẻ đó, ả chỉ đành đợi lúc Đế Nguyệt trước khi đạt được truyền thừa, đem gạt bỏ nàng ấy hoàn toàn, dù không cách nào giết chết nàng ấy, thì cũng tuyệt đối không để cho nàng ấy đạt được truyền thừa!

Nghĩ đến đây, trên mặt tuyệt mỹ của Đế Huyền Nữ chợt lóe lên vẻ âm tàn, lạnh lùng mở miệng sai khiến, “Cầm Nhi, ngươi đi tra xem, mấy năm gần đây có tu sĩ hạ giới nào phi thăng lên đây không, nếu có, thì không cần nhiều lời, giết chết ngay, còn nếu không cách nào ra tay, thì cứ trở về bẩm báo”

“Vâng” Cẩm Nhi đáp một tiếng, cung kính lui xuống.

Đế Huyền Nữ trầm tư một lát, lại mở miệng nói, “Kỳ Nhi, người lập tức sai người tiến vào trong Thần Mộ, đem bảo vệ cửa vào cho tốt, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào thần mộ, kể cả Nguyệt Thần Điện bên đó nữa, còn có dị động gì thì lập tức trở về bẩm báo!”

“Đế nữ điện hạ, ý của ngài là...”

Tiên thị Kỳ Nhi mặc dù không phải là người đứng đầu trong tứ đại tiên thị của Đế Huyền Nữ, nhưng lại là một kẻ thông minh, bình thường rất được Đế Huyền Nữ tín nhiệm, vì thế nàng ta trước mặt Đế Huyền Nữ còn có địa vị cao hơn ba đại tiên thị khác một chút.

“Đúng thế! Bản tôn cho là, tiện nhân kia đột nhiên mất tích tại hạ giới, hẳn là đã phi thăng lên thần giới đây rồi, hừ!” Nói đến đây, Đế Huyền Nữ hừ lạnh một cái, lạnh lùng thốt lên, “Mặc kệ con tiện nhân đó trốn ở đâu, chỉ cần nó ở tại Cửu trùng thiên này, bản tôn có thể tìm ra được nó! Nghĩ muốn lấy được truyền thừa sao? Vậy còn phải xem xem bản tôn có nguyện ý không đã!”

“Đế nữ điện hạ anh minh, nô tỳ sẽ đi an bài ngay ạ”

Đôi mắt đẹp của Kỳ Nhi lóe lên, khom người thi lễ với Đế Huyền Nữ rồi lui xuống.

“Đế nữ điện hạ, hai người trong Băng Cung này sẽ xử trí thế nào ạ? “Thấy Kỳ Nhi đã lui, Tiên Thị tên Thụ Nhi lúc này mới tiến lên hỏi.

“Hai người đó sao? Trước tiên cứ phong ấn chúng ở trong Băng Cung đã! Hai đứa chúng nó bản tôn còn cần lợi dụng!” Đế Huyền Nữ cười lạnh bảo.

Thụ Nhi định lui ra, song lại nghe thấy Đế Nữ nói, “Hai kẻ đó có một vốn là người cực kỳ quan trọng, người phải để ý kỹ, tuyệt đối không thể để khí tức của chúng lọt ra ngoài, nếu làm hỏng chuyện lớn, bản tôn sẽ lấy mạng của người!”

Trong lòng Thụ Nhi đập rộn, vội vã cúi đầu thưa, “Vâng, nô tỳ nhất định sẽ coi kỹ phong ấn, sẽ không làm hỏng đại sự của Đế nữ điện hạ đâu ạ”

“Người lui xuống đi!” Thấy vẻ mặt Thụ Nhi nặng nề, sắc mặt Đế Huyền Nữ cũng giãn ra chút, phát phát tay để cho nàng ta lui ra, sau đó lại lạnh lùng quát Họa Nhi đang quỳ trên mặt đất, “Người cũng cút ngay cho bản tôn, nếu còn có lần sau, bản tôn tuyệt đối để người sống không bằng chết!”

Nói xong, Đế Huyền Nữ cũng không để ý tới cả người Họa Nhi run rẩy nữa, đi thẳng về hậu điện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 263: Thương Đội

Lâm Nguyệt nằm trên một gian gỗ nhỏ trên tấm da thú trên lưng báo sư thú, nhìn cát vàng mênh mông bên ngoài, thần sắc trầm mặc tĩnh lặng.

Ba ngày trước, nàng ở trong phiên sa mạc hoang vu này, gặp được một đội tự xưng là thương đội hiệu buôn Từ Gia, được thương đội này cứu, hơn nữa còn đồng ý điều kiện với đối phương, đối phương sẽ chữa thương cho nàng, nàng sau khi thương thể khỏi hẳn, sẽ gia nhập hiệu buôn Từ Gia, làm việc cho Hiệu Buôn Từ Gia trong mười năm.

Sau khi hết thời hạn thì có thể tự rời đi, mà hiệp nghị này thật sự không phải nói miệng không mà chân chính được hiệp nghị bằng giấy tờ, đóng dấu, bất cứ kẻ nào nếu đã được hiệp nghị đóng dấu, không thể tùy ý phản bội, nếu không nhất định sẽ bị cản trở đến chết.

Hiệp nghị đóng dấu là một loại lạc ấn chế ước đơn giản nhất ở trên thương trường tại Thần giới, song phương đều dùng máu trong tim để làm chủ phù, Chủ phù thần đó sẽ hóa thành lạc ấn tinh thần đóng trong thức hải khi song phương hợp tác, nếu người viết hiệp nghị thấy hối hận sẽ bị lạc ấn cản trở.

Vì thế ở tại Thần giới, chỉ cần chế ước lạc ấn trong người thì đều không dễ bội ước, cũng không dám bội ước.

Lâm Nguyệt tiếp nhận tất cả ký ức của Nguyệt Thần Tôn, dĩ nhiên biết rõ chế ước lạc ấn này thế nào, nàng vốn không muốn ký, vừa sợ phiền toái, thêm nữa là vì không rõ hiệu buôn Từ Gia này đến cùng là thế nào, nếu mà cứ viết bừa chế ước, sẽ bị động.

Song hiện giờ nàng đang bị thương nặng chưa lành, đến cả hành động tự do cũng không làm nổi, ở trong sa mạc thì nguy hiểm trùng trùng, nàng cứ tiếp tục ở lại đây cũng thực sự quá nguy hiểm, hơn nữa nàng đã bị những người này gặp, nếu không chịu đồng ý, chỉ sợ những kẻ này lại có tâm tư gì khác với nàng.

Vì thế Lâm Nguyệt sau khi suy tính cẩn thận, đã đồng ý với điều kiện của thiếu niên trong thương đội, ký xuống chế ước lạc ấn.

Như vậy dù sau này nàng có lẽ sẽ bị động vô cùng song hiện giờ nàng mới trở về Thần giới, với tu vi hiện tại của nàng thì cũng coi như phải khôi phục lại

từ đầu, ở tại Thần giới thì chẳng là gì cả.

Đình Hóa thần hậu kỳ có thể hoành hành ở thế giới tu chân thì được, nhưng ở tại Thần giới, kể cả một thị thần nho nhỏ trong cung Thần Đế thôi cũng đơn giản có thể giết chết nàng.

Vì thế trước mắt nàng phải khôi phục lại tất cả tu vi lúc trước của Nguyệt Thần Tôn, nàng nhất định phải tìm một chỗ an bài, như vậy cũng tránh được cung nhân Thần Đế.

Mà hiệu buôn Từ Gia xuất hiện cũng đúng là lựa chọn thích hợp nhất của nàng, còn phần hiệu lực làm cho đối phương trong mười năm, với Lâm Nguyệt mà nói dĩ nhiên cũng không có áp lực gì nhiều, nàng vốn là thần tu, năm tháng với nàng mà nói cũng không là gì cả, mười năm với tu sĩ mà nói chẳng qua chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Từ đó, Lâm Nguyệt liền không nghĩ ngợi nhiều, rất sáng khoái gia nhập thương đội Từ Gia, rồi cùng thương đội rời đi.

Song trải qua mấy ngày thì cũng hiểu rõ, Lâm Nguyệt phát hiện ra người thương đội Từ gia này, coi cũng không tệ, đồng ý chuyện của nàng, cũng đều làm được. Ngày từ ngày nàng đồng ý gia nhập Thương đội đó, thì đã gọi Linh Y đi theo đến chữa thương cho Lâm Nguyệt, chỉ tiếc là, chỗ bị thương của Lâm Nguyệt thực sự không phải người thường có thể chữa được, Linh Y đó ngoài việc kiểm tra kinh mạch hơi thở hôn loạn của Lâm Nguyệt ra, thì không nhìn ra gì cả, thậm chí hẳn còn không nhìn ra Lâm Nguyệt là một tu sĩ nữa.

Đương nhiên, nếu là thần tu bình thường khác, kể cả tu vi Lâm Nguyệt cao hơn thần tu, cũng không cách nào giấu được Linh Y đó, nhưng tu vi Lâm Nguyệt dù không cao, song lại có được thần cách và huyết mạch của tộc Nguyệt hoàng tộc, hơn nữa nàng lại tu luyện công pháp là bí quyết thiên cổ kỳ dị, nếu nàng có lòng giấu diếm thì dĩ nhiên chẳng ai có thể nhìn ra thân phận tu sĩ của nàng cả.

“Từ Nguyệt cô nương, cô cảm thấy thế nào rồi?” Trước đó một người cùng trao đổi với Lâm Nguyệt, hơn nữa còn cả thiếu niên chủ thương đội kia cũng tới quan tâm hỏi.

Qua mấy ngày sống cùng nhau, cả thương đội gần như ai cũng biết Lâm Nguyệt cả, nàng biết rõ thiếu niên trước mắt này tên Từ Vũ, là con cháu chỉ thứ từ Gia, thương đội lần này hẳn là chủ, làm người cũng không tệ, ít ra thái độ với nàng rất tốt, mấy ngày nay rất quan tâm tới thương thế của nàng.

Lâm Nguyệt vì không muốn phiền toái, nên bảo bản thân tên Từ Nguyệt, còn sau khi Từ Vũ nghe thấy tên Lâm Nguyệt cũng rất kinh ngạc, thậm chí còn đùa hỏi Lâm Nguyệt có phải hẳn có con em của Từ Gia bị lạc bên ngoài không nữa.

Thấy từ vũ kinh dị, Từ Nguyệt chỉ cười chừ, cái tên Từ Nguyệt này thực sự không phải là tên thật của nàng, chẳng qua do nàng thuận miệng nói ra mà thôi, dĩ nhiên chẳng có liên quan gì tới Từ Gia hết.

Thêm nữa nàng cũng không phải cố ý, nếu nàng sớm biết thương đội này là thương đội Từ Gia thì nàng vốn sẽ không tiện nói ra tên Từ Nguyệt này làm gì, tiếc là sau khi nàng biết rõ rồi thì nàng đã nói ra mất, muốn đổi cũng không kịp nữa.

“Đã khá hơn nhiều rồi, mấy ngày này, làm phiền Cửu thiếu gia quá”

Lâm Nguyệt đã ký chế ước với Từ Gia, cũng được coi như người của hiệu buôn Từ Gia, đã gọi như mọi người, gọi Từ Vũ là Cửu công tử, còn Từ Vũ sở dĩ được gọi là Cửu công tử do hắn đứng hàng thứ chín trong Từ Gia, mặc dù xuất thân chỉ là chi thứ, song tư chất lại rất được, hiện giờ đã có tu vi cấp năm thể tu, vì thế cũng có chút địa vị ở Từ gia.

“Không sao, hiện giờ cô cũng chẳng phải người ngoài, nếu đã vào thương đội của ta, lại bị thương, chúng ta sẽ chiều cô chăm sóc, cũng nên vậy”

Từ Vũ cười cười, thấy Lâm Nguyệt không nói gì, cho là nàng đang lo lắng cho thương thế của mình, lại mở miệng an ủi, “Thương thế của cô rất nặng, Văn Linh Y cũng hết cách rồi, đợi trở lại Mộc Thành, ta sẽ cho gọi một vị thần tu tới xem giúp cho cô chút”

“Cửu công tử thực ra cũng không cần lo lắng quá, Từ Nguyệt chẳng qua chỉ là một người bình thường chẳng có tu vi gì cả, hơn nữa từ Nguyệt thực ra cũng không lo lắng, chỉ gặp phải bão cát, nên mới bị thương, nghỉ ngơi vài ngày chắc không sao đâu”

Lâm Nguyệt vội vàng cắt lời cự tuyệt, nàng dĩ nhiên không hy vọng Từ Vũ sẽ đi tìm tu sĩ gì tới khám bệnh cho nàng, Vị Linh Y kia không nhìn ra thân phận thật của nàng, cũng không phải những tu sĩ khác không nhìn ra, hơn nữa hiện giờ tu vi nàng cực thấp, ở tại thần giới chỉ cần một vị thần tu tu vi bình thường thôi cũng đều trên nàng cả, nàng dĩ nhiên không dám đi mạo hiểm.

Nàng vẫn không quên, nơi này là thần giới, cũng không phải giới tu chân. Ở giới tu chân, những người như Đế Huyền Nữ kia muốn tính toán với nàng, do quy tắc thiên địa, họ có thể làm mọi cách để đối phó với nàng cũng không cần tự mình ra tay, còn ở tại Thần Giới này, trước mắt là thiên hạ của Đế Thần Nữ, trước khi nàng thực sự khôi phục lại tu vi, nếu bị những người của Đế Huyền Nữ phát hiện ra thì chỉ có một con đường là chết.

Vì thế trước mắt Lâm Nguyệt chỉ đành làm liều, cũng không muốn để người khác chú ý, còn nàng gia nhập thương đội Từ Gia, cũng bởi nguyên nhân này.

Đương nhiên những chuyện này Lâm Nguyệt dĩ nhiên sẽ không nói với Từ Vũ, điều duy nhất trước mắt nàng có thể làm là cự tuyệt ý tốt của đối phương.

“Được rồi, giờ thương đội còn cách Mộc Thành nửa tháng nữa, đến lúc đó hãy nói sau đi”

Thấy Lâm Nguyệt cự tuyệt Từ Vũ cũng không ép, mặc dù hẳn cũng coi như có chút địa vị ở Từ Gia, nhưng so với những con em dòng chính có thiên

phụ tu luyện trong Từ Gia mà nói thì vẫn kém, hơn nữa ở tại Thần giới, mặc dù thần tu không đến mức xem thường thể tu, song địa vị thể tu ở tại thần giới chẳng bằng thần tu thì đây là sự thật, với địa vị của hắn ở Từ Gia trước mắt, muốn mời được một vị thần tu đã tu luyện chữa thương cho Lâm Nguyệt cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Từ Vũ lại tán gẫu mấy câu với Lâm Nguyệt thấy tinh thần Lâm Nguyệt không tốt, thì không nói thêm nữa sau khi dặn dò mấy câu, đã rời đi.

Thương đội lại tiếp tục đi về sa mạc phía trước, cả thương đội ước chừng có khoảng ba bốn chục người gì đó, có lẽ nguyên nhân là Lâm Nguyệt đã ký chế ước nên những người lành nghề đi lẫn nhau đang nói chuyện giọng cũng rất lớn, hoàn toàn không có ý tránh Lâm Nguyệt.

“A La, thời gian qua Từ gia chúng ta không tới Mộc Thành, lần này vì sao mà lại tới làm ăn ở chỗ đó chứ?”

“Ta cũng không rõ nữa, chỉ nghe nói, lúc này hiệu buôn Từ Gia chúng ta đang vận chuyển thứ gì đó, có ý nghĩa rất lớn với Mộc Thành, vì sợ cạm bẫy, nên thành chủ Mộc Thành mới trả giá cao thuê hiệu buôn chúng ta vận chuyển nhóm hàng này đến. Nếu như Mộc thành là loại thành nhỏ đầy hỗn loạn thể này, hiệu buôn Từ Gia chúng ta bình thường cũng chẳng làm ăn với họ đâu”

“Thật không? Nói vậy lần này chúng ta vận chuyển hàng hóa, hẳn là thứ rất quý trọng nhỉ? Nhưng ta ngược lại lại cảm thấy kỳ lạ, nếu thành chủ Mộc thành đã trả giá cao thế, vì sao gia tộc lại không phái thần tu đi hộ tống nhỉ? Mà lại để cho những thể tu như chúng ta đi làm chứ?”

“Điều này ta cũng không rõ, nhưng thể chắc cũng chẳng phải vật quý gì đâu, nếu không gia tộc nhất định sẽ phái thần tu đi hộ tống rồi”

“Hừ, dù chẳng phải vật phẩm gì quan trọng, mà lần này lại chạy qua sa mạc tử vong, chẳng lẽ gia chủ sợ không có cạm bẫy gì sao? Vì an toàn của Thương đội, dù thế nào cũng nên phái một vị thần tu đi hộ tống chứ?”

“Suyt, những lời người nói nhỏ một chút đi, nếu không lúc trở về, đừng có nói là người không phải không biết nhé, hiện giờ gia chủ đóng cổ, gia chủ thực sự trong gia tộc là phu nhân”

“Chẳng trách, ta nói thì sao nào? Nếu là gia chủ thì sẽ biết rõ đơn hàng này làm ăn nguy hiểm đến thế nào, gia chủ sao có thể không có thần tu đi hộ tống dưới tình huống này chứ, để cho Cửu thiếu gia chịu trách nhiệm với thương đội lần này! Nếu là phu nhân, hừ, bà ấy chỉ có thể làm vậy thôi cũng chẳng thấy lạ gì cả”

“Đúng thế, những năm gần đây, chẳng biết ai nói, nói Cửu thiếu gia thực ra là đứa con ngoài giá thú của gia chủ, phu nhân những năm gần đây cần gì phải thế chứ? Cửu thiếu gia có xuất sắc đi mấy nữa thì cũng chỉ là con em dòng thứ thôi, vốn chẳng uy hiếp được gì tới địa vị đại thiếu gia hết”

“Hừ, phu nhân chọn quả hồng mềm để bóp đó mà, Cửu thiếu gia tư chất xuất chúng, tuổi còn trẻ mà đã có thể tu cấp năm rồi, đại thiếu gia so với Cửu thiếu gia tuổi lớn hơn hai mươi, cũng chẳng qua có thể tu tương tự thể mà thôi, còn mấy vị thiếu gia khác, ai cũng có chút bối cảnh, cũng chỉ có mỗi Cửu thiếu gia của chúng ta thì thể lực đơn bạc, bà ấy dĩ nhiên là gây khó dễ với Cửu thiếu gia rồi!”

“Đúng thế, mấy vị thiếu gia trong gia tộc mặc dù đều không phải là con vợ cả gì nhưng cũng coi như là dòng chính, mấy tiểu phu nhân ai cũng có bối cảnh cả, nhất là Thất phu nhân chỗ Ngũ thiếu gia đó, được Hãn Linh Tông Thần thu nhận là đệ tử nhập thất, nếu mà để Cửu thiếu gia có thể tu luyện, đại phu nhân cũng không dám...”

Nói đến đây, giọng của người nói chuyện nhỏ dần, mà Lâm Nguyệt nằm trên tấm da thú trong nhà gỗ thần sắc bình tĩnh, hai mắt híp lại, có vẻ như đã chìm vào trong giấc ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Đám Bò Cạp

Thời gian như nước chảy, chỉ chớp mắt đã qua bảy ngày. TRải qua bảy ngày điều tức, thương thể trên người Lâm Nguyệt cũng đã tốt hơn rất nhiều, mặc dù tu vi chưa khôi phục hoàn toàn song ít ra cũng có thể hoạt động tự do.

Có một ngày Lâm Nguyệt vẫn như trước nằm chữa thương trong nhà gỗ, đột nhiên căn nhà gỗ khẽ rung lên một chút, báo sư thú thể mà đột nhiên ngừng lại.

Lâm Nguyệt hơi ngẩng ra, vừa mở hai mắt, thì đã nghe thấy Từ Vũ quát lên, “Trương thúc, có chuyện gì xảy ra thế?”

Thương đội phía trước truyền đến giọng của một lão giả hơi kinh hoàng, “Cửu thiếu gia, không xong rồi, phía trước phát hiện một đám bò cạp độc, hơn nữa hình như chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi”

“Chỉ là chút bò cạp độc thôi mà, những thứ đó chẳng có linh trí gì cả, không đủ gây sợ, sai những người này đi đuổi đi là được rồi. Nhưng ngày này

chúng ta đã chậm chễ rất nhiều, hành trình không thể chậm hơn được nữa”

Từ Vũ tỉnh táo sao bảo, trong giọng đơn giản hơi bất mãn.

“Cửu thiếu gia, những bò cạp độc này mặc dù không có linh trí song số lượng lại rất nhiều, hơn nữa chúng thích nhất là trả thù, nếu không giết sạch chúng thì sợ là có phiền toái lớn đó” Trương thúc cười khổ một tiếng, nói ra.

Tuổi của ông lớn hơn Từ Vũ rất nhiều, đối với vùng sa mạc chết này cũng khó giải thích, mặc dù hiện tại người làm trưởng đoàn thương đội là Từ Vũ, song ông lại không thể không nhắc nhở Từ Vũ.

Bò cạp độc dù bình thường chẳng đáng là gì, song ở vùng sa mạc chết này thấy bò cạp độc thì lại là chuyện cực kỳ nguy hiểm, dù sao trên vùng sa mạc chết là đại bản doanh của bò cạp độc, thứ bò cạp độc này ẩn trốn nhiều đêm không xuể, cái gọi là đạo lý con kiến cắn chết voi không sai, những bò cạp độc này lại thích nhất mang thù, nếu giết một con, những con khác tất nhiên sẽ ào ào kéo tới, không chết không thôi.

“Nói thế cũng có vẻ hơi khó giải quyết đó. Trương thúc, bò cạp độc mai phục đằng trước có số lượng thế nào?”

Trương thúc nhú nhú mày, nói, “Đoán chừng khoảng ba bốn trăm con, còn dưới mặt cát không biết có bao nhiêu thì không rõ nữa”

“Chỉ ba bốn trăm con thôi thì không nhiều, Trương thúc, thúc cho gọi một đội bảo vệ chừng hai mươi người qua đây, nhất định phải giết chết tất cả những bò cạp độc đó đi! Hiện giờ A La đã là thủ cấp bốn rồi, đối phó với những bò cạp độc đó vậy là đủ!” Nghe thấy lời Trương thúc nói, Từ Vũ trầm tư một lát, rồi sai bảo.

Trương thúc không hề động, mà dừng chút hơi do dự mở miệng nói, “Cửu thiếu gia, lần này chỉ sợ phải để ngài tự mình ra tay mới được, hộ vệ A La mặc dù đạt tu vi cấp bốn, nhưng trong những bò cạp độc ở phía trước lại có một con bò cạp độc vương nữa, hộ vệ A La chỉ sợ không phải là đối thủ của bò cạp độc vương kia đâu”

“Bò cạp độc vương ư? Trương thúc, thúc chắc chắn chứ?” Nghe thấy lời Trương thúc nói, giọng Từ Vũ hơi thay đổi, sắc mặt cũng khó coi chút.

Mặc dù lúc trước hắn chưa từng đi qua vùng sa mạc tử vong này. Nhưng chuyện liên quan tới bò cạp độc vương trong sa mạc chết thì lại nghe được không ít, trong sa mạc chết, nếu gặp phải đoàn bò cạp có bò cạp độc vương, bình thường sẽ cực kỳ phiền toái, nếu có thể giết chết bò cạp độc vương thì con may, nếu để nó chạy thoát thì chỉ sợ đón lấy họ là cái chết họ phải đối mặt trong sa mạc chết này có vô số bò cạp độc truy sát, đến cùng có thuận lợi rời khỏi vùng sa mạc chết này hay không là cả một vấn đề.

“cửu thiếu gia, vùng sa mạc chết này, lão phu lúc còn trẻ đã từng tới vài lần, cũng gặp qua bò cạp độc vương mấy lần, không có nhìn lầm đâu ạ” Trương thúc thở dài, trầm giọng nói.

“Nếu thật là thế, bốn thiếu gia sẽ đi nhìn chút thì được rồi” Từ Vũ trầm tư một lát, thần sắc cũng nặng nề hẳn.

“Trước mắt ở đây cũng chỉ có Cửu thiếu gia có tu vi cao nhất, chỉ đành dựa vào Cửu thiếu gia vậy” Trương thúc hình như hơi bất đắc dĩ thở dài, bảo, “Thực ra bò cạp độc đó sợ lửa, đối với thủ cấp đã tu luyện mà nói thì khá phiền, song với thần tu mà nói cũng chẳng là gì cả. Tiếc là trong thương đội chúng ta chẳng có thần tu đi theo...”

Nghe thấy lời Trương thúc nói, Từ Vũ lại cười lạnh mấy tiếng, bảo, “Lần này đột nhiên lại hợp tác với Mộc Thành, hơn nữa lại chỉ định đúng ta hộ tống, hẳn là có kẻ muốn ta một đi không trở về rồi”

“Cửu thiếu gia,,,” Trương thúc thấy Từ Vũ như thế, không đành lòng định nói gì lại thôi.

“[Trương thúc đừng nói nữa ta sẽ dẫn thúc đi xem qua một chút” Nói xong, thân hình Từ Vũ chợt lóe lên, hướng về phía trước đội ngũ lao đi.

Trương Thúc đứng nguyên tại chỗ cười khổ mấy tiếng, cũng vội vàng đi theo, trong đội ngũ những người khác cũng biết gặp phải phiền toái, vội vã xuống ngựa, tỏa ra thần sắc đề phòng nặng nề.

Lời vừa nói kia, Lâm Nguyệt dĩ nhiên nghe thấy cả, nhất là những lời Trương thúc nói đó, nàng lúc nào cũng cảm giác như đối phương đang nói cho nàng nghe vậy.

Hiện tại Thương đội gặp phiền toái, dĩ nhiên Lâm Nguyệt cũng không cách nào điều tức được nữa, nhưng nàng cũng không có ý ra khỏi nhà gỗ, chỉ nửa ngồi nửa tựa cạnh cửa, lạnh nhìn ra vùng cát vàng mênh mông xa xa, đôi mắt trong veo thỉnh thoảng chợt lóe lên do dự.

Cứ thế đợi chậm một lát, nàng liền nghe thấy phía trước đội ngũ có từng đợt quát truyền đến, rồi có tiếng thú rít lên, từng trận rít âm âm, lại ngập tràn luồng bạo ngược máu tanh.

Cảm giác phía trước truyền tới tiếng động càng lúc càng lớn, ánh mắt Lâm Nguyệt lóe lên một cái, đột nhiên chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng nhảy xuống, nhảy lên.

Cả người báo sư thú đứng cạnh bị hù dọa sợ run lấy bầy, Lâm Nguyệt dựa vào thị lực sắc bén của tu sĩ nhìn thấy rõ ràng tường tận tình hình phía trước.

Cả thương đội ước chừng có hơn hai mươi con báo sư thú, ngoại trừ trong đó có hơn mười người có căn nhà gỗ ra thì những con khác lưng đều chất đầy hàng hóa, giờ phút này những con báo sư thú này bị những con bò cạp độc kia dọa tới mức run lấy bầy, song nguyên nhân do được trải qua huấn

luyện nghiêm khắc nên vận duy trì đội hình cũng không bị loạn.

Nhưng ngoài Lâm Nguyệt vẫn còn ngồi trên con báo sư thú này và mấy con báo sư thú bên cạnh ra thì những con báo sư thú khác bên cạnh đều có vài tên lính hộ vệ tay cầm binh khí, bảo vệ hai bên trong tình trạng đề phòng nghiêm ngặt.

Với tình hình như thế, Lâm Nguyệt cũng không thấy bất ngờ, là một thương đội, lúc thời điểm gặp nguy hiểm, đầu tiên nghĩ tới không phải là an nguy của mình, mà là hàng hóa, đây là chuyện rất bình thường.

Vì thế với những hộ vệ kia, Lâm Nguyệt chỉ nhìn lướt qua, sau đó đưa mắt nhìn vào đội ngũ phía trước, ở phía trước đối phương đã tụ tập không ít người đang chém giết, Từ Vũ và vị Trương thúc kia cũng ở đó, song cả hai người họ không ra tay, chỉ đứng một bên nhìn.

Những hộ vệ kia đang giết là một loại bò cạp khổng lồ, toàn thân màu đen bóng, vừa nhìn đã biết là loại độc vật kịch độc, nhưng bò cạp đó đứng đông nghịt trên sa mạc, đang phát ra từng tiếng rít chói tai, thoát nhìn khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Còn ở đằng sau đám bò cạp đó, gần như có thể nhìn thấy một con bò cạp có màu sắc toàn thân khác hẳn các con khác, con bò cạp này toàn thân màu xanh tím, thể tích thì khổng lồ khác thường, không chỉ lớn gấp một lần, mà theo lời Trương sư thúc thì đó là bò cạp độc vương.

Nhìn đến đây, thần sắc Lâm Nguyệt hơi động chút, trên mặt lại lộ vẻ dăm chiêu.

Theo ý nàng, khiến cho đám người Từ Vũ như lâm vào đại địch, thực ra thực ra cũng không mạnh lắm, thực lực cụ thể chẳng qua cũng chỉ ngang tu sĩ nguyên anh ở giới tu chân mà thôi, cũng chỉ dựa vào thân vỏ ngoài cứng rắn, cùng lưỡi đao sắc bén và cái đuôi như gọng kìm, còn lại thì chẳng là gì cả.

Nhưng chính loại bò cạp độc vậy với thể tu mà nói lại cực khó đối phó, thể tu tu luyện là thân thể, đem bản thân tu luyện thành vũ khí sắc bén mạnh mẽ, nên phương pháp công kích của họ cũng chỉ có một, đó chính là dùng lực bên ngoài là chính, như vậy rất dễ tổn thương, mà đối với loại bò cạp toàn thân đều là vỏ cứng mà nói thì chẳng có tác dụng mấy.

Nhìn hộ vệ đang liều mạng trong đám bò cạp độc đó, Lâm Nguyệt bất giác lắc đầu, nàng trầm tư một lát rồi đi về phía trước.

Rất nhanh Lâm Nguyệt đã tới phía trước, Từ Vũ nhìn thấy nàng đến, bất giác hơi nhú mảy, tiến lên mấy bước ngăn Lâm Nguyệt lại, nói, “Từ Nguyệt cô nương, thương thể của cô chưa khôi phục lắm, vẫn nên ở phía sau thì tương đối an toàn hơn. Ở đây quá nguy hiểm”

Lâm Nguyệt thấy ánh mắt người đó bằng lặng, trong giọng nói chứa đầy quan tâm thực không giả, cứ việc nàng vốn là kẻ lạnh lùng đi chẳng nữa, giờ phút này trong lòng bất giác cũng thấy ấm áp, cười nhàn nhạt bảo, “Không sao, Cửu thiếu gia, ta tới chẳng qua chỉ nói cho ngài biết, đối với với những bò cạp độc này, những thứ này rất có hữu hiệu mà thôi”

Vừa nói Lâm Nguyệt vừa đưa một xấp linh phù trên tay cho Từ Vũ.

“Thần hóa phù ư? Từ Nguyệt cô nương, sao cô lại có nhiều thần hóa phù thế? Chẳng lẽ cô là thần phù sư sao?” Từ Vũ thấy linh phù trên tay Lâm Nguyệt, trên mặt đột nhiên trở nên kích động.

Mà những người khác nghe được lời Từ Vũ cũng vội vã mở to hai mắt nhìn Lâm Nguyệt, trên mặt cũng tồn tại chờ mong mơ hồ.

Thấy phản ứng của mọi người như thế, Lâm Nguyệt hơi sững sờ, nhưng đã nhanh chóng hiểu ra, lập tức trong lòng xúc động, mặt không biến sắc nói, “Đúng vậy, ta quả thật là thần phù sư”

“Cô, cô thật sự là...” Thấy Lâm Nguyệt chính miệng thừa nhận, Từ Vũ không kiềm được kích động trong lòng bật thốt lên.

Thực ra cũng không trách được hành động kích động ấy của Từ Vũ, ở tại thần giới thật ra còn có hai loại nghề nghiệp song song với thần tu và thể tu, đó chính là thần phù sư và thần đan sư. Thực ra cái gọi là thần phù sư và thần đan sư, nói trắng ra thì chẳng khác gì phù tu và luyện đan sư ở giới tu chân cho lắm, song lại có sự khác biệt rất lớn.

Mặc dù thần phù sư cũng lấy bản thân mình chế ra thần phù đối địch, nhưng vì có chỗ khác, nguyên nhân cũng do phương thức vận dụng khác hẳn, chỗ thần phù sư chế tạo ra thần phù so với linh phù ở giới tu chân thì có uy lực mạnh mẽ hơn rất nhiều, hơn nữa thần phù sư ở thần giới lại cực kỳ được thần tu và thể tu quý trọng, còn phần thần đan sư cũng thế, cấp bậc cao hơn luyện đan sư ở giới tu chân nhiều, hơn nữa địa vị cũng cực tôn quý!

Một thần đan sư có thực lực cường đại, kể cả đương kim Thần Đế cũng chẳng dám đắc tội, mà khéo chính là, ở Thần giới từng có những Thần Đan sư và Thần phù sư nổi tiếng, đều xuất thân từ tộc Nguyệt, vì thế nhiều năm qua, Nguyệt Thần Điện ở tại thần giới mới có địa vị cao nhất như thế.

“Cửu thiếu gia, hay chúng ta trước tiên đem diệt những bò cạp độc này xong rồi mới nói sau đi, giờ không phải là thời điểm nói tới điều này” Lâm Nguyệt khẽ cười một tiếng cắt đứt lời hắn, sau đó đầu ngón tay vừa động, cầm một linh hóa phù trong tay kích thích, ném về phía đám bò cạp độc.

Chỉ thấy nổ oanh một cái, linh hóa phù bắn ra giữa đám bò cạp trong nháy mắt bộc phát thành một quả cầu lửa khổng lồ, ngọn lửa hừng hực trong nháy mắt nuốt chửng bảy tám con bò cạp độc.

Từ Vũ thấy vậy cũng vội vã mang chia một số linh hóa phù cho Trương thúc bảo ông tiếp tục, còn mình cũng giống Lâm Nguyệt, bắt đầu ném Linh phù vào trong đám bò cạp.

Chương 265: Thần Phù Sư

Trên sa mạc hoang vu, truyền đến từng đợt nổ ầm ầm, trong nháy mắt trên sa mạc xuất hiện một biển lửa, trong biển lửa ấy, vô số bọ cạp độc đang giãy giữa gào thét, có con bọ cạp độc chưa bị biển lửa liếm vào vội vã sợ hãi lui ra, nhưng vẫn không cam lòng rời đi, vẫn lùi lại ở gần biên giới biển lửa nhìn chằm chằm vào đám người trong thương đội.

Từ vũ thấy những bọ cạp độc đó vẫn chưa chịu rút đi, bất giác cau mày. Lâm Nguyệt hơi suy nghĩ, nhìn thoáng qua con bọ cạp màu lam tím khổng lồ ở phía xa, bọ cạp đó dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, ánh sáng tím lam quý dị lấp lánh, không rõ có phải bị ảo giác hay không, Lâm Nguyệt tự cảm thấy con bọ cạp đó đang lạnh lùng nhìn nàng, trong cặp mắt lạnh lẽo sâu hoắm ấy bắn ra tia sáng oán độc.

Thấy cảnh như thế, trong lòng Lâm Nguyệt hơi chột dạ. Bọ cạp độc vương chẳng lẽ đã có linh trí rồi ư? Nếu là vậy, chỉ sợ chẳng dễ chút nào!

Vì trong trí nhớ của Nguyệt Thần Tôn, cũng không có tư liệu nào liên quan đến những yêu thú cấp thấp này cả, vì thế Lâm Nguyệt cũng không thể nào hiểu rõ với bọ cạp độc tý nào.

NHưng trước đó toàn bộ cuộc nói chuyện của Trương sư thúc và Từ Vũ nàng lại nghe thấy hết, vì thế đối với tập tính những bọ cạp độc — những yêu thú trùng loại cấp thấp này đại khái cũng biết chút ít, biết rõ loại trùng thú này thường không có linh trí gì, toàn bộ đều dựa vào bản năng làm việc, ngoài tập tính mang thù ra thì cũng tương đối đối phó được.

Nhưng đây chỉ là dưới tình hình chúng không có linh trí thôi, nếu những trùng thú này có linh trí thì chỉ sợ chẳng dễ đối phó chút nào, chỉ sợ những linh hỏa phù trong tay họ cũng thế.

Quả nhiên, Lâm Nguyệt lo lắng không sai, gần như trong lòng nàng nảy lên ý nghĩ này trong nháy mắt thì đã nghe thấy bọ cạp độc vương lam tím kia phát ra từng đợt rít đầy chói tai quái dị.

Mà nghe được tiếng rít của bọ cạp độc vương, đám bọ cạp đang bị hoảng loạn giãy giữa khi bị linh hỏa phù nện xuống chạy trốn trong nháy mắt ngừng lại, sau đó như tiếp thu được mệnh lệnh gì đó vậy, cứ chậm chạp từng chút một, từng con, từng con không xa không gần tản ra bốn phía, sau đó vòng qua biển lửa nhanh chóng vây thương đội lại!

Lâm Nguyệt đưa cho Từ Vũ khoảng mấy chục tấm linh hỏa phù, vốn là để diệt những bọ cạp độc này là đủ, nhưng đó là lúc đám bọ cạp này tụ tập thành đám, hiện giờ những trùng thú này lại vội vã tản ra, khoảng cách mỗi con không xa không gần, vừa vặn tránh được phạm vi linh hỏa phù liên lụy, mà khoảng cách vậy lại không đủ để thương đội xông tới, từ đó uy lực linh hỏa phù có đánh tới cũng không đủ để dùng.

Dù sao lúc trước cũng tung linh hỏa phù ra rồi, có thể làm chết cháy bảy tám con bọ cạp độc, hiện tại sau khi những trùng thú này phân tán ra, tung linh hỏa phù thì chỉ diệt được từng con một, từ đó thật sự quá lãng phí tài nguyên.

Hơn nữa, qua tiếng rít vừa rồi của bọ cạp độc vương, xa xa có không ít bọ cạp độc lục tục kéo tới, chỉ bằng chút linh hỏa phù này vốn chẳng cách nào giết chết toàn bộ đám bọ cạp độc này được.

Bọ cạp độc xuất hiện dị thường như thế, đám người Từ Vũ dĩ nhiên cũng nhìn ra, những người khác thì không sao, nhưng sắc mặt Trương thúc thì biến sắc.

“Không ổn rồi! Cứu thiếu gia, nếu lão phu không đoán sai, bọ cạp độc vương kia chỉ e đã mở ra linh trí rồi!”

Thanh âm Trương thúc chứa bên trong chút tia run rẩy, trong mắt ngập tràn sợ hãi.

“Trương thúc, thúc nói những đám sâu này như thế, là chỉ con bọ cạp độc vương lam tím kia sao?”

“Đúng thế, vốn Từ Nguyệt cô nương có thần hỏa phù, những bọ cạp độc này cũng không khó đối phó lắm, nhưng lão phu lại không ngờ được, con bọ cạp độc vương này thế mà đã mở linh trí, như vậy chỉ sợ lúc này chúng ta cũng không thuận lợi vượt qua được rồi”

Trương thúc cuối cùng cũng coi như người già có kiến thức, sau khi ổn định tinh thần, trầm giọng mở miệng nói, giọng nói không còn hoảng loạn sợ hãi như lúc đầu nữa.

Nghe Trương thúc nói, mọi người lại lâm vào trầm mặc, về mặt Từ Vũ cũng lo lắng, họ cũng biết đối mặt với trùng thú có linh trí thì có mùi vị thế nào rồi.

“Trùng thú mở ra linh trí quả thực rất khó đối phó, nhưng mặc dù đám bọ cạp độc này nhiều, lại không phải tất cả đều có linh trí cả, chỉ đánh nghĩ cách giết chết bọ cạp độc vương, đến lúc đó đám trùng không đầu, chỉ còn lại đám bọ cạp độc không thì dễ đối phó hơn.

Lâm Nguyệt do dự một chút, chậm rãi mở miệng nói ra. Thấy Lâm Nguyệt mở lời, hai mắt Từ Vũ sáng ngời, hỏi, “Từ Nguyệt cô nương, cô có cách sao?”

Những người khác thấy vậy cũng vội vã dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn về phía Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt hơi do dự chút, cũng vẫn động đầu ngón tay, lấy ra một linh phù tỏa ra ánh sáng tím đưa cho Từ Vũ, nói, “Ta cũng không có cách nào, nhưng khối thiên lôi phù này cũng có thể đối phó được với bọn cạp độc vương, song nghĩ muốn giết chết con bọn cạp độc vương này, chỉ sợ phải phiền Cửu thiếu gia tự mình ra tay rồi”

“thiên lôi phù ư?” Thần sắc Từ Vũ hơi nghi hoặc, đưa tay nhận lấy linh phù của Lâm Nguyệt, lúc linh phù vào trong tay trong nháy mắt, hẳn rõ ràng cảm giác được lực lượng khổng lồ có khả năng phá hủy hết thảy được phong ấn trong linh phù, lập tức bất giác lộ ra kinh ngạc.

“Uy lực của thần phù quá mạnh mẽ ! Từ Nguyệt cô nương, thần phù này là do cô luyện chế ra ư?”

Lâm Nguyệt không phủ nhận khẽ gật đầu, sau đó hỏi, “Cửu thiếu gia, mặc dù phù này là do tự ta luyện chế, nhưng mà cũng cực kỳ không dễ, trong tay ta cũng chỉ có một khối này thôi, chẳng biết phù này có khả năng đối phó với bọn cạp độc vương kia không nữa?”

“Dùng uy lực của phù, giết chết bọn cạp độc vương thì thừa sức”

TRên mặt Từ Vũ thoáng lóe lên tia vui mừng, giọng nói ngập tràn khẳng định. Mặc dù hẳn không phải là thần tu, bình thường cơ hội tiếp xúc với thần phù là cực ít, nhưng cũng không biểu hiện là hẳn không biết gì cả, Lâm Nguyệt đưa cho hẳn thiên lôi phù này bên trong hàm chứa một lực lượng kinh khủng, uy lực khổng lồ như thế đừng có nói là giết chết một con bọn cạp độc vương, mà kể cả những yêu thú cao cấp khác nữa cũng có thể biến đổi phương nỗ ban xác.

Mà càng khiến Từ Vũ thêm vui mừng là, thần phù có uy lực khổng lồ như thế dĩ nhiên lại do chính tay Lâm Nguyệt tự chế ra, nên biết rằng địa vị thần phù sư ở thần giới cực cao, thần phù sư bình thường đều bị các gia tộc lớn tranh đoạt, chỉ cần có một thần phù sư cao cấp chút, thì quả thực có thể gặp song không thể cầu, mà hẳn trong lúc vô tình cứu, vốn tưởng Lâm Nguyệt là người bình thường ai ngờ lại là một vị thần phù sư, điều này khiến cho hẳn vui sướng đến mức sợ hãi.

Hơn thế, hiện Lâm Nguyệt đang đưa cho hẳn khối thiên lôi phù này rõ ràng là một thần phù cao cấp, mặc dù Lâm Nguyệt nói nàng chỉ có thế, nhưng dù là thế này cũng là do chính Lâm Nguyệt tự mình luyện chế ra, điểm này giải thích rõ, Lâm Nguyệt chẳng những là thần phù sư, hơn nữa còn là một thần phù sư cao cấp, lúc này đây hẳn chắc chắn minh bạch được báu vật rồi!

Lâm Nguyệt là hẳn tự mình ký chế ước, vì thế Lâm Nguyệt là người của hẳn, mà có được một thần phù sư cao cấp, có thể khiến cho địa vị của hẳn trong gia tộc tiến thêm một bước xa!

Lâm Nguyệt dĩ nhiên không biết suy nghĩ trong lòng từ Vũ, dù có biết cũng chắc không để ý lắm

Nếu nàng đã chọn tạm thời ẩn mình trong thương đội Từ Vũ, dĩ nhiên cũng đã chuẩn bị xong tinh thần làm việc cho từ Vũ, vì thế chút tính toán kia của Từ Vũ với nàng mà nói không vấn đề gì.

Thực ra nàng cũng không phải là thần phù sư thực sự, thậm chí lúc ở giới tu chân, cũng không có luyện tập qua cách chế tạo phù đạo, vì thế nàng có được những thứ linh phù có uy lực cường đại thế này chẳng qua chỉ là vì trong đầu có ký ức của Nguyệt Thần tôn mà thôi.

Chiếm được ký ức của Nguyệt Thần Tôn, hơn nữa bản thân cũng có cả thần cách và huyết mạch hoàng tộc của tộc nguyệt, vì thế việc luyện những thứ linh phù như thế này với nàng mà nói cực kỳ đơn giản.

Lúc trước nàng đưa cho chút ít linh phù cho Từ Vũ cũng là những năm đó nàng ở giới tu chân, lúc nhầm chán mà luyện ra, còn quả thiên lôi phù kia quả thực là nàng phải mất chút tâm tư, nhưng so với những thứ có uy lực sâu như linh phù trong nhẫn không gian ra mà nói thì vốn chẳng là gì hết.

Thực ra Lâm Nguyệt vốn có thể mặc kệ những người này, song nàng nghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình, vì thế mới đem lấy những linh phù này ra.

Dù sao hiện giờ tu vi của nàng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, trước khi tu vi nàng khôi phục hoàn toàn, nàng nhất định phải dựa vào thương đội này, vì thế nàng không muốn thương đội xảy ra chuyện gì, hơn nữa nếu nàng đã chọn cách ẩn nấp thân phận của mình, nhất định phải có một thân phận nhất định thích hợp tiếp tục ở lại trong thương đội.

Nàng vốn muốn mình nguy trang thành một người bình thường, nhưng sau đó nghĩ lại, địa vị người thường ở Thần giới quá mức hèn mọn, nếu nàng nguy trang thành người bình thường thì chỉ sợ sau này bất cứ lúc nào cũng bị người ta sai khiến, khắp nơi phải nhìn mặt người ta sống qua ngày, từ đó dù nàng không ngại, nhưng cũng lại chẳng tiện chút nào.

Vì thế sau khi nàng suy tính thật kỹ, mới quyết định đổi một thân phận, nàng nghĩ lấy thân phận thần đan sư tiến vào thương đội, dù sao do về phương diện luyện đan nàng xem như đại sư khác, dù cho cùng thần đan sư chân chính ở thần giới cũng có sự khác nhau, song với ký ức tiếp nhận được của Nguyệt Thần tôn thì khác nhau chút ấy có thể chẳng là gì cả.

Song kế hoạch lại biến hóa khó lường, nàng vốn muốn đợi ổn định rồi mới tuyên bố mình là thân phận Thần Đan Sư, ai ngờ giữa đường thương đội lại gặp phải đám bọn cạp, bởi thế, vì không muốn để thương đội xảy ra sơ xuất, nàng không thể không thay đổi ước nguyện ban đầu của mình, lấy linh phù ra đối phó với những đám bọn cạp kia, còn thân phận của tự nhiên cũng biến thành thần phù sư một cách trôi chảy.

Nghĩ đến đây, Lâm Nguyệt bất giác cười khổ trong lòng một cái.

Tính ra, bất kể là thần đan sư hay thần phù sư, chỉ cần có ký ức của Nguyệt Thần tôn ở đây, thân phận của nàng cũng không thể nào bại lộ được, trước mắt chỉ đành tạm thời làm vậy.

NHưng người khác trong thương đội giờ phút này nhìn về Lâm Nguyệt với ánh mắt không dễ thấy kinh sợ, dù sao với họ những thể tu bình thường này mà nói, địa vị thần phù sư cực kỳ cao quý ở tại Thần giới, thể tu và thần tu, địa vị ở thấp hơn, vào thời điểm hai bên đối chiến, chẳng cách nào dùng thần thuật nên thể tu dễ bị thua thiệt, vì thế bình thường thể tu cũng đem thần phù trở thành một thủ đoạn công kích phòng ngự, từ đó đánh đấu với Thần tu mới không bị động tới.

Chính bởi thế, nên ở tại Thần giới, địa vị Thần Phù sư mới cao đến thế, dù sao một thần phù cao cấp so với thể tu mà nói có thể gặp nhưng không cầu được, nếu có thể quan hệ tốt với một thần phù sư cao cấp, vậy thì ý nghĩa chính là họ sắp có được thủ đoạn công kích liên tục, thậm chí cả thủ đoạn phòng ngự nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuynh Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Đại Kết Cục

Nửa tháng sau, Lâm Nguyệt cùng thương đội Từ Gia thuận lợi đến Mộc Thành, mà Lâm Nguyệt cũng chính thức lấy thân phận Từ Vũ gia nhập thương đội Từ Gia, biết Lâm Nguyệt là thần phù sư, Từ Vũ cực kỳ coi trọng với Lâm Nguyệt, hơn nữa cũng không làm khó dễ gì, hẳn trả lại cho Lâm Nguyệt an bài một thân phận con em dòng thứ của Từ Gia.

Từ Vũ an bài thế cũng rất hợp ý Lâm Nguyệt, dù sao hiện giờ thân phận nàng vẫn không thể lộ ra được, nếu bị cung nhân Thần Đế phát hiện ra, hậu quả không thể tưởng nổi. Hiện giờ có thân phận con em chi thứ Từ Gia, cũng giảm đi rất nhiều phiền toái cho nàng.

Lâm Nguyệt cứ thế thuận lợi lấy thân phận Từ Nguyệt ở lại thương đội Từ Gia, hơn nữa cũng vì thế mà tránh được tai mắt của cung Thần Đế.

Từ Gia ở tại Thần giới chẳng qua chỉ là một gia tộc nhỏ chẳng là gì cả, ở tại Thần giới cũng không có địa vị gì, vì thế mặc dù Từ Gia đột nhiên có thêm một Thần phù sư thì cũng không gây ra sự chú ý của người khác, dù sao Thần phù sư mặc dù có địa vị cực cao ở Thần giới, nhưng đó cũng chỉ có Thần phù sư cao cấp tồn tại, còn thần phù sư cấp thấp địa vị đó chẳng qua cũng chỉ khá hơn thể tu một chút thôi, vì thế Lâm Nguyệt xuất hiện, mặc dù đưa tới chút chấn động cho Từ Gia, nhưng với người ngoài thì chẳng ảnh hưởng mấy.

Lâm Nguyệt mượn thân phận con em chi thứ của Từ Gia, ở Từ Gia thuận lợi khôi phục lại tu vi, khi toàn bộ tu vi được khôi phục cũng ngẫm cảm giác mình đã tới thời điểm đột phá, Lâm Nguyệt đã ở Từ Gia được gần hai mươi năm ròng.

Hai mươi năm nay, nàng không uổng phí sức lực hỗ trợ Từ Vũ đề cao địa vị ở từ Gia, thậm chí còn giúp hắn thuận lợi ngồi lên vị trí người thừa kế, cuối cùng lúc rời đi, trả lại cho Từ Vũ một quả linh đan phá vỡ linh mạch cải tạo linh căn, làm thế coi như cảm ơn Từ Vũ đã thu lưu.

Lúc Từ vũ nhận được linh đan, trong lòng dậy sóng, kích động tới mức gần như không nói nên lời. Hắn liên tục biết rõ thân phận Lâm Nguyệt không đơn giản, trong người có rất nhiều bí mật, vì thế những năm gần đây, hắn cũng không thực sự coi Lâm Nguyệt trở thành thuộc hạ, mà vẫn cực kỳ tôn kính nàng, ngay từ thời điểm đầu gặp nàng trong lòng dâng lên sự tơ tình cảm, lúc biết được thân phận nàng là thần phù sư cao cấp thì cũng tan thành mây khói.

Hiện giờ, năm đó hắn làm một việc thiện, lại chiếm được hồi báo khổng lồ, người thiếu nữ tuyệt sắc ấy trong hai mươi năm này, chẳng những tận tâm tận lực trợ giúp hắn tăng địa vị trong gia tộc lên, mà trước khi rời đi còn tặng cho hắn một phần đại lễ lớn.

Mà có viên linh đan này, hẳn lại lần nữa đắp nặn ra linh căn, cũng hoàn toàn thoát khỏi thân phận thể tu người phạm, trở thành một thần tu trường sinh!

Sau khi Lâm Nguyệt rời khỏi Từ Gia, liền ở tại một cánh đồng hoang vu vắng vẻ ở Thần giới tìm nơi bắt đầu bế quan đột phá, cứ thế ước chừng ba trăm năm, mới đột phá hóa thân, còn linh lực cuối cùng trong cơ thể cũng hoàn toàn chuyển hóa thành thần lực, trở thành một thần thể có phong cách thần chân chính.

Sau khi đột phá, Lâm Nguyệt rời khỏi cánh đồng hoang, bắt đầu đi khắp Thần giới rèn luyện, hơn nữa còn thăm dò tin tức Diêm Tinh Vân. Chri là nàng mất mấy trăm năm thời gian, mãi cho tới khi tu vi kiếp trước khôi phục hoàn toàn, đột phá cấp chín thần lực, vẫn không tìm được tin tức có liên quan đến Diêm Tinh Vân.

Tu vi đột phá cấp chín, ở tại Thần giới người có thể trở thành đối thủ của Lâm Nguyệt không nhiều, nàng cũng chẳng dè dặt che dấu hành tung của mình nữa, nàng cũng không chuẩn bị lúc này đi cung Thần Đế báo thù mà chuẩn bị về trước Nguyệt Thần Điện, sau đó đi Thần Mộ, tiếp nhận truyền thừa của tộc Nguyệt!

Đế Huyền Nữ ngay một khắc Lâm Nguyệt trở lại Nguyệt Thần Điện kia cũng đã nhận được tin tức, hơn nữa còn sai người tới tru sát Lâm Nguyệt, đáng tiếc à cũng không biết Lâm Nguyệt đã đột phá cấp chín, người phải tới dĩ nhiên cũng bị diệt sạch!

Lâm Nguyệt thành công tiến vào Thần Mộ tiếp nhận truyền thừa.

Trong lòng Đế Huyền Nữ kinh sợ, lại không thể làm được gì, à lên đem chuyện hai đại phân thân của Minh Vương tôn đang bị giam cầm ra gần như khiến Minh giới chú ý, chỉ là bởi bản thân Minh Vương tôn đang bế quan chưa xuất quan, nên mới có thể tiếp tục lừa gạt. Trong lòng Đế Huyền Nữ biết rất rõ, nếu Minh Vương tôn xuất quan, chuyện à tự giam cầm Diêm Tinh Vân và Diêm Sát đã hết cách giấu diếm, dù sao giữa bản thể và phân thân đều có liên lạc mật thiết, với tu vi của Minh Vương tôn, cho dù à có dùng thần khí cực phẩm để ngăn hơi thở của hai người kia đi chăng nữa cũng không trốn thoát cảm ứng của Minh Vương tôn.

Nếu chuyện này mà bị Minh Vương tôn biết rõ... Hậu quả sau đó à không thể nào gánh nổi!

Vì thế à nhất định phải lợi dụng trước khi Minh Vương tôn xuất quan, đem hai người đàn ông giết chết Lâm Nguyệt, chỉ cần Lâm Nguyệt chết, cho dù Minh Vương tôn có xuất quan cũng đã chậm!

Ngay thời điểm Lâm Nguyệt tiếp nhận truyền thừa ở Thần Mộ, Đế Huyền Nữ lợi dụng thế lực cung Thần Đế, bày thiên la địa võng ở bên ngoài Thần Mộ, lấy hồn Diêm Tinh Vân và Diêm Sát làm dẫn, bày ra thần thập sát trận, hơn nữa cũng xuất động mấy trăm vị thần tu cấp tám và hơn mười vị thần tu cấp chín, định tru sát Lâm Nguyệt hoàn toàn.

Sau khi Lâm Nguyệt tiếp nhận truyền thừa, tu vi đột phá thẳng lên cấp mười, cũng còn có thể có cảm giác tiếp tục đột phá, chỉ là đột nhiên cảm giác được hơi thở của Diêm Tinh Vân, nàng không thể không gián đoạn đột phá, sau khi tiếp nhận truyền thừa thì rời khỏi Thần Mộ.

Sau khi rời khỏi Thần Mộ, Lâm Nguyệt sa vào trong sát trận do Đế Huyền Nữ bày ra, Lâm Nguyệt phá trận pháp, giết chết Đế Huyền Nữ và Thần phi, chọc giận Thần Đế hoàn toàn, Thần Đế ra tay, dùng tu vi của kẻ mạnh đứng đỉnh cấp mười hậu kỳ định tru sát Lâm Nguyệt.

Thần Đế ở Thần giới đã xưng bá vài chục vạn năm, trong tam giới, cũng tương đương tu vi với Minh Vương tôn, cả Ma Tôn cũng còn kém một bậc, tu vi cao cường như thế có thể thấy năm đó Nguyệt Thần tôn Lâm Nguyệt, cuối cùng cũng bị Thần Đế gây thương tích, lần đó nếu không phải Minh Vương cuối cùng chạy tới cứu nàng, từ năm đó Lâm Nguyệt đã chết rồi, bởi vậy có thể thấy, mặc dù Nguyệt Thần Tôn là con gái ruột của Thần Đế và Thần Hậu, nhưng trong lòng Thần Đế chưa từng đối đãi Nguyệt Thần tôn như con gái.

Năm đó Thần Đế lấy Thần Hậu, thực ra cũng chỉ vì muốn chiếm được tộc Nguyệt trợ giúp mà thôi, ông ta thực ra cũng chẳng có tình cảm gì với Thần Hậu, người yêu trong lòng là Tây Hải Thần Phi, còn Đế Huyền Nữ mới thực sự là con gái yêu của ông ta.

Năm đó Nguyệt Thần tôn vì báo thù, diệt bộ tộc của Thần Phi Tây Hải, lúc ấy Thần Đế định giết chết Nguyệt Thần Tôn, sau này vì được Minh Vương can thiệp, mới không thể không nhượng bộ, hiện giờ Lâm Nguyệt giết Thần Phi Tây Hải là ông ta yêu mến cùng con gái ông ta yêu thương nhất, Thần Đế hận Lâm Nguyệt trên hết, vì thế mới không chút lưu tình với Lâm Nguyệt, sát khí lạnh lẽo.

Nếu không phải Lâm Nguyệt ở Thần Mộ chiếm được truyền thừa của tộc Nguyệt, tu vi đột phá cấp mười, vốn chẳng chống đỡ được bao lâu với ông ta, nhưng dù thế sau khi Lâm Nguyệt miễn cưỡng chống đỡ được một nén hương thì cũng bị thương nặng.

Vào lúc cuối cùng, Lâm Nguyệt vì kích động hỗn loạn khí trong vòng tay hỗn loạn, cái chết liên tiếp ập tới trong nháy mắt, cuối cùng thành công đột phá. Đột phá lên cấp mười một, hoàn cảnh xấu của Lâm Nguyệt thay đổi hoàn toàn, mặc dù Thần Đế mạnh, nhưng không thể địch nổi, không phải là đối thủ của Lâm Nguyệt trên cấp mười, chỉ là do ông ta đã xưng bá nhiều năm ở Thần giới, pháp bảo thần khí trong tay nhiều đến không xuể, có chút pháp bảo thần khí này, hơn nữa Lâm Nguyệt lại vừa mới đột phá, hơi thở tu vi cũng chưa ổn, bởi vậy Lâm Nguyệt đầu lực lượng ngang nhau, ông ta không giết được Lâm Nguyệt, còn Lâm Nguyệt cũng nhất thời không cách nào không chế được ông ta, trận chiến đó kéo dài, hai người ở Thần Mộ giết chóc hơn mười ngày, cuối cùng trận chiến ấy làm Lâm Nguyệt bị thương nặng còn Thần Đế thì chết mới chấm dứt.

Vì Diêm Tinh Vân và Diêm Sát bị Đế Huyền Nữ rút lấy Thần Hồn, hơn nữa cả hai bị Đế Huyền Nữ bắt trước khi chưa chuyển hóa thần thể hoàn toàn, mặc dù cuối cùng cả hai được Lâm Nguyệt cứu ra, nhưng thần thể cũng bị phá hủy, thần hồn cũng bị thương nặng, lập tức hôn mê.

Bởi hai người là phân thân hồn phách của Minh Vương, Lâm Nguyệt đối với thần hồn của Diêm Tinh Vân và Diêm Sát bị khống chế cũng hết cách, muốn cứu Diêm Tinh Vân và Diêm Sát, cách duy nhất chính là đi Minh giới tìm Minh Vương tôn.

Với Minh Vương tôn, Lâm Nguyệt cảm giác rất phức tạp, nàng tiếp thu toàn bộ ký ức của Nguyệt Thần Tôn, với ân oán tình cừu giữa Nguyệt Thần Tôn và Minh Vương cũng biết rất rõ, vì thế nàng cũng không muốn gặp lại Minh Vương tôn.

Nàng tiếp thu ký ức của Nguyệt Thần Tôn, thực ra trong lòng nàng biết rõ Nguyệt Thần tôn với Minh Vương tôn thực ra cũng không hoàn toàn là không có tình, chỉ không thích Minh Vương tôn lừa gạt và vô tình thôi, mà khi Nguyệt Thần tôn ở phút cuối tha cho phân thân Diêm Sát nàng thích của Minh Vương tôn ấy, cũng hoàn toàn là bởi ngay từ đầu đều do Minh Vương tôn lừa gạt cả, còn Nguyệt Thần Tôn cuối cùng kiên quyết đi vào luân hồi cũng là vì thế.

Mà kể cả Lâm Nguyệt kháng cự thế nào, nhưng vì cứu Diêm Tinh Vân và Diêm Sát, Lâm Nguyệt không thể không tự mình đưa thần hồn hai người đi Minh giới.

Minh Vương tôn nhìn thấy Lâm Nguyệt, trong lòng cực kỳ phức tạp, trong lòng hẳn lúc nào cũng liên tục cầu không được có chấp niệm nữ nhân trong lòng, hiện giờ lại buồn cười với phân thân yêu của hắn, cứ việc không cam lòng, song Minh Vương tôn vẫn ra tay cứu Diêm Tinh Vân và Diêm Sát.

Mà Minh Vương tôn chọn cách cứu người phải trả giá cao đó là đem thân hồn hai người thu về trong bản thể, chỉ là lúc này hắn lựa chọn bản thân tự ngủ say, lấy ý thức Diêm Tinh Vân làm chính.

Lâm Nguyệt là tình yêu khắc sâu của Minh Vương, song lại cầu không được, đã thành chấp niệm rất lâu của hắn, cho dù ý thức bản thể không cách nào đạt được, song hắn và Diêm Tinh Vân cuối cùng vẫn là một thể, kết quả cuối cùng như thế cũng coi như chấm dứt hoàn toàn chấp niệm của hắn.

Còn Diêm Sát cuối cùng cũng lựa chọn y như Minh vương, hắn cũng chọn cách cho ý thức ngủ say, từ đó cả ba người dung hợp thành một thể, điều khác duy nhất là, lúc này, người tỉnh lại là Diêm Tinh Vân.

Lâm Nguyệt sau khi chấm dứt ân oán cùng Đế Huyền Nữ và Thần Đế, Thần Đế chết, khiến cho Toàn bộ Cửu Trùng Thiên lâm vào hỗn loạn, Ma giới dưới sự dẫn dắt của Ma tôn xâm phạm Thần giới, cuối cùng Lâm Nguyệt và Minh Vương Diêm Tinh Vân cùng xuất kích mạnh mẽ, dẫn đầu hai giới tu sĩ đánh bại Ma giới xâm lấn.

Thần giới khôi phục lại bình thường, Lâm Nguyệt trở thành Tân Nữ Thần Đế của Thần giới, cùng Diêm tinh Vân cử hành hôn lễ song tu long trọng, sau mấy ngàn năm, để vị được con trai Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân thừa kế, cuối cùng Lâm Nguyệt và Diêm Tinh Vân cùng nhau biến mất không rõ tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Nghịch Tập Khuyên Thành Độc Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.